

CƯỜNG HÔN VỢ YÊU

Vô Danh

Sachvui.Com

Ngôn Tình, Sủng

Cô bị chính người mẹ yêu quý của mình đem mình gả bán cho một lão già. Vì muốn được hủy hôn mà cô đã tìm đến một quán trai bao, rồi lại tiện tay vớ đại một người đàn ông xa lạ. Không ngờ trai bao lại biến thành đại tổng tài yếu sinh lý, coi có như thuốc bắt cô về nhà dùng mỗi đêm. tối nào cũng ăn vài lần, còn xem cô như thuốc bồi và thuốc uống.

“**Mộ Thương Nam!** Quỷ tha ma bắt anh cái này mà gọi là yếu sinh lý à?” **Diệp Phi** xoa xoa cái lưng đau nhức, tức giận lên tiếng, đã mệt tới mức không bước nổi xuống giường nữa. Cánh tay thon dài của anh ôm cô gái nhỏ vào lòng. giọng nói hùng hậu kéo theo mị lực nam tính của anh. “Trừ em ra, anh yếu sinh lý với tất cả phụ nữ khác. Bệnh này phải chữa. em phải chịu trách nhiệm chữa khỏi cho anh không?”

Mục lục

Chương 1: Người đàn ông đeo mặt nạ bạc

Chương 2: Coi tôi là công cụ

Chương 3: Thoát thân

Chương 4: Cùng diệt gia từ bỏ quan hệ

Chương 5: Anh ơi xin anh hãy cứu tôi

Chương 6: Giúp em xem vết thương

Chương 7: Trách nhiệm

Chương 8: Vết thương không hề nhẹ

Chương 9: Anh rể tương lai

Chương 10: Ở lại bên cạnh anh ấy

Chương 11: Vết tích màu đỏ

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34
Chương 35
Chương 36
Chương 37
Chương 38
Chương 39
Chương 40
Chương 41
Chương 42
Chương 43
Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50
Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56
Chương 57
Chương 58
Chương 59
Chương 60
Chương 61
Chương 62
Chương 63
Chương 64
Chương 65
Chương 66
Chương 67
Chương 68
Chương 69

Chương 70
Chương 71
Chương 72
Chương 73
Chương 74
Chương 75
Chương 76
Chương 77
Chương 78
Chương 79
Chương 80
Chương 81
Chương 82
Chương 83
Chương 84
Chương 85
Chương 86
Chương 87
Chương 88
Chương 89
Chương 90
Chương 91
Chương 92
Chương 93
Chương 94
Chương 95
Chương 96
Chương 97
Chương 98
Chương 99
Chương 100
Chương 101
Chương 102
Chương 103
Chương 104
Chương 105

Chương 106
Chương 107
Chương 108
Chương 109
Chương 110
Chương 111
Chương 112
Chương 113
Chương 114
Chương 115
Chương 116
Chương 117
Chương 118
Chương 119
Chương 120
Chương 121
Chương 122
Chương 123
Chương 124
Chương 125
Chương 126
Chương 127
Chương 128
Chương 129
Chương 130
Chương 131
Chương 132
Chương 133
Chương 134
Chương 135
Chương 136
Chương 137
Chương 138
Chương 139
Chương 140
Chương 141

Chương 142
Chương 143
Chương 144
Chương 145
Chương 146
Chương 147
Chương 148
Chương 149
Chương 150
Chương 151
Chương 152
Chương 153
Chương 154
Chương 155
Chương 156
Chương 157
Chương 158
Chương 159
Chương 160
Chương 161
Chương 162
Chương 163
Chương 164
Chương 165
Chương 166
Chương 167
Chương 168
Chương 169
Chương 170
Chương 171
Chương 172
Chương 173
Chương 174
Chương 175
Chương 176
Chương 177

Chương 178
Chương 179
Chương 180
Chương 181
Chương 182
Chương 183
Chương 184
Chương 185
Chương 186
Chương 187
Chương 188
Chương 189
Chương 190
Chương 191
Chương 192
Chương 193
Chương 194
Chương 195
Chương 196
Chương 197
Chương 198
Chương 199
Chương 200
Chương 201
Chương 202
Chương 203
Chương 204
Chương 205
Chương 206
Chương 207
Chương 208
Chương 209
Chương 210
Chương 211
Chương 212
Chương 213

Chương 214
Chương 215
Chương 216
Chương 217
Chương 218
Chương 219
Chương 220
Chương 221
Chương 222
Chương 223
Chương 224
Chương 225
Chương 226
Chương 227
Chương 228
Chương 229
Chương 230
Chương 231
Chương 232
Chương 233
Chương 234
Chương 235
Chương 236
Chương 237
Chương 238
Chương 239
Chương 240
Chương 241
Chương 242
Chương 243
Chương 244
Chương 245
Chương 246
Chương 247
Chương 248
Chương 249

Chương 250
Chương 251
Chương 252
Chương 253
Chương 254
Chương 255
Chương 256
Chương 257
Chương 258
Chương 259
Chương 260
Chương 261
Chương 262
Chương 263
Chương 264
Chương 265
Chương 266
Chương 267
Chương 268
Chương 269
Chương 270
Chương 271
Chương 272
Chương 273
Chương 274
Chương 275
Chương 276
Chương 277
Chương 278
Chương 279
Chương 280
Chương 281
Chương 282
Chương 283
Chương 284
Chương 285

Chương 286
Chương 287
Chương 288
Chương 289
Chương 290
Chương 291
Chương 292
Chương 293
Chương 294
Chương 295
Chương 296
Chương 297
Chương 298
Chương 299
Chương 300
Chương 301
Chương 302
Chương 303
Chương 304
Chương 305
Chương 306
Chương 307
Chương 308
Chương 309
Chương 310
Chương 311
Chương 312
Chương 313
Chương 314
Chương 315
Chương 316
Chương 317
Chương 318

Chương 1: Người đàn ông đeo mặt nạ bạc

“Cô gái, cô dự định chọn anh chàng đẹp trai nào?” Phục vụ hỏi.

Diệp Phi cong cong khóe môi, “Rẻ nhất bao nhiêu tiền?”

“1000 tệ. Ưu đãi đặc biệt.” Phục vụ trả lời.

Diệp Phi thiếu chút nữa theo phản xạ có điều kiện hỏi, có mua 1 tặng 1 không?

“Cái đó, có rẻ hơn nữa không?”

“Trai đẹp chỗ chúng tôi đều là trai đẹp cao cấp, đảm bảo eo tốt, chân tốt, gì cũng tốt!” Phục vụ nói

“Ha ha, đẹp trai cũng là do chỉnh hình đẹp.” Diệp Phi chê bai nói.

“Vậy cô định ra giá bao nhiêu?” Phục vụ có vẻ mất kiên nhẫn rồi.

“100 tệ có được không?” Diệp Phi phát âm không tự tin.

“Hửm, cô đùa đấy à? 100 tệ đòi tìm trai chỗ chúng tôi. Cửa ra vào đằng kia, “ Phục vụ quay người hướng tới vị khách khác, đến nhìn cũng không thèm nhìn Diệp Phi nữa.

Sâu trong hành lang truyền đến những tiếng cười yếu ớt của đàn ông.

Hừm! Diệp Phi chỉ thiếu nước nổ tung phổi, không có tiền đều bị đàn ông coi thường. Ánh mắt cô nhìn trúng người đàn ông đeo mặt nạ bạc, trên mặt nạ khắc đồ đằng, là bị hủy dung nhan rồi hay xấu quá?

Trời ạ, bản thân đã như vậy rồi còn dám cười người khác?

Nếu không phải cô phải hủy trình tiết của mình, cô còn lâu mới đến chỗ này tìm đàn ông.

Cô đứng lên hướng phía đàn ông đi tới, “ Cười cái gì mà cười, chưa nhìn thấy tìm đàn ông bao giờ sao?”

“Nhìn thấy tìm đàn ông rồi, nhưng chưa thấy bỏ 100 tệ để tìm đàn ông, cô gái, cô có biết đây là nơi nào không?” Người đàn ông mặt nạ bạc lắc nhẹ ly rượu thủy tinh trên tay, lười biếng xem nhãn hiệu rượu vang, tà mị lại kiêu ngạo.

“Tôi chỉ có 100 tệ.” Diệp Phi giải thích.

“Không có tiền còn muốn tìm đàn ông, cô rốt cuộc là đói khát đến mức nào?” Người đàn ông đeo mặt nạ bạc khinh thị nói.

Diệp Phi co rút khóe miệng, “Anh cho rằng tôi muốn? Tôi là phụ nữ, bọn họ dù có không lấy tiền vẫn không thiệt!”

“Bọn họ ra ngoài là để kiếm tiền không phải để sưu tập phụ nữ, chẳng lẽ sưu tập 7 người phụ nữ có thể triệu gọi thần rồng?” Người đàn ông lạnh giọng nói.

Khóe môi Diệp Phi co rút, gập qua cái mồm đỏ, chưa gập qua mồm đỏ như này!

“Coi như anh giỏi! Đáng đời anh bị hủy dung nhan đeo mặt nạ kinh doanh không tốt!” Cô không khách khí chê bai.

Rất rõ ràng, những người phục vụ đó giới thiệu kinh doanh cho soái ca khác, căn bản không quản người ngồi trong góc này.

Khuôn mặt dưới chiếc mặt nạ của người đàn ông co rút, nói anh ta bị hủy dung nhan thì thôi, còn nói anh ta là bán thân!

“Tôi không cần đến kiếm tiền của phụ nữ!”

Ánh mắt Diệp Phi lóe lên, “Anh kiếm tiền của đàn ông? Hóa ra anh là gay.”

Người đàn ông xem chút bị rượu sặc chết, “Cô đang tìm chết!”

“Tôi chỉ tìm đàn ông, không tìm chết. Anh bao nhiêu tiền 1 đêm? Bỏ đi, chính là anh đi!” Diệp Phi kéo cánh tay người đàn ông đi về phía phòng đơn, cơ thể to lớn của người đàn ông so với người phụ nữ khoa trương trước mặt cao hơn hẳn 1 cái đầu, hoàn toàn không hiểu người phụ nữ nhỏ có gan to cỡ nào lại dám kéo cánh tay anh ta.

Có điều dám mắng anh ta là bán thân, còn là gay, xem anh ta ngược chết nha đầu này như nào?

“Nhắm vào chủ ý của tôi, cô tìm sai đối tượng rồi.”

“Tôi chỉ dùng đồ của anh 1 lát, anh coi tôi là đàn ông được rồi.” Diệp Phi đem người đàn ông đẩy vào 1 căn phòng đơn, không chú ý đến ánh mắt ngược đãi của người đàn ông.

Ngón tay người đàn ông nâng cằm cô gái lên, giống như thượng đế nhìn xuống, “ Tôi đối với loại phụ nữ như cô không hứng thú. Biết điều xin lỗi tôi, nếu không tôi cho cô sống không bằng chết!”

Chương 2: Coi tôi là công cụ

“Không cần đến anh thấy hứng thú với tôi, đàn ông không phải đều là động vật nửa thân dưới, “ Diệp Phi vừa nói, vừa kiễng chân chặn môi của anh ta, cô ấy thực sự không còn thời gian nữa rồi. Ngày mai sáng sớm liền có người đưa cô ấy đi. Hương rượu nồng nặc xen vào hơi thở của người đàn ông, anh ta quay đầu tránh môi của cô gái nhỏ, “Cô đã uống rượu trắng?”

“Thì 1 chai lão bạch cán.” Tay của Diệp Phi móc chặt cổ người đàn ông, không để ý gì hôn môi người đàn ông.

Để lấy can đảm cho bản thân, trước khi đến cô tự chuốc mình 1 chai rượu trắng. Tiền của cô chỉ mua được loại rượu rẻ tiền này.

Hương rượu kèm theo bờ môi mềm mại của cô gái nhỏ, thu hút môi mỏng man mát của người đàn ông.

Không ai biết rằng anh ta có thể uống hết lượt tất cả rượu vang Whisky Tequila, không chút phản ứng. Nhưng duy chỉ với rượu trắng cực kỳ mẫn cảm, chỉ 1 giọt rượu trắng cũng sẽ say, sẽ mất đi lý trí, sẽ không khống chế được bản thân.

Rượu trong miệng cô công chiếm toàn bộ lý trí của anh ta, mềm mại thoải mái làm anh ta rất muốn nhiều thêm 1 chút.

1 chút lý trí cuối cùng trong đầu làm cho anh ta vươn tay đẩy cô gái

trên người ra “Tôi không phải người cô có thể nhòm ngó tới”

Diệp Phi không cam tâm vươn tay tóm lại người đàn ông “Tôi thật sự rất cần, anh coi như cứu tôi!”

Đuôi mắt người đàn ông trượt qua ánh mắt kinh ngạc, rất muốn lột móng vuốt đang loạn cào của nha đầu thối, “Cút! Nếu không tôi đảm bảo cô sẽ hối hận!”

“Tôi đảm bảo sẽ không hối hận!” Diệp Phi nói.

Nhưng bây giờ nên làm thế nào nữa?

Không biết có phải sức mạnh của rượu chạy lên đầu, đại não cô từng trợn mớ hồ.

Tay cô tóm lấy thắt lưng của người đàn ông, nhưng đồ này rất cuộc tháo như nào?

“Hu hu, tôi tháo không ra, anh tự tháo! Tôi không còn thời gian nữa, tôi sẽ chết!” Cô gấp gáp khóc thành tiếng.

Cô gái vốn là khuôn mặt xinh đẹp, rơi nước mắt, làm cho người đàn ông thấy tim đập loạn.

Bị rượu trắng khống chế tất cả dây thần kinh đều đang kêu gào, rượu trắng nóng bừng chạy toán loạn giữa các phế phổi.

Cánh tay anh ta ôm lấy cô gái, quay người đè cô lên tường, nếu cô tìm chết thì tôi thành toàn cô!

“Đây là cô tự tìm!”

Tốc độ của anh ta lấy lại quyền chủ động, tham lam hút hương rượu trong miệng cô gái, thần kinh hưng phấn làm anh ta muốn 1 miếng nuốt chửng cô gái.....

Diệp Phi chỉ cảm thấy bản thân muốn say rồi, “Đau quá, anh dừng lại, tôi không muốn nữa! 100 tệ tôi cho anh.”

Trên đỉnh đầu truyền đến tiếng cười rét lạnh của người đàn ông, “Cô nương, cô coi tôi là công cụ? Muốn cần thì cần, không muốn cần thì không cần?”

Lúc này kêu dừng lại, anh ta tức đến muốn làm chết cô.

“Khốn kiếp! Anh chỉ là tôi dùng 100 tệ thuê đến. Khách hàng là thượng đế, anh phải nghe lời tôi!” Diệp Phi đau đến khom người xuống.

Tay to của người đàn ông ấn giữ chân cô gái, cố định vị trí của cô, “Tôi sẽ cho cô biết, ai là thượng đế!”

Chương 3: Thoát thân

Tay của Diệp Phi bám chặt vào lưng người đàn ông, trên đầu là chiếc mặt nạ của người đàn ông, đại não say rượu, 1 trận choáng váng,, chỉ cảm thấy người đàn ông giống Tula dưới địa ngục.

Thân thể 2 người quấn lấy nhau, bị đèn thủy tinh chiếu lên tường, giống như 1 bóng hình được cắt hoàn mỹ.

Thân thể của Diệp Phi dần dần có cảm giác khác lạ, tê tê ngứa ngứa trên thân thể cô nhẹ nhàng mà qua...

Ngày thứ 2 mặt trời xuyên qua bức rèm cửa rơi vào trong phòng, Diệp Phi mở mắt ra.

Đồng hồ sinh học của Diệp Phi trước nay rất chuẩn, đến giờ lên lớp, tự khắc sẽ tỉnh, không cần biết ngày hôm trước ôn bài đến mấy giờ.

Toàn thân đau nhức, làm cho cô rất không thoải mái động đậy 1 chút.

Mẹ kiếp! Tiết thể dục chạy 1000m sao chứ?

Cô mở mắt ra, mặt đất vút đầy quần áo hỗn loạn, tìm lại tất cả kí ức, cô đã thật sự làm lần đầu tiên của mình chưa.

Quay đầu liền nhìn thấy người đàn ông đeo mặt nạ bạc bên cạnh mình, sofa kiểu Âu rất rộng, anh ta ôm lấy cô ngủ trên đó. Trên người

anh ta đầy những vết máu do cô cào xước, giống như người bị cưỡng bức là anh ta.

Tim cô đập thành thịch, hôm qua là trong men rượu to gan, hôm nay cô tỉnh rồi, không có can đảm đối mặt với người đàn ông này.

Khuôn mặt của cô ửng đỏ, bàn tay nhỏ với lấy điện thoại rơi trên sofa, còn 1 việc quan trọng chưa làm.

Cô mở điện thoại, căn chỉnh đúng mình và người đàn ông chụp 1 bức ảnh, bỗng chốc chán nản hẳn, người đàn ông đeo mặt nạ nhìn không ra là nam hay nữ.

Ổng kính điện thoại quay lại, lại chụp vài bức ảnh người đàn ông không mặc gì, như vậy có thể chứng minh cùng cô ấy lẫn lộn là đàn ông.

Có mấy bức hình này rồi, cô không tin là lão già kia còn muốn cô.

Đột nhiên 1 cánh tay bắt lấy cổ tay cô, giọng nói lạnh lùng của người đàn ông đánh trên đỉnh đầu cô. “Dám chụp ảnh tôi? Xóa đi!”

Diệp Phi bị dọa đến cả thân đều run, “ Anh dậy rồi? Tôi chỉ là, cái đó, chụp ảnh làm lưu niệm. Dù sao thì anh mang mặt nạ, cũng không ai biết anh là ai.”

“Đưa đây!” Người đàn ông đưa ngón tay ra, nắm chặt cổ tay cô, gỡ điện thoại trên tay cô.

“Ảnh không thể xóa.” Diệp Phi 1 bước ngồi trên bụng dưới của người

đàn ông.

Người đàn ông bị giẫm đau, đặc biệt là buổi sáng sớm thời kỳ mãn cảm của người đàn ông này, “Dám giẫm tôi, tôi thấy cô không muốn sống nữa rồi!”

1 tay khác của anh ta túm lấy cổ chân cô gái, rõ ràng sức mạnh của rượu trắng đã trôi qua rồi nhưng anh ta nhìn thấy cơ thể mịn màng tinh tế hoạt bát của người phụ nữ nhỏ vẫn có phản ứng.

Hồi ức đêm qua đè cô xuống các loại thoải mái làm cho anh ta sâu sắc muốn thêm 1 lần nữa.

Đột nhiên, chuông điện thoại kêu lên, người đàn ông buông người phụ nữ nhỏ, cầm điện thoại mình lên.

Diệp Phi nhân cơ hội này nhặt quần áo lên, chạy vào nhà vệ sinh, vết thương rách ra đau làm cô hận hỏi thăm 18 đời tổ tông người đàn ông.

Âm thầm có thể nghe thất tiếng người đàn ông ngoài nhà vệ sinh.

“Không đến. Đem người kia xử lý cho tôi, người nào dám động tay chân với tôi, giết không tha!”

Tim Diệp Phi đập thành thịch, đâm lên xương đòn của mình.

Không đến? Là nói người đàn ông hẹn hò với anh ta không đến sao?

Người dám động tay chân với anh ta, có lẽ chính là cô!

Trời đất ơi, cô chỉ là giẫm anh ta 1 chút, anh ta có đáng phải giết cô không?

Ánh mắt cô chuyển động, mở vòi hoa sen, đương nhiên không phải tắm, trốn thoát gấp hơn!

May mà đây là tầng 2, cô mặc quần áo mở cửa sổ lật người ra ngoài, ống thoát nước trên tường trở thành vật cứu mạng cô, cô trèo lên ống thoát nước trượt xuống đất tầng 1.

Ống thoát nước thô ráp ma sát làm rách chân cô, căn bản không chú ý đau, cô chạy lên đường chui vào trong chiếc xe công cộng.

Trong phòng ngủ, người đàn ông tắt điện thoại đi về phía phòng vệ sinh, "Vẫn chưa tắm xong? Ra đây!"

Chương 4: Cùng điệp gia từ bỏ quan hệ

Mộ Thương Nam chuyển động nắm cửa, mới phát hiện cửa nhà vệ sinh bị khóa rồi, anh ta 1 bước đạp tung cửa, ảnh HD bắt buộc xóa đi.

Sau đó nhà vệ sinh trống không, làm mắt anh ta đầy ý hận, nha đầu thối lại cầm lấy ảnh của anh ta bỏ chạy rồi.

Anh ta ấn màn hình điện thoại gọi cuộc điện thoại “tra cho tôi nha đầu thối ngày hôm qua, bắt!”

1 tay khác gỡ mặt nạ xuống, khuôn mặt hoãn mỹ như điêu khắc kiều ngạo lộ ra trong không trung.

Nửa tiếng sau, Diệp Phi rút cuộc cũng về tới ký túc xá, chỉ thiếu chút nữa đi như phế cái chân.

Trên đường đi cô không quên 1 việc, chính là gửi ảnh cho mẹ mình Thiên Huệ, nói cho mẹ cô biết, cô đã không còn là xử nữ nữa rồi.

Xem xong mẹ cô đáp lại, muốn cô rút ra khỏi Diệp gia, tận đáy lòng cô phát ra tiếng cười nặng nề, vì 50 vạn, bán cô cho lão già xấu xí, cô còn háo hức muốn thoát khỏi Diệp gia ấy.

Đầu cô 1 trận lạnh buốt, lần này bán cô cho lão già xấu, không vì cái gì khác, mà vì ấy tiền bán cô để cho chị gái cô học đại học.

Cô không hiểu tại sao mẹ cô yêu thương chị gái cô lên trời, mà đối với cô cô con gái này lại giống như đối đãi với đứa trẻ nhặt được vậy.

Cô đi vào cửa ký túc, 1 lão già xấu đến chào đón, cô nhanh chóng thu lại tâm tình.

Lão già trên dưới đánh giá Diệp Phi, ánh mắt như muốn nuốt sống cô làm cô thấy buồn nôn.

“Đẹp, thật là đẹp, so với trong ảnh còn đẹp hơn, 50 vạn đáng giá. Anh chính là chồng em Vương Kim Tài, chúng ta đi bệnh viện kiểm tra thân thể, sau đó đi đăng ký kết hôn!” Vương Kim Tài đưa tay ra kéo tay cô đi.

Diệp Phi lùi sau vài bước “Ông chủ Vương phải không? Tôi nghĩ chúng ta không cần phải đi bệnh viện.”

“Hả? Không đi bệnh viện?” Vương Kim Tài nháy mắt 1 cái, “Em xấu hổ à? Nghe nói xử nữ đều xấu hổ đi bệnh viện bị người ta nhìn, anh tự mình kiểm tra cũng được.”

Nào, để chồng em ôm 1 chút. Chúng mình động phòng trước, sau đó đi lĩnh giấy đăng ký.!”

Vương Kim Tài hướng tới cô vồ lấy, cô gái tươi non làm lão ta không nhịn được đến sau khi lĩnh giấy đăng ký.

Diệp Phi hướng bên cạnh nháy mắt trốn khỏi vòng tay lão “ Không phải, ông hiểu nhầm rồi, là tôi thấy tôi không xứng với ông. Thực ra

mẹ tôi lừa ông, tôi sớm đã không còn là xử nữa rồi, ông xem!”

Cô cầm điện thoại lật ra bức ảnh của cô và người đàn ông cho Vương Kim Tài xem.

Biểu tình trên mặt Vương Kim Tài ngay lập tức cứng đờ, cô gái trong bức ảnh được đàn ông ôm chặt, cười sáng lạn! Người đàn ông ở trần, trên thân còn có vết đỏ bị cô gái cào, có thể nhìn thấy 2 người trong đêm h như nào.

“Cô, cô chọc tôi chơi à?”

“Tôi đi, tôi có thời gian chọc lão đầu, không phải lão già, không đúng, chọc ông chủ Vương chơi à? Dù sao tôi cùng đàn ông lăn lộn rồi, thật lòng không xứng với ông, mời ông đi mạnh khỏe!”

Diệp Phi mở cửa cười híp mắt mở ra 1 lối đi.

Mặt Vương Kim Tài sắp bị tức đến co rút rồi, cô gái sạch sẽ đến tay không còn rồi!

“Cô là chê tôi già, tự tìm đàn ông?”

“Ai yo, ông còn biết mình già! Con trai ông còn lớn hơn tôi, còn muốn lấy tôi? Tiền trong tay mẹ tôi, ông tìm bà ấy đòi tiền đi!”

Vương Kim Tài tức đến mắc bệnh tim, ông ta lấy điện thoại gọi cho mẹ Diệp Phi, “ Thiên Huệ, con gái bà không phải xử nữ, bà con mẹ nó trả lại tiền cho tôi!”

Thiên Huệ đoan trang trong điện thoại, từ kể rằng thốt lên mấy chữ, “Dù gì thì tiền tôi cũng tiêu rồi, con gái chỉ có mình Diệp Phi, ông cần hay không tùy ông! Muốn tiền, tìm nó đi đòi!”

“Được a! Mẹ con các người liên thủ hãm hại tiền của tôi, tin hay không tôi mang cô ta bán cho hộp đêm!” Vương Kim Tài tức mình hét.

“Người đã đưa ông rồi, ông xử lý thế nào là việc của ông. Đừng gọi điện thoại cho tôi nữa!” Thiên Huệ ngắt điện thoại.

Chương 5: Anh ời xin anh hãy cứu tôi

Khuôn mặt của Diệp Phi méo mó, cô chẳng thể ngờ rằng mẹ mình lại độc ác đến thế. Bà lại có thể cho phép ông già kia bán cô cho hộp đêm để lấy tiền!

Cô nhìn Vương Kim Tài – kẻ vẫn đang chăm chăm nhìn mình đầy ác độc, sợ hãi mà lùi bước về phía sau: “Ông không có quyền bán tôi!”

“Ha ha, nợ tao năm trăm nghìn tệ còn nói tao không có quyền sao? Để tao hưởng thụ đủ rồi, tao sẽ lại bán mày cho hộp đêm, biết đâu lại kiếm được thêm một món hời!” Vương Kim Tài cười to, xông về phía cô.

Diệp Phi xoay người bỏ chạy ra cửa phòng: “Cứu tôi! Cứu tôi với!”

Thế nhưng, ký túc xá vắng vẻ này làm gì có lấy một bóng người. Đang kỳ nghỉ hè, học sinh đều đã về nhà, chỉ còn lại mình cô, người có nhà cũng như không thì mới ở lại ký túc thôi.

“Đứng lại! Mày đứng lại cho tao!” Vương Kim Tài chạy thực mạng đuổi theo cô. Năm trăm nghìn tệ của ông đấy chứ ít à!

Vết thương của Diệp Phi bị kéo căng vì chạy nên càng đau dữ dội, thậm chí còn đau hơn cả tối qua. Cô vẫn giữ chặt bụng tiếp tục chạy về phía trước, nhưng với tình trạng này, cô chẳng thể chạy được

nhANH hơn.

Phía sau vang lên những bước chân ngày càng gần hơn của lão Vương Kim Tài, cô nhìn về phía cổng chính của trường học, ngoài cổng chính là đường lớn, chỉ cần chạy tới đó là có thể tìm được người cứu cô.

Chỉ một giây thất thần, cô liền bị vấp chân, ngã xuống đất.

Vương Kim Tài chạy tới, giẫm chân giữ chặt lưng cô, thở hổn hển: “Để tao xem mày còn dám chạy đi đâu?”

“Thả tôi ra! Tôi sẽ báo cảnh sát!” Diệp Phi hét lớn.

“Có giỏi thì báo đi! Trả tiền cho tao rồi tao sẽ kiện mày tội lừa đảo, cho mày đi tù hai mươi năm!” Vương Kim Tài đe dọa.

Một tay lão giữ chặt cánh tay Diệp Phi, tay còn lại cõng cà vạt của mình để trói cô lại.

“Cứu tôi với! Có ai không, cứu tôi với!” Diệp Phi kêu cứu. Cô gái vừa bị giẫm đạp không lật nổi người dậy, lại mệt mỏi rồi vì bị đàn ông giày vò suốt đêm qua, không chống đỡ nổi sức mạnh của Vương Kim Tài.

“Kêu đi, mày có kêu rách họng cũng chẳng có ai tới cứu mày đâu!” Vương Kim Tài đắc ý nói.

Đúng trong khoảnh khắc Diệp Phi tuyệt vọng nhất, một chiếc xe hơi sang trọng dừng lại trước mặt cả hai người.

Cửa xe mở ra, một người đàn ông cao to bước xuống.

Diệp Phi giống như nhìn thấy cứu tinh, túm lấy ống quần người đàn ông: “Anh ơi, cứu tôi với! Van cầu anh cứu tôi, ông ta muốn bán tôi cho hộp đêm!”

Cô ngửa đầu nhìn về phía người đàn ông. Ánh mặt trời chiếu trên đỉnh đầu anh, toàn thân giống như phát ra một vầng hào quang, góc cạnh rõ ràng giống như một pho tượng hoàn mỹ, nhất là đôi mắt sâu hun hút, con ngươi đen nhánh khiến cho cô chỉ muốn trầm mình trong đó.

Cô kinh ngạc nhìn anh, chưa từng thấy người đàn ông nào có đôi mắt đẹp như vậy.

“Bớt xen vào chuyện của người khác đi! Nha đầu này là kẻ lừa gạt, lừa ta năm trăm ngàn tệ, ta là muốn bắt nó trả tiền lại thôi!” Vương Kim Tài nhìn thấy có người tới, liền vội vàng giải thích.

“Không phải! Tôi không nợ tiền ông ta, là mẹ tôi! Anh ơi, cầu xin anh cứu tôi với.” Diệp Phi hốt hoảng nói.

“Mẹ nợ con trả! Mẹ cô nợ tiền tôi, đến lượt cô trả lại cho tôi! Không có tiền, thì dùng thân thể mà trả!” Vương Kim Tài hùng hồn nói như thể đạo lý.

Khuôn mặt người đàn ông dường như chẳng có chút biểu cảm dư thừa nào: “Nhiếp Hạo, báo cảnh sát, có kẻ buôn người.”

Thanh âm của anh không lớn, chẳng qua toát ra cảm giác nhàn nhạt nhưng lại khiến cho Vương Kim Tài kinh ngạc.

“Mày, mày dám quản việc vợ vắn của ông à! Có biết ông là ai không!” Vương Kim Tài rêu rao, dầu gì hấn cũng là ông chủ của một công ty!

Nhiếp Hạo cười lạnh: “Xem ra ông không biết tổng giám đốc chúng tôi là ai rồi, ông giám chọc vào người của nhà họ Mộ ư?”

Vương Kim Tài đột nhiên héo: “Nhà họ Mộ, tổng giám đốc Mộ Thương Nam?”

“Biết rồi còn không mau rút đi!” Nhiếp Hạo nói.

Chương 6: Giúp em xem vết thương

Vương Kim Tài nhìn cô gái mình đang trói chặt trong tay, có chút không nỡ rời xa cây tiền này, nhưng nhà họ Mộ một tay che trời mà muốn ông ta chết thì cũng chỉ như giết một con kiến mà thôi.

“Được, tôi đi, tổng giám đốc Mộ đừng giận đấy nhé!” Ông ta chần chừ một lúc mới buông bỏ cánh tay Diệp Phi rồi chạy mất, có lẽ phải tìm cơ hội khác để bắt con nhóc này lại mới được.

Diệp Phi thở hỗn hển, có thể do sợ hãi mà mãi vẫn thở không ra hơi, bộ não dần thiếu không khí.

Mộ Thương Nam chìa tay kéo cánh tay cô, đỡ cô dậy: “Cô không sao chứ?”

Diệp Phi dựa vào sức của anh đứng dậy, ngón tay bẹn xoắn gấu váy. Cả người toàn bần đất,

nhếch nhác vô cùng khiến cô bối rối chẳng dám ngẩng đầu nhìn người đàn ông này.

“Tôi không sao, xin cảm ơn tổng giám đốc Mộ đã cứu mạng.” Cô lễ phép nói.

Nhiếp Hạo nhặt chiếc điện thoại Diệp Phi đánh rơi trên nền đất lên,

thao tác thành thực, sau đó đưa chiếc điện thoại cho Mộ Thương Nam: “Tổng giám đốc, đây là điện thoại của cô gái này.”

Mộ Thương Nam cầm chiếc điện thoại đặt vào giữa lòng bàn tay Diệp Phi: “Cẩn thận chút.”

Rồi anh xoay người quay trở lại chiếc xe hơi sang trọng của mình, trên khuôn mặt vẫn luôn là sự bình tĩnh đến mức người ta chẳng thể nhìn ra bất cứ cơn sóng tình cảm nào.

Trong trí não Diệp Phi cứ mãi vang vọng thanh âm dễ nghe của người đàn ông ấy, âm thanh hay đến mức khiến người ta muốn rụng trứng.

He he! Cô âm thầm cười nhạo chính bản thân mình vậy mà lại mắc bệnh đại trai.

Cô nhắc chân quay trở lại ký túc. Vừa bước một bước, cơn đau từ vết thương bị rách lại khiến cô ngã nhào xuống đất.

Mộ Thương Nam ngồi trong xe, vô thức quay đầu lại liếc nhìn cửa sổ phía sau. Thực ra, bản thân anh cũng chẳng biết tại sao mình lại cứ phải quay lại nhìn cô như thế.

“Quay xe lại! Nhanh lên!” Anh lập tức ra lệnh, trong đáy mắt chỉ còn bóng dáng cô gái ngã quỵ vì đau đớn.

Nhiếp Hạo nhanh chóng quay xe trở lại.

“Có chuyện gì vậy?” Bàn tay to lớn của Mộ Thương Nam đỡ lấy cô đang ngã nằm trên mặt đất.

Diệp Phi cắn môi chịu đựng cơn đau: “Tôi, tôi... đau bụng quá.”

Cô bối rối đến mức không còn biết phải nói gì nữa, chuyện vết thương đau đớn làm sao có thể nói cho một người đàn ông lạ mặt nghe được.

Lông mày Mộ Thương Nam nhíu chặt, ngồi xổm xuống, trong mắt dường như sáng tỏ điều gì đó, giống như anh đã biết rõ chuyện gì rồi vậy.

“Tôi đưa cô đi bệnh viện khám.”

“Không cần, tôi không sao, chỉ là đau bụng thôi, không cần đi bệnh viện đâu!” Diệp Phi âm thầm mắng tên đàn ông đêm kia, nguyên rửa hần ba đời ba kiếp đều không ‘lên’ được.

Nhưng là bệnh viện, cô không thể đi khám được. Loại chuyện này, cô không muốn để cho người khác biết, hơn nữa cô cũng không có tiền.

Cô rút bàn tay bị người đàn ông kia nắm về, muốn rời đi nhanh một chút. Nhưng vết thương đau đớn kia khiến cô đi một bước cũng run rẩy.

“Đứng lại! Trên váy cô là cái gì?” Mộ Thương nam nhìn thấy trên chiếc váy xanh của cô có một mảng tối thẫm. Anh dùng tay sờ vào, đầu ngón tay dính màu đỏ.

Diệp Phi lúng túng đỏ mặt: “Tôi, tôi tới tháng rồi. A, tôi đi trước.”

Mộ Thương Nam đưa tay đem cô ôm vào trong ngực, nhét cô vào xe

hơi.

“Lái xe về công ty! Gọi Sở Nhiễm tới.” Anh ra lệnh cho Nhiếp Hạo.

“A? Anh dẫn tôi đi đến công ty anh làm gì?” Diệp Phi kinh ngạc nhìn người đàn ông xa lạ.

“Yên tâm, tôi không muốn thương tổn cô. Cô không muốn đi bệnh viện, tôi đành để bạn tôi giúp cô chữa trị vết thương.” Mộ Thương Nam nói.

Trong nháy mắt, anh phát hiện dường như mình nói hớ cái gì, chỉ chỉ cánh tay cô, còn có vết thương trên đùi do bị té: “Trên người cô thật nhiều vết thương.”

Diệp Phi khổ sở nhếch môi, cô thiếu chút nữa thì bị anh hù chết. Còn tưởng rằng anh đoán được nơi đó của cô có vết thương chứ.

“Cảm ơn anh.” Cô trung thành cúi đầu ở bên người đàn ông, âm thầm tính toán bạn của anh hẳn sẽ không lấy của cô phí khám bệnh quá nhiều chứ?

Nhưng là, cô luôn cảm thấy rợn tóc gáy, thật giống như là người đàn ông này vẫn luôn nhìn cô chằm chằm?

Chương 7: Trách nhiệm

Một chiếc khăn ướt được chìa đến trước mặt Diệp Phi.

Đôi mắt to tròn của Diệp Phi chớp chớp, không hiểu ý của người đàn ông này.

Mộ Thương Nam cầm lấy chiếc điện thoại trong tay cô, chọn chức năng “Gương” rồi lại đưa đến trước mặt cô.

Diệp Phi giật mình. Cô nhìn chính mình trong màn hình điện thoại, khuôn mặt bần thỉu, nước mắt và đất cát quyện hóa thành bùn, mái tóc rối bù như một đồng rơm và trên đó còn vương vẩn một vài chiếc lá rơi.

Ôi giàng ời! Cô nhanh chóng xoay người lại, lau mặt bằng khăn ướt và chải chuốt lại mái tóc.

Cô sắp khóc vì sự ngu ngốc của bản thân mình mất, vậy mà cứ nghĩ là người ta nhìn mình cơ đấy.

Choáng, chắc chắn là nhìn cô rồi, cái dáng vẻ nhếch nhác của cô như thế này chỉ khiến người ta nhìn cô như nhìn thấy quái vật thôi.

“À đúng rồi, tổng giám đốc Mộ, anh đến trường học để làm gì vậy?” Cô nhẹ giọng hỏi.

“Tôi đến tìm bạn gái của tôi, nhưng quên mất là cô ấy đã nghỉ hè rồi.”
Mộ Thương Nam trả lời.

Đáy lòng Diệp Phi chợt chết lặng. Cô âm thầm khinh thường bản thân mình. Nghĩ cái gì vậy, Diệp Phi, mày đâu còn là trinh nữ, với cái xuất thân như thế này mà còn đòi trồng cây si với tổng giám đốc lớn nữa cơ à? Nằm mơ đi!

Chiếc xe hơi đỗ trực tiếp vào trong gara dưới tầng hầm của Tập đoàn Mộ thị. Cô đi theo người đàn ông đến thang máy đi thẳng lên văn phòng Tổng giám đốc.

“Trong phòng nghỉ có phòng tắm, đi tắm đi. Hai mươi phút nữa bác sĩ sẽ tới.” Mộ Thương Nam ra lệnh.

Diệp Phi gật đầu, bước vào gian phòng nghỉ, bộ dạng này mà không tắm một phát thì đúng là chẳng dám gặp ai.

Khổ nổi cơn đau từ vết thương khiến cô sờ một chút thôi cũng thấy đau run rẩy.

Khó khăn lắm mới tắm rửa sạch sẽ xong, cô phát hiện ra một vấn đề, cô mặc đồ gì bây giờ?

Quần áo của cô đều bị bẩn hết rồi, trên váy còn có vết máu nữa.

Cô nhìn chiếc áo choàng tắm trên mắc treo quần áo, có lẽ đành phải mượn tạm chiếc áo choàng tắm của anh mà mặc đỡ thôi.

Áo choàng tắm dành cho nam nên kích cỡ rất to, cô mặc xong chiếc

áo dài quét đất.

Khi cô bước ra khỏi phòng tắm liền nhìn thấy một nữ bác sĩ mặc áo choàng trắng, khuôn mặt thanh tú của cô ấy có đôi mắt màu vàng kim, đúng là khuôn mặt trái xoan điển hình, tóc cô ấy được buộc gọn gàng phía sau đầu, toát ra sự giỏi giang không thể miêu tả được thành lời.

“Xin chào bác sĩ Sở. Tôi là Diệp Phi.” Diệp Phi hâm mộ nhìn vị nữ bác sĩ kia, đây cũng là nghề nghiệp mà cô mơ ước đấy.

“Hãy cởi áo choàng tắm ra, nằm trên giường để tôi khám.” Sở Nhiễm nói.

Khuôn mặt Diệp Phi trắng bệch đầy bối rối, quần áo choàng tắm nằm lên giường. Dù cho có là nữ bác sĩ khám đi chăng nữa thì cô cũng cảm thấy rất xấu hổ.

Sở Nhiễm đeo gang tay y tế, nháy mắt: “Em mặc quần áo thì tôi khám kiểu gì được đây? Em không phải bị chảy máu sao?”

Cô vừa nói vừa vén vạt áo choàng tắm của Diệp Phi, nhìn thấy vết thương của cô bé, liền hít một hơi lạnh: “A?”

Trong phòng làm việc của Mộ Thương Nam, một đồng văn kiện cần ký ở trên bàn. Thế nhưng hôm nay anh không có tâm trạng, xem qua mấy phần văn kiện liền dừng lại, thân thể tựa lưng vào ghế ngồi.

Ánh mắt thâm thúy của anh nhìn về phía bầu trời ngoài cửa sổ. Thật ra thì những hình ảnh cần xóa đều đã xóa rồi, đêm qua là cô nhóc kia tự tìm chết, anh không có bất kỳ trách nhiệm gì.

Hơn nữa, Nhiếp Hạo đã điều tra ra toàn bộ thông tin liên quan đến cô. Cô là con gái nhà họ Diệp, em họ của Thiên Tịnh. Việc anh không nên làm nhất là mang cô trở về.

Hồi lâu, cửa phòng nghỉ mở ra, Sở Nhiễm đi ra.

“Cô gái này là chuyện gì xảy ra? Phụ nữ của anh à?”

Môi mỏng của Mộ Thương Nam phát ra tiếng: “Nhặt trên đường, có kẻ muốn bán cô ấy cho hộp đêm.”

“Tôi còn thấy kỳ quái đây. Ông cụ nhà anh không phải để cho anh kết hôn với Thiên Tịnh sao, làm sao anh lại phát thú tính mà muốn một người phụ nữ khác!” Sở Nhiễm nói.

“Cô ấy thế nào?” Mộ Thương Nam hỏi.

“Ngày hôm qua cô ấy bị cưỡng bạo, trên người có nhiều vết thương bị ngược đãi. Hôm nay lại vận động kịch liệt khiến miệng vết thương càng trở nên nghiêm trọng hơn. Bây giờ đã sưng đến mức không thể nhìn nổi, không biết làm sao cô ấy còn có thể đi lại vững vàng được nữa. Tôi hỏi cô ấy người đàn ông tối qua là ai, cô ấy nói không biết. Có cần tôi báo cảnh sát giúp không? Người đàn ông kia thật không phải người!” Sở Nhiễm mắng to.

Chương 8: Vết thương không hề nhẹ

Khuôn mặt Mộ Thương Nam căng như dây đàn: “Có cần báo cảnh sát hay không thì phải xem ý định của cô ấy.”

“Tôi nói cho anh biết, phần lớn các cô gái bị xâm phạm thường hay im lặng nên mới để tội phạm cường hiếp trốn thoát khỏi vòng pháp luật đấy! Dù sao tôi cũng làm chứng cho cô ấy rồi. Chỉ cần cô ấy muốn, tôi có thể cung cấp báo cáo thẩm định y khoa!” Sở Nhiệm phần nộ.

Trán Mộ Thương Nam nhăn lại đầy khó hiểu, sao lại thành cường hiếp rồi? Chỉ là đêm qua anh có uống rượu nên mới không thể khống chế bản thân, mạnh mẽ tí thôi mà.

“Cô xử lý vết thương cho cô ấy rồi?” Anh thay đổi chủ đề.

“Xử lý xong rồi, đã khâu miệng vết thương. Đây là thuốc mỡ chống viêm giảm đau, anh đưa cho cô ấy đi. Anh nói với người nhà cô ấy rằng tốt nhất nên để cô ấy nằm nghỉ trên giường một tuần. À đúng rồi, cô ấy đang mặc áo choàng tắm, anh bảo Nhiếp Hạo đổi đồ cho cô ấy đi.” Sở Nhiệm đặt thuốc lên bàn Mộ Thương Nam.

“Mang bộ quần áo này vào cho cô ấy rồi cô có thể đi.” Mộ Thương Nam ra lệnh.

Sở Nhiệm vô cùng kinh ngạc, người đàn ông mắc bệnh ám ảnh

cưỡng chế về sự sạch sẽ này thấy người khác mặc áo choàng tắm của mình mà không sốt ruột sao?

Sở Nhiệm nhớ lại một lần cô tham gia tiệc sinh nhật của Mộ Thương Nam tại nhà họ Mộ, Thiên Tịnh mặc chiếc váy dạ hội lộ vai hơi lạnh nên mới khoác áo vest của anh ta một lúc mà anh ta còn vứt bỏ cả chiếc áo, Thiên Tịnh còn gào khóc rất to nữa đấy.

Sở Nhiệm nhìn xuống bộ quần áo: “Phối bộ đầy đủ từ trong ra ngoài, anh cũng cẩn thận góm. Làm sao anh biết được số đo của cô ấy?”

“Tôi bảo Nhiếp Hạo đi mua, cô muốn biết thì đi hỏi anh ta đi.” Khuôn mặt Mộ Thương Nam hơi ngại ngùng, mất tự nhiên.

“Anh ta á? Không thể ngờ một tên ngơ ngác như thế mà cũng có mắt ra phết đấy!” Sở Nhiệm nói xong liền mang quần áo vào phòng nghỉ.

“Quần áo của cô này. Tôi về đây. Nếu cô muốn báo cảnh sát thì lúc nào cũng có thể gọi cho tôi.” Sở Nhiệm lại dặn dò Diệp Phi một lần nữa.

“Được. Cảm ơn cô.” Suýt chút nữa thì Diệp Phi đã phải nằm liệt giường. Không thể ngờ rằng cái giá phải trả cho việc hủy bỏ hôn ước lại lớn đến vậy.

Diệp Phi lấy quần áo và ngay lập tức bị choáng váng bởi nhãn hiệu trang phục.

Trang phục của thương hiệu này toàn có giá bán lên đến năm con số. Nếu Mộ Thương Nam đòi tiền cô thì sao, cô lấy đâu ra tiền mà trả?

Cô không hề muốn mặc bộ quần áo này, nhưng cô cũng không thể trần truồng nằm trên giường nhà người ta được.

Cô cắn răng mặc vào, từng bước lết đến phòng làm việc bên ngoài phòng nghỉ.

“Tổng giám đốc Mộ, cảm ơn anh giúp tôi tìm bác sĩ. Cái đó, phí khám bệnh là bao nhiêu? Tôi sẽ trả lại cho anh sau.” Cô nhỏ giọng hỏi.

Cô dậy làm gì? Không biết vết thương của mình cần phải nằm trên giường nghỉ ngơi một tuần lễ sao?” Mộ Thương Nam trách cứ cô gái.

“A?” Khuôn mặt Diệp Phi âm đạm, cô bảo Sở Nhiễm giữ bí mật giúp cô mà.

“Sở Nhiễm nói cô té bị thương không nhẹ, phải để cô nằm trên giường một tuần lễ. Phí khám bệnh thì không cần, cô ấy là bạn tôi.” Mộ Thương Nam giải thích.

Cả người trên dưới chỉ có một trăm tệ, đến cả gọi điện cho Sở Nhiễm còn không đủ, cô lấy gì mà trả cho anh?

“Ồ, quần áo tôi sẽ trả lại cho anh sau. Cảm ơn tổng giám đốc Mộ, con người anh thật tốt tính.” Diệp Phi cúi đầu cảm ơn anh.

Cô thật lòng cảm ơn anh. Mộ Thương Nam chẳng những cứu cô mà còn tìm bác sĩ khám bệnh cho cô, còn đưa quần áo cho cô nữa.

Không biết liệu có phải mình đổi vận rồi mới gặp được một người tốt

như thế.

Mộ Thương Nam cho tới bây giờ chưa từng lúng túng: “Quần áo tôi cho cô. Người nhà cô đâu? Để tôi gọi người nhà cô tới đón.”

“Tôi, tôi không có người nhà. Tôi chỉ có một mình thôi.” Diệp Phi khó khăn nói.

Lông mày Mộ Thương Nam trầm xuống, hiển nhiên rằng cô đang nói dối.

“Anh Mộ ơi, em tới rồi nè.” Thanh âm mềm mại của người phụ nữ vọng vào phòng làm việc.

Diệp Phi nhìn thấy người quen phía sau, kinh ngạc tròn to hai mắt: “Thiên Tịnh?”

“Diệp Phi? Sao em lại ở đây?” Thiên Tịnh giống như bị sét đánh, ngây ngô run sợ tại chỗ.

Chương 9: Anh rể tương lai

“Có kẻ xấu muốn bán tôi cho hộp đêm, cũng may gặp được Tổng giám đốc Mộ, là Tổng giám đốc Mộ cứu em đó!” Diệp Phi nói lớn.

Ánh mắt của cô phát ra tia nhìn lạnh lùng, Thiên Tịnh còn dám hỏi cô tại sao, chính là do mẹ của cô Thiên Huệ vì mua cho Thiên Tịnh túi xách và quần áo hàng hiệu, cho chị ta học đại học nên mới bán cô cho ông chủ Vương!

Thiên Tịnh nhú mắt lại, có nghĩ cũng ko nghĩ ra, Mộ Thương Nam lại tình cờ cứu Diệp Phi!

Khóe môi của chị ta nở nụ cười ngọt sớt, tiến vài bước tới chỗ Mộ Thương Nam, “Anh Mộ, cảm ơn anh đã cứu em họ của em, cả nhà đều sốt sắng tìm em ấy đấy! Không ngờ em ấy lại gặp phải người xấu. Anh thật là tốt!”

Diệp Phi chỉ cảm thấy lời nói của Thiên Tịnh chói tai, giống như Mộ Thương Nam cứu cô là vì Thiên Tịnh vậy! Còn nói là cô bỏ nhà ra đi ư? Rõ ràng là bọn họ muốn bán cô!

“Sao chị lại tới đây?” Cô hỏi ngược lại Thiên Tịnh.

Thiên Tịnh nhìn Diệp Phi, nâng gương mặt cao ngạo của mình lên, “Quên giới thiệu với em, anh Mộ là bạn trai của chị. Chú Mộ bảo chị đến công ty, đợi anh Mộ tan ca thì cùng về ăn cơm. Phi Phi, em phải

cảm ơn anh ấy đấy.”

Dĩ nhiên nếu không nhờ ba của Mộ Thương Nam, anh vốn không hề để mắt tới cô. Nhưng như vậy thì có làm sao. Trước khi cô ra đời thì nhà họ Mộ và nhà họ Thiên đã định sẵn chuyện hôn sự, cho dù Mộ Thương Nam không đồng ý, người mà anh lấy cũng chỉ có thể là con gái nhà họ Thiên.

Chỉ là nghĩ tới con gái nhà họ Thiên, cô liền chột dạ.

Trong đầu Diệp Phi trống rỗng, Mộ Thương Nam lại là bạn trai của Thiên Tịnh, nhưng trước giờ cô chưa từng nghe mẹ Thiên Huệ nhắc tới, đương nhiên, chuyện trong nhà bọn họ sẽ không nói cho cô biết.

Trong lòng cô đau thắt, Thiên Tịnh được sống cuộc sống tiểu thư, sắp gả cho ông chủ một tay che trời của Trung Quốc, còn cô thì thảm thương hơn cả một trai bao đồng tính, còn bị lão già bắt đem bán vào hộp đêm.

“Vậy thì phải cảm ơn tổng giám đốc Mộ rồi.” Cô lạnh nhạt nói, sự cảm kích ban đầu dành cho người đàn ông này đều bị Thiên Tịnh dập tắt rồi.

“Không cần cảm ơn, ai thấy tình hình lúc đó cũng sẽ ra tay giúp thôi.” Mộ Thương Nam nói.

“Phải đó, dù gì sau này cũng là người một nhà rồi, cũng không cần khách sáo. Phi Phi, em bỏ nhà đi cô và dựng sốt ruột lắm, để chị bảo họ đón em về.” Thiên Tịnh nói xong cầm điện thoại của mình lên.

“Ha ha, mẹ của tôi nói rồi, bảo tôi cắt khỏi Diệp gia, tôi và Diệp gia và cả chị nữa, đều không còn quan hệ gì rồi, không cần chị giả tốt bụng đâu!” Diệp Phi lên tiếng đốp lại, cô không thể để Thiên Tịnh bắt cô trở về được, bắt về thì chỉ có một kết quả thôi, chính là bị bọn họ bán cho Vương Kim Tài.

Trong chớp mắt, mắt của Thiên Tịnh đỏ lên, “Sao lại nói cô như vậy chứ? Cô chỉ là nhất thời nổi giận, mới nói ra những lời tức giận đó. Em gái ngoan à, em đừng giận cô nữa mà, em muốn túi xách và quần áo hàng hiệu, chị mua cho em hết! Em nghe lời về nhà đi!”

Lòng của Diệp Phi thắt lại, rất muốn xé nát gương mặt giả ngây thơ của Thiên Tịnh ra!

Rõ ràng là Thiên Tịnh muốn những thứ này, lại vu khống nói cô muốn chứ!

“Tôi không cần những thứ đó! Tự bản thân tôi sẽ tìm việc làm, tự nuôi bản thân mình.”

“Em vừa mới tốt nghiệp phổ thông thì có thể tìm được việc gì? Nghe lời chị họ đi, về nhà thôi! Chị sẽ xin với cô, không để cô nói em nữa.” Giọng điệu của Thiên Tịnh dịu dàng như nước.

Trong lòng của cô ta sôi ruột, hận không thể thông báo cho cô của Thiên Tịnh bắt Diệp Phi đi. Tuy là biết rằng Diệp Phi và Mộ Thương Nam chỉ là trùng hợp gặp nhau thôi, nhưng mà Diệp Phi ở bên cạnh Mộ Thương Nam, cô ta liền không cảm thấy an tâm chút nào.

Không lẽ thật sự là do trời định sẵn? Bất luận như thế nào đi nữa

cũng cho họ gặp được nhau?

Chân mày của Diệp Phi nhướn lên, nhìn người đàn ông, “Anh rể họ tương lai à, nếu mọi người sớm muộn cũng thành người nhà, công ty của anh lớn như vậy, chắc sẽ không phiền có thêm một người làm em chứ? Nhờ anh rể họ tương lai sắp xếp cho em một vị trí làm việc đi!”

Chương 10: Ở lại bên cạnh anh ấy

“Trước giờ tôi không lẫn lộn giữa việc công và việc riêng, những người bước vào công ty của tôi đều phải dựa vào năng lực của chính mình.” Mộ Thương Nam lạnh lùng nói.

Thiên Tịnh mém tí nữa không kiềm được mà cười, “Em nghe rồi chứ? Người tốt nghiệp phổ thông như em thì có năng lực gì? Chị đưa em về.”

Cô soải bước về phía Mộ Phi, nếu như không phải có đàn ông ở đây thì cô sớm đã nhào về phía Mộ Phi, bắt cô đem tới cho lão già Vương Kim Tài kia rồi.

Mộ Phi tránh đôi tay của Thiên Tịnh, “Chị đừng đụng vào tôi!”

Tim cô thất lại, anh ta rõ ràng từ chối, cô thầm tự cười bản thân ngu xuẩn, lại mong đợi Mộ Thương Nam giúp cô lần nữa, anh ta là chồng chưa cưới của Thiên Tịnh, mà Thiên Tịnh lại hận cô thấu xương, làm sao anh ta giúp cô được?

Cửa phòng làm việc vang lên tiếng gõ, Nhiếp Hạo bước vào.

“Tổng giám đốc, đến giờ họp hội đồng quản trị đa quốc gia rồi.”

“Người tốc ký mà giám đốc văn phòng tuyển đã tới chưa?” Mộ

Thương Nam hỏi.

“Mới vừa hỏi rồi, giám đốc văn phòng nói, thời gian ít quá, cho cô ấy thời gian 2 tiếng cô ấy tìm không được. Cô ấy đề nghị ghi lại bằng video.” Nhiếp Hạo nói.

Chỉ trách người trợ lý đặc biệt kiêm phụ trách ghi chép tốc ký đã phản bội Mộ Thương Nam, sáng sớm sau khi Mộ Thương Nam ra chỉ thị thì người đó đã bị xử lý rồi, nếu không cũng không phát sinh phiền phức như bây giờ.

“Mọi người tính để các thành viên hội đồng quản trị ký tên đóng dấu trên video à?” Mộ Thương Nam lạnh lùng hỏi.

Nhiếp Phong bị hỏi tới mức không nói nên lời.

Diệp Phi giờ tay một cách mừng rỡ, “Tôi có thể tốc ký, 1 phút có thể ghi trên 300 chữ, ghi song song được, có thể để tôi thử không?”

Thiên Tịnh sống chết ép cô đi, cô càng phải ở lại bên cạnh Mộ Thương Nam cho Thiên Tịnh tức chết!

“Không được, cuộc họp lớn như vậy, thân phận của em là gì, làm sao có thể tham gia được?” Thiên Tịnh vội vã ngăn cản.

“Chị họ làm gì kích động như vậy? Không dám cho em thử sao?” Diệp Phi nói, chị ta chắc chắn sẽ giả vờ là đóa hoa sen trắng, không dám thừa nhận.

“Em là em họ của chị, chị đương nhiên thương em rồi. Chỉ là cuộc

họp đa quốc gia của anh Mộ quá quan trọng, không phải chỗ để em đùa giỡn.” Thiên Tịnh xoay đầu lại nhìn anh, “Anh Mộ, Phi Phi không biết tốc ký đâu, em ấy đùa đấy!”

“Tôi không có đùa, nếu như tôi không thể tốc ký song song được thì bản thân tôi sẽ tự rút ra khỏi tập đoàn Mộ thị, Tổng giám đốc Mộ dám để tôi thử không?” Diệp Phi đồng dục nhìn người đàn ông đối diện mình.”

“Chuẩn bị lát nữa vào họp, đừng khiến tôi phải thất vọng.” Mộ Thương Nam ra lệnh.

“Tôi đảm bảo sẽ hoàn thành nhiệm vụ!” Diệp Phi vui vẻ nói.

Không ai biết cô thật sự có thể tốc ký, mà còn có giấy chứng nhận tốc ký nữa kia, mẹ của cô lấy tiền mà cô vừa làm vừa học đều là tiền kiếm từ công việc tốc ký, đương nhiên tiền của cô hầu như đều bị Thiên Tịnh lấy hết rồi, chỉ vì để duy trì cuộc sống đại tiểu thư của Thiên Tịnh mà thôi.

Cô đi theo thân hình cao lớn của anh vào phòng họp, dường như anh lo lắng cho vết thương của cô, cố tình đi thật chậm. Lúc họ tiến vào phòng họp thì những viên chức lớn của công ty đều đã tới cả rồi.

Phòng họp rộng cực kỳ, bàn họp dài hình tròn, từng màn hình được treo phía trên chỗ ngồi. Những viên chức lớn của các nước khác có thể không cần đến hiện trường, trực tiếp xuất hiện trên màn hình tham gia cuộc họp.

Cô thành thực tìm thấy vị trí ngồi tốc ký của mình, thông thường thì vị

trí này sẽ ngồi bên phải của Tổng giám đốc.

Tay của cô đặt lên chiếc bàn phím 24 phím một cách thành thạo, muốn đi học đại học, muốn nuôi bản thân mình, cuối cùng cũng thoát khỏi cái nhà đó rồi, cuộc đời của cô sẽ tự cô gánh vác. Cô là con gái ngoan không chết, sẽ không để Thiên Tịnh được như ý đâu!

Thiên Tịnh căng thẳng đi theo vào trong phòng họp, chỉ sợ Diệp Phi thật sự biết tốc ký, trong đầu cô ta quanh quẩn dốc ra ý nghĩ làm sao để đuổi Diệp Phi đi!

Chương 11: Vết tích màu đỏ

“Xin lỗi! Người không phận sự không được vào phòng họp.” Nhiếp Hạo đưa tay ngăn Thiên Tịnh lại.

Sắc mặt của Thiên Tịnh ngượng ngùng cứng ngắc, bản thân rõ ràng là bạn gái của Mộ Thương Nam, lại không có chút địa vị nào trước mặt nhân viên của anh, những người này hoàn toàn xem cô là người lạ.

Cô muốn nói với Mộ Thương Nam cho cô vào, lời đã tới cửa miệng thì lại bị chính mình nuốt vào trong, Mộ Thương Nam sẽ cho cô vào sao?

Cô hoàn toàn không chắc chắn, người đàn ông này trước giờ quyết đoán lạnh lùng vô tình, nên nói rằng cô ở bên cạnh anh nhiều năm, trước giờ không cảm nhận được sự ấm áp của anh, mãi mãi vẫn là dáng vẻ lạnh như băng đó.

Cô cắn răng bước ra phòng họp, nếu như bị Mộ Thương Nam từ chối thì ở trước mặt của Diệp Phi cô càng khó xử hơn!

Cửa phòng họp đóng lại, cô vội vã báo tin cho người cô Thiên Huệ biết, “Diệp Phi đang ở chỗ Mộ Thương Nam, cô tìm cách đưa nó đi đi!”

“Cái gì? Sao nó lại ở đó?” Thiên Huệ hỏi.

“Còn hỏi cái gì? Mau tìm cách đem nó đi! Đúng rồi, tuyệt đối đừng để Mộ Thương Nam biết là con nói với cô, phải làm thật tự nhiên, giống như vô tình đụng phải vậy. Còn có tấm hình phóng đấng của nó với anh ấy tải lên mạng nữa!” Thiên Tịnh dặn dò.

“Cô biết rồi, cháu xem cô là ngốc à? Bây giờ cô sẽ up tấm đó lên ngay!” Thiên Huệ nói.

“Như vậy là tốt nhất.” Thiên Tịnh cúp máy, khoe miệng hé nụ cười lạnh lẽo.

Trong phòng họp, ngón tay của Diệp Phi lướt trên bàn phím như trên phím đàn theo thanh âm của Mộ Thương Nam, chữ chạy trên màn hình máy tính như mây bay nước chảy, hoàn toàn là ghi chép song song.

Nhưng tại sao cô lại cảm thấy rợn rợn, chẳng lẽ Mộ Thương Nam đang nhìn cô?

Sau đó, cô lại thấy mình quá ngốc, Mộ Thương Nam là bạn trai của Thiên Tịnh, làm sao mà nhìn cô được?

Được rồi, cô thừa nhận mình thuộc tuýp chú trọng ngoại hình, nhìn thấy đàn ông đẹp thì sẽ ngây ra, đương nhiên dạng cực phẩm như Mộ Thương Nam...lòng cô lại cuống cuồng lên.

Trời đất! Diệp Phi, mày bị điên à! Chẳng lẽ mày muốn xài hàng đã qua sử dụng của Thiên Tịnh?

Cô quả quyết chặn suy nghĩ của chính mình lại, tất cả những suy nghĩ lung tung đều bị cô ném vào việc tốc ký rồi.

Khóe mắt của Mộ Thương Nam nhìn cô như có như không, cổ áo của chiếc đầm liền hơi lộ ra xương quai xanh của cô, phía trên có một dấu hôn màu đỏ mà anh rất quen thuộc...

“Tổng giám đốc, tôi báo cáo xong rồi.” Một người giám đốc nói.

Mộ Thương Nam ngây ra, đây là lần đầu tiên mà anh mất tập trung trong lúc họp, “Ừm, bộ phận tiếp theo.”

Anh ra hiệu cho vị giám đốc tiếp theo bắt đầu báo cáo, may mà có tốc ký ghi chép lại song song với lời nói, sau khi tan họp anh có thể ghi chép ra để xem lại.

Anh dập tắt suy nghĩ của mình lại, tiến vào trạng thái cuồng công việc thường ngày của anh.

Diệp Phi ban đầu cảm thấy bản thân đã làm qua công việc tốc ký, hoàn toàn có thể đảm nhận công việc này, nhưng mà bây giờ có chút khó khăn rồi. Trong cả một phòng họp, tiếng Anh tiếng Trung đan xen lẫn nhau, thỉnh thoảng còn có giám đốc người Pháp phát biểu thêm vài câu nữa.

Tiếng Anh của cô đã vượt qua bài kiểm tra rồi, nhưng mà tiếng Pháp là cô tự học, nhìn thì có thể hiểu, nhưng mà để tốc ký cùng lúc với lời nói thì còn có chút thua kém, hơn nữa nội dung mà họ đang họp còn có dự án thi công đa quốc gia nữa, rất nhiều danh từ chuyên ngành về kiến trúc mà cô không thành thục lắm.

Ba tiếng đồng hồ trong phòng họp, cô chỉ cảm thấy tay của mình đánh máy tới sắp chuột rút rồi, còn bộ não thì trong tình trạng căng thẳng cao độ, có cảm giác tê dại như não bị thiếu máu vậy.

Mộ Thương Nam tuyên bố tan họp xong, Diệp Phi đánh xong con chữ cuối cùng, ghi chép trong cuộc họp được in ra, cô thở mạnh một cái, suýt chút nữa là ngã nhào xuống ghế rồi.

Mộ Thương Nam cầm lấy ghi chép đọc lướt qua nhanh như gió, cầm bút ký tên của anh, sau đó sải bước bước ra khỏi phòng họp.

Những viên chức cấp cao khác đều ký tên xong, lần lượt bước ra khỏi phòng họp.

Diệp Phi động đậy hai vai một chút, đi theo anh ra khỏi phòng họp.

Chương 12

Thiên Tịnh mở lời, “Anh Mộ, có phải Diệp Phi không biết tốc ký không? Anh nể mặt em, đừng giận nó.”

Diệp Phi nhướn mày một cái, cười nhìn Thiên Tịnh, “Tổng giám đốc Mộ, tôi đã hoàn thành nhiệm vụ, anh phải thực hiện lời hứa đi!”

Ngũ quan xinh xắn của Thiên Tịnh chớp mắt đều nhú lại, quả thực là tự vả mặt mình, cô chết cũng không ngờ Diệp Phi thật sự biết tốc ký.

“Vậy, vậy à? Vậy thì chúc mừng em họ rồi.” Cô nói cho có lệ, “Nhưng mà, đi làm cực lắm, Phi Phi, chị họ sao nỡ để em đi làm được? Cứ như là chị không ưa em, đuổi em ra khỏi nhà vậy.”

Diệp Phi nhếch môi, “Em tìm được việc thì có liên quan gì với chị họ đâu? Tổng giám đốc Mộ, anh từng nói anh sẽ không lẫn lộn giữa việc công và việc riêng.”

Mộ Thương Nam gật đầu, “Theo tôi vào đây.”

Diệp Phi vội vàng đi theo anh, bước vào phòng Tổng giám đốc.

Thiên Tịnh gấp đến mức giậm chân, nhưng mà không có câu nói của Mộ Thương Nam, cô không dám tùy tiện bước vào phòng làm việc.

Mộ Thương Nam ngồi xuống ghế của mình, nhìn cô như bậc vua

chúa, “Nói về năng lực, cô đánh sai năm từ tiếng Pháp, chúng tôi là công ty tập đoàn đa quốc gia, phần lớn các dự án là ngành xây dựng, vốn từ chuyên ngành của cô không đủ. Tuy là cô đã dùng từ cận nghĩa để thay thế, có thể ứng phó với các cuộc họp bình thường, độ chính xác trong buổi đàm phán thương mại như thế này thì không được.”

Anh nói một phát trúng tim đen.

Diệp Phi hít một hơi lạnh, bàn tay nhỏ bé nắm thành nắm đấm, người đàn ông này đọc nhanh vậy à? Lúc này anh ta chỉ mới đọc bản ghi chép cuộc họp một tí thôi mà.

“Tôi, vốn từ chuyên ngành của tôi không đủ, nhưng tôi sẽ học, hy vọng Tổng giám đốc Mộ cho tôi một cơ hội, tôi cần công việc này.”

“Cơ hội là tự mình giành lấy, 1 tuần thử việc, làm trợ lý đặc biệt và tốc ký cho tôi. Có giữ được công việc hay không thì phải coi bản lĩnh của cô. Sau khi tan ca tôi về nhà cũ của Mộ gia, cô đi cùng.” Mộ Thương Nam không hề lãng phí một chữ nào.

“Anh về nhà, tôi cũng đi cùng? Diệp Phi vô cùng kinh ngạc.

“Trợ lý đặc biệt chính là cô phải giúp tôi xử lý tất cả công việc, nghe hiểu không? Bây giờ đi pha cho tôi một ly cà phê đi.” Mộ Thương Nam nói.

“Nghe hiểu rồi! Tôi đi pha cà phê đây!” Diệp Phi vui vẻ nói.

Người đàn ông vung tay một cái, cô bước lùi ra ngoài phòng làm việc.

Mộ Thương Nam tựa lưng vào chiếc ghế làm việc của mình, ánh mắt nhìn chăm chú vào cánh cửa gỗ chạm khắc hoa trong căn phòng, ánh mắt của anh âm trầm sâu lắng.

Thiên Tịnh bước về phía Diệp Phi, hồi hộp hỏi, “Anh Mộ nói gì với em vậy? Có phải anh ấy bảo em rút không?”

Ánh mắt của Diệp Phi chăm chú nhìn người phụ nữ trước mặt mình, “Thiên Tịnh, tại sao chị lại sợ tôi làm việc bên cạnh Tổng giám đốc Mộ như vậy?”

Thiên Tịnh bị hỏi đến lồng ngực ngạt thở, “Chị sợ lúc nào chứ? Là do trình độ đó của em, chị sợ em bị mất mặt xấu hổ ở ngoài thôi!”

“Ha ha, không cần chị lo lắng, Tổng giám đốc Mộ đã tuyển tôi vào làm rồi, anh ấy còn nói năng lực làm việc của tôi xuất sắc! Bảo tôi làm trợ lý đặc biệt của anh ấy nữa!” Diệp Phi cố ý chọc tức cô ta, trước giờ chưa thấy sáng khoái như vậy bao giờ!

Ánh mắt của Thiên Tịnh tức giận, đi theo Diệp Phi vào phòng pha trà, “Anh ấy giữ em lại rồi? Em dùng trò gì để mê hoặc anh ấy? Thật không biết xấu hổ, dụ dỗ cả anh rể của mình!”

Diệp Phi hừ lạnh một cái, đây mới là Thiên Tịnh, trước mặt người khác thì là bạch liên hoa, sau lưng người khác thì chửi rửa cô một cách cay nghiệt!

“Tôi chính là dụ dỗ anh ta đấy, thì làm sao? Tôi còn dụ dỗ anh ta lên, giường, nữa kia!”

Cô chọc tức Thiên Tịnh, ngón tay ấn vào máy pha cà phê, pha cà phê cho anh.

Cà phê nóng đã được rót vào ly xong, cô cầm tách cà phê muốn đi thì lại bị Thiên Tịnh một tay giật lấy, tự đổ lên người mình...

Chương 13

Diệp

“Á...đau quá. Em, sao em lại đổ cốc nước vào chị? Chị chỉ muốn khuyên em đừng ra ngoài làm gì xằng bậy, chị cũng chỉ vì nghĩ tốt cho em mà” Cô bắt đầu khóc to.

Những người ở hành lang nghe thấy giọng Thiên Tịnh liền xúm lại hỏi:

“ Có việc gì vậy? Sao lại đổ cốc cà phê vào tay”

“Tôi chỉ khuyên em gái không được ra ngoài làm điều xằng bậy, kết quả lại bị em ấy hất cốc cà phê vào tay”

“Sao lại có cô em gái như này cơ chứ”

“ Mau đi báo với tổng giám đốc. Thiên Tịnh là bạn gái của Tổng giám đốc!”

Rất nhiều người vây quanh lên tiếng, có người biết được thân phận của Thiên Tịnh, đã vội vàng đi báo với tổng giám đốc.

Diệp Phi kìm lòng lại, không ngờ Thiên Tịnh độc ác hơn cô tưởng, lại có thể dùng cách này để hại cô.Cho dù cô có giải thích thế nào đi chăng nữa sẽ không ai tin Thiên Tịnh tự đổ cà phê vào tay mình.

“Chị, tôi làm gì xằng bậy ở bên ngoài?” Diệp Phi quay sang chất vấn Thiên Tịnh, hình như việc xảy ra tối qua không ai biết.

Thiên Tịnh mắt ngấn lệ nói: “Không phải là cái tin tức trong điện thoại sao? Chị nhìn thấy hỏi em chuyện gì xảy ra, em liền nổi cáu”.

“Tin tức trong điện thoại? Tin gì?” Diệp Phi liền lôi điện thoại ra xem.

Hằng hốt nhìn thấy tin mới trên trang tin nóng hàng ngày, học sinh trung học phổ thông hám của hện hò kiếm tiền. Những bức ảnh trên đó là ảnh mà sáng sớm nay Thiên Tịnh gửi cho Thiên Huệ.

“Các người, các người đăng những tấm ảnh này lên mạng rồi” Cô chất vấn Thiên Tịnh.

“Em, em nói gì vậy? Em bị người ta chụp chộm đăng lên mạng, sao em lại hỏi chị” Thiên Tịnh nhìn bằng ánh mắt nham hiểm, phải nói hành động của Thiên Tịnh quá nhanh.

“Trời ạ! Vì tiền mà làm ra những việc như này”

”Nhìn thì rõ thuần khiết không ngờ lại là loại con gái như vậy”

Diệp Phi nghe thấy tiếng chỉ trỏ, tay nắm chặt, cô có thể nói mình vì huỷ hôn mà bị ép làm như thế không?”

Cô ngược mắt lên thì thấy dáng người đàn ông cao lớn đang đi tới.

“Bị bông à?” Mộ Thương Nam nhìn tay và cánh tay Thiên Tịnh đang đỏ lên.

“Anh Mộ, anh đừng trách em gái em, em biết là em ấy không cần thận! Là do trên tin tức có người viết bừa bãi tin của em ấy, em ấy mới không khống chế được cảm xúc của bản thân” Thiên Tịnh dịu dàng nói.

“Chị tốt thật, đến bây giờ còn bảo vệ em!”

“Chính là nhân phẩm của cô em gái này quá tồi!”

“Chênh lệch của chị em nhà này sao lại lớn thế này?”

Diệp Phi cắn chặt môi mình, thủ đoạn của Thiên Tịnh đến hôm nay cô mới thật sự được lĩnh giáo. Bộ mặt giả tạo khiến tất cả mọi người nghĩ rằng cô ta đang bảo vệ cô, âm thầm nhắc nhở anh chuyện tin tức về cô.

Một lúc sau, cô ngẩng đầu, nhìn Mộ Thương Nam “Tôi không tìm bạn trai, chỉ là đi tìm trai bao! Pháp luật có quy định không được tìm trai bao không?” Một câu nói của cô, kinh động đến tất cả mọi người.

Giám đốc phòng hành chính lập tức đi đến, cầm điện thoại đưa cho tổng giám đốc xem tin tức, cô ôm người đàn ông đeo mặt nạ, cười rất rạng rỡ, nhìn bờ vai trần trụi có thể thấy, bên dưới họ không hề mặc quần áo.

“Tổng giám đốc, tôi cảm thấy tác phong cô gái này có vấn đề, không phù hợp làm nhân viên tốc ký, Mộ Thị của chúng ta không nên có loại nhân viên tổ chức như này!”

Diệp Phi căng thẳng, trù tính của Thiên Tịnh có tác dụng rồi, bất luận là vì cô làm bỏng Thiên Tịnh, hay vì cô tìm bạn trai, Mộ Thương Nam đều sẽ không nhận cô vào làm.”

“Anh từng nói việc công sẽ không xen lẫn với tình cảm cá nhân! Bất luận là tôi tìm bạn trai hay tìm trai bao, đều là việc riêng của tôi!” Cô nhìn anh, hoàn toàn không biết anh sẽ xử lý cô như nào!

Chương 14

Ánh mắt Mộ Thương Nam nhìn qua những bức ảnh, những bức ảnh Nhiếp Hạo đã xóa đột nhiên lại được đăng lên mạng, chắc chỉ có thể là, trước khi Nhiếp Hạo xóa những bức ảnh đó, cô đã gửi nó đi rồi. Anh bực đến mức muốn bóp chết con nha đầu thối này, không ai biết được rằng một bức ảnh có thể gây cho anh bao nhiêu chuyện lớn, không những là anh mà còn có cả cô.

Một thân phận khác của anh không thể để lộ ra, không biết sẽ có bao nhiêu kẻ thù ngoài kia tìm đến anh, anh thấy con nha đầu thối này đang tự tìm đến cái chết..

“Việc riêng của cô và việc của công ty không có liên quan gì. Nhưng tại sao cô lại đổ cả phê vào Thiên Tịnh?”

“Tôi nói tôi không đổ anh có tin không?” Diệp Phi lạnh lùng nói.

“Đúng vậy, không phải em ấy đổ, anh đừng trách em ấy, là em không tốt, em không nên nhắc đến cái tin đấy” Thiên Tịnh nói một cách thảm thiết, cái bộ dạng làm người ta thương xót bất kỳ người đàn ông nào nhìn thấy cũng sẽ kiên định.

Diệp Phi cảm thấy ghê tởm đến buồn nôn, bây giờ cô mới hiểu tại sao Thiên Tịnh lại tự đổ cả phê vào cánh tay mình, có như vậy mới không hủy hoại nét đẹp của cô, mà vết thương lộ ra ngoài, người ta chỉ cần nhìn là thấy.

"Chị nói do tôi đổ vào chị phải không? Nói như vậy thì chiếc cốc đang ở trên tay tôi là chiếc cốc tôi hất cà phê vào chị phải không?" Diệp Phi hỏi lại Thiên Tịnh.

"Đương nhiên cốc ở trong tay em, lẽ nào lại trong tay chị? Thôi được rồi, hai chị em mình không cần nói những lời khách sáo như thế, mà chị cũng đâu có trách em" Thiên Tịnh nói một cách rộng lượng, nhận được lời khen ngợi của tất cả mọi người.

"Vẫn là Mộ Thương Nam có mắt, biết chọn người yêu, Thiên Tịnh thật là một cô gái hiền lành"

"Đúng vậy. Chưa từng gặp một cô gái nào hiền lành như này".

Mọi người thi nhau bàn luận.

"Nếu đã như vậy, trên cốc của tôi chắc là không có dấu vân tay của chị. Làm phiền tổng giám đốc Mộ tìm người kiểm tra trên cốc có dấu vân tay của chị tôi hay không?"

Cô đưa chiếc cốc lên, muốn hăm hại cô? haha. Cô sẽ cùng Thiên Tịnh chơi đến cùng.

Nét mặt Thiên Tịnh bỗng trắng bệch, "Em, chị đâu có nói em, chúng ta coi như chưa có chuyện gì xảy ra. Anh Mộ rất bận, mình đừng gây rắc rối thêm cho anh ấy nữa. Cô vừa nói vừa muốn giơ tay ra lấy cốc cà phê.

Diệp Phi tránh tay Thiên Tịnh "Chị họ, sao chị không dám để xét

nghiệm? Lẽ nào sợ trên cốc thực sự có dấu vân tay của chị?” Lời cô nói ra, đám người đang tranh luận kia, đột nhiên yên lặng, nếu như trên cốc thật sự có vân tay của Thiên Tịnh, người hất cà phê không phải Diệp Phi, mà là Thiên Tịnh tự hất vào mình!

Trong nháy mắt, tình thế được đảo ngược, Thiên Tịnh chỉ cảm thấy đến thở cũng không thở nổi rồi.

“Không cần xét nghiệm, tôi thừa nhận, trên cốc có dấu vân tay của tôi! Là vì, tôi sợ bồng em họ, nên dành cốc cà phê với em ấy để đưa cho tổng giám đốc Mộ. Tôi nghĩ như vậy, mới không may bồng tôi? Tôi sớm đã nói không phải em họ hất cà phê vào tôi, các người đều không tin! May mà em họ tôi thông minh, nếu không bị các người ghi oan rồi!” Thiên Tịnh cắn răng nói.

Diệp Phi đặt cốc lên bàn nước, lấy một cốc cà phê, chậm rãi bước về phía anh “Tổng giám đốc Mộ, cà phê đen của anh. Việc trong công việc, tôi sẽ cố gắng làm tốt nhất, sẽ không để anh thất vọng!”

Mộ Thương Nam hài lòng gật đầu, cầm cốc cà phê về phòng làm việc của mình, giọng nói lạnh lùng của anh phát ra sau lưng anh “Tất cả quay lại làm việc”.

Người trong hành lang tản ra về văn phòng làm việc của mình.

Diệp Phi cong môi nhìn Thiên Tịnh “Chị họ, lần sau phải cẩn thận một chút nhé, thời tiết nóng bức như này, vết thương không dễ khỏi đâu”.

“Cảm ơn sự quan tâm của em họ, chị sẽ cẩn thận.” Thiên Tịnh nuốt nửa tức hộc máu mồm, cô quay người đuổi theo Mộ Thương Nam, cô

phải đi giải thích, tuyệt đối không để anh hiểu lầm cô!”

Chương 15

Thiên Tịnh đuổi theo vào văn phòng của Mộ Thương Nam "Anh, không phải em, em không tự hất cà phê vào mình".

Mắt cô hoen đỏ, những giọt nước mắt còn nằm trong khóe mắt. bất cứ người đàn ông nào nhìn thấy đều không nở.

Ánh mắt lạnh lùng của Mộ Thương Nam hiện lên trên khuôn mặt cô:"Em làm gì có liên quan tới tôi à, em không cần giải thích với tôi".

Thiên Tịnh cố hít vào một luồng khí lạnh, cho dù cô cố gắng bên anh hơn mười năm qua, anh vẫn giữ cái thái độ đó với cô.

"Anh, mình sắp kết hôn rồi, em không muốn anh hiểu lầm em" Cô nói nhỏ.

"Mình kết hôn là ý của bố mẹ, tôi chưa từng đồng ý chuyện này. Tôi nói em có hiểu không?" Mộ Thương Nam vẫn lạnh lùng đáp lại.

"Em biết, nhưng anh à, em thật sự rất yêu anh, bao nhiêu năm nay, anh không cảm nhận được sao?" Thiên Tịnh đau khổ.Cô biết đó đều là ý của bố mẹ, anh thậm chí còn chưa từng công nhận cô là bạn gái anh.

"Nói xong rồi thì ra ngoài" Mộ Thương Nam vẫn lạnh lùng.

"Hôm nay là chú Mộ muốn anh và em cùng về nhà ăn cơm"

Thiên Tịnh vội vàng nói tiếp, chỉ sợ anh không cho cô về nhà anh.

"Tôi biết rồi. Bây giờ tôi cần làm việc". Mộ Thương Nam nói.

Thiên Tịnh mím chặt răng, rời khỏi phòng làm việc, điều vui mừng duy nhất là tin Diệp Phi và người đàn ông khác làm càn đã bại lộ, Diệp Phi cả đời này đừng có mơ gả vào nhà họ Mộ.

Thiên Tịnh bước về phía Diệp Phi, cố nói nhỏ "Cô đừng mơ mà phá hoại được tôi và anh Mộ, hôn ước đã được định trước khi chúng tôi sinh ra. Cô đừng hòng phá hỏng".

"Mộ Thương Nam đẹp trai thật, một người đẹp trai như vậy sao tôi nỡ để cho một mình chị" Diệp Phi nhìn người phụ nữ đối diện cười.

"Cô muốn làm gì. Cô đến cái trình tiết còn chả giữ được, Mộ Thương Nam có cần cô không" Thiên Tịnh nói.

"Thế thì chờ xem? Xem tôi quyến rũ anh ta như nào!" Diệp Phi cố ý chọc tức Thiên Tịnh. Việc bức ảnh, cô chắc chắn là do Thiên Tịnh và Thiên Huệ làm, Thiên Tịnh vì để đuổi cô đi, làm ra việc như này, cô không quyến rũ Mộ Thương Nam, thật là có lỗi với thủ đoạn của Thiên Tịnh!"

"Mày!" Thiên Tịnh tức đến tái mặt "Vô liêm sỉ, anh Mộ là người ưu sạch sẽ, cho dù mày có quyến rũ cũng không ích gì, đồ người khác đã động vào, anh ấy sẽ không bao giờ động vào!" May mà Mộ Thương Nam ưa sạch sẽ đến rùa cũng có lông, theo phân tích tính

cách của Mộ Thương Nam, anh có chết cũng không động đến Diệp Phi.”

“Xem ra chị thực sự rất quan tâm đến vị trí thiếu phu nhân nhà họ Mộ! Thiên Tịnh, chúng ta chờ mà xem, xem ai có được vị trí này!” Diệp Phi nói giọng thách thức. Nói thật, cô chưa từng nghĩ đến vị trí này, cho dù cô cái gì cũng không tốt, ít nhất cô cũng tự biết bản thân mình. Cô chỉ đơn thuần muốn chọc tức Thiên Tịnh, không thể trừng trị Thiên Tịnh, cũng phải chọc cho Thiên Tịnh tức chết.

Thiên Tịnh suýt chút nữa tức nổ phổi “Chờ mà xem!”. Cô gằn giọng lên nói, cô không để Diệp Phi mất tích khỏi nước ZH, thì là có lỗi với bản thân mình.

Thời gian cứ như thế trôi đi trong tiếng hai người cãi nhau. Đến giờ tan làm, Mộ Thương Nam ra khỏi phòng làm việc, vì tin tức của cô, anh bận cả buổi chiều. Bây giờ nhìn thấy cô, anh vẫn còn giận, nếu như đối thủ và kẻ thù của anh nhận định cô là người phụ nữ của anh, sẽ nguy hiểm đến tính mạng cô.

Diệp Phi nhìn mà không hiểu được bộ mặt trầm tư của anh, không biết đang giận anh, cô theo anh lên xe. Đây là lần đầu tiên cô đến nhà họ Mộ.

Chương 16

Chỗ ở của gia đình họ Mộ là cái biệt thự hạng trung, mang hơi hướng cổ điển và tao nhã, một ngọn núi làm từ đá, một con cá chép lóng lánh, mang đặc hơi hướng gia tộc.

Cùng Mộ Thương Nam bước vào biệt thự, mẹ anh bà Liễu Họa ra đón "Thương Nam về rồi, Thiên Tịnh cũng đến rồi, ai ya, tay con làm sao thế này?"

"Dì, không có gì đâu ạ, chỉ là con muốn bưng cho anh Mộ cốc cà phê, kết quả lại bị bỏng tay, con vụng về quá". Thiên Tịnh cúi đầu trả lời.

"Con bé này, con chăm sóc Thương Nam mà bị bỏng làm sao có thể trách con được? Chị Ngọc, chị mau lấy thuốc chữa bỏng cho cô Thiên đây". Liễu Họa căn dặn người giúp việc.

Diệp Phi nhìn quanh, Thiên Tịnh như đóa sen trắng, thật tình đi đến đâu cũng có thể tỏa sáng, chắc Thiên Tịnh đã lấy được lòng mẹ Mộ Thương Nam rồi.

"Con chào dì" Cô lễ phép chào hỏi Liễu Họa cho dù bà không hề nhìn cô lấy một cái.

Dường như giọng nói cô đã nhắc Liễu Họa. Liễu Họa lúc này mới ngẩng đầu nhìn cô "Ai đây con?"

"Trợ lý của con"

"Là em họ con"

Thanh Tịnh và Mộ Thương Nam đồng thanh trả lời.

"Hóa ra là em họ của Thiên Tịnh, hai chị em đều xinh đẹp, mau vào đây, ngồi đi cháu" Liễu Họa nói.

"Không cần quan tâm đến cô ấy, cô ấy là trợ lý của con, phụ trách công việc thường ngày của con" Mộ Thương Nam nói với mẹ.

"Ồ, em họ là trợ lý cho Thương Nam, như thế cũng tốt, đều là người nhà mình. không giống cô trợ lý trước, trợ lý trước nữa..."

Không chờ Liễu Họa nói xong, Mộ Thương Nam ngắt lời mẹ "Mẹ, mẹ nói gì vậy? Cơm tối đã xong chưa?"

"Sắp xong rồi. Chỉ chờ các con về ăn. Mẹ xuống bếp xem, các con ra phòng khách ngồi". Liễu Họa nói và đi về phía nhà bếp.

Mộ Thương Nam không ra phòng khách mà đi vào thư phòng của bố.

Lời của Liễu Họa làm Thiên Tịnh tự nhiên nhớ đến chuyện trợ lý của Mộ Thương Nam, cô vừa thổi cánh tay vừa đắp thuốc, vừa bước đến chỗ Diệp Phi “ Biết tại sao anh Mộ không cho dì Sở nhắc đến chuyện trợ lý của anh không?”

Diệp Phi nhìn Thiên Tịnh “Chị muốn nói gì thì nói luôn đi”

"Haha. Chắc em chưa biết, trợ lý của Mộ Thương Nam trước giờ không ai làm quá hai tháng, không bị điên thì cũng mất tích một cách kỳ lạ. Sống không thấy người, chết không thấy xác. Trợ lý trước của anh sáng sớm nay vừa mới nhảy xuống sông chết đuối, em nói xem em sẽ phát điên hay là sẽ chết?" Thiên Tịnh nói rõ ràng từng câu từng chữ.

"Chị cho rằng tôi là sẽ sợ?" Diệp Phi còn lâu mới tin lời của Thiên Tịnh, cô biết rất rõ mục đích của Thiên Tịnh chỉ có một, chính là bắt cô rời khỏi Mộ Thương Nam, cô sẽ không ngu ngốc để Thiên Tịnh dọa chạy mất.

"Không tin cô tìm trên baidu! Tất cả tin tức đều được đưa lên. Còn nữa thầy phong thủy nói, chữ bát của Mộ Thương Nam quá cứng, không phải chữ bát tuyệt phối, đều bị anh khắc! Biết tại sao nhà họ Mộ nhất định phải cưới đứa con dâu là chị không? Vì chữ bát của chị và anh Mộ là sự kết hợp tuyệt vời, không nhưng vượng phu vượng tử, còn yêu thương nhau cả đời!" Thiên Tịnh đắc ý nói.

Diệp Phi không có phản ứng gì với những lời Thủy Tinh nói phía sau, dù sao cô cũng không có ý gì với Mộ Thương Nam, nhưng việc của trợ lý Mộ Thương Nam, cô phải làm cho rõ. Cô lấy điện thoại ra tìm kiếm tin liên quan đến trợ lý Mộ Thương Nam, không ngờ lại tìm được tin mới về trợ lý của Mộ Thương Nam, trong tin mới nói tám trợ lý trước sau của Mộ Thương Nam thật sự giống như Thiên Tịnh nói. Cô chỉ cảm thấy lạnh toát sau lưng, cô chắc không phải người thứ chín chứ?

Thủy Tinh sát đến "Thế nào, chị không lừa em chứ? Nói thật, chị chỉ muốn em rời khỏi Mộ Thương Nam, không muốn lấy mạng em. Em tự

xem mà giải quyết đi, muốn ở lại, hay muốn đi? Chị khuyên em nghĩ cho kỹ, việc đi đâu cũng có thể làm, nhưng mạng thì chỉ có một mà thôi.”

Chương 17

Quyết định chỉ có một, liên quan đến việc này Diệp Phi rất rõ.

Thế nhưng cô sẽ không thể tìm được công việc nào giống như làm trợ lý của Mộ Thương Nam lương cao như vậy, lương ở đây 1 tháng 1 vạn tệ.

Trên người cô chỉ có 100 tệ, học phí đại học vẫn chưa nộp, còn có công việc gì trong vòng 2 tháng có thể giúp cô tiết kiệm được 2 vạn tệ.

Nếu không sống qua được 2 tháng, cô làm 2 tháng không phải là được rồi sao?

Khóe miệng cô cong cong “Công việc lương cao thế này, tôi không tìm được ở đâu, tôi sẽ không đi”

Khóe miệng Thiên Tịnh co rút: “Cô thật là yêu tiền, cần tiền không cần mạng!”

“Tôi chơi cũng là chơi mạng mình, không giống ai đó, vì bản thân mình mà muốn mạng người khác! Muốn tôi gả cho Vương Kim Tài, cô nằm mơ” Diệp Phi quát nói.

“Hừ, cô muốn gả cho ai không liên quan đến tôi, đó là bố mẹ cô sắp đặt! Muốn tìm người tính sổ thì đi tìm bọn họ. Không phải tôi bảo bọn họ bán cô đi.” Thiên Tịnh lạnh nhạt nói.

Môi của Diệp Phi mím thành đường thẳng, đích thực không phải Thiên Tịnh bảo bán cô, lúc nào cũng không cần Thiên Tịnh nói, mẹ cô đều ép cô đòi tiền, sau đó cho Thiên Tịnh, nếu không phải cô nhìn qua vết sẹo mổ ở bụng của Thiên Huệ, cô thật sự cho rằng mình được nhật về nuôi.

“Tôi ở bên cạnh tổng giám đốc Mộ, ông chủ Vương không dám tìm tổng giám đốc Mộ đòi người.”

“Mộ Thương Nam cứu cô được 1 lần, có thể cứu cô được cả đời?” Thiên Tịnh nói.

“Không nhọc công chị họ bận tâm, mạng của tôi tôi sẽ tự....” Diệp Phi mở miệng to lạ lùng, 1 chữ cũng không nói ra được nữa.

Thiên Tịnh liếc Diệp Phi 1 cái “Làm sao vậy? Bị dọa thành thế này, là nhìn thấy tình trạng thê thảm của trợ lý đặc biệt trước rồi?

“Mới không phải.! Tôi là phát hiện tin tức của tôi đều không thấy nữa rồi.” Diệp Phi cầm điện thoại hươ hươ trước Thiên Tịnh.

Thật là thần kỳ, tin tức nóng hổi như vậy mà không còn nữa rồi, sạch sẽ đến mức toàn bộ hệ thống mạng như chưa từng đưa tin tức đó lên vậy.

“Không thể nào!” Thiên Tịnh vội vàng cầm điện thoại mình tìm, thật sự là không có.

Sao lại như vậy? Cô ta không tin Diệp Phi có năng lực xóa tin tức

toàn mạng, chẳng lẽ là người đàn ông đeo mặt nạ kia.

Tâm mày cô ta nhú lại, có vẻ như người đàn ông kia là nhân vật lớn!

Nhưng anh ta là ai?

Trong phòng sách, Mộ Thương Nam đang ngồi trên ghế sofa đối diện Mộ Thâm.

“Ba tìm con có việc?” Anh ta hỏi.

Mộ Thâm đặt xì gà trong tay xuống, “Ta nghe nói còn cho em họ của Thiên Tịnh làm trợ lý của con rồi?”

“Tin tức của ba thật linh thông, nhanh như vậy ba liền biết rồi?” Mộ Thương Nam nói.

“Đừng quên, công ty con là tập đoàn Mộ Thị, ta là chủ tịch! Nghe nói 2 cô gái lúc chiều còn vì con mà cãi nhau. Nói đi, con rốt cuộc muốn là gì?” Mộ Thâm lạnh lùng hỏi.

“Diệp Phi cần công việc, đúng lúc con cần trợ lý.” Mộ Thương Nam nói.

“Hừ!” Mộ Thâm hừ lạnh 1 tiếng, “Đừng tưởng rằng ta không biết con có chủ ý gì, con muốn mượn tay Diệp Phi, làm cho 2 chị em nó tranh nhau, để Thiên Tịnh tự mình giải trừ hôn ước.”

Đối với con trai, ông vẫn hiểu, ông không tin Mộ THương Nam thuê Diệp Phi chỉ đơn thuần làm trợ lý, xét cho cùng tuổi tác và kinh

nghiệm của cô gái đều không thể đảm nhiệm.

Mà con trai ông lại không gần nữ sắc. Ông cũng không cảm thấy tiểu bạch thảo nước canh nhạt kèm mì có thể thu hút con trai ông.

Nguyên nhân ông có thể nghĩ đến chỉ có thể là, Mộ Thương Nam có ý để chị em họ tranh giành nhau, để cho Thiên Tịnh tự ý thoát hôn!

“Ba lúc nào thì bộ não to vậy rồi? Kế sách thâm nho như này cũng bị người nhìn ra rồi?” Mộ Thương Nam nói tà mị.

Chương 18

“Bớt làm trò cho ba! Ba nói con biết, đính hôn giữa Mộ gia và Thiên Tịnh là ông nội con định sẵn! Chuyện này không thể hủy. Ngày đó, ông nội con và lão gia của Thiên gia là chiến hữu từ đồng người chết bước ra. Ông nội Thiên Tịnh còn cứu mạng ông nội con! Làm người phải có lương tâm, bố mẹ Thiên Tịnh đều chết, chúng ta có trách nhiệm chăm sóc đứa con duy nhất của Thiên gia. Cho dù con lấy nó về làm cống phẩm cung phụng, cũng phải lấy nó về cho ba!” Mộ Thâm phát lời nói chắc chắn.

“Con có thể chăm sóc Thiên Tịnh, nhưng bảo con lấy cô ta, con không làm được.” Mộ Thương Nam nói.

“Thiên Tịnh ôn nhu đức hạnh, duy trì huyết thống tuyệt vời của Thiên gia, ba không hiểu, tại sao con không nhìn thấy cái tốt của nó?” Mộ Thâm bắt lực nói.

“Con biết, cô ta rất tốt, gì cũng tốt, nhưng con vẫn luôn coi cô ta như em gái. Con có thể giống như em gái mà yêu thương cô ta, chăm sóc cô ta, nhưng chỉ như vậy thôi, như vậy đã coi như con giúp ông nội hoán trả ân tình của Thiên gia.” Mộ Thương Nam nói.

Mộ Thâm thở nhẹ 1 tiếng “Cứ cho là em gái, vị trí con dâu nhà Mộ gia cũng chỉ có thể là nó. Con tránh xa Diệp Phi 1 chút cho ba, tin tức hôm nay của cô gái đó ba nhìn thấy rồi.”

“Đó là cá nhân cô ấy, không liên quan tới việc công ty. Con cảm thấy, tìm trai bao so với tìm người bao nuôi tốt hơn mà?” Mộ Thương Nam nói.

“Con! Cho con ra nước ngoài học, con diễn giải việc này như vậy? Dù sao, loại con gái không biết cư xử đừng mong bước vào gia đình ta! Đi ăn cơm, để ta xem cô gái này còn vô liêm sỉ đến mức nào!” Mộ Thâm đứng dậy, hướng cửa thư phòng đi ra.

Mộ Thương Nam cùng đi theo, điện thoại anh ta phát ra tiếng nhạc “Ba, ba tới phòng ăn trước, con nghe cuộc điện thoại.” Anh ta vừa nói vừa quay lại phòng sách, không quên khóa cửa.

Điện thoại được kết nối, truyền ra giọng nói của người đàn ông “Tiểu tử cậu lợi hại rồi, thời gian thực hiện nhiệm vụ còn dám chơi phụ nữ!”

“Ai cho cậu cái gan gọi tiểu tử?” Giọng nói lạnh dật của Mộ Thương Nam.

“Được, lão đại coi như tôi sai còn không được sao? Cậu là lão đại liên minh ngang dọc của chúng tôi. Việc lần này, sẽ không phải là đêm tối những tôn tử đó cố tình chơi cậu chứ?” Người đàn ông nói.

“Không phải, là tôi động vào rượu trắng.”

“Hả? Sao cậu lại động vào rượu trắng, cậu không biết cậu không thể chạm sao?”

“Tôi không nghĩ tới nha đầu thối uống 1 chai lão bạch cán, cô ấy cưỡng hôn tôi.” Mộ Thương Nam nói.

“Tôi đi, lão đại Ngân Mị của Liên minh ngang dọc của chúng ta bị 1 người phụ nữ cưỡng bức, bộ mặt của chúng ta ở trước mặt Ám dạ đều bị vứt hết rồi! Không đúng, vậy mà còn có phụ nữ có thể cưỡng hôn cậu. Không phải cậu thích cô ta rồi chứ?” Người đàn ông theo đuổi hỏi.

“Hoắc Đông, cậu lúc nào nhìn thấy tôi có hứng thú với phụ nữ, phụ nữ đối với tôi mà nói chỉ là vật trang trí mà thôi.” Mộ Thương Nam nói.

“Vậy thì tốt, chúng ta đánh úp Ám dạ phải dựa vào cậu rồi!” Hoắc Đông nói.

“Bá Tước chỉ sợ không thật sự muốn dựa vào chúng ta, truyền ra ngoài anh ta và ông chủ đứng đằng sau Ám Dạ lật mặt có lẽ là dụ chúng ta mắc bẫy. Tôi hẹn lại ông ta thời gian, xem ông ta có thể chơi ra trò gì?” Mộ Thương Nam nói, ngắt điện thoại, đi ra ngoài phòng sách.

1 người làm vội vàng chạy đến, “Thiếu gia, Diệp phu nhân đến rồi, phu nhân mời người qua đó.”

Mộ Thương Nam gật đầu, bước nhanh tới phòng khách.

Trong phòng khách, Thiên Huệ ôm Diệp Phi khóc to, “Con gái mẹ à, con dọa chết mẹ rồi. Sau này con muốn gì, mẹ liền mua con cái đó, con đừng bỏ nhà đi nữa! Mau cùng mẹ về nhà đi!”

Bà ta nói xong kéo Diệp Phi đi.

Diệp Phi lạnh lùng cong môi, màn kịch này của Thiên Huệ diễn thật hay, như này ai cũng sẽ nghĩ rằng cô bướng bỉnh bỏ nhà ra đi!

Cô dùng lực thu tay mình về nhưng không thoát được,” Tôi không đi.”

“Con bé này, sao lại bướng bỉnh như vậy, mẹ con đến đón con về nhà, mau đi về đi, đừng để người nhà lo lắng!” Liễu Họa chán ghét nhìn Diệp Phi.

Chương 19

“Bà thông gia nói rất đúng, con bé này là do tôi chiều hư rồi, không giống như Thiên Tịnh vừa chu đáo vừa hiểu chuyện.” Thiên Huệ liên tục nói, giống như sợ ai không biết Thiên Tịnh tốt.

“Đúng vậy, Thiên Tịnh thật sự rất hiền đức, là đứa con dâu tôi ưng ý nhất!” Liễu Họa nói Thiên Tịnh liền cười không ngậm được mồm.

Thiên Tịnh cười duyên dáng, dịu dàng như 1 bức tranh “Dì à, xem dì nói kìa, con dâu có tốt như vậy? Mẹ ca vẫn chưa nói lấy con, nếu để Mẹ ca nghe thấy, thì không tốt thế nào?”

“Nó đồng ý hay không có liên quan gì, dù sao ta với ba nó đặt định rồi. Con yên tâm, vị trí thiếu phu nhân nhà Mẹ gia nhất định là của con!” Liễu Họa nói.

Mặt của Diệp Phi co rút 1 cái, Liễu Họa thật sự bị Thiên Tịnh điều khiển trong lòng bàn tay rồi, chỉ là nói 1 câu sợ Mẹ Thương Nam nghe thấy không tốt, Liễu Họa lập tức biểu đạt!

Thiên Tịnh khuê các thành thực, cô bướng bỉnh không hiểu chuyện. Đáng tiếc cô xé không được bộ mặt của bạch liên hoa.

“Bỏ tôi ra! Tôi bây giờ là trợ lý đặc biệt của Mẹ tổng, tôi còn làm việc, sẽ không cùng bà đi về!” Cô hướng Thiên Huệ nói.

“Phi Phi, em đừng bướng bỉnh nữa, cô chú còn đang ở nhà đợi em về kìa! Nghe lời chị.” Thiên Tịnh tiến qua kéo cánh tay của Diệp Phi.

Bất kì ai cũng đều thấy cô ta kéo nhẹ cánh tay Diệp Phi, không ai biết tay cô ta đang dùng lực giúp Thiên Huệ đẩy Diệp Phi ra ngoài.

Cánh tay Diệp Phi bị cô ta nắm đau rồi, “Tôi không đi, tôi muốn gặp Mộ Tổng.” Cô vội vàng hét, cô biết mình thật nực cười, lại đi kỳ vọng đàn ông cứu cô, nhưng đây là người duy nhất có thể giúp cô.

“Anh Mộ bận đến nhường nào! Phi Phi chúng ta đừng làm phiền anh ấy.” Thiên Tịnh hiểu chuyện nói.

“Việc gì vậy?” Giọng nói lạnh lùng của người đàn ông nhẹ nhàng lướt vào phòng.

“Không có gì không có gì, cô chỉ là nghe Thiên Tịnh bị bỏng, không yên tâm qua đây xem sao, không ngờ Diệp Phi cũng đang ở đây. Con bé Thiên Tịnh này quá chiều em gái rồi, không nói với cô, Phi Phi đang ở đây.” Thiên Huệ vội nói.

“Cô, là con không tốt, cô đừng trách em, đều do con không chăm sóc tốt cho em!” Thiên Tịnh nói theo.

2 người phụ nữ 1 người hát 1 người hòa theo, biểu diễn hoàn hảo!

“Mộ tổng giám đốc, anh đồng ý cho em thử việc 1 tuần mà!” Cô đáng thương nhìn người đàn ông, anh ta sẽ giữ cô lại hay sẽ giúp Thiên Tịnh đuổi cô đi?

“Thương Nam, làm mẹ không nhìn thấy con mình đều sẽ lo lắng, cho Diệp Phi về đi.” Liễu Họa khuyên.

Sắc mặt Mộ Thương Nam trầm xuống, “Lời của con trước nay không nói 2 lần, Diệp Phi, làm công việc của em, trợ lý của tôi phải 1 ngày 24 tiếng nghe lệnh tôi bất kì lúc nào.”

Thần kinh Diệp Phi dùng 10 giây mới phản ứng lại, cô sắp cảm động khóc rồi, anh ta vậy mà bảo cô làm việc.

“Được, tôi lập tức làm việc!” Cô đẩy Thiên Huệ ra, chạy ra đằng sau người đàn ông, giống như con thỏ sợ hãi cuối cùng được chui về tổ của mình.

Tất cả mọi người choáng váng, hoàn toàn không nghĩ tới Mộ Thương Nam sẽ quyết định như này.

“Mộ tổng giám đốc, tôi rất yêu thương con gái mình, tôi không nỡ để nó ở bên ngoài làm việc!” Thiên Huệ vội vàng nói.

“Cô ấy nếu đã ứng tuyển vào công ty tôi thì bắt buộc phải theo quy định của công ty tôi, cho dù là chết cũng phải làm việc tử tế cho tôi.” Mộ Thương Nam lạnh giọng nói.

“Đúng vậy, cô, quy chế của tập đoàn Mộ Thị là nhân viên của công ty trừ khi bị sa thải, nếu không không được phản bội tập đoàn. Nếu Diệp Phi đã muốn đi làm chơi thì cho cô ấy chơi mấy ngày đi.” Thiên Huệ cố kéo ra nụ cười cứng đờ trên mặt.

Cô quá hiểu tính khí của Mộ Thương Nam, lời của anh ta tuyệt đối

không được làm trái, cô ta chỉ có thể dừng Thiên Huệ lại, không cho bà ta nói tiếp nữa.

Chương 20

“Được, vậy theo ý nha đầu này chơi vài ngày.” Thiên Huệ thu lại lời nói của mình.

“Bà thông gia, hiếm khi đến đây, cùng nhau ăn bữa cơm tối rồi đi.” Liễu Họa mời.

“Vậy làm phiền rồi.” Thiên Huệ kèm theo mặt cười, bà ta đương nhiên muốn ở lại, bà ta sao có thể cho Diệp Phi làm vật ngáng đường của Thiên Tịnh được.

Diệp Phi không để ý 2 người phụ nữ đằng sau, cô theo chặt bóng người đàn ông mà đi, dù sao anh ta đi đến đâu, cô theo đến đó, cô sâu sắc cảm nhận được rằng, chỉ có anh ta mới có thể bảo vệ cô.

Đột nhiên người đàn ông dừng bước, cô đi theo quá sát, dừng không kịp liền đâm vào sau lưng người đàn ông.

“A” Cô bị đau che đỉnh đầu mình.

Mộ Thương Nam quay người nhìn cô, liền nhìn thấy nước mắt cô giống như viên ngọc bị đứt rơi xuống, tim anh ta liền run.

“Thật ngốc, bám sát vậy làm gì chứ? Đập đầu rồi? Anh xem xem.” Hình bóng người đàn ông trước mắt Diệp Phi, bị nước mắt làm cho mơ hồ không rõ, anh ta sẽ không biết, 1 câu nói tùy tiện của anh ta,

đang cứu cô 1 mạng!

“Em không sao, cảm ơn anh giữ em lại. Anh là người tốt nhất em từng gặp.” Nét mặt Mộ Thương Nam cứng đờ, anh ta là người tốt nhất? Mà vết thương trên người cô đều do anh ta gây nên, và còn nguy hiểm rình rập xung quanh cô.

Anh không thể để cô đi, chỉ cần cô bước chân ra khỏi biệt thự này, đối thủ của thân phận khác của anh ta nhất định sẽ tìm cô.

Nếu như, hôm qua anh không đẩy cô ra, hoặc không cười nhạo cô, có lẽ bọn họ sẽ không có giao kết như này.

1 chiếc khăn tay truyền vào tay cô gái nhỏ “ Đừng khóc nữa, khóc nữa sẽ không xinh đâu. Anh là ông chủ của em, dùng trách nhiệm bảo vệ em.”

Diệp Phi nỗ lực gạt đầu, nhận khăn tay lau khuôn mặt đầy nước mắt của mình,

“ Cảm ơn ông chủ.”

Tay Mộ Thương Nam vén sợi tóc hỗn loạn trên trán cô, nhìn cô lê hoa đớ vữa, làm anh ta giây phút này nhớ tới hình dáng đêm qua cô ở dưới thân anh, khóc lóc mà cầu xin anh đừng lại.

1 cỗ lửa nóng choáng váng bùng phát thân dưới của anh, có vẻ như từ sau khi ăn mặn, anh ta có chút không khống chế được cảm giác của bản thân.

“Vết thương còn đau không?” Giọng anh thì thầm từ sâu trong cổ họng.

Mặt của Diệp Phi đột nhiên đỏ bừng lên “Không, không đau nữa rồi.”

Tim cô đập thành thịch, tại sao cô luôn cảm thấy, người đàn ông hỏi là vết thương của cô? Cô xấu hổ muốn tìm miếng đậu phụ mà đập đầu vào!

Góc rẽ hành lang, Thiên Tịnh và Thiên Huệ đang nhìn trộm.

Mồm Thiên Tịnh há mức to nhất, Mộ Thương Nam mắc bệnh sạch sẽ nghiêm trọng, đồ của anh ta trước nay không cho người khác động vào! Vậy àm anh ta đưa khăn tay của anh ta cho Diệp Phi dùng.

“Bắt buộc nhanh chóng đưa Diệp Phi đi! Cô xem, cô ta không biết xấu hổ khóc cho đàn ông nhìn, câu dẫn đàn ông!” Cô ta hung hăng nói.

“Cô đang nghĩ cách! Nhưng mà ở đây là Mộ gia, cô không thể dùng phương pháp cứng, nếu không sẽ bị Mộ gia hoài nghi. Cô sẽ tìm cách làm cho Mộ tổng giám đốc tự mình đuổi Diệp Phi đi!” Đuôi mắt Thiên Huệ lóe lên ánh mắt âm hiểm.

“Ừ, đừng để người khác nhìn ra. Con và Mộ Thương Nam còn chưa kết hôn!” Thiên Tịnh nói.

“Cô không ngốc! Chúng ta đi ăn cơm, để tiên sinh và phu nhân Mộ gia đợi không tốt.” Thiên Huệ kéo kéo tay Thiên Tịnh.

2 người phụ nữ đi vào phòng ăn, nói chuyện cùng Mộ Thâm và Liễu

Họa, Thiên Tịnh chu đáo kể tin tức bát nháo cho Liễu Họa, giỡn cho Liễu Họa càng ngày càng thích cô ta.

Mộ Thương Nam và Diệp Phi đi vào phòng ăn, ngồi lên vị trí của mình, anh ta chỉ ý Diệp Phi ngồi bên cạnh anh ta.

Diệp Phi rất biết điều bày thức ăn cho người đàn ông, làm công việc của trợ lý đặc biệt của cô, chăm sóc đại Boss mình mọi phương diện.

Nhìn thấy người làm bưng 1 bát canh cho Mộ Thương Nam, cô đứng dậy đón canh, quay người muốn đặt trước mặt người đàn ông, đột nhiên, trên cánh tay cô đau nhói giống như bị kim đâm, tay cô phản xạ có điều kiện run run, bát canh đổ vào giữa chân người đàn ông.

Chương 21

“Ôi! Trời ơi!” Liễu Họa bị dọa đến hồn bay phách lạc: “Con trai, con không sao chứ?”

Đây là cả một bát canh nóng đấy!

“Diệp Phi! Sao con lại làm bỏng tổng giám đốc Mộ chứ! Con bé ngốc nghếch này, đã sớm bảo con không làm được đâu mà con cứ ương bướng không nghe lời! Mau về nhà với mẹ!” Thiên Huệ vươn tay kéo Diệp Phi.

“Cô à, cô đừng trách Phi Phi nữa. Con bé vẫn còn quá trẻ, không biết chăm sóc người khác.” Thiên Tình nói.

“Tôi không sao. Diệp Phi, em hãy gọi điện thoại cho Sở Nhiễm, bảo cô ấy mang thuốc mỡ trị bỏng đến.” Mộ Thương Nam ra lệnh.

“Vâng! Để tôi gọi điện thoại cho cô ấy!” Diệp Phi nhanh chóng lấy điện thoại gọi cho Sở Nhiễm.

Mộ Thương Nam đứng dậy rời khỏi phòng ăn, về phòng ngủ của mình. Vết bỏng ở chân anh khá nghiêm trọng, cần phải được làm dịu vết bỏng gấp.

“Anh Mộ, anh sao rồi? Để em xem vết thương giúp anh nhé!” Thiên Tình đuổi theo anh.

“Diệp Phi, Sở Nhiễm mang thuốc đến, em cầm vào đây!” Mộ Thương Nam làm lơ Thiên Tình, ra lệnh cho Diệp Phi xong liền quay trở về phòng mình.

Đáy lòng Thiên Tình ghen lại, Mộ Thương Nam hoàn toàn không có ý trách cứ Diệp Phi. Bàn tay cô ta nắm chặt thành nắm đấm. Đến cả chuyện đưa thuốc Mộ Thương Nam cũng đều để cho Diệp Phi làm!

“Bà Mộ à, tôi thấy Diệp Phi thực sự không thích hợp làm trợ lý của tổng giám đốc Mộ, hay là cứ để Thiên Tình ở lại chăm sóc tổng giám đốc Mộ đi thôi!” Thiên Huệ nói.

“Tôi cũng định như vậy” Liễu Họa nói. Đây cũng là một cơ hội tốt để Thiên Tình tiếp xúc và xây đắp tình cảm với Mộ Thương Nam.

Thiên Huệ kéo tay Diệp Phi lại, lôi ra ngoài biệt thự. Bà ta muốn lập tức ném cô cho Vương Kim Tài.

“Con không đi!” Diệp Phi vùng vẫy.

Thế nhưng bà ta chẳng quan tâm cô nói gì, vẫn cưỡng ép cô ra khỏi cổng biệt thự, nhét cô vào trong xe.

Cô liên tục đập cửa xe, nhưng cửa xe đều đã bị khóa, có làm cách nào cũng không thể mở được.

Lái xe dường như sợ cô bỏ trốn liền lái nhanh như bay vậy.

“Con sẽ không lấy Vương Kim Tài! Mẹ đừng hòng bán con lấy tiền!”

“Ha ha, mày còn nghĩ đến việc gả cho Vương Kim Tài cơ á. Nhưng mày không phải gái trinh nữa rồi, Vương Kim Tài cũng chẳng muốn mày đâu! Mày cứ đợi bị bán cho hộp đêm để người ta cưới đi!” Thiên Huệ độc ác nói.

Diệp Phi nghi ngờ nhìn người được gọi là mẹ ruột bên cạnh mình: “Rốt cục con có phải là con gái ruột của mẹ không vậy? Tại sao mẹ có thể hận con đến thế?”

Có thể nhẫn tâm bán con gái mình đứt ruột để ra cho hộp đêm, Diệp Phi không thể nghĩ ra được Thiên Huệ rốt cục hận mình bao nhiêu.

Sắc mặt Thiên Huệ chợt thay đổi, như là đã bị Diệp Phi phát hiện ra bí mật: “Tao, tao đương nhiên là mẹ mày rồi. Nhưng cho dù có là mẹ, tao cũng không thể bao che cho mày được. Năm ấy nhà ta nợ tiền cậu mày, tao không trả nổi, nghiêm nhiên mày phải trả rồi! Đừng quên, cậu mợ mày chết vì tai nạn xe, tao mới phải trở thành người giám hộ cho Thiên Tình, cả cái nhà này sống dựa vào tài sản thừa kế của Thiên Tình. Làm người thì phải có lương tâm chứ!”

Diệp Phi cười lạnh ra tiếng: “Công ty của cậu vốn dĩ chẳng làm được ra tiền, Thiên Tình do mẹ nuôi lớn. Cho dù năm đó mẹ có nợ tiền cậu đi chẳng nữa thì sớm cũng đã trả lại hết rồi!”

Từ nhỏ cô đã bị Thiên Huệ bắt vừa học vừa làm, tiền kiếm được đều dùng để phục vụ cho cuộc sống của tiểu thư Thiên Tình, thế mà Thiên Huệ vẫn muốn bán cô để trả nợ Thiên Tình cơ đấy.

“Chuyện đó, là do tao nợ quá nhiều tiền, nợ những mấy triệu nhân

dân tộ!” Thiên Huệ viện có. Bà ta có chết cũng chẳng ngờ rằng Diệp Phi được Mộ Thương Nam cứu. Định mệnh thật là đáng sợ, nhưng thế thì đã sao, bà ta sẽ không để Diệp Phi có cơ hội ở bên Mộ Thương Nam nữa.

Bên trong biệt thự, Sở Nhiệm nhanh chóng phi xe như bay đến: “Tôi mang thuốc mỡ đến rồi.”

Liễu Họa ra lệnh: “Thiên Tình, con mang thuốc vào cho Thương Nam đi.”

Sở Nhiệm đưa thuốc cho Thiên Tình: “Đây là thuốc mỡ trị bỏng tốt nhất. Cũng may là tôi đi thăm bạn ở gần đây, nếu không thì bạn trai cô sẽ bị tàn phế rồi.”

Nhưng Mộ Thương Nam sẽ để Thiên Tình mang thuốc vào phòng mình sao?

Sở Nhiệm quyết định ở lại xem trò vui. Căn phòng của Mộ Thương Nam từ trước đến nay chưa từng để cho ai bước vào.

Thiên Tình không thể kiềm chế nổi sự vui mừng, cô ta còn chưa từng bước vào phòng của đàn ông. Đồng ý lời Sở Nhiệm, vội vàng chạy đi.

Mắt nhìn thấy Mộ Thương Nam bước ra từ phòng tắm, trên eo quần một chiếc khăn tắm, để lộ ra thân hình rắn rỏi, cơ bụng từng múi săn chắc, đẹp đến mức không thể dời mắt!

“Cút ra! Gọi Diệp Phi vào đây!” Khuôn mặt Mộ Thương Nam đầy kích động và tức giận, thanh âm lạnh lẽo đến tổn thương người khác.

“Cô... Cô ấy biết mình gây họa nên đã chạy trốn theo cô của em rồi.”
Thiên Tình vội nói.

“Khiến tôi bị bỏng mà vẫn còn muốn chạy trốn sao?” Mộ Thương Nam
lấy điện thoại gọi cho Nhiếp Hạo “Bắt Diệp Phi lại cho tôi!”

Khuôn mặt Thiên Tình trắng bệch, chỉ mong Thiên Huệ hành động đủ
nhanh, xử lý xong Diệp Phi rồi!

“Anh Mộ, Diệp Phi chưa từng phục vụ ai, không biết săn sóc, hay là
cứ để em chăm sóc anh nhé!” Cô ta nhẹ nhàng nói, cầm thuốc mỡ
bước đến bên Mộ Thương Nam, không tin sắc đẹp của mình không
bằng Diệp Phi!

Mộ Thương Nam đoạt lấy lọ thuốc trong tay Thiên Tình, thanh âm
lạnh lẽo “Cút ra ngoài! Đừng để tôi phải nói đến lần thứ ba!”

Thiên Tình bị lời nói lạnh lùng của Mộ Thương Nam dọa sợ run rẩy.
Cô ta có thể cảm nhận được sự tức giận của anh, chẳng dám chọc
giận anh hơn nữa, đành phải đi ra khỏi căn phòng của anh.

Sở Nhiễm nhìn Thiên Tình đi ra khỏi căn phòng, xem chút nữa là cười
to thành tiếng, cái tên kia vẫn là tên quỷ mắc bệnh ám ảnh sạch sẽ!

“Thuốc mỡ bôi mỗi ngày ba lần, thay thuốc đúng giờ. Dù sao thì anh
ấy cũng đã từng học ngành y, chắc là cũng phải biết điều này.”

“Cảm ơn cháu đã tới.” Liễu Hạo nói.

“Cô đừng khách khí, cháu với tổng giám đốc Mộ là bạn học. Chút chuyện vặt này có gì đâu.” Sở Nhiễm nói đoạn liền rời khỏi nhà họ Mộ.

Sở Nhiễm và Mộ Thương Nam đã từng là bạn học cùng học ngành y. Sau này, Mộ Thương Nam kế thừa sản nghiệp gia đình thì không theo ngành y nữa.

Hơi kỳ lạ là không thấy Diệp Phi ở đây, Sở Nhiễm vẫn còn có việc cần phải nhắc nhở cô ấy, chỉ là vừa nãy quên mất. Cô gọi điện thoại lại cho Diệp Phi, thế nhưng trong điện thoại chỉ là tiếng tút kéo dài, điện thoại của Diệp Phi từ đầu đến cuối vẫn chẳng có ai nhắc máy.

-

Chiếc xe chở Diệp Phi dừng lại trước cổng một tòa biệt thự nhỏ, Vương Kim Tài bước ra đón.

“Người đưa tới rồi!” Thiên Huệ nắm cánh tay Diệp Phi, kéo cô xuống xe.

“Con nhóc thối tha này, làm hại ta thiếu chút nữa đắc tội tổng giám đốc Mộ!” Ánh mắt Vương Kim Tài xoáy vào cô bé trước mắt, đừng nói con bé này thay đổi một bộ quần áo, xinh đẹp lên bao nhiêu, khiến cho hắn dấy lên một trận tà hỏa.

“Chúng ta đã nói trước rồi, còn để mất nữa, cũng không phải là trách nhiệm của ta, người không thể tìm ta đòi tiền!” Thiên Huệ nắm tay Diệp Phi không buông.

Vương Kim Tài phỉ miệng: “Đó là đương nhiên! Người trong tay ta còn muốn chạy được ư?”

“Ha ha, ta khuyên người nhanh bán con bé cho hộp đêm để đỡ đêm dài lắm mộng đi!” Thiên Huệ nhắc nhở.

“Ta coi như muốn bán thì cũng phải hưởng thụ trước đã! Đem người cho ta!” Vương Kim Tài cướp lấy Diệp Phi.

“Người tự xem làm đi, dù sao cũng chẳng liên quan gì đến ta nữa.” Thiên Huệ quay trở về xe, để cho tài xế lái xe đưa mình về nhà.

Vương Kim Tài lôi cô gái vào biệt thự: “Con nhóc thối tha này, tao xem mày còn chạy đẳng nào!”

“Cứu mạng! Cứu mạng!” Diệp Phi hô to.

Vương Kim Tài không kịp đợi mà đem Diệp Phi ném lên ghế sofa, cởi dây thắt lưng ra: “Giỏi thì kêu đi, để xem ở trong nhà tao, ai có thể cứu mày!”

“Ba, đây chính là con bé ba mua về đây hả?”

Hai thằng con trai của Vương Kim Tài nghe tiếng liền chạy ra.

“Chính là con nhóc thối tha này! Đừng nói ba không thương các con, chờ ta hưởng thụ xong rồi sẽ cho hai đứa các con!” Vương Kim Tài nói.

“Thế thì có gì vui đâu? Bằng không cha con chúng ta ba người chơi

threesome?” Thằng con trai thứ hai của Vương Kim Tài nói.

Chương 22

“Ha ha ha, ý kiến hay, vẫn là tụi bây biết chơi!” Vương Kim Tài nghe con trai mình hiến kế xong càng trở nên vui vẻ, đã không thể chờ đợi được nữa.

“Đương nhiên rồi! Anh em tụi con sẽ giữ chặt cô ả, cha lên trước đi!” Đứa con trai cả nói đoạn liền giữ chặt vai Diệp Phi, xé rách quần áo cô.

Diệp Phi duỗi chân đá thẳng vào người đàn ông đối diện, không cho hắn ta lại gần mình “Các người dám động vào tôi, Mộ Thương Nam sẽ không tha cho các người đâu!”

“Ha ha, mày tưởng Mộ Thương Nam là người đàn ông của mày rồi thì ngày nào cũng sẽ bảo vệ mày chắc?” Vương Kim Tài tuyệt đối không tin Mộ Thương Nam sẽ để ý tới một cô gái đã từng ăn nằm với một người đàn ông khác.

Lão ta vươn tay xé váy Diệp Phi.

“Cha nhanh lên, con bé này thật là mềm mại, dường như có thể vắt ra nước được ấy!” Đứa con út trách cứ hành động của cha mình quá chậm chạp, không thể chờ đợi để trông thấy thân hình của Diệp Phi.

“Vèo” một tiếng, một con dao găm bay qua, đâm thẳng vào cổ tay Vương Kim Tài, mạnh đến nỗi xuyên qua cả cổ tay lão.

“A!” Vương Kim Tài đau đớn hét lên.

Hai thằng con trai của lão cũng bị dọa đơ ra rồi, ngơ ngác nhìn người đàn ông bước vào từ ngoài cửa.

“Nhiếp Hạo xử lý đi, có người muốn làm ngược lại lời tôi nói.” Bóng dáng cao lớn của người đàn ông bước lại gần, lạnh lùng như Tu La dưới địa ngục.

Diệp Phi dỗi mắt nhìn về phía anh. Ánh nắng chiếu rọi trên vai, xung quanh người anh tỏa ra một vầng sáng, xuất hiện như một vị thần.

“Tổng giám đốc Mộ!” Diệp Phi bò dậy từ sofa, chạy về phía anh, lao vào vòng tay anh.

Bàn tay Mộ Thương Nam nhẹ vỗ về sau lưng cô: “Ngốc nghếch, sao không nói tên tôi ra?”

“Tôi nói rồi, bọn họ nói anh sẽ không đến cứu tôi đâu!” Diệp Phi vừa khóc vừa nói.

Đúng là sợ vỡ mật, cô còn tưởng rằng bản thân mình sẽ bị ba tên đàn ông kia cưỡng hiếp rồi chứ.

Mộ Thương Nam mím chặt môi: “Nhiếp Hạo, người chống đối lời tôi, không giữ thể diện cho tôi, thì bị trừng phạt như thế nào?”

“Phế tay, thiện, thuận tiện khiến cha con ba người họ nổi tiếng một lần!” Nhiếp Hạo đáp.

“Được. Đừng để bọn chúng chết. Tôi muốn bọn chúng sống không bằng chết! Ngày mai tin tức công ty bọn chúng phá sản sẽ được lên báo!” Mộ Thương Nam ra lệnh.

“Rõ! Bản tin sáng sớm mai chắc chắn sẽ có!” Nhiếp Hạo lập tức nhận lệnh.

“Tổng giám đốc Mộ, tha cho tôi, tha cho tôi!”

Ba cha con Vương Kim tài gào khóc.

Mộ Thương Nam vươn tay bế ngang người Diệp Phi, đưa cô ra khỏi biệt thự.

“Anh để tôi xuống đi, trên người anh vẫn còn có vết thương. Tự tôi có thể đi được.” Hai tay Diệp Phi vòng qua cổ anh, nhẹ nhàng nói.

Trên người anh vẫn còn có vết bỏng mà còn bế cô, anh không đau sao?

“Chẳng nhẽ vết thương trên người em không đau? Sở Nhiễm bảo em cần phải nghỉ ngơi trên giường một tuần. Giờ lại hoạt động mạnh, cẩn thận...” Lời nói của Mộ Thương Nam dừng bất chợt, suýt chút nữa nói ra, cẩn thận để lửng câu nói.

Khuôn mặt Diệp Phi đỏ bừng, cảm giác giống như bản thân mình bị người đàn ông này xem thấu: “Vết thương của tôi không sao cả. Chuyện đó... Tôi không cố ý khiến anh bị bỏng. Lúc tôi bưng canh cho anh, cánh tay tôi bị đâm.”

Diệp Phi cố giải thích, bị kẹt giữa hai bên, một bên là Mộ Thương Nam, một bên là Thiên Huệ. Cô chắc chắn là Thiên Huệ cố ý đâm vào tay cô, chỉ là dù cho cô có nói ra do Thiên Huệ làm thì cô cũng chẳng có chứng cứ.

Mộ Thương Nam bế cô vào trong xe: “Tôi biết. Em làm gì có bản lĩnh làm bồng tôi. Lại để người khác bắt nạt mình rồi?”

Trái tim Diệp Phi đập mạnh, không ngờ rằng người đàn ông này sẽ tin cô vô điều kiện như vậy.

“Tổng giám đốc Mộ, anh đúng là người tốt!” Cô cảm kích nói. Chẳng biết bản thân mình may mắn nỗi gì mà từ lúc gặp Mộ Thương Nam, anh vẫn luôn giúp đỡ cô.

“Khụ khụ!” Mộ Thương Nam mất tự nhiên ho khan “Tại sao đêm qua lại muốn đi tìm trai bao?”

Diệp Phi cúi đầu. Chuyện này đã trở thành vết nhơ trong cuộc đời cô. Cô chỉ cảm thấy bản thân mình thật bẩn thỉu, nhất là trước mặt anh.

“Bởi vì, mẹ tôi muốn gả tôi cho Vương Kim Tài, bà đã nhận năm trăm nghìn tệ tiền sính lễ. Vương Kim Tài yêu cầu tôi bắt buộc phải là gái trinh. Vì thế nên...”

Lông mày Mộ Thương Nam nhíu chặt. Không ngờ Thiên Huệ lại đem bán con gái mình cho một lão già, chỉ để đổi lấy năm trăm nghìn tệ tiền sính lễ?!

Trong ấn tượng của anh, Thiên Huệ là một người luôn yêu thương hết lòng với Thiên Tình. Tuy anh chưa từng gặp Diệp Phi, nhưng đã từng nghe Thiên Tình nói rằng Diệp Phi là một cô gái gian xảo ngang ngược bị nuông chiều thành hư.

Thế nhưng anh không hề cảm thấy Diệp Phi được nuông chiều. Anh biết bản tin là giả. Cô gái này không phải là người tôn thờ tiền bạc, lôi kéo quan hệ. Chẳng ai rõ ràng hơn anh, chuyện cô sẵn sàng bỏ ra một trăm tệ để tìm trai bao không phải là để cô kiếm tiền.

Nhưng tại sao Thiên Huệ lại phải bán con gái vì năm trăm nghìn tệ? Chẳng nhẽ nhà họ Thiên đã thiếu tiền đến bần cùng như thế này rồi sao?

Ngón tay Mộ Thương Nam nhấn lên màn hình điện thoại mà ra lệnh cho Nhiếp Hạo thăm vấn Vương Kim Tài để hỏi rõ chuyện này.

Bống điện thoại có một cuộc gọi đến, trên màn hình hiện rõ tên Sở Nhiễm.

Mộ Thương Nam nhận điện vâng tay, tiếp điện thoại: “Có chuyện gì?”

“Tôi gọi điện thoại cho Diệp Phi nhưng mãi không có ai nghe. Tôi lo cô ấy xảy ra chuyện gì rồi.” Sở Nhiễm nói.

“Điện thoại của tôi đã bị mẹ tôi lấy rồi.” Diệp Phi vội giải thích.

Trong xe vô cùng yên tĩnh nên cô có thể nghe thấy tiếng nói trong điện thoại của anh, mới biết được Sở Nhiễm đã gọi điện thoại cho cô.

“Cô ấy đang ở bên cạnh tôi. Điện thoại bị mất rồi.” Mộ Thương Nam nói.

“Thế thì được. Anh mau chóng đưa điện thoại cho cô ấy đi, tôi có việc muốn nói với cô ấy, chuyện quan trọng lắm đấy!” Sở Nhiễm nói.

Mộ Thương Nam liền đưa điện thoại cho Diệp Phi: “Sở Nhiễm tìm em.”

“Cảm ơn.” Diệp Phi nói rồi nhận điện thoại. “Bác sĩ Sở vẫn khỏe chứ?”

“Tôi khỏe. Nhưng cô thì phải nhanh lên, nếu không sẽ có án mạng đó!” Sở Nhiễm nói.

“A? Có chuyện gì vậy?” Diệp Phi sợ hết hồn.

“Đêm qua cô bị người ta cưỡng bạo, có tránh thai chưa?” Sở Nhiễm hỏi.

Trong nháy mắt, khuôn mặt Diệp Phi đỏ rực: “Tôi, tôi không biết.”

Cô chỉ muốn độn thổ. Trong xe quá yên tĩnh, người đàn ông kia hoàn toàn có thể nghe thấy thanh âm của Sở Nhiễm.

“Cô sao lại không biết? Người đàn ông kia có mang áo mưa không?” Sở Nhiễm truy hỏi.

“Tôi, tôi thật không biết.” Diệp Phi muốn khóc. Cuồng hoan điên đảo một đêm, cô lại là lần đầu tiên, lại còn uống say, mặc dù không biết làm bao nhiêu lần với người đàn ông kia, nhưng cô đều không nhìn

thấy nơi đó của hần ta, làm sao mà biết được hần có đeo bao hay không đây?

“Vậy cô nhanh mua thuốc tránh thai đi! Mua nhanh trong 24 giờ đầu, vì thuốc 72 giờ tác dụng phụ quá lớn, 24 giờ ít tổn thương hơn một chút. Nếu cô không muốn sinh con cho người đàn ông kia, mau đi mua đi. Nhớ lúc mua, nói muốn mua thuốc tránh thai.” Sở Nhiệm dặn dò cô gái.

Diệp Phi lúc này mới ý thức được còn có vấn đề tránh thai: “Tôi không muốn sinh. Tôi đi mua.”

Cô liền vội vàng nói. Đến người đàn ông kia là ai cô còn chẳng biết, làm sao có thể sinh con. Hơn nữa, cô làm chuyện ấy cùng người đàn ông kia cũng chỉ vì thoát hôn mà thôi.

“Ừ, cô đi đi, tôi cúp điện thoại. Có cái gì không hiểu, có thể thoải mái gọi điện hỏi ý kiến tôi. Còn có chuyện tôi nói cô tố cáo người đàn ông cưỡng hiếp cô ấy, cô nên suy nghĩ thêm một chút nhé.”

Sở Nhiệm nói xong rồi cúp điện thoại.

Diệp Phi cúi đầu đến độ thấp nhất, không dám ngẩng đầu nhìn người đàn ông bên cạnh. Cô xoắn vặn ống quần: “Phiền anh, có thể cho tôi tìm một tiệm thuốc không? Tôi muốn mua thuốc.”

Chương 23

Mộ Thương Nam trầm mặt, sau đó ra lệnh cho tài xế tìm một hiệu thuốc rồi dừng xe lại.

Trong thời gian thân phận khác của anh không thể để lộ ra được, dù cho là vì sự an toàn của Diệp Phi cũng như người thân của anh, thì chuyện này vẫn là bí mật anh không thể nói ra.

Hơn nữa, cô gái này vẫn còn quá nhỏ, mới có mười tám tuổi, anh không thể để đứa bé trở thành gánh nặng của cô.

Nghĩ đến chuyện hai người có thể có một đứa con, bỗng nhiên đáy lòng anh dường như bị ai nấn nhem lại.

Khi chiếc xe dừng lại, Diệp Phi liền xuống xe chạy thẳng đến hiệu thuốc.

Mộ Thương Nam đuổi theo cô, cũng bước vào hiệu thuốc.

“Xin hỏi quý khách muốn mua thuốc gì ạ?” Người bán hàng đứng trong quầy thuốc hỏi.

“Tôi muốn mua... thuốc... muốn mua...” Diệp Phi gần như nghiền nát câu chữ rồi vẫn không thể ép buộc bản thân mình nói ra chuyện muốn mua thuốc tránh thai.

Mộ Thương Nam nhìn cô gái sắp bứt rứt đến hồng người, đè thấp thanh âm: “Nếu em không muốn mua thì chúng ta đi thôi.”

Chẳng biết rung động đến từ đâu, trong giây phút ngắn ngủi ấy, anh bỗng chẳng muốn cô uống thuốc tránh thai nữa.

“Không được, tôi phải mua. Tôi không thể sinh con cho hấn ta được.” Diệp Phi vội vàng, quay đầu nói với người bán thuốc: “Tôi muốn mua thuốc tránh thai 24 giờ sau khi quan hệ.”

Trái tim Mộ Thương Nam đập mạnh. Cô ấy nói thật rõ ràng, rằng cô chẳng hề muốn sinh con cho anh.

Sự lạnh lẽo nhạt nhòa bỗng tràn về trái tim anh.

Người bán thuốc chẳng màng đến sự bối rối đến mức muốn đập đầu vào gối của Diệp Phi, thành thực lấy mấy loại thuốc từ trong quầy ra.

“Những loại này đều là thuốc tránh thai 24 giờ, có thuốc nội và thuốc ngoại. Thuốc ngoại thì ít tác dụng phụ hơn chút, nhưng giá hơi đắt, dù sao thì tiền nào của nấy mà.” Người bán thuốc chào hàng, chỉ cần nhìn khuôn mặt đỏ bừng kia là biết ngay lần đầu tiên đi mua thuốc tránh thai rồi, cơ hội tốt để kiếm hời đây!

Thực ra thì thuốc nào mà chẳng giống nhau, cứ là thuốc tránh thai thì đều tổn thương đến sức khỏe của người phụ nữ cả!

“Bao nhiêu tiền?” Diệp Phi hỏi.

“Thuốc nội 24 tệ, thuốc ngoại 40 tệ. Cô muốn mua loại nào?” Người

bán thuốc tiếp tục hỏi.

“Thuốc nội.” Diệp Phi đáp. Cô chỉ còn 100 tệ, vẫn còn phải chờ đến lúc Mộ Thương Nam phát lương cho cô nữa.

Cô thọc tay vào túi, khuôn mặt nhỏ bối rối trắng bệch.

Diệp Phi quay sang phía người đàn ông bên cạnh: “Tôi rơi mất ví tiền rồi, anh có thể cho tôi vay 24 tệ được không? Đợi khi có lương tôi sẽ trả lại anh.”

Có lẽ lúc này đánh rơi tại nhà của Vương Kim Tài rồi.

Gương mặt Mộ Thương Nam xoắn xuýt lại, vay tiền anh, tránh mang thai con của anh.

“Em không muốn sinh con thật à? Thực ra thì tôi có thể chăm sóc em. Lấy điều kiện gia đình tôi mà nuôi dưỡng một đứa trẻ cũng không thành vấn đề.”

Đừng nói là một đứa, nuôi đến cả trăm đứa thì tài sản của anh vẫn không hao hết được.

Diệp Phi khổ sở cắn môi. Cô lấy tư cách gì mà đòi anh nuôi dưỡng đứa con của cô chứ?

Cô đã nợ anh quá nhiều rồi: “Tôi không thể sinh nó ra, tôi còn muốn học đại học, còn muốn trở thành bác sĩ.”

Cô nhẹ giọng nói. Đây chính là ước mơ của cô. Cô thi đỗ Học viện Y

học, sắp được lên học đại học rồi, sau này còn trở thành bác sĩ. Làm sao cô có thể có con vào lúc này được?

Mộ Thương Nam đặt một trăm tệ lên quầy thuốc: “Lấy thuốc ngoại tốt nhất.”

“Quý khách muốn loại thuốc tốt nhất sao? Loại này tốt nhất đây, nhập khẩu từ Pháp về, năm mươi tệ.” Người bán thuốc nói.

Mộ Thương Nam cầm lấy hộp thuốc trong tay, cảm thấy nó thật nặng nề: “Lấy cái này đi.”

“Quý khách có muốn mua thêm nước uống không? Chúng tôi có nước khoáng nhập khẩu giá đặc biệt hôm nay chỉ năm mươi tệ một chai thôi.” Người bán thuốc tiếp tục chào hàng.

“Lấy một chai đi.” Mộ Thương Nam không do dự lấy tất.

Diệp Phi choáng váng nhìn chai nước khoáng, một chai nước bé tẹo mà đắt kinh khủng. Cuộc sống nhà giàu cô đúng là không thể hiểu nổi. Không phải đều là nước thôi sao?

Thật ra thì cô về nhà uống cũng được mà!

Mộ Thương Nam đem thuốc đặt vào tay cô, mở nắp chai nước khoáng: “Không muốn sinh con thì uống đi.”

Diệp Phi gật đầu, xé bao thuốc, lấy viên thuốc màu hồng nhỏ bé, cầm chai nước khoáng uống thuốc.

Bàn tay ấm áp của anh nắm lấy tay cô, sự ấm áp ấy khiến cô cứ muốn nắm lấy tay anh mãi như thế.

“Đói chưa? Chúng ta đi ăn chút gì đó.” Mộ Thương Nam nắm tay cô dắt ra khỏi hiệu thuốc.

Diệp Phi thực sự chẳng có khẩu vị ăn uống gì lúc này: “Thôi đi, tôi về nhà xem còn chút cơm nguội ăn một chút là được rồi.”

“Em vừa uống thuốc, cần phải bồi bổ tử tế.” Mộ Thương Nam kéo cô ngồi lên xe hơi, dặn dò tài xế đến một nhà hàng Hào Đình.

Hào Đình là nhà hàng nổi tiếng nhất nước. Nơi này cao cấp đến mức kể cả bạn có tiền cũng chưa chắc đã có thể tới đây ăn được.

Hoàn toàn là kiểu hệ thống hội viên, chỉ có những người mỗi năm đóng mấy triệu tệ tiền phí thì mới có đủ tư cách bước chân vào nhà hàng này. Tuy nhiên, mỗi hội viên đều có một phòng sang trọng dành cho riêng mình, vĩnh viễn có thể sử dụng.

Đây là lần đầu tiên Diệp Phi được bước chân vào một nơi sang trọng phồn hoa như thế này. Mỗi một chiếc bàn ăn đều được phân cách riêng biệt thành từng khu vực khác nhau. Nơi dành cho hai người họ là một nơi có hoa cỏ cây cối thấp thoáng, đẹp như trong vườn hoa vậy.

Mộ Thương Nam gọi một vài món ăn, lại gọi thêm một món canh giúp bồi bổ thân thể phụ nữ.

“Canh này rất bổ cho phụ nữ, em nên uống nhiều một chút.”

Diệp Phi mím đôi môi cứng nhắc. Cô chỉ uống thuốc thôi mà, có phải là sảy thai đâu mà cần bồi bổ?

“Tôi vẫn khỏe, không cần bồi bổ đâu. Cùng nhau uống đi.”

“Không phải đã nói là loại thuốc này có tác dụng phụ đối với thân thể sao? Đương nhiên là cần phải bồi bổ rồi!” Mộ Thương Nam nói.

Diệp Phi câm nín nhìn anh, người đàn ông này tốt thật, chẳng trách Thiên Tình cứ một mực nói muốn gả cho Mộ Thương Nam!

Nghĩ đến Thiên Tình, cô liền bật cười. Thiên Tình ngây thơ giả tạo như bông sen trắng kia thì làm sao xứng với Mộ Thương Nam?

Hay là, thưa đồ Mộ Thương Nam đi?

Trong não cô bất chợt có một ác quỷ nhỏ nhảy ra liền bị thiên thần nhỏ đánh gục trở về địa ngục.

Diệp Phi à! Thiên Tình không xứng với Mộ Thương Nam, mà xứng sao? Đến đêm đầu tiên của mà mà còn chẳng biết trao thân cho ai rồi.

Cô thu lại hết tâm tình của mình, nghiêm túc ăn uống. Dù sao thì cô cũng sẽ ghi nhớ công ơn của người đàn ông này, tương lai cô sẽ báo đáp anh!

Mộ Thương Nam cắt bỏ bớt tết giúp cô, chăm sóc cô trong tất cả mọi việc, bảo vệ cô như bảo vệ bảo bối vậy.

“Diệp Phi!” Một thanh âm của nam sinh truyền tới từ cách đó không xa.

Diệp Phi ngẩng đầu nhìn lại, kinh ngạc vui mừng trợn to hai mắt: “Học trưởng Cung! Tại sao anh lại ở đây? Anh không phải đi du học nước ngoài rồi sao?”

Cô đứng dậy đi về phía học trưởng Cung Trạch Vũ.

Cung Trạch Vũ đưa tay vuốt đỉnh đầu cô: “Hai năm không gặp, em vẫn lùn như vậy nhỉ?”

Diệp Phi đẩy cánh tay anh ra: “Ai lùn, em cao hơn nhiều đấy! Chẳng qua là anh cũng cao lên rồi! Mà sao anh lại trở về rồi?”

“Cha anh sức khỏe không tốt, để cho anh chuyển trường trở về. Không có biện pháp, anh chỉ có thể trở lại. Tim của cha không tốt, mấy ngày trước thiếu chút nữa thì...” Cung Trạch Vũ giải thích.

“Ừ, không có gì quan trọng bằng người nhà cả. Trở lại cũng tốt. Vậy anh học ở đâu?” Diệp Phi hỏi.

“Đại học Y khoa đó! Giống em vậy, lại tiếp tục là học trưởng của em. Ngày hôm qua anh đến nhà em tìm em, bọn họ nói em đi du lịch. Tại sao em lại ở đây?” Cung Trạch Vũ hỏi.

Khuôn mặt Diệp Phi trắng nhợt. Lúc học trung học, Cung Trạch Vũ tỏ tình với cô, nói cô chờ anh du học trở về sẽ cưới cô.

Nhưng mà ngày hôm sau đó, mẹ của anh tìm được cô, ném một tờ chi phiếu cho cô và nói rằng con trai bà sẽ kết hôn cùng với một đứa con nhà danh giá chứ không cưới cô, để cho cô dẹp ý niệm này, không muốn cô quẩn lấy con trai bà.

Cô xé tờ chi phiếu, ném lại cho mẹ của Cung Trạch Vũ.

Chẳng qua là, nếu như ngày hôm qua cô biết Cung Trạch Vũ trở lại, cô sẽ còn đi tìm đàn ông sao?

Trong lòng chợt đau đớn, trách số mệnh hay là trách Thiên Tịnh đây...

Chương 24

“Em, em mới trở về hôm nay.” Diệp Phi bối rối nói.

Bàn tay Cung Trạch Vũ giữ chặt tay Diệp Phi: “Thật may được gặp em ở đây, chúng ta ăn cơm với nhau nhé!”

“Phi Phi, sao không giới thiệu người bạn này của em cho tôi biết?”

Thanh âm một người đàn ông truyền đến từ phía sau lưng Diệp Phi.

Diệp Phi quay đầu nhìn Mộ Thương Nam: “Đây là Cung Trạch Vũ học trưởng. Còn đây là Mộ Thương Nam, ông chủ của em.”

Cung Trạch Vũ buông bàn tay đang giữ chặt Diệp Phi, vươn tay tới phía trước Mộ Thương Nam: “Bọn anh quen nhau mà. Đã lâu không gặp rồi tổng giám đốc Mộ!”

Bàn tay của Mộ Thương Nam vẫn trong túi quần âu, không hề có ý định sẽ bắt tay Cung Trạch Vũ.

“Đúng là đã lâu không gặp. Cha cậu bị bệnh cũng không nhẹ, Hiệp hội Doanh nghiệp chúng tôi cũng đang chuẩn bị đi thăm hỏi viện trưởng Cung.”

Cung Trạch Vũ bối rối thu tay về: “Không cần phiền đến tổng giám đốc Mộ. Cha tôi cũng đã qua giai đoạn nguy hiểm rồi.”

“Tôi thấy có lẽ sức khỏe của viện trưởng Cung cũng chẳng còn gì đáng ngại nữa, thế nên con trai ông mới có thời gian chơi bời thế này? Bệnh viện nhà cậu làm ăn cũng tốt đấy. Trở về hỗ trợ cha cậu quản lý bệnh viện đi.” Mộ Thương Nam nói.

“Được thôi, tôi sẽ không để cha phải mệt nhọc nữa. Hôm nay tôi đưa người của Hiệp hội Y Dược đi ăn cơm.” Cung Trạch Vũ nói.

“Nếu đã như vậy thì tôi và Phi Phi sẽ không làm phiền cậu nữa. Cậu cứ tự nhiên.” Mộ Thương Nam vươn tay kéo tay Diệp Phi, đưa cô về chỗ ngồi.

“Phi Phi làm việc bên cạnh tổng giám đốc Mộ, làm phiền tổng giám đốc Mộ quan tâm nhiều hơn. Cô bé này cái gì cũng tốt, chỉ mỗi tội ngốc nghếch quá, lại thẳng thắn, nên thường bị người ta bắt nạt.” Cung Trạch Vũ nói.

Đáy lòng Mộ Thương Nam xoắn xuýt, Cung Trạch Vũ nhờ anh quan tâm đến Diệp Phi?

What the f*ck, Cung Trạch Vũ có biết anh và Diệp Phi đã từng làm gì không?

“Diệp Phi rất chịu khó, hiện cô ấy đang là trợ lý đặc biệt của tôi, mỗi ngày đều ở bên tôi, chẳng có ai dám bắt nạt cô ấy cả.” Mộ Thương Nam nói.

“Tổng giám đốc Mộ rất tốt, anh yên tâm đi học trưởng.” Diệp Phi nói.

“Anh làm sao mà yên tâm em được? Sau này ngày nào chúng mình cũng có thể gặp nhau rồi. Ngày mai em tan làm, anh qua đón em.”
Cung Trạch Vũ nói.

“Được thôi. Mai gặp anh nhé!” Diệp Phi vội vàng đồng ý. Điều quan trọng không phải là ăn cơm mà là cô muốn mượn sách của Cung Trạch Vũ, tự học trước một chút.

Cung Trạch Vũ xoa đầu cô: “Được, mai gặp lại!”

Anh mỉm cười và quay trở lại bàn ăn của mình, ánh mắt sắc bén lướt qua khuôn mặt lạnh như băng của Mộ Thương Nam.

“Đau! Anh nắm tay tôi đau quá!” Diệp Phi chỉ cảm thấy cổ tay mình sắp bị người đàn ông này nắm đến vỡ vụn luôn rồi.

Mộ Thương Nam cúi đầu nhìn cô: “Cậu ta về nước liền muốn gặp em, hẹn em đi ăn, các người có quan hệ gì?”

“Anh ấy là học trưởng của tôi.” Diệp Phi không hiểu lời nói của Mộ Thương Nam.

“Chỉ là học trưởng thôi sao?” Mộ Thương Nam tiếp tục hỏi.

“Chỉ là học trưởng thôi. Anh ấy tốt nghiệp xong liền đi du học, từ ấy bọn em chưa từng gặp mặt.” Diệp Phi thành thật đáp.

Ngoại trừ học trưởng, cô chẳng nghĩ ra họ còn có quan hệ gì khác.

Cung Trạch Vũ chưa từng phát triển tình cảm với cô một ngày nào cả,

cô cũng không cho rằng bọn họ có thể được coi là quan hệ bạn trai – bạn gái.

Hiển nhiên, câu trả lời này vẫn không khiến cho người đàn ông kia hài lòng. Khuôn mặt của Mộ Thương Nam vẫn cứ lạnh như băng: “Ăn đi!”

Anh nhả ra hai chữ. Anh còn lâu mới tin rằng Cung Trạch Vũ với Diệp Phi chỉ là quan hệ học trưởng – đàn em đâu.

Nhớ lại lúc nãy Cung Trạch Vũ còn xoa đầu cô, anh chỉ muốn chặt cái bàn tay kia ra ngay lập tức.

Anh đưa cô gái nhỏ về bàn ăn của họ, tiếp tục ăn bữa ăn của hai người.

Diệp Phi chẳng biết tại sao tự dưng Mộ Thương Nam lại không còn vui vẻ nữa. Lúc nãy còn chăm sóc cô đủ kiểu mà bây giờ lại chẳng đoái hoài gì đến cô.

Nhưng mà, cô thật sự rất đói, chẳng cần anh chăm sóc cô cũng có thể tự ăn no.

Vừa ăn vừa cảm thán, đồ ăn ở đây ngon thiệt, đúng là tiền nào của đấy.

Ăn xong bữa tối, Mộ Thương Nam không đưa Diệp Phi về nhà đi ngủ mà lại đưa cô đến phòng nghỉ riêng của anh ở nhà hàng.

Trong căn phòng sang trọng có chiếc giường hình tròn to tướng, trên mái vòm còn có hoa văn hình ngôi sao, đẹp đến mức khiến Diệp Phi

trợn tròn mắt. Nhưng tại sao lại ở đây? Bọn họ ngủ như thế nào được?

Hình như chỉ có mỗi một chiếc giường thôi...

“Chúng ta không về nhà sao?” Diệp Phi hỏi.

“Tôi mệt rồi, hôm nay nghỉ ngơi ở đây thôi.” Mộ Thương Nam nói, bắt đầu cởi cúc áo: “Tôi đi tắm trước.”

Diệp Phi đứng sững mất tự nhiên: “Chỉ có mỗi một phòng thôi sao? Vậy tôi ở đâu?”

Anh cũng đâu có phải lái xe đâu, ngồi trên xe thôi mà cũng mệt thế cơ à?

“Đây là phòng của tôi, mỗi năm phải bỏ ra mấy triệu tệ mới được sử dụng đấy. Nếu thuê gấp một phòng thì phải mất hai mươi nghìn tệ một đêm.” Mộ Thương Nam nói ra giá phòng.

Diệp Phi cắn đầu lưỡi: “Đắt quá. Vậy thôi không cần thuê thêm phòng cho tôi nữa, tôi ngủ trên sofa là được rồi.”

“Đi tắm trước, tôi không thích bên cạnh mình có cái gì bẩn.” Mộ Thương Nam ra lệnh.

“Ờ.” Diệp Phi buồn chán bước vào phòng tắm. Cô trở thành “cái gì” rồi? Lại còn bẩn nữa?

Phù! Cô bước vào phòng tắm, nhìn chiếc bồn tắm vừa tròn vừa to

như cái hồ bơi kia. Đáng tiếc là trên người cô còn có vết thương, không thể tắm bồn được, nếu không thì có thể hưởng thụ một phen rồi.

Cô đành thành thật đi vào gian tắm vòi hoa sen đứng, nhưng cũng không thể ngờ được lại thoải mái như vậy. Nước được thiết kế phun theo vị trí ba chiều, các tia nước phun trên người như mát xa khiến cô rất dễ chịu.

Thoải mái tắm rửa xong, cô mặc chiếc áo choàng tắm màu hồng được treo bên trong, bước ra khỏi phòng tắm.

Cô gái mặc chiếc áo hồng vừa thơm vừa mềm hấp dẫn sự chú ý của người đàn ông, chiếm cứ lấy đáy mắt Mộ Thương Nam.

“Qua đây đi. Tôi cần phải bôi thuốc mỡ rồi. Cô khiến tôi bị bỏng, cô phải có trách nhiệm chữa trị.” Anh ra lệnh.

Diệp Phi sửng sò: “Anh bảo tôi bôi thuốc cho anh?”

“Là ai khiến tôi bị bỏng? Lại đây!” Thanh âm của Mộ Thương Nam lại lạnh đi vài phần.

Diệp Phi không dám “kháng chỉ” nên đành đi qua, cũng hơi hiểu tính khí của anh rồi. Anh càng tức giận thì giọng nói của anh càng trầm thấp.

“Tôi giải thích với anh rồi mà, đâu phải do tôi cố ý đâu.” Cô vội nói.

Nếu hai người họ đang ở chỗ khác thì cô cũng chẳng để ý đến vậy

mà bôi thuốc cho anh, nhưng mà ở trong căn phòng này, cô làm sao có thể bôi thuốc cho anh được đây?

Mộ Thương Nam túm lấy cô gái đang cách anh xa cả mét, anh là quái thú sao?

“Nói cho tôi, cô muốn học đại học khoa gì?”

“Khoa Lâm sàng.” Diệp Phi đáp.

“Học Khoa Lâm sàng chính là muốn làm bác sĩ. Cô cảm thấy bác sĩ có thể chọn bệnh nhân để khám, mà bác sĩ có thể phân nam nữ khám bệnh sao?” Mộ Thương Nam nói.

Diệp Phi hoàn toàn bị câu hỏi của anh làm cho sửng sốt. Điều này dĩ nhiên là không thể nào, bác sĩ đều không phân biệt giới tính mà khám cho bệnh nhân.

“Không thể. Nhưng mà...”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ ửng. Lý thuyết thì không sai, nhưng mà đây là khám bệnh cho người lạ, hoàn toàn là trạng thái không quen biết. Khám cho người quen, vẫn cảm thấy không được tự nhiên.

“Bây giờ tôi chính là bệnh nhân đầu tiên của em, hy sinh cơ thể tôi để làm vật thí nghiệm cho cô. Cô còn không cảm ơn tôi?” Mộ Thương Nam nói.

Diệp Phi suýt thì tức chết. Anh để cho cô bôi thuốc, cô còn phải cảm ơn anh à?

Rõ ràng cảm giác bị chiếm tiện nghi là cô mà!

Chân mày của cô xoắn xuýt lại: “Anh không thể tự bơi thuốc sao?”

“Tôi không thích tự mình sờ mình.” Mộ Thương Nam nói.

“Vậy tôi gọi người hầu nam đến bơi cho anh?” Diệp Phi liền vội vàng nói.

“Cô để cho đàn ông sờ tôi? Tính hướng của tôi bình thường nhé. Cô sợ à? Cô đi học không được học tiết cấu tạo sinh lý nam hả?” Con người Mộ Thương Nam nhú thành một đường hẹp dài, vặn hỏi cô.

“Ai sợ? Tôi bơi cho anh.” Diệp Phi sáng giọng. Dù sao cô nhìn anh, thua thiệt là anh!

Chương 25

"Đứng nhìn cái gì? Cởi quần ra hộ tôi." Mộ Thương Nam ra lệnh.

Không hiểu bản thân đang làm trò gì, anh chỉ muốn khoảng cách giữa mình và cô gần thêm một chút, ít nhất thì cô và Cung Trạch Vũ vẫn chưa làm điều này nhỉ?

Diệp Phi bất chấp giúp anh cởi chiếc quần ngủ xuống, còn chiếc quần nhỏ bên trong nữa, cô thật sự không dám nhìn, mặc dù đã tự nhủ người thiết thòi là anh, nhưng cô vẫn không dám nhìn.

"Ừm...thuốc mỡ của anh đâu?" Cô xoay lưng chỗ khác và chìa tay ra.

Mộ Thương Nam nắm lấy tay và kéo cô về phía mình, "Cô tính vừa quay lưng vừa thoa thuốc cho tôi à? Quay qua đây, mở mắt ra!"

Diệp Phi bị anh kéo xoay người, mắt vẫn nhắm không dám mở ra, "Anh đưa thuốc cho tôi, tôi thoa cho anh là được rồi mà?"

"Cô nhắm mắt thì tính giúp tôi thoa chỗ nào? Sợ thì nói sợ đi, tôi khuyên cô đừng học y nữa, thật là làm mất mặt bác sĩ chúng tôi!" Mộ Thương Nam mắng.

"Tôi không thèm sợ!" Diệp Phi mở to mắt đáp lại.

Cô sợ quái gì chứ, nhìn cho anh xem!

Cô mở mắt nhìn anh, trong chớp mắt bị dọa đến mức lùi về sau, không ngờ anh lại bị bỏng nặng như vậy.

Đỏ tấy lên giống như củ cà rốt lớn, có chỗ còn nổi bong bóng nước và bị lột da nữa.

“Nặng như vậy sao?” Trong đầu cô nghĩ, cuộc đời anh sau này còn tốt được không?

“Qua đây, tôi chỉ cô. Có bong bóng nước, bị lột da còn có chỗ nhạy cảm, như vậy gọi là bỏng cấp độ 2. Có biết bị bỏng cấp độ 2 thì xử lý như thế nào không?” Mộ Thương Nam hỏi.

Diệp Phi lắc đầu, cô đã đậu vào trường Y rồi, nhưng mà vẫn chưa học qua lớp nào!

“Chỗ bị bong bóng thì phải dùng kim chọc vào, dùng bông gòn thấm nước sạch, sau đó thoa thuốc mỡ tiêu viêm trị đau lên, rồi dùng gạc băng lại.” Mộ Thương Nam chỉ dạy cặn kẽ từng chút một.

“Tôi đi lấy hộp cứu thương.” Sắc mặt Diệp Phi nghiêm nghị, vết bỏng của anh không nhẹ, lúc này còn bế cô chạy, cô thật sự không biết lúc này đau tới mức nào, mấy cái bong bóng đã bể rồi, cô nghĩ là do vì anh bế cô nên mới đè trúng.

Cô cảm thấy người đàn ông này thật ngốc, bản thân bị thương còn bế cô, cô không thể không cảm động được!

Cô lấy hộp cứu thương từ trong ngăn kéo ra, tìm được kim phẫu

thuật, nhưng mà, lúc hướng tay về phía anh lại do dự, cô thật sự chưa hề thử qua...

“Cô ngược đầu nhìn anh, “Nếu đau thì anh nói cho tôi biết, tôi sẽ cố nhẹ tay hết sức có thể.”

“Ừ, bắt đầu đi.” Mộ Thương Nam nói.

Diệp Phi hít sâu, ngồi xổm trước mặt anh, giúp anh xử lý đơn giản vết thương.

Mộ Thương Nam ngồi cạnh giường, trong ánh mắt là hình ảnh thiếu nữ nghiêm nghị, nói thật lòng, anh cảm thấy cô gái nhỏ này cũng có tố chất làm bác sĩ, dáng vẻ nghiêm túc bình tĩnh của cô như bản thân đã là bác sĩ vậy.

Nhưng mà, anh lại không có sự bình tĩnh như lúc này, vốn dĩ muốn mối quan hệ với cô xích lại một chút, kết quả lại phát hiện tự mình chuốc khổ.

Vì khi gần cô một chút, anh lại nhớ tới chuyện tối hôm qua của họ, cái cảm giác và hình ảnh như thực đó lại quay về trong đầu anh.

Đôi chân mày của anh nhíu lại, phản ứng cơ thể động tới vết thương khiến anh đau đớn.

Hoàn toàn nhờ vào ý chí mạnh mẽ của mình mới không để anh có biểu hiện khó chịu nào.

Diệp Phi đỏ mặt, “Anh, anh giở thói lưu manh!”

Cô xấu hổ xoay người đi, không dám nhìn anh.

Mộ Thương Nam nắm lấy cổ tay cô, “Tôi không có, bị sờ thì có phản ứng này là bình thường, như vậy cũng không dám nhìn thì sau này cô làm sao phẫu thuật mở ngực mổ bụng cho bệnh nhân được? Thoa thuốc băng bó cho tôi nhanh lên đi.”

Có vẻ như anh nói cũng có lý, Diệp Phi chỉ còn cách bất chấp quay người lại, nhanh nhẹn giúp anh thoa thuốc, dùng gạc băng lại.

“Xong rồi, tôi đi vệ sinh một lát.” Cô làm xong liền chạy vào nhà vệ sinh, gương mặt đỏ lựng, cô phải đi rửa mặt mới được.

Mộ Thương Nam cúi đầu nhìn vết thương của mình, nín thở, cô gái này lại băng vết thương hình chiếc nơ cho anh...

Lúc Diệp Phi quay lại phòng ngủ, cô nhìn thấy Mộ Thương Nam nằm trên sofa.

Anh cho cô ngủ trên giường à?

“Tổng giám đốc Mộ, tôi ngủ trên sofa được rồi. Anh ngủ giường đi!” Cô vội nói, cô làm sao dám để ông chủ cứu mạng cô nhiều lần ngủ ở sofa được chứ?

“Tôi thích độ êm của sofa, cô ngủ giường đi, ngày mai phải đi làm, không được ngủ nướng. Thuốc mỡ của cô để trên bàn, Nhiếp Hạo mang đến cho cô rồi.” Mộ Thương Nam nói xong thì nhắm mắt lại.

Vốn là định ngủ cùng giường với cô, nhưng mà anh quyết định không để vết thương của mình chịu khổ nữa.

Diệp Phi nhìn anh, anh thích ngủ sofa sao?

Cô cúi người đắp chăn cho anh rồi mới leo lên chiếc giường lớn.

Mệt thật, hôm qua không ngủ, hôm nay lại mệt mỗi cả ngày, cô tưởng mình có thể ngủ được, nhưng lại nghe thấy tiếng thở của anh trong phòng, vừa nhắm mắt lại nhớ tới chuyện tối qua.

Không biết có phải bị chướng ngại tâm lý không, trong phòng có người, cô liền thấy bất an đủ điều, căn bản là không ngủ được.

“Không ngủ được à?” Mộ Thương Nam nhẹ nhàng hỏi.

“Ừ.” Diệp Phi nói khẽ.

Cô nghe thấy tiếng anh ngồi dậy, tiếng bước chân mỗi lúc một gần hơn.

Cô căng thẳng quay đầu nhìn anh, “Anh, anh làm gì vậy?”

Mộ Thương Nam ngồi xuống cạnh giường, “Nghĩ gì mà ngủ không được? Nhớ Cung Trạch Vũ sao?”

“Không phải, tôi không có nhớ anh ấy.” Diệp Phi nhỏ tiếng.

“Nghĩ tới người đàn ông tối qua?” Mộ Thương Nam truy hỏi.

Diệp Phi thót tim, không ngờ bị anh đoán trúng, “Ừm...không, không có.”

Cô vội vàng phủ nhận.

Ngón tay của Mộ Thương Nam bóp lấy cằm của cô, “Vừa nãy cô đang nghĩ tới anh ta, nói tôi nghe, cô nghĩ gì?”

Diệp Phi thở gấp, “Tôi, tôi chỉ nghĩ, anh ấy là ai.”

Mộ Thương Nam cúi đầu, từ từ tiến sát lại, thanh âm trầm thấp kề sát trán của cô, “Chỉ nghĩ anh ta là ai, không nghĩ tới hôm qua làm sao anh ta muốn cô à?”

May mà là đêm tối, mới che đi gương mặt đỏ bừng của Diệp Phi, “Tôi...không có nghĩ.”

“Cô đang run lên kìa, tim đập nhanh quá, chứng tỏ cô đang nói dối.” Ngón tay của Mộ Thương Nam vẽ lên ngực của cô gái, “Nhịp tim ổn định của con gái trưởng thành khỏe mạnh sẽ từ 70 – 80 lần, còn nhịp tim của cô đã vượt qua 120 lần rồi.” Một câu nói của Mộ Thương Nam đã bóc trần lời nói dối của cô gái nhỏ.

“Tôi là đang nghĩ đến chuyện hôm qua, hôm qua là lần đầu tiên của tôi, nhưng đến cả người đàn ông đó là ai tôi cũng không biết.” Diệp Phi nói.

“Chuyện hôm qua, cô hối hận không?” Mộ Thương Nam hỏi xa xăm.

Diệp Phi lắc đầu, có những chuyện vốn dĩ không có cách nào hối

hận, bởi vì vốn dĩ không có sự lựa chọn.

Không tìm người đàn ông đó, cô sẽ phải lấy Vương Kim Tài, bây giờ cô chỉ là mất đi lần đầu tiên của mình mà thôi.

“Không hối hận, nhưng mà, tôi bị ô uế rồi.”

“Cô là người con gái sạch sẽ nhất.” Mộ Thương Nam đột nhiên áp sát đầu vào môi cô, hôn lên môi cô thật sâu.

Diệp Phi ngạc nhiên tròn tròn mắt, nhìn người đàn ông trên người mình, anh thực sự hôn cô?

Mùi thơm bạc hà dễ chịu xông vào mũi của cô, đôi mắt của cô từ từ khép lại, tiến sâu vào trong giấc mộng.

Sau đó, Mộ Thương Nam ngẩng đầu chăm chú nhìn cô gái đã ngủ say, “Ngủ ngoan nhé tôi sẽ không để cô thất vọng đâu.”

Anh đứng dậy đi về phía phòng thay đồ, lấy từ trong ngăn phòng thay đồ ra một chiếc mặt nạ màu bạc đeo lên mặt, mở lối đi bí mật ra, hình bóng của anh biến mất trong lối đi bí mật đó...

Chương 26

Trong đêm tối, trong con hẻm tĩnh lặng, chỉ có ánh đèn đường mờ mờ, Mộ Thương Nam đeo chiếc mặt nạ bạc đi trong con hẻm đến nơi hẹn.

“Anh là Bá tước?” Mộ Thương Nam đi tới cái bóng người đứng trong con hẻm sâu.

“Phải. Tôi chính là Bá Tước.” Bóng người đó cũng mặc bộ đồ đen, chỉ là trên gương mặt đeo chiếc mặt nạ đen, để lộ ra đôi mắt.

Mộ Thương Nam cười lạnh, đột nhiên nhảy vọt lên, đá nhanh một cái về phía đối phương

Người đối diện không kịp tránh, bị Mộ Thương Nam đá văng về sau mấy bước, “Anh làm gì vậy? Đừng quên, trong tay tôi có thứ mà anh muốn, danh sách của liên minh.”

Mộ Thương Nam dừng tay, “Đưa tôi danh sách của liên minh? Nhưng anh vốn không phải là Bá Tước!”

Người mặc đồ đen chột dạ, “Tôi chính là Bá Tước.”

“Bá tước có đai đen Taekwondo, tôi chỉ dùng có ba phần công lực thì anh đã không đỡ được rồi!” Mộ Thương Nam nắm hai tay đeo găng đen lại, mười ngón tay ôm lấy nhau, âm thanh khớp ngón tay kêu rắc

rắc vang lên trong đêm tĩnh mịch, làm người khác khiếp sợ!

“Tôi...tôi chính là Bá Tước! Nghe đồn cũng chưa chắc là...Á!” Thật đó.

Câu nói của người đó còn chưa dứt thì đã bị Mộ Thương Nam đá bay rồi!

Hắn bò dậy từ dưới đất rồi bỏ chạy, không dám quay đầu lại!

Nhiều người từ phía sau anh chạy lại, “Chủ nhân, cần đuổi theo không?”

“Không cần, hắn muốn lừa ta, Bá Tước là người thận trọng, cho dù có tìm người giả mạo mình thì cũng sẽ không tìm một tên giả mạo dễ bị phát hiện như vậy. Chúng ta về khách sạn! Có người sẽ giúp ta giết hắn.” Mộ Thương Nam ra lệnh.

Anh dẫn theo thuộc hạ lái xe trở về khách sạn.

Người đàn ông ở phía cuối đường sợ đến mức cả người run rẩy, lấy điện thoại ra gọi video call, “Bá Tước, tôi bị phát hiện không phải ngài, hơn nữa hắn không đuổi theo, tôi thấy hình như hắn lái xe về khách sạn rồi.”

“Vậy à? Ngân Mị quả nhiên sáng suốt, ta thừa nhận, hắn là đối thủ mạnh nhất của ta! Có điều người vô dụng rồi, có thể chết được rồi.” Trên màn hình điện thoại là chiếc ghế đã quay lưng lại, chỉ có thể nhìn thấy phía sau đầu của người đàn ông đang ngồi trên ghế.

“Hả? Bá Tước, ngài nói gì vậy?” Người đàn ông kinh ngạc hỏi, nhưng hắn còn chưa kịp khép miệng lại thì một thứ chất lỏng từ loa điện thoại trực tiếp bắn vào trong miệng của hắn.

Sau đó, thân thể của người đàn ông ngã xuống mặt đất.

Trong khách sạn Hào Đình vang lên tiếng chuông báo cháy tai, vang rất lớn, cho dù là Diệp Phi đang ngủ say cũng bị đánh thức.

Ồn quá! Cô vò đầu, hơi chóng mặt, trong nhất thời vẫn chưa tỉnh hẳn.

Chuyện gì vậy, toàn thân mềm nhũn, hơn nữa cô còn không điều khiển được cơ thể mình.

Cô cố gắng tỉnh táo, nhưng làm thế nào vẫn cảm thấy như sắp ngất đi.

Cô thấy trên đầu giường có một ly nước, liền với tay hất cả ly nước lên mặt.

Nước lạnh khiến cô bừng tỉnh, lúc này đầu óc cô đã bình thường trở lại!

“Là chuông báo cháy, khách sạn cháy rồi, Mộ Thương Nam!” Cô gọi người đàn ông nằm trên sofa, nhưng mà trên sofa căn bản không có ai!

Mộ Thương Nam đâu? Chết tiệt! Anh ta tự mình chạy rồi à?

Đồ đáng chết! Cô nguyên rửa anh, leo xuống đất chạy về phía cửa

phòng.

“Phi Phi! Mở cửa! Khách sạn cháy rồi! Anh dẫn em đi!” Ngoài cửa vang lên tiếng của Cung Trạch Vũ.

“Cung...Ồi...”

Có người đàn ông từ trong tủ quần áo chạy ra ôm lấy cô, bịt miệng cô lại.

Cô bị hấn quăng lên giường, cô dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn người đàn ông đang hôn mình, Mộ Thương Nam!

Còn chưa đợi cô hết kinh ngạc, tay của anh đã kéo quần áo cô xuống, cởi đồ của mình trong hai giây, làn da trơn mịn của cả hai kề sát nhau, lập tức tạo nên một cảm xúc lạ lùng.

Môi cô bị anh mút lấy, lấy hết cả không khí của cô, không cho cô phát ra âm thanh nào.

Ánh mắt của Mộ Thương Nam dừng lại trên người con gái nằm dưới mình.

Đau, cho dù anh là người mạnh mẽ nhưng bị thương ở chỗ không thể nói bằng lời như vậy thì cũng khế động tới dây thần kinh yếu đuối nhất của anh.

Chết tiệt! Anh lại có phản ứng rồi, vết thương còn chưa lành.

Anh không còn lời nào để nói với cơ thể mình nữa, trong lúc hoảng

loạn như thế này, anh vẫn có phản ứng khi đụng vào cô.

Diệp Phi cảm nhận được phản ứng của anh, dây thần kinh của cô căng ra hết, bởi vì cô bị ám ảnh đối với việc này, sự tiếp xúc của anh như vang lên tiếng chuông cảnh báo, khiến cô sợ tới mức không dám động đậy.

“Phi Phi, mau mở cửa, bằng không thì không kịp chạy đâu! Sao em không lên tiếng? Xảy ra chuyện rồi phải không? Anh vào cứu em đây!” Cung Trạch Vũ không hề đợi cô trả lời, đập cửa một cái rồi xông vào trong.

Giường tròn, đôi nam nữ nhấp nhô, hành động của đàn ông đã cho anh biết hai người họ đang làm gì!

Diệp Phi kinh ngạc đến mức muốn vùng khỏi Mộ Thương Nam, tay cô bóp lấy đầu vai anh một cách hung bạo, nức nở chống cự, muốn thoát ra khỏi đôi môi của người này.

Cho dù họ thật sự không làm gì, nhưng bị Cung Trạch Vũ nhìn như vậy, cô cũng xấu hổ tới mức muốn tìm cái lỗ để chui xuống.

Nhưng mà miệng của anh lại không chịu hé ra một tí nào, tất cả âm thanh của cô đều phát ra từ mũi, nghe không giống như đang chống cự mà giống như đang hưởng thụ hơn.

Bàn tay Cung Trạch Vũ nắm thành nắm đấm, anh đang kiềm chế bản thân để không vung tay đánh người.

Một lát, Mộ Thương Nam mới buông cô ra, anh không quay đầu lại

mà ngẩng nhìn gương mặt đỏ ửng của người con gái đang nằm bên dưới mình một cách thích thú, “Cung Trạch Vũ, anh còn không đi? Anh chưa có tư cách xem chương trình thực tế của tôi đâu.”

Cung Trạch Nam rít lên từng chữ, “Bên ngoài bị cháy, nếu Tổng giám đốc Mộ cảm thấy mạng sống quan trọng hơn thì nên mặc đồ rồi chạy đi, bằng không thì vui lòng buông Diệp Phi ra, tôi đến cứu cô ấy!”

Đáy mắt của Diệp Phi lóe lên sự kinh ngạc, nếu như bộ đồ thay lúc thức dậy bị giấu vào trong chăn đã lộ ra ngoài rồi, hơn nữa còn là quần áo màu đen của đàn ông.

Tay của Mộ Thương Nam xoa xoa gương mặt nhỏ của cô trấn an, “Tôi sẽ bảo vệ người phụ nữ của mình, không cần người ngoài phải nhọc lòng. Nhiếp Hạo!”

Anh gọi thuộc hạ của mình.

Nhiếp Hạo lập tức chạy qua, “Tổng giám đốc, lửa đã được dập tắt rồi, là do mạch điện bốc cháy, còn về nguyên nhân thì phải cần điều tra mới biết được.”

“Lửa đã được dập tắt rồi thì đuổi người không nên xuất hiện ở đây ra ngoài cho tôi.” Mộ Thương Nam nói.

Nhiếp Hạo giơ tay tấn công Cung Trạch Vũ, Cung Trạch Vũ lùi về sau tránh, Nhiếp Hạo tiếp tục ép sát, dường như võ công của Cung Trạch Vũ chẳng ra làm sao cả, chỉ cần vài chiêu thì Nhiếp Hạo đánh Cung Trạch Vũ ra khỏi phòng rồi, còn chu đáo đóng cửa lại nữa.

Diệp Phi chọc chọc tay vào lồng ngực của người đàn ông, “Bây giờ anh có thể ngồi dậy rồi chứ?”

Mộ Thương Nam xoay người nằm bên cạnh cô gái, cũng không thèm tránh ra, anh thật sự sắp không kiềm chế được bản thân lại muốn cô nữa rồi.

“Xin lỗi, lúc này tình thế cấp bách, nếu như cô để bụng thì tôi có thể bồi thường cho cô.”

“Vậy anh tính bồi thường cho tôi như thế nào? Là anh chuốc thuốc mê cho tôi. Thực ra, không cần phiền phức như vậy, còn phải hôn tôi mới khiến tôi ngủ được, một tay của anh đập xuống thì tôi cũng sẽ ngất rồi, hoặc là bỏ một ít đồ vào trong nước của tôi.” Diệp Phi lạnh lùng nói với anh.

Lúc biết được cô bị anh lợi dụng, sự kinh ngạc và ngọt ngào trong khoảnh khắc đó đều thành sự ghê tởm, rõ ràng vô cùng là anh chỉ đang lợi dụng cô mà thôi, trái tim của cô đã lạnh đi phần nào rồi.

Chương 27

Sắc mặt Mộ Thương Nam hơi ngây ra, vươn tay vuốt ve gương mặt nhỏ của Diệp Phi, lại bị cô hất ra.

“Đừng động vào tôi!” Diệp Phi ôm chần ngồi dậy, tay kia tìm quần áo của mình.

Dáng vẻ như mèo hoang phát điên khiến khóe miệng Mộ Thương Nam nở ý cười thích thú, ngón tay anh nắm lấy cằm của cô, “Giận rồi à? Giận là do tôi hôn em hay do chuốc thuốc ngủ em lúc hôn nên giận?”

Bàn tay nhỏ nhắn của Diệp Phi kéo tay anh ra, “Là do anh chuốc thuốc tôi!”

Mộ Thương Nam cười khẽ, đầu chậm rãi áp sát vào đôi môi cô, hơi thở ấm nóng của anh phả lên gương mặt nhỏ của cô, “Cho nên, em không giận vì tôi hôn em?”

Diệp Phi một phen kinh ngạc, ý của cô là vậy à?

“Tôi không...”

Chỉ là cô còn chưa kịp nói xong thì đôi mắt lại mở to, anh lại hôn cô nữa?

Lần này không có mùi bạc hà, chỉ có hơi lạnh từ đôi môi mỏng của anh dính chặt lên môi cô, mút nhẹ môi cô lâu một chút rồi mới chậm chậm ngẩng lên.

Trong đầu của Diệp Phi giống như bị sét đánh ngang qua, lần trước hôn cô là vì muốn chuốc cô ngủ, lần này thì sao?

Mặt cô đỏ cả lên, “Anh, sao lại hôn tôi?”

“Không phải em nói, em không giận tôi hôn em sao?” Mộ Thương Nam nói với ánh mắt chế giễu.

Khỉ gió! Diệp Phi chỉ xem tí là chửi thành tiếng, cô không giận nên anh ta mới lợi dụng cô.

Cô đập anh một cái, “Cút! Anh lợi dụng tôi!”

Mộ Thương Nam nhìn cô quần chần bước xuống đất, dùng cánh tay dài ôm lấy cô, “Không phải muốn lợi dụng em, nếu em giận thì anh cho em hôn lại, tôi hôn em một lần, em có thể trả thù, hôn tôi hai lần, mười lần.”

Diệp Phi xem chút tức tới thở dốc, đây mà là trả thù anh à?

“Tôi không cần! Tổng giám đốc Mộ, anh nghĩ ức hiếp con gái như tôi là vui lắm phải không? Tôi không phải kiểu tùy tiện để người ta bắt nạt đâu!”

Đêm đó tìm trai bao, chỉ là bị ép làm vậy, cô vốn không phải là đứa con gái tùy tiện, chưa yêu chính thức, càng không biết chơi đùa với

tình cảm.

Mộ Thương Nam thu tay lại, ý thức được đã bị cô hiểu lầm, đêm đó anh biết người phụ nữ của mình là ai, còn cô thì không hề biết anh chính là người đàn ông của cô. Chỉ vì để bảo vệ cô tốt hơn nên anh mới tạm thời che giấu.

“Xin lỗi, tôi không có bắt nạt em. Em biết ban nãy tôi có ra ngoài, không muốn nhắc đến với người nào cả. Không phải tôi muốn giấu em điều gì, chỉ là có những việc chưa tới lúc em có thể biết thôi.”

“Tôi đến làm việc chỉ để kiếm tiền học đại học, không có hứng thú với đời tư của anh, sẽ không ra ngoài nói lung tung. Anh có thể buông tay được chưa? Tôi muốn thay đồ.” Diệp Phi nói.

Mộ Thương Nam buông cánh tay, đứng dậy bước xuống giường, “Tôi sẽ cho em tiền học đại học. Em thay đi, tôi vào phòng thay thay đồ.”

Diệp Phi nhìn người đàn ông đứng dậy bước vào phòng thay đồ, cái nơ trên người anh và hình ảnh cao to lạnh lùng của anh hoàn toàn trái ngược, nhìn có chút thú vị.

Xì, cô cười thành tiếng trong lòng.

Thực ra bị anh hôn, cô không chán ghét chút nào.

Hâm! Cô dùng tay tự đánh đầu mình, cô đang làm gì vậy. Làm sao lại thích cảm giác được anh hôn chứ.

Tuy là anh cứu cô, nhưng mà người đàn ông có quá nhiều chuyện mờ

ám, cô vốn không muốn bị cuốn vào thế giới phức tạp của anh.

Cô lục ra bộ đồ ngủ của mình từ trong chăn.

Mộ Thương Nam thay quần áo xong, nằm trên sofa tiếp tục ngủ, anh nhấn điện thoại gửi cho Nhiếp Hạo một mệnh lệnh.

-

Trong hẻm, một người mặc đồ đen chạy về phía trước, hấn lấy di động ra gọi.

Trong màn hình vẫn là cái ghế đã quay lưng đi, chỉ có thể nhìn thấy phía sau đầu của người đàn ông ngồi trên ghế.

“Mộ Thương Nam có lẽ không phải là Ngân Mị, khách sạn nhiều người đều nhìn thấy hấn ta ở cùng một cô gái.” Người mặc đồ đen báo cáo tình hình.

“Những gì mắt người nhìn thấy chưa chắc là thật, có lúc mắt cũng sẽ gạt người ta. Theo dõi kĩ Diệp Phi cho ta, cô ta và Ngân Mị từng qua đêm với nhau, chỉ cần theo dõi nó thì sẽ tìm được Ngân Mị.” Người đàn ông trong điện thoại ra lệnh.

“Chỉ có một đêm, nhân vật như Ngân Mị sẽ để ý tới một người phụ nữ sao? Hơn nữa hôm nay người phụ nữ này lại qua đêm cùng với Tổng giám đốc Mộ.” Người mặc đồ đen nói.

“Bao nhiêu năm nay Ngân Mị có bao giờ xuất hiện cùng nữ nhân? Bây giờ có cách để tìm được Ngân Mị, chính là từ người phụ nữ này.

Có thể điều tra ra được hấn hay không, chỉ có thể xem vị trí của cô ta trong lòng Ngân Mị rồi. Người đừng trở về Âm Dạ, người đã đốt sở hội, người của Mộ Thương Nam sẽ tra xét. Ấn khôi phục cài đặt trong điện thoại, sau đó đi du lịch, đến khắp nơi trên thế giới dắt mũi đám người của Mộ Thương Nam.” Người đàn ông cười lạnh.

“Dạ! Tôi lập tức khôi phục cài đặt.” Người mặc đồ đen cúp điện thoại, ấn mục khôi phục cài đặt.

Theo động tác tay, điện thoại trong tay hấn đã phát nổ.

Nếu như không phải hấn phản ứng nhanh thì tay đã không còn nữa rồi!

Hấn tự mắng một câu rồi nhanh chân biến mất trong con hẻm âm u.

Nhiếp Hạo dẫn người đuổi sát, mắt nhìn thấy một vật đang cháy dưới mặt đất, sớm đã không nhìn ra hình dáng của điện thoại nữa, chỉ có thể đoán ra từ vỏ bên cạnh và màn hình đã bị vỡ nát.

“Đem những thứ này về, xem xem bộ nhớ trong của bo mạch chủ còn khôi phục lại được không?” Anh ra lệnh cho thuộc hạ, lại phái thêm vài người bám theo tên kia.

-

Ánh mặt trời len qua rèm cửa sổ rơi vào người Diệp Phi, cô mở bừng mắt, giật mình ngồi dậy!

Chết, cô trễ giờ rồi!

“Tổng giám đốc Mộ!” Cô muốn nói tại sao anh không kêu cô dậy, nhưng mà phòng trống không, lại không có bóng dáng anh, chỉ có bữa sáng phong phú bày trên bàn.

Cô đứng dậy đi rửa mặt, không dám làm càn mà thưởng thức bữa sáng, chọn một cái bánh nhìn như sandwich thịt xông khói, cầm lên vừa ăn vừa đi ra ngoài.

Điều khiến cô không nghĩ tới là, thuộc hạ của Mộ Thương Nam đã đứng ngoài hành lang đợi cô, nói với cô rằng Mộ Thương Nam đi họp sớm rồi, bọn họ sẽ đưa cô tới công ty.

Diệp Phi nhìn thời gian trên di động của mình, căn dặn họ lúc lái xe chạy nhanh một chút, cô không muốn trễ giờ.

Lúc cô đến văn phòng Tổng giám đốc thì nhìn thấy bóng dáng của Thiên Tịnh.

“Ha ha, em đi làm kiểu này đấy hả? Ngay cả anh Thương Nam của chị cũng không hề đi trễ. Đừng quên là, em có thời hạn một tuần thử việc, làm không tốt thì cúp đi!” Ánh mắt của Thiên Tịnh như lưỡi dao nhìn lấy Diệp Phi.

Hôm qua, Mộ Thương Nam chạy ra ngoài, nhà của bọn họ bị ông chủ Vương và hai người con trai của ông ta đập phá, cô ta mới biết là Mộ Thương Nam đã cứu Diệp Phi.

Không những cứu, mà hai người còn một đêm không về nữa, cục tức này cô ta làm sao mà nuốt xuống được chứ? Cô là bạn gái chính thức

của Mộ Thương Nam, Mộ Thương Nam không thèm nhìn lấy cô ta một cái nữa!

Diệp Phi cười nhẹ đi vào phòng, “Lúc tôi quẹt thẻ ở dưới lầu còn sớm một phút, không tính là đi trễ. Còn nữa, tôi làm có tốt hay không không phải do chị quyết định, là do Tổng giám đốc Mộ quyết định. Cảm phiền chị xích qua một chút, đừng có ảnh hưởng tôi làm việc.”

Cô một tay đẩy Thiên Tịnh ra, bắt đầu sắp xếp bàn làm việc của Mộ Thương Nam.

Gương mặt của Thiên Tịnh tức đến co giật, “Anh ấy là vị hôn phu của chị, em cảm thấy anh ấy sẽ không nghe chị sao? Chỉ cần một câu của chị thì anh ấy sẽ đuổi em ra khỏi công ty!”

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Chương 28

Đôi mắt của Diệp Phi nhú lại thành một đường dài, đáng ghét nhất là gương mặt giả vờ ngây thơ của Thiên Tịnh!

Đặc biệt là dáng vẻ chỉ tay năm ngón đó, làm như cô là nô tỳ của Thiên Tịnh vậy!

Đồ hiệu trên người Thiên Tịnh đều là dùng tiền do cô vừa học vừa làm mua. Thiên Tịnh có tư cách gì mà rêu rao?

“Chị nói đuổi tôi đi là đuổi đi à? Thiên Tịnh, chị có bản lĩnh đó sao?” Cô nói không khách khí, trong đầu là hình ảnh Mộ Thương Nam cứu cô từ tay lão già chết tiệt đó.

Anh sẽ không tùy tiện đuổi cô đi chứ? Cô tự phỏng đoán.

“Sao tôi lại không có bản lĩnh được? Tôi là phu nhân tổng giám đốc tương lai ở đây, tất cả mọi thứ của Mộ gia đều là của tôi! Chỉ là sa thải một nhân viên thôi, tại sao tôi không làm được? Bây giờ tôi đuổi cô đấy!” Thiên Tịnh lớn tiếng nói.

Đối mặt với sự chất vấn của Diệp Phi, cô ta không nhin được nữa, cầm điện thoại trên bàn sắp lên gọi vào số nội bộ.

“Giám đốc Kiều Na ở Nhân sự phải không? Tôi là Thiên Tịnh, tôi không vừa ý với một nhân viên, cô giúp cô ta làm thủ tục sa thải, cô ta

tên Diệp Phi.”

Kiều Na đương nhiên biết tên của Thiên Tịnh, đây là bà chủ tương lai mà!

“Vâng, Thiên tiểu thư. Tôi lập tức làm thủ tục sa thải cô ta ngay.”

Diệp Phi thu lại ánh mắt, cô quên mất việc này, Mộ Thương Nam đang họp cuộc họp sáng, lúc này, Thiên Tịnh sa thải cô, Mộ Thương Nam không biết, ngay cả người để cô cầu cứu cũng không có!

“Thiên Tịnh, chị không sợ Tổng giám đốc Mộ biết sao?”

Thiên Tịnh cười lạnh nhạt, “Anh Thương Nam biết thì đã sao? Dù gì tôi cũng là con dâu được Mộ gia chọn, anh ấy có thể làm gì được tôi? Không cần tới 2 phút, tôi đã có thể đuổi cô đi rồi! Cô nghĩ là anh ấy sẽ vì hàng giả rách như cô mà không cần tôi sao? Cô đánh giá cao bản thân quá rồi. Chỉ cần dì Liễu Họa và chú Mộ bắt Mộ Thương Nam lấy tôi thì anh ấy không dám không lấy!”

Cửa phòng vang lên tiếng gõ, Kiều Na bước vào.

“Thiên tiểu thư, tôi đem mẫu đơn từ chức với tiền lương 2 ngày của Diệp Phi tới rồi.”

“Cô ra ngoài đi!” Thiên Tịnh dặn dò Kiều Na, cô ta đưa tay lấy sắp tiền và mẫu đơn.

Sau khi nhìn Kiều Na bước ra ngoài, cô ta đi đến trước mặt Diệp Phi, dùng sắp tiền vỗ vào mặt Diệp Phi.

“Nhìn thấy chưa? Muốn có tiền thì ký tên cho tôi! Bằng không, tôi đảm bảo ngay cả số tiền này cô cũng không có!” Cô ta hung hăng nói, một tay ném mẫu đơn xuống đất.

“Cúi xuống nhặt mẫu đơn lên đi! Tôi không vui thì sẽ quăng tiền của cô ra cửa sổ đấy!” Cô ta giục Diệp Phi.

Diệp Phi nhăn mặt, bắt cô cúi xuống nhặt tờ giấy lên?

Không thể không nói, bản lĩnh sĩ nhục cô của Thiên Tịnh đã tăng thêm một bậc!

Tiếc là lòng tự trọng của cô không dễ bị chà đạp như vậy đâu!

Cô đưa tay giật sấp tiền trên tay Thiên Tịnh, mạnh tay xé nát rồi ném vào mặt Thiên Tịnh, “Tôi không cần tiền của chị, để chị mua giấy vàng mã cho mình đó!”

Thiên Tịnh đơ người, chớp mắt lại cười châm biếm, “Trên người cô không có tiền, không có số tiền này thì đến cả chỗ ở cũng không có! Tôi có lòng tốt cho cô thôi! Chà chà, đáng tiếc cô xé nát rồi, lần này muốn có tiền thì liều đi, tới ngân hàng hỏi thử xem có đổi cho cô không!”

Cô ta không đợi được mà muốn nhìn thấy dáng vẻ ngủ ngoài đường như chó lang thang của Diệp Phi!

“Dẹp lòng tốt giả tạo của chị đi! Chị chẳng qua là muốn làm nhục tôi! Tôi nói cho chị biết, tôi sẽ không ký tên!” Diệp Phi nói lớn.

“Cô còn muốn ăn bám chỗ này à? Diệp Phi, cô thật không biết xấu hổ!” Thiên Tịnh gấp đến chửi thành tiếng, Mộ Thương Nam sắp tan họp rồi.

Diệp Phi cười lạnh, “Chị có tư cách gì mắng tôi không biết xấu hổ? Ngay cả đồ mặc trên người chị đều dùng tiền của tôi mà mua! Trả đồ lại cho tôi!”

Cô nắm lấy cổ áo của Thiên Tịnh giật mạnh!

“Xoẹt” Âm thanh của vải bị xé rách vang lên khắp phòng.

Chiếc đầm liền của Thiên Tịnh bị xé rách, để lộ ra phần ngực, cô ta vội vàng dùng cánh tay che lấy, khóc lóc chạy ra ngoài.

“Đừng đánh tôi, Diệp Phi đánh tôi!” Cô ta mở cửa xông ra.

Kiều na nhìn thấy dáng vẻ của Thiên Tịnh liền đỡ cô ta, “Thiên tiểu thư, có chuyện gì vậy?”

“Là Diệp Phi đánh tôi! Cô ta còn mắng tôi!” Thiên Tịnh nước mắt giàn giụa, giống như đã phải chịu uất ức lâu rồi.

Ngoài hành lang rất nhiều người vây quanh, chỉ trỏ nói Diệp Phi.

Bóng hình cao to của người đàn ông bước tới, chất giọng nam tính trầm mạnh vang lên, “Có chuyện gì?”

Tiền rách, mẫu đơn rải rác khắp mặt đất. Còn có Thiên Tịnh bị xé đồ,

Diệp Phi thì đứng trong phòng.

“Anh Mộ Nam!” Thiên Tịnh ngã nhào vào lòng anh, khóc nghẹn ngào, “Em thật sự muốn tốt cho Diệp Phi, cô nói không muốn con bé chịu khổ, muốn nó về nhà. Em bảo Kiều Na mang đơn từ chức tới, còn có tiền lương trong 2 ngày nữa, ai biết nó mắng em đưa tiền quá ít, xé nát rồi, còn xé cả đồ của em.”

Cô ta ngẩng lên cho anh nhìn thấy bộ dạng của mình, vừa hay khoe với anh thân hình mỹ miều của mình, cô ta không tin anh sẽ không phản ứng với thân hình trắng nõn của mình.

Trong đầu cô ta đã ngập tràn dáng vẻ ngây ra của anh, thậm chí bắt đầu mơ tưởng mình bị anh bế vào trong phòng, ném lên giường thềm khát một cách mạnh bạo rồi!

Chân mày của Mộ Thương Nam nhíu lại, đôi mắt lạnh lẽo không thềm nhìn Thiên Tịnh lấy một cái, vòng qua cô ta rồi bước đến chỗ Diệp Phi.

Trái tim Diệp Phi muốn nhảy ra ngoài, thủ đoạn của Thiên Tịnh đã thay đổi nhận biết của cô rồi, lời nói dối như vậy mà Thiên Tịnh cũng thốt ra được!

Bóng dáng của anh áp sát triu mến, anh có phải đau lòng cho vị hôn phu của mình không?

Cô nghĩ con gái khóc một cách yêu kiều như vậy, có người đàn ông nào mà không đau lòng.

Còn cô là đứa con gái trước giờ vẫn không bao giờ khóc trước mặt người khác, bởi vì, bởi vì sợ mình khóc đến đứt hơi mà vẫn không nhận được sự an ủi của người khác chẳng...

“Có chuyện gì?” Giọng nói trầm thấp của người đàn ông phủ lên đỉnh trán của cô.

Diệp Phi ngược mắt nhìn anh, nhìn gương mặt sắc sảo rõ ràng của anh, anh sẽ tin lời cô nói sao?

Lúc đó trong phòng chỉ có cô và Thiên Tịnh, hai người mỗi người nói một lời, chỉ có thể liều xem Mộ Thương Nam tin ai thôi.

“Tôi không muốn bị sa thải, cho nên...”

“Anh Thương Nam, anh không tin thì em có thể gọi điện thoại cho cô, cô có thể chứng minh, là cô thương xót em họ nên mới bảo em sa thải em họ, kêu em họ về nhà thôi!” Thiên Tịnh cầm điện thoại lên gọi đi.

“Cô, có phải là cô bảo con sa thải em họ, xót con bé cực khổ ở công ty, muốn con bé quay về nhà không?”

Thiên Huệ trong chốc lát đã hiểu ra ý của Thiên Tịnh, “Phải đó, cô đương nhiên là xót con gái của cô rồi, công việc quá vất vả, hãy, chỉ là đứa nhỏ này tùy hứng quá rồi, con đã sa thải nó chưa? Bảo nó mau chóng quay về nhà đi!”

Diệp Phi bặm chặt môi mình lại, người mẹ tốt quá mà, bộ dạng từ mẫu nuông chiều con gái, vẫn không có ai nghi ngờ lời nói của Thiên

Tịnh cả!

Trong mắt của tất cả mọi người, cô chính là một cô gái hư, gian xảo thích gì làm nấy, thị phi bất phân, ức hiếp chị họ!

Ánh mắt của Mộ Thương Nam nhìn thẳng vào mắt cô, đôi mắt sâu xa như đại dương sâu thẳm, đắm chìm sâu vào ánh mắt của cô gái, “Không có lời nào để nói với tôi sao?”

Diệp Phi trong một lúc chăm chú nhìn gương mặt của anh, bỗng nhiên đưa tay ôm lấy cổ của anh, nhón chân hôn lên đôi môi mỏng và hơi lạnh của anh...

Chương 29

Miệng Mộ Thương Nam ngập hơi thở của đàn ông, một mùi rất dễ chịu. Diệp Phi mạnh dạn cạy răng anh và chiếm hữu anh. Cô biết Thiên Tịnh sẽ gọi Thiên Huệ đến làm chứng, dù cô có nói gì đi nữa Mộ Thương Nam sẽ không tin, Cô đã đoán được kết cục sẽ bị đuổi khỏi công ty. Nhưng cho dù bị đuổi khỏi công ty, cô cũng không để Thiên Tịnh sống vui vẻ.

Cô hôn thật mạnh Mộ Thương Nam, trước mặt Thiên Tịnh, để Thiên Tịnh thấy chồng sắp cưới của mình bị người phụ nữ khác hôn, cho dù ghê tởm, cô cũng phải làm cho Thiên Tịnh tức chết.

Mộ Thương Nam - người đàn ông bị cô chiếm hữu, cô xem Thiên Tịnh về sau làm thế nào có thể hôn anh. Cô nghe thấy tiếng ngạc nhiên của đám người xung quanh, ha hả..., quả nhiên cạn bã.

Nhưng sao tay Mộ Thương Nam càng ôm càng chặt. Giống như muốn siết chặt cô vào người anh. Nhưng như này không đúng, không phải anh nên đẩy cô ra sao? Đứng trước mặt vợ sắp cưới, anh hôn cô như thế này sao?

Ngay lúc này, tâm trí Diệp Phi hỗn loạn, mọi việc diễn ra không như cô tưởng tượng, cô chỉ muốn chọc tức Thiên Tịnh, không ngờ hôn Mộ Thương Nam thật. Cô định đẩy môi ra khỏi môi Mộ Thương Nam, nhưng Mộ Thương Nam lại kịp thời quấn lấy lưỡi cô.

Mộ Thương Nam ngay lập tức lấy lại quyền chủ động. Nơi này chủ quyền thuộc về anh, không phải chỗ cô muốn đến thì đến, muốn đi thì đi. Tay anh giữ chặt gáy cô, để cô không thể cựa quậy được, thành công chiếm lấy cô.

Có gì đó ngứa ngứa khó chịu từ miệng cô đi xuống tim cô, tất cả dây thần kinh đều kích động muốn nhiều hơn từ người đàn ông này.

Tay Mộ Thương Nam vừa khéo đặt trên hông cô, anh dùng lực sờ bóp, cô đau muốn chống lại, nhưng miệng lại bị anh hôn chặt, tất cả âm thanh thoát ra từ hơi thở dồn dập, trầm bổng.

Tất cả các cô gái trong đám đông cố khống chế không để thần kinh bị âm thanh này cuốn hút, rõ ràng chỉ là một cái hôn, mà âm thanh lại giống như âm thanh cực khoái, có thể thấy kĩ thuật hôn của Mộ Thương Nam thật là lợi hại, hôn thôi cũng đủ làm cho phụ nữ ngây ngất.

Có phải bị Mộ Thương Nam hôn đều có thể có thai không?

Trong con mắt họ đang cháy lên dục vọng, sốt ruột nhìn hai con người đang quấn vào nhau, hận người được sắp hôn không phải là mình!

Sắc mặt Thiên Tịnh từ nhợt nhạt dần chuyển sang trắng bệch, chông sắp cưới của cô lại hôn em họ cô trước mặt cô. Nỗi nhục này còn nhục hơn cả cái tát, cô trở thành trò cười trong mắt mọi người. Tay cô nắm chặt, móng tay đâm vào lòng bàn tay cũng không cảm thấy đau.

Tiến đến xé nát Diệp Phi, đánh chết cô ta! Sau đó chất vấn Mộ Thương Nam sao lại đối xử với cô như vậy? Cuối cùng phải để nhà

họ Mộ chú Mộ Thâm làm chủ cho cô. Cô đã nghĩ xong hết các đối sách, chỉ là tay chưa kịp giơ lên thì tự mình ép xuống. Cô không thể lật mặt với Mộ Thương Nam, chỉ có mỗi mình cô biết, Mộ Thương Nam không hề muốn cưới cô, làm không tốt Mộ Thương Nam sẽ viện cơ hội này mà hủy hôn với cô. Cô lấy điện thoại ra âm thầm chụp ảnh Diệp Phi hôn Mộ Thương Nam, và gửi cho Liễu Họa.

Diệp Phi bị anh hôn đến không thở nổi, tay cô dấm vào lưng anh chống lại sự bá đạo của anh, gã đàn ông đáng chết này muốn ép chết cô sao?

Mộ Thương Nam từ từ nhả môi cô ra, mắt mãi miết nhìn gương mặt nhỏ bé mơ mơ màng màng, vì không thở nổi nên cô chưa tỉnh hẳn.

“Kỹ thuật hôn kém thế này còn dám cảm dỗ tôi à? Thiếu kỹ năng!” anh cười nhạo.

Trời! Diệp Phi tức đến nổi muốn băm nát mồm anh ta ra, anh lợi dụng cô, còn dám nói cô không biết hôn.

“Cảm ơn sự chỉ giáo của Tổng giám đốc Mộ, có điều kỹ thuật hôn của anh cũng chả ra làm sao, làm tôi không thoải mái chút nào”.

Mộ Thương Nam đưa ngón tay lau nước bọt lóng lánh trên môi Diệp Phi “Thế sao? Sao tôi lại thấy cô rất sáng khoái, quần chặt lấy tôi không cho tôi ra”

Diệp Phi suýt chút nữa tức nôn ra máu, trước mặt bao nhiêu người như này lại dám nói cô quần lấy anh.

“Tổng giám đốc Mộ, là anh...”

“Đứng hết ở đây làm gì? Công ty trả lương cho các cô để các cô chương trình thực tế của tôi đấy à?” Không chờ Diệp Phi nói ra lời, Mộ Thương Nam đã ngắt lời cô. Tất cả mọi người bị dọa sợ chạy hết.

Thiên Tịnh đứng ngây ra đấy, hoàn toàn không biết mình mình nên làm gì.

Mộ Thương Nam nhìn Thiên Tịnh “Sắc mặt không tốt à? Không khỏe thì về nhà nghỉ ngơi đi”

Câu nói của anh đã tìm lại mạch suy nghĩ của cô “Em không khỏe. Anh Thương Nam, anh và em họ em như này, em là sao có thể khỏe được? Dì Liễu Họa luôn dạy em rằng, làm thiếu phu nhân của nhà họ Mộ, thì phải có cốt cách của thiếu phu nhân, đàn ông gia đình giàu có ai chả có ba thê bảy thiếp. Nếu để em và người phụ nữ khác cùng hầu hạ anh, thì em càng hi vọng người đó là em họ em! Anh yên tâm em sẽ không ghen đâu. Chị em em vừa có thể noi theo Nga Hoàng Nữ Anh, hai chị em cùng hầu hạ một chồng” Tay cô nắm lấy cánh tay anh, dáng vẻ đầy dịu dàng, có thể làm cho tất cả đàn ông tan nát trái tim.

Diệp Phi cười lạnh nhạt, vì cái ghế thiếu phu nhân này, Thiên Tịnh cũng xem như là liều mạng rồi! “Chị, chị rộng lượng thật, đồng ý cùng em lấy chung một chồng!”

“Đó là điều đương nhiên rồi, ai mượn em là em họ chị! Chuyện em tìm Ngưu lang đã bị lộ ra rồi, cũng không còn nguyên vẹn, muốn gả vào gia đình tốt một chút cũng không thể, chị làm sao nhẫn tâm để em

chịu khổ? Em yên tâm, chị sẽ đối tốt với em, sẽ không coi em là vợ lẽ đâu, mình sẽ giống như bình thường, là chị em tốt của nhau!” Thiên Tịnh nói đồng dục. Một trái tim đau như bị rách ra, cố giấu sau nụ cười trên khuôn mặt cô.

Diệp Phi thực sự khâm phục mưu kế của Thiên Tịnh, cho dù đến lúc này rồi, cô ta vẫn không quên tìm cách giữ cho mình vị trí thiếu phu nhân, còn biến cô thành vợ lẽ.

“Vợ lẽ? Em không làm, cho dù là vợ cả, em đều không đáng, em thật không giống chị, đồ qua vài tay rồi vẫn nuốt trôi, Tổng giám đốc Mộ tướng mạo cũng được, lại không cần phải mất tiền như trai bao. Thuộc loại phù hợp với lợi ích kinh tế. Chị họ, chị đừng lo, em chỉ chơi bời với anh ta một chút, chờ em chơi chán rồi, thì sẽ trả anh ta lại cho chị”. Cô giơ tay sờ mặt anh, ngón tay lướt nhẹ trên đôi môi mỏng manh của anh.

Mộ Thương Nam không thể một miếng cắn đứt cái chân mèo của cô, cô chỉ là chơi bời với anh, chơi chán rồi, vất anh cho Thiên Tịnh. Anh thấy nha đầu thối này đang tìm đến cái chết! Ánh mắt anh trĩu xuống đen tối, muốn chơi à, được thôi! Anh sẽ chơi cùng cô, để cô biết chọc giận anh phải trả giá thế nào!

Mặt Thiên Tịnh co rúm lại, người đàn ông cô coi như báu vật, Diệp Phi chỉ coi như đồ chơi. Giống như một vụn cái tát đang tát lên mặt cô. Ý của Diệp Phi là muốn nói cho cô biết, cô chỉ xứng đáng ăn đồ cô ăn thừa.

“Em họ, sao em có thể nói như vậy được? Chị biết em còn trẻ nên ham chơi, nhưng dù gì em cũng là con gái, bộ dạng em như này, sau

này đưa con trai nào dám thích em? Con trai không thích loại con gái dễ dãi tùy tiện đâu!” lời châu ngọc của Thiên Tịnh không ngừng nhắc nhở Mộ Thương Nam, Diệp Phi dễ dãi như nào, dễ đến mức có thể dễ tiện lăn lộn trên giường với đàn ông.

“Ta thấy cô ta không phải trẻ nên ham chơi, mà dễ tiện ngấm vào trong xương rồi! Nhà họ Mộ ta tại sao lại chạm phải loại con gái như cô! Thương Nam, đuổi cô ta ra khỏi công ty!” Liễu Họa đẩy cửa đi vào văn phòng, tức giận hét lớn.

Chương 30

Liễu Hạo thật sự vì bức ảnh mà Thiên Tịnh gửi cho làm cho tức chết, bà xuất thân dòng dõi nhà Nho, chưa từng gặp đứa con gái nào vô liêm sỉ như này, có thể trước mặt bao nhiêu người cưỡng hôn con trai bà. Bà Nhận định loại con gái này chỉ có thể vì tiền, nếu không ai sẽ can tâm tình nguyện làm kẻ thứ ba.

“Dì! Dì đến rồi ạ?” Thiên Tịnh vội vã bước đến bên Liễu Hạo, nháy mắt với Liễu Hạo, chỉ sợ Liễu Hạo nói ra việc cô gửi ảnh cho bà.

Liễu Hạo hiểu ý, tay bà vỗ vào tay Thiên Tịnh “Dì có việc đến tìm Thương Nam, không ngờ lại nghe được những lời vô liêm sỉ như này”. Ánh mắt bà nhìn chằm chằm vào Diệp Phi, Nếu không phải bà được giáo dục kiểu quý tộc, bà đã tiến đến cho cô vài cái tát rồi.

Diệp Phi mím môi, xem ra không đuổi cô ra khỏi công ty, Thiên Tịnh sẽ không cam lòng “Không biết cháu đã làm gì sai mà đuổi cháu ra khỏi công ty?” Cô ầm ức nói. Cho dù cô có nói như vậy, nhưng với công việc của cô lại không có liên quan gì.

Liễu Hạo cười nhạt “Thật không biết xấu hổ, bản thân làm chuyện gì hổ thẹn còn để người khác nói ra hay sao? Tại sao cô lại cưỡng hôn con trai tôi? Cô tưởng rằng tôi không biết gì sao? Có người trong công ty đã báo với tôi!”

Diệp Phi lạnh lùng, nếu như lấy lí do này đuổi cô đi, cô thật sự không

thể phản bác. Cô nhìn Mộ Thương Nam, anh sẽ đuổi cô sao? Ngón tay Mộ Thương Nam vân vê cằm cô, sự bất lực trong đáy mắt cô, mặc dù chỉ lóe lên, nhưng lại để anh bắt được, làm cho anh muốn bảo vệ cô, muốn ôm cô vào lòng.

Anh nhìn sâu thẳm vào mắt cô, khóe môi anh nở nụ cười lạnh lùng và xấu xa “Sợ rồi à? Lúc cưỡng hôn tôi, không phải rất mạnh dạn hay sao?”

Diệp Phi giờ tay hất tay anh ra “Ai sợ vậy? Tôi không có sợ! Hôn thì cũng hôn rồi, nếu không tôi chịu trách nhiệm với anh là được chứ gì? Anh là đàn ông sao?”

Mặt Mộ Thương Nam nghệt ra, ý của anh là như này sao? Nếu phải chịu trách nhiệm chẳng phải là anh phải chịu trách nhiệm với cô sao?

Liễu Họa tức đến run người “Thật vô liêm sỉ! Thiên Tịnh, con và vào mồm cô ta cho dì! Gọi người phụ trách đến đuổi việc cô ta ngay”

Trái tim Thiên Tịnh đập như thiên thần. Cô cố ý cúi đầu làm khó “Dì! Phi Phi là em họ con, em ấy có làm điều gì không đúng, con thay em ấy xin lỗi với dì, người đừng giận! Dì giận hại đến sức khỏe, con sẽ rất áy náy”.

Liễu Họa nhìn cô gái với tròng mắt đỏ hoe, đau lòng “Con dâu tốt của ta, chỉ có con là thương ta! Con yên tâm, vị trí thiếu phu nhân nhà họ Mộ chỉ có thể dành cho con. Con cũng không cần thay cô ta xin lỗi dì đâu, cô bé ngốc, đừng có chuyện gì cũng rước vào thân mình, nó tự không biết xấu hổ, không liên quan gì đến con”.

Diệp Phi cảm thấy ghê tởm đến buồn nôn, kỹ năng diễn xuất của Thiên Tịnh thật sự đạt tới cảnh giới có thể tán thưởng rồi, Thiên Tịnh mà vào giới nghệ thuật, các bộ phim, siêu sao thế giới, đều không có chỗ cho các nữ diễn viên khác rồi!”

Chị họ, tôi không cần lòng tốt giả tạo thay tôi xin xỏ của chị, trong công việc tôi không phạm sai lầm gì, ai cũng không thể đuổi việc tôi”.

“Hư...hư...cô còn muốn ăn vạ ở cái nhà này à? Thương Nam, mau đuổi việc cô ta”

“Cô ấy không làm gì sai? Con không có lí do để đuổi việc cô ấy”
Thương Nam nói không để tâm.

“Cô ta cưỡng hôn con” Liễu Hoạ lấy lý do này không tha cho cô.

“Là con bắt cô ấy cưỡng hôn. Nếu không mẹ nghĩ cô ấy có thể cưỡng hôn được con không? Mẹ Thương Nam lạnh lùng nói.

Liễu Hoạ và Thiên Tịnh như bị sét đánh đứng lặng tại chỗ, không nói ra lời.

Mẹ Thương Nam nói không sai, với tính cách của anh, nếu như không phải anh muốn thì Diệp Phi sẽ không thể lại gần anh dù chỉ một bước.

“Thương Nam, con dâu nhà này là Thiên Tịnh” Liễu Hoạ cần phải nhắc nhở Thương Nam, chỉ là cảm thấy đưa con trai trước giờ không coi trọng phụ nữ giờ đã thay đổi rồi.

“Con biết nhưng con bé này rất thú vị, con định giữ bên mình chơi bời

thôi. Quy tắc nhà họ Mộ, phụ nữ không được tham gia vào công việc của tập đoàn, mẹ hãy chú ý đến thân phận. Diệp Phi đi sắp xếp lại tài liệu cho con.” Mộ Thương Nam nói.

Diệp Phi lườm anh một cái, cô là mèo hay chó đâu mà anh giữ lại bên mình để chơi.

“Thương Nam, ta không có quyền can thiệp vào việc trong công ty con, con muốn dùng ai, đều thuộc quyền của con” Liễu Họa bị lời của con trai dồn ép, quy tắc gia đình bà thật sự là phụ nữ không được can thiệp vào hoạt động của tập đoàn “Nhưng, việc đó, con có thể giữ lại Diệp Phi, nhưng con buộc phải giữ cả Thiên Tịnh, ta không yên tâm để con hồ ly tinh này bên cạnh con. Hơn nữa con và Thiên Tịnh vẫn chưa kết hôn, Thiên Tịnh chưa phải phụ nữ của nhà họ Mộ”.

“Thế cũng được, để cô ấy làm việc ở văn phòng”. Thương Nam dặn dò.

Lòng Thiên Tịnh mâu thuẫn, Mộ Thương Nam thẳng thắn đồng ý như thế, thật sự bị mẹ mình thuyết phục, hay muốn nói cho cô biết, cô không phải người phụ nữ của nhà họ Mộ.

“Em nhất định sẽ nỗ lực làm việc. Anh Thương Nam, em giúp anh sắp xếp tài liệu nhé” cô vội vàng đi đến sắp xếp đồng tài liệu trên bàn.

“Cô sẽ làm việc ở văn phòng, chứ không phải ở đây. Diệp Phi cô dẫn Thiên Tịnh sang văn phòng” Mộ Thương Nam dặn dò.

“Cái gì? Con để Thiên Tịnh đi? Không được, phải để con bé làm trợ lý cho con”.

“Trợ lý của con nhất định phải có tư cách kỹ sư tốc độ, Thiên Tịnh không có, cô ấy không làm được.” Thương Nam giải thích.

Liễu Họa làm sao có thể can tâm để Thiên Tịnh bị đuổi khỏi phòng Tổng giám đốc”

“Thôi được rồi. Nhưng, ở đây ta có vài tập album về lễ cưới và váy cưới, đưa hai con chọn. Các con xem xem!”

Bà lấy hai quyển album từ trong túi xách ra, để ở bàn Thương Nam.

Thiên Tịnh nhìn quyển album, mắt sáng lên, album quảng bá váy cưới của công ty thương hiệu lớn của thế giới, nghe nói váy cưới ở đây rẻ nhất cũng trên vài nghìn vạn, là mơ ước cuối cùng của người con gái.

“Dì, bây giờ phải chọn sao?” Cô cúi đầu ngượng ngùng.

“Đương nhiên phải chọn rồi, những thứ này đều được làm thủ công, gấp cũng phải hai tháng mới làm xong, các con chọn luôn bây giờ đi, hai tháng sau mới có váy cưới, bằng không không kịp cho lễ cưới. Thương Nam, ông con hôm nay gọi điện từ bên Mỹ về, nói là bị ung thư phổi, ông chỉ còn thời gian ba tháng, ông nói trước khi chết muốn nhìn thấy con kết hôn” Liễu Họa lấy khăn tay ra lau nước mắt mình, bà thật sự có việc tìm Mộ Thương Nam.

Lông mày đậm của Mộ Thương Nam lướt qua, anh làm sao có thể tin ông nội mình – một ẩn sĩ không chịu bó buộc của thế sự lại mắc bệnh ung thư phổi.

“Nói với ông, kịch diễn rồi. Không có việc gì đừng tự rửa mình bị ung thư phổi”.

“Không phải diễn kịch, ba con cũng không tin, ba con đặc biệt đi tìm bác sĩ của ông con, lấy báo cáo kiểm tra sức khỏe tổng quát của ông, đưa bạn học con Sở Nhiễm xem qua rồi. Không tin con đi hỏi Sở Nhiễm. Lời con bé chắc con tin chứ?” Liễu Họa thề bà không nói dối.

Mộ Thương Nam tuyệt đối tin Sở Nhiễm sẽ không giúp ai nói dối, người phụ nữ này luôn có nguyên tắc của riêng mình. Lông mày anh trĩu xuống, nghĩ đến ông nội mà anh yêu thương nhất, tim anh như bị gì đó thắt chặt.

“Hai người xem rồi chọn ssi, con mặc gì cũng được.” Từ của anh phát ra từ khóe môi.

Tay Diệp Phi đang thu dọn tài liệu dừng lại, như vậy là hai tháng nữa Mộ Thương Nam và Thiên Tịnh kết hôn.....

Chương 31

“Kết hôn là việc lớn, làm sao có thể tùy tiện chọn? Thương Nam, hôn sự này hai gia đình đã định sẵn trước khi các con sinh ra, ý ta là, không được để Thiên Tịnh chịu ảm ức, phải dành những gì tốt nhất cho con bé. Bộ váy cưới lộng lẫy này được đặt may, con xem được không” Liễu Họa hỏi.

Con mắt Mộ Thương Nam toát lên vẻ lạnh lùng “Hai người thích gì thì chọn cái đấy, con còn phải làm việc, Diệp Phi tiễn mẹ và Thiên Tịnh ra ngoài”.

Cô nghe thấy anh kết hôn một chút phản ứng cũng không có, ít nhất cũng nên thể hiện nét mặt sửng sốt hoặc tức giận. Anh cố tình để Diệp Phi tiễn người.

Liễu Họa bị ra lệnh đuổi khách, mặt không vui, nhưng tính khí con trai bà, bà biết. Bà không dám phỉ lời nào nữa. Hôm nay Mộ Thương Nam đồng ý kết hôn, đã là nhờ phúc của ông nội sắp mất rồi!

“Thiên Tịnh, chúng ta đi, váy của con bị rách rồi, đi đi mua cho con vài bộ quần áo hàng hiệu”

“Dì, con không cần hàng hiệu đâu, chỉ cần mặc được là được” Thiên Tịnh nói nhẹ nhàng.

Diệp Phi nhìn khinh bỉ, quần áo Thiên Tịnh mặc từ nhỏ tới giờ có cái

nào không phải hàng hiệu không?”

Bàn về cách nói chuyện, cô thật khâm phục Thiên Tịnh – bộ mặt giả tạo.

“Con bé này, thật biết làm người ta thương xót. Hôm nay không những phải mua quần áo, mà còn phải mua thẻ thẩm mỹ, thẻ tập thể dục, bữa ăn dinh dưỡng, còn thời gian hai tháng, dì phải chăm sóc con để con trở thành cô dâu xinh đẹp nhất!” Liễu Họa không vừa ý lườm Diệp Phi một cái, dắt Thiên Tịnh lên giọng ra khỏi cửa.

Diệp Phi đi ra đóng cửa phòng, quay người, đầu đập vào ngực anh.

“Tôi đi, anh đến, làm sao phải đóng cửa. Anh không biết đóng cửa sao”

Ngón tay Mộ Thương Nam nâng lấy cằm Thiên Tịnh, ép cô nhìn anh “Cô là trợ lý của tôi, tôi bắt cô làm gì, cô phải làm đấy, dám không nghe lời?”.

Diệp Phi nhếch mép, rõ ràng là ức hiếp cô, cô dám không nghe lời sao? Tiền học đại học của cô còn chờ vào tiền lương hai tháng này.

“Tôi nghe lời đóng cửa lại rồi, anh có thể bỏ tay ra rồi!”

Mộ Thương Nam không bỏ tay ra “giận rồi à? Khuôn mặt nhỏ bé đầy tức giận, có phải vì tôi và Thiên Tịnh phải kết hôn không?”

Đầu anh cúi thấp, tiếp cận người phụ nữ của anh, bộ dạng tức giận của cô thật đáng yêu. Giống như một con nhím xù lông.

“Tôi giận gì chứ? Tôi là nhân viên của anh. Chúng ta chỉ có quan hệ công việc”. Diệp Phi nói thật.

Lòng Mộ Thương Nam lạnh lẽo “Chỉ có quan hệ công việc? Lúc này sao cô lại hôn tôi?”

“Tôi chỉ vì muốn chọc tức Thiên Tịnh thôi! Ai mượn chị ta đuổi việc tôi? Tổng giám đốc Mộ chả nhẽ anh nghĩ tôi yêu anh sao? Diệp Phi cười ngặt nghẽo.

Nét mặt Mộ Thương Nam cau có, cô hôn anh chỉ vì muốn chọc tức Thiên Tịnh.

Mắt anh khép dài “Nói như vậy cô đã lợi dụng tôi, để đạt được mục đích của mình? Biết có biết cái giá cho việc lợi dụng tôi sẽ như thế nào không?”

Diệp Phi “Là tôi cưỡng hôn anh, nhưng anh cũng đâu có bị thiệt”. Cô cũng bị người đàn ông này sở soạn trong ngoài còn gì.

“Tôi Mộ Thương Nam bị cưỡng hôn, còn không phải là chịu thiệt à? Cô phải bồi thường cho tôi!” Mộ Thương Nam.

Diệp Phi phì cười, cô lấy gì để bồi thường cho anh “Tôi không có tiền...ô...”

Nhưng mà, cô còn chưa nói xong, môi anh đã đặt lên môi cô hôn ngẫu nhiên.

Trời! Cô tức giận giơ chân đá anh, nhưng lại bị anh quay người lại ép cô vào tường.

Nước miếng tràn ra trong miệng cô, lưỡi anh ngày càng tìm kiếm chỗ nhạy cảm của cô, nhưng cái cảm giác này không phải là thứ cô muốn. Cô chỉ vì muốn chọc tức Thiên Tịnh, cô không được có cảm tình với anh, cô còn lâu mới dùng lại đồ của Thiên Tịnh. Thiên Tịnh chỉ xứng đáng dùng đồ cũ của cô. Lưỡi cô cố gắng ngăn lại không để anh xâm nhập, nhưng lại bị anh cuộn lên thành từng làn sóng. Mộ Thương Nam dùng hết sức để nuốt hết những gì có trong miệng cô, môi cô mềm mại như thạch rau câu, làm cho một người không thích ăn đồ ngọt như anh cũng phải nghiện, anh muốn nuốt tất cả mọi thứ ở cô vào bụng. Tay anh không kiềm chế được sờ quanh eo cô, lửa nóng của đêm hôm đó bao trùm trong tâm trí anh, ngọn lửa vào thẳng bụng anh. Cái đau xé da xé thịt động vào thần kinh anh, vết thương của anh vẫn chưa khỏi.

Diệp Phi cảm nhận được điểm tiếp xúc nguy hiểm, cô giơ chân húc vào bụng anh, coi như là trả miếng cho việc anh cưỡng hôn. Mộ Thương Nam nhận ra hành động của Diệp Phi, anh giơ chiếc chân dài của mình đỡ chân cô lại, không cho cô đá vào.

Anh nhả miệng ra cho cô hít thở, lấy ngón tay lau nước bọt lóng lánh trên ôi cô "Hôm qua cô làm tôi bồng, hôm nay lại muốn đá tôi, cô muốn phế tôi phải không?". Cô ta không muốn dùng sao?

Diệp Phi đưa tay khua tay anh "Cút! Tôi không dùng đồ thừa của Thiên Tịnh"

"Nếu như tôi nói tôi chưa từng bị cô ta dùng, cô có cho tôi ăn không?"

Thân hình Mộ Thương Nam ép lên Diệp Phi.

Diệp Phi sửng sờ, kinh ngạc nhìn Mộ Thương Nam “Anh chưa từng quan hệ với Thiên Tịnh?”

Tiếng điện thoại reo lên dồn dập, cắt ngang bốn con mắt đang nhìn nhau sốt ruột. Mộ Thương Nam lấy điện thoại ra nghe.

“Thương Nam, không hay rồi, ông con có thể không chấp nhận nổi việc mình bị ung thư phổi, ông để lại thư ở nhà Mễ Quốc một bức thư, nói là sẽ rời khỏi nhà để đi đây đi đó trước khi chết, chờ con kết hôn mới về nước”. Mộ Thâm nói.

Ấn đường Thương Nam rũ xuống, với tấm lòng rộng lượng của ông, cho dù có kè cao vào cổ, cũng không hề nháy mắt “Con sẽ phái người đi tìm ông”

“Mau đi tìm, ta hỏi bác sĩ rồi, nếu như điều trị tốt, có thể sẽ sống thêm được nửa năm, ông không chịu điều trị chỉ sợ ba tháng cũng không qua nổi. Em gái con Mộ Lạc Lạc chiều nay cũng về, tìm thấy ông, chúng ta phải ở bên ông nhiều hơn, để ông hưởng trọn niềm vui gia đình” Mộ Thâm dặn dò.

“Vâng. Con biết.” Mộ Thương Nam cúp điện thoại, không còn để ý đến việc gần gũi với Diệp phi, bước nhanh ra khỏi văn phòng.

Trái tim Diệp Phi coi như đã trở lại bình thường, cô thật sự không biết, nếu như không có điện thoại đến, bọn họ tiếp theo không phải là lái xe sao, may mà anh đi rồi.

Điện thoại cô rung lên, cô liếc mắt xuống nhìn màn hình, là tên Cung Trạch Vũ,

“Học trưởng, có việc gì vậy ạ?” Cô lịch sự hỏi.

“Không phải không có việc gì thì không thể gọi điện thoại cho em đấy chứ?” Cung Trạch Vũ hỏi.

“Không phải. Em không có ý đó. Cái đó, học trưởng...” Diệp Phi ngập ngừng, mặt tái đi vì ngượng ngùng, cô biết Cung Trạch Vũ nhất định sẽ hiểu nhầm cô và Mộ Thương Nam có quan hệ. Nhưng việc của Mộ Thương Nam, cô không thể nói cho bất cứ ai, cũng không có cách nào giải thích với Cung Trạch Vũ, cô thực sự không có quan hệ với Mộ Thương Nam.

Cung Trạch Vũ cảm nhận được sự ngượng ngùng trong lời nói của cô, anh nói tiếp “Phi Phi, hôm nay anh mời bạn học cũ ăn cơm, em cũng đến nhé. Chờ em tan làm, anh đến đón em.”

“Được ạ. Em nên đến làm khách cho anh. Em chờ anh” Diệp Phi nói. Cô rất vui được Cung Trạch Vũ mời, nhưng nghĩ đến Thiên Tịnh và những bạn gái kia đều đến, đáy mắt cô chợt lóe lên gì đó lạnh lùng.....

Chương 32

Thiên Tịnh và Diệp Phi học cùng một trường, đương nhiên đều là bạn học của Cung Trạch Vũ, lần này Cung Trạch Vũ mời tất cả bạn bè gặp mặt, Thiên Tịnh đương nhiên sẽ đi.

Nếu như không phải Cung Trạch Vũ mời khách đến dùng cơm, đón cậu ấy về nước, Diệp Phi thật không muốn nhìn thấy cái bộ mặt làm người ta ghê tởm của Thiên Tịnh.

Một ngày sắp trôi qua, sau khi Mộ Thương Nam đi khỏi, anh vẫn chưa về công ty, cũng không gọi cho Diệp Phi cuộc điện thoại, cô nghĩ chắc anh mãi đi tìm ông rồi.

Cung Trạch Vũ đến đón cô, cô ngồi xe Cung Trạch Vũ đến nhà hàng đã đặt sẵn. Nhà hàng đã được Cung Trạch Vũ bao trọn gói, tất cả các bạn đã đến đông đủ. Diệp Phi bước vào nhà hàng, liền nhìn thấy Thiên Tịnh đang đứng khoe khoang ở đó, rất nhiều các bạn nữ đang vây quanh Thiên Tịnh, ngắm quần áo cô.

“Chẹp chẹp...Nó là một thương hiệu lớn mấy chục vạn một bộ!”

“Thật sự khác với các thương hiệu bình dân, mặc lên thật quý phái!”

“Thiên Tịnh, cậu giàu thế!” Các cô gái ngưỡng mộ nói.

Thiên Tịnh lắc lắc cái túi xách trong tay, cái này là bản kinh điển giới

hạn số lượng “Ai, Các cậu tưởng mình muốn à? Mặc bộ quần áo mấy chục vạn, cầm cái túi xách đính kim cương vài trăm vạn, mình ra ngoài chỉ sợ bị cướp thôi! Nhưng dì nói rồi, mình gả vào nhà họ Mộ, không được ăn mặc quá giản dị, như vậy sẽ làm mất mặt nhà họ Mộ, dì hôm nay mua cho mình bao nhiêu quần áo, giày dép, túi xách, còn có cả đồ trang sức, mình toàn chọn cái rẻ nhất.” Cô làm ra bộ mặt bất lực, lòng thì sượng cười phát điên, chắc chắn tất cả các cô gái đều hận mình đầu thai nhầm chỗ.

“Mẹ chồng tương lai mua cho cậu á? Trời ạ. Mẹ chồng cậu tốt thế!”

“Chả thế, tiêu hết bao nhiêu tiền mua cho cậu cơ mà”

“Gả vào nhà họ Mộ? Cậu sắp kết hôn sao?”. Các bạn nữ tò mò thi nhau hỏi.

“Ừ. Hai tháng nữa là mình kết hôn, bây giờ đang chuẩn bị cho lễ cưới. Thiên Tinh hất cằm tự hào, quay sang thì nhìn thấy Cung Trạch Vũ và Diệp Phi đang bước vào.

“Em họ, em đến rồi. Chờ chị kết hôn, chị sẽ để em làm phù dâu, dẫn em đi quanh xem tầng lớp quý tộc, bộ dạng của em, phải mặc hàng hiệu, trang điểm kỹ càng, biết đâu lại lọt vào mắt tiểu thiếu gia nào đấy.” Thiên Tinh nói, mắt đầy khiêu khích.

Diệp Phi nhếch mép lạnh lùng, tiểu gia đều là công tử đào hoa đùa giỡn với đời, cô mà lại để cho với công tử đào hoa chơi bời. Thiên Tinh đang dùng cách này để chửi cô.

“Chả nhẽ chị lại thương em vậy sao? Đến tiểu thiếu gia cũng nghĩ cho

em hết rồi. Chị hao tâm tổn trí rồi”. Cô cười sặc lên quay đi.

Thiên Tịnh mặt biến sắc, dường như mình tự đắc quá mà quên mất hình tượng, không để ý dùng từ, cô phải là điển hình cho thực nữ có tài có đức, làm sao có thể tìm thiếu gia cho em họ mình.

“Em họ, thiếu gia cũng có người tốt, chị sẽ tìm một người tốt rước em!” Cô vội vàng nói lại lời của mình.

“Thiên Tịnh, cậu thật có lòng tốt, cô em họ này của cậu, chỉ sợ đem cho thiếu gia, người ta còn chê bần!” Vương Ngọc lập tức tiếp lời, cô bạn tốt của Thiên Tịnh, đương nhiên phải nói tốt cho Thiên Tịnh.

“Sao cậu lại nói như vậy? Phi Phi là em họ mình, mình đương nhiên phải lo cho em ấy rồi.? Thiên Tịnh bước dài về phía Diệp Phi, phải diễn đến cùng hình tượng một người chị. Tay cô kéo lấy cánh tay Diệp Phi “Phi Phi, em cần gì, dùng gì nói với chị, chị sẽ không bỏ mặc em”.

“Chẹp chẹp...Diệp Phi số tốt thật, có một người chị họ tốt như này!” Một bạn nữ khen nức nở.

“Thiên Tịnh, cậu cũng nhận mình làm em học đi”.

Diệp Phi cười lạnh lùng, lúc này nếu cô dám phản bác Thiên Tịnh, thì cô đúng là một cô em họ không biết xấu hổ, nhưng nếu cô thuận theo Thiên Tịnh thì nuốt những lời Thiên Tịnh vào trong, thật kinh tởm bản thân.

Ánh mắt cô nhìn thấu con dao ẩn trong mắt Thiên Tịnh, rêu rao cô mỗi

phút mỗi giây.

“Không biết chú rể chị tìm cho em là ai? Bình thường chú rể được chuẩn bị giới thiệu cho cô dâu.” Cô nhìn Thiên Tịnh cười

Cô chắc chắn Thiên Tịnh không dám nói ra tên tiểu thiếu gia, nói cho cùng phải làm phù rể cho Mộ Thương Nam, đương nhiên sẽ soái ca của gia đình quý tộc. Thiên Tịnh lại không cam tâm để cô gả vào chỗ tốt!” Cô nhìn sắc mặt hiên Tịnh dần chuyển sang trắng bạch, trong lòng phát ra tiếng cười hả hê.

Quả nhiên Thiên Tịnh mắc kẹt, cô ấy sẽ nói ai?

Nếu Diệp Phi được gả vào chỗ tốt, cô chết không nhắm mắt. Cô hận không thể đem Diệp Phi cho ông già xấu xa chà đạp, đó mới là sự thật.

“Cái này, cái này chị vẫn chưa định, chị phải hỏi ý của anh Thương Nam” Thiên Tịnh nói.

Cung Trạch Vũ đi đến “Nếu như chưa định, Tôi xin được vào vị trí phù rể. Nếu Phi Phi làm phù dâu, tôi muốn làm phù rể!”

Những người có mặt thốn thức, vừa nãy nói phù rể để chuẩn bị giới thiệu cho phù dâu, Cung Trạch Vũ xin được làm phù rể, dụng ý của Cung Trạch Vũ kẻ ngốc cũng có thể nhìn ra.

Thiên Tịnh mặt cắt không còn giọt máu, Cung Trạch Vũ xuất thân rất tốt, nhà có bệnh viện, cũng là quý tộc của nước ZH. Ở nước ZH có một câu nói nổi tiếng, mười thằng cướp không bằng một thằng bán

thuốc. Bệnh viên chính là nơi hái ra tiền.

Diệp Phi và Cung Trạch Vũ? Cô ta chưa đến mức điên. “Cái này, Cái này mình phải về thương lượng với anh Thương Nam, anh yên tâm, chỉ cần anh Thương Nam đồng ý, vị trí phù rể chắc chắn sẽ là của anh!” Cô suýt chút nữa không giữ được cái bộ mặt giả tạo của mình rồi.

“Ok. Có cơ hội tôi sẽ hỏi Tổng giám đốc Mộ. Mọi người đến đủ cả rồi chứ? Ngồi xuống đi!” Cung Trạch Vũ mời mọi người ngồi tiệc. Tay anh nắm lấy tay Diệp Phi, kéo cô ngồi bên cạnh anh. Diệp Phi ngại ngùng, mặt đỏ ửng lên, tối qua rõ ràng anh nhìn thấy cô và Mộ Thương Nam bên cạnh nhau, anh không để bụng sao?”

“Cái đó, anh, em....”

Cung Trạch cầm ly rượu “ Anh sắp làm phù rể, em không mời anh một ly sao?”

Diệp Phi cầm ly rượu lên “Em mời anh, chúc mừng anh về nước!”

Cung Trạch Vũ và Diệp Phi cạn ly, ánh mắt cùng ngóng nhìn của hai người làm tất cả biết được tâm tư của Cung Trạch Vũ..

Các bạn ồn ào đùa giỡn.

“Học trưởng sao lại cạn ly với mỗi Diệp Phi?”

“Đúng vậy Trạch Vũ, cậu thiên vị quá, chỉ biết tìm em gái cạn ly, còn anh em chúng ta, cậu nhìn mà không thấy sao?” Bạn nam bạn nữ ồ ạt

tranh luận.

Cung Trạch Vũ thu ánh mắt mình lại “Tất cả mọi người đang ngồi ở đây, mình cạn ly nào! Mọi người uống một ly thật sảng khoái!”

Thiên Tịnh suýt chút nữa tức hộc máu, não cô bắt đầu xoay chuyển, rốt cuộc phải làm thế nào mới làm Cung Trạch Vũ ghét bỏ Diệp Phi.

Trong lúc trong quán rượu mọi người đang uống khí thế sôi sục ngất trời, bóng dáng một người con gái kéo theo vali hành lý từ cửa chạy vào.

“Anh Vũ! Anh mời khách mà không gọi em?” cô gái đó xông vào trong, vất va li ra, rúc đầu vào trong lòng Cung Trạch Vũ.

Cung Trạch Vũ cau mày “Mộ Lạc Lạc, sao em lại đến đây?” Lúc anh học đại học ở nước ngoài, Mộ Lạc Lạc là khóa dưới của anh.

“Không tìm thấy ông em, mà ông còn bị ung thư phổi, nên ba em cho em nghỉ học vài tháng để chơi cùng ông, vừa hay em có thể về để thăm anh” Mộ Lạc Lạc nói.

Mắt Thiên Tịnh phát sáng, không ngờ em chồng tương lai của mình lại mập mờ với Cung Trạch Vũ như vậy.

“Lạc Lạc à! Em về rồi sao? Em ôn học trưởng như này, có phải muốn nói với bọn chị, quan hệ hai người không phải bình thường?” Thiên Tịnh nhắc nhở Mộ Lạc Lạc. Haha. Lần này tuyệt đối có thể mượn tay tát Diệp Phi rồi!

Chương 33

“Tôi và Lạc Lạc là bạn học cùng trường đại học, cô ấy là học muội của tôi.” Cung Trạch Vũ đưa tay nâng Mộ Lạc Lạc trong lòng ngực, lạnh lạnh nói.

Biểu tình như ánh mặt trời của anh ta không có 1 chút trốn tránh cùng mặt mũi, bất kì ai cũng không hoài nghi lời anh ta nói.

Tim Mộ Lạc Lạc bị đâm 1 nhát, cô chỉ là học muội của anh ấy?

Đích thực chỉ là học muội, có điều, cô vẫn đang theo đuổi nam sinh này.

“Anh Vũ, em và bố em nói anh rồi, bố em mời anh có thời gian đến nhà em làm khách.” Mộ Lạc Lạc nói.

Mang 1 nam sinh về nhà làm khách, ý tứ này rất rõ ràng.

Thiên Tịnh chỉ thiếu nước cười bật ra tiếng “Lạc Lạc, hóa ra học trưởng của chị chính là người đàn ông hoàn hảo nhất? Em nha đầu này quá biết giữ bí mật rồi!”

Cô ta từ bé đến lớn thường xuyên đến Mộ gia làm khách, cùng Lạc Lạc cũng là bạn tốt. Mộ Lạc Lạc đi nước ngoài du học, bọn họ cũng vẫn liên lạc, cô tuyệt đối là chị dâu điển hình.

“Em là muốn cho mọi người 1 bất ngờ, không ngờ anh Vũ cùng chị dâu cũng là bạn học, anh Vũ, đây có phải là chúng ta rất có duyên không?” Mộ Lạc Lạc to giọng nói.

Cô lần này quay trở về chính là muốn nhào vào Cung Trạch Vũ, đem chính mình gả cho anh ấy!

1 phòng người nhìn Mộ Lạc Lạc, rồi lại nhìn Diệp Phi, Cung Trạch Vũ vừa tỏ tình Diệp Phi, bây giờ lại nhảy ra 1 Mộ Lạc Lạc, tất cả mọi người đều không biết nên bày ra biểu cảm gì.

Sắc mặt Cung Trạch Vũ bình tĩnh không chút gợn sóng, “Có thể làm bạn học cư nhiên có duyên phận của bạn học, gia đình tôi và Mộ gia cũng có qua lại nghiệp vụ, lần này quay về là muốn gặp chú Mộ.”

Tim Mộ Lạc Lạc trùng xuống, biểu cảm trên mặt tức thời chuyển sắc bèn, cô từ nhỏ đã được nuông chiều, đại tiểu thư muốn gì được nấy, trên thế giới này không có gì cô muốn mà không được.

“Anh Vũ, em là muốn ba mẹ em cùng ba mẹ anh cầu hôn! Em muốn làm bạn gái anh! “ Cô trực tiếp nói, trong thế giới của cô, chưa bao giờ có 3 chữ bị từ chối này.

“Lạc Lạc, anh nghĩ em hiểu lầm mối quan hệ giữa chúng ta rồi, anh chỉ coi em là học muội của anh, chỉ như vậy thôi. Anh có người con gái anh thích.” Cung Trạch Vũ liếc mắt nhìn Diệp Phi, sợ Diệp Phi hiểu lầm.

“Anh có người con gái anh thích? Em không tin, anh nói cô ấy là ai?” Mộ Lạc Lạc tiếp nhận không nổi chuyện trong tim người con trai mình

thích lại nghĩ về người con gái khác.

Vương Ngọc nhìn thấy ánh mắt của Thiên Tịnh truyền đến, lập tức hiểu ý.

“Lạc Lạc à, học trưởng có người con gái mình thích rồi, cho dù bạn là đại tiểu thư, cũng không thể ép buộc học trưởng thích bạn đúng không? Hơn nữa, người con gái đó cũng đang ở đây, bạn thổ lộ như này, không tốt đâu!” Cô ta cố ý chèn ép Mộ Lạc Lạc, không tin Mộ Lạc Lạc không gặp.

Quả nhiên Mộ Lạc Lạc bị chọc giận, “Ở đây? Ai? Con hồ ly kia dám dụ dỗ anh Vũ của tao? Lăn ra đây cho tao? Tiện nhân, không dám ra rồi đúng không?”

“Mộ Lạc Lạc! Em đủ rồi. Là anh thích cô ấy, không liên quan đến cô ấy. Em muốn giở tính khí đại tiểu thư của mình, phiền em ra ngoài.” Cung Trạch Vũ không khách khí hạ lệnh đuổi khách.

“Em không đi, em muốn biết cô ta là ai? Không nói ra, hôm nay đừng ai mong rời đi!” Mộ Lạc Lạc giở tính khí nói.

Vương Ngọc lập tức nói, “Diệp Phi, cậu lên tiếng đi. Đừng làm liên lụy tất cả mọi người chúng tớ.”

Mặt Diệp Phi co rút mạnh, Vương Ngọc thật đủ chế nhạo. Không chút trì hoãn, cô bị ánh mắt hung ác của Mộ Lạc Lạc chiếu thẳng.

Mộ Lạc Lạc hướng Diệp Phi đi tới, “Chính là cô, cô là quý tộc của nước zh?”

“Cô nghĩ nhiều rồi, tôi 1 nghèo 2 trắng.” Diệp Phi cười lạnh nói.

Mộ Lạc Lạc khinh bỉ nhìn Diệp Phi, “Cô loại con gái này, không phải là muốn dựa vào anh chàng nhà giàu sao? Cho cái giá, rời khỏi Cung Trạch Vũ.”

“Mộ Lạc Lạc! Em quá quá đáng rồi! Em đi cho anh!” Cung Trạch Vũ bực tức hét.

Diệp Phi nhàn nhã uống rượu vang trong tay của mình “Không biết cô muốn đưa tôi bao nhiêu?”

Ánh mắt Mộ Lạc Lạc mừng trộm, Diệp Phi rõ ràng là có ý muốn cùng cô thảo luận giá cả.

“Anh Vũ, anh nhìn thấy rồi chứ? Mấy tiện nhân này tiếp cận anh, chỉ là vì tiền của anh!” Cô lấy điện thoại mình ra, mở Alipay “Tôi cho cô 500 vạn. Cô lập tức rút đi cho tôi!”

Trong đại sảnh 1 loạt tiếng kinh hô, các cô gái chỉ hận không tìm được bạn trai nào có thể làm cho Mộ Lạc Lạc nhìn trúng, không thì có thể bán 500 vạn rồi.

Diệp Phi cười nhẹ thành tiếng, “Hóa ra trong lòng cô, Cung Trạch Vũ chỉ đáng giá 500 vạn?”

Mặt Mộ Lạc Lạc bối rối cứng đờ, “Không phải, tôi mới không nghĩ vậy, anh Vũ, anh trong lòng em là vô giá!”

Cô ta vội vàng kéo cánh tay của Cung Trạch Vũ, chỉ cảm thấy mình mắc mưu Diệp Phi.

“Nếu đã là vô giá, thì sao có thể đem ra mua bán? Chỉ có thể nói rõ ràng, trong lòng cô, cái gọi là tình cảm, đều có thể mua bán được.” Diệp Phi quát nói, ai cũng đừng nghĩ bắt nạt cô.

Thiên Tịnh âm thầm thay Mộ Lạc Lạc sốt sắng, cô ta vội vàng gửi cho Mộ Lạc Lạc ảnh Diệp Phi đi tìm trai bao.

Điện thoại Mộ Lạc Lạc rung lên, chủ đề bức ảnh trên màn hình là người con gái phóng đảng Diệp Phi, đói khát tuyển trai bao.

Cô ta ấn mở ảnh, ảnh Diệp Phi và đàn ông đầu gối đầu cười ngọt ngào, đập vào con ngươi của cô ta, 2 người đều lộ vai trần. Có thể tưởng tượng phía dưới căn bản là không mặc quần áo.

Cô ta cầm điện thoại đưa Cung Trạch Vũ xem, “Anh Vũ, anh xem đi, đây là người con gái anh thích! Cô ta phóng túng đến mức đi tìm trai bao!”

Không ít người chạy đến xem điện thoại của Mộ Lạc Lạc.

Diệp Phi không cần nghĩ cũng biết, người khác thấy cô ôm trai bao cười, sẽ nhìn cô như nào!

Cô trở thành tiện nhân phóng đảng.

Đầu mày Cung Trạch Vũ ép đến thấp nhất, “Phi Phi, em nhất định có chuyện gì khó xử.”

“Anh Vũ, anh quá ngây thơ rồi! Nếu có chỗ khó xử, cô ta sẽ ôm trai bao cười? Anh không nhìn ra cô ta tìm trai bao vui như nào? Tiện nhân chính là tiện nhân!” Mộ Lạc Lạc hung hăng mắng.

“Thật không biết xấu hổ! Không ngờ trong học sinh chúng ta có người tìm trai bao!”

“Đây rốt cuộc là đói khát như nào?”

“Cùng cô ta ngồi chung 1 phòng, tôi cũng sợ bị cô ta truyền bệnh bẩn!”

Diệp Phi nghe lời dị nghị xung quanh, chỉ chỉ điểm điểm đều đang mắng cô phóng đảng!

Cô ngẩng mắt nhìn đám người xung quanh, “Tôi là tìm trai bao phá trinh, hơn nữa tôi còn rất vui mình bị phá trinh. Tôi giữ lại bức ảnh này, làm chứng cứ phá trinh cho mình.” Dùng đầu gối nghĩ cô cũng biết là ai con mẹ nó gửi bức ảnh cho Mộ Lạc Lạc!

Mộ Lạc Lạc chỉ thiếu cười điên loạn, “Anh Vũ, anh xem xem, cô ta tự thừa nhận, cô ta tìm trai bao vui như nào! Anh thật thích sai người rồi! Loại con gái này chính là đồ thấp hèn, anh bị cô ta lừa rồi!”

Thiên Tịnh nắm lấy cơ hội, lau nước mắt mình, “Các người đừng nói em họ mình như vậy, cô ấy chính là trẻ tuổi ham chơi 1 chút, mình sẽ chỉ bảo cô ấy cẩn thận, giúp cô ấy thay đổi.”

“Có người phụ nữ phóng đảng vào tận xương, Thiên Tịnh, cô ta chính

là tiện nhân phóng đảng, bạn có chỉ dạy tiện nhân như nào cũng vẫn là tiện nhân thôi!” Vương Ngọc mắng theo.

Đã đợi không nổi muốn xem hình dáng Diệp Phi nhếch nhác bị đuổi ra khỏi khách sạn!

Khóe môi Diệp Phi cong lên nụ cười giống mạn đà la, mấy cô gái này đều mắc mưu cô ta, cô bảo đảm kỹ nữ trà xanh, bạch liên hoa 1 lúc nữa khóc chết!

“Học trưởng....”

Chương 34

“Em tìm trai bao phá thân là vì mẹ em muốn bán em cho lão già xấu xí làm vợ. Mà lão già đó chỉ muốn xử nữ, 2 đứa con trai của ông ta còn muốn 4p. Nếu là các người, các người chọn hủy 1 lần hay hủy cả đời?” Diệp Phi lạnh nhạt nói.

Toàn bộ đại sảnh 1 mảnh tĩnh mịch, đều bị lời nói của Diệp Phi chấn kinh.

“Các bạn đừng nghe Diệp Phi nói bừa, cô mình sao có thể bán con gái ruột của mình chứ?” Thiên Tịnh vội vàng nói.

“Nếu các người không tin, chỗ tôi còn có ảnh chụp màn hình.” Diệp Phi gửi ảnh đến nhóm bạn, các bạn học này đều có thể nhìn thấy.

Nếu như Thiên Tịnh không biết chết sống lời ảnh của cô và trai bao ra, cô liền xé bộ mặt của bạch liên hoa!

Mặt Thiên Tịnh trắng bệch từng tầng, để xóa bản ghi những tin nhắn này, cô ta cố ý để Thiên Huệ xóa kết bạn với Diệp Phi đi rồi, không ngờ Diệp Phi còn lưu lại ảnh chụp màn hình.

Ảnh chụp màn hình là do Thiên Huệ nhắc nhở Diệp Phi, bắt cô đi cùng Vương Kim Tài tới bệnh viện kiểm tra xử nữ, sau đó cùng Vương Kim Tài lĩnh đăng ký kết hôn, còn dặn dò Diệp Phi biểu hiện tốt 1 chút, không được hủy đi hôn sự, làm bà ta bỏ lỡ cơ hội kiếm 50

vạn.

Điều làm người ta không ngờ tới nhất là, khi Diệp Phi nghi ngờ hỏi bà ta tại sao bán cô đi, Thiên Huệ nói, là Thiên Tịnh lên đại học cần mua quần áo và túi xách có nhãn hiệu, còn phải nộp học phí.

Tất cả mọi người 1 mảng choảng váng.

“Sao lại có người mẹ như vậy chứ? Không biết lại cho rằng Thiên Tịnh là con gái bà ta đó!”

“Đúng vậy, nếu đúng như vậy, mình cũng tình nguyện tìm trai bao phá trinh, sẽ không để cho mình gả cho lão già xấu.”

Sắc mặt Thiên Tịnh trở nên kinh sợ, “Không phải, các bạn đừng tin Diệp Phi! Cô mình rất yêu thương con gái cô ấy! Làm sao có thể bán cô ấy được? Cái này nhìn 1 cái là biết ps, không thì các bạn bảo cô ta đem bản ghi tin nhắn ngày trước ra đây.”

Diệp Phi cười lạnh thành tiếng, “Thiên Huệ vì để xóa bản ghi tin nhắn đã xóa kết bạn với tôi, nếu không các bạn bảo bà ta kết bạn với tôi, thì tôi có thể đưa bản ghi tin nhắn ngày trước ra.”

Mặt Thiên Tịnh cứng đờ không biết phải bày ra biểu cảm như nào, hận chết Thiên Huệ sao không gọi điện, mà lại là gửi tin nhắn nói chuyện này.

“Bây giờ các bạn không phải bạn bè, bạn nói gì thì là cái đó rồi.”

Diệp Phi tiếp tục đưa ra lời nói đả kích sau bức ảnh gửi mọi người xem,

phía trên là cô gửi cho Thiên Huệ bức ảnh cô chụp cùng trai bao, nói cho Thiên Huệ rằng cô không còn là xử nữ, Thiên Huệ đuổi cô ra khỏi Diệp gia.

“Bà ta đuổi tôi ra khỏi Diệp gia, tôi đã không phải con gái Diệp gia, cô cũng không phải chị họ tôi. Vì cô, mẹ tôi muốn bán tôi, Thiên Tịnh, không phải rất có tiền sao? Hay là cô cho mẹ tôi 50 vạn, bảo bà ấy đừng bán tôi?”

Không ít người gật đầu tới tấp.

“Đúng vậy, đã có tiền như vậy, sao còn bảo cô mình bán em họ?”

“Đúng vậy, còn nói tự mình muốn gả vào Mộ gia! Vì 50 vạn mà ép cô mình bán em họ!”

Tim Thiên Tịnh bấp bênh, trong mắt tràn đầy nước mắt, ủy khuất giống như cả thế giới đang ức hiếp cô ta, “Không phải, mình không biết lại như vậy, không đúng, mình không tin như vậy! Mình về hỏi cô mình, các bạn đừng đổ oan người tốt!”

“Bạn không phải không biết à? Vậy sao bạn biết mình nói không phải là thật?” Diệp Vi Tuyết ép hỏi.

“Việc này dễ làm, giao cho mình.” Cung Trạch Vũ nói rồi cầm điện thoại gửi 1 tin nhắn.

Ánh mắt mọi người đều tập trung trên người Cung Trạch Vũ, không biết anh ta có thể nghĩ ra cách gì.

Tim Thiên Tịnh đập điên cuồng, cô ta phải làm sao, cô ta không biết Cung Trạch Vũ có cách gì.

Anh ta sẽ không có cách gì đâu, dù sao cũng xóa kết bạn rồi, không ai có thể tìm được những tin nhắn kia.

Cô ta ra công an ủi bản thân, cố gắng để bản thân bình tĩnh, lúc này, cô ta không thể để lộ 1 chút sơ hở!

Không đến thời gian 1 phút, Cung Trạch Vũ ngằng đầu, bờ môi cong lên quyến rũ.

“Phi Phi, xem điện thoại của em.”

Diệp Phi cúi đầu nhìn điện thoại mình, lạ kỳ phát hiện mình và Thiên Huệ là bạn bè rồi!

Cô vội vàng giơ điện thoại lên, đưa mọi người xem, “ Các bạn xem bản lưu của mình, có phải là giống ảnh chụp y đúc!”

“Đúng thật là giống nhau!”

“Diệp Phi không nói dối!”

“Đúng thật là mẹ Diệp Phi bán cô ấy, ép Diệp Phi đi tìm trai bao phá trinh!”

“Mình đề nghị đưa bản lưu này gửi đi, để tất cả mọi người biết chân tướng!”

“Mình gửi rồi, không tin không có đạo lý!”

Lời bàn tán càng lúc càng to, dù sao đối với Thiên Tịnh người có ảnh hưởng mạnh không nhiều, vẫn là có nhiều người khinh thường Thiên Tịnh.

Diệp Phi 1 hơi thở ra, ủy khuất của bao nhiêu ngày nay cuối cùng cũng tìm được chỗ phát tiết ra, mắt cô đỏ lên, nhưng kiên cường không để mình khóc.

“Thiên Tịnh, bằng chứng đều ở đây rồi, cô còn gì muốn nói?” Ánh mắt cô sắc bén hướng Thiên Tịnh.

“Mình, mình thật sự không biết cô làm ra việc này! Mình sẽ về hỏi cô!” Thiên Tịnh vội vàng nói.

“Tiền đưa chị dùng, chị không biết?” Diệp Phi thiếu nước cười thành tiếng, lời nói dối như này Thiên Tịnh cũng có thể nói.

“Tôi thật sự không biết, nếu như biết tôi sẽ không để cô làm như vậy!” Thiên Tịnh oan ức khóc thành tiếng.

“Mẹ cô không nói, dựa vào cái gì trách lên đầu Thiên Tịnh, ai biết có phải mẹ cô cố tình hại Thiên Tịnh không?” Thiên Tịnh đừng khóc nữa, đợi cô bạn đến giải thích, không phải lỗi của bạn, ai cũng không thể vu oan cho bạn!” Vương Ngọc lúc này đứng về phía Thiên Tịnh, giúp Thiên Tịnh nói.

Thiên Tịnh lau nước mắt gạt đầu, “Mình tin cô sẽ giải thích rõ ràng. Việc mình không biết, ai cũng đừng mong vu oan được cho mình!”

Mặt Diệp Phi co rút, cô ta có thể sắp đặt mọi thứ, đều là Thiên Tịnh tham gia vào, bao gồm cả việc bán cô cho ông chủ Vương!

“Các người đợi phóng viên phỏng vấn đi!” Cô không tin việc này lớn rồi, phóng viên sẽ không đi phỏng vấn. Đến lúc đó để cho mọi người xem xem con dâu này của Mộ gia.

“Anh tin em, Phi Phi, chúng ta đến ăn đồ ăn.” Tay Cung Trạch Vũ kéo tay Diệp Phi đi đến sofa dẫn dò người phục vụ bưng lên các loại đồ ăn kahcs nhau.

Anh ta tự mình bày đồ ăn cho Diệp Phi, đến xương cá cũng nhặt xong mới đưa Diệp Phi.

Mộ Lạc Lạc chỉ thiếu đi lên xé ra nhưng bị Thiên Tịnh bắt lấy cánh tay.

“Lạc Lạc, em làm gì?” Thiên Tịnh cẩn thận gọi.

“Chị dâu, em chịu không nổi tiện nhân đó câu dẫn anh Vũ! Cô ta là thân phận gì!” Mộ Lạc Lạc không phục nói.

“Chị biết em tức giận, chị cũng bị cô ta vu họa, chị thật không biết cô chị làm việc này. Nhưng bây giờ em qua đó cãi nhau, Cung Trạch Vũ sẽ chỉ cảm thấy em đang giở tính khí đại tiểu thư, đang ghen!” Thiên Tịnh nói.

“Vậy em làm thế nào? Anh Vũ là của em! Ai cũng không được cướp!” Mộ Lạc Lạc bá đạo nói.

“Ánh mắt Thiên Tịnh chuyển động, “Trừ phi có cách gì làm cho Cung Trạch Vũ ghét cô ta! Chỉ cần bị đàn ông ghét rồi, cô ta có câu dẫn thế nào cũng vô ích.”

“Làm cho đàn ông ghét? Làm sao để làm cho đàn ông ghét bỏ?” Mộ Lạc Lạc hỏi.

“Nghĩ xem đàn ông ghét nhất cái gì?” Thiên Tịnh nói.

Ánh mắt Mộ Lạc Lạc chuyển động, “Em biết đàn ông ghét nhất cái gì rồi, chính là phụ nữ loạn quan hệ!”

“Đáng tiếc cô ta bây giờ nhất định sẽ không cùng người đàn ông khác phát sinh quan hệ.” Thiên Tịnh khổ não nói.

Ánh mắt Mộ Lạc Lạc chuyển động, “Em có cách, đảm bảo có thể làm cho cô ta loạn đến mức bị Cung Trạch Vũ 1 chân đá cô ta ra ngoài, trở thành gái điếm thực sự!”

Chương 35

Thiên Tịnh quở dè nhìn Mộ Lạc Lạc, “Làm cho Diệp Phi thành gái điếm? Em có thuốc kích dục?”

“Em đương nhiên không có thuốc đó, nhưng em có cái này.” Tay Mộ Lạc Lạc lắc lắc.

Trên ngón giữa tay cô mang chiếc nhẫn kim cương bạch kim, chiếc nhẫn rất to bao cả ngón tay cô, nhưng không phải một viên kim cương to mà là dùng vô số vụn kim cương tạo thành.

“Nhẫn làm sao?” Thiên Tịnh hỏi.

“Trên chiếc nhẫn này, có 1 viên kim cương có thể lấy ra, bên trong dấu 1 cây kim, kim được ngâm qua thuốc, chỉ cần bị kim đâm vào sẽ bị ảo giác.” Mộ Lạc Lạc giải thích.

“Bị ảo giác? Không phải thuốc kích dục, vậy có tác dụng gì?” Thiên Tịnh hỏi.

“Mặc dù không phải thuốc kích dục nhưng thuốc này còn lợi hại hơn, có thể làm cho người nhìn thấy toàn bộ ảo giác của bản thân, cũng chính là nói tâm trí Diệp Phi muốn gặp trai bao, thì cô ta có thể nhìn thấy trai bao, sẽ tự mình nhảy bổ vào.

“Nếu hạ thuốc kích dục, nhìn 1 cái là biết người đó không bình

thường, còn thuốc này thì không, chỉ nhìn thấy 1 con đỉem!” Mộ Lạc Lạc nói.

“Nếu như cô ta không nghĩ tới trai bao, thì làm thế nào?” Thiên Tình không yên tâm hỏi.

“Chị thật ngốc, chúng ta không biết nói cho cô ta sao? Ý thức của cô ta sẽ lưu động, đến lúc đó không cần biết chị nói gì, cô ta đều nghe lời. Cho dù muốn cô ta ở quảng trường lẫn lộn cùng đàn ông, cô ta cũng sẽ cởi quần áo nhảy bổ vào đàn ông.” Mộ Lạc Lạc đắc ý nhìn theo chiếc nhẫn trên tay mình.

Chiếc nhẫn này là Mộ Thương Nam tặng cô làm quà sinh nhật, bởi vì cô tự mình ở nước ngoài du học, Mộ Thương Nam không an tâm, cho nên làm chiếc nhẫn đặc thù như này cho cô để cô phòng thân.

Hơn nữa còn dạy cô nếu bị người bắt cóc hoặc tấn công, dùng như nào làm người ta bị ảo giác, làm cho bọn họ nghe lời cô, thả cho cô đi.

Nhưng bộ óc thông minh của cô nghĩ đến cách dùng khác, nếu có thể làm cho người trong ảo giác nghe lời thả cô đi, cô cũng có thể làm người trong ảo giác như vậy cùng đàn ông lẫn lộn trên giường!

Hơn nữa người trong ảo giác đều là cam tâm tình nguyện, cho dù có bị quay video, cũng không ai hoài nghi là bọn họ tự nguyện.

Thiên Tình cuối cùng nghe hiểu rồi, “Em là muốn Diệp Phi tự nguyện cùng đàn ông lẫn lộn, sau đó chúng ta chụp lại hình ảnh động tác bọn họ, cho mọi người biết cô ta phóng đảng như nào?”

Mộ Lạc Lạc cười lạnh thành tiếng, tự cô ta cảm thấy bá phục chỉ số IQ của mình.

“Phương pháp này của em thế nào?”

“Quá tuyệt! Giờ chị đi sắp xếp phòng, em nghĩ cách đâm Diệp Phi.”
Thiên Tịnh thông minh đứng dậy đi ra khỏi phòng khách.

Cô ta còn lâu mới ở hiện trường lúc này, tránh khi sự việc bại lộ, cô ta lại thêm phiền phức, cô ta bước bước lớn tới bàn phục vụ.

Ánh mắt của Mộ Lạc Lạc đặt trên người Diệp Phi đang cùng Cung Trạch Vũ ăn cơm, đuôi mắt xoẹt qua ánh mắt sắc bén.

Cô ta hướng Diệp Phi đi tới, trong tay cầm 2 ly rượu.

“Diệp Phi, tôi không biết chuyện cô bị bán, đối với việc này, tôi hướng cô xin lỗi.”

Cô ta chỉ đối với việc này xin lỗi, sẽ không đối với việc khác xin lỗi, đây chính là Mộ Lạc Lạc, 1 đại tiểu thư đầy tính khí, nhưng là thiên kim tiểu thư biết nhìn việc luận việc.

Với việc Diệp Phi cướp bạn trai cô ta, cô ta chết cũng không tha thứ.

Diệp Phi nhìn ly rượu của Mộ Lạc Lạc, nói thật lòng, cô đối với Thiên Tịnh phòng bị rồi, bây giờ biết Mộ Lạc Lạc là em chồng Thiên Tịnh, cô cũng đối với Mộ Lạc Lạc phòng bị.

Mộ Lạc Lạc nhìn người không nhận ly rượu, cong khóe môi lạnh lùng, “Cô sợ trong rượu có gì? Cô chọn 1 ly vậy! Hoặc là chúng ta đổi 2 ly, các người ai giúp tôi rót 2 ly rượu? Diệp Phi không tin tôi thành tâm xin lỗi!”

“Anh đến rót rượu.” Cung Trạch Vũ nói rồi lấy 2 ly trống rót rượu vang vào.

Rượu đưa đến tay Mộ Lạc Lạc, như vậy đảm bảo Mộ Lạc Lạc không thể giả trò gì.

Ánh mắt Mộ Lạc Lạc giống như bị đóng băng rồi, người đàn ông cô ta yêu lại đề phòng cô ta hại Diệp Phi!

Đáng tiếc trong rượu gì cũng không có, cô ta cũng sẽ không hạ thuốc trong rượu.

Cô ta nâng ly rượu trước mặt Diệp Phi, “Anh Vũ rót rượu, cô sẽ không nghi ngờ cả anh Vũ chứ?”

“Đương nhiên là không!” Diệp Phi đưa tay nhận ly rượu trên tay Mộ Lạc Lạc.

Ly rượu để cao, tay phải cầm ở chân ly rượu, cô đã tránh khỏi tay của Mộ Lạc Lạc, cố gắng hết sức không chạm vào cô ta.

Mộ Lạc Lạc nhìn Diệp Phi muốn cầm ly rượu, bỗng nhiên quay tay, đưa mu bàn tay mình hướng lòng bàn tay Diệp Phi nắm.

Ngay lập tức lòng bàn tay Diệp Phi nắm lấy mặt sau tay Mộ Lạc Lạc,

lòng bàn tay 1 trận đau buốt làm lông mày cô cau lại.

Mộ Lạc Lạc vội vàng thu tay về, “Sao vậy, đâm vào tay cô rồi? Kim cương trên chiếc nhẫn này của tôi đặc biệt sắc, vết cắt nhọn quá.”

Cô ta đưa ly rượu vào tay Diệp Phi, 1 ly rượu khác được cô ta ngửa cổ đưa vào miệng.

Diệp Phi trừ 1 chút đau đó, liền không thấy gì bất thường nữa, dường như lí do của Mộ Lạc Lạc cũng được cho qua.

Cô cũng uống ly rượu trong tay, coi như là tiếp nhận lời xin lỗi của Mộ Lạc Lạc.

Mọi người bắt đầu ca hát chơi trò chơi, Diệp Phi bị Cung Trạch Vũ kéo dậy, hát 1 bài hát đôi.

Cô bị đâm 1 chút đó, thật không có gì, thân thể cô không có gì bất thường.

Hát xong, cô đứng dậy đi vệ sinh, nước hoa quả và rượu uống nhiều quá, sẽ làm cho chạy nhà vệ sinh.

Mộ Lạc Lạc nhìn chăm chú theo bóng hình Diệp Phi, cũng đi theo đi qua, hành lang tĩnh mịch, cô ta hét dừng Diệp Phi.

“Diệp Phi, cô và trai bao lăn lộn đêm đó có phải đặc biệt sướng khoái?”

“Không sướng khoái, rất đau.” Cô trả lời, biểu cảm rất tự nhiên, tuy nhiên người tử mị có thể phát hiện con người cô trống rỗng.

Mộ Lạc Lạc biết thuốc đã phát huy tác dụng rồi!

“Đưa điện thoại cô cho tôi.” Mộ Lạc Lạc nói.

Diệp Phi đưa điện thoại cho Mộ Lạc Lạc.

Mộ Lạc Lạc mở điện thoại, tìm địa chỉ web tiệm trai bao, đăng ký hội viên, lập tức hạ đơn 3 trai bao.

“Vậy cô có người đàn ông mình thích không?” Mộ Lạc Lạc hỏi.

“Cung Trạch Vũ.” Diệp phi trả lời, cô rất thích học trưởng, nhưng chỉ là thích.

Mộ Lạc Lạc xem chút tức đến học máu, không ngờ Diệp Phi yêu Cung Trạch Vũ như vậy, vì loại thuốc này, sẽ làm cho người ta mất đi ý thức, tất cả câu trả lời đều xuất phát từ bản năng.

Cô ta ép khí nộ xuống, tiếp tục gợi ý tâm lý cho Diệp Phi.

“Cô lên tầng tìm 1 phòng có cửa mở, anh ta ở trong phòng đó đợi cô. Cô muốn cùng anh ta làm việc đêm đó cô làm cùng trai bao, nghe thấy chưa?”

Tư tưởng của Diệp Phi đã bị thuốc khống chế rồi, trong đầu chỉ có phản ứng đơn giản nhất, học trưởng muốn tìm cô, cô phải tới căn phòng.

“Nghe thấy rồi.” Cô nghe lời đi lên thang máy đi thẳng tới căn phòng

trên tầng.

Ánh mắt Mộ Lạc Lạc độc ác nhìn bóng hình Diệp Phi, Thiên Tịnh đã mở xong phòng rồi, chỉ đợi Diệp Phi đi lên thôi.

Diệp Phi tìm thấy phòng có cửa mở, cô đẩy cửa đi vào, “Học trưởng, anh tìm em?”

Nhưng căn phòng trống rỗng, ai cũng không có. Cô giống như búp bê không có thần khí, đứng nguyên vị trí đợi Cung Trạch Vũ.

3 người đàn ông theo căn phòng đã hẹn sẵn tìm tới, đi vào nhìn thấy cô gái, từng người cười đến méo cả mồm, em gái này quá đẹp rồi!

“Em gái, chúng ta đến rồi!” 1 trai bao hỏi.

Còn cho rằng cái gì mấy bà vợ béo giàu có bị lạnh nhạt bỏ rơi, 1 lần dục cầu không đủ chọn 3 trai bao, không ngờ lại là 1 cô gái!

3 trai bao khóa cửa xông về phía Diệp Phi.

Thiên Tịnh trong hành lang, nhận được tín hiệu camera truyền đến, nhìn thấy 1 người đàn ông nhảy lên Diệp Phi, chỉ thiếu cười thành tiếng.

Cô ta trực tiếp đem video gửi đi, bảo đảm tất cả mọi người sẽ nhìn thấy chương trình phát sóng trực tiếp của Diệp Phi, bao gồm cả Mộ Thương Nam.

Chương 36

“Học trưởng, anh muốn làm gì?” Diệp Phi bị người đàn ông vỗ lên giường, cô bị dọa kêu thành tiếng.

Không đúng, tại sao lại có 3 học trưởng, trong đầu cô là 1 mớ hỗn loạn, rất muốn rõ ràng, nhưng làm sao cũng không nhìn rõ được. Tất cả đều mơ mơ hồ hồ, nhưng không biết tại sao liền nhận định 3 người này là Cung Trạch Vũ.

“Học trưởng? Em gái, em muốn cùng bọn anh chơi trò đóng vai à? Được thôi, bọn anh là học trưởng của em, bọn anh đến yêu thương người em học muội này.” 1 trai bao nói.

Tay anh ta sờ lên eo cô, eo cô rất nhỏ, cũng rất mềm, “Thật là hàng tốt, đến anh em chúng ta hôm nay hưởng phúc!”

“Nhanh lên, tôi đợi không kịp rồi!” 1 trai bao khác thổ lộ, anh ta sớm đã có phản ứng.

“Thật không có tình thú, dù sao chúng ta được tìm tới, anh còn nghĩ cô ta chạy sao? Em gái, em cởi quần áo đi, bọn anh nhìn em cởi.” Trai bao nói.

Yết hầu anh ta chuyển động, loại việc này trực tiếp đi thẳng vấn đề sẽ không còn hứng thú, chơi chơi sẽ là thấy tim đập.

Nghĩ đến em gái nhỏ tự cởi sạch, cho bọn họ nhìn, anh ta liền không chịu được mà nuốt nước bọt.

Tay Diệp Phi vô thức cởi cúc khuy của mình, 1 cúc, 2 cúc...

Đại não của cô giống như đắm chìm trong đầm lầy, làm cô căn bản không cách nào ngoi lên.

Video được phát trực tiếp trên mạng, hơn nữa còn treo lên bản ghi tin nhắn Diệp Phi quở trách mẹ cô bán cô.

Người vẫn luôn theo dõi mắng chửi Thiên Huệ ngày trước đều phản lại đứng về phía Thiên Huệ, cảm thấy Diệp Phi nói dối, gái điếm sao có thể là xử nữ, rồi sao lại nói đêm đầu tiên của mình cho trai bao rồi?

Tức thì, bị nhiều người phân tích thành nhiều phiên bản, nhưng có 1 điểm 10 phần thống nhất, đó là mọi người đều cho rằng Diệp Phi là gái điếm tiện nhân, chính là loại người không có trai không được.

Trong 1 tòa biệt thự, Mộ Thương Nam đang xem video đột nhiên ném điện thoại!

2 cúc áo người con gái mở rồi, lộ ra 1 vùng cong trắng như tuyết, khí tức trực tiếp xông lên lông mày, anh ta đứng dậy xông ra cửa.

“Mộ Thương Nam, anh không cảm thấy kỳ lạ sao? Tại sao Diệp Phi bỗng nhiên lộ ra ảnh giữa anh và cô ấy, còn nữa tại sao lại có video đó?” Người đàn ông ngồi trên sofa nhìn Mộ Thương Nam đang tức giận nói.

Mộ Thương Nam 1 nắm đấm đánh lên tường, đáng lẽ bọn họ thương lượng tìm ông nội anh ta, kết quả phát hiện ra bức ảnh.

Anh ta lập tức cho người dọn sạch, nhưng dọn sạch cần có thời gian, quan trọng là tin tức lần này bộc phát quá nhanh, bọn họ còn chưa dọn sạch sẽ tin tức, lại lộ ra 1 video.

“Tôi biết là bá tước đang thao túng! Ông ta dùng Diệp Phi dụ tôi ra ngoài! Nhưng Bắc Minh Phong, Diệp Phi là người phụ nữ của tôi!”

“Anh biết? Anh còn xúc động như vậy?” Bắc Minh Phong đứng dậy hướng theo Mộ Thương Nam đi tới.

Mộ Thương Nam 1 tay tóm lấy cà vạt của Bắc Minh Phong “Cô ấy là người phụ nữ của tôi, anh nghe không hiểu sao?”

Ngay cả khi chỉ là bị người khác nhìn 1 tí anh ta cũng không chịu được, càng không phải nói bị 3 người đàn ông chơi!

“Anh là vì 1 người đàn bà, muốn hủy hoại Liên minh vất vả thành lập nên của chúng ta? Đừng quên rằng Ám dạ luôn độ sức cùng chúng ta,, không phải Ám dạ chết thì chúng ta chết!” Bắc Minh Phong lật tay cũng tóm lấy cà vạt của Mộ Thương Nam, bực tức hét lên.

Đầu mày Mộ Thương Nam vắt sâu nói “Đi theo tôi.”

Anh ta tóm lấy Bắc Minh Phong đi ra khỏi phòng, lưu lại 1 phòng đầu não liên minh đang họp.

Đỗ Xán đứng dậy “Được rồi, lão đại và phó lão đại đi rồi, chúng ta giải

tán thôi! Hôm nay ăn gì ngon nhỉ? Cái đó ai nhỉ, đi đặt chút đồ ăn ngon, chuẩn bị 1 chút đồ bổ thân thể cho lão đại!”

Mấy người tùm lại bên cạnh Đỗ Xán, “Xán gia, tại sao lão đại phải bổ thân thể?”

“Các người ngốc chết đi, lão đại đi rồi, còn không khoe khoang uy thế, dạy dỗ sâu sắc người phụ nữ muốn ngoại tình? Nhanh lên dù sao lão đại trả tiền, chúng ta cũng gọi nhiều chút, bồi bổ thân thể!” Đỗ Xán cười vô liêm sỉ.

Trong quán rượu, Cung Trạch Vũ không nhìn thấy Diệp Phi, “Diệp Phi đâu? Các người, ai nhìn thấy Diệp Phi rồi?”

Anh ta vừa cùng các bạn học chúc rượu từng người, ứng phó 1 vòng, tìm Diệp Phi thì không thấy đâu.

“Không biết, không nhìn thấy Diệp Phi.” Vương Ngọc nói.

“Em cũng không nhìn thấy. Anh Vũ có khi cô ấy đi về nhà rồi?” Mộ Lạc Lạc nói.

“Đúng vậy, cô ấy muốn đi, bọn mình còn phải nhìn theo cô ấy sao?” Vương Ngọc nói.

Cung Trạch Vũ lấy điện thoại mình ra gọi cho Diệp Phi, vậy mà nhạc chờ dài dằng dặc, không ai nhận điện thoại anh ta.

Anh ta vừa muốn ra ngoài tìm Diệp Phi, hình bóng Mộ Thương Nam đi vào.

“Anh trai! Sao anh lại đến rồi?” Mộ Lạc Lạc nháy mắt nhìn thấy anh trai mình.

Thiên Tịnh đứng dậy đi qua “Anh Thương Nam, anh đến đón em sao? Anh đừng tin những mẩu tin tức đó, em thật sự không biết chuyện gì xảy ra!”

Cô ta ủy khuất đỏ mắt, có chút không yên, Mộ Thương Nam là đến tìm cô ta hay đến tìm Diệp Phi.

Trán người đàn ông lộ ra 1 tầng mồ hôi mỏng, đáng chết, Mộ Lạc Lạc cũng ở đây.

Biểu cảm trên khuôn mặt anh ta căng ra, khóe miệng bật ra 1 chữ “Đi”

Thiên Tịnh không dám tin nhìn người đàn ông, “Anh Thương Nam, anh là đến đón em.”

“Ừ” Người đàn ông trả lời.

Dường như anh ta vốn dĩ kiệm chữ như vàng, bây giờ càng kiệm chữ như vàng rồi.

Mộ Lạc Lạc xông đến “Anh, em không cùng anh về đâu, em ở đây cùng anh Vũ, Cung Trạch Vũ chính là người em nói với anh muốn gả.”

Tim cô ta đập thành thịch, không biết anh trai mình sẽ có phản ứng gì, cô ta chính là sợ người nhà không đồng ý, mới luôn không dám nói

người đàn ông mình yêu mến là Cung Trạch Vũ.

Người đàn ông 1 chữ từ khe răng thốt ra “Được”

Mắt Mộ Lạc Lạc tròn to hết cỡ “Anh! Vạn tuế! Anh đúng là anh trai tốt của em!”

Cô ta không ngờ Mộ Thương Nam đồng ý sáng khoái như vậy.

Cô ta kiễng chân thơm 1 cái lên mặt người đàn ông.

Mặt người đàn ông cứng đờ, nắm lấy tay Thiên Tịnh, bước lớn đưa cô ta ra khỏi nhà hàng.

Thiên Tịnh hạnh phúc chỉ thiếu đâm vào tường, bao nhiêu năm nay rồi, Mộ Thương Nam chưa từng nắm tay cô ta!

Cô ta theo người đàn ông lên xe, vui vẻ hỏi, “Anh Thương Nam, chúng ta đi đâu?”

Người đàn ông 1 chữ không nói, khởi động xe chạy lên đường.

Mộ Lạc Lạc trong nhà hàng đứng yên tại chỗ, sờ sờ môi mình, mặt anh trai sao lạnh như thế nhỉ?

Lạnh đến mức không giống mặt của người thật.

Cung Trạch Vũ đi đến, “Lạc Lạc, sao vậy?”

“Không có gì, anh Vũ, anh em đã đồng ý việc của chúng ta rồi, chỉ cần

anh gật đầu, em liền có thể gả cho anh!” Mộ Lạc Lạc vui mừng nói, âm thầm tự mình mắng mình có bệnh, anh trai chính là anh trai, sao lại có mặt giả.

Đuôi mắt Cung Trạch Vũ lộ ra tia hoài nghi, Mộ Thương Nam sẽ dễ dàng đồng ý anh ta và Mộ Lạc Lạc? Nhưng dựa vào quan hệ của anh ta và Diệp Phi, thì Mộ Thương Nam không nên đồng ý!

“Anh không đồng ý, việc này không cần nghĩ nữa, nếu không em gọi anh trai em quay lại, anh cùng anh ấy nói chuyện.” Ánh mắt anh ta đột nhiên u ám, giống như con đường dài quỷ mị, sâu không thấy điểm cuối.

“Em không muốn, dù sao thì anh em đồng ý rồi, chính là đồng ý rồi, anh ấy không được hối hận lại.” Mộ Lạc Lạc nói.

Cung Trạch Vũ chuyển vấn đề khác, “ Mọi người chúng ta đi tìm Diệp Phi 1 chút đi! Điện thoại cô ấy không ai nghe, tôi sợ cô ấy có chuyện.”

Anh ta nói rồi đi tới cầu thang, đi kiểm tra phòng khách trên tầng.

Trong phòng, Diệp Phi bị đàn ông đè lên người, tâm trí cô đều trống rỗng rồi, cho dù cô dùng mọi ý trí của mình không cởi quần áo nhưng đàn ông nhảy bổ lên người cô, cô vẫn không phản kháng được.

Tay của 1 trai bao kéo quần áo trên người cô, “Em gái, có phải thích chơi cưỡng bức? Chúng ta ngay lập tức thỏa mãn em!” Tay của 2 trai bao kia đưa xuống dưới váy cô....1 hình bóng đen xì từ cửa sổ vượt vào.....

Chương 37

Một bóng dáng màu đen thần bí lén vào từ cửa sổ, đập thẳng vào ba tên trai bao.

Ba tên trai bao kia bị đá ngã nhào xuống đất.

“Anh là ai, dám đá chúng tôi?”

Ba tên trai bao còn chưa bò dậy được thì đã bị người đàn ông giẫm đạp lần lượt từng người nằm rạp xuống đất.

Bọn chúng bị giẫm đạp đến mức trên mặt toàn là máu, răng rơi đầy đất, tên nào cũng kêu gào đau đớn.

Bóng dáng người đàn ông nọ càng tiến lại gần, ba người bọn họ càng nhìn rõ được chiếc mặt nạ màu bạc trên khuôn mặt hắn, hoa văn như muốn cắn nuốt người ấy dọa bọn họ cứng họng chẳng dám ho he câu nào.

“Đừng giết chúng tôi!”

Người đàn ông túm lấy một tên trai bao, tay bổ một phát rồi buông lỏng, tên trai bao kia ngã xuống đất như một bao cát, không còn thở nữa.

Anh tiếp tục xử lý hai tên trai bao còn lại, hận bọn chúng muốn chết!

Diệp Phi ở trên giường động đậy thân thể, nhẹ kêu ra hai chữ: “Học trưởng.”

Anh buông tên trai bao kia ra rồi quay trở lại giường. Người mà anh muốn bóp chết lúc này nhất phải là cô gái này, anh đến cứu cô mà cô thì cứ nhớ nhớ thương thương Cung Trạch Vũ!

Bàn tay anh sờ lên chiếc cổ tinh tế của cô, dường như anh chỉ cần nhẹ cử động năm ngón tay là có thể bóp nát chiếc cổ này vậy.

“Nhìn cho rõ xem tôi là ai?” Anh cố chấp hỏi.

Diệp Phi cố gắng nhìn cho rõ, trước mắt đều là hình ảnh của Cung Trạch Vũ: “Học trưởng.”

Đôi môi của người đàn ông mím chặt thành một đường thẳng. Đây tuyệt đối không phải là trạng thái bình thường.

Anh vỗ lên khuôn mặt cô: “Nhìn kỹ đi, tôi là ai?”

“Học trưởng.” Diệp Phi trả lời.

Nhưng đôi mắt trống rỗng của cô đã khiến anh chú ý.

“Hôn tôi.” Anh ra lệnh.

Diệp Phi nghe lời, nâng khuôn mặt nhỏ hôn lên mặt nạ của anh.

Cô gái ngoan ngoãn thế này khiến cho đôi môi của anh lại càng mím

chặt: “Ý tôi là hôn môi!”

Đôi môi mềm mại của cô dán chặt lên môi anh, không một chút ngại ngần nào, nghe lời anh giống như một cô búp bê người máy vậy.

“Hôn sâu! Sâu vào!” Anh tiếp tục ra lệnh.

Chiếc lưỡi nhỏ của cô gái vô cùng nghe lời mà tiến vào khoang miệng của anh, trơn trượt khuấy động.

Anh bị kích thích như có dòng điện hàng ngàn vôn chạy qua người. Người đàn ông liền giơ tay tháo mặt nạ của mình, loại bỏ chướng ngại vật giữa hai người họ, đẩy nụ hôn càng thêm sâu hơn.

Khuôn mặt anh sắc sảo đầy góc cạnh, ngũ quan anh tuần nam tính như một vị thần Hy Lạp vậy!

Đây chính xác là Mộ Thương Nam.

Anh hôn càng sâu, cô gái càng nghe lời, phối hợp khiến toàn thân anh chìm đắm trong nụ hôn mà quên cả thở.

Mãi cho đến khi cô mềm nhũn trong vòng tay anh, anh mới buông đôi môi cô ra, để cô hít thở không khí.

Ánh mắt của anh nghi ngờ nhìn khuôn mặt bé nhỏ của cô gái, ngón tay chỉnh trang lại quần áo đã bị xé rách của cô. Cũng may là quần áo không phải tự cô cởi, cũng may là anh tới kịp.

Trán anh toát mồ hôi lạnh, anh không thể tưởng tượng được, nếu anh

đến trễ một xíu nữa thôi thì chuyện gì sẽ xảy ra.

Hàng lông mày nhú chặt thành một đường, anh đã quá quen thuộc với các triệu chứng này rồi.

Đây là một loại thuốc khống chế thần kinh do Liên Minh mới nghiên cứu ra. Ngoại trừ những người lãnh đạo cấp cao của Liên Minh thì không một ai có loại thuốc này cả.

Trái tim anh chìm xuống, lông mày tràn đầy giận dữ, một cái tên chợt lóe lên trong đầu anh.

Anh giơ tay kiểm tra thân thể Diệp Phi, tìm kiếm dấu vết bị đâm. Thuốc này có một điểm yếu, đó là sẽ có dấu vết bị đâm, một chấm đỏ giống như bị dị ứng vậy.

Nếu quả thực có dấu vết này thì cũng có nghĩa là suy đoán của anh hoàn toàn chính xác!

Anh cởi quần áo của cô, ném trên mặt đất. Giờ phút này, cô chẳng còn có ý thức gì nữa, cứ để mặc anh làm gì thì làm.

Nhưng anh đã kiểm tra tất cả mọi chỗ trên thân thể cô, đều không phát hiện được bất kỳ dấu vết nào.

Thở nhẹ một hơi, anh hy vọng suy đoán của bản thân mình là sai.

Anh vươn tay kéo chiếc chăn ra để che cho cô, bỗng nhiên nhìn thấy lòng bàn tay cô có một vết chấm đỏ.

Ánh mắt anh lạnh dần, lạnh như bị đóng băng!

Mộ Lạc Lạc! Anh thầm gọi cái tên này, em gái ruột của anh lại tiêm thuốc cho người phụ nữ của anh rồi tìm trai bao.

“Học trưởng, em đau.” Cánh tay Diệp Phi bị anh nắm chặt đau đớn.

Đáy mắt Mộ Thương Nam dữ tợn nhìn khuôn mặt của cô gái nhỏ, người cô gọi tên từ đầu đến cuối vẫn là Cung Trạch Vũ!

“Nói tôi biết, người em yêu là ai?” Anh giận dữ hét lên.

Ánh mắt đờ đẫn của Diệp Phi nhìn vào anh, có lẽ vấn đề này đã vượt qua khả năng tiếp nhận của tư duy nên cô nghĩ mãi mà chẳng nói ra được cái tên nào.

Tay Mộ Thương Nam nắm chặt cầm Diệp Phi: “Nói yêu tôi!”

“Nói yêu tôi.” Diệp Phi máy móc lặp lại.

“Tôi yêu anh.” Mộ Thương Nam phát hiện bản thân mình đang đảo lộn tư duy của người phụ nữ này.

“Tôi yêu anh.” Diệp Phi lặp lại.

Mộ Thương Nam đưa ngón tay với những vết chai sần mỏng xoa đôi môi anh đào mềm mại của cô: “Thế này mới ngoan chứ! Bây giờ em yêu tôi, hôn tôi, cởi quần áo cho tôi đi!”

Nghĩ đến trong đầu óc cô toàn là Cung Trạch Vũ, anh hận đến mức

chỉ muốn hung ác mà chiếm lấy cô.

Bàn tay bé nhỏ của cô gái chạm lên cổ áo của anh, muốn cởi trang phục bó sát của anh ra.

Ngoài cửa phòng, âm thanh bước chân của một đám người đánh động vào dây thần kinh của anh. Anh nắm chặt bàn tay cô, không để cô tiếp tục cởi quần áo cho anh nữa.

Đeo lại chiếc mặt nạ màu bạc, kéo chiếc chăn che kín người cô, ôm cô chạy thoát ra ngoài bằng cửa sổ.

Bên ngoài cửa sổ có treo một sợi dây an toàn được nối lên mái nhà, chỉ cần nhấn công tắc là sẽ tự động thu hồi.

Cùng lúc hai người họ trốn ra bằng cửa sổ thì Cung Trạch Vũ cũng đập cửa lớn mà xông vào.

“Phi Phi!” Cung Trạch Vũ xông ra phía ngoài cửa sổ, chỉ nhìn thấy một bóng dáng màu đen.

“Mau lên trên mái nhà! Mái nhà!” Anh lớn tiếng ra lệnh, dẫn người chạy lên trên.

Mộ Thương Nam và Diệp Phi được sợi dây kéo lên trên mái nhà. Trên mái nhà có một chiếc máy bay chiến đấu loại nhỏ. Loại máy bay này nhỏ đến mức chỉ rộng hai mét, dài ba mét, chính là loại máy bay tàng hình nổi tiếng.

Mộ Thương Nam đặt Diệp Phi ngồi ở vị trí phía sau, thắt dây an toàn

cho cô, còn bản thân mình thì ngồi lên ghế lái, khởi động máy bay.

Máy bay giống như một mũi tên đã rời dây cung, xông về phía chân trời.

Khi Cung Trạch Vũ mang người chạy lên đến sân thượng, nơi này đã chẳng còn bóng dáng máy bay.

Trông mắt anh nhìn dấu vết bánh lái máy bay để lại.

Máy bay tàng hình? Chân mày anh nhíu lại, nháy mắt, khóe môi khẽ cười.

“Chuyện gì đã xảy ra vậy?” Mộ Lạc Lạc đi theo Cung Trạch Vũ chạy tới: “Diệp Phi rốt cục có bao nhiêu đàn ông? Người ôm cô ta đi là ai vậy?”

“Không biết. Thế lực của nhà anh ở nơi này không che được trời. Không bằng em gọi điện cho anh trai em đi, để cho anh tra điều tra một chút, rốt cục là ai lái máy bay tàng hình đến đón Diệp Phi đi.” Cung Trạch Vũ nói.

Anh nói xong liền khiến cho các cô gái khẽ kêu lên. Người đàn ông đón Diệp Phi này rốt cục có bao nhiêu thế lực, lại có thể thoải mái mà lái máy bay tàng hình tới đón đàn bà?

Mộ Lạc Lạc gọi điện thoại cho anh trai mình, lần này không phải là một chữ, mà là hai chữ.

“Làm sao?” Người đàn ông hỏi.

“Anh, Diệp Phi không biết bị ai đón đi. Người ta lái máy bay tàng hình, anh điều tra một chút xem là ai.” Mộ Lạc Lạc kinh ngạc, không nghĩ tới còn có ai có thể lợi hại hơn anh trai mình.

“Được!” Anh chỉ nói một chữ, sau đó liền cúp điện thoại.

“Anh Vũ, anh trai em sẽ điều tra.” Mộ Lạc Lạc nói.

“Không phải có máy quay lén sao? Chúng ta đi tìm camera theo dõi, có thể thấy được là ai.” Cung Trạch Vũ hạ giọng lạnh lẽo, có video sẽ biết là ai mang Diệp Phi đi!

Chương 38

Mộ Lạc Lạc gật gật đầu, điều đầu tiên là quay về căn phòng ấy tìm máy quay lén. Cô ta biết rõ chiếc máy quay được đặt ở đâu bởi Thiên Tịnh đã nói với cô ta rồi.

Thế nhưng, nhìn thấy ba tên đàn ông nằm sóng soài trên đất đã khiến cô bị dọa, không ngờ người đàn ông áo đen kia lại ra tay độc ác như vậy.

Cung Trạch Vũ đuổi theo đến nơi, an ủi Mộ Lạc Lạc: “Đừng sợ, có tôi ở đây. Nói cho tôi biết máy quay ở đâu rồi?”

Mộ Lạc Lạc lấy chiếc máy quay lén từ một góc cạnh của bức tranh treo trên tường: “Anh Vũ, em tìm thấy rồi!”

Cung Trạch Vũ đặt chiếc máy quay vào trong lòng bàn tay, nhấn vào phần mềm trên điện thoại liền phá giải được mật mã của chiếc máy quay, nhận được thông tin lưu trữ trong máy.

Hình ảnh lập tức rõ ràng trong tầm mắt của mọi người. Diệp Phi vô cùng nghe lời mà cởi quần áo trước mặt ba tên trai bao, nhưng không biết tại sao trông cô có vẻ rất đau đớn. Sau khi cởi đến chiếc nút áo thứ hai liền ngã xuống giường, không động đậy nữa.

Mà ba tên trai bao kia lại tưởng cô bị bệnh gì nên lại gần xem cô bị làm sao. Phán đoán cuối cùng có lẽ là cô đã cắn thuốc rồi nên tâm

thần mới có vấn đề như vậy.

Tóm lại, ba tên trai bao dẫn vật một lúc, nhìn thấy Diệp Phi không có chuyện gì nữa mới bổ nhào lên người cô.

Đúng lúc này, một người đàn ông mặc áo đen đột nhập vào từ cửa sổ, đá bay cả ba người.

Cung Trạch Vũ thậm chí còn nhìn thấy người đàn ông mặc áo đen kia gỡ bỏ mặt nạ xuống, hôn Diệp Phi vô cùng nồng nhiệt. Thế nhưng người đàn ông kia lại quay lưng về phía máy quay nên anh không thể nhìn thấy mặt hắn ta được.

Vào lúc người đàn ông áo đen nghe thấy động tĩnh của bọn họ, ôm Diệp Phi quay người phi ra ngoài cửa sổ thì đã đeo mặt nạ lên rồi.

Nghĩ lại một chút, trong cả quá trình kia đều không thể nhìn thấy khuôn mặt của người đàn ông mặc áo đen!

“Đáng tiếc là không thể nhìn thấy khuôn mặt của hắn ta. Nếu không thì đem video này cho anh trai em xem, bảo anh ấy giúp đỡ điều tra một chút. Anh ấy đảm bảo có thể tìm ra được người này!” Mộ Lạc Lạc nói.

Cung Trạch Vũ gửi đoạn video cho Mộ Lạc Lạc: “Vậy thì phiền em rồi. Giúp anh điều tra xem ai là người đã mang Diệp Phi đi.”

“Anh Vũ, đừng khách khí như thế. Bây giờ em sẽ đi tìm anh trai em ngay!” Mộ Lạc Lạc vui vẻ nói.

Cung Trạch Vũ hiếm hoi cười với cô ta. Cô ta chỉ cảm thấy trời đất dường như đều không còn rực rỡ, trong mắt cô ta chỉ còn Cung Trạch Vũ mà thôi!

Cô ta nhanh chóng rời khỏi khách sạn. Chỉ cần giúp đỡ Cung Trạch Vũ điều tra ra được người đàn ông mặc áo đen kia là ai, Cung Trạch Vũ chắc chắn sẽ rất cảm kích cô ta!

Mà chỉ cần bắt được Diệp Phi và tên gian phu kia, Cung Trạch Vũ cũng sẽ chết tâm với người phụ nữ phóng đảng Diệp Phi.

Khóe môi Mộ Lạc Lạc cong lên khẽ nở nụ cười hiếm hoi. Chuyện này cô ta nhất định sẽ giúp, mà còn phải giúp nhiệt tình là đằng khác. Thật muốn mau chóng để Cung Trạch Vũ chết tâm!

Cô ta gọi điện thoại cho Mộ Thương Nam: “Anh trai, anh đang ở đâu vậy? Đưa Thiên Tịnh về nhà rồi chứ? Em muốn gặp anh, anh về tới nhà chưa?”

“Chưa.” Mộ Thương Nam miễn cưỡng nói.

“Thế anh đang ở đâu? Ở nhà Thiên Tịnh sao? Em cần gặp anh gấp!” Mộ Lạc Lạc lên xe, sai lái xe đưa cô ta đến nhà Thiên Tịnh.

“Nhà của Thiên Tịnh, có chuyện gì?” Lần đầu tiên anh nói chuyện với Mộ Lạc Lạc nhiều đến như vậy, có điều tốc độ nói rất chậm.

“À là thế này...” Mộ Lạc Lạc đem cả câu chuyện nói cho Mộ Thương Nam nghe “Anh trai, anh phải giúp em điều tra xem tên gian phu của tiện nhân Diệp Phi kia là ai! Chỉ cần tra rõ bọn họ qua đêm với nhau,

Cung Trạch Vũ nhất định sẽ ghét bỏ Diệp Phi!”

“Không tiện. Đưa cho Nhiếp Hạo.” Anh ra lệnh xong liền ngắt cuộc điện thoại.

Không tiện? Cái gì không tiện? Mộ Lạc Lạc nghĩ ngợi điều anh nói. Đột nhiên ý thức được điều gì, Mộ Thương Nam ở nhà Thiên Tịnh, nếu như anh ở lại nhà Thiên Tịnh, đúng là không tiện thật.

Cô ta buồn chán cúi đầu, đành phải để lái xe taxi đưa cô ta về biệt thự của cô ta rồi.

Nhà Thiên Tịnh.

Thiên Tịnh gọi đầu thiếu điều lột cả da đầu ra rồi. Cô ả có năm mơ cũng chẳng ngờ được, Mộ Thương Nam sẽ theo cô ả vào nhà họ, hơn nữa còn chủ động theo cô ả vào phòng ngủ.

Điều này có nghĩa là gì đây?

Chấp nhận cô ả rồi? Do chuyện của ông, anh biết mình sẽ phải lấy cô nên chấp nhận cô rồi?

Trái tim cô điên cuồng đập mạnh, giống như hạnh phúc mong chờ đã lâu đến rồi.

Thiên Tịnh tắm rửa đến đỏ cả người mới mặc chiếc áo choàng tắm bước ra khỏi phòng tắm. Chẳng ai biết rằng dưới lớp áo choàng tắm kia cô ả hoàn toàn không mặc thêm cái gì. Chỉ cần người đàn ông kia cởi bỏ chiếc áo choàng tắm của cô ả, toàn bộ thân thể của ả sẽ được

“trưng bày” ngay trước mắt anh.

Người đàn ông ngồi trên sofa khép hờ mắt, có lẽ đã ngủ mất rồi.

Cô ả mất tự nhiên bước đến: “Anh Thương Nam.”

Đôi mắt người đàn ông chẳng hề mở, chỉ tặng cho Thiên Tịnh hai chữ: “Đi ngủ.”

Thiên Tịnh suýt thì bị hai chữ này của anh làm cho ngốc luôn rồi. Anh vào phòng của cô ả, không ngủ cùng ả mà lại để ả tự đi ngủ. Anh là muốn ngồi trên sofa ngủ cả đêm à?

Cô ả không thể hiểu nổi tại sao người đàn ông này lại làm vậy.

“Anh Thương Nam à, anh ngủ trên giường đi. Em có thể... có thể ngủ trên sofa.” Cô ả nhẹ giọng nói, không cam tâm một chút nào cả.

Nhưng mà, người đàn ông kia chẳng nói thêm một từ nào hết. Cô ả có thể nghe thấy tiếng hít thở nhẹ trong không khí, dường như anh đã ngủ say.

Thiên Tịnh tức giận đến phát hỏa. Rốt cục cô ả kém tầm thế nào mà một người đàn ông ngủ cùng phòng với ả lại chẳng hề muốn động vào ả một chút nào vậy!

Cô ả thở hắt rồi bước về giường của mình đi ngủ.

Một chút nghi ngờ lướt qua đáy mắt cô ả, tối nay Mộ Thương Nam thật khác thường!

-

Mái nhà của một tòa biệt thự chợt mở sang hai bên, sau khi một chiếc máy bay tàng hình đổ xuống, mái nhà liền đóng lại. Tất cả đều diễn ra rất nhanh, nhanh đến nỗi dường như chẳng có chiếc máy bay nào từng xuất hiện cả.

Mộ Thương Nam mặc bộ quần áo bó sát màu đen ôm chặt Diệp Phi đi về phía phòng tắm của phòng ngủ chính.

Cả hai người đều bị giày vò bắn thối cả người rồi, cần phải tắm rửa đi ngủ thôi.

Diệp Phi thì chẳng cần cởi cái gì nữa, quần áo của cô sớm đã bị Mộ Thương Nam cởi sạch rồi. Mộ Thương Nam lột bỏ chiếc chăn che đậy trên người cô, đặt cô nằm trong chiếc bồn tắm hình tròn siêu lớn. Trên mặt nước gợn sóng là cô gái có làn da trắng mịn như sữa.

Bồn tắm hình tròn, hiện lên gợn nước, dập dờn trên làn da trắng nõn của cô gái.

Mộ Thương Nam tháo mặt nạ xuống và để vào tủ gương phía sau. Anh ngồi xuống dọc theo bồn tắm, thưởng thức cô gái.

Vì bị bỏ thuốc, thần kinh của cô giống như bị khống chế vậy, không hề ngại ngùng mà cứ ngây ngô để cho người đàn ông ngắm nhìn.

Mộ Thương Nam từ từ thưởng thức, giống như là muốn đem cô khắc vào trong đáy mắt.

“Cởi quần áo cho tôi.” Anh ra lệnh. Mệnh lệnh này lúc này còn chưa hoàn thành đấy.

Diệp Phi nghe lời ngời thẳng người, giơ tay lên cởi quần áo dạ hành cho người đàn ông.

Thân thể Mộ Thương Nam cường tráng, lồ lộ ra trong không khí, bắp thịt chắc nịch, phác họa đường cong hoàn mỹ.

“Cởi nơ con bướm ở dưới này ra cho tôi, cái này do em buộc lên đó.” Thanh âm của anh trầm thấp vang lên, thể hiện sự khó chịu của anh.

Diệp Phi đưa tay túm lấy anh, nghiêm túc tháo chiếc nơ con bướm. Tựa hồ như thời gian quá dài, vốn là nút buộc liền biến thành nút chết.

Nhưng Mộ Thương Nam lại không chịu nổi. Toàn thân căng thẳng cương cứng, nhưng chất vải lại không co giãn, anh mỗi giây mỗi phút đều bị vải siết hự.

“Cực cực, cởi nhanh lên một chút cho anh!”

Ách! Lời vừa ra khỏi miệng liền mất tự nhiên, giống như anh bị làm sao vậy.

Diệp Phi cố gắng cởi, nhưng mà chính là không cởi được. Cô cúi đầu dùng răng cắn lên nơ con bướm, muốn cởi nút thắt ra.

Mộ Thương Nam hít sâu một hơi. Cách tầng vải đã cảm thấy miệng nhỏ nhắn ôn nhu của cô lướt qua anh. Dòng điện cường đại từ cái

miệng nhỏ nhắn của cô trực tiếp kích thích vào tim anh, không kiềm chế được...

“Phi Phi, tôi muốn em.”

Chương 39

Đáy mắt Diệp Phi không hề có cảm xúc, chỉ máy móc gỡ nút thắt bướm.

Cuối cùng, nút thắt bướm cũng bị cô gỡ ra, cô tháo bỏ miếng vải từng vòng một, giải thoát người đàn ông.

“Gỡ ra rồi.” Cô trả lời theo phản xạ có điều kiện.

Mộ Thương Nam nghi ngờ cô gái với đôi mắt trống rỗng này, suýt chút nữa thì “cướp cò” rồi. Khuôn mặt nhỏ bé ngây thơ của cô, ánh mắt vô tội, thân thể mềm mại, mỗi giây mỗi phút đều khiến người ta muốn sờ nắn rần bóp.

Hay là cứ kệ vết thương mà “lâm trận”?

Anh bước vào bồn tắm, cánh tay dài kéo lấy cô gái nhỏ, giữ chặt cô trong bồn tắm.

Nụ hôn tùy ý bất chấp, từ miệng cô rồi kéo dần xuống phía dưới, hận một nỗi chẳng thể nuốt chửng cô vào trong bụng.

Bàn tay Diệp Phi ôm trọn cái đầu của người đàn ông trong lòng, toàn thân kích thích như bị điện giật, tạo ra từng trận rung động nhẹ, sự ngứa ngáy khiến cô cong nhẹ đôi bàn chân.

Cảm giác khó chịu khó nhin khiến cô rên lên một tiếng, vang vọng trong nhà tắm, kích thích tâm tình của người đàn ông.

Mộ Thương Nam đè người xuống, muốn cô gái nhỏ dưới thân bắt đầu “cắn nuốt” anh, khiến anh hoàn toàn tan chảy trên người cô.

Diệp Phi đau đớn kêu lên thành tiếng, thần trí của cô tuy đã bị khống chế nhưng vẫn có phản ứng bình thường đấy.

“Đau, đau quá, không muốn đâu!”

Nước mắt Diệp Phi bắt đầu tuôn rơi, nỗi đau sâu đậm trong trí nhớ này dù cho có bị thuốc khống chế thần kinh thì khi trải qua lại một lần nữa, vẫn gợi lên ký ức đau đớn ngày nào.

Thật sự rất đau, đau đến mức khiến cô rơi lệ.

Trán Mộ Thương Nam toát mồ hôi, anh cũng rất đau. Nơi bị bỏng sưng lên tối đa, những vết phồng rộp bị vỡ. Nhưng anh quá ham muốn cô nên anh mới chịu đựng tất cả nỗi đau, mặc kệ vết thương mà muốn cô.

Bàn tay anh vuốt ve lên những giọt nước mắt của cô: “Vẫn còn đau sao? Để tôi xem vết thương của em.”

Anh vươn tay nâng cặp mông của cô lên, nhìn thấy vết sưng đỏ. Vết thương của cô còn chưa khỏi hẳn, giờ lại hơi chảy máu do chống đỡ anh lúc nãy.

Anh ôm cô gái bé nhỏ vào trong lòng: “Tôi xin lỗi. Tôi không nên ham

muốn em như vậy. Bảo bối, đừng sợ!”

Bàn tay anh vỗ nhẹ lên lưng cô, an ủi nỗi sợ hãi căng thẳng của cô. Anh thật muốn cho bản thân một cái tát, Sở Nhiễm đã nói rồi, tốt nhất nên để cô nằm nghỉ trên giường một tuần.

Cô không chịu nằm trên giường, lại còn chạy đi khắp nơi theo anh, vết thương của cô làm sao mà khỏi được đây.

Anh tắm rửa cho Diệp Phi thật sạch sẽ, ôm cô như ôm một đứa trẻ bước ra khỏi phòng tắm, đặt cô trên chiếc giường hình tròn cỡ đại, cầm khăn lông lau khô tóc và người cô.

“Em yêu Mộ Thương Nam.” Đáy mắt anh lóe sáng, nói nhẹ bên tai cô.

Diệp Phi nghe lời lặp lại: “Em yêu Mộ Thương Nam.”

Đáy lòng Mộ Thương Nam chưa từng vui vẻ đến thế, còn vui hơn cả chuyện anh đàm phán được hợp đồng mấy tỷ.

“Thật ngoan, tiếp tục nói đi, tôi bồi thuốc giúp em.” Anh ra lệnh cho cô.

Cô gái ngoan ngoãn nằm trên giường, lặp lại nhiều lần: “Em yêu Mộ Thương Nam.”

Mộ Thương Nam lấy bình thuốc mỡ bồi thuốc cho cô. Vốn dĩ chỉ là bồi thuốc thôi, nhưng lúc động đến cô, trong đáy mắt anh vẫn có ngọn lửa rừng rực cháy.

Đêm điên cuồng hôm đó, sung sướng hưởng thụ đến ăn mòn xương

cốt ấy khiến anh không thể nào quên được.

Sự trơn trượt trên đầu ngón tay khiến anh hiểu rằng, đây không đơn thuần chỉ là thuốc mỡ. Ngón tay anh thuận đà tiến vào trong.

Diệp Phi khó chịu rên nhẹ thành tiếng, lông mày nhíu lại. Thuốc khổng chế suy nghĩ của cô khiến cô không thể chống lại bất cứ điều gì, nhưng tất cả phản ứng của cô đều là sự thật.

Mộ Thương Nam đè ép trên người cô gái nhỏ, nhẹ cắn vành tai cô, hơi thở ẩm ướt nóng ẩm lướt nhẹ trên vành tai: “Thả lỏng một chút, tôi sẽ khiến em càng thoải mái hơn.”

Đôi môi anh lướt đến môi cô, nhẹ nhàng mà hôn, dần dần chuyển thành một nụ hôn sâu, hút hết không khí trong khoang miệng cô.

Lửa nóng quấn quýt, khó thể diễn tả thành lời, giống như hai con rắn quấn chặt lấy nhau không thể tách rời.

Từ những cơn rung động nhẹ của cô gái nhỏ, anh biết cô đã bay đến đỉnh cực khoái.

Anh kéo cô gái nhỏ, thấp giọng thì thầm bên tai cô: “Tôi mời em ăn kẹo mút nhé? Nào, ngay tại đây thôi, nếm chút đi.”

Diệp Phi nghe lời mà ăn kẹo mút, nhưng kẹo mút chẳng ngon gì cả, cô chỉ máy móc hoàn thành nhiệm vụ mà thôi.

-

Ánh nắng ấm ảo xuyên qua rèm cửa, chiếu lên người Diệp Phi thật thoải mái.

Cô xoa xoa mắt, từ từ mở ra liền bị kích động mà tỉnh hẳn. Nơi này thật lạ lẫm.

Nhà nghỉ hay khách sạn vậy?

Cô nghi hoặc nhìn xung quanh. Chiếc giường hình tròn cỡ đại, màn sa bị gió thổi nhẹ, thảm trải sàn sang trọng, nội thất gỗ hồ đào màu đen kiểu châu Âu khắp phòng.

Đồ nội thất trang trí trong căn phòng này đều là những đồ vật không thường thấy, mỗi đồ vật có giá trị cũng phải lên đến dăm ba con số.

Cô cúi đầu nhìn bản thân mình, trên người mình đang mặc một bộ đồ ngủ bằng lụa thật.

Đồ ngủ? Ai thay đồ cho cô vậy?

Trong não cô giờ này hoàn toàn ngơ ngác, ôi trời ơi, cuối cùng là chuyện gì vậy?

Còn cái miệng đau xót không mở ra nổi của cô như thế này thì làm sao mà cô gọi người khác được?

Cô ngồi dậy, đặt chân xuống nền đất, kiểm tra thân thể mình. Cũng may trên người không có vết tích bị cưỡng hiếp nào.

Mở cửa phòng bước ra, đứng ở hành lang tầng hai: “Xin hỏi có ai

không?”

Tất cả ký ức của cô đều dừng lại ở việc cô uống rượu tại khách sạn kia, không thể hiểu nổi tại sao cô lại ở đây lúc này.

Một nữ giúp việc đi lên cầu thang, bàn tay vẫy vẫy, ý là mời Diệp Phi xuống ăn cơm.

Lông mày Diệp Phi chột nhú. Thật tiếc là cô không biết ngôn ngữ ký hiệu tay. Trừ việc ăn cơm, cô không hiểu được ý của nữ giúp việc câm này.

“Chủ nhân của cô là ai? Chuyện đó, cô có bức ảnh nào của chủ nhân không, hoặc số điện thoại?” Cô hỏi.

Ít nhất thì cô cũng cần phải làm rõ đã có chuyện gì xảy ra tối qua!

Nữ giúp việc lắc đầu, biểu thị không có, ra dấu bằng tay như trước bảo cô dùng cơm.

Diệp Phi đành phải gật đầu: “Tôi đi tắm đã rồi sẽ xuống ăn cơm nhanh thôi.”

Có được câu nói của cô, nữ giúp việc mới quay người đi xuống tầng.

Diệp Phi quay trở về phòng, nhìn thấy quần áo mới trên ghế salon, không biết là ai chuẩn bị cho cô, cô mặc vào rất vừa người.

Cô rửa mặt xong đi ăn điểm tâm. Khi cô ăn xong, nghe thấy tiếng còi xe hơi, người hầu gái tỏ ý cô có thể rời đi.

Diệp Phi đi ra liền nhìn thấy một chiếc taxi, đáng tiếc dù cho cô có hỏi tài xế như thế nào thì cũng không lấy được số điện thoại của người đã đặt taxi.

Bởi tài xế nói đó là một số điện thoại nặc danh, không hiện số điện thoại nhưng đã chuyển tiền cho hắn rồi, cho nên hắn đã tới.

Diệp Phi hoàn toàn cạn lời. Cô giống như là bị một bàn tay vô hình nắm trong tay, mà cô chỉ có thể nhảy trong lòng bàn tay kia, làm thế nào cũng không thấy được người thao túng hết thấy!

Xe taxi đưa cô đến biệt thự nhà họ Mộ. Cô thật sự bất ngờ về người điều khiển này, tại sao lại đưa cô đến đây.

Cô xuống xe đi vào biệt thự liền nhìn thấy Cung Trạch Vũ đứng trong phòng khách kéo rương hành lý.

“Lạc Lạc, rương hành lý của em quên tại khách sạn, anh đưa đến cho em.” Cung Trạch Vũ nói.

“Anh Vũ, cảm ơn anh! Để em gọi cha mẹ em ra gặp anh nhé!” Mộ Lạc Lạc hưng phấn nói.

“Anh trai em đã điều tra ra được người đàn ông ôm Diệp Phi đi ngày hôm qua là ai chưa?” Cung Trạch Vũ hỏi, đây mới là mục đích chính mà anh tới đây hôm nay.

“Còn chưa có. Anh trai em tối qua ở nhà Thiên Tịnh, cùng Thiên Tịnh thân thiết, chỉ có thể chờ anh ấy trở về mới tra được.” Mộ Lạc Lạc nói,

lúc ngược mắt liền nhìn thấy Diệp Phi đứng trước cửa phòng khách:
“Diệp Phi, cô về rồi? Nói! Tên đàn ông tối qua là ai?”

Chương 40

Trong đầu Diệp Phi chỉ tràn đầy một câu: Mộ Thương Nam đến nhà Thiên Tịnh và thân mật với Thiên Tịnh.

Không thể nói rõ đây có phải là cảm giác đau đớn trong tim không, cô chỉ cảm thấy trong lòng trống rỗng như thể mình đánh rơi mất vật gì rất quan trọng.

Tự cười nhạo chính mình ngốc nghếch. Rõ ràng cô biết rằng anh là bạn trai của Thiên Tịnh, vậy mà vẫn khó chịu vì câu nói này.

Cung Trạch Vũ tiến lại gần Diệp Phi, ánh mắt anh chăm chú nhìn gương mặt nhỏ bé của cô: “Phi Phi, ai mang em đi vậy? Cả đêm qua em đã đi đâu?”

Thanh âm của người đàn ông kéo lại suy nghĩ của Diệp Phi: “Em không biết. Em không nhớ gì chuyện tối hôm qua cả, chỉ nhớ mình uống rượu trong khách sạn, sau đó không còn nhớ được gì nữa.”

“Ha ha, không nhớ gì nữa? Nói nghe nhẹ nhàng nhỉ. Chúng tôi đều nhìn thấy cô bị một người đàn ông ôm đi mất! Cô còn muốn chối? Đúng là tiện nhân! Tìm ba tên trai bao vẫn còn chưa đủ hay sao mà còn phải gọi thêm một người nữa! Rốt cục thì bao nhiêu người mới đủ thỏa mãn cô đây?” Mộ Lạc Lạc lớn tiếng chất vấn.

“Ba tên trai bao? Ba tên trai bao ở đâu ra vậy?” Diệp Phi ngạc nhiên.

Chuyện tối qua cô chẳng hề biết gì cả.

Mộ Lạc Lạc giữ chặt cánh tay Cung Trạch Vũ: “Anh Vũ, anh đã nhìn thấy bộ mặt thật của cô ta chưa? Cô ta còn dám tròng mắt nói dối đấy!”

Cô ả thiếu điều cười ra tiếng thôi, ả không tin là Cung Trạch Vũ sẽ còn thích Diệp Phi!

Diệp Phi nhìn về phía Cung Trạch Vũ: “Học trưởng, cuối cùng đã có chuyện gì vậy? Anh nói cho em biết đi!”

Lông mày của Cung Trạch Vũ nhíu chặt: “Đêm qua bọn anh không tìm thấy em nên đã đến phòng khách sạn trên tầng để tìm. Lúc bọn anh phá cửa xông vào phòng, trên nền nhà có ba tên trai bao đang nằm, một người đàn ông đeo mặt nạ bạc ô mem chạy trốn bằng cửa sổ. Rốt cục đã có chuyện gì xảy ra thì bọn anh cũng không biết. Anh đã tìm em cả đêm...”

“Em không biết tại sao lại có trai bao ở đây. Chắc chắn có người muốn hãm hại em!” Diệp Phi nói.

Làm sao lại có người đàn ông đeo mặt nạ bạc đến nữa? Chẳng lẽ có những bốn tên trai bao? Cô nghi ngờ.

Lông mày Mộ Lạc Lạc chột nháy, âm ỉ nói: “Anh Vũ, em có thể chứng minh cô ta đang nói dối! Cô ta gọi trai bao đến thì chắc chắn phải liên lạc với bọn họ, trong điện thoại nhất định có số điện thoại của bọn họ! Cô dám lấy điện thoại của cô ra đây không?”

Diệp Phi lấy điện thoại ra: “Đêm qua tôi chưa từng liên hệ với bất cứ ai!”

Mộ Lạc Lạc cướp lấy điện thoại trong tay Diệp Phi, quen đường quen lối mà mở trình duyệt web: “Anh Vũ, anh nhìn này, em tìm thấy lịch sử cô ta đặt trai bao trên mạng rồi! Tối hôm qua cô ta nói cái gì mà bị bán cho lão già nên mới tìm trai bao đều là nói dối. Cô ta vốn dĩ là người phóng đảng, là người phụ nữ chẳng có việc gì cũng tìm trai bao để an ủi.”

Cô ả chìa màn hình điện thoại cho tất cả mọi người xem, đặc ý vênh mặt lên trời.

Diệp Phi kinh ngạc nhìn trang web trên màn hình điện thoại của mình, dù cho cô có mất trí nhớ thì cô cũng sẽ không bao giờ đặt trai bao trên mạng.

“Cô còn có gì ngụy biện?” Mộ Lạc Lạc khinh thường nhìn Diệp Phi, ngữ khí tràn ngập trào phúng.

Khóe môi Diệp Phi khẽ nhếch, giờ tay dùng toàn lực tát thẳng lên khuôn mặt vênh váo của Mộ Lạc Lạc.

Mộ Lạc Lạc không ngờ đến Diệp Phi dám đánh cô ả. Một cái tát trên mặt này gây ra tiếng vang thật to dội vào tai ả. Khuôn mặt ả đỏ tấy đau đớn.

“A! Cô dám đánh tôi! Người đâu! Mau tới đây nhanh lên!” Cô ả sợ hãi lui về phía sau. Cô ả rõ ràng là thiên kim tiểu thư ở đây, thế nhưng khí thế của Diệp Phi bỗng khiến cô run sợ!

Mộ Lạc Lạc gọi một tiếng, tất cả người giúp việc của nhà họ Mộ đều chạy ra, Liễu Họa và Mộ Thâm cũng bị đánh động tới rồi.

“Trời ơi! Có chuyện gì vậy?” Liễu Họa nhìn thấy gương mặt con gái mình bị tát sưng phù, ngạc nhiên tròn tròn mắt.

“Mẹ! Là Diệp Phi tát con! Mẹ nhìn cô ta tát con đây này!” Mộ Lạc Lạc giơ mặt ra cho cha mẹ nhìn.

Liễu Họa tức giận: “Diệp Phi, con trai tôi thuê cô về làm trợ lý cho nó mà cô dám tát con gái tôi? Người đâu, đánh nó cho tôi, đánh con tiện nhân này mạnh vào!”

Ánh mắt Diệp Phi trở nên sắc bén: “Tối qua Mộ Lạc Lạc chuốc thuốc tôi, thuê ba tên trai bao về chà đạp tôi, chẳng lẽ tôi không nên đánh cô ta sao? Cho dù nhà họ Mộ một tay che trời thì cũng phải nói lý chứ?”

“Không phải! Cha mẹ đừng nghe cô ta nói dối! Cô ta giỏi nhất là nói dối đấy! Trong điện thoại của cô ta có lịch sử đặt trai bao trên mạng!” Khuôn mặt của Mộ Lạc Lạc trắng bệch, đáy lòng có chút hoảng loạn.

“Tôi không hề nói dối. Mộ Lạc Lạc, điện thoại của tôi có lịch sử đặt trai bao trên mạng, tại sao tôi không biết mà cô lại biết rõ thế? Còn có lúc cô xin lỗi tôi, bắt tôi uống rượu còn dùng nhẫn của cô đâm vào tay tôi nữa.” Diệp Phi nói.

Cô nhìn thấy Mộ Lạc Lạc nhanh chóng mở trình duyệt web đó, trừ phi Mộ Lạc Lạc đã biết trước mà thôi. Với lại, trạng thái mất hết ký ức về tối qua của cô tuyệt đối bất thường, mà cô có thể hồi tưởng lại những

điểm bất thường này nhưng lại bị Mộ Lạc Lạc làm loạn mất. Cho đến bây giờ tay cô vẫn còn có vết đỏ đấy.

“Nhẫn của tôi thì làm sao? Chỉ bị viên đá trên chiếc nhẫn đâm vào tay có một cái mà nói là tôi hại cô á? Cha mẹ có tin được lời cô ta không? Tôi mở trình duyệt web của cô, tìm thấy địa chỉ web rồi còn thấy cô đã từng đăng nhập vào đây. Sao nào? Điều này không phải rất bình thường sao?” Mộ Lạc Lạc liên tiếp phủ nhận.

“Đúng vậy. Con gái tôi thông minh tìm thấy lịch sử cô đặt trai bao. Chuyện cô làm cô còn sợ người khác biết à? Tôi đã sớm biết cô là đứa phóng đảng mà, nhưng không thể ngờ được cô lại có thể phóng đảng đến như vậy! Một buổi tối còn muốn ba người! Cô đứng trong nhà tôi, tôi còn thấy cô làm bẩn đất nhà tôi nữa đấy!” Liễu Họa hét lên tức giận.

“Mẹ, không phải ba người đâu, những bốn người cơ. Còn có một người ôm cô ta bỏ trốn mất đấy!” Mộ Lạc Lạc ác độc nói.

Liễu Họa vuốt ve gương mặt con gái mình: “Ai đánh con gái tôi thì phải đánh trả nó gấp mười lần trăm lần!”

Theo mệnh lệnh của bà, nữ giúp việc và vệ sĩ xông đến gần Diệp Phi.

Cung Trạch Vũ đứng chắn trước mặt Diệp Phi: “Dừng tay lại! Các người đã điều tra rõ chân tướng chưa? Không lẽ nhà họ Mộ cũng chỉ đến vậy thôi sao?”

“Nhà họ Mộ còn chưa tới lượt người nhà họ Cung đánh giá! Chúng ta còn không có đồng ý để cho con gái lui tới với người!” Liễu Họa vênh

mặt hất hàm nói.

“Thật xin lỗi Mộ phu nhân, tôi thấy là bà nghĩ nhiều rồi, là tôi vẫn luôn không đồng ý lui tới với con gái bà. Các người không xét sự thật rõ ràng, tôi muốn tra rõ.” Cung Trạch Vũ cầm tay Diệp Phi “Chúng ta đi!”

“Đứng lại! Cung Trạch Vũ! Tôi là nể mặt mũi con gái tôi mới nói chuyện với cậu! Nhà tôi không phải cậu có thể tùy tiện muốn đến thì đến đi thì đi! Diệp Phi đánh con gái tôi, đến lượt cô ta bị trừng phạt!” Liễu Họa nói.

“Trong lòng bàn tay tôi có dấu vết bị đâm. Nếu như chỉ là bị kim cương làm xước thì căn bản sẽ không có dấu vết này!” Diệp Phi đưa tay mình ra cho mọi người xem.

Cung Trạch Vũ trầm mặt xuống: “Chúng ta đi bệnh viện xét nghiệm một chút liền biết là có vấn đề hay không.”

Hắn kéo tay Diệp Phi, mang cô đi về phía cửa.

“Đứng lại, không cho phép để Diệp Phi đi, đánh cho ta!” Mộ Lạc Lạc gấp gáp ra lệnh.

Vệ sĩ xông về phía Cung Trạch Vũ, cướp người trong tay anh. Cung Trạch Vũ đánh nhau với mấy người vệ sĩ.

Người hầu gái chạy tới bắt Diệp Phi, đem Diệp Phi bắt quỳ xuống đất.

“Đánh cho ta, xé miệng nó ra cho ta!” Mộ Lạc Lạc tức giận nói.

Diệp Phi quật cường muốn đứng lên, nhưng cô lại bị mấy người hầu gái đè, căn bản không đứng dậy nổi. Cô nhìn một bàn tay dày mấp của một người hầu gái mấp mạp chuẩn bị giáng một cái tát xuống mặt mình.

Cái tát giáng xuống nhưng lại không có sự đau đớn như dự tính, người hầu gái bị đập bay lên, nặng nề rơi xuống đất...

Chương 41

Diệp Phi cảm giác nền nhà bị người hầu gái đạp đến rung lên, ngược mắt lên thì lại nhìn thấy bóng dáng cao to của anh.

Đôi mắt của cô dăng lên làn nước nhàn nhạt, chỉ nhạt thôi, trong mắt là hình ảnh của Mộ Thương Nam và Thiên Tịnh đứng sau anh.

Nếu như không phải tối qua ở cùng nhau thì bọn họ cũng sẽ không cùng nhau trở về đây.

Tất cả tình cảm trong ánh mắt của cô đều bị ý nghĩ chợt lóe lên này dập tắt.

Mộ Thương Nam tiến về phía Diệp Phi, “Buông tay.”

Khóe môi anh phát ra hai tiếng lạnh lùng.

Đám hầu gái bị dọa tới mức lùi ra phía sau, “Thiếu gia, là...là lệnh của phu nhân và tiểu thư.”

Chỉ là bị ánh mắt lạnh lẽo của anh nhìn vào thì cũng khiến đám người hầu cảm thấy bản thân phải xuống địa ngục vậy!

Mộ Thương Nam đưa tay đỡ Diệp Phi đứng dậy, lại bị cô gạt ra.

Diệp Phi tự mình lồm cồm bò dậy, gương mặt lạnh tanh giống như

đang nhìn một người xa lạ.

“Tổng giám đốc Mộ là muốn giúp em mình đánh sao? Hay là tha cho tôi? Muốn đánh thì đánh nhanh đi, tôi còn phải cùng học trưởng tới bệnh viện kiểm tra vết thương, việc này tôi sẽ điều tra rõ ràng, bất kể là ai hại tôi, tôi cũng không bỏ qua đâu!”

“Anh, anh về thật đúng lúc, anh xem cô ả đê tiện này đánh em này! Mặt em sưng hết rồi này!” Mộ Lạc Lạc ngẩng đầu lên cho anh mình xem, anh là người thương cô nhất.

Lúc học phổ thông, chỉ vì cô và bạn cùng bàn đánh nhau, anh cô liền cho thuộc hạ dạy dỗ cô gái kia, đánh đến mức người ta nghỉ học nửa năm, còn cố tình lưu lại một năm, chỉ sợ lại đụng phải cô!

Cô đã đợi không được để thấy cảnh Diệp Phi bị đánh thảm thương rồi!

Mộ Thương Nam một tay nắm lấy tay Mộ Lạc Lạc, nhìn ngón tay của cô, chiếc nhẫn kim cương trên ngón tay rõ ràng đã mất một hạt.

“Mộ Lạc Lạc, nói thật đi!”

Đồ là anh cho Mộ Lạc Lạc, không có gì có thể qua mắt được anh.

Mộ Lạc Lạc chột dạ, trước giờ Mộ Thương Nam chưa từng gọi cả tên họ của cô! Hơn nữa cô chưa từng nghe qua ngữ khí lạnh lùng như vậy của anh!

Tim cô đập loạn xạ, muốn dùng cây kim độc giấu trong chiếc nhẫn

này thì nhất thiết phải bỏ một hạt kim cương ra, “Anh, em là Lạc Lạc, là em gái của anh.”

Ánh mắt lạnh lẽo của Mộ Thương Nam giống như dòng không khí lạnh ở Alaska, rồi đột nhiên giơ tay đánh một bên mặt của Mộ Lạc Lạc.

Tất cả suy đoán của tối qua đều đã xác thực rồi, chính là do em gái ruột hại người phụ nữ của anh.

Âm thanh nặng nề giáng xuống gương mặt của Mộ Lạc Lạc, Mộ Lạc Lạc bị đánh tới mức ngã xuống đất.

“Anh, em là em của anh! Anh vì ả đề tiện này mà đánh em?” Mộ Lạc Lạc bùng mặt khóc ầm ức.

Liễu Họa vội vàng đỡ con gái dậy, “Mộ Nam, con làm gì vậy? Lạc Lạc có làm sai chuyện gì mà con đánh nó?”

“Mộ Lạc Lạc, xin lỗi Diệp Phi đi!” Mộ Thương Nam lạnh lùng ra lệnh.

“Không, em không làm, cho dù em có châm kim cô ấy một nhát thì có làm sao? Ai bảo cô ta cướp bạn trai của em? Hơn nữa tối qua bị người đưa đi cô ta cũng có mất mát gì đâu!” Mộ Lạc Lạc khóc nói.

“Không mất mát? Em dùng điện thoại cô ấy đặt ba đứa trai bao, còn dùng thân phận của em mượn phòng. Em gái của anh mà lại làm chuyện bỉ ổi như vậy sao?” Mộ Thương Nam gằn giọng.

Liễu Họa cuối cùng cũng hiểu ra chuyện gì, bà ta nhìn con gái một

cách đầy trách móc, “Bỏ đi, Lạc Lạc còn nhỏ mà? Còn là lần đầu yêu đương, xem nặng việc này là điều bình thường mà! Nói tới cùng, cũng là lỗi của Diệp Phi, nếu nó không cướp bạn trai của người ta thì đã không có chuyện gì rồi? Người đâu, tránh đường cho họ đi đi!”

Bà ta hất mặt sai khiến, không hề cảm thấy cách làm của con gái mình có vấn đề gì.

Cung Trạch Nam lạnh lùng nói, “Mộ phu nhân, bà nghĩ sai một chuyện rồi, tôi vốn không phải bạn trai của Mộ Lạc Lạc. Nếu như tôi không phải thì bà dựa vào đâu nói Diệp Phi cướp bạn trai của Mộ Lạc Lạc? Mà Mộ Lạc Lạc lại có quyền gì hãm hại Diệp Phi? Làm gia đình quý tộc mà bà lại không dạy dỗ tốt con gái mình, còn điều vô dương oai, giáo dục của Mộ gia cũng chỉ có thế thôi!”

Liễu Họa bị Cung Trạch Nam trách móc đến cứng họng không nói nên lời.

Khóe môi bà ta nhếch lên, “Việc này là do Lạc Lạc quá xúc động, như vậy đi, Diệp Phi, cô ra giá đi, tôi bồi thường tiền cho cô, bồi thường mất mát của cô.”

Diệp Phi cười lạnh, “Thì ra trong mắt của Mộ phu nhân, tiền có thể bồi thường mọi thứ, nếu vậy thì, hôm nay tôi tẩm thuốc Mộ Lạc Lạc, tìm cho cô ta ba người trai bao, Mộ phu nhân ra giá đi!”

“Cô!” Liễu Họa tức đến đỏ mặt, lồng ngực nhô lên dữ dội, nhưng lại không nói được lời nào.

“Tiện nhân, tôi mà giống cô sao? Tôi là tiểu thư của Mộ gia!” Mộ Lạc

Lạc gào lên.

“Cho dù em là em gái anh thì rốt cuộc ai cho em cái quyền làm ra chuyện bĩ ổi như vậy? Xin lỗi Diệp Phi đi!” Mộ Thương Nam lạnh lùng ra lệnh.

Sắc mặt Mộ Lạc Lạc trắng bệch, cả đời này cô ta chưa xin lỗi ai bao giờ.

Mà cô ta cũng cảm nhận được ngữ khí bức người của anh mình, rõ ràng nếu không xin lỗi thì Mộ Thương Nam sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cô ta.

“Em, anh, bằng không anh giết em đi. Em không xin lỗi, cô ta là đồ đàn bà đê tiện!” Cô ta ngẩng mặt lên nhìn anh mình, tin chắc giữa mình và Diệp Phi, Mộ Thương Nam nhất định sẽ chọn mình!

“Người đâu, đưa tiểu thư đến Phật đường phạt quỳ, cho đến khi nó chịu xin lỗi mới thôi!” Mộ Thương Nam ra lệnh.

Thiên Tịnh bước tới, “Em họ, Lạc Lạc còn nhỏ không hiểu chuyện, có gì em lại tính toán với con bé, chúng ta sau này đều là người nhà, chi bằng bỏ qua đi? Nếu em muốn xin lỗi thì chị quỳ xuống xin lỗi em!”

“Bịch” Cô ta đã quỳ ngay trước mặt Diệp Phi.

Khóe môi Diệp Phi co rút lại, Thiên Tịnh lúc nào cũng diễn tròn vai trong lúc thích hợp nhất!

Lúc này, cho dù là Liễu Họa hay Mộ Lạc Lạc đều rất cảm kích Thiên

Tĩnh! Còn cô thì lại là đứa con gái ác độc cứ túm lấy bím tóc của người ta không buông!

Khóe môi của cô cong lên, “Chị họ là thật lòng xin lỗi sao?”

Thiên Tĩnh quệt nước mắt, cô ta biết Liễu Họa và Mộ Lạc Lạc đang nhìn cô ta, cô ta phải diễn cho thật tốt, khiến bọn họ nhớ tới ân tình của cô ta cả đời!

“Hai người một người là em dâu của chị, một người là em họ của chị, chị đều thương cả hai người. Em họ, chị thật lòng xin lỗi mà! Thực ra nếu như em chỉ cần không cướp học trường với Lạc Lạc thì nó cũng sẽ không oán hận em!”

Diệp Phi cười lạnh thành tiếng, rõ ràng là đem trách nhiệm đẩy sang người cô mà, “Nếu như ngày mai cô ta lại thích một người đàn ông khác, mà người đàn ông đó cũng không thích cô ta, không biết có phải cũng sẽ trách lên đầu tôi không?”

Em!” Thiên Tĩnh nhất thời cứng họng.

“Nếu chị họ đã thật lòng xin lỗi, vậy thì đi tìm ba người trai bao về làm một đêm đi, tôi sẽ tha cho chị!” Diệp Phi lạnh lùng nói, cô lương thiện nhưng tuyệt đối không phải là đồ ngu mềm yếu dễ bị ức hiếp!

Thiên Tĩnh hít sâu một hơi, Diệp Phi muốn cô ta lên giường cùng với ba người trai bao!

“Em họ, em đừng ép người quá đáng!” Gương mặt bạch liên hoa của cô ta sắp trụ không được nữa rồi, cho dù thế nào đi nữa thì cô ta cũng

không thể dùng cách này để xin lỗi được, không thì cô ta làm sao có thể gả vào Mộ gia chứ?

“Chị họ không phải là thật lòng xin lỗi sao? Lúc nãy chị nói chuyện này cũng có là gì đâu mà? Vậy chị trải qua chuyện của tôi hôm qua đi, thì tôi sẽ tha thứ cho chị, không nhưng tha thứ cho chị, tôi còn có thể quỳ xuống xin lỗi giống như chị vậy. Sao thế chị họ? Rốt cuộc chị có phải là thật lòng xin lỗi không? Nếu là phải thì có chút thành ý đi! Tôi có thể giúp chị tìm vài người đàn ông khỏe mạnh.” Diệp Phi tức giận nói.

Chương 42

Tim Thiên Tình thất lại, cô ta nhìn Mộ Thương Nam cầu cứu, mặc dù anh chỉ ngồi trên sofa ở phòng cô một đêm thôi, nhưng cô dù sao cũng là vị hôn thê trên danh nghĩa của anh, anh không thể để cô cùng một giuộc với đám trai bao được?

Nhưng mà ánh nhìn lạnh lẽo của Mộ Thương Nam không hướng về cô, chỉ chăm chăm vào gương mặt của Diệp Phi

“Diệp Phi, chị thay Lạc Lạc xin lỗi em!” Cô ta nhắc nhở Diệp Phi, không nể mặt cô ta tức là không nể mặt Mộ Lạc Lạc và Mộ gia.

Tiếc là Diệp Phi không hề để ý đến cô ta, cô xoay đầu nhìn Liễu Họa, mắt ngấn lệ, dáng vẻ đáng thương như bị ai đó ngược đãi!

Liễu Họa không nhìn được nữa, còn tưởng rằng con trai sẽ ra mặt, kết quả anh lạ làm như người đứng đứng nhìn thôi.

“Đủ lắm rồi! Lại ép cả chị họ mình như vậy! Trái tim để đâu chứ? Thương Nam, con xem người phụ nữ này độc ác tới mức nào?”

“Nếu tôi độc ác, thì con gái của bà tìm cho tôi ba trai bao thì cô ta là gì?” Diệp Phi chống trả.

“Làm sai thì không xin lỗi sao?” Mộ Thương Nam lạnh lùng hỏi.

Liều Họa ôm chặt ngực áo, bà ta tức đến mặt xanh mét, thở mạnh!

Mộ Thâm đỡ lấy vợ mình, “Thương Nam mau gọi bác sĩ, bệnh tim của mẹ con tái phát rồi!”

Ông gọi một người hầu, bế Liều Họa về phòng.

“Mẹ!” Mộ Lạc Lạc cất bước chạy theo.

Mộ Thương Nam một tay giữ lấy cánh tay em mình, “Quỳ xuống xin lỗi! Không thì rút khỏi Mộ gia, Nhiếp Hạo, khóa hết tất cả thẻ ngân hàng của nó lại.”

Lực của anh rất mạnh, trực tiếp đẩy Mộ Lạc Lạc xuống nền nhà.

Một tay kia thì gửi tin cho Sở Nhiễm, báo cho Sở Nhiễm đến khám bệnh cho mẹ mình.

Mộ Lạc Lạc từ dưới đất bò dậy, ngược mắt nhìn ánh mắt lạnh lẽo bức người của Mộ Thương Nam, anh giống như không phải đang nhìn em gái, mà giống như nhìn một người lạ, nên nói là đến cả người lạ cũng không bằng!

Cơ thể cô ta không kiềm được mà run lên, tuy là ngang ngược kiêu ngạo từ nhỏ, nhưng khi anh mình nổi giận cô ta vẫn rất sợ. Quan trọng nhất là vẫn là thẻ ngân hàng, không có tiền thì làm sao cô ta sống cuộc sống đại tiểu thư đây?

Cô ta cúi đầu, ép bản thân xin lỗi Diệp Phi, “Xin lỗi.”

“Anh không nghe thấy.” Mộ Thương Nam nói.

“Anh!” Mộ Lạc Lạc gào lên, nhưng sắc mặt Mộ Thương Nam càng thêm u ám, cô ta cắn răng hô to, “Xin lỗi!”

Nước mắt giàn giụa, trước giờ cô chưa từng chịu nhục như vậy.

“Nhớ kỹ, cho dù em là em gái anh, nếu em làm ra những chuyện bỉ ổi thì anh cũng không dễ dàng cho qua đâu!” Mộ Thương Nam cảnh cáo.

Mộ Lạc Lạc đưa tay lau nước mắt, “Em đã xin lỗi, còn chưa xong sao?”

“Lên lầu xem mẹ đi.” Mộ Thương Nam nói.

Mộ Lạc Lạc đứng dậy, tức giận nhìn Diệp Phi, “Diệp Phi, cho dù tôi xin lỗi thì đã làm sao? Cô đã bị đám trai bao dùng qua rồi, không có đàn ông nào chịu lấy cô đâu!”

Lòng Diệp Phi chợt trở nên lạnh lẽo, tin này truyền ra ngoài thì cô thật sự không cần lấy chồng nữa.

Không thể không nói, Mộ Lạc Lạc và Thiên Tịnh đều tàn nhẫn như nhau.

“Ai nói sẽ không có người muốn Diệp Phi?” Cung Trạch Vũ bước lên, “Phi Phi, anh đồng ý lấy em, em không cần trả lời anh ngay, lời cầu hôn này của anh có hiệu lực cả đời, chỉ cần em gật đầu, anh sẽ lấy em!”

Gương mặt Mộ Thương Nam nhẵn lại trong một lát, “Người đâu, đuổi Cung Trạch Vũ ra ngoài! Mộ gia không cho phép người họ Cung bước chân vào!”

Theo lệnh của anh, Nhiếp Hạo dẫn người xông về phía Cung Trạch Vũ, đuổi anh ra khỏi Mộ gia.

Mộ Lạc Lạc vội vàng kéo tay Mộ Thương Nam, “Anh, anh không thể đánh anh ấy! Hôm qua ở khách sạn anh đã đồng ý cho em qua lại với Cung Trạch Vũ rồi!”

Sắc mặt Mộ Thương Nam cứng đờ, “Đưa tiểu thư đến Phật đường hối lỗi, phạt quỳ ba ngày!”

Mộ Lạc Lạc bị mấy người hầu kéo đi, cô ta không cam tâm mà quay đầu lại, “Anh, anh không giữ lời hứa! Hôm qua anh đã đồng ý rồi!”

Mộ Thương Nam vung tay một cái, người hầu kéo Mộ Lạc Lạc đi không dám chần chừ, còn Nhiếp Hạo thì đem người đến đánh đuổi Cung Trạch Vũ ra khỏi biệt thự.

Thiên Tịnh vội vã chạy đi tìm Mộ Lạc Lạc, may là hôm qua cô ta thông minh dùng thân phận của Mộ Lạc Lạc mượn phòng, nếu không hôm nay cô cũng bị lộ rồi, cô ta thay Mộ Lạc Lạc xin lỗi, chính là muốn Mộ Lạc Lạc nợ cô ta một ân tình, cô ta không yên tâm nên đi tìm Mộ Lạc Lạc dặn dò tuyệt đối không được khai cô ta ra.

Trong sảnh lớn chỉ còn Mộ Thương Nam và Diệp Phi, anh chậm chậm bước tới chỗ cô.

“Để em chịu ầm ức rồi, xin lỗi.” Mấy chữ sau anh nói với ngữ khí nặng nề.

Trái tim Diệp Phi đột nhiên đập nhanh, giọng nói nặng nề của anh suyt chút nữa khiến cô tưởng anh đang xót xa vì cô, nhưng anh lại là vị hôn phu của Thiên Tịnh.

Nhưng anh lại có thể tát Mộ Lạc Lạc, đánh Mộ Lạc Lạc, cô thật sự bất ngờ.

“Không...” Môi cô động đậy, muốn nói không có gì, nhưng đến bản thân cũng không biết rốt cuộc đêm qua mình đã bị xâm hại chưa, càng không biết đêm qua đã xảy ra chuyện gì.

Mộ Thương Nam cúi đầu, ghé sát vào vành tai của cô, “Nếu em cảm thấy tối qua có gì không thỏa đáng, anh sẽ chịu trách nhiệm mọi thứ của em.”

Diệp Phi vô cùng kinh ngạc ngẩng lên nhìn anh, đầu của vẫn giữ trạng thái cúi thấp, môi cô đập vào cằm của anh.

Cảm giác khác thường này tác động thẳng đến tim cô, giống như chạm phải nguồn điện.

Cô bị cảm giác của mình làm cho kinh ngạc rồi, bàn tay nắm chặt, móng tay thì đâm vào lòng bàn tay của mình, dùng cảm giác đau để nhắc nhở bản thân, người đàn ông này là vị hôn phu của Thiên Tịnh!

Hơi thở của Mộ Thương Nam càng mạnh, chỉ là chạm vào cô một

chút, ngửi thấy mùi thơm của cô, chỗ bị phỏng của anh lại có cảm giác căng đau.

Anh nhú mày, anh không còn lời nào với cơ thể của mình.

Giữa hai người vương vấn một bầu không khí mờ ám.

Sở Nhiễm cầm theo hộp cứu thương chạy vào trong biệt thự, “Mẹ của anh đâu?”

Lúc này Mộ Thương Nam mới kéo khoảng cách giữa mình với Diệp Phi ra, “Mẹ tôi ở trong phòng ngủ trên lầu. Có lẽ là do bệnh khó thở cũ, cô lên khám xem thế nào đi.”

Mẹ của anh một khi đã tức giận thì sẽ khó thở, trước đây cũng trải qua việc như vậy, nhưng mà không nguy hiểm đến tính mạng.

“Ừ, tôi biết rồi.” Sở Nhiễm đi lên lầu hai của biệt thự một cách quen thuộc.

Thời gian trôi qua không quá dài, Sở Nhiễm bước ra khỏi phòng, “Tôi đưa dì đến bệnh viện để theo dõi, tôi cảm thấy bệnh tim của dì ấy nặng hơn rồi, không chỉ là căn bệnh cũ nhịp tim không đều và khó thở nữa.”

Mộ Thâm dìu vợ của mình chậm chậm bước xuống lầu, “Thương Nam, bây giờ mẹ của con không chịu thêm đả kích được nữa, sau này không được đưa Diệp Phi về biệt thự, còn nữa, ý của mẹ con là bảo Thiên Tịnh ở lại đây chăm sóc bà ấy.”

Thiên Tịnh bước ra phôi Phật đường thì vừa hay nghe thấy câu nói của Mộ Thâm, vội vàng chạy qua đỡ Liễu Họa, “Dì à, con nhất định sẽ chăm sóc tốt cho dì!”

Cô ta đặc ý nhìn Diệp Phi, cho dù quỳ xuống trước Diệp Phi thì có sợ gì, từ hôm nay trở đi cô ta đã có thể tiến dần từng bước để ở lại biệt thự của Mộ gia rồi!

Mộ Thương Nam hơi gật đầu, “Đương thôi, con và Diệp Phi đi làm trước.”

Anh đưa tay nắm lấy bàn tay của Diệp Phi.

Ánh mắt của Diệp Phi chăm chú nhìn ánh mắt đặc ý của Thiên Tịnh, không thềm né bàn tay của Mộ Thương Nam, chủ động đan mười ngón tay với anh, tình tứ như một đôi yêu nhau vậy, cô dừng dừng bước ra khỏi biệt thự cùng anh trước ánh nhìn của Thiên Tịnh, ngồi vào trong xe của anh.

Không cần nhìn thì cũng biết, gương mặt của Thiên Tịnh sẽ trở nên như thế nào!

Oa ha ha!

Chương 43

“Dì à! Dì đừng tức giận, anh Thương Nam chỉ nhất thời bị mê hoặc thôi, tối qua anh ấy còn cùng với con...” Thiên Tịnh cố ý cúi thấp đầu xấu hổ, giống như tối qua cô và Mộ Thương Nam đã làm chuyện gì vậy.

Liễu Họa vỗ vô bàn tay Thiên Tịnh, “Con hiền quá rồi, em họ con đứng trước mặt con công khai cướp người yêu, con lại nghĩ cho nó, còn khuyên dì đừng tức giận. Thương Nam sao lại không nhìn thấy điểm này của con chứ? Con yên tâm, lần này ở nhà dì, dì sẽ để con và Thương Nam bồi đắp tình cảm, con ở phòng của Thương Nam, cô em họ gì đó của con cứ để nó cút xa đi!”

Thiên Tịnh đắc ý không tả xiết, nếu như cô ta ở phòng của Mộ Thương Nam, cô ta có lòng tin sớm muộn anh cũng phủ phục trước cô.

Diệp Phi ngồi trong xe, hất tay anh ra, “Lái xe ra khỏi biệt thự, dừng xe. Hôm nay tôi xin nghỉ.”

“Xin nghỉ? Em có việc gì, đi đâu? Hay là trong người không khỏe?” Mộ Thương Nam nhớ lại chuyện tối hôm qua, anh tự suy xét lại, hôm qua không làm cô bị thương chứ!

“Tôi không có không khỏe, tôi nghỉ phép, Nhiếp Họa, anh dừng xe ở đây được rồi!” Diệp Phi nói. Cô đã nhìn thấy người mình cần tìm.

Nhiếp Hạo nghe theo, dừng xe bên vệ đường.

Diệp Phi bước xuống xe, chạy thẳng đến người đàn ông trước mặt, khi này Cung Trạch Vũ bị Nhiếp Hạo đuổi ra khỏi biệt thự, cho dù Cung Trạch Vũ không bị thương, cô cũng thấy có lỗi với Cung Trạch Vũ, suy cho cùng Cung Trạch Vũ là vì cô nên mới đến Mộ gia.

“Học trưởng! Xin lỗi, hại anh bị đánh!” Cô vội chạy đến.

Cung Trạch Vũ quay đầu nhìn Diệp Phi, “Anh không sao. Nhìn thấy em không sao là anh yên tâm rồi, đều tại anh chọc giận Mộ Lạc Lạc ở bữa tiệc, nếu không tối qua em cũng không gặp chuyện.”

Mộ Thương Nam nhăn mặt, theo cô xuống xe, cô gái nhỏ của anh xin nghỉ phép chính là muốn ở cùng với Cung Trạch Vũ!

Khi này anh không từ chối là chỉ vì muốn xem cô làm gì.

Anh sai bước tới, một tay nắm lấy cánh tay Diệp Phi, “Đi làm với anh! Anh ta không tới lượt em quan tâm!”

Anh ngang ngược nói, cô gái này muốn chết hay sao? Trước mắt anh lại đi quan tâm người đàn ông khác, anh có hơi hối hận tối hôm qua không làm triệt để, đáng lẽ phải làm đến mức cô nằm một tuần trên giường không xuống đất được!

Cánh tay của Diệp Phi bị anh kéo đi, cô cố sức vùng ra, “Anh buông tôi ra. Hôm nay tôi nghỉ phép!”

“Anh không cho! Về cho anh!” Anh ôm lấy cô nhét vào trong xe rồi bảo Nhiếp Hạo lái đi.

Ánh mắt trong veo của Cung Trạch Vũ dõi theo chiếc xe lái đi xa, bỗng nhiên trở nên u ám, trong đôi mắt đen nhánh dường như có một màn nước Alaska.

Đôi môi anh hiện lên sự cô đơn lạnh lẽo, hôm qua Mộ Thương Nam đồng ý chuyện anh và Mộ Lạc Lạc, anh liền cảm thấy kì lạ, mà hôm nay phản ứng của Mộ Thương Nam, anh mới cảm thấy đây là phản ứng bình thường.

Anh cất bước, lái xe trở về nhà.

—

Một hồi chuông điện thoại vang lên, người đàn ông nhấc máy.

“Bá Tước, không tra được người đàn ông của Diệp Phi là ai. Thuộc hạ vô năng. Chẳng qua là, Mộ Thương Nam ở nhà Thiên Tịnh một đêm, ít nhất có thể chứng minh rằng suy đoán ban đầu của chúng ta là sai, Mộ Thương Nam không phải thủ lĩnh Ngân Mị của liên minh!”

“Ta cảm thấy nghi điểm của Mộ Thương Nam càng lúc càng nhiều, tiếp tục điều tra!” Bá Tước ra lệnh.

“Hả? Nghi điểm?”

“Tiếp tục điều tra. Không được bỏ qua nhất cử nhất động nào của Mộ Thương Nam.” Bá Tước nói xong liền cúp máy.

—

Diệp Phi giằng co qua lại với Mộ Thương Nam trong xe, cho dù cô có đẩy thế nào, anh cũng ôm chặt cô không buông!

“Đồ khốn! Anh buông tôi ra! Học trưởng là vì tôi mới đi anh đánh, tại sao tôi không thể đi thăm anh ấy?”

“Anh ta vì em mà bị đánh? Vậy còn anh vì em thì sao? Em phải cảm ơn anh thế nào đây?” Mộ Thương Nam hỏi.

Anh vì cô mà đến khách sạn cứu, ở cùng cô một đêm, làm sao cô lại không biết cảm kích anh được?

Đương nhiên những điều này anh không thể nói, bàn tay của Bá Tước vươn ra càng gần rồi.

Ánh mắt Diệp Phi thu lại, “Anh trừng phạt Mộ Lạc Lạc, nhưng là cô ấy sai trước, không tính là anh vì tôi! Anh buông ra! Tôi không cần anh ôm!”

Cô dùng đỉnh đầu kháng cự, cô đã xem tin tức của anh và Thiên Tịnh rồi, hai người họ cùng nhau ra khỏi biệt thự Thiên gia, anh và Thiên Tịnh đã mặn nồng rồi còn muốn lợi dụng cô nữa ư?

Cánh tay Mộ Thương Nam vẫn không buông, “Nhưng anh muốn ôm em! Anh đã nói cho dù tối qua xảy ra bất cứ chuyện gì, anh đều chịu trách nhiệm, anh cho em cơ hội làm người phụ nữ của anh. Bảo vệ không để em bị người nào ức hiếp!”

Anh trực tiếp nói rõ, anh muốn cô, từng phút từng giây đều kêu gào anh muốn cô.

“Tôi không thích làm kẻ thứ ba, nếu như Tổng giám đốc Mộ thích chơi trò mờ ám thì vui lòng tìm người khác đi!” Diệp Phi nói.

“Anh chỉ muốn tìm em. Phi Phi, chỉ cần em gật đầu, anh chỉ có người phụ nữ duy nhất là em.” Mộ Thương Nam trịnh trọng nói.

Anh suy nghĩ tới an toàn của cô nên mới không thể nói sự thật cho cô ngay bây giờ, chẳng qua anh có thể giữ cô lại bên mình, chỉ cần cô ở bên cạnh thì anh sẽ có thể bảo đảm an toàn cho cô.

Diệp Phi kinh ngạc, cô nhìn anh chăm chú, ánh mắt sâu sắc của anh xém tí khiến cô tin lời anh!

Nhưng cô không quên được, tối hôm qua anh ở cùng với ai!

Cô chuyển hướng nhìn, “Nếu anh có thể giúp tôi tra ra người đàn ông tối qua đưa tôi đi, tôi sẽ suy xét đề nghị của anh.”

Cô thật sự muốn biết người đàn ông đeo chiếc mặt nạ màu bạc là ai!

Chân mày Mộ Thương Nam nhíu lại, “Em muốn tìm anh ta?”

“Đúng, tôi muốn tìm anh ta. Anh ta chính là tên trai bao cướp đi đêm đầu của tôi.” Diệp Phi lấy điện thoại ra, muốn tìm tấm hình của mình và anh ta, lại phát hiện những tin tức liên quan tới cô trên mạng đều không có tung tích, bao gồm cả tin tối qua cô tìm ba chàng trai bao.

Mộ Thương Nam nhìn cô gái nhỏ mở to mắt kinh ngạc, khoe miệng anh cong lên, “Đã giúp em xóa sạch sẽ hết tất cả tin tức rồi, không cần lo lắng, những tin tức này sẽ không ảnh hưởng được em đâu.”

Diệp Phi thu ánh mắt lại, nhìn dòng tin tức trong điện thoại, anh xóa hết tất cả tin tức về cô, nhưng mà lại giữ lại tấm ảnh anh cùng Thiên Tịnh bước ra khỏi Thiên gia, tất cả mọi người đều bàn tán xôn xao về cô con dâu tương lai của Mộ gia!

Cô nhếch khoe miệng lên, “Tôi sẽ không cảm ơn anh, là em gái và vị hôn thê của anh hại tôi, những thứ này đều là anh nợ tôi cả.”

Tay của Mộ Thương Nam ôm lấy cơ thể của cô gái nhỏ, “Anh có thể nợ em nhiều một chút, như vậy thì có thể trả bản thân anh lại cho ém”

Cánh tay của anh ôm chặt eo của cô, cúi đầu hôn vào môi cô, cô chỉ cần ở trong vòng tay anh thì anh vốn không thể khống chế được cảm giác của bản thân mình.

Nhiếp Hạo biết điều, điều khiển cho miếng cách âm đóng lại, tiện cho hai người thân mật với nhau.

Xe hơi chạy đến vị trí đậu xe chuyên dùng của Tổng giám đốc trong tập đoàn Mộ thị.

Nhiếp Hạo bước xuống xe, đứng bên ngoài đợi Mộ Thương Nam và Diệp Phi.

Một lát sau, Thiên Tịnh lái xe đi tới, mắt nhìn thấy xe của Mộ Thương

Nam đang lắc lư ở chỗ đậu xe.

Trái tim của cô ta quặn thắt cực độ, Mộ Thương Nam dẫn theo Diệp Phi đi, bây giờ Nhiếp Hạo đứng bên cạnh, mà xe thì không ngừng rung lắc, kẻ ngốc cũng biết trong xe đang làm những gì!

Cô ta bước xuống xe của mình, đi tìm Diệp Phi trong cơn thịnh nộ ngút trời, hận không thể xé xác Diệp Phi ra!

Chương 44

Thiên Tịnh bước xuống xe đi tới chỗ xe của Mộ Thương Nam, hận không thể một bước đi tới, mở cửa xe lôi Diệp Phi không biết xấu hổ xuống xe đánh cho hả giận.

Nhiếp Hạo chắn ngay trước mặt Thiên Tịnh, gương mặt lạnh như băng, “Thiên tiểu thư, Tổng giám đốc đang xử lý việc quan trọng, cô không thể làm phiền.”

Gương mặt Thiên Tịnh nhăn lại một chút, bản thân rõ ràng là thiếu phu nhân, nữ chủ của Nhiếp Hạo, nhưng mà người này trước giờ đều chưa từng xem cô ra gì!

Cô ta ghim một nhát trong lòng, đợi tới lúc cô và Mộ Thương Nam kết hôn, cô sẽ chinh đồn kị đám vệ sĩ và người hầu không tôn trọng mình này!

“Anh Thương Nam! Em vừa từ bệnh viện về, em tới nói với anh bệnh tình của dì!” Cô ta nói lớn, chỉ mém chút là răng cắn rách môi mình, cô ta mơ hồ nghe được tiếng giằng co trong xe.

Trái tim như bị ai moi ra, cô ta thích tiền của Mộ gia, nhưng càng yêu Mộ Thương Nam.

Mộ Thương Nam là người đàn ông cô ta yêu nhất, không ai có thể chấp nhận chuyện người đàn ông mình yêu ở chung với người phụ

nữ khác, cô ta cũng không ngoại lệ!

Cửa xe mở ra, Mộ Thương Nam sải bước bước ra, bộ vest phẳng phiu của anh có hơi nhăn lại, áo sơ mi phía trong mở hai nút, nhưng mà làm chúm mắt nhất không phải những thứ này, mà là vết móng tay cào của phụ nữ trên cổ anh, còn có vết thương ở khóe môi của anh.

Diệp Phi xuống xe đằng sau anh, cô một tay đẩy người đàn ông ra, “Tránh ra!”

Cô không khách sáo mà la lớn, đàn ông đáng chết, ăn cô, còn muốn xâm phạm cô đủ kiểu, cô đương nhiên không khách sáo mà chống cự lại.

Thiên Tịnh kinh ngạc nhìn Diệp Phi đẩy Mộ Thương Nam, không hiểu Diệp Phi lấy đâu ra lá gan lớn như vậy! Phải biết là trước giờ cô ta đều rất dè dặt trước Mộ Thương Nam

“Em họ cũng ở đây à! Sao em lại đối xử như vậy với anh Thương Nam? Khó trách anh Thương Nam lại ức hiếp em?” Cô ta cố ý nói.

Diệp Phi biết Thiên Tịnh muốn chia rẽ cô và Mộ Thương Nam, cô lạnh nhạt nhìn, “Tôi đối xử với anh ta như vậy thì làm sao? Mộ Thương Nam đều không nói gì, chị có tư cách gì chỉ trích tôi?”

Tay cô vỗ vỗ gương mặt lạnh lẽo của anh, giống như người huấn luyện thú đang vỗ một con sư tử, “Bị tôi cắn có vui không?”

Môi của Mộ Thương Nam tạo thành đường thẳng tắp, trong đáy mắt

đều là đáng vẽ kêu gào của cô, khoe miệng anh phát ra hai chữ, “Vui chứ.”

“Ngoan thật, lần sau còn dám động vào tôi, tôi cắn anh tàn phế!” Diệp Phi xuýt xoa nói.

Cuộc đời cô ghét nhất kẻ thứ ba, cô có thể lợi dụng anh để chọc tức Thiên Tịnh, nhưng cô sẽ không để mình thật sự lấn sâu vào tình yêu tay ba đâu.

Cô xem thường kẻ thứ ba của bất kì ai, bao gồm Mộ Thương Nam! Anh dám xâm phạm cô, cô sẽ ăn miếng trả miếng!

Cô đưa mắt nhìn Thiên Tịnh, “Quản tốt đàn ông của chị, còn dám thả ra ngoài cắn bậy thì đừng trách tôi cả chị cũng đánh!”

Cô một chân đá văng người đàn ông đang cản lấy mình, dừng dừng đi ngang qua Thiên Tịnh và Mộ Thương Nam, đi thang máy đến công ty làm việc.

Cổ họng Thiên Tịnh tức anh ách, rõ ràng cô mới là vị hôn thê chính thức, đáng ra cô ta phải đánh Diệp Phi, kết quả cô ta lại bị Diệp Phi đe dọa, mà đến cả câu chửi lại cô ta cũng không có!

“Anh Thương Nam, em họ em tính tình vậy đó, sau này em sẽ dạy dỗ nó, không để nó không hiểu chuyện nữa!” Cô ta bày ra thái độ như chính thê, cho dù Mộ Thương Nam hậu cung ba ngàn giai lệ thì cô ta vẫn là hoàng hậu!

“Tôi thích đáng vẽ Diệp Phi bậy giờ, cô ấy không cần thay đổi gì, có

dạy thì cũng là tôi dạy. Không đến lượt cô.” Mộ Thương Nam nói.

Thiên Tịnh tức đến lồng ngực phập phồng, lòng bàn tay toát mồ hôi lạnh, câu nói như vậy không nghi ngờ gì đã biến cô ta thành người thừa giũa Diệp Phi và Mộ Thương Nam.

“Anh Thương Nam, em là hôn thê của anh, em biết em phải rộng lượng, sẽ không tính toán mối quan hệ của anh với người phụ nữ khác.” Cô đem bản thân xếp ở vị trí thấp kém nhất.

“Tôi sẽ tính toán vị trí cho người phụ nữ của tôi, tôi sẽ nói với bố mẹ hủy bỏ hôn ước của chúng ta.” Mộ Thương Nam nói.

Thiên Tịnh như bị sét đánh, trở nên trống rỗng, “Chúng ta được đính hôn từ nhỏ, ông nội sẽ không đồng ý hủy hôn đâu, ông còn bị ung thư phổi, ông sẽ không chịu được đả kích.”

“Người nhà của tôi, tôi biết phải làm thế nào. Bệnh tình mẹ tôi thế nào rồi?” Mộ Thương Nam lạnh lùng hỏi.

“Bệnh tim của dì nặng hơn rồi, bác sĩ Sở kiểm tra ra được bệnh của dì ấy là tim ngừng đột ngột, rất nguy hiểm.” Thiên Tịnh nói.

“Mẹ tôi đã kêu cô chăm sóc bà ấy thì cô cứ chăm sóc.” Mộ Thương Nam sải bước tới thang máy, không nhìn Thiên Tịnh lấy một lần.

Thiên Tịnh siết chặt túi da trong tay, xem chút siết nát nó rồi!

Sự sỉ nhục bủa vây lấy cô ta, cô ta bị anh chê bai tới mức này, sự thật lòng mà cô ta bỏ ra mười mấy năm này đều bị anh xem như không

thấy!

Ánh mắt u ám của cô ta phát ra tia nhìn căm hận, giống như hai con rắn độc đang di chuyển trong ánh mắt cô ta, cô ta sẽ không để Diệp Phi cướp mất tâm huyết mười mấy năm của mình đâu!

Cô ta quay người trở về xe của mình, lái về nhà, cô ta muốn tìm Thiên Huệ thương lượng!

Trong phòng làm việc, Diệp Phi sắp xếp văn kiện một cách thành thạo, sắp xếp thứ tự văn kiện theo mức cấp bách, để Mộ Thương Nam tiện xem hơn.

Mộ Thương Nam bước vào phòng thì nhìn thấy cô đứng bên cạnh bàn làm việc, anh bước tới vài bước, vươn cánh tay qua người cô, chống tay lên bàn, giữ cô ở giữa anh và bàn làm việc.

“Còn chưa nguôi giận à?” Anh cúi đầu xuống, thanh âm trầm thấp ghé sát vành tai cô.

Diệp Phi xoay người nhìn anh, “Khi này chưa bị cắn hả? Tránh ra!”

Mộ Thương Nam không những không nhượng bộ, còn vươn người áp sát cô, “Khi này em nói sẽ cắn anh tàn phế! Bây giờ cho em cắn đó.”

Hơi thở ấm nóng của anh phả xuống đỉnh đầu cô, chỉ cần cô dám cắn thì anh dám cho cô cắn. Ánh mắt anh chăm chú nhìn đôi môi đỏ thắm của cô, phía dưới thắt lại, không cần cô cắn thì đã căng đau.

Lúc này Diệp Phi mới hiểu mình đã nói sai rồi, gương mặt của cô ửng

hồng không tự nhiên chút nào, sao cô có thể cắn chỗ đó của anh chứ?

“Lúc này tôi nói sai rồi! Không phải cắn chỗ đó của anh!”

Đôi môi của Mộ Thương Nam dường như dán sát vào môi của cô, “Vậy thì em muốn cắn chỗ nào của anh? Bất luận là cắn ở đâu, anh đều cho em ăn hết.”

Gương mặt của Diệp Phi xấu hổ tới đỏ bừng cả lên, cầm tập hồ sơ trên bàn đánh vào đầu anh, “Tôi chê anh dơ bẩn, không thèm ăn anh! Cút!”

Cô đẩy người đàn ông ra rồi chạy về phía cửa.

Cửa lớn mở bung ra, hai người đàn ông bước vào.

Diệp Phi nhận ra một trong hai người họ, Bắc Minh Phong, thiếu gia của Bắc Minh gia, gia tộc lớn thứ hai của Trung Quốc, còn có một thân phận nữa chính là vị hôn phu của Thủy Tinh - bạn thân của cô.

Trong đầu cô có chút rối loạn, Bắc Minh Phong không phải đưa Thủy Tinh ra nước ngoài vun đắp tình cảm rồi sao? Sao lại trở về rồi?

Vậy Thủy Tinh đâu?

Trong lúc cô thất thần thì người đàn ông khác bước tới.

“Chậc chậc, gương mặt nhỏ nhắn sao lại đỏ lên thế này? Phong à, hình như chúng ta tới không đúng lúc rồi, làm phiền người ta tạo thiếu

nhi là chuyện không nên đó. Em gái, anh là Đỗ Xán, anh ta ỨC HIẾP em thế nào rồi? Em nói anh biết, anh giúp em báo thù!” Đỗ Xán đưa tay qua kéo tay của cô gái.

Diệp Phi giờ tay né bàn tay của Đỗ Xán, “Giúp tôi báo thù? Anh được sao?”

“Đương nhiên là được rồi! Võ công của anh giỏi hơn Mộ Thương Nam!” Đỗ Xán chớp chớp mắt chăm chú nhìn gương mặt nhỏ nhắn của cô gái.

“Vậy anh đi giúp tôi tát anh ta một cái, tôi tin vào thực lực của anh.”
Diệp Phi nói.

Chương 45

Đỗ Xán bị dọa suýt hộc máu, để anh tát Mộ Thương Nam một cái, chẳng phải anh không muốn sống nữa sao?

Anh cay đắng mím môi “ Cô gái, Một cái tát, chẳng có gì thú vị. Hành hạ trái tim mới là tàn nhẫn nhất, còn hành hạ thân xác không là gì cả, như thế này đi, tôi giúp cô từ từ hành hạ anh ta! Đảm bảo anh ta bị hành đau khổ tới mức ruột gan đứt đoạn, không cần cảm ơn tôi, tôi là Lôi Phong”

Diệp Phi nhìn Đỗ Xán khinh khỉnh, rõ ràng là sợ hãi, còn dám nói khoác cái gì mà hành hạ trái tim.

“Tôi lại thích hành hạ thể xác, nếu như anh có thể làm được điều đó với anh ta, Mộ Thương Nam, tôi có thể suy nghĩ về việc chấp nhận anh” Cô buông lời tàn độc và bước nhanh ra khỏi phòng.

“Tôi đáng tin! Cô gái này mạnh mẽ quá. Đại ca, gu của anh là gì vậy?” Đỗ Xán quỵện theo hình bóng cô, ghi ngờ, cô gái này, quả nhiên không thể đùa được.”

Mộ Thương Nam móc móc ngón tay anh “Lại đây”

Đỗ Xán nhìn thấy chột dạ “Tôi đi, anh không phải muốn vì cô ấy, mà tiếp cận tôi đấy chứ. mặc dù tôi phong lưu phóng khoáng, tuần tú lịch sự, ai nhìn thấy cũng thích, anh cũng không cần say đắm tôi. Tôi vẫn

muốn làm trai thẳng”

Mộ Thương Nam nheo mắt lại “ Lại, đây”

Giọng nói lạnh lùng của anh làm Đỗ Xán giật mình, không ai có thể làm trái lời nói của Mộ Thương Nam, anh tự nhiên lại không dám đến, bằng không sẽ tự tìm đến cái chết. Anh ta bước đi thật cẩn thận, chân lại rên rỉ “ Vừa nãy tôi chỉ đùa thôi, võ công của tôi còn không đánh nổi ngón tay anh, tôi làm sao có thể giúp Diệp Phi đánh anh được!”

Mộ Thương Nam đứng bất động, một tay nắm lấy cổ áo Đỗ Xán, kéo Đỗ Xán lại gần “Đùa à? Đùa với người phụ nữ của tôi à? Nói cho cậu biết, cậu có thể ngủ với tất cả phụ nữ trên đời, cũng không được làm cô ấy chú ý; nghĩ cũng không được!”

“Tôi đi, anh bá đạo quá rồi đây. nghĩ cũng không được, tôi chui vào chăn, yy một tí, anh có quản được không? Á, Phong cứu cứu!” Đỗ Xán thét lên, hấn bị dí xuống bàn sếp, chân Mộ Thương Nam thúc vào đùi hấn.

Đỗ Xán hình như bị sặc nước bọt trong miệng “Tôi tin, Phong, anh hận tôi không chết phải không?”

“Ai mượn cậu làm cái mặt giả khó dùng như này, hại tôi sáng sớm lộn ra, tí nữa thì hủy hoại dung nhan” Bắc Minh Phong hét lên.

“Ừm. Cái này cũng không thể trách tôi, là do keo dán, mặt nạ tôi làm đảm bảo không vấn đề gì” Đỗ Xán tỏ ra bi thương.

Mộ Thương Nam thả Đỗ Xán ra “Keo dán không phải cậu nhập hàng

sao? Nhập hàng kém chất lượng như này, cậu ăn bao nhiêu tiền chiết khấu?”

“Đại ca, oan cho tôi quá, tôi ăn chiết khấu gì đâu, keo này không tốt, lần sau tôi nhập nhà khác.” Đỗ Xán chột dạ, anh ham đồ rẻ, ai ngờ suýt chút nữa hủy hoại khuôn mặt tuần tú của Bắc Minh Phong.

Bắc Minh Phong cắn hận đá vào chân hắn “ Tối nay mời bọn anh đi nhậu một bữa đã đời, anh sẽ tha cho!”

“Anh tàn nhẫn quá đấy” Đỗ Xán chỉ thiếu tí nữa nôn ra máu, anh xem một chút chiết khấu đấy, đến một nửa bữa tiệc cũng không đủ. Anh khóc lóc thảm thương, chắc chắn phải bồi thường lớn rồi”

“Không tàn nhẫn thì làm sao xứng với gương mặt này? Tôi là người sẽ kết hôn!” Bắc Minh Phong nói.

“Thôi đi! Anh kết hôn? Thủy Tinh của anh đã ok chưa? Cô ấy không phải người theo chủ nghĩa độc thân sao?” Đỗ Xám hỏi. Nghĩ đến quả ớt nhỏ - bạn gái của Bắc Minh Phong, Con mắt anh cũng ánh lên sự thèm thuồng, quả nhiên những cô gái cay một chút mới có vị.

Mộ Thương Nam ngồi trên ghế của mình, tay gõ bàn “ Nói chuyện nghiêm túc trước đi, Phong, hôm qua cậu đồng ý em tôi với Cung Trạch Vũ rồi? Tôi bảo cậu giả làm tôi, để tất cả mọi người nhìn thấy tôi dẫn Thiên Tịnh ra, cậu lại đi đồng ý Cung Trạch Vũ? Biết người của Bá Tước luôn ở xung quanh không? Riêng cái này đã làm tôi bị lộ rồi.”

Tôi đâu có biết Lạc Lạc có ở đấy, Tôi không dám nói nhiều, sợ cô ấy

nhận ra tôi, như vậy càng nhanh bị lộ, anh quay lại phản đối là được chứ gì. Dù sao tôi giả bộ dạng của anh cùng Thiên Tuyết một đêm, tin mới cũng đầy ra rồi. Ai chả biết, anh với Thiên Tuyết qua đêm với nhau, mà người đưa Diệp Phi đi, không ai có thể nghi ngờ anh chính là Ngân Mị” Bắc Minh Phong nói.

Mộ Thương Nam cau mày “Đỗ Xán, cậu theo sát được người của Bá Tước không?”

“Không theo được, Bá Tước ra tay tàn độc quá, chỉ cần là người của chúng ta theo dõi, không phải mất tích thì cũng chết” Đỗ Xán nói.

“Ông ta không độc ác sao là Bá Tước, lúc trước ông ta để đuổi theo tôi, đã diễn khổ nhục kế cắt đứt với xã hội đen, làm đến mức suýt nữa mất mạng. Ông ta đối với bản thân mình còn tàn độc như thế, đối với người khác càng phải tàn nhẫn hơn”. Mộ Thương Nam nói.

“Chúa tể bóng đêm muốn lũng đoạn kinh tế thế giới, đúng là mơ mộng hão huyền”.

“Chúa tể bóng đêm luôn tìm cách lũng đoạn, ép các thương gia phá sản, chúng nuốt chửng các doanh nghiệp phá sản bằng mức giá thấp, bao nhiêu năm nay không ít gia tộc lớn trên thế giới bị chúng hại, chúng còn muốn nhúng tay vào nước ZH của chúng ta. Lần này tôi sẽ cho chúng vào mà không về được”. Mộ Thương Nam nói.

“Hahaaa. Bá Tước cái gì, Chúa tể bóng đêm cái gì, chả qua chúng nó chưa gặp đại ca của chúng ta Ngân Mị”. Đỗ Xán nhanh nhẩu tiếp lời.

Tay của Bá Tước đã ra tay với những người bên cạnh tôi rồi, Phi Phi

ở quán rượu tìm trai bao, mặc dù là do Lạc Lạc hãm hại, nhưng chỉ trong vài phút tin đó đã hiện trên tin nóng mỗi ngày rồi, ở đây có người giở trò, muốn lợi dụng việc của Phi Phi để dụ tôi xuất hiện” Mộ Thương Nam nói.

“Tôi thấy, hay là anh với Thiên Tịnh thật lòng kết hôn đi, tránh xa Diệp Phi ra, như vậy mới tốt cho cô ấy, cô ấy mới an toàn được” Bắc Minh Phong nói.

“Tôi sẽ kết hôn với Diệp Phi, để cô ấy ở bên cạnh tôi, tôi càng dễ dàng bảo vệ cô ấy, Bắc Minh Phong, cậu thay thân phận Ngân Mị của tôi, buổi tối ra ngoài dụ người của Bá Tước”. Mộ Thương Nam nói.

“Ừm. Cái này dễ. Nhưng, Bá Tước dường như ở khắp mọi nơi, điểm này rất kỳ lạ, Phi Phi trong bữa tiệc của Cung Trạch Vũ xảy ra chuyện, người của Bá Tước sao lại biết?” Bắc Minh Phong nói.

“Tôi nghi ngờ Cung Trạch Vũ” Giọng nói lạnh lùng của Mộ Thương Nam phát ra.

“Không thể là cậu ta, chúng tôi cũng từng nghi ngờ Cung Trạch Vũ, nhưng cậu ta từ nhỏ đã lớn lên ở nước ZH, ba mẹ cậu ta cũng là người nước mình, thân phận cậu ta và thân phận Bá Tước không đồng nhất. Bá Tước lớn lên ở Trung Đông.” Đỗ Xán nói.

Ngón tay Mộ Thương Nam gõ lên trên bàn, giống như tiếng chuông thần chết “Đừng quên Cung Trạch Vũ ra nước ngoài 4 năm. Đặt mật thám bên cạnh cậu ta, tôi cần biết nhất cử nhất động của cậu ta, bất luận cậu ta có phải Bá Tước không, dán mắt vào cậu ta.”

“Vâng!” Đỗ Xán nghe lạnh

-

Diệp Phi trong văn phòng đang bận phô tô tài liệu thì nhận được tin nhắn của Cung Trạch Vũ, Cung Trạch Vũ hẹn cô tối đi ăn. Cô vui mừng đồng ý, Cung Trạch Vũ vì cô mà chạy đến nhà họ Mộ, bị người của Mộ Thương Nam đánh, cô nên mời Cung Trạch Vũ bữa cơm để cảm ơn anh. Cô trả lời tin nhắn đồng ý hẹn hò, hẹn hò của hai người, tan làm, Cung Trạch Vũ đến đón cô. Diệp Phi nghĩ phải làm sao để xin Mộ Thương Nam nghỉ, dù gì hai người vừa nãy cãi nhau cứng như vậy, cô còn đánh Mộ Thương Nam. Không ngờ Mộ Thương Nam nhắn tin đến, nói anh với Bắc Minh Phong và Đỗ Xán ăn tối bên ngoài, bảo cô ở công ty chờ anh, anh ăn xong, quay về đón cô. Diệp Phi nhếch mép, Việc ăn tối với học trưởng làm xong rồi!

Chương 46

Đến giờ tan làm rồi, Diệp Phi đi ra khỏi tòa nhà của tập đoàn Mộ Thị, liền nhìn thấy Cung Trạch Vũ. Cung Trạch Vũ mặc một bộ vest màu trắng, tay cầm một bó hoa hồng, đứng lịch lãm trước xe, cười nụ cười ấm áp như gió xuân thảng tư, làm ấm lòng người.

Diệp Phi nghĩ đến, hồi đó cô thích Cung Trạch Vũ là vì nụ cười ấm áp của anh. Lúc đó, trên sân bóng rổ nụ cười của anh còn ấm áp hơn cả ánh nắng mặt trời làm bao nhiêu cô gái say đắm.

Cung Trạch Vũ bước nhanh đến gần Diệp Phi, “Tặng em, hi vọng em sẽ thích”.

Diệp Phi cúi xuống nhìn bó hoa trong tay, cô đã từng tưởng tượng, có một ngày Cung Trạch Vũ cầm một bó hoa to đứng trước mặt cô. Nhưng hiện thực và mơ ước muện mất hai năm, đây là sự khác biệt giữa hiện thực và mơ ước.

“Cảm ơn học trưởng. Em rất thích” Diệp Phi nói.

Cung Trạch Vũ mở cửa xe để Diệp Phi bước lên xe, thắt dây an toàn cho cô.

“Em muốn đi đâu ăn, anh mời”

“ Hôm nay để em mời anh, địa điểm em chọn. Nếu như anh nhất

quyết mời em, em sẽ xuống xe, hẹn anh hôm khác”. Diệp Phi bướng bỉnh.

Cung Trạch Vũ cười ấm áp “rồi, hôm nay em mời anh, sau này anh mời em”. Tay anh không kiềm chế được nắm lấy tay Diệp Phi. Chờ hai năm nay anh mới lại có cơ hội nắm tay cô.

Diệp Phi thụt tay lại, chỉ vào ngã rẽ phía trước “Đến ngã rẽ đằng trước anh rẽ trái”.

Lòng bàn tay Cung Trạch Vũ trống không, cái cảm giác trống rỗng nói không ra lời, có phải cô cố ý thụt tay lại không? Anh theo đường Diệp Phi chỉ đến địa điểm cô chọn, anh vô cùng ngạc nhiên khi nhìn thấy trường trung học họ đã từng học.

“Em muốn ăn ở đâu?” Anh nghi ngờ hỏi.

Diệp Phi xuống xe “Đúng vậy, mình ăn ở nhà hàng đồ ăn nhanh”. Cô vui vẻ bước vào nhà hàng đồ ăn nhanh đối diện với cổng chính của trường, do nghỉ hè nên nhà hàng vắng lặng không có người. Diệp Phi cuối cùng đã được ngồi vào vị trí gần cửa sổ vị trí mà trước nay cô vẫn ngồi, cửa rộng từ trần xuống sàn, có thể ngắm cổng trường và đường mà không bị gì che khuất.

Cung Trạch Vũ ngồi đối diện cô, không thể hiểu nổi sao Diệp Phi lại chọn nơi này, trước kia đi học, chê cơm trưa trong trường không ngon, học sinh mới chạy vào đây ăn, nhưng sao bây giờ cô không chọn nhà hàng nào sang trọng? Nhà hàng này tầm thường quá.

“Phi Phi, thực ra anh có thể mời em đi ăn tiệc lớn” Anh đề nghị, anh

có thể đang nghĩ là vì Diệp Phi không có tiền mời anh.

“Diệp Phi uốn cong môi “Ông chủ, hai xiên gà rán, hai miếng cá chiên, xiên cá chiên, canh cay có nấm kim châm, nấm, khoai tây, mì sợi to, thêm một xuất kim bắp, và một xuất cơm trộn thổ đá. Cô thông thạo gọi một lượt các món ăn có trên tấm biển của nhà hàng nhỏ này.

Ông chủ vui vẻ đồng ý, bắt tay làm đồ ăn cho họ. Mùi thơm nức quen thuộc của thức ăn bay ra, dường như mang họ quay lại những tháng năm thanh mai đó.

“Biết tại sao trước khi anh ra nước ngoài, em hứa mời anh ăn ở đây không?” Diệp Phi cười nhìn Cung Trạch Vũ.

Cung Trạch Vũ bị hỏi thần người ra, anh nhớ ra năm đó cô nói mời anh ăn để thực hiện lời hứa với anh.

“Anh nhớ”

“Vì ăn ở đây, tất cả học sinh đều sẽ nhìn thấy chúng ta. Các anh chị khóa trên, khóa dưới sẽ chạy đến hỏi em, sao em có thể ngồi ăn cùng anh? Em sẽ cười và nói, em thực hiện lời hứa với anh. Sau đó, bọn họ sẽ ngưỡng mộ nhìn em, lòng đố kị, hóa ra bạn gái của học trưởng Cung Trạch Vũ là Diệp Phi”.

Diệp Phi cười nhìn Cung Trạch Vũ, ánh mắt long lanh như giọt sương, ghen ngào nói ra bí mật của năm đó, một cô gái thanh mai như cô cũng sẽ có một chút hư vinh, hi vọng được tất cả các bạn nữ ngưỡng mộ, cô là bạn gái của học trưởng đứng đầu trường.

Cung Trạch Vũ tim nhói đau, đưa tay nắm lấy tay Diệp Phi “Xin lỗi, anh đã không thể đến” Sáng hôm đó anh bị người nhà đưa đi, không kịp đến chỗ hẹn, anh không thể tưởng tượng, lúc đó cô thất vọng như nào khi ngồi đây và chờ một người chắc chắn không xuất hiện.

“Nhưng mẹ anh đã đến và đưa cho em một tờ ngân phiếu để em rời xa anh” Diệp Phi cười lạnh nhạt.

Cung Trạch Vũ thẳng thốt “Anh không ngờ mẹ anh lại làm ra những việc như vậy, xin lỗi em, Diệp Phi”. Tay anh nắm chặt bàn tay cô hơn, nỗi đau cuộn vào trái tim anh, anh tràn đầy hi vọng chờ cô, nhưng lại nhận về sự nhục nhã.

“Không có gì, em xé rách tờ ngân phiếu và đưa cho bà ấy” Diệp Phi cười giống như một đứa trẻ đang làm việc gì xấu xa, đắc ý nhếch mép.

Cung Trạch Vũ nhìn cô cười như một đứa trẻ không có tâm tư, thương xót muốn giữ cô trong lòng bàn tay để bảo vệ cô.

“Làm tốt lắm, đáng khen” anh nói.

Ông chủ quán bưng tất cả các món ăn đã làm xong đặt lên bàn.

Diệp Phi cầm xiên gà rán lên đưa cho Cung Trạch Vũ “Cái mà anh thích ăn nhất, gà rán”.

“Cá xiên em thích nhất”. Cung Trạch Vũ đưa cho cô, cẩn thận rắc thật nhiều bột ớt vào canh và đưa đến trước mặt Diệp Phi.

Diệp Phi cắn miếng thật to, nhưng lại không tìm lại được hương vị của thanh xuân.

Một ánh sáng lóe lên bên ngoài cửa kính, chụp lại cảnh hai người thân mật.

Trong chiếc xe thể thao màu đỏ, Vương Ngọc nhếch mép “lẳng lơ thật sự ngấm vào xương rồi! Thiên Tịnh, cậu nhìn xem, mới ăn có mấy miếng, học trưởng Cung Trấn Vũ đã lau miệng cho rồi”.

Thiên Tịnh cười nhạt nhẽo “Cô ta giỏi, cậu gửi bức ảnh này cho Mộ Lạc Lạc, cậu đoán xem Mộ Lạc Lạc sẽ đối phó với Diệp Phi như nào?”

Vương Ngọc cuối cùng cũng đã hiểu được ý Thiên Tịnh “Haha. Vẫn là cậu cao thủ, như này vốn dĩ không cần chúng ta động tay, Mộ Lạc Lạc cũng sẽ đẩy Diệp Phi xuống hố bùn.

“Mộ Lạc Lạc yêu Cung Trạch Vũ, cô ta đã tuyên bố với người nhà rồi, phải lấy Cung Trạch Vũ, nếu như biết người đàn ông mình hao tâm dành lấy, bị Diệp Phi dụ dỗ mất, với tích cách đại tiểu thư của cô ta, có gì mà cô ta không thể làm ra? Cậu đăng bức ảnh lên dòng thời gian, dự đoán bức ảnh này không lâu sau sẽ được chia sẻ điên cuồng” Thiên Tịnh lạnh lùng dặn dò. Cô chắc chắn Mộ Lạc Lạc nhìn thấy bức ảnh sẽ lằm ầm ỉ đến tai mộ Thương Nam, mà Mộ Thương Nam nhìn thấy Diệp Phi thân mật với người đàn ông khác, Cô không tin Mộ Thương Nam sẽ không ghét bỏ Diệp Phi.

“Được, Mình sẽ đăng ngay lập tức” Vương Ngọc lập tức đăng bức ảnh lên.

Rất nhanh tình sâu nghĩ nặng của Diệp Phi và Cung Trạch Vũ, bức ảnh được Cung Trạch Vũ lau miệng cho, sẽ được bạn bè biên tập, đều đang chờ Diệp Phi là Hồ Ly Tinh, cướp bạn trai của Mộ Lạc Lạc.

Diệp Phi không ngờ lại nhìn thấy ảnh của cô và Cung Trạch Vũ, tin nhắn quá nhiều, cô đã không tìm ra ai là người đầu tin gửi.

“Đừng xem nữa! Anh gửi một tin nhắn để bọn họ đều ngậm mồm lại!” Cung Trạch Vũ nói. Ngón tay anh ấn vào màn hình, gửi lên bức ảnh hai người cùng với một vài lời “Hi vọng tình yêu lúc mới gặp, năm đó không tán được em, bây giờ tiếp tục theo đuổi em, mọi người vui lòng cổ vũ cho mình, tán được tình yêu duy nhất của mình!”

Bình luận của bạn bè đột nhiên biến mất, không ai dám gửi thêm cái gì, Lời của Cung Trạch Vũ rất rõ ràng, Diệp Phi là tình yêu duy nhất của anh, như vậy những cô gái khác đều không phải người anh yêu.

Lông mày Diệp Phi cong lên, Cung Trạch Vũ không để bụng giúp cô hả dạ. Chỉ là khi hai người họ đi ra khỏi nhà hàng, Diệp Phi nhìn thấy bóng dáng Mộ Thương Nam đang bước đến phía cô.....

Chương 47

Mộ Thương Nam lạnh lùng, từng bước từng bước bước đến chỗ Diệp Phi.

Diệp Phi ngạc nhiên nhìn Mộ Thương Nam, không hiểu sao anh ta lại đến đây, anh ta không phải ra ngoài ăn tối cùng Bắc Minh Phong rồi sao?

“Ăn tối cùng học trưởng?” Mộ Thương Nam đưa tay hất những sợi tóc lơ thơ trước trán cô. Hành động ấm áp của anh và cái lạnh lùng từ trong ra ngoài toát ra, hoàn toàn khác biệt.

Diệp Phi bị hỏi thần người ra, làm như cô là bạn gái anh, đến đón cô về nhà.

“Tôi xong rồi, tôi về nhà trước đây” Cô bị lời nói của anh làm cho phát bực, chỉ muốn biến mất khỏi tầm nhìn của anh.

Ngón tay Mộ Thương Nam túm chặt lấy tóc cô, anh ta đến đây rồi, chạy đi đâu được.

“Cô muốn về nhà nào?” Giọng nói anh trầm xuống.

Đến đây Diệp Phi mới hiểu được vấn đề, cô là trợ lý đặc biệt của anh, phải theo sát anh 24/24 giờ. Cô ngại ngùng mấp môi nói “Về, về nhà anh”.

“Phi Phi, nếu em không muốn về, anh đưa em đi” Cung Trấn Vũ bước một bước chen giữa Mộ Thương Nam và Diệp Phi.

“Gọi thân mật thật, Phi Phi là để cậu gọi sao? Đi, lên xe” Mộ Thương Nam ra lệnh cho cô gái trước mặt.

Diệp Phi trợn mắt lên nhìn anh, rõ ràng là bắt nạt Cung Trạch Vũ.

“Học trưởng, trợ lý đặc biệt chính là phải theo sát anh ta. Anh về trước đi. Dù sao anh cũng về nước rồi, mình có thể thường xuyên gặp nhau mà” Cô giải thích với Cung Trạch Vũ.

“Anh ta trả lương cho em bao nhiêu, anh trả gấp đôi”. Cung Trạch Vũ ngay lập tức nói thêm vào, không chịu được thái độ bá đạo của Mộ Thương Nam với Diệp Phi.

“Muốn tuyển cô ta, trước tiên hãy bồi thường một nghìn vạn tiền vi phạm hợp đồng cho công ty tôi, trong hợp đồng ghi rất rõ”. Mộ Thương Nam lạnh lùng nói.

Diệp Phi bị dọa há hốc mồm, trong hợp đồng có điều khoản này sao? Cô ân hận vì lúc ký hợp đồng, không xem kỹ, nhưng ai mà ngờ được vi phạm hợp đồng tiền bồi thường lại lớn như vậy.

“Tại sao tôi vi phạm hợp đồng không làm nữa, lại phải bồi thường cho anh một số tiền lớn như thế? Cái này không hợp lý”

Cô suýt nữa chửi ra tiếng, đem cô bán cũng không đủ một nghìn vạn.

“Tại vì vị trí của cô quan trọng, Trợ lý đặc biệt của tôi Mộ Thương Nam chả nhẽ lại không đáng một nghìn vạn? Lên xe” Tay Mộ Thương Nam vỗ lên vai cô. Một nghìn vạn là còn ít, Người phụ nữ của Mộ Thương Nam là báu vật vô giá, chỗ tiền đó chỉ để mua vài sợi tóc của cô.

Diệp Phi không còn gì để nói với cái cách giải thích này nữa, rõ ràng có tranh luận nữa cũng chả có nghĩa lý gì, hợp đồng ký cũng ký rồi.

“Học trưởng em đi trước đây, anh cũng về nghỉ ngơi sớm đi” cô chào tạm biệt Cung Trạch Vũ.

Mặt Cung Trạch Vũ căng như sợi dây, anh kích động muốn bỏ ra một nghìn vạn chuộc Diệp Phi về, tiếc là tiền bạc gia đình anh do ba anh nắm giữ, trong tay anh không có nhiều tiền như thế.

Tay anh nắm chặt thành nắm đấm, đành nhìn người con gái mình muốn bảo vệ rời đi.

“Ừm, em đi trước đi. Sau này nếu một ngày nào đó em muốn chuyển việc thì nói với anh, bệnh viện nhà anh lúc nào em cũng có thể đến làm việc”. Anh nói với Diệp Phi. Anh phải về nhà gặp ba để lấy một nghìn vạn.

Diệp Phi khua tay hất tay người đàn ông túm tóc cô không chịu buông ra, đi ra xe của Mộ Thương Nam. Cái hành động này của anh ta thật đáng ghét, cứ làm như cô là con chó hay con mèo của anh.

Cung Trạch Vũ đột nhiên nghĩ ra, hoa anh tặng cô còn ở trên xe “Phi Phi em chờ chút, anh lấy hoa cho em”. Anh chạy đến xe, lấy bó hoa

đưa cho Diệp Phi”.

Diệp Phi định đưa tay ra lấy bó hóa thì bị tay của Mộ Thương Nam chặn lại. Tay còn lại Mộ Thương Nam với lấy bó hoa trên tay Cung Trạch Vũ “Cảm ơn nhiều”. Nhưng anh lại không đưa lại cho Diệp Phi, mà lại ném nó đi, bó hoa rơi trúng thùng rác cách đó không xa.

“Mộ Thương Nam, anh quá đáng lắm rồi đấy!” Diệp Phi tức giận hét lên, dù sao đây cũng là lần đầu cô được tặng hoa.

Cánh tay dài của Mộ Thương Nam ôm vào eo cô, kéo cô vào trong xe, tiếng nói lạnh lùng sau lưng anh “ Diệp Phi thích hoa gì, sẽ có người mua cho cô ấy, không cần cậu hao tâm tổn trí”.

Cung Trấn Vũ tức đến tái mặt, Mộ Thương Nam rõ ràng đang sỉ nhục danh dự của anh.

“Giận rồi à? Muốn hoa gì, tôi mua đền cho cô?” Anh đưa tay định sờ gương mặt nhỏ bé của cô. Diệp phi cắn vào ngón tay anh, cắn thật mạnh, làm cô giận sôi máu, chưa từng gặp một người đàn ông nào mất lịch sự như anh, anh dựa vào cái gì mà vất hoa của cô đi.

Mộ Thương Nam đau, nhưng anh không rút tay ra, mặc cho cô cắn “ Giận thật à? Tôi đền cho cô cả một tiệm hoa”

“Vấn đề không phải là một tiệm hoa, là anh đã sỉ nhục người ta” Diệp Phi tức giận hét lên.

Mộ Thương Nam nâng cằm cô “Tôi sỉ nhục cậu ta, cô xót à?” hừmmm...”Giọng anh lạnh đến ghê người, anh không thể chịu được

người khác dành tình yêu cho cô, càng không thể chịu được cô yêu người đàn ông khác”. Sự đố kỵ giống như cỏ dại điên cuồng mọc trong trái tim anh.

“Đương nhiên tôi thương học trưởng rồi, chẳng lẽ lại thương một kẻ gây sự vô cớ như anh?” Diệp Phi nói đồng dục.

“Đem cái lòng thương của cô về cho tôi, bằng không tôi đảm bảo cậu ta sẽ thảm hơn bây giờ”. Mộ Thương Nam nói lớn, dám cướp người con gái của anh, anh sẽ khiến Cung Trạch Vũ không biết mình sẽ chết như nào. Anh ấn vào màn hình điện thoại, gửi đi một chỉ thị cho Đỗ Xán.

Diệp Phi tức giận quay mặt đi không thèm nhìn anh nữa, tiếc là cô đánh không lại anh, cũng không có một nghìn vạn để thôi việc. Cô nhìn ra ngoài cửa xe, mới phát hiện ra con đường này không phải về nhà họ Mộ. Cô đột nhiên nghĩ ra, hôm nay Liễu Họa có nói, cô không được phép bước vào nhà họ Mộ dù chỉ một bước. Anh đưa cô đi đâu? Nhưng đang tức giận, cô cũng chẳng buồn hỏi. Xe đi một đoạn đường, rồi đi lên sườn núi, cô cuối cùng cũng biết đây là đâu, là nơi ở của những người giàu có nhất nước ZH, có tới nửa núi là biệt thự. Nghe nói bước vào khu vực nhỏ này, chính là bước vào sân sau của ông chủ trong Top 100 tập đoàn đứng đầu thế giới. Biệt thự rải rác trên nửa sườn núi, mật độ rất thấp, lâm viên tư gia rất rộng, giữa các biệt thự không có làm phiền lẫn nhau. Xe đi vào một biệt thự sang trọng, trong nhà đèn sáng rực rỡ, từ ngoài nhìn vào đẹp giống như những căn phòng trong chuyện cổ tích. Cô xuống xe theo Mộ Thương Nam, không cần hỏi cũng đoán được, đây chỉ có thể là nhà riêng của Mộ Thương Nam. Cô đi vào phòng khách, một phòng hoa tươi đập vào mắt cô.

“Đây đều là hoa đèn cho cô, thích hoa gì, lúc nào cũng có thể gọi điện cho Nhiếp Hạo. Sau này, tôi và cô sẽ sống ở đây. Tan làm về, cô chịu trách nhiệm làm cơm, làm việc nhà. Bây giờ cô đi làm cơm cho tôi.” Mộ Thương Nam ra lệnh.

Diệp Phi nhìn anh kỳ quặc “Anh không phải đi ăn cơm rồi sao? Tại sao còn phải làm cơm?”

“Chỉ mới uống rượu còn chưa ăn cơm” Mộ Thương Nam nói. Anh nhìn thấy bức ảnh liền đi đón cô. Làm gì có thời gian ăn, chỉ sợ anh đến muộn, Cung Trạch Vũ lại làm ra hành động thân mật hơn.

Diệp Phi buồn bực đi xuống phòng bếp rộng thênh thang, chưa từng nghe một bữa tiệc chỉ uống rượu không ăn cơm. Càng buồn bực hơn, trong tủ lạnh hai cánh, lại trống không chỉ có mỳ sợi.

“Không có cơm, tôi nấu mỳ cho anh ăn?” Cô hỏi

Bụng dưới của Mộ Thương Nam thắt lại, ánh mắt anh nhìn xuống phần dưới của cô, phần dưới của cô rất ngon.....

Chương 48

Diệp Phi lấy mì sợi trong tủ lạnh ra, cô nhấc chân bước lùi lại, đột nhiên, lưng cô nằm trọn trong vòng tay rộng lớn của một người đàn ông. Tay Mộ Thương Nam ôm trọn vòng eo nhỏ bé của cô, trong đầu anh lại hiện lên hình ảnh của cái đêm nồng nhiệt đó. Người anh ép sát lưng cô, cảm nhận được cặp mông đầy đặn của cô, dễ chịu đến mức anh chỉ muốn sờ vào. Hơi thở nồng ấm của anh thổi vào gáy cô, ngứa ngáy khó chịu, cho dù đã được ngăn cách bởi lớp quần áo, cô cũng cảm nhận được nhiệt độ cơ thể anh đang nóng lên.

Có một chút nóng, một chút cứng.

ừn. Cô ý thức được điều gì đó.

“Thả tôi ra” mặt cô ngại ngùng đỏ lên.

Toàn thân và trái tim Mộ Thương Nam đã chuẩn bị để bắt đầu, anh cúi đầu hôn vào gáy cô, hít thật mạnh hương thơm trên người cô. Dục vọng kìm nén bao nhiêu năm nay, anh luôn cảm thấy phụ nữ chỉ để trưng bày, là đồ vật có cũng được không có cũng được. Thậm chí còn cười Đỗ Xán không ra thể thống gì, đêm đêm không thể thiếu hơi phụ nữ. Nhưng mà sau cái đêm anh và Diệp Phi lăn lộn đó, cái cảm giác thoải mái khi gặm nhấm da thịt này, xem như đã mở cái phong ấn của anh, anh bị cái cảm giác này làm say đắm.

“Nói rồi, cô nấu mì cho tôi ăn. Phi phi, tôi đói rồi, dứt cho tôi ăn” Giọng

anh trầm xuống, giống như từ sâu trong đáy giếng phát ra, quyến lấy sức hút đàn ông mạnh mẽ của anh.

Đầu Diệp Phi quay vài vòng mới hiểu được lời anh nói “Là nấu mì (xia mian), chứ không phải bên dưới (xia mian)”

Mặt cô đỏ phừng phừng, anh nói rõ nấu mì cho anh ăn không được à?

Tay Mộ Thương Nam nắm chặt tay cô để xuôi xuống, giật lấy gói mì trên tay cô, tiện tay ném xuống bàn kính. Tay còn lại sờ soạng đùi cô, tìm chỗ mà anh muốn chạm vào.

Diệp Phi sợ hãi khép hai chân lại “Mộ Thương Nam! Tôi là trợ lý đặc biệt 24 tiếng của anh, không phải gái gọi 24 giờ của anh. Cô dùng khừu tay thụi vào cổ anh.

“Tôi có thể làm trai bao của cô. Cô cứ xem như bỏ tiền ra gọi tôi. Tôi giá cả phải chăng, 1 tệ 1 lần, thích hợp để bao nuôi ” Tay Mộ Thương Nam cố tình đi sâu vào, anh không chờ được nữa chỉ muốn chiếm hữu cô.

Sự nhục nhã đâm sâu vào trái tim cô. Cô phải gọi trai bao? Lần gọi trai bao đó là do cô bị ép buộc bắt đắ dĩ.

“Có phải anh cảm thấy tôi là loại con gái dễ dãi? Có thể tùy tiện lên giường với bất kỳ người đàn ông nào?” Diệp Phi nắc nghẹn nói.

Mộ Thương Nam nghe thấy giọng nói của cô khác khác, giơ tay quay người cô lại, đối diện với anh, nước mắt của cô, làm ngọn lửa trong

cơ thể anh bị dập tắt. Tay anh chạm vào khuôn mặt nhỏ bé của cô
“Không phải, anh không có ý đây”

Diệp Phi giờ tay hất tay anh ra “ Tổng giám đốc Mộ, tôi là nhân viên làm công cho anh, nếu như anh cho rằng dùng tiền có thể mua được thì anh sai rồi, tôi dù nghèo cũng không bán rẻ bản thân. Nếu như anh cần, có thể đi tìm Thiên Tịnh, cô ta sẽ rất vui khi đem bản thân mình bán cho anh.”

Lông mày Mộ Thương Nam nhíu lại, đó là sơ suất của anh, cô ấy đâu biết anh chính là trai bao của cô.”Xin lỗi, anh không phải muốn mua em. Với anh em là vô giá! Anh sẽ không kết hôn với Thiên Tịnh, nếu như anh và cô ấy hủy hôn, em có đồng ý cho anh làm bạn trai em không?”

Diệp Phi ngạc nhiên nhìn anh “Anh hủy hôn với Thiên Tịnh”.

“Đúng vậy, chờ anh tìm thấy ông nội, anh sẽ nói với ông. Phi Phi, chờ anh, không được đồng ý với Cung Trạch Vũ, cậu ấy không hợp với em” Mộ Thương Nam nói.

Diệp Phi chỉ thấy đầu óc mình mê muội, Mộ Thương Nam – một gã một tay che trời của nước ZH, đột nhiên lại theo đuổi cô, vì cô mà hủy hôn, kêu cô chờ anh.

“Nhưng rốt cục tôi có điểm gì tốt? Anh muốn làm bạn trai tôi?” Cô không ngốc, cô hiểu bản thân như nào, cô không biết làm cho Liễu Họa thích cô như Thiên Tịnh, cũng không thể giả vờ đáng thương để đàn ông xót như Thiên Tịnh. Quan trọng là, cô không còn là gái trinh, việc cô tìm trai bao, tất cả mọi người đều biết. Mộ Thương Nam sẽ

cần một người con gái đến trình tiết cũng không còn như cô không?

“Em không có gì tốt cả, anh yêu em chỉ là vì em là Diệp Phi” Mộ Thương Nam nghiêm túc nói.

Tính khí con nha đầu thối này nóng nảy, lại còn không dứt khoát với Cung Trạch Vũ, không biết lớn biết nhỏ không biết sợ anh, anh thật sự không tìm được cô tốt chỗ nào, nhưng cô cứ như vậy dần dần xâm chiếm trái tim anh, làm anh thương mọi thứ thuộc về cô.

Cô nghe câu trả lời của anh xong không biết nói gì nữa “Nhưng tôi không định chấp nhận anh, anh bây giờ chỉ là sếp của tôi”. Tay cô đẩy ngực anh ra, cô không ngu như vậy, chỉ một câu thích của anh, mà vui sướng để anh ôm trong vòng tay. Cũng có thể do lúc nhỏ trải qua nhiều chuyện, mức độ tự bảo vệ của cô rất cao, không dễ gì yêu ai, đặc biệt là sau khi tình yêu của cô và Cung Trạch Vũ bị bóp chết, cô càng nhận thức rõ hơn về thân phận của mình, luôn bị người giàu khinh miệt.

“Anh cho em thời gian để em từ từ yêu anh. Không muốn anh đụng chạm bên dưới, vậy em đi nấu mỳ cho anh ăn. Anh muốn ăn cơm em nấu”. Mộ Thương Nam nói.

“Vậy anh sang phòng ăn chờ tôi.” Diệp Phi cảnh giác, không dám để anh ở lại đây nữa, chỉ sợ anh làm càn.

Mộ Thương Nam nghe lời cô đi sang phòng ăn, ngồi trên ghế vừa khéo có thể nhìn thấy hình bóng cô bận bịu trong bếp. Dường như đèn trong phòng trở nên êm dịu, cảm giác này mới là cảm giác của gia đình. Diệp Phi tìm thấy 2 quả trứng và 1 hũ tương cà, đoán chắc do

cô vệ sinh để ở đây, cô dùng những nguyên liệu đơn giản nhất làm một bát canh mỳ cà chua trứng cho Mộ Thương Nam. Mộ Thương Nam nhìn cô bụng bát canh mỳ đỏ au đặt trước mặt anh, bụng chưa bao giờ thấy đói như bây giờ.

Anh cầm đũa lên không chờ được gấp một miếng mỳ bỏ vào miệng, chua chua ngọt ngọt rất ngon, quan trọng là trứng vẫn là sáu phần chín như anh thích.

Diệp Phi nhìn dáng anh ăn, khoe môi cong lên như trăng non, không biết còn cho rằng tổng giám đốc nhà họ Mộ ăn mỹ vị hiếm và lạ.

Điện thoại cô rung lên, cô lấy điện thoại ra xem, là tin nhắn Thiên Tịnh gửi cho cô. “Em họ, mai là sinh nhật chị, cô nói tổ chức sinh nhật cho chị ở nhà, chồng sắp cưới của chị Mộ Thương Nam cũng đến, còn có dì Liễu Họa và chú Mộ, cho dù em có làm gì với chị, em vẫn là em họ của chị, chị cũng mời em đến dự sinh nhật chị. Dì Liễu Họa nói, ngay mai trước mặt tất cả mọi người, tuyên bố ngày kết hôn của anh Thương Nam và chị. Nếu em không có lễ phục, chị cho em mượn, để tránh em không có quần áo mặc”.

Diệp Phi ấn vào màn hình điện thoại gửi đi tin nhắn “Chị yên tâm, tôi nhất định sẽ dự sinh nhật chị, quần áo không cần chị phải lo!” Đôi mắt của cô nheo lại, Thiên Tịnh rõ ràng là muốn công khai khoe khoang ngày kết hôn! Nụ cười trên mặt cô tan biến, anh mắt nhìn vào cơ thể của Mộ Thương Nam, giây trước còn nói phải hủy hôn với cô, giây sau liền muốn công khai ngày kết hôn với người phụ nữ khác. Trái tim cô lạnh giá, quả nhiên lời nói của đàn ông không thể tin. Cô sẽ đi dự tiệc sinh nhật của Thiên Tịnh, Thiên Huệ, Thiên Tịnh hại cô như vậy, cô không đi dự tiệc sinh nhật, làm sao xứng đáng với bản thân? Cô

đảm bảo, ngày mai sẽ là tiệc sinh nhật cả đời khó quên của Thiên
Tịnh

Chương 49

Mộ Thương Nam ăn xong bữa tối, anh ta chủ động đảm nhận việc rửa bát.

Diệp Phi có chút bất ngờ, Mộ Thương Nam biết rửa bát?

Cô đi lên lầu 2 ngồi ở hành lang lối đi, điện thoại mở chức năng chụp ảnh, nhìn theo động tác của người đàn ông.

Mộ Thương Nam thế nhưng trừng mắt nhìn cái bát kia nửa ngày, giống như nhìn bom hẹn giờ để nổ, sau đó mở vòi, 1 ngón tay anh ấy sờ vào dầu mỡ trong bát.

Giây lát, chán ghét mà vẩy vẩy ngón tay, 1 tay che miệng, 1 tay chống tường, miệng ghê tởm muốn nôn.

Bó tay! Diệp Phi chưa từng gặp qua người mắc bệnh sạch sẽ đến mức ghét bỏ cả cái bát bẩn mình vừa dùng qua.

Phốc! Ha ha ha ha

Diệp Phi nhìn bộ dạng giống con gấu của Mộ Thương Nam, không lịch sự cười to thành tiếng.

Mộ Thương Nam tự nhiên nghe thấy tiếng cười của cô gái nhỏ, chạy ra khỏi phòng bếp liếc mắt liền thấy cô gái đang cười bò ở hành lang,

điện thoại cô ấy còn đang hướng về phía anh ta.

“Ha ha ha, Mộ tổng giám đốc cười 1 cái nào!” Diệp Phi đưa ống kính hướng về phía người đàn ông, Mộ Thương Nam không ai bì nổi, lúc nào cũng đều lạnh lùng khí suất, ai gặp qua lúc anh ta làm trò hề?

“Không được ghi! Đưa anh!” Mộ Thương Nam cất bước chân dài chạy lên lầu, chạy thẳng đến cô gái đáng ghét.

Diệp Phi đứng dậy hướng phòng chạy, “Không đưa. Không được đuổi em, nếu không em sẽ đưa video anh rửa bát gửi đi!”

“Nha đầu thôi! Không được gửi! Xóa đi cho anh!” Mộ Thương Nam nhìn theo Diệp Phi chạy vào phòng, anh ta vội vàng bước theo.

Đột nhiên cửa đóng lại, xém chút nữa đập vào mũi anh ta, ánh mắt anh ta tức giận nhìn chằm chằm vào cửa phòng, dám nhốt anh ta?

Thân thể Diệp Phi dựa vào phòng, sớm đã khóa trái cửa phòng rồi, ha ha, trong tay đang nắm ảnh xấu của Mộ tổng giám đốc, để xem sau này anh ta còn dám bắt nạt cô?

Cô thật sự báỉ phục trí thông minh của mình, nâng bước tới nhà vệ sinh, tắm rửa đi ngủ!

Chỉ là phòng này không phải phòng dành cho khách.

Trong phòng xa hoa đơn điệu, vách tường vân tối màu trắng, thảm lông dài trắng muốt, đồ gỗ nội thất màu nâu, bàn trang điểm bày ảnh Mộ Thương Nam từ bé tới lớn.

Mộ Thương Nam, đầu óc của Diệp Phi “oanh” 1 cái, đây là phòng ngủ của Mộ Thương Nam.

Qua 1 lát, khóa cửa phát ra tiếng chuyển động kha kha, mắt cô mở trừng to hết cỡ đây là phòng của Mộ Thương Nam chắc chắn anh ta có chìa khóa!

Cô bị dọa lùi phía sau trốn, tuy nhiên cửa phòng đã mở ra rồi.

Người đàn ông bao phủ khí lạnh rải bước đi vào phòng, quay ngược tay khóa cửa phòng lại.

Ánh mắt Mộ Thương Nam quẩn quanh cô gái nhỏ, chữ từ khóe môi anh ta bật ra “ Chạy! Tiếp tục chạy!”

Diệp Phi chịu đựng kéo khóe môi “Cái đó, xin lỗi, em đi nhầm phòng”

Cô kéo khoảng cách giữa bản thân và người đàn ông xa nhất, muốn lườn ra bên cửa.

Cô gái nhỏ muốn lườn đi như chuột Hamster, làm cho Mộ Thương Nam tức đến muốn cười, cô gái đáng chết, cô ấy cảm thấy cô ấy có thể chạy khỏi lòng bàn tay của anh ấy?

Anh ta 1 bước vượt qua chặn cô.

Diệp Phi nhìn bóng hình người đàn ông ép xuống, cô cầm điện thoại dấu đằng sau, từng bước từng bước lùi phía sau, “Anh là tổng giám đốc, không được bắt nạt em!”

“Em chụp trộm anh, gọi là anh bắt nạt em?” Mộ Thương Nam từng bước áp bức.

“Anh là đàn ông, không được bắt nạt con gái! Chỉ là quay cái video, đồ keo kiệt!” Diệp Phi kéo ra lí do, khí thế người đàn ông quá mạnh, làm cho cô không dám ngẩng đầu lên nhìn anh.

“Đàn ông không bắt nạt phụ nữ, bắt nạt ai đây?” Đầu Mộ Nam Thương ép xuống, không giới hạn tiến lại gần mặt của cô gái nhỏ.

Chân hướng về đằng sau của Diệp Phi đột nhiên dẫm lên cái gì, trọng tâm cô không vững ngã về đằng sau, bản năng muốn nắm lấy cái gì để giữ vững thân thể mình, tay cô tóm được cà vạt của người đàn ông.

Mộ Thương Nam bị cô gái nhỏ tóm lấy, cùng cô ngã xuống, đập lên thân cô.

Môi anh ta chạm lên môi cô, sự mềm mại lượn lờ quanh tinh thần anh ta, đuôi mắt là khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ấy, không trang điểm, thanh khiết như giọt nước, trên đầu còn có lông nhung nhỏ nhắn chưa bay đi.

Anh ta nghĩ anh ta thật sự trúng độc của cô rồi, cứ đè lên cô như vậy, nhìn cô, anh ta liền đứng thẳng dậy.

Hơi thở nặng nề của anh làm cô lo lắng gấp gáp, bộ ngực nhấp nhô của cô đâm vào ngực anh ta, anh ta có thể cảm nhận được sự mềm mại của cô.

“Anh! Anh đừng dậy!” Tay Diệp Phi đẩy vai người đàn ông, không khí này không đúng, cô lại ngửa ngáy muốn vỗ lấy anh ta.

Bờ môi ấm áp của người đàn ông ép xuống, ngậm môi cô, dần dần vào sâu hơn, cạy hàm răng cô ra, công chiếm khoang miệng cô.

Dòng điện xoay quanh cơ thể 2 người giống như là nam châm, hấp thụ nhau càng chặt hơn.

Tay Diệp Phi không khống chế móc lên túm lấy áo sơ mi của người đàn ông, đáng lẽ là muốn đẩy lưỡi của người xâm nhập ra nhưng lại bị lưỡi người đàn ông quấn lấy.

Tiếng nước mê hoặc từ giữa răng môi 2 người nhộn nhạo mà ra, nóng bỏng đốt cháy lý trí của bọn họ, làm cho bọn họ càng hăm càng sâu.

Diệp Phi nghĩ nhất định mình điên rồi, rõ ràng biết anh ta là vị hôn phu của Thiên Tịnh, ngày mai bọn họ công bố ngày kết hôn, cô còn luyện tiếc cảm giác anh ta mang lại.

Cho đến khi cảm giác đau đớn rõ ràng từ dưới thân truyền lên trên đại não cô mới lấy lại được 1 chút lý trí.

Cô lắc đầu tách ra khỏi bờ môi người đàn ông, “Đừng động vào em, đau”

Mộ Thương Nam dừng lại động tác trên tay, “Còn đau? Xin lỗi, anh quá muốn rồi, không để ý đến vết thương của em.”

Anh ta đau lòng hôn lên tâm mày cô gái, ngọn lửa dưới thân quay trở lại cơ thể, chỉ thiếu nước cho bản thân nhịn hồng rồi.

Diệp Phi từ thân thể người đàn ông bò lên, nhìn bản thân mình sai lầm, không biết lúc nào, cô bị người đàn ông nhìn thấu rồi.

Cô đỏ mặt, túm lấy chăn quấn lên người mình, cô lấy điện thoại đưa cho người đàn ông, “Video anh không thích thì xóa đi.”

Vì 1 cái video, thiếu chút nữa cống hiến cả thân mình, cô nghĩ cô thật sự say rồi.

Mộ Thương Nam cầm lấy điện thoại mở video ra, đỉnh đầu vạch ra vô số vạch đen, không thể không nói hình ảnh há miệng muốn nôn thật sự rất xấu, mà ghét bỏ dầu mỡ trên ngón tay cũng rất kinh.!

Hình dáng hảo hán cứng rắn đều bị video này hủy rồi. Hình dáng xấu xí này sao có thể để Diệp Phi hàng ngày nhìn?

Ngón tay anh ta ấn nút xóa, nhưng lại nghe thấy tiếng cười khúc khích của Diệp Phi trong video, cô cười hay như vậy làm anh ta không nỡ ấn nút xóa, dường như là bọn họ quen nhau đến bây giờ, đây là lần cô cười vui vẻ nhất.

‘Nha đầu thối, không được gửi! Xóa đi cho anh!’

Ánh mắt Mộ Thương Nam thu lại, nhìn thấy ống kính bản thân đuối lên tầng, hóa ra video của cô vẫn chưa tắt, ngay đến bọn họ ngã trên giường hôn nhau cũng được ghi lại rồi.

Anh ta thu tay lại, đưa điện thoại trả cho người phụ nữ nhỏ, “ Video anh không xóa nữa, em thích thì giữ lại. Trời muộn quá rồi, em đi ngủ, anh đi rửa bát.”

Anh ta đứng dậy mặc lại quần áo, có thể làm cho người phụ nữ của anh ta vui 1 chút, làm xấu có làm sao.

Diệp Phi kỳ lạ nhìn người đàn ông, “Anh không tức giận nữa?”

Mộ Thương Nam cố ý mặt lạnh, dọa người phụ nữ nhỏ, “ Tức giận rồi! Hôn anh 1 cái, anh liền không giận.”

Ánh mắt Diệp Phi chuyển động, người đàn ông rõ ràng là chiếm tiện nghi của cô, “ Em ăn xiên rán, canh má la, trong miệng còn có đồ thừa, anh không ghê tởm sao?”

“Vừa đúng anh chưa ăn no, đồ thừa cho anh ăn!” Mộ Thương Nam không khách sáo hôn lên môi người phụ nữ.

“Mộ Thương Nam, anh điên rồi? U.....”

Chương 50

Diệp Phi bị môi của người đàn ông chặn rất chặt, khoang miệng bị anh ta tùy ý chiếm lấy, đảo qua răng cô và toàn bộ từng góc xung quanh.

Cô kinh ngạc mở to mắt nhìn khuôn mặt trước mắt, anh ta không phải mắc bệnh sạch sẽ sao? Bát mình dùng qua cũng ghê tởm, vậy mà anh ta ăn đồ thừa trong miệng cô?

Cô nhìn anh ta như nhìn quái vật, mà sự thâm thúy trong con mắt anh ta như biển sâu hun hút, làm cô chìm đắm trong ánh mắt anh ta.

Không đúng! Tay cô đẩy khỏi nụ hôn của người đàn ông.

“Không được hôn em! Em không phải bạn gái anh! Không có nghĩa vụ để cho anh hôn!”

Tay Mộ Thương Nam vuốt ve khuôn mặt bực tức của cô gái, “Được, tạm bỏ qua cho em, sau này là bạn gái anh rồi, bồi thường trả cho anh.”

Anh ta không dám lưu lại trong phòng, chỉ sợ lưu lại thêm 1 lúc nữa, sẽ không khống chế được bản thân mà muốn cô!

Diệp Phi nhìn theo hình dáng người đàn ông rời khỏi phòng, răng cắn mạnh vào môi, chỉ có đau đớn làm cho cô tỉnh táo.

Cô chút nữa tin lời của anh ta, nhưng Thiên Tịnh nói cho cô, ngày mai là tiệc sinh nhật, Mộ Thương Nam sẽ xuất hiện, sẽ công khai ngày kết hôn của bọn họ.

Tay cô vỗ vỗ lên mặt mình, Diệp Phi tỉnh táo lại! Anh ta chỉ là đang chơi đùa cô.

Cô thu lại tất cả tình cảm xúc của mình, sẽ không để bản thân yêu Mộ Thương Nam, anh ta chỉ là người đàn ông của người khác.

Có lẽ tim quá mệt rồi, Diệp Phi 1 đêm ngủ không an định, trong mơ là thời khắc thanh mai trúc mã của cô cùng Cung Trạch Vũ, còn xen vào sự việc mấy ngày nay giữa cô và Mộ Thương Nam.

Khi cô tỉnh lại, mặt trời đã lên rất cao rồi.

Cô bò dậy lập tức đi rửa mặt, hôm nay nhất định là muộn rồi.

“Mộ tổng giám đốc, xin lỗi, em dậy muộn!” Cô mặc xong quần áo chạy ra khỏi phòng.

Không có Mộ Thương Nam, Nhiếp Hạo trong phòng đợi cô.

“Cô Diệp, Tổng giám đốc bảo cô ăn sáng xong đi tới công ty Hằng Thiên giúp anh ấy lấy 1 hợp đồng đã ký tên, công ty Hằng Thiên 9h30 làm việc, cô bây giờ còn 30 phút để ăn sáng.” Nhiếp Hạo nói.

Diệp Phi gật đầu, tim cô như bị ai véo 1 cái, không thể không nói Mộ Thương Nam rất chu đáo.

Mà đồ ăn sáng trên bàn ăn làm cô chấn động, 1 bàn toàn đồ ăn, từ cơm cuộn của Nhật, đến Hamburger của Mỹ, đến điểm tâm của Pháp đều là dịch vụ đồ ăn của nhà hàng lớn.

‘Sao nhiều như vậy? Tôi ăn không hết. Anh ăn cùng tôi đi!’ Diệp Phi gọi Nhiếp Hạo.

“Cô Diệp ăn không hết không sao, ban ngày sẽ có dì giúp việc đến dọn dẹp. Cô chọn món cô thích ăn là được.” Nhiếp Hạo nói.

Anh ta cũng bất lực, ông chủ mệnh lệnh anh ta mua đồ ăn sáng, lại còn phải làm cho Diệp Phi hài lòng, anh ta chỉ cần mua đồ ăn sáng của nhà hàng cao cấp đến thôi.

Diệp Phi chọn 2 nắm cơm tam giác, 1 cốc cháo ngũ cốc, nhét vào trong túi xách, “Tôi chọn xong rồi, chúng ta đi lấy hợp đồng đi.”

“Ở đây có 1 cái thẻ, là tổng giám đốc bảo tôi đưa cô, sau này cô muốn mua gì, đều có thể quét thẻ này, mặt khẩu là sinh nhật cô.” Nhiếp Hạo cung kính nói.

Diệp Phi liếc nhìn chiếc thẻ kim cương đen, thẻ Regal không hạn mức, không có giá trị hàng tỷ, căn bản không thể có được thẻ này!

“Làm phiền anh giúp tôi trả chiếc thẻ này lại cho tổng giám đốc, tôi làm việc kiếm tiền, không cần thêm gì ngoài ra.” Diệp Phi quyết đoán từ chối, nhìn thấy thẻ, giống như mình được bao nuôi.

Nhiếp Hạo lạ lùng thu tay về, chỉ cảm thấy suy nghĩ cô gái có chút vấn

đề, bao nhiêu cô gái muốn trèo lên giường Mộ Thương Nam, muốn có được chiếc thẻ này, thứ cô ta dễ dàng có được, nhưng cô ta lại từ chối.

Diệp Phi lấy được hợp đồng quay về tập đoàn Mộ thị, không nhìn thấy Thiên Tịnh và Mộ Thương Nam, Mộ Thương Nam nói ra ngoài gặp khách hàng bàn hợp đồng. Có khi Thiên Tịnh ở nhà chuẩn bị bữa tối, hôm nay không đến rồi.

Cô buồn bực ngồi trong phòng làm việc nghĩ tới lễ phục tối, cô phải làm thế nào?

Thật nực cười, từ bé tới lớn cô chưa tổ chức sinh nhật qua, mẹ cô chỉ tổ chức sinh nhật cho Thiên Tịnh mà cô trước nay chỉ có thể ở trường không được về nhà.

Nếu như Thủy Tinh ở đây, cô căn bản không phải lo lắng trang phục tối.

Điện thoại cô kêu lên, liếc mắt nhìn thấy tên trên màn hình Thủy Tinh!

“Thủy Tinh, bạn gọi điện cho mình rồi! Nha đầu thối, cùng Bắc Minh Phong đi bồi dưỡng tình cảm, là quên bạn bè tốt!” Diệp Phi chê bai nói.

“Cái gì bồi dưỡng tình cảm, mình bị giam lỏng rồi! Mình vừa trốn về, Diệp Phi, bạn giúp mình, cho mình chỗ để ẩn! Mình không dám đi nhà nghỉ, nhà nghỉ anh ta có thể tìm được.” Thủy Tinh vội nói.

“Bạn chạy về? Chuyện gì vậy? Bạn gửi cho mình địa chỉ, mình đi tìm

bạn.” Diệp Phi nói.

Thủy Tinh vội vàng gửi đi địa chỉ cho Diệp Phi “Em yêu, nhanh lên nhé!”

“Biết rồi, đến đây!” Diệp Phi chạy ra khỏi công ty, bắt xe đi tìm Thủy Tinh.

Cuối cùng trước 1 nhà nghỉ nhỏ tư nhân tìm thấy Thủy Tinh.

Diệp Phi thực tế không có nơi nào dấu Thủy Tinh, chỉ có thể mang Thủy Tinh để biệt thự của Mộ Thương Nam.

“Trời đất ơi, mình cuối cùng sống lại rồi, bạn có biết nhà nghỉ tư nhân kia bản như nào không? Mình ghê tởm chết mất.” Thủy Tinh mặc áo choàng tắm sạch sẽ, dùng khăn lau tóc.

Thật là bị đuổi đến đường cùng, cô chỉ có thể chọn nơi không cần chứng minh thư.

“Sao bạn lại trốn về rồi?” Diệp Phi hỏi.

“Bắc Minh Phong, tên tôn tử đó cưỡng bức tôi. Tê liệt, cứ kể thừa sự thật như này mình liền gả cho anh ta rồi! Mình chết cũng không gả cho anh ta! Bạn nói, mình sao phải vì 1 cây mà từ bỏ cả rừng cây chứ?” Thủy Tinh nói.

Diệp Phi đảo đảo con ngươi, “Đại tiểu thư, cái cây đó của bạn là cả 1 rừng cây rồi! Công tử của Bắc Minh gia đó!”

“Xì! Không phải là gia thế tốt 1 chút thôi sao, hơi đẹp trai, tính khí thối đó của anh ta, mình mới không thích! Mình thích sự lãng mạn của người Pháp, chu đáo của người Đức, còn có nhiệt tình phong lưu của người Tây Ban Nha. Mình không cần 1 cái cây để treo cổ, bạn biết mình là chủ nghĩa không kết hôn, lý tưởng nhân sinh của mình là, 1 tiếng 1 người bạn trai, mọi người hợp thì đến không hợp thì giải tán.” Thủy Tinh oang oang nói.

Diệp Phi rất muốn biết diện tích tâm lý ám ảnh của Bắc Minh Phong khi nghe thấy lời này của Thủy Tinh.

“Bạn ở đây trước, dù gì ở đây cũng to, Mộ Thương Nam cũng không nhất định có thể phát hiện ra bạn.”

“Đúng rồi, mình nghe Vương Ngọc nói trên bữa tiệc sinh nhật của Thiên Tịnh sẽ công khai ngày kết hôn của cô ta và Mộ Thương Nam, bạn sao lại ở cùng Mộ Thương Nam?”

“Mình là trợ lý đặc biệt của anh ta. Phải cùng anh ta 24 tiếng ở cùng nhau. Lễ phục tối của bạn cho mình mượn, mình phải tham gia tiệc sinh nhật của Thiên Tịnh.” Diệp Phi nói.

“Anh ta bao nuôi bạn?” Thủy Tinh mở to mắt.

“Bó tay, không phải bao nuôi, là trợ lý đặc biệt. Mau giúp mình lấy lễ phục.” Diệp Phi giục Thủy Tinh.

“Xì, không tin 1 người đàn ông đưa 1 người phụ nữ về nhà, 1 chút ý cũng không có. Bạn đợi mình tìm cho bạn lễ phục tối, hạ Thiên Tịnh xuống, ai bảo cô ta toàn bắt nạt bạn! Đáng tiếc mình không thể lộ mặt

giúp bạn ngược chết Thiên Tịnh!” Thủy Tinh mở va li hành lý của mình, lật ra 1 lễ phục tối theo mùa phiên bản mới.

Diệp Phi thiếu chút rớt cằm, “ Đây cũng quá lộ rồi, không được!”

“Sao lại không được? Bạn mặc lên đảm bảo mê chết Mộ Thương Nam! Bạn không muốn ngược Thiên Tịnh? Không phải nói là muốn ngược cận bã à?” Thủy Tinh nói.

Diệp Phi lấy y phục trong tay Thủy Tinh, “Mình mặc!”

Ánh mắt cô thu lại, Thiên Tịnh hại cô bị ép đi tìm trai bao phá trinh, món nợ này cô vẫn chưa tìm Thiên Tịnh tính!

Chương 51

Lễ phục tối màu xanh nước biển, vạt áo dài quét đất, từ trên xuống dưới dần dần biến màu càng đậm, có thể kéo dài tỷ lệ thân thể, làm cho người mặc càng thêm thon thả.

Thực ra trực diện nhìn, cổ áo chỉ đến xương quai xanh, cũng không có điểm nào đặc biệt, nhưng quay ra đằng sau nhìn, thì trong mắt đầy kinh diễm.

Đằng sau lưng là cổ chữ v, sâu đến cổ câu, lộ ra toàn bộ lưng.

Thủy Tinh chép miệng khen ngợi “Thật là đẹp!Lưng bạn đẹp quá! Xương bướm đẹp đến hoàn mỹ!”

“Hay là xõa tóc đi!” Diệp Phi nhỏ tiếng nói, tóc Diệp Phi bị Thủy Tinh xếp hoa trên đầu, cả tấm lưng lộ ra không chút che chắn.

Cô không bao giờ mặc y phục lộ như vậy, lần đầu mặc không quen.

“Trang phục hở lưng là hở lưng, bạn để xõa tóc thì quê lắm! Cái cặp tóc đưa bạn mang, còn có túi cầm tay.” Thủy Tinh tê liệt trang diễm cho Diệp Phi, kẹp tóc pha lê màu xanh của Swarovski mang trên đầu Diệp Phi.

Diệp Phi mặc quần áo xong và nhìn mình trong gương, qua nhiên được Thủy Tinh tranh diễm cho không giống mình nữa rồi.

Thủy Tinh lại từ Thủy gia điều tiết xe đến đón Diệp Phi.

Diệp Phi cảm thấy mình như cô bé lọ lem ngồi lên xe ngựa bí đỏ. Chỉ có điều hoàng tử người bên cạnh không phải anh ấy.

Thiên Tịnh ở phòng khách tiếp đãi đón khách, bởi vì có sự xuất hiện của Mộ gia, cô ta mượn danh nghĩa của Mộ gia, mời đến toàn bộ quý tộc của nước Zh.

Diệp Phi từ từ trên xe bước xuống, dẫm lên thảm đỏ đi vào trong, thập phần khí thế nữ vương.

Mọi người trong phòng khách kinh ngạc, nhất thời không nhận ra vị giàu có xinh đẹp này là tiểu thư nhà nào.

Mắt Thiên Tịnh căng hết cỡ, nghi hoặc nhìn theo quần áo trên người Diệp Phi, lễ phục theo mùa phiên bản mới số lượng có hạn.

Đương nhiên đây không phải trọng điểm, trọng điểm là Diệp Phi và cô ta giống nhau.

Đều là lễ phục giống nhau, Diệp Phi màu xanh, cô ta màu hồng.

Nhưng rõ ràng là giống nhau, không biết tại sao Diệp Phi mặc vào đặc biệt có khí thế nữ vương, mà cô ta thì hiện lên quê mùa.

Diệp Phi không hề nhìn thấy Mộ Thương Nam đứng cạnh Thiên Tịnh, tâm can 1 trận co rút đau đớn, đau rõ ràng như vậy, cô nghĩ cô bị bệnh thật rồi, sớm biết được kết quả, vậy mà tim vẫn đau!

Cô khinh bỉ nhìn Thiên Tịnh, quả nhiên Thiên Tịnh xõa tóc, kéo thấp giá trị trang phục này, Thủy Tinh giúp cô trang điểm nude, còn Thiên Tịnh trang điểm thật quê mùa.

“Chị họ, sinh nhật vui vẻ!!” Cô cong khóe môi cười, tiến về phía Thiên Tịnh.

Sắc mặt Thiên Tịnh biến đổi, vốn dĩ là muốn Mộ Thương Nam nhìn thấy Diệp Phi nhếch nhác đi vào, kết quả là Diệp Phi từng giây từng phút hạ cô ta xuống.

“Em họ, em đến rồi. Mau đến gặp anh rể tương lai của em. Còn có bố mẹ chồng, em chồng tương lai của chị.” Cô ta cố ý kích thích Diệp Phi.

Diệp Phi đi qua, người nhà Mộ gia đều đến đủ rồi, bao gồm cả Mộ Lạc Lạc.

“Chào Mộ tổng giám đốc, chào chú dì.” Diệp Phi lễ phép chào hỏi.

Ánh mắt cô tự động né tránh ánh mắt Mộ Thương Nam, trong đầu sớm đã cho anh ta vào danh sách đen rồi.

Ánh mắt Mộ Thương Nam khóa chặt trên người Diệp Phi, giống như đem cô khắc vào trong con người, ánh mắt quét toàn bộ phòng khách, toàn bộ các công tử anh em dõi theo Diệp Phi nhìn, đều bị anh ta đưa vào danh sách đen, quay về anh ta sẽ cắt đứt qua lại kinh doanh những công ty này.

Dám nhìn người con gái của anh, anh ta cho bọn họ không biết bản thân bị phá sản như nào.

“Hồ ly tinh chính là hồ ly tinh, mặc lễ phục cũng có thể lảng lơ đến tận đầu! Cô loại trang phục này mặc với không mặc có khác nhau không? 10 phần giống người đàn bà phóng đảng.” Mộ Lạc Lạc hung hăng nói, trong đầu đều là bức ảnh thân thiết ăn cơm của Diệp Phi và Cung Trạch Vũ.

“Đúng vậy, may là Thiên Tịnh nhà chúng ta thận trọng.” Liễu Họa nói.

“Để mọi người chê cười rồi, là tôi không dạy dỗ tốt con gái mình, có điều cháu gái tôi phẩm chất đặc biệt tốt!” Thiên Huệ không quên trước mặt mọi người bôi xấu Diệp Phi, nâng cao Thiên Tịnh.

Diệp Phi cong nhẹ khóe miệng, “Trang phục của tôi trên thế giới phiên bản số lượng có hạn, nếu như tất cả những người mặc lễ phục này đều là hồ ly tinh, vậy vương phi nước Anh cũng được tính là 1 rồi. Chị họ, chị mặc cùng phiên bản với em, không biết chị coi là cái gì?” Cô không khách khí cướp lời lại.

Mộ Lạc Lạc lúc này mới ý thức tới, Thiên Tịnh mặc cũng cùng khoản, nói thật là, Thiên Tịnh thật sự không toát ra được phong cách của lễ phục này, nên bị cô ta phớt lờ đi.

“Tôi không phải ý này, lễ phục được mặc trên người Vương Phi, tự nhiên là khí chất của vương phi, mặc lên người Thiên Tịnh, tự nhiên là khí chất của Mộ gia chúng tôi, mặc lên người cô? Ha ha!”

Diệp Phi không vội không vàng “Cô là muốn nói tôi rất có khí chất của

Diệp gia? Ha ha, mẹ, xem ra con có di truyền từ mẹ.”

Cô quyết đoán chửi lại Thiên Tịnh.

Mặt Thiên Tịnh trắng nhợt, lại bị Diệp Phi chửi.

“Tôi thừa nhận, do tôi dạy con không phương pháp, là lỗi của tôi.”

“Tôi lại cảm thấy tự Diệp Phi giáo dục Diệp Phi rất tốt! Phi Phi, đồng ý làm bạn nhảy của anh chứ?” Cung Trạch Vũ 1 thân y phục Tây màu trắng lịch sự đi tới trước mặt Diệp Phi, đưa tay hướng Diệp Phi.

Phong cách khiêm tốn và quý ông của Cung Trạch Vũ, cũng là 1 trong những người tình trong mộng của các cô gái chưa chồng nước zh.

Lời anh ta rước tới sự choáng váng của phụ nữ trong phòng, người đàn ông xuất sắc như này lại để Diệp Phi làm bạn nhảy.

Diệp Phi chìa tay vào trong tay người đàn ông, Mộ Thương Nam đáng chết nhìn cái gì mà nhìn, cô chỉ cảm thấy bị Mộ Thương Nam nhìn đến toàn thân nổi da gà, cô đương nhiên mong muốn Cung Trạch Vũ làm bạn nhảy của cô rồi, ít nhất thì Cung Trạch Vũ có thể bảo vệ cô.

Cung Trạch Vũ 1 tay nắm lấy tay Diệp Phi, 1 tay khác dừng ở eo của cô gái, đưa cô kéo vào trong lòng

“Anh đưa em đi lấy rượu.”

Diệp Phi theo Cung Trạch Vũ đi lấy rượu, không thèm nhìn lại Thiên Tịnh và Mộ Thương Nam 1 lần.

Ánh mắt Mộ Thương Nam hung hăng nhìn tay Cung Trạch Vũ, dám sờ vào lưng người phụ nữ của anh ta, Cung Trạch Vũ, tay anh có thể phế rồi!

Anh ta nói 1 tiếng thất lễ, bước qua người Thiên Tịnh rồi đi.

Thiên Tịnh chỉ thiếu tức đến thổ huyết, Mộ Thương Nam ở bên cạnh cô ta nhìn phụ nữ đều là Diệp Phi!

Cô ta đưa tay kéo Mộ Lạc Lạc, đem Mộ Lạc Lạc giả vờ đi lấy hoa quả.

“Em nhìn thấy rồi, Diệp Phi rõ ràng tranh Cung Trạch Vũ với em.” Cô ta ép tiếng nói.

“Em muốn giết cô ta!” Mộ Lạc Lạc nhỏ giọng nói.

“Đừng kích động. Có người càng muốn giết cô ta, Ông chủ Vương vốn dĩ lấy cô ta bị phá sản kèm theo cái chết tai nạn xe li kì, có người nghi ngờ có người cố ý muốn mạng của ông chủ Vương, 2 đứa con trai của ông ta đều muốn báo thù cô ta. Bọn họ đã mai phục trong biệt thự rồi. Lần này chị trực tiếp hạ thuốc cô ta, để cô ta và 2 người đàn ông đó lén lút tình tứ.” Thiên Tịnh nói.

Khóe miệng Mộ Lạc Lạc cong lên, “Được, cho tất cả mọi người nhìn thấy phóng đảng của cô ta!”

Tâm mào Thiên Tịnh nhú lại, “Nhưng nếu chị đưa cô ta rượu uống, cô ta khẳng định không uống. Phải nghĩ cách để cô ta uống vào, nếu không uống, tất cả đều vô ích.”

Ánh mắt Mộ Lạc Lạc chuyển động, “Đưa rượu cho em! Em có cách cho cô ta uống!”

Đáp án trong dự đoán, Thiên Tịnh biết Mộ Lạc lạc này sẽ tự động sa vào trở thành con cờ của cô ta, cho dù tương lai bị điều tra, Mộ Thương Nam cũng chỉ có thể điều tra được Mộ Lạc Lạc, điều tả không ra cô ta!

Cô ta bỏ 1 viên nang truyền vào trong tay Mộ Lạc Lạc, “ Viên nang có thể kẹp giữa các ngón tay, chỉ cần bóp là vỡ, chỉ cần 1, 2 giọt là đủ rồi.”

Chương 52

Mộ Lạc Lạc lạnh lùng cười 1 tiếng “Được, em sẽ cho tất cả mọi người biết bộ mặt thật của cô ta.”

Tay cô ta nắm chặt cái túi kia.

Thiên Tịnh thở dài nhẹ nhõm, rồi cũng giải quyết được việc này, không ai biết, sau khi Vương Kim Tài chết, 2 đứa con của ông ta, nửa đêm đột nhập vào nhà bọn họ, bắt cóc cô đòi cô báo thù cho Vương Kim Tài. Cô ta còn suýt bị 2 người đàn ông luân phiên rồi.

Thiên Huệ mang tất cả tiền trong nhà đều đưa cho 2 người đàn ông đó, còn đồng ý tìm Diệp Phi cho bọn họ, bọn họ mới bỏ qua cô ta.

Nghĩ đến tay của 2 người đàn ông đó sờ mó lung tung trên người cô ta, xé quần áo cô ta, cô ta liền ghê tởm muốn nôn.

Diệp Phi, đều là cô hại tôi! Món nợ này, tối nay tôi và cô phải tính rõ ràng!

Trong hành lang của phòng khách, Diệp Phi vừa từ nhà vệ sinh đi ra, liền bị cánh tay đàn ông bắt lấy.

“Tôi đã nói qua với em, không được cùng Cung Trạch Vũ ở cùng nhau!” Diệp Phi ngược mắt liền nhìn thấy bộ mặt phẫn nộ của Mộ Thương Nam.

Tay cô hung hăng hất tay của người đàn ông ra, “Mộ tổng giám đốc, anh ngay cả nhân viên của mình ở cùng ai anh cũng muốn quản, quản cũng rộng quá đó chứ?”

“Chỉ là nhân viên? Em cùng mọi ông chủ đều hôn qua ư?” Mộ Thương Nam thấp giọng gầm lên, nếu không phải vết thương của em còn chưa khỏi, thì đêm qua không phải chỉ đơn giản là 1 nụ hôn rồi.

Sắc mặt Diệp Phi trắng nhợt “Lời nhắc buồn, cũng sẽ không phải nơi nào cũng bị chó điên cắn mà, Mộ tổng giám đốc, anh nói có đúng không?”

Mặt Mộ Thương Nam co rút, anh ta vì cô mạo nguy hiểm bị lộ thân phận Ngân Mị, đích thân đi cứu cô, cô chỉ coi anh ta là chó điên.

“Em xem tôi như vậy?”

“Đương nhiên không chỉ là chó điên, mà anh còn là anh rể của em, nghe nói các người muốn công bố ngày kết hôn rồi, chúc mừng anh trước. “Biểu, tử xứng cầu, thiên trường địa cửu.” Diệp Phi cười nhìn người đàn ông, anh ta muốn công bố ngày kết hôn rồi, anh ta còn muốn quản cô làm gì.

Mặt Mộ Thương Nam bị chọc tức đến mặt sắt đen xì, 1 tay tóm cô gái ôm vào trong lòng “Tôi là chó điên phải không? Vậy em điên cùng tôi!”

Môi anh ta hôn môi cô gái.

Không phải hôn mà là cắn, môi của Diệp Phi bị người đàn ông cắn

sinh đau, cô nâng tay tát 1 cái tát mạnh mẽ trên mặt người đàn ông.

“Cút! Anh không có tư cách hôn tôi!” Cô tức giận hét thành tiếng.

“Ai nói tôi không có tư cách? Em từ đầu xuống chân đều là của tôi, việc công bố hôn lễ, tôi sẽ...”

“Mộ tổng giám đốc, anh bí mật như này, quy tắc nhân viên mình không tốt lắm đâu.” Không đợi Mộ Thương Nam nói xong, âm thanh của Cung Trạch Vũ vọng vào rồi.

Anh ta bước mấy bước lên đằng trước, nắm lấy 1 cánh tay khác của Diệp Phi, bảo vệ như tự nhiên ôm cô vào trong lòng.

“Cung Trạch Vũ, bỏ móng vuốt của anh ra!” Mộ Thương Nam bực tức hét lên, 1 chân đạp về hướng tay Cung Trạch Vũ.

Cung Trạch Vũ chìa tay đẩy Diệp Phi ra, 1 cánh tay khác ngăn chân của Mộ Thương Nam.

Hiển nhiên 1 tay của anh ta căn bản không ngăn được chân của Mộ Thương Nam, anh ta hoa lệ lệ bị đạp bay vào tường.

“Học trưởng!” Diệp Phi chạy qua, chặn trước mặt Cung Trạch Vũ “Mộ tổng giám đốc, cho dù anh 1 tay che trời, anh cũng không thể không giảng đạo lý! Anh còn đánh người, tôi báo cảnh sát!”

Mộ Thương Nam dường như nghe thấy chuyện cười, anh ta cười nhạt nói “Báo cảnh sát? Em cảm thấy cảnh sát dám thụ lý hồ sơ của tôi?”

Anh ta rút tay lấy điện thoại đưa cho Diệp Phi, anh ta cho cô mượn mấy lá gan cho cô gọi!

“Phi Phi, anh không sao. Việc của anh không cần báo cảnh sát, nhưng anh ta còn bắt nạt em, dù cho mất mạng anh cũng sẽ bảo vệ em!” Cung Trạch Vũ hùng hổ nói.

“Học trưởng, xin lỗi.” Diệp Phi tự trách bản thân, cô đưa tay ra sờ vào cánh tay của Cung Trạch Vũ, kiểm tra vết thương của anh ta.. Đều là vì cô, Cung Trạch Vũ mới bị đánh.

Ánh mắt Mộ Thương Nam quẩn theo 1 đôi ân ái nồng nàn trước mắt, đuôi mắt tóe ra ánh lửa, “Cung Trạch Vũ, anh dựa vào cái gì bảo vệ cô ấy?”

“Dựa vào tôi là Cung Trạch Vũ. Phi Phi, đi theo anh!” Cung Trạch Vũ kéo tay cô gái, đưa cô quay lại phòng khách, đi thẳng tới trung tâm phòng khách.

Thiên Tịnh và Thiên Huệ còn có người của Mộ gia, đang ở trong đó chúc rượu. Đợi yến tiệc bắt đầu, liền công bố hôn lễ của Thiên Tịnh và Mộ Thương Nam.

Cung Trạch Vũ mang theo Diệp Phi đi tới trước mặt Thiên Huệ “Dì à, con muốn làm chồng tương lai của Diệp Phi, hi vọng dì có thể giao Diệp Phi cho con, con sẽ thành tâm đối đãi cô ấy.”

Đầu óc của Thiên Huệ giống như bị sét đánh, Diệp Phi mà bà ta nghĩ mọi cách để đuổi ra khỏi nhà lại được Cung Trạch Vũ cầu hôn!

“Cái này, cái này không hợp lý mà? Năm đó, mẹ con rất phản đối con và nó qua lại, còn đưa cho Diệp Phi 50 vạn để nó chia tay. Trạch Vũ, dĩ thấy con hay là về nhà thương lượng với mẹ con đi! Dù sao Cung gia nhà con cũng là nhân vật có máu mặt, ta không thể lòng dạ đen tối hãm hại nhà các người. Việc Diệp Phi tuyển trai bao vài ngày trước con biết không?” Bà ta cố ý nói ra việc Diệp Phi và trai bao, ám thị cho Cung Trạch Vũ, Diệp Phi đã không còn là xử nữ nữa.

Thiên Tịnh kéo tay Thiên Huệ, “Cô, đừng nói nữa, ở đây nhiều người như này, cô làm cho em họ còn mặt mũi nào gặp người khác?”

Cô ta cố ý trốn tránh nói, nhưng âm lượng lại là âm lượng có thể làm cho mọi người đều nghe thấy.

Diệp Phi cười nhạt thành tiếng, trò mèo của Thiên Tịnh và Thiên Huệ, chỉ sợ người khác không biết việc cô và trai bao lẩn lộn qua.

Nhưng, cô phát hiện vấn đề không phải cái này, “Tại sao bà biết mẹ học trưởng đưa tôi 50 vạn?”

“Không phải em tự nói sao? Em họ, em quên rồi, ngày đó mẹ học trưởng tìm em, em còn về nói cái gì tiền thiếu cái gì, ồ không phải, chị nhớ sai rồi, em chỉ nói 1 chút 50 vạn, không nói gì khác.” Thiên Tịnh giống như đột nhiên phát hiện mình nói sai.

Ánh mắt Diệp Phi đặt lên mặt Thiên Tịnh “Trí nhớ chị họ thật tốt, nhưng mà lúc đó, tôi nhìn thấy chi phiếu liền tức giận xé chi phiếu luôn rồi, bản thân tôi cũng không biết bao nhiêu tiền, các người làm sao biết vậy?”

Cô thật sự không biết bởi vì bao nhiêu tiền đối với cô mà nói đều chỉ là xỉ nhục.

Sắc mặt Thiên Tịnh và Thiên Huệ cứng đờ, là bọn họ bí mật đi tìm mẹ Cung Trạch Vũ nói Cung Trạch Vũ thích Diệp Phi, mẹ Cung Trạch Vũ rất tức giận, liền nói bà ấy sẽ đưa Diệp Phi 50 vạn để Diệp Phi chia tay.

Cho nên 2 người bọn họ biết số tiền.

“Cô, cô lừa ai? Cô không xem số tiền?” Thiên Tịnh úp mở nói.

Lấy trí thông minh của Cung Trạch Vũ từng giờ từng phút nghe hiểu toàn bộ sự việc, anh ta hướng phía Diệp Phi quỳ 1 đầu gối trên đất, “Xin lỗi, năm đó anh xuất ngoại du học, không thể bảo vệ em. Bây giờ cho anh 1 cơ hội để anh bảo vệ em có được không?”

Anh ta đưa tay ra và từ trong lòng lấy ra 1 chiếc hộp nhung màu xanh đưa cho Diệp Phi.

Nhìn theo chiếc hộp nhung được mở ra, 1 viên trứng chim bồ câu màu mật sáng lung linh làm mù mắt mọi người.

Viên đá lớn được đèn pha lê chiếu lấp lánh, màu mật tôn quý làm nổi bật thân phận của chủ sở hữu.

Tim Thủy Tinh co rút mãnh liệt, hận không thể hủy bữa tiệc của bản thân, Mộ gia chuẩn bị nhẫn đính hôn cho cô ta 1 lát nữa đeo không đắt bằng 1 nửa chiếc nhẫn của Diệp Phi! Mà Diệp Phi ở trước mặt cô

ta đính hôn, 1 lát nữa bảo cô ta phải cầm nhẫn của mình như nào?

Diệp Phi nhìn chiếc nhẫn có chút hoảng loạn, không ngờ Cung Trạch Vũ lúc nào cũng mang nhẫn theo bên người, ánh mắt cô nhìn bộ mặt đổi sắc của Thiên Huệ và Thiên Tịnh, năm đó bọn họ phá hoại cô và Cung Trạch Vũ, cô không hung hăng tát cho bọn họ 1 cái thì sao xứng đáng với nỗi khổ tâm của bọn họ? Cô đưa tay ra hướng phía Cung Trạch Vũ, “ Học trưởng, em đồng ý.”

Chương 53

Cung Trạch Vũ kéo tay Diệp Phi đứng lên, đeo nhẫn vào ngón tay giữa của cô, viên đá quý trên chiếc nhẫn lại càng làm bàn tay Diệp Phi trở nên tinh tế hơn.

Anh ta cúi đầu hôn lên mu bàn tay cô: “Phi Phi, hôm nay em rất đẹp. Anh sẽ để em trở thành cô dâu xinh đẹp nhất của anh.”

Lời thề của anh khiến cho cả hội trường vỗ tay nhiệt liệt. Rất nhiều người ngưỡng mộ Thiên Huệ có song hỷ lâm môn.

Thiên Huệ chỉ thiếu điều ho ra máu. Diệp Phi làm sao có thể ở bên Cung Trạch Vũ được. Bà chỉ hận tại sao lúc đầu không bóp chết đứa bé này đi!

Bà ta thấp giọng nói với Liễu Họa: “Đính hôn giữa tổng giám đốc Mộ và Thiên Tịnh cũng nên bắt đầu luôn đi!”

“Được thôi, bây giờ tôi sẽ bảo Thương Nam tuyên bố ngày cưới!” Liễu Họa quay đầu tìm kiếm con trai mình.

Đáy mắt Liễu Họa là hình ảnh khuôn mặt lạnh lùng của Mộ Thương Nam. Bất chợt đáy lòng bà nổi lên những cảm giác bất an không lành. Bà rất hiểu tính khí của con trai mình, khuôn mặt này của Mộ Thương Nam có nghĩa là đang tức giận, hơn thế nữa còn là kiểu sắp bạo phát đến nơi. Bà do dự không biết phải mở lời thế nào.

Thực ra Mộ Thương Nam từ trước đến nay vẫn không đồng ý tuyên bố ngày cưới, chỉ là bị bà kéo đến tham dự tiệc sinh nhật Thiên Tịnh mà thôi.

Lúc này nói chuyện với Mộ Thương Nam, bảo anh tuyên bố cũng như là chọc tức quái thú vậy.

“Thương Nam, con cũng biết bệnh của ông nội con rồi đấy. Con định để ông cứ tiếc nuối như thế mà ra đi sao?” Bà úp úp mở mở nói, trong lòng hoảng loạn, hoàn toàn chẳng suy nghĩ gì.

Mộ Thương Nam duỗi đôi chân dài, thân ảnh cao lớn bước đến vị trí trung tâm sảnh: “Ngày cưới của tôi là ngày 20 tháng 7.”

Chỉ một câu nói đơn giản ấy vang vọng khắp sảnh, chẳng giống như tuyên bố mà lại càng giống như một thông báo, như thể thông báo hợp gấp vậy.

Không có một màn cầu hôn nào cả, càng không có nhẫn cầu hôn dành cho Thiên Tịnh.

Khuôn mặt bối rối của Thiên Tịnh trắng bệch. Cô ả thậm chí còn chẳng đứng bên cạnh Mộ Thương Nam, mà Mộ Thương Nam cũng chẳng liếc qua cô ả lấy một cái!

Anh cũng chẳng nhắc đến tên cô. Rốt cục là anh muốn kết hôn với ai?

Nếu như ai đó không biết trước rằng cô và anh đã đính hôn lâu rồi thì chắc chẳng ai có thể đoán ra cô dâu của Mộ Thương Nam là ai.

Liễu Họa hơi bất ngờ. Không thể ngờ rằng con trai bà sẽ chủ động tuyên bố, hơn thế nữa, ngày cưới còn sớm hơn vài ngày so với dự kiến của họ.

Đương nhiên là tất cả điều này đều không quan trọng. Chỉ cần có thể khiến Mộ Thương Nam ngoan ngoãn cưới Thiên Tịnh, bỏ rơi Diệp Phi là bà đã thỏa mãn rồi.

Ánh mắt Mộ Thương Nam khóa chặt vào Diệp Phi. 720, Vợ Yêu Anh. Để anh xem cô còn chạy được đi đâu!

Nếu như không phải vì muốn chuẩn bị một hôn lễ long trọng thì anh cũng chẳng muốn phải đợi chờ thêm một ngày nào nữa.

Đáy lòng Diệp Phi chợt lạnh lẽo. Đây là người đàn ông bá đạo vừa cưỡng hôn cô đây ư? Tên đàn ông khốn nạn, đúng là đồ xấu xa!

Cô sẽ không bao giờ có thể tin tưởng anh sẽ từ hôn với Thiên Tịnh nữa.

Cô cong khóe mắt cười với Thiên Tịnh, lắc chiếc nhẫn trên tay: “Chị họ, hôm nay em đính hôn rồi, chị cũng tuyên bố ngày cưới vào hôm nay. Nhưng nhẫn đính hôn của chị đâu? Không đem ra cho mọi người xem chút đi?”

“Đúng rồi. Thiên Tịnh từ trước đến nay vẫn luôn khiêm tốn, đâu có giống như ai lúc nào cũng chỉ thích khoe khoang.” Mộ Lạc Lạc miễn cưỡng nhả từng chữ nói.

Cô ả tức phát điên, ả còn chưa ra tay, Cung Trạch Vũ đã cầu hôn Diệp Phi rồi.

“Đương nhiên là phải cho mọi người nhìn thật rõ chiếc nhẫn đính hôn tôi chọn rồi. Chiếc nhẫn này là chính tay tôi làm tặng Diệp Phi mà.” Cung Trạch Vũ giơ bàn tay của Diệp Phi lên cho mọi người nhìn thấy chiếc nhẫn.

Diệp Phi kinh ngạc nhìn anh: “Anh tự làm nó sao?”

Không phải anh học chuyên ngành Y sao? Làm sao anh biết làm nhẫn chứ?

“Đúng vậy. Anh ở nước ngoài hai năm, thời gian rảnh liền học cách làm nhẫn. Đến việc mài cắt đá quý cũng là do đích thân anh làm. Em có biết chiếc nhẫn này chứa bí mật gì không?” Cung Trạch Vũ hỏi.

Diệp Phi lắc đầu: “Có bí mật gì sao?”

“Anh khắc chữ lên viên đá. Dù cho thời gian có trôi đi thì viên đá này sẽ không bao giờ thay đổi, giống như tình yêu của anh dành cho em.” Cung Trạch Vũ nói.

Anh lấy điện thoại ra, bật chức năng đèn pin trên điện thoại, soi thẳng lên chiếc nhẫn: “Trên viên đá màu hồng của chiếc nhẫn, anh đã khắc ‘loveyouforever’”

Yêu em mãi mãi. Diệp Phi chỉ cảm thấy bàn tay mình thật nặng nề. Nói thật lòng, cô nhất thời xúc động mà đồng ý lời cầu hôn của Cung Trạch Vũ, chỉ là muốn tát vào mặt Thiên Tịnh và Thiên Huệ, trả thù

cho năm đó bọn họ chia rẽ cô và Cung Trạch Vũ mà thôi.

Cô không ngờ rằng, hai năm này, tình cảm của Cung Trạch Vũ đối với cô vẫn chưa từng phai nhạt.

“Học trưởng, em...” Cô bối rối không biết nên nói gì với Cung Trạch Vũ.

Hai năm nay, cô chưa từng nhớ đến anh. Thật lòng mà nói, lần này gặp anh, cô chỉ cảm giác như người thân trong gia đình.

Nhưng tình thân không phải là tình yêu. Cô là con gái, đương nhiên cũng sẽ rung động bởi tình cảm thật lòng của người con trai. Nhưng cô lại không muốn lừa dối Cung Trạch Vũ.

“Anh biết. Em muốn nói gì anh đều biết hết. Chúng mình nhảy một điệu chúc mừng ngày đính hôn nhé!” Cung Trạch Vũ nói, bàn tay ôm eo cô, dìu dắt cô nhảy theo điệu nhạc.

Diệp Phi vẫn không thể nói ra thành lời, dường như nói thẳng với anh trong giờ khắc này thì thật quá tàn nhẫn.

Chàng trai trong bộ vest trắng, cô gái trong bộ váy xanh, hai người bên nhau như thể một cặp đôi đẹp nhất thế gian, thu hút ánh nhìn của tất cả mọi người.

Đôi môi của Mộ Thương Nam mím chặt thành đường thẳng, khắc chữ lên đá làm cái gì, anh còn khắc trong tim đây này!

Anh sai chân bước tới, tóm lấy Diệp Phi.

“Tổng giám đốc Mộ, anh giật vị hôn thê của người khác mà không thấy quá đáng sao? Vị hôn thê của anh ở bên kia kia.” Cung Trạch Vũ tức giận hét.

Mộ Thương Nam nhẹ nhếch khóe môi: “Tôi biết vị hôn thê của tôi ở đâu. Chỉ là tôi muốn nhắc nhở cậu, đất khu vực bệnh viện nhà cậu chuẩn bị được quay hoạch thành công viên trung tâm. Cậu chuẩn bị di dời đi.”

Khuôn mặt Cung Trạch Vũ chột cứng lại: “Bệnh viện nhà tôi đã được mấy chục năm rồi, sao bây giờ lại bị di dời?”

Ngón tay Mộ Thương Nam câu lấy cằm Diệp Phi: “Cho nên mới nói, chưa tới cuối cùng ai mà biết được kết cục ra sao? Em nói xem có đúng hay không?”

Thanh âm của anh ta như quỷ mị vang lên từ trên đỉnh đầu Diệp Phi.

“Bệnh viện đang yên đang lành tại sao lại phải di dời?” Diệp Phi chất vấn.

“Di dời cũng cần lý do sao? Cung Trạch Vũ, tôi dự cảm đến nơi bị di dời tiếp theo sẽ là nhà các người đó.” Mộ Thương Nam lạnh giọng.

Cung Trạch Vũ cười nhẹ ra tiếng: “Nếu tổng giám đốc Mộ đã hoạch định xa như vậy, tôi cũng không chơi tiếp cùng với ngài được. Thật xin lỗi đã khiến tổng giám đốc Mộ khổ tâm.”

“Tôi bồi thường cho các người một chỗ rất tốt, ở giữa rừng xanh suối

trong đấy. Cha cậu giờ đang ngồi xe đi xem đất bồi thường kìa, cậu không đi sao?” Mộ Thương Nam nói.

Chân mày Cung Trạch Vũ xoắn lại: “Mộ Thương Nam, anh thật quá đáng. Cha tôi còn chưa khỏi bệnh tim kìa!”

“Trên thế giới này cho tới bây giờ không có cái gì là quá đáng hay quá phận cả, chỉ xem ai có quyền lên tiếng thôi. Nghe nói bệnh tim của cha cậu cũng không nhẹ, nhớ đâu nhìn thấy địa chỉ đất bồi thường mà kích động quá lại không tốt.” Mộ Thương Nam nói.

“Anh chờ đấy!” Cung Trạch Vũ quả thật không yên tâm về cha mình, cất bước đi ra khỏi nhà họ Thiên.

Mộ Thương Nam lúc này mới buông cầm Diệp Phi ra, xoay người kéo Thiên Tịnh khiêu vũ. Anh muốn cho Diệp Phi cũng cảm thụ một chút nhìn anh khiêu vũ với người khác thì có cảm giác như thế nào!

Nhưng mà Diệp Phi căn bản không liếc mắt nhìn Mộ Thương Nam lấy một cái, cô cất bước đuổi theo hướng Cung Trạch Vũ.

Mộ Lạc Lạc đuổi theo Diệp Phi, tát một cái trên mặt cô: “Đều là tại cô hại học trưởng!”

Chương 54

Diệp Phi giờ tay chặn lại bàn tay đang đánh xuống của Mộ Lạc Lạc, phản kích lại tát lên mặt cô ả.

“Tôi là vị hôn thê của Cung Trạch Vũ, cô có tư cách gì chỉ trích tôi? Mộ Lạc Lạc, cô thích Cung Trạch Vũ, muốn lên chức đúng không? Đáng tiếc là Cung Trạch Vũ không thích cô.” Diệp Phi lớn tiếng nói. Dám đánh cô, cô sẽ cho tất cả mọi người biết Mộ Lạc Lạc khát khao Cung Trạch Vũ như thế nào.

Đáy lòng Mộ Lạc Lạc tràn đầy căm hận. Giọng nói của Diệp Phi quá lớn. Bây giờ tất cả mọi người đều biết cô ả theo đuổi Cung Trạch Vũ nhưng không thành, lại còn dám tát người yêu chính thức của anh.

“Diệp Phi, cô dám đánh tôi!” Ả che mặt, hét lên đầy giận dữ.

“Chắc cô đùa, tại sao tôi không dám đánh cô nhỉ?” Diệp Phi nói, bày ra khí thế của bạn gái chính thức.

“Người đâu, bắt Diệp Phi lại cho tôi! Thực thi gia pháp, dám đánh tiểu thư nhà họ Mộ à. Tôi không có cái loại con gái như thế này!” Thiên Huệ tức giận nhìn chòng.

Diệp Minh ngay lập tức bước qua, tóm lấy cánh tay Diệp Phi: “Phi Phi, con thật chẳng hiểu chuyện gì cả. Đi vào phòng với cha!”

“Con không làm gì sai cả, tại sao lại phạt con!” Diệp Phi hét lên.

“Nghe lời cha, con vào trong phòng trước. Coi như cha cầu xin con đó?” Câu sau của Diệp Minh thấp giọng mà nói bên tai Diệp Phi.

Diệp Phi nhìn ánh mắt cầu xin của Diệp Minh, trái tim bỗng bị níu lại. Trong cái nhà này, nếu như có ai đó đối tốt với cô một xíu, thì người đó chính là Diệp Minh.

Từ nhỏ cô đã phải ở trong ký túc xá của trường. Trong ấn tượng của cô, bản thân mình chẳng khác gì một đứa trẻ mồ côi vậy. Chẳng bao giờ có người đến thăm nom, đến cả kỳ nghỉ hè, nghỉ Tết cũng bị bắt ở lại ký túc xá của trường.

Hồi còn nhỏ, sức khỏe của cô không được tốt lắm, thường hay bị bệnh. Lúc sốt cao, nhà trường thông báo cho phụ huynh đến đón con đi khám, chỉ có Diệp Minh xuất hiện, cũng chỉ có Diệp Minh quan tâm đến sự sống chết của cô, lén lút mua đồ ăn ngon cho cô, gửi cho cô ít tiền tiêu vặt.

Đây cũng chính là chút ấm áp duy nhất mà cô cảm nhận được trên thế giới này.

Cuối cùng thì cô vẫn không thể kháng cự lại ánh mắt cầu xin của cha. Ánh mắt ấy như thể nói rằng, nếu cô không đồng ý, cha sẽ ngay lập tức quỳ xuống dưới chân cô.

Đôi môi cô run rẩy: “Được, con về phòng.”

Diệp Minh kéo Diệp Phi đi về căn phòng ở tầng một: “Cảm ơn con,

Phi Phi. Cha sẽ ghi nhớ ân đức này.”

Giọng nói của ông đầy đấng chất, đầy bất lực. Ánh mắt khổ tâm áy náy, giống như tự ông làm cho mình rơi vào vòng bế tắc vậy.

Mộ Thương Nam đang khiêu vũ cùng Thiên Tịnh nhưng ánh mắt thì lạnh lẽo. Anh vẫn luôn nhìn về phía Diệp Phi và Mộ Lạc Lạc. Anh đã sẵn sàng rồi, chỉ cần Diệp Phi chống lại Diệp Minh, làm loạn nhà họ Thiên, anh sẽ dẫn cô rời khỏi đây, giúp cô dọn dẹp cục diện rối rắm này.

Đáng tức là, Diệp Phi lại đi theo Diệp Minh mất rồi!

Anh thu lại đôi bàn tay, đi về phía Thiên Huệ: “Tôi tuyên bố ngày tổ chức tiệc cưới, còn đây là lời chúc bà tặng cho tôi sao? Thả người ra.”

Anh lạnh giọng ra lệnh.

Khuôn mặt Thiên Huệ tái xanh: “Tôi đang dạy dỗ con gái tôi. Tổng giám đốc Mộ không cần quan tâm đến những chuyện này.”

“Đúng đó, Thương Nam. Thiên Huệ dạy dỗ con gái bà ấy, chúng ta không có quyền can thiệp. Con nên kính rượu khách mời cùng với Thiên Tịnh đi.” Liễu Họa kéo tay con trai, chỉ sợ con trai đổi ý hủy bỏ hôn lễ thì tất cả những nỗ lực trước đó đều đi tong rồi.

Bàn tay Mộ Thương Nam nắm chặt thành quyền. Nếu như không vì kế hoạch của bản thân, Thiên Huệ dám bắt giam Diệp Phi, anh ta đã xới tung cả nhà họ lên rồi!

Đáy lòng Thiên Tịnh lạnh tới cực điểm. Từ đầu đến cuối Mộ Thương Nam chưa từng nhìn cô mà vẫn luôn nhìn Diệp Phi.

Đau lòng lắm hả? Ha ha. Cô ả nghiêng rằng cần môi, đau lòng cái thà gì chứ, cô ả còn chuẩn bị cho Mộ Thương Nam chết tâm với con đàn bà Diệp Phi thích chơi threesome kia đấy!

Cánh tay ả vòng lấy tay của Mộ Thương Nam: “Anh Thương Nam. Chúng mình nên đi kính rượu các cô các chú rồi.”

“Thương Nam, con qua đây, cha đưa con đi gặp mấy người bạn cũ, lâu lắm không gặp rồi. Lúc con đầy tháng, họ cũng tới tham gia tiệc đó.” Mộ Thâm nói.

Mộ Thương Nam gật đầu, sai chân bước về phía Mộ Thâm.

Liễu Họa và Thiên Huệ nhìn Mộ Thương Nam và Thiên Tịnh đang đi kính rượu, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Bà thông gia, tôi không biết làm sao mà mắt phải tôi cứ giật liên hồi. Chỉ sợ hôn lễ xảy ra chuyện.” Thiên Huệ lo lắng nói.

“Không sợ, bà không phải sợ. Thương Nam có ưu điểm là chỉ cần nó đã hứa chuyện gì thì nó sẽ làm tới nơi tới chốn. Bà yên tâm, nó nhất định sẽ kết hôn. Đợi đến lúc kết hôn rồi có con, trái tim đàn ông sẽ về lại với gia đình thôi. Chúng ta đều như vậy, bà hiểu mà.” Liễu Họa an ủi Thiên Huệ.

Thiên Huệ nhẹ nhếch khóe môi. Bà rất tin tưởng vào tính cách của Mộ

Thương Nam. Anh đã đồng ý chuyện gì thì chắc chắn sẽ thực hiện. Nhưng mà, lúc Mộ Thương Nam tuyên bố ngày tổ chức lễ cưới cũng đâu có nói cô dâu sẽ là Thiên Tịnh đâu.

Trái tim bà bỗng đập mạnh, chỉ hy vọng là bản thân đã lo nghĩ quá nhiều.

Diệp Phi bị dẫn quay trở về phòng ngủ của mình. Nói là phòng ngủ, chứ thực ra là phòng kho ở dưới cầu thang thì đúng hơn. Bởi vì Thiên Huệ nói dù gì cô cũng ở trường, cũng chẳng mấy khi về nhà nên căn nhà này cũng chẳng cần chuẩn bị phòng ngủ cho cô.

Đến cả “căn phòng” này cũng là Diệp Minh chống lại Thiên Huệ, áp bức mà cho cô một phòng.

Góc chéo căn phòng có một chiếc giường nhỏ, một chiếc bàn học, trong chiếc tủ nhỏ nhỏ có để quần áo của cô.

Cô chẳng có nhiều quần áo, chiếc tủ nhỏ như thế này nhưng vẫn trống một nửa.

“Cha, con chẳng làm gì sai cả! Tại sao lại nhốt con?” Cô chất vấn.

Diệp Minh bực một cái quỳ xuống trên nền đất: “Phi Phi, cha biết cha có lỗi với con. Con đành chịu khó một lúc vậy. Chút nữa cha sẽ đưa con đi từ cửa sau. Dù gì thì người Thiên Tịnh đính hôn cũng là Mộ Thương Nam, coi như cha xin con được không?”

Bàn tay ông ấn chặt trước ngực, bao nhiêu nỗi niềm áy náy trào dâng lên trong tim khiến ông chỉ muốn chết. Chỉ bởi vì Thiên Tịnh, ông đành

phải ép bản thân làm như vậy.

Diệp Phi vươn tay đỡ Diệp Minh: “Cha, người đứng dậy đi. Con không ra ngoài nữa là được.”

Nhìn thấy vết sẹo trên đầu Diệp Minh, cô cuối cùng cũng không thể làm khó ông được. Lúc cô sốt cao, Diệp Minh lái xe đưa cô đi bệnh viện. Vì lái xe quá nhanh nhà chiếc xe của họ tông phải xe đang trước, kính chắn gió vỡ vụn, đâm vào trán ông.

Diệp Minh không để ý vết thương của mình, ôm cô chạy về phía bệnh viện. Thời điểm đến bệnh viện, cô sốt đến mức co giật. Bác sĩ nói đến trễ vài phút nữa thôi là cô không thể cứu chữa được rồi.

Mà Diệp Minh bởi vì mất máu quá nhiều mà té xỉu ở bên ngoài phòng cấp cứu.

“Cha cũng biết Phi Phi của cha là hiếu chuyện nhất. Con nghỉ ngơi ở đây, cha đi tìm chút đồ ăn ngon cho con.” Diệp Minh nói rồi xoay người đi ra khỏi phòng.

Diệp Phi ngồi một mình trên chiếc giường nhỏ, nhìn chiếc nhẫn trên tay mình một chút. Dù sao cũng đã hành hạ tinh thần Thiên Tịnh được rồi, đánh được Mộ Lạc Lạc, coi như cũng thoải mái.

Duy nhất không yên tâm chính là Cung Trạch Vũ. Cô cầm điện thoại gọi cho Cung Trạch Vũ, hỏi anh tình hình bên kia.

Trong phòng khách bày một hàng dài bàn ăn, phía trên để các loại thức ăn. Diệp Minh chọn lựa cho Diệp Phi một ly kem kim sa, ông biết

Diệp Phi chưa bao giờ được ăn một ly kem cao cấp mấy ngàn tệ như thế này.

“Chú Diệp, chú cũng thích ăn kem ly ă?” Mộ Lạc Lạc đi tới chào hỏi với Diệp Minh, muốn biết Diệp Phi bị nhốt ở đâu.

“Không phải ta ăn, ta là cầm cho Diệp Phi.” Diệp Minh nói.

Mộ Lạc Lạc đảo mắt, đưa tay lấy đồ uống. Ngón tay cô ta dùng sức kẹp một cái, viên thuốc con nhộng trong kẽ ngón tay liền thủng, chất lỏng bên trong toàn bộ đổ xuống đồ uống.

“Chú Diệp, kem ly này quá ngọt rồi, chú mang cho Diệp Phi ly nước uống đi.” Mộ Lạc Lạc vừa nói vừa đưa ly nước cho Diệp Minh.

“Vẫn là cô nghĩ chu đáo, ta quên mất Diệp Phi không quá thích ăn đồ ngọt.” Diệp Minh cầm đồ uống cùng kem ly đi về phía phòng Diệp Phi.

Chương 55

Khóe môi Mộ Lạc Lạc cười độc ác, Thiên Tịnh nói rằng chỉ cần nhỏ một đến hai giọt thôi là đủ rồi. Nhưng một, hai giọt làm sao mà đủ được, ả đổ cả lọ thuốc vào trong cốc.

Ả không thể đợi được đến lúc nhìn thấy hình ảnh truyền hình trực tiếp của Diệp Phi điên cuồng chơi threesome với hai người đàn ông.

Diệp Minh quay trở về phòng của Diệp Phi. Thật ra ông không hề khóa cửa, Diệp Phi đã đồng ý với ông là sẽ không ra ngoài thì chắc chắn sẽ không ra.

“Phi Phi, ra xem cha mang gì vào cho con này! Kem kim sa nhé, là dùng vàng thật mài thành bột nano và kem trộn lẫn với nhau, nghe nói có thể trắng da làm đẹp.”

Diệp Phi nhìn cả bàn toàn là kem. Những cây kem phát sáng chói lóa dưới ánh sáng đèn. Bên dưới cây kem còn có hộp giữ đông, đảm bảo kem không bị chảy mất.

“Kem thật là đẹp.”

“Đúng vậy, rất đẹp. Con yên tâm, cha sẽ bồi thường cho con thật nhiều. Con kiên nhẫn một chút, đợi Thiên Tịnh và Mộ Thương Nam kết hôn rồi, cha sẽ để con sống một cuộc sống thoải mái.” Bàn tay Diệp Minh vuốt tóc Diệp Phi, đau lòng không nói thành lời.

Ông cúi đầu chợt phát hiện ra bên tay kia của mình vẫn đang cầm một cốc đồ uống: “Còn có cốc nước này nữa. Cha thấy cô bé nhà họ Mộ cũng tốt lắm, còn chủ động lấy đồ uống cho con nữa. Con đã đính hôn với thiếu gia nhà họ Cung rồi, chẳng cần chống đối cô bé làm gì nữa. Chuyện gì cũng nhần nhịn một chút là sẽ qua thôi. Chỉ cần con có thể an ổn gả cho thiếu gia nhà họ Mộ là có được tương lai tốt đẹp rồi. Phi Phi, làm người lúc nào cần phải linh hoạt thì nên linh hoạt. Con hiểu chứ?” Ông đặt cốc nước bên cạnh những cây kem.

Diệp Phi nghĩ rằng bản thân mình cả đời này cũng chẳng bao giờ biết thế nào là linh hoạt. Cô vẫn luôn là người thẳng tính, không có chuyện bị người ta đánh mà cô còn có thể cười cười nói nói với người ta được.

“Cha. Cha có thể nói cho con biết tại sao mẹ lại ghét con như vậy không? Có phải con được nhặt về nuôi?”

Khuôn mặt Diệp Minh chợt tái mét: “Không phải, con làm sao có thể là được nhặt về nuôi chứ? Con đừng suy nghĩ linh tinh. Mẹ con yêu thương Thiên Tịnh là bởi vì gia đình cậu con đã mất trong tai nạn xe năm ấy nên mẹ con mới quan tâm đến Thiên Tịnh nhiều hơn thôi. Con ăn nhanh đi, cha đi ra ngoài kia trước.”

Ông vội vàng rời khỏi căn phòng, trên trán đầy mồ hôi lạnh, chỉ sợ nếu ông ở lại lâu hơn thì sẽ bị Diệp Phi vạch ra sơ hở mất.

Diệp Phi nhìn cốc nước, lần trước cô bị Mộ Lạc Lạc hãm hại còn chưa đủ sao?

Cô sẽ không bao giờ uống bất kỳ đồ gì mà Mộ Lạc Lạc đưa cho. Kem kim sa ở trước mặt cô cũng chẳng có tâm trạng ăn uống. Lượng nước trong cốc nước kia cũng chỉ đến nửa cốc mà thôi, không hề nhiều, cô cầm lấy cốc nước, đổ nước vào đĩa kem.

Nước ngay lập tức bị đóng thành đá.

Cửa phòng bị đẩy ra, Thiên Tịnh vênh váo bước vào, ánh mắt độc ác xem kịch vui dán chặt vào Diệp Phi.

“Cảm giác bị nhốt trong phòng tối như thế nào? Diệp Phi, cô có cái gì mà dám đấu với tôi? Tháng sau tôi sẽ gả cho Mộ Thương Nam, trở thành cô chủ gia đình nhà họ Mộ rồi. Mẹ của Cung Trạch Vũ chắc chắn sẽ không để Cung Trạch Vũ lấy cô đâu. Có là cái thá gì chứ, cũng chẳng nhìn lại bản thân mình đi. Nhà họ Cung mà lấy con dâu về, thì cũng sẽ phải lấy người như Mộ Lạc Lạc.”

Đôi mày Diệp Phi chột nhú nhẹ, hua chiếc nhẫn trong tay: “Chúng ta xem xem, cô kết hôn nhanh hơn tôi hay tôi kết hôn nhanh hơn cô! À đúng rồi, vị hôn phu của cô tối hôm qua còn gạ gẫm tôi, nói rằng chỉ cần tôi đồng ý với lời cầu hôn của anh ấy thì anh ấy liền hủy bỏ hôn ước với cô. Cô nói xem, tôi có nên đồng ý với anh ấy không đây?”

Thiên Tịnh ghen một nỗi tức giận trong lòng không thể bùng phát được. Nếu Diệp Phi đồng ý với Mộ Thương Nam, liệu anh còn kết hôn với mình không?

Dù cho là mối hôn ước đã được định trước từ nhỏ, ả cũng chẳng dám đặt cược!

Ánh mắt ả lướt qua chiếc cốc rỗng không trên mặt bàn. Mộ Lạc Lạc nói với ả, chiếc cốc kia đã bị bỏ thuốc vào trong, mà nước thì cũng đã bị Diệp Phi uống hết rồi.

Ả liền nở nụ cười nham hiểm: “Cô muốn gả cho Mộ Thương Nam ư, kiếp sau cũng đừng hòng! Đợi lên sóng truyền hình trực tiếp đi!”

Ả vươn tay cầm đĩa kem kim sa vẫn còn nguyên vẹn: “Cô còn chẳng bằng con chó nhà tôi, thế mà cũng được ăn đồ ăn cao cấp thế này sao?”

Ả cầm theo đĩa kem rời khỏi phòng, không quên khóa cửa lại. Ả đã gửi tin cho hai thằng con trai của Vương Kim Tài, để bọn chúng tới đây tìm Diệp Phi, chìa khóa cũng đã gửi cho bọn chúng mấy ngày trước.

Ả cầm chiếc muỗng nhỏ xúc một thìa kem lên ăn, ngạc nhiên vì mùi vị mới này, tại sao trong kem kim sa lại có thêm băng đá rồi?

Vị mới này thật là ngon. Vị nguyên gốc kia ngọt ngấy quá, ả càng thích loại thêm đá này hơn.

Trong đầu Diệp Phi nghĩ lại câu nói cuối cùng của Thiên Tịnh, đợi lên sóng truyền hình trực tiếp?

Ý gì cơ? Truyền hình trực tiếp việc cô bị nhốt sao?

Cô lạnh lẽo kêu lên, đứng dậy mở cửa trốn khỏi nơi này thì phát hiện ra cửa đã bị khóa. Cô đập cửa: “Thả tôi ra! Thả tôi ra!”

Tuy nhiên, cô chỉ nghe thấy tiếng nhạc vọng lại từ đại sảnh, không hề có tiếng người qua lại nơi này. Nghĩ đến thời gian này là thời gian ăn tối, tất cả mọi người còn đang nâng ly chúc mừng Mộ Thương Nam và Thiên Tịnh, ai lại ra đây chứ.

Đột nhiên, tay nắm cửa chợt động. Diệp Phi ngạc nhiên nhìn tay mình, cô đảm bảo tay cô chẳng động đây gì hết.

Trong nháy mắt, chẳng biết có đồ vật gì xuyên qua ổ khóa, chỉ nghe “cách” một tiếng, khóa đã được mở.

Cánh cửa mở ra, Diệp Phi ngơ ngác nhìn người đàn ông đang đứng trước mặt cô.

“Còn đứng ngây ra đấy làm gì? Vẫn muốn bị nhốt à? Đi mau!” Cánh tay dài của người đàn ông vươn ra kéo cô vào trong lòng mình, đưa cô chạy về phía cầu thang ở hành lang.

“Mộ Thương Nam, anh không đi tham gia tiệc đi còn muốn dẫn tôi đi đâu?” Diệp Phi đẩy người đàn ông vẫn đang ôm cô ra. Cô có đồng ý cho anh ôm cô à?

“Đến rồi sẽ biết. Cô bé, nghiêm túc chút đi! Nếu không thì tôi bỏ mặc em, không quan tâm em nữa đâu đấy!” Anh uy hiếp cô.

Đôi mắt to tròn của Diệp Phi đảo quanh, cô có cho anh quan tâm cô à? Một mình cô cũng có thể nghĩ cách trốn khỏi căn phòng đó được cơ mà?

Vấn đề là anh vốn không định dẫn cô chạy trốn, mà là đi lên sân

thượng của nhà họ Thiên.

Anh đưa cô lên đây để làm gì vậy?

Trong đầu cô lúc này có vô vàn những sợ hãi, bức bách. Nếu không phải bởi vì cô không đánh lại được anh thì cô cũng đã ra tay rồi.

Khi cô bước một bước qua cánh cửa dẫn lên sân thượng, cô hoàn toàn kinh ngạc sửng sờ.

Toàn bộ con đường trên sân thượng được chất đầy hoa hồng, chính giữa để một cái bàn cùng hai cái ghế.

Trên bầu trời có một chiếc phi cơ bay chậm rãi, thả một màn mưa hoa từ không trung rơi xuống. Toàn bộ biệt thự nhà họ Thiên chìm đắm trong cánh hoa.

Cánh hoa hồng màu đỏ theo gió tung bay khắp trời, một màn lãng mạn sâu kín đau lòng.

Ánh mắt Diệp Phi không chớp nhìn những cánh hoa đang rơi xuống. Anh ta mang cô tới đây là để nhìn mưa cánh hoa này?

Người trong đại sảnh biệt thự cũng kinh hô mà nhìn mưa cánh hoa hồng ngoài cửa sổ.

“Trời ạ! Thật là lãng mạn! Thiên Tịnh, cô thật có phúc nhé. Đây là bất ngờ tổng giám đốc Mộ dành tặng cô hả?”

“Đúng vậy, vẫn là tổng giám đốc Mộ thật lãng mạn. Mưa cánh hoa đó

nha!”

“Người khác muốn lãng mạn như thế cũng không nổi đâu đấy. Cái này phải dùng bao nhiêu hoa đây?”

Các nữ sinh hâm mộ nói.

Cho đến lúc này, Thiên Tịnh mới thoát ra được từ ám ảnh với chiếc nhẫn của Diệp Phi, cô ta nâng cằm cao ngạo, cô ta cũng biết Mộ Thương Nam yêu cô ta mà!

“Màu nhìn chữ trên phi cơ kìa! I Love You.”

Theo phi cơ hạ xuống, tiếng kinh hô của người ta vang lên, chữ trên thân phi cơ sáng loáng.

Thiên Tịnh che miệng, ngạc nhiên mừng rỡ bật khóc. Nhưng Mộ Thương Nam đâu? Cô ta lại không tìm được bóng dáng anh.

Trên sân thượng, Mộ Thương Nam ôm Diệp Phi từ sau lưng, trong ngực là người con gái của mình, ngón tay chỉ hướng phi cơ: “I love you, my girl.”

Thanh âm đàn ông trầm thấp thâm thúy, hormone nam tính của anh phả từng hơi thở lên vành tai cô, môi của anh cũng chạm rãi hôn lên...

Chương 56

Khuôn mặt Diệp Phi bị anh xoay về phía mình, đôi môi anh bất ngờ áp lên môi cô.

Vô thức tiến sâu vào khoang miệng thơm tho, bá đạo chiếm hữu từng hơi thở.

Cô quay đầu, cố gắng thoát khỏi bờ môi anh. Nhưng chiếc lưỡi của anh níu lại, không cho cô cơ hội trốn thoát.

Nụ hôn sâu mang theo khí thể mạnh mẽ của người đàn ông khiến lồng ngực Diệp Phi không còn không khí, đầu óc hơi choáng váng.

Cô gái trong vòng tay càng khiến anh muốn hôn lâu hơn. Tiến lại gần sát cô, ôm cô trọn vẹn trong lòng mình, càng giống như muốn đem cô hòa nhập vào cơ thể anh.

Nhìn thấy cô ở bên cạnh Cung Trạch Vũ, anh chỉ muốn hủy diệt tất cả, hận một nỗi chẳng thể khóa chặt cô lại bên cạnh mình, để cô mãi mãi không thể rời xa anh.

Cảm giác cô gái trong lồng ngực mềm nhũn vì thiếu không khí, anh mới buông miệng cô ra, để cô có thể hít thở.

Nếu như không có vòng tay ôm của Mộ Thương Nam, Diệp Phi đã choáng váng mà ngã khụy xuống đất rồi.

Cô không biết liệu đây có phải chế nhạo cô không. Mộ Thương Nam vừa tuyên bố ngày cưới, giờ lại lôi cô lên trên sân thượng ngắm mưa hoa, nhìn chữ trên máy bay.

“Anh chơi đùa đủ chưa? Một mặt thì tuyên bố ngày cưới với Thiên Tịnh, một mặt thì bày trò mập mờ với tôi? Anh cảm thấy tôi dễ bắt nạt lắm à?” Cô nói từng câu từng chữ đầy lạnh nhạt.

“Tuyên bố ngày kết hôn rất quan trọng với tôi. Mà em lại càng quan trọng hơn.” Anh bắt buộc phải công khai ngày kết hôn để kế hoạch của anh được thực hiện một cách hoàn mỹ nhất.

Đáy lòng Diệp Phi lạnh lẽo, không hiểu nổi cảm xúc của anh mạnh mẽ đến nhường nào mà có thể coi chuyện bắt cá hai tay trở nên đầy lý trí, khí thế như vậy.

Chuyện kết hôn với Thiên Tịnh rất quan trọng đối với anh, mà chuyện mập mờ với cô cũng quan trọng đối với anh, đúng là không thể nói nổi.

Cô giơ tay đẩy anh ra: “Tôi không thích chơi trò tình cảm phức tạp vậy, mà tôi cũng không phải loại con gái như anh nghĩ.”

Cô xoay người dợm đi liền bị người đàn ông nắm chặt cánh tay.

“Tôi cũng không phải loại đàn ông như em nghĩ. Tin tôi, tôi sẽ cho em tất cả những gì em muốn. Vẫn còn một điều bất ngờ dành cho em. Nhìn lên trên.” Mộ Thương Nam nói.

Diệp Phi ngẩng đầu lên. Máy bay đang ở phía trên đầu bọn họ thả xuống một chiếc dù, dưới chiếc dù có một hộp quà.

Chiếc dù mang theo hộp quà dần dần đáp xuống mặt đất, Mộ Thương Nam bắt lấy.

“Đoán xem bên trong có gì?” Anh để hộp quà lên mặt bàn, mở ra.

Ánh mắt Diệp Phi nhìn vào bên trong hộp quà, hoàn toàn sửng sò. Bên trong là một chiếc bánh gato hoa hồng, Mộ Thương Nam đang cắm nến vào bánh.

Chiếc bánh có hình dáng giống như một đóa hoa hồng, ở giữa còn có một đôi thiên nga chụm đầu thành hình trái tim đang vỗ cánh, sống động như thật. Nến là con số 19, ánh nến lập lòe bóng đôi thiên nga, trong đêm đen tỏa sáng lại càng cảm thấy ấm áp.

Không ai biết rằng, hôm nay là sinh nhật của Thiên Tịnh, nhưng cũng là ngày sinh nhật của cô.

Thật ra mà nói thì hai người bọn họ sinh cùng ngày, chỉ là Thiên Huệ chỉ tổ chức sinh nhật cho Thiên Tịnh mà tiệc sinh nhật ấy cô chẳng có tư cách tham gia. Dần dần, cô sắp quên luôn ngày sinh nhật của mình rồi.

Chỉ có lúc Thiên Tịnh khua chân múa tay trước mặt cô khoe khoang về tiệc sinh nhật của cô ta thì cô mới nhớ ra rằng hôm qua cũng là ngày sinh nhật mình.

“Sao vậy? Đến đây ước đi.” Bàn tay Mộ Thương Nam nắm chặt bàn

tay nhỏ của cô gái vẫn đang ngơ ngác kia, nhỏ giọng thì thầm.

Đôi mắt Diệp Phi ngấn nước, cô chưa từng nghĩ rằng tiệc sinh nhật đầu tiên của mình lại là do Mộ Thương Nam tổ chức cho cô.

Cô khép mắt, ước: “Ước mong yêu một người, bạc đầu không rời xa.”

Điều ước duy nhất của cô trong cả cuộc đời này, cô nhẹ thổi tắt nến.

“Cắt bánh thôi.” Mộ Thương Nam đưa con dao nhỏ cho cô.

Diệp Phi nhìn chăm chăm chiếc bánh gato đẹp tuyệt vời khiến cô chẳng nỡ ra tay: “Đẹp quá, không ăn nữa có được không?”

Cô ngốc nghếch hỏi.

Mộ Thương Nam thấp giọng cười ra tiếng, giơ tay véo mũi cô: “Đồ ngốc, bánh ngọt không ăn sẽ bị hỏng mất. Em thích thì chụp ảnh lại làm kỷ niệm. Về sau muốn ăn thì lúc nào cũng có thể mua.”

Anh đặt chiếc bánh vào trong tay Diệp Phi, lấy điện thoại ra chụp ảnh cho cô và chiếc bánh, rồi lại chuyển về chế độ selfie, cánh tay vòng ôm Diệp Phi, chụp thêm một tấm.

Cô bé của tôi, ngày sinh nhật của em mỗi năm sau này, tôi đều sẽ ở bên em, không bao giờ để em phải cô đơn một mình nữa.

Quá khứ của em, tôi không thể can thiệp. Vậy thì tương lai của em, tôi sẽ ở bên em đến cùng.

Đây là lời thề nguyện của anh.

Một chiếc thẻ kim cương đen được dúi vào tay cô: “Nhiếp Họa nói em không cần nó. Đây là chiếc thẻ chứa chi phí công tác. Em là trợ lý của anh, phải mua đồ giúp anh. Trong tay em không có tiền thì làm sao hoàn thành nhiệm vụ được?”

Diệp Phi giữ chắc chiếc thẻ, choáng thật, thì ra anh cho cô chiếc thẻ chứa chi phí công tác, thế mà cô cứ suy nghĩ nhiều.

“Ồ, vậy thì tôi sẽ giữ nó vậy.”

“Cắt bánh đi. Chúng ta nên ăn bánh rồi.” Bàn tay Mộ Thương Nam nắm chặt tay cô, dùng con dao nhỏ cắt bánh gato.

Bên trong chiếc bánh cũng có màu hồng. Sự mát lạnh của bánh mousse kích thích vị giác của Diệp Phi.

Đây là chiếc bánh ngọt ngon nhất mà cô từng được ăn.

Trong đại sảnh của biệt thự, người hầu đẩy xe bánh gato nhiều tầng đến, tới lúc cắt bánh rồi.

“Tiểu thư, vẫn không tìm thấy tổng giám đốc Mộ.” Người hầu báo cáo.

“Thằng bé này đi đâu mất rồi? Điện thoại cũng trong trạng thái không kết nối được. Có thể có chuyện gấp cần giải quyết nên đi rồi chẳng. Thiên Tịnh, con cắt bánh đi, không cần đợi nó nữa.” Liễu Họa nói.

Thiên Tịnh thất vọng. Một màn mưa hoa đẹp đẽ như thế này, Mộ

Thương Nam lại không thấy đâu cả, bỏ mặc cô lại một mình thổi nến sinh nhật.

Nhìn chiếc nến gần cháy hết, cô ta đành phải thổi nến, cắt bánh.

Thật kỳ lạ, rõ ràng cô đau lòng đến thế, tại sao lại không có dáng vẻ đau lòng mà lại nóng bức muốn cởi quần áo đây.

Tại sao lại như thế?

Tay cô ta không còn giữ chắc được con dao nữa, bánh gato cũng bị cắt không đều.

“Người đâu, giúp tiểu thư cắt bánh ngọt. Chia xong liền đưa đến tay mỗi người.” Thiên Huệ kéo tay Thiên Tịnh, phân phó người giúp việc.

Người giúp việc nghe lời cắt bánh.

Thiên Huệ thấp giọng: “Con sao vậy? Mặt đỏ thế? Sốt sao?”

“Không sao, chỉ là có chút nóng. Con lên lầu đi tắm.” Thiên Tịnh nói.

“Ừ, đừng rửa mặt. Trang điểm kiểu này phải mời thợ trang điểm cao cấp mới làm được đấy.” Thiên Huệ dặn dò.

Thiên Tịnh vội vàng đi lên lầu, trở về phòng của mình. Toàn thân không ổn, nhiệt độ trên người giống như muốn thiêu hủy tất cả lý trí của cô ta vậy.

Vì hạ nhiệt, cô ta chạy trở về phòng tắm nước lạnh.

Chẳng qua là vừa mới bắt đầu, nước lạnh còn có tác dụng. Qua một hồi liền vô dụng, cô ta càng nóng, càng khó chịu hơn.

Bỗng nhiên, cửa phòng vệ sinh bị người ta mở ra, hai người đàn ông đi tới.

“Nói! Diệp Phi ở đâu?” Một con dao trong nháy mắt kề trên cổ họng Thiên Tịnh.

Thiên Tịnh không dám phát ra tiếng nào. Dao nhọn đã rạch đến da cô ta, âm ỉ đau.

“Cô ta, cô ta ở trong phòng dưới lầu, không phải đã đưa chìa khóa cho các người sao?”

“Căn phòng kia trống rỗng, người dám lừa chúng ta?” Người đàn ông nói.

Một người đàn ông khác cười thấp ra tiếng: “Đại ca, gấp cái gì. Cô này cởi hết cũng được đấy. Trước tiên xử lý cô này đã, rồi lại đi tìm Diệp Phi!”

Ánh mắt hắc vọt vào phòng vệ sinh, liền không rời được thân thể Thiên Tịnh, hút hồn hắc. Dáng người trước lời sau vênh, trong nháy mắt khơi dậy hứng thú của hắc.

Chương 57

4557. “Nhị đệ nói đúng lắm! Cô ta dám chơi chúng ta, chúng ta cưỡng bức cô ta trước!” Vương Bưu nói.

Vương Hám đưa tay sờ vào Thiên Tịnh, “Người phụ nữ cũng không tệ, da dẻ mềm mại lắm! Hôn thê của Mộ Thương Nam, Mộ Thương Nam hại chết cha chúng ta, chúng ta sẽ chơi với vị hôn thê của hắn.”

Thiên Tịnh bị người ta xâm hại nhưng một chữ cũng không dám la lên, con dao kề sát cổ họng cô ta, sợ đến mức run cầm cập.

Vương Hám đột nhiên phát hiện điều gì đó, “Đại ca, cô ta còn trinh! Mộ Thương Nam có phải là không được không?”

“Ha ha ha, tiện cho anh em chúng ta rồi! Mau bế cô ta ra ngoài!” Vương Bưu cầm một chiếc khăn long bịt miệng Thiên Tịnh lại.

Hai người đàn ông đặt Thiên Tịnh lên giường, sợ Thiên Tịnh vùng vẫy, Vương hám còn giữ hai cánh tay của Thiên Tịnh, để Vương Bưu làm trước.

Chỉ là tất cả suy nghĩ của bọn họ là dư thừa, Thiên Tịnh vốn không hề phản kháng, cảm giác nóng rang trong người cô ta đã nuốt trọn tất cả lý trí rồi.

“Mộ Thương Nam không được, lúc nào cũng bỏ dối cô à? Để tôi!”

Vương Bưu nói.

“Anh nhanh lên một chút.” Vương Hám bất mãn.

“Không được, em đợi đi.” Vương Bưu nói.

Cơ thể và trí óc Thiên Tịnh hoàn toàn khác nhau, trong đầu cô ta biết mình đang làm gì, cô ta không thể khống chế được hành động của mình.

Cô ta tức đến phát điên, biết là tình hình hiện tại là không đúng, không phải Diệp Phi trúng thuốc mà là cô ta!

Mộ Lạc Lạc, rốt cuộc cô cho thuốc gì! Bây giờ cô ta đều muốn xé nát Mộ Lạc Lạc và Diệp Phi, không phải do bọn họ thì cô ta sẽ như thế nào sao?

Cô ta đẩy Vương Bưu ra, nhào tới Vương Hám.

Hai người đàn ông bị Thiên Tịnh làm ngây ra, hoàn toàn không giống như bọn họ cưỡng ép cô ta mà giống như Thiên Tịnh cưỡng ép họ hơn!

Đâu thể nào thua phụ nữ về mặt này được?

Một thanh âm gợi cảm vây kín căng phòng, kích thích ba người.

Ngoài sân, Mộ Thương Nam chăm chú nhìn Diệp Phi đang ăn bánh, cái miệng đang ăn đồ ngon của cô rất đẹp, anh dùng khăn ăn lau khóe môi cho cô, nhìn cô yêu chiều.

“Ăn xong anh đưa em về.” Anh nói.

Hôm nay anh đồng ý đến đây mừng sinh nhật, nhưng người con gái đó không phải Thiên Tịnh, mà là Diệp Phi!

Diệp Phi chuyển ánh mắt, đồng ý với anh, “Được, em ăn xong rồi, chúng ta đi thôi.”

Khóe miệng cô cười lạnh, Thiên Tịnh sẽ có biểu hiện gì khi thấy cô đi cùng với Mộ Thương Nam?

Thiên Tịnh dám mắng cô không bằng con chó nhà bọn họ, cô sẽ ngược chết Thiên Tịnh.

Cô đứng dậy cùng anh rời khỏi sân, đi thẳng đến sảnh lớn.

Quan khách trong sảnh vẫn còn đang chào hỏi Liễu Họa và Thiên Huệ, bọn họ kinh ngạc nhìn Mộ Thương Nam và Diệp Phi bước ra, không phải Mộ Thương Nam đã đi rồi sao? Sao lại đột nhiên xuất hiện?

“Bố mẹ, sáng mai con còn có cuộc họp sớm, con đi trước.” Mộ Thương Nam nói.

Liễu Họa cũng kinh ngạc, bà đã cử người tìm khắp biệt thự cũng không thấy, hóa ra anh vẫn ở đây.

“Con nên nói với Thiên Tịnh một tiếng, nó lên lầu nghỉ ngơi rồi, con đi tìm nó đi.” Bà nhìn Diệp Phi đứng bên cạnh Mộ Thương Nam, tỏ vẻ

không hài lòng.

Tiếc là lúc này Thiên Tịnh không có ở đây, nếu không sẽ để Thiên Tịnh xé xác Diệp Phi rồi.

“Không cần tìm cô ấy.” Mộ Thương Nam nắm lấy tay Diệp Phi.

Mộ Lạc Lạc mở to mắt, cô ta biết mình đã bỏ thuốc, Diệp Phi chưa uống sao? Hay là thuốc không đủ liều?

Dựa theo thời gian mà bọn họ tính thì phải làm cả đêm cơ, mà thời gian lúc này thì hình như hơn ngắn?

“Anh! Anh đưa Diệp Phi đi đâu? Đừng quên mẹ đã nói, Mộ gia không cho phép Diệp Phi bước chân vào!” Cô ta vội nói.

“Cô ấy là trợ lý đặc biệt của anh, phải đi theo anh 24 tiếng, anh đưa cô ấy về biệt thự của mình.” Mộ Thương Nam nói xong thì kéo Diệp Phi đi khỏi trước ánh mắt kinh ngạc của tất cả mọi người.

Diệp Phi ngẩng đầu mình lên, cười nhìn Liễu Họa và Thiên Huệ, trông cô như một tiểu hồ ly xấu xa.

Úm ba la! Ha ha ha, ván này cô toàn thắng!

Trên xe, Mộ Thương Nam búng nhẹ trán cô, “Còn nhìn à? Sướng không?”

Diệp Phi xoa xoa vùng trán bị búng, cô luôn nhìn về phía sau, muốn xem gương mặt tức chết của Liễu Họa và Thiên Tịnh, trong lòng phát

ra một tràng cười, thật lòng muốn ngược họ tới khi không được nữa thì thôi!

Còn có biểu cảm giống như đã ăn phải ruồi của Mộ Lạc Lạc vậy, khiến cô sung sướng ngất trời.

Nhưng mà không nhìn thấy Thiên Tịnh, không biết Thiên Tịnh ăn kem của mình làm xong sẽ phản ứng gì.

Đồ uống Mộ Lạc Lạc đưa cho cô, rốt cuộc có vấn đề gì hay không, cô lắc đầu nghĩ ngợi, có một chút hối hận đã đem đổ hết vào đĩa kem rồi, đáng ra phải giữ lại một ít đem đi hóa nghiệm.

“Mộ Thương Nam, nếu người nhà anh hãm hại tôi, anh sẽ mãi bảo vệ tôi chứ?” Cô không biết bản thân bị gì nữa, rất muốn biết câu trả lời này.

Cô không biết Mộ Lạc Lạc sẽ vì Cung Trạch Vũ mà sẽ còn hại cô như thế nào.

“Không ai có thể tổn thương em, bao gồm cả anh.” Mộ Thương Nam trầm giọng nói.

Nếu như anh dám ức hiếp cô, anh sẽ không tha cho bản thân mình, càng không cần nói đến người khác nữa.

Diệp Phi kinh ngạc nhìn người đàn ông bên cạnh mình, trong nhất thời, cô không bắt được suy nghĩ của chính mình.

Tay của Mộ Thương Nam nắm lấy tay Diệp Phi, “Phi Phi, tin anh, anh

sẽ bảo vệ em, mãi mãi!”

Anh khởi động chân ga lái xe về biệt thự của mình.

Thông qua cửa sổ, ánh mắt của Mộ Lạc Lạc nhìn thấy Mộ Thương Nam lái xe đi rồi mới thu lại. Thật lòng nuốt không trôi cục tức này, Diệp Phi tại sao có thể không có chuyện được chứ?

Cô ta nghe thấy Thiên Huệ và Liễu Họa nói muốn lên lầu tìm Thiên Tịnh, cô ta đi theo sau lưng Thiên Huệ, cũng muốn đi tìm Thiên Tịnh.

Thiên Huệ vừa bước đến trước cửa phòng của Thiên Tịnh thì nghe thấy tiếng kêu của đàn ông và phụ nữ, bà ta kinh ngạc đẩy cánh cửa ra, giống như không tin vào tai của chính mình vậy.

Chiếc giường lớn bừa bộn, bà ta tức đến không thở ra được!

Tiếp theo đó, bà ta xông vào trong phòng, “Thiên Tịnh! Con điên rồi! Mau ngồi dậy đi!”

Bà ta đưa tay kéo Thiên Tịnh.

Thiên Tịnh một tay đẩy Thiên Huệ ra, “Con không muốn đi, con không muốn!”

Vương Bưu bò từ trên giường lên, “Xin cô hãy tha cho chúng tôi! Chúng tôi thật sự sắp trụ không nổi rồi!”

“Không được, anh không thể đi!” Thiên Tịnh giữ lấy Vương Bưu không buông, một tay kia cầm chiếc bình trên tủ đầu giường lên, trong bình

có chứa viên nang con nhộng cho Diệp Phi uống, loại viên con nhộng này nam nữ đều có thể uống được.

Cô cầm lên hai viên nhét vào trong miệng của Vương Bưu và Vương Hám.

Mộ Lạc Lạc đứng ngoài hành lang lấy tay bịt miệng lại, ánh mắt của cô ta nhìn thấy hết tất cả mọi việc trong phòng, kinh ngạc đến mức mở to hai mắt, suýt chút nữa hét thành tiếng...

Chương 58

Mộ Lạc Lạc như bị sét đánh không nhúc nhích được. Lượng thông tin quá lớn, não cô ta chưa kịp tiêu hóa thông tin chấn động này.

Chị dâu tương lai của cô lại ở trên giường cùng hai người đàn ông.

Trong lúc cô ta chưa kịp trấn tĩnh thì đôi tay của một người đàn ông đặt lên vai mình.

“Không muốn Diệp Phi thành chị dâu của con thì hãy xem như không nhìn thấy gì! Trừ phi, con muốn Diệp Phi làm chị dâu mình!”

Mộ Lạc Lạc quay đầu nhìn Diệp Minh, mà ngữ khí của Diệp Minh mang ý uy hiếp, cô ta hiểu. Chỉ cần người đàn ông này giờ ta đã có thể bẻ gãy cổ cô ta.

“Con, con không muốn Diệp Phi làm chị dâu mình.” Cô ta lắp bắp.

Diệp Minh vỗ vỗ vai Mộ Lạc Lạc, “Đừng sợ, chỉ cần con làm như không thấy gì thì sẽ không có gì. Diệp Phi cũng sẽ không trở thành chị dâu của con. Quay về đi.”

Mộ Lạc Lạc quay đầu chạy trốn chết ra cầu thang, chỉ đến khi chạy tới tầng trệt mới dám thở thành tiếng.

Diệp Minh chạy vào phòng, giờ tay nắm lấy Thiên Tịnh, “Đứng dậy!

Con rớt cuộc có biết xấu hổ không! Không biết thân phận của mình hả?”

“Tránh ra! Để con chết đi!” Thiên Tịnh một tay bị giữ lại, một tay cào gương mặt người đàn ông.

Trên mặt Diệp Minh bị cào tới xuất hiện mấy vết trầy chảy máu.

Thiên Huệ bước tới kéo Diệp Minh ra, “Ông đừng đụng vào nó! Nó bị người ta bỏ thuốc rồi, còn hai người kia cũng vậy!”

Thuốc là do bà ta tự mua, còn đặc biệt dùng loại thuốc mạnh nhất, muốn hủy hoại Diệp Phi, ai ngờ trời xui đất khiến người bị thuốc lại trở thành Thiên Tịnh!

“Vậy bây giờ làm sao? Người của Mộ gia còn ở dưới lầu!” Diệp Minh nói.

“Tôi đi tìm người của Mộ gia nói chuyện, ông đứng ngoài cửa canh chừng, nhớ kỹ, không cho bất cứ ai vào! Chuyện này chết cũng không để ai biết!” Thiên Huệ dặn dò.

“Tôi biết rồi, bà mau đi đi!” Diệp Minh giục Thiên Huệ xuống lầu đối phó với người Mộ gia, ông đứng ngay cửa, nhứ chặt chân mày, tức giận đập tay vào tường.

Thiên Huệ chậm rãi xuống lầu, bộ dạng điềm tĩnh, “Bà thông gia, bà nói xem thế nào đây, khi nãy Thiên Tịnh uống quá nhiều rượu, bây giờ ngủ rồi, tôi gọi thế nào cũng không chịu dậy.”

“Đều tại Thương Nam không chăm sóc Thiên Tịnh, sao lại để Thiên Tịnh uống rượu chứ?” Liễu Họa trách móc con trai mình.

“Tôi pha cho Thiên Tịnh ly mật ong. Đợi con bé dậy tôi cho nó uống giải rượu, nó không tiễn bà thông gia về được, thật thất lễ quá!” Thiên Huệ nói.

“Bà thông gia khách sáo quá,đây đâu tính là thất lễ, để Thiên Tịnh nghỉ ngơi cho tốt, tôi tìm vài chuyên gia làm mấy bữa ăn dinh dưỡng cho Thiên Tịnh, ngày mai sẽ gửi qua đây theo giờ, phải bồi bổ sức khỏe cho con bé, như vậy mới mau chóng khai chi tán diệp cho Mộ gia chúng tôi!” Liễu Họa nghĩ tới con trai mình sắp kết hôn, bản thân sắp được ẵm cháu thì rất vui.

“Sức khỏe Thiên Tịnh rất tốt, không bồi bổ vẫn có thai ngay thôi! Bà cứ yên tâm nhé!” Thiên Huệ và Liễu Họa cười vang, một ý nghĩ chợt lướt qua, Thiên Tịnh không ngừa thai!

“Có thể lấy được Thiên Tịnh, tôi đương nhiên yên tâm, nó là đứa con dâu tôi ưng ý nhất. Chúng tôi cáo từ, bà thông gia không cần tiễn nữa.” Liễu Họa nói.

Bà nói rồi cùng Mộ Thâm dẫn theo Mộ Lạc Lạc đi về phía cửa lớn biệt thự.

Sắc mặt Mộ Lạc Lạc trắng bệch, không nói gì.

“Lạc Lạc, sao con không lễ phép gì cả? Khi nãy không chào tạm biệt dì Thiên Huệ.”Liễu Họa nói.

Thần trí Mộ Lạc Lạc bị mẹ mình kéo về, “Mẹ, con nhìn thấy...” Cô ta ngập ngừng.

“Con nhìn thấy gì?” Liễu Họa hỏi.

Lời của Diệp Minh thoáng hiện lên trong đầu Mộ Lạc Lạc, tay cô ta vô thành nắm đấm, cho dù ai làm chị dâu của cô cũng được, miễn không thể là Diệp Phi, răng cắn chặt môi mình.

“Con nhìn thấy Thiên Tịnh uống say mềm.” Cô ấp úng.

“Ôi, anh của con cũng không biết chăm sóc người khác gì cả. Mẹ phải dặn dò chuyên gia ngày mai thêm một ít đồ giải rượu qua.” Liễu Họa nói.

Trong biệt thự, Thiên Huệ tiễn hết quan khách, dặn dò người hầu khóa cổng lớn rồi mới trở lại lên lầu tìm Diệp Minh.

“Không ai phát hiện gì chứ?” Bà ta không yên tâm hỏi.

“Không có, tôi luôn ở đây quan sát!” Diệp Minh nói.

Thiên Huệ tức đến xanh mặt, “Đều tại Diệp Phi! Nếu không tại nó thì Thiên Tịnh sẽ không có chuyện!”

“Sao lại tại Diệp Phi? Nó đâu có ở cùng Thiên Tịnh, làm sao hại Thiên Tịnh được?” Diệp Minh phân bua.

“Ông ngốc à? Thuốc này ban đầu là cho Diệp Phi uống, tại sao Thiên Tịnh lại bị thuốc còn Diệp Phi thì không sao?” Thiên Huệ hỏi.

Điểm này cũng đáng nghĩ, thuốc đưa cho Diệp Phi lại xuất hiện trên người Thiên Tịnh, không phải Diệp Phi thì còn ai chuốc thuốc Thiên Tịnh chứ?

“Ôi! Ban đầu tôi đã phản đối các người làm vậy rồi, cuối cùng là hại người hại mình! Hôm nay Diệp Phi và Cung Trạch Vũ đính hôn rồi, các người cũng yên tâm rồi chứ? Đứa trẻ này cũng đáng thương lắm rồi, để nó gả đi yên thân đi, chỉ cần nó không ảnh hưởng tới Thiên Tịnh là được rồi mà?” Lời nói của Diệp Minh thể hiện sự bất đắc dĩ.

Thiên Huệ một tay tát vào mặt Diệp Minh, “Có phải ông cũng bị con tiểu hồ ly đó mê hoặc rồi không? Năm đó tôi đã bảo để nó chết cháy cho rồi, ông lại bất chấp cứu nó, bây giờ thì tốt rồi, tai họa này cuối cùng cũng hại tới Thiên Tịnh rồi! Không phải ông không biết, nó sống thì Thiên Tịnh sẽ gặp nguy hiểm! Tôi chỉ sợ những việc đó bị người khác tra ra được! Không lẽ ông không muốn cho Thiên Tịnh gả vào Mộ gia để sống tốt à?”

Gương mặt của Diệp Minh đau đống, ông im lặng chịu đánh, “Đương nhiên là tôi hy vọng Thiên Tịnh có thể sống tốt, nhưng mà, nhưng mà Diệp Phi đã gả đi rồi, Tổng giám đốc Mộ cũng sẽ không đòi một người phụ nữ đã kết hôn rồi chứ? Cho dù sau này phát hiện cũng không sao cả?”

“Ai nói không sao cả? Mộ Thương Nam tính cách như thế nào? Có người dám gạt cậu ta, dám giở trò hoán đổi thân phận treo đầu dê bán thịt chó với vợ chưa cưới của cậu ta, ông muốn chết sao? Tới lúc đó cả nhà chúng ta đều phải chết hết rồi!” Thiên Huệ rống lên.

“Vậy bây giờ phải làm sao? Bà nói đi, tôi đều nghe cả hết!” Diệp Minh nói, dù sao thì Thiên Tịnh mới là ruột thịt của ông, sự áy náy dành cho Diệp Phi mãi mãi cũng không quan trọng bằng tình yêu thương dành cho Thiên Tịnh được.

“Bọn nó tối nay sẽ làm suốt đêm, đợi sáng sớm mai, ông xử lý hai tên đàn ông đó đi! Không thể để cho bất kì ai phát hiện được.” Thiên Huệ dặn dò.

“Ừ, cái này được đó, dự tính sáng sớm ngày mai, chúng nó không chết thì cũng không còn sức lực nhiều nữa, vớt đại đầu đó cũng không thể sống được.” Diệp Minh nói.

“Ông đi nghỉ đi, bây giờ tôi đi canh chừng Thiên Tịnh, không thể để nó xảy ra chuyện ngoài ý muốn nữa.” Thiên Huệ nói.

Hai người thương lượng xong đối sách, Diệp Minh trở về phòng nghỉ ngơi.

Mộ Thương Nam lái xe trở về biệt thự, Diệp Phi bước vào trong biệt thự, hôm nay cô không ngủ ở phòng của Mộ Thương Nam, chọn một phòng dành cho khách để ở.

Mộ Thương Nam xử lý công việc ở công ty Châu Âu trong phòng sách, lịch múi giờ mười tiếng, lúc này Châu Âu vẫn là ban ngày.

Nhiếp Hạo bước vào phòng sách, “Tổng giám đốc, tư liệu cần kê điều tra về Diệp Phi và Thiên Tịnh mà anh cần đều có hết rồi.”

Chương 59

Mộ Thương Nam đón lấy hai tập hồ sơ dày cộm, “Ra ngoài đi.”

Anh mở tập hồ sơ ra xem kĩ lưỡng tư liệu bên trong.

Đây là những tư liệu thật mà anh phái người đi điều tra. Bảo đảm không hề giả tạo.

Anh đọc tư liệu về Diệp Phi, chân mày càng nhíu chặt, cô từ nhỏ đã ở viện chăm sóc, đến năm đi học thì bị bỏ ở ký túc xá của trường nuôi, trong tập tư liệu dày cộm về cô, thông tin nhiều nhất là ca bệnh của cô, chỉ bệnh viêm phổi sốt cao cấp cứu đã xuất hiện rất nhiều lần.

Ánh mắt anh chăm chú nhìn tấm ảnh trong tập tư liệu, Diệp Phi nhỏ bé yếu đuối, đôi mắt long lanh rụt rè trên gương mặt nhỏ nhắn đó khiến người ta nhìn vào liền thấy thương xót.

Hầu như từ nhỏ Diệp Phi không có đồ mặc, bộ đồ trong tấm ảnh đều là đồng phục, hơn nữa có thể nhìn ra đồng phục đã rất cũ rồi.

Lòng anh thắt lại, buông tư liệu của Diệp Phi xuống lại cầm tư liệu về Thiên Tịnh lên xem.

Quả thực là sự đối xử một trời một vực, từ nhỏ đến lớn Thiên Tịnh đều mặc hàng hiệu, được nuôi nấng như công chúa, lúc nhỏ cắt trứng ngón tay còn kêu xe cấp cứu đến bệnh viện.

Anh tức giận ném tập tư liệu xuống bàn, không tin lại cha mẹ ngược đãi con ruột mà lại hậu đãi cháu gái mình!

Anh đứng dậy bước tới phòng sách, đưa tư liệu cho Nhiếp Hạo, “Tìm cho tôi một bác sĩ đáng tin, chuẩn bị kiểm tra DNA.”

“Dạ!” Nhiếp Hạo vâng lệnh.

Mộ Thương Nam sải bước lên lầu về phòng ngủ của mình, điều làm anh phiền muộn chính là không thấy hình bóng của cô gái nhỏ.

Anh đành tìm khắp từng phòng, có một phòng bị khóa cửa, anh có một chút á khẩu với IQ của cô, cô nghĩ là anh không có chìa khóa phòng nhà mình hay sao?

Anh xoay người tìm chìa khóa, rất nhanh đã mở được cửa.

Trong phòng, có thể nhìn thấy hình dáng nhỏ nhắn của cô đang nằm trên giường qua ánh sáng êm dịu của đèn ngủ.

Cô nằm cuộn tròn lại, trông đáng thương như một chú mèo bị bỏ rơi.

Mộ Thương Nam đi tới ngồi xuống cạnh cô, chăm chú nhìn khuôn mặt nhỏ của cô, ngón tay chải nhẹ những sợi tóc rối trước trán cô.

Thanh âm trầm thấp ghé sát đỉnh đầu của cô, “Xin lỗi bảo bối, anh không gặp em sớm hơn. Sau này không để em chịu uất ức một lần nào nữa!”

Anh cúi thấp đầu hôn lên trán cô, truyền thuyết nói rằng đây là nụ hôn thiêng liêng nhất.

Trong lòng thất lại, nếu anh suy đoán đúng thì Diệp Phi mới là người con gái được đính hôn từ nhỏ của anh, vậy mà vị hôn thê của anh xém chút đã bị ép gả cho lão già.

Anh không dám nghĩ, nếu ngày đó anh và Bá Tước không hẹn gặp ở quán bar đó, cô sẽ gặp ai?

Giống như sự định đoạt trong chốn u minh, lại khiến anh thấy sợ, tất cả những chuyện quá khứ chỉ cần họ đi lệch một chút thì sẽ bỏ lỡ dịp may.

Nụ hôn của anh chậm chạp di chuyển xuống môi cô, anh hôn rất cẩn thận, giống như sợ đánh thức giấc ngủ ngon của cô.

Ngón tay của anh nhẹ nhàng búng một cọng tóc của cô, chỉ cần một cọng thì anh có thể chứng thực thân phận của Diệp Phi.

Diệp Phi hình như bị động tác của anh quấy nhiễu, cô bất mãn hừ nhẹ, quơ tay đuổi anh như đuổi ruồi.

Mộ Thương Nam ôm cô vào ngực, vỗ nhẹ vai của cô, vỗ về cô có giấc mơ đẹp.

Diệp Phi cảm nhận được hơi ấm bên cạnh, rất ấm, khiến bản năng cô muốn vùi vào sự ấm áp này.

Mộ Thương Nam nhìn cô gái ngủ trong lòng anh như mèo, khóe môi

cong nhẹ một độ cong hạnh phúc. Đây là nụ cười hiếm có của anh.

Anh khẽ nhắm mắt, cánh tay ôm lấy cô như ôm cả thế giới!

-

Dưới ánh nắng ban mai, trong biệt thự của Thiên gia, Thiên Huệ và Diệp Minh đã dậy từ sớm.

Bọn họ bước vào phòng của Thiên Tịnh, căn phòng đầy mùi dâm đãng, khiến người khác buồn nôn.

Hai người đàn ông nằm ở hai bên giường, Thiên Tịnh nằm ở giữa.

Dường như vẫn còn chưa đủ, tay của cô ta còn nắm lấy “thứ đó” của người đàn ông.

Diệp Minh nhìn thấy bộ dạng của Thiên Tịnh, tức đến muốn vo nắm đấm đánh Thiên Tịnh.

Thiên Huệ kéo tay ông, “Ông làm gì vậy? Thiên Tịnh là bị người ta chuốc thuốc! Muốn đánh thì đánh Diệp Phi kìa!”

Bà ta tức giận nói, răng cắn chặt môi, hận không thể cắn nát Diệp Phi!

“Ôi! Tôi đưa hai tên kia đi.” Diệp Minh dồn hết sự tức giận, xách hai người đàn ông kia đi.

Thật tình là làm Thiên Tịnh cật lực quá rồi, hai người hơi thở mong manh, cho dù bị Diệp Minh cõng đi cũng không có phản ứng tỉnh giấc.

Diệp Minh để hai người lên chiếc xe đẩy vệ sinh, dùng chân quần chặt kéo đi.

Thiên Huệ ở lại dọn dẹp phòng, lau người cho Thiên Tịnh, chuyện này không dám để đám hầu gái biết.

Thiên Tịnh bị đau làm cho thức giấc, mở mắt nhìn thấy Thiên Huệ đang ở dưới chân cô ta.

“Á! Cô làm gì vậy?” Cô ta đau đến co người.

“Cô kiểm tra thoa vết thương cho con, con biết mình là lần đầu tiên, còn làm mạnh như vậy? Sưng lên hết rồi này!” Thiên Huệ trách móc.

“Đâu phải cô không biết con bị trúng thuốc, con kiểm được sao? Đúng rồi, cô không cho ai biết chuyện của con chứ? Con bị thất thân, phải làm sao đây? Con chết đi cho rồi!” Thiên Tịnh không màng đau đớn ngồi dậy, nghĩ tới hôn sự của mình, cô ta sợ tới mức khóc thành tiếng, một tay đẩy Thiên Huệ ra rồi đập đầu vào tường.

Thiên Huệ kéo lại, ôm Thiên Tịnh đang khóc lớn vào lòng, “Đừng khóc, không ai biết hết, cũng sẽ không có ai biết, chú của con đã đi giải quyết hai tên đó rồi. Cô liên lạc với một phòng khám tư nhân, lát nữa đưa con đi làm phẫu thuật vá lại, bảo đảm sẽ y như trước, cho dù là Mộ Thương Nam cũng không phát hiện được.”

Thiên Tịnh đang hoảng sợ lúc này mới ngừng khóc, “Thật à? Mộ Thương Nam sẽ không phát hiện?”

“Không đâu, bảo đảm không! Con nghe lời đừng đòi chết, con chết rồi thì cô phải làm sao?” Thiên Huệ đau lòng nhìn Thiên Tịnh khóc thành tiếng.

“Cô à, cô đừng khóc nữa, con không tìm cái chết nữa là được rồi, vẫn là cô thương con!” Thiên Tịnh nói.

“Đây mới đứa trẻ ngoan của cô, cô giúp con thay quần áo, bây giờ chúng ta đi ngay, phẫu thuật này phải nghỉ ngơi hồi phục trong hai tuần, vừa hay không làm lỡ chuyện con kết hôn.” Thiên Huệ nói.

“Cho dù không làm lỡ chuyện kết hôn của con, con cũng là bị hại mà! Là Diệp Phi hại con! Nó cho con ăn kem, con không nghĩ nó lại độc ác như vậy, lại bỏ thuốc vào trong kem cho con!” Thiên Tịnh tức giận nói.

“Đứa trẻ như con, làm sao cô lại không dạy dỗ con được chứ? Con quá lương thiện rồi, nên mới bị nó giăng bẫy! Cô sẽ không bỏ qua cho nó đâu!” Thiên Huệ suýt chút cắn môi mình rồi!

“Tuyệt đối không thể để nó gả cho Cung Trạch Vũ, nếu không con chết cũng không an tâm!” Thiên Tịnh nói.

“Nó còn muốn gả cho Cung Trạch Vũ sao? Cung gia đều đã đại loạn rồi, nếu như người của Cung gia biết được, tai ương ngập đầu của nhà bọn họ là do đứa tiện nhân Diệp Phi này, con đoán bọn họ sẽ làm gì Diệp Phi chứ? Cô sẽ khiến người của Cung gia hận nó hơn chúng ta nữa! Tới lúc đó, không cần chúng ta ra tay, Diệp Phi cũng sẽ chết rất khó coi!” Thiên Huệ độc ác nói.

Khóe miệng của Thiên Tịnh lộ ra nụ cười nham hiểm, “Con đợi nhìn

xem nó bị người của Cung gia trừng phạt! Nhưng mà, người của Cung gia thật sự sẽ giết Diệp Phi sao? Bây giờ Cung Trạch Vũ là chủ của một nhà, nếu như anh ta không đồng ý, không ai có thể đụng vào Diệp Phi cả.”

“Ha ha, cái đó là do con không hiểu rõ tình hình của Cung gia.” Thiên Huệ tràn đầy lòng tin.

Chương 60

“Cung gia như thế nào?” Thiên Tịnh tò mò hỏi.

“Cung gia là xí nghiệp gia tộc, mọi người trong gia tộc đều có cổ phần ở bệnh viện, lúc đầu bố của Cung Trạch Vũ dùng tiền của cả nhà để góp đủ mở bệnh viện đó! Cho nên, cho dù là chuyện gì đều phải hợp cả gia tộc để quyết định, chỉ dựa vào lời của Cung Trạch Vũ cũng vô dụng!” Thiên Huệ nói.

Khóe môi Thiên Tịnh động đây, “Cũng là nói, chỉ cần chúng ta đem chuyện hôm qua nói với mẹ của Cung Trạch Vũ, Diệp Phi nhất định sẽ không gả được tới Cung gia rồi?”

“Đương nhiên, Mộ tổng vì Diệp Phi nên mới ra tay với Cung gia, Cung gia làm sao đồng ý cho Cung Trạch Vũ lấy Diệp Phi được?” Thiên Huệ cười lạnh nói.

“Tốt lắm, cứ đợi xem xem Diệp Phi bị người của Cung gia chỉnh đốn như thế nào!” Đáy mắt Thiên Tịnh lóe lên ánh nhìn độc ác.

Tối qua cô ta đã mất quá nhiều, cho dù có thể sửa chữa, cô ta cũng không bỏ qua cho Diệp Phi!

Hai người bọn họ thương lượng xong đối sách, Thiên Tịnh liền thay đồ lái xe đến phòng khám tư làm phẫu thuật.

-

Khi ánh mắt trời dịu nhẹ chiếu vào căn phòng, Diệp Phi khó chịu động đậy, không biết bản thân bị vật gì đè lên ngực, khiến cô thở cũng thấy khó khăn.

Tay cô đẩy vật đặt trên ngực ra, lại còn có hơi ấm, cô mua tui giữ ấm khi nào nhỉ?

Trong chốc lát, cô ý thức được điều gì, mở to mắt thì nhìn thấy cánh tay của đàn ông.

Cô giật mình bật dậy, “Mộ Thương Nam, sao anh lại ở đây?”

Quả thực là say rồi, cô lại nằm cùng giường với người đàn ông này cả đêm!

Mộ Thương Nam lười nhác mở mắt, “Chào buổi sáng, bảo bối.”

“Khỉ gió, ai chào buổi sáng với anh, tôi hỏi anh, tại sao anh lại nằm trên giường tôi?” Diệp Phi giờ chân đạp đạp người đàn ông bên cạnh.

Mộ Thương Nam bắt lấy chân cô, đưa chân để lên eo mình, “Đừng ồn! Anh không ngủ giường em thì ngủ giường ai?”

“Tôi quản anh ngủ giường ai à? Bỏ tôi ra!” Diệp Phi giằng co trong lòng anh.

Chân cô đang để trên eo anh, cô chỉ động một cái là đã quấy rối anh rồi.

Chân mày Mộ Thương Nam nhíu lại, tay anh giữ chặt người con gái đang vùng vẫy, “Đừng nhúc nhích! Không thì hậu quả em tự chịu!”

Sáng sớm là lúc không thể đụng vào đàn ông nhất, cô lại nhằm lúc này quấy rối anh!

Trời biết, anh dùng bao nhiêu ý chí để khống chế bản thân, tối qua chỉ đơn thuần là ngủ.

Lúc này, anh bị cô quấy nhiễu tới không chịu được nữa.

Diệp Phi bị anh uy hiếp, cô có thể cảm nhận được sự cương cứng đó.

“Mộ Thương Nam, anh còn có thể lưu manh hơn một chút không?” Cô la lớn.

Đôi mắt Mộ Thương Nam ép thành đường dài, “Em muốn anh lưu manh hơn?”

Diệp Phi tức nghẹn cả lồng ngực, “Tôi muốn đập anh xuống giường một cái!”

Mộ Thương Nam hơi nâng người, kề vào người cô, giống như dán sát vào cô, “Tối qua ai chui rúc vào người anh? Còn ôm anh không buông nữa? Cô gái à, em vô lễ xong thì muốn đá người ta xuống giường, thật không phải chút nào?”

“Ai cho anh ngủ giường tôi?” Diệp Phi quả thực á khẩu, cô ôm anh không buông lúc nào?

“Cả biệt thự là của anh, giường cũng là của anh, bao gồm em cũng là của anh!” Mộ Thương Nam véo mũi cô một cái, “Hôm nay nể tình là ngày đầu tiên em 19 tuổi nên tha cho em, sau này còn dám nói như vậy với anh, thì phạt bằng thể xác! Tám giờ rưỡi đi làm đúng giờ, chín giờ có cuộc họp đa quốc gia, em phải tốc ký.”

Anh nói xong thì đứng dậy vào nhà vệ sinh rửa mặt, thật là phải rửa bằng nước lạnh, có một số suy nghĩ không được động vào, đã động thì cản không được, ví dụ như anh ngửi thấy mùi hương cơ thể của cô thì lại muốn cô.

Diệp Phi nện tay xuống giường, từ lúc nào cô thành của anh rồi?

Đàn ông vô sỉ! Cô thầm mắng, bò từ giường dậy, chạy sang phòng khác rửa mặt, không còn thời gian chậm trễ nữa, nếu không sẽ trễ mất.

Hai người phối hợp rất ăn ý, lúc Mộ Thương Nam xuống lầu, Diệp Phi cũng đi xuống.

Mộ Thương Nam nhìn bộ đồ trên người của Diệp Phi, chau mày lại, “Hôm nay họp xong đi mua quần áo, mua trang phục nữ, mua theo số đo của em. Nhớ là mua hàng hiệu đứng thứ nhất thế giới, mỗi bộ ít nhất năm con số trở lên.”

Bộ này là anh tặng cô, cô vẫn luôn mặc, không còn bộ nào khác.

Diệp Phi giật mình, anh kêu cô mua đồ nữ là mua cho ai? Hình như cô và Thiên Tịnh có cùng số đo.

Không lẽ mua cho Thiên Tịnh?

Cô vốn không cảm thấy mình có thân phận gì có thể khiến Mộ Thương Nam tặng quần áo cho mình.

Mộ Thương Nam chăm chú nhìn gương mặt không vui của cô, cũng say rồi, anh tặng cô quần áo cô lại không vui sao?

Đây còn là lần đầu anh tặng đồ cho người khác nữa!

“Không vui à? Đây là nhiệm vụ phải hoàn thành! Mua nhiều vào, mua đủ bốn mùa!”

“Dạ! Tôi là trợ lý đặc biệt của Mộ tổng, nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ cho ông chủ.” Diệp Phi nói.

Dù sao cũng có hai tháng, vui hay không vui cô đều nhin một chút, kiếm được hai mươi ngàn là có thể học đại học rồi.

Mộ Thương Nam nghe thấy cô nói vậy thì không thoải mái chút nào, trong mắt cô anh chỉ là ông chủ.

Anh đưa Diệp Phi ra khỏi biệt thự, đến công ty.

Thủy Tinh từ phía cuối hành lang bước ra như mèo, ánh mắt cô dõi theo chiếc xe lái đi ngoài cửa sổ, lấy điện thoại gửi tin nhắn cho Diệp Phi.

“Chị, chị bị bao nuôi rồi sao? Hôm qua hai người ngủ cùng nhau, sáng

nay anh ta còn mua quần áo cho chị.”

Diệp Phi và Mộ Thương Nam ăn sáng trên xe, điện thoại của cô vang lên chuông báo, cô nhìn tin nhắn, mém tí phun cả sữa đậu nành ra ngoài.

Cô quên mất Thủy Tinh lén ở nhà của Mộ Thương Nam!

“Đừng nói bậy, chị và anh ta không có gì! Là anh ta bò lên giường chị ngủ, nhưng bọn chị không có gì cả.”

“Khỉ gió, vậy còn gọi là không có gì? Thực ra thì, em vẫn cảm thấy Cung Trạch Vũ hợp với chị hơn, chung quy thì Mộ tổng cũng là anh rể họ của chị. Chị bảo vệ mình thật tốt vào, đừng để anh ta lợi dụng! Em đọc tin tức rồi, hôm qua anh ta công bố thời gian kết hôn, nhà giàu một khi công bố thời gian rồi thì chết cũng phải kết hôn đó. Cho nên, anh ta chắc chắn sẽ lấy Thiên Tịnh, em không muốn chị làm người thứ ba!”

“Chị biết rồi, chị sẽ không làm người thứ ba đâu, nhiều lắm thì cố ý mờ ám một chút để chọc tức Thiên Tịnh thôi, chỉ vậy thôi, sẽ không thật sự yêu anh ta đâu.” Diệp Phi trả lời lại.

“Như vậy à! Ha ha, vậy thì vui quá rồi! Ủng hộ chị ngược Thiên Tịnh!” Thủy Tinh chỉ mong sao nhìn thấy được bộ dạng bị ngược chết của Thiên Tịnh.

“Mộ Thương Nam bảo chị đi mua quần áo, không biết là mua cho ai nữa, buổi trưa em qua đây giúp chị mua quần áo nhé, chị không rành mấy nhãn hiệu quần áo đâu.”

“Mua đồ mà tìm em là chuẩn rồi đấy, buổi trưa đợi em nhé!” Thủy Tinh gửi đi một loạt icon cười gian xảo.

Mộ Thương Nam dám lợi dụng Diệp Phi, cô đảm bảo có thể khiến Mộ Thương Nam quẹt thẻ phá sản luôn.

Diệp Phi và Mộ Thương Nam dự cuộc họp đa quốc gia vào buổi sáng, một công ty bên nước ngoài của Mộ Thương Nam sắp thành lập rồi, qua vài ngày nữa là anh phải ra nước ngoài để qua công ty đó rồi.

Bận rộn đến buổi trưa, Diệp Phi mới có thời gian đi mua quần áo với Thủy Tinh, những nơi Thủy Tinh dẫn cô đến đều là cửa hàng trực tiếp của nhãn hiệu nổi tiếng thế giới, cô nhìn bảng giá treo trên mấy bộ đồ đó, chỉ cảm thấy như đang nhìn vào mấy con số thiên văn vậy.

“Diệp Phi, bộ này! Chị mua bộ này đi!” Thủy Tinh đem một bộ đồ đến đưa cho Diệp Phi.

Đột nhiên, phía sau lưng của họ truyền đến âm thanh kêu gào của một người phụ nữ, “Phục vụ, gói bộ đồ đó lại giúp tôi, tôi mua nó! Trên người cô ta đến một trăm đồng cũng không có, cô ta không mua nổi quần áo trong cửa hàng của mấy người đâu!”

Chương 61

4561. Thủy Tinh và Diệp Phi ngoảnh đầu lại thì nhìn thấy Thiên Tịnh và Vương Ngọc đang bước vào.

“Ai bảo Diệp Phi không mua nổi quần áo? Thiên Tịnh cô đừng có mà tự cao tự đại coi thường người khác” Thủy Tinh hét lên.

“Haha. Diệp Phi, cô dám lấy ví của cô ra cho mọi người xem không? Tôi cược một nghìn tệ, trong ví của cô không có nổi một trăm tệ!” Thiên Tịnh nói giọng khinh bỉ, ánh mắt cô đang rực lên ngọn lửa, hận đến mức muốn xé xác Diệp Phi ngay lúc này.

Diệp Phi mặt đơ ra, cô vốn dĩ có một trăm tệ, nhưng sau khi mời Cung Trấn Vũ đi ăn, bây giờ chỉ còn lại bốn mấy tệ.

Cô bị hỏi đến không nói ra lời, ngay lập tức bị nhân viên cửa hàng cười nhạo. “Hóa ra là một đứa nghèo, không mua nổi vào cửa hàng xem làm gì?”

“Cô không hiểu sao? Chính là có những người như này, ngày ngày mộng tưởng mình là người có tiền, không có việc gì thì đến cửa hàng hàng hiệu của quý tộc dạo chơi, cho rằng như thế là sang chảnh! Úi chà, hại chúng tôi đứng cùng cả nửa ngày, lãng phí thời gian của chúng tôi!”

“Thật không biết xấu hổ, trên người không có nổi một trăm, lại còn

dám bước vào shop của chúng tôi, tôi thấy quần áo trên người cô ta tưởng là mỹ nữ nổi tiếng!”

“Quần áo trên người cô ta chắc chắn là hàng lậu, nếu không cô ta ao mặc nổi” Bốn nhân viên bán hàng nói cay nghiệt.

“Sao các cô lại có thể ăn nói như vậy? Xin lỗi bạn tôi ngay?” Thủy Tinh tức giận mặt tái mét, nếu như không phải cô đang đào hôn, cô đã nói tên tuổi cô ra. Nhưng cô không thể nói, Bắc Minh Phong đang tìm cô khắp nơi.

“Các người làm lỡ thời gian của chúng tôi, còn dám bắt chúng tôi xin lỗi? Thật nực cười! Bảo vệ, đến bắt hai người gây trở ngại cho việc kinh doanh này, lôi ra ngoài!” Một nhân viên gọi bảo vệ.

“Phải thế chứ! Thiên Tịnh nhà chúng tôi là vợ sắp cưới của Tổng giám đốc Mộ, các cô hôm qua xem tin tức thời sự rồi phải không? Như cửa hàng của các cô đây, cũng chỉ có cô Mộ tương lai mới mua nổi!. Thiên Tịnh mà vui nói không chừng mua hết đồ trong cửa hàng các cô! Mau đuổi mấy người rảnh rỗi này đi, chúng tôi phải vào mua đồ” Vương Ngọc vội vàng quảng cáo cho Thiên Tịnh, giống như sợ không ai biết Thiên Tịnh là vợ sắp cưới của Mộ Thương Nam.

Mấy cô nhân viên sáng mắt, nếu như Thiên Tịnh mua hết đồ của cửa hàng, bọn họ sẽ kiếm được bao nhiêu? Mấy người bọn họ đi theo bảo vệ để đuổi Diệp Phi và Thủy Tinh đi.

“Mau đi đi, thật không biết xấu hổ, còn ăn vạ ở đây giả người có tiền làm gì?”

“Chả thế, chưa từng gặp đứa con gái nào không biết xấu hổ như này”.

Diệp Phi một tay hất tay mấy nhân viên ra “Các cô thật quá đáng! Không biết có tiền, hay không có tiền đã vào cửa hàng thì đều là khách hàng. Các cô dám đuổi tôi đi, có tin tôi sẽ làm các cô hối hận không?”

Mấy cô nhân viên cười ra tiếng “Haha. Cô làm tôi hối hận cái gì? Nực cười”.

Diệp Phi lấy điện thoại ra, nhìn số điện thoại khiêu nại dán trên tường, ấn số gọi, vài giây sau có người nghe điện thoại “là chủ cửa hàng phải không, nhân viên của ông làm phiền tôi mua đồ, đồ trong cửa hàng ông không bán phải không?”

Chủ cửa hàng giật mình “Bán chứ! Đương nhiên là bán rồi, tôi sẽ đến giải quyết ngay lập tức”

Hắn là tốc độ nhanh như bay, một ông chủ cửa hàng cũng đã lớn tuổi từ văn phòng làm việc bên trên đi xuống, dám đắc tội với khách hàng, giỏi lắm.

Mấy cô nhân viên không một chút sợ hãi “Cho dù cô nói với chủ cửa hàng, cũng không ích gì, cô không mua nổi quần áo ở cửa hàng chúng tôi thì biến”.

Ông chủ cửa hàng đi xuống nhìn thấy một đám đông người, vì cửa hàng quá náo nhiệt nên người đi đường cũng vào xem.

“Có chuyện gì vậy?” Ông chủ cửa hàng chất vấn.

“Ông chủ, chính là cô gái này, túi cô ta không có nổi một trăm tệ, còn quấy rầy cô Thiên Tịnh đây mua đồ” Nhân viên vội vàng giải thích.

Vương Ngọc nhìn lúc mọi người đang nhìn chủ cửa hàng, một tay giật lấy ví của Diệp Phi làm các thứ trong ví rơi hết ra đất. Vài tờ mười tệ bay xuống, còn có vài đồng xu.

“ Các cô xem này, cô ta nghèo đến mức này, con giả bộ làm người có tiền”. Cô hét lớn.

“ Chẹp chẹp... không có tiền là không có tiền, còn giả làm người có tiền” đám đông vây quanh thi nhau bàn luận.

Thiên Tịnh nhếch mép cười nhạt “Em họ, em muốn gì, nói một tiếng, chị có cái quần áo nào không mặc sẽ cho em một bộ”.

Diệp Phi trợn mắt nhìn Thiên Tịnh “ Ý của chị là, chị có thể mua được hết quần áo ở đây?”

Thiên Tịnh không nhịn được, cười ra tiếng “Đây là điều đương nhiên, mọi người đều biết chị là vợ sắp cưới của Mộ Thương Nam, chị có thể mua quần áo của cả cửa hàng này cũng được”.

“Được thôi, vậy chị hãy mua cả cái cửa hàng này đi” Diệp Phi lớn tiếng.

Mặt Thiên Tịnh biến sắc, cô chỉ kheo khoang nên mới nói khoác như vậy, Liễu Họa có đưa cho cô một cái thẻ để cô chuẩn bị đồ cho lễ cưới, nhưng trong thẻ chỉ có hạn mức năm trăm vạn, làm sao mua nổi

cả cái tiệm này.

“Haha. Em họ, em có ý gì? Chị không mua nổi cả cái tiệm này, em mua nổi sao? Một bộ em cũng không mua nổi.”

“Thế chúng ta đánh cược đi, người mua ít hơn sẽ phải cuộn tròn lăn ra khỏi đây”.

“Được thôi, cược thì cược, cô một bộ cũng không mua nổi, cô lăn luôn đi”. Thiên Tịnh la lên, dù sao cô cũng có thể mua mười mấy bộ, nhưng Diệp Phi một bộ cũng không mua nổi. Như vậy mà cô ta còn dám cược.

Diệp Phi lấy từ trong túi ra chiếc thẻ không định mức mà Mộ Thương Nam đưa cho cô “Tôi mua cả cái cửa hàng này, ông chủ ông đưa ra giá đi”

Ông chủ cửa hàng hít một hơi thật mạnh, ông từng gặp đại gia mua quần áo, chứ chưa từng gặp đại gia mua cả cửa hàng “Cửa hàng này, cô muốn mua?”

“ Không nghe rõ Diệp Phi nói à? Mau đưa ra giá đi. Chúng tôi còn đang chờ có người cuộn tròn lăn ra khỏi đây này” Thủy Tinh phấn khích nói.

“Không! Không thể nào! Thẻ của cô ta là giả!” Thiên Tịnh nhìn vào cái thẻ kim cương đen nói, mặt dần dần trắng bệch.

“Nếu như sợ là thẻ giả! Ông có thể thử” Diệp Phi đưa thẻ vào tay ông chủ cửa hàng.

Ông chủ thử trên máy pos “Là thật, cô thật sự muốn mua cả cửa hàng? Vừa đúng lúc tôi và vợ tôi muốn di cư sang nước ngoài, đang định nhượng lại cửa hàng!”

“Giá tùy ông đưa ra” Diệp Phi nói đồng dạc. Dù sao cũng là tiêu tiền của Mộ Thương Nam, cô không có gì phải tiếc.

“Được, tôi cũng không lừa người, cả hàng hoá và cửa hàng của tôi, cả quyền đại lý của tôi, đều đưa cô, tổng cộng một tỷ nhân dân tệ, cô thấy thế nào?” Ông chủ cửa hàng nói. Ông cũng bằng này tuổi rồi, cũng đúng lúc ông muốn bán cửa hàng, muốn nghỉ hưu dưỡng lão cùng vợ, đi du lịch khắp nơi.

“Được” Cô ngược mắt nhìn khuôn mặt cắt không còn giọt máu của Thiên Tịnh “Chị họ, rốt cuộc chị có mua nổi không? Chị là vợ sắp cưới của Mộ Thương Nam, thiếu phu nhân nhà họ Mộ cơ mà. Một tỷ thôi mà, một con số nhỏ. Chị mua nổi phải không?”

Thiên Tịnh như nuốt phải ruồi, vì Diệp Phi, tối qua cô bị hai người đàn ông cướp mất đêm đầu, giờ lại bị Diệp Phi coi thường.

“Tôi, tôi đương nhiên có thể mua được” cô cắn răng nói.

“Thế mời chị lấy ra, chị không đến mức đến thẻ cũng không có chứ!” Diệp Phi nói to. Tất cả những ai hại cô, cô đều không tha, ai tát cô một cái, cô trả lại mười cái.

Thiên Tịnh làm sao dám nói mình không có thẻ, cô lôi ở trong túi ra chiếc thẻ Liễu Hoạ đưa cho cô “Tôi đương nhiên có thẻ rồi”.

Ông chủ nhìn thẻ trong tay Thiên Tịnh “Cái thẻ này của cô.....”.

Chương 62

“Cái thẻ này của cô chỉ được chi trong mức năm trăm vạn tệ, cửa hàng của tôi bán với giá một tỷ tệ.” Ông chủ cửa nói không khách khí.

Đám đông cười ồ lên, tất cả mọi người đang cười nhạo Thiên Tịnh.

Thủy Tinh cười khanh khách “ Thiên Tịnh, cô chưa tốt nghiệp mẫu giáo à? Người ta bán với giá một tỷ, cô đưa cho người ta năm trăm vạn! Chẹp chẹp...nghèo thì nói là nghèo, đừng tự cao tự đại. Như này có phải là khó xử không?”

Mặt Thiên Tịnh lúc trắng lúc đỏ, hoàn toàn không biết nên biểu cảm như nào? Cô rõ ràng là mỹ nữ nổi tiếng, là người có tiền.

“Cô dám mua không?” Cô cuối cùng cũng lấy lại được mạch suy nghĩ, cứ cho là thẻ Diệp Phi là không định mức, thì thẻ ở đâu ra? Diệp Phi dám mua không?

“Tôi đương nhiên dám mua, Ông chủ quẹt thẻ đi! Phải rồi chị họ, tôi mua xong rồi, chị nhớ cuộn trong lăn ra khỏi đây” Diệp Phi nhắc nhở Thiên Tịnh.

“Tôi lập tức quẹt thẻ!” Ông chủ nhập nhanh số tiền vào.

Chiếc tay nhỏ của Diệp Phi ấn mật khẩu, mật khẩu là sinh nhật cô, cùng với việc cô ấn xong sáu con số, máy pos in ra phiếu thanh toán

trong ánh mắt ngưỡng mộ đổ kỵ kinh ngạc của mọi người, cửa hàng này là của Diệp Phi rồi. Cô cầm hóa đơn thanh toán, đưa qua đưa lại trước mặt Thiên Tịnh “Chị họ, cửa hàng này là của tôi rồi. Chị lập tức lăn ra khỏi đây!”

Thiên Tịnh mặt căm hận, tay nắm chặt, bắt cô lăn ra khỏi đây trước mặt bao nhiêu người, cô còn mặt mũi nào.

“Cô, cô ức hiếp người quá đáng!” cô ta tức giận hét lên.

Diệp Phi cười lạnh lùng “Vừa nãy ai nói tôi nghèo, không mua nổi đồ ở đây, đuổi tôi ra ngoài? Chị họ, chị còn không biến đi à?”

“Tôi là vợ sắp cưới của Mộ Thương Nam” Thiên Tịnh còn già mồm.

“Như vậy thì đã làm sao? Dám cược thì phải chấp nhận thua, hay là cô muốn ăn quỵt?” Diệp Phi sẽ không cảm thông mà tha cho Thiên Tịnh.

“Dám đánh cược thì dám nhận thua, Phi Phi nhà tôi mua cả tiệm rồi, cô lăn ra khỏi đây mau!” Thủy Tinh chống tay vào eo, đắc ý nhìn Thiên Tịnh, cái khẩu khí này cuối cùng có thể phát ra rồi.

Đám người xung quanh ồn ào náo động đuổi Thiên Tịnh ra ngoài.

“Mau biến đi! Có tiền thì làm sao, cũng không được ức hiếp người, Haha. Kết quả người ta còn có tiền hơn cô!”

“Tự cao tự đại coi thường người khác, kết quả mình mới là người nghèo, con không mau biến đi”

Mặt Thiên Tịnh tái mét cắt không còn giọt máu, tim đập thành thịch không đúng nhịp, cô cúi đầu hướng về phía cửa chạy thật nhanh.

Thủy Tinh nhanh chân đuổi kịp cô, chân giơ chân ra ngáng chân Thiên Tịnh, quả nhiên không thể để Thiên Tịnh rời đi như thế.

Thủy Tinh vỗ tay khen hay “Lăn đẹp thật, làm lại lần nữa!”

Vương Ngọc bước đến đỡ lấy Thiên Tịnh.

“Diệp Phi! Cô hãy đợi đây” Thiên Tịnh cắn hận buông một câu, cùng Vương Ngọc rời đi một cách thảm hại.

Ánh mắt Diệp Phi nhìn mấy cô nhân viên cửa hàng đang đứng “Hình như nợ của chúng ta vẫn chưa tính đâu nhỉ?”

Nhân viên sớm đã không còn khí thế hùng hổ như lúc nãy nữa, không ngờ người mà các cô vừa sỉ nhục lại trở thành bà chủ của các cô.

“Ông chủ, cứu chúng tôi với!” vài người xông đến chỗ ông chủ nhờ vả.

Ông chủ cửa hàng phẩy tay “ Tôi không còn là ông chủ, tôi sớm đã nói với các cô, chỉ cần vào cửa hàng thì đều là khách hàng của chúng ta, các cô không chịu nghe. Tôi về hưu rồi, các cô xin cô chủ mới đi”.

Mấy cô nhân viên không còn cách nào, “bụp..bụp..” quỳ dưới chân Diệp Phi, nhặt lấy những đồng tiền trên sàn, hai tay đưa lên trả cho Diệp Phi.

“ Cô chủ, chúng tôi có mắt mà không nhìn thấy Thái Sơn, xin cô tha cho chúng tôi!”

“Vâng, lần sau chúng tôi sẽ không tự cao tự đại coi thường người khác nữa”

“Nếu chúng tôi còn dám như thế, chúng tôi sẽ tự móc mắt mình đưa cho cô!”

Thủy Tinh nhìn đám người đó “Thế nào? Có giữ lại bọn họ không?”

“Không cần! Về sau cửa hàng là của tôi rồi, tôi không cần những nhân viên như này, Thủy Tinh thanh toán lương cho họ, rồi cho thôi việc! Về sau không cho phép bước vào cửa hàng của chúng ta dù chỉ một bước!” Diệp Phi dặn dò.

“Ok, mình sẽ thanh toán luôn lương cho họ, để họ biến đi!” Thủy Tinh vừa nói vừa lấy tiền trên người ra, quăng vào mấy nhân viên đó.

“Mấy người tự cao tự đại coi thường người khác cầm tiền và biến khỏi đây” Thủy Tinh tức giận.

Mấy cô nhân viên không còn cách nào, nhặt lấy tiền bất lực rời đi.

Đám người xung quanh trầm trồ khen ngợi, họ đều đang vỗ tay tán thưởng Diệp Phi.

Lông mày Diệp Phi cong lên “Cảm ơn sự ủng hộ của mọi người, mọi người có thể mặc sức thăm quan cửa hàng của tôi, thích cái gì đều có

thể thử.”

Được lời chào hỏi của cô, mọi người đổ vào trong tiệm xem, Diệp Phi và Thủy Tinh tạm thời làm nhân viên bán hàng, không ngờ bán được mấy bộ quần áo.

Đúng là không thể xem thường con người, ai biết được nhìn thì bình thường mà đáng giá bao nhiêu.

Thủy Tinh đột nhiên nhớ ra một chuyện “Phi Phi, Cái thẻ này của cậu là Mộ Thương Nam đưa cho, cậu chắc chắn, anh ta cho cậu mua quần áo, cậu có thể mua cả một cửa hàng chứ?”

Diệp Phi cười ngược “Không thể tùy tiện mua sao?”

“Hehe. Cậu nói xem. Hôn” Thủy Tinh khắc khổ cười ra tiếng, mua quần áo nhiều lắm cũng đến mấy chục vạn.

Đáng nhẽ chỉ tiêu mấy chục vạn, kết quả tiện thể bỏ ra một tỷ để mua cả cửa hàng.

Diệp Phi liếm môi “Gần như, khoảng, có lẽ, dường như, là không thể?”

“Không phải là hình như, vốn dĩ nó là như vậy” Tay Thủy Tinh gõ vào trán cô. Cô là thiên kim nhà giàu, nhưng cả cửa hàng một tỷ cô không thể giúp Diệp Phi, nếu như vài trăm vạn, cô còn có thể.

Trán cô nhăn lại những vết đen, quả nhiên là kích động, nếu Mộ Thương Nam đòi lại một tỷ cô phải làm sao? Nhưng cô vẫn chưa nghĩ

ra phải nói với Mộ Thương Nam thế nào, thì Liễu Họa đã bước vào cửa hàng, theo sau Liễu Họa là Thiên Tịnh và Vương Ngọc.

“Là ai làm ngã con dâu tương lại của ta?” bà vênh mặt hất hàm nói.

Thủy Tinh đang định nói là cô ấy thì bị Diệp Phi kéo cánh tay lại.

Diệp Phi bước lên phía trước “Là cháu, có vấn đề gì không?”

Liễu Họa nhìn cô gái không cứng không mềm, tức đến cau mặt “gan to thật, cô dám làm con dâu tôi bị ngã?”

Lông mày Diệp Phi cong lên cười vô tội “ Cái này phải hỏi chị ta, sao gan lại lớn như vậy, dám cựa với cháu, dám cựa dám nhận thua, cho dù con dâu của ai, cũng nên như vậy chứ?”

Ánh mắt Thiên Tịnh đổi hướng “Dì, là con không tốt, thích lo chuyện bao đồng, con sợ em họ sẽ tiêu tiền linh tinh, kết quả bị hiểu lầm! Con cũng không trách em ấy, bỏ qua như vậy đi”.

“Con bé này, chính là quá quá lương thiện! Con tốt cho cô ta, cô ta lại đẩy con xuống cầu thang, người phụ nữ độc ác như vậy! Không được, món nợ hôm nay ta nhất định phải tính” Liễu Họa gằn giọng nói.

Đẩy Thiên Tịnh xuống cầu thang? Ánh mắt Diệp Phi thu lại, đại loại hiểu chuyện gì xảy ra rồi, Thiên Tịnh nói do cô đẩy, tố cáo với Liễu Họa.

“Không biết cô định tính sổ thế nào?” Diệp Phi hỏi.

“Không phải là mua cái cửa hàng này sao? Cửa hàng này, ta mua cho Thiên Tịnh!” Liễu Hoạ cắn răng nói.

Diệp Phi đưa hoá đơn thanh toán cho Liễu Hoạ “cửa hàng này cháu đã mua rồi, cháu là chủ cửa hàng, trước mắt cháu không có ý định bán lại, nếu muốn mua cửa hàng phiền mấy vị ra ngoài, không được cản trở việc kinh doanh của cháu!”

Liễu Hoạ bị chẹn họng không nói được lời nào, ánh mắt bà quyện vào tờ hoá đơn thanh toán, một cái tên đập vào mắt bà, Mộ Thương Nam!

“Tiểu tiện nhân, cô dùng tiền của Mộ Thương Nam để mua cửa hàng?”

Chương 63

4563. Diệp Phi không ngờ trên phiếu thanh toán lại có tên của Mộ Thương Nam, do hóa đơn thanh toán tiêu dùng bình thường sẽ không hiển thị tên chủ thẻ. Chỉ có cái loại thẻ kim cương đen không định mức này là hiển thị tên chủ thẻ.

Cô đứng đơ mặt ra “Là thẻ Tổng giám đốc Mộ đưa cho cháu”

Liễu Hoạ tát vào mặt Diệp Phi “Tiện nhân, cô quyến rũ cả anh rể của mình, bắt nạt chị họ, lại còn chửi đạp lên tiền của gia đình tôi”.

Mặt Diệp Phi bị Liễu Hoạ tát trúng, tóc cô rơi lả tả trước trán.

Thiên Tịnh suýt chút nữa cười ra tiếng, cô thật khâm phục sự thông minh của mình, cô chạy ra khỏi đây, liền đi tìm Liễu Hoạ, thực ra hôm nay Liễu Hoạ kéo cô đi mua quần áo, chỉ là cô đến sớm hơn một chút.

Liễu Hoạ nhìn thấy thương tích trên người Thiên Tịnh, trên trán để lộ ra một vết bầm tím, đương nhiên sẽ hỏi có chuyện gì xảy ra. Mà lúc đó, Vương Ngọc lại đổ thêm dầu vào lửa, kể Diệp Phi ngược đãi Thiên Tịnh như thế nào, cô chắc chắn rằng Liễu Hoạ sẽ không để Diệp Phi ở bên cạnh Mộ Thương Nam.

Thủy Tinh chạy đến trước mặt Diệp Phi đỡ cho Diệp Phi “Dì, sao dì có thể tùy tiện đánh người như thế? Thẻ này là Mộ Thương Nam đưa cho Diệp Phi, đưa cho cô ấy dùng!”

Đều là quý tộc của nước ZH, Liễu Hoa đương nhiên nhận ra tiểu thư nhà họ Thuỷ. Bà trở mặt “Thuỷ Tinh kết bạn cũng không được tùy tiện kết, con đào hôn cũng là do cô ta dạy con phải không? Bắc Minh Phong đang tìm con khắp nơi đấy!”

“Không phải, đào hôn là chủ ý của cháu, Diệp Phi không hề biết, cháu khuyên dì nên tỉnh táo, đừng để bị lừa con gái tâm địa này che mờ mắt”. Thuỷ Tinh nói một cách rành mạch.

“Haha. Ta đương nhiên sẽ không bị loại con gái tâm địa như Diệp Phi mê hoặc, dù dĩ thiếu gia nhà họ Cung không tha, còn muốn cả anh rể của mình! Đúng là một con hồ ly tinh độc ác từ đầu đến chân! Hôm nay tôi sẽ cho mọi người xem bộ mặt thật của cô ta!” Liễu Hoa nghiêng răng nghiêng lợi, bà sẽ thông báo cho mẹ của Cung Trạch Vũ, bà không thể để Diệp Phi được gả vào nhà họ Cung.

“Cháu không làm gì sai, cháu không sợ cô nói gì hết”! Diệp Phi phản bác.

“Sai hay không sai, Anh Thương Nam đến sẽ rõ! Anh ấy biết em mua cái cửa hàng này không?” Thiên Tịnh hỏi Diệp Phi.

Hận đến mức hộc ra máu, lúc đầu cô còn không hiểu Diệp Phi làm sao lại có cái thẻ đó. Bây giờ thì cô đã biết là thẻ của Mộ Thương Nam, trái tim cô giống như bị đâm một nhát dao. Mộ Thương Nam trước nay chưa từng tiêu một đồng cho cô, nhưng mà lại đưa hẳn cái thẻ kim cương đen cho Diệp Phi. Nhưng cô ta chắc chắn một điều, bọn họ bất thành linh va chạm nên mới cựa xem ai mua nổi cửa hàng, do đó Mộ Thương Nam chắc chắn không biết chuyện này. Cô

ước gì có thể gọi Mộ Thương Nam đến ngay bây giờ, trừng phạt Diệp Phi.

Có bóng dáng người phụ nữ bước vào cửa hàng “Liễu Họa, bà tìm tôi à?”

Trong ngữ khí của bà ấy để lộ ra vẻ ngạc nhiên, Mộ Thương Nam thu lại đất của nhà họ, họ giờ là kẻ thù, vậy mà Liễu Họa còn dám hẹn bà ta đến đây, bà đương nhiên không thể nhận mình sợ hãi mà không dám đến, vì vậy, bà đã đến.

Liễu Họa ngoảnh đầu lại nhìn người phụ nữ đó “Đỗ Mai, qua đây xem con dâu tương lai tốt của bà, đánh con dâu tôi bị thương rồi!”

Đỗ Mai bước lên “Con dâu nào của tôi? Bà đùa gì vậy?”

“Hôm qua Cung Trạch Vũ nhà bà đã cầu hôn cô ta rồi, cậu ta không nói với bà sao? Con dâu tương lai của bà chính là cô ta!” Liễu Họa chỉ tay vào Diệp Phi.

Đỗ Mai ngạc nhiên tròn tròn mắt “Diệp Phi, sao lại là cô. Hai năm trước, ta đã nói với cô, tránh xa con trai ta ra, lúc đó cô còn xé cả tờ ngân phiếu của ta, ta còn nghĩ rằng cô rất thanh cao, hóa ra cô vẫn chờ Cung Trạch Vũ trở về, quyến rũ nó!” Đỗ Mai nhìn Diệp Phi, mặt đầy hỏa khí.

“Hôm qua Trạch Vũ còn tặng cho Diệp Phi một viên đá quý hình trứng bồ câu, bà cũng không biết phải không? Cái viên đá quý đó đắt gấp bao nhiêu lần tờ ngân phiếu của bà? Tính toán của cô ta quá thâm sâu, ngân phiếu của bà không thể làm thỏa mãn cô ta!” Liễu Họa nói.

Đỗ Mai giận đến thở không ra hơi “Nhẫn đâu? Đưa ra đây cho tôi”

Trên tay Diệp Phi không hề có nhẫn, cô vốn dĩ không thích đeo trang sức, càng không thể đeo những thứ quý giá trên người mình khi đi dạo, hôm qua lúc tắm cô tháo nó ra rồi.

“Nhẫn cháu không mang theo bên mình, cô cần thì hôm khác cháu gửi đến cho cô”. Cô nói

“Không muốn trả nhẫn phải không? Còn muốn bước vào cánh cửa nhà tôi à? Nhà tôi để loại người thân phận như cô bước vào đấy à? Mau trả nhẫn cho tôi” Đỗ Mai tức giận hét lên.

Trong đầu bà lúc này, từng chữ Diệp Phi nói ra đều là viện lý do, đều là vì không muốn trả nhẫn cho bà.

Diệp Phi tối sầm mặt “Hôm qua là anh ấy cầu hôn, cháu vốn không định nhận chiếc nhẫn đó, nó không phải là cái cháu có thể đeo, đương nhiên cháu không đeo đi khắp nơi rồi.” Cô giải thích, cô không phải mang mà không trả, mà là không mang để trả.

Tiếc là Đỗ Mai một chữ cũng không nghe lọt tai, bà đưa tay ra giật lấy túi xách của Diệp Phi, lục lọi đồ bên trong “Nói, cô giấu nó ở đâu?”

“Cháu không giấu, cháu để nó ở nhà, cháu về lấy cho cô” Diệp phi nói và chạy thẳng ra cửa.

Đỗ Mai kịp thời chặn Diệp Phi lại “Cô đi lấy trả tôi hay là muốn tháo chạy”

Những người trong cửa hàng chỉ chỉ trỏ trỏ bàn luận về Diệp Phi, họ hiểu ra rồi, Diệp Phi được thiếu gia nhà họ Cung cầu hôn, hôm nay lại quyến rũ, tiêu tiền của anh rể tương lai, đẩy ngã chị họ.

Ánh mắt cô lạnh lùng nhìn Đỗ Mai, cô lương thiện, nhưng tuyệt đối không phải loại yếu đuối dễ bắt nạt.

Cô quay lại đi vào chỗ cái bàn thu ngân “Nhẫn là anh ấy tặng cháu, nếu như có trả, cháu cũng phải trả cho anh ấy, dựa vào cái gì cháu phải trả cho cô? Cô có tư cách gì mà can thiệp vào chuyện yêu đương của cháu. Các cô nếu không phải người đến mua đồ, mời các cô ra ngoài, đừng gây trở ngại cho việc kinh doanh của cửa hàng tôi”.

“Cô còn dám đuổi chúng tôi ra?” Liễu Hoa tức giận chất vấn.

Thủy Tinh dẫn hai bảo vệ đến, hình như vừa nãy cho tất cả nhân viên thôi việc, nhưng không đuổi việc hai bảo vệ.

Tay cô vẫy “ Cô chủ phí lời rồi, để bảo vệ đuổi người”.

Hai vệ sỹ xông đến hai người phụ nữ, cầm gậy điện đuổi người đi.

“Được lắm! Tiện nhân! Cô dám đuổi chúng tôi đi! Tôi sẽ không tha cho cô!” Liễu Hoa tức giận hét lên, nhưng không dám động vào gậy điện, họ bị đuổi ra khỏi cửa hàng.

Một chiếc siêu xe màu đen đỗ ngay trước cửa cửa hàng, Liễu Hoa giống như nhìn thấy cứu tinh, chạy đến”

“Thương Nam, con mau đến xem, trợ lý đặc biệt của con, không những dùng một tỷ của con mua lại cửa hàng, còn bắt nạt vợ sắp cưới và mẹ con! Con mau đuổi việc cô ta, đuổi người” Liễu Hoa ra lệnh cho con trai mình.

Mộ Thương Nam bước từng bước đến cửa lớn, thân hình to lớn của anh in xuống bóng đèn, môi anh mím lại, chắc anh đang tức giận? Cho dù mua quần áo tiện thể mua cả cửa hàng, hay đuổi Thiên Tịnh, Liễu Hoa đi, lý do nào cũng đều đủ để anh huỷ diệt cô.

“Đều là lỗi của tôi. Anh muốn thế nào?” Cô giương mặt lên, cứng rắn nhìn anh, làm cũng đã làm rồi, cô sợ gì?

Mộ Thương Nam ngược mắt nhìn người phụ nữ đang vênh váo, bóp cằm cô “Ai cho em gan to như vậy?”

Chương 64

4564. Tính ngang ngược của Diệp Phi không bớt đi tí nào: “Tôi tự cho mình can đảm đấy, Thẻ là anh đưa cho tôi, anh cho tôi tiêu, anh nói lời không giữ lời!”

“Anh Thương Nam, thôi bỏ đi, em họ em làm gì cũng không để ý đến nặng nhẹ, anh mà so đo với nó, nếu như anh giận nó mua cái cửa hàng này, em sẽ kiếm tiền trả cho anh!” Thiên Tịnh lau nước mắt nói.

Diệp Phi sắp không kìm chế được rồi, muốn xé nát cái bộ mặt giả tạo của Thiên Tịnh ra.

Thiên Tịnh vốn dĩ không đi làm, sau này lấy gì để trả cho Mộ Thương Nam, rõ ràng ăn không nói có để lấy lòng mọi người, nhưng câu nói đó, Thiên Tịnh không tính toán việc cô đánh cô ta nữa, cô càng phải nén giận, không cần biết Mộ Thương Nam có phải tìm cô tính sổ hay không, đều làm vì Thiên Tịnh rồi.

Cô cười lạnh lùng: “Nếu như chị đã dũng cảm gánh vác trách nhiệm như vậy, Tổng giám đốc Mộ, anh tính toán với chị họ tôi đi”. Cô giơ tay hất tay anh ra, vỗ tay tán thưởng Thiên Tịnh.

Thiên Tịnh suýt nữa để lộ ra bộ mặt giả tạo của cô, không ngờ Diệp Phi lại nói như vậy, lúc này che đậy chính là tìm đến cái chết. Nhưng nếu như không tiếp tục diễn, bộ mặt giả tạo của cô sẽ bị Diệp Phi lật tẩy. Ánh mắt tàn độc của cô, quả nhiên cô quỳ xuống dưới chân Mộ

Thương Nam, ôm lấy chân anh “Anh Thương Nam, nếu anh không vui hãy đánh em đi! Đừng đánh em họ em, nó còn nhỏ, em sẽ dạy dỗ nó cẩn thận”

Mặt Diệp Phi căm hận, nói về diễn xuất, cô chỉ phục Thiên Tịnh, câu nói này dường như Thiên Tịnh thật sự là người chị tốt đang bảo vệ em mình”

Đám người xung quanh đang thi nhau bàn luận về Thiên Tịnh và Diệp Phi, tất cả bọn họ đang chửi Diệp Phi không hiểu chuyện, cảm thông với Thiên Tịnh vì có một cô em cặn bã như Diệp Phi.

Liễu Họa thương xót đi đến đỡ Thiên Tịnh “Con ngoan của dì, con bảo dì phải nói với con thế nào nữa? Con không biết người lương thiện sẽ bị người khác bắt nạt sao? Con vì quá lương thiện mới bị em họ con bắt nạt!”

Thiên Tịnh xà vào lòng Liễu Họa “Dì, con được cô con nuôi lớn, nếu con không chăm sóc tốt em ấy, con làm sao xứng đáng với cô con” Câu nói của Thiên Tịnh lại làm rộ lên những tiếng khen ngợi của đám người xung quanh.

“Dì biết mà, con dâu mà dì đã chọn thì không sai vào đâu được! Thương Nam, con nhìn thấy cả rồi chứ, Thiên Tịnh thật là một cô gái tốt, Diệp Phi là gì cơ chứ? Con mau đuổi cô ta ra khỏi công ty cho ta!” Liễu Họa ra lệnh cho con trai mình.

Diệp Phi nheo mắt thì nhìn thấy ánh mắt nhìn cô khinh thường của Thiên Tịnh người đang ngả vào lòng Liễu Họa, tiếc là ánh mắt đó chỉ mình có mình cô nhìn thấy. Cô nắm chặt tay, trong mắt cô là bộ mặt

ngày càng lạnh lùng của Mộ Thương Nam. Anh sẽ thương Thiên Tịnh sao?

Cả vở kịch Thiên Tịnh diễn quá xuất sắc, nếu như cô không biết bộ mặt thật của Thiên Tịnh thì có lẽ cô cũng rơi nước mắt vì cô ta.

Ánh mắt Mộ Thương Nam quyen chặt lấy khuôn mặt nhỏ bé của Diệp Phi, Anh nói từng chữ từng chữ một “Đi theo tôi, chúng ta tính toán với nhau”

Mộ Thương Nam một tay tóm lấy cánh tay Diệp, kéo cô vào thang máy.

Các cửa hàng kinh doanh này, đều là tầng 1 là cửa hàng, tầng 2 là văn phòng làm việc.

Thiên Tịnh vẫn quỳ ở đất, Mộ Thương Nam không cho cô một chút thể diện, trái tim cô nhói đau, ít nhất anh cũng nên đỡ cô dậy.

“Con ngoan của dì mau đứng dậy đi, Con yên tâm, Thương Nam gọi Diệp Phi lên, chắc chắn là để trừng phạt cô ta, bắt cô ta bồi thường và đuổi khỏi công ty. Cái cửa hàng này, dì sẽ bắt Thương Nam giao cho con!” Liễu Họa đỡ Thiên Tịnh đứng lên và nói.

Thiên Tịnh đứng dậy, mím môi, nhưng lòng thì sượng cười phát điên, một cửa hàng một tỷ.

“Con chỉ cần em họ nghe lời về nhà là tốt rồi!” Đương nhiên cô nghĩ càng nặng tay càng tốt, tốt nhất để Diệp Phi cộng số nợ lớn đó, để Diệp Phi trả cả đời không hết”.

Cô ngược mắt lên nhìn xung quanh, các cửa hàng thương hiệu nổi tiếng thế giới đều thuộc về cô rồi. Nhưng, cô đột nhiên phát hiện ra thiếu mất một người, người vừa nãy còn giúp Diệp Phi, Thủy Tinh chạy đâu rồi? Chả nhẽ nhìn thấy Mộ Thương Nam đến nên cô trốn rồi.

Thực ra Thủy Tinh không chạy đi đâu cả, vốn dĩ cô cũng không kịp chạy, cô nhìn thấy Mộ Thương Nam từ cửa lớn đi vào, liền trốn dưới bàn thu ngân, Mộ Thương Nam và Bắc Minh Phong là anh em tốt, để Mộ Thương Nam nhìn thấy cô, anh chắc chắn sẽ gọi luôn cho Bắc Minh Phong. Cô đương nhiên phải trốn kỹ rồi, chờ đám người Mộ Thương Nam đi hết, cô sẽ tìm nơi khác để trốn, dù gì cũng đừng mơ gả cô cho Bắc Minh Phong.

Mộ Thương Nam một chân đá vào cửa văn phòng làm việc trên tầng hai, lôi Diệp Phi vào, anh ngồi trên ghế của ông chủ, nhìn chăm chăm cô gái trước mặt.

“Nói”

Diệp Phi nháy nháy mắt “Nói cái gì? Anh đều nhìn thấy cả rồi, em mua cả cửa hàng, em yêu nó!”

Cô không phục ngồi lên trên bàn, Mộ Thương Nam ngồi ở ghế, cô ngồi trên bàn, dù sao cô cũng vẫn cao hơn anh, khí thế không kém gì anh.

Mộ Thương Nam liếm môi, ánh mắt nhìn vào giữa đùi của cô gái ngồi đối diện, vị trí này vừa khéo để anh nhìn thấy...của cô.

“Nói, tại sao lại mua lại cái cửa hàng này?”

Đồ đáng chết, dám giở trò với anh, ít nhất anh cũng phải biết chuyện gì đã xảy ra.

“Tại vì em và Thiên Tịnh đánh cược, ai không mua nổi thì cuộn trong lẫn ra ngoài, em ghét bị Thiên Tịnh chửi là không có tiền, để người khác coi thường em! Anh tin hay không thì tùy, sự thật nó là như vậy” Diệp Phi nói.

“Em không nói, làm sao biết anh không tin. Mua lại cửa hàng này để Thiên Tịnh lẫn khỏi đó?” Mộ Thương Nam hỏi.

“Để cô ta lẫn! Cô ta lẫn ra đến ngoài đầu đường, chẹp chẹp, cảnh tượng đó thật thú vị, lâu rồi em không được xem xiếc thú, lẫn tốt lắm”. Diệp Phi cố ý chọc tức anh.

Anh sẽ tin sao? Cô sẽ không tin. Dù gì Thiên Tịnh cũng là vợ sắp cưới của Mộ Thương Nam. Chả nhẽ anh không thương xót cô?

Trán Mộ Thương Nam nổi lên những vệt đen, mồm miệng cô thật lợi hại! Một câu nói mà chửi Thiên Tịnh thành súc vật.

Cánh tay dài của anh giơ ra kéo cô từ bàn ngồi lên trên đùi anh, bộ dạng bướng bỉnh của cô khiến anh không kiềm lòng được muốn ôm cô vào lòng.

“Nói cho anh xem, có sẵn khoái không?”

“Sảng khoái! Nhìn thấy vợ sắp cưới của anh lẫn, vô cùng sảng khoái. Anh không giận nữa sao?” Diệp Phi đột nhiên bị anh ôm lấy, từ trên bàn trượt xuống lòng anh, ngồi trên đùi anh, cô không thích ứng, cãi nhau cơ mà?

“Phạt em ngồi đây trình bày với tôi, em mua cửa hàng này, định kinh doanh thế nào? Tiền anh sẽ không cho người khác tự do lãng phí?” Hơi thở nồng ấm của Mộ Thương Nam thổi lên mặt Diệp Phi, chỉ cần Diệp Phi thoải mái là được, anh giận gì chứ!

Diệp Phi chưa kịp bình tĩnh trở lại à anh nói, cửa hàng này cho tôi kinh doanh, anh không thu lại bắt tôi bồi thường thiệt hại sao?” Anh không phải đến tìm cô tính sổ sao?

“Tiền của anh để đầu tư sinh lời, nếu như em có thể kiếm tiền cho anh, sao anh phải thu lại? Nếu như em làm lỗ tiền của anh, anh sẽ tính sổ với em!” Tay Mộ Thương Nam đập lên cánh tay cô.

Kết quả làm Diệp Phi quá bất ngờ!

“Về cái cửa hàng này, tôi nghĩ, nhân viên của chúng ta không được cao ngạo, phải tiếp đón tử tế mỗi vị khách! Chúng ta có thể lãi ít bán nhiều” Cô nêu ra một vài phương pháp.

“Người có tiền, không quan tâm tiết kiệm chút tiền đó, họ tiêu tiền là để hưởng thụ.” Mộ Thương Nam phủ định đề nghị của cô.

Diệp Phi cắn nhẹ lên môi mình, thực sự mà nói người có tiền ai cần lãi ít bán nhiều.

“Tôi sẽ nghĩ kĩ kế hoạch kinh doanh, tối đưa anh xem”

“Buổi tối cũng được, nhưng tối nay anh phải ngủ sớm, vì vậy, em phải nằm yong chặn nói anh nghe kế hoạch kinh doanh của em” Môi Mộ Thương Nam hôn lên cổ cô, hít vào mùi hương trên cơ thể cô.

Chương 65

Diệp Phi trốn tránh mọi người đàn ông nhưng lại bị anh ta giam cầm trong ngực, “Mộ Thương Nam, anh đừng giống con chó có được không?”

“Hóa ra em thích nhân thú?” Mộ Thương Nam cọ cái mũi vào chiếc cổ trắng ngần của cô gái.

Tay Diệp Phi đẩy đầu của người đàn ông, anh ta liếm cổ cô ngựa ngựa, “Khốn kiếp, ai thích nhân thú? Em mới không thèm anh!”

Mộ Thương Nam ngẩng đầu, ánh mắt bám lấy cô gái, khóe môi cong lên 1 nụ cười hấp dẫn, “Bảo bối, em vẫn luôn là của anh!”

Tóc cô đã được Nhiếp Hạo đưa đi rồi, chỉ cần lại làm mẫu của Thiên Tịnh và Thiên Huệ, anh ta liền có thể vạch trần bí ẩn.

Duy Phi hoàn toàn không biết suy nghĩ trong đầu Mộ Thương Nam, “Em đính hôn rồi? Anh quên rồi sao? Mộ tổng giám đốc, anh như này ôm vợ sắp cưới của người khác có tốt không?”

Cô nghĩ đến, nhưng cánh tay của người đàn ông khóa vào eo cô, cô căn bản không động đậy được. Bực đến mức dùng Cung Trạch Vũ chọc tức chết Mộ Thương Nam.

Quả nhiên Mộ Thương Nam bị kích thích, “Anh không cho em gả, em

đừng mong được gả! Em ngoan ngoãn nghe lời, đợi lúc em kết hôn, anh lấy cửa hàng này làm cửa hồi môn cho em.!”

Diệp Phi kinh ngạc nhìn về phía người đàn ông, cửa hàng 10 vạn, anh ấy làm cửa hồi môn cho cô?

Đây là 1 lời bất hòa thì tặng cửa hàng sao?

“Anh thật sự cho em?” Gặp qua nhà giàu, chưa gặp qua nhà giàu tùy tiện tặng người 10 vạn.

Ngón tay Mộ Thương nam vẩy vẩy cái mũi của cô gái “Đương nhiên, lời anh nói ra khi nào thì không tính rồi?”

Diệp Phi đẩy tay người đàn ông ra, từ người anh ta xuống, “Em sẽ nhớ lời anh nói, còn nữa, em sẽ kinh doanh cửa hàng thật tốt, 1 buổi sáng nay đã bán mấy bộ quần áo, em tính rồi, kiếm được 5 vạn rồi.”

Loại quần áo này chi phí cao lợi nhuận cao, đây đều là lợi nhuận ròng sau khi cô trừ đi toàn bộ chi phí.

“Làm tốt thưởng cho em. Công ty nước ngoài xảy ra chút vấn đề, anh phải đi xử lý 1 chút, ngày mai là đi rồi, em đi cùng anh hay ở lại đây trông cửa hàng.” Mộ Thương Nam đứng dậy, bàn tay to nắm chặt lấy tay cô gái nhỏ, không ngờ cô gái nhỏ cũng làm rất tốt.

“Em ở lại trông cửa hàng.” Diệp Phi vội nói, cô vẫn chưa tìm được phục vụ, đương nhiên phải tự trông cửa hàng.

Nghĩ tới cửa hàng này tương lai là của cô, khoe môi cô tẩm 1 nụ cười

ngọt ngào.

Mộ Thương Nam chưa từng gặp qua người con gái nào cười đắc ý như vậy, vốn dĩ muốn đem cô đi cùng, vì nụ cười của cô, anh ta bỏ qua ý niệm này.

“Chúng ta ra ngoài, cho người đi sạch sẽ, không thể lơ dờ em kiếm tiền.”

Diệp Phi bị người đàn ông kéo đi ra khỏi phòng làm việc.

Trong đại sảnh tầng 1, tất cả mọi người đều vọng nhìn tầng 2, đợi xem kịch hay, chỉ hận không thể dựng đứng tai lên để nghe động tĩnh ở trên.

Cuối cùng chờ đến Mộ Thương Nam ra ngoài, đằng sau đi theo Diệp Phi với bộ mặt muốn khóc.

Đáy lòng Thiên Tịnh bộc phát ra tiếng cười như tiếng chuông, ha ha ha, không cần hỏi cũng biết Diệp Phi bị đá đi rồi!

Cô ta giả nhân giả nghĩa đi tới, “Em họ à? Anh Thương Nam phạt em như nào vậy? Em nói cho chị, chị giúp em xin anh Thương Nam cho!”

Đáng tiếc Mộ Thương Nam không nói chuyện, cô ta cũng không tiện hỏi, cô ta quá muốn biết Mộ Thương Nam trừng phạt Diệp Phi như nào.

Đôi mắt to long lanh nước của Diệp Phi chớp chớp, “Mộ tổng giám đốc, cho tôi kinh doanh cửa hàng này, cho tôi làm cửa hàng trưởng,

tôi còn làm trợ lý đặc biệt cho anh ấy, nhiều việc như vậy đều là 1 mình tôi làm, thật vất vả!”

Thiên Tịnh không thở được “Cô, cô nói gì?”

Lông mày Diệp Phi cong cong, “Tôi là nói, tôi bây giờ là cửa hàng trưởng của cửa hàng này.!”

Thiên Tịnh chỉ cảm thấy bản thân bị sét đánh, đầu óc 1 mảng trắng xóa, 1 chữ cũng không nói ra được.

Liễu Họa lần này nghe rõ rồi, “Thương Nam, sao con có thể để Diệp Phi làm cửa hàng trưởng? Không được, mẹ không đồng ý.”

“Mẹ, phụ nữ nhà Mộ gia không được can thiệp vào việc kinh doanh của tập đoàn, mẹ rõ mà.” Mộ Thương Nam lạnh lùng nói.

“Mẹ không can thiệp vào kinh doanh của con, nhưng Diệp Phi quẹt trộm thẻ ngân hàng của con, trộm mua cửa hàng ở đây, con không trừng phạt cô ta sao? Cho dù con không phạt cô ta, cũng nên báo cảnh sát bắt cô ta!” Liễu Họa tức tối hét lên.

“Mua cửa hàng này là con đồng ý, cô ấy không làm sai gì cả.” Mộ Thương Nam nói.

Lần nay ngay Diệp Phi cũng ngốc rồi, cô mua cửa hàng, anh ấy biết!

“Không thể nào, bọn em là đột nhiên cá cược mà mua.” Thiên Tịnh vội nói.

Cô ta không tin Mộ Thương Nam ngay cả việc đột nhiên phát sinh mà cũng biết!

“Các người cảm thấy, cô ấy quẹt tiền trong thẻ tôi không nhận được tin nhắn báo sao? Số thẻ dự trữ là số điện thoại tôi, cần tôi đồng ý mới có thể quẹt tiền đi” Mộ Thương Nam giải thích 1 câu.

Anh ta làm việc chưa từng giải thích, hiếm khi phá lệ 1 lần, chỉ là không muốn những người phụ nữ này hiểu lầm Diệp Phi.

Loại thẻ không giới hạn này, bắt buộc chính chủ đồng ý, mới có thể quẹt tiền, khi Diệp Phi mua cửa hàng này, anh ta đã biết rồi, có điều là anh ta muốn xem xem cô gái nhỏ này rốt cuộc dùng 10 vạn vào việc gì, mới đồng ý thanh toán.

Lời người đàn ông, làm cho tất cả mọi người ở hiện trường không còn gì để nói, là Mộ Thương nam đồng ý, cũng là Diệp Phi nửa điểm sai không có.

“Việc mua cửa hàng con có thể không truy cứu, nhưng cửa hàng này, mẹ vừa mới đồng ý tặng Thiên Tịnh! Từ bây giờ trở đi, Thiên Tịnh là bà chủ!” Liễu Họa mưu họa cho Thiên Tịnh phúc lợi.

Lưng Thiên Tịnh lập tức thẳng, nâng cằm lên, cô ta là bà chủ, Diệp Phi là nhân viên, cảm giác này mới đúng.

Ha ha, cho dù mua cửa hàng cũng làm sao, vô ích tặng cho cô ta thôi, cô ta rất muốn biết Diệp Phi nghe thấy cửa hàng thành của cô ta rồi, ám ảnh tâm lý là bao nhiêu?

“Em họ, em thích bán quần áo thì bán đi! Em yên tâm, chị nhất định sẽ cho em bán quần áo bán đến sảng khoái!”

Xem cô ta thu thập Diệp Phi như nào.

“Dựa vào cái gì bảo Diệp Phi bán quần áo? Tôi không cho các người bắt nạt Diệp Phi!” Cung Trạch Vũ 1 bước tiến vào cửa hàng đúng lúc nghe thấy lời của Thiên Tịnh.

Diệp Phi mấy bước chạy về phía Cung Trạch Vũ, “ Học trưởng, bệnh của ba anh như thế nào rồi?”

Cô vẫn luôn không yên tâm ba của Cung Trạch Vũ, dù gì cũng là vì cô mới xảy ra chuyện, cô vẫn chưa kịp thương lượng với Cung Trạch Vũ, làm sao để Mộ Thương Nam thu hồi lại việc thu đất, bây giờ ba của Cung Trạch Vũ không thể có chuyện.

“Ba anh đã thoát khỏi nguy hiểm rồi, Phi Phi, anh không cho em bán quần áo, không cho em chịu oan ức này!” Cung Trạch Vũ nói.

Anh ta vừa này nhận được điện thoại của mẹ anh ta, bảo anh ta đến đây xem Diệp Phi, không ngờ anh ta kịp đến rồi lại nghe thấy lời của Thiên Tịnh.

“Trạch Vũ, mẹ không cho phép con đưa Diệp Phi đi, con cũng không thể dính hôn cùng cô ta, con mang chiếc nhẫn đòi về!” Đỗ Mai thiếu chút bị Cung Trạch Vũ chọc tức, bà ta bảo Cung Trạch Vũ đến đòi nhẫn.

Cung Trạch Vũ quay đầu nhìn Đỗ Mai, “ Con đã dính hôn rồi, sẽ

không thoát hôn. Phi Phi, chúng ta đi.”

Anh ta kéo tay Diệp Phi, muốn đem cô đi.

Diệp Phi xoay ngược nắm lấy tay người đàn ông, “Em sẽ không chịu oan ức đâu! Cửa hàng này không thể cho Thiên Tịnh, bởi vì Mộ Thương Nam nói rồi, muốn cho em làm quà cưới. Lúc em kết hôn, cửa hàng là của em rồi! Có phải không, Mộ tổng giám đốc?”

Cô hỏi Mộ Thương Nam, không tin không chọc tức chết Thiên Tịnh!

Mặt Mộ Thương Nam co rút nhẹ, nhìn Diệp Phi từ bên cạnh anh ta chạy tới chỗ Cung Trạch Vũ, anh ta liền tức giận xông lên đầu mày, cô là muốn mang theo quà cưới anh ta cho, gả cho Cung Trạch Vũ?

Anh ta sẽ cho cô quà cưới, nhưng người cô cưới chỉ có thể là anh ta!

Chương 66

Diệp Phi nhìn Mộ Thương Nam từng bước từng bước lại gần mình, rùng khí lạnh trên thân anh ta hướng thân cô, dường như cô nói gì đó khiến anh tức giận, nếu như anh ta phủ nhận cho cô cửa hàng làm quà cưới, Thiên Tịnh có lẽ sẽ cười chết mất!

Tim cô bắn khoắn chỗ sai đập loạn nhịp, thực ra cô không tham cửa hàng này, nhưng cô không cam tâm bị Thiên Tịnh chê cười.

Mộ Thương Nam đi tới trước mặt cô gái, từ trên nhìn xuống, bóng hình màu đen bao bọc cô.”Muốn quà cưới của anh, thì phải nghe lời anh. “ Đổi câu nói khác, không nghe lời không quà cưới.

Diệp Phi đưa 1 trái tim vào trong bụng, tốt ở chỗ anh ta không nói không cho cô!

Cô ánh mắt lấp lánh nhìn hướng Thiên Tịnh “Cửa hàng là của tôi, cô không có phần”

Ha ha ha, thật là giải bức tức, nhìn theo bộ mặt từng tầng trắng nhợt của Thiên Tịnh, trong lòng cô bộc phát tiếng cười như tiếng chuông.

Thiên Tịnh kéo mạnh môi mình “Anh Thương Nam cho cô quà cưới, tôi vui còn không kịp, tôi sao có thể cùng em họ tranh!”

Vẫn là anh Thương Nam nghĩ chu đáo, biết cô không có quà cưới,

liền chuẩn bị 1 phần cho cô. Cô còn không cảm ơn anh rể tương lai của cô?

Cô ta cố tình nhấn mạnh 3 chữ cuối cùng.

“Không được, ta không đồng ý. Cho dù là em họ con, ta cũng không đồng ý! Thiên Tịnh, con quên vừa nãy cô ta đối xử với con như nào sao?” Liễu Họa nói.

“Dì à, con biết dì đều là muốn tốt cho con nhưng sao con có thể cùng em họ giành cái gì? Con từ nhỏ là cô nhi, là cô con nuôi con khôn lớn. Người phải biết tri ân báo ơn.” Thiên Tịnh dùng đủ công lực của bạch liên hoa của cô ta.

“Đối với loại con gái tâm cơ này lưu tình, con cẩn thận bị cô ta hại! Liễu Họa kéo tay Thiên Tịnh, đau lòng nhìn cô ta.

Diệp Phi than thở trong lòng, lại bị biểu hiện giả tạo của Thiên Tịnh đánh ngược lại.

“Ha ha, Thiên Tịnh, thu cái bộ mặt bạch liên hoa của cô về, bớt diễn kịch đi. Phi Phi nhà tôi sẽ không cần quà cưới của Mộ Thương Nam! Tôi Cung Trạch Vũ cưới vợ, không cần quà cưới!” Cung Trạch Vũ nói to.

“Dì, con thật sự không giả vờ. “ Thiên Tịnh vỗ vào lòng Liễu Họa, ủy khuất như người khóc.

“Ngoan không khóc, dì biết con là đứa con ngoan, dù sao con cũng là con dâu Mộ gia, ai cũng đừng mong thay thế con!” Liễu Họa lập tức

biểu đạt.

Diệp Phi lạnh lùng khịt 1 tiếng, Liễu Họa đối với Thiên Tịnh tin tưởng không lý do, bọn họ nói gì Liễu Họa đều sẽ không tin. Cô liếc mắt liền nhìn thấy mặt sắt đen sì của Mộ Thương Nam, cô làm sao chọc giận anh rồi?

“Học trưởng, sao không cần quà cưới, 10 vạn đó! Đợi lúc em kết hôn, cầm tiền của Mộ gia cho anh nhé! Dù sao Mộ tổng giám đốc là tổng giám đốc to như vậy, cũng không thể nói rồi không tính phải không?” Cô cố ý nói cho mọi người nghe.

Cô dùng ánh mắt ám thị Cung Trạch Vũ đồng ý cô. Cô cho dù mang cửa hàng đi tặng cũng sẽ không cho Thiên Tịnh.

Cung Trạch Vũ nhìn cô gái nháy nháy mắt, liền hiểu ý của cô “Được, chỉ cần em vui, em muốn thì muốn đi, cho dù Mộ Thương Nam không cho, anh cũng có thể cho em quà cưới.”

Ngón tay anh ta chỉnh lại những sợi tóc hỗn loạn trên trán cô, nuông chiều nhìn cô.

Diệp Phi bị ánh mắt ấm áp của người đàn ông bao bọc lấy, đây từng là ánh mắt cô mê đắm, hồi đầu chính vì sự ấm áp của anh, cô mới ái mộ anh.

Cô cười ngọt ngào, loại cảm giác này thật tốt, lúc này 2 người nhìn nhau, phảng phất quay về thời đi học.

Hai người bộ dạng tình cảm, đậm đau mắt Mộ Thương Nam, tay anh

ta nắm thành nắm đấm.

“Người đâu, dọn hiện trường!” Chữ từ môi anh ta bật ra.

Tay to của Cung Trạch Vũ bao bọc tay nhỏ của cô gái, “Cùng anh về nhà, anh đưa em đi gặp ba anh, nói với ông ấy chúng ta đính hôn rồi.”

Đầu mày của Mộ Thương Nam tức thì ép sâu xuống, không đợi Diệp Phi lên tiếng, anh ta đã mở miệng

“Bây giờ là thời gian làm việc, tôi không cho!”

“Cô ấy xin nghỉ phép có việc.”Cung Trạch Vũ hét lên.

“Thời gian thử việc còn chưa qua, không được xin nghỉ. Diệp Phi, đi hay không, em tự quyết định.” Ngữ khí của Mộ Thương Nam giống như dòng khí lạnh Alaska.

Cô ấy dám cùng Cung Trạch Vũ bước qua cửa hàng này 1 bước, thử xem! Anh ta đảm bảo đánh tàn phế Cung Trạch Vũ.

Diệp Phi rất rõ ý của Mộ Thương Nam, chỉ cần cô xin nghỉ, cô liền mất công việc này. Cô biết lòng thành của Cung Trạch Vũ, chỉ là cô 1 phút xúc động vì chộc tức Thiên Tịnh, mới định đính hôn, cô còn không biết nên nói với Cung Trạch Vũ như nào, càng không thể đi gặp ba anh ấy chính thức công khai đính hôn.

“Em còn phải làm việc, anh về trước đi, đổi ngày khác em đi thăm chú.” Diệp Phi nói.

“Phi Phi, anh nuôi nổi em, không cần em phải vất vả!”Cung Trạch Vũ nâng mặt cô gái nói.

Tim Diệp Phi 1 trận lão đảo, Cung Trạch Vũ đối với cô càng tốt, cô càng xấu hổ, năm đó loại thích thanh khiết trẻ con đó, sớm đã bị thời gian bào mòn rồi, cô thích Cung Trạch Vũ nhưng chỉ là đối với tình cảm anh trai.

“Em muốn tự sức mình. Học trưởng, anh cho em làm đi!” Diệp Phi làm nũng nói.

Cung Trạch Vũ động lại dáng điệu chu mỏ của cô gái, cười thấp thành tiếng, “Thật không cách nào với em, em thích đi làm thì đi làm, mệt rồi chúng ta không làm nữa. Nhớ chưa? Em vất vả, anh sẽ đau lòng, hửm?”

Diệp Phi liên tục gật đầu, “Nhớ rồi! Học trưởng, anh thật tốt!”

Cô gái cong môi như lưỡi liềm mặt trắng rung động tinh thần Cung Trạch Vũ, anh ta choáng váng cúi đầu hôn trán Diệp Phi.

Hành động đột ngột dọa sợ Diệp Phi, có điều may là trán, đây là chỗ phụ thân huynh trưởng đều có thể hôn.

Khuôn mặt cô gái ửng đỏ, cô chưa từng được người nhà yêu thương, có chút không thích ứng được người khác yêu thương.

“Được rồi, anh mau đi thăm chú đi.” Diệp Phi giục.

Cung Trạch Vũ cười sáng lạn “Anh bây giờ quay về, giúp cửa hàng

em quảng cáo.”

Ánh mắt anh ta lưu luyến không rời rồi lại nhìn Diệp Phi 1 chút mới đi ra cửa.

Đỗ Mai vội vàng theo bước chân của con trai mình, chạy ra ngoài.

Cổ họng Mộ Thương Nam 1 trận tanh ngọt, thật lòng muốn đem anh ta tức đến thổ huyết, Cung Trạch Vũ và Diệp Phi thân mật giống như con dao đâm vào tim anh ta.

“Nhiếp Hạo dọn hiện trường!” Lời của anh ta kèm theo khí ác.

Nhiếp Hạo lập tức đem người đuổi hết tất cả mọi người trong phòng.

Liễu Họa kéo tay Thiên Tịnh, ý chỉ Thiên Tịnh đi cùng bà ta.

Thiên Tịnh 1 bước 3 cái quay đầu đi ra ngoài cửa, lưu lại Mộ Thương Nam và Diệp Phi ở cùng nhau, sao cô ta cam tâm?

“Dì à, con ở lại giúp em họ con bán quần áo nhé?”

“Con ngốc rồi, mau đi đi, không nhìn thấy Thương Nam giận rồi sao? Diệp Phi dám cùng Cung Trạch Vũ yêu đương trước mặt nó, con còn sợ Thương Nam không đánh chết Diệp Phi?”

Liễu Họa hạ thấp giọng nhắc nhở Thiên Tịnh, con trai là bà ta sinh ra, bà ta đối với Mộ Thương Nam vẫn là hiểu.

Tim Thiên Tịnh vui mừng, cô ta sao lại quên điều này? Âm thầm tự

mắng năo mình úng nước rồi, khóe miệng cô ta cong lên nụ cười âm hiểm, đợi nhìn Diệp Phi bị đánh chết!

Trong cửa hàng chỉ còn Mộ Thương Nam và Diệp Phi, Nhiếp Hạo chu đáo đóng cửa tiệm lại.

Diệp Phi chỉ cảm thấy không khí xung quanh mình lạnh mấy độ, Mộ Thương Nam đáng chết bày bộ mặt gì với cô? Bộ mặt xanh lét đó giống như cô ngoại tình sau lưng chồng vậy!

“Nhìn gì mà nhìn? Chưa gặp qua mỹ nữ à? Tránh ra!” Cô đưa tay đẩy người đàn ông trước mặt ra, áp suất thấp của anh ta khiến cô khó thở.

Cánh tay dài của Mộ Thương Nam khóa chặt eo của người phụ nữ....

Chương 67

Diệp Phi bị người đàn ông ép lên quầy lễ tân, mặt anh ta dường như dán vào mặt cô.

“Mộ Thương Nam, anh làm gì vậy?” Tim cô đập điên cuồng, bất an bao quanh toàn thân cô.

“Em nói tôi làm gì? Không phải cùng trai bao lăn qua rồi sao? Động tác quen thuộc như vậy, không biết sao?” Âm thanh của Mộ Thương Nam đè xuống rất thấp, nói vào mặt cô.

“Anh không có quyền đối với tôi như vậy!” Tay Diệp Phi chống trên ngực người đàn ông, chống mạnh mở chút khoảng cách.

“Tôi không có quyền, Cung Trạch Vũ thì có quyền hôn em?” Mộ Thương Nam trầm tiếng hét, hận đến nỗi muốn nuốt người con gái này, đem cô khóa trong thân thể anh ta.

Có phải như vậy không, cô chỉ có thể thuộc về anh ta?

“Phí lời, chúng tôi đính hôn rồi, anh ấy đương nhiên có quyền hôn tôi!” Diệp Phi cướp lời về.

Cho dù Cung Trạch Vũ không có quyền hôn cô, anh ta cũng không có quyền hôn cô!

Mộ Thương Nam không đợi cô gái nói hết, môi liền rơi lên trán cô, cô gái của anh ta từ đầu đến chân vẫn còn là của anh ta, anh ta không chịu được cô cùng Cung Trạch Vũ 2 mắt nhìn nhau, càng không chịu được Cung Trạch Vũ hôn cô.

Toàn bộ những chỗ Cung Trạch Vũ chạm qua, anh ta đều muốn cô rửa sạch sẽ, đánh dấu hương vị của anh ta.

Diệp Phi cúi đầu muốn trốn tránh môi người đàn ông, 1 tay của người đàn ông chụp sau đầu cô, để đầu cô cố định, không cho cô di chuyển phân nào, môi anh ta từ trên trán hôn đến mắt cô, tiếp tục hướng xuống dưới hôn môi cô.

Bờ môi ngọt ngào của cô, là điểm tâm anh ta thích ăn nhất, cho anh ta ăn nghiệm.

Diệp Phi nỗ lực muốn thoát khỏi môi người đàn ông, nhưng lại bị anh ta ăn càng sâu, anh ta khuấy động hồ nước sóng lăn tăn của cô, hít vào toàn bộ không khí của cô.

Thiếu khí làm cho cô nghẹt thở, cô mất đi năng lực phản kháng.

Mộ Thương Nam cảm nhận được cô gái mềm nhũn trong lòng anh, anh ta càng điên cuồng hôn cô, ăn điểm tâm mỹ vị của anh ta.

Anh ta mê muội trong khí thở của cô, làm anh ta muốn cô nhiều hơn, anh ta buông môi cô ra, cho cô hít thở, môi hôn cắn cô, tiếp tục hướng xuống dưới, dùng răng cời khuy áo cô, chui vào trong lòng cô.

“Không được! Lưu manh thôi! Bỏ tôi ra!” Diệp Phi đột nhiên cảm giác

được sự kích thích giữa môi răng của người đàn ông, cô kinh hô thành tiếng, anh ta vậy mà dám ăn cô!

Cô nâng tay đánh lên đầu anh ta, bảo anh ta bỏ miệng ra.

Sau đầu Mộ Thương Nam bị cô gái đánh mạnh, anh ta bỏ miệng ra ngẩng đầu lên, không phải vì anh sợ cô đánh, mà vì anh cảm nhận được sự lo lắng của cô.

Từ trước tới nay, anh chỉ hôn cô, không có hành động quá đáng, dường như lần này quá đáng 1 chút.

Ánh mắt anh hung hăng nhìn thân dưới cô gái, ngón tay bóp cầm cô, cô hung hăng nhìn anh ta như nhìn tội phạm, làm cho anh ta rất không thoải mái, rõ ràng cô là cô gái của anh.

“Nhớ lấy, không muốn tôi phạm tội thì tránh xa Cung Trạch Vũ 1 chút, nếu không anh ta dám động em 1 chút, thì tôi trả lại 10 lần.” Anh ta 1 rùng lạnh uy hiếp.

Anh ta có thể đợi cô yêu anh ta, chấp nhận anh ta, nhưng cô không thể trước điều này, bị Cung Trạch Vũ chạm vào!

Răng Diệp Phi hung hăng cắn môi mình, “Mộ Thương Nam, anh không có tư cách ra lệnh cho tôi.”

Mộ Thương Nam cười thấp thành tiếng, “Tôi không ngại em thử thách thức giới hạn của tôi, chỉ cần em có thể đảm đương được trừng phạt của tôi.”

Anh ta từ người cô gái đứng dậy, ngón tay thon dài cài khuy áo cho cô.

Diệp Phi nâng tay xua tay người đàn ông ra, “Cút, tôi chỉ là trợ lý của anh, anh dám lại chạm vào tôi, tôi sẽ đi nói cho Thiên Tịnh, để các người không kết hôn nổi.”

Mộ Thương Nam cười sảng khoái, đây là uy hiếp sao? Sao lại cảm giác như phần thưởng?

“Tôi rất mong chờ!” Anh ta nói xong quay người hướng cửa lớn đi ra.

Diệp Phi trừng mắt nhìn xe đi, hung hăng đạp 1 cái, chỉ hận bản thân không đánh lại anh ta, nếu không cô sớm đã giết anh ta rồi.

“Mẹ kiếp, dọa chết tôi rồi, mình cho rằng các người diễn chương trình thực tế đấy?” Thủy Tinh từ quầy lễ tân chui ra.

Diệp Phi quả nhiên bị dọa “Sao bạn lại ở đây?”

“Mình sợ bị Mộ Thương Nam nhìn thấy. Bạn biết anh ta là anh em của Bắc Minh Phong. Lại nói mình sao cảm thấy, người Mộ Thương Nam yêu là bạn à?” Thủy Tinh đứng dậy chọc ghẹo Diệp Phi, “Khứa khứa, môi sưng này, anh ta muốn ăn bạn à?”

Mặt Diệp Phi đỏ ửng “Anh ta sao có thể yêu mình? Vợ sắp cưới của anh ta là Thiên Tịnh, có lẽ anh ta muốn chiếm tiện nghi mình.”

Thực ra cô có chút hối hận, trước mặt Thiên Tịnh phi lễ Mộ Thương Nam, dường như từ lần đó, anh ta liền động tay động chân với cô.

“Chiếm tiện nghi chiếm đến cho bạn 10 vạn quà cưới? Tiện nghi này chiếm, mua tiểu minh tinh cũng có thể mua mấy người rồi.” Thủy Tinh nhạo báng nói.

Cô ấy là thiên kim nhà giàu, cũng không có 10 vạn quà cưới, mặc dù Mộ Thương Nam có tiền, nhưng cô cũng không biết Mộ Thương Nam là người tùy tiện ném tiền.

“Anh ta chỉ là nói như vậy, cũng không phải thật cho mình. Nhưng mà, chọc tức Thiên Tịnh rồi, bạn vừa nãy không nhìn thấy dáng vẻ bị tức chết của Thiên Tịnh, giống như nuốt phải con gián, đấy mới gọi là sáng khoái.” Diệp Phi nói.

“Nói thật lòng, cảm giác Mộ Thương Nam rất chiều bạn, không có anh ta chiều bạn, bạn có thể chọc tức Thiên Tịnh? Thủy Tinh nói.

Môi Diệp Phi mím thành đường thẳng, anh ta thật sự chiều cô sao? Cô sao luôn cảm thấy anh ta bắt nạt cô? Mặc dù có lúc, anh ta đối với cô thật sự rất tốt, sau đó sau 1 giây anh ta liền bắt nạt cô, không thơm thì là hôn, lần này càng quá đáng ăn cô.

“Mình mới không muốn anh ta chiều mình! Mình chỉ coi anh ta là ông chủ, dùng anh ta chọc tức Thiên Tịnh. Mình sẽ không yêu anh ta!” Cô ngoan cố nói.

Giống như Thủy Tinh nói, hào môn tuyên bố kết hôn, cho dù chết cũng phải đến ngày kết hôn, cô không hứng thú làm tiểu tam của người khác.

Làm sao có thể để bản thân yêu Mộ Thương Nam?

“Uhm, nói thế nào anh ta cũng là chồng tương lai của Thiên Tịnh, vẫn là học trưởng tốt, ủng hộ bạn và học trưởng phát triển!” Thủy Tinh oang oang nói.

“Có sức lực rảnh rồi quản việc của người khác, em vẫn là quản bản thân em đi” Âm thanh người đàn ông xông vào cửa hàng.

Diệp Phi và Thủy Tinh quay đầu nhìn liền nhìn thấy Bắc Minh Phong.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thủy Tinh trắng bệch, cô trốn cẩn thận như vậy sao cũng bị phát hiện?

“Ai nói cho anh tôi ở đây?”

Trời ơi, cô muốn biết ai bán đứng cô!

Khóe miệng Bắc Minh Phong co rút 1 chút, “Mất tích rất vui có phải không?”

Trên mặt anh ta thấm đẫm giận dữ, anh ta chỉ là về nước xử lý chút việc công ty, kết quả nha đầu thối này chơi trò mất tích!

Thủy Tinh thẳng lưng, ghét chiều cao của người đàn ông, bị so với anh ta, cô 1 chút khí thế cũng không có!

“Anh là giam giữ bất hợp pháp! Bắc Minh Phong, bốn tiểu thư cũng không phải dễ chọc! Tôi bây giờ nói cho anh, tôi không kết hôn! Anh nếu như có da có mặt thì đừng dai như đĩa, lập tức thoái hôn, đừng

làm lữ dở bốn tiểu thư đi tán soái ca!” Thủy Tinh nói to.

Cô còn lâu mới để bản thân trở thành vật hi sinh cho liên hôn lợi ích, hơn nữa chí hướng của cô là yêu đương cả đời, dựa vào cái gì bảo cô trên 1 cái cây treo chết!

Mặt Bắc Minh Phong từng tầng xanh lét, trước mặt người ngoài, bị phụ nữ đá cũng thôi đi, cô còn dám nói muốn đi tán người đàn ông khác!

“Thủy Tinh! Đây đều là em tự tìm!” Anh ta 1 tay bắt lấy cô gái, vác trên vai, bước ra khỏi cửa hàng.

“Mẹ kiếp! Anh bỏ tôi xuống!” Thủy Tinh giãy giụa trên vai người đàn ông.

Tay Bắc Minh Phong hung hăng vỗ lên mông cô gái, “Thành thực chút, có sức để dành 1 lát nữa lên giường kêu!”

Chương 68

“Thủy Tinh! Anh buông Thủy Tinh xuống!” Diệp Phi đuổi theo muốn cùng Bắc Minh Phong cướp Thủy Tinh.

Mấy người bảo vệ chặn Diệp Phi, cô mở mắt nhìn Thủy Tinh bị Bắc Minh Phong ném vào trong xe.

Bắc Minh Phong quay đầu nhìn Diệp Phi, “Ba mẹ cô ấy đều đồng ý tôi bắt người đi, cô bớt quản việc người khác!”

“Bây giờ là thời đại nào rồi, các người không được ép lấy!” Diệp Phi xông theo Bắc Minh Phong hét to, đáng tiếc xe khoa trương như vậy đi trước mặt cô.

Cô hung hăng đạp 1 cái nhưng 1 chút cách cũng không có, ngay cả ba mẹ Thủy Tinh còn đồng ý, cô có thể tìm ai cứu Thủy Tinh?

Tay cô do dự 1 lúc, cứng đầu gọi điện thoại, tuy nhiên điện thoại Mộ Thương Nam hiển thị đang trạng thái miễn làm phiền.

Đây là thiết lập của Mộ Thương Nam, khi anh ta đang họp, tất cả điện thoại đến đều hiển thị câu này.

Cô khóa chặt cửa hàng, gọi xe về công ty tìm Mộ Thương Nam, cầu xin Mộ Thương Nam cứu Thủy Tinh.

Khi cô xông đến lầu trên cùng, nhìn thấy các quản lý cấp cao lần lượt đi ra, đầu cô vui mừng xem ra tan hợp rồi.

Cô quen đường chạy đến văn phòng tổng giám đốc, không kịp gõ cửa, mở cửa xông vào trong “Mộ tổng...”

Mọi lời nói ngưng lại, bao gồm cả ánh mắt cô, Mộ Thương Nam trước mắt đang xoa đầu Thiên Tịnh, 2 người đang nói chuyện gì, hình như đang nói cái gì thương.

Đầu mày Mộ Thương Nam trầm xuống, thu tay xoa đầu Thiên Tịnh về “Sao không gõ cửa?”

Anh ta lạnh lùng phát ra tiếng.

Thiên Tịnh quay đầu nhìn Diệp Phi, chỉ thiếu nước tức thổ huyết, cô ta chạy đến công ty Mộ Thương Nam khóc tố ury khuất của bản thân, không dễ dàng cảm động người đàn ông, làm cho anh ta tin là Diệp Phi đẩy cô ta ngã, làm cô ta ngã xuống cầu thang.

Người đàn ông chưa từng thương tiếc cô ta, sờ đầu cô ta kiểm tra xem vết thương, cô ta đang ắp ử cảm xúc muốn xông vào lòng người đàn ông nhưng kết quả bị Diệp Phi cắt đứt rồi.

“Em họ, nói với em bao nhiêu lần rồi, vào cửa phải gõ cửa, đây là vấn đề đối nhân xử thế, mặc dù gia đình mình có thể bao dung em, nhưng ở bên ngoài vẫn nên chú ý 1 chút, đặc biệt là ở Mộ gia kỹ tính. Nhưng mà, em yên tâm, anh rể họ em rất tốt, anh ấy sẽ không so đo đâu.”

Tim Diệp Phi đau đớn, giống như bị cái gì đâm tới, vết đâm sống, cô

âm thầm mắng bản thân ngu ngốc, Thủy Tinh nói Mộ Thương Nam yêu cô, mồm cô nói không thể, nhưng trong lòng lại có chút kỳ vọng.

Lúc này, đau tỉnh rồi, Thiên Tịnh mới là vợ tương lai của Mộ Thương Nam! Cô chỉ là 1 người ngoài.

Môi cô cong 1 chút “Tôi trời sinh chính là đức tính phụ này, Mộ tổng giám đốc không phải là không biết! Chị họ không cần phí hơi rồi.”

Cô không lùi ra ngoài, hoành tráng đi vào trong, mới không cho Thiên Tịnh thoải mái như vậy cùng đàn ông thân mật.

“Việc em vừa mới đẩy chị, chị cùng anh Thương Nam giải thích qua rồi, em không cần xin lỗi, anh Thương Nam và chị sẽ không truy cứu em nữa.” Thiên Tịnh nâng cằm lên, khinh thị nhìn Diệp Phi.

Miệng Diệp Phi ngậm nụ cười lạnh “Vậy sao, vậy tôi phải cảm ơn Mộ tổng giám đốc rồi!”

Cô hướng người đàn ông đi tới, đưa tay nắm lấy cà vạt của người đàn ông, kéo anh ta đến trước mặt cô, 2 người dường như dính vào nhau.

“Anh rể, em bây giờ cảm ơn anh! Quà anh nhận cho tốt!”

Cô đột nhiên kiễng chân hôn môi người đàn ông, đảm bảo tức chết Thiên Tịnh.

Nhưng sau đó người đàn ông không giống lần trước, đem cô hung hăng hôn, mà trốn tránh môi cô “Ra ngoài trước, đừng làm loạn” Anh

ta lạnh lùng nói ra lệnh.

Giọt nước mắt của Thiên Tịnh rơi xuống “Diệp Phi, cho dù chị cái gì cũng có thể không tính toán, em trước mặt chị câu dẫn anh Thương Nam, em rốt cuộc có tâm kế gì?”

Lòng cô ta vui điên cuồng, Mộ Thương Nam tránh hành động của Diệp Phi rất rõ ràng, chỉ có thể nói rõ, Mộ Thương Nam căn bản không yêu Diệp Phi!

Giống như 100 cái tát bay trên mặt Diệp Phi, cô đặc biệt lại bị Mộ Thương Nam từ chối.

Mà ban nãy ở cửa hàng, anh ta hôn cô hết cả hơi.

“Tôi sớm đã nói với cô, người đàn ông này, tôi muốn chắc rồi! Cô nghe không hiểu tiếng người sao?”

“Diệp Phi, tôi cái gì cũng có thể cho cô, chỉ có anh Mộ Thương Nam là không được! Cứ cho tôi cầu xin cô được không?” Thiên Tịnh thì thầm khóc.

Cho dù là khóc, cô ta đều không chế biểu hiện trên mặt mình, đảm bảo bản thân khóc lê hoa đới vũ đẹp đẽ.

Diệp Phi cười lạnh thành tiếng, từ bé đến lớn Thiên Tịnh cướp của cô mọi thứ, tình yêu của ba mẹ cô, nhà của cô, Thiên Tịnh còn dám to mồm không biết xấu hổ nói, cái gì cũng có thể cho cô!

Tay cô dùng lực nắm lấy cà vạt người đàn ông, thấp giọng xuống

“Cho anh 1 cơ hội, anh rút cuộc hôn hay không, anh không hôn, bây giờ em sẽ đi, anh vĩnh viễn không được chạm vào em.”

Âm thanh cô rất nhỏ, chỉ có thể cô và người đàn ông nghe thấy.

Mộ Thương Nam dùng cùng âm lượng như vậy nói “Ý của em là, bây giờ hôn rồi, em có thể cùng anh lăn trên giường?”

“Có thể, anh muốn lăn bao lâu đều được, vết thương của em khỏi rồi.” Diệp Phi mê hoặc nói.

Lửa trên người Mộ Thương Nam nhanh chóng bị cô gái đốt lên, nghĩ đến có thể cùng cô lăn lộn 1 đêm, toàn thân anh ta không bình tĩnh được, từ sau đêm đó cùng cô mở màn, anh ta vẫn chưa động vào cô.

Cảm giác xương ăn mòn ở bụng dưới anh ta chạy loạn, anh ta giữ không được hôn lên môi cô gái, hung hăng đem cô ăn.

Thiên Tịnh sửng sốt nhìn nam nữ trước mặt cô kích thích hôn nhau, 1 dây thần kinh đứt rồi, Diệp Phi rút cuộc cùng Mộ Thương Nam nói gì, làm Mộ Thương Nam nghe lời hôn cô ta?

Nhưng mà bây giờ cô ta phải làm sao? Cô ta đứng như này nhìn bọn họ nồng nhiệt hôn nhau sao?

Tất cả tự tôn và tự tin đều bị Diệp Phi ném vỡ nghiền nát thành bột phấn.

Đầu óc cô ta 1 mảng trắng trống rỗng, thực tại chịu không nổi sỉ nhục như này, cô ta khóc chạy ra khỏi công ty.

Diệp Phi nghe tiếng cửa ra vào bị đập đóng vào, mặc dù miệng bị người đàn ông ăn đến phát đau, nhưng trong lòng sướng lên tận trời rồi. Sớm nào nổ ra hình ảnh Thiên Tịnh tức đến đứt hơi.

Giây sau, cô tát lên mặt người đàn ông, “ Buông tôi ra!”

Mộ Thương Nam bị người phụ nữ nhỏ tát ngay người, hoàn toàn không hiểu tư duy của người phụ nữ nhỏ, “ Sao vậy?”

Diệp Phi lau mồm mình, “Thiên Tịnh đã tức chạy đi rồi, chẳng lẽ tôi còn bị anh ăn? Xì, thật cho rằng tôi yêu anh rồi?”

1 màn người đàn ông sờ tóc của Thiên Tịnh trong đầu cô lướt qua, từ nhỏ không ai yêu thương, cô chịu đủ cô đơn, cô đã từng thử các kiểu để cho bản thân xuất sắc, hi vọng có thể giành được 1 chút tình yêu của ba mẹ, nhưng mà mỗi lần đều là kết cục bị đánh mặt, cho nên cô sẽ không dễ dàng chi trả tình cảm của bản thân bởi vì sợ thất vọng, sợ mất đi, sợ lại cô đơn.

Khóe môi Mộ Thương Nam co rút mạnh mẽ, “Em là vì báo thù Thiên Tịnh, mới hôn tôi?”

“Nếu không thì sao? Mộ Thương Nam, chẳng lẽ tôi sẽ yêu 1 người đàn ông ngày ngày phi lễ tôi? Giống như anh người đàn ông cặn bã thích 1 chân đạp mấy thuyền, hôn anh 1 chút, tôi cũng chê bẩn!” Diệp Phi hung hăng nói.

Mộ Thương Nam triệt để bị lời nói của người phụ nữ kích động phần nộ, “ Không yêu tôi, em muốn yêu ai? Cung Trạch Vũ sao? Nói

chuyện!”

“Tôi đương nhiên yêu Cung Trạch Vũ rồi! Anh ấy là học trưởng của tôi, lúc cao trung, anh ấy đã theo đuổi tôi, anh ấy là mối tình đầu của tôi, anh ấy xuất ngoại 2 năm quay về vẫn muốn cưới tôi. Bên cạnh chưa từng có qua tin tức xấu. Anh ấy mới là đàn ông tốt cực phẩm xuất sắc!” Diệp Phi cố ý chọc người đàn ông. Khí giận của Mộ Thương Nam xông lên lông mày, cánh tay dài ôm người phụ nữ lên, bước chân đến phòng nghỉ ngơi, ném người phụ nữ lên giường....“

Chương 69

4569.

Sức lực của anh quá mạnh, Diệp Phi phải giãy dựa ở trên giường đập anh mấy cái mới có thể khiến anh dừng lại được: "Mộ Thương Nam, anh làm cái gì vậy?"

Mộ Thương Nam cởi cúc áo của mình: "Làm cái việc mà khiến cô 10 tháng sau có thể sinh ra một quả bóng."

Khuôn mặt Diệp Phi tái mét: "Anh sắp kết hôn với Thiên Tịnh rồi mà còn muốn tôi sinh con riêng cho anh sao?"

Mộ Thương Nam đè thấp giọng cười: "Lúc em lợi dụng tôi thì cũng phải nghĩ đến cái giá phải trả của việc lợi dụng chứ! Bị tôi hôn rồi thì chính là người phụ nữ của tôi, em đừng nghĩ đến chuyện dây dưa với thằng đàn ông khác."

Cơ thể Mộ Thương Nam đè lên cô. Nếu vết thương đã khỏi rồi thì cô hãy cố gắng chịu đựng anh đi!

Tay anh kéo quần áo của cô, nham hiểm khát khao hoà nhập vào cô.

Diệp Phi giơ chân đá vào người anh. Anh vừa mới vuốt ve tay của Thiên Tịnh, giờ lại muốn động chạm vào cô ư? Xin lỗi đi, cô cũng là người mắc bệnh ưa sạch sẽ đấy!

"Cút! Tôi không muốn, anh đừng mơ có thể động vào người tôi. Anh đừng quên vết thương của anh vẫn chưa lành đâu đấy. Tổng giám đốc Mộ, anh định cứ kệ vết thương mà lâm trận à?" Cô nhắc nhở người đàn ông này, chỉ mong anh có thể dừng lại.

Mộ Thương Nam khẽ tránh cú đập của cô, một tay anh ấn giữ vai cô, một tay còn xoa nắn bộ vị quan trọng nào đó, làm gì còn tay mà túm lấy chân cô: "Vết thương nhỏ này có là gì đâu? Tôi vẫn có thể lăn lộn cả đêm đấy."

Diệp Phi cảm giác nguy hiểm tới gần, anh đè ép nặng nề trên người cô.

Cô vẫn cố gắng liều mạng tránh thoát khỏi người đàn ông này: "Mộ Thương Nam, tên khốn nạn nhà anh, đứng dậy!"

"Nó đã đứng dậy từ rất lâu rồi! Em không cảm nhận được sao?" Mộ Thương Nam nói.

Đau đớn có là cái thá gì? Hôm nay anh nhất định phải khuất phục được cô!

"Tổng giám đốc! Tôi có chuyện gấp!"

Ngoài cửa vọng đến tiếng của Nhiếp Hạo.

Mộ Thương Nam bật người dậy. Nhiếp Hạo biết rõ tính anh, nếu không phải là chuyện thực sự gấp gáp thì ắt hẳn Nhiếp Hạo cũng không làm phiền anh giờ này.

"Em chờ ở đây!" Anh miễn cưỡng nói.

Diệp Phi vươn tay tóm lấy người đàn ông: "Anh đồng ý với tôi việc này, tôi sẽ cho anh đi!"

Lông mày Mộ Thương Nam nhíu chặt, người phụ nữ đáng chết này, quen lợi dụng anh đến nghiện rồi à. "Có chuyện gì?"

"Hãy giúp tôi cứu Thuỷ Tinh, cô ấy bị Bắc Minh Phong bắt đi rồi!" Cô nói.

Mộ Thương Nam kéo tay cô ra: "Cả hai nhà đã sắp đặt hết chuyện kết hôn của hai người họ rồi. Dù họ có đồng ý hay không thì cũng đều phải kết hôn thôi. Em không cần phải lo lắng hôn nhân của họ. Hơn nữa, Bắc Minh Phong còn là người anh em của tôi, tôi sẽ không ngáng chân hắn đâu."

Anh buông tay cô, xoay người đi ra khỏi phòng nghỉ.

Diệp Phi nhìn theo bóng lưng anh, tâm trạng chột nặng nề. Mộ Thương Nam và Thiên Tịnh kết hôn cũng là do hai nhà sắp đặt, thế cũng có nghĩa là, bọn họ chắc chắn phải kết hôn đúng không?

Cảm giác này không thể nói thành lời, nó như thể trái tim cô đang bị xé thành từng mảnh vụn vậy.

Diệp Phi, mày điên rồi à? Mày đang khó chịu vì ai chứ? Chẳng lẽ mày thực sự yêu Mộ Thương Nam rồi? Đừng ngốc nghếch thế chứ, anh ta chỉ là trêu đùa mày chút thôi.

Không phải tất cả những người đàn ông từng hôn mày đều yêu thương mày. Cũng giống như tên trai bao đã từng hôn mày vậy, hẳn ta yêu mày sao?

Cô tự nhủ thầm.

Hy vọng duy nhất có thể cứu được Thuỷ Tinh cũng đã không còn rồi. Cô chỉ mong Thuỷ Tinh có thể chạy trốn nhanh hơn.

Ngoài cửa, Nhiếp Hạo đề thấp thanh âm, báo cáo lại cho Mộ Thương Nam, người của bọn họ đã phát hiện ra tung tích của Bá Tước.

Anh vuốt tóc Thiên Tịnh chỉ là để lấy một sợi tóc của cô, chỉ có như thế thì mới có thể xét nghiệm ADN.

Diệp Phi nghe bên ngoài không còn động tĩnh gì nữa, nhanh chóng chạy trốn ra khỏi phòng Tổng giám đốc, chỉ sợ người đàn ông kia quay về tính sổ với cô.

Đúng vào lúc cô đang trên đường đi đến tiệm tạp hoá, một bóng dáng của người đàn ông thu hút ánh mắt cô, đó là người đàn ông đeo chiếc mặt nạ bạc!

Tại sao anh ta lại ở đây chứ? Cô biết người đàn ông lần trước ôm cô ra khỏi khách sạn chính là anh ta, thế nhưng rốt cục tối đó xảy ra chuyện gì thì cô hoàn toàn không biết.

"Anh đợi chút! Trai bao!" Cô đuổi theo bước chân anh ta, nhưng anh ta chỉ quay đầu nhìn cô lấy một cái xong lại càng bước nhanh hơn về

phía trước.

Diệp Phi chỉ đành chạy theo anh. Không biết hẳn ta có lương tâm không nữa, lần nào cũng chạy mất trước mặt cô, khiến cô chẳng bao giờ đuổi kịp. Cô chạy theo người đàn ông ấy đến một đường hầm hẻo lánh.

“Này! Anh đợi chút, tôi chỉ muốn hỏi chuyện xảy ra tối ngày hôm đó thôi. Không tốn của anh đến một phút đâu!”

Cô hướng về phía bóng lưng anh hét lên. Đột nhiên, có người đánh vào phía sau gáy cô, cơn đau quét qua toàn bộ cơ thể. Tầm mắt chỉ còn một màu đen, cô ngã xuống, ngất đi.

Trước khi mất hết ý thức, cô chỉ nghe thấy một câu: “Đánh ngất rồi, mang đi! Lần này cô ta chết chắc!”

—

Trong biệt thự của Bắc Minh Phong, Thủy Tinh cố gắng hết sức vịn tay nắm cửa. Đáng tiếc cửa bị khóa quá chặt, cô không thể nào mở được.

Một người đàn ông bước ra từ phòng tắm, trên eo chỉ quấn hờ một chiếc khăn tắm, lộ ra một cơ thể săn chắc từng múi cơ.

Anh lau tóc: “Đừng cố nữa. Căn phòng này bị khóa từ bên ngoài. Trừ khi mẹ tôi mở cửa, nếu không thì ai cũng đừng hòng trốn ra được.”

“Phong tử, mẹ anh bảo anh làm cái gì thì anh làm cái đấy hả? Anh có

chủ kiến không vậy?” Thủy Tinh quay người về phía anh hét lên.

Khuôn mặt Bắc Minh Phong co giật: “Em mắng ai không có chủ kiến cơ?”

“Mắng anh chứ còn ai nữa! Anh không muốn lấy tôi mà bị gia đình bắt ép. Anh có còn là đàn ông không? Một người phụ nữ như tôi còn có thể chống lại gia đình, không muốn gả là không muốn gả! Anh là đàn ông thì ít ra cũng phải nói với gia đình là anh không muốn lấy tôi chứ! Chúng ta hủy bỏ hôn ước đi được không?” Thủy Tinh nói.

Khuôn mặt Bắc Minh Phong dần dần xám ngoét: “Tôi không phải đàn ông ư? Cô có biết chuyện kết hôn vì lợi ích gia tộc không phải chỉ một câu nói của cô là có thể hủy bỏ được đâu.”

Anh thật sự muốn bổ não của người phụ nữ này ra xem xem bên trong não cô ta trống bao nhiêu cái lỗ?

Hai gia tộc đã có cổ phần của nhau rồi, lại còn công bố chuyện kết hôn. Bây giờ giá trị cổ phiếu đang tăng mạnh. Hiệu quả của chuyện kết hôn vì lợi ích này rất tốt. Nếu trong lúc này mà hủy bỏ hôn ước, đừng nói đến chuyện rút cổ phần của công ty mình trong tay đối phương khó khăn đến nhường nào, mà cổ phần của cả hai tập đoàn sẽ bị rớt giá không phanh.

Tổn thất này không ai gánh vác được, cũng không dự tính nổi ảnh hưởng lớn bao nhiêu!

Tay anh đè cô trên cánh cửa: “Bây giờ tôi sẽ cho em biết, tôi có phải đàn ông không!”

Tay anh lật váy cô lên, xé ra tấm chắn cuối cùng.

“A! Không được. Tôi không muốn cùng anh. Tôi còn phải có một tình yêu trọn đời, còn có anh đẹp trai người Pháp, anh học giả người Đức, anh quý tộc người Anh. Tôi không muốn anh!” Thủy Tinh giãy dụa, trốn tránh khỏi anh.

Bắc Minh Phong hoàn toàn bị cô chọc giận, trong đầu óc cô luôn nghĩ về một đồng tên đàn ông khác!

“Nếu đàn ông nào cũng được thì chắc cô không để ý thêm tôi vào danh sách đâu nhỉ! Đảng hoàng cho tôi, nếu không tôi sẽ khiến em biết tay!”

Anh đem cô đè trên cánh cửa, hung hãn chiếm cứ cho riêng mình.

Nhưng mà, không có tầng trở ngại trong dự kiến, động tác của anh vô cùng thuận lợi.

Đầu óc Bắc Minh Phong đột nhiên bối rối, giống như bị ai nặng nề đập vào một gậy!

Tay anh siết cổ người phụ nữ trong tay: “Em không phải xử nữ?”

Người nhà hai người tử tử chuẩn bị hôn sự, Thủy Tinh đã sớm bị mang đi kiểm tra, báo cáo nói cô vẫn còn là xử nữ.

Đôi môi Thủy Tinh run rẩy, cô cố ép nước mắt không rơi xuống: “Đúng vậy, tôi không phải là xử nữ nữa rồi. Đã sớm bảo anh từ hôn, bây giờ

hối hận rồi chứ?”

Vết sẹo chôn sâu ở nơi sâu nhất trong đáy lòng cứ như vậy bị anh đào lên, đau đến toàn thân cô đều co quắp.

Chương 70

“Ai phá thân của em rồi? Thủy Tinh! Em dám tìm đàn ông sau lưng tôi à?” Bắc Minh Phong giận dữ gầm thét.

Không thể ngờ cô vợ nhỏ anh chưa rước qua cửa này, anh còn chưa dám động vào cô mà cô đã bị người đàn ông khác chơi rồi.

Anh bị cấm sừng rồi, hận đến mức muốn bóp chết người phụ nữ dưới thân.

Trái tim của Thủy Tinh như bị vỡ ra thành từng mảnh. Cô bị ép ra nước ngoài bồi dưỡng cảm tình với Bắc Minh Phong, thế nhưng cô đợi chờ đến ba ngày mà chẳng hề thấy một ai. Bắc Minh Phong còn chẳng thèm nhận điện thoại của cô, người hầu thì chẳng coi cô là nữ chủ nhân, chỉ cho cô một câu đợi chờ.

Cô biết anh chẳng hề muốn cưới cô, cô cũng chẳng muốn gả cho anh mà. Dựa vào cái gì mà anh dám thái độ với cô?

Cô lén lút trốn ra khỏi biệt thự đi quán bar uống rượu tiêu sầu. Chuyện duy nhất cô nhớ được là cô uống say đến mức lảo đảo đi ra khỏi quán bar, bị một người kéo đến phía cuối con hẻm, ham muốn cô, giống như tư thế của hai người họ lúc này vậy.

Trong con hẻm rất tối, người đàn ông xong chuyện liền rời đi, cô vốn dĩ chẳng nhìn thấy mặt hắn, càng không biết hắn ta là ai.

Đều tại Bắc Minh Phong nên cô mới mất đi đêm đầu tiên quý giá của mình. Cô lau nước mắt, tức giận với anh: “Tôi đã sớm nói với anh rồi, tôi không muốn kết hôn với anh, lẽ nào tôi vẫn phải giữ mình vì anh sao? Anh muốn mọc sừng cũng được thôi, chúng ta kết hôn!”

Bắc Minh Phong nghiêng chặt răng: “Nói cho tôi biết, tên đó là ai?”

Nếu không phải vì anh không ăn thịt sống thì chắc giờ này anh đã ăn tươi nuốt sống cô rồi!

“Anh có tư cách gì mà đòi biết người đàn ông của tôi là ai? Nếu anh là đàn ông thì dứt khoát một chút, hủy hôn đi!” Thủy Tinh nói.

Bắc Minh Phong cười lạnh lẽo: “Muốn tôi hủy hôn, thành toàn cho em với tên đàn ông kia sao? Đừng có mơ!”

Bàn tay anh giữ chặt vai cô, mạnh mẽ chiếm hữu, không hề thương hoa tiếc ngọc.

Nếu cô đã dám tìm người đàn ông khác sau lưng anh thì cô sẽ phải chịu trừng phạt của anh!

Cảm giác bị phản bội hoành hành trong tim anh, khiến anh chỉ muốn cô bị đau, mà còn phải đau hơn anh nữa.

Sức mạnh quá lớn, Thủy Tinh va phải cánh cửa, phát ra âm thanh đau đớn.

Cô cắn môi, cô biết anh đang cố ý tạo ra âm thanh. Âm thanh to như

vậy, chắc chắn những người ở hành lang đều sẽ nghe thấy, sự xấu hổ tràn ngập trái tim cô.

Thực ra, lúc cô bị anh đè ép, cô đã nghĩ hay là mình cứ buông xuôi theo anh ta cho rồi. Nhưng ngoại trừ chuyện này ra, cô phải làm thế nào mới có thể tha thứ cho anh? Nếu anh quay trở về, cô sẽ không gặp chuyện không may.

Người con gái im lặng chịu đựng khiến sự giận dữ của Bắc Minh Phong không thể nào phát tác. Đây là nỗi nhục mà không một người đàn ông nào có thể chịu đựng được. Anh muốn cô phải cầu xin anh, cô phải nhận sai, nhưng cô chẳng nói một lời nào hết!

Anh tóm lấy cô, đặt cô lên giường, nặng nề đè ép trên cơ thể cô, cúi đầu cắn cắn cổ tinh tế của cô.

Đôi mắt Thủy Tinh ngấn nước, miễn cưỡng không để nước mắt rơi xuống. Cô không hề nghi ngờ rằng chỉ cần anh dùng sức thì anh có thể cắn nát cổ cô.

Trong phòng tràn ngập âm thanh của anh, từng tiếng một dội vào tim cô.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, người đàn ông mới ngẩng dậy từ trên thân thể cô, nhìn cô giống như đang nhìn một chiếc giẻ rách, bước thẳng vào phòng tắm.

Thủy Tinh từ trên giường bò dậy. Quần áo đã bị anh xé rách, trên người cô tràn ngập những vết cắn của anh, thậm chí ở đùi trong. Anh ghét cô đến nhường nào, cô cũng biết rồi. Cô kéo chăn quấn chặt lấy

người mình.

Một lúc sau, Bắc Minh Phong bước ra khỏi phòng tắm, ánh mắt lạnh lùng nhìn cô.

“Che cái gì? Cũng chẳng phải là lần đầu tiên. Rốt cục em đã có bao nhiêu người đàn ông trước tôi rồi?” Anh ác độc chất vấn.

Thủy Tinh cố gắng nở một nụ cười nơi khóe môi, cười đến tổn thương người khác: “Nhiều lắm! Thực ra tôi cũng chẳng nhớ là bao nhiêu người, nhưng cũng có người xuất sắc được việc hơn anh nhiều!”

Bắc Minh Phong chợt tóm lấy cổ cô: “Nếu không phải kết hôn vì lợi ích thì em sớm đã chết rồi! Tôi cảnh cáo em, không cần biết trước kia em chơi đùa điên cuồng thế nào, bây giờ bỏ hết đi cho tôi, nếu không tôi sẽ cho em biết thế nào là sống không bằng chết!”

Giây tiếp theo, anh ghét bỏ buông cô ra, sải bước chân dài đi đến cửa phòng, lấy chìa khóa mở cửa.

Trái tim Thủy Tinh co rút, thì ra anh có chìa khóa!

Nhưng quần áo thì sao? Cô phải mặc cái gì bây giờ? Không có quần áo, cô chẳng dám đi ra khỏi phòng!

Cô nén nhịn nỗi đau từ đôi chân đang run rẩy, đi vào phòng thay đồ của anh, tuy cô chẳng hề muốn mặc quần áo của anh, nhưng ít ra cũng hơn là phải trần truồng thế này.

Khi cô đã tắm rửa xong và mặc quần áo của anh bước ra khỏi nhà tắm, trong phòng bỗng xuất hiện mẹ của Bắc Minh Phong là Đào Dung, và còn có vài người hầu đang chỉnh lại chiếc giường bị Bắc Minh Phong làm lộn xộn.

Khuôn mặt Đào Dung quả nhiên đang khó chịu, nhìn cô giống như nhìn thấy kẻ thù vậy: “Ha ha, đến máu trinh cũng chẳng có! Không ngờ nhà họ Thủy các người dám nói dối về trinh tiết của con gái mình. Cả nhà họ Thủy từ trên xuống dưới đúng là đồ mặt dày!”

Bà thật tức giận. Bà nghe bọn người hầu nói con trai mình và con dâu đã chấp nhận sự thật rồi, vui mừng mà chạy đến để khuyên Thủy Tinh cứ thế mà ở bên Bắc Minh Phong đi thôi, thế nhưng không ngờ đến là bà lại nhìn thấy chiếc giường vẫn trắng phau phau.

Đáy lòng Thủy Tinh giống như bị ai đó tát một cái, khiến cô nghẹt thở: “Tôi vẫn luôn không đồng ý kết hôn, là nhà các người không dám hủy hôn đó thôi! Con trai bà chính là thích xài đồ second hand, tôi cũng chỉ là thành toàn anh ta thôi!”

“Cô! Nếu như không phải việc chia cổ phần gây ảnh hưởng đến tập đoàn, tôi đã sớm đuổi cô đi rồi!” Đào Dung tức giận hét.

“Đây là vấn đề của các người, không liên quan gì đến tôi! Tôi chính là muốn cấm sừng cả nhà các người, các người làm được gì tôi nào?” Thủy Tinh kích động Đào Dung, nếu như có thể khiến cho Đào Dung hủy hôn, cô cũng sẽ được tự do.

“Cô chờ đấy!” Đào Dung giận dữ hét.

Bà và đoàn người hầu bước ra khỏi căn phòng, ép bọn người hầu không được phép nói lung tung. Chắc chắn không thể hủy hôn được, chỉ có thể cứ thế mà ép kết hôn thôi.

Nhưng cơn tức này, bà nhất định phải đòi lại từ Thủy Tinh cho bằng được!

Thủy Tinh nhìn mọi người đi ra khỏi phòng, vô lực ngồi trên ghế salon. Luồn sâu tay vào mái tóc, không cách nào tưởng tượng được nếu cha mẹ mình biết chuyện này sẽ có biểu cảm như thế nào?

Cửa phòng được mở ra một lần nữa. Một người hầu gái đi tới, trong tay bưng một chiếc khay có một ly nước cùng một hộp thuốc. Ánh mắt người hầu gái phách lối: “Thiếu gia đưa cái này cho cô uống, nói cô không xứng mang thai người thừa kế của ngài!”

Thanh âm của cô ta rất lớn, giống như sợ Thủy Tinh không nghe thấy vậy. Thiếu gia của các nàng, ảo tưởng của bao nhiêu người con gái, lại bị người đàn bà không rõ này chiếm đoạt vị trí Thiếu phu nhân. Các nàng hận Thủy Tinh còn không kịp đấy!

Lời nói của người hầu gái giống như là lưỡi dao sắc bén đâm vào lòng Thủy Tinh: “Anh ta nghĩ nhiều rồi, tôi có chết cũng không sinh con cho anh ta đâu!”

Cô cầm lấy viên thuốc, uống một ngụm nước, cứ thế mà nuốt xuống.

Thuốc rất đắng, trôi từ cổ họng xuống đến dạ dày. Cô nghĩ rằng cả đời này cô cũng chẳng thể nào quên được sự sỉ nhục cùng đau khổ này.

Vẻ mặt người hầu gái cứng ngắc. Đây hoàn toàn không đúng, người đàn bà này bị Bắc Minh Phong chán ghét mà vứt bỏ, không phải nên khóc lóc sao?

Nàng hoàn toàn không hiểu nổi, não Thủy Tinh nghĩ cái gì. Quả thực không tìm được lời nào sỉ nhục cô nữa, chỉ có thể đi ra khỏi phòng.

Điện thoại di động của Thủy Tinh reo lên một tiếng. Cô bất ngờ nhìn cú điện thoại này. Đây là thám tử tư cô tìm ở nước ngoài, điều tra xem ngày đó rốt cuộc là ai chiếm đoạt đêm đầu tiên của cô.

Cô nhận điện thoại: “Đã tìm được video từ camera trong hẻm chưa? Người đàn ông kia là ai?”

Chương 71

Thanh âm của một người đàn ông phát ra từ điện thoại: “Camera trong hẻm đã có rồi. Tôi sẽ chuyển video cho cô, cô tự mình xem xem.”

Âm thanh chuông báo vang lên, biểu thị Thủy Tinh đã nhận được đoạn video.

Cô gấp gáp mở video ra, thực sự muốn biết là tên nào đã bắt nạt cô!

Thế nhưng trong đoạn video chỉ có một màu đen tối, ánh sáng quá mờ nhạt, chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng hai người chung đụng mà thôi. Người đàn ông đó vô cùng mạnh mẽ, dù cho camera trên đường không thu được tiếng thì cô cũng có thể tưởng tượng ra lúc ấy cô đã cầu xin hắn ta tha cho cô như thế nào.

Cô liên tục cầu xin hắn tha cho cô, cô quá đau đớn, thế nhưng hắn ta vẫn mặc kệ cô.

Trái tim cô rỉ máu, vậy là đã mất manh mối để tìm ra người đàn ông này.

“Có nhìn thấy được không? Thực sự là ánh sáng quá yếu, tôi cũng không còn cách nào khắc phục.” Người đàn ông nói.

“Tôi biết rồi.” Thủy Tinh chậm chậm ấn kết thúc cuộc gọi, ngón tay cô

bấm một dãy số khác.

Chỉ là những tiếng tút dài, điện thoại của Diệp Phi vẫn chẳng có ai bắt máy. Trái tim cô thất vọng một chút, vội bấm một dãy số khác. Lần này, cuộc gọi rất nhanh đã được kết nối.

“Thủy Tinh, nhớ ra phải gọi điện thoại cho anh rồi sao?” Cung Trạch Vũ hỏi.

Thủy Tinh cay đắng nhếch khóe môi: “Học trưởng, em gọi điện thoại cho Phi Phi nhưng không có ai bắt máy cả. Em sợ cô ấy gặp phải chuyện gì rồi.”

“Hả? Để anh gọi cho cô ấy!” Cung Trạch Vũ vội vàng ngắt điện thoại của Thủy Tinh, gọi cho Diệp Phi.

Vẫn không có ai bắt máy cả.

“Thủy Tinh, anh gọi rồi nhưng cũng chẳng có ai bắt máy. Không biết cô ấy gặp phải chuyện gì rồi, anh sẽ đi tìm cô ấy!” Cung Trạch Vũ nói.

“Học trưởng, có thể gọi người đem quần áo qua cho em được không? Em đang ở nhà Bắc Minh Phong, nơi này không có chỗ cho em thay đồ, giặt đồ. Sau đó em với anh cùng đi tìm Diệp Phi.” Thủy Tinh nói.

“Được, bây giờ anh sẽ mang qua cho em.” Cung Trạch Vũ lấy quần áo, chạy thẳng đến biệt thự nhà Bắc Minh Phong.

Hầu gái trong nhà nghe thấy anh đến tìm Thủy Tinh bèn không cho anh vào nhà, chỉ cầm quần áo mang vào trong biệt thự.

Thủy Tinh mặc quần áo của mình, cao ngạo bước ra khỏi phòng, không thèm nhìn Đào Dung lấy một cái liếc lướt qua người bà, lời nói lạnh lùng phát ra từ phía đằng sau bà:

“Không cần lo rằng tôi sẽ chạy mất, vị trí nữ chủ nhân cái nhà này chắc chắn là của tôi.”

Cổ họng Đào Dung chợt đắng ngắt. Một người phụ nữ mất trinh tiết còn dám hô hét ở trước mặt bà à!

“Phong nhi lấy cô, nhưng cô cũng đừng có mơ tưởng đến vị trí nữ chủ nhân cái nhà này!” Bà hét rống lên.

Thủy Tinh cay đắng nhếch khóe môi. Cuối cùng họ phải làm thế nào thì mới được hủy hôn? Chẳng lẽ cô kích động vẫn chưa đủ sao?

Chỉ là cô không biết rằng, cuộc hôn nhân này là không thể tránh khỏi, cũng sẽ là một con dao hai mặt tổn thương cô!

Cung Trạch Vũ nhìn Thủy Tinh bước ra mà thấy bất ngờ: “Nhà Bắc Minh thật sự đồng ý thả em ra, Bắc Minh Phong vì tìm em mà cũng phí không ít công sức đấy!”

Anh vốn nghĩ rằng họ sẽ trói cô lại không cho cô đi ra ngoài nữa đấy!

“Đương nhiên là họ đồng ý cho em ra ngoài rồi. Chúng ta mau đi tìm Diệp Phi đi.” Thủy Tinh ngồi vào xe Cung Trạch Vũ rồi nói.

“Phu nhân, bà nhìn thấy rồi đó. Cô tiểu thư này của nhà họ Thủy ngồi

lên xe của người đàn ông kia rồi kìa. Cũng sắp phải kết hôn với thiếu gia rồi, chẳng biết chừng mực ý tứ gì cả!” Người hầu nói.

“Đông Cẩm, từ hôm nay trở đi, cô dám sát Thủy Tinh cho tôi. Trong cái nhà này đừng coi cô ta là nữ chủ nhân! Nói với tất cả người hầu khác, địa vị của cô ta và các người là như nhau.” Đào Dung dặn dò.

Đông Cẩm khó nén nổi nụ cười trên môi. Nếu như địa vị của Thủy Tinh và cô là như nhau, thế có nghĩa là, cô cũng có cơ hội được làm nữ chủ nhân rồi?

“Vâng! Phu nhân yên tâm, người đàn bà này có lỗi với thiếu gia nhà chúng ta, tôi sẽ trút giận thay thiếu gia!” Cô nhanh chóng nói.

Đào Dung gật đầu hài lòng.

—

Diệp Phi tỉnh vì lạnh. Tất cả thần trí đều tỉnh táo, đầu vẫn đau, giống như bị cú đánh làm chấn động não vậy.

Cô xoa xoa mắt. Thật kỳ lạ là trên mặt chỉ toàn là nước. Cô đánh giá xung quanh căn phòng, nơi này là một cái nhà kho đồ nát, cửa sổ bốn phía đều bị đóng kín bằng ván gỗ, ánh nắng mặt trời chỉ có thể xuyên qua khe hở mới có thể chiếu được vào trong, tầm tối đến mức tầm mắt nhìn không rõ ràng.

Tầm mắt cô chuyển về phía đằng sau, ngạc nhiên đến mờ cả mắt: “Các người là ai?”

Hai người đàn ông đang đứng sau lưng cô, háo sắc nhìn cô, trong tay còn cầm thắt lưng.

“Bọn tao là ai, mày không còn sống để biết được đâu. Có người bỏ tiền ra mua mạng sống của mày. Nếu đã phải chết thì cứ để anh em bọn tao chơi đùa chút đã!” Một người đàn ông nói.

“Nếu như không phải vì khuôn mặt này của mày thì mày đã bị chôn sống rồi!” Một người đàn ông khác nói. Vốn dĩ là định chôn sống cô ta, nhưng hai người đều thấy cứ chôn sống như thế thì hơi đáng tiếc, nên mới dùng nước lạnh hắt vào mặt cô cho cô tỉnh.

Diệp Phi bất ngờ: “Ai, là ai muốn mạng của tôi? Có phải là Thiên Tịnh không?”

Nhưng mà Thiên Tịnh tìm người đến giết cô cũng quá nhanh đi? Với lại, Thiên Tịnh làm sao mà biết được cô sẽ ở trong con hẻm đó?

Tuy các loại suy đoán đều không hợp lý cho lắm, nhưng người mà cô nghĩ đến chỉ có Thiên Tịnh mà thôi!

“Mày không cần phải đoán đâu, dù sao mày chết rồi bọn tao cũng không thể nói cho mày được. Đừng phí lời, nhanh cho bọn tao thoải mái chút đi.” Người đàn ông xông đến bắt lấy Diệp Phi, ấn cô nằm lên trên chiếc rương bằng gỗ.

Chỗ này không có giường, chỉ đành dùng những chiếc rương bỏ đi này vậy.

“Có ai không, cứu tôi với!” Diệp Phi lớn tiếng hét lên.

“Tiết kiệm sức lực đi. Nơi này không có ai đâu, mày có kêu vỡ họng ra cũng chẳng có ai nghe thấy cả!” Người đàn ông vốn dĩ chẳng quan tâm đến việc cô kêu cái gì, vươn tay tóm lấy quần áo cô.

Diệp Phi đá vào bụng dưới của người đàn ông: “Các người có còn lương tri không? Vì một chút tiền cởn con mà giết người sao!”

Người đàn ông không hề phòng bị gì bỗng nhiên bị gót giày cao gót đá trúng, tí thì tàn phế: “Ha ha, bọn tao không có tiền thì sẽ đói chết mất! Nếu mày đã có lương tri như thế thì dùng mạng của mày đổi lấy tiền cho bọn tao tiêu đi!”

“Nói nhảm với cô ta làm gì. Hành sự nhanh một chút đi xong còn lấy tiền!” Một người đàn ông khác nói.

Hai người đưa tay đè Diệp Phi lại, kéo quần áo trên người cô ra.

Ngay vào lúc này, một chuỗi tiếng bước chân dồn dập khiến hai người đàn ông giật mình.

“Không xong rồi, có người đến!”

“Làm thế nào bây giờ? Người đàn bà này còn chưa giết đem chôn được!”

Hai người nhìn quanh căn phòng một chút, nơi này chỉ có một cánh cửa, hiển nhiên không thể chuồn đi bằng cửa này được.

Diệp Phi vừa định hét lên, liền bị một người đàn ông bịt miệng. Cô bị

hai người đàn ông xách lên chạy về phía gian phòng sâu nhất bên trong.

Cuối gian phòng là một nhà kho lạnh. Một người đàn ông mở cửa nhà kho lạnh ra,, một người khác dùng vải bịt miệng Diệp Phi không để cho cô lên tiếng, lại dùng dây trói tay cô, ném vào bên trong nhà kho.

Khóa cửa nhà kho lạnh, bật công tắc nguồn điện nhà kho, hai người đàn ông đá văng tấm ván cửa sổ chạy ra ngoài.

Người đàn ông mang mặt nạ màu bạc vọt vào trong phòng, đúng lúc nhìn thấy hai người đàn ông kia chạy ra. Anh liền nhảy ra phía cửa sổ đuổi theo.

Tay của Diệp Phi bị trói sau lưng, miệng thì bị bịt bằng vải, không phát ra tiếng được. Hơi lạnh từ bốn phía nhà kho phả ra, nhiệt độ trong kho đột nhiên giảm xuống.

Cô chỉ có thể dùng thân thể đụng vào cửa nhà kho, nhưng sức lực của cô đối với cánh cửa này mà nói thì căn bản chẳng có tác dụng gì, chẳng ai nghe thấy cô ở trong kho.

Cứu mạng! Diệp Phi thút thít. Cô ở trong nhà kho rất lạnh, nước mắt giống như bị đông cứng trong hốc mắt vậy, khiến cho cô không thể khóc nổi. Chắc chẳng bao lâu, cô sẽ đóng băng thành tượng đá thôi...

Chương 72

Tôi không muốn chết! Không muốn chết!

Trái tim Diệp Phi rỉ máu. Nơi này bị chặn kín mít, không những lạnh mà còn thiếu không khí để thở, cô bắt đầu cảm thấy tử thần đang kề bên.

Chẳng có ai biết cô đang ở đây cả, đương nhiên cũng sẽ chẳng có ai cứu được cô.

Trong một lúc, trái tim cô đã nguội lạnh đến mức muốn buông xuôi, thế nhưng trong đầu chợt lướt qua hình ảnh nụ cười đặc ý của Thiên Tịnh, cô lại dấy lên ham muốn đấu tranh. Cô sẽ không bao giờ để cho mưu kế của Thiên Tịnh thành công đâu.

Diệp Phi! Mà sẽ không chết. Ông trời bỏ qua cho ai, sẽ không để cho mà chết một cách phí hoài đâu.

Cô bắt đầu chạy bộ trong nhà kho, tăng thêm năng lượng và làm ấm cơ thể mình.

—

Ở nơi hoang vu hẻo lánh, có hai người đàn ông liều mạng chạy trốn. Người đàn ông đeo mặt nạ bạc đuổi theo bọn chúng, phi thân đá trúng lưng bọn chúng, khiến bọn chúng ngã nhào xuống đất.

“Diệp Phi ở đâu?” Chân của anh giẫm lên lưng một người đàn ông, tay bóp cổ hắn, hỏi.

“Diệp Phi nào? Tao không biết.” Hắn ta giả ngu đáp.

“Thả anh ấy ra!” Một người đàn ông khác bò dậy, muốn đánh người đàn ông đeo mặt nạ bạc.

“Đừng động đây, nếu không tao sẽ bóp nát cổ hắn.” Người đàn ông đeo mặt nạ bạc uy hiếp.

“Đừng động đây, cổ tao sắp gãy rồi!” Người đàn ông bị bóp cổ khó khăn lên tiếng. Cổ của hắn ta đau đến mức dường như sắp gãy.

Người đàn ông đang đứng không dám động đây: “Người mày nhắc tới, bọn tao không biết. Mày bắt nhầm người rồi!”

“Không biết thì chúng mày chạy làm gì? Đây là điện thoại của cô gái ấy, được phát hiện tại khu vực này. Nếu cô ấy không ở đây, tại sao điện thoại lại rơi ở chỗ này?” Người đàn ông đeo mặt nạ bạc nói.

Anh dò theo tín hiệu theo dõi cài trong điện thoại mới đuổi theo được tới đây.

Hai người đàn ông đều ngây dại cả ra, một chữ cũng không nói thành lời, rất rõ ràng tình huống bây giờ, nếu nói ra thì chủ nhân sẽ giết cả nhà bọn họ, không nói ra thì cùng lắm chỉ có hai người bọn họ sẽ chết.

“Bọn tao không biết, bọn tao chẳng biết gì hết. Mà không có chứng cứ.”

“Đưa thắt lưng cho tao.” Người đàn ông đeo mặt nạ bạc ra lệnh.

Người đàn ông đang đứng nhìn thấy người anh em của mình sắp bị bóp chết, chỉ đành cởi dây thắt lưng xuống theo lệnh.

Người đàn ông đeo mặt nạ bạc túm lấy cả hai người, để bọn họ dựa lưng vào nhau, dùng thắt lưng trói bốn cánh tay lại: “Đi theo tao.”

Anh rút súng ra chỉ vào hai người bọn chúng, khiến chúng nghe lời mà quay về nhà kho lúc nãy.

Anh cảm giác Diệp Phi nhất định đang ở đây, mà nơi khả nghi nhất chính là nhà khi, nếu không thì tại sao bọn chúng lại phải sợ và chạy trốn?

Thế nhưng, nhà kho trống rỗng chẳng có gì cả.

“Làm sao nào? Bọn ta nói bọn tao không quen biết người mà nhắc tới mà. Mà cũng thấy rồi đấy, trong này làm gì có ai.”

“Đúng vậy, bắt người cũng phải có chứng cứ chứ.”

Hai người đàn ông vénh mặt lên nói.

Ánh mắt người đàn ông mang mặt nạ bạc lướt một vòng quanh nhà kho, trong này thực sự không có bóng dáng Diệp Phi.

“Đi theo tao! Tao sẽ lóc thịt chúng mày từng miếng một, rồi sẽ đến lúc chúng mày phải nói thôi.” Anh ác độc nói.

Anh vươn tay kéo hai tên đàn ông kia ra khỏi nhà kho.

Diệp Phi đang ở trong kho lạnh gập người xuống nền đất. Lạnh quá. Đôi chân của cô đã cứng lại. Cô đang mặc quần mùa hè, không thể ngăn cản được những cơn gió lạnh, thậm chí ngã trên nền đất cũng chẳng còn cảm thấy đau đớn.

“Mộ Thương Nam, anh ở đâu?” Đúng trong giây phút cuối cùng trước khi ý thức biến mất, cô không nén được mà gọi lên tên anh.

Nước mắt cô rơi xuống, đóng băng thành những hạt trân châu trên mặt.

Dường như có cảm ứng, lúc người đàn ông đeo mặt nạ bạc chuẩn bị bước ra khỏi nhà kho đột nhiên quay đầu lại, kín đáo lắng nghe được âm thanh nào đó, là âm thanh phát ra từ máy móc. Ánh mắt anh khóa chặt trên cửa kho lạnh.

Anh đẩy hai tên đàn ông quay lại bước đến cửa kho lạnh: “Nhà kho bị bỏ hoang, kho lạnh vẫn còn sử dụng hả?”

Khuôn mặt hai tên đàn ông chợt trắng bệch.

Người đàn ông đeo mặt nạ bạc đánh ngất bọn chúng, chạy về phía kho lạnh.

“Phi Phi! Phi Phi! Em có ở trong đó không?” Tay anh vịn tay nắm mở

cửa kho lạnh.

Tay nắm cửa phát ra những tiếng rĩ sét, trong giây lát, kẹt lại không chuyển động nữa.

“Phi Phi! Em kiên trì chút. Anh đến cứu em đây!” Anh lấy khẩu súng ra, hướng về phía tay nắm cửa và kéo cò súng vài phát mới phá được.

Một trận gió lạnh bao vây tứ phía, anh mở cửa kho lạnh xông vào trong. Trên tóc cô đã có một lớp băng: “Phi Phi!” Anh gọi cô như một kẻ điên mà tan nát cõi lòng, ôm cô rời khỏi kho lạnh.

Tay anh vuốt ve cánh tay và khuôn mặt nhỏ của Diệp Phi, ôm cô vào lòng ủ ấm.

Hai người đàn ông sau lưng anh tỉnh dậy, nhân lúc anh vội cứu Diệp Phi mà lén lút bỏ chạy.

Diệp Phi chầm chậm mở mắt, hình ảnh người đàn ông đeo mặt nạ bạc đập vào mắt cô, là anh ư?

“Phi Phi, em tỉnh rồi? Thật tốt quá!” Người đàn ông vui mừng như điên mà ôm chặt cô trong lòng.

Diệp Phi giờ tay tháo chiếc mặt nạ bạc của anh xuống, khuôn mặt đằng sau chiếc mặt nạ bạc ấy càng khiến cô kinh ngạc.

Người đàn ông vui mừng quá đổi nên không hề phòng bị Diệp Phi sẽ tháo chiếc mặt nạ của anh. Trong giây phút ấy, khuôn mặt anh cũng

cứng ngắc.

“Phi Phi, em nghe anh giải thích đã.” Anh vội nói.

“Học trưởng, tên trai bao tối hôm đó cũng là anh ư?” Diệp Phi khó khăn hỏi. Cô có chết cũng không thể nghĩ đến, tên trai bao đêm đó lại là Cung Trạch Vũ.

“Diệp Phi, anh sẽ giải thích với em sau. Anh đưa em đi bệnh viện đã.” Cung Trạch Vũ nói.

Lượng thông tin ập đến quá nhiều, nhiều đến nỗi bộ não Diệp Phi không thể tiếp nhận nổi. Cô lại ngất đi, chiếc mặt nạ bạc trong tay cô rơi xuống nền đất.

“Bỏ cô ấy xuống!” Thanh âm của Mộ Thương Nam vọng đến từ cửa nhà kho.

Cung Trạch Vũ ôm Diệp Phi quay người lại nhìn Mộ Thương Nam: “Phi Phi là vị hôn thê của tôi, tại sao tôi phải buông cô ấy ra chứ?”

Ánh mắt của Mộ Thương Nam xoáy chặt bộ quần áo đen trên người, mặt nạ màu bạc trên mặt đất của Cung Trạch Vũ. Con người vẫn luôn lạnh lùng như anh bất chợt loạn nhịp tim, Diệp Phi đã nhìn thấy khuôn mặt của Cung Trạch Vũ sao?

“Vậy thì thử xem ai có thể mang cô ấy đi!” Anh rảo bước chạy tới, một cước đạp vào chân Cung Trạch Vũ.

Cung Trạch Vũ né hai chiêu của Mộ Thương Nam. Anh ta đang ôm

Diệp Phi, căn bản không thể phản kích lại được. Mộ Thương Nam ra tay từng chiêu ác độc, chỉ mấy chiêu liền đoạt được Diệp Phi vào trong tay mình.

“Tôi mang cô ấy đi bệnh viện, nơi này cậu giải quyết đi!” Anh ra lệnh cho Nhiếp Hạo.

Nhiếp Hạo dẫn người vây đánh Cung Trạch Vũ.

Mộ Thương Nam ôm Diệp Phi ngồi lên xe Bugatti, lái với tốc độ nhanh nhất, chạy thẳng đến bệnh viện của Sở Nhiễm.

Diệp Phi là bị đau mà tỉnh, toàn thân cô đều đau, lại còn có một đôi bàn tay cọ sát cô mạnh mẽ!

Cô mở mắt ra liền nhìn thấy Mộ Thương Nam!

“Khốn kiếp, anh hận tôi không chết sao?” Cô vô lực nói.

“Còn dám nói chết à. Em thử nhìn em một chút xem!” Mộ Thương Nam tức giận rống lên, Sở Nhiễm vừa mới cứu sống lại, cô còn dám nói chết!

“Tôi đau muốn chết luôn, anh buông tôi ra!” Diệp Phi đau đến giật chân mình về.

“Chịu đựng đi! Em là bị thương do đông cứng. Không dùng kem thuốc của Sở Nhiễm cọ sát cho da nóng đỏ lên thì trên người sẽ bị lở loét. Em không muốn toàn thân vừa đau lại vừa ngứa lại vừa nhiễm trùng thì cứ tiếp tục giãy dụa đi!” Mộ Thương Nam nói.

Diệp Phi biết bị lở loét là như thế nào. Khi còn bé ở trường học nội trú, cô đã từng bị viêm loét do đông lạnh, rất khó chịu. Cô không dám cử động nữa, nhưng anh đang cọ sát vào chỗ nào kia?

Ánh mắt cô nhìn về phía thân thể mình, giật nảy người, quần áo cô đâu rồi?

Chương 73

4573. “Đồ lưu manh, anh cởi đồ tôi!” Diệp Phi nói lớn.

“Em có thấy ai xoa người mà mặc đồ bao giờ chưa?” Mộ Thương Nam hỏi lại.

Trước giờ anh không cảm thấy mình nhìn cô thì có vấn đề gì, dù sao cũng là người của anh, anh nhìn thế nào cũng được.

Cho dù cô không biết người đeo mặt nạ bạc là anh, anh cũng phải khiến cô quen bị anh nhìn.

Lòng Diệp Phi rối bời, trong đầu là một mớ hỗn độn, khi này cô mới biết đêm đầu tiên của cô là Cung Trạch Vũ!

Không lẽ đây chính là lý do Cung Trạch Vũ nhất định lấy cô?

“Học trưởng đâu? Anh giúp tôi tìm anh ấy!” Cô rất muốn hỏi rõ việc của hôm đó.

Mộ Thương Nam thu lại ánh mắt, “Em tìm Cung Trạch Vũ? Sao lại tìm anh ta? Em nhìn thấy người mặc đồ đen là ai rồi sao?”

Lòng anh trước giờ chưa từng bất an như vậy, chỉ sợ gương mặt Diệp Phi nhìn thấy dưới lớp mặt nạ bạc là gương mặt của Cung Trạch Vũ.

Diệp Phi chợt dạ, “Tôi không nhìn thấy người áo đen là ai, tôi chỉ muốn tìm học trưởng, anh ấy là vị hôn phu của tôi!”

Cô tìm đại một lý do, nếu như Cung Trạch Vũ vẫn luôn giấu diếm thân phận của mình, cô nghĩ Cung Trạch Vũ nhất định có lý do của anh, cô sẽ giúp anh giữ bí mật.

Mộ Thương Nam thả lỏng một chút, ít nhất Diệp Phi cũng không hiểu lầm rằng người đàn ông qua đêm với cô là Cung Trạch Vũ!

“Anh nói em từ hôn với anh ta, em làm như không nghe à? Ngày mai ra nước ngoài với anh!” Anh ra lệnh.

Nếu như công ty ngoài nước có việc, lại có người phát hiện ông nội anh xuất hiện ở đâu, anh thật không muốn ra nước ngoài, chỉ muốn bảo vệ người phụ nữ nhỏ của mình.

“Mộ Thương Nam, anh làm rõ đi, hôn thê của anh là Thiên Tịnh!” Diệp Phi nói.

“Em vui thì quấn lấy anh, không vui thì nói Thiên Tịnh là hôn thê của anh. Anh không phải vườn hoa sau nhà em, em muốn tới thì tới muốn đi thì đi!” Mộ Thương Nam gằn giọng lạnh lùng.

“Tôi không quan tâm, dù sao tôi phải gặp học trưởng, anh không đồng ý thì tôi xuất viện, không ở đây khám bệnh nữa!”

Môi Mộ Thương Nam động đây, ngón tay quệt vào lọ thuốc để trong túi áo, sau đó ấn lên môi cô, “Ngủ đi, đợi em tỉnh rồi chúng ta nói tiếp.”

Hương thơm từng bách mát lạnh xông lên mũi cô, cô không kiềm được nhắm mắt lại chìm vào giấc mộng.

Mộ Thương Nam đáng chết! Đáng tiếc cô vẫn chưa chửi thành tiếng thì đã mất đi ý thức rồi.

Mộ Thương Nam cúi đầu hôn lên môi cô gái, “Bảo bối, ngủ đi nhé, đợi anh xử lý hai tên kia cùng với Cung Trạch Vũ xong, chúng ta sẽ nói tiếp.

Anh đứng dậy bước về phía cửa, tay nắm thành nắm đấm, dám đánh người phụ nữ của anh, xem ra bọn chúng không muốn sống nữa rồi.

Ở trong một phòng bệnh khác, hai tên muốn giết Diệp Phi bị treo lên trần nhà đánh một cách dã man.

Bọn họ bị bịt miệng căn bản không nói được lời nào, chỉ là mỗi khi bị đánh vào huyết thái dương và mắt đều đau đến mức sưng lên.

Mộ Thương Nam bước vào phòng, “Chịu nói chưa?”

“Vẫn chưa, tôi tiếp tục đánh, đánh đến mức da thịt tróc ra thấy cả xương, trực tiếp đánh gãy xương bọn chúng!” Nhiếp Hạo nói.

“Đánh đến khi nào chịu nói mới thôi!” Mộ Thương Nam lạnh lùng dặn dò.

Anh quay người bước ra ngoài để đi vào phòng bệnh đối diện.

Trong phòng Đỗ Xán đợi đến mức không nhịn được muốn đi rồi, Bắc Minh Phong thì ngồi trên sofa như khúc gỗ chẳng nói câu nào.

“Lão đại, anh tới rồi, gọi bọn em có việc gì?” Đỗ Xán nhìn Mộ Thương Nam, anh vội vã hỏi.

“Cung Trạch Vũ giả mạo tôi, cũng đeo mặt nạ bạc.” Mộ Thương Nam nói.

Bắc Minh Phong cũng coi như có chút phản ứng, “Hắn ta muốn làm gì? Không lẽ muốn khiến anh lộ diện?”

Mộ Thương Nam gật đầu, “Cũng chỉ có như vậy mới hợp lý, không thì tại sao hắn ta phải mạo danh tôi để cứu Diệp Phi? Nếu như tôi chính là Ngân Mị, tôi nhất định sẽ nói rõ chân tướng với Diệp Phi.”

“Mẹ kiếp! Lão đại, cũng là anh sáng suốt, nếu không thì anh đã trúng kế của hắn rồi!” Đỗ Xán nói.

“Sáng suốt thì có ích gì? Nếu Diệp Phi nhận định Cung Trạch Nam là người đàn ông hôm đó, anh nữ để cô ấy tiếp tục hiểu lầm, sau đó gả cho Cung Trạch Vũ à?” Bắc Minh Phong hỏi.

“Diệp Phi nói, cô ấy không biết người đeo mặt nạ bạc là ai, chắc là cô ấy luôn trong trạng thái hôn mê từ lúc ra khỏi kho đông lạnh, nếu là như vậy, kế sách của Bá Tước công cốc rồi.” Mộ Thương Nam nói.

“Bất kể Diệp Phi thấy hay không thấy, anh đều không được nói, vẫn chưa tìm được ông nội của anh, nếu như Bá Tước nhận định anh chính là Ngân Mị, chỉ sợ ông nội không sống được để quay về thôi.

Còn vận mệnh của cả tập đoàn chúng ta cũng đều nằm trong tay anh.” Bắc Mộ Phong phân tích.

“Không phải Diệp Phi không thấy sao? Hơn nữa, chúng ta lươn suy đoán Bá Tước là Cung Trạch Vũ, chúng ta cũng có thể đoán sai mà! Khi này đi tìm Bá Tước, người chạy đi không phải Cung Trạch Vũ, chúng ta đi theo Cung Trạch Vũ mới đuổi được tới đây.” Đỗ Xán nói.

Chân mày Mộ Thương Nam nhíu lại, “Nếu như không phải, tại sao Cung Trạch Vũ lại giả làm Ngân Mị?”

Đúng lúc anh đang nói thì một người vệ sĩ gõ cửa bước vào, “Mộ tổng, Cung Trạch Vũ đến rồi, anh ta muốn thăm Diệp tiểu thư.”

Mộ Thương Nam sai bước bước ra khỏi phòng.

Cung Trạch Vũ đứng ở hành lang, gương mặt bị thương vết thì xanh vết thì tím.

“Viện trưởng Cung, anh không ngoan ngoãn ở bệnh viện của mình chữa bệnh, chạy đến bệnh viện của người khác để chữa, như vậy có tốt không?” Mộ Thương Nam nói.

Nét mặt Cung Trạch Vũ nhăn lại, khóe miệng cũng đau theo, “Tôi đến thăm Diệp Phi! Anh không có quyền ngăn cản tôi gặp cô ấy!”

“Ha ha, có quyền hay không không phải do anh quyết, là do tôi định đoạt! Nếu như anh không phục, chúng ta có thể đấu tại đây, nếu tôi thua thì sẽ cho anh gặp Diệp Phi.” Mộ Thương Nam ra điều kiện.

Cung Trạch Vũ không biết võ công, mà lúc hai tên đàn ông đó bị bắt thì đều bị trói lại hết rồi, hai tên đó có võ công, không thể có chuyện một người không biết tí võ công nào có thể bắt được hai tên đàn ông này được.

Chỉ có thể chứng minh một chuyện, Cung Trạch Vũ đã che giấu võ công của bản thân!

“Tổng giám đốc Mộ biết tôi không biết võ công, còn đặt ra điều kiện như vậy nữa, anh rõ ràng là không muốn đo sức!” Từng chữ của Cung Trạch Vũ buông ra.

“Vậy sao? Nếu anh đã không muốn so tài võ công, vậy thì nói thử xem, tại sao anh lại đeo mặt nạ cứu Diệp Phi?” Mộ Thương Nam hỏi.

“Hình như Tổng giám đốc Mộ rất có hứng thú với mặt nạ thì phải?” Cung Trạch Vũ chất vấn.

“Đương nhiên là có hứng thú rồi, rốt cuộc anh đã làm chuyện không minh bạch gì mà phải đeo mặt nạ bước ra chứ?” Mộ Thương Nam xem thường Cung Trạch Vũ.

“Thủy Tinh nói với tôi, điện thoại của Diệp Phi không có ai nghe máy cả, tôi liền dẫn theo Thủy Tinh dò theo tín hiệu trên điện thoại của Diệp Phi mà tới kho hàng. Mặt nạ là chuẩn bị trước thôi, bởi vì tôi không biết rốt cuộc Diệp Phi xảy ra sự tình gì, nếu như người bắt cóc Diệp Phi rất lợi hại, ít nhất tôi cũng phải bảo vệ mình, không để cho bọn họ biết tôi là ai chứ?” Cung Trạch Vũ nói ra lý do của anh.

Mộ Thương Nam không thể không nói lý do này mà Cung Trạch Vũ

tìm rất hợp lý, “Lý do rất hoàn mỹ, tiếc là anh vẫn không gặp được Diệp Phi, bởi vì tôi không cho anh gặp.”

Anh ngạo mạn nói, cười lạnh nhìn Cung Trạch Vũ.

Chương 74

Cung Trạch Vũ hoàn toàn bị chọc tức, “Mộ Thương Nam, anh thật sự nghĩ mình có thể một tay che trời sao?”

“Trước giờ tôi chưa từng nghĩ bản thân có thể một tay che trời, chỉ là tôi có thể một tay che trời. Anh không phục thì chúng ta chơi đùa một chút, bệnh của bố anh khỏe chút nào chưa? Nghe nói không thể chịu thêm đả kích được nữa.” Mộ Thương Nam nói.

Bàn tay Cung Trạch Vũ vo thành nắm đấm, nghe ra được sự uy hiếp, miệng anh rít lên từng chữ, “Chúng ta cứ chờ xem! Sớm muộn anh cũng rớt khỏi thị trường thương mại của Trung Quốc thôi!”

“Tôi rất mong chờ ngày đó, ở trên cao rất cô độc, đáng tiếc không có ai có tư cách làm đối thủ của tôi!” Mộ Thương Nam kiêu ngạo nói.

Ánh mắt của anh sắc bén như chim ưng dán chặt vào gương mặt của Cung Trạch Vũ, nếu như Bá Tước thật sự là Cung Trạch Vũ thì Cung Trạch Vũ nhất định sẽ nhịn không được mà ra tay.

Cung Trạch Vũ xoay người bước về thang máy, khóe miệng anh lộ ra nét cười lạnh lẽo, đáy mắt đột nhiên trở nên xa xăm, giống như biển sâu vô đáy càn quét tất cả những thứ đi ngược lại với nó.

“Chỉ có vậy mà khiến hấn bỏ đi rồi?” Đỗ Xán nghênh ngang bước ra, chăm chú nhìn cửa thang máy đóng lại.

“Tôi không phản đối cậu theo dõi hẳn suốt 24 tiếng.” Mộ Thương Nam nói.

“Đừng! Thứ này không hợp với em, chi bằng anh để em theo dõi phụ nữ, em đảm bảo sẽ chụp rõ nét tất cả sợi lông của cô ấy cho anh.”

Mộ Thương Nam biểu thị sự vô ngôn, “Một ngày cậu không nhắc tới phụ nữ thì sẽ chết à?”

“Xí, anh rời xa phụ nữ được không? Em đi trước, đi làm vài cái mặt nạ da người, phỏng chừng sắp dùng tới rồi.” Đỗ Xán nói.

Mộ Thương Nam gật đầu, “Đi nhanh đi, lần này tôi phải tiêu diệt Âm Dạ, bắt cho được chủ của Âm Dạ!”

“Được thôi!” Đỗ Xán nhanh nhẹn rời khỏi.

Mộ Thương Nam nhìn Bắc Minh Phong từ trong phòng bước ra, neho mắt lại, “Cậu sao vậy? Không phải bắt được Thủy Tinh rồi à? Hôn sự của hai nhà cũng chuẩn bị xong rồi, tuần sau là có thể kết hôn rồi.”

Bắc Minh Phong nhếch mép cười khổ, “Mộ Thương Nam, anh nói xem trình tiết có đáng để đi tính toán không?”

Mộ Thương Nam ngây ra, “Cậu nói cái suy nghĩ Thủy Tinh muốn yêu đương với tất cả đàn ông đẹp ở khắp nước trên thế giới à? Dù sao hai người kết hôn rồi, cô ấy nghĩ gì đều không quan trọng, cậu có thể kiềm hãm cô ấy.”

“Không việc gì nữa, em đi trước. Đúng rồi, cô gái mà em nhờ anh tìm, tìm nhanh một chút.” Giọng nói lạnh lùng của Bắc Mộ Phong lướt qua phía sau anh.

Còn chưa kết hôn đã bị vợ chưa cưới cầm sừng, sự sỉ nhục này cho dù là anh em cũng không thể nói ra được.

Điều đáng giận nhất vẫn không phải là việc Thủy Tinh làm chuyện xằng bậy với người đàn ông khác sau lưng anh, mà là cô vốn không cảm thấy mình sai.

Anh nghĩ nếu Thủy Tinh cầu xin sự tha thứ của anh, dù cho chỉ nói câu em sai rồi, anh đều có thể không tính toán việc cô không phải trinh nữ.

Dù sao anh cũng không phải, bọn họ bị yêu cầu ra nước ngoài vun đắp tình cảm, vừa hay người của bọn họ phát hiện ra Bá Tước ở bên đó, anh đuổi theo Bá Tước đến quán bar, nhưng không tìm thấy Bá Tước mà lại bị người ta bỏ thuốc vào rượu.

Anh vốn nghĩ chạy ra ngoài nhịn một chút thì sẽ qua, nhưng thuốc quá mạnh, đốt cháy hết mọi lý trí của anh, anh tóm lấy một cô gái trong hẻm để giải quyết vấn đề của mình, con hẻm rất tối, anh không nhìn thấy gương mặt của cô gái, thậm chí không biết cô là ai.

Sau đó anh cũng không nhớ mình rời khỏi bằng cách nào, chỉ là sáng sớm tỉnh dậy thì bản thân đã nằm trên giường của mình trong khách sạn rồi,, máu dính trên người, còn có vết tích của tối hôm qua khiến anh biết người con gái làm cùng anh vẫn còn trinh.

Anh nhờ Mộ Thương Nam giúp tìm người con gái đó, không thắng được lương tâm của mình, anh muốn bồi thường cho cô gái đó một ít tiền.

Hơn nữa, anh nghĩ bản thân mắc nợ Thủy Tinh, vậy mà nha đầu thối này còn quá đáng hơn anh!

Đôi mắt Mộ Thương Nam ép lại thành đường dài, rốt cuộc Bắc Minh Phong có chuyện gì?

Thật ra thủ hạ của anh đã tìm được cô gái đó, chẳng qua là anh ém sự tình xuống, muốn giúp Bắc Minh Phong xử lý.

“Cậu chắc chắn muốn gặp cô ấy? Tôi có thể giúp cậu đưa tiền cho cô ấy.”

Bắc Minh Phong bước chân vào thang máy, quay đầu nhìn Mộ Thương Nam, “Em muốn đích thân gặp cô ấy xin lỗi. Là em làm, em sẽ không quýt.

Ánh mắt Mộ Thương Nam sâu lạnh, chỉ sợ kết quả mà Bắc Minh Phong chờ đợi không hề đẹp như trong tưởng tượng.

Dù sao đã tra ra người con gái đó đã mang thai...

Anh cất bước về phòng bệnh của Diệp Phi, lượng thuốc anh cho không nhiều, Diệp Phi chắc đã tỉnh rồi.

Quả nhiên lúc anh bước vào, Diệp Phi đã tỉnh.

Ánh mắt sắc bén của Diệp Phi nhìn Mộ Thương Nam, “Tôi muốn gặp học trưởng, anh dựa vào đâu mà không cho tôi gặp? Tôi còn phải gặp Thủy Tinh.”

Mộ Thương Nam bước tới trên đôi chân thon dài của mình, “Bản thân Thủy Tinh còn một mớ rắc rối, cô ấy giúp không nổi em, em bây giờ còn phải ở lại bệnh viện dưỡng bệnh, không thích hợp gặp bất kì ai.”

“Tôi muốn nhờ học trưởng giúp tôi bắt kẻ hại tôi.” Diệp Phi đưa ra lý do không thể từ chối.

“Anh giúp em tìm, hai tên đó đã bị bắt rồi, đang bị tra khảo.” Mộ Thương Nam nói.

“Không cần tra khảo tôi cũng biết là ai, là Thiên Tịnh, nhất định là chị ta hại tôi!” Diệp Phi chắc cú là Thiên Tịnh.

“Anh đang tra, đợi anh tra ra xong, nếu là cô ta anh nhất định sẽ không bỏ qua.” Mộ Thương Nam nói.

Kẻ dám hại Diệp Phi, cho dù là bản thân anh đi nữa, anh cũng không bỏ qua!

“Anh muốn bao che cho chị ta? Tôi không tin anh!” Diệp Phi hoàn toàn không tin lời của Mộ Thương Nam, cô tận mắt nhìn thấy Mộ Thương Nam xoa tóc của Thiên Tịnh, tuy là tóc thì không có gì, nhưng tóc là sự thầm kín của phụ nữ, không phải đàn ông thân thiết sẽ không cho động vào.

“Làm thế nào em mới tin anh?” Mộ Thương Nam nói.

“Tôi muốn đích thân thăm vấn Thiên Tịnh!” Diệp Phi nêu ra điều kiện.

Cô nhìn anh một cách kì lạ, tìm kiếm đáp án trong đáy mắt anh.

“Anh đưa em đi.” Mộ Thương Nam không do dự ôm lấy cô, dùng chăn trên giường quấn chặt cô, đưa cô đi thang máy thẳng đến bãi giữ xe.

Diệp Phi có chút kinh ngạc, cô còn tưởng rằng Mộ Thương Nam sẽ tìm lý do từ chối, không ngờ rằng anh ôm lấy rồi cô đi mất, nhưng mà cô còn chưa mặc đồ mà?

Một điều đáng mừng duy nhất là, Mộ Thương Nam chưa quên việc này, anh bảo Nhiếp Hạo đem quần áo tới, đưa quần áo cho cô trên xe.

“Anh xuống xe đi, tôi phải thay đồ!” Diệp Phi ôm lấy quần áo nói.

“Xe của anh, dựa vào cái gì mà anh phải xuống? Mau mặc vô đi, xe sắp chạy rồi đấy.” Ánh mắt của Mộ Thương Nam chăm chọc nhìn Diệp Phi, anh ấn vào màng cách âm, ghế ngồi phía sau trở thành không gian độc lập của hai người họ, anh muốn nhìn thế nào thì nhìn thế ấy.

Diệp Phi tức đến muốn bóp chết người đàn ông này, làm sao mà cách anh nhìn cô lại tùy tiện như anh nhìn người phụ nữ của mình vậy?

Ánh mắt của cô lóe lên, một tay ném chiếc chăn lên đầu của người đàn ông, che kín mặt của anh, cô xoay người nhanh nhẹn mặc quần áo của mình vào.

Anh vớ lấy chiếc chăn, thưởng thức tấm lưng của người con gái, lưng của cô rất đẹp, còn có đường cong của bờ mông của cô nữa.

Một lát sau, anh không thể không thu ánh mắt của mình về được, quả thực là anh chịu đựng thử thách bản thân ăn chay mỗi ngày, nhìn một lát thì không kiềm được nữa rồi.

Diệp Phi mặc quần áo xong, mới phát hiện anh sớm đã kéo tấm chăn xuống rồi, may mà anh không nhìn cô, không thì cô thật sự sẽ đánh anh rồi.

Xe hơi chạy đến nhà cũ của Mộ gia, Thiên Tịnh, Liễu Họa, Mộ Lạc Lạc ở trong biệt thự đều kinh ngạc nhìn Diệp Phi được Mộ Thương Nam bế vào trong.

“Diệp Phi, sao em lại tới đây?” Ngữ khí của Thiên Tịnh lộ ra phần tức giận và chột dạ.

Chương 75

Diệp Phi lạnh lùng nhìn Thiên Tịnh, không bỏ sót một biểu cảm nào trên gương mặt Thiên Tịnh, cô nép vào lòng anh một cách thoải mái như nữ hoàng, Mộ Thương Nam đã không cho cô gặp Cung Trạch Vũ, vậy thì cô sẽ phá rối Mộ Thương Nam và Thiên Tịnh!

Một bên thì giữ hôn ước với Thiên Tịnh, một bên lại muốn chiếm giữ cô, cô sẽ khiến việc hối hận của đời này của anh chính là chiếm giữ cô.

“Chị họ, ý chị muốn nói là, sao em vẫn chưa chết?” Cô lạnh lùng nói.

“Không phải, sao chị lại nói vậy được? Em họ, để chị đỡ em qua sofa ngồi!” Thiên Tịnh vội vàng nói, nhìn thấy Mộ Thương Nam ôm lấy Diệp Phi, tâm can cô đều rất đau!

Đương nhiên không thể để Mộ Thương Nam tiếp tục ôm Diệp Phi nữa.

“Đứng lại đó! Thiên Tịnh, nó không cần con đỡ! Để nó tự lết qua!” Liễu Họa nhìn Thiên Tịnh trách móc, ý muốn nói Thiên Tịnh quá mềm lòng rồi, đáng ra loại này cần phải cho một bạt tay.

“Dạ, dì.” Thiên Tịnh cúi đầu nói, cô ta làm sao không muốn tát Diệp Phi chứ, chỉ là cô ta dám không?

Mộ Thương Nam rõ là đang ôm Diệp Phi, cô ta chỉ sợ mình đánh Diệp Phi sẽ chọc giận Mộ Thương Nam!

Mộ Lạc Lạc hoàn toàn không hề dẫn đo chuyện này, cô ta tức giận nói, “Thiệt không biết xấu hổ, còn để anh tôi ôm! Anh, anh ôm người phụ nữ khác trước mặt Thiên Tịnh, không hợp lý thì phải?”

Diệp Phi cười nhẹ, “Tôi xem chút bị lạnh chết, không đi nổi, cho nên chỉ có thể làm phiền Mộ tổng bế tôi đi.”

“Tôi không quan tâm cô làm sao, tôi đã nói rồi, nơi đây không cho phép cô bước chân vào!” Liễu Họa nói.

“Đến bây giờ tôi còn chưa đặt chân lên sàn nhà của các người, cho nên không có bước chân vào.” Diệp Phi kiêu ngạo nói.

Nếu như không phải Cung Trạch Vũ kịp thời cứu cô, cô đã chết rồi, nếu cô không ngược chết đám phụ nữ này thật tốt thì làm sao xứng đáng với mạng sống của mình được?

“Thương Nam! Nếu con vẫn coi mẹ là mẹ thì ném người phụ nữ này ra ngoài cho mẹ!” Liễu Họa lạnh lùng nói.

“Đợi điều tra rõ ai là người hại Diệp Phi, con sẽ đưa cô ấy về biệt thự của mình.” Mộ Thương Nam nói.

“Ý con là? Người hại Diệp Phi đang ở trong nhà chúng ta?” Liễu Họa kinh ngạc.

“Nếu không thì còn ai hại tôi nữa? Chị họ, chị nói phải không?” Diệp

Phi lạnh lùng nhìn Thiên Tịnh.

Lòng Thiên Tịnh đột nhiên trùng xuống, “Em họ, ý em là chị hại em?”

“Không biết chị rời khỏi công ty đã đi đâu? Có nhân chứng không?”
Diệp Phi hỏi.

“Chị rời công ty liền trở về đây, lúc chị ra khỏi cửa thì ngồi taxi đi, tài xế có thể chứng minh chị vẫn luôn ngồi trên xe của ông ấy, xuống xe thì tới đây, chị chưa từng ra ngoài.” Thiên Tịnh nói.

Thuận tay lấy điện thoại của mình ra, mở ghi chép trong thanh toán Wechat ra cho tất cả mọi người xem, “Đây là ghi chép quét mã thanh toán lúc chị xuống xe, không tin thì mọi người có thể đi hỏi chiếc taxi đó.”

“Nhiếp Hạo, đi điều tra tài xế của chiếc xe này.” Mộ Thương Nam dặn dò.

Nhiếp Hạo ngay lập tức gọi điện thoại đi điều tra.

Diệp Phi nhú mày nhẹ, Thiên Tịnh hoàn toàn không có vẻ sợ sệt, không lẽ thật sự không phải Thiên Tịnh?

Nhưng không phải Thiên Tịnh thì là ai chứ?

Còn chưa đợi cô nghĩ xong, Nhiếp Hạo đã thông báo kết quả điều tra cho Mộ Thương Nam, tài xế nói quả thực có chở một cô gái từ tòa nhà tập đoàn Mộ thị đến biệt thự, trên xe cô gái khóc liên tục, trừ việc khóc và xuống xe thanh toán ra thì không làm gì cả.

“Thật không biết xấu hổ, bản thân bị người khác hại còn muốn vu khống chị họ mình! Thương Nam, con đã nhìn thấy bộ mặt thật của Diệp Phi chưa? Con bị nó gạt rồi! Thiên Tịnh tốt như vậy, con không nhìn ra sao?” Liễu Họa tức giận nói.

Bà ta tức tới mức muốn bổ đầu con mình ra xem xem làm sao con của bà ta lại không nhìn thấy điểm tốt của Thiên Tịnh?

“Dì à, con thật sự không có hại em họ con, cho dù nó làm gì với con, con đều sẽ tha thứ cho nó.” Thiên Tịnh đương nhiên sẽ không bỏ qua bất kỳ cơ hội để đóng kịch nào.

“Thật là đứa trẻ ngoan, con yên tâm, Thương Nam sớm muộn sẽ hiểu ra thôi.” Liễu Họa đau lòng kéo tay Thiên Tịnh.

Mộ Lạc Lạc đi về phía Diệp Phi, “Bây giờ đã tra rõ rồi, cô còn không mau rút đi? NHà chúng tôi không hoan nghênh cô! Anh, mau đuổi cô ta đi đi!”

Diệp Phi cắn môi, cô thật sự đã phán đoán sai rồi sao? Không phải Thiên Tịnh hại cô?

“Có người hại Diệp Phi, chuyện này sẽ tra rõ ràng. Cho dù là ai hại Diệp Phi, con cũng sẽ không bỏ qua.” Mộ Thương Nam nói.

“Nhưng mà bây giờ làm sao tính món nợ Diệp Phi vu khống Thiên Tịnh? Để Diệp Phi quỳ xuống dập đầu xin lỗi Thiên Tịnh đi!” Liễu Họa nói.

“Tôi sẽ không xin lỗi Thiên Tịnh.” Diệp Phi nói.

Thiên Tịnh hại cô biết bao nhiêu lần, cho dù lần này không phải Thiên Tịnh, thì những lần trước có thể bỏ qua sao?

“Thật vô liêm sỉ! Người đâu, đuổi cô ta ra ngoài!” Liễu Họa la lớn.

Bảo vệ trong biệt thự xông về phía Diệp Phi theo lệnh của bà, nhưng mà cô gái này đang được Mộ Thương Nam ôm trong lòng, bọn họ nhất thời không biết làm sao để bắt cô!

“Thương Nam, con muốn bệnh tim của mẹ tái phát hay sao? Nếu con là con mẹ thì buông nó ra!” Liễu Họa ép con trai mình, không tin giữa bà ta và Diệp Phi, Mộ Thương Nam sẽ chọn Diệp Phi!

Diệp Phi nhìn anh dò xét, anh sẽ chọn như thế nào?

Dù sao sự thực chứng minh, cô là người cố tình gây sự, vu oan cho Thiên Tịnh.

Không khí dường như bị bầu không khí giăng co làm cho ngưng đọng, hơi thở lạnh lẽo của anh phát ra tứ phía, u ám bao phủ toàn bộ phòng khách.

Chuông điện thoại của Nhiếp Hạo vang lên, anh nghe xong liền lập tức bước tới báo cáo cho Mộ Thương Nam.

“Tổng giám đốc, hai tên đó đã nhận tội rồi, là một người phụ nữ gọi điện cho chúng, bảo chúng theo dõi Diệp Phi, tìm cơ hội bắt Diệp Phi đi. Bọn chúng nhìn thấy Diệp Phi đi vào con hẻm thì liền đi theo đánh

ngắt cô ấy rồi mang đi.”

“Người phụ nữ đó là ai?” Mộ Thương Nam hỏi.

“Đã tra ra được tài khoản người phụ nữ đó chuyển tiền cho bọn chúng là cái này.” Nhiếp Hạo đưa điện thoại cho Mộ Thương Nam xem, trên màn hình là tài khoản ngân hàng của người đó, chân mày của anh nhíu chặt, mấu chốt không phải là số tài khoản, là tên, tuy là một cái tên ngoại quốc nhưng anh biết được người phụ nữ này là ai.

Chỉ sợ là Mộ Thương Nam phải khó xử rồi!

Mộ Thương Nam chỉ nhìn tài khoản một cái, liền nổi trận lôi đình la lớn, “Mộ Lạc Lạc, là em chuyển tiền!”

Mộ Lạc Lạc bị âm thanh của anh dọa đến run sợ, “Anh, anh nói gì vậy? Em nghe không hiểu!”

“Tài khoản chuyển tiền cho hai tên đàn ông đó là tài khoản của em, còn là thẻ mà anh làm cho em nữa, để em dùng ở nước ngoài.” Mộ Thương Nam lạnh lùng nói ra từng chữ.

Lòng Mộ Lạc Lạc thất lại, “Em...tài khoản của em bị trộm mất rồi!”

“Bịa đặt! Bịa đặt tiếp đi! Lạc Lạc, anh không ngờ em lại trở nên như vậy!” Mộ Thương Nam lạnh lùng nói.

Mộ Lạc Lạc đột nhiên khóc lớn, “Sao em lại bịa đặt chứ? Là tài khoản bị lấy trộm mất rồi mà!”

Dù sao có đánh chết cũng không thể thừa nhận, chỉ cần cô ta khẳng định là tài khoản bị trộm, cô ta không tin Mộ Thương Nam sẽ làm gì được cô ta!

Cô ta là em gái ruột của Mộ Thương Nam cơ mà!

Diệp Phi phỏng chừng biết được là ai hại cô rồi, không phải là Thiên Tịnh, là Mộ Lạc Lạc, nhưng mà quan hệ giữa Thiên Tịnh và Mộ Lạc Lạc rất tốt, Thiên Tịnh thật sự trong sạch đến mức cái gì cũng không biết sao?

Cô không tin!

“Tổng giám đốc Mộ, tôi muốn gặp học trưởng, anh đã không còn tư cách quản chuyện của tôi nữa rồi, anh là anh trai của Mộ Lạc Lạc, tôi không tin anh sẽ không bao che cho em gái của chính mình!”

Cô không trông chờ vào Mộ Thương Nam sẽ vì cô làm những gì, cô chỉ hy vọng mau chóng gặp được Cung Trạch Vũ để hỏi cho rõ chuyện tối hôm đó, người đàn ông ở cùng cô vào đêm đầu tiên là Cung Trạch Vũ.

Chương 76

Chân mày Mộ Thương Nam trầm lại, “Nhiếp Hạo, đi thông báo, tôi và Mộ Lạc Lạc cắt đứt quan hệ anh em, sau này Mộ Lạc Lạc và tôi không còn quan hệ gì nữa.”

Mộ Lạc Lạc hoảng hốt nhìn anh mình, “Anh, anh muốn đoạn tuyệt quan hệ với em? Em là em ruột của anh mà!”

“Em ruột của anh mà hại người vô tội sao? Lạc Lạc, em thay đổi rồi! Cho dù anh là anh của em, anh cũng không bao che em được! Nhiếp Hạo, đưa nó đi! Mộ gia không có đứa con gái như vậy!” Mộ Thương Nam nói.

Nhiếp Hạo bước tới, muốn kéo Mộ Lạc Lạc đi.

Liễu Hạo ôm lấy con gái mình, “Ta xem các người ai dám động đến sợi tóc của con gái ta?”

“Mẹ! Đều tại mẹ bình thường dung túng nó, Lạc Lạc mới trở nên như vậy! Nó đã biết thuê người ta giết người rồi! Mẹ còn muốn dung túng nó nữa sao?” Mộ Thương Nam lớn tiếng nói.

“Em không có làm! Tài khoản của em bị trộm, em thật sự không biết là chuyện gì! Mẹ, mẹ cứu con! Cứu con với!” Mộ Lạc Lạc kéo tay mẹ mình khóc lớn.

“Đừng khóc, người nhà chúng ta sao để Diệp Phi ức hiếp được? Mẹ làm chủ cho con, xem xem ai dám động vào sợi tóc của con?” Liễu Họa nói.

Diệp Phi ngồi trên chân anh bước xuống, “Mộ Thương Nam, để tôi đi hay là đuổi em gái anh đi, anh tự chọn đi!”

Mạng của cô suýt đã không còn, nghĩ tới cảm giác lúc sắp chết của mình, cô sẽ không bỏ qua cho bất cứ ai hại cô!

“Nhiếp Hạo, đưa Mộ Lạc Lạc ra ngoài. Không cho nó bước chân vào nhà cũ của Mộ gia!” Mộ Thương Nam lạnh lùng dặn dò.

“Dạ!” Nhiếp Hạo giữ lấy cánh tay Mộ Lạc Lạc, đưa cô ta ra khỏi biệt thự.

Mộ Lạc Lạc khóc rống lên gọi bố mình, mẹ không giúp được thì cô ta chỉ có thể gọi bố.

Mộ Thâm từ trong phòng sách bước ra, “Chuyện gì vậy? Lạc Lạc khóc cái gì?”

“Ông xã! Ông mau quản con trai đi! Nó trúng độc của Diệp Phi, vì Diệp Phi mà đuổi Lạc Lạc ra khỏi Mộ gia!” Liễu Họa kéo tay chồng mình.

“Thương Nam, mọi chuyện rốt cuộc là thế nào?” Mộ Thâm hỏi.

“Lạc Lạc thuê người giết Diệp Phi. Con nhất định phải trừng phạt nó.” Mộ Thương Nam nói.

Sắc mặt Mộ Thâm trầm xuống, không ngờ con gái mình lại làm ra chuyện như vậy.

“Vậy thì đuổi đi đi, để nó chịu một bài học cũng tốt.”

“Liễu Họa chỉ cảm thấy bản thân đã nghe lầm, “Ông xã, ông nói gì vậy? Ông không cần con gái nữa sao? Cho dù nó làm sai chuyện gì, chúng ta phải từ từ dạy dỗ, sao có thể đuổi nó đi được?”

“Lạc Lạc đã quá đáng rồi, ra ngoài để nó sám hối một chút cũng tốt thôi! Bà đừng quá nuông chiều nó nữa, không có lợi gì cho nó cả!” Mộ Thâm nói xong thì đẩy tay người phụ nữ của mình ra, trở về phòng sách.

Liễu Họa nhìn thấy chồng mình không lo cho con gái liền thở không ra hơi rồi ngất đi.

Thiên Tịnh vội vã kêu lên, “Chú, dì ngất rồi!”

“Liễu Họa! Nhanh, người đâu, lái xe đưa Liễu Họa tới bệnh viện!” Mộ Thâm gọi bảo vệ tới cổng Liễu Họa chạy ra khỏi biệt thự.

Thần trí của Diệp Phi vẫn luôn trong trạng thái kinh hoàng chưa bình thường lại, Mộ Thương Nam thật sự vì cô mà đuổi Mộ Lạc Lạc đi, cho dù bệnh của Liễu Họa tái phát, Mộ Thương Nam cũng không cho Mộ Lạc Lạc quay về.

Mu bàn tay cô trở nên ấm lên, là anh đang chạm vào.

“Anh đưa em về.” Mộ Thương Nam kéo tay cô, đưa cô ngồi xe về.

Nhà của họ đương nhiên là biệt thự của anh.

Chân mày Diệp Phi nhíu lại, lúc xe đến biệt thự, cô cuối cùng cũng làm rõ suy nghĩ của mình. Cho dù anh vì cô làm bao nhiêu, anh vẫn là vị hôn phu của người khác.

Cô còn chưa thâm tới mức phải làm kẻ thứ ba của người ta.

“Mộ Thương Nam, tôi là vợ chưa cưới của Cung Trạch Vũ.” Một lý do rất tốt, cô biết Mộ Thương Nam không thể phản bác được lý do này.

Đôi môi Mộ Thương Nam nhếch thành một đường thẳng, “Cho nên là?”

“Cho nên, tôi và anh không có quan hệ gì, anh không cần vì tôi làm gì cả, muốn để em gái về nhà thì có thể để Mộ Lạc Lạc về. Thực ra cho dù anh đuổi Mộ Lạc Lạc đi, tôi cũng chỉ là vợ chưa cưới của Cung Trạch Nam.” Diệp Phi nói.

Khóe môi Mộ Thương Nam giật giật, “Em muốn vạch rõ ranh giới với anh?”

“Phải! Tôi là nhân viên của anh, chỉ có vậy thôi! Chúng ta ngoài quan hệ công việc thì không còn quan hệ gì khác nữa.” Diệp Phi nói dứt khoát.

Mộ Thương Nam đột nhiên cúi đầu hôn lên môi cô, tùy ý xâm chiếm lấy khoang miệng của cô.

Diệp Phi đẩy người đàn ông đang đè trên người mình ra, tức đến mức muốn bóp chết anh, tại sao nói chuyện không hợp thì lại hôn?

Cô cắn mạnh vào môi anh, mùi máu tanh tràn ngập trên môi của họ.

Mộ Thương Nam buông bờ môi của cô ra, liếm vết máu trên môi mình, “Quan hệ công việc? Một phần trong quan hệ công việc của chúng ta là hôn sao?”

Gương mặt nhỏ nhắn của Diệp Phi nhăn lại, “Là anh cưỡng hôn tôi!”

“Nếu như em nhất định nói đây là mối quan hệ công việc, vậy thì được, đây cũng là một phần mà tôi yêu cầu, mỗi ngày bất cứ lúc nào cũng bị anh hôn!”

“Mộ Thương Nam, anh dám không nói đạo lý nữa xem? Tôi là bị ép buộc!” Diệp Phi mắng.

“Anh có thể không nói đạo lý hơn một chút nữa, em có muốn không?” Ánh mắt Mộ Thương Nam chăm chú nhìn cô gái nhỏ.

Nói chuyện không hợp thì hôn có là gì? Anh còn có thể nói chuyện không hợp thì làm ngay đây!

Diệp Phi tức đến không nói được, “Tôi không quan tâm anh muốn làm gì, tôi chỉ làm chuyện mình muốn làm!”

Mộ Thương Nam bóp lấy cằm của cô, “Nhớ kĩ, cho dù em làm gì đều phải đợi anh từ nước ngoài trở về rồi nói! Khoảng thời gian này, em

dám có quan hệ gì với Cung Trạch Vũ, anh bảo đảm sẽ khiến Cung Trạch Vũ và cả nhà hắn ta cùng chôn chung!”

Người hầu của Thiên Huệ bị anh mua chuộc rồi, lấy trộm sợi tóc của Thiên Huệ.

Tóc của Thiên Huệ, Thiên Tịnh và Diệp Phi đều được gửi tới cho Sở Nhiễm, đợi 24 tiếng anh sẽ biết kết quả, nhưng mà lúc đó anh đang ở nước ngoài, tất cả chỉ có thể đợi anh trở về để vạch trần chân tướng được.

Diệp Phi đẩy tay anh ra, “Anh đừng hòng uy hiếp tôi! Học trưởng không phải là anh, mỗi ngày chỉ nghĩ đến việc đó!”

Cô mở cửa xe ra, xuống xe bước vào biệt thự, nhưng mà là đợi anh quay về rồi mới nói, cô không đáng vì việc này mà gây phiền phức cho Cung gia, hơn nữa cô vốn dĩ chưa chuẩn bị kĩ sẽ phát triển với Cung Trạch Vũ, cho dù cô biết người đeo mặt nạ bạc kia là Cung Trạch Vũ.

Chuyện mà bây giờ cô muốn làm nhất, chính là tìm Cung Trạch Vũ hỏi rõ ràng.

Mộ Thương Nam nhìn thấy cô gái nhỏ bước vào biệt thự rồi, anh mới bảo Nhiếp Hạo lái xe đến bệnh viện thăm Liễu Họa.

Tay của anh bóp vàng trán giữa hai chân mày, Phi Phi đợi thêm chút nữa, anh sẽ cho em biết chân tướng!

-

Trong căn phòng được dát vàng, màn hình máy tính màu vàng kim hiện lên cuộc gọi video, bàn tay của người đàn ông trung niên ấn vào màn hình.

Người đàn ông trên màn hình ngồi trên chiếc ghế xoay, quay lưng lại với ống kính.

“Bá Tước, ngay cả gặp ta mà cũng phải quay lưng lại sao?” Người đàn ông nói.

“Phải, bởi vì tôi không muốn nhìn thấy ông, chủ của Âm Dạ.” Bá Tước nói ra từng chữ.

“Ha ha, cho dù cậu muốn hay không muốn gặp ta, cậu cũng nhất định phải đối diện với ta thôi! Nói đi, tìm ta có việc gì?” Chủ của Âm Dạ hỏi.

“Đã điều tra rõ ràng rồi, tấm bản đồ bảo tàng năm đó rơi vào tay người của Thiên gia, cho nên mới đem tới họa sát thân cho Thiên gia, bây giờ đã trở thành di sản của con gái Thiên gia rồi.” Bá Tước nói.

“Rất tốt, vậy thì phải cưới được con gái của Thiên gia, không thể để lọt vào tay của Mộ gia được. Có được tấm bản đồ bảo tàng đó, ước mơ muốn thống trị kinh tế thế giới của chúng ta có thể trở thành hiện thực rồi!” Chủ của Âm Dạ căn dặn.

“Rất nhanh thôi, cô ấy sẽ nằm trong tay của tôi.” Bá Tước nói xong liền ngắt điện thoại.

Chương 77

Trong bệnh viện của Cung Trạch Vũ, Cung Trạch Vũ đi vào phòng bệnh của ba anh, Đỗ Mai chăm sóc chồng bà, đang cho ông uống nước.

“Mẹ, để con cho ba uống nước” Anh nói.

Đỗ Mai trừng mắt nhìn con trai “Trạch Vũ, nếu con thương ba thì con mau bỏ Diệp Phi đi, Mộ Lạc Lạc tốt như thế cơ mà. Nếu con kết hôn với Mộ Lạc Lạc, Mộ Thương Nam cũng sẽ không đối phó với nhà ta”.

Bà ngoảnh đầu nhìn chồng mình “Anh quản con tí đi. Diệp Phi là đồ gây tai họa, đến ba mẹ cô ta còn không thương cô ta, gia đình chúng ta dù có thế nào đi chăng nữa cũng không thể tìm một đứa con gái tùy tiện gọi trai bao như thế. Gia đình mình có còn cần đến thể diện hay không?”

Cung Giai gạt đầu “Em đứng dậy để Trạch Vũ lại gần đây”.

Đỗ Mai nghe thế liền đứng dậy để Cung Trạch Vũ lại gần.

Cung Trạch Vũ ngồi bên cạnh Cung Giai “Ba, con nhất định phải cưới Diệp Phi, ba không cần khuyên con. Người con yêu chỉ có cô ấy”. Anh cúi đầu nói nhỏ một câu bên tai ba mình.

Mặt Cung Giai đột nhiên biến sắc, không nói ra lời.

Đỗ Mai không nghe được Cung Trạch Vũ nói gì, liền hỏi “Anh, con trai nói gì với anh vậy?”

Cung Giai đang chìm đắm trong sự kinh ngạc, lúc này mới lấy lại tinh thần “ Trạch Vũ không nói gì, em cũng không cần quan tâm nhiều, em đồng ý cưới Diệp Phi về cho Trạch Vũ”.

Đỗ Mai cảm thấy dường như mình đang nghe nhầm “Anh, anh nói gì? Anh bảo em giúp Trạch Vũ cưới Diệp Phi?”

“Đúng vậy, nhất định phải lấy Diệp Phi! Hôm đó, em cãi nhau với Diệp Phải phải không? Đi xin lỗi Diệp Phi. Nếu như em muốn anh khỏi bệnh, muốn nhà mình bình yên, không còn chịu sự ức hiếp của nhà họ Mộ thì đi luôn đi” Cung Giai bị kích động, ngực ông nhô lên đập mạnh.

Đỗ Mai giật mình, đỡ Cung Giai “Anh đừng kích động, em đi, em đi là được chứ gì? Chỉ cần anh không làm sao, em đồng ý cho Trạch Vũ cưới Diệp Phi, đừng nói cưới Diệp Phi, nó lấy gái quán rượu cũng được. Chỉ cần anh không sao là tốt rồi!”

Nước mắt bà đã chảy rơi, Cung Giai đã mấy lần bệnh nguy hiểm đến mức ra thông báo rồi, bà chỉ sợ Cung Giai bệnh tim tái phát mà chết!

Cung Giai giơ tay lau nước mắt cho Đỗ Mai “Anh không sao. Em làm theo lời anh nói là được”

“Ừm. Em nhất định cưới Diệp Phi về cho Trạch Vũ!” Trong lòng Đỗ Mai vẫn cùng cảm hận Diệp Phi, nhưng vì không muốn làm chông bà

kích động nên mới đồng ý.

“Mẹ, thực ra mẹ không hiểu Diệp Phi, nếu như mẹ hiểu cô ấy, mẹ cũng sẽ thích cô ấy.” Cung Trạch Vũ nói với mẹ anh.

“Hừm hừm. Ta vì ba con nên mới đồng ý, con đừng nghĩ ta thích cô ta! Ta vẫn là thích Mộ Lạc Lạc!” Đỗ Mai nói.

“Con tin rằng thời gian sẽ làm thay đổi tất cả. Mẹ, mẹ chăm sóc ba thật tốt, con có việc nên đi trước đây” Cung Trạch Vũ nói xong liền rời khỏi phòng.

“Anh, anh nói xem Trạch Vũ bận gì? Cả ngày không nhìn thấy bóng dáng đâu” Đỗ Mai không hài lòng nói.

“Đại trượng phu chí ở bốn phương! Em bắt con trông coi anh! Anh tin con trai của chúng ta không thể không có hoài bão lớn lao” Cung Giai nói.

“Em cảm thấy con trai mình quá xuất sắc, Diệp Phi không xứng với nó”.

“Em yên tâm đi, con bé chắc chắn xứng đáng với con trai mình! Đến lúc đó, em sẽ nhận ra điểm tốt của con bé” Cung Giai khuyên bảo người phụ nữ của mình.

-

Diệp Phi ngủ một giấc đến sáng, nghĩ đến Mộ Thương Nam hôm nay sẽ đi, cô vui mừng khôn xiết.

Mộ Thương Nam đi rồi, sẽ không ai dán mắt vào cô, cô có thể đi tìm Cung Trạch Vũ.

Kết quả cô xinh đẹp bước ra khỏi phòng, thì nghe thấy tiếng bấm báo của người giúp việc, Cung phu nhân đến tìm cô.

“Để bà ấy vào!” Diệp Phi dặn dò.

Mẹ Cung Trạch Vũ đến tìm cô làm gì? Hôm qua chửi còn chưa đủ sao? Tìm cô đòi nhẫn?

Xí. Cô là Diệp Phi cô sợ ai?

Cô ra phòng khách thì thấy Đỗ Mai đang bước vào.”Cung phu nhân, cháu cảm thấy những lời hôm qua cháu nói rất rõ ràng rồi, nếu cần lấy nhẫn cô bảo anh ấy đến tìm cháu, cháu sẽ trả cho anh ấy.”

Đỗ Mai gượng ép nở nụ cười, “làm gì có kiểu trả nhẫn đính hôn, Trạch Vũ hôm qua đã nói với ta rồi, hai con thực lòng yêu nhau, ta và ba nó ủng hộ hai con! Là ta đến đón con về nhà ta!”

Bà nghĩ rồi, phải để Trạch Vũ cưới Diệp Phi thì cứ đón Diệp Phi về nhà, như vậy muốn cưới lúc nào thì cưới.”

“Tôi không đồng ý” Tiếng Mộ Thương Nam từ tầng bên trên vọng xuống.

Lông mày Mộ Thương Nam rủ xuống, từng bước từng bước bước đến bên Diệp Phi, nói nhỏ “Em rất mong tôi đi, để em có thể đến nhà

họ Cung phải không?”. Rõ ràng anh tức đến nổ phổi, may mà anh vẫn chưa đi, nếu không người phụ nữ của anh chạy sang nhà khác rồi.

Đôi mắt to tròn của Diệp Phi nhìn anh khinh khỉnh, cũng say đắm rồi, cô có đồng ý với Đỗ Mai không?

“Phải rồi, sao anh biết? Tôi nghĩ như vậy đấy!” cô cố ý chọc tức anh, nói thật, cô thực sự muốn đến nhà Cung Trạch Vũ, chuyện trai bao, cô ngại không dám gọi điện thoại hỏi Trạch Vũ, nghĩ đi nghĩ lại tốt nhất vẫn là hỏi trực tiếp Cung Trạch Vũ.

Đỗ Mai cười ra tiếng “Tốt quá, Trạch Vũ nhìn thấy con đến nhà ta ở, chắc chắn sẽ rất vui. Chúng ta mau về thôi!”

Bà đưa tay kéo tay Diệp Phi đi, đột nhiên tay bà bị Mộ Thương Nam chặn lại.

“Không có lệnh của tôi, cô ta không được đi đâu hết”. Mộ Thương Nam lạnh lùng nói.

“Anh sắp phải ra nước ngoài, anh còn muốn quản tôi” Diệp Phi đáp lại.

“Cô đi cùng tôi ra nước ngoài!” Mộ Thương Nam kéo tay Diệp Phi.

“Không được! Tôi còn phải lo liệu cửa hàng, cửa hàng đến nhân viên còn chưa tìm được, tôi không thể đi!” Diệp Phi hất tay anh ra, mua mất một tỷ, cô điên hay sao mà không kinh doanh lại đóng cửa.

“Không phải chỉ có một tỷ thôi sao? Cô đóng cửa thiệt hại tôi chịu!” Mộ

Thương Nam nói.

“Tôi đi, tiền anh nhiều không có chỗ tiêu sao?” Diệp Phi khinh bỉ.

“Tổng giám đốc, nơi chúng ta đi, không phù hợp với cô Diệp đây. Còn không đi sẽ không kịp” Nhiếp Hạo vội vàng đi vào nhắc nhở, một buổi sáng sớm anh đã nhắc mấy lần rồi, nhưng Mộ Thương Nam không chịu đi, mấy lần trước nói phải chờ Diệp Phi tỉnh dậy, anh có lời muốn nói với Diệp Phi, bây giờ Diệp Phi dậy rồi, Mộ Thương Nam vẫn không định đi!

Quan trọng là, chúa tể bóng đêm để lại lời nhắn đã bắt cóc ông nội của Mộ Thương Nam, Mộ Thương Nam bắt buộc phải mau chóng đi cứu người, nếu không mạng của ông không còn nữa, nhưng cứu người từ trong tay chúa tể bóng đêm nguy hiểm biết bao, làm sao có thể đưa Diệp Phi đi cùng? Lời của Nhiếp Hạo thức tỉnh Mộ Thương Nam, lông mày anh cau lại thành chữ “chuan”, làm sao có thể để Diệp Phi gặp nguy hiểm.

“Tôi có thể để cho cô ở lại lo liệu cửa hàng, nhưng cô không thể đến nhà Cung Trạch Vũ” Anh đưa ra điều kiện của anh.

Diệp Phi rất ghét ngữ khí uy hiếp của anh, nhưng không chờ cô phản bác, nữa giúp việc chạy đến bẩm báo Thiên Huệ đến rồi. Ngất mất, hôm nay là ngày gì, tất cả đều chạy đến tìm cô?

“Để Thiên Huệ vào!” Cô dặn dò.

Thiên Huệ bước vào biệt thự liền tròn tròn mắt, không phải nói Mộ Thương Nam sáng sớm đã đi rồi sao?” Mà Đỗ Mai cũng làm bà bất

ngờ.

Ánh mắt Diệp Phi nhìn vào khuôn mặt không tự nhiên của Thiên Huệ
“Tìm con có việc gì?”

Thiên Huệ kéo căng khóe môi “Cái đó, Phi Phi, mẹ nhớ con rồi, nghe nói Tổng giám đốc Mộ phải ra nước ngoài, một mình con ở trong biệt thự, mẹ lo lắng an toàn của con, mẹ đến để đón con về nhà!”

Chương 78

Diệp Phi suýt chút nữa cười không ra tiếng, Thiên Huệ lo cho sự an toàn của cô nên đến đón cô về. Cô về nhà chẳng phải nguy hiểm hơn sao? Ít nhất người của Mộ Thương Nam sẽ không hại cô.

Mắt cô long lanh “Con đồng ý, con theo mẹ về nhà”.

“Á” Thiên Huệ hình như cắn vào lưỡi mình, Diệp Phi lại đồng ý theo bà về nhà. Thẳng thắn đến mức nghi ngờ, bà vốn dĩ chuẩn bị một loạt từ biện minh, cuối cùng hoàn toàn không cần dùng đến.

“Tổng giám đốc Mộ, tôi rước con gái tôi về nhà, cậu không cho, có hợp lý không?” Thiên Huệ vội vàng nói, tâm trạng vui vẻ vừa xong đột nhiên trầm xuống. Nếu như Mộ Thương Nam không cho, bà phải làm sao có thể đưa Diệp Phi đi.

“Cô ta là trợ lý đặc biệt 24 giờ của tôi, tôi có quyền sắp xếp cô ta làm gì, ở đâu trong 24 giờ đó”. Mộ Thương Nam nói.

Diệp Phi ngoảnh lại nhìn anh “Anh không đồng ý cho tôi về nhà Thiên Huệ, tôi sẽ đến nhà Cung Trạch Vũ. Anh tự mình chọn đi” Giọng nói của cô rất nhỏ, chỉ đủ Mộ Thương Nam nghe được.

“Tôi không đồng ý, em đâu cũng không được đi, có phải em về để tính sổ với Thiên Tịnh không? Cô ta không cần em động tay, đợi tôi về tôi sẽ cho em câu trả lời”. Mộ Thương Nam nói.

Diệp Phi lật mặt, trợn mắt nhìn anh “Việc của tôi, anh dựa vào cái gì mà nhúng tay vào? Cho dù tôi có đi tính sổ với Thiên Tịnh cũng không có liên quan gì đến anh”.

Cô chính là muốn trừng phạt Thiên Tịnh, nhưng cô sẽ đích thân trừng phạt. Đương nhiên phải nhân lúc Mộ Thương Nam không có ở đây. Cô không tin anh sẽ có câu trả lời cho cô. Nếu anh có thể cho cô câu trả lời thì đến bây giờ sao anh vẫn chưa huỷ được hôn.

Môi Mộ Thương Nam mím chặt “Cô không được động vào Thiên Tịnh”

anh hạ giọng ra lệnh. Nếu như cô đến nhà Thiên Huệ, ra tay với Thiên Tịnh, anh lại không có bên cạnh cô, ai sẽ bảo vệ an toàn cho cô?

Diệp Phi lòng căm hận, anh ta quả nhiên không nỡ để Thiên Tịnh bị thương. Trời! Nhưng nếu cô tha cho Thiên Tịnh, cô cảm thấy có lỗi với chính bản thân mình.

Môi cô cong lên, nhìn anh cười “Cung phu nhân, cháu quyết định về nhà cô”.

Đỗ Mai thích điên lên, nghe được Thiên Huệ sẽ đón Diệp Phi, bà nghĩ mình hết cách rồi.

“Được, chúng ta đi” Bà đưa tay kéo Diệp Phi.

Mộ Thương Nam một tay tóm lấy cổ tay Diệp Phi “Em đang thách thức tôi?”

Mặt Diệp Phi không một chút sợ hãi “Tôi nói rồi, không về nhà họ Thiên, thì về nhà họ Cung, anh nghĩ tôi nói đùa sao? Cho dù anh có nhốt tôi ở đây, tôi cũng có cách để thoát ra ngoài, nếu không anh thử xem”

Mộ Thương Nam nghiêng rằng “Có phải nhất định phải về không?”

“Phải” Diệp Phi nói

“Em có thể về nhà họ Thiên. Nhiếp Hạo, cậu ở lại bảo vệ cô ấy. Cô ấy mà mất sợi tóc nào tôi sẽ hỏi cậu!” Mộ Thương Nam lạnh lùng căn dặn.

“Vâng” Nhiếp Hạo nghe lệnh.

Diệp Phi bĩu môi, không ngờ Mộ Thương Nam lại để Nhiếp Hạo cho cô, có Nhiếp Hạo, cô muốn ngược đãi người nhà họ Thiên càng dễ dàng hơn.

“Được. Để Nhiếp Hạo đi cùng tôi” Cô hướng ánh mắt về Đỗ Mai “Cung phu nhân, xin lỗi, cháu không thể về nhà cô, có thời gian cháu nhất định sẽ đi thăm chú Cung” Diệp Phi nói.

Khuôn mặt Đỗ Mai hằn lên sự thất vọng, đã nghĩ có thể thành công đưa Diệp Phi về nhà.

”Không sao! Không sao! Có thời gian thì con đến chơi! Nhà ta lúc nào cũng chào đón con!” Đỗ Mai nói.

“Cô đi cẩn thận. Người đâu, tiễn Cung phu nhân”. Diệp Phi ra lệnh

cho người giúp việc. Diệp Phi nhìn Đỗ Mai rời khỏi căn biệt thự liền gọi Thiên Huệ “Chúng ta về thôi”

Mộ Thương Nam vẫn chưa chịu buông cái tay đang nắm lấy cổ tay cô, giận đến sôi máu, anh không nhẫn tâm làm cô tỉnh giấc, nên mới đợi đến bây giờ, không yên tâm cô về nhà họ Thiên, ở lại đến bây giờ, kết quả cô không hề quan tâm anh.

“Cô vẫn chưa tiễn tôi đi” từng chữ anh nói ra, để lộ sự bất mãn.

Diệp Phi ngạc nhiên nhìn anh, không phải đi máy bay sao? Cái này cũng phải tiễn? anh ta có phải trẻ con đâu mà phải tiễn.

“Vui vẻ tiễn Tổng giám đốc Mộ lên đường! Cung chúc anh sớm về nước!” Cô vỗ tay nói.

Mộ Thương Nam thật sự bị chọc tức, tức hộc máu. Cô còn dám làm trò.

Anh kéo cô ra khỏi biệt thự, máy bay trực thăng sớm đã đỗ ở sân sau, anh kéo cô lên khoang máy bay, không nỡ buông tay cô ra.

Ánh mắt nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nhỏ bé của cô “ Bảo vệ tốt bản thân, nếu có nguy hiểm hãy nói em là người phụ nữ của Mộ Thương Nam, không ai dám động vào em, hiểu không?”

Đôi môi Diệp Phi nở nụ cười đúng chuẩn, chính là nụ cười chỉ ở lớp da trên bề mặt.

Nói câu này mới là tìm đến cái chết. Thiên Tịnh hại cô mấy lần cũng

đều vì Mộ Thương Nam.

“Tôi nhớ rồi! bye bye” bàn tay nhỏ bé của cô lắc lắc như con mèo hiền lành.

Khuôn mặt Mộ Thương Nam kéo căng ra góc cạnh, quay người đi vào khoang máy bay, anh đảm bảo nếu tiếp tục nhìn cô, không phải anh bóp chết cô, thì là anh bị cô làm tức chết.

Cô mong anh đi đến như vậy sao? Càng đáng giận hơn là bộ mặt cười giả tạo của cô, khiến anh từng phút từng giây đều muốn lấy trái tim cô ra xem, trong trái tim cô rốt cuộc có anh hay không?

Cùng với máy bay cất cánh âm ầm, Diệp Phi cuối cùng cũng đã tiễn xong boss của cô.

Wow. Tự do rồi.

Lần này cô cười rất thật lòng, cuối cùng cô cũng có thể thích xử lý Thiên Tinh thể nào thì xử lý rồi.

“Phi Phi, chúng ta về thôi!” Thiên Huệ vội vàng nói.

“Bà về trước đi” Diệp Phi nói.

“Á. Con muốn ta về trước? Con đồng ý về nhà với ta rồi! Thiên Huệ lo lắng, chỉ sợ Diệp Phi không về cùng bà.

“Tôi đồng ý về nhà, những đâu có đồng ý bây giờ về cùng bà. Tôi phải đến cửa hàng làm việc, chờ tan làm tôi sẽ về. Nếu bà không đồng ý,

thì thôi vậy, thực ra tôi cũng không muốn về”. Diệp Phi làm bộ làm tịch nói. Thiên Huệ đến đón cô niềm nở như này, chắc chắn là đang có ý đồ với cô, do vậy cô có nói gì Thiên Huệ cũng sẽ đồng ý.

“Cái đó, cái đó được thôi, buổi tối cả nhà ta ăn bữa cơm đoàn viên, con nhớ về sớm! mẹ đích thân xuống bếp làm cơm cho con!” Thiên Huệ nói.

Diệp Phi nở một nụ cười lạnh lùng, đi qua người Thiên Huệ, cơm đoàn viên, trong ký ức của cô chưa từng có cơm đoàn viên, cho dù là năm mới, bất đắc dĩ, Diệp Minh đón cô về nhà, nhưng cô cũng không có cơ hội ăn cơm đoàn viên với ba mẹ. Vì cô bị ra lệnh ở trong phòng nhỏ của mình không được phép ra ngoài. Lý do là, nhà họ tổ chức tiệc, cô không thích hợp tham gia. Nhưng cô vẫn rất khát vọng ngày này, vì Diệp Minh sẽ lấy trộm đem cho cô rất nhiều đồ ăn ngon, những thứ đo đều là cô chưa từng được ăn ở trong trường! Nhưng bây giờ nghe Thiên Huệ nói về cơm đoàn viên, cô chỉ cảm thấy một sự chế nhạo. Thiên Huệ muốn giở trò với cô trong bữa cơm đoàn viên? Cô chờ buổi tối để Thiên Huệ biết được cô lợi hại thế nào. Cô rời khỏi biệt thự để Nhiếp Hạo đưa cô đến cửa hàng, xuống xe liền nhìn thấy Thủy Tinh ngồi trên bậc thềm cửa hàng, hai mắt khóc đỏ hoe.

“Thủy Tinh, cậu sao vậy? ai bắt nạt cậu?” Cô bước đến kéo tay Thủy Tinh.

Thủy Tinh khóc đến nấc nghẹn “Diệp Phi, mình không sống được nữa rồi!” Nước mắt cô rơi xuống giống như chuỗi ngọc bị đứt dây.

Chương 79

“Thủy Tinh, cậu đừng khóc, mình vào cửa hàng đã rồi từ từ nói.” Diệp Phi mở cửa, đỡ Thủy Tinh bước vào.

Thủy Tinh ngồi trên ghế, không cần biết Diệp Phi hỏi gì, cô chỉ lắc đầu, không nói ra lời.

Diệp Phi rót cho Thủy Tinh cốc nước “Cậu mau uống nước đi, sau đó hãy nói cho mình biết rốt cục có chuyện gì? Ai ya. Trên mặt cậu có hằn vết màu đỏ? Là ai đã tát cậu? Thương, cậu không nói, mình sốt ruột chết mất!”

Thủy Tinh uống nước, cố gắng kiềm chế cảm xúc của bản thân “Là mẹ đã đánh mình, từ nhỏ đến giờ mẹ chưa từng đánh mình!”

Diệp Phi ngạc nhiên “Mẹ cậu không phải rất thương cậu sao? Làm sao có thể đánh cậu được?”

Nước mắt Thủy Tinh lại rơi lã chã, nghĩ đến vừa nãy người nhà mình bị người nhà Bắc Minh Phong sỉ nhục, cô chỉ muốn đánh bản thân mình”.

“Tại vì mình đáng bị đánh” Răng cô cắn chặt vào môi. Cô không còn trong trắng, làm mất thể diện gia đình mình, mặt đau, tim cũng đau, cô không hận mẹ cô, cô hận người đã cướp đi trinh tiết của cô.

Diệp Phi hoàn toàn nghe không hiểu “cậu nói gì? Cậu đáng bị đánh?”

“Mình từng bị người ta cưỡng hiếp, hồi mình còn ở bên nước ngoài ấy, hôm qua Bắc Minh Phong biết chuyện này, mẹ anh ta cũng biết, gia đình họ ra điều kiện với ba mình, hợp đồng kết thông gia trước đó bị họ thêm rất nhiều các điều khoản kèm theo, điều kiện rất hà khắc, gần như tất cả lợi ích thuộc về nhà Bắc Minh” Thủy Tinh nói.

Diệp Phi đầu óc trống rỗng “Bắt được cái gã đó chưa?”

“Không bắt được, mình điều tra camera trên đường, nhưng hôm đó điện đường hỏng, tối đen, không nhìn thấy gì” Thủy Tinh nói.

“Đã vậy thì từ hôn đi, nếu như họ đã để bụng thì việc gì phải miễn cưỡng?” Diệp Phi nghĩ ra cách.

“Không từ hôn được, sẽ ảnh hưởng đến giá cổ phiếu của hai công ty, gây ra tổn thất cổ phiếu, có khả năng sẽ phá sản!” Thủy Tinh nói.

Cô cũng không ngờ sẽ ảnh hưởng lớn như vậy, sau đó cô nói với ba cô muốn từ hôn, ba cô nói với cô những tổn hại như thế, bắt cô dù thế nào cũng phải gả vào nhà họ. Cũng có thể nói vì như thế mà gia đình cô mới nuốt giận mà ký vào cái thỏa thuận khắc nghiệt như vậy, chỉ là để bảo vệ công ty tập đoàn.

Một đám mây đen bay qua đầu Diệp Phi, người có tiền quả nhiên có cái bi thương của người có tiền.

“Thế cậu định kết hôn như thế sao? Nếu Bắc Minh Phong để bụng, anh ta sẽ đối xử tệ bạc với cậu”.

Nhắc đến Bắc Minh Phong, Thủy Tinh không còn nước mắt “ Trước tiên cứ kết hôn đã, để ổn định công ty, chắc là không bao lâu, anh ta sẽ đề nghị ly hôn”.

“Thủy Tinh, cậu nói thật lòng, cậu không có chút tình cảm gì với Bắc Minh Phong phải không? Hai người từ nhỏ đã lớn lên bên nhau” Diệp Phi hỏi. Thực sự cô không hiểu nổi Thủy Tinh và Bắc Minh Phong, hai người từ nhỏ đã môn đăng hộ đối, quen biết từ nhỏ, nhưng hai người lại không gặp nhau, không phải cãi nhau đến mức buồn bã chia tay, giống như oan gia trời sinh.

Miệng Thủy Tinh tanh tanh “ sao mình phải có tình cảm với anh ta? Anh ta chưa từng có tình cảm với mình, từ bé đến lớn chỉ biết bắt nạt mình. Vất sâu róm vào váy mình, cho mình uống cà phê anh ta uống thừa, rõ ràng biết mình không biết bơi còn kéo mình xuống khu vực nước sâu, cố ý dìm mình chết đuối.” Nhắc đến những việc đó, cô có thể kể ba ngày ba đêm.

“Nhưng mình cảm thấy cậu để ý anh ta, nếu không cậu sẽ không đau lòng đến như vậy.” Diệp Phi nói. Dựa vào hiểu biết của cô về Thủy Tinh, nếu như Thủy Tinh không có tình cảm với Bắc Minh Phong, chỉ là một cuộc hôn nhân trên danh nghĩa, Thủy Tinh sẽ không đến đau lòng như thế.

Thủy Tinh bị hỏi đầu óc trống rỗng “Mình, mình không yêu anh ta, một chút cũng không, anh ta là đồ khốn nạn!”

Nếu như trong lòng anh thật sự có cô, anh nên bao dung cô, chỉ là một cái màng, anh sẽ không tính toán như này, càng không tính toán

với nhà cô rõ ràng như này.

Diệp Phi nhìn Thủy Tinh khóc đỏ hoe mắt không biết nói gì “ Rồi, cậu không yêu anh ta, được chưa? Nhưng gã đàn ông đó là ai? Phải điều tra làm rõ, nếu có thể mình bảo Mộ Thương Nam điều tra giúp cậu”

Thủy Tinh lắc đầu “Chuyện mình bị cưỡng hiếp, trừ ba mẹ mình ra còn không ai biết, đến Bắc Minh Phong cũng chỉ biết mình có người đàn ông khác, không biết mình bị cưỡng hiếp, chuyện này không thể để họ biết. Bọn họ chỉ mong làm xấu mặt mình, để bọn họ biết, không biết bọn họ sẽ còn cười nhạo gia đình mình như nào. Mình muốn bọn họ biết rằng là mình, Thủy Tinh không cần Bắc Minh Phong, là mình đá anh ta!”

“Cậu định cứ như thế tha cho gã đàn ông kia!” Diệp Phi hỏi

“Nhà mình sẽ tra âm thầm điều tra, cậu giúp mình giữ bí mật, không được nói ra ngoài. Chờ mình điều tra ra tên đó, mình sẽ xé xác hắn ra!” Thủy Tinh nói.

“Ừm, mình sẽ giữ bí mật cho cậu, cậu đừng khóc nữa, tuần sau là cô dâu rồi!” Diệp

Phi khuyên Thủy Tinh.

Cô chỉ hi vọng, sau khi kết hôn, Bắc Minh Phong sẽ bao dung cô chuyện này, có lẽ thời gian sẽ giúp anh ta nhận ra tấm lòng của Thủy Tinh”

Thủy Tinh cười đau khổ “một người kết hôn xác định sẽ ly hôn, có gì

đáng để chờ đợi? Phải rồi, cái thẻ này cho cậu, cậu giúp mình phối đồ, bố mình cho mình mua quần áo để xuất giá, không thể làm mất thể diện gia đình mình. Mình mua luôn ở chỗ cậu.”

“Mình giảm giá cho cậu” Diệp Phi nói.

“Không cần, gia đình mình đâu thiếu chỗ tiền này, cho cậu để tăng kết quả kinh doanh, làm tốt không phải sẽ có doanh thu sao? Mộ Thương Nam không phải còn nói, để cái cửa hàng này cho cậu làm của hồi môn sao?”

Diệp Phi mím môi, cô cũng không biết tình yêu đích thực của cô đang ở đâu? Càng không thể nói đến chuyện kết hôn.”

Cô cầm thẻ của Thủy Tinh, phối lễ phục và âu phục cho Thủy Tinh, mấy chục bộ quần áo phối xong rồi, cô sẽ trả thẻ cho Thủy Tinh.

Thủy Tinh gọi người nhà họ Thủy đến lấy quần áo, chuyển đến nhà Bắc Minh, Bắc Minh Phong đối xử với cô như thế, cô để cho Bắc Minh Phong sống vui vẻ mới lạ”

Diệp Phi tiễn Thủy Tinh về, chờ đến giờ tan làm, cô ngồi xe Nhiếp Hạo về nhà họ Thiên.

Kịch hay ở nhà họ Thiên của cô còn chưa diễn.

Thiên Tịnh và hiên Huệ cuối cùng cũng chờ được Diệp Phi trở về, nhưng lại không phải bộ dạng mà họ mong đợi, Diệp Phi toàn thân quần áo xa hoa, đi giày cao gót khí thế ép người như nữ vương đi vào biệt thự, theo sau còn có Nhiếp Hạo và một đồng vệ sỹ, trong tay

những vệ sĩ đó đều xách túi quần áo.

Mặt Thiên Tịnh cau lại, những bộ quần áo này đều trong cửa hàng của Diệp Phi, mỗi bộ đều là quần áo sáu con số.

“Diệp Phi, cô đem quần áo trong cửa hàng mình chuyển đến không phải không thích hợp sao? Cô coi đây là cái kho sao?” Cô nói chua ngoa. Không có người nhà họ Mộ ở đây, cô cũng không cần phải giả tạo.

“Cái kho nhà các người cũng xứng sao? Kho của tôi nguyên quần áo đã mấy nghìn vạn rồi! Nhiếp Hạo, đem quần áo của tôi lên phòng của tôi!” Diệp Phi ngồi xuống sofa, chân gác lên bàn trà nhỏ.

“Diệp Phi bỏ chân của con xuống, như này thật không phép tắc gì!” Thiên Huệ tức giận hét lớn, họ còn chưa ra tay, Diệp Phi đã ra tay trước rồi.

“Giày của tôi hàng trăm vạn, sợ sàn nhà các người làm bẩn giày của tôi, mấy chiếc bàn trà nhỏ này của bà vừa khéo làm lót chân cho tôi” Diệp Phi nói.

Hai người phụ nữ lúc này bị cô làm cho nghẹt thở nói không ra lời.

Nhiếp Hạo đi đến “Diệp tiểu thư, phòng đó nhỏ quá, không đủ chỗ để quần áo”

“Tìm phòng tốt nhất ở đây cho tôi, dọn hết ra để tôi ở!” Diệp Phi ra lệnh.

Nhiếp Hạo nghe lệnh dẫn người lên phòng ngủ chính tầng hai, mở cửa liền vất đồ ở bên trong ra ngoài.

Thiên Tịnh xông lên như phát điên “Không được vất đồ của tôi, không được chiếm phòng của tôi.”

Chương 80

Thuộc hạ của Nhiếp Hạo chặn Thiên Tịnh lại, cô không lên được tầng trên.

Quần áo, túi da, trang sức, nội thất trong phòng, tất cả của cô bị vất từ tầng hai xuống.

“Mau gọi người, đuổi đám người này ra ngoài!” Thiên Tịnh gọi người giúp việc của cô.

Nhưng mấy người giúp việc cho cô không phải đối thủ của Nhiếp Hạo, mới có mấy chiêu mà đã nằm rạp hết xuống đất.

Thiên Tịnh xót xa gào thét “Đây đều là bản giới hạn, bản giới hạn!” Các người có đền được không?”

Diệp Phi từng bước từng bước bước đến, một chân giẫm lên váy của Thiên Tịnh, chân kia giẫm lên chuỗi vòng bằng đá quý “ai ya! Xin lỗi! Em không nhìn thấy”

Trong đầu cô hiện hình ảnh lúc nhỏ, cô ở trường, Thủy Tinh tặng cô một chiếc váy và vài món trang sức, kết quả bị Thiên Tịnh giật lấy vất xuống đất giẫm bấn, trang sức bị Thiên Tịnh giẫm đứt rồi vất xuống hồ nước. Dường như cô có gì tốt, cho dù là người khác tặng cho cô, Thiên Tịnh cũng hủy hoại.

“Cô cố tình, đèn quần áo cho tôi!” Thiên Tịnh hét to.

“Đúng! Con đèn quần áo cho Thiên Tịnh! Mau đèn, đèn phải đèn.”
Thiên Huệ ôm lấy Thiên Tịnh ra lệnh cho Diệp Phi.

Diệp Phi cười lạnh lùng “Mẹ, năm đó Thiên Tịnh làm hỏng quần áo và trang sức của con, không phải mẹ bảo rằng chị em với nhau không được tính toán sao? Dù gì Thiên Tịnh cũng là chị họ con, không được tính toán với chị, phải không? Chị họ, không phải chị lúc nào cũng nói rằng Em làm gì sai chị cũng sẽ tha thứ cho em sao?”

“Mày, mày ức hiếp người quá đáng quá rồi đấy!” Cô không giữ được bộ mặt giả tạo nữa, xông đến định đánh Diệp Phi.

Diệp Phi một tay nắm tay cổ tay Thiên Tịnh, tay kia nhanh một bước tát vào mặt Thiên Tịnh “Chị họ, chị tốt như vậy, mình đổi phòng đi. Không phải chị bảo chị thương em nhất sao?”

Nhiếp Hạo, đồ vật hết rồi, để Thiên Tịnh ở phòng của tôi”

“Vâng, Mấy cậu chuyển mấy đồ rách nát này xuống phòng dưới cầu thang, Thiên Tịnh sẽ ở đó”. Nhiếp Hạo chỉ đạo thuộc hạ của mình.

“Con không ở phòng dự trữ đâu. Cô, đây là cô con gái tốt của cô đấy à?” Thiên Tịnh nhắm Thiên Huệ tát một cái.

Thiên Huệ ôm mặt “Con đừng tức giận! Cô sẽ dạy dỗ nó ngay lập tức! Diệp Minh, cậu đánh Diệp Phi cho tôi, xem ai dám cản!”

Diệp Minh chưa kịp chạy đến trước mặt Diệp Phi thì Nhiếp Hạo từ

tầng hai nhảy xuống tầng một, đứng trước mặt Diệp Phi “Tôi dám cản, Tổng giám đốc dặn rồi, tôi phải bảo vệ Diệp tiểu thư.”

“Nhiếp Hạo, cậu nhìn cho rõ, Thiên Tịnh nhà tôi mới là vợ sắp cưới của tổng giám đốc Mộ. Người cậu cần bảo vệ là Thiên Tịnh, tháng sau hai người sẽ kết hôn, Thiên Tịnh sẽ là cô chủ của cậu!” Thiên Huệ uy hiếp.

Nhiếp Hạo cười lạnh lùng, cười còn khó nhìn hơn khóc, không hiểu tự tin của Thiên Huệ từ đâu ra lại nhắc chuyện kết hôn của tháng sau.”

“Tổng giám đốc chỉ dặn tôi bảo vệ Diệp Phi, không yêu cầu tôi bảo vệ người khác.”

Thiên Tịnh kéo tay Thiên Huệ “cậu ta là nô tài nhà họ Mộ, đương nhiên nghe lời người nhà họ Mộ”

Thiên Huệ đã hiểu, bà cầm điện thoại lên gọi cho Liễu Hạo, không tin Nhiếp Hạo sẽ không nghe mệnh lệnh của Liễu Hạo.

“Bà thông gia, tôi gửi video cho bà, bà mau xem đi!” bà ta khóc lóc nói và quay lại video tình trạng trong phòng, chụp ảnh Nhiếp Hạo rất rõ ràng.

Nhiếp Hạo không quên tạo dáng trước ống kính, ngón tay làm thành chữ V.

Liễu Hạo xem video, bệnh tim vốn khỏi rồi lại tái phát.

Bà cầm điện thoại gọi cho Nhiếp Hạo, lớn tiếng “ Nhiếp Hạo, cậu cắt

khỏi nhà họ Thiên ngay cho tôi, từ bây giờ cậu bị tôi đuổi việc”.

Thiên Tịnh và Thiên Huệ thở phào, chỉ cần đuổi được Nhiếp Hạo, bọn họ xử lý Diệp Phi, còn ai có thể bảo vệ Diệp Phi.

“Cút mau” Thiên Tịnh không chờ được thúc giục cậu ta, tiếng nói trong điện thoại rất to, do Liễu Họa hét lên, bọn họ đều nghe thấy.

Mặt Nhiếp Hạo bình lặng không có chút gợn sóng “Tôi làm thuê cho tổng giám đốc, muốn đuổi tôi, phải là tổng giám đốc đuổi.”

“Con trai tôi phải nghe lời tôi” Liễu Họa tức giận hét lên.

“Thế để Tổng giám đốc đích thân gọi điện cho tôi, chỉ cần một câu của Tổng giám đốc, tôi lập tức biến khỏi đây!” Nhiếp Hạo nói xong thì cúp điện thoại.

Anh quay đầu nhìn mấy cậu thuộc hạ của anh ở trong phòng “ Dốc sức, ném nhanh các đồ hỏng nát, đồ tiểu thư Diệp đặt sắp đến rồi!”

Thuộc hạ của anh dùng toàn lực tiếp tục ném, chỉ mấy phút đồ đạc trong phòng đã được ném sạch sẽ.

Một đội bốc vác vác đồ đạc tiến vào biệt thự “Chúng tôi là công nhân của bên mua sắm Kim Tôn, đến đưa đồ cho Diệp tiểu thư”

Diệp Phi lông mày cong lên, quả nhiên là ưu đãi của thẻ kim cương đen, loại thẻ này đặt mua hàng, không phải giao trong ngày, mà bắt buộc giao trong vòng 1 giờ.

“Đặt hết ở phòng tầng trên” Cô ra lệnh.

Công nhân bung đồ lên phòng, một số người dán giấy dán tường, một số người sắp xếp đồ dùng.

Tốc độ làm Diệp Phi không ngờ tới, rõ ràng giống như người máy, không đến nửa tiếng đồng hồ, phòng đó đã được thay đổi.

Trên tường là giấy dán tường màu trắng hoa văn màu tối, thảm trang trí màu sắc tươi mát, nội thất trong phòng đều bằng gỗ, giường lớn được bao trong lớp rèm màu trắng, phủ lên ga giường màu trắng. Trên đất là thảm trải lông dài trắng. Trên bàn đặt các lọ gốm, và hoa đang nở rộ.

Phong cách Ba tư mộc mạc tuy đơn giản nhưng mức độ xa hoa lại vừa phải.

Nguyên thảm lông dài trên đất cũng phải mấy trăm nghìn tấm. Ngoài ra, nhìn giấy dán tường đơn giản, còn có thể thấy mùi hoa oải hương tỏa ra, cái loại giấy này đắt đến mức làm người ta cắn lưỡi, nhưng vì sinh thái, vô hại với cơ thể người, dán lên có thể giữ mà không bị mất mùi.

Diệp Phi bước vào phòng của mình, nhìn thấy rèm bay theo gió, 19 năm chịu nhục, cuối cùng trong giây phút này tất cả đã bùng nổ ra.

Công nhân lắp đặt xong đồ đạc, liền cung kính đẩy ra ngoài.

Ánh mắt Thiên Tịnh trợn lên nhìn căn phòng, ép giọng nói trầm xuống “Cô, con phải giết cô ta!”

“Nó nên chết sớm rồi! để nó sống bao nhiêu năm nay vô ích! Nhân lúc tổng giám đốc Mộ không có ở đây, chúng ta còn có cơ hội! Nhưng không thể tự chúng ta ra tay” Thiên Huệ gần giọng.

“Con đi tìm Mộ Lạc Lạc, cô ta cũng hận Diệp Phi không chết!” Giọng nói Thiên Tịnh phát ra.

Nhưng, màn đột kích trở về của Diệp Phi vẫn chưa xong, nhà hàng thượng đỉnh đưa đến cho Diệp Phi bữa ăn thượng đẳng, nhân viên phục vụ của nhà hàng bưng một cái mâm lớn, đi thẳng vào phòng Diệp Phi, hầu hạ Diệp Phi ăn.

Hạng Thiên Tịnh tanh tanh, đều là nguyên liệu nhập khẩu, những thứ này so với bữa ăn dinh dưỡng Liễu Họa đặt cho cô đẳng cấp gấp mấy lần. Cô quay ngoắt ra khỏi biệt thự, để cô ở phòng tạp đồ, để cô xem Diệp Phi hung hăng càn quấy, cô làm sao có thể để Diệp Phi sống dễ dàng! Cô không chờ được đi tìm Mộ Lạc Lạc!

Mộ Lạc Lạc sau khi bị đuổi ra khỏi nhà, chỉ có thể ở trong nhà hàng, tiền Thiên Tịnh đưa cho, vì tất cả thẻ của Mộ Lạc Lạc đều bị vô hiệu hóa rồi.

“Thiên Tịnh, mặt chị sao vậy” Mộ Lạc Lạc nhìn khuôn mặt bị tát đỏ ửng của Thiên Tịnh hỏi.

“Chị bị Diệp Phi đánh! Cô ta còn cướp phòng của chị, đuổi cho ra khỏi nhà họ Thiên, biệt thự đó là di sản của chị, cô ta bá chiếm rồi!” Thiên Tịnh ầm ức khóc.’

Mộ Lạc Lạc tức giậm chân “Diệp Phi thật quá đáng, tôi sẽ không tha cho cô ta, mai sẽ để cô ta chết”.

Chương 81

“Hả? Cô muốn cô ta chết như nào hả? Cô bị cô ta hại thành như này rồi, tôi thấy cô hay là thôi đi! Nếu không, cô đi quỳ xin cô ta! Nếu cô ta tha thứ cho cô, cô cũng có thể quay về nhà!” Thiên Tịnh thương tình nói.

“Bảo tôi cầu xin cô ta? Cô ta chết cũng đừng mơ!” Tính khí đại tiểu thư của Mộ Lạc Lạc, lúc nào phải cầu xin người khác.

Cô ta cho dù chính chết Diệp Phi, cũng sẽ không xin lỗi Diệp Phi cầu tha.

“Thế nhưng cô nghĩ qua chưa, nếu cô ta không chết, lại chạy đến chỗ anh cô cáo trạng, chỉ sợ anh cô...” Thiên Tịnh cố ý nói 1 nửa.

“Anh tôi còn có thể giết tôi sao? Chỉ cần cô ta chết rồi, anh tôi cũng sẽ không bị cô ta cám dỗ, càng sẽ không trừng phạt tôi! Tôi không tin anh tôi sẽ giết tôi!” Mộ Lạc Lạc quát tháo nói.

Đuôi mắt Thiên Tịnh vụt qua ánh mắt lạnh lùng, tất cả đều hoàn mỹ như vậy, Mộ Lạc Lạc như 1 con ngốc bị cô ta kích thích muốn đi giết Diệp Phi.

Cho dù Diệp Phi chết rồi điều tra xem ai động tay, cũng không phải việc của cô ta, cô ta có thể nâng gối vô ưu làm thiếu phu nhân Mộ gia.

“Vậy cô muốn làm thế nào?” Cô ta hỏi.

“Tôi trực tiếp thuê sát thủ không phải được rồi sao, lần này không tìm những phế vật vô dụng đó nữa, vô ích tốn tiền. “Mộ Lạc Lạc nói.

“Cô có tiền không?” Thiên Tịnh nghi ngờ, Mộ Lạc Lạc ở nhà nghỉ, tiền còn do cô ta trả.

“Tôi không có, cô cho tôi mượn trước, đợi tôi về nhà, thẻ của tôi được mở, tôi trả lại cô.” Mộ Lạc Lạc nói.

Thiên Tịnh nghĩ 1 lúc, gật đầu “Được, cô dùng bao nhiêu, tôi cho cô mượn trước!”

Cô ta ngược lại không lo lắng khả năng trả tiền của Mộ Lạc Lạc, chỉ cần thẻ của Mộ Lạc Lạc hồi phục rồi, không cần biết bao nhiêu, cô ta đều trả được.

Đưa cho tôi trước 200 vạn.” Mộ Lạc Lạc nói.

“Hả? Sao nhiều vậy?” Thiên Tịnh ngạc nhiên nói.

“Là sát thủ chuyên nghiệp! Đương nhiên giá cả cao hơn chút. 200 vạn chỉ là tiền đặt cọc, đợi cô ta chết rồi, tôi còn cho cô ta tiền chạy trốn. Tiền chạy trốn không cần cô đưa, thẻ của tôi hồi phục rồi tôi có thể đưa.” Mộ Lạc Lạc nói.

Mấy ngày nay cô ở trong nhà nghỉ, càng nghĩ càng tức, sớm nên liên hệ sát thủ giỏi rồi.

“Được, tôi đây gọi điện cho cô tôi gom 1 chút, trong tay tôi không nhiều tiền như vậy.” Thiên Tịnh nói.

“Cô bảo bà ta nhanh lên, đừng làm lỡ dở việc! Tôi bây giờ muốn đi bar chơi, cô đi cùng tôi.” Mộ Lạc Lạc nói.

Thiên Tịnh cũng đúng lúc không muốn về nhà, cô ta gọi điện cho Thiên Huệ, bảo Thiên Huệ nghĩ cách gom tiền, rồi theo Mộ Lạc Lạc đi bar chơi.

Diệp Phi ăn xong bữa ăn của mình, bữa ăn làm cô rất hài lòng, nhưng càng làm cô mãn nguyện là phản ứng của Thiên Tịnh và Thiên Huệ, 1 người bị chọc tức đến chóng mặt ngã xuống, 1 người bị chọc tức chạy ra khỏi biệt thự.

Cô thoải mái nằm trên ghế xích đu, nghịch điện thoại, mà không biết, ngày mai mình gặp phải chuyện gì.

Cửa lớn gõ cửa, Diệp Minh đi vào.

“Phi Phi, ba đến nói con 1 chuyện.”

Diệp Phi nhìn Diệp Minh, “Ba, nếu như ba muốn con trả phòng cho Thiên Tịnh thì đừng nói nữa, con sẽ không trả.”

Mặt Diệp Minh viết rõ ràng khó xử, “Phi Phi, thực ra nhẫn nhịn bao nhiêu năm nay rồi, thì con lại nhẫn nhịn thêm 1 chút, đợi Thiên Tịnh và Mộ Thương Nam kết hôn, ba có thể cho con ra nước ngoài, con có thể ở nước ngoài học đại học, ở nước ngoài sinh sống, vĩnh viễn không cần quay về nữa.”

“Tại sao bắt con nhường cô ta? Đây là nhà con, con không muốn nhường nữa, cảm giác bây giờ rất tốt.” Diệp Phi nói to.

“Ba chỉ có 1 tâm nguyện, cho con bình an lớn lên. Phi Phi, con nghe 1 lần đi. Nếu không ba bây giờ liền mua vé máy bay cho con đi. Trường con học đại học cũng có thể chuyển đến chi nhánh trường ở nước ngoài, việc chuyển trường, ba làm cho con.” Diệp Minh nói.

“Ba, Tại sao con phải đi, muốn con rời khỏi Thiên Tịnh? Bọn con ai mới là con gái của ba?” Diệp Phi đột nhiên hỏi.

Mặt Diệp Minh đột nhiên kinh hãi trắng nhợt, “Đương nhiên con là con gái ba! Cho bên ba mới chọn con cách tốt nhất. Như vậy con và Thiên Tịnh mới không xung đột nữa.

Dù gì chồng sắp cưới của nó là Mộ gia, nó là nữ chủ nhân tương lai của Mộ gia, đợi nó kết hôn rồi, nó muốn đổi phò con, quá dễ dàng. Con vẫn là bây giờ đi đi!”

“Cô ta là nữ chủ nhân tương lai của Mộ gia, ha ha, nếu con nói, con sẽ không để cho cô ta trở thành như chủ nhân Mộ gia thì sao?” Diệp Phi đột nhiên phát hận, vì Thiên Tịnh mà cô phải trốn ra nước ngoài không được về.

Cô đã bị Thiên Tịnh bắt nạt 19 năm rồi, cô sẽ không để Thiên Tịnh bắt nạt 1 ngày nào nữa.

Nếu Thiên Tịnh dám lại bắt nạt cô, cô sẽ trực tiếp ngủ với Mộ Thương Nam, lộ ra tin tức của 2 người, cô xem Thiên Tịnh gả cho Mộ Thương

Nam như nào.

“Phi Phi, con không thể nghe lời ba sao?” Diệp Minh khẩn cầu nói.

Diệp Phi từ ghế xích đu đứng lên, đi tới phía Diệp Minh, “Ba, ba mong con gái ba chịu uất ức không?”

Lương tâm Diệp Minh bị tra tấn, ông đau khổ nhắm mắt 1 lúc, đương nhiên là không muốn con gái mình chịu 1 tí uất ức nào.

Ngưng 1 lúc, ông ta mới thốt ra “Con nghỉ ngơi đi, ngày mai còn đi làm.”

Ông suy sụp ra khỏi phòng Diệp Phi, 19 năm rồi, lương tâm vẫn luôn giằng co, chưa từng có 1 ngày yên ổn.

Tay ông che đôi mắt mình, trước mắt xuất hiện hình dáng 1 người con gái, cô rất đẹp, hình bóng cô cười giống Diệp Phi như đúc.

Xin lỗi, là tôi vô dụng, là tôi vô dụng. Tim ông đau đớn, đặc biệt là lúc nghĩ tới cô gái kia.

Đột nhiên 1 cái tát bay vào mặt Diệp Minh, “Ông đang làm gì vậy? Khóc rồi? Lại nghĩ tới tiện nhân kia? Diệp Minh, người cũng chết 19 năm rồi, ông cũng rất tình nghĩa a?”

“Bà nói hồ đồ gì vậy? Tôi và Mẫn Mẫn là trong sạch!” Diệp Minh tức hét lên.

“Các người trong sạch, ông sẽ lưu tình mọi nơi với Diệp Phi? Tôi cảnh

cáo ông, nếu ông dám phá hỏng việc tốt của Thiên Tịnh, tôi sẽ không tha cho ông” Thiên Huệ ném lời nói hung hăng xuống, quay người đi về phòng mình.

Diệp Phi cả đêm ngủ không yên ổn, không biết tại sao cô lại mơ thấy Mộ Thương Nam.

Toàn thân Mộ Thương Nam đều là máu, cô bị dọa tỉnh giấc!

“Thương Nam!” Cô kích động ngồi dậy, toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Tay cô sờ mồ hôi lạnh trên trán, cũng say mất rồi, rõ ràng là người đàn ông rất đáng ghét, vậy mà lúc vừa này cô mơ thấy toàn thân là máu, tim cô giống như bị ai xé vụn, cô đau đến co rút!

Tay cô cầm điện thoại mình, do dự có gọi điện cho Mộ Thương Nam không, tính chênh lệch múi giờ, bây giờ có lẽ là nửa đêm ở nước đó. Cô nửa đêm gọi điện thoại cho đàn ông, cô phải nói như nào? Nói mình mơ thấy anh ta bị thương nặng sắp chết?

Tay cô gõ gõ đầu mình, điên mất thôi, anh ta là đi công ty hải ngoại hợp, sao có thể có nguy hiểm?

Nhưng mà tim cô hoảng loạn, thế nào cũng không an tĩnh lại được, cô do dự nửa ngày, gửi cho Mộ Thương Nam 1 tin nhắn.

“Hôm qua, trong cửa hàng mua 500 vạn tiền hàng, mấy chục bộ quần áo, kiếm được 100 vạn, anh nhớ cho tôi hoa hồng. Không được quýt nợ.”

Ngón tay cô run rẩy ấn vào gửi tin nhắn, tim không ngừng đập lên xương đòn của mình, lý do này có lẽ anh ta không nhìn ra cái gì?

Ánh mắt cô nhìn điện thoại chăm chăm, đợi hồi âm, anh ta nửa đêm chắc đi ngủ rồi, sao có thể hồi âm cho cô?

Cô an ủi con tim bất an của mình.

1 tay mang theo máu, với lấy điện thoại, nhìn thấy tin nhắn Diệp Phi gửi đến.

Chương 82

Khéo miệng người đàn ông cong lên ý cười nhẹ, đúng lúc anh ta nghĩ đến cô, thì cô gửi tin nhắn cho anh.

Bác sĩ bị dọa 1 trận, gặp qua lúc bị kim khâu cứng rắn không khóc, nhưng chưa gặp qua lúc bị kim khâu cười!

“Mộ tổng giám đốc, anh chỗ nào không khỏe không?” Bác sĩ cẩn thận hỏi.

“Không có, ông tiếp tục khâu.” Tay Mộ Thương Nam nắm lấy điện thoại, 1 câu nói không dài, anh ta xem đi xem lại mấy lần.

Nha đầu thối chỉ biết tìm anh ta muốn tiền, sao không hỏi anh ta bây giờ ra sao rồi?

Không sợ anh ta chết rồi, cô không gặp lại anh được nữa sao?

Anh ta ấn bàn phím muốn trả lời, nhưng phát hiện 1 bụng lời nói, không biết nói với cô gái nhỏ như thế nào, đương nhiên không muốn nói cho cô. Vốn dĩ ban đêm muốn dùng tin tức giả bắt cóc, dự anh ta đến diệt anh nhưng lại bị anh lật ngược diệt 1 nhánh.

Những lời này anh ta không thể nói, càng không thể nói anh bị thương, sợ cô lo lắng.

Do dự 1 hồi, anh ta hồi âm 1 chữ “ ù”

Điện thoại Diệp Phi kêu lên, xem hồi âm của người đàn ông.

“Ù” ý gì? Cô tức đến lật lật con mắt, cô viết 1 đồng, anh ta hồi âm cho cô 1 chữ.

Vấn đề là chữ này rốt cuộc là ý gì? Là biểu thị biết rồi? Hay biểu thị đồng ý?

Đầu óc cô loạn động, cái cách trả lời có thể có của người đàn ông.

Xì! Đồ keo kiệt, chưa ngủ không biết viết nhiều thêm mấy chữ!

Cô âm thầm mắng, đầu cắm trên gối, mặc dù chỉ có 1 chữ, nhưng mà ít nhất chứng minh anh ấy còn sống, hoàn toàn không sao!

Cô nghĩ bản thân đúng là bị bệnh, lại vì 1 giấc mơ lo lắng an toàn của anh ấy.

Cô cầm điện thoại lật xem tin tức, tiêu đề trang đầu là tin mới, phản chiếu trong mắt cô.

Là blog chính thức của Mộ gia, Liễu Họa đưa lên rất nhiều ảnh bà ta và Thiên Tịnh, còn có ảnh 2 người cùng nhau xem bánh cưới.

Công khai, Thiên Tịnh và Mộ Thương Nam tháng sau kết hôn rồi. Rất nhiều thân sĩ hào kiệt trong giới thượng lưu của nước zh biểu thị chúc mừng, còn có không ít người khen Thiên Tịnh nghi gia nghi thất, khí chất tốt, tướng mạo đẹp, nói cái gì là người con gái xứng với Mộ

Thương Nam nhất.

Diệp Phi cong môi, ngón tay gõ gõ lên đầu, bản thân rất cuộc ngốc như nào, Liễu Họa công khai những điều này chính là thông báo tất cả mọi người, con dâu Mộ gia bọn họ là Thiên Tịnh, mà người đàn ông cô lo lắng nửa ngày là chồng người khác.

Cô tắt điện thoại ngủ tiếp, không quản Thiên Tịnh hay Mộ Thương Nam đều không liên quan đến cô.

Tay của Mộ Thương Nam cứ chăm chú vào màn hình điện thoại, tuy nhiên 1 lúc lâu không có hồi âm của cô gái nhỏ, sắc mặt anh ta trầm xuống, cô rất cuộc nhìn thấy hay không nhìn thấy lời hồi âm của anh ta? Cô ấy sao ngay 1 lời hồi âm cũng không có, ít nhất vút 1 cái mặt cười cũng tính là kết thúc chứ?

Nha đầu thôi! Không trả lời tin nhắn anh, xem anh về thu thập em thế nào? Anh ta âm thầm tự mắng.

Diệp Phi 1 giấc ngủ này rất yên ổn, vừa mở mắt trời đã sáng rồi, cô lập tức dậy đánh răng rửa mặt đi tới cửa hàng,, hôm qua phát rất nhiều quảng cáo tuyển dụng, đã có mấy người hẹn hôm nay đến phỏng vấn rồi.

Sau đó khi cô ra khỏi biệt thự, liếc mắt liền thấy Thiên Tịnh đang đập 1 người già đang ngồi cửa.

“Cút! Tránh xa gia đình tôi 1 chút! Muốn đến nhà chúng tôi xin cơm? Ông cũng không mọc mắt xem đây là đâu?” Thiên Tịnh to tiếng nói.

Diệp Phi mấy bước xông qua, “Thiên Tịnh, cô làm gì với ông già?”

“Ai bảo ông xin cơm này ngồi trước cửa nhà chúng ta?” Thiên Tịnh nâng cằm kiêu ngạo.

Cô ta và Mộ Lạc Lạc ở bar chơi giờ mới về, ai biết vừa xuống xe thì nhìn thấy ông già ăn xin ngồi trước cửa nhà họ, rõ ràng là xấu hổ của nhà họ?

“Cho dù là xin cơm, cô có tư cách gì đánh người?” Diệp Phi trách móc nói.

Tốc độ biến đổi trên khuôn mặt Thiên Tịnh quá nhanh rồi, theo Liễu Họa thì các loại ôn nhu, Liễu Họa nếu như nhìn thấy Thiên Tịnh đập người, không biết còn có thể nhận con dâu chua ngoa là Thiên Tịnh không?

Cô đưa tay dịu ông lão ngồi dậy, “Ông lão, ông không sao chứ?”

Tinh thần ông lão vẫn còn tốt, tay ông sờ vào chân mình, “Đây là người nào, sao lại không có giáo dục như vậy? Viện tâm thần ra sao?”

Thiên Tịnh tức đến nổi đầu mày dựng hết lên, “Ai ở viện tâm thần ra? Tôi còn là vợ chưa cưới của Mộ tổng giám đốc! Ha ha, mở to con mắt chó của ông mà nhìn rõ đi!”

Cô ta kiêu ngạo nói, ở nước zh ai không biết Mộ gia.

Ánh mắt ông lão thu lại, “Vậy đúng lúc, gia đình các người không thiếu

tiền, xem bệnh cho tôi đi! Cô đập chân tôi bị thương rồi!”

“Mẹ kiếp! Ông là muốn ăn vạ? Người đâu, mau đến đây, có người muốn ăn vạ tôi!” Thiên Tịnh lập tức hét.

Người làm Thiên gia đều chạy ra.

“Tiểu thư, có gì dặn dò?”

“Đưa tên muốn ăn vạ này đánh đi cho tôi.” Thiên Tịnh ra lệnh.

Tức thì mấy tên người làm đánh loạn lên ông lão.

“Dừng tay! Các người không được đánh người!” Diệp Phi xông vào chặn người làm, nhưng mà cô căn bản chặn không được, người làm không nghe lời cô.

“Nhiếp Hạo! Mau đến đây! Cứu người cho tôi!” Diệp Phi liếc mắt nhìn thấy Nhiếp Hạo lái xe tới, cô và Nhiếp Hạo hẹn trước giờ này đến đón cô.

Xe Nhiếp Hạo xông qua, mang theo thuộc hạ bắt mấy người làm lại.

“Ông già, ông không sao chứ? Ông già?” Tay Diệp Phi đẩy nhẹ 1 chút, ông già nằm trên đất, nhưng cũng không cho cô phản ứng gì.

“Có thể là đánh choáng rồi, tôi cõng ông ấy đi bệnh viện!” Nhiếp Hạo kiểm tra 1 chút tình trạng ông.

“Được, nhanh lên!” Diệp Phi lo lắng nói, nghĩ tới ông già này bị mấy

người đánh, cô liền lo lắng tình trạng hiện nay của ông.

Nhiếp Hạo cõng ông lão lên đưa vào trong xe, lái xe đi bệnh viện.

Diệp Phi bảo Nhiếp Hạo đi bệnh viện của Cung Trạch Vũ.

Trong bệnh viện, Cung Trạch Vũ từ phòng cấp cứu đi ra.

“Học trưởng, ông lão sao rồi?” Cô hỏi.

“Người tỉnh rồi, trên người không có vết thương rõ ràng, ban nãy kiểm tra cho ông, có lẽ là tuổi già quá yếu nên mới ngất đi.” Cung Trạch Vũ nói.

Đỉnh đầu Diệp Phi vô số vạch đen, làm sao cũng nghĩ không ra, ông lão này rốt cuộc làm như nào vậy, bị 1 đồng người đánh mà vẫn có thể không bị thương.

“Người tỉnh rồi thì tốt, em có thể thăm ông không?” Cô hỏi.

“Có thể, chúng ta cùng đi đi, y tá đã đưa ông từ thang máy chuyên dụng trong phòng cấp cứu đẩy vào phòng bệnh trên tầng rồi.” Cung Trạch Vũ nói.

Diệp Phi đi theo Cung Trạch Vũ vào thang máy trong hành lang, đi tới phòng bệnh trên tầng, ông lão này mặc dù quần áo giản dị nhưng nhìn thế nào cũng không phải là ăn xin, cô muốn hỏi rõ ràng nhà ông lão ở đâu, đưa ông lão về nhà.

Trong phòng bệnh, ông lão nằm nửa người trên giường bệnh, nghe

thấy có người đi vào, mở mắt ra.

Diệp Phi kì lạ nhìn đôi mắt của ông lão, mặc dù đôi mắt hằn vết thời gian tuổi tác nhưng long lanh có thần, hoàn toàn giống như ánh mắt mà độ tuổi này của ông nên có.

Hơn nữa sao cô lại cảm thấy đôi mắt của ông lão này rất giống Mộ Thương Nam nhỉ?

Haiz. Diệp Phi khẳng định mình điên rồi, vậy mà lại nhìn ông lão này cũng có thể nghĩ đến Mộ Thương Nam.

“Ông lão, ông tên là gì? Nhà ở đâu? Con đưa ông về có được không?”

Chương 83

Ánh mắt của ông lão vẫn luôn chiếu trên mặt cô gái nhỏ “Không được, ông vẫn chưa biết tên cháu.”

Diệp Phi cong môi, “Cháu tên Diệp Phi”

“Phi trong gió sao? Đó là phiêu, nổi tiếng thế giới.” Ông lão nói.

Diệp Phi cười khố, cô sao thành nổi tiếng thế giới rồi.

“Ông lão, ông vẫn chưa nói với cháu tên ông là gì?” Cô hỏi.

“Ta không nói cháu biết.” Ông lão nói.

Diệp Phi lơ lửng bị tức cười, “Ông lão, ông rất không ngoan.”

“Cái gì mà ông lão, ta không thích cái tên này.” Ông lão kháng nghị.

“Vậy cháu không biết ông tên gì, cháu gọi ông như nào?” Diệp Phi nói.

“Gọi ta là ông nội.” Ông già nói.

“Được, con gọi ông nội, nhưng ông phải nói con biết tên ông, con mới có thể tìm người nhà ông đưa ông về nhà chứ!” Diệp Phi cặn lời, hỏi nửa ngày không hỏi ra tên.

“Ta là ông nội con, con chính là người nhà ta, con cùng ông về nhà.” Ông lão nói.

“Hả?” Mầm Diệp Phi mở có thể nhét 1 quả trứng, cô cứu 1 người già, kết quả thêm 1 ông nội.

“Em ra ngoài trước, anh kiểm tra ông 1 chút, anh cảm thấy thần trí ông ta có vấn đề.” Cung Trạch Vũ nói rồi đi về phía ông lão.

Diệp Phi nghe lời đi ra ngoài, cô cũng cảm thấy thần trí ông lão không rõ ràng, có vấn đề.

Không lâu sau, Cung Trạch Vũ mở cửa, Diệp Phi đi vào.

“Ông nội thế nào rồi? Có phải tinh thần có vấn đề không?”

“Kiểm tra 1 lát rồi, ông ấy là bệnh mất trí nhớ người già, cho nên không nhớ tên thân phận mình.” Đầu mày Cung Trạch Vũ nhíu chặt vào nhau, loại bệnh mất trí nhớ người già này căn bản là bệnh không chữa được.

“Vậy là nói, ông ấy về sau không nhớ được tên mình?” Diệp Phi hỏi.

“Cũng không phải nhất định không thể, thông thường thời kỳ mới phát bệnh, là liên tục, có lẽ ngày nào đó sẽ nhớ ra.” Cung Trạch Vũ giải thích.

“Các người đang thì thầm cái gì đó? Có phải muốn hại ta không?” Ông lão nhìn Diệp Phi và Cung Trạch Vũ nhỏ giọng nói chuyện, lập tức hét thành tiếng.

“Không phải, bọn con sao hại người được. Bọn con đang tìm hiểu xem làm thế nào tìm được người nhà của người.” Diệp Phi nói.

“Con là cháu gái ta, con còn muốn tìm người nhà cho ta, con không cần ta nữa?” Ông lão nghi ngờ nhìn ánh mắt Diệp Phi nói.

“Nếu không đưa ông tới cảnh sát hoặc cơ quan từ thiện đi! Em không thể mang theo 1 ông già không rõ lai lịch! Anh ở đây có điện thoại, anh gọi cho nơi trợ cấp từ thiện trước bảo bọn họ đến đón người.” Cung Trạch Vũ nói với Diệp Phi.

“Không được, ta không rời cháu gái ta. Phi Phi, con đừng đuổi ông đi!” Ông lão 1 tay túm chặt tay Diệp Phi.

Diệp Phi rũ mắt nhìn ông lão trên giường bệnh, ngày xưa cô cũng kéo tay Thiên Huệ như vậy nói, “Mẹ, mẹ đừng đuổi con đi, con sẽ ngoan.”

1 câu nói vô ý của ông lão tiếp xúc dây thần kinh không thể chạm vào được mà cô dẫu tận đáy lòng, cô có thể hiểu loại khát vọng không muốn bị bỏ rơi đó.

Tay cô lật ngược nắm tay ông lão “Được, con không đưa ông đi, về sau ông làm ông nội của con.”

“Phi Phi, em muốn nuôi ông ấy” Cung Trạch Vũ kinh ngạc nói.

“Ừ, nuôi trước, để ông điều chỉnh tốt thân thể, điều kiện nơi trợ cấp quá kém. Đợi ông ấy nhớ ra tên mình, em đưa ông về chỗ người nhà ông.” Diệp Phi nói.

“Nếu em quyết định như vậy rồi, vậy trước tiên như này đã, nhưng anh vẫn không tán thành em nhận nuôi người không rõ lai lịch!” Đầu mảy Cung Trạch Vũ dính vào nhau, ông lão này căn bản không phải là xin cơm, hơn nữa thể chất rất tốt, tuổi già rồi, trên cơ thể còn có cơ bắp, anh ta có thể nhìn ra ông già này chắc chắn là huấn luyện viên.

Mặc dù mất trí không nhớ thân phận mình, nhưng nhờ may là người phong phú bối cảnh xã hội gì đó, anh ta thật lo lắng an toàn của Diệp Phi.

“Em biết, chỉ là 1 ông lão, thêm 1 miệng ăn thôi, anh yên tâm, em sẽ xử lý tốt.” Diệp Phi biết Cung Trạch Vũ quan tâm cô, cũng biết nhận nuôi 1 người già không rõ lai lịch sẽ nguy hiểm biết bao, chỉ là cô lương thiện, từ đầu đến cuối không nhẫn tâm đuổi ông già này đi, đưa ông đến nơi trợ cấp từ thiện.

“Ừ, có việc lúc nào cũng có thể tìm anh, Phi Phi, ba mẹ anh cũng ở đây, anh đem em đi gặp ba mẹ anh được không?” Tay Cung Trạch Vũ nắm lấy tay Diệp Phi.

Đầu Diệp Phi rũ xuống, tay người đàn ông rất ấm áp, ấm đến mức cô muốn làm ổ trong lòng bàn tay anh, nhưng bản năng của cô muốn thu tay mình về.

“Học trưởng, em nghĩ rồi, chiếc nhẫn này quá quý giá, vẫn là trả anh trước!” Cô thu tay về từ trong túi da của mình lấy ra chiếc nhẫn đó.

Tay Cung Trạch Vũ để tay Diệp Phi và chiếc nhẫn nắm trong lòng bàn tay, “Phi Phi, đồ vật có quý giá nữa cùng không quý giá bằng em, anh

thật lòng muốn lấy em. Em không thích anh nữa sao?”

“Không phải, em rất thích học trưởng, nhưng em vẫn là cảm thấy nhẫn quá quý giá, vẫn là trả lại anh tốt hơn. “ Diệp Phi gượng gạo nói, nói rồi cô mới phân biệt rõ, hóa ra tình cảm đối với Cung Trạch Vũ là thích, không phải yêu, nếu như này quá tàn nhẫn rồi, cô không nhẫn tâm nói ra, đặc biệt là nhìn thấy đôi mắt si tình của Cung Trạch Vũ.

“Anh sẽ không nhận lại, nếu em muốn trả anh, thì đeo chiếc nhẫn gả cho anh.” Như vậy chiếc nhẫn quay về bên anh rồi.”Cung Trạch Vũ nói.

Mặt Diệp Phi ửng đỏ, “Học trưởng, em mới 19 tuổi, kết hôn còn sớm quá.”

“Anh biết, anh sẽ không ép em, như này đi, nếu em cảm thấy quan hệ đính hôn đối với em áp lực quá lớn, thì chúng ta là bạn trai bạn gái có được không? Nhẫn em giữ lấy, anh sẽ đợi em đeo nó gả cho anh.” Cung Trạch Vũ nói.

Diệp Phi cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, có thể đẩy lùi đến vị trí bạn trai bạn gái cũng được, ít nhất không phải quan hệ đính hôn.

“Ừ, cảm ơn học trưởng nhiều.”

“Nha đầu ngốc, nói lời ngốc gì vậy? Anh làm gì với em, đều là điều nên làm!” Tay Cung Trạch Vũ xoa đầu Diệp Phi, “Phi Phi, anh không nỡ để em vất vả, cũng không nỡ nhìn em ở trong nhà chịu khổ, anh muốn bảo vệ em, em hiểu không?”

Diệp Phi gật đầu, cô hiểu, Cung Trạch Vũ là anh trai mà trên thế giới này cô có thể dựa dẫm nhất!

“1 lát nữa em đưa ông nội xuất viện, anh đi bận đi, đổi ngày em lại đến thăm chú dì.”

“Ừ, vậy anh bận trước, còn có 1 phẫu thuật nhỏ đang đợi anh.” Tay Cung Trạch Vũ lại xoa đầu cô 1 lần rồi mới rời khỏi phòng bệnh.

Ánh mắt ông lão sâu thẳm nhìn lên mặt Diệp Phi, “Cháu gái, con từ chối anh ta là đúng rồi, mặt trắng nhỏ không có tâm cơ tốt. Quay về ông nội giới thiệu cho con 1 người đàn ông đáng tin cậy để cưới!”

Diệp Phi đi về phía ông lão, “Ông nội, học trưởng người rất tốt!”

“Biết người biết mặt không biết lòng! Ông nội sợ con mắc mưu bị lừa!” Ông lão nói.

Tim Diệp Phi ấm áp, từ nhỏ không nhận được sự quan tâm yêu thương của trưởng bối, cô không ngờ ông lão này, thật sự cho cô cảm giác được ông nội yêu thương!

“Con sẽ không mắc mưu, con và học trưởng là bạn học cùng, anh ấy là người tốt.”

“Có tốt cũng có tốt bằng cháu trai ta không? Ta đem cháu trai ta giới thiệu cho cháu làm chồng.” Ông lão nói nghiêm chỉnh.

“Ông nội, ông nghĩ ra ông là ai rồi? Mau nói cho con!” Diệp Phi vội vàng nói.

Chương 84

Ông già cau mày suy nghĩ, “Cháu trai ta là ai? Cái tên hỗn đản đó, ngoài đẹp trai một chút, có tiền 1 chút, có thể lực 1 chút, thì không còn ưu điểm nữa.”

Đỉnh đầu Diệp Phi 1 đàn chim nhỏ bay qua, ông nội còn có thể khoe cháu mình, khoe lộ liễu thêm chút nữa không?

“Vậy anh ta rốt cuộc là ai ạ?”

“Cái tên hỗn đản đó, ta nhớ không ra, không sao chúng ta không để ý đến nó. Ta có con đứa cháu gái này là đủ rồi, con không phải muốn đưa ta về nhà sao? Đi thôi!” Ông lão nói.

Diệp Phi bắt lực kéo môi, xem ra ông nội thật sự coi cô là cháu gái rồi, cô đưa tay dịu ông lão dậy nhưng bị ông lão xua tay.

“Ta vẫn chưa già đến nỗi cần người dìu!” Ông lão tự thân đứng dậy, thân người thẳng tắp đi ra khỏi phòng bệnh.

Phù! Diệp Phi không nói nên lời, thể chất này đâu giống như có bệnh.

“Ông nội, con có xe, chúng ta ngồi xe đi.”

Cô chạy ra, mang theo ông già ra khỏi bệnh viện, xe của Nhiếp Hạo dừng ở đó.

Làm Diệp Phi ngỡ ngàng là, ông lão về Thiên gia tự nhiên giống như về nhà mình, cô còn lo lắng ông sẽ sợ Thiên Tịnh, kết quả là cô thật sự nghĩ nhiều rồi.

“Trời ơi! Cô, cô nhanh xem, Diệp Phi mang ăn xin về nhà!” Thiên Tịnh nhìn thấy ông lão hét to.

Thiên Huệ từ trên lầu chạy xuống, “Chính là con nói ăn xin ngồi trước cửa nhà mình?”

“Đúng vậy, chính là ông ta!” Thiên Tịnh hướng về phía ông lão, hung hăng nói “Cút đi cho tôi! Ông cho rằng đây là đường phố à, cho ông tùy tiện đi dạo?”

Đầu mày ông lão trầm xuống, đột nhiên 1 chân đạp ra, đúng lúc đạp vào mồm Thiên Tịnh!

“A!” Thiên Tịnh lùi sau vài bước ngã xuống đất.

“Ông dám đánh người! Báo cảnh sát! Báo cảnh sát!” Thiên Huệ vội vàng chạy qua đỡ Thiên Tịnh, bảo người làm báo cảnh sát, bà ta thấy Nhiếp Hạo ở đây, không dám lại gọi người làm động tay nữa.

Diệp Phi cong môi, thật muốn cho ông lão tròng pháo tay bảo tốt “Đóng cửa thả Nhiếp Hạo”

“Dạ!” Mấy bảo tiêu lập tức đóng cửa.

Nhiếp Hạo cười đi qua “Tôi xem ai dám báo cảnh sát? Đừng xấu hổ,

muốn báo cảnh sát thì ra đây, chỗ tôi có điện thoại.”

Người làm từng người một bị dọa lùi lại sau, Nhiếp Hạo cười so với khóc còn khó nhìn, bọn họ sao dám báo cảnh sát, tìm chết à?

Cổ hống Thiên Huệ tức đến tanh ngọt “Các người quá đáng rồi, đây là nhà tôi!”

“Con là con gái mẹ, cũng là nói, đây là nhà con, con đưa 1 người về nhà ở, mẹ, mẹ không cần phản ứng lớn vậy chứ?” Diệp Phi nói.

“Đúng vậy nha, còn là mẹ ruột mà? Ta nhìn thế nào cũng không giống.” Ông lão nói.

Mặt Thiên Huệ trắng bệch “Sao không phải mẹ ruột? Tôi chính là mẹ ruột của Diệp Phi, con gái tôi đem người về nhà ở không vấn đề, nhưng không thể mang ăn xin! Coi nhà tôi là cơ quan từ thiện sao? Tôi ở đây không phải viện phúc lợi!”

“Ăn xin không được sao? Ta muốn cùng cháu gái ta ở cùng nhau, sau này ta không cần ăn xin nữa!” Ông lão trầm giọng nói.

“Mẹ kiếp! Đúng là đồ hạ tiện thì tìm đồ hạ tiện, Diệp Phi tuyệt đối phù hợp ăn xin!” Thiên Tịnh cay nghiệt nói.

“Thật ghê tởm! Lại còn mang ăn xin về nhà, vật dĩ loại tỵ, Diệp Phi chính là tiện nhân lẳng lơ!” Lời nói của Thiên Huệ từ kẽ răng bật ra.

Nếu không phải bọn họ không đánh lại Nhiếp Hạo và ông lão, bọn họ sớm đã xé xác Diệp Phi rồi.

Khóe miệng Diệp Phi nói ra, “Sau này ông ấy là ông nội tôi, không phải ăn xin! Ông ấy ở đây, các người còn dám bất kính với ông ấy, đừng trách tôi không khách sáo!”

“Ông ta là ông nội cô? Cô biết ông ta tên gì không?” Thiên Huệ quát tháo nói.

Diệp Phi bị hỏi tâm khẩu tắc nghẽn, cô còn không biết.

“Ta tên Thành Thành, sau này con gọi ta tiểu Thành Thành.” Ông lão nói.

“Ông nội Thành” Diệp Phi trịnh trọng nói.

“Không phải ông nội Thành, là tiểu Thành Thành, ta càng ngày càng thích cô rồi, sau này cô là bạn ta!” Thành Thành nói.

“Khứa khứa! Diệp Phi, cô cũng đủ hèn, cùng ăn xin làm bạn, thảo nào, cô cũng là loại tiện nhân tùy tiện bị trai bao nằm lên!” Thiên Tịnh mỉa mai nói.

Sắc mặt Diệp Phi lạnh lùng, “Câm mồm chó cô lại, ban nãy bị đá không đủ sao? Ông ấy là ông nội tôi!”

“Tôi mới không tin! Không chừng là tình nhân già của cô, viện trợ quen biết à? Phục vụ cho lão già, cô cái gì cũng ăn được!” Thiên Tịnh hung hăng nói.

Diệp Phi tức đến mặt biến đen “ Cô con mẹ nó mới viện trợ đó!”

Tay Thành Thành xua “Đừng ồn, xem xem người ta Phan Kim Liên, không thích trực tiếp hạ độc chết, Võ Tắc Thiên không phải cũng nói à, có thể chơi lưu lại chơi, không thể chơi trực tiếp giết, ồn ào!”

Thiên Tịnh và Thiên Huệ hít 1 hơi khí lạnh, đây là muốn giết bọn họ ư?

“Ông muốn giết người?” Thiên Huệ bị dọa lên tiếng.

“Giết người phạm pháp, bảo bảo sợ sợ.” Thành Thành nói.

Thiên Tịnh thở phào nhẹ nhõm “Đúng vậy, tôi thấy ông cũng không có gan đó.”

“Nhưng mà giết súc sinh thì không giống rồi, chưa nghe qua giết súc sinh phạm pháp!” Thành Thành đột nhiên con mắt lạnh lợi, đuôi mắt già nua đó bật ra ánh mắt sắc bén như chim ưng.

Ánh mắt quá sắc bén dọa Thiên Tịnh không dám nhìn ông lão.

Diệp Phi chỉ thiếu nước cười thành tiếng, cô còn lo lắng ông lão bị Thiên Tịnh và Thiên Huệ bắt nạt, không ngờ Thành Thành đến rồi hoàn toàn đàn áp Thiên Tịnh Thiên Huệ.

“Ông nội, con đưa ông đến phòng khách,” Cô đưa tay kéo cánh tay Thành Thành, ông lão này làm cô có cảm giác được ông nội yêu thương. Cô thật lòng coi ông là ông nội cô.

“Gọi là tiểu Thành Thành, chúng ta là bạn bè, cô quên rồi.” Thành

Thành nói.

“Được, tiểu Thành Thành, chúng ta lên lầu.” Diệp Phi mang theo ông lão thoải mái đi lên cầu thang, đi chọn phòng.

“Đây đều là phòng gì? Bé như vậy là để người ở sao? Ta muốn phòng này.” Ngón tay Thành Thành chỉ phòng của Thiên Huệ và Diệp Minh.

Bây giờ phòng này được Thiên Huệ nhường cho Thiên Tịnh rồi, dù sao không nở Thiên Tịnh ngủ ở phòng kho dưới cầu thang, Thiên Huệ và Diệp Minh chuyển sang phòng khách ở.

“Không được! Đây là phòng của tôi!” Thiên Tịnh lập tức hét lên, đã bị cướp phòng 1 lần rồi, giờ lại bị cướp nữa sao?

“Bây giờ là của tôi rồi! Tiểu Phi Phi, gọi con chó sói con nuôi lại đây, đóng cửa thả chó!” Thành Thành nói.

Mặt Diệp Phi co rút, không dám tính độ ám ảnh tâm lý của Nhiếp Hạo, thật coi Nhiếp Hạo là chó rồi!

Cô cười cười với Nhiếp Hạo, “Đừng đau lòng, anh tuyệt đối là vật phẩm tốt nhất, giá trị nghìn vạn!”

Tim gan nhỏ đáng thương của Nhiếp Hạo nước mắt rùng rùng, giá trị nghìn vạn cũng là chó có được không, anh ta muốn làm người! Người! Ao ao ~

Anh ta đem mấy thủ hạ bước lên thang máy, “Giống như ngày hôm

qua đều ném đi sau đó dọn đồ dùng mới vào.”

“Đừng ném! Đừng ném! Tôi tự mình chuyển!” Thiên Huệ vừa kêu vừa xông vào, hôm qua Nhiếp Hạo đem đồ bọn họ loạn ném, làm hỏng không ít trang sức của Thiên Tịnh, bà ta không muốn trang sức của mình cũng hỏng!

Bà ta đem theo người làm của mình, đè nén 1 bụng lửa, đem đồ trong phòng dọn ra ngoài.

Diệp Phi, cô đợi đấy! Tôi đây đi tìm Liễu Hạo đến, không tin không thu thập được Nhiếp Hạo!

Không cần biết là ông lão ăn xin này, Diệp Phi hay Nhiếp Hạo, bà ta muốn những người này đều bị đuổi ra ngoài đánh chết!

Diệp Phi bố trí ổn thỏa cho ông lão, dặn dò Nhiếp Hạo làm cơm, liền rời khỏi biệt thự của Thiên gia đi tới cửa hàng của mình.

Điện thoại của Thiên Huệ quả nhiên hiệu nghiệm, bà ta gọi 1 cuộc điện thoại, Liễu Hạo liền đồng ý đến giúp bà ta đánh người đuổi đi!

Thiên Tịnh bưng 1 bát nước lạnh đi vào phòng đợi lên người ông lão, “Cút! Phu nhân của Mộ gia sắp đến rồi, tôi đợi xem ông chết như nafo1” Trong ánh mắt già nua của ông lão vụt qua tia lạnh lợi.....

Chương 85

Khuôn mặt của Thành Thành bỗng trở nên nghiêm trọng, không quan tâm bị hắt nước, sải bước rời khỏi căn phòng, thẳng đến cửa lớn: “Thù này tôi sẽ nhớ kỹ!”

Thiên Tịnh bất ngờ nhìn ông rời đi, hoàn toàn không hiểu nổi chuyện này.

“Dì, chuyện này là sao vậy? Lúc này đuổi thế nào cũng không đi, con mới chỉ hắt có một bát nước mà ông ta đã đi rồi.”

“Ha ha. Vẫn là Mộ phu nhân có tác dụng. Chắc là ông ta biết Liễu Họa sắp tới, bị dọa sợ chạy mất! Máy người bọn Nhiếp Hạo còn đang trong bếp làm cơm cho ông ta nữa kìa. Đợi Liễu Họa đến rồi đuổi bọn chúng đi. Để ta xem Diệp Phi không có những người này trợ giúp thì làm nên trò chống gì.” Thiên Huệ nói.

Quả nhiên, sau khi Liễu Họa đến liền hạ lệnh đuổi Nhiếp Hạo và thủ hạ của hắn ra ngoài, còn tuyên bố sa thải Nhiếp Hạo.

Dù cho người của Nhiếp Hạo vô cùng mạnh mẽ thì cũng không dám ra tay với Liễu Họa. Gì thì gì chứ Liễu Họa vẫn là mẹ của Mộ Thương Nam, Liễu Họa còn để vệ sĩ của nhà họ Mộ ở lại bảo vệ cho nhà họ Thiên, không để Diệp Phi và ông già đói cơm kia bắt nạt Thiên Tịnh.

Đặc biệt là khi Liễu Họa nhìn thấy Thiên Tịnh bị ông già ăn xin kia đá

sưng cả mặt, yêu thương mua cả tổ yến cho cô ta bồi bổ thân thể.

Thiên Tịnh cuối cùng cũng tìm thấy được sự an ủi, cô ta đợi Diệp Phi quay lại rồi sẽ cho cô ta đẹp mặt.

Buổi tối, Diệp Phi quay trở lại từ siêu thị, bất ngờ nhìn thấy bên ngoài biệt thự có rất nhiều vệ sĩ của nhà họ Mộ. Vệ sĩ của nhà họ Mộ vô cùng dễ nhận biết, bởi họ đều mặc đồng phục đặc chế, trên ngực còn có huy hiệu nhà họ Mộ.

“Thành Thành đâu? Các người đã làm gì Thành Thành rồi?” Diệp Phi xông đến trước mặt Thiên Tịnh, giận dữ hét.

“Gọi Thành Thành nghe thân thiết quá nhỉ! Còn nói là không có quan hệ gì với ông ta? Nói đi, cô ngủ với ông ta bao nhiêu lần rồi? Ông ta lớn tuổi như vậy rồi mà vẫn còn có thể thỏa mãn được cô sao, không ngờ thân thể ông ta lại tốt như vậy đấy!” Thiên Tịnh quái gở nói.

Diệp Phi tát một phát thẳng vào mặt Thiên Tịnh: “Để tôi xé cái miệng chị ra!”

“A!” Thiên Tịnh kêu gào thảm thiết bịt miệng mình lại. Cô ta đã bị ông già kia đá cho sưng mặt lên rồi, giờ lại bị Diệp Phi tát cho một cái, miệng cô ta đau đớn không thể động đậy nổi.

“Người đâu! Đánh Diệp Phi cho tôi!” Thiên Huệ ra lệnh cho đám vệ sĩ.

Có đám vệ sĩ của Liễu Họa bà chẳng sợ gì nữa!

Mấy người vệ sĩ xông đến Diệp Phi, tay đánh chân đấm, Diệp Phi

đánh bỏ chạy.

Cô phát hiện mấy người đám Nhiếp Hạo không ở trong biệt thự, cô đương nhiên sẽ không ngu ngốc đến nỗi liều mạng với những người vệ sĩ này.

Sau khi cô chạy thục mạng ra khỏi biệt thự khoảng hơn 50 mét, Nhiếp Hạo xông đến, mang theo người đứng chắn trước mặt Diệp Phi, bảo vệ cô khỏi đám vệ sĩ kia.

“Các người thật to gan, dám đánh Diệp tiểu thư cơ à. Đợi tổng giám đốc trở về, các người muốn chết sao?” Nhiếp Hạo trách móc nói.

“Ha ha, chúng tôi vẫn luôn là vệ sĩ bên cạnh phu nhân, chấp hành theo mệnh lệnh của phu nhân! Tổng giám đốc quay trở về cũng chẳng làm gì được chúng tôi!” Vệ sĩ nói.

Nhiếp Hạo cười lạnh, anh đã niệm tình nhắc nhở rồi đấy. Có thể thấy được đám người này tương lai sẽ chết rất thảm đây!

“Vậy chúng ta cứ chờ xem.” Nhiếp Hạo nói.

Diệp Phi được vệ sĩ của Nhiếp Hạo bảo vệ, trên người cô bị đánh đầy những vết xanh tím.

Cô nhìn thấy người của Liễu Hạo bị người của Nhiếp Hạo đánh, gọi Nhiếp Hạo lại: “Ông cụ tôi đưa về nhà đâu rồi?”

“Không biết ông ấy đã đi đâu mất rồi. Chúng tôi ở trong bếp làm cơm cho ông ấy, đột nhiên vệ sĩ của phu nhân xông vào, đuổi chúng tôi ra.

Chúng tôi không nhìn thấy ông ấy.” Nhiếp Hạo nói.

“Ông ấy chắc chắn cũng bị bọn họ đuổi đi rồi! Thôi chết, ông ấy còn mắc bệnh đãng trí, ông ấy sẽ chạy đi đâu chứ?” Diệp Phi vội vàng dậm chân. Trên người ông cụ còn không có điện thoại di động, cô chỉ sợ Thành Thành sẽ xảy ra chuyện gì.

“Đừng lo lắng, cô đến bệnh viện xử lý vết thương trước đã. Chúng tôi sẽ chia nhau đi tìm ông ấy! Ông ấy chắc cũng đang ở gần đây thôi.” Nhiếp Hạo nghĩ đến độ tuổi của ông cụ, chắc ông cụ chạy cũng không được xa.

“Vết thương của tôi không có gì đáng ngại, cũng chỉ là máu bầm thôi, mấy ngày nữa là không sao rồi. Chúng ta chia nhau ra tìm ông ấy đi!” Diệp Phi để Nhiếp Hạo phân người đi tìm, mỗi người tìm một chỗ.

Diệp Phi tìm vài vòng xung quanh biệt thự, đột nhiên nghĩ đến một chuyện. Lúc cô rời đi, cô nói với Thành Thành mình sẽ đi đâu, mà Thành Thành còn hỏi cô địa chỉ cụ thể.

Biết đâu Thành Thành bị đuổi ra ngoài sẽ đi tìm cô thì sao?

Cô men theo đường lớn đi đến cửa tiệm. Trên người ông cụ không có một đồng tiền, chắc chắn không thể đi taxi được, chỉ có thể đi bộ đến tìm cô.

Thật ra từ biệt thự đi đến cửa tiệm bằng ô tô tốn chưa đến nửa tiếng đồng hồ, nhưng nếu đi bộ có khi sẽ phải mất mấy tiếng.

Trời càng ngày càng tối, một tia chớp lóe lên, trời bắt đầu đổ mưa.

Tuy đang là mùa hè, nhưng mưa đêm rơi trên người cô vẫn rất lạnh lẽo.

“Thành Thành! Thành Thành!” Cô lớn tiếng gọi, ánh mắt đảo quanh bốn phía, nghĩ mà xem một ông già không có nhà để về ở bên ngoài gặp mưa lớn, cô thật sự đau lòng.

Một chiếc xe ô tô chạy vút qua người cô, khiến nước mưa đọng trên đất bắn lên người cô, làm cho cô ướt từ đầu đến chân.

Thiên Tịnh! Thiên Huệ! Các người đợi đấy, tôi sẽ không để các người thoải mái đâu!

Cô mắng thầm. Ra tay hãm hại cô thì cũng thôi đi, đến một ông già mà cũng không bỏ qua!

Bỗng nhiên, ánh mắt cô nhìn thấy một ông già đứng trong mưa ở đối diện con đường.

“Ông ơi, con ở đây! Ông ơi!” Cô vui mừng hét lên, cuối cùng cô cũng tìm thấy Thành Thành rồi.

Thành Thành sải bước tiến đến Diệp Phi, ngay lúc này, một chiếc xe hơi bóp còi inh ỏi thẳng tiến đến ông.

“Ông ơi!” Diệp Phi sợ hãi xông qua, đẩy người ông cụ ra.

Chớp mắt, lái xe xoay bánh lái thay đổi phương hướng mới không tông phải Diệp Phi.

Ông cụ bò dậy từ trên mặt đất: “Tiểu Phi Phi, con không sao chứ?”

Trên cánh tay và chân Diệp Phi chi chút vết thương, mỗi vết thương đều đang rỉ máu.

“Con không sao. Ông không sao chứ ạ?” Cô kéo Thành Thành, hỏi.

“Không sao. Ta gùng càng già càng cay. Thật ra thì mới vừa rồi, con không xông đến ta liền chạy đến trên xe hơi, lộn đi một vòng rồi.” Thành Thành nói.

“Ha ha! Ông ời, ông muốn diễn phim hành động sao? Cũng may là ông không sao. Con đưa ông qua tiệm ở đi!” Diệp Phi đỡ ông lão đi.

Ánh mắt ông lão nhìn chằm chằm chiếc xe dần biến mất kia, biến số xe đó ông vẫn nhớ.

Lần này, ông xem Bá Tước trốn được đi đâu!

Diệp Phi đưa ông lão đến cửa tiệm. Trong tiệm hai tầng có nhiều phòng, còn có phòng nghỉ ngơi cho nhân viên. Cô sắp xếp chỗ ở cho ông xong, để ông lão đến phòng vệ sinh tắm và thay quần áo.

Người của Nhiếp Hạo nhận được điện thoại của Diệp Phi cũng đều chạy tới, còn mua rất nhiều đồ ăn từ cửa hàng tiện lợi.

Diệp Phi tắm xong, sắp xếp chỗ ở cho bọn hắn, bắt đầu dùng nồi cơm điện nấu ăn cho mọi người. Đồ ăn mua từ cửa hàng tiện lợi đều là đồ ăn nhanh, mì ăn liền, bánh mật Hàn Quốc, tương ớt ngọt, phô mai,

bánh mì, xúc xích linh tinh.

Cô đem mười mấy túi mì ăn liền, bánh mì nấu xong để qua một bên. Đun nước trong nồi bắt đầu nấu tương ớt ngọt và xúc xích, cuối cùng bỏ mì ăn liền và bánh mì vào, rắc lên rất nhiều phô mai.

Mùi sữa và tương ớt ngọt thơm nồng, hòa chung một chỗ lại kích động khiến tất cả mọi người đều thèm ăn. Nhiếp Hạo và thủ hạ của hắn đã sớm đói bụng lắm rồi, mỗi người một tô ăn như hổ đói.

Diệp Phi múc cho Thành Thành một tô, chờ ông đi ra ăn. Thế nhưng ông lão ở trong phòng vệ sinh lại thật chậm chạp.

Trong phòng vệ sinh, ông lão đem một chiếc máy bắn phát tín hiệu đặt lên bồn rửa tay, ngón tay lưu loát đánh ra một chuỗi tiết tấu. Ánh mắt ông thâm thúy lạnh lẽo, giống như vị thần bóng tối...

Chương 86

Trong căn phòng lộng lẫy xa hoa, trên máy tính xuất hiện một cuộc gọi điện video.

Trên màn hình là một người đàn ông ngồi trên chiếc ghế xoay quay lưng lại với ống kính.

Chủ nhân trong bóng tối lên tiếng khiển trách: “Kế hoạch thất bại rồi? Người rõ ràng có thể giết chết ông ta!”

“Gặp chút vấn đề, Diệp Phi chạy đến. Ông cũng biết cô ta không thể chết được.” Bá Tước nói.

“Là do cô ta không được chết, hay là người sợ cô ta phát hiện ra điều gì? Đoạn video từ camera trên con đường đó ta đã xem rồi. Người hoàn toàn có thể tông chết ông ta!” Chủ nhân trong bóng tối nói.

“Thật ra thì sự tồn tại của ông ta cũng không ảnh hưởng gì đến chúng ta cả, chúng ta không nhất thiết phải lấy mạng ông ấy.” Bá Tước nói.

“Ông ta không ảnh hưởng đến chúng ta, nhưng có thể ảnh hưởng đến Mộ Thương Nam! Mộ Thương Nam đã tiêu diệt tổ chức của chúng ta, chúng ta mới chỉ đâm chết ông già kia, đã là dễ dàng cho hắn rồi!” Chủ nhân nói.

“Nếu để ông ta chết thì không bằng cứ cho ông ta sống để chúng ta

lợi dụng. Tôi có kế hoạch của tôi. Nền kinh tế thế giới rồi cũng sẽ nằm trong tay chúng ta thôi. Mộ Thương Nam và Liên Minh rồi sẽ bị hủy diệt. Tất cả chỉ là vấn đề về thời gian mà thôi.” Bá Tước nói.

“Ta thực mong chờ ngày ấy đến.” Chủ nhân trong bóng đêm lên tiếng.

“Vâng.” Bá Tước liền kết thúc cuộc gọi video.

—

Diệp Phi cuối cùng cũng nhìn thấy Thành Thành bước xuống cầu thang.

“Ông ời, lại đây ăn cơm thôi.” Cô gọi ông.

“Không phải nói cháu gọi ta là Tiểu Thành Thành sao? Cháu là bạn của ta, mà cứ gọi “ông” hoài sẽ khiến ta cảm thấy rất già đấy. Rõ ràng là ta vẫn còn rất trẻ cơ mà!” Thành Thành nói.

Diệp Phi bật cười thành tiếng: “Được, ông là bạn nhỏ Thành Thành. Lại đây ăn cơm thôi!”

Thành Thành ngồi lên sofa, nhìn thức ăn trong đĩa. Lòng mày nhăn nhó lại, ông có thể nói đây là đĩa đồ ăn kinh khủng nhất ông từng nhìn thấy được không?

Một đồng bưng nhùng trong đĩa thách thức giới hạn chịu đựng của ông. Cần phải biết là những thứ đồ ăn bình thường ông ăn đều được bày trí đẹp đẽ hơn cả hoa đấy.

“Ta không ăn cái này.”

“Ông ời, món ăn này tạo cơn sốt trên mạng đấy. Tuy nhìn không đẹp nhưng mà ăn siêu ngon!” Diệp Phi giải thích.

“Tạo cơn sốt trên mạng là thế nào?” Thành Thành chỉ cảm thấy dường như ông là người tối cổ rồi, không thể hiểu nổi lời của Diệp Phi.

“Chính là món ăn siêu nổi tiếng trên mạng đấy ạ. Tiểu Thành Thành ngoan nào, món này do chính tay con làm đấy.” Diệp Phi dùng đũa gấp một chút mì phủ phomai và sốt ớt ngọt đưa đến bên miệng ông lão.

Thành Thành nhìn đũa thức ăn như nhìn thuốc độc: “Ta là vì Tiểu Phi Phi nên mới ăn đấy!”

“Con biết là ông vì con mà, nào há miệng ra. Ngoan!” Diệp Phi đút mì vào miệng ông lão. Cô chỉ sợ ông lão đã lâu rồi không ăn gì, xong lại dầm mưa, rồi bị sợ hãi, sức khỏe sẽ không chống chịu nổi.

Thành Thành nhai đồ ăn trong miệng, đôi lông mày vốn đang nhíu chặt dần dần buông lỏng, đáy mắt chợt lóe sáng.

“Đây là món gì vậy?”

“Món ăn siêu hot, có phải ăn rất ngon không?” Khóe môi Diệp Phi cong cong, đôi lông mày giãn dần ra của ông lão cho cô biết rằng ông rất thích ăn món này.

Thành Thành vươn tay cầm chiếc đĩa, ăn vội từng miếng to, chẳng muốn nói gì nữa rồi.

Một đĩa mì trong nháy mắt đã bị ông lão ăn hết sạch.

“Còn nữa không? Có tí thế này sao đủ ăn?” Ông giơ chiếc đĩa trong tay ra đòi thêm.

Diệp Phi khó xử rồi. Nhiếp Hạo mua nguyên liệu về chỉ đủ làm một đĩa vừa rồi thôi.

“Cũng may phần ăn của con còn nhiều, con chia cho ông!” Cô trút một nửa đồ ăn trong đĩa của mình sang cho ông.

Ông lão nhìn cô gái lương thiện trước mặt đầy trìu mến rồi lấy ra một bình thuốc mỡ đưa cho Diệp Phi: “Thuốc này có thể khiến cho vết thương mau lành, lại còn trừ sẹo. Lát nữa con bôi đi.”

Ông dúm bình thuốc vào tay cô, lấy đĩa gấp ăn từng miếng mì trên đĩa.

Khóe miệng ông nhếch lên một nụ cười hiếm có, không thể không nói rằng, cô gái này mặt nào cũng khiến ông hài lòng.

Diệp Phi nhìn bình thuốc, dường như bình thuốc này được điều phối riêng vậy, chẳng có nhãn hiệu gì hết. Cô bôi lên miệng vết thương của mình, vết thương không chỉ hết đau mà còn có cảm giác mát lạnh thoải mái.

Cô cảm ơn ông lão. Vốn dĩ cô cũng chỉ định ăn một nửa đĩa thôi.

Lúc nghỉ buổi tối, cô sắp xếp phòng nghỉ ngơi cho đám người Nhiếp Hạo. Mới đầu cô định để bọn họ quay về biệt thự của Mộ Thương Nam để ngủ nhưng Nhiếp Hạo lo lắng cho sự an toàn sống chết của cô nên nói thế nào cũng không chịu về.

Cô chỉ đành nhường hết phòng trong nhà cho đám người Nhiếp Hạo, còn cô vác một tấm thảm yoga ngủ trên nền nhà bên cạnh phòng ông lão.

Trong không khí vắng vắng tiếng hít thở nhẹ nhàng của ông lão, sự ấm áp của gia đình bao trùm lấy cô.

—

Ngày hôm sau, Diệp Phi chuẩn bị mở cửa tiệm. Hôm qua cô đã thuê hai người phục vụ, nhưng một cửa tiệm lớn như thế này vẫn không đủ, cô cũng cần phải đi thu hút khách hàng.

Một đám nữ sinh bước vào tiệm của cô. Cô liếc một cái đã thấy người đi đầu là Thiên Tịnh, những cô gái khác đều là bạn của cô ta.

Thiên Tịnh cao ngạo bước đến, khinh thường nhìn Diệp Phi: “Tôi muốn chọn váy cưới, lấy chiếc váy cưới đẹp nhất ở cửa tiệm của các người ra đây!”

Đáng giận nhất là tháng sau cô ta phải kết hôn rồi. Thế mà cô đi hỏi tất cả các nhà thiết kế váy cưới đều bảo rằng không kịp may váy cưới cho cô, khiến cô đành phải đi mua váy cưới may sẵn.

Cho dù có là váy may sẵn thì cô ta cũng muốn chiếc váy đẹp nhất.

Không chỉ muốn bộ váy cưới đẹp nhất, mà cô còn phải hành hạ Diệp Phi nữa.

Chỉ có cô ta mới xứng với những chiếc váy cưới lộng lẫy này. Diệp Phi phối một đôi giày cao gót cho cô.

Không buôn bán gì với Thiên Tịnh nữa, đuổi cô ta đi?

Trong đầu Diệp Phi cứ quay mòng mòng, còn miệng thì vẫn giao cho nhân viên đi lấy váy cưới.

Trời ơi, cô còn chưa bị điên đâu. Làm sao mà bỏ qua cục tiền của Thiên Tịnh được chứ?

Lần này cô phải kiểm soát thật nhiều mới được!

Chiếc váy cưới được nhân viên mang đến, những cô gái đi theo Thiên Tịnh đều kinh ngạc ồ lên.

“Chiếc váy này thật đẹp!”

“Cái này không biết tốn bao nhiêu tiền nhỉ?”

Diệp Phi mặt không cảm xúc báo giá: “Hai triệu.”

Ngay lập tức, lời nói của cô kích động các cô gái, bọn họ lập tức nịnh nọt Thiên Tịnh.

“Trời ơi! Đúng là nữ chủ nhân của nhà họ Mộ có khác. Váy cưới cũng phải là chiếc váy hai triệu.”

“Đúng vậy! Thiên Tịnh của chúng ta đúng là quý tộc, cái gì cũng phải là tốt nhất!”

Chân mày Thiên Tịnh khẽ nhếch, một cái tát hướng Diệp Phi: “Cô lấy cái váy hai triệu rách rưới ra để làm nhục tôi à?”

Diệp Phi chặn lại cánh tay Thiên Tịnh, dựa theo lực của Thiên Tịnh mà đẩy tay cô ả về phía chính cô ả.

“Hai triệu có thể làm nhục chị một lần, vậy chị muốn bị làm nhục mấy lần đây? Nói thẳng đi!”

Thiên Tịnh không phòng bị động tác của Diệp Phi, nhưng sức lực cô ta dùng quá lớn, không dừng lại được, bàn tay liên tục tát vào mặt mình!

“Lấy cho tôi váy cưới hơn chục triệu!” Cô ta tức giận hét lên.

Diệp Phi khẽ cười, kêu nhân viên: “Mấy đứa đừng chỉ đứng không xem trò cười như thế nữa, mau đi cầm váy cưới đến đây, để Thiên Tịnh đỡ phải tự đánh mình!”

Hai người nhân viên đứng xem kịch này giờ vừa cười vừa đi sang một bên cầm váy cưới đến.

“Người có tiền cũng là người ngu hay sao vậy? Lại còn tự đánh mình?”

“Tôi thấy là váy cưới hơn mười triệu có nghĩa là làm nhục cô ta 5 lần?

Cô ta liệu có tự đánh mình 5 lần không nhỉ?”

Thiên Tịnh nghe lời bàn tán của nhân viên phục vụ, suýt thì tức giận nổi phẫn, cô ta là bị Diệp Phi làm hại mới tự mình tát mình đó chứ!

Lần này là chiếc váy cưới được mặc ở trên người ma-nơ-canh được đẩy tới.

“Váy cưới mười triệu, như thế nào?” Diệp Phi hỏi.

Tất cả nữ sinh đều kinh ngạc trước vẻ đẹp của chiếc váy cưới, không nói thành lời.

Ánh mắt thiên Tịnh giống như hai con dao, lạnh lẽo nhìn Diệp Phi: “Cô nói xem, tôi mặc chiếc váy cưới đẹp như vậy kết hôn cùng với Mộ Thương Nam, anh ấy liệu có càng yêu tôi hơn không?”

Cô ả cố ý châm chọc Diệp Phi.

Chương 87

Diệp Phi cười đến cong cả mắt: “Chị mặc chiếc váy cưới này thì Mộ Thương Nam mới yêu chị. Như vậy thì cái anh ta yêu là chị hay là chiếc váy cưới đây?”

“Cô!” Thiên Tịnh không thể đáp trả được.

“Thiên Tịnh, đừng để ý đến cô gái nghèo nàn đấy. Cô ta chỉ là một trợ lý thôi, ngưỡng mộ và đổ kị với cậu lắm đấy!”

“Đúng vậy. Cả đời cô ta cũng chẳng thể mua được chiếc váy cưới đắt tiền như thế đâu!”

“Tổng giám đốc Mộ chắc chắn rất yêu cậu, bằng không anh ấy cũng không để cậu mua chiếc váy cưới đắt tiền thế này đâu?”

Những lời nói của đám nữ sinh khiến cô ta tỉnh ngộ: “Anh Thương Nam đương nhiên là yêu tớ rồi. Tiền trong thẻ đều là anh ấy đưa cho tớ, để tớ mua chiếc váy cưới lộng lẫy nhất! Các cậu nói xem, người đàn ông tốt như thế, làm sao mà tớ không yêu cho được?”

Cô ta có chết cũng sẽ không nói ra số tiền này là do Liễu Họa đưa cho cô.

“Đương nhiên là yêu rồi. Tổng giám đốc Mộ thật rộng rãi!”

“Tổng giám đốc đương nhiên là phải hào phóng rồi!”

Đám con gái nhao nhao nói. Khuôn mặt cười đến giả tạo, cười hùa cũng sắp co giật cả cơ mặt rồi. Nhưng Thiên Tịnh là nữ chủ nhân tương lai của nhà họ Mộ, bọn họ đành phải nịnh bợ Thiên Tịnh thì tương lai mới dễ sống được.

Ánh mắt Diệp Phi khẽ chuyển: “Anh ấy cho chị tiền nên chị mới yêu anh ấy sao? Thế có nghĩa là chị yêu tiền của anh ấy rồi? Các người đúng là một đôi, một người yêu áo cưới, một người yêu tiền!”

Thiên Tịnh tức đến hộc máu: “Tôi yêu con người của anh Thương Nam, không yêu tiền của anh ấy! Diệp Phi, cô vờ vịt thanh cao vừa thôi. Cô không yêu tiền của anh ấy thì cứ quần quýt bám lấy anh ấy làm gì?”

Diệp Phi cười lạnh thành tiếng: “Đương nhiên là tôi yêu tiền của anh ta rồi, chẳng lẽ tôi cần phải yêu con người anh ta sao? Anh ta có chỗ nào đáng để tôi yêu chứ?”

Ánh mắt Thiên Tịnh khó nén được sự đắc ý. Lúc này cô đã mở chức năng ghi âm trên điện thoại. Câu nói này của Diệp Phi, đợi anh quay trở lại, cô sẽ phát cho Mộ Thương Nam nghe!

“Đồ thực dụng! Các cậu đã nhìn thấy cô gái tôn thờ tiền bạc chưa? Diệp Phi chính là một ví dụ điển hình đấy.” Cô ta lớn tiếng nói.

“Các người không tôn thờ tiền bạc thì đi chợ dưới lòng đất mà mua váy đi. Nghe nói ở đó có chiếc váy cưới chỉ tốn một trăm tệ thôi. Không phải là yêu con người anh ta sao? Đừng tiêu tiền của anh ta

đấy!” Diệp Phi bày ra dáng vẻ xem kịch vui mà hành hạ Thiên Tịnh.

Dám thái độ với cô à, cô phải để cho Thiên Tịnh tức giận đến mức chính mình không nhận ra bản thân mình luôn.

“Tôi...” Thiên Tịnh tức đến phát nghẹn trong lòng, tức đến mức trở thành nội thương. Rõ ràng là cô ta đến đây để hành hạ Diệp Phi cơ mà, tại sao lại bị Diệp Phi hành hạ lại rồi.

“Tôi là suy nghĩ cho thể diện của nhà họ Mộ nên mới phải mua chiếc váy cưới đắt tiền như thế. Bằng không làm sao có thể xứng với thân phận của anh Thương Nam được!” Cô ta cuối cùng cũng có thể viện cớ cho mình.

“Thiên Tịnh, chúng ta đừng phí lời với cô ta nữa. Cậu mau mặc váy cưới lên để chúng mình xem nào!”

Bạn bè của Thiên Tịnh thúc giục cô ta.

“Đưa cho tôi, tôi muốn mặc thử.” Thiên Tịnh nén giận hạ lệnh.

“Váy cưới của cửa tiệm này không cho phép mặc thử.” Diệp Phi lập tức nói.

“Hả? Cô không muốn bán đồ hả? Làm gì có cửa tiệm đồ cưới nào không cho mặc thử?” Thiên Tịnh chất vấn.

Diệp Phi đảo mắt: “Chị có thích một chiếc váy cưới bị vô số người mặc thử không? Đây là váy cưới, cả đời cô dâu cũng chỉ có thể mặc một lần thôi đấy!”

Dường như Diệp Phi nói cũng có lý, Thiên Tịnh cũng không thể tìm ra cách nào để có thể bác bỏ Diệp Phi. Cô ta đương nhiên không muốn một chiếc váy cưới đã bị vô số người mặc thử rồi.

“Nhưng nếu không thử thì làm sao tôi biết chiếc váy này có vừa hay không?”

“Mua váy rồi có thể thử thoải mái mà? Váy cưới đều có thể sửa được. Chỗ nào không vừa thì nhà thiết kế sẽ sửa chỗ đó.” Diệp Phi nói.

Đây là đãi ngộ của những nhãn hàng nổi tiếng trên thế giới mới có. Chiếc váy đắt đỏ như thế này, nhà thiết kế lúc nào cũng có thể bị gọi đến để sửa váy.

“Được, như thế thì được. Tôi mua chiếc váy này.” Thiên Tịnh nói.

“Không được, chiếc váy này đã được bán cho người ta rồi. Chị phải đợi chuyển nhập hàng lần sau về mới có thể mua được. Chuyển tiếp theo dự kiến phải qua hai tháng nữa mới có hàng. Dù sao thì đây cũng là hàng thủ công, làm cũng phải mất ít nhất là hai tháng.” Diệp Phi nói.

“Diệp Phi, có phải cô không muốn bán chiếc váy cưới này cho tôi đúng không? Tháng sau tôi kết hôn, làm sao đợi được tận hai tháng! Tôi muốn mua luôn chiếc này.” Thiên Tịnh giận dữ hét.

“Chuyện này hết cách rồi, người ta đã mua trước.” Diệp Phi dừng lại một chút: “Thật ra người đã đặt chiếc váy cưới này bốn tháng sau mới kết hôn. Nếu không chị bồi thường cho người ta ít tiền, để người ta

nhường váy cho chị đi!”

Thiên Tịnh liên tục gật đầu, dù sao thì lúc kết hôn, cô nhất định phải có váy cưới.

“Cũng được! Cô đi đàm phán với người ta, tôi cho cô ấy một trăm nghìn tệ!” Cô ta hào phóng nói.

Diệp Phi cười: “Chị cảm thấy người có thể mua một chiếc váy cưới với giá mười triệu tệ sẽ cần một trăm nghìn tệ của chị à? Cũng chỉ có chị mới coi một trăm nghìn tệ đáng giá thôi.”

Thiên Tịnh cảm thấy như bản thân bị khinh thường, mặt cô tái mét, xung quanh truyền đến không ít những tiếng à ừ đồng ý với Diệp Phi.

“Tôi cũng chẳng biết giá cả thị trường như thế nào? Cô ra giá đi, tôi nhất định không mắc cả!” Cô ta bày ra dáng vẻ nhà giàu hào phóng.

“Đúng là chị họ của em thật hào phóng! Hào phóng như thế này mới xứng đáng với vị trí nữ chủ nhân của nhà họ Mộ chứ. Thế này đi, chị cho người ta năm triệu tệ tiền bồi thường. Tôi đảm bảo cô ấy sẽ nhường váy cưới cho chị.” Diệp Phi kích thích nói.

Thiên Tịnh ghen hòng, cô ta chắc chắn là Diệp Phi đang lừa tiền của cô ta.

Diệp Phi cười cười nhìn Thiên Tịnh: “Chị sao vậy? Chị họ không có năm triệu tệ sao? Thế thì không dễ giải quyết rồi. Tôi nghĩ là chị vẫn nên chọn chiếc áo cưới khác rẻ tiền hơn đi thôi.”

Thiên Tịnh nhả ra từng chữ, kiên quyết không để Diệp Phi khinh thường cô: “Tôi mua!”

“Được thôi! Hai người mau đi thanh toán, Thiên Tịnh còn đang chờ mặc thử váy cưới kia kìa!” Diệp Phi gọi nhân viên đến.

Nhân viên cầm lấy thẻ ngân hàng của Thiên Tịnh quẹt thẻ lên máy. Đáy lòng Thiên Tịnh đau đớn, Liễu Họa cho cô ta mười triệu tệ để mua váy cưới. Nhưng cô tiêu quá lên rồi, năm triệu tệ này, cô vẫn còn chưa biết phải nói sao với Liễu Họa.

Nhưng trong lúc này, cô không thể chịu khuất phục được.

Quẹt thẻ thanh toán hết mười lăm triệu tệ xong, cuối cùng cô cũng có thể mặc thử rồi.

Chiếc váy cưới này nhất định là sản phẩm hàng đầu. Mọi chi tiết trên váy cưới đều được làm cẩn thận, tinh tế khiến người ta kinh ngạc. Thiên Tịnh mặc chiếc váy cưới này lên, đến bản thân cô ta cũng bị vẻ đẹp của chiếc váy này hạ gục rồi.

Cô ta xách váy, đi tới trước mặt Diệp Phi: “Em họ à, lúc chị kết hôn thì em làm phù dâu cho chị nhé? Làm chứng cho tình yêu của chị và Mộ Thương Nam.”

Cô ta thâm độc nói. Chẳng có gì kích động hơn việc nhìn thấy người mình yêu phải cưới người đàn bà khác đúng không?

Ha ha, Diệp Phi dám lừa tiền cô ta, cô ta phải đem tất cả trả thù lại, không thể để cho Diệp Phi yên thân!

“Chị yên tâm, tháng sau tôi vẫn là trợ lý đặc biệt của tổng giám đốc Mộ. Lúc chị kết hôn tôi nhất định sẽ có mặt!” Diệp Phi đưa đầu lưỡi liếm môi.

Thiên Tịnh dám chọc giận cô, cô liền dám truyền scandal với Mộ Thương Nam trong hôn lễ!

Cô bảo đảm sẽ để cho hôn lễ trở thành nỗi ác mộng cả đời của Thiên Tịnh!

Khuôn mặt Thiên Tịnh co rút, Diệp Phi hoàn toàn không hề bị kích động, hơn nữa lại còn rất mong đợi!

Cô ta dự cảm được Diệp Phi muốn làm gì rồi!

Tay cô ta nắm thành quả đấm, hồi hận vừa nãy đã nói để cho Diệp Phi tham gia hôn lễ.

Cô ta mang đám bạn đi thay quần áo, lại nghe thêm một đồng lời lẽ nịnh hót nữa rồi mới rời cửa tiệm.

Diệp Phi để cho nhân viên thông báo với nhà thiết kế tới sửa váy cưới. Thật ra thì chiếc váy cưới kia căn bản chưa hề được bán cho ai cả, là cô cố ý muốn hành hạ Thiên Tịnh thôi.

Thiên Tịnh tốn thêm năm triệu để cho cô tham gia hôn lễ. Ừ, đáng giá!

Cô không ngu ngốc mà thù oán với tiền nong. Thiên Tịnh yêu Mộ Thương Nam thì cứ để cho cô ta yêu đi, cô chỉ thích tiền của Mộ

Thương Nam thôi!

Ánh mắt cô lưu luyến trên chiếc váy cưới. Chiếc váy này thật sự rất đẹp.

“Thích chiếc váy cưới này sao?” Giọng nói của một người đàn ông vang lên phía sau lưng Diệp Phi.

Chương 88

“Không thích. Ta chỉ thích tình yêu đơn giản thôi.” Diệp Phi chẳng cần quay đầu lại nhìn, chỉ cần nghe thanh âm cũng biết là ai.

“Không nhất định là dưới lớp vỏ bọc hoa lệ kia không có tình yêu đơn giản. Nhưng mà, không thích chiếc váy cưới này là đúng rồi. Chỉ có chiếc váy cưới tốt nhất mới xứng với con thôi.”

Diệp Phi quay đầu nhìn Tiểu Thành Thành: “Này, ông ời, ông có biết chiếc váy cưới này bao nhiêu tiền không?”

Chết mất, cô xứng với chiếc váy cưới tốt hơn sao? Chiếc váy cưới này đã tốn mất mười triệu tệ rồi đấy, vậy chiếc váy của cô phải trị giá bao nhiêu tiền đây?

Trên người cô còn chẳng có đến mấy trăm tệ, giai cấp vô sản thực sự đây nè!

“Sau này ông sẽ để thằng cháu của ông mua chiếc váy tốt nhất cho con.” Thành Thành nói.

Diệp phi cắn môi. Ông còn chẳng nhớ được cháu trai mình là ai, làm sao mà nhớ được chuyện để cháu trai mình mua váy cưới cho cô đây.

“Ông ời, ông vẫn nên cố gắng nhớ ra cháu trai của mình là ai đi đã!”

“Nhớ ra nó để làm gì chứ? Chúng ta mới không thèm nhớ đến cái thằng oắt đấy. Có còn cái gì mà siêu hot trên mạng kia không? Ta muốn ăn.” Thành Thành xoa bụng nói.

“Được thôi, ông quay về phòng nghỉ trước. Con sẽ bảo Nhiếp Hạo đi mua.” Diệp Phi đỡ ông lên cầu thang: “Đúng rồi ông ời, bạn con, Thủy Tinh, tuần sau cô ấy kết hôn rồi, ông đi tham dự hôn lễ cùng con nhé.”

Cô nghĩ rằng trong hôn lễ chắc chắn sẽ có rất nhiều đồ ăn ngon. Và nhờ đâu có ai đó nhận ra ông thì cô có thể giúp ông tìm ra gia đình mình rồi.

Đáy mắt Thành Thành xuất hiện một tia sâu xa: “Không đi. Ta ở nhà trông cửa tiệm cho con.”

Cô nhóc nhà họ Thủy phải kết hôn rồi sao. Nhanh thật đấy. Ai, cháu trai ông vẫn còn chưa lấy vợ đâu!

Ông lão không đồng ý đi, Diệp Phi cũng đành chịu. Cô nghĩ rằng mình vẫn còn thời gian một tuần nữa để từ từ thuyết phục ông. Ông lão kiểu gì cũng sẽ đồng ý đi với cô.

Kết quả là, cứ nói đến ngày cưới của Thủy Tinh là ông lão đều không chịu đi, thậm chí cô lấy cả thức ăn ngon ra dụ dỗ mà vẫn không được.

Diệp Phi chỉ đành bảo Nhiếp Hạo để lại mấy người vệ sĩ bảo vệ cho Thành Thành, cô tham dự hôn lễ cùng với Nhiếp Hạo.

Hôn lễ giữa hai nhà họ Bắc Minh và nhà họ Thủy được tổ chức vô

cùng long trọng. Tin tức kết hôn sớm đã được biết đến rộng rãi trong giới quý tộc. Tất cả các danh gia vọng tộc dường như đều đến chúc mừng. Nhà thờ được trang trí vừa trang trọng lại vừa lãng mạn.

Diệp Phi là phù dâu của Thủy Tinh. Cô luôn luôn đi bên cạnh Thủy Tinh. Hôm nay Thủy Tinh im lặng khác thường, mà Bắc Minh PHong còn chẳng mở miệng nói lấy một từ.

Cả hai người đều có giống như sắp kết hôn, mà ngược lại trông giống như tham gia tang lễ thì đúng hơn.

Dù cho có phóng viên đến chụp ảnh thì cũng chẳng có vị phóng viên nào có thể chụp được một bức ảnh hai người họ vui vẻ tươi cười.

Hôn lễ được tổ chức theo đúng quy trình. Chủ hôn hỏi cô dâu chú rể có đồng ý lấy nhau không. Trong lúc này, hai người phối hợp rất tốt đều nói đồng ý, sau đó trao đổi nhẫn cho nhau.

Diệp Phi đi theo Thủy Tinh xuống phía dưới sân khấu. Hôn lễ kết thúc liền đến tiệc cưới với đồ ăn phương tây được tổ chức ngoài sân nhà thờ. Bọn họ cần phải kính rượu tất cả bạn bè, người thân.

Bắc Minh Phong quay đầu nhìn Diệp Phi: “Hai nhà chúng tôi có chuyện riêng cần phải nói với Thủy Tinh, cô không tiện vào đâu.”

Diệp Phi dừng lại bước chân. Ánh mắt cô chú ý đến hàng lông mày nhíu chặt của Bắc Minh Phong, không biết có chuyện gì khiến khuôn mặt anh trông nặng nề đến vậy.

Thủy Tinh đi theo Bắc Minh Phong vào phòng nghỉ, cha mẹ của Bắc

Minh Phong cũng như cha mẹ của cô ấy đều đang ở trong phòng.

“Có chuyện gì? Anh nói đi.” Cô không nghĩ gì liền hỏi. Hợp đồng đã vô cùng hà khắc rồi, cô cũng không biết còn gì có thể hà khắc hơn được nữa. Nếu như thực sự muốn để nhà họ Thủy phải phá sản thì cô càng phải cảm ơn bọn họ rồi.

Hàng lông mày của Bắc Minh Phong nhíu chặt lại với nhau: “Có chuyện này cần thông báo cho cô biết. Có một người phụ nữ mang thai con của tôi, tôi cần đứa trẻ này. Dù sao thì cô cũng không có ý định thực hiện nghĩa vụ vợ chồng với tôi. Chỉ đành để người khác chịu khổ thay cô, giúp cô sinh một đứa con. Khi đứa trẻ được sinh ra rồi sẽ được ôm đến cho cô, cô sẽ trở thành mẹ của đứa trẻ rồi.”

Anh liên tục nói, không ngắt nghỉ lấy một hơi.

Trong đầu Thủy Tinh như bị sét đánh, hoàn toàn trống rỗng. Cô vừa mới kết hôn, chồng của cô liền nói với cô rằng anh đã làm cho người phụ nữ khác có thai rồi.

Cô mở to mắt nhìn anh: “Nếu anh đã có người phụ nữ khác rồi, chúng ta ly hôn thôi.”

Cô cố nén tất cả sự tức giận, bình tĩnh mà đưa ra yêu cầu ly hôn với anh, có thể lần này cô sẽ được tự do.

Bắc Minh Phong mím chặt môi thành đường thẳng, anh sợ cô sẽ bỏ đi nên mới nói ra chuyện đó vào lúc này.

“Nếu ly hôn, hai công ty của cả hai nhà đều sẽ bị phá sản. Thế nên cô

hãy tiếp tục giữ vững vị trí nữ chủ nhân của nhà họ Bắc Minh đi. Người phụ nữ đó chẳng ảnh hưởng gì đến cô cả, đến đứa trẻ trên danh nghĩa cũng là con của cô. Có người giúp cô làm một chuyện mà cô không muốn làm, không tốt sao?”

Thủy Tinh tát một cái thật mạnh lên khuôn mặt Bắc Minh Phong, động tác mạnh mẽ thổi bay cả những giọt nước mắt của cô: “Bắc Minh Phong, anh có thể vô sỉ hơn được nữa không?”

Bắc Minh Phong im lặng chịu đựng cái tát của cô: “Đứa trẻ vô tội, hơn nữa cũng chẳng ảnh hưởng gì đến cô cả. Cả đời này cô sẽ là nữ chủ nhân của nhà họ Bắc Minh.”

Anh hét lớn. Anh sẽ không để bất kỳ ai ảnh hưởng đến vị trí của Thủy Tinh. Vợ của anh cả đời này sẽ chỉ là một người mà thôi, đó chính là Thủy Tinh!

Thủy Tinh dường như nghe thấy một trò đùa: “Chúc mừng anh, anh vừa phá vỡ giới hạn liêm sỉ của anh trong lòng tôi rồi đấy! Không những vô sỉ mà anh còn là một tên khốn nạn nữa! Tôi chắc chắn sẽ ly hôn với anh. Kể cả nhà họ Thủy chúng tôi có bị phá sản, tôi cũng sẽ không để anh nhục nhã tôi như thế!”

Cô nhìn sang cha mẹ mình. Nỗi nhục nhã này, dù chỉ phải chịu đựng có một ngày thôi, cô cũng muốn chết quách đi cho rồi.

“Ly hôn đi! Nhà họ Bắc Minh các người thật quá đáng! Các người coi con gái nhà họ Thủy chúng tôi ra cái gì chứ?” Cha Thủy Tinh - Thủy Quân đập bàn đứng dậy.

“Đừng quên rằng chính Thủy Tinh nhà các người đã làm loạn ở bên ngoài trước đây. Phong nhi nhà chúng tôi có làm gì thì cũng không được coi là có lỗi với Thủy Tinh!” Đào Dung đứng lên, bênh con trai mình.

“Con gái tôi cũng không làm ra một đứa trẻ đâu!” Thủy Quân sẵn giọng đáp trả.

“Con gái các người chịu sinh con cho nhà chúng tôi sao? Chẳng lẽ nó không sinh thì nhà chúng tôi cứ thế mà đoạn tử tuyệt tôn à? Hơn nữa, ai biết được nó có bao nhiêu lần phá thai rồi?” Đào Dung nói.

Thật ra thì bà ta càng hài lòng cô gái kia hơn, ít nhất cô ta là xử nữ, lại mang thai người thừa kế cho nhà bọn họ!

“Đã như vậy liền ly dị đi. Bắc Minh Phong cưới người đàn bà kia, một nhà đoàn tụ, tôi đi!” Thủy Tinh nghe ra ý khinh bỉ trong lời nói của Đào Dung, bởi vì cô không phải là xử nữ, Đào Dung liền xem thường cô đủ kiểu.

“Tôi sẽ không ly dị!” Lời của Bắc Minh Phong tràn ra từ kẽ răng.

“Đúng, dựa vào cái gì mà bắt ly dị, để cho công ty chúng tôi bị tổn thất? Chúng tôi cho cô vị trí thiếu phu nhân đã là nhân nhượng lớn nhất của Phong nhi rồi!” Đào Dung nói.

Thủy Tinh đau lòng đến chết lặng. Đó là một nỗi đau đến mức khiến cho người ta không biết thế nào là đau nữa, trái tim không còn cảm giác.

Đây chính là nhân nhượng lớn nhất của Bắc Minh Phong đối với cô ư? Trói buộc cô, để cho cả đời cô phải nhìn thấy anh ta thân thiết, sinh con dưỡng cái với người đàn bà khác?

Trông mắt thật to nhìn về phía Bắc Minh Phong, đáy mắt cô ngân ngấn nước: “Là do hồi còn bé tôi làm bẩn quần áo anh, do tôi bỏ con tôm vào trong bát canh của anh khiến anh dị ứng nằm viện, do tôi cố ý chọc tức bạn gái anh, hay là do tôi thừa lúc anh ngủ mà trang điểm cho anh như con gái? Anh không thích tôi chỗ nào, tôi sẽ sửa đổi. Chúng ta ly dị đi, sau này tôi sẽ không làm phiền anh nữa, có được không?”

Cô bỏ qua tất cả tôn nghiêm, cầu xin anh.

Chương 89

4589. Sắc mặt Bắc Minh Phong giật nhẹ, cho dù anh dùng hết ý chí cũng không khống chế được tâm trạng của mình, “Anh nói rồi, vợ của anh chỉ có mình em. Chỉ là có thêm một đứa con thôi.”

Thủy Tinh cười lạnh, tất cả hy vọng đều biến thành thất vọng, cô không hiểu sao có người có thể tổn thương người khác một cách hùng hồn như vậy được.

Em chỉ là đâm anh một nhát, dù sao anh cũng sẽ lành lại thôi.

“Bố mẹ, con muốn ly hôn.” Cô nhìn bố mẹ mình.

“Ly hôn, nhất định phải ly hôn rồi, chỉ là bây giờ còn chưa được, cho bố thời gian hai năm, bố xử lý chuyện của công, như vậy con có thể vừa ly hôn, vừa không ảnh hưởng đến công ty.” Thủy Quân nói.

Mẹ của Thủy Tinh lau nước mắt, “Ông chỉ biết có công ty! Con gái chịu ầm ức như vậy ông đều không quan tâm?”

“Bà hiểu cái gì? Phá sản rồi thì bà còn sống được sao?” Thủy Quân nhìn con gái mình, “Hai năm thôi, bố bảo đảm xử lý hết chuyện của công ty trong hai năm!”

Cổ họng Thủy Tinh như nghẹn lại, khiến cô thở không được, nhưng mà cô không thể tiếp tục dù chỉ một ngày!

Một lúc lâu sau, cô mới nặn ra được chữ, “Được, con đợi bố hai năm.”

Mỗi chữ đều như một nhát dao cứa vào cổ họng của cô, đau đến tan nát cả tâm can.

Đào Dung hừ lạnh, “Nếu trong hai năm có thể giải quyết xong chuyện công ty, không ảnh hưởng công ty, chúng tôi mong ly hôn vô cùng, vạch rõ quan hệ với loại phụ nữ hạ tiện như cô!”

“Cô ấy là vợ con, con đã lấy thì sẽ không ly hôn!” Bắc Minh Phong không thể không nhắc mẹ mình.

“Ly hôn hay không không phải anh nói là xong! Bây giờ không phải nên mời rượu rồi sao?” Thủy Tinh sải bước ra cửa phòng, đứng ở đây tới mức thiếu oxy rồi.

Bắc Minh Phong vội vàng đi theo cô, đi bên cạnh cô không dám rời nửa bước.

Diệp Phi hoàn toàn không hiểu Thủy Tinh rốt cuộc đã chịu đả kích gì, Thủy Tinh sau khi trở ra lại cười cười nói nói, hơn nữa với ai cũng uống rượu.

Bắc Minh Phong vẫn là đáng vẻ ban nãy, chân mày nhú còn chặt hơn nữa.

“Thủy Tinh, em uống rượu ít thôi! Sẽ say đó!” Diệp Phi không thể không ngăn Thủy Tinh lại, kính rượu thì nhấp môi một chút là được

rồi, mà Thủy Tinh lại uống cả ly thế này!

“Ha ha ha, bây giờ em rất tỉnh táo em không có say! Rượu này uống ngon lắm, hơn nữa uống không say! Diệp Phi, chị cũng uống đi.” Thủy Tinh dúm vào tay Diệp Phi ly rượu.

“Chị không uống rượu,” Diệp Phi vội nói, nhìn thấy sắc mặt Thủy Tinh không ổn, “Có phải em muốn nôn không? Chị đỡ em vào nhà vệ sinh!”

Cô dìu Thủy Tinh vào nhà vệ sinh.

Bắc Minh Phong cũng đi cùng, lòng anh không lúc nào an tâm, nhưng mà anh không thể vào nhà vệ sinh nữ, chỉ có thể đứng bên ngoài đợi.

Tay anh ấn vào huyệt thái dương đau nhức, vốn dĩ muốn bồi thường một số tiền, kết quả cô gái đó lại mang thai, cô ta có một tập hồ sơ chứng minh của bệnh viện, chứng minh cô ta còn trinh bị cưỡng ép, chứng minh cô ta mang thai, anh tìm không được điểm khả nghi của cô.

Mà anh thật sự cần gấp một đứa con, Bắc Minh là gia tộc lớn, anh bắt buộc phải có người kế thừa, nếu không địa vị tổng giám đốc của Bắc Mộ gia sẽ rơi vào tay của người chú.

Mỗi ngày Thủy Tinh đều đối xử với anh như kẻ thù, anh biết Thủy Tinh hận anh ép cưới, cô vốn sẽ không sinh con cho anh.

Anh từng nghĩ chỉ cần cô gái đó sinh con xong, anh sẽ chi một số tiền đưa cô ta ra nước ngoài, đứa con cũng có thể nuôi ở một nơi mà Thủy Tinh không nhìn thấy, nơi đây chỉ có anh và Thủy Tinh, cô vui

như thế nào cũng được, chỉ cần anh nhìn thấy cô, chỉ cần để anh có thể nhìn thấy cô ở bên cạnh anh là đủ rồi.

Anh đau khổ nhắm mắt lại...

Trong nhà vệ sinh, Thủy Tinh nôn ra tất cả rượu, lúc này nước mắt mới tuôn ra như vỡ đê.

“Diệp Phi, đưa em đi đi, cầu xin chị đưa em đi! Còn ở lại là em sẽ chết!” Cô đã dùng cả sinh mạng để tham gia bữa tiệc rồi, nghĩ tới chuyện Bắc Minh Phong và người phụ nữ khác tới con cũng có rồi thì giống như có người dùng tay xé cô ra từng mảnh từng mảnh vậy.

“Được, chị đưa em đi, em đừng khóc!” Diệp Phi nhìn Thủy Tinh sắp không chống đỡ nổi nữa, chỉ đành đồng ý với Thủy Tinh.

Cô dẫn Thủy Tinh chạy trốn từ cửa sổ nhà vệ sinh, may là ở tầng một nên không có chướng ngại nào với họ. Mà Thủy Tinh mặc váy cưới ngắn, bỏ đi chiếc khăn voan trên đầu thì không khác gì mấy so với lễ phục bình thường.

Hai người họ trốn ra từ cửa sau của nhà thờ, gọi một chiếc taxi rồi đi mất.

Trong nhà thờ, Bắc Minh Phong đợi mãi không thấy Thủy Tinh bước ra, “Thủy Tinh, em làm sao vậy? Có cần gọi bác sĩ cho em không?”

Nhưng lại không nghe thấy tiếng trả lời của cô gái, trong lòng anh không yên, anh một chân đá cửa nhà vệ sinh, trong nhà vệ sinh trống không không có người nào!

“Thủy Tinh!” Tay anh vo thành nắm đấm, cô tưởng như vậy thì có thể bỏ trốn sao?

“Người đâu! Kiểm tra camera, xem Thủy Tinh rốt cuộc đã đi đâu!” Anh ra lệnh cho thủ hạ của mình.

—

Trong quán bar, Thủy Tinh vừa kể cả câu chuyện cho Diệp Phi, vừa rót rượu cho mình.

Diệp Phi cuối cùng đã biết Thủy Tinh chịu phải đả kích gì, “Bắc Minh Phong cũng thật quá đáng! Em muốn khóc cứ khóc đi!”

Tiếng cười của Thủy Tinh trong như tiếng chuông bạc, “Sao em lại khóc? Như vậy không tốt sao? Chồng em chu đáo biết bao, biết em không muốn sinh con cho anh ta, ngay cả con anh ta cũng sinh xong cho em rồi!”

Ha ha ha ha! Thủy Tinh ôm bụng cười, thật tình cười đến sặc hông luôn rồi!

Chỉ có Diệp Phi biết, phía sau nụ cười của Thủy Tinh là bao nhiêu nước mắt và tan vỡ.

“Cô bé, đừng nhắc tới anh ta nữa, chị uống với em tới thiên hoang địa lão!” Diệp Phi nâng ly rượu lên cạn cùng Thủy Tinh.

Tay của Thủy Tinh kéo tay của Diệp Phi, “Hãy trân trọng học trưởng

Cung đi chị, bây giờ người con trai si tình đợi một người con gái cả mấy năm như anh ấy quả thực tuyệt chủng mất rồi.”

Diệp Phi cong khóe môi cười một cách bất đắc dĩ, cô biết Cung Trạch Vũ rất tốt, nhưng mà tình cảm của cô dành cho anh chỉ như anh trai mà thôi.

“Hi, các cô gái xinh đẹp, có phiền không nếu tôi cùng uống rượu với hai người?” Một người con trai tóc vàng mắt xanh bước đến, “Tôi tên George, bảo bối, cô rất đẹp, tại sao lại khóc vậy? Đáng vẻ cô khóc đến cả Thượng Đế nhìn thấy cũng sẽ đau lòng.”

Thủy Tinh đưa tay sờ vào cặp mắt xanh của anh, “Mèo Ba Từ à, đẹp thật đấy. Anh nói xem Thượng Đế có phải rất ghét tôi không? Cho nên mới làm cho tôi đau khổ thế này?”

“Không phải, tôi đảm bảo đó không phải là ý định ban đầu của Thượng Đế, bởi vì tôi chính là người được Ngài phái xuống cứu vớt tất cả những nỗi đau khổ của cô đây! Bảo bối, cô thật sự rất đẹp, đặc biệt là đáng vẻ rưng rưng nước mắt như vậy.” George cầm ly rượu lên cạn ly với Thủy Tinh.

Diệp Phi không thể không phục tài tán gái của đàn ông ngoại quốc, dường như bọn họ mở miệng ra đều có thể thành thơ tình cả.

Nhưng mà, sự việc phát triển dường như vượt qua sự tưởng tượng của cô.

Thủy Tinh và George chưa uống bao nhiêu thì Thủy Tinh đã dựa vào vai của người đàn ông đó rồi, “George, tôi mượn bờ vai anh dựa vào

một chút.”

“Chỉ cần cô cần, bờ vai của tôi mãi mãi sẽ là chỗ dựa vững chắc của cô.” George nói rồi cúi đầu hôn lên đôi mắt của Thủy Tinh, hôn đi giọt nước mắt của cô!

Đột nhiên, một âm thanh cực lớn, Bắc Minh Phong đá văng bàn ghế ra, xông thẳng qua phía bên này, anh tức giận rít lên từng chữ một một cách âm u lạnh lẽo, “Buông vợ của tôi ra! Người đâu, đánh cho ta!”

Chương 90

4590. Bắc Minh Phong tiến đến cạnh Thủy Tinh, một tay nắm lấy George ném xuống đất.

“George!” Thủy Tinh kêu lên, cô đẩy Bắc Minh Phong ra, “Anh có quyền gì đánh George?”

“Anh ta đụng vào vợ anh!” Bắc Minh Phong lớn tiếng, dám cướp người phụ nữ của anh, Kiều Trị không đáng chết sao!

Thủy Tinh cười lạnh, “Vậy có phải tôi cũng có thể đánh người phụ nữ bên ngoài của anh không? Bắc Minh Phong, tôi chưa từng quản anh ở ngoài chơi đùa thế nào, anh cũng không có quyền quản tôi!”

“Anh không chơi đùa với phụ nữ bên ngoài! Lần đó là ngoài ý muốn! Anh và người phụ nữ đó chỉ có một lần, sau này anh cũng không gặp cô ta nữa, cô ấy sinh con xong sẽ đi, em hiểu không? Cô ta không ảnh hưởng gì tới em cả!” Bắc Minh Phong cố gắng giải thích, vợ của anh chỉ có cô, cho dù cô cả đời không cho anh chạm vào, anh cũng sẽ không chạm vào người phụ nữ khác.

“Ha ha ha,” Thủy Tinh nhin không được cười thành tiếng, “Anh đang khoe khoang sự trung thành của anh dành cho tôi sao? Đừng làm người khác ghê tởm, con cũng có rồi, anh đụng vào người phụ nữ đó mấy lần cũng không có gì khác biệt! Hai năm sau chúng ta sẽ ly hôn, mọi người có tan có hợp, không quản anh, anh cũng không cần quản

tôi, tôi gánh vị trí thiếu phu nhân của Bắc Minh gia trong hai năm thôi.”

Đây là cực hạn của cô, tính từ ngày kết hôn, hai năm sau cô sẽ tự do rồi.

Sắc mặt Bắc Minh Phong xanh mét, ngày mà họ kết hôn, cô đã tính toán lúc nào ly hôn rồi.

“Cho dù chỉ có một ngày, em cũng là vợ của anh! Đánh!” Anh ra lệnh cho thuộc hạ, hận không thể phanh thây George thành từng mảnh!

Thủy Tinh bị chọc giận, George vốn dĩ là người qua đường, anh ta chỉ cùng cô uống vài ly rượu, rốt cuộc thì anh ta có gì sai?

Cô cất bước chạy qua, muốn ngăn thuộc hạ của Bắc Minh Phong lại thì bị cánh tay của Bắc Minh Phong giữ chặt lấy eo mình.

Bắc Minh Phong bế xốc cô lên, sự quan tâm cô dành cho George khiến anh muốn bóp chết cô!

“Đồ khốn! Anh bỏ tôi xuống! George, George!” Thủy Tinh gọi lớn, cô dùng nắm đấm, bạt tay của mình đánh vào mặt anh.

Bắc Minh Phong mặc cho cô đánh vào mặt mình, ôm lấy cô đi ra khỏi quán bar, ngồi vào xe anh.

Diệp Phi gọi Nhiếp Hạo tới cứu George, đưa George về quán của cô, Thủy gia đã quyết định hai năm sau ly hôn, Thủy Tinh cũng chỉ có thể cùng Bắc Minh Phong trở về Bắc Minh gia, điểm này cô cũng hết cách.

Dáng vẻ đau khổ của Thủy Tinh vẫn luôn hiện lên trong đầu của cô mãi không đi, cô nghĩ Thủy Tinh cũng có cảm tình với Bắc Minh Phong, nếu không sẽ không đau lòng tới mức độ này.

Trước giờ cô chưa từng nhớ Mộ Thương Nam như vậy, cũng có thể cầu xin Mộ Thương Nam để Bắc Minh Phong ly hôn, Thủy Tinh cũng không cần đau khổ như vậy nữa.

Nghĩ xong, cô do dự gửi một tin nhắn cho anh.

“Khi nào anh về?”

Điện thoại rất nhanh vang lên chuông báo, một tin nhắn trả lời.

“Nhớ anh rồi?” Mộ Thương Nam hồi âm.

Gương mặt nhỏ của Diệp Phi cứng đờ, chưa từng gặp qua đàn ông không biết xấu hổ như vậy.

“Không nhớ.”

“Ừ.”

Diệp Phi nhìn chăm chú màn hình điện thoại, một câu “Ừ” là hết rồi?

“Vậy khi nào anh về?” Cô chỉ sợ anh offline, truy hỏi.

“Lúc em nhớ anh, anh sẽ về.” Mộ Thương Nam trả lời.

Diệp Phi tức đến nổ mắt, cô không nói nhớ anh, anh sẽ không về sao?

Có bản lĩnh thì cả đời đừng về! Cô thầm mắng, tắt điện thoại, đừng nghĩ sẽ làm cô nói nhớ anh.

Bên kia đầu điện thoại, Mộ Thương Nam cầm di động nhìn màn hình, cô gái nhỏ không nói gì nữa.

Anh tức đến ném điện thoại, anh đều nhớ cô không biết bao nhiêu lần rồi, cô nhớ anh một chút cũng không được, cho dù gạt anh một chút cũng không được à?

“Người đâu, đã quét sạch người của Âm Dạ chưa?” Anh gọi thuộc hạ của mình lại.

“Còn một số người ẩn náu trong các tập đoàn vẫn chưa moi ra được.” Thuộc hạ trình bày

Lông mày Mộ Thương Nam nhíu lại, “Tiếp tục moi ra, trong một tuần phải moi ra hết tất cả người trong Âm Dạ!”

Tay anh gõ trên bàn, người của Âm Dạ ăn cắp thông tin buôn bán và cơ mật công ty của họ, lén lút nói cho tập đoàn công ty của Âm Dạ, công ty liên minh của họ đã mất không ít những hợp đồng vốn có thể tới tay rồi.

Bởi vì người của Âm Dạ biết giá sà của họ, nên dùng những giá cả thấp hơn giá sà của họ để ký hợp đồng.

Loại cạnh tranh tiêu cực này, thân là thủ lĩnh của liên minh, nhất định phải bảo vệ lợi ích của tất cả tập đoàn công ty.

Nhưng giới hạn là một tuần, anh chỉ có thể nhịn một tuần không gặp cô hái nhỏ của mình rồi!

Báo cáo xét nghiệm DNA đã có rồi, trở về anh có thể nói với cô chân tướng của mọi việc!

-

Bắc Minh gia, Bắc Minh Phong ẵm cô vào biệt thự mới buông tay.

Nắm đấm của Thủy Tinh không ngừng đấm xuống đầu anh, cô uống say, khi này vẫn trong trạng thái càng uống càng tỉnh, nhưng bây giờ rượu đều lên tới não rồi, trong đầu cô là một mớ hỗn động, hận tới mức muốn đánh chết người đàn ông trước mặt.

“Á!” Một tiếng la của phụ nữ vang lên sau lưng cô, “Dì ơi, dì ơi!”

Rõ ràng cô gái bị cảnh tượng Thủy Tinh đánh Bắc Minh Phong dọa rồi.

Thủy Tinh quay đầu nhìn cô gái đó, cô chưa từng thấy qua cô gái này, nhìn cách ăn mặc không giống như người hầu.

Đào Dung nghe thấy cô gái kêu thì vội chạy tới, “Lăng Tuyết, làm con sợ rồi à? Con không sao chứ? Đứa nhỏ không sao chứ?”

“Không ạ, lần đầu tiên thấy cảnh đánh nhau, anh Phong hình như bị

thương rồi.” Lăng Tuyết sờ tay lên bụng, ánh mắt dịu dàng nhìn Bắc Minh Phong.

“Nó chính là người phụ nữ đánh đá, con đừng để ý tới nó, qua hai năm là nó cuốn gói khỏi nhà rồi, con ngoan ngoan sinh cháu cho ta, ta sẽ cho con làm thiếu phu nhân của nhà chúng ta!” Đào Dung nói.

Lăng Tuyết kéo kéo tay áo của Đào Dung, “Dì à, con không nghĩ đến vị trí thiếu phu nhân, con chỉ không muốn làm hại tới đứa trẻ vô tội, dì đừng nói vậy, thiếu phu nhân sẽ không vui đâu!”

“Lo nó vui hay không vui, một tiện nhân bước chân vào nhà chúng ta, ta còn ghét nó làm dơ sàn nhà của ta đây này!” Đào Dung hung hăng nói.

Tay của Thủy Tinh xoa xoa cái đầu ong ong của mình, là say rượu, nhưng mà ý thức của cô còn chưa say, “Vậy thì bây giờ đuổi tôi đi đi, tôi cảm kích còn không hết nữa kìa!”

Cô lão đảo đi về phía cửa lớn.

Bắc Minh Phong một tay ôm lấy cô gái nhỏ, bế lên vai đưa cô lên lầu, “Trừ nơi này ra, em không được phép đi đâu cả!”

Anh hung hăng nói, cô còn dám rời khỏi anh nửa bước, thử xem sao!

Dù sao anh cũng không dám nếm trải tâm trạng không tìm thấy cô nữa, dường như đánh mất cả thế giới vậy.

Thủy Tinh bị anh khiêng vào phòng ngủ, vốn dĩ trong đầu đang say

rượu thì càng thêm say, anh vừa đặt cô xuống, cô đã nôn ọe ra rồi, tất cả rượu và thức ăn trong bao tử đều bị phun lên người anh rồi.

Bắc Minh Phong nhúu chặt chân mày, người phụ nữ này dường như là oan gia trời sinh của anh, mỗi lần không chơi anh tới mức anh chặt vật đến tột cùng thì cô đều không tha cho anh!

“Oẹ!” Thủy Tinh vốn dĩ không kiềm chế được nữa, liên tiếp nôn hết ra ngoài.

Bắc Minh Phong đứng yên tại chỗ, biến mình thành thùng rác thịt người, tay anh vờ nhẹ vào lưng của cô để cô ới thoải mái, cho đến lúc cô ới xong hết rồi anh mới bế cô lên, đưa cô vào phòng vệ sinh tắm rửa, trên người cô cũng dính vết nôn của mình rồi.

Trong bồn tắm, anh cẩn thận tắm cho Thủy Tinh, giống như đang cầm một viên ngọc quý báu hiếm có vậy, “Thủy Tinh, còn nhớ lúc em còn nhỏ, anh cũng tắm cho em như thế này không?”

Đầu anh hôn lên đôi mắt của cô, lau hết đi nước mắt của cô, rốt cuộc là sai ở đâu mà khiến họ càng đi càng xa nhau?

Anh bước vào bồn tắm, ôm lấy cô gái nhỏ vào lòng, không kiềm được mà hôn lên môi cô...

Chương 91

Đôi môi cô ngon mọng như thạch rau câu, khiến Bắc Minh Phong cắn bản kiềm không được ý nghĩ muốn ăn cô.

“Thủy Tinh, xem như chúng ta đều sai cả, chúng ta làm lại từ đầu được không?” Từng chữ thoát ra từ đôi môi đang dính chặt của hai người.

Không ai biết hôm đó sau khi trúng thuốc xong anh đã hối hận thế nào, anh không kiềm được mà tóm đại một người phụ nữ ở trong hẻm để giải quyết nhu cầu.

Nếu như anh kiềm chế được thì sẽ không có Lăng Tuyết cũng không có đứa con, anh và Thủy Tinh có lẽ cũng sẽ không tệ như bây giờ.

Anh ôm cô chặt nhất có thể, giống như ôm cả xương cốt bên trong, mỗi khi nghe cô nói muốn bỏ đi muốn ly hôn, tim anh lại như bị moi hết ra ngoài.

“Thủy Tinh đừng rời xa anh, em không thích con của Lăng Tuyết thì chúng ta tự sinh.” Cuối cùng anh cũng nghĩ ra cách giải quyết tốt nhất.

Một đứa con, chỉ cần anh và Thủy Tinh có con, cho dù là hai năm hay bao lâu nữa, Thủy Tinh cũng sẽ không rời xa anh nữa!

Anh nghiêng người ép sát thân hình của Thủy Tinh, hoàn toàn không

thể khống chế được hành động của bản thân mình, anh chiếm lấy cô.

Thủy Tinh bị làm đến mức rất không thoải mái, cô đã say đến ngủ mê man, không biết xảy ra chuyện gì mà cảm thấy rất khó chịu.

Cô bất lực rên nhẹ, giống như bị lạc trong biển sâu mà không thể tìm thấy nơi nương tựa, bị sóng biển đánh lên xuống.

Tiếng rên mềm mại của cô giống như liều thuốc hưng phấn tốt nhất của đàn ông, khiến anh càng mất kiểm soát mà chiếm lấy cô!

Nước trong bồn tắm bị làm anh cho văng tung tóe khắp nền nhà.

Căn phòng ngập tràn âm thanh kiều diễm, đây là mùi vị hạnh phúc mà trước giờ Bắc Minh Phong chưa từng cảm nhận qua.

-

Đào Dung sắp xếp cho Lăng Tuyết ở trong căn phòng kế bên.

Phòng này kế bên phòng ngủ của thằng Phong, không nhỏ hơn phòng nó chút nào đâu, để dì đi nói với nó, để nó qua bên đây ngủ với con.” Đào Dung nói.

Lăng Tuyết cúi đầu nói, “Dì à, anh Phong đã nói, anh ấy chỉ muốn dùng tiền để giải quyết chuyện này, con thấy người anh ấy yêu vẫn là tiểu thư của Thủy gia!”

“Hừ! Nếu không phải lo cho công ty của nhà chúng ta, dì đã sớm đã Thủy Tinh đi lâu rồi, ỷ mình là thân phận tiểu thư của Thủy gia thì cấm

sùng Phong nhà dì, gia đình chúng ta cũng đâu dễ bị ức hiếp chứ!” Đào Dung tức giận nói, đây là chuyện mà có chết bà cũng không bỏ qua.

“Ít nhất thì Thủy tiểu thư còn có gia đình, con chỉ là một cô nhi.” Lăng Tuyết nói nhỏ.

“Cô nhi thì làm sao, con yên tâm, nhà chúng ta không phải dạng ghét nghèo ham giàu đâu! Nhân phẩm con tốt, lại cho gia đình ta người nối dõi, Phong nó cũng không phải đứa ngốc, nó không thích con thì thích ai chứ? Dì đi gọi nó!” Đào Dung nói rồi đi ra khỏi phòng.

Lăng Tuyết ngẩng đầu lên từ từ, khóe môi nở nụ cười lạnh, lấy điện thoại của mình gửi đi một tin nhắn

“Đào Dung đã chắc chắn rồi, chỉ còn thiếu Bắc Minh Phong thôi.”

Rất nhanh đã có tin trả lời, “Muốn làm thiếu phu nhân của Bắc Minh gia thì mau nghĩ cách đuổi Thủy Tinh đi đi.”

“Tôi cũng đang nghĩ, nhưng tôi cảm thấy Bắc Minh Phong nhìn cũng không thèm nhìn tôi một cái, con của tôi rốt cuộc có phải của Bắc Minh Phong không? Đứa con sinh ra thì có thể kiểm tra DNA rồi.” Đây là chuyện mà Lăng Tuyết lo lắng.

“Con là của ai không quan trọng, quan trọng là cô dùng tốt con cò trong tay mình! Thứ trong bụng chỉ là lợi thế cho cô danh phận, nếu cô không thể đảm nhiệm được, cô cũng cần sống sót trở về gặp tôi nữa.”

Sắc mặt Lăng Tuyết trắng bệch, “Tôi sẽ cố gắng khiến Bắc Minh Phong yêu tôi, trở thành thiếu phu nhân của Bắc Minh gia.”

“Vậy thì đúng rồi, làm thiếu phu nhân của Bắc Minh gia, hay là chết, cô tự mình nghĩ kĩ đi.”

“Ừ, tôi biết rồi.” Lăng Tuyết lập tức hồi âm, người đàn ông này quá kinh khủng, cô ta trước giờ chưa gặp qua hình dáng của hắn ta, chỉ thấy bóng lưng của hắn, nhưng mỗi lần gặp mặt, khí thế lạnh lùng mạnh mẽ của hắn đều cho cô cảm giác như ác ma vậy, cô ta trước giờ không hoài nghi, hắn ta chỉ việc động chút ngón tay là đã có thể lấy mạng cô rồi!

Không ai thích chết, cô ta cũng không ngoại lệ, không chết mà có thể trở thành thiếu phu nhân của Bắc Minh gia, đây là chuyện là cô nhi như cô ta có mơ cũng không dám nghĩ tới.

Cô ta đứng dậy bước tới bàn trang điểm, trang điểm lại cho mình, chỉ mong chờ Bắc Minh Phong có thể yêu cô ta!

“Đào Dung đứng bên ngoài gõ cửa hồi lâu, trong phòng hoàn toàn không có phản ứng.

“Khang Dũng, sao lại không có người? Có phải Phong nó ra ngoài rồi không?” Bà hỏi trợ lý của con trai, đây là người trợ lý mà lúc nào Bắc Minh Phong cũng dẫn theo bên mình.

“Phải, phải, thiếu gia ra ngoài rồi ạ, khi nãy bảo con báo với bà, con quên mất. Không thì đợi thiếu gia trở về, con bảo anh ấy đi tìm bà ngay?” Khang Dũng vội vàng nói.

Trán anh đổ mồ hôi lạnh, Bắc Minh Phong vào lâu như vậy vẫn chưa ra, gõ cửa cũng không ai trả lời, mọi người đều là người lớn, người bên trong đang làm gì không cần nghĩ cũng biết rồi.

Sao anh dám để Đào Dung quấy rối chuyện tốt của Boss được?

Mặt của Đào Dung thể hiện sự không vui, “Ra ngoài cũng không nói một tiếng, nhớ là nó quay về thì bảo nó đến ở phòng của Lăng Tuyết!”

“Dạ! Đợi thiếu gia trở ra, con nhất định nói với anh ấy!” Khang Dũng nói.

“Trở ra?” Đào Dung ngạc nhiên.

“Không phải trở ra, là trở về, trở về!” Khang Dũng cắn lưỡi mình, xem chút bị lộ rồi!

“Ừ, ta quay về nghỉ ngơi, cậu đợi nó đi!” Đào Dung dặn dò rồi trở về phòng nghỉ ngơi.

Khang Dũng nhìn thấy Đào Dung đi rồi, coi như đã trút được một hơi.

Lăng Tuyết vẫn ngồi trên sofa đợi anh, nhưng cô ta ngồi đến ngủ gục cũng không thấy anh đến tìm.

Một cảm giác sinh mạng đang trôi qua đã quẩn lấy tim cô ta, dường như cô ta nhìn thấy được sinh mạng của mình chấm dứt từng chút một, không thể khiến Bắc Minh Phong yêu mình, cô ta phải chết!

Cô ta nhìn trời sáng, đứng dậy bước ra khỏi phòng, đi thẳng đến phòng bếp, bắt đầu làm bữa sáng cho cả gia đình.

Ánh sáng mặt trời dịu nhẹ hắt vào gương mặt của Thủy Tinh, bàn tay cô xoa xoa cái đầu nhức bưng bưng của mình, vừa xoay người đã nhìn thấy trên tủ đầu giường ly nước mật ong, cô khát khan cả cổ, vớ lấy ly nước uống ực một hơi hết sạch.

Có nước mật ong dịu nhẹ, đầu của cô đã thoải mái nhiều rồi, trong đầu tái hiện lại từng cảnh một của hôm qua, cô nhớ người của Bắc Minh Phong đã đánh George, nhớ mình được Bắc Minh Phong khiêng lên lầu, hình như cô còn nôn ói nữa, sau đó thì sao?

Trong đầu cô trống rỗng, điều quá rồi, đã say đến mức không nhớ gì nữa rồi!

Cô vén chăn tự kiểm tra mình, trên người được mặc áo ngủ chỉnh tề.

Dưới đất cũng không có bãi nôn nào cả, trong phòng còn một làn hương tinh dầu an giấc nữa, còn có nước mật ong.

Đào Dung tốt bụng như vậy sao, bảo người làm cho cô những thứ này?

Cô kinh ngạc, dựa theo mức độ oán giận của Đào Dung dành cho cô, cô có thể khẳng định rằng, Đào Dung nhất định sẽ không sai người làm làm những việc này đâu.

Có thể là một người làm nào đó thấy cô đáng thương, có lòng tốt giúp cô cũng nên!

Cô cũng không dây dưa vấn đề đồ ngủ này nữa, nhưng mà lúc cô rửa mặt xong đi vào phòng thay đồ thay quần áo thì mới phát hiện đồ ngủ của mình đều không có đồ lót bên trong.

Ý! Người làm kiểu gì vậy, treo nội y bên trong của cô lên làm gì?

Cô tự nói thầm trong bụng, kệ đi, đều là nữ với nhau, nhìn một chút cũng không thiệt thòi gì.

Cô mặc quần áo xong, sải bước đi đến lầu một, mắt nhìn thấy cả nhà ngồi trong phòng ăn vui vẻ hòa thân ăn sáng cùng nhau, Lăng Tuyết đang gấp thức ăn cho mọi người, Đào Dung thì tấm tắc khen Lăng Tuyết đảm đang.

Khóe miệng của cô cười khổ, rõ ràng thì cô là người thừa rồi, cô đi một bước đến cửa lớn không thềm dừng lại.

“Đứng lại! Ai cho em đi? Đi qua đây cho anh!” Giọng nói của người đàn ông vang lên sau lưng cô.

Chương 92

Thủy Tinh giậm chân, quay đầu nhìn Bắc Minh Phong, “Tôi được gả tới nhà các người, chứ không phải được bán cho tới đây, tôi có quyền ra ngoài!”

Môi Bắc Minh Phong kéo thành đường dài, anh nói không cho cô ra ngoài lúc nào chứ?

“Ăn sáng rồi hẵng đi!” Anh ra lệnh.

“Tôi không muốn ăn!” Thủy Tinh lạnh lùng nói, cô không cần lòng tốt giả tạo của bất cứ ai! Quan tâm cô như vậy, tại sao lại có người phụ nữ khác chứ?

Lăng Tuyết mang cháo tới để trước mặt Thủy Tinh, “Chị đừng tức giận, Bắc Minh công tử cũng là quan tâm chị thôi, chị ăn cháo thịt bò đi, em tự tay nấu đó, rất thơm!”

Thủy Tinh chỉ cảm thấy bản thân giống như một trò đùa lớn nhất trong thiên hạ, lại chịu kiếp chồng chung như vậy!

Cô chặn lấy bát cháo mà Lăng Tuyết đưa qua, “Tôi không ăn, đem đi đi.”

Cánh tay cô bị phỏng nhẹ, mém chút đau đến cô phải kêu thành tiếng, chén nóng quá!

“Á!” Lăng Tuyết kêu thảm thiết, chén cháo đó đổ lên ngực cô ta!

“Trời ạ! Đúng là đánh đá! Cô không ăn thì tại sao đổ lên người Lăng Tuyết!” Đào Dung bước tới vài bước, kêu người hầu lấy nước lạnh cho Lăng Tuyết thoa lên.

Rõ ràng đã bị phỏng, sắc mặt Lăng Tuyết trắng bệch, “Con không sao, chỉ bị phỏng một chút thôi, dì đừng trách chị, chị ấy nhất định không cần thận thôi!”

“Đứa trẻ này! Sao con có thể tốt như vậy? Người ta làm con bị phỏng, con còn đỡ lời giúp người ta! Phụ nữ độc ác như nó sao làm được chứ? Người đâu, mau gọi bác sĩ!”

Đôi mắt của Thủy Tinh ngẫm nghĩ, tay cô bị chén làm phỏng, lúc chạm vào chén thì đã rút tay lại rồi, cô vốn dĩ không dùng sức để đẩy chén.

Cô nhìn chăm chú gương mặt vô tội của Lăng Tuyết, coi như đã thấy rõ bộ mặt của người này.

“Là tôi có ý làm phỏng đó, không vừa lòng thì mau ly hôn đi!” Cô nhìn Bắc Minh Phong nói lớn.

Từng phút từng giây cô đều muốn ly hôn, đã vậy còn bị người khác tính kế, nơi này cả đời cô cũng không muốn ở, Bắc Minh Phong thích phụ nữ tâm cơ, vậy thì cứ sống cả đời với phụ nữ tâm cơ đi, anh chết hay không liên quan gì tới cô?

Đôi mày Bắc Minh Phong nhíu lại u ám, đưa tay kéo tay Thủy Tinh,

“Chúng ta ra ngoài ăn.”

Anh đưa cô ra khỏi biệt thự.

Đào Dung kinh ngạc, “Phong, con điên rồi! Là Thủy Tinh làm Lăng Tuyết bị phỏng!”

Lăng Tuyết lặng đi, hoàn toàn không biết nên có biểu hiện gì, cô ta đã tự làm phỏng mình rồi, anh vẫn không nhìn cô!

Đến lúc ngồi trong xe, trong đầu Thủy Tinh vẫn còn mơ hồ, không phải anh nên ly hôn cô trong sự tức giận sao?

“Muốn ăn gì? Cơm nắm chà bông với sữa đậu nành?” Bắc Minh Phong kể ra món ăn sáng cô thích nhất.

Trong lòng Thủy Tinh hơi rung động, “Chuyện ban nãy...”

Không đợi cô nói xong, anh đã ngắt lời.

“Chuyện ban nãy, anh không hy vọng sẽ xảy ra nữa, anh đã nói, cô ta sẽ không ảnh hưởng đến em? Cô ta sinh con xong sẽ biến mất, chỉ là thời gian vài tháng thôi.” Bắc Minh Phong trầm giọng nói, anh có thể dung túng cô làm bất cứ chuyện gì, nhưng anh không muốn mắc nợ Lăng Tuyết quá nhiều.

Sự rung động nhẹ của Thủy Tinh bỗng nhiên nguội đi, cô còn tưởng anh tin cô chứ!

Tất cả mọi lời giải thích đều bị cô nuốt ngược vào trong, hoàn toàn

không cần thiết giải thích thêm nữa.

“Đã sợ xảy ra lần nữa, tại sao không dứt khoát ly hôn đi? Tôi không sợ gì Thủy gia tôi phá sản, sẵn sàng ly hôn với anh!”

Bắc Minh Phong tức giận nắm chặt vô lăng, anh không rời xa cô dù bất cứ giá nào!

“Em vì ly hôn với anh mới cố tình làm vậy?”

“Phải. Tôi cảnh cáo anh, tôi ở một ngày thì sẽ tìm cô ta gây chuyện, không chừng có ngày cô ta bị tôi chơi tới sảy thai, người thừa kế của Bắc Minh gia các người đó, anh chắc chắn muốn tôi chơi tiếp không?” Thủy Tinh tức giận nói.

Bắc Minh Phong bóp lấy cằm của Thủy Tinh, “Anh không có lỗi với em, giữa chúng ta nhiều lắm coi như huề, Lăng Tuyết là vô tội!”

Thủy Tinh giơ tay gạt tay anh ra, nếu Lăng Tuyết mà vô tội thì cô chính là thiên sứ!

“Tôi bị gả cho người tôi không muốn, tôi không vô tội sao?”

Trái tim Bắc Minh Phong bị lời nói của cô cứa một nhát sâu, anh không phải người cô muốn lấy!”

Anh phanh xe lại, xe dừng ở lối đi mua đồ dành cho xe hơi, anh ấn cửa xe xuống, dặn dò phục vụ làm đồ ăn sáng.

Thủy Tinh mở cửa xe nhảy xuống, lối đi mua sắm dành cho xe hơi là

lối đi một chiều, hơn nữa còn có thanh chắn, Bắc Minh Phong chỉ có thể lái theo thanh chắn, đây là cơ hội tốt nhất để cô bỏ trốn!

“Thủy Tinh!” Bắc Minh Phong phát hiện cô gái nhỏ chạy mất, muốn đuổi theo, nhưng xe căn bản không lái ra khỏi thanh chắn được, anh mở to mắt nhìn cô bước một chiếc taxi.

-

Trong cửa hàng, Diệp Phi dẫn theo người phục vụ của mình bán quần áo, dường như có anh đẹp trai người Pháp giúp cô làm nhân viên trực cửa, khách hàng của cô liên đặc biệt đông.

Hôm qua cô cứu George, mới biết George đến Trung Quốc du lịch, anh ta vừa đi làm thêm vừa đi chơi.

Cô liền dứt khoát giữ George lại làm nhân viên trực cửa, như vậy George có thể trị thương, cũng có thể làm thêm kiếm tiền.

Cô nhìn khóe mắt bị bầm tím của George, nếu vết thương này lành rồi thì chàng đẹp trai này có thể giúp cô thu hút nhiều khách hàng hơn nữa.

“Thủy Tinh!” George nhìn thấy cô gái bước từ trong xe taxi ra.

“George! Vết thương của anh sao rồi? Chuyện hôm qua thật xin lỗi!” Thủy Tinh chạy vào cửa hàng vội vã xin lỗi.

“Nên nói xin lỗi phải là tôi! Tôi đã phụ sự giao phó của Thượng Đế, không bảo vệ cô thật tốt!” George nâng gương mặt của Thủy Tinh lên.

Thủy Tinh hoàn toàn bị cảm giác căng cứng chiều vây lấy, đặc biệt là đôi mắt của George, màu xanh nước biển sâu xa khiến cô muốn đắm chìm vào đôi mắt của anh.

“Không, là tôi làm liên lụy anh!” Cô đưa tay đẩy tay của người đàn ông ra, không thích thân mật như vậy với đàn ông.

“Hai người xin lỗi lẫn nhau xong chưa? Qua đây ngồi đi!” Diệp Phi gọi Thủy Tinh và George.

“Phi Phi, em ra ngoài vội quá, có thể cho em mượn ít tiền không?” Thủy Tinh nói.

“Chị có thể cho em mượn một ít trong cửa tiệm.” Diệp Phi nói, cô thì làm gì có tiền chứ, nhưng mà trong cửa tiệm thì có rất nhiều.

“Cho em mượn năm mươi ngàn, em không về Bắc Minh gia nữa! Cả nhà bọn họ đều là đồ khốn cả!” Thủy Tinh mắng.

“Năm mươi ngàn thì được thôi, em nói chị biết trước, rốt cuộc em và Bắc Minh Phong như thế nào rồi?” Diệp Phi hỏi.

Thủy Tinh đều đem hết cả câu chuyện nói cho Diệp Phi nghe, bây giờ cô không thể quay về tìm bố mẹ, Bắc Minh Phong nhất định sẽ tới nhà cô để tìm cô.

Thời gian cô bỏ đi không nhiều, chỉ có thể mượn tiền của Diệp Phi trước.

Diệp Phi suýt chút nữa bị tức chết, “Phụ nữ tâm cơ quá đáng ghét! Nhắm không chừng có thai đều là do cô ta bày mưu hết!”

“Em không quan tâm cô ta có phải đang tính kế Bắc Minh Phong không dù sao em cũng không quay về nữa, không có thời gian diễn cung đấu cướp đàn ông với người phụ nữ điên đó! Hộ chiếu của em không có bên cạnh, em tìm chỗ nào thuê ở một thời gian trước, sau đó tìm cách ra nước ngoài!” Thủy Tinh nói.

Diệp Phi đưa cho Thủy Tinh năm mươi ngàn tiền mặt, dặn dò Thủy Tinh phải tự cẩn thận, còn George thì tự xung phong muốn bảo vệ Thủy Tinh, đi cùng Thủy Tinh.

Đột nhiên, Diệp Phi nhìn thấy xe của Bắc Minh Phong qua cửa kính, “Không xong rồi, Bắc Minh Phong tới rồi! Sao anh lại tới đây nhanh như vậy?”

Chương 93

4593. Bắc Minh Phong xuống xe bước thẳng vào cửa hàng, ánh mắt lướt qua những người bên trong cửa hàng.

Diệp Phi nhếch mép chào đón “ Công tử Bắc Minh, nay tốt vậy lại đến ủng hộ việc kinh doanh của tôi, hôm nay đến nua quần áo cho vợ lẽ à?”

Bắc Minh Phong nghe thấy chói tay, anh từ bao giờ có vợ lẽ, chỉ là giữ lại cô ấy để cô ấy sinh con, dù sao trẻ con cũng vô tội, anh lại là đàn ông, anh không thể không chịu trách nhiệm.

“Tôi đến tìm Thuỷ Tinh” anh lạnh lùng nói, anh không nhìn thấy Thuỷ Tinh trong cửa hàng.

“Thật nực cười. Anh tìm Thuỷ Tinh? Tìm đến cửa hàng tôi. Cô ấy không phải vợ anh sao? Không phải nên ở nhà anh sao?” Diệp Phi lớn tiếng.

“Cô ta trốn rồi. Mau giao cô ta ra. Tôi điều tra ra chiếc xe taxi đó rồi, lái xe thừa nhận đã chở Thuỷ Tinh đến đây”. Giọng của Bắc Minh Phong lạnh lẽo bất thường.

“Thuỷ Tinh có đến đây, nhưng cô ấy đến xong đi rồi. Anh muốn tìm cô ấy thì đi chỗ khác mà tìm.” Diệp Phi nói.

Nhưng anh vốn không tin lời điệp Phi, anh bước nhanh lên cầu thang, lục tìm từng phòng, phòng nào anh cũng đều lục soát, thậm chí kho dưới hầm anh cũng tìm, nhưng không tìm thấy Thủy Tinh.

Diệp Phi bước đến bên Bắc Minh Phong “Thế nào? Không tìm thấy phải không? Không tin, anh có thể lục soát lần nữa”.

Khuôn mặt Bắc Minh Phong trĩu xuống như muốn mưa, anh bước qua Diệp Phi, bây giờ nơi mà anh nghĩ đến chỉ có thể là nhà Thủy Tinh, có lẽ Thủy Tinh ra khỏi đây và đã về nhà.

Diệp Phi nhìn người đàn ông đang bước đi hùng hổ, gọi với lại “ Bắc Minh Phong, anh không yêu cô ấy, thì buông tha cho cô ấy đi, giam giữ cô ấy như này, là hạnh phúc mà anh muốn sao? Buông tha để tình yêu được tự do, có lẽ sẽ tốt cho cả hai”

Bắc Minh Phong nắm chặt tay “Cô không phải là tôi, sao cô biết tôi không yêu cô ấy?”

Giọng nói chán nản vang lên sau lưng anh, buông tha cho tình yêu được tự do, Thủy Tinh tự do rồi, anh phải làm sao?

Anh lên xe, phải lái xe đi tìm Thủy Tinh, trong gương phản quang đột nhiên xuất hiện bóng dáng một ông già, ánh mắt anh sửng sốt, anh lao xuống xe đi tìm, nhưng không nhìn thấy hình bóng ông đâu.

Tìm Thủy Tinh tìm đến hoa mắt rồi sao? Anh ấn ấn mắt mình, nghĩ đến ông chắc cũng không xuất hiện ở đây, làm sao có thể ông về nước mà không ai biết?

Anh quay lại xe, lái xe thẳng đến nhà Thủy Tinh.

Diệp Phi nhìn thấy xe của Diệp Minh Phong mất hút mới thở phào “Xong rồi, các cậu ra ngoài đi”

Thủy Tinh từ sau giá quần áo bước ra, may mà một hàng quần áo giáp tường giúp cô che đi, bằng không cô sẽ bị bắt về.

George bóp cánh tay mình, anh đứng với vài con ma-đơ-canh nam, đầu đội một cái mũ cỏ rộng mới trốn được.

“Trời ạ, anh ta mà không đi, chắc anh đứng đến cứng đờ mất”

“Chúng ta đi mau, mình sợ anh ta sẽ quay lại!” Thủy Tinh vẫy vẫy tay Diệp Phi, kéo George rời khỏi cửa hàng.

Diệp Phi nhìn Thủy Tinh và George tháo chạy, trái tim cô không lúc nào yên ổn, không biết nhà Bắc Minh và nhà họ Thủy sẽ giải quyết việc lần này thế nào?”

Ánh mắt cô đột nhiên nhìn thấy ông “Thành Thành, ông thật không ngoan tý nào, lại trốn ra ngoài, có phải đi ăn vụng kem không?”

Cô không cho phép Thành Thành ăn quá nhiều kem, dù gì đồ quá lạnh sẽ không tốt cho dạ dày người già.

“Làm gì có! Ông đi mua kem cho Phi Phi bé nhỏ của ông, ông không có ăn vụng! Trời nóng quá, sắp tan hết rồi, mau ăn đi!” Thành Thành lấy ra một hộp kem đặt trước mặt Diệp Phi, kem đang tan ra.

Ông mắng thầm Bắc Minh Phong, không phải tên nhóc này đột nhiên xuống xe tìm ông, ông sớm đã về nước rồi.

Khóe môi Diệp Phi ngập tràn hạnh phúc, ông nội này thật sự nhặt về là đúng rồi, tiền tiêu vặt cô đưa ông, ông đều mua đồ ngon cho cô ăn, từ bé đến lớn không ai thương cô như cô, ông cho cô thấy sự ấm áp của gia đình.

Cô lấy bát múc một nửa kem đưa ông ăn. Người không biết đều tưởng rằng hai ông cháu ngồi đối diện ăn kem là ông cháu ruột.

Thủy Tinh và George thuê một căn chung cư ở, khi chưa ăn trộm được hộ chiếu, trước mắt cô chỉ có thể trốn ở đây.

George thật sự rất tốt, còn làm bít tết bò cho cô, cuộc đời cô đây là lần đầu tiên được ăn bữa tối dưới ánh nến lãng mạn. Ăn xong Thủy Tinh ngồi trên tấm nệm ở sân thượng, ngắm những ngôi sao qua cửa kính, George đánh đàn ghi ta hát cho cô nghe, tất cả mọi thứ đẹp đến hoàn mỹ. Không biết là rượu say hay là người say, hai người đều uống nhiều rồi, nằm ngủ luôn trên tấm nệm.

Ngày hôm sau, khi Bắc Minh Phong đẩy cửa chung cư đi vào, đập vào mắt là hình ảnh đôi nam nữ dựa vào nhau ngủ trên tấm nệm. Cánh tay của George còn vòng qua eo Thủy Tinh.

“Thủy Tinh, cô muốn chết à?” anh chạy nhanh đến, anh tìm cô cả một đêm, cô lại ở bên người đàn ông khác. Cho dù quần áo còn nguyên vẹn, anh cũng không có cách nào nhẫn nại. Anh một tay tóm lấy Thủy Tinh, ôm cô vào lòng, cô từ nhỏ đã bám dính anh, trên thân thể cô chỉ có thể có dấu của anh.

Thủy Tinh giật mình tỉnh giấc, mở mắt thì thấy George bị mấy anh vệ sĩ bắt “Anh bỏ anh ấy ra! Là tôi kéo anh ấy đi cùng tôi!” Cô chỉ sợ liên lụy đến anh.

“Thủy Tinh, đừng sợ, anh sẽ bảo vệ em!” George mặc dù bị bắt nhưng trên mặt không có tí gì sợ hãi, ánh mắt anh nhìn xuống tầng dưới, người của anh đã đến rồi.

Một nhóm vệ sĩ mặc đồng phục đen đi vào phòng “Tử tước, Chúng tôi đến rồi!”

George nháy mắt “Làm quen một chút, Tử Tước George của nước Anh, ba tôi là đại công tước. Bắc Minh Phong, anh muốn gọi điện, tôi tháp tùng. Tôi phải đưa Thủy Tinh về Anh.”

Bắc Minh Phong cười lạnh lùng “Anh nghĩ đây là địa bàn của anh sao? Địa bàn của tôi, chỉ cần Bắc Minh Phong tôi nói là được. Người đâu, đánh hất cho ta!” Anh ra lệnh lạnh lùng, không cần biết là ai, cướp Thủy Tinh của anh đều sẽ chết!”

Thủy Tinh ngạc nhiên nhìn George, không ngờ thân phận anh lại đặc biệt như vậy, nhưng cô chỉ coi anh là bạn, chỉ vậy thôi.

“George, anh về đi. Em phải ở lại, em sẽ không về Anh cùng anh đâu.”

“Anh có thể đưa em đi.” George không ngờ Thủy Tinh lại từ chối.

“Nhưng nhà của em ở đây, hôm qua chỉ là em buột miệng nói muốn

đi, em và chồng cãi nhau nên mới muốn đi khỏi đây, nhưng em vừa mới kết hôn, không thể ly hôn, cũng không thể không cần ba mẹ em, anh đi đi. Việc của em không liên quan gì đến anh.” Thuỷ Tinh nói.

Bắc Minh Phong nhìn George lạnh lùng “Nghe rõ chưa? Vợ tôi bảo anh đi đi!” Anh vẫy tay, ra hiệu ngầm cho thuộc hạ của mình đuổi George và người của anh đi.

“Thuỷ Tinh, nói cho anh biết, đây là điều em muốn sao?” George không can lòng hỏi tiếp.

“Đúng. Đây là điều em muốn. Rất vui quen biết một người bạn như anh. Tạm biệt” Thuỷ Tinh cố giữ nụ cười trên khuôn mặt.

“Anh tôn trọng lựa chọn của em. Nếu như một ngày nào đó em hối hận, bất cứ lúc nào cũng có thể đến tìm anh” George dẫn người rời khỏi chung cư.

Cánh tay Bắc Minh Phong từ đầu đến cuối không bỏ eo Thuỷ Tinh ra, tay kia của anh ôm cầm cô lên “Biểu cảm đau khổ như này, không nỡ để anh ta đi? Hôm qua anh ta động gì vào chỗ nào cô rồi? Cô cả đời này chỉ có thể là người phụ nữ của tôi!” Anh cúi đầu hôn lên môi cô, cắn mạnh vào môi cô, tay cởi quần áo cô ra, cưỡng ép ép cô vào tường. Cưỡng bức cô, cưỡng bức cô, cưỡng bức cô để cô luôn nhớ rằng cô là người phụ nữ của ai. Đây là ý nghĩ duy nhất của Bắc Minh Phong, cô chiếm hữu cô mãi mãi.....

Chương 94

4594. Không hề phản kháng như trong suy nghĩ của Bắc Minh Phong, sự ngoan ngoãn nghe theo của Thủy Tinh vượt quá phạm vi hiểu biết của anh về cô, anh dừng mọi động tác lại, ngạc nhiên nhìn người phụ nữ đang bị anh ép chặt.

Môi cô bị anh cắn sưng lên, mặt cô lạnh đến mức không có chút biểu cảm nào, im lặng như một khúc gỗ.

Anh sờ vào khuôn mặt lạnh như băng tuyết của cô, giọng nói trầm lặng phát ra “Thủy Tinh, mình đừng ồn ào nữa được không?”.

Thủy Tinh ngược mắt nhìn anh, cười lạnh lùng “Tôi đến cái ngón tay cũng không động đây, như này cũng gọi là tôi ồn ào à? Yêu cầu của công tử Bắc Minh quá cao, tôi thực sự không hầu hạ được, không thì anh đâu cần đi tìm Lăng Tuyết.”

“Anh và Lăng Tuyết chỉ là một lần ngoài ý muốn, anh không có tình cảm gì với cô ta!” Bắc Minh Phong giải thích.

Thủy Tinh cười “Anh đang nói với tôi rằng, anh có tình cảm với tôi? Bắc Minh Phong, đủ rồi, chúng ta từ nhỏ đến lớn chán ghét nhau bao nhiêu năm như vậy, đừng nói những lời làm người khác thấy buồn nôn nữa. Anh không muốn tôi đi, hủy hoại tiếng tăm gia đình anh, tôi sẽ ở lại hai năm, hai năm sau mình ly hôn.”

Cô giờ tay đẩy người đàn ông trên người ra, chỉnh lại quần áo bước ra khỏi phòng.

Trái tim Bắc Minh Phong bị đâm nhói đau, một câu ghét bỏ nhau của cô, khái quát toàn bộ thanh xuân thanh mai chúc mã của hai người, chỉ là ghét bỏ nhau thôi sao? Nếu như chỉ là ghét bỏ, vậy thì tại sao người anh muốn cưới lại chỉ có cô? Tại sao cô nói cô đi mà lại dường như mang cả sinh mạng của anh đi?” Tay anh nắm chặt, chỉ nhận thức được, anh sẽ không để cô đi, cả đời này.

Hai ngày sau, Diệp Phi gọi điện cho Thủy Tinh, hỏi thăm cô mới biết Thủy Tinh bị Bắc Minh Phong nhốt trong phòng ngủ. Ngoài Bắc Minh Phong ra, ai cũng không được phép vào, đến ăn uống Bắc Minh Phong sắp xếp ổn thỏa hết anh ta mới đi làm, buổi chiều ta làm về, mới bùng bữa tối cho cô. Chỉ có một việc khiến Thủy Tinh buồn bực, là Bắc Minh Phong ngày nào cũng ngủ cùng cô, nhưng lại không động đến cô, nhưng lại lì ở giường cô không đi, còn nói phòng cô trốn mất.

Rõ ràng là điên mà, biệt thự chỗ nào cũng có vệ sĩ, cô không biết cô còn có thể chạy đi đâu.

Diệp Phi chỉ có thể cầu hai năm nhanh chóng bình an qua đi, như thế mới có thể trả cho Thủy Tinh tự do. Cuộc sống bình lặng của cô cứ thế trôi đi, việc kinh doanh của cửa hàng càng ngày càng tốt, một tuần sau, Nhiếp Hạo đột nhiên nói với cô, cô có thể về nhà họ Thiên rồi.

Diệp Phi ngạc nhiên nhìn Nhiếp Hạo “Tôi có thể về nhà họ Thiên?”

“Ừm. Vệ sĩ mà phu nhân giữ lại ở nhà họ Thiên đều bị đuổi rồi, chúng ta có thể về ngay bây giờ.” Nhiếp Hạo nói.

“Là Tổng giám đốc về rồi phải không?”

“Cháu nhớ cậu ta rồi?” Cậu ta về hay không về thì liên quan gì đến chúng ta? Đi, chúng ta về nhà họ Thiên! Họ đuổi chúng ta đi thế nào, chúng ta cũng đuổi họ đi như thế!” Tay Thành Thành chấp sau lưng, thông thả bước ra khỏi cửa.

Diệp Phi vội vàng đuổi theo, không còn nghĩ đến Mộ Thương Nam, dù sao Thiên Tịnh và Thiên Huệ đuổi Thành Thành đi, Thành Thành suýt nữa bị xe đâm chết, Món nợ này không thể không tính sổ với Thiên Huệ bọn họ!”

Nhiếp Hạo lái xe đưa Diệp Phi và Thành Thành về nhà họ Thiên.

Thiên Tịnh ngạc nhiên nhìn Diệp Phi và Thành Thành cười lạnh lùng “làm sao lại quay lại rồi? Không có chỗ ăn cơm phải không? Cô, cô xem còn cơm thừa không thì đưa cho họ ít, dù sao cũng là đồ để cho chó ăn, để bọn họ ăn no rồi biến đi.”

Diệp Phi hận muốn xé nát mồm Thiên Tịnh ra.

“Đây là nhà của tôi, tôi quay về đương nhiên để ở rồi, Nhiếp Hạo đi xem phòng của tôi và Thành Thành ở đồ đạc có thiếu gì không? Thừa ra thì ném ra ngoài cho tôi, thiếu thì viết phiếu cho tôi bắt bọn họ đền”. Cô giẫm lên đôi giày cao gót mười phân của mình và ngồi trên ghế sofa, dặn dò Nhiếp Hạo.

Mặt Thiên Huệ uất hận “Con nghĩ rằng mình còn có thể ở đây hống hách sao? Người đâu! Người đâu!” bà gân cổ lên gọi.

Diệp Phi khẽ nói “Vệ sĩ nhà họ Mộ bị đuổi hết rồi, bà dành sức mà gọi đi”.

Cô đánh mắt nhìn Nhiếp Hạo, Nhiếp Hạo lập tức dẫn người đi lên xem phòng của Diệp Phi.

Thiên Tịnh gọi lớn đuổi theo “Không được lên! Các người không được động vào phòng của tôi! Cô, mau gọi điện cho dì ấy đi, Diệp Phi với Nhiếp Hạo lại đến đây hống hách rồi! Để dì mau chóng cho người đến bắt chúng lại, đưa chúng đến đồn công an!” Cô đứng chặn lối lên cầu thang không cho đám người của Nhiếp Hạo đi lên.

Nhiếp Hạo giơ tay tóm lấy cổ áo của Thiên Tịnh, kéo cô ngã xuống đất, dẫn người xông vào phòng Thiên Tịnh, đem hết đồ trong phòng ném ra ngoài.

“Các người dám đuổi Thành Thành, đây xem như là sự trừng phạt đối với các người!”

“Dừng tay. Đó đều là đồ cổ!” Thiên Huệ hét lên chói tai chạy đến ngăn Diệp Phi lại.

Nhưng Diệp Phi sẽ không tha cho Thiên Huệ, không thể để Thiên Huệ sống thoải mái như này, từ bé đến lớn cô đều phải làm thêm ngoài giờ, không những không cho cô đồng nào, còn bắt cô đóng tiền nhà!” Bây giờ xem ra Thiên Huệ không phải không có tiền, không có tiền đồ cổ ở đâu ra? Là cố ý bóc lột cô!

“Diệp Phi! Đừng đập, nếu trong lòng con không cân bằng, ba sẽ bồi

thường cho con” Diệp Minh chạy đến.

Diệp Phi nhìn Diệp Minh ánh mắt lạnh lẽo “Con không cần bồi thường, nợ con cái gì con sẽ lấy lại”

Ngoài biệt thự hai chiếc xe đi đến, hai chiếc xe gần như đến cùng lúc. Mộ Thương Nam xuống xe, Liễu Hoạ cũng xuống xe.

“Thương Nam, con đến thật đúng lúc, ta vừa nhận được điện thoại của Thiên Huệ, nói Diệp Phi đang đại náo nhà họ Thiên, con mau đến xem, trợ lý đặc biệt của con! Hôm nay con nhất định phải đuổi cô ta ra khỏi công ty. Còn nữa khôi phục lại công việc cho vệ sĩ của ta.”

Diệp Phi ngạc nhiên nhìn Mộ Thương Nam “Sao anh lại về rồi?”

Mặt Mộ Thương Nam cứng đờ, không phải nên chạy đến ôm lấy anh, hôn anh, nói với anh cô nhớ anh thế nào sao? Quả nhiên anh nghĩ nhiều rồi, dường như trong mắt cô, anh không nên quay về.

“Tôi không quay về để cô trèo lên trời sao?” Giọng nói lạnh lùng của anh phát ra.

“Đều là tôi đập đấy, làm sao nào? Bọn họ đuổi Thành Thành là không đúng, tôi phải dạy dỗ bọn họ. Anh tránh ra cho tôi, bằng không tôi đánh cả anh.” Tay Diệp Phi cầm lấy cán dài của máy hút bụi, nói đồng dục.

Ánh mắt Mộ Thương Nam thu lại, anh không về thì ai xử lý những việc này.

“Lại đây”. Anh ra lệnh.

Liễu Hoạ nhìn Thiên Huệ và Thiên Tịnh khóc lóc trong phòng, tức đến tột đỉnh “Đuổi Thành Thành làm sao lại không đúng? Là ta bắt họ đuổi tên ăn xin đó đi đấy. Thương Nam, con cũng phải đánh ta sao?”

Đột nhiên, giọng nói của ông từ tầng hai vọng xuống, ông bước xuống cầu thang “Cô muốn đuổi tôi đi”.

Chương 95

“Đúng rồi! Đồ ăn xin!! Ông.....” Ánh mắt Liễu Họa nhất thời bị kích động đến mức mở to nhất, giống như không tin vào mắt mình vậy, dùng tay dụi dụi mắt.

Thành Thành đi về phía Liễu Họa “Hửm, xem ra ta vẫn chưa chết, thì có người đã mong ta chết rồi!”

Liễu Họa mềm nhũn chân quỳ xuống đất “Ba, con không biết Thành Thành lại là ba, chúng con tìm ba suốt, ba về nước sao ba không về nhà?”

Tim bà đập thình thịch, rõ ràng là khóc không ra nước mắt, nhà họ Mộ trước nay gia giáo nghiêm khắc, trước mặt bố chồng từ trước tới giờ không hề có vị trí của con dâu, bà luôn cẩn thận chăm sóc bố mẹ chồng, ông nói không chịu được tổn thương, nên mới rời khỏi nước ZH ẩn cư ở nước ngoài không về. Bây giờ nghĩ lại Mộ Thành đã 25 năm không về nước rồi.

Mồm Thiên Tịnh và Thiên Huệ kinh hãi đến mức sắp rớt cằm ra rồi, chết cũng không ngờ, người bị họ chửi là người xin cơm, vậy mà lại là ông nội Mộ Thương Nam, Mộ Thành, trưởng gia đình họ Mộ. Họ đắc tội với Mộ Thành, có phải sẽ chết không? Hai người họ bị dọa đến nói không ra lời.

Mộ Thành không thèm nhìn cô con dâu quỳ dưới chân, bước đến chỗ

Mộ Thương Nam “Ta có thể sống đến bây giờ, đều nhờ Diệp Phi đã cứu ta, con bé là ân nhân của ta, cũng là bạn của ta, sau này con phải đối với Diệp Phi như với bà nội con”.

Mộ Thương Nam tức may chưa học máu, anh phải đối xử với người phụ nữ của mình như với bà nội?

“Ông, con sẽ tốt với cô ấy! Con đến đón ông về nhà!” Anh bỏ qua vấn đề này, dù sao thì Diệp Phi cũng là người phụ nữ của anh, anh chết cũng sẽ không thừa nhận Diệp Phi là cùng hàng với bà nội anh.

Thần trí Diệp Phi đến bây giờ mới tỉnh lại, hóa ra Thành Thành là ông nội Mộ Thương Nam, thảo nào Thành Thành kể cháu ông ngoài vẻ đẹp trai, lăm tiền ra thì không có ưu điểm gì nữa. Ngất mất! Cái đánh giá này thật sự đánh giá cao Mộ Thương Nam rồi. Nhưng ông còn nói, giới thiệu cháu ông cho cô là có ý gì? Trái tim cô đập loạn nhịp.

Ngón tay Mộ Thương Nam gõ vào vào trán cô một cái “Còn chưa tỉnh à? Ông là ông nội anh có gì khó chấp nhận không?”

“Cái gì mà khó chấp nhận, tôi chỉ là không nghĩ tới thôi”

“Còn không đi? Hay để tôi ôm em!” Mộ Thương Nam bước ra rồi còn quay đầu lại nhìn Diệp Phi.

Diệp Phi vội vàng đuổi theo, điên rồi, ai cho anh ta ôm?

“Nhiếp Hạo, dọn dẹp hiện trường, về nhà ăn cơm, ông phải thưởng cho cháu, cháu bảo vệ chủ có công, còn có cả anh em của cháu nữa!” Thành Thành dặn dò Nhiếp Hạo.

“Vâng! Chủ tịch hội đồng quản trị! Cháu sẽ cho người dọn dẹp chiến trường, sắp xếp lại phòng của Diệp tiểu thư.” Nhiếp Hạo vội vàng nghe lệnh, bây giờ anh mới biết ông là cựu chủ tịch hội đồng quản trị, thật là quá kỳ diệu!”

Trong phòng, Liễu Họa luôn trong tình trạng mắt tròn, không biết mình phải làm sao để về nhà.

Thiên Tịnh và Thiên Huệ đứng dậy đến bên Liễu Họa.

“Dì, dì cứu con! con thật sự không biết người xin cơm, không đúng, con thật sự không biết Thành Thành chính là ông nội!” Thiên Tịnh ầm ức khóc ra tiếng, nếu như cô sớm biết, cô sẽ không đá Mộ Thành, càng không đuổi ông đi.

“Đúng vậy, bà thông gia, bà cũng biết Thiên Tịnh nhà tôi thật thà, ngốc nghếch như nào rồi, đâu giống Diệp Phi con nịnh hót đó, tôi nghi ngờ Diệp Phi sớm đã biết ông ấy là ông nội! Nếu không, ai sẽ đối tốt với người xin cơm như vậy. Cái này chắc chắn là kế sách của Diệp Phi, cô ta cố ý hại Thiên Tịnh nhà tôi! Bà phải giúp Thiên Tịnh!” Thiên Huệ nói.

Liễu Họa mím môi “Đến tôi còn bị Diệp Phi hại chết rồi! Tôi phải giải thích như thế nào với bố chồng đây?”

Thiên Tịnh liếc mắt “Dì, nếu như Diệp Phi sớm đã biết ông là ông nội, dì nói xem cô ta có phải cố ý hại chúng ta không?”

“Đúng vậy! Cô ta nhất định đã biết. Cô ta ở bên cạnh Tổng giám đốc

Mộ làm trợ lý đặc biệt, nhất định nhìn được ảnh của tổng giám đốc Mộ!” Thiên Huệ đột nhiên nghĩ ra chuyện này.

“Phải rồi, con nhớ ra rồi, ngăn kéo của Mộ Thương Nam có một tấm ảnh cả gia đình, cũng tại con ngốc, con không nhớ tướng mạo của ông, Diệp Phi nhất định nhớ” Thiên Tịnh tự nhiên nhớ ra bức ảnh đó. Lúc đó cô lén lút lật ngăn kéo của Mộ Thương Nam, nên không kịp xem, cô bây giờ ân hận lúc đó không nhĩn kỹ tấm ảnh.

Liễu Họa cuối cùng cũng viện được một lý do “Ừm, cách giải thích này rất hay, Thiên Tịnh, con và ta về nhà họ Mộ, chúng ta đi giải thích cho ông, kiên quyết không được để Diệp Phi đắc ý. Ta phải gọi điện cho Lạc Lạc, ông rất thương nó, nếu như nó có thể cầu xin ông tha thứ, ta có thể về nhà.” Bà nghĩ tới con gái bà, Mộ Thành rất thương cháu gái, còn thường xuyên gọi điện về hỏi tình hình Lạc Lạc, cô tuyệt đối là một cơ hội của bà.

“Nếu Lạc Lạc có thể về nhà thì tốt rồi, con đi thay quần áo, và đi với dì luôn” Thiên Tịnh không quên thay một bộ quần áo xinh đẹp, tiệc gia đình hôm nay, cô phải thể hiện vẻ đẹp của bản thân. Nhưng mà phải để cho Diệp Phi cút khỏi nhà họ Mộ. Cô thay xong quần áo theo Liễu Họa lên xe, đi thẳng về biệt thự nhà họ Mộ.

Diệp Phi đi vào biệt thự nhà họ Mộ, Mộ Thâm nhận được tin, đã dẫn người đứng ở cổng đón tiếp ba mình Mộ Thành.

“Chào mừng ba về nước”. Mộ Thâm nói cung kính.

“Ta bao nhiêu năm không về, con quản cái nhà này thành thế này sao? Giáo dục vợ và con gái như thế này sao?” Mộ Thành ngồi trên

ghế của trưởng gia lạnh lùng hỏi.

“Là con bất tài mới không dạy dỗ tốt vợ và con gái. Ba có thể bình an trở về là tốt rồi” Mộ Thành nói.

“Bình an? Ta hận ta không chết luôn ở bên ngoài, khỏi phải quay về bị các người chọc cho tức chết” Mộ Thành nói.

Mộ Thâm bị ba mình nói cho không biết nói gì nữa “Ba, ba ngồi uống trà nghỉ ngơi một chút, tiệc gia đình sắp bắt đầu rồi!” Ông bưng trà cho Mộ Thành.

Diệp Phi nhìn ba con nhà người ta nói chuyện, thấy không có việc của mình, liền quay người đi ra phòng khách, đột nhiên, cô cảm thấy có người theo sau, cô dừng bước quay người lại thì nhìn thấy anh. Rõ ràng cô dừng đột ngột quá, anh chưa kịp dừng bước đụng vào cô, hoặc cũng có thể anh không muốn dừng lại. Diệp Phi bị hơi thở của anh bao phủ, ngược mắt nhìn gương mặt tuấn tú, đẹp trai, có tiền, có thế lực của anh, ừm, cô nghĩ cô không thể tìm được ưu điểm thứ tư của anh. Nhưng đụng vào rồi, thì đụng vào thôi, anh thuận thế ép cô vào tường làm gì? Tay cô đẩy ngực anh ra “Đừng ép vào tôi!”

“Đề lên rất thoải mái, rất mềm” Mộ Thương Nam cúi đầu phát ra tiếng, mặc cho hơi thở nồng ấm của anh đập vào vành tai cô, anh hôn lên cơ thể thơm nức của cô không biết chán, lúc không nhìn thấy cô, anh nhớ cô, tưởng rằng gặp rồi sẽ hết, nhưng đến khi gặp cô rồi, anh lại phát hiện mình nhớ cô hơn!

Mặt Diệp Phi nhăn nhó “Đề lên không thoải mái, cứng quá!” Cô vùng vẫy trong vòng tay anh, muốn thoát khỏi sự thoải mái của anh, nhưng

lại bị anh ôm chặt hơn.

Mộ Thương Nam đưa tay ra mở cửa phòng, cuộn lấy cô đẩy cô vào trong phòng, ép cô vào cửa, hôn lên môi cô.....

Chương 96

Diệp Phi bị anh hôn lên môi, mắt cô mở to hết cỡ. Đây là một lời nói không hợp ý thì bắt đầu hôn sao?

Rốt cuộc cô làm sao anh, anh nói hôn là hôn.

Cô xoay đầu muốn gắng gượng thoát khỏi anh, nhưng tay anh giữ chặt gáy cô, khiến cô không cọ quây được dù chỉ một chút.

Anh thành công chiếm lấy cô, hít hết không khí trong phổi cô.

Cô rên rỉ phản kháng, một bụng hoài nghi, anh thực sự nuốt cô vào bụng sao?

Tất cả âm thanh rên rỉ đều bị anh nuốt vào miệng, âm thanh nhỏ nhẹ từ mũi cô thở ra, quyến lấy âm thanh mê hoặc. Cô sợ đến mức không dám kêu nữa, không ngờ âm thanh của cô lại đáng xấu hổ như vậy, giống như âm thanh phát ra khi đang làm chuyện ấy. Mộ Thương Nam nghe thấy âm thanh của cô anh bị kích thích, cảm giác muốn ăn vào da thịt cô đang rẩy khắp người anh, môi anh cắn cô, và muốn ở cô nhiều hơn thế nữa.

Tay Diệp Phi nắm chặt lấy vạt áo trước ngực anh, cô bất lực thở nhẹ thành tiếng “Không được. Buông tôi ra”

“Cục cưng. Em yên tâm anh sẽ không buông em ra đâu! Chúng ta tiếp

tục” Trái tim Mộ Thương Nam đang sướng phát điên, đây là lần đầu tiên cô đưa ra yêu cầu với anh “Không được buông em ra”, anh làm sao có thể buông cô được.

Diệp Phi đứt một dây thần kinh trong đầu, cô nói là ý này sao? Cô nói là “Không được! Buông tôi ra!”

Nhưng anh đã ngấu nghiến hôn cô, cô đến một chữ cũng không phát ra được.

Mộ Thương Nam thăm dò một chút vết thương lúc trước còn lưu lại trên người cô, thụt ngón tay lại “Cực cực! Em chuẩn bị xong rồi?”

Diệp Phi như con cá mắc cạn, mở to miệng thở một hơi, cô sắp thiếu oxy mà chết.

“Đừng động vào tôi” cô nói như không còn tí sức lực nào.

“Không động vào em? Em thoải mái sao được? Thả lỏng một chút, chúng ta làm một cái sảng khoái rồi đi ăn cơm” Các dây thần kinh trên người Mộ Thương Nam đang nổi loạn, hoàn toàn không thể chờ đến kết hôn nữa rồi, thậm chí một giây cũng không muốn chờ.

Tay anh ôm thân hình bé bỏng của cô lên, ôm cô lên giường lớn, đè lên người cô “Thả lỏng. Để anh yêu em”.

Trong ánh mắt Diệp Phi là hình ảnh người đàn ông dần dần đè cô xuống, không được, cô làm sao có thể làm chuyện ấy với anh.

Thân thể cô dường như phát ra cảnh báo “Không được! Không được!

Mộ Thương Nam, anh có tư cách gì mà đòi có tôi, tôi là vợ sắp cưới của Cung Trạch Vũ”

Lúc then chốt, cô chỉ có thể lấy Cung Trạch Vũ làm lá chắn cho cô.

Mộ Thương Nam nháy mắt “Em là người phụ nữ của tôi, chỉ đơn giản thế thôi.”

“Tôi là người phụ nữ của anh? Thiên Tịnh là vợ sắp cưới của anh. Mộ Thương Nam, anh còn dám vô liêm sỉ nữa à? Tôi sẽ không bao giờ làm kẻ thứ ba của bất cứ ai.” Diệp Phi nói từng câu từng chữ.

Ấn đường Mộ Thương Nam trĩu xuống, anh hiểu ra vấn đề “ Anh sẽ nói rõ mọi chuyện. Phi Phi, hãy nhớ, em là người phụ nữ của anh”. Lý trí của anh cuối cùng cũng khống chế được bản thân anh, trong trạng thái gần như không kìm chế được, anh vẫn tôn trọng lựa chọn của cô. Anh sẽ để cô danh chính ngôn thuận bên anh, chứ không phải làm người thứ ba.

“Anh muốn hủy hôn?” Diệp Phi nhìn anh, hình như anh nói là ý này. Anh thực sự vì cô mà hủy hôn với Thiên Tịnh? Tim cô đột nhiên chạm mạnh vào xương sườn, anh yêu cô? Cô không khống chế được suy nghĩ của mình.

Mộ Thương Nam nhếch mép “Tôi sẽ không hủy hôn”. Sao anh phải hủy hôn, rõ ràng người anh cưới là cô, anh sẽ không hủy hôn, để cô chạy mất!

Diệp Phi lúc này bị động lòng, phốt chốc lại bị rơi xuống đáy hang, anh không hủy hôn, thế sao anh còn tiếp tục thân mật với cô. Mắt cô

sắc nhọn, cô đột nhiên giơ đầu gối lên húc vào bụng dưới của anh “Cút”. Thật sự chưa từng gặp người đàn ông nào vô liêm sỉ như này, tìm kẻ thứ ba cũng phải tìm người ngay thẳng như này.

Mộ Thương Nam không đề phòng cô, lại đang trong trạng thái hưng phấn, thế là bị cô đá trúng, anh đau ôm lấy vết thương “Cô và nó có thù sao? Lần nào cũng làm nó bị thương”

“Anh giữ chặt đồ của anh, đừng để nó không có việc gì tự nghĩ ai cũng mê nó, cục cưng này không chiều được anh” Diệp Phi một chân đá anh ra.

Từ trên giường lăn xuống đất, giây phút đấy, cô vẫn đang mộng tưởng là anh sẽ nói yêu cô.

Mộ Thương Nam một tay tóm lấy cánh tay cô “Nha đầu thối này, đá anh đau rồi, phải chữa bệnh cho anh”.

Anh kéo tay cô, ấn vào chỗ đau cô vừa đập.

Mặt Diệp Phi tức giận đỏ bừng, nếu như anh cần Thiên Tịnh, sao không đi tìm Thiên Tịnh. Mắt cô ánh lên sự xảo quyệt của tiểu hồ ly, đảm bảo làm anh cả đời không quên. Cô kiễng chân ghé sát một bên mặt của anh, hơi thở nồng ấm phun lên mặt anh “Muốn tôi giúp anh?”

Tiếng nói dịu dàng của cô như cái ngứa ngáy mà lông ngỗng lướt qua đầu, khiến anh ngứa ngáy khó chịu.

Tay anh ôm lấy vòng eo nhỏ bé của cô, ép người cô sát người anh “Muốn, Phi Phi giúp anh đi”.

Anh cúi đầu hôn vào má cô.

Diệp Phi nhếch mép “Được thôi, bây giờ tôi sẽ giúp anh”. Tay cô thu lại, nắm chặt lấy, vỗ thật mạnh. Cô đảm bảo cả đời này anh sẽ không quên sự kích thích này.

Ngũ quan anh tuần của Mộ Thương Nam lập tức biến dạng, anh chắc chắn nha đầu này có tiềm chất học bác sĩ ngoại khoa, tay tuyệt đối độc ác.

“Bỏ tay ra, anh tàn phế, em phải chịu trách nhiệm với anh cả đời” anh tức giận hét lên.

“Xùy. Người anh cưới là Thiên Tịnh, có chịu trách nhiệm cũng là chị ta chịu trách nhiệm, anh nói xem, đêm tân hôn tôi tặng cho chị ta một ông chồng tàn phế, chị ta liệu có khóc đến đứt hơi không?” Diệp Phi nói. Xin lỗi, cô không có lương thiện, cô luôn trừng mắt lên báo thù như thế đấy, ai bắt nạt cô một, cô phải trả lại gấp mười lần.

“Nếu như anh tàn phế, anh đảm bảo người khóc không phải Thiên Tịnh, mà là em” Từ của anh phát ra từ kẽ răng, việc giữa họ liên quan gì đến Thiên Tịnh, người phụ nữ anh cần mãi mãi chỉ có mình cô.

Diệp Phi trợn mắt nhìn anh, xí, cô khóc cái gì, cô hận anh không phé luôn đi thì càng tốt.

Nhưng, tay cô nắm chặt rất đau, hình như chưa làm gì được anh thì tay cô đã phé rồi, cô bỏ tay ra “Tha cho anh lần này, lần sau còn dám bắt nạt tôi, tôi nhất định không tha”. Cô bước nhanh về phòng lớn,

tiếng khóc của Thiên Tịnh vọng đến.

“Ông, cháu chắc chắn Diệp Phi ngay từ đầu đã nhận ra ông, mới tốt với ông như vậy, cô ta cố ý để cháu ngược đãi ông, để dễ chia rẽ quan hệ giữa chúng ta. Cô ta mãi là một cô gái có mưa tính, chỉ có cháu ngốc mới bị cô ta lừa, Ông, người là người biết nhìn xa trông rộng, nhất định nhìn ra cô ta đang cố ý lấy lòng ông”

Chương 97

Diệp Phi 1 bước tiến vào phòng khách, “Thiên Tịnh, cô nói dối, tôi xem qua ảnh ông nội lúc nào?”

Cô tức đến nỗi muốn xé Thiên Tịnh ra, không hiểu người con gái này sao cứ mở miệng là vu cáo, nếu ông nội tin lời cô ta, cô liền biến thành người tâm cơ rồi.

Thiên Tịnh cười lạnh 1 tiếng, “Phòng làm việc của anh Thương Nam có ảnh, cô là trợ lý đặc biệt của anh Thương Nam, cũng là người dọn dẹp văn kiện cho anh Thương Nam, cô sẽ chưa nhìn qua ảnh sao?”

“Tôi chưa nhìn qua chính là chưa nhìn qua.” Diệp Phi nói, cô chưa từng mở ngăn kéo của Mộ Thương Nam, chỉ dọn dẹp văn kiện trên bàn.

“Mọi người không tin, có thể đến phòng làm việc của anh Thương Nam tìm ảnh.” Thiên Tịnh to tiếng nói.

“Đúng! Nên đi tìm! Nếu như thật sự có ảnh, thì có thể chứng minh Diệp Phi vẫn luôn biết thân phận ông nội, người đâu, các người mau đi phòng làm việc của tổng giám đốc tìm ảnh.” Liễu Họa dặn dò bảo tiêu của nhà đi tìm.

Dường như bức ảnh này trở thành chứng cứ nhận định Diệp Phi có quen ông nội không, rất nhanh ảnh được lấy ra.

1 bức gia đình hạnh phúc, bên trên đang ngồi là ông nội, đằng sau ông là Mộ Thâm và Liễu Họa, ông ôm trong lòng là Mộ Thương Nam.

“Mọi người xem đi! Tôi không nói dối chứ? Ông nội và năm đó không có gì thay đổi lớn, Diệp Phi nhất định nhận ra ông nội, cho nên đối xử với ông nội tốt như vậy.” Thiên Tịnh vội vàng nói.

“Ba, Con chỉ là nghe nói có cái gì ăn xin náo loạn Thiên gia, mới giúp thông gia mình, là Diệp Phi cố ý dấu thân phận người, mới hại bọn con đuổi người ra khỏi Thiên gia! Tâm cơ của loại con gái này thật đáng sợ. Đến con cũng mắc mưu rồi.” Liễu Họa vội vàng giải thích cho bản thân.

“Ông nội, con thật chưa nhìn qua bức ảnh này, không cần biết ông tin hay không?” Ánh mắt Diệp Phi hướng theo Mộ Thành.

“Ông nội!”

Chưa đợi Mộ Thành nói ra, 1 dòng âm thanh con gái cùng tiếng bước chân chạy vào phòng khách.

“Ông nội, con nhớ chết ông rồi!” Mộ Lạc Lạc xông vào lòng Mộ Thành.

“Lạc Lạc của ta quay về rồi!” Tay Mộ Thành hiền từ xoa đầu Mộ Lạc Lạc.

Mộ Lạc Lạc đột nhiên khóc thành tiếng, “Ông nội, may ông về rồi nếu không con bị Diệp Phi hại chết rồi!”

Đầu mày Mộ Thành trầm xuống “Diệp Phi hại con?”

“Vâng ạ! Ông nội, ông không biết Diệp Phi tâm cơ thế nào, cô ta câu dẫn anh con làm anh con đuổi con ra khỏi nhà.” Mộ Lạc Lạc hung hăng nói.

“Lạc Lạc, anh tại sao đuổi em đi, em không biết sao? Em tìm người hại Diệp Phi, lẽ nào không nên nhận trừng phạt sao? Ông nội, việc này là con xử lý, không liên quan Diệp Phi, Lạc Lạc muốn tìm trai bao hại Diệp Phi.” Mộ Thương Nam nói.

Sắc mặt Mộ Lạc lạc trắng nhợt, “Cái này còn trách em, là Diệp Phi cướp bạn trai em, nếu cô ta không cướp học trưởng Cung của em, em cũng không đối xử cô ta như vậy! Em là nhất thời tức giận, lại nói Diệp Phi cũng không xảy ra chuyện gì, tại sao lại trừng phạt em?”

Sắc mặt Mộ Thành trầm xuống, “Việc này là con không đúng, gia đình ta không thể cùng Cung gia liên hôn, không cần biết Cung Trạch Vũ thích ai, con đều không thể cùng Cung Trạch Vũ bên nhau.”

“Hả? Tại sao? Ông nội, con thích Cung Trạch Vũ! Con chính là muốn gả cho Cung Trạch Vũ!” Mộ Lạc Lạc kéo tay Mộ Thành làm nũng nói.

“Chỉ có cái này không được, đây là mệnh lệnh, nếu con còn muốn mang họ Mộ, thì không được nghĩ tới Cung Trạch Vũ nữa.” Mộ Thành nói.

“Lạc Lạc rất nghe lời, người yên tâm, nó sẽ không nghĩ tới Cung Trạch Vũ nữa.” Liễu Họa kéo con gái mình, bảo Lạc Lạc đừng nhiều lời, bây giờ có thể về đến Mộ gia là được, về việc khác có thể để sau

nói.

Mộ Lạc Lạc hiểu ngay ý của Liễu Họa, “Con biết rồi, con sẽ không nghĩ Cung Trạch Vũ nữa. Nhưng mà ông nội, ông phải đuổi Diệp Phi đi, cô ta là cô gái có tâm cơ, cô ta nhất định nhìn qua bức ảnh.”

Cô ta không quên giúp Thiên Tịnh bồi thêm Diệp Phi 1 dao.

“Các người có chứng cứ gì chứng minh tôi nhìn qua bức ảnh?” Diệp Phi tức hét lên.

Tay Mộ Thành vỗ tay vịn sofa, “ Có 1 việc các người nhớ là đủ rồi, mạng của ta là Diệp Phi cứu.”

1 câu của ông ấy làm dứt mọi việc, không cho phép ai nhắc 1 chữ nào nữa.

Diệp Phi cảm động nhìn ông lão 1 cái, người mà đến lúc này vẫn nguyện ý tin tưởng cô, cô nghĩ ngoài Mộ Thành có lẽ cũng chỉ có Mộ Thương Nam.

Thiên Tịnh thầm chịu đựng tức tối nhìn Liễu Họa, việc này bọn họ không đã kích được Diệp Phi, cô ta phải làm sao?

Liễu Họa đi hướng tới Mộ Thành, “Lời ba nói bọn con đều ghi nhớ rồi, không cần biết Diệp Phi xuất phát mục đích gì, đều coi là cứu ba, chúng con nên tự kiểm điểm. Mong ba tha thứ cho con và Thiên Tịnh nhưng Thiên Tịnh là do người định xuống việc kết thân cho Mộ Thương Nam.”

Bà ta không thể không nhắc nhở Mộ Thành. Thiên Tịnh là ông định xuống hôn sự của Mộ Thương nam.

Mộ Thành hạ 1 tay xuống, “Ta biết, việc này đến đây kết thúc.”

Liễu Họa cong môi “Thiên Tịnh nha đầu này rất hiếu thuận, còn nói muốn tự mình làm cơm cho người xin lỗi! Con đem nó đi phòng bếp làm cơm.”

Bà ta kéo tay Thiên Tịnh, đi ra khỏi phòng khách.

“Dì, ông nội sẽ tha thứ cho con chứ? Con nhìn sắc mặt ông nội không tốt” Thiên Tịnh lo lắng nói.

“Con từ hôm nay ở nhà chúng ta, ngày ngày phục vụ ông, con nói ông nội còn đối với con có ý kiến sao?” Liễu Họa nói.

Thiên Tịnh gật đầu, đích thực là phương pháp hay, chỉ cần cô ta dỗ được ông nội, Diệp Phi là cái thá gì?

Trong phòng khách, Mộ Lạc Lạc trừng mắt Diệp Phi 1 cái, vung văng rời khỏi phòng khách quay về phòng ngủ của mình, ở nhà nghỉ ở đến cô ta muốn chết, bây giờ cũng quay về rồi, cô ta muốn tắm rửa thay quần áo!

Đầu mày Mộ Thương Nam vẫn luôn ghìm xuống lạnh lùng, “Ông nội, con phản đối Lạc Lạc quay về ở, nó vẫn không ý thức được bản thân làm sai, người cũng không thể buông thả nó!”

Ngón Tay Mộ Thành gõ trên tay vịn sofa, “ Vật gấp tất phản. Thương

Nam, ta biết tâm tình con, nhưng phương pháp không đúng. Mâu thuẫn của Lạc Lạc với Diệp Phi trên người Cung Trạch Vũ, chỉ cần không có mâu thuẫn này, Lạc lạc và Diệp Phi sẽ không có bất kì oán giận nào!”

Mộ Thương Nam hiểu ý của Mộ Thành, “ Nhưng cho dù người phản đối Lạc Lạc và Cung Trạch Vũ, nó cũng sẽ không chết tâm.”

Mộ Thành nhìn theo hướng Diệp Phi, “Diệp Phi, con đồng ý vạch rõ giới hạn với Cung Trạch Vũ, cùng Lạc Lạc hòa bình sống với nhau không? Thực ra Lạc Lạc chỉ là tính khí có chút đại tiểu thư, từ nhỏ được nuông chiều quen rồi, đồ mà nó muốn không quen bị người khác cướp, mới trở thành như này. Nếu con và Cung Trạch Vũ không muốn phát triển tiến tới hôn nhân, thì ông nội vẫn hi vọng con có thể sớm vạch rõ giới hạn với Cung Trạch Vũ, như vậy mâu thuẫn giữa con và Mộ Lạc Lạc được giải quyết rồi.”

Tim Mộ Thương Nam đột nhiên vui mừng, ánh mắt anh ta đặt trên người Mộ Thành, hồ li quả nhiên là xảo quyết, 1 câu nói của Mộ Thành ép Diệp Phi và Cung Trạch Vũ vạch rõ giới hạn, lại có thể giúp anh ta giải quyết tình địch Cung Trạch Vũ này, còn có thể giúp Lạc Lạc và Diệp Phi hóa giải mâu thuẫn.

“Con đồng ý ông nội. Phi Phi, em nên sớm nói rõ với Cung Trạch Vũ, người em yêu không phải anh ta!”

Diệp Phi trừng mắt người đàn ông, nhìn ý cười giấu không nổi trên mặt anh ta liền thấy ghét, giống hệt 1 con sói đuôi to, cô và Cung Trạch Vũ vạch rõ giới hạn, anh ta liền có thể chiếm tiện nghi cô rồi sao?

Cô cong lông mày, “ Tôi chính là thích Cung Trạch Vũ, Cung Trạch Vũ cũng thích tôi, Mộ tổng giám đốc, anh thu lại tim đi! Tại sao tôi phải tốt với Mộ Lạc Lạc? Tôi lại không phải người nhà anh! Nếu như ông nội đã bình an về nhà rồi, tôi cáo từ!”

Cô bước chân đi ra cửa biệt thự.

Chương 98

Mắt Mộ Thành đảo đảo “Ngốc chết, 1 người con gái cũng không giải quyết được, ông nội chỉ có thể giúp con như vậy thôi!”

Mộ Thương Nam bước vội đuổi theo Diệp Phi, 1 bên túm lấy cánh tay Diệp Phi “ Giận rồi? Để ý Cung Trạch Vũ như vậy?”

Anh ta mang cô gái kéo tới hoa viên hạ thấp giọng hỏi, tất cả sự tức giận đang tràn ngập trên đầu anh ta.

Diệp Phi lật con mắt trắng tạng cho Mộ Thương Nam “Tôi thích ai với Mộ tổng giám đốc anh có liên quan gì? Tôi sao phải nói với anh? Tránh ra!”

Cô nâng bàn chân đạp vào chân anh ta, quay về chỉ biết cắn nhằn cô, vì em gái anh ta, bắt cô và Cung Trạch Vũ chia tay, vấn đề là anh ta dùng thân phận gì ra lệnh cho cô?

Mộ Thương Nam 1 bước đè ép cô gái lên tường, “Đừng làm loạn nữa! Ăn xong bữa tối, anh cùng ba và ông nội nói, người anh muốn lấy là em!”

Đầu óc Diệp Phi tức thì có cảm giác bị sét đánh qua, trong đầu 1 mảng trống rỗng “Anh, anh nói cái gì?”

Mộ gia và Thiên gia là hôn sự định sẵn, anh ta thật sự muốn hủy hôn

lấy cô?

“Anh nói, người anh muốn lấy là em! Phi Phi, rời bỏ Cung Trạch Vũ, gả cho anh!”

Ngón tay anh ta nâng cằm cô gái lên, không tin Diệp Phi đối với anh ta không có cảm giác.

Ánh mắt Diệp Phi nghi hoặc nhìn mặt Mộ Thương Nam, tim bối rối “Nhưng, em không phải xử nữ, anh không để ý sao?”

“Anh không để ý, người anh yêu là em!” Mộ Thương Nam cúi đầu nói, môi anh ta hôn lên môi cô gái, anh ta yêu là cô vẫn luôn là cô.

Diệp Phi bị người đàn ông hôn, anh ta ra sức ăn, hấp thụ cô ngẫu nhiên, làm cô không thể thở, anh ta bá đạo hôn, chưa từng cho cơ hội thở, giống như muốn 1 miếng nuốt chửng cô.

Mộ Thương Nam đè lên người cô gái nhỏ, hận không thể đem cô khảm vào trong thân thể anh ta.

Chỉ cảm thấy càng ăn càng đói, càng ngày càng không thể thỏa mãn yêu cầu của anh ta.

Diệp Phi đột nhiên cảm nhận thấy bị người đàn ông cắn vào, cô khó chịu động đậy “Lưu manh thôi! Anh lại cứng!”

“Anh chỉ có cảm giác với em, không tính lưu manh! Đồ ngốc, điều này chứng minh, anh ta thích em!” Mộ Thương Nam chế giễu cô gái nhỏ.

Mặt Diệp Phi trắng bệch, cô phải cảm ơn anh sao?

Choáng váng, rõ ràng là cô bị xâm phạm!

“Bỏ em ra, em muốn về nhà!”

“Em còn muốn về đâu? Ở đây chính là nhà em, chúng ta đi ăn cơm!”
Mộ Thương Nam kéo tay cô gái, đem cô quay về biệt thự.

Đằng sau 1 cửa sổ bằng kính, Thiên Tịnh sắc mặt nhợt nhạt đang đứng, cô ta nhìn thấy rõ ràng Mộ Thương Nam đang hôn Diệp Phi.

Tay cô ta nắm thành nắm đấm, Diệp Phi cho rằng cứu Mộ Thành thì có thể thay thế vị trí của cô ta? Diệp Phi nằm mơ!

“Thiên Tịnh, con bưng thức ăn ra ngoài đi! Đây là cá kho ông nội thích ăn nhất, nhớ đặt trước mặt ông, nói là con làm!” Liễu Họa gọi Thiên Tịnh.

“Cảm ơn dì, vẫn là dì thương con!” Thiên Tịnh thu lại tất cả biểu tình phẫn nộ trên mặt mình, cười ngọt ngào.

“Ta đương nhiên thương con rồi, ta nhìn con khôn lớn, con là thiếu phu nhân Mộ Gia chúng ta tỉ mỉ nuôi dưỡng. Con chịu khó lấy lòng ông nội, con yên tâm, không ai có thể cướp vị trí thiếu nhân của con!” Liễu Họa nói.

Thiên Tịnh bưng đĩa ra ngoài, đặt trước mặt Mộ Thành, “Ông nội, ông thử tay nghề của con!”

“Đặt xuống đi, tay nghề của Liễu Họa, bao nhiêu năm rồi vẫn không thay đổi.” Mộ Thành nói.

Mặt Thiên Tịnh trắng bệch lúng túng “Là dì sợ con làm không hợp khẩu vị của ông, mới giúp con điều chỉnh gia vị.”

Ánh mắt Mộ Thành nhìn thấy Mộ Thương Nam và Diệp Phi đi vào, liền nói, “Phi Phi, đi làm cho ông nội mì đồ lười.”

“Là mì lười đồ!” Diệp Phi cải chính.

“Hei hei, lười đồ! Nhớ rồi, con đi làm, tối nay ta ăn cái đó!” Mộ Thành nói.

Diệp Phi đồng ý đi vào bếp làm đồ ăn cho Mộ Thành, Thiên Tịnh và Liễu Họa tức đến thổ huyết, bọn họ làm vô ích rồi.

Buổi tối lúc ăn cơm, Mộ Thành và Mộ Thương Nam tranh giành ăn mì, căn bản không ăn đồ Liễu Họa làm.

Nhưng Mộ Lạc Lạc rất ủng hộ mẹ mình, miếng to ăn thức ăn.

Bữa ăn được coi là thuận lợi, không xảy ra chuyện gì.

Thiên Tịnh chủ động nói muốn dìu Mộ Thành lên lầu nghỉ ngơi, nhưng Mộ Thành chỉ Diệp Phi, Thiên Tịnh chỉ có thể nhẫn nhịn chịu đựng.

Diệp Phi dìu Mộ Thành về phòng ngủ của ông, “Ông nội, tại sao ông nguyện tin tưởng con chưa nhìn qua bức ảnh?”

Cô vẫn muốn hỏi vấn đề này, tình hình lúc đó dựa theo đạo lý Mộ Thành sẽ tin tưởng người nhà mình.

“Bởi vì ta biết con!” Mộ Thành nói, biết có 2 nghĩa, 1 cái là biết đơn thuần, 1 cái là nhận biết sâu sắc.

Môi Diệp Phi cong thành bán nguyệt “Cảm ơn ông, nguyện ý tin tưởng con!”

“Phi Phi, chiến binh chân chính không phải là đào binh (lính đào ngũ), mà là người dám bảo vệ lợi ích của bản thân, nếu như thích thì bản thân phải giành lấy biết chưa?” Mộ Thành nói.

Tim Diệp Phi trùng xuống, nếu thích phải dám giành lấy, cô phải giành gì đây?

Cười khổ sở, rời khỏi phòng Mộ Thành, giành, Mộ Thương Nam sao?

Vấn đề là cô vẫn chưa làm rõ được suy nghĩ của mình, nếu như người đàn ông đeo mặt nạ bạc đó là Cung Trạch Vũ, cô sao có thể sau khi cùng Cung Trạch Vũ lăn lộn qua, lại gả cho Mộ Thương Nam?

Cô quyết định không quản mở mồm khó khăn như nào cô cũng phải hỏi rõ ràng quan hệ mình và Cung Trạch Vũ.

Cô lặng lẽ rời khỏi biệt thự của Mộ gia.

Ánh mắt âm hiểm của Thiên Tịnh dõi theo Diệp Phi rời đi, cô ta ấn màn hình điện thoại gửi cho Mộ Lạc Lạc 1 tin nhắn, cho Mộ Lạc Lạc sắp xếp người ra tay.

Lúc Mộ Thành tắm xong đi ra ngoài phòng vệ sinh, Mộ Thương Nam cầm đồ ngủ đợi trong phòng.

“Ông nội, mặc đồ ngủ.” Mộ Thương Nam phục vụ ông nội mặc đồ ngủ lên.

“Ngoan vậy, đến chăm sóc ta lão già này, không ở bên cạnh Diệp Phi?” Mộ Thành nói.

Con có việc muốn nói với ông nội, đây là con điều tra được báo cáo xét nghiệm DNA, người xem 1 chút liền rõ.” Mộ Thương Nam đưa báo cáo cho Mộ Thành.

Mộ Thành đặt báo cáo lên trên bàn, “Không xem, ta cũng biết rồi. Hồ ác không ăn thịt con, Thiên Huệ là quá đáng rồi, ta nhìn ra, đứa trẻ đáng thương đó chịu ủy khuất bao nhiêu năm, hồi đầu đáng lẽ chúng ta nên điều tra rõ ràng, ôm về nhà chúng ta nuôi dưỡng.”

“Con muốn công khai thân phận thật sự của Diệp Phi, cô ấy vốn dĩ là vợ của con.” Mộ Thương Nam nói.

“Bây giờ không phải lúc công khai, ta ở bên cạnh nha đầu này phát hiện có người của Ám Dạ. Chỉ sợ bọn họ nhằm vào di sản của Thiên gia. Công khai thân phận Diệp Phi đối với Diệp Phi mà nói quá nguy hiểm. Không bằng cứ duy trì hiện trạng bây giờ.” Mộ Thành nói.

Ánh mắt Mộ Thương Nam thu lại, “Ý của ông nội là, dùng Thiên Tịnh làm lá chắn cho Diệp Phi?”

“Đúng vậy! Như vậy đối với Diệp Phi là an toàn nhất!” Mộ Thành nói.

“Nhưng con sẽ không lấy Thiên Tịnh, cô dâu trong hôn lễ của con, chỉ có thể là Diệp Phi!” Mộ Thương Nam nói.

“Cái này thì phải xem con động não như nào, vừa có thể cho Diệp Phi an toàn, vừa có thể đổi cô dâu trong hôn lễ biến thành Diệp Phi.” Mộ Thành nói.

Mộ Lạc Lạc ở ngoài cửa phòng dừng bước chân mình, vốn dĩ cô ta mang trà đến cho Mộ Thành, không ngờ nghe thấy 2 câu này, cô ta vội vàng đi tới phòng Thiên Tịnh tìm Thiên Tịnh.

“Có chuyện rồi! Ông nội tôi cũng đồng ý cho anh tôi lấy Diệp Phi rồi! Chị mau nghĩ cách!” Cô ta nói.

Ánh mắt Thiên Tịnh hung ác, “Không sao, qua đêm nay, Diệp Phi chết cũng không gả được vào Mộ gia!”

Chương 99

“Điều này cũng đúng, người tôi phái đi, tối nay có thể lấy mạng cô ta!”
Mộ Lạc Lạc đột nhiên nghĩ đến người mình thuê.

“Cô nhanh chóng báo tin tức cho bọn họ, trước tiên đừng cho bọn họ giết người!” Thiên Tịnh nói.

“Tại sao? Cô thương xót em họ cô rồi? Tôi nói cho cô, tôi luôn coi cô là bạn, nếu như cô dám bảo vệ em họ cô, đừng trách tôi không khách sáo.” Mộ Lạc Lạc tức giận nói.

Thiên Tịnh cong môi, “Tôi biết cô tức giận cô ta câu dẫn Cung học trưởng không tha, tôi đương nhiên sẽ không giúp cô ta rồi. Chỉ là nghĩ đến 1 cách khác tốt hơn, so với giết cô ta càng hả giận! Cô cùng người của cô nói bảo bọn họ theo dõi rốt cuộc Diệp Phi đi đâu, báo cáo bất kỳ lúc nào.”

Mộ Lạc Lạc nghĩ 1 lúc, gửi tin nhắn cho người mình thuê, cô ta cũng hiểu kỳ Diệp Phi ruốt cuộc đi đâu rồi.

Nếu như không phải cô ta bảo thị vệ trong biệt thự đều rút lui, Diệp Phi căn bản không thể ra ngoài dễ dàng như vậy, đương nhiên cũng không dấu được anh trai cô ta rồi.

Cung Trạch Vũ trong bệnh viện, ngạc nhiên nhìn thấy Diệp Phi đến tìm anh ta.

“Diệp Phi! Em đến như này cũng không báo 1 tiếng, anh có thể đi đón em.” Cung Trạch Vũ vội bước tới Diệp Phi.

“Em là ngang qua, cho nên vào thăm anh 1 chút.” Diệp Phi kéo ra 1 lý do.

Cô câu thúc ngữ khí, nghĩ đến muốn hỏi Cung Trạch Vũ sự việc ngày hôm đó, liền mọi loại bối rối.

“Anh đưa em đi gặp ba mẹ anh nhé!” Cung Trạch Vũ nói.

“Cái đó, trời muộn quá rồi, có khi bọn họ nên nghỉ ngơi rồi, em hay là không gặp đâu, anh đưa em tham quan 1 chút bệnh viện của anh, em vẫn chưa xem qua mà!” Diệp Phi cố gắng tìm chủ đề nói, chỉ sợ bối rối viết đầy mặt.

“Được, anh đưa em đi xem bệnh viện, có điều chúng ta rất nhanh liền rời đi rồi.” Ngữ khí Cung Trạch Vũ lộ rõ đáng tiếc.

Đầu Diệp Phi thấp xuống, mảnh đất này bị chiếm dụng đều vì cô, “Học trưởng xin lỗi, là em hại bệnh viện của anh bị buộc dời đi.”

Bước chân của cô đi theo Cung Trạch Vũ đến trước cửa sổ sát sàn cuối hành lang, ở đây có thể nhìn thấy bầu trời đầy sao vô tận.

Cung Trạch Vũ dừng lại bước chân, quay đầu nhìn Diệp Phi, tay anh ta nâng mặt Diệp Phi lên “Phi Phi, anh không cho phép em nghĩ như vậy! Đây là cuộc đo sức giữa đàn ông bọn anh, không biết bọn anh làm gì, làm như nào, đều không liên quan đến em. Anh chỉ tự trách

bản thân không thể bảo vệ em thật tốt! Làm em bị ép làm việc ở công ty của Mộ Thương Nam.”

Ánh mắt Diệp Phi đặt trên khuôn mặt chân thành của Cung Trạch Vũ, sự ấm áp của anh ấy không có gì thêm vào, phẳng phất là buổi đầu gặp mặt của bọn họ.

“Học trưởng, em muốn hỏi anh 1 việc, người đàn ông mang mặt nạ bạc là anh sao?” Cô lấy dũng khí hỏi.

Ánh mắt Cung Trạch Vũ thu về, “Em nhìn thấy anh mang mặt nạ rồi?”

“Vâng, hôm đó lúc anh cứu em, anh đeo mặt nạ bạc.” Diệp Phi nhỏ tiếng nói.

“Có lúc, anh không muốn bạo lộ thân phận, liền đeo lên mặt nạ, anh không phải cố ý dấu thân phận trước mặt em đâu.” Cung Trạch Vũ nói.

“Em biết, anh mang mặt nạ chắc chắn có nguyên nhân của anh, em là muốn hỏi, người đàn ông đêm hôm đó, có phải anh không? Ở tiệm trai bao...” Diệp Phi ngừng nói, nghĩ đến đêm đó, cô liền rụt rè 1 chữ cũng không nói ra được. Tay cô vịn vào nhau, dường như không khí đều bị sự ngại ngùng làm tĩnh lại rồi, khó chịu làm cô muốn bỏ trốn.

Trong giây lát không đợi đến lời nói của người đàn ông, tim cô đột nhiên thả lỏng, có lẽ không phải Cung Trạch Vũ, là cô nghĩ nhiều rồi.

“Em đi trước đây. “ Âm thanh của cô lộ ra sự vui mừng, trời biết cô không muốn người đó là Cung Trạch Vũ.

”Diệp Phi!” Cung Trạch Vũ nắm lấy cánh tay Diệp Phi, “Là anh.”

Diệp Phi nâng mắt, ngạc nhiên nhìn người đàn ông “Anh, tại sao anh luôn không nói với em, vừa nãy hỏi anh, anh cũng không trả lời.”

Tim vừa thả lỏng lại bị lời nói của người đàn ông nâng lên.

“Anh sợ em không muốn nhắc đến sự việc đêm đó, cho nên mới cứ không nói với em. Anh biết đó là 1 đêm em cảm thấy nhục nhã, 1 đêm em không muốn nhắc đến nhất.”Cung Trạch Vũ đưa tay ôm cô gái vào lòng.

“Phi Phi, chúng ta quên đêm đó đi, coi như chuyện gì cũng chưa xảy ra!” Cung Trạch Vũ thì thầm nói.

Anh ta không muốn lại nghĩ đến, chỉ bởi vì 1 đêm anh ta quay về muộn, anh ta và Diệp Phi bỏ lỡ nhau, nhưng 1 đêm tính là gì, bọn họ còn cả 1 đời sống cùng nhau, chỉ cần Diệp Phi cả đời này đều là của anh ta, anh ta mãn nguyện rồi.

Diệp Phi ở trong lòng người đàn ông thân thể cứng nhắc, cho dù biết người đêm đó là Cung Trạch Vũ, cô đối với Cung Trạch Vũ vẫn là bài xích theo bản năng. Tay cô chống giữa 2 người, không cho anh ta dán lấy cô.

Đích thực là 1 đêm không muốn nhớ lại, đặc biệt là sau khi biết Cung Trạch Vũ chính là người đàn ông đeo mặt nạ bạc đó.

“Được, chúng ta về sau không nhắc đến nữa. Học trưởng, anh bỏ em

ra, em phải đi rồi.” Cô nói.

Cung Trạch Vũ cúi đầu nhìn cô gái, tay anh ta xoa mặt cô, “Anh không phải người vô trách nhiệm, chúng ta nhanh chóng kết hôn đi, em trở thành vợ của anh, Mộ Thương Nam không dám bắt nạt em nữa.”

Ông nội Mộ Thương Nam tìm thấy rồi, hôn kỳ của anh ta và Thiên Tịnh cũng sắp đến rồi, anh ta sẽ không lấy em, anh không muốn em trở thành tiểu tam bị ổi.”

Sắc mặt Diệp Phi trắng nhợt “Em sẽ không trở thành tiểu tam của bất kỳ ai, nhưng em vẫn chưa chuẩn bị tốt để lấy anh, hơn nữa em đến đại học cũng chưa học.”

“Anh sẽ không ép em bây giờ gả cho anh, nếu em cảm thấy quá vội vàng, chúng ta có thể học đại học trước, đợi em tốt nghiệp thì kết hôn! Anh chỉ muốn cho em biết tình yêu của anh đối với em!” Cung Trạch Vũ nói.

Đầu anh ta cúi thấp dường như hôn môi Diệp Phi, đầu Diệp Phi phản xạ có điều kiện rũ xuống, cái hôn của anh ta chỉ rơi trên trán của cô.

Tim Cung Trạch Vũ đau đớn, cô vẫn là không tiếp nhận anh, cho dù anh vì cô trả giá tất cả, cô vẫn như vậy bài xích anh ta.

1 tia sáng lên lên từ trong rừng cây đối diện cửa sổ bằng kính, chụp lại ảnh Cung Trạch Vũ và Diệp Phi.

Góc độ bức ảnh rất tốt, từ góc độ chụp nhìn đi giống như 2 người đang hôn nhau.

Theo ngón tay người đàn ông ấn lên màn hình, bức ảnh được gửi đi.

Điện thoại Mộ Thương Nam đột nhiên vang lên, nhận được 1 tin nhắn, là MMS nặc danh gửi đi, anh ta mở tin nhắn, trên màn hình liền là bức ảnh Cung Trạch Vũ và Diệp Phi đang hôn nhau.

Tức thì, điện thoại anh ta ném trên đất, anh ta bước ra khỏi phòng, anh ta còn cho rằng cô đang nghỉ ngơi, không đi làm phiền cô, kết quả cô lại chạy đi hẹn hò với Cung Trạch Vũ!

Toàn thân anh ta đầy phần nộ xông ra ngoài biệt thự, lái xe đi tìm người phụ nữ nhỏ của anh ta tính sổ, cô coi lời anh ta nói đều là cứt thối sao?

Trong không trung đột nhiên lóe lên vài tia chớp lợi hại, mưa to như trút nước.

Trong biệt thự, Thiên Tịnh và Mộ Lạc Lạc nhìn thấy Mộ Thương Nam tức giận đi, cười ngọt ngào, mặc dù lần này không cho người giết Diệp Phi nhưng bọn họ dám cá, kết cục của Diệp Phi sẽ so với chết còn đau khổ hơn!

Xe Mộ Thương Nam phi như bay trong mưa, giống như dã thú bị chọc giận, 1 chiếc xe trực diện lái tới, theo hướng xe của Mộ Thương Nam lái đến, trực tiếp đâm vào xe của Mộ Thương Nam.

Sau đó trong mưa to, nước mưa che chắn mọi tầm nhìn, tay Mộ Thương Nam chuyển động vô lăng, cố gắng hết sức tránh xe lái đến trực diện, nhưng chiếc xe đó chuyển hướng, đâm vào xe của Mộ

Thương Nam, đâm xe Mộ Thương Nam bay lên.....

Chương 100

“Phi Phi, mưa to không dừng được, em ngủ ở đây đi! Anh có thể sắp xếp cho em phòng khác ở.” Cung Trạch Vũ khuyên Diệp Phi, Diệp Phi vẫn cứ không chịu ở chỗ anh ta, nhưng mưa to căn bản không có xe hoạt động, hơn nữa anh ta cũng không yên tâm cho Diệp Phi đi trong thời tiết này.

“Không sao, em đợi lúc mưa nhỏ 1 chút thì đi.” Diệp Phi nói.

“Vậy trước tiên em đến phòng anh ngồi 1 lúc, đứng lâu vậy rồi không mệt à?” Tay Cung Trạch Vũ kéo tay Diệp Phi.

Cho dù anh ta nói người đàn ông đêm đó là anh ta, anh ta vẫn có thể cảm giác được cô kháng cự đối với anh ta.

“Em không mệt. “ Ánh mắt Diệp Phi nhìn bầu trời tối đen, từng tia sét đánh dày đặc, không biết tại sao tim cô nhảy hoảng loạn, 1 cảm giác bất an đổ ập quanh người cô, giống như đánh mất thứ gì quan trọng.

“Diệp Phi! Con tiện nhân này! Tao đánh chết mày!”

Tiếng mắng chửi của người phụ nữ từ đầu kia của hành lang xông đến.

Diệp Phi vẫn chưa nhìn rõ người phụ nữ bị ướt như chuột lột là ai, người phụ nữ liền xông đến đánh cô rồi.

“Mộ Lạc Lạc! Cô phát bệnh thần kinh gì thế? “ Cung Trạch Vũ 1 tay túm lấy tay định tát Diệp Phi của Mộ Lạc Lạc.

Đầu thân của Mộ Lạc Lạc bị nước mưa dội ướt hết rồi, nước mắt cô ta hòa lẫn với nước mưa lẫn xuống, oán hận nhìn theo Cung Trạch Vũ.

“Em phát thần kinh? Không phải vì con tiện nhân này, anh em căn bản sẽ không ra khỏi biệt thự tìm cô ta, căn bản sẽ không bị tai nạn xe, anh ấy hiện nay còn đang trong phòng cấp cứu! Em muốn giết con tiện nhân này, em báo thù cho anh em!” Mộ lạc Lạc tức hét lên, hoàn toàn không để ý hình tượng đại tiểu thư, khóc tu tu.

Hiện trường tai nạn rất khủng khiếp, xe của anh trai cô bị đâm bay lên, người đâm vào anh cô đã xe hủy người chết rồi, còn may xe của Mộ Thương Nam là xe sang trọng của Niubi, chất lượng quá tốt, người không chết nhưng bị thương nặng.

Khi gia đình họ nhận được tin tức mau chóng tới bệnh viện, Mộ Thương Nam còn trong bệnh viện cấp cứu cô ta tức không chịu được tìm Diệp Phi tính sổ, không phải vì Diệp Phi, Mộ Thương Nam sẽ không xảy ra tai nạn.

Đầu óc Diệp Phi 1 mảng trắng xóa, cô giống như búp bê không còn tư duy máy móc hướng cửa bệnh viện đi ra, sau đó đi được mấy bước thì biến thành chạy.

“Phi Phi, em đi đâu, ngoài trời còn đang mưa đó!”Cung Trạch Vũ bỏ lại Mộ Lạc Lạc, mấy bước đuổi kịp Diệp Phi.

Thần kinh Diệp Phi cho đến lúc này mới bị tiếng người đàn ông kéo quay về, thân thể sớm ở trước tư duy của cô, đã muốn xông theo Mộ Thương Nam, “Em, em đi thăm anh ấy, anh ấy bị tai nạn rồi!”

Chưa từng nhận thức rõ ràng qua, tâm trạng cô trống rỗng, cô muốn gặp anh!

“Mưa to như vậy, gọi không được xe! Hơn nữa người đang trong phòng cấp cứu, em đi cũng vô ích, đợi ngày mai anh đi cùng em, em yên tâm bạn học của Mộ Thương Nam là Sở Nhiễm, y thuật cô ấy rất giỏi, cho dù là Mộ Thương Nam chết rồi, cô ấy cũng có thể cứu trở lại.” Cung Trạch Vũ an ủi cô gái.

“Không sao, Bệnh viện của Sở Nhiễm cách đây không xa, em đi bộ cũng tới.” Tay Diệp Phi tránh khỏi tay Cung Trạch Vũ.

Tất cả dây thần kinh trong đầu chỉ bị 1 dây thần kinh điều khiển, chính là cô muốn gặp Mộ Thương Nam, bây giờ gặp, ngay lập tức gặp.

Cô hướng cửa lớn xông ra ngoài, hoàn toàn không để ý lời của Cung Trạch Vũ.

Cung Trạch Vũ đuổi theo Diệp Phi kéo cô “Anh đưa em đi!”

Anh ta cởi áo ngoài trắng của mình cho cô gái che trên người, bảo vệ cô đi tới xe của anh ta, chỉ là mấy bước chân mưa đã làm ướt hết Cung Trạch Vũ.

Nhưng anh ta biết, chỉ cần anh buông lỏng tay, cô sẽ liền chạy đi, cần

bản không đợi anh ta đi lấy ô.

Tay anh ta hung hăng nắm chặt vô lăng xe, Mộ Thương Nam! Rằng anh ta chỉ thiếu nghiền nát 3 từ này rồi, hồi đầu anh ta không từ biệt mà ra nước ngoài, Diệp Phi cũng không mất hồn lạc phách thành như này!

Anh ta rõ ràng nói với cô, anh ta chính là người đàn ông đêm đó, cô vẫn là đối với Mộ Thương Nam động tâm, đối với Mộ Thương Nam mất đi tinh thần!

Sự tức giận quét qua lông mày anh ta, hi vọng chưa từng có Mộ Thương Nam chết đi.

Ánh mắt Diệp Phi nhìn chằm chằm ngoài đường, nhìn ô tô đi tới bệnh viện của Sở Nhiễm, cô không đợi xe dừng hẳn, liền xuống xe chạy vào bệnh viện.

Phòng cấp cứu đặc biệt dễ tìm, giữa đêm chỉ cần tìm nơi 1 đồng người bao quanh, thì nhất định là phòng cấp cứu.

“Mộ Thương Nam thế nào rồi?” Cô chạy đến nhóm người.

Liễu Họa túm lấy Diệp Phi, “Cô đồ hại người này! Là cô hại con trai tôi! Cút cho tôi! Cút!”

“Bảo tôi cút cũng được, nhưng nói với tôi trước anh ấy rốt cuộc thế nào rồi?” Diệp Phi không để ý cãi nhau với Liễu Họa, cô chỉ muốn biết Mộ Thương Nam ra sao rồi.

“Liều Họa! Con xem con giống bộ dạng gì? Buông tay!” Mộ Thành chỉ trích Liều Họa.

“Con làm sao? Con dạy dỗ hung thủ hại con trai con không đúng sao? Ba, con hôm nay bắt buộc đuổi Diệp Phi ra khỏi Mộ gia, ra khỏi nước zh, cô ta không được xuất hiện ở nước zh!” Liều Họa hận thù nói.

“Dựa vào cái gì Mộ Thương Nam tai nạn đuổi Diệp Phi đi? Mộ gia 1 tay che trời, cũng không thể không giảng lý đến bước này chứ?” Cung Trạch Vũ kéo Diệp Phi vào trong lòng, nghi vấn Liều Họa.

“Con trai tôi chính là đi tìm cô ta mới xảy ra tai nạn! Chính là cô ta hại con trai tôi!” Liều Họa tức giận nói.

Mộ Lạc Lạc cũng lái xe về rồi, “Ông nội, con muốn đuổi Diệp Phi đi! Con không muốn anh trai duy nhất của con bị hại chết!”

Mộ Thành hạ tay xuống, ý thị mọi người yên lặng, “Đợi Thương Nam ra ngoài để nó xử lý.”

1 dây thần kinh của Liều Họa giống như bị kích thích, tay bà ta túm lấy áo khoác ngoài khóc to “Ba, Sở Nhiễm nói, Thương Nam có thể, có thể cứu không nổi rồi!”

Chân bà ta mềm nhũn bất động trên đất, không còn dáng vẻ người phụ nữ cao quý.

Sắc mặt của Mộ Thành trầm lạnh “Cháu trai ta không dễ chết như vậy! Đừng không được khóc nữa!”

Ông ta quát Liễu Họa đang khóc, mắt già nua nhìn chăm chăm vào cửa ra vào phòng cấp cứu.

Tim Diệp Phi rơi xuống đáy, Mộ Thương Nam thật sự nguy hiểm tính mạng rồi!

Sắc mặt cô gái trắng nhợt, làm cho tim Cung Trạch Vũ co rút đau đớn đến đỉnh điểm, mỗi 1 biểu tình của cô đều đang nói cô để ý Mộ Thương Nam nhiều như nào!

Cửa phòng cấp cứu mở ra, Sở Nhiễm đi ra ngoài.

“Sở Nhiễm, con trai tôi như nào rồi?” Liễu Họa xông tới tóm lấy tay Sở Nhiễm.

Sở Nhiễm thở nhẹ 1 hơi, ánh mắt nhìn quanh tất cả mọi người, cuối cùng thốt ra 3 chữ, “ Rất đáng tiếc.”

Đầu Diệp Phi chấn động, giống như cả thế giới sụp đổ, cô từ trước tới nay không biết, người đàn ông đó đã tiến vào tim cô từ lúc nào, càng không biết, tại sao anh ta chết rồi, cô cũng sẽ mang theo trái tim cô đi.

Liễu Họa trực tiếp hôn mê, Mộ Thâm vội vàng cấp cứu vợ mình.

Thiên Tịnh giống như chết rồi ngồi trên ghế ở hành lang, cả đời vinh hoa phú quý của cô ta cứ như vậy không còn nữa? Cô ta chỉ hận hồi đầu không trực tiếp sai những người kia giết Diệp Phi!

Ánh mắt Sở Nhiễm chuyển động, “ Rất đáng tiếc, người muốn cậu ta chết cuối cùng phải thất vọng rồi.”

Ánh mắt cô cuối cùng nhìn Cung Trạch Vũ.

Mọi người tĩnh lặng nhìn Sở Nhiễm, giống như chưa nghe hiểu lời nói của cô ta.

“Mộ Thương Nam, anh ta chưa chết có phải không?” Diệp Phi là người đầu tiên phản ứng lại, 2 bước chạy tới chỗ Sở Nhiễm.

Y tá đẩy giường bệnh ra ngoài, Mộ Thương Nam bị thương nằm bên trên, toàn thân được bao bọc như xác ướp.

“Thương Nam!” Mọi người vây lại nhìn Mộ Thương Nam.Ánh mắt Mộ Thương Nam sắc bén không giảm, hung hăng đâm lên cánh tay đang ôm eo thon của Diệp Phi của Cung Trạch Vũ.....

Chương 101

Thiên Tịnh thầm trách bản thân phản ứng quá chậm. Cô vội vàng chạy đến bên giường bệnh của Mộ Thương Nam: “Anh Thương Nam không sao là tốt rồi. Em thề với trời, chỉ cần anh bình an, em có thể dùng sinh mạng của em để đổi lấy sinh mạng về cho anh!”

Thế nhưng, cô ta cảm động bày tỏ tình cảm xong, người đàn ông vẫn chẳng liếc nhìn cô ta lấy một cái, vẫn luôn nhìn Diệp Phi.

Cô ta lại đổi giọng: “Anh Thương Nam, anh đừng trách Diệp Phi. Con bé chỉ ham chơi mà thôi. Phi Phi, em hẹn hò với bác sĩ Cung sao lại không nói cho chị biết vậy, lại khiến cho anh Trương Nam đi tìm em rồi bị tai nạn xe!”

Cô ta cố tình đem việc Diệp Phi hẹn hò với bác sĩ Cung làm quá lên, để đảm bảo Mộ Thương Nam chắc chắn nghe thấy chuyện này.

Trái tim Diệp Phi đập mạnh, dường như đã rất lâu rồi cô không còn cảm nhận được nhịp tim của mình nữa, hoặc giả như trái tim cô đã quên rằng nó phải đập.

Ánh mắt của cô bị thu hút bởi ánh mắt sâu thẳm của người đàn ông. Cô nghĩ rằng, nếu ánh mắt có thể giết người thì cô đã bị Mộ Thương Nam giết chết rồi!

“Về phòng bệnh.” Mộ Thương Nam chỉ nhả ra ba chữ.

Khóe môi Thiên Tịnh khẽ nhếch, anh không đuổi Diệp Phi đi như cô ta mong đợi.

Cô ta đành đi theo y tá dẫn giường bệnh của anh về phòng.

Nơi này nào giống như phòng bệnh đâu, trông như phòng tổng thống của khách sạn vậy. Không chỉ có phòng ăn, phòng khách, phòng bếp đầy đủ mà còn có cả hồ bơi nữa.

Sau khi Liễu Họa được cứu sống liền được Mộ Thâm dìu đến thăm Mộ Thương Nam, Mộ Thành cũng đi vào cùng.

Mộ Lạc Lạc và Thiên Tịnh ngồi bên cạnh Mộ Thương Nam, hỗ trợ y tá tiêm thuốc cho Mộ Thương Nam.

“Người đâu! Bắt Diệp Phi đến đây cho tôi!” Liễu Họa còn không quên phải trừng trị Diệp Phi đấy.

Mấy tên vệ sĩ liền xông ra đi bắt Diệp Phi.

“Các người ai dám động đến Diệp Phi?” Cung Trạch Vũ chặn trước mặt Diệp Phi để bảo vệ cô.

“Ai dám cản thì đánh luôn cho tôi! Người hãm hại con trai tôi, tôi sẽ không bỏ qua cho ai hết!” Liễu Họa ra lệnh.

Vệ sĩ nhận lệnh ra tay đánh Cung Trạch Vũ. Chỉ một mình Cung Trạch Vũ không thể ngăn cản bọn họ được.

“Các người buông học trưởng ra, muốn bắt thì bắt tôi đi!” Diệp Phi không muốn liên lụy đến anh.

“Bắt cô chứ ai! Trói cô ta lại ném xuống biển cho cá ăn đi!” Mộ Lạc Lạc nhắm chắc cơ hội giáng cho Diệp Phi một cú tát.

“Dừng tay! Chuyện này để Mộ Thương Nam xử lý!” Mộ Thành gọi Mộ Thương Nam.

“Anh, anh hạ lệnh đi, giết chết con tiện nhân này!” Mộ Lạc Lạc hối thúc Mộ Thương Nam.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía khuôn mặt lạnh lùng của Mộ Thương Nam, không ai nghi ngờ rằng anh đang tức giận.

Diệp Phi cuống lên. Nếu để Mộ Thương Nam xử lý, cô sẽ càng thảm hại hơn.

“Lại đây!” Mộ Thương Nam lạnh giọng ra lệnh, bàn tay hướng về phía Diệp Phi như đòi mạng cô.

Diệp Phi chắc chắn sẽ không ngu ngốc nghe lời mà đi qua: “Tôi hẹn hò với Cung Trạch Vũ, làm sao tổng giám đốc biết được? Làm sao lại đi tìm tôi?”

Cô nghĩ đây là vấn đề mấu chốt.

“Thôi đi! Đồ tiện nhân. Chuyện xấu xa mình làm không cho người khác biết còn tưởng giấu được người ta sao? Anh trai tôi đã sớm biết rồi.” Mộ Lạc Lạc lập tức nói.

Diệp Phi thu lại ánh nhìn: “Đã sớm biết? Mộ Thương Nam, anh cho người theo dõi tôi?”

Cô nghĩ tới có người theo dõi mình, nếu không thì Mộ Thương Nam làm sao biết được người đàn ông cô đi tìm là Cung Trạch Vũ chứ?

“Theo dõi cô thì làm sao? Không theo dõi cô làm sao chúng tôi biết được cô thấp hèn, ti tiện như vậy. Nửa đêm còn chạy ra ngoài tìm đàn ông.” Mộ Lạc Lạc hét ra tiếng.

“Mộ Lạc Lạc! Cô nói năng cho tử tế. Cô có tư cách gì nói Diệp Phi ti tiện? Tôi và Diệp Phi là quan hệ yêu đương bình thường, chúng tôi gặp mặt nhau có gì sai sao? Chúng tôi hẹn hò không tới phiên cô quản. Còn nữa, tôi cầu xin phụ nữ nhà họ Mộ các người bớt bớt đi! Người ta giải thích rõ ràng thì không nghe, lại còn nhất quyết đánh người ta. Da mặt đúng là dày thật!” Cung Trạch Vũ kéo Diệp Phi về phía sau anh, trách cứ Mộ Lạc Lạc.

Mộ Lạc Lạc không nói nổi một lời nào, Cung Trạch Vũ lại mắng cô.

“Học trưởng Cung, tôi thật lòng thích anh, anh lại nói tôi như vậy sao? Tiện nhân kia, cô ta có chỗ nào hơn tôi? Anh lúc nào cũng bênh nó?”

“Cô ấy cái gì cũng tốt, so với các người cho người đi theo dõi người ta, tốt hơn nhiều!” Cung Trạch Vũ nói.

“Diệp Phi, em là trợ lý đặc biệt của tôi, phải nghe lệnh tôi 24 tiếng đồng hồ. Cho dù tôi bảo em chết, em cũng phải tới đây cho tôi!” Mộ Thương Nam gần từng tiếng tức giận.

“Phi Phi không làm trợ lý của anh nữa!” Cung Trạch Vũ nói.

“Không làm cũng được, trả tôi mười triệu tệ tiền vi phạm hợp đồng.”
Mộ Thương Nam nói.

“Được. Tôi trả!” Cung Trạch Vũ nói.

Diệp Phi kéo Cung Trạch Vũ một cái: “Học trưởng, anh không cần giúp em bồi thường số tiền này. Anh ta dám giết em, thì anh có thể báo cảnh sát. Em không tin ở đây không có luật pháp trừng trị!”

Về mặt tình cảm, Diệp Phi nợ Cung Trạch Vũ quá nhiều. Cô biết rõ tình cảm của mình đối với Cung Trạch Vũ ra sao, cô chỉ coi anh là anh trai. Cô cũng không muốn lại phải nợ anh mười triệu tệ, cô không trả nổi số tiền này.

“Phi Phi, anh không muốn để cho em bị bắt nạt!” Cung Trạch Vũ nói.

Tay anh xoa đầu cô, sự cương chiều không cần nói cũng biết.

“Em sẽ không để cho người ta bắt nạt mình đâu. Ai dám bắt nạt em một chút, em sẽ trả lại hần gấp mười lần!” Diệp Phi nói.

Nhất định phải giữ cô lại!

Trời ạ, cô không hề sợ đâu! Cùng lắm thì chết chùm thôi. Cô là Diệp Phi, cô còn sợ ai?

Dường như Cung Trạch Vũ còn định nói thêm điều gì nhưng đã bị

Nhiếp Hạo đuổi ra ngoài.

Đôi môi Mộ Thương Nam vẫn mím chặt lại thành một đường thẳng tắp, ánh mắt lạnh lẽo thấu xương dừng lại trên hai người đang tình cảm lưu luyến kia dường như coi anh chết rồi vậy.

“Lại, đây!” Anh tức đến mức chỉ muốn tóm người phụ nữ kia, bóp chết cô.

Diệp Phi đi tới: “Làm gì?”

Bỗng nhiên, tay của người đàn ông nắm lấy cánh tay cô.

“Anh, giết cô ta đi, cắt thịt cô ta làm mồi cho cá!” Mộ Lạc Lạc vừa bị Cung Trạch Vũ mắng, hận không thể băm vằm Diệp Phi ra.

“Giết cô ta, không phải quá dễ dàng cho cô ta sao? Tôi sẽ khiến cho cô ta hối hận! Các người đều về nhà đi!” Thanh âm của Mộ Thương Nam lạnh lẽo như dòng nước lạnh.

“Thương Nam, người phụ nữ này là một tai họa, đừng nương tay!” Liễu Họa không yên lòng dặn dò con trai.

“Anh Thương Nam, để em chăm sóc cho anh đi. Em không yên tâm về vết thương của anh.” Thiên Tịnh hận không thể ở lại để xem Thương Nam sẽ hành hạ Diệp Phi như thế nào.

“Phục vụ cuộc sống của anh, sao có thể để em làm được? Đây là chuyện của người hầu, em cứ trở về nghỉ ngơi cho khỏe.” Mộ Thương Nam nói với Thiên Tịnh.

Trong lòng Thiên Tịnh vui mừng, rõ ràng ý Mộ Thương Nam nói là cô ta không phải là người hầu, cô ta là chủ nhân!

“Anh Thương Nam, em biết anh đau lòng em, nhưng là em cũng thương anh vậy!”

“Anh không muốn để cho em vất vả. Cảnh máu tanh không thích hợp với em. Nhớ ngày mai đưa bữa sáng với thức ăn ngon đến cho anh nhé.” Mộ Thương Nam phân phó Thiên Tịnh.

Anh cố tình dùng cách nói chuyện của Cung Trạch Vũ nói để cho Diệp Phi nghe thấy, để cho cô cảm nhận được cảm giác của anh lúc anh nghe cô và Cung Trạch Vũ nói chuyện với nhau.

Thiên Tịnh nghe lời gật đầu một cái. Nói thật, cô ta quả thực rất mệt. Hơn nữa, hiếm thấy Mộ Thương Nam nói giọng nhỏ nhẹ với cô ta như thế, cô ta đương nhiên phải nghe lời rồi.

Mấu chốt là chuyện Diệp Phi hẹn hò riêng với Cung Trạch Vũ, cô ta biết đây là sự phản bội mà không người đàn ông nào có thể dễ dàng tha thứ được! Cô ta chờ xem ngày mai nhặt xác cho Diệp Phi!

Cô ta đi theo tất cả mọi người ra khỏi phòng.

Diệp Phi nghe mấy lời tình tứ của hai người, thật là muốn ói. Mộ Thương Nam đau lòng vì vị hôn thê của mình, để cho cô sống không bằng chết.

Cô nhìn về phía Mộ Thành cầu cứu. Đáng tiếc Mộ Thành chẳng hề

nhìn cô. Cô âm thầm cười nhạt, Mộ Thành làm sao giúp được cô, ông ta chỉ giúp cháu trai mình mới đúng!

Được thôi, cô lại muốn xem cảnh máu tanh là như thế nào, con mẹ nó cùng lắm thì cô lấy mạng đổi mạng với anh!

Chương 102

“Tổng giám đốc Mộ, anh muốn chém giết thế nào đây?” Diệp Phi hỏi.

Mộ Thương Nam nhìn về phía y tá: “Thuốc truyền pha xong chưa?”

“Thưa tổng giám đốc, thuốc đã pha xong.” Y tá nói.

“Giao cho Diệp Phi, để cô ấy truyền dịch cho tôi.” Mộ Thương Nam phân phó.

Diệp Phi ngẩn ra, muốn chém giết cô như này đây ư?

“Anh điên rồi sao? Tôi không biết truyền dịch cho người khác.”

Cô thi đỗ khoa lâm sàng, nhưng cô đã đi học được ngày nào đâu?

“Tôi không thích người khác động vào người tôi. Em truyền dịch cho tôi, không biết thì học, chẳng ai mới sinh ra đã biết cả!” Mộ Thương Nam nói.

Diệp Phi thật muốn chửi người. Cô hận đến nỗi muốn giết người đàn ông này, thế nhưng lần đầu tiên cô cầm kim truyền dịch cũng sẽ sợ hãi, lo lắng lắm chứ.

“Lại đây, nhìn xem y tá cầm kim truyền như thế nào, em cũng cầm như thế, sau đó tìm tĩnh mạch của tôi rồi đâm kim xuống.” Mộ Thương

Nam nói.

Trán Diệp Phi chảy đầy mồ hôi lạnh. Cô dựa theo tư thế cầm kim của y tá, bàn tay run rẩy không kiềm chế được, căn bản cầm không vững.

“Cô đừng căng thẳng, như vậy thao tác càng không chính xác.” Y tá nói, dùng dây cao su quấn lên cánh tay của Mộ Thương Nam, để tĩnh mạch của anh nổi lên.

“Cô xem, đây là tĩnh mạch. Tôi giúp cô sát trùng một chút, cô đâm kim xuống theo hướng tĩnh mạch là được.” Y tá tiếp tục nói

Ánh mắt Diệp Phi chờ đường tĩnh mạch. Thật ra, cánh tay của anh rất mạnh mẽ, trắng kiện, mạch máu không dày đặc, thuộc loại dễ tìm ven.

Nhưng mà cô đâm mũi kim xuống tay anh xong liền thu tay lại, không tiếp tục đâm xuống nữa.

“Làm sao vậy? Đâm kim truyền còn chẳng dám mà cũng muốn làm phẫu thuật cho người ta à. Em hại người ta sao? Nếu không dám làm thì đổi chuyên ngành khác đi.” Mộ Thương Nam chất vấn.

Đây là cửa ải chướng ngại tâm lý khó khăn mà bất kỳ bác sĩ ngoại khoa nào đều phải trải qua, nếu không thì dao phẫu thuật cũng không dám cầm.

Diệp Phi chỉ cảm thấy bản thân mình đang bị anh coi thường: “Ai nói tôi không dám? Anh chờ đấy!”

Trời ạ, cô nghĩ là cô quá tốt bụng rồi, còn không nỡ đâm kim vào tay

anh nữa!

Lần này cô quyết tâm, mang theo đáng vẻ thù hằn mà đâm kim xuống dưới.

Một dòng máu chảy ngược về phía ống dây truyền. Tay cô suýt chút nữa thì ném kim truyền dịch đi, nhanh chóng ổn định tâm tình của mình, cầm kim không nhúc nhích.

“Rất thành công. Cô lấy tay kia đè xuống rồi cầm băng dính cố định lại cho anh ấy là được rồi.” Y tá nói.

Diệp Phi làm theo từng bước hướng dẫn của y tá, quay trở lại tâm trạng bình thường, không vội. Dù sao thì chịu đau đớn cũng chẳng phải là cô.

Chờ băng dính đều được cố định xong, y tá dặn dò cô theo dõi bình truyền dịch.

Tất cả được sắp xếp xong xuôi, y tá rời khỏi phòng bệnh.

Diệp Phi nhìn kiệt tác của mình, không nghĩ tới lần đầu tiên thao tác thành công. Cái miệng nhỏ nhắn của cô cười nhếch lên thành hình bán nguyệt, nhưng không biết người bên cạnh cô giờ này, đuôi sói thò ra vẫy vẫy, chuẩn bị dụ dỗ gì cô.

“Đi lấy nước cho tôi, lau người.” Mộ Thương Nam ra lệnh.

“Lau người? Không phải anh mới từ phòng cấp cứu ra sao? Hẳn là được khử trùng rồi chứ?” Diệp Phi hỏi.

“Tôi không thích mùi nước khử trùng, em lau người cho tôi!” Anh ra lệnh.

Diệp Phi đảo mắt, không phải anh học ngành y sao? Làm sao lại ghét mùi nước khử trùng chứ?

Không có “chém giết” như cô tưởng tượng, chỉ là giúp anh lau người thôi, cô có thể tiếp nhận được.

Diệp Phi không biết vết thương của anh nặng bao nhiêu, thế nhưng trên người anh bị quần thật nhiều băng, kỳ thực chỗ cô phải lau cũng không nhiều lắm.

Cô lau nửa cánh tay của anh, một chút ở ngực, một bên đùi, sau đó là bàn chân.

Thật lòng mà nói, cô chưa từng nhìn thấy cơ thể người đàn ông nào đẹp mắt đến như vậy. Ngay cả ngón chân cũng thon dài hoàn hảo, đẹp như một bức tượng điêu khắc.

“Lau xong rồi.” Cô thu dọn chậu và khăn mặt.

“Đây mà là lau người sao? Lúc em tắm, em không tắm cả người à?” Mộ Thương Nam hỏi.

Diệp Phi sững sốt một chút. Chỗ nào có thể lau được trên người anh cô đều lau cho anh rồi, anh còn không hài lòng cái gì đây?

Đột nhiên, cô nghĩ tới điều gì.

Mặt của cô co giật một chút: “Tôi đi gọi y tá đến lau cho anh.”

“Tôi không có thói quen để người phụ nữ của người khác động vào người tôi.” Mộ Thương Nam nói.

“Tôi gọi Nhiếp Hạo tới.” Diệp Phi tiếp tục nói.

“Tôi không thích đàn ông.” Khuôn mặt Mộ Thương Nam co rút.

Cô là người phụ nữ của anh, anh không để cô lau thì ai lau? Tính anh trời sinh ưa sạch sẽ, không chịu được nhất là sự bẩn thỉu.

“Mộ Thương Nam, anh thực sự để tôi lau?” Cô lạnh giọng nói.

“Tôi không giết em đã là nhân từ với em rồi.” Mộ Thương Nam nói.

“Được. Tôi lau cho anh.” Con người Diệp Phi ép thành một đường hẹp dài. Cô phải cảm ơn anh đã nhân từ sao?

Cô đảm bảo sẽ làm cho anh cả đời này cũng không thể quên được!

Cô lại lấy nước sạch từ đầu, cởi xuống quần áo bệnh nhân của anh. Dù sao thì lần trước cô trị thương cho anh cũng đã nhìn rồi, lần này lại nhìn nữa cũng không có chướng ngại tâm lý gì.

Cô mặt không đổi sắc dùng khăn lông ướt lau cho anh, tay nhỏ bé cố tình dùng sức.

Mộ Thương Nam không chống đỡ nổi bàn tay nhỏ bé dịu dàng của

cô, đương nhiên đây cũng là điều anh mong muốn. Kể từ ngày hai người ở khách sạn lần nọ vẫn chưa từng thân mật thêm lần nào. Anh giống như bị đè nén, cần được giải quyết vấn đề gấp.

Tiếng rên thoải mái từ cổ họng anh bật ra ngoài thể hiện sự hưởng thụ của anh.

“Phi Phi, dùng thêm sức đi.” Anh khó nhịn nói.

Cô giống như một chiếc lông ngỗng gãi ngứa cho anh vậy, nhưng càng gãi lại càng khiến anh mong muốn hơn.

Diệp Phi nghe lời đến lạ: “Tổng giám đốc Mộ có hài lòng không? Có cần mạnh thêm chút nữa?”

“Muốn!” Mộ Thương Nam vội vàng nói.

Ánh mắt Diệp Phi dừng ở khuôn mặt hưởng thụ của anh, đáy mắt xẹt qua một chút gian xảo, bỗng nhiên dừng tay lại.

“Được rồi. Tôi lau xong rồi. Tôi ra ngoài đổ nước đây.”

Mộ Thương Nam bị nghẹn đến tàn phế mất: “Phi Phi, em đừng đi!”

Anh khó chịu nói.

“Tôi là trợ lý đặc biệt của anh, chỉ phụ trách lau thôi, không phụ trách chuyện bạn gái anh cần phải làm. Nếu có nhu cầu, mời anh tìm vị hôn thê của anh!” Diệp Phi nói.

Cô buồn cười co rút cả miệng, nhìn gương mặt ghen đến đỏ hồng của anh, đáy lòng bộc phát ra tiếng cười sung sướng.

Đáng đời! Anh dám bắt nạt tôi à, tôi cho anh tàn phế luôn!

Mộ Thương Nam tức giận đấm xuống giường. Cô thật xấu xa, lúc này lại mặc kệ anh, cô cho là anh không có cách nào sao?

Anh nghe thấy tiếng nước chảy trong phòng tắm, biết cô đang tắm. Bụng dưới anh căng thẳng, khóe môi nhếch lên cười tà mị. Xem anh dạy dỗ cô thế nào này!

Diệp Phi thoải mái tắm một cái, đúng là không tắm thì không được. Cô đội mưa mà đến đây, cả người ướt như chuột lột. Quần áo ướt cô giặt sạch đem phơi, giờ chỉ có thể mặc áo choàng tắm đi ra ngoài.

Mộ Thương Nam nhìn cô mặc áo choàng tắm đi ra, hầu kết xao động mạnh.

“Lại đây, vết thương của tôi tổn hại đến bàng quang rồi. Em giúp tôi đổ nước tiểu đi.” Anh ra lệnh nói.

Dám hẹn hò với Cung Trạch Vũ à. Hình phạt sống không bằng chết của anh mới chỉ vừa bắt đầu thôi!

“Tôi đi tìm bác sĩ giúp anh!” Diệp Phi nói.

“Ổng tiểu không được, em hút ra.”

“Tôi chưa bao giờ nghe đến phương pháp này!”

Mộ Thương Nam nhếch môi: “Em có thể đi hỏi Sở Nhiệm có cần phải hút không.”

Chương 103

“Tôi đương nhiên sẽ đi hỏi! Anh chờ đấy!” Ngón tay Diệp Phi đặt trên chuông cấp cứu dùng khi muốn gọi bác sĩ. Nhưng đối đãi với bệnh nhân như Mộ Thương Nam thì lại khác, chỉ cần ấn vào, bác sĩ điều trị chính sẽ đến.

Sở Nhiệm rất nhanh đã đi đến phòng bệnh: “Làm sao vậy? Có chỗ nào không thoải mái sao?”

Ánh mắt cô kinh ngạc nhìn về phía Mộ Thương Nam. Theo lý thuyết, anh hẳn không nên có chỗ nào khó chịu chứ.

Diệp Phi cố gắng tìm từ ngữ, những lời nói không biết xấu hổ như thế này, Mộ Thương Nam nói thì dễ, cô chỉ cần nghĩ đến thôi đã thấy khó xử rồi!

“Cái đó... Cái gì... Anh ấy...” Cô nói vòng vo.

“Tôi bị tông xe, ảnh hưởng đến bàng quang. Hiện tại đi tiểu gặp chút khó khăn, cần hỗ trợ nên để Diệp Phi giúp tôi. Cô nghĩ một người đi tiểu khó khăn như thế này có cần phải giúp hay không?” Mộ Thương Nam hỏi.

Trời má! Diệp Phi chỉ kém tức đến hộc máu. Chuyện xấu hổ như vậy mà anh nói nghe học thuật thế.

Thế nhưng vấn đề không phải là giúp hay không giúp, mà là để cho cô phải...

Sở Nhiễm nhướng mày, đã hiểu ý tứ của Mộ Thương Nam: “Hỗ trợ thì chắc chắn phải hỗ trợ rồi. Từ góc độ y học, nếu như con người không thể bài tiết nước tiểu thuận lợi thì có thể gây ra bệnh nhiễm trùng đường tiểu, suy thận và rất nhiều bệnh khác nữa.”

Mộ Thương Nam không nhìn Diệp Phi: “Hiểu chưa?”

Diệp Phi trừng mắt nhìn anh, những điều này không phải là điểm mấu chốt, có được hay không?

“Bác sĩ Sở, tôi là muốn hỏi có thể đặt ống dẫn tiểu cho anh ấy không? Như vậy là có thể giải quyết vấn đề của anh ấy rồi?” Cô hỏi.

“Ống dẫn tiểu có rất nhiều tác hại. Sở Nhiễm, cô nói cho cô ấy biết đi.” Mộ Thương Nam lệnh cho Sở Nhiễm.

“Nếu đặt ống dẫn tiểu, dễ khiến cho đường tiểu bị nhiễm trùng, không dẫn thoát thì dễ bị rò rỉ nước tiểu. Mà đường tiểu bị nhiễm trùng có thể gây ra bệnh nấm và ung thư máu.” Sở Nhiễm trợn mắt nói.

Toàn bộ ánh mắt khinh bỉ đều dành tặng cho Mộ Thương Nam.

“Ung thư máu á? Tôi còn chưa kết hôn, chưa sinh con. Tôi không thể để cho nhà họ Mộ tuyệt hậu được. Diệp Phi, em hại tôi bị thương nặng như vậy, em phải chịu trách nhiệm chữa khỏi cho tôi.” Mộ Thương Nam ra lệnh.

Trời má! Diệp Phi sắp tức hộc máu. Đặt ống dẫn tiểu nghiêm trọng như vậy sao? Chẳng lẽ cô thực sự phải hút cho anh à?

Sở Nhiễm nhìn khuôn mặt Diệp Phi lúng túng trắng bệch, bước vài bước đến bên cạnh Mộ Thương Nam, giả bộ kiểm tra tình hình cho anh, đè thấp thân thể sát lại gần anh, kiểm tra mắt cho anh.

Từng lời từ khóe môi dật ra: “Cậu đùa ác như vậy, sớm muộn cũng sẽ gặp báo ứng!”

“Mười tháng sau báo ứng cho tôi một kết quả, tôi còn cảm ơn trời đất đấy!” Mộ Thương Nam cũng thấp giọng nói.

“Đồ bại hoại của y học! Cậu đừng nói đã từng là bạn học cùng tôi, tôi không quen cậu!” Sở Nhiễm giật giọng.

“Bệnh viện nhà họ Cung gặp chuyện. Sau này giới y được trong nước, bệnh viện nhà cậu độc quyền rồi!” Mộ Thương Nam nói.

Sở Nhiễm đứng thẳng người, dùng âm thanh bình thường: “Tôi thấy cậu tạm thời không chết được đâu. Nếu không còn việc gì thì tôi đi trước.”

“Yên tâm. Tôi chắc chắn không thể để cho mình chết được đâu.” Mộ Thương Nam nói. Cuộc sống hạnh phúc của anh còn chưa có, anh mới không nỡ chết ấy!

Anh nhìn dõi theo Sở Nhiễm đi ra khỏi phòng bệnh, lạnh giọng nói với Diệp Phi: “Nghe rõ ràng rồi thì trị liệu cho tôi đi!”

Diệp Phi tức nghẹn thở: “Dựa vào cái gì mà tôi phải phụ trách? Là anh theo dõi tôi! Nếu anh không theo dõi tôi, anh sẽ không biết tôi đi đâu, cũng sẽ không gặp tai nạn xe!”

“Không phải tôi theo dõi em, là có người cố ý để tôi biết. Tin nhắn nặc danh gửi đến điện thoại của tôi, là tấm ảnh em hôn môi Cung Trạch Vũ.” Thanh âm Mộ Thương Nam lạnh lẽo, cứ nghĩ đến tấm hình kia là anh lại muốn hủy diệt nó!

“Nặc danh? Có người cố ý hãm hại tôi, là Mộ Lạc Lạc và Thiên Tịnh!” Diệp Phi lập tức nghĩ đến những người có thể hại cô.

“Nếu chỉ là muốn hại em thì việc tôi gặp tai nạn xe sẽ giải thích thế nào đây?” Mộ Thương Nam hỏi.

Người lái xe tông vào anh hoàn toàn giống như tạt sắt vậy, căn bản không hề để lại cho mình một đường sống, cũng không để cho anh sống. Chiếc xe hàng to như vậy, lại chứa đầy thùng hàng bên trong, sức nặng như vậy, xe có tốt thế nào cũng không chịu nổi.

Nếu không phải anh có kinh nghiệm đầy mình thì đã bị chiếc xe hàng đấy tông cho tan xương nát thịt rồi.

Diệp Phi sửng sốt: “Ý anh là có người muốn hại anh nên mới dùng ảnh của tôi dụ anh ra?”

“Đúng vậy. Người này biết em hẹn hò cùng Cung Trạch Vũ, cũng biết tôi nhìn thấy hình ảnh đấy thì sẽ rất tức giận. Hơn nữa, hẳn ta còn ở bên cạnh em để lúc nào cũng có thể chụp được ảnh em thân mật với Cung Trạch Vũ. Em không nghĩ người như vậy chỉ có thể là một

người thôi sao?” Mộ Thương Nam nói.

Trái tim Diệp Phi đập lỗ nhịp: “Không thể nào là học trưởng Cung. Anh ấy sẽ không giết anh.”

Dù cho là vì cô, Cung Trạch Vũ có mắng chửi Mộ Thương Nam như thế nào thì cũng không đến mức giết người đâu.

“Nếu như hắn ta giết tôi thì sao? Em định như thế nào với hắn?” Mộ Thương Nam hỏi cô, muốn biết câu trả lời của cô.

Diệp Phi bị hỏi đến ngực cứng lại, hoàn toàn không tìm ra được đáp án.

“Học trưởng Cung sẽ không như vậy, chắc chắn là không. Tôi tin tưởng nhân phẩm của anh ấy. Tôi sẽ không trả lời câu hỏi mang tính giả thuyết như vậy.”

“Muốn điều tra ra có phải là hắn không thì rất dễ. Tôi đã để Nhiếp Hạo điều tra người gửi tin nhắn nặc danh rồi. Diệp Phi, tôi sẽ để cho em thấy nhân phẩm của hắn!” Mộ Thương Nam hung hang nói.

Giữa anh và Cung Trạch Vũ, cô đã chọn tin tưởng Cung Trạch Vũ.

“Tôi sẽ chờ kết quả của anh!” Diệp Phi sáng giọng nói. Học trưởng dịu dàng ấm áp như vậy, làm sao có thể làm ra chuyện đó?

“Chuyện hắn ta giết tôi nói xong rồi. Chuyện em hại tôi còn chưa kết thúc đâu. Lại đây trị liệu cho tôi!” Mộ Thương Nam ra lệnh cho cô, anh còn chưa quên được phúc lợi của mình đâu đấy.

Khóe môi Diệp Phi hung hăng kéo, anh ta còn muốn cô làm cái việc đấy á!

Cô đứng im không nhúc nhích. Cô có thể giúp anh lau rửa, lúc đấy làm cái việc này thật là ngu ngốc!

“Lại đây! Em muốn tôi phải nhìn đến chết hay là muốn tôi tuyệt hậu? Nếu đã muốn làm bác sĩ thì phải có tâm lý hy sinh cứu chữa bệnh nhân, tất cả vì bệnh nhân chứ!: Mộ Thương Nam nói.

Diệp Phi mím môi thành đường thẳng, hy sinh cứu chữa, cũng không cứu được con sói đuôi dài này đâu?

“Tôi dùng cách khác có được không?” Cô hỏi anh.

“Không được. Nghe nói bệnh viện nhà họ Cung vẫn còn chưa chuyển địa điểm nhỉ? Cho bọn họ miếng đất chuyển dời ấy có lẽ cũng sẽ bị tranh đoạt nhanh thôi.” Mộ Thương Nam nói.

“Mộ Thương Nam, anh thật quá đáng! Anh hại học trưởng còn chưa đủ sao? Anh đúng là một tên khốn nạn!” Diệp Phi tát anh một cái, hận không thể đánh anh chết đi!

Anh dĩ nhiên lại dùng Cung Trạch Vũ uy hiếp cô!

Mộ Thương Nam bắt lấy cổ tay cô, cánh tay dài kéo cô ngã vào trong ngực anh, giữ chặt cô lại. Thanh âm của anh vọng lại từ trên đỉnh đầu cô: “Tôi khốn nạn? Cũng chỉ khốn nạn với một mình em thôi! Em ngoan ngoãn nghe lời tôi, tôi sẽ cân nhắc bỏ qua cho bọn họ!”

Ánh mắt Diệp Phi thu lại: “Tôi đồng ý với anh, anh có thể không để cho học trưởng Cung chuyển dời bệnh viện sao? Nếu anh không để cho anh ấy phải chuyển bệnh viện, tôi sẽ chăm sóc anh cho đến khi anh khỏi bệnh.”

Cô nói ra điều kiện của mình. Cung Trạch Vũ là vì cô nên mới bị Mộ Thương Nam hại đến mức phải chuyển dời cả bệnh viện đi. Cô không muốn nợ Cung Trạch Vũ nhiều như thế. Trong chuyện này, cô cũng cảm thấy rất áy náy.

Trong lòng Mộ Thương Nam hung hăng kéo. Cô gái này cư nhiên lại vì Cung Trạch Vũ mà đồng ý làm loại chuyện này cho anh!

Chương 104

“Em đảm bảo sẽ luôn làm theo lời tôi nói, nghe lời tôi?” Mộ Thương Nam hỏi.

Giận dữ không đồng ý mới ngu. Thịt đến miệng rồi, anh nhất định phải đớp!

Ánh mắt Diệp Phi dừng trên người anh, mím chặt môi. Cho dù Cung Trạch Vũ có muốn giết Mộ Thương Nam hay không, cô đều không muốn nợ anh nữa!

Cô gằn giọng đáp: “Được.”

“Em ngoan ngoãn nghe lời, tôi sẽ buông tha cho bệnh viện nhà hắn ta.” Mộ Thương Nam nói.

Cánh tay của Diệp Phi đặt trên ngực anh, tránh khỏi ôm ấp của anh: “Tôi đồng ý rồi, hy vọng tổng giám đốc Mộ giữ lời!”

Cô giờ tay xốc chần của anh lên. Trời má! Cô coi như cứu một con sói đuôi dài vậy!

Cô không hề nương tay mà cởi quần của anh. Thế nhưng vốn dĩ tưởng chuyện dễ dàng, nhưng lúc cô nhìn thấy anh xong liền thấy hối hận!

Cô oán thán nhìn anh. Giờ vấn đề không phải là cô nghĩ gì, mà là vấn đề về size!

Mộ Thương Nam bị cô nhìn thấy, toàn thân đều căng thẳng lại. Nghĩ đến phúc lợi sắp tới mà lòng không bình tĩnh nổi. Nhưng mà cô chỉ đứng nhìn bất động, lại khiến cho toàn thân anh như bị lửa đốt đến nơi.

Anh khống chế đầu của cô: “Bảo bối, nhanh lên một chút!”

Ánh mắt anh dừng lại trên miệng son nhỏ nhắn của cô, không thể dời được nữa!

Đầu Diệp Phi bị anh khống chế, đè xuống. Trong hơi thở của cô tràn ngập hormone đàn ông.

“Tôi, tôi không biết!” Cô quanh co nói.

Mộ Thương Nam thiếu chút nữa nghẹn đến tàn phế. Cô nói không biết, anh phải làm sao đây?

Có trời biết, toàn thân anh đều đã chuẩn bị xong rồi!

Anh kéo cô qua, môi dán lên vành tai cô: “Trong ngăn kéo có mật ong, sữa đặc, sốt chocolate, thoa lên trên thì cũng như ăn kẹo mút vậy.”

Diệp Phi quay đầu nhìn về phía quầy bar trong phòng, trên bàn quả nhiên có mấy thứ này.

Cô đi tới cầm hết đồ lại, khuôn mặt bối rối đỏ rực. Cô phải đem mấy

thứ này thoa lên à?

“Nhanh lên!” Anh thúc giục.

Diệp Phi không thể làm gì khác hơn là làm theo những gì anh nói. Thế nhưng, cây kẹo mút này cũng quá là...

Một lúc lâu sau đó, Diệp Phi che miệng lại, chạy hướng buồng vệ sinh súc miệng. Nếu như trong tay cô có con dao nhỏ, cô nhất định sẽ giết chết anh!

Mộ Thương Nam thoải mái lau khô chính mình. Loại cảm giác này thoải mái vô cùng, vốn cho rằng chỉ cần thoải mái một lần cho tinh thần nghỉ ngơi một chút, kết quả lại khiến anh càng muốn hơn!

Diệp Phi tức giận dùng dùng chạy tới, hai tay bóp cổ anh: “Mộ Thương Nam! Anh gạt tôi!”

Bị thương bằng quang cái gì, đều là gạt cô cả!

Anh là nhân cơ hội sàm sỡ cô!

Tay Mộ Thương Nam vây quanh thân thể cô, không để ý đến tay cô vẫn đang bóp cổ anh: “Tôi sao lại gạt em rồi?”

“Anh căn bản là không bị thương bằng quang!” Diệp Phi hô lên.

“Ai nói vậy? Tôi thực sự bị thương mà. Em xem tôi đến bây giờ vẫn chưa bài tiết nước tiểu, cho thấy tôi bị thương rất nặng. Nếu không em suy nghĩ mà xem, tôi bị em hành hạ như thế mà vẫn chưa bài tiết

được đây?” Mộ Thương Nam nói.

Diệp Phi bị anh làm cho mông lung, chẳng lẽ anh bệnh thật?

“Anh không gạt tôi chứ?” Cô hỏi.

“Không gạt em. Nếu một người không thể bài tiết nước tiểu trong một ngày sẽ gặp nguy hiểm. Em phải nghĩ biện pháp giúp tôi, nếu không tôi sẽ chết thật đó!” Mộ Thương Nam nói.

Diệp Phi thu lại ánh mắt: “Vậy anh đi chết đi!”

Trời má! Cô thật mong anh chết quách đi. Nếu ngày nào cô cũng phải giúp anh như thế, cô có sống được không chứ?

Tay cô xoa gò má đau xót của mình, xót đến nỗi cô chẳng còn hơi sức mà nói chuyện.

“Thật độc ác! Muốn tôi chết sao? Tôi mà chết, em định thủ tiết à?” Mộ Thương Nam hỏi.

“Hừ! Muốn thủ tiết cũng là Thiên Tịnh chứ. Tôi có liên quan gì đâu?” Diệp Phi nói.

Mộ Thương Nam đặt ngón tay cô lên môi: “Nói cho tôi biết, em và Cung Trạch Vũ đã đến mức độ nào rồi?”

Anh vẫn vướng mắc vấn đề này. Tấm hình kia vẫn quanh quẩn trong đầu anh. Thế nhưng trong hình, Cung Trạch Vũ đứng chặn Diệp Phi, anh không rõ bọn họ rốt cuộc đã tới mức độ nào.

Diệp Phi ánh mắt lóe lên: “Chúng tôi hôn sâu rồi. Học trưởng Cung hôn giỏi lắm! Giỏi hơn cả anh!”

Cô cố ý chọc tức anh, ai bảo anh khiến miệng cô đau như thế, cô liền sỉ nhục lại anh!

Lông mày Mộ Thương Nam trầm xuống: “Hôn giỏi hơn tôi sao? Đó là do em chưa được trải nghiệm kỹ thuật của tôi rồi.”

Anh xoay người đặt cô xuống dưới thân, đôi môi anh đặt lên môi cô.

Diệp Phi kinh ngạc trợn to mắt, không phải anh bị thương sao? Thế nào mà động tác lại nhanh như vậy?

Ánh mắt Mộ Thương Nam hung hăng nhìn cô: “Nhắm mắt! Hưởng thụ cho tôi!”

Anh cạy răng cô ra, tùy ý chiếm hữu tất cả của cô, trở mình khuấy động cô điên đảo.

Diệp Phi muốn cự tuyệt anh, nhưng miệng cô đau xót, căn bản không có sức lực để chống lại anh. Anh hoành hành ngang ngược trong miệng cô.

Khớp hàm cô hung hăng cắn xuống, gạt cô giúp anh giải quyết xong còn cưỡng hôn cô!

Đầu lưỡi Mộ Thương Nam bị đau, nhưng anh vẫn cố chấp không chịu buông tha lãnh địa mình đã chiếm cứ.

Mùi máu tanh tràn ngập trong miệng hai người, anh ăn tươi nuốt sống cô như một con dã thú.

Diệp Phi cuối cùng cũng bỏ qua tất cả mọi kháng cự. Miệng cô không thể nào chống đỡ nổi sự xâm nhập của anh, chỉ có thể bất lực mặc kệ anh xâm chiếm.

Anh giống như đang xoa bóp mát xa giúp cô vậy, lướt qua mọi nơi trong miệng cô, giúp cô giảm bớt đau đớn.

Ngứa ngáy khó thể diễn tả được từ miệng cô tràn xuống thân thể, khiến cô chìm đắm trong sự cưng chiều của anh.

Trong không khí tràn ngập sự mập mờ, khiến tâm trí hai người rung động.

Không khí trong phổi cô như bị hút hết ra vậy, đại não thiếu dưỡng khí xụi lơ trong ngực anh.

Nếu không phải anh thương cô đã mệt mỏi nhiều rồi, anh còn có thể làm cả đêm đấy.

Nụ hôn của anh cuối cùng lại rơi trên trán cô: “Ngủ đi! Thời khắc đẹp nhất của chúng ta, sẽ vào đúng thời điểm!”

—

Thật là mệt mỏi. Diệp Phi ngủ một giấc rất say, cứ thế ngủ cho đến sáng. Nếu không phải do ánh nắng ấm áp chiếu xuống khuôn mặt cô,

cô còn có thể ngủ tiếp được nữa đấy.

Cô giơ tay lên xoa xoa hai mắt của mình. Tất cả thần trí dần dần trở về, cô đang ở đâu đây?

Cô bỗng nhiên giật mình, phát hiện cô nằm trong ngực anh ngủ cả đêm. Mà áo choàng tắm trên người cô không biết bị anh ném xuống đất từ lúc nào rồi!

“Ngủ tiếp một chút đi? Miệng vẫn đau sao?” Bàn tay anh sờ vào chiếc eo nhỏ nhắn trơn mượt của cô.

Diệp Phi hất tay anh ra, lấy chân vây lấy cơ thể chạy vào trong phòng tắm tìm quần áo. Say rồi, trên người anh rốt cuộc có độc gì vậy, chỉ là một cái hôn mà cô có thể ngủ ở trong lòng anh!

Nhất định là cô trúng độc rồi!

Trong lúc cô ở trong phòng tắm, có người gõ cửa phòng.

“Anh Thương Nam, em tới thăm anh này!” Thanh âm của Thiên Tịnh ở ngoài cửa.

Mộ Thương Nam nhếch khóe môi. Cô lấy mắt nhắm đi rồi, trên người anh chẳng có gì để che đậy cả.

“Chờ một chút!” Anh hướng về phía cửa hô.

“Diệp Phi! Đi ra đây, đưa chân cho tôi!” Anh hạ giọng gọi Diệp Phi, nhưng mà Diệp Phi còn đang tắm dưới vòi hoa sen, không nghe được

tiếng gọi của anh.

Mộ Thương Nam đứng dậy đi về phía phòng tắm, đẩy cửa phòng tắm ra.

Diệp Phi kinh ngạc nhìn người đàn ông xông vào, bị dọa hét chói tai.

Anh không phải muốn bị đụng chết chứ?

Chương 105

45105.Mộ Thương Nam một tay giữ lấy miệng của cô, “Đừng kêu! Ai không biết còn tưởng anh ép bức em!”

Anh dằn dò, tóm lấy cái chân cô để trên bồn rửa, bước ra khỏi nhà vệ sinh.

Diệp Phi chăm chú nhìn anh, thấy anh nhặt chiếc quần ở dưới đất lên rồi mặc vào mà không có chút khó khăn nào, sau đó đắp chăn lên người.

Khốn khiếp! Cô hung hăng mắng, như vậy mà anh kêu là bị thương à?

Khỏe tới mức bình thường như bao người, cô vội vàng lau khô người, mặc đồ xong rồi bước ra nhà vệ sinh.

Quả nhiên, sự xuất hiện của cô đã làm Thiên Tịnh giật mình.

“Diệp Phi, cô còn ở đây?” Thiên Tịnh trừng mắt nhìn, đáng lẽ Diệp Phi phải chết hoặc bị thương nặng rồi chứ?

Tại sao còn đứng ngay rành rành ngay trước mặt cô ta?

Diệp Phi cười lạnh, “Chị có phải muốn nói là, tại sao tôi còn sống không?”

“Em không đáng chết sao? Xém chút em hại chết anh Thương Nam rồi!” Thiên Tịnh cắn chặt răng, cô ta chắc chắn là Diệp Phi đã mê hoặc Mộ Thương Nam, đáng ra hôm qua cô nên ở lại, không cho Diệp Phi được như ý nguyện!

“Đừng vội, loại tiện nhân này sớm muộn cũng chịu báo ứng thôi!” Liễu Họa một tay đẩy Diệp Phi ra, dẫn theo Thiên Tịnh đi vào trong.

Diệp Phi cong cong khóe môi, “Dì nói đúng lắm, tiện nhân sớm muộn cũng bị báo ứng, ông trời không tha cho ai đâu?”

Mặt Thiên Tịnh tái mét, rõ ràng Diệp Phi đang chửi cô ta!

“Anh Thương Nam, em tự tay làm bữa sáng cho anh, anh thử tay nghề của em đi!”

Khoan nói tới bữa sáng, Thương Nam, con nói xem phải xử trí cái tai họa này như thế nào đây?” Liễu Họa nói.

“Dì, dì đừng tức giận, anh Thương Nam nhất định sẽ xử trí Diệp Phi!” Thiên Tịnh quay đầu nhìn Mộ Thương Nam, “Tuy Diệp Phi là em họ em, lần này em cũng không thể bao che cho nó, anh Thương Nam, anh xử trí nó như thế nào em cũng không trách anh, anh đừng đau lòng cho em!”

Diệp Phi nghe tới khó chịu trong lòng, cái gì mà gọi là không cần nề mặt Thiên Tịnh?

Làm như cô sống được tới bây giờ là nhờ Thiên Tịnh vậy!

“Mộ tổng, nghe thấy chưa? Tuyệt đối đừng nể mặt chị họ của tôi, nếu anh muốn đuổi tôi đi, tôi cảm ơn tám đời tổ tông nhà anh!”

Mộ Thương Nam chỉ cảm thấy chói tai, sao nghe như cô đang chửi tám đời nhà anh vậy!

“Mẹ, muốn xử lý thế nào?” Anh hỏi mẹ mình.

“Tất nhiên là tùy ý đuổi đi, đó còn dễ dàng cho cô ta! Đưa cô ta tới hộp đêm, hoặc trực tiếp vứt ở phố đèn đỏ ở nước ngoài, loại phụ nữ này chỉ thích hợp ở chỗ đó!” Liễu Họa nói.

“Dì vẫn còn mềm lòng, em họ con mắc lỗi lớn như vậy dì cũng không đòi mạng của nó! Dì, dì thật có tấm lòng Bồ Tát! Diệp Phi, em còn không cảm ơn dì đi? Dì giữ lại mạng cho em đấy!” Thiên Tịnh lập tức nói.

Diệp Phi nhếch mép, tay cô vo thành nắm đấm, đưa cô tới hộp đêm, cô còn phải cảm ơn Liễu Họa sao?

“Ha ha, tôi với bạn trai hẹn hò thì muốn đưa tôi tới hộp đêm, nói về việc vô lý thì tôi chỉ phục Mộ gia! Dì à, sự trừng phạt của dì lúc này đều được ghi âm trong điện thoại rồi, đã được phát đi rồi, phải cảm ơn Mộ gia các người như thế nào, tôi online đợi ý kiến của mọi người!” Diệp Phi nói.

Mặt Liễu Họa biến sắc, “Thật không biết xấu hổ, chuyện cô đi gặp đàn ông còn dám rêu rao trên mạng!”

“Tôi và Cung Trạch Nam yêu đương bình thường, chúng tôi hẹn hò là chuyện tất nhiên, tôi không biết điều luật nào nói chúng tôi không biết xấu hổ, phiền dì giúp tôi tìm thử, phổ biến luật cho tôi!” Diệp Phi nói oang oang.

Cho dù là ai cũng đừng hòng ức hiếp lên đầu cô!

Mắt cô nhìn thấy tin tức mình gửi tới group bạn bè, không biết là ai giúp cô truyền đi, tin mà cô đưa lên được phát tán dữ dội, nhiều người bình luận Liễu Họa ngang ngược vô lý, Diệp Phi không sai gì cả.

Còn lợi hại hơn là có người trực tiếp mắng, tin tức của cô quả thật là chủ đề hot trên Wechat rồi!

“Ha ha, dì à, xem ra tôi không cần xin lỗi rồi, tất cả bạn bè của tôi đều nói tôi không có sai!”

Liễu Họa cũng lấy điện thoại xem Wechat của mình, không ít quý phụ đều hỏi riêng bà ta có chuyện gì.

“Diệp Phi! Tiện nhân! Cô dám phát lên Wechat!”

“Sao tôi lại không dám, đúng sai nằm ở lòng người, chuyện Mộ Thương Nam bị tông không trách tôi được!” Diệp Phi nói.

“Em họ, dì cũng là lo cho anh Thương Nam, cho dù dì ấy nói gì cũng là có nguyên do, sao em có thể đối xử với dì như vậy?” Thiên Tịnh vội vàng nói giúp Liễu Họa.

Ánh mắt Diệp Phi lóe lên, vung tay tát vào gương mặt giả nai của

Thiên Tịnh, đánh tới cô ta la thất thanh.

“Em dựa vào gì mà đánh chị?” Thiên Tịnh ôm mặt, không phải Mộ Thương Nam ở đây thì cô ta đã ăn miếng trả miếng rồi.

“Chị họ, em nhìn thấy có con muỗi định cắn chị, trong lúc vội vàng em tát một cái giúp chị đuổi muỗi, cũng là có nguyên do mà, chị cần gì phải kinh ngạc như vậy?” Diệp Phi dừng dừng nói.

Thiên Tịnh tức đến nghẹn, “Em, Phi Phi, chị là muốn tốt cho em, nói thế nào thì dì cũng là bậc trưởng bối!”

Diệp Phi ghét nhất là câu nói này, từ nhỏ đến lớn bao nhiêu người vênh vào câu “muốn tốt cho em” này để hãm hại cô rồi!

“Tôi không cần chị tốt với tôi, có thời gian thì chị tốt với mình đi!”

“Chúng ta đừng phí lời với nó! Thương Nam, con nói đi, rốt cuộc muốn xử trí cô ta như thế nào!” Liễu Họa hỏi con trai mình.

Mộ Thương Nam nhìn điện thoại của mình, tốc độ truyền tin đã vượt sự tưởng tượng của anh, cũng là nói, có người giúp Diệp Phi truyền tin đi.

Về mục đích của việc truyền tin, điều anh có thể nghĩ tới là, một là kéo tiếng tăm của Mộ gia xuống, hai là công báo Diệp Phi và Cung Trạch Vũ có quan hệ yêu đương!

“Tất nhiên sẽ không dễ bỏ qua, con muốn giữ lại bên mình, ngược đãi từ từ. Cho dù có đem đi đâu cũng không bằng ở bên cạnh con, con có

thể ngược mọi lúc một cách thoải mái!” Anh nói.

Khóe môi Diệp Phi giật giật, ở bên cạnh anh, mọi lúc, anh muốn làm gì?

Đôi môi đau rát của cô bây giờ còn chưa lành đây này!

Thiên Tịnh và Liễu Họa tức đến méo miệng, lý do này, bọn họ cũng không tìm ra được chỗ sai.

“Anh Thương Nam, để em đút anh ăn cháo.” Cô ta dồn nén tất cả sự tức giận của mình xuống, tạm thời không thể động vào Diệp Phi, cô ta phải lấy lòng dạ dày của Mộ Thương Nam trước.

“Việc này không cần cô làm, Diệp Phi qua đây, đút anh ăn!” Mộ Thương Nam ra lệnh cho Diệp Phi.

Diệp Phi trợn mắt với anh, ăn thì liên quan gì tới cô, lại bắt cô đút cho ăn.

Anh nhìn cô với ánh mắt cảnh cáo, cô biết anh đang dùng Cung Trạch Vũ để uy hiếp cô.

Cô bước tới ngồi xuống bên cạnh Mộ Thương Nam, cầm chén cháo đút anh ăn, mùi hương nhẹ của cháo yển mạch len vào mũi cô, thoang thoảng mùi của lòng trắng trứng.

Cô múc một muỗng cháo đút anh ăn, anh lại né ra.

“Thật không biết hầu hạ người khác, ăn thử xem có nóng không!” Mộ

Thương Nam nói.

Diệp Phi ngăn ra, anh để cô thử cháo?

Khéo môi cô cong lên, nuốt một ít cháo, “Hơi nóng!”

“Thử tới khi không nóng nữa rồi dứt anh ăn!” Mộ Thương Nam nhìn cô ăn cháo như mèo, ra lệnh.

Trong lòng Diệp Phi phát ra tiếng cười như chuông vang, chỉ cảm thấy Mộ Thương Nam bị tai nạn xe hư não, cô ăn không hề khách sáo.

Đồ ăn sáng Thiên Tịnh đem tới gần như đã nằm trong bụng của cô, còn Mộ Thương Nam thì chỉ ăn một ít cháo dư của cô!

Thiên Tịnh tức đến ứ họng, lại không tìm được lý do ngăn cản.

Nhiếp Hạo bước vào phòng, “Tổng giám đốc, đã tra ra được kẻ nặc danh gửi ảnh cho anh rồi!”

“Là ai?” Mộ Thương Nam hỏi.

Sắc mặt Thiên Tịnh đột nhiên thay đổi...

Chương 106

“Là bạn học ở nước ngoài của Lạc Lạc tiểu thư, đã bị người của chúng ta ở nước ngoài bắt được rồi, cậu ta nói là tiểu thư gọi điện nhờ cậu ta làm tính năng nặc danh này, là tiểu thư kêu cậu ta gửi hình cho anh.” Nhiếp Hạo nói.

Diệp Phi hừ lạnh một tiếng, “Hóa ra là Mộ Lạc Lạc, Mộ tổng còn nghi ngờ Cung học trưởng nữa không? Anh vẫn nên quản lý tốt em gái của mình đi!”

Cô lập tức mắng Mộ Thương Nam, tối hôm qua lúc anh nói là do Cung Trạch Vũ, cô còn nghĩ ngợi một hồi liệu có phải là Cung Trạch Vũ không.

Da đầu của Liễu Họa như muốn nổ, bà ta thế nào cũng không ngờ được là do con gái của mình!

“Thương Nam, có phải tra sai rồi không?”

“Phu nhân, bà đang hoài nghi trình độ chuyên nghiệp của tôi sao? Người đều đã bị bắt rồi, còn có ghi chép cuộc gọi của Mộ Lạc Lạc và cậu ta.” Nhiếp Hạo nói.

“Nhưng cái này chỉ có thể nói rõ ảnh là do Mộ Lạc Lạc gửi, cũng không thể nói rõ Lạc Lạc tìm người đụng Thương Nam đâu? Lạc Lạc tuyệt đối sẽ không làm chuyện hại anh mình! Nó chỉ muốn vạch trần

con tiện nhân này!” Liễu Họa chỉ tay vào Diệp Phi.

Mộ Thương Nam nhíu mày, “Nó không có bản lĩnh lớn như vậy, tìm người đến giết con, nhưng nó làm việc lỗ mãng, bị người ta lợi dụng rồi. Nhiếp Hạo, đưa Mộ Lạc Lạc ra nước ngoài coi chừng, không có lệnh của tôi, không cho nó về nước!”

“Không được! Sao có thể bắt Lạc Lạc ra nước ngoài được? Những chuyện này đều do Diệp Phi gây ra, muốn bắt thì bắt Diệp Phi đi! Nó mới là kẻ đầu sỏ gây ra mọi việc!” Liễu Họa hung hăng nói, theo bà ta, nếu như không có Diệp Phi thì những chuyện này nhất định sẽ không xảy ra.

“Đây là lệnh của con! Nhiếp Hạo đi làm đi.” Mộ Thương Nam nói.

Nhiếp Hạo nhận lệnh rời khỏi phòng bệnh.

Liễu Họa còn muốn nói gì đó thì bị Thiên Tịnh ngăn lại.

“Dì, Lạc Lạc làm việc cũng hơi xúc động, anh Thương Nam cũng vì muốn bảo vệ em ấy mới đưa ra nước ngoài, ở đó không ai có thể lợi dụng Lạc Lạc được, dì nói phải không? Đợi anh Thương Nam bắt được người muốn hại anh ấy, Lạc Lạc có thể trở về rồi! Không lẽ dì muốn Lạc Lạc ở lại bị người khác lợi dụng nữa sao?” Thiên Tịnh khuyên Liễu Họa.

Mẫu chốt là cô ta không thể để Lạc Lạc ở lại đây, nhớ đâu Lạc Lạc nói cô cũng có tham dự, cô ta phải làm sao?

Liễu Họa nghe theo lời khuyên của Thiên Tịnh, bà ta thương con gái,

càng thương con trai của mình, bà ta đương nhiên không muốn con trai mình lại gặp chuyện.

“Vậy cũng tốt, cho nó đi nghỉ mát, đợi tìm ra được hung thủ thì lại đón nó về.”

“Dạ phải, anh Thương Nam nhất định là ý này. Anh Thương Nam, anh nói phải không?” Thiên Tịnh hỏi Mộ Thương Nam.

“Trước tiên để Lạc Lạc tự kiểm điểm lại, lúc đầu đáng ra không nên cho nó về nhà nhanh như vậy, tính khí kiêu căng tùy hứng của nó không thay đổi chút nào!” Mộ Thương Nam nói.

Liễu Họa nhìn thấy gương mặt tức giận của Mộ Thương Nam, vội vàng chuyển sang chủ đề khác, “Mẹ biết, con cũng thương Lạc Lạc. Ra nước ngoài ở một thời gian mẹ cũng không phản đối. Hai đứa nhanh chóng chọn cách bày trí hôn lễ, sắp kết hôn rồi, không chọn thì không kịp nữa! Những việc này phải quyết định trước đó!”

Bà ta lấy trong túi ra hai cuốn album lớn, đưa cho Thiên Tịnh để cô ta và Mộ Thương Nam chọn.

Cuốn album này là bố cảnh nơi tổ chức hôn lễ, bọn họ đã quyết định kết hôn ở nhà thờ, album này là những bức ảnh bày trí mà công ty thiết kế dựa theo nhà thờ để làm.

Hình thì dùng vải voan để trang trí, hình thì dùng hoa trang trí, còn có hiệu ứng như khu rừng.

Thiên Tịnh nhìn album chỉ cảm thấy bản thân đã gần tới lúc gả cho

Mộ Thương Nam rồi.

“Em họ, em xem bức hình này đẹp không?” Cô ta lật một trang, cả lễ đường đều ngập tràn hoa hồng, số lượng hoa đỏ tới nghìn vạn.

Thiên Tịnh không thèm quan tâm đếm xem bảng báo giá có bao nhiêu con số 0, dù sao cũng không có chuyện không làm được cảnh trang trí hôn lễ nào trên mấy nghìn tỉ cả.

Tưởng tượng mình và Mộ Thương Nam bước đi trong khung cảnh đầy hoa hồng, cô ta liền vui tới mức muốn kết hôn ngay, trở thành người con gái được hâm mộ nhất Trung Quốc!

Ánh mắt cô ta chăm chú nhìn Diệp Phi, để Diệp Phi giúp cô ta chọn, nhìn thấy cô ta và Mộ Thương Nam kết hôn, ha ha, cô ta làm sao bỏ qua cơ hội tốt để ngược chết Diệp Phi chứ!

Gương mặt Diệp Phi bình thản, nhìn album hờ hững, “Chị họ thật có mắt nhìn, mấy cái phong thô tục chị đều chọn hết rồi.”

“Em nói gì? Thô tục gì chứ?” Thiên Tịnh đốp lại.

“Hoa hồng không phải là thô tục hay sao? Vậy chị nghĩ thế nào mới thô tục?” Diệp Phi hỏi lại, cái kiêu dùng hoa hồng trang trí khắp bố cảnh hôn lễ đã cũ lắm rồi.

Trong một lúc Thiên Tịnh trưng ra dạng vẻ như chịu đủ ả ỉm ức, “Em họ, chị biết chị lấy được chồng tốt trong lòng em không thoải mái, em yên tâm, đợi lúc em kết hôn chị sẽ giúp em làm một hôn lễ để đời.”

Đuôi lông mày Diệp Phi nhướn lên, thật tình là đủ rồi, cô nói hoa hồng thô tục, kết quả bị Thiên Tịnh nói cô vì ghen tị nên mới nói vậy.

“Chị họ, chị diễn sâu quá, em và học trưởng kết hôn cũng không cần để chị nhọc lòng, học trưởng sẽ sắp xếp hôn lễ thật tốt.”

Sắc mặt Mộ Thương Nam đen lại, cô gái đáng chết này, cô muốn gả cho Cung Trạch Vũ!

Thiên Tịnh ghen tới không thở được, cô ta xem quen Cung Trạch Vũ vẫn còn theo đuổi Diệp Phi, chỉ là cô ta làm sao có thể để Diệp Phi gả cho nơi tốt như vậy?

“Em có thể lấy học trưởng tất nhiên là tốt rồi, chỉ là người con gái mà gia đình học trưởng hài lòng thì hình như là Lạc Lạc.” Cô ta cố ý chọc tức Diệp Phi.

“Ha ha, thứ gì mà dám tranh Cung Trạch Vũ với con gái tôi? Gia đình chúng ta chỉ là không đồng ý liên hôn với Cung gia, nếu không thứ mà con gái tôi muốn chắc chắn đều là của con gái tôi! Thiên Tịnh, đừng để ý tới nó, người đề tiện như nó, người của Cung gia mà cần thì dì đập đầu chết! Hôn lễ cứ dùng hoa hồng đỏ trang trí, tượng trưng cho tình yêu của con và Thương Nam! Thương Nam, con nói hoa hồng tốt hay không?” Liễu Họa cũng không phục nói.

Nghĩ tới việc con gái của mình bị Cung Trạch Vũ đá, bà ta đau lòng chết được!

Con gái của Mộ gia chính là công chúa của Trung Quốc, chỉ có thứ Mộ Lạc Lạc không cần chứ không có thứ Mộ Lạc Lạc muốn mà không

được!

Diệp Phi nhăn mặt, tức giận nhìn Mộ Thương Nam, xem anh làm sao mà trả lời!

Mộ Thương Nam chăm chăm nhìn gương mặt nhỏ đang tức giận của Diệp Phi, “Thiên Tịnh thích gì thì đặt đó đi, cô ấy vui là được!”

Muốn lấy Cung Trạch Vũ, anh nghĩ cô chắc là không muốn sống nữa rồi!

“Vẫn là Thương Nam thương Thiên Tịnh! Vậy thì quyết định dùng hoa hồng nhé!” Liễu Hoa kéo Thiên Tịnh xem tiếp album.

Diệp Phi bặm môi, ý nghĩ giết chết anh đều có, ước hiếp cô, dùng mọi cách bắt cô giúp anh làm, bây giờ còn chiều Thiên Tịnh.

Đôi mắt to của cô nhíu lại, cô mà để anh sống tốt thì cô không phải Diệp Phi!

Cô nhận lúc Thiên Tịnh và Liễu Họa đang cúi đầu xem album, lặng lẽ luồn tay vào chăn của anh, hung hăng nhéo lấy bắp đùi của anh, bảo đảm khiến anh đau đến thấu xương!

Ánh mắt anh nhìn vào đáy mắt gian xảo như hồ ly của cô, anh chắc chắn cô đã dùng hết sức lực!

Cô gái nhỏ hư quá rồi, rõ biết anh giả vờ bị thương không thể động đây, còn nhéo mạnh như vậy nữa!

Trong lòng Diệp Phi phát ra tiếng cười lạnh lạnh như chuông kêu, cô biết anh đau chết cũng không dám động đây.

Cô nhìn anh thách thức, ánh mắt viết rõ ý, “Lại đây! Cắn tôi đi!”

Chương 107

Mộ Thương Nam nhìn cô, gương mặt không chút biến sắc, dường như cô chưa làm chuyện gì cả.

Anh hỏi bình thản hỏi Liễu Họa, “Mẹ, đã chọn xong thì về nghỉ ngơi đi. Viết thư con nặng, bác sĩ yêu cầu con ngủ nhiều.”

“Ồ, con muốn ngủ à, vậy mẹ và Thiên Tịnh đi nhé, hôm nay dẫn nó đi mua trang sức làm sinh lễ!” Liễu Họa nói.

“Dì, con không cần trang sức gì đâu, đáng ra con phải mua tặng dì, hiếu kính với dì.” Thiên Tịnh nói.

“Con thật là đứa trẻ ngoan, lúc nào cũng chu đáo, con có thể gả cho con trai dì là phúc của Mộ gia. Chúng ta về trước, dì còn có đồ tặng con!” Liễu Họa nói.

Càng nhìn Thiên Tịnh bà ta càng thích, Thiên Tịnh nói gì bà cũng thích.

Hai người phụ nữ vừa nói vừa cười rời khỏi phòng bệnh, sắc mặt Diệp Phi trầm ngâm, rốt cuộc Liễu Họa ngốc tới mức nào, bị Thiên Tịnh dắt mũi như trò đùa!

Tay anh đột nhiên nắm lấy tay cô!

“Còn không buông ra? Tay không mệt sao?” Mộ Thương Nam tách móng vuốt cô ra, anh chắc chắn vết bầm qua nửa tháng mới hết được!

Diệp Phi lúc này mới nhớ mình còn cái đuôi bên cạnh, “Tôi đi rót nước cho anh.”

Mộ Thương Nam thu ánh mắt lại, “Em tốt bụng rót nước cho anh sao? Tính rõ món nợ em nhéo anh đã!”

Tay anh vừa thu lại thì cô đã nằm gọn trong lòng anh, nhéo anh xong muốn bỏ chạy, không dễ vậy đâu.

“Nhìn Thiên Tịnh chọn lối đường, giận rồi à?” Anh chăm chú nhìn gương mặt của cô gái nhỏ.

“Làm gì có! Anh đừng nghĩ nhiều, tra nam kết hợp với tiện nữ, thiên trường địa cửu, tôi chúc hai người người có tình sẽ thành huynh muội.” Diệp Phi oang oang nói.

Mộ Thương Nam cười nhẹ, “Lời chúc thật ác độc, còn nói không giận, không giận sao lại nhéo anh?”

Tay anh giữ lấy phía sau đầu cô, không cho cô né chút nào, hôn lên môi cô.

Diệp Phi từ chối nụ hôn của anh, “Tôi tức giận là vì Thiên Tịnh nói cô gái mà gia đình Cung Trạch Vũ ưng ý là Mộ Lạc Lạc! Mẹ của Cung Trạch Vũ xin lỗi tôi, còn cầu xin tôi gả cho con trai bà ấy nữa! Anh nói nếu như tôi lấy Cung Trạch Vũ, Thiên Tịnh sẽ tức chết không?”

Mộ Thương Nam không biết Thiên Tịnh có tức chết không, nhưng anh thì nhất định sẽ tức chết.

“Không cho lấy Cung Trạch Vũ! Là hắc ta thuê tên đó!” Mối anh cắn lấy mối cô, không buông ra một chút nào.

“Anh nói bậy! Học trưởng sẽ không làm chuyện như vậy, anh có chứng cứ gì?” Lời nói của Diệp Phi phát ra từ hai đôi môi đang dán chặt vào nhau.

“Bây giờ anh không có chứng cứ, nhưng anh sẽ tìm ra chứng cứ!” Mộ Thương Nam quay người đè cô xuống, anh phải tính rõ tất cả món nợ với cô gái nhỏ này!

Diệp Phi bị anh đè, bị ăn đủ kiểu, nhưng mà sức lực của cô không cự lại nổi với sức của anh.

Cô bị anh ăn một trận, cô giờ chân đá anh, muốn đá cho anh phế luôn, nhưng đôi chân dài của anh đã quấn lấy chân cô.

Mộ Thương Nam hôn tới cực đỉnh, không cho cô có cơ hội phản kháng, hút cạn hết không khí trong miệng cô.

Nhưng mà, càng hôn thì càng đói, anh muốn nhiều hơn nữa.

“Bảo bối, giúp anh đi vệ sinh lần nữa, anh bị thương, không tự mình giải quyết được!”

Anh chăm chú nhìn đôi môi nhỏ của cô, yết hầu chuyển động.

Diệp Phi xém tức ói máu, anh còn dám giả bệnh? Rõ ràng khỏe mạnh như người bình thường kia mà!

“Vậy thì anh nhịn chết đi!” Cô tức giận nói, kiên quyết không thể để anh lợi dụng cô!

Mặt Mộ Thương Nam giật giật, “Nhịn chết anh để em được tái giá?”

“Nhịn chết anh, Thiên Tịnh ở góa, tôi sẽ vui vẻ lấy học trưởng, tức chết anh! Sao nào? Tôi thích nhìn biểu cảm của anh lúc anh hận tới mức muốn bóp chết tôi nhưng lại không thể làm gì tôi được.”

Mộ Thương Nam quả nhiên bị cô nói trúng chỗ hiểm, anh chính là hận cô tới mức muốn bóp chết cô, nhưng sao anh có thể nỡ xuống tay bóp chết cô được?

Anh ngồi dậy, ngón tay bóp lấy cằm cô, “Cái gì anh cũng có thể chiều em, trừ việc lấy Cung Trạch Vũ. Đừng thách thức cực hạn của anh!”

Diệp Phi cười lạnh, “Chiều tôi? Mộ Thương Nam, lương tâm của anh không nhột à? Anh chiều tôi khi nào?”

“Lúc nào anh cũng chiều em, lương tâm của em không cảm nhận được sao?” Mộ Thương Nam chất vấn, toàn bộ của anh đều đã cho cô, cô lại không hề hay biết.

Gương mặt của Diệp Phi giật giật, cô chỉ biết, người đàn ông này lúc nào cũng ức hiếp cô, lợi dụng cô!

“Tôi không cảm nhận được. Cũng có thể là anh yêu thương sai cách rồi!” Cô đứng dậy bước xuống đất, ngồi lên ghế bập bênh ngoài sân, kéo khoảng cách giữa mình và anh ra thật xa.

Gió thổi, nằm trên ghế lắc lư nhẹ, đây gọi là thoải mái, mấu chốt là đàn ông thối chả có việc gì, cô cũng không cần hầu hạ anh.

Tay cô cầm lấy cuốn album Liễu Họa để lại, mỗi một cô gái đều có hôn lễ trong mơ của mình, cô lật cuốn album ra xem, tưởng tượng hôn lễ mà tương lai có thể mình cũng có.

Một tấm hình đã thu hút cô sâu sắc, trong lễ đường trang trí đầy hoa hồng trắng, hoa oải hương tím, còn có hoa lưu ly màu xanh nữa.

Vẻ đẹp và sự thanh khiết nhẹ nhàng khó diễn tả thành lời, đây là nỗi niềm ấp ủ của người thiếu nữ.

Nhưng mà dùng những hoa này bày trí cả một lễ đường lớn, không có mấy chục triệu thì không làm được, tất cả hoa đều phải vận chuyển bằng đường hàng không.

Ánh mặt trời dịu êm chiếu vào gương mặt nhỏ của cô, cô từ từ nhắm mắt lại tiến vào giấc mộng, trong mơ có một hôn lễ, cô bước vào biển hoa hồng và oải hương, trên đầu cô còn cài hoa lưu ly xanh...

Người đàn ông cao lớn đứng trong lễ đường, giống như đang đợi cô, cô rất muốn nhìn rõ người đó là ai, nhưng mà thế nào cũng thấy nhìn rõ được mặt anh ta.

Cô tiến một bước, dường như anh càng cách xa cô một bước,

khoảng cách giữa bọn họ giống như cái hào rộng không thể vượt qua.

Tay anh cầm cuốn album đặt trên người cô lên, hình ảnh lộng lẫy đập vào mắt anh, cô thích hoa hồng trắng, oải hương và lưu ly?

Diệp Phi ở trong giấc mơ chạy đến kéo người đàn ông, muốn nhìn rõ mặt anh, gương mặt người đàn ông đang chảy máu, máu và thịt trộn vào nhau khiến cô không thể nhìn rõ được.

“Á!” Cô bị dọa tỉnh, trước mắt là gương mặt của Mộ Thương Nam!

“Buông ra! Em làm anh đau!” Mộ Thương Nam nói.

Diệp Phi lúc này mới phát hiện mình đang bấu lấy tay anh, mu bàn tay anh hiện lên vết tím bầm.

“Tôi chỉ nắm có một lúc, không đến mức bầm một vết lớn vậy chứ?” Cô kinh ngạc, cô dùng sức mạnh vậy sao?

“Là hôm qua em truyền nước biển không đúng, bị tụ máu rồi.” Mộ Thương Nam nói.

Hôm qua cô làm không tốt, bản thân anh chỉ đành tự truyền cho mình thêm lần nữa.

Diệp Phi bậm môi, cảm giác đã làm tổn thương con chuột bạch thí nghiệm rồi.

“Tôi đã nói tôi không biết làm rồi! Anh một mực bảo tôi tiêm cho anh.” Tay cô vò tóc mình, mơ ác mộng xong vẫn còn chưa tỉnh táo.

May chỉ là mơ thôi, không phải mặt anh bị chảy máu.

“Không luyện thì sao em biết làm? Cho dù sau này làm bác sĩ, những việc cơ bản như vậy cũng phải học được.” Mộ Thương Nam nói.

“Tôi biết rồi, sau này tôi sẽ trở thành một bác sĩ xuất sắc.” Diệp Phi đồng dạc nói, cô đã vẽ ra tương lai cho mình rồi, cô sẽ dựa vào chính mình để sống tốt, không dựa vào đàn ông.

-

Trong căn nhà cũ của Mộ gia, Thiên Tịnh và Liễu Họa về đến nhà, đúng lúc nhìn thấy Nhiếp Hạo đưa Mộ Lạc Lạc đi.

Mộ Lạc Lạc nhìn thấy Thiên Tịnh, giống như đã bắt được sợi dây cứu mạng, một tay nắm lấy Thiên Tịnh, thấp giọng nói, “Nghĩ cách để anh của em giữ em lại, nếu không em sẽ nói với anh chuyện chị đã làm với hai người đàn ông kia, chị sớm đã không còn trong trắng rồi!”

Chương 108

Sắc mặt Thiên Tịnh đột nhiên trở nên trắng bệch, toàn thân cứng đờ, trên trán túa mồ hôi lạnh!

“Em nói gì?” Cô ta thấp giọng hỏi, chỉ cảm thấy mình nghe lầm, chuyện đó Diệp Minh đã xử lý ổn thỏa rồi, làm sao Mộ Lạc Lạc biết được?

“Ha ha! Còn muốn em nói lại lần nữa à? Lúc sinh nhật chị, không phải đã cùng ân ái với hai tên đàn ông trong phòng sao?” Âm giọng Mộ Lạc Lạc trầm thấp, đây là nhược điểm lớn nhất của Thiên Tịnh mà cô ta nắm được.

Trái tim Thiên Tịnh đột nhiên rơi xuống nơi thấp nhất, “Sao em biết được?”

“Hôm đó em tận mắt thấy rồi. Chị nói xem nếu như anh em biết, chị còn có thể gả vào Mộ gia được nữa không?” Mộ Lạc Lạc nói.

“Đừng quên, hôm đó là do em chuốc thuốc, nếu không phải là thuốc của em, thì chị làm sao trúng được? Là em hại chị, nếu anh của em biết được, em đoán anh ấy sẽ làm gì em?” Vết thương lòng của Thiên Tịnh nay bị xé toạc ra, sau khi sự việc xảy ra, cô ta luôn muốn tìm Mộ Lạc Lạc tính sổ, nhưng việc này cô ta không dám cho ai biết, nên cô ta mới ếm đi không nói.

“Em bỏ thuốc vào nước uống, hơn nữa em đã nói với chị rồi, chị nhất quyết đòi uống nước, liên quan gì em chứ, hơn nữa thuốc cũng là do chị đem tới!” Mộ Lạc Lạc đập lại.

“Chị không có uống nước, chị ăn kem kim sa đá bào thôi!” Thiên Tịnh nói.

Đây là chỗ mà cô ta nghĩ không ra, Mộ Lạc Lạc nói với cô ta là bỏ thuốc vào nước uống, kết quả cô ta ăn kem thì bị trúng thuốc!

“Kem kim sa có đá bào? Trong kem kim sa có đá bào khi nào?” Mộ Lạc Lạc ngạc nhiên.

“Hôm đó kem kim sa không có đá bào sao?” Thiên Tịnh hỏi.

“Không có. Rốt cuộc chị ăn kem ở đâu vậy?” Mộ Lạc Lạc hỏi.

“Chị ăn trong phòng Diệp Phi! Kem của nó có đá bào, chị còn tưởng là loại mới nữa!” Tay Thiên Tịnh vo thành nắm đấm.

“Không đúng, lúc chú Diệp bảo Diệp Phi đem kem ra, em thấy rồi, chỉ là kem kim sa bình thường thôi, không có đá bào.” Mộ Lạc Lạc nhớ lại việc hôm đó.

Thiên Tịnh đau khổ nhắm mắt lại, xem như đã hiểu ra chuyện gì rồi, “Là Diệp Phi đổ nước uống vào kem! Chị bị Diệp Phi tính kế rồi!”

“Thủ đoạn của Diệp Phi quá cay độc rồi! Thiên Tịnh, chị cam tâm để cô ta làm thiếu phụ nhân của Mộ gia sao? Xảy ra chuyện lớn như vậy, anh của em cũng không làm gì cô ta, xem ra anh của em rất cưng cô

ta.” Mộ Lạc Lạc nói.

“Chị đương nhiên sẽ không nhường nó!” Thiên Tịnh nói.

“Nghĩ cách giữ em lại, em giúp chị đuổi Diệp Phi đi!” Mộ Lạc Lạc nói.

Chân mày Thiên Tịnh nhíu lại, “Bây giờ không được, anh của em đang tức giận, chị nói cũng không có ích gì, nhưng chị sẽ tìm cách để em quay về sớm một chút!”

“Cái gì? Em vẫn phải đi à? Chị không sợ em nói cho anh em biết à?” Mộ Lạc Lạc không ngờ, bản thân giằng co cả ngày vẫn phải đi!

“Chị đương nhiên không muốn em nói với anh của em, nhưng em cũng rõ tính của anh em, bây giờ cho dù bố mẹ em cũng không thể giữ em lại được, nhưng chị có thể bảo đảm, để em trở về lúc chị kết hôn! Thế nào? Tới lúc đó chúng ta cùng đối phó Diệp Phi, nó muốn gả cho Cung Trạch Vũ, nằm mơ đi! Chị có thể giúp em gả cho Cung Trạch Vũ!” Thiên Tịnh đưa ra điều kiện của mình.

Mộ Lạc Lạc rất rõ tính khí của anh mình, tình hình hiện tại quả thực là có tìm bố mẹ cũng không cứu nổi cô ta.

“Được, em tin chị một lần, nếu chị không thể cho em trở về vào ngày chị kết hôn, em sẽ nói với anh em chuyện của chị và người đàn ông khác, khiến hôn lễ của chị bị hủy bỏ!”

“Em yên tâm, chị sẽ không đem hôn lễ của mình ra đùa đâu! Bây giờ em nghe lời đi đi, Nhiếp Hạo tới rồi, em đi đi!” Thiên Tịnh nhìn người đàn ông đang đi tới.

“Các người làm gì vậy? Còn không đưa tiểu thư lên xe?” Nhiếp Hạo chất vấn đám thuộc hạ.

Liễu Hạo hừ lạnh một tiếng, “Đúng là nô tài lớn hơn cả chủ! Chó nhà ta còn dữ hơn người nữa!”

Nhiếp Hạo bị mắng là chó, sắc mặt anh trầm xuống, “Chủ của tôi là Tổng giám đốc, người khác tôi không quan tâm! Tổng giám đốc khen tôi là con chó trung thành tốt nhất! Làm phiền tiểu thư nhanh một chút!”

Liễu Hạo bị nói lại tới cứng họng, dù sao bà ta cũng không thể nhúng tay vào chuyện của tập đoàn, cũng không thể can dự vào việc của con trai mình.

Mộ Lạc Lạc đi vài bước lại quay đầu lại nhìn, theo Nhiếp Hạo lên xe, căn bản không rời xa nơi đây.

Liễu Hạo dặn dò vài câu rồi mới tránh ra để Nhiếp Hạo lái đi.

Đáy mắt của Thiên Tịnh lóe lên ánh nhìn độc ác, chuyện giữa cô và hai người đàn ông kia, trừ Thiên Huệ và Diệp Minh, ai cũng không thể bỏ qua!

“Thiên Tịnh, ban nãy con với Lạc Lạc nói gì vậy?” Liễu Hạo hỏi.

“Không có gì ạ, Lạc Lạc không rời xa dì, huyền thuyên với con vài câu, dì à, dì yên tâm, Lạc Lạc nhất định sẽ sớm quay về.” Thiên Tịnh an ủi Liễu Hạo.

“Dì hy vọng anh em tụi nó mau chóng làm lành!” Liễu Họa than nhẹ.

“Đều do Diệp Phi hại cả, nếu không Lạc Lạc sẽ không có chuyện!”
Thiên Tịnh cố ý nói.

“Phải! Đều tại Diệp Phi! Dì có chết cũng không buông tha Diệp Phi!”
Liễu Họa nói.

—

Trong căn phòng xa hoa, khắp nơi đều nguy nga lộng lẫy, trên màn hình máy tính của người đàn ông hiện lên hội thoại video.

Anh ta mở hộp thoại, nhìn người đang ngồi trên ghế xoay trong màn hình.

“Bá Tước, kế hoạch lần này thất bại rồi?” Chủ của Âm Dạ hỏi.

“Không tính là thất bại, tuy chưa giết được Mộ Thương Nam, nhưng mà, người đoán xem Ngân Mị sẽ xuất hiện trong hội nghị Liên Minh sắp tổ chức không?” Bá Tước nói.

“Ha ha, hỏi hay lắm, nếu như Ngân Mị là Mộ Thương Nam, vậy thì trong buổi hội nghị sẽ không có Ngân Mị!” Chủ của Âm Dạ nói.

“Cho nên, chúng ta chỉ cần xem Ngân Mị có dự họp hay không là biết ai là Ngân Mị rồi.” Bá Tước nói.

“Người muốn trà trộn vào cuộc họp của Liên Minh?” Chủ của Âm Dạ

hỏi.

“Phải, cuộc họp của Liên Minh chỉ cần định ngày xong là sẽ không hủy bỏ. Ta đã xem qua bệnh án của Mộ Thương Nam rồi, hắc căn bản không thể đi lại được, muốn di chuyển đều phải dùng tới băng ca. Thời gian ngắn như vậy, hắc ta không dự họp được.” Bá Tước nói.

Chủ của Âm Dạ đột nhiên nghĩ tới gì đó, “Nếu như người thay Ngân Mị dự họp, chúng ta vừa hay có thể có được danh sách của Liên Minh, giải tán công ty của Liên Minh! Sau này, kinh tế trên toàn cầu sẽ do Âm Dạ chúng ta độc quyền!”

“Ta chính là nghĩ như vậy! Ta thay Ngân Mị dự họp, ta xem ai quen biết hắc!” Bá Tước nói.

Dù sao người quen biết Ngân Minh mới có thể phát hiện hắc ta giả dạng Ngân Mị!

“Rất tốt, người đi làm đi! Gần đây chúng ta bị công ty của Liên Minh ép quá mức. Không tiêu diệt liên minh, Âm Dạ sẽ không thể nắm độc quyền được!” Chủ của Âm Dạ nói.

“Đợi tin tốt của ta.” Bá Tước tắt cuộc trò chuyện video.

—

Mộ Thương Nam nằm trong phòng bệnh lật xem thời gian biểu của mình, “Diệp Phi, đi nói với Sở Nhiệm, anh phải đi nước ngoài trị thương, bảo cô ta dẫn đoàn trị liệu đi theo, em đi theo hầu hạ.” Mộ Thương Nam ra lệnh.

“Hả? Anh ra nước ngoài trị thương?” Diệp Phi ngạc nhiên, anh rõ ràng là không có bệnh gì mà!

“Ừ, vết thương anh nặng như vậy, đương nhiên phải ra nước ngoài chữa trị rồi!” Mộ Thương Nam nói.

Diệp Phi á khẩu, “Mộ tổng, phiền anh nói rõ, anh bị thương chỗ nào?”

“Bị thương tới mức nhìn thấy em là muốn ăn, em nói có nên trị hay không? Lại đây, chữa cho anh lần nữa!” Mộ Thương Nam nói.

Chương 109

Diệp Phi giận đến mức muốn đá bay Mộ Thương Nam, cái gì gọi là nhìn cô, là nhớ!

“Anh đi mà tìm Thiên Tịnh, ai cần điều trị cho anh” cô hét lên.

“Anh không có phản ứng với cô ta, phải làm sao? Bị em...chỉ có phản ứng với em. Em không chữa khỏi cho anh, anh không có phản ứng với Thiên Tịnh, sau này kết hôn, nếu anh tuyệt tự tuyệt tôn, em phải chịu trách nhiệm với anh” Mộ Thương Nam nói.

Diệp Phi tức suýt nôn ra máu “Anh tuyệt tự tuyệt tôn thì liên quan gì đến tôi? Tốt nhất gia đình anh chết hết đi.”

Cô căm hận nói, cả nhà họ Mộ không có gì tốt cả. Tự nhiên nghĩ ra gì đó “Không đúng, trừ Thành Thành ra, Thành Thành là người tốt!”

Mộ Thương Nam căm hận “ Gia đình tôi chết hết, cô

chỉ giữ lại Thành Thành”

“Đúng vậy! Thành Thành là người tốt!”

Cửa phòng bị đẩy ra, Mộ Thành mặt cười tươi bước vào “Vẫn là Diệp Phi bé bỏng của ta hiểu ta, biết ta tốt”.

“Tiểu Thành Thành, lại đây, ở đây có hồng trà lạnh, cho ông uống” Diệp Phi làm sẵn hồng trà lạnh, để trong tủ lúc, lúc này uống vừa ngon.

“Tốt quá! Ta vừa đi nắng về, bằng này tuổi rồi, con lao tâm tổn trí vì con vì cháu, mệnh ta đúng là không bớt lo được”. Mộ Thành ngồi trên ghế sofa oán trách.

Diệp Phi rót một cốc hồng trà lạnh cho Mộ Thành “Ông uống thử xem, cháu làm đấy”

Mộ Thành thử một ngụm “Ngon, cái này cũng là...”

Diệp Phi lòng than thở, xem như ông nói đúng rồi, ...

“Không phải...., chính là loại cháu thích, nhưng bên ngoài bán đắt quá, cháu liền tự làm lấy” Diệp Phi Diệp Phi nói.

“Sao không có phần của anh” Mộ Thương Nam chờ rất lâu rồi mà không nhìn thấy hồng trà lạnh của anh.

“Không phải anh bị thương rồi sao? Cái này không hợp để anh uống” Diệp Phi lớn tiếng.

“Quả nhiên là..., Diệp Phi gả cho ta được không?” Mộ Thành nói.

Mộ Thương Nam “Ông, Ông từng này tuổi rồi, không hợp vận động với cường độ mạnh. Hãy cứ trồng hoa trồng cỏ thôi.

“Ông càng già càng dẻo dai, nếu như cháu tranh giành,

Quan trọng là để cô ấy bắn súng!

“Haha. Đến bây giờ còn chưa có động tĩnh gì, đều là người hơn năm mươi cân rồi, mà không trưởng thành lên được tí nào sao?” Mộ Thành nói.

Diệp Phi nháy nháy mắt, vậy mà nghe không hiểu, gần như có liên quan đến cô. Nhưng chơi?

Chả nhẽ ông cũng muốn cưới cô?

“Ông, ông muốn cưới cháu sao” Diệp Phi hỏi.

“Ta và Thương Nam, cho con chọn, con chọn ai?”

“Đương nhiên chọn ông rồi, ông vừa đáng yêu, lại hiền từ, có ông bảo vệ con, người nào đó sẽ không dám ức hiếp con nữa”. Diệp Phi

“Lại đây, rót cho anh cốc trà hồng lạnh, anh uống” Mộ Thương Nam mặt trầm lặng như thanh sắt đen, điên mất, một Cung Trạch Vũ còn chưa đủ hay sao mà chính ông nội anh lại còn định cướp người phụ nữ của anh.

“Cháu ngoan, đây là thái độ cháu nói chuyện với bà nội cháu sao?” Tay Diệp Phi ấn vào đầu Mộ Thương Nam, coi như có thể nở mày nở mặt mà nói chuyện với Mộ Thương Nam rồi.

Ánh mắt Mộ Thương Nam sắc nhọn “Muốn làm bà nội, em còn non lắm!”

“Xí, vai vế của tôi lớn

“Ông, ông còn chưa chịu đi à, cháu không thích chơi

Mộ Thành đứng dậy “ Thấy con có khẩu khí như này, ta yên tâm rồi, con cháu nhà họ Mộ không tuyệt tự tuyệt tôn rồi”

Mộ Thương Nam ...,

Diệp Phi cạy tay anh ra “Bỏ tay ra. Anh làm cái gì vậy?”

“Làm bà nội của anh rồi, còn không ôm cháu à?” Mộ Thương Nam ôm chặt cô vào lòng, đầu anh rúc vào lòng cô, cố ý cọ cọ”.

Tay cô bị tay anh nắm chặt, không đẩy được anh ra, anh như đứa trẻ nheo trong lòng cô, lúc sau anh hôn cô như chết đuối.

“Mộ Thương Nam! Anh thật quá đáng!” Cô xấu hổ mặt đỏ bừng bừng.

Mộ Thương Nam quay người ép cô lên người anh “Anh làm gì quá đáng? Là bà nội thì phải thương cháu chứ.”

Anh chỉ ra một lý do, dù sao cái anh đã muốn, ai cũng đừng mơ mà cướp đi được.

Không ..., Diệp Phi suýt nữa bị anh ăn sạch uống cạn, may mà có tiếng gõ cửa, quần áo cô xộc xệch, cánh tay cô ôm lấy thân mình, chạy nhanh vào phòng thay đồ, thay quần áo.

Sở Nhiễm đi vào phòng, chỉ cảm thấy không khí này không đúng, dường như trong không khí

“Anh cần ra nước ngoài chữa bệnh?” Cô có việc chính đáng mới đến, Nhiếp Hạo báo với cô, loan tin ra ngoài anh bị thương nặng, phải sang nước ngoài điều trị.

“Đúng vậy. Mai sẽ đi” Mộ Thương Nam ra lệnh.

“Được. Tôi sẽ sắp xếp một số bác sĩ đi cùng anh”. Sở Nhiễm nói.

“Cô cũng phải đi cùng” Mộ Thương Nam ra lệnh.

“Bác sĩ tôi tìm đều đáng tin, giữ mồm giữ miệng.” Sở Nhiễm giải thích, cô thật không muốn lãng phí thời gian cho Mộ Thương Nam.

“Bác sĩ có tốt đến mấy cũng không tốt bằng cô. Quyết định như vậy đi, cô cần bao nhiêu phí điều trị, cô có thể tùy mình báo giá”. Mộ Thương Nam.

Sở Nhiễm cau mày “Cái tôi quan tâm không phải là tiền, thôi được rồi, tôi đi cùng anh”.

Cô chọn không phí lời với anh, kết quả mỗi lần phí lời, cô đều phải nghe anh.

Cô xoay người ra khỏi phòng đi sắp xếp đội ngũ điều trị mai sang nước ngoài.

Thông tin Mộ Thương Nam sang nước ngoài đã được định, Liễu Họa

để Thiên Tịnh đi cùng anh. Điều làm Thiên Tịnh ngạc nhiên là, Mộ Thương Nam không những không từ chối mà còn vui vẻ đồng ý.

Sáng sớm hôm sau, Diệp Phi và Mộ Thương Nam, Thiên Tịnh và đội ngũ điều trị, lên máy bay riêng của nhà họ Mộ, đi sang nước ngoài chữa bệnh.

Diệp Phi nhìn những đám mây trôi ngoài cửa, hoàn toàn không hiểu Mộ Thương Nam đang giở trò gì, anh rõ ràng không có bệnh.

Họ bay sang nước Mỹ, nghe nói điều kiện chữa trị ở đây là tốt nhất.

Mộ Thương Nam được sắp xếp ở phòng VIP của bệnh viện, trên người cắm chằng chịt ống, đến Diệp Phi suýt nữa tưởng rằng, cả người anh thật sự bị thương. Buổi tối Thiên Tịnh được sắp xếp đi nghỉ ngơi, Diệp Phi phải túc trực bên anh cả đêm. Chỉ là lúc nửa đêm, anh dậy để Diệp Phi ngủ, anh biến mất trong phòng thay đồ như ngủ mê. Diệp Phi từng thấy anh mặc quần áo đen, nên không có gì ngạc nhiên với điều đó, nhưng cô không ngờ, Cung Trạch Vũ lại nhắn tin cho cô, bảo cô ra ngoài gặp anh. Diệp Phi khóa trái cửa, và rời khỏi phòng bệnh.

Trong ngõ hẻm, cô nhìn thấy Cung Trạch Vũ mặc một bộ đồ đen từ đầu đến chân, quần áo đen đó của anh rất giống của Cung Trạch Vũ.

“Sao anh lại mặc quần áo đen?” Diệp Phi hỏi.

“Anh không tiện để lộ thân phận của mình, anh đưa em đi đến một nơi, đến rồi em sẽ biết” Cung Trạch Vũ nói và đeo lên chiếc mặt nạ màu bạc, dắt tay Diệp Phi, biến mất khỏi con hẻm đó.

Chương 110

Diệp Phi được Cung Trạch Vũ dẫn vào một tòa lầu đài, buổi tối đèn lầu đài sáng rực rỡ, từ bên ngoài nhìn vào rất đẹp, rất nguy nga tráng lệ, hình như là một đế quốc.

“Học trưởng, mình làm gì mà buổi tối còn đến đây?” Diệp Phi tò mò hỏi.

“Đến tham gia, nghe nói cái tòa nhà văn phòng này rất huyền bí!” Cung Trạch Vũ đáp.

Diệp Phi ngạc nhiên “Chính là toàn văn phòng tráng lệ này sao? Chẳng có gì đặc biệt”.

“Đây là do em chưa nhìn ra sự đặc biệt của nó, chúng ta đi vào trong”. Cung Trạch Vũ dắt tay Diệp Phi đi thẳng vào thang máy, đi lên phòng họp tầng thượng,

Diệp Phi nhìn thấy mấy người đứng ở hành lang, những người này cô đã từng gặp, tất cả đều là ông chủ lớn trong giới kinh doanh, hình như học cũng vừa đến đây.

Mấy người đó nhìn thấy Diệp Phi và người áo đen bên cạnh cô, kính cẩn đứng hai bên hành lang hành lễ.

Diệp Phi đột nhiên có cảm giác như đi vào một vương quốc mà Cung

Trạch Vũ là chủ nhân của vương quốc đó.

“Học trưởng, sao những người này đều hành lễ với anh?”

“Vì. Bọn họ đều là thuộc hạ của anh. Mình đi vào phòng họp”. Cung Trạch Vũ nói to.

Anh mắt anh nhìn về hướng phòng họp, bên trong bao nhiêu người ngồi, chỉ cần anh đi vào, tất cả các thành viên liên minh, anh đều biết.

Camera theo dõi ở hành lang ghi lại hình ảnh Diệp Phi và Cung Trạch Vũ. Cuối hành lang đột nhiên xuất hiện một người đàn ông mặc quần áo đen đeo mặt nạ bạc khác. Diệp Phi chỉ cảm thấy bộ não cô không đủ dùng, tại sao lại có một người ăn mặc y sì Cung Trạch Vũ. Quan trọng là người này cũng đeo loại mặt nạ bạc đó, giống loại mặt nạ mà teen trai bao ở quán rượu đeo.

Tất cả người ở hành lang đứng ngây ra, vì có hai Ngân Mị. Thủ lĩnh của bọn họ là Ngân Mị, nhưng Ngân Mị không thể nào có hai người.

“Bắt lấy hắn! Hắn là Bá Tước!” Mộ Thương Nam ra lệnh.

Tay Cung Trạch Vũ nắm lấy tay Diệp Phi “Ta mới là Ngân Mị, các người đều biết, Diệp Phi là người phụ nữ của Ngân Mị.”

Tất cả ánh mắt mọi người đều hướng về Diệp Phi, dường như người đàn ông bên cạnh Diệp Phi mới là Ngân Mị, nếu không ai có thể ra lệnh.

“Hắn là Bá Tước! Bắt lấy hắn!”

“Dám giả mạo thủy lĩnh của bọn tao Ngân Mị! Mà đang tìm đến cái chết!”

Tất cả mọi người coi như đã nhận ra rốt cuộc ai là Bá Tước, bọn họ xông lên hướng vào Cung Trạch Vũ.

Cung Trạch Vũ kéo Diệp Phi chạy ra ngoài, môi anh mím chặt thành đường thẳng,

Anh cho rằng anh làm không để lộ kẽ hở nào, cuối cùng vẫn bị Ngân Mị phá giải.

“Học trưởng, rốt cục là có chuyện gì?” Diệp Phi vừa chạy vừa hỏi.

“Không sao! Tí nữa thôi là không sao rồi!” Bàn tay Cung Trạch Vũ bịt chặt lỗ mũi Diệp Phi, Mắt cô dần dần khép lại, mất đi ý thức.

Anh ôm ngang cô lên, quay đầu nhìn đám người đang đuổi mình”Không được lại đây, bằng không tao sẽ không đảm bảo an toàn cho cô ta!”

Mộ Thương Nam dẫn người xông lên “Mày lấy Diệp Phi làm lá chắn, mày có còn là đàn ông không?”

“Cô ấy đồng ý bên cạnh tao, mới có thể chứng minh tao là đàn ông, càng thu hút cô ấy phải không? Tất cả lùi lại, nếu không cái cổ mảnh mai này của cô ấy sẽ không còn đâu” Cung Trạch Vũ nói.

Mộ Thương Nam giơ tay ra hiệu tất cả những người đang tiến lên

dừng lại, Diệp Phi trong tay của Bá Tước, anh không thể lấy cô ra để mạo hiểm,

Cung Trạch Vũ thấy tất cả mọi người đều bị anh ép dừng lại, đột nhiên anh ném thứ gì đó ở trong tay anh xuống đất, một luồng khói ngay lập tức bùng lên.

Mộ Thương Nam dẫn người xông lên, nhưng Diệp Phi và Bá Tước đã biến mất.

Đỗ Xán và Bắc Minh Phong chạy đến “Đáng chết! Chạy rồi! Diệp Phi đúng là đồ ăn hại, lúc này anh không nên mềm lòng bắt chúng tôi dừng. Nếu như lúc này chúng tôi xông lên, Bá Tước đừng hòng chốn thoát!” Bắc Minh Phong nổi giận.

“Cũng không thể nói như vậy. Cũng không thể không bảo vệ phụ nữ! Nhưng tại sao chị dâu là ở cùng với Bá Tước? Lão đại, Anh không phải bị đá rồi chứ!”

“câm hết mồm lại. Cô ấy là người phụ nữ của tôi. Tôi không thể không nghĩ đến an toàn của cô ấy”. Mộ Thương Nam nói.

“Nếu như vừa này là Thủy Tinh bị uy hiếp? Cậu cũng nói như vậy sao?” Mộ Thương Nam khiển trách Bắc Minh Phong.

“Nếu như là Thủy Tinh, tôi cũng không kiêng nể, cô ta ở cùng người đàn ông khác, là đáng chết, là cô ta ngu ngốc!” giọng nói của anh phát ra từ yết hầu. Đây là vết thương anh không thể động vào, Thủy Tinh của anh không ở bên anh, lại chọn lên giường với người đàn ông khác, còn ngày ngày muốn ly dị, anh hận đến mức muốn đâm chết cô!

“Tôi không phải là cậu, người phụ nữ của tôi không phải dùng để giết. Đỗ Xán, bảo vệ mọi người rời đi từ mật đạo, tôi đi bắt Bá Tước!” Mộ Thương Nam ra lệnh.

-

Tầng dưới khách sạn, Cung Trạch Vũ thoát nhìn thì nhìn thấy Mộ Thương Nam đang ngồi trên xe lăn.

“Tổng giám đốc Mộ, sao lại rảnh rỗi thế này, Đêm rồi không ngủ ở bệnh viện, lại chạy đến khách sạn tôi ở!” Cung Trạch Vũ nói.

“Rảnh rỗi không có việc gì nên đến thăm một người bạn, bác sĩ Cung cũng có thói quen nửa đêm không ngủ à?” Mộ Thương Nam chất vấn.

“Tôi vừa từ chỗ một người bạn về” Cung Trạch Vũ trả lời.

“Bác sĩ Cung lần này đến nước Mỹ để du lịch?” Mộ Thương Nam hỏi.

“Không phải, tôi đến mở hội nghị học thuật, Tổng giám đốc Mộ có hứng thú với lịch trình của tôi sao?”

Mộ Thương Nam lạnh lùng nhếch mép “Tôi có một người bạn cũ, vẫn cứ tránh tôi không chịu gặp, tôi muốn tìm ra cô ấy!”

“Vậy sao? Chỉ sợ không dễ như vậy!” Cung Trạch Vũ lạnh lùng nói khẽ.

“không khó, người nhìn thấy cô ấy có thể nói với tôi, cô ấy ở đâu?”

Nhưng tôi vẫn hi vọng anh có thể thừa nhận, đỡ phiền cho tôi.” Mộ Thương Nam nói.

Thuộc hạ của anh từ bốn phương tám hướng về phía Cung Trạch Vũ tiến đến. Chỉ là anh không muốn kinh động đến Diệp Phi, hi vọng Cung Trạch Vũ tự mình thừa nhận.

Cung Trạch Vũ nhìn những người xung quanh “Tổng giám đốc Mộ, định chơi trò gì đây” Cung Trạch Vũ nói.

“Còn cần tôi nói ra sao? Lúc này anh đem Diệp Phi đi đâu rồi?” Mộ Thương nam chất vấn.

“Lúc này tôi không có gặp Diệp Phi, không biết Tổng giám đốc Mộ đang nói gì vậy?” Cung Trạch Vũ nói.

Ánh mắt Mộ Thương Nam sắc nhọn “Cung Trạch Vũ, anh nói dối cũng không nháp trước à? Chỉ cần tôi gọi Diệp Phi, anh đoán cô ấy sẽ nói gì?”

“Anh có thể gọi đến, tôi và cô ấy đối chất nhau, xem chúng tôi có gặp nhau hay không?” Cung Trạch Vũ nói.

Chương 111

Mộ Thương Nam phẩy tay “Đưa Bác sĩ Cung đến bệnh viện!”

Thuộc hạ của anh nhóng chóng bắt giữ Cung Trạch Vũ, áp giải đến bệnh viện.

Trong phòng bệnh của bệnh viện, Diệp Phi bị tiếng đập cửa mạnh làm tỉnh giấc, cô bóp cái đầu còn đang mê mẩn của mình, đi ra mở cửa.

“Tổng giám đốc Mộ, anh về rồi?” Đập vào mắt cô là người đàn ông đang ngồi trên xe lăn, sau đó cô nhìn sang thấy Cung Trạch Vũ đang bị mấy người đàn ông tạm giữ.

“Học trưởng, anh cũng đến rồi? Không đúng, các người sao lại bắt học trưởng, rốt cục học trưởng đã làm gì trêu chọc anh, anh phải bắt anh ấy?” Diệp Phi cuối cùng cũng phát hiện ra vấn đề, Cung Trạch Vũ bị hai vệ sĩ giữ chặt.

Đáy mắt Mộ Thương Nam toát lên cảm giác lạnh lẽo “Đi vào, anh có chuyện hỏi em”.

Diệp Phi lùi lại phía sau, để Mộ Thương Nam và thuộc hạ của anh vào phòng. Phòng bệnh Vip rộng rãi, cho dù có mười mấy người vào cũng vẫn có cảm giác trống không. Hai tên vệ sĩ ép Cung Trạch Vũ quỳ xuống đất.

Diệp Phi nhếch môi thành một đường thẳng “Tổng giám đốc Mộ, anh quá đáng rồi đấy!”

“Tôi quá đáng? Nói, lúc này em và Cung Trạch Vũ đi đâu?” Mộ Thương Nam một tay nắm lấy cánh tay Cung Trạch Vũ, anh còn chưa chắt vẩn nửa đêm cô ra ngoài cũng Cung Trạch Vũ, còn dám nói anh quá đáng?

Tôi không có ra ngoài cũng học trưởng, tôi vẫn đang nằm ngủ” Diệp Phi trả lời.

“Em còn dám lừa tôi?” Tay Mộ Thương Nam nắm chặt cánh tay Diệp Phi hơn, sự phẫn nộ đang quấn lấy trái tim anh, cô lại dám vì Cung Trạch Vũ mà lừa anh.

Cánh tay Diệp Phi bị anh nắm phát đau, dường như chỉ cần anh dùng lực tí nữa, cánh tay cô sẽ gãy!

“Tôi đang ngủ, lúc anh đi tôi nằm ngủ trên giường” Tay cô xua tay anh.

Đầu óc cô mơ hồ, nhưng trong trí nhớ của cô, cô nằm ngủ sau khi Mộ Thương Nam rời đi, cho đến khi anh gõ cửa, cô mới tỉnh. Cô không hiểu sao anh lại hỏi cô như vậy?

Khuôn mặt Mộ Thương Nam uất hận “Em đang nói dối”.

“Tôi không nói dối” Diệp Phi kiên định với trí nhớ của mình.

Cung Trạch Vũ cười lạnh lùng “Mộ Thương Nam, anh không bắt được

chứng cứ tôi và Diệp Phi gặp nhau, thì nói Diệp Phi nói dối? Tôi và Diệp Phi đã đính hôn, anh là gì của cô ấy? Dựa vào cái gì mà chất vấn cô ấy ra ngoài cùng ai? Nếu như anh ghi ngờ tôi và Diệp Phi, là đàn ông thẳng thắn một chút!” Anh nói nhẹ nhàng, vùng vẫy dưới tay hai vệ sỹ muốn đứng dậy.

Xem Như Diệp Phi đã nghe hiểu được nguyên nhân, trong đáy mắt cô nước mắt tràn ra “Mộ Thương Nam, anh muốn bắt kẻ phản bội sao? Anh cũng phải có thân phận bắt kẻ phản bội, anh là gì của tôi? Dựa vào cái gì mà chất vấn tôi?”

Trái tim cô nguội lạnh, rõ ràng bản thân không có làm, lại bị Mộ Thương Nam vu cáo hãm hại, nói cô và Cung Trạch Vũ ra ngoài.

Ánh mắt Mộ Thương Nam quỵt chặt lấy Diệp Phi, anh tận mắt nhìn thấy cô và Cung Trạch Vũ đi cùng nhau đến lâu đài, cô còn dám phủ nhận.

“Đi điều tra lấy hình ảnh của camera bệnh viện” Anh lạnh lùng nói.

Không lâu sau, Nhiếp Hạo đưa đến ghi chép của camera bệnh viện “Tổng giám đốc, đây là video camera của bệnh viện”.

Mộ Thương Nam ấn mở video, thời gian đã định là quãng thời gian thì lúc anh đi khỏi cho đến lúc anh trở về.

Trong video, Diệp Phi mở cửa phòng, bước nhanh ra thang máy ở hành lang.

Diệp Phi ngạc nhiên nhìn video, cô biết, người con gái trong video là

cô, tay cô nắm lấy vạt áo trước ngực, nhưng tại sao một chút hồi ức cũng không có. Cô cố gắng nghĩ lại hình ảnh trong video, nhưng không nhớ, không nhớ gì hết, hồi ức của cô bị đứt đoạn sau khi Mộ Thương Nam vào phòng thay đồ, đến lúc tỉnh lại, cô đang nằm trên giường, bị tiếng gõ cửa làm tỉnh giấc, cô liền đứng dậy mở cửa. Tất cả những gì đang diễn ra trước mắt, làm cô ngạc nhiên không hiểu được, tại sao còn có một người giống mình đi ra khỏi phòng.

“Em còn có gì đáng để giải thích không?” Ánh mắt Mộ Thương Nam nhìn chằm chằm mặt cô, từ ngữ phát ra từ sâu trong miệng anh. Thực ra chỉ cần cô nói thật, anh sẽ không trách cô, vì dù sao cô cũng không biết ân oán của anh và Cung Trạch Vũ, nhưng cô lại có thể vì Cung Trạch Vũ mà nói dối anh. Điều anh quan tâm là vị trí của anh trong trái tim cô.

Tim Diệp Phi đập thành thịch “Tôi...Tôi không có gì có thể giải thích!” Cô không có gì để giải thích là vì cô hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra. Người đó rõ ràng là cô, nhưng cô lại không có đoạn ký ức đó, càng không biết mình ra khỏi bệnh viện và đi đâu.”

“Phi Phi, em không cần giải thích với anh ta làm gì, chi bằng anh đưa anh ta một nghìn vạn tệ, em và anh ta phá bỏ hiệp ước!” Cung Trạch Vũ nói.

“Tôi muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao tôi lại đi ra khỏi phòng? Còn cả video camera? Tôi muốn biết tôi đã đi đâu?” Diệp Phi nói.

“Mộ Thương Nam, cái video này của anh chỉ có thể chứng minh Diệp Phi đã ra ngoài, anh dựa vào cái gì mà nói tôi và Diệp Phi gặp nhau?

Anh có chứng cứ gì, thì đưa ra đây!” Cung Trạch Vũ lớn tiếng.

Ánh mắt Mộ Thương Nam lạnh lùng đến đáng sợ, anh không thể đưa ghi chép ở camera của hội nghị liên minh ra, như thế thì đồng nghĩa với chứng minh, anh chính là Ngân Mị, anh cần phải chứng minh Cung Trạch Vũ là Bá Tước, không thể để Cung Trạch Vũ cản ngược lại”.

“Tôi không có chứng cứ. Tôi không muốn việc của đàn ông liên lụy đến phụ nữ, nếu như anh là đàn ông, thì không nên liên lụy đến Diệp Phi”. Từng chữ từng câu anh hằn lên rõ ràng.

Sắc mặt Cung Trạch Vũ trắng bạch “Tôi sẽ bảo vệ người phụ nữ mà tôi yêu thương”.

Trái Tim anh thắt lại khó chịu, lời của Mộ Thương Nam đâm vào trái tim anh, khiến cho trái tim anh đau nhói. Anh sẽ bảo vệ Diệp Phi, cho dù anh có làm gì đi nữa, anh cũng sẽ bảo vệ Diệp Phi, không để Diệp Phi chịu một chút tổn thương nào.

Tay Mộ Thương Nam vẫy, để Nhiếp Hạo thả Cung Trạch Vũ.

“Tổng giám đốc! Thả đi như vậy sao? Nhiếp Hạo có chút nén không nổi giaanjoy không dễ gì mà bắt được Bá Tước.

“Thả” Mộ Thương Nam phát ra đúng một từ.

Không thể không nói, lần này Bá Tước làm rất tốt, nắm lấy điểm yếu của anh, lấy Diệp Phi ra để uy hiếp anh, còn chắc chắn anh sẽ không công khai camera hội nghị liên minh, thành công thoát khỏi sự vây bắt

của anh.

Cùng với việc Cung Trạch Vũ và những người khác rời ra khỏi phòng, anh từ từ ngẩng đầu lên nhìn cô.

“Anh ta với em quan trọng đến thế sao? Quan trọng đến có thể phản bội tôi?” anh hỏi.

Diệp Phi mím môi thành một đường thẳng “Lời tôi nói anh tin không? Nếu như anh không tin thì tôi không có gì để giải thích, nếu như anh tin, thì lúc này lời tôi nói đều là sự thật, tôi cũng không có gì có thể giải thích nữa”. Cô có thể nhớ lại toàn bộ ký ức là như thế, không nhớ ra gì nữa.

Khéo miệng Mộ Thương Nam ngập trong nụ cười lạnh lùng thờ ơ, đây là cô gái một lòng một dạ anh muốn cưới.

Ngón tay anh ấm nút ấn của xe lăn, đi về hướng phòng thay đồ, không nhìn Diệp Phi lấy một cái, dường như đang nhắc nhở anh, cô phản bội anh và Cung Trạch Vũ.

Mà liên minh của anh, vì Diệp Phi, để lộ ra ông chủ của rất nhiều công ty lớn. Nếu như anh không kịp thời xuất hiện, Bá Tiếc đã nhìn thấy tất cả người của liên minh rồi.

-

Trong thư phòng nguy nga lộng lẫy, máy tính của chúa tể bóng đêm hiện lên một cuộc gọi video.

Ngón tay anh ấn mở cửa sổ.

“Cậu lại thất bại rồi, không ép được Ngân Mị để lộ thân phận?”

“Nhưng, tôi biết liên minh sếp của mười mấy công ty là ai, ngày mai có thể làm những công ty này phá sản.” Bá Tước nói.

“Mười mấy công ty, không thể làm rung chuyển được nền tảng của liên minh, cái tôi cần là sự hủy diệt của toàn bộ liên minh”. Chúa tể bóng đêm nói.

“Nếu như tôi nói, Mộ Thương Nam sẽ không bao giờ cưới Diệp Phi nữa, không biết có được xem là thu hoạch của lần này không?” Bá Tước hỏi.

Chương 112

45112.“Mộ Thương Nam sẽ không Diệp Phi nữa sao? Đừng quên, tình cảm cậu ta dành cho cô ấy sâu đậm như nào, đến người đính hôn với cậu ta từ nhỏ, Thiên Tịnh, cậu ta còn muốn hủy hôn.” Chúa tể bóng đêm nói.

“Bắt đầu từ bây giờ anh sẽ không bao giờ cưới Diệp Phi, vì, anh ta cho rằng tất cả những lời phỉ nhận của Diệp Phi ngày hôm nay, đều là Diệp Phi phản bội anh ta! Không có người đàn ông nào cho phép khoan dung được sự phản bội, hơn nữa lại là Mộ Thương Nam” Bá Tước nói.

“Cậu làm gì để Diệp Phi nói dối vậy?” Chúa tể bóng đêm không ngờ Diệp Phi có thể làm đến mức độ như thế.

“Tôi không làm cô ấy nói dối, những lời cô ấy nói đều là sự thật, có điều tôi làm cô ấy mất trí rồi, cô ấy không nhớ mình đã đi ra ngoài” Bá Tước nói.

“Không ngờ cậu điều chế ra loại thuốc này? Trước kia để cậu học y, thật sự rất đúng!” chúa tể bóng đêm nói.

“Là thuốc và cũng là ám thị tâm lý, tôi niêm phong đoạn ký ức này, cô ấy sẽ không nhớ ra được. Chỉ cảm thấy Mộ Thương Nam đang gây sự vô cớ.” Cung Trạch Vũ nói.

“Rất tốt, nói như vậy, giữa hai người bọn họ nhất định sẽ có khoảng cách không thể vượt qua. Cậu cũng có thể sớm rước cô ấy.” Chúa tể bóng đêm nói.

“Tôi không sốt ruột, sớm muộn cô ấy cũng sẽ là của tôi. Chúng tôi muốn thuận theo tự nhiên” Bá Tước nói.

“Tôi không hi vọng cậu sẽ thật lòng yêu cô ta, đàn ông không cần đến tình yêu, một khi yêu rồi, cô ta sẽ trở thành điểm yếu của cậu! Còn nữa, cậu định bao giờ, không được quay lưng lại tôi? Muốn mãi mãi không gặp tôi sao? Chúa tể bóng đêm hỏi.

“Ông là người là cả cuộc đời này tôi không muốn gặp, nên tôi sẽ cũng gặp ông. Tôi chỉ làm việc tôi nên làm, còn về những cái khác, ông không có quyền ra lệnh cho tôi”. Giọng nói Bá Tước lạnh lùng.

Chúa tể bóng đêm nắm chặt tay “Cho dù cậu có đồng ý gặp tôi hay không, tôi là người không thể cắt đứt. Tất cả mọi thứ của tôi, tôi cho cậu tất cả vinh quang, có thể đưa cậu bước lên đỉnh của nền kinh tế thế giới, để cậu trở thành vua của cả thế giới, cậu lại đối xử như thế với tôi sao?”

“Nhưng cái ông đưa cho tôi là cái tôi cần sao? Tôi làm xáo trộn cuộc sống bình lặng của tôi, vốn dĩ tôi có thể cùng Diệp Phi yên ổn yêu thương lẫn nhau, bình yên sống một đời bên nhau. Nhưng vì ông, tất cả của tôi đều thay đổi, thậm chí đến yêu cô ấy, cũng trở thành mục đích. Tay Bá Tước ấn cúp luôn cuộc gọi video.

Chiếc ghế xoay xoay lại, anh trở về với bóng dáng của Cung Trạch Vũ. Anh đứng lên bước đến cửa sổ của căn phòng, qua cửa sổ anh

có thể nhìn thấy màn đêm bất tận, đêm hôm nay tối đen như đáy mắt anh, không nhìn thấy một ánh sao. ánh mắt tập trung vào không trung của anh, hiện lên khuôn mặt biết cười của Diệp Phi, nụ cười của cô lãng mạn như hoa anh đào mới nở.

“Phi Phi, tin anh, anh sẽ cho em một đời vinh hoa và hạnh phúc” Anh khẽ nói.

-

Trong thư phòng của Mộ Thương Nam, Mộ Thương Nam xem đi xem lại video của Diệp Phi, anh nghĩ có lẽ là có người tựa tựa, giả mạo Diệp Phi, có lẽ cô thực sự không ra ngoài. Nhưng video của khách sạn quay lại rõ ràng là cô, cô gái mà anh sẽ không bao giờ nhận nhầm.

“Tổng giám đốc, tất cả những người đến họp đều bí mật đổi vị trí đi rồi. Bị lộ chỉ có mấy giám đốc đứng ở hành lang” Nhiếp Hạo đi vào và nói.

“Ừn. Chủ yếu bảo vệ họ, chú ý công ty của họ, không biết là người bọn họ hay công ty bọn họ, liên minh phải dốc toàn lực bảo vệ!” Mộ Thương Nam nói.

“Vâng. Tôi sắp xếp người của mình đi làm” Nhiếp Hạo nghe lệnh, ánh mắt anh nhìn vào màn hình máy tính, một bộ mặt lạnh, lạnh như băng tuyết “Thật không ngờ được Diệp tiểu thư là người như thế, nhìn thấy video rồi còn nói dối! Tổng giám đốc, anh để tâm cô ấy vô ích rồi. Nếu như là Thiên Tịnh tiểu thư, chỉ sợ sẽ không phản bội Người”. Anh phần nộ nói, Việc Diệp Phi phản bội quá quá trắng trợn, nói dối trước

cả video, nhân phẩm cô rốt cuộc còn được mấy phần?”

Mộ Thương Nam mím chặt môi, “Tại sao chỉ có video cô ấy đi ra, từ lúc cô ấy ra khỏi, camera của khách sạn mất tác dụng sao, cho đến khi tôi trở về, quãng thời gian này đều trắng trơn.”

“trùng hợp phải không? Cũng có trường hợp Camera mất tác dụng” Nhiếp Hạo nói.

“Tôi trước giờ không tin vào sự trùng hợp, chắc là có người làm camera mất tác dụng, cố ý chỉ lưu lại đoạn Diệp Phi ra khỏi phòng. Lúc cô ấy về, xảy ra chuyện gì, không ai biết” Mộ Thương Nam nói.

“Nhưng cho dù camera có mất tác dụng hay không, vốn dĩ ảnh hưởng không lớn, Là Diệp tiểu thư nói dối, cô ấy rõ ràng ra ngoài! Hơn nữa cùng Bá Tước!” Nhiếp Hạo nói.

Mộ Thương Nam dùng ngón tay ấn vào huyệt Thái Dương bị đau, trời sáng chúng ta về nước.”

“Vâng. Tôi đi sắp xếp máy bay” Nhiếp Hạo nói.

Diệp Phi vẫn cứ ngồi trên sofa, làm thế nào cũng không nhắm mắt được, cô thật sự nghĩ không ra, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cô rõ ràng chỉ nằm ngủ. Nhưng đến bản thân cũng không có cách nào giải thích video cô đi ra khỏi phòng. Cô cả đêm không nhìn thấy Mộ Thương Nam, trời sáng là Nhiếp Hạo báo với cô lên máy bay về nước.

Trên máy bay, cô nhìn Mộ Thương Nam ngồi trên xe lăn được Thiên

Tịnh chăm sóc, hai người rất thân mật, Thiên Tịnh thổi nguội cháo tổ yến từng thìa từng thìa đút cho Mộ Thương Nam.

“Anh Thương Nam, đây là cháo tổ yến tự em nấu, tự tay nhặt lông, tự tay hầm, đảm bảo

Chương 113

Diệp Phi ép buộc mình không đi thăm Mộ Thương Nam và Thiên Tịnh, ánh mắt cô nhìn hoàng hôn,, chỉ có trời mới biết,

Tia sáng của Mộ Thương Nam trước sau nhìn theo người con gái không xa, cô của ngày trước chỉ cần nhìn thấy Thiên Tịnh tiến gần anh ta, cô liền sẽ cùng anh ta các loại ái muội, anh ta biết cô là cố ý chọc tức Thiên Tịnh nhưng anh ta nguyện ý bị cô lợi dụng, nguyện ý bị cô quấy nhiễu.

Trái tim anh lạnh giá, cô hiện nay đến giả vờ cảm thấy hứng thú với anh cũng lừa dối giả vờ rồi sao?

Cung Trạch Vũ! Tay anh ta nắm thành nắm đấm, anh ta sẽ không bỏ qua Cung Trạch Vũ, sẽ làm cho Diệp Phi hối hận lựa chọn Cung Trạch Vũ.

Sau khi bay về nước zh, Diệp Phi liền bị đưa đến cửa hàng.

Cô thật sự không gặp lại Mộ Thương Nam, cùng Mộ Thương Nam gặp mặt chỉ là trên tin tức các loại động thái hôn sự của Mộ gia.

Không phải là Mộ Thương Nam và Thiên Tịnh đi mua đồ dùng cưới, thì là bọn họ đi đặt cái gì khách sạn nghỉ tuần trăng mật, còn có chính là anh ta đưa Thiên Tịnh đi các loại mua mua mua mua trang sức quần áo túi xách.

Giống như bọn họ muốn mua hết cả đất nước zh vậy.

Thiện Tịnh trở thành người phụ nữ làm người ta ngưỡng mộ nhất nước zh, còn có tin tức phỏng vấn cô ta hỏi cô ta cuộc sống tình cảm.

Diệp Phi tắt điện thoại, tính tính ngày, cô và Mộ Thương Nam chia tay đã 1 tháng rồi, Mộ gia đang trong trạng thái đếm ngược thời gian kết hôn, ngày mai chính là ngày đại hôn của Mộ Thương Nam.

Có điều ngày hôm nay vừa đúng là ngày tròn 2 tháng cô ở công ty của Mộ Thương Nam làm việc.

2 tháng, theo quy định, cô lấy được 2 vạn, ngày mai không cần đến làm việc, có thể chuyên tâm chuẩn bị việc học đại học, còn mấy ngày là khai giảng rồi.

Cô xử lý 1 chút sổ kế toán của cửa hàng, cầm sổ gọi xe đi tới công ty tập đoàn.

Trong phòng tổng giám đốc, Mộ Thương Nam nhìn thấy hình bóng anh quen thuộc đi vào, tất cả đều nằm trong dự đoán của anh ta, anh ta đặt định cô sẽ đến, dù sao ngày mai anh ta kết hôn rồi, cũng nằm ngoài dự đoán của anh ta, cô 1 tháng không đến gặp anh.

Chính vào lúc này, anh ta còn đang nghĩ, nếu như hôm nay cô không đến, anh ta có nên đi gặp cô, ngày mai có nên kết hôn?

Nhưng mà cô đến rồi, đến không có báo trước, làm tim anh nhảy loạn xạ.

“Có việc gì? Anh nhớ anh nói qua, em vĩnh viễn không cần đến tập đoàn.” Mộ Thương Nam lạnh nhạt nói.

Diệp Phi vài bước đi tới, “Đây là sổ kế toán của cửa hàng, anh xem 1 chút, sổ sách hơn 1 tháng này đều ở đây.”

Sắc mặt Mộ Thương Nam trầm đen xuống “đưa tới tài vụ, bọn họ sẽ xem.”

“Ồ, sổ sách tôi chút nữa đưa qua, còn có 1 việc muốn nói với anh.” Diệp Phi nói.

Ánh mắt của Mộ Thương Nam nhìn chăm chú khuôn mặt cô gái, mong ngóng nội dung cô muốn nói.

“Nói!” Anh ta bật ra 1 chữ.

“Chính là anh đồng ý tôi 2 vạn tệ, có thể hay không bây giờ đưa tôi? Tôi làm việc 2 tháng, anh vẫn chưa đưa tôi 1 đồng nào?” Diệp Phi nói.

Mặt Mộ Thương Nam cau lại, anh ta còn cho rằng cô sẽ muốn người anh ta, kết quả cô chỉ muốn tiền của anh ta, hơn nữa chỉ cần 2 vạn tệ.

Cô không biết nếu như cô gả cho anh ta, cô có thể sở hữu bao nhiêu cái 20 vạn không?

“Không phải muốn cùng Cung Trạch Vũ chính thức đính hôn rồi sao? Cung gia ngay tiền em học đại học cũng không có khả năng trả sao?”

“Tiền của Cung gia là tiền của Cung gia, đây là tôi kiếm được, là tiền mồ hôi nước mắt vất vả của tôi, tôi đương nhiên muốn đòi về!Đường đường Mộ tổng giám đốc sẽ không ngay cả 2 vạn cũng quýt nợ chứ?” Diệp Phi nghi ngờ hỏi.

Mộ Thương Nam mím môi động 1 chút, anh ta chính là muốn quýt nợ, không quýt nợ cô ấy sao tới tìm anh ta chứ?

Anh ta đứng dậy, từng bước đi tới Diệp Phi, hình bóng cao to ép xuống, 1 mảng tối đen “Trên tin tức nói, Cung gia đang chuẩn bị đính hôn? Ngày mai ở khách sạn có tiệc đính hôn?”

Anh ta hỏi, sáng sớm Cung Trạch Vũ phát tin tức, anh ta tức đến nổi ném cả điện thoại.

Rất rõ ràng Cung Trạch Vũ là muốn đổi đầu anh ta, anh ta và Thiên Tịnh kết hôn, Cung Trạch Vũ cũng cùng ngày đính hôn với Diệp Phi.

Đuôi mắt Diệp Phi khiêu khích, “Tôi và học trưởng ngày mai đính hôn, việc này cùng Mộ tổng giám đốc không liên quan gì chứ? 2 vạn của tôi trả cho tôi!”

Cô đưa tay tìm người đàn ông đòi tiền, anh ta và cô quá gần, trong hơi thở của cô đều là hơi thở hooc môn đàn ông, cảm giác này thật không tốt, sẽ làm cho cô nghĩ tới anh ta hôn cô, anh ta các kiểu thân mật với cô.

Mộ Thương Nam giữ chặt chân cô gái nhỏ, cánh tay dài đưa cô vào trong lòng của anh, đầu anh ta cúi thấp xuống dán trên vành tai cô, “Muốn kiếm tiền của anh, thì phải có khả năng kiếm tiền của anh, anh

cho em cơ hội, cho em kiếm được càng nhiều, 1 cái hôn anh cho em 10 vạn, làm 1 lần với anh, anh cho em 100 vạn! Cung Trạch Vũ không rộng lượng như anh đúng không?”

Diệp Phi 1 cát tát tát vào mặt người đàn ông “Mộ Thương Nam, trên trời dưới đất anh là người đàn ông cặn bã khốn kiếp nhất, tôi sao không sớm nhìn rõ anh?”

Tim cô co rút đau đến cực điểm, anh ta coi cô là cái gì rồi? Người con gái ra ngoài bán thân sao?

Dùng tiền sỉ nhục cô, sỉ nhục cô đã từng có tình cảm với anh ta!

Hồi đầu anh ta cứu cô, anh ta đối tốt với cô, thời khắc này đều biến thành không còn gì!

Mộ Thương Nam im lặng chịu cái tát của người con gái, sắc mặt đen đến cực điểm, anh ta cặn bã?

Anh ta cặn bã thì sẽ không rõ ràng biết cô đối với anh ta làm mọi chuyện, vẫn đối với cô niệm niệm không quên!

“Dám đánh tôi? Biết giá của việc đánh tôi không?” Âm thanh âm lạnh của anh ta rơi trên đỉnh đầu cô.

“Giá gì?...ô...” Chưa đợi Diệp Phi hỏi xong, môi cô liền bị người đàn ông chặn lại.

Cái giá cô đánh anh ta là hôn, anh ta phải hung hăng hôn cô, thu về toàn bộ thiệt hại cô đối với anh ta.

Anh ta cắn môi cô gái nhỏ, hôn ngẫu nhiên giống như ăn cô vậy, ép cô lên bàn làm việc.

Môi Diệp Phi 1 trận đau đớn, máu tanh lấp đầy trong miệng 2 người, cô kìm nén cắn răng.

Anh ta dám cưỡng hôn cô, cô sẽ cho anh phải trả giá!

Cô là mèo hoang, chưa từng là người dễ bị bắt nạt! Anh ta dám làm cô đau, thì cô dám làm cho anh ta càng đau.

Mà người đàn ông giống như không biết đau, cắn cô gái nhỏ, ăn máu của nhau, anh ta giống như con thú khát máu, đang thưởng thức mùi vị của máu cô, càng phóng khoáng muốn tất cả của cô.

Người con gái của anh, anh sao có thể để Cung Trạch Vũ chiếm hữu, toàn bộ của cô đều chỉ có thể là của anh ta!

Tay anh ta lật váy cô gái nhỏ, đè người lên trên.

Diệp Phi cảm nhận được động tác của người đàn ông, cô chuyển động đầu để thoát khỏi môi người đàn ông, “Mộ Thương Nam, anh con mẹ nó bỏ tôi ra! Anh có quyền gì đối với tôi như vậy?”

Rằng Mộ Thương Nam cắn lên cái cổ thon thả của cô gái nhỏ, trên cổ cô, lưu lại dấu ấn của anh “Anh sẽ cho em thấy anh có quyền gì đối với em như vậy! Không muốn đau, ngoan ngoãn 1 chút cho anh!”

“Hỗn đản! Vợ sắp cưới của anh biết, trước 1 ngày anh kết hôn lên

giường cùng em vợ không?” Diệp Phi lên gối thúc vào bụng dưới của anh ta.

“Cái này không cần em phải lo, anh sẽ cho cô ấy biết. Nói cho anh biết, em và Cung Trạch Vũ đã làm qua gì rồi? Anh ta động đến chỗ này của em chưa?” Tay Mộ Thương Nam do thám.

Mặt Diệp Phi lúc đỏ lúc trắng, bị người đàn ông chọc tức cũng là xấu hổ, “Không được chạm vào tôi! Học trưởng mới không bẩn thủ như anh! Anh ta là quân tử, anh là lưu manh!”

“Nếu đã không có, vậy anh phải thỏa mãn nhu cầu em thật tốt, không có sự thân mật thông thường, em không cảm thấy trống trải sao? Đừng động, để anh yêu em thật tốt!” Mộ Thương Nam đè mình xuống, chiếm hữu cô gái dưới thân.

Chương 114

Tay Diệp Phi tát lên mặt Mộ Thương Nam, tức đến mức cô run rẩy, trong mắt anh ta cô là người con gái như vậy?

Cô 1 miếng cắn lên yết hầu người đàn ông, “Từ trên người tôi cút xuống, nếu không tôi cắn chết anh!”

Thân hình Mộ Thương Nam không động, “có phải bị em cắn chết thì có thể muốn em?”

Âm thanh thâm trầm của anh ta rơi trên đầu đỉnh đầu cô, ánh mắt sùng ái bao phủ lấy cô gái của anh ta, chỉ là Diệp Phi không nhìn thấy ánh mắt của anh ta.

Tim Diệp Phi nhảy nhót va vào xương sườn, anh ta cũng không bỏ qua cho cô sao?

Trong miệng cô 1 vũng máu tanh, cắn nát yết hầu của anh ta.

“Anh Thương Nam! Anh xem đôi nhãn này đẹp không??” Âm thanh của Thiên Tịnh từ ngoài cửa truyền tới, kèm theo tiếng gõ cửa.

Diệp Phi hoảng loạn thả yết hầu người đàn ông ra, tay cô đẩy trên ngực người đàn ông “Anh đứng dậy!”

Thực gấp gáp rồi, anh ta nhanh kết hôn rồi, cô không muốn có bất kỳ

mối quan hệ nào với anh ta, đương nhiên không hi vọng bị Thiên Tịnh nhìn thấy cô và Mộ Thương Nam như này.

“Em lúc nào cùng với Thiên Tịnh tốt rồi? Không muốn chọc tức cô ta đến thổ huyết nữa? Anh không phiền làm sủng của em!” Mộ Thương Nam nói.

Diệp Phi chỉ thiếu tức đến thổ huyết, cô cũng nhanh cùng Cung Trạch Vũ đánh hôn rồi, cô muốn chọc tức Thiên Tịnh cũng sẽ không dùng cách này, dù sao cô cũng thể để Cung Trạch Vũ xấu mặt!

“Bỏ tôi ra!” Cô thối giọng hét lên, tiếng gõ cửa của Thiên Tịnh giống như búa chú giục mạng.

“Anh Thương Nam! Anh làm sao thế? Em vào nhé?” Thiên Tịnh đẩy cửa đi vào.

Tức thời hiện trường hóa đá, Thân thể người đàn ông đè lên Diệp Phi, mà chân của Diệp Phi còn đang ở trên eo người đàn ông. Bất kỳ ai cũng biết 2 người này đang làm vận động gì?

Cô ta trong công ty của Mộ Thương Nam, mua chuộc 1 nhân viên nhỏ, bảo cô ta chỉ cần nhìn thấy Diệp Phi thì báo cáo cô ta, hôm nay cô ta nhận được thông tin, liền lập tức lao đến đây.

Ngón tay cô ta ấn điện thoại của mình, chụp lại ảnh.

“Diệp Phi, cô không biết xấu hổ, câu dẫn anh rể tương lai của mình! Tôi phải phơi bày ảnh của cô, để Cung Trạch Vũ bỏ rơi cô!” Thiên Tịnh vừa nói tay vừa ấn màn hình điện thoại mình, muốn gửi bức ảnh

đi!

Diệp Phi đẩy người đàn ông ra, chạy theo hướng Thiên Tịnh “ Xóa ảnh đi!”

Thiên Tịnh nhìn Diệp Phi xông qua đây, nâng bước chân chạy ra ngoài “Diệp Phi, Cung Trạch Vũ nhìn thấy bức ảnh, chết cũng sẽ không lấy cô! Tôi phải cho cả nước đều biết cô là người phụ nữ hạ tiện lẳng lơ!”

Cô ta vừa chửi mắng vừa chạy về phía trước, cô ta không kịp gửi bức ảnh đi, chỉ có thể bỏ rơi Diệp Phi trước.

Diệp Phi hết hơi đuổi theo Thiên Tịnh, xông ra khỏi tòa nhà của Mộ Thương Nam, bên ngoài là con đường rộng rãi, cô đuổi theo Thiên Tịnh chạy sang đường.

Cô túm lấy cánh tay Thiên Tịnh, “Đưa điện thoại cho tôi, nếu không, đừng trách tôi không khách sáo với cô!”

Thiên Tịnh lóe qua ánh mắt độc ác, “Không khách sáo thì làm sao? Ngày mai tôi gả cho Mộ Thương Nam rồi! Còn cô là đồ hạ tiện bị Cung Trạch Vũ bỏ rơi!”

Môi Diệp Phi co rút, “Vừa nãy là Mộ Thương Nam bám lấy tôi, cô dám phơi bày bức ảnh ra, tôi bây giờ quay về tìm Mộ Thương Nam, cô dâu ngày mai chính là tôi!”

Tim Thiên Tịnh giống như bị ai bấu chặt, cô ta thật sự sợ lời Diệp Phi sẽ thành sự thật!

1 tiếng còi xe sắc nét, tia sáng của cô ta quét qua chiếc xe lái tới bên hông, đột nhiên tay cô ta kéo ngược tay Diệp Phi, tự mình ngã về đằng sau.

Diệp Phi sửng sốt nhìn Thiên Tịnh, Thiên Tịnh đích thực là đang tự sát, cô phản ứng có điều kiện muốn kéo Thiên Tịnh lại, nhưng mà Thiên Tịnh ngay lúc này thả tay cô ra.

Phanh xe chói tai, đâm thủng màng nhĩ người, xe ô tô đâm vào Thiên Tịnh.

Thiên Tịnh bị đâm ngã trên đất, điện thoại cô ta văng sang 1 bên.

Diệp Phi vội vàng chạy qua chỗ Thiên Tịnh “Thiên Tịnh!”

Tuy nhiên mắt Thiên Tịnh vẫn cứ nhắm chặt, không cho cô 1 chút phản ứng nào.

“Các người tìm chết à?” Lái xe mở cửa xe tức giận quát lên.

“Nhanh đưa cô ta đi bệnh viện, cô ta hình như bị thương rất nặng!”
Diệp Phi lập tức nói.

Lái xe cõng Thiên Tịnh lên xe, lông mi Thiên Tịnh rung rung, khóe môi hiện lên ý cười người ngoài khó nắm bắt được.

Tin tức toàn nước zh đều bị cô dâu ngày mai của Mộ gia đột nhiên bị xe đâm nằm viện chiếm hết rồi.

Không biết ai đưa video giám sát trên đường truyền trên mạng, trên hình ảnh quay lại rất rõ ràng là Diệp Phi đẩy Thiên Tịnh hướng tới chiếc xe đằng sau Thiên Tịnh!

Cùng với video giám sát lộ ra, còn có ảnh hôn nhau của Diệp Phi và Mộ Thương Nam ở phòng làm việc bị Thiên Tịnh chụp lại.

Tất cả mọi người đều nói, là Diệp Phi vì để thương vị mới câu dẫn Mộ Thương Nam, hại chết chị họ mình.

Diệp Phi đứng bên ngoài phòng cấp cứu nhìn tin tức trên điện thoại, cho đến lúc này, cô mới hiểu tại sao khi Thiên Tịnh ngã vào ô tô, tại sao kéo tay cô.

Tư thế này có thể nói là Thiên Tịnh kéo tay cô, cũng có thể nói cô đẩy Thiên Tịnh nhưng sẽ không ai tin Thiên Tịnh kéo tay cô, tự mình đâm vào ô tô tìm chết!

Trong mắt cô lặn qua vô số nước mắt chảy ngược, cô vốn dĩ không muốn cùng Mộ Thương Nam còn dính líu gì, nhưng hơn nữa Thiên Tịnh căn bản không muốn bỏ qua cô!

Lúc này, người nhà Mộ gia và Thiên gia kịp đến rồi.

Thiên Huệ túm lấy tóc Diệp Phi tát vào mặt Diệp Phi, “Tao tại sao lại nuôi mày cái tai họa này! Là mày hại Thiên Tịnh! Tao muốn mày trả mạng cho Thiên Tịnh!”

“Người đâu, là Diệp Phi hại Thiên Tịnh! Đưa cô ta đến đồn cảnh sát, giết cô ta không phải là dễ cho cô ta, tôi muốn cô ta ngồi tù chung

thân!” Liễu Họa cũng tức hét.

“Ngồi tù chung thân được! Tao muốn mày ngồi tù sống không bằng chết!” Ánh mắt Thiên Huệ lóe lên ánh hung dữ, hận đến không chờ nổi bây giờ liền ném Diệp Phi ngồi tù.

“Không phải tôi đẩy cô ta! Là Thiên Tịnh kéo tay tôi!” Diệp Phi dùng cánh tay mình chặn lại cái tát của Thiên Huệ, giải thích.

“May còn dám ngụy biện, Thiên Tịnh ngày mai kết hôn rồi, nó điên rồi sao mà tìm cái chết? Mày câu dẫn anh rể thượng vị không thành sợ lộ ảnh mới giết người diệt khẩu!” Thiên Huệ nói.

“Đừng đánh nữa, bà bây giờ đánh Diệp Phi có tác dụng gì? Hay là cùng thông gia thương lượng 1 chút hôn sự ngày mai làm thế nào đi?” Diệp Minh nói.

Ánh mắt Diệp Phi nhìn Diệp Minh, “Ba, ba cũng tin con đẩy Thiên Tịnh sao?”

Ánh mắt Diệp Minh thấp xuống, không nhìn Diệp Phi, “Ta biết Thiên Tịnh bình thường ngang ngạnh 1 chút, nhưng con không nên

Tim Diệp Phi lạnh buốt, ngay cả ba cũng không nguyên ý tin cô.

“Các người không được đánh Diệp Phi!” Hành lang truyền đến tiếng Cung Trạch Vũ.

“Học trưởng!” Diệp Phi nâng bước chân muốn chạy tới Cung Trạch Vũ, mà tóc của cô bị Thiên Huệ túm chặt lấy.

Cung Trạch Vũ chạy đến, túm lấy tay Thiên Huệ, 1 chiêu ép Thiên Huệ thả tay “ Các người ai dám bắt nạt Diệp Phi chính là đối địch với Cung gia!”

Tay Thiên Huệ cứng đơ bị tách ra, bà ta kinh ngạc nhìn Cung Trạch Vũ, không ngờ rằng bác sĩ nhỏ nhẽ này có lực lớn như vậy, tay bà ta sắp bị bóp vụn rồi.

“Bác sĩ Cung, anh tốt nhất làm cho rõ, tôi đang dạy dỗ con gái tôi, hơn nữa cậu không xem tin tức sao? Diệp Phi chạy tới phòng làm việc của Mộ Thương Nam, câu dẫn Mộ Thương Nam, loại phụ nữ hạ tiện này, cậu còn muốn lấy sao? Tôi thấy cậu tốt nhất bây giờ tuyên bố hủy đính hôn, còn có thể vớt vát được thể diện của Cung gia!” Bà ta hùng hổ nói, không tin Cung Trạch Vũ còn muốn Diệp Phi.

Chương 115

Ánh mắt Diệp Phi nhìn Cung Trạch Vũ, anh ấy sẽ tin cô sao? Cô thật không nắm chắc.

“Học trưởng, em không câu dẫn Mộ Thương Nam, cũng không đẩy Thiên Tịnh. Anh tin không?”

Ánh mắt cô ấy nhìn chăm chăm người đàn ông, chỉ sợ trên thế giới này không ai tin cô.

Ánh mắt Cung Trạch Vũ dừng lại trong con ngươi của Diệp Phi, tay anh ta ôm mặt cô, “Anh tin! Chỉ cần em nói với anh, anh đều tin!”

Tim Diệp Phi ngừng đập 1 nhịp, nước mắt rơi xuống, cho dù bị Thiên Tịnh đánh, bị tất cả mọi người hiểu lầm, cô đều không khóc, nhưng cô vì thời khắc cảm động này rơi lệ rồi.

Cô mất đi cả thế giới, ít nhất Cung Trạch Vũ vẫn nguyện ý tin cô, còn đem cô ôm vào lòng bàn tay làm bảo vật.

“Cảm ơn học trưởng!” Âm thanh cô nghe ngào.

“Không cần cảm ơn, yêu em là bản năng của anh.” Cung Trạch Vũ cúi đầu hôn lên trán người con gái.

Hình bóng to lớn người đàn ông đi vào, toàn thân bao phủ sự ngọt

thở vô tận, “ Yêu cô ấy là bản năng của anh, lên giường cùng tôi là bản năng của cô ấy.”

Diệp Phi nâng mắt liền nhìn thấy Mộ Thương Nam đi vào, “Mộ Thương Nam, là anh cưỡng bức tôi!”

Mộ Thương Nam cười nhạt, khoe môi thắm cái lạnh của anh ta, “Tôi cưỡng bức em, em sẽ có phản ứng? Không phải oán hận với tôi, Cung Trạch Vũ không cho em ăn, em trống vắng sao?”

Mặt Diệp Phi từng tầng trắng nhợt, “Mộ Thương Nam, lương tâm của anh không đau sao?”

“Lương tâm của tôi nhảy nhót sống động! Em 1 bên chiếm lấy tôi, 1 bên kéo Cung Trạch Vũ, rốt cuộc bao nhiêu đàn ông mới có thể đủ cho em ăn?” Mộ Thương Nam nói.

Cánh tay Cung Trạch Vũ ôm lấy Diệp Phi, an ủi thân thể đang tức đến run rẩy của cô, “Anh sẽ không tin anh ta nói 1 chữ nào! Tin anh, lời của anh ta sẽ không ảnh hưởng tới chúng ta!”

Nước mắt pha lê của Diệp Phi lăn xuống, cô thật không ngờ, Cung Trạch Vũ tại lúc này vẫn nguyện ý tin tưởng cô!

“Học trưởng!” Đầu cô gối lên vai người đàn ông, toàn bộ ủy khuất đều hóa thành nước mắt rơi trên thân người đàn ông.

Không người con gái nào muốn cố tỏ ra kiên cường, mà mềm yếu, trước tiên phải tìm được đối tượng có thể cho bạn mềm yếu.

Cô nghĩ Cung Trạch Vũ chính là người đó, bảo vệ cô, người đàn ông có thể cho cô mềm yếu.

Tay Mộ Thương Nam nắm thành nắm đấm, gân xanh sau mu bàn tay nổi lên, Cung Trạch Vũ là quyết tâm lấy Diệp Phi.

Phòng cấp cứu mở ra, Sở Nhiễm mặc áo khoác tăng đi ra.

“Bác sĩ, Thiên Tịnh sao rồi ạ?”

“Con dâu tôi thế nào rồi?”

Liễu Họa và Thiên Huệ vây quanh Sở Nhiễm.

Sở Nhiễm than nhẹ 1 tiếng, “Tôi đã cố gắng hết sức rồi, nhưng mà cô ấy đâm quá nghiêm trọng, mạng tuy đã giữ được, nhưng cô ấy rơi vào hôn mê, tiến vào trạng thái người thực vật, về việc khi nào tỉnh lại tôi cũng không biết, xem ý trời đi!”

Liễu Họa và Thiên Huệ như bị sét đánh ngẩn người tại chỗ, nhất thời không phản ứng được lời của Sở Nhiễm.

Lát sau Thiên Huệ mới hiểu ý của Sở Nhiễm, bà ta quay người xông vào Diệp Phi.

“Tiểu tiện nhân! Tao lấy mạng của mày!” Tay bà ta hướng theo Diệp Phi, giống như túm được Diệp Phi thì xé cụn cô ra.

Cung Trạch Vũ dùng thân thể bảo vệ Diệp Phi.

Cánh tay Mộ Thương Nam vung 1 cái chặn tay của Thiên Huệ “Thiên Tịnh nằm trên giường khổ như vậy, chỉ giết cô ta, Thiên Tịnh sao có thể nhắm mắt?”

“Đưa cô ta tới cảnh sát, cho cô ta ngồi tù!” Thiên Huệ nghĩ đến cách của Liễu Họa.

“Đều quá nhẹ rồi, chỉ cần Cung gia động tay chân, Diệp Phi có thể ở trong tù sống rất thoải mái.” Mộ Thương Nam nói.

“Vậy làm thế nào?” Thiên Huệ cũng không nghĩ ra được cách gì có thể làm cho Diệp Phi sống không bằng chết nữa.

“Con lấy cô ấy! Chỉ cần cô ấy ở bên cạnh con, ngày ngày bị con ngược đãi đến sống không bằng chết!” Mộ Thương Nam lạnh lùng bật ra âm thanh của anh ta.

“Con lấy cô ta? Thương Nam, con điên rồi?” Liễu Họa người đầu tiên phản đối.

“Hôn lễ ngày mai của Mộ gia bắt buộc tiến hành, mẹ là muốn Mộ gia chúng ta trở thành trò cười của toàn thế giới sao? Đừng quên rằng hôn lễ của con là trực tiếp thế giới!” Mộ Thương Nam Nhắc nhở Liễu Họa.

“Vậy cũng không thể lấy cô ta, để cô ta thành thiếu phụ nhân của Mộ gia!” Liễu Họa chỉ cảm thấy đây là cho Diệp Phi chiếm tiện nghi.

“Không phải cô ta, vậy bắt buộc là người khác! Hôn lễ ngày mai bắt buộc có cô dâu, Mộ gia của con không thể mất mặt. Nhưng lấy Diệp

Phi, con có thể ngược đãi cô ta bất kỳ lúc nào, đuổi cô ta đi bất kỳ lúc nào.” Mộ Thương nam nói.

Liễu Họa im miệng rồi, hôn lễ ngày mai đích thực phải có cô dâu, nếu tùy ý lấy 1 người, lấy rồi thì không thể tùy ý li hôn.

Nhưng nếu như người này là Diệp Phi, thì không giống rồi, bọn họ có thể đập Diệp Phi bất kỳ lúc nào.

Thiên Huệ khóc không thành tiếng, bà ta làm sao can tâm vị trí của Thiên Tịnh bị Diệp Phi chiếm.

Diệp Phi nói bên tai Thiên Huệ vài câu, “Đừng quên rằng, Mộ Thương Nam là hận Diệp Phi, chỉ cần Thiên Tịnh tỉnh lại, Diệp phi có thể bị đập đi bất kỳ lúc nào, nhưng nếu Mộ Thương Nam lấy người khác, vị trí này vĩnh viễn không phải của Thiên Tịnh.”

Thiên Huệ nắm bắt lấy lý trí của mình, lời của Diệp Minh, bà ta nghe hiểu rồi, “Tôi đồng ý, phương án của Mộ tổng giám đốc, nếu như Thiên Tịnh đã không kết hôn được thì dùng Diệp Phi thay thế, đợi Thiên Tịnh tỉnh rồi, lại thay thế Diệp Phi!”

Diệp Phi chỉ cảm thấy buồn cười, “Các người cảm thấy tôi sẽ đồng ý cách làm hoang đường của các người? Tôi sẽ không gả cho Mộ Thương Nam!”

Điên rồi sao? Cô phải thay thế Thiên Tịnh gả cho Mộ Thương Nam? Mà người đàn ông này còn kìm nén để ngược cô.

“Việc này không có chỗ cho mày lựa chọn! Mày không đồng ý thì vào

nhà lao!” Thiên Huệ nói.

“Phi Phi không đồng ý, tôi đưa cô ấy đi! Các người ai cũng đừng mong hại Diệp phi.” Cung Trạch Vũ nói to.

Khóe môi Mộ Thương Nam cong lên 1 rùng khí lạnh, “Tôi xem anh hay là đi xem ba anh trước đi, nghe nói ông ta phải ra nước ngoài trị liệu. Bây giờ đang ở sân bay.”

Ánh mắt Cung Trạch Vũ lóe lên, “Ba tôi ra nước ngoài trị liệu? Anh làm gì với ba tôi rồi?”

Anh ta buông Diệp Phi ra, tóm lấy cà vạt của Mộ Thương Nam, anh ta nhìn thấy tin tức liền đến tìm Diệp Phi, lúc đó ba anh ta vẫn ở trong bệnh viện rất tốt, cũng là nói, trước khi Mộ Thương Nam đến đây đã động thủ với ba anh ta rồi.

Tay Mộ Thương Nam vỗ vỗ tay Cung Trạch Vũ, “Nếu như tôi là anh, anh sẽ không nói chuyện như này với hoàng đế, nhờ may hoàng đế nổi giận, tai nạn máy bay lúc nào cũng có thể xảy ra.”

1 trận tai nạn trên không trong kẽ răng của Mộ Thương Nam nói ra nhẹ nhàng, nhưng phía Cung Trạch Vũ nghe, so với thiên quân còn trầm trọng.

“Học trưởng, nhanh đi xem ba anh.” Diệp Phi kéo Cung trạch Vũ nói.

“Phi Phi, anh sẽ không rời xa em!” Cung Trạch Vũ quay người ôm lấy Diệp Phi.

“Em biết nhưng chú dì làm sai cái gì? Bọn họ cần anh bảo vệ, anh yên tâm, em sẽ bảo vệ bản thân, chỉ là 1 trận hôn lễ mà thôi, chỉ là bị người ta mắng chửi, sẽ không làm gì em! Thiên Tịnh tỉnh rồi thì em tự do rồi.

Học trưởng, em cái gì cũng không quan tâm, chỉ cần anh tin em là đủ rồi. Em không muốn chú dì có chuyện.” Diệp Phi nói.

Cô nợ Cung gia quá nhiều rồi, không muốn lại nợ mạng người, cô trả không nổi!

Cung Trạch Vũ gật gật đầu, chuyển ánh mắt nhìn Mộ Thương Nam, “Coi như anh giỏi! Nhưng mà chỉ cần trò chơi chưa kết thúc, ai cũng không biết người thắng cuộc cuối cùng là ai?”

“Tôi tháp tùng anh đến cùng, đợi anh đến tham gia hôn lễ của tôi và Diệp Phi.” Khóe miệng Mộ Thương Nam cong lên nụ cười ác lạnh của anh ta giống như Tula dưới địa ngục.

“Học trưởng, anh mau đi cứu chú dì đi!” Diệp Phi đẩy Cung Trạch Vũ, chỉ sợ Cung Trạch Vũ đi muộn, ba mẹ anh ta sẽ có chuyện.

Cung Trạch Vũ không yên tâm nhìn Diệp Phi 1 lần, kéo cô vào trong lòng “Đợi anh, ngày mai anh sẽ quay về, sẽ không để em gả cho anh ta!”

Anh ta ở bên tai Diệp Phi nhẹ giọng nói 1 câu, chạy như bay, anh ta không có thời gian lãng phí, ngày mai anh ta phải quay về cướp dâu.

Chương 116

Thiên Tịnh được y tá đẩy từ phòng cấp cứu vào phòng bệnh, Thiên Huệ và Diệp Minh vẫn luôn đi theo giường bệnh, 2 người nhìn thấy mặt Thiên Tịnh như màu đất, khóc lóc “Thiên Tịnh, con ngoan, con mau mau mở mắt nhìn cô, chú! Con yên tâm, chúng ta sẽ không bỏ qua cho Diệp Phi đâu! Cô ta hại con như nào, chúng ta sẽ bắt nó bồi thường con gấp nghìn lần!” Thiên Huệ phát hận nói.

Chỉ là Thiên Tịnh không có chút phản ứng nào, Thiên Huệ khóc đến xé tim liệt phổi.

“Thông gia, đừng khóc nữa, bà như này, Thiên Tịnh nghe thấy cũng không vui, dù sao đi nữa để Diệp Phi thay thế trước, đợi nó tỉnh dậy, nó vẫn là con dâu tôi!” Liễu Họa khuyên Thiên Huệ.

“Tôi biết, bà thương Thiên Tịnh nhất, nó cũng hiếu thảo bà nhất, nó từ bé đã ngoan ngoãn hiếu chuyện, tại sao cái đứa đáng chết thì không chết! Trời cao không có mắt a!” Thiên Huệ hung hăng mắng chửi.

“Vợ à, đừng khóc nữa, đứng dậy đi, bệnh nhân kiểu này rất nhiều đều có thể tỉnh, có lẽ qua mấy ngày là tỉnh rồi, chúng ta chỉ cần ở chỗ này cùng Thiên Tịnh nói chuyện nhiều thì có thể giúp nó tỉnh.” Diệp Minh Khuyên vợ mình.

Khóe môi Diệp Phi hiện lên nụ cười lạnh, mẹ cô chính miệng nguyên rủa cô là đứa đáng chết!

Không biết có phải là đau, cô chỉ cảm thấy tâm trạng trống rỗng, từ trước đến nay cô biết Thiên Huệ nghiêng về yêu thương Thiên Tịnh nhưng không ngờ Thiên Huệ hận cô đến chết!

Đấy chính là ba mẹ cô?

Ánh mắt Mộ Thương Nam nhìn chăm chú khuôn mặt nhỏ lạnh lùng của Diệp Phi, anh ta rõ ràng nhìn thấy vết thương trong mắt cô “Mẹ, mẹ đưa Diệp Phi về, trông cô ấy cẩn thận, không cho cô ấy hủy hôn lễ ngày mai!”

Anh ta dặn dò mẹ mình.

Liễu Họa hung hăng trừng mắt Diệp Phi 1 cái, giống như đang nhìn hung thủ giết người “Con yên tâm đi, mẹ sẽ tự mình trông cô ta, cô ta dám hủy hôn lễ, hủy gia đình Mộ gia chúng ta, mẹ sẽ lấy mạng cô ta! Người đâu! Áp cô ta đi cho ta!”

Diệp Phi nhìn thấy bảo vệ bắt cô đi tới, cô hạ ý thức nhìn ba mình, đây là người đã từng trong cuộc đời cô cho cô 1 chút ấm áp.

“Ba, ba thật sự muốn con thay Thiên Tịnh gả đi!” Cô ngây ngô hỏi.

Cô không muốn trở thành thế thân của ai, hơn nữa không phải cô đẩy Thiên Tịnh, cô tại sao phải gả cho Mộ Thương Nam, bị Mộ Thương Nam báo thù?

Diệp Minh đi đến bên cạnh con gái, Ánh mắt ông ta trước nay không đủ dũng khí nhìn vào Diệp Phi “Diệp Phi, sự việc, sự việc đến nước

này rồi, nói gì đi nữa Thiên Tịnh cũng không tỉnh lại, cho dù ba tha thứ cho con đẩy Thiên Tịnh, nhưng hôn lễ con bắt buộc phải thay nó hoàn thành, chỉ là Thiên Tịnh vẫn luôn muốn, nó đã hôn mê rồi, con không thể hoàn thành tâm nguyện của nó sao?”

Đầu óc Diệp Phi trắng xóa 1 lúc, không khí như đông lại làm cô không thở nổi, Thiên Tịnh hại cô trở thành hung thủ giết người, cô còn phải giúp Thiên Tịnh hoàn thành tam nguyện, thay Thiên Tịnh kết hôn, giúp cô ta giữ vững vị trí thiếu phu nhân Mộ gia.

“Ba! Ba là nghĩ như vậy sao?” Chữ của cô thốt ra từ khóe môi, vô lực đang nói gì, trên thế giới này, ngoài Cung Trạch Vũ sẽ không còn ai tin cô, yêu cô.

Cô không đợi Diệp Minh trả lời, nghe lời theo 2 bảo vệ ra đi ra phòng bệnh.

Ánh mắt lạnh lùng của Mộ Thương Nam nhìn Thiên Huệ và Diệp Minh, trong ánh mắt giống như là cắm vào 2 con dao “Nhiếp Hạo, dọn hiện trường!”

Nhiếp Hạo rời đi mang theo người, đuổi Thiên Huệ và Diệp Minh đang ở trong phòng.

“Mộ tổng giám đốc, người đuổi chúng tôi làm gì? Chúng tôi là cô chủ của Thiên Tịnh” Thiên Huệ nói.

“Thiên Tịnh cần nghỉ ngơi, ở đây có bác sĩ tốt nhất chăm sóc cô ấy, không cần bất kì ai, Nhiếp Hạo, phái người bảo vệ ở đây, không có mệnh lệnh của tôi không cho phép bất kỳ ai làm phiền Thiên Tịnh.” Mộ

Thương Nam mệnh lệnh.

Liễu Họa nắm lấy tay Thiên Huệ, “Thương Nam cũng là muốn tốt cho Thiên Tịnh, bà yên tâm đi, Thương Nam chuẩn bị cho Thiên Tịnh 1 đoàn sĩ trị liệu tốt nhất, rất nhanh Thiên Tịnh có thể tỉnh lại! Giao Thiên Tịnh cho Thương Nam, bà còn cái gì không yên tâm?”

Thiên Huệ tìm không ra lí do để phản bác, dường như Mộ Thương Nam lần này rất quan tâm Thiên Tịnh “Tôi đương nhiên yên tâm Mộ tổng giám đốc rồi, dù sao Thiên Tịnh là vợ chưa cưới của anh ta! Anh ta chắc chắn yêu thương Thiên Tịnh!”

“Đúng vậy. Các người về nghỉ ngơi trước đi nói không chừng ngày mai, Thiên Tịnh tỉnh rồi!” Liễu Họa khuyên Thiên Huệ.

Thiên Huệ gật gật đầu, nghe lời cùng Diệp Minh, Liễu Họa ra khỏi phòng bệnh.

Cùng lúc cửa phòng bệnh đóng vào, trong phòng chỉ còn lại Sở Nhiễm và Mộ Thương Nam.

Sở Nhiễm vẫn luôn đứng dựa vào tường, trạng thái nhàn nhã, muốn xem kịch hay!

Nhìn người đi hết rồi, cô ta mới nâng bước chân đến giường bệnh của Thiên Tịnh, “Cậu định cho cô ta ngủ luôn?”

Ánh mắt Mộ Thương Nam cả 1 rừng lạnh nhìn lên mặt Thiên Tịnh, “Nếu không thì sao? Trông cô ta cẩn thận cho tôi, lúc không nên tỉnh, đừng cho cô ta tỉnh!”

“Cậu lần này chơi to rồi, hơn nữa, cậu cảm thấy Diệp Phi là cam tâm tình nguyện gả cho cậu? Cậu nghĩ qua cảm giác cô ấy đối với cậu bây giờ không? Không phải bạn học cũ, tôi sẽ không khuyên cậu như này. Cậu nên suy nghĩ cho Diệp Phi nhiều hơn!” Sở Nhiễm nói.

“Cô ấy chỉ cần bên cạnh tôi là đủ rồi. Chỉ có tôi mới có thể bảo vệ cô ấy.” Mộ Thương Nam nói.

“Nhưng cô ấy không nghĩ như vậy! Người cô ấy yêu là Cung Trạch Vũ.” Sở Nhiễm cướp lời nói.

“Cô ấy không thể gả cho Cung Trạch Vũ! Cung Trạch Vũ đối với cô ấy không phải thật lòng.” Mộ Thương Nam nói.

“Tôi cũng biết bối cảnh của Cung Trạch Vũ rất sâu, bệnh lý của cậu là cậu ta phải người lấy trộm, có thể ở chỗ tôi lấy trộm đồ chắc chắn không đơn giản, may là hồi đó tôi làm 1 bộ bệnh lý giả. Chỉ là đáng tiếc kế hoạch của cậu, dùng bệnh lý giả của cậu làm cho bá tước hiện thân, mà ông ta lợi dụng Diệp Phi, từ tay cậu trốn thoát.” Sở Nhiễm nói.

“Rất nhanh có thể giải quyết ông ta rồi. Đêm tối hủy diệt thì không có ác ý độc quyền, công ty liên minh của chúng ta cũng sẽ không bị người ta ác ý phá sản nữa. Đêm tối là khối u của giới thương trường, anh ta vẫn luôn muốn khống chế kinh tế thế giới. Dùng rất nhiều phương pháp bỉ ổi” Mộ Thương Nam nói.

“Tôi cũng hi vọng nhanh chóng có thể giải quyết việc này, Diệp Phi đáng thương, trở thành vật hi sinh của các người. Có điều có 1 điểm

tôi không hiểu, tại sao Cung Trạch Vũ nhất định lấy Diệp Phi?” Sở Nhiễm hỏi.

“Bởi vì anh ta sớm biết 1 chân tướng. Tôi đi trước đây, ở đây giao cho cậu.” Mộ Thương Nam vừa nói vừa đi ra cửa phòng bệnh.

Đầu óc Sở Nhiễm không đủ dùng rồi, chân tướng, chân tướng gì!

Tại Thiên Gia, Thiên Huệ đột nhiên nhận được 1 cuộc điện thoại, là luật sư gọi đến.

“Xin chào, tôi muốn gặp cô Thiên Tịnh.”

“Nó ở trong bệnh viện, anh tìm nó có việc gì? Tôi là cô của nó.” Thiên Huệ nói.

“Là vấn đề di truyền tài sản, hồi đó Thiên Hạo ở chỗ luật sư chúng tôi lưu lại 1 phần di chúc, nếu ông ta và vợ ông ta có xảy ra chuyện gì, tài sản của bọn họ do con gái họ cô Thiên Tịnh ngày kết hôn được kế thừa.” Luật sư nói.

“Tôi biết. Tài sản hiện nay cũng đều đưa Thiên Tịnh rồi.” Thiên Huệ nói.

“Không phải, tài sản tôi nói không phải là biệt thự, tiền tiết kiệm mà là tài sản bí mật.” Luật sư giải thích.

Mắt Thiên Huệ sáng lên “ Tài sản bí mật gì?”

“Cụ thể thì phải đợi ngày cô Thiên Tịnh kết hôn, sau khi chúng tôi ở

đây thử máu, mới có thể lấy được.” Luật sư nói.

1 dây thần kinh trong đầu Thiên Huệ đứt đoạn, thử máu.....

Chương 117

“Sao vẫn còn muốn thử máu? Không phải là vì tài sản thừa kế sao? Thiên Tịnh mang theo chứng minh thư không phải là được rồi à?” Thiên Huệ nói.

“Không được. Đây là quy định mà Thiên Hạo tiên sinh đã viết trong di chúc. Chúng ta phải làm việc dựa theo quy tắc.” Luật sư nói.

“Được rồi, thử máu thì thử máu. Cái kia, anh trai tôi để lại tài sản thừa kế gì cho Thiên Tịnh? Ông nói cho tôi biết đi, dù sao thì Thiên Tịnh lúc đó cũng sẽ biết thôi mà.” Thiên Huệ hỏi dò.

“Tài sản được gửi ở két bảo hiểm trong ngân hàng, ngày mai Thiên Tịnh tiểu thư tới có thể lấy chìa khóa.” Luật sư nói.

“Ồ, anh trai tôi thật chu đáo. Thế nhưng Thiên Tịnh xảy ra chút việc ngoài ý muốn, ngày mai nó không thể kết hôn rồi.” Thiên Huệ nói.

“Không thể kết hôn? Thôi được, vậy chờ lúc cô ấy kết hôn, tôi sẽ gọi điện thoại cho cô ấy.” Luật sư nói xong liền ngắt điện thoại.

“Này này!” Thiên Huệ alo mãi, điện thoại vẫn là bị ngắt.

Bà hất đổ điện thoại trên bàn: “Chết tiệt! Anh trai cũng có tâm cơ phết nhỉ, vẫn còn có tài sản bí mật!”

Diệp Minh bu lại: “Là cái gì? Châu báu vàng thỏi? Giấu ở két bảo hiểm nào, ngân hàng nào?”

“Ông ngu à? Tôi mà hỏi thì luật sư có nói cho tôi không? Mấu chốt là người ta muốn thử máu! Chết tiết, chết thì cũng chết rồi, còn làm ra những cái trò này nữa!” Thiên Huệ bất mãn.

“Haiz, dù sao thì Thiên Tịnh cũng không tỉnh dậy được, mấy cái này không cần nữa cũng được.” Diệp Minh nói.

“Làm sao lại không cần? Để tôi nghĩ cách, đợi Thiên Tịnh tỉnh dậy là chúng ta có thể lấy được phần tài sản đó rồi.” Thiên Huệ nói.

“Được, bà cứ nghĩ cách đi. Tôi đi ngủ đây. Hy vọng Thiên Tịnh mau chóng tỉnh lại.” Diệp Minh nói.

Thiên Huệ trừng mắt liếc nhìn chồng mình. Chuyện gì bà cũng không thể trông cậy được vào ông!

Bà chỉ có thể tự mình nghĩ cách, xem xem làm cách nào để chiếm đoạt được phần tài sản này.

—

Diệp Phi bị đưa đến nhà họ Mộ, nhưng Liễu Họa không hề cho cô ở phòng dành cho khách mà lại để người hầu cho cô ở nhà kho.

Người hầu chẳng ai là không tỏ thái độ với Diệp Phi cả. Dám làm phật lòng nữ chủ nhân của nhà họ Mộ, bọn họ sẽ không đối xử tốt lành gì với cô đâu.

Diệp Phi chẳng có cảm giác gì với nhà kho này cả, cha mẹ cô cũng đối xử với cô như vậy mà, huống chi là người khác. Cô ngồi trên chiếc giường nhỏ được xếp lại từ những tấm ván gỗ, nhìn trần nhà. Ngày mai cô sẽ gả cho Mộ Thương Nam rồi.

Cô chỉ cảm thấy thật buồn cười. Cô rất cuộc cũng gả cho Mộ Thương Nam, cũng không phải bởi vì anh đồng ý lấy cô, mà là cô phải gả thay cho chị họ của cô.

Cửa phòng vang lên một tiếng mở khóa, Mộ Thành bưng một cái khay bước tới.

“Có muốn ăn món ‘cơn sốt mạng’ không?” Ông nói.

Diệp Phi nhìn đĩa mỳ phomai trên tay ông, vươn tay nhận lấy: “Cảm ơn ông.”

Thế nhưng cô không ăn. Lớn đến ngần này rồi, lần đầu tiên cô không muốn ăn gì cả.

“Sao lại không ăn? Ta làm ăn không ngon sao?” Mộ Thành hỏi.

Diệp Phi ngược mắt nhìn về phía Mộ Thành: “Ông ơi, con có thể tin tưởng ông sao?”

“Có thể” Mộ Thành thẳng thắn đáp ứng.

“Con không hề đẩy Thiên Tịnh, là cô ta lôi kéo tay con, tự cô ta đâm đầu vào ô tô. Cô ta muốn hãm hại con giết cô ta. Có lẽ cô ta không

nghĩ đến cô ta sẽ trở thành người thực vật như vậy.” Diệp Phi nói.

Thực ra Thiên Tịnh bị thương cũng không nặng, không gãy xương gì, nhưng không biết tại sao lại phải sống thực vật rồi.

“Sau đó thì sao?” Mộ Thành tiếp tục hỏi.

“Sau đó, con không muốn kết hôn với Mộ Thương Nam. Anh ấy muốn kết hôn với Thiên Tịnh, không phải con.” Diệp Phi nói.

Đôi mắt già nua của Mộ Thành lóe lên: “Nếu như người nó muốn kết hôn là con, con sẽ đồng ý gả cho nó sao?”

Diệp Phi nhếch khóe môi cười lạnh lẽo. Làm sao Mộ Thương Nam sẽ muốn kết hôn với cô được, anh chỉ là đùa giỡn cô thôi.

“Nếu như anh ấy muốn kết hôn với con, con cũng không gả. Con đã đồng ý với học trưởng rồi.” Cô lạnh giọng nói.

Khoảng thời gian cô gặp khó khăn nhất, người luôn tin tưởng cô cũng chỉ có Cung Trạch Vũ. Cho dù cô không yêu anh thì cô cũng sẽ vô cùng cảm kích tình yêu của học trưởng dành cho cô.

Thân hình cao to đứng ngoài cửa, trong nháy mắt liền dừng lại động tác đẩy cửa, đứng im tại chỗ như một pho tượng hóa đá.

Cô đã đồng ý với Cung Trạch Vũ, cô không muốn gả cho anh.

Lời nói của cô như một con dao đâm thẳng vào trái tim anh.

Thân hình của anh dường như bị một lớp bụi bao phủ. Thì ra, cho dù anh có nắm chắc toàn bộ thế cục trong tay, cho dù anh có thể kiềm chế được Cung Trạch Vũ, khống chế Thiên Tịnh, anh vẫn không thể chiếm được trái tim của người phụ nữ này.

Khuôn mặt anh đen lại từng chút một, sự tức giận tràn đầy khuôn mặt. Anh nắm chặt tay thành nắm đấm, không xông vào phòng nữa mà xoay người lại đi về phía phòng mình, không nhìn nhà kho thêm chút nào nữa.

Mộ Thành từ trong khe cửa rõ ràng thấy bên ngoài lóe lên một bóng người, đôi lông mày hoa râm chột giạt mình.

“Thế nên, con muốn gả cho Cung Trạch Vũ?”

“Anh ấy chấp nhận tin tưởng con, hơn nữa còn đối xử với con rất tốt.” Diệp Phi nói. Nếu như cuộc đời đã định trước không thể yêu, cô nghĩ cô có thể có những điều này cũng là đủ rồi.

Mộ Thành gật đầu một cái: “Một người có thể đối xử tốt với con, đúng là có thể làm cho người ta cảm động. Thế nhưng Phi Phi, rất nhiều việc mắt con nhìn thấy chưa chắc đã là sự thật. Có rất nhiều chuyện đều bị biểu hiện ẩn giấu đi, sự thật chân chính cần con phải dùng trái tim để cảm nhận.”

“Ông nói gì vậy ạ? Con không hiểu.” Diệp Phi nói.

“Ta đến nói cho con biết, không nên dùng mắt nhìn, không nên dùng tai nghe, hãy dùng trái tim để cảm nhận người ở bên cạnh con. Có lẽ suy nghĩ của con sẽ khác trước đấy!” Mộ Thành nói.

Diệp Phi ngẩn ra, dùng trái tim cảm nhận sẽ khác nhau sau?

Hại cô là Thiên Tịnh, làm khó cô là Mộ Thương Nam. Những điều này không bao giờ có thể thay đổi được.

“Ông ơi, ông có thể giúp con một chuyện được không? Con muốn rời bỏ nơi này, ông thả con ra đi!”

“Ngoại trừ điều này, điều kiện khác ông đều có thể đồng ý với con.” Mộ Thành nói.

“Thế nhưng con không muốn là kẻ thay thế cho Thiên Tịnh.” Diệp Phi nói.

“Ông mong con có thể gả cho Mộ Thương Nam. Ông thích con. Mặc kệ là bắt đầu như thế nào, ông đều mong kết cục là con có thể gả cho Mộ Thương Nam, trở thành cháu dâu của ta.” Mộ Thành nói.

“Nhưng Mộ Thương Nam không yêu con.” Diệp Phi nói.

“Ta nói rồi. Con hãy học cách dùng trái tim để cảm nhận. Ăn cơm đi, ăn xong rồi ngủ một giấc thật ngon. Có lẽ ngày mai con sẽ nghĩ khác đi đấy!” Mộ thành dặn xong liền đi ra khỏi nhà kho của Diệp Phi.

Mộ Thương Nam nằm trong hầm rượu dưới lòng đất. Anh đã uống hết một chai rượu đỏ trong tay rồi, nhưng đầu óc anh vẫn tỉnh táo như thế. Ngoại trừ rượu đế, anh uống gì cũng đều không thể say.

Mộ Thành bước chân đi tới, một cước đá vào đùi cháu trai mình: “Đồ

không có chí khí này, chịu thất bại vậy à?”

Mộ Thương Nam khổ sở nhếch môi: “Cô ấy không yêu con.”

“Vậy thì sao? Con không lấy cô ấy nữa à? Hay là hủy bỏ hôn lễ ngày mai đi? Con vì hôn lễ ngày mai mà cố gắng bao nhiêu công sức, cũng không cần nữa?” Mộ Thành chất vấn.

“Con chỉ muốn cô ấy yêu con! Thế nhưng cô ấy không hề yêu con. Người cô ấy yêu là Cung Trạch Vũ.” Anh tiện tay ném bình rượu xuống đất. Bình thủy tinh vỡ vụn rơi đầy trên nền đất. Trời mới biết anh đã hy sinh cho cô biết bao nhiêu.

“Phụ nữ không giống như công ty, không phải con cứ có chiếc lược thương mại là có thể giải quyết được. Con có thể dùng hôn lễ để trói buộc cô ấy, nhưng nếu muốn cô ấy yêu con thì con phải dùng chân tình!” Mộ Thành nói.

Chương 118

Mộ Thương Nam khóe môi tràn đầy khổ tâm, anh đối xử với cô còn chưa đủ chân tình sao?

Tiện tay với lấy một bình rượu đỏ khác, nốc thẳng vào miệng mình. Tại sao cô không thấy được chân tình của anh dành cho cô chứ?

Mộ Thành mặc kệ cháu trai mình, quay trở về phòng mình mà ngủ. Dù sao thì ngày mai cô cháu dâu kia cũng được gả về nhà mình rồi.

Đêm khuya, tất cả chỉ còn một màu đen tĩnh mịch, thân ảnh Mộ Thương Nam đi về hướng nhà kho. Bình rượu đỏ đã uống hết, đầu óc của anh vẫn tỉnh táo như vậy.

Anh mở cửa nhà kho, nhìn cô gái đang say ngủ trên tấm ván gỗ, đau lòng mà lấy tay vuốt ve khuôn mặt cô. Người phụ nữ của anh, sao lại phải ngủ trên tấm ván gỗ chứ?

Nếu không phải vì lúc ở cửa anh nghe thấy cô nói đã đồng ý với Cung Trạch Vũ, anh sẽ không tức giận mà bỏ đi như thế, đã sớm mang cô đến phòng dành cho khách để nghỉ ngơi.

Anh giơ tay lên ôm lấy thân hình cô gái nhỏ vào trong lòng, muốn mang cô về phòng của anh. Cánh tay cô rũ xuống, chiếc điện thoại rơi trên tấm ván gỗ.

Giấc ngủ của Diệp Phi luôn luôn tốt, từ bé đến lớn dù cho có sét đánh cũng đều không tỉnh. Động tĩnh nhỏ kia không thể nào quấy nhiễu được giấc ngủ của cô.

Mà Mộ Thương Nam liếc mắt nhìn màn hình điện thoại di động, là tin tức của Diệp Phi và Cung Trạch Vũ. Diệp Phi gửi rất nhiều tin nhắn hỏi thăm tình hình Cung Trạch Vũ như thế nào rồi.

Ánh mắt anh đảo lại. Cô cứ thế mà lo cho Cung Trạch Vũ, bị giam ở nhà kho, không nghĩ cách cho mình đi mà còn quan tâm đến Cung Trạch Vũ!

Vốn ôm cô trong tay, giờ lại buông lỏng ra, thả cô lại trên tấm ván gỗ, xoay người đi ra khỏi nhà kho.

Trên người anh vô cùng tức giận, lấy điện thoại của mình ra, gọi cho Nhiếp Hạo: “Tìm hacker gỡ tất cả tin tức liên quan đến Diệp Phi và Cung Trạch Vũ. Không được để cho Cung Trạch Vũ thấy!”

Anh biết khoảng thời gian này Cung Trạch Vũ không thể xem điện thoại di động. Anh phải hủy diệt tất cả tin tức trước khi Cung Trạch Vũ thấy.

“Rõ!” Nhiếp Hạo lĩnh mệnh đi làm.

—

Diệp Phi ngủ một đêm vô cùng khó chịu. Tấm ván gỗ quá cứng không thể ngủ nổi. Nếu không phải cô có khả năng ngủ siêu cường đại thì đêm vừa rồi chắc đã thức trắng.

Cửa nhà kho bị mở ra, Liễu Họa đi tới.

“Người đâu! Kéo cô ta dậy! Mấy giờ rồi mà vẫn còn chưa dậy?”

Diệp Phi tự ngồi dậy: “Rời giường mà thôi, cũng không cần phải bày chiến trận lớn thế. Cần phải đi rồi sao? Đi thôi!”

Cô đầu tóc rối tung đi ra khỏi nhà kho. Dù sao hôm nay là cô thay thế chị họ mà kết hôn, cô mặc kệ bản thân loạn thế nào cũng được.

Người đàn ông đứng trong đại sảnh. Bộ quần áo trắng thơm là tây trang kiểu Châu Âu được may thủ công cũng chỉ làm nền cho anh mà thôi.

Quần áo trắng tinh càng làm nổi bật làn da nam tính khỏe mạnh.

Diệp Phi nhếch khóe môi, đứng bên cạnh anh, đến người hầu cô cũng chẳng có tư cách làm.

Liễu Họa cười lạnh đi tới: “Ai da, kém Thiên Tịnh bao nhiêu đây. Thương Nam, con xem, cái loại phụ nữ như thế này mà cũng xứng với con sao? Đứng trong nhà ta, ta còn ngại bẩn.”

Diệp Phi khẽ cười: “Lúc bà đi ngủ mà vẫn còn trang điểm sao? Cũng chẳng phải là đưa tiễn di thể?”

Liễu Họa tức đến phát run: “Cô mắng ai sắp chết? Dù cho cô có trang điểm thì cũng không khác gì bùn đất đâu. Thợ trang điểm nổi tiếng nhất nước mà tôi mời về cho Thiên Tịnh, tôi đã sa thải rồi. Váy cưới

của Thiên Tịnh, cô cũng đừng mơ tưởng được mặc. Chút nữa ta sẽ bảo người hầu tìm cho cô một chiếc váy cưới ở các sạp vỉa hè.”

Diệp Phi cười khẽ: “Hà tất phải phiền toái như vậy. Chỉ là cưới thay thôi mà, không mặc váy cưới cũng không sao. Có thể đi được chưa? Đêm qua tôi không được ngủ ngon, diễn xong vở kịch này tôi còn về nhà ngủ nữa.”

Ha ha, dù sao cũng là cưới thay, dùng tên của Thiên Tịnh, mặt mặt cũng là Thiên Tịnh. Cô cũng không ngu ngốc, lần này cô sẽ cho Thiên Tịnh mặt mặt chết luôn.

Khuôn mặt của Liễu Họa méo mó. Vốn tưởng có thể kích thích Diệp Phi, khiến Diệp Phi cầu xin bà cho cô mượn thợ trang điểm, mua váy cưới. Kết quả là Diệp Phi chẳng để ý gì hết.

Khuôn mặt của Mộ Thương Nam càng thêm khó coi. Cô gái nhỏ này từ lúc đi ra chưa từng liếc nhìn anh lấy một cái, coi anh như không khí vậy. Hôm nay anh chính là chồng cô rồi, mà cô thái độ với anh như vậy sao?

Mộ Thành và Mộ Thâm đi xuống cầu thang, nhìn ba người đứng trong phòng khách.

“Còn không mau đi? Một lát nữa là muộn rồi đấy. Chúng ta đã mời nhiều khách như vậy, nhà họ Mộ không thể thất lễ được!” Thanh âm già nua của Mộ Thành nói.

“Đi!” Mộ Thương Nam ra lệnh, sải bước đi ra phía cửa lớn, chưa từng nhìn đến cô gái đằng sau.

Diệp Phi đuổi kịp cước bộ của anh. Nếu như không phải cô bị bắt ép, xem tư thế này của anh, cô thực nghĩ anh có thể hoàn thành hôn lễ một mình đấy.

Trên xe hơi, cô ngồi bên cạnh anh. Rõ ràng không gian chẳng hề lớn, vậy mà giữa hai người còn có thể ngồi thêm được hai người nữa. Trên khuôn mặt anh vẫn duy trì sự lạnh lẽo.

Diệp Phi cười nhạt. Nào đâu giống kết hôn, giống như đưa tang thì có!

Không phải là người phụ nữ mình muốn kết hôn nên mới bày ra dáng vẻ như thế này sao? Trời má! Cô còn bị ép buộc phải gả cho người cô không muốn gả mà còn chưa nói gì đây?

Trong mắt Diệp Phi như có hàng ngàn con dao, lúc nào cũng có thể đâm chết anh vậy.

Ô tô chạy đến nhà thờ lớn. Diệp Phi bị rung động bởi giáo đường trước mắt. Đây là giáo đường lớn nhất cả nước, mỗi viên gạch đều lộ ra nồng đậm mùi vị văn hóa đặc sắc. Đây cũng là giáo đường đẹp nhất trên thế giới, không ít người muốn kết hôn ở đây, thời gian xếp hàng chờ phải đến một năm đấy.

Cũng chỉ có Mộ Thương Nam mới tùy tiện chọn ngày kết hôn ở giáo đường này thôi.

“Nhìn cái gì? Xuống xe! Còn đợi tôi ôm em xuống à?” Người đàn ông bỏ lại một câu nói, đi vào giáo đường.

Sớm muộn rồi anh cũng bị cô làm cho tức mà sinh bệnh mất thôi. Nhìn giáo đường thì mê đắm thế mà nhìn anh thì như nhìn kẻ thù ấy.

Khuôn mặt Diệp Phi hung hăng kéo. Cô có nói là để cho anh ôm đâu?

Cô xuống xe đi vào giáo đường, tay xoa nhẹ mái tóc mình, có chút hối hận mới chỉ rửa mặt mà đã tới rồi, đơn giản là không tôn trọng giáo đường.

“Nhiếp Hạo, mang cô ấy đến phòng trang điểm.” Mộ Thương Nam nói.

Con người Diệp Phi chột đảo, không có thợ trang điểm còn đi phòng trang điểm để làm gì?

Nhưng cô vẫn đi theo Nhiếp Hạo. Ít nhất cũng phải rửa mặt một chút, không thì thật có lỗi với nhà thờ lớn như vậy.

Nhiếp Hạo mở cửa phòng trang điểm, để Diệp Phi đi vào.

Diệp Phi ngẩn ngơ nhìn một đồng người trong phòng trang điểm.

“Xin chào Diệp tiểu thư, tôi là thợ trang điểm Mễ Mễ. Thật vui vì có thể phục vụ cô.” Mễ Mễ nói.

“Mễ Mễ?” Diệp Phi ghen thở. Mễ Mễ là thợ trang điểm đỉnh nhất thế giới. Phải biết rằng Vương phi nước Anh kết hôn đều là do cô ấy trang điểm đấy. Lại còn các ngôi sao lớn tham dự trao giải điện ảnh đều phải xem cô ấy có tâm trạng nhận hay không. Bây giờ mời cô ấy đến trang điểm không phải cứ có tiền là giải quyết được vấn đề đâu!

“Đúng vậy! Bây giờ chúng ta có thể bắt đầu được chưa? Hai tiếng sau tôi còn phải lên máy bay đi trang điểm cho Vương hậu Na Uy.” Mễ Mễ nói.

“Được thôi. Xin lỗi, là do tôi quá ngạc nhiên, không nghĩ tới sẽ là cô. Cái kia, ai mời cô tới vậy? Mời cô chẳng phải đều phải hẹn trước sao?” Diệp Phi chỉ cảm thấy dung lượng não không đủ dùng.

“Người khác thì phải hẹn trước, nhưng làm sao tôi dám bắt tổng giám đốc Mộ hẹn trước được? Tôi phải hủy việc trang điểm cho ngôi sao Kelly để bay đến trang điểm cho cô đấy.” Mễ Mễ nói.

Diệp Phi khiếp sợ lần thứ hai. Kelly là ngôi sao thế giới đấy!

Liệu Họa sa thải thợ trang điểm bà ta tìm cho Thiên Tịnh, Mộ Thương Nam lại tìm cho cô thợ trang điểm đẳng cấp thế giới?

Tại sao anh lại làm vậy?

Chương 119

45119.

“Diệp tiểu thư, mời ngồi. Tôi sẽ trang điểm cho cô.”

“Tôi vẫn chưa rửa mặt, thật ngại quá. Tôi đi rửa mặt trước đã.” Diệp Phi bối rối, chưa rửa mặt đã phải gặp người khác, mặt mặt chết mất.

“Không sao, tôi giúp cô là được. Tôi có nước rửa mặt và nước súc miệng. Cô yên tâm, tôi sẽ rửa mặt cho cô còn thoải mái hơn chính cô làm.” Mễ Mễ tự tin nói.

Diệp Phi bị ấn ngồi ở trên ghế. Không đợi cô trả lời, thợ trang điểm đã bắt đầu tẩy rửa cho cô, giúp cô súc miệng.

Đúng là hưởng thụ như nữ vương vậy. Cô chưa bao giờ biết rửa mặt cũng có thể được hưởng thụ như thế này.

Cô thoải mái dựa vào ghế trang điểm. Sau hai giờ đồng hồ, khi thợ trang điểm bảo cô mở mắt, ánh mắt của cô tập trung trên hình ảnh chính mình ở trong gương, hoàn toàn kinh ngạc đến quên cả chớp mắt.

Không nhìn ra được cô đã trang điểm, thế nhưng cô lại có thể xinh đẹp như tiên!

“Cô hài lòng không? Cô dâu xinh đẹp, cài thêm bông hoa lưu ly (forget me not) vào đây lại càng đẹp hơn nhiều!” Mễ Mễ cài nhánh hoa lên tóc cô.

Mái tóc của Diệp Phi buông thả tự nhiên sau đầu, thêm đóa hoa màu xanh nhạt, xinh đẹp như một thác nước mượt mà.

Nhưng quần áo trên người thì...

Cô bất đắc dĩ cười, chỉ có thể đáng tiếc cho khuôn mặt trang điểm xinh đẹp như vậy.

Cửa phòng bỗng bị gõ: “Chúng tôi đưa váy cưới đến cho Diệp tiểu thư.”

Diệp Phi đi tới mở cửa, mấy người mặc đồng phục khiêng một chiếc hộp cực lớn đi tới.

“Chúng tôi lái phi cơ đưa tới theo hẹn. Nếu như Diệp tiểu thư cảm thấy phục vụ tốt, xin ký nhận giúp!” Người phục vụ mặc đồng phục đưa tờ đơn ký nhận cho cô.

Diệp Phi sửng sốt, nhất là con số trên tờ đơn ký nhận. Cô đếm nhiều lần, dĩ nhiên là năm mươi triệu tệ.

“Các người xác định là không đưa nhầm chỗ chứ?” Cô không dám tin tưởng hỏi lại.

“Không nhầm đâu. Tổng giám đốc Mộ đã đặt may, đã trả tiền rồi. Chúng tôi không giao nhầm đâu!” Người phục vụ nói.

Diệp Phi chỉ cảm thấy đầu quay mòng mòng. Anh mời thợ trang điểm đẳng cấp thế giới, lại còn mua cho cô váy cưới trị giá năm mươi triệu tệ!

Chiếc váy này có giá tiền còn cao hơn mấy lần váy cưới của Thiên Tịnh.

“Được. Tôi ký.” Cô đành phải ký nhận.

“Chúc Diệp tiểu thư hôn hạnh phúc!” Người phục vụ lễ phép nói.

Diệp Phi khổ sở nhếch môi. Cô chỉ là cô dâu thay thế mà sẽ hạnh phúc được sao?

Cô quay đầu lại nhìn chiếc hộp lớn, thợ trang điểm đã giúp cô mở hộp ra.

“Oa! Đẹp quá trời ời! Tương lai nếu có ai tặng tôi chiếc váy cưới như thế này, tôi cũng sẽ gả cho anh ấy ngay lập tức!” Mễ Mễ thở dài nói.

Váy cưới được treo trên người ma nơ canh, không phải là dáng váy cưới truyền thống.

Váy cưới màu trắng lóe lên ánh sáng trong suốt của ngọc, đặc biệt là chỉ cần một tia sáng chiếu vào, váy cưới sẽ óng ánh lên sắc bạc. Dưới chiếc váy có đặt một đôi giày thủy tinh trong suốt, vô cùng tương xứng với chiếc váy cưới màu bạc long lanh.

“Diệp tiểu thư, cô nhanh mặc vào đi!” Mễ mễ không kịp đợi, muốn

nhìn thấy Diệp Phi mặc chiếc váy cưới năm mươi triệu sẽ như thế nào.

Diệp Phi bị Mễ Mễ kéo đi thay váy cưới. Cổ áo chữ V, không quá rộng cũng không quá chật mà để lộ ra xương quai xanh và cánh tay trắng như tuyết của cô. Bộ váy được cắt may vừa thân, như lớp da thứ hai của cô vậy.

Vạt áo chỉ dài tới giữa đùi cô, lộ ra đôi chân dài mê người. Giày thủy tinh đi dưới chân, mỗi một bước đi đều cao quý giống như công chúa trong truyện cổ tích.

“Ở đây còn có khăn voan đội đầu nữa. Để tôi cài cho cô!” Mễ mễ nói xong liền cài khăn voan lên phía sau đầu cô.

Khăn voan rất dài, trắng noãn, phía trên có đính hạt pha lê trong suốt như những giọt nước mưa ngưng tụ trên khăn voan.

“Diệp tiểu thư, cô sẽ là cô dâu xinh đẹp nhất. Tôi đưa cô ra ngoài, đã đến lúc cử hành hôn lễ rồi.” Mễ Mễ nói, đỡ cánh tay cô đi ra khỏi phòng trang điểm.

Thời gian cử hành hôn lễ đến rồi. Diệp Phi đã nghe thấy tiếng nhạc từ trong giáo đường. Cô đi theo Mễ Mễ tới sân giáo đường.

Chỉ mới dừng lại ở cửa, cô đã ngạc nhiên há hốc miệng.

Cả sân giáo đường tràn ngập hoa hồng trắng, hoa oải hương, hoa lưu ly (forget me not). Dường như nơi nơi đều là một biển hoa.

Sắc tím của hoa oải hương như một chiếc thảm trải thẳng đến phòng khách. Phòng khách cũng dùng hoa hồng trắng, hoa oải hương và hoa lưu ly trang trí.

Phía trên phòng khách treo một chuỗi chuông gió màu tím, thanh âm vang lên theo gió.

Diệp Phi cố gắng khống chế đôi mắt đang dần ngấn nước. Tất cả đều giống như tập tranh mà cô đã từng xem được, chính là hôn lễ trong mơ của cô.

Thế nhưng cô chưa từng nói cho bất kỳ ai, làm sao Mộ Thương Nam biết được cô thích ba loại hoa này?

Ánh mắt của cô hướng về phía người đàn ông đang đứng trong sân đầy hoa. Dáng người anh thẳng tắp, khuôn mặt anh tuấn, đẹp trai đến mức khiến tất cả phụ nữ nhìn thấy anh đều muốn mang thai!

Đám trẻ con mặc lễ phục màu lam sậm vây xung quanh sân giáo đường đầy hoa mà hát ca.

Tất cả khách mời ngồi trên ghế dài, nhìn Diệp Phi đang đứng trên thảm, đều kinh hô thành tiếng.

Thiên Huệ khóc lóc, căm hận Diệp Phi. Nếu như không phải Thiên Tịnh thành người sống thực vật thì những điều này căn bản đều phải thuộc về Thiên Tịnh.

Diệp Minh nhìn một màn trước mắt, khuyên Thiên Huệ đừng khóc.

Liễu Họa cũng suýt nữa thổ huyết. Bà muốn nhìn Diệp Phi bị người ta chê cười, thế nhưng Diệp Phi lại xuất hiện khiến tất cả mọi người kinh ngạc.

“Đây là chuyện gì? Không phải là không có thợ trang điểm và váy cưới sao?” Bà tức đến mức nghĩ tới xé nát váy cưới trên người Diệp Phi.

“Diệp Phi gả vào nhà chúng ta, chính là người của nhà họ Mộ. Cô định làm cho nhà họ Mộ mất mặt trong hôn lễ trước toàn thể giới sao?” Mộ Thành hừ lạnh một tiếng, ngăn con dâu mình lại.

Liễu Họa bị ông mắng một câu đều không thể nói nên lời, đúng là nhà họ Mộ không thể bị mất thể diện được.

Bà chỉ có thể chịu đựng khó chịu ngồi ở vị trí của mình.

Diệp Phi nhìn vô số khuôn mặt, vô số biểu cảm của mọi thời, nhất là Thiên Huệ và Liễu Họa. Môi của cô khẽ nhếch lên, vốn không có ý muốn kết hôn, giờ lại cười dịu dàng thoải mái bước trên thảm.

Trời má! Ai không muốn để cho nàng sống thoải mái, nàng lại càng khiến cho họ không thoải mái!

Cô không khiến Thiên Huệ và Liễu Họa khó chịu chết đi thì bộ váy cưới này mặc hơi phí.

Ánh mắt Mộ Thương Nam dừng lại trên người cô. Xung quanh cô ánh sáng chiếu vào bộ váy long lanh, lộ ra đôi chân xinh đẹp đang đi đôi giày thủy tinh, khăn voan phía sau lưng kéo dài thành một đường.

Những đứa bé hoa đồng dĩa khăn voan của Diệp Phi. Cô xinh đẹp như một thiên sứ không cần thận ngã xuống trần gian.

Phi cơ rải cánh hoa hồng trắng xuống từ trên cao, cánh hoa phiêu lãng bay như hoa tuyết ngày đông.

Diệp Phi thừa nhận, đây là hôn lễ đẹp nhất cô từng thấy. Ánh mắt cô dừng lại trên bức tượng được dựng cách đó không xa.

Đó là bức tượng hình cô và Mộ Thương Nam được chế tác theo đúng tỷ lệ hình người, phía trên còn có tên của hai người họ: Mộ Thương Nam và Diệp Phi, tân hôn hạnh phúc, bên nhau trọn đời!

Ánh mắt Diệp Phi thể hiện rõ sự nghi ngờ. Không phải cô thay thế Thiên Tịnh gả đi sao? Vì sao lại dùng tên của cô?

Cô vẫn cho rằng cô chỉ là một người thay thế Thiên Tịnh để gả cho Mộ Thương Nam, mà hiện tại xem ra thì cô mới chính là người phải kết hôn đấy.

Cô đi từng bước một đến lễ đường, Mộ Thương Nam kéo tay cô, dẫn cô đứng bên cạnh anh.

Cha xứ cười hiền lành, tuyên bố hôn lễ bắt đầu!

Đàn dương cầm tấu vang lên khúc nhạc hôn lễ trong ngày gió êm dịu. Diệp Phi rốt cuộc suy nghĩ cẩn thận một việc, hôm nay hôn lễ không liên quan đến Thiên Tịnh, mà là chính cô và Mộ Thương Nam kết hôn!

Chương 120

Diệp Phi lão đảo, thiếu chút nữa ngã trên mặt đất. Nếu như là cô thay Thiên Tịnh kết hôn, như vậy khi Thiên Tịnh tỉnh thì cô có thể khôi phục tự do. Nếu như cô và Mộ Thương Nam kết hôn, như vậy cô...

Ngay lúc cô ngây người, cha xứ mở miệng hỏi cô dâu, chú rể.

Thanh âm của cha xứ rất êm tai, lẫn trong tiếng chuông gió leng keng, giống như âm thanh của Thượng Đế.

“Ta lấy danh nghĩa cha, con và thánh thần để hỏi các con. Mộ Thương Nam, con có đồng ý lấy Diệp Phi làm vợ, dù khỏe mạnh hay bệnh tật, dù giàu sang hay nghèo khó, dù hạnh phúc hay đau khổ, đều cùng cô ấy đối mặt, không xa không rời?”

Bàn tay to lớn của Mộ Thương Nam nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Diệp Phi. Để bàn tay cô nằm trọn vẹn trong lòng bàn tay mình, ánh mắt anh không hề chớp, ngưng tụ trên khuôn mặt nhỏ nhắn đang thất thần của cô.

Mỗi chữ mỗi từ nói ra như một lời thề: “Con đồng ý!”

Anh yêu cô, anh đồng ý, mặc kệ cô có yêu anh hay không.

Tất cả những suy nghĩ của Diệp Phi bị lời nói của anh kéo trở lại, cô kinh ngạc nhìn anh. Ánh mắt anh sâu như biển rộng, thiếu chút nữa

đã khiến cô chết chìm trong ánh mắt đó.

Thế nhưng không đúng, người anh yêu là Thiên Tịnh chứ đâu phải cô. Dù cho cô có hèn mọn như thế nào cũng sẽ không gả cho một người không yêu cô, chỉ coi cô là công cụ như thế.

Ánh mắt cô vội vàng nhìn về phía cửa lớn của giáo đường. Cung Trạch Vũ nói anh ấy sẽ đến cứu cô.

Học trưởng, anh ở đâu?

Trái tim Cung Trạch Vũ đau đớn như bị ai bóp nát. Đau đớn chân thật như vậy. Cô đang đợi Cung Trạch Vũ!

Cô đứng đây để kết hôn cùng anh, thế mà người cô đang đợi lại là Cung Trạch Vũ!

Cảm giác thất bại chưa từng có tràn ngập trong trái tim anh. Dù cho anh hy sinh tất cả vì cô, người cô yêu vẫn luôn là Cung Trạch Vũ!

“Diệp Phi, con có đồng ý gả cho Mộ Thương Nam làm vợ, dù khỏe mạnh hay bệnh tật, dù giàu sang hay nghèo khó, dù hạnh phúc hay đau khổ, đều cùng anh ấy đối mặt, không xa không rời?” Cha xức tiếp tục hỏi.

Diệp Phi hít thở không thông, chỉ cần cô đồng ý, dường như cô thực sự sẽ kết hôn với Mộ Thương Nam rồi!

Cô gái trầm mặc khiến những khách mời ngồi phía dưới dần xôn xao.

Mộ Thương Nam cúi đầu nói khẽ bên tai Diệp Phi: “Cung Trạch Vũ có thể sống sót trở về hay không, phải xem biểu hiện của em rồi. Mạng của hắn đang nằm trong tay em.”

Đáy lòng Diệp Phi thắt chặt, ánh mắt khóa chặt vào đáy mắt anh. Anh uy hiếp cô thẳng thắn không chút che giấu, cô run rẩy, cô đã liên lụy Cung Trạch Vũ rất nhiều.

“Tôi...” Cô dừng một chút “Tôi đồng ý.”

“Ta lấy danh nghĩa cha, con và thánh thần tuyên bố các con đã trở thành vợ chồng! Xin mời cô dâu, chú rể trao đổi nhẫn. Chú rể có thể hôn cô dâu rồi!” Cha xứ tiếp tục nói.

Hoa đồng bưng khay làm bằng nhung tơ lên trên bục. Một đôi nhẫn cưới, trên nhẫn của Diệp Phi có trạm trổ bảo thạch to hơn cả trứng bồ câu, màu mật ong, lóe ánh sáng nhu hòa mê người.

Mộ Thương Nam giơ tay lấy nhẫn đeo vào ngón áp út của cô. Nghe nói, mạch máu trên ngón tay này nối thẳng đến trái tim.

Diệp Phi máy móc cầm nhẫn đeo cho anh.

Trong giáo đường vang lên tiếng chuông, tiếng bọn trẻ hát thánh ca, tiếng chuông gió, tiếng vỗ tay hoan hô, vang lên cùng một lúc.

Trong đầu Diệp Phi trống rỗng. Cung Trạch Vũ đi vào cửa giáo đường. Anh một thân chạt vật, trên người toàn là vết máu, cứ đi trong biển hoa hồng trắng, đi qua biển hoa oải hương, đi trong biển hoa lưu ly, trên đỉnh đầu anh có vô số chú chim bồ câu bay qua, trên người

anh vương đầy những cánh hoa rơi.

Hình ảnh thật đẹp, hoàn mỹ hơn cả trong thần thoại, ngoại trừ tâm trạng của Diệp Phi lúc này.

Ánh mắt cô nhìn chăm chú Cung Trạch Vũ, toàn thân phát run. Cung Trạch Vũ không hề thất hứa, anh tới cứu cô, mà cô lại gả cho Mộ Thương Nam mất rồi!

Mộ Thương Nam nhếch môi cười lạnh lẽo, ngón tay giơ lên nắm lấy cằm Diệp Phi: “Em yêu, chúng ta còn có một nghi thức chưa hoàn thành.”

Anh cúi đầu hôn lên môi cô, sau lưng anh là nhà thờ rộng lớn, bọn họ đang đứng giữa biển hoa.

Ý nghĩa của hoa hồng trắng là tình yêu cao quý, thuần khiết, em xứng đôi với tôi.

Ý nghĩa của hoa lưu ly là tình yêu vĩnh cửu.

Ý nghĩa của hoa oải hương là tình yêu đợi chờ.

Anh cho cô một tình yêu cao quý, mãi không thay đổi mà chờ đợi tình yêu của cô.

Nhưng cái anh đợi được lại không phải là sự cảm động và tình yêu của cô. Mà là sự si tình của cô với một người đàn ông khác.

Anh hung hăng hôn lên môi cô, không chút dè dặt mà hôn thật sâu, để

tất cả mọi người biết cô là vợ của anh, là người phụ nữ của anh!

Môi của Diệp Phi bị anh hôn đau, cô giơ tay lên muốn đẩy anh ra lại bị cánh tay dài của anh khóa lại bên eo, không để cho cô di chuyển.

Nụ hôn quyến rũ, dường như quên đi cả thời gian và không gian.

Con người Cung Trạch Vũ co lại, nhìn về phía hai người quyến rũ hôn sâu trên bục kia. Anh suýt chút nữa đã chết trên đường, chính là liều mạng để trở về đây, lại nhìn thấy người con gái trong tim anh gả cho kẻ thù của anh.

Dưới đài vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt, chúc phúc cô dâu chú rể trên đài.

Hai nhân viên công tác của cục dân chính nâng khay giấy chứng nhận kết hôn đi lên hoa đình.

“Chúc mừng Tổng giám đốc Mộ, Diệp Phi tiểu thư. Tân hôn vui vẻ. Đây là giấy chứng nhận kết hôn của hai vị.”

Mộ Thương Nam lúc này mới buông cô ra, cánh tay anh vẫn khóa tại eo nhỏ nhắn của cô, thanh âm trầm thấp: “Em yêu, không xem một chút giấy chứng nhận kết hôn của chúng mình sao?”

Diệp Phi như bị sét đánh, đứng tại chỗ. Vốn tưởng rằng chỉ là một hôn lễ, không ngờ rằng Mộ Thương Nam cho người của cục dân chính đến hiện trường làm giấy chứng nhận kết hôn.

Tay cô khổng chế không được mà run rẩy, cầm lấy tờ giấy chứng

nhận kết hôn đở thăm. Bên trong rõ ràng là ảnh của cô và Mộ Thương Nam, tên cũng là tên cô và Mộ Thương Nam.

Cô thực sự gả cho Mộ Thương Nam thành vợ anh rồi.

“Anh không sợ Thiên Tịnh tỉnh, tự sát vì chịu kích thích sao?” Cô thấp giọng hỏi anh.

“Diệp Phi, không có sự đồng ý của anh, em đừng mơ trốn thoát! Hôn lễ của chúng ta được truyền hình trực tiếp trên toàn thế giới. Cả thế giới này đều biết em là vợ của anh.” Mộ Thương Nam lạnh lẽo nói.

Không muốn lãnh giấy chứng nhận kết hôn với anh, cách duy nhất là đừng kết hôn với anh, đừng có quan hệ với anh trên luật pháp.

Anh biến tất cả mọi chuyện đều làm thật, để cho cô không thể có cơ hội trốn thoát được nữa.

Diệp Phi cười nhạt, không thể không nói anh vì Thiên Tịnh mà trả thù cô thật ác độc, giam giữ lại cả đời của cô.

“Mộ Thương Nam, tôi nói cho anh biết. Đời này chuyện anh hối hận nhất chính là đã cưới tôi.”

Cô không làm sai bất kỳ điều gì, muốn báo thù cô, cô chơi đến cùng!

Ai lấn át cô một chút, cô sẽ hoàn trả đến cùng!

“Anh chưa từng hối hận về chữ ký của mình.” Mộ Thương Nam lạnh lẽo nói. Dù cho mình đầy thương tích, anh cũng sẽ không bao giờ thả

cô đi.

“Em yêu, em nên ném hoa cưới rồi.” Anh nhắc nhở cô.

Không ít quý tộc danh viện đều vây quanh hoa đình, hy vọng cướp được hoa cưới. Ai cũng đều hy vọng sớm tìm được tình yêu của cuộc đời mình, đem mình gả đi.

Hoa cưới bay lên duyên dáng, bị Cung Trạch Vũ nhảy lên bắt trong tay.

Môi của anh cười nhạt, đi từng bước đến hoa đình: “Phi Phi, anh sẽ là chú rể tiếp theo. Mà anh đã nói rồi, anh chẳng lấy ai ngoài em cả, xem ra chúng ta sẽ kết hôn sớm thôi!”

Chương 121

45121.Câu nói của Cung Trạch Vũ làm mọi người kinh ngạc, trong lúc người khác kết hôn thì làm gì có ai nói muốn cưới cô dâu chứ?

Mộ Thương Nam ôm cô chặt hơn nữa, giống như giây tiếp theo cô sẽ nhào vào lòng của Cung Trạch Vũ vậy.

“Vậy chỉ e là Cung gia phải đoạn tử tuyệt tôn rồi, bởi vì cả đời này tôi và Diệp Phi sẽ không ly hôn! Cảm ơn tình địch như anh vẫn luôn để mắt tới vợ của tôi, như vậy thì tôi càng yêu cô ấy hơn!” Anh nhìn cô gái nhỏ của mình, “Em yêu, chúng ta đi chụp hình với quan khách, sau đó dự tiệc.”

Tay anh giữ chặt eo của cô, dẫn cô bước từng bước xuống bậc, không cho cô phản kháng.

Diệp Phi chỉ cảm giác eo của mình bị anh ôm tới đứt rồi, cô nhìn gương mặt bị thương của Cung Trạch Vũ, sự áy náy càng tăng thêm, không phải vì cô, Cung Trạch Vũ sẽ không bị Mộ Thương Nam đánh tới thảm thương như vậy, càng không bị Mộ Thương Nam làm nhục!

“Khi này anh gạt tôi, cho dù tôi không đồng ý, anh cũng không cản được Cung Trạch Vũ.” Cô hỏi anh.

“Nếu anh không gạt em, em sẽ nhào vào Cung Trạch Vũ để lấy anh ta à?” Mộ Thương Nam lạnh lùng hỏi.

“Tôi không lấy anh ấy, không lẽ lấy anh? Anh chỉ là đang trả thù tôi? Người anh yêu là Thiên Tịnh, chứ không phải tôi?” Diệp Phi chất vấn.

Đáy lòng Mộ Thương Nam lạnh lẽo, “Em cảm thấy anh chỉ đang trả thù em? Ha ha, vậy thì coi như trả thù em đi, cho dù anh có trả thù như thế nào, em cũng chỉ có thể chịu đựng thôi!”

Cô không nhìn thấy hôn lễ anh chuẩn bị cho cô, không nhìn thấy váy cưới anh chuẩn bị cho cô, không nhìn thấy đôi giày thủy tinh anh chuẩn bị cho cô, cô chỉ nhìn thấy vết thương mà Cung Trạch Vũ chịu vì cô!

Váy cưới phải đặt may, anh thuần thực nói số đo của cô, bao gồm những số đo chi tiết, thậm chí cả size giày là do anh dùng gang tay để đo.

Anh bù đắp tất cả nỗi khổ của cô, để cô mang giày thủy tinh lấy anh, họ có thể sống hạnh phúc như hoàng tử và công chúa.

Vậy mà cô chỉ cảm thấy anh đang trả thù cô! Cô đồng ý lấy anh chỉ vì bảo vệ mạng sống cho Cung Trạch Vũ!

Anh đưa cô tới biển hoa, cùng chụp hình với tất cả mọi người, để mọi người chụp lại cảnh anh và Diệp Phi kết hôn, mong sao tất cả người trên thế giới đều biết Diệp Phi là vợ của anh!

Cung Trạch Vũ xem tí bóp nát bó hoa cưới, chung quy anh vẫn muôn một bước, bỏ lỡ dịp may với Diệp Phi, anh nhìn cô đi ngang qua mình nhưng không có sức lực để cướp cô về.

Tiếp đó, khoe môi anh nở một nụ cười mê hoặc, kết hôn thì sợ gì, chỉ là trên danh nghĩa thôi, ai có thể có được trái tim Diệp Phi thì mới là người đàn ông của Diệp Phi!

Anh cảm phần nhìn Mộ Thương Nam, Mộ Thương Nam, anh tưởng anh lấy Diệp Phi thì có thể yên ổn rồi sao?

Tôi sẽ cho anh biết, ai mới là người đàn ông của Diệp Phi!

Diệp Phi cảm thấy bản thân như hình nộm biết cử động, bị anh kéo tới đây chụp hình với tất cả mọi người.

“Bảo bối, chúc mừng chị!” Thủy Tinh chạy lại ôm Diệp Phi, cho cô một cái ôm thật lớn.

“Thủy Tinh! Lâu quá không gặp! Em khỏe chứ?” Diệp Phi nhìn Thủy Tinh, hai người bạn thân đã lâu không gặp, Thủy tinh bị Bắc Minh gia cấm túc, không cho bước ra khỏi phòng nửa bước.

Thủy Tinh cười khổ sở, mỗi ngày cô bị nhốt trong phòng, mỗi ngày đều đối diện với gương mặt lạnh của Bắc Minh Phong, còn phải nhìn Lăng Tuyết và Bắc Minh Phong ân ái đủ trò với nhau, cho dù cô là thần tiên cũng bị ngược chết rồi!

“Em tốt mà! Mỗi ngày trừ ăn ra thì ngủ, sống hạnh phúc như heo ấy, chị xem em mập ra rồi này!”

Còn có thể nói sao nữa, cô không muốn Diệp Phi lo lắng, chuyện của Diệp Phi cũng đủ phiền phức rồi.

“Mập ra rồi, em sống tốt thì chị yên tâm rồi” Diệp Phi kéo tay Thủy Tinh, đã không còn cầu mong Bắc Minh Phong cho Thủy Tinh hạnh phúc rồi, chỉ cần Bắc Minh Phong có thể để Thủy Tinh yên ổn trong hai năm này rồi để Thủy Tinh đi, cô cảm thấy đây chính là hạnh phúc lớn nhất của Thủy Tinh.

“Yên tâm đi! Chị, hôm nay chị kết hôn, cười một cái đi!” Thủy Tinh nhéo mặt Diệp Phi một cái, chỉ là tay cô vừa mới chạm vào Diệp Phi thì đã bị Mộ Thương Nam đánh rồi.

“Đừng đụng vào người phụ nữ của tôi!” Mộ Thương Nam lạnh lùng nói, phụ nữ cũng không được, anh nghĩ anh bệnh thật rồi, nhìn thấy Diệp Phi bị bất kì ai chạm vào anh đều không thoải mái, giống như người khác đụng vào tâm can của anh vậy!

“Khỉ thật! Mộ tổng, anh ngang ngược quá rồi? Tôi với bạn thân ôm nhau thì sao?” Thủy Tinh lên tiếng.

Tay cô bị ai đó kéo về lại, lưng đập vào bờ ngực của người đàn ông, “Em ôm người phụ nữ của người khác làm gì? Em cũng không phải đồng tính!”

Ngữ khí của Bắc Minh Phong có phần tức giận, Thủy Tinh đối với ai cũng tốt, chỉ không tốt với mình anh, đối với Thủy Tinh anh còn không có sức hấp dẫn bằng phụ nữ nữa!

Thủy Tinh chỉ cảm thấy não hai người này ngược đời quá, bệnh quá rồi!

Cô xoay người thì nhìn thấy Lăng Tuyết đang đứng bên cạnh Bắc Minh Phong, thật là phu xướng phụ tùy, cho dù Bắc Minh Phong đi tới đâu thì bên cạnh đều có Lăng Tuyết.

Cô nhếch méo cười lạnh, “Nói không chừng ngày nào đó tôi sẽ chơi les, đàn ông thì có gì vui? Người nào người nấy khác gì ngựa đực đâu, dị tính chẳng qua là vì sinh nở thôi, đồng tính mới là yêu thật sự, Bắc Minh công tử chưa nghe qua sao?”

Trời ạ, Bắc Minh Phong giữ cô lại thì cô sẽ làm anh tức chết, hai năm sau cô rời khỏi Bắc Minh gia, tiện thể tức chết Bắc Minh Phong, kết cục này quả thực hoàn mỹ!

Mặt Bắc Minh Phong giật giật, không ngờ Thủy Tinh thật sự động tới việc chơi đồng tính!

Mẹ kiếp, phụ nữ ai chả như nhau, lên giường sẽ sướng sao?

Điêu thật, anh đường đường là đàn ông, tình địch lại là một người phụ nữ!

“Thủy Tinh, em giống mặt à!” Anh lạnh lùng nói.

“Ha ha ha! Bắc Minh công tử, ngày nào cũng chơi với phụ nữ anh không thấy chán à? Hôm nào đổi thành đàn ông thử xem, đều nói là chơi một lần thì sẽ nghiện, từ đó không còn gì khác có thể thu hút anh được nữa.” Ngón tay Thủy Tinh chọc vào ngực anh, không thể khiến anh tức chết cũng phải bẻ cong anh, xem xem bọn họ ai ngược ai!

Cô nghĩ tới Bắc Minh Phong bị bẻ cong, từ đó mê muội nam sắc,

Lăng Tuyết sống cuộc đời của góa phụ, thì rất sáng khoái!

Cảnh tượng này quá đẹp rồi phải không?

Bắc Minh Phong xem chút bị cô làm cho tức chết giữa bao nhiêu người, vợ của anh cho anh tìm đàn ông?

Ý nghĩ bóp chết cô đều có hết rồi!

“Đi với anh!” Cánh tay to lớn của anh kéo Thủy Tinh đi, bị cô làm xấu mặt hết rồi!

“Anh Phong, anh đừng trách chị, chị ấy thẳng tính nên không ngăn được lời nói, anh nắm như vậy sẽ làm đau chị ấy đó!” Lăng Tuyết nói.

Nhìn thấy Bắc Minh Phong kéo Thủy Tinh, cô ta liền tức giận, cô cố gắng trở thành người hiền lương thực đức ở Bắc Minh gia, trước giờ Bắc Minh Phong không nhìn lấy cô một lần nào, còn Thủy Tinh ngày ngày oán hận anh, ngày ngày chọc Bắc Minh Phong tức chết, người đàn ông này có lúc nào động tới một ngón tay của Thủy Tinh chứ?

Không những không đánh Thủy Tinh, còn ngủ ở phòng Thủy Tinh mỗi ngày nữa!

Thủy Tinh nghe thấy lời nói của Lăng Tuyết thì thấy buồn nôn, thật sự buồn nôn, gương mặt giả nai ngây ngô khiến cô ghê tởm tới muốn nôn.

Cô nắm ngược lấy tay của Bắc Minh Phong, “Chặc chặc, người phụ nữ của anh còn tốt với tôi hơn anh nữa! Lúc nào cũng quan tâm tôi,

tôi cảm động đến khóc rồi!”

Cô quay đầu nhìn lăng Tuyết, ngón tay lướt trên gương mặt nhỏ đáng thương của Lăng Tuyết, “Bảo bối, cô tốt với tôi quá, có phải cô yêu tôi rồi không? Yên tâm, tôi nhất định sẽ làm cô hài lòng, chúng ta yêu thương nhau, chơi bách hợp nhé!”

Cô hôn lên môi Lăng Tuyết...

Chương 122

45122. Tất cả mọi người đều kinh ngạc với cảnh tượng ngược ngạo này, đây rốt cuộc là làm cái gì vậy?

Bắc Minh Phong chỉ cảm thấy bản thân bị Thủy Tinh làm cho tức muốn bay lên trời!

Nếu như không phải có bầu trời ngăn lại, anh có thể bay ra vũ trụ rồi, ở trước mặt tất cả mọi người, hai người phụ nữ lại chơi bách hợp?

Coi như anh chết rồi à?

Lúc Thủy Tinh sắp hôn Lăng Tuyết, tay anh đột nhiên bắt lấy Thủy Tinh vào lòng, “Em không có trò gì khác để chơi à?”

Trời ạ, muốn chơi thì chơi anh này! Mỗi ngày anh đợi để được cô chơi đó?

Thủy Tinh oán hận nhìn anh, “Ông xã, anh nhỏ mọn quá! Chỉ có anh chơi Lăng Tuyết, không cho em chơi sao? Dù sao cũng là vợ bé, chúng ta cùng chơi!”

Lăng Tuyết xem chút tức hộc máu, cổ họng cô ta nghẹn lại, Thủy Tinh coi cô là gì? Còn dám chơi cô ta!

Đào Dung ôm lồng ngực, bệnh tim sắp tái phát rồi, người phụ nữ của

con trai mình chơi đồng tính rồi!

“Lăng Tuyết, chuyện này là sao?” Bà ta chất vấn hỏi Lăng Tuyết.

Lăng Tuyết hận tới căn răng, cô ta chỉ giả vờ ngây thơ, giả vờ quan tâm Thủy Tinh, kết quả khiến bây giờ cô ta có miệng cũng không nói được, giống như cô ta thật sự có ý với Thủy Tinh vậy!

Quả thực là bị Thủy Tinh hại chết!

“Dì, dì đừng tức giận, con thật sự không phải đồng tính! Con không có ý gì với Thủy Tinh cả!” Cô ta vội vàng giải thích.

Đào Dung lạnh lùng nhìn Lăng Tuyết, “Đừng quên thân phận của con!”

Bà ta tức giận đi ngang qua Lăng Tuyết, sau lưng là đám phụ nữ quý tộc chỉ chỉ trỏ vào cô ta cười cười nói nói, cô ta sắp không còn mặt mũi nào rồi!

Lăng Tuyết vo tay thành nắm đấm, đây là lần đầu tiên Đào Dung tức giận với cô ta kể từ khi cô ta đặt chân vào Bắc Minh gia, cô ta cùng Đào Dung rời đi mà không dám nói thêm lời nào.

Bắc Minh Phong cũng kéo Thủy Tinh đi, đỉnh đầu toàn là sừng, tức giận hơn là người cầm sừng cho anh lại là phụ nữ!

Anh kéo Thủy Tinh tham gia bữa tiệc ở sân trước trong nhà thờ. Nếu không phải là hôn lễ của anh em tốt của mình thì anh đã đưa cả nhà về rồi.

Diệp Phi cười đến sống hông, cô thêm tin Thủy Tinh sẽ chơi đồng tính!

Đôi mắt cô nhúu lại, đây tuyệt đối là cách tốt để trả thù tình địch!

Bẻ cong đàn ông, sau đó bẻ cong tình địch, khiến bọn họ người có tình trở thành huynh muội!

Tay cô vắt ngang vai anh như anh em, chớp mắt như mèo chăm chú nhìn người đàn ông trước mắt.

“Hình như không thể kết hôn cận huyết thống nhỉ?”

Mộ Thương Nam kinh ngạc, không hiểu sao cô gái nhỏ có thể thốt ra câu đó, nhưng cô cười rồi, đây là nụ cười đầu tiên của cô trong hôn lễ của họ cho tới bây giờ.

“Không thể, sao vậy?”

“Không thể kết hôn cận huyết, không có nói không thể đồng tính cận huyết nhỉ? Chi bằng đợi chị họ tôi tỉnh lại, tôi cũng cùng chị ấy chơi bách hợp?” Diệp Phi nói đùa.

Họ hàng không thể kết hôn, là do sợ sẽ sinh ra đứa trẻ có vấn đề, nhưng mà đồng tính vốn dĩ không sinh được.

Gương mặt Mộ Thương Nam giật mạnh, chỉ cảm thấy bản thân tổn thọ 20 năm!

“Em dám thích đồng tính thử xem! Anh làm chết em!” Anh tức giận nói.

Người phụ nữ của anh mà thích phụ nữ, quả thực là sỉ nhục năng lực của anh.

Diệp Phi cười lạnh lạnh, “Đừng xúc động, cần thân chị họ tôi tỉnh dậy, tôi nói cho chị ấy biết anh và tôi ân ái thế nào, lại khiến chị ấy tức tới thành người thực vật!”

Trời ơi, chỉ cần Mộ Thương Nam dám động vào cô một tí cô sẽ đợi Thiên Tịnh tỉnh dậy, nói cho Thiên Tịnh biết, bảo đảm khiến Thiên Tịnh tức chết lần nữa!

Mộ Thương Nam thu ánh mắt lại, khiến Thiên Tịnh tức tới trở thành người thực vật? Anh phải cảm ơn cô sao? Đỡ cho anh phải ra tay rồi!

“Em đang ám chỉ tối nay anh phải cùng em thực hiện nghĩa vụ vợ chồng à?”

Khóe môi Diệp Phi giật giật, câu nói của cô có ý này à?

“Mộ tổng, anh nghĩ nhiều rồi! Tôi hoàn toàn không có ý đó. Anh giữ lại trinh tiết đợi chị họ của tôi đi!”

Mộ Thương Nam đen mặt, anh đợi Thiên Tịnh làm gì?

Người phụ nữ của anh trước giờ đều là Diệp Phi! Đã kết hôn rồi, anh không yêu cầu cô gái nhỏ thực hiện nghĩa vụ vợ chồng, nào anh bị úng rồi sao?

Anh đảm bảo sẽ khiến cô nhận thức sâu sắc rằng, làm vợ của anh là cảm giác như thế nào!

Lần đó làm cô bị thương, anh biết cô chưa hưởng thụ được sự cưng chiều của anh dành cho cô, nhưng lần này anh sẽ khiến cô say đắm sự sủng ái của anh, lưu luyến chiếc giường của anh!

“Thiên Tịnh rất hiền lành, trước giờ sẽ không tính toán những việc này. Em thay cô ấy kết hôn, thay cô ấy thỏa mãn yêu cầu của anh, cô ấy sẽ vui mà.”

Anh kéo tay cô, dẫn cô ra ngoài sân trước.

Nơi đây bày bàn buffet kiểu Tây, đều là món ăn cao cấp, toàn bộ đều được vận chuyển bằng đường hàng không tới đây từ nước ngoài vào sáng sớm.

Liễu Họa cười miễn cưỡng cùng Mộ Thâm tiếp đón khách, bởi vì ông nội Mộ Thành dặn dò không được làm mất mặt Mộ gia, bà ta chỉ có thể gắng gượng vì bộ mặt của Mộ gia.

Diệp Phi đi theo Mộ Thương Nam để kính rượu cùng quan khách, Mộ Thương Nam không cho cô dùng thức uống thay thế, anh nói việc này là không tôn trọng quan khách, cô chỉ đành uống rượu vang cùng khách, nhưng tửu lượng của cô không nhiều, một lúc sau thì mặt cô đã đỏ lên rồi.

Cung Trạch Vũ chưa đi, anh thay một bộ vest sạch sẽ, xử lý sạch sẽ vết thương của mình, anh vẫn luôn cầm bó hoa cưới của Diệp Phi,

giống như vị thần hộ mệnh đứng phía sau Diệp Phi.

Diệp Phi nhìn ánh mắt thâm tình của học trưởng, trong lòng cảm thấy rất đau. Cô rất muốn nói một câu với Cung Trạch Vũ, bảo anh về, không phải nhìn cô kết hôn, cô cảm thấy mình quá tàn nhẫn với anh.

Nhưng mà Mộ Thương Nam vẫn luôn nắm chặt tay cô, không cho cô rời xa anh nửa bước.

Ánh mắt Cung Trạch Vũ nhìn cô mong mỏi, không diễn tả được nỗi đau.

“Chúng ta đã kết hôn rồi, em còn dám nhìn người đàn ông khác?” Mộ Thương Nam thấp giọng cảnh cáo cô.

“Là anh dùng kế gạt tôi lấy anh!” Diệp Phi nói lại.

“Cho dù anh dùng cách gì, em cũng là vợ của anh!” Mộ Thương Nam nhắc nhở cô gái nhỏ của anh.

Cung Trạch Vũ bước tới, “Mộ tổng vừa kết hôn thì đã cãi nhau với vợ rồi? Phi Phi, anh ta dám ức hiếp em thì em nói với anh, anh sẽ đưa em đi ngay bây giờ!”

Sự bộc lộ không chút kiêng kỵ nào khiến sắc mặt Mộ Thương Nam trầm lại, quả thực là sự sỉ nhục đối với anh.

Anh vừa định ra tay thì nghe thấy tiếng của Mộ Lạc Lạc.

“Học trưởng! Em trở về rồi!” Mộ Lạc Lạc chạy về phía Cung Trạch Vũ,

gương mặt không kiềm được nở nụ cười.

“Lạc Lạc, sao em lại trở về?” Mộ Thương Nam hỏi.

Gương mặt Mộ Lạc Lạc cứng lại, “Anh, anh làm gì vậy? Nhốt em lâu như vậy! Anh yên tâm em nhất định sẽ nghe lời mà! Sẽ không chọc giận anh nữa! Em chỉ muốn tham gia hôn lễ của anh, tiện thể thăm học trưởng!”

Cô ta vội vàng nói, ánh mắt quét nhìn Diệp Phi, lóe lên ý nghĩ lạnh lùng.

Diệp Phi đã thành chị dâu của cô ta, chỉ có điều, Cung Trạch Vũ và Diệp Phi không thể nữa rồi. Nhưng mà Thiên Tịnh nằm viện trở thành người thực vật là vì Diệp Phi, cô ta sẽ không bỏ qua cho người đê tiện như Diệp Phi đâu!

“Là ông nội cho em quay về sao? Nhớ kỹ, đây là cơ hội cuối cùng của em, nếu như còn làm sai chuyện gì nữa thì anh sẽ không tha cho em!” Mộ Thương Nam ra lệnh, không cần nghĩ cũng biết là Mộ Thành cho Lạc Lạc trở về.

Mộ Lạc Lạc vội gật đầu, “Em biết rồi anh, em sẽ ngoan mà!”

Lần này cô ta thông minh rồi, tuyệt đối nghe lời.

Cô nhìn bó hoa cưới trong tay của Cung Trạch Vũ, “A! Học trưởng, anh giành được hoa cưới rồi! Anh sẽ là người tiếp theo! Học trưởng, em muốn làm cô dâu của anh!”

Chương 123

“Tôi cũng hy vọng mình là người tiếp theo. Nhưng mà, cô chắc chắn không phải là cô dâu của tôi.” Cung Trạch Vũ nói với ý sâu xa.

“Học trưởng, em sẽ cho anh thấy điểm tốt của em, anh sẽ yêu em.” Mộ Lạc Lạc nói chắc nịch.

Diệp Phi á khẩu rồi, không hiểu rốt cuộc Mộ Lạc Lạc yêu Cung Trạch Vũ đến mức nào, có thể không chùn bước mà tiến tới sau nhiều lần bị Cung Trạch Vũ từ chối như vậy.

Mộ Thương Nam không nhìn lấy Mộ Lạc Lạc một cái, dẫn Diệp Phi tiếp tục đi mời rượu quan khách, Cung Trạch Vũ muốn cưới Mộ Lạc Lạc, mơ đi, anh sẽ không giao em gái cho Cung Trạch Vũ đâu.

Chỉ là Mộ Lạc Lạc hoàn toàn không hiểu hết ân oán của hai nhà!

-

Cuối cùng Bắc Minh Phong cũng buông Thủy Tinh ra, bởi vì anh phải uống rượu cùng anh em, dẫn theo phụ nữ thì không tiện.

Cô cuối cùng cũng tự do, cầm đĩa lấy những món ăn mình thích, không biết tại sao gần đây đều ăn rất ngon miệng.

Lăng Tuyết cố ý vác bụng bầu đi tới, “Chị, khẩu vị tốt như vậy, không

biết còn tưởng chị mang thai chứ không phải em nữa!”

Thủy Tinh ngược mắt nhìn Lăng Tuyết, “Ha ha, sao vậy em gái, lúc này chúng ta còn chưa xong, em tới tìm chị tiếp tục à? Không sao, chị nhất định sẽ thỏa mãn mọi nhu cầu của em, nghe nói phụ nữ có thai không thể làm cùng với đàn ông, chị là phụ nữ, chúng ta làm thì sẽ không tổn hại tới con của em.”

Có người muốn bị đánh, cô không đánh thì quả thực có lỗi với sự chủ động của Lăng Tuyết!

Lăng Tuyết bặm môi, “Xu hướng giới tính của em bình thường, chỉ có hứng thú với Bắc Minh Phong! Chị đừng nằm mơ nữa!”

“Vậy à? Vậy tại sao em lại quan tâm chị vậy?” Thủy Tinh xuýt xoa hỏi.

“Quan tâm chị chỉ vì thấy chị đáng thương, bị chồng mình ruồng bỏ, còn phải nhìn thấy anh ấy yêu người khác, ân ái với người phụ nữ khác, sinh con!” Lăng Tuyết cố ý kích động Thủy Tinh.

Thủy Tinh híp mắt lại, “Nực cười, tôi đâu có muốn gả cho anh ta! Anh ta quen phụ nữ nào thì liên quan gì tôi? Còn cô, luôn muốn gả cho anh ta, còn sinh con riêng cho anh ta, tiếc là đêm nào anh ta cũng ngủ ở phòng tôi!”

Đôi mắt cô ánh lên tia nhìn lạnh lùng, muốn sỉ nhục cô, Lăng Tuyết nằm mơ đi!

Lòng Lăng Tuyết thất lại, từng chữ bị Thủy Tinh đâm vào tim, Bắc Minh Phong đến nhìn cũng không nhìn cô ta!

Cô ta nhìn Thủy Tinh cầm đĩa thức ăn đi ngang qua mình, tức giận nói, “Vậy thì đã sao? Tôi sinh con xong thì sẽ thành thiếu phu nhân của Bắc Minh gia, còn cô chỉ là tiện nhân mà Bắc Minh Phong không thèm, tiện nhân đã lên giường với biết bao đàn ông rồi!”

Thủy Tinh xoay người tát một bạt tay lên mặt Lăng Tuyết, tát thật mạnh, dùng cả sức lực của mình, bị người khác ép bức là nổi đau không thể nhắc tới của cô!

“Á!” Lăng Tuyết bị đánh tới ngã sòng soài ra đất, tay cô ta ôm bụng mình kêu thảm thiết.

“Chị, em chỉ từ chối không muốn chơi đồng tính với chị thôi, sao chị đánh em?”

Tất cả mọi người đều nhìn về phía người phụ nữ bị ngã nằm trên đất.

Đào Dung chạy về phía Lăng Tuyết, “Lăng Tuyết, con sao rồi? Không bị thương chứ? Đứa trẻ không sao chứ?”

“Dì, bụng con đau, không biết có làm đứa nhỏ bị thương không, lúc nãy chị ấy đánh con, con bị té xuống đất.” Lăng Tuyết nói.

Đào Dung tức giận nhìn Thủy Tinh, “Cô thật ác độc, ngay cả đứa trẻ cũng không tha!”

Tay Thủy Tinh cuộn thành nắm đấm, ánh mắt của mọi người đều nhìn vào cô, giống như nhìn một kẻ giết người vậy!

Cô thừa nhận cô đã đánh Lăng Tuyết, nhưng mà cô chỉ tát mặt Lăng Tuyết, sức của cô cũng không đủ đánh ngã Lăng Tuyết!

Cô nhếch mép khổ sở, cô lại bị người phụ nữ này tính kế rồi!

“Tôi không đánh ngã cô ta, là cô ta tự té xuống đất!”

Lăng Tuyết khóc, “Dì, sao con có thể tự ngã được? Con còn đang mang thai mà!”

Đào Dung tất nhiên không tin Thủy Tinh, “Cô tưởng tôi mù sao? Chính mắt chúng tôi thấy cô đánh Lăng Tuyết! Phong, mau đưa Lăng Tuyết đến bệnh viện, con nôi dỗi của nhà chúng ta không thể có chuyện được!”

Bắc Minh Phong sải bước đến, bế Lăng Tuyết lên, đi ngang qua Thủy Tinh.

Thủy Tinh lặng người đi, Bắc Minh Phong đều không nhìn cô một cái.

Đào Dung bước về phía Thủy Tinh, tát vào mặt cô, “Cái tát này là vì Lăng Tuyết! Nếu như đứa nhỏ có chuyện gì, tôi sẽ bắt cô chôn chung! Khang Dũng, đưa nó đi, tới cửa phòng cấp cứu quỳ xuống nhận lỗi với Lăng Tuyết! Cầu nguyện cho Lăng Tuyết giữ được đứa bé!”

Khang Dũng đi tới trước mặt Thủy Tinh, “Thiếu phu nhân, mời cô đi theo tôi, tôi không muốn động thủ với cô, cũng mong thiếu phu nhân đừng làm khó tôi.”

Anh biết sự quan tâm của Bắc Minh Phong dành cho Thủy Tinh, anh

không dám bất kính với cô, chỉ là lần này tổn hại tới đứa con nối dõi của Bắc Minh gia, việc này quá lớn, anh bắt buộc phải nghe theo Đào Dung.

Thủy Tinh không nói gì, đi theo Khang Dũng, cô tất nhiên muốn đến bệnh viện xem Lăng Tuyết giờ trò gì, cô chắc chắn Lăng Tuyết tự mình té ngã, mà lực ngã cũng không đến mức làm sảy thai!

Diệp Phi nhìn màn náo kịch kết thúc, cô cất bước tính đi theo Thủy Tinh, cô không an tâm Thủy Tinh, nhưng tay anh ôm chặt lấy cô.

“Tôi phải đi xem Thủy Tinh!” Cô nói.

“Chuyện của mình còn chưa xong, còn đòi đi thăm người khác? Ngoan ngoan cùng anh kính rượu! Nếu biểu hiện tốt thì biết đâu anh sẽ đưa em đi thăm Thủy Tinh.” Mộ Thương Nam ra lệnh cho Diệp Phi.

Diệp Phi thật muốn rời khỏi đây, sao anh có thể lúc nào cũng uy hiếp cô vậy chứ?

Cô cố nhịn, tiếp tục cùng anh kính rượu, bây giờ người đưa cô đi thăm Thủy Tinh chỉ có Mộ Thương Nam, cô không thể không nghe lời!

-

Trong bệnh viện, bên ngoài cửa phòng cấp cứu, Đào Dung bắt Thủy Tinh quỳ xuống xin lỗi Lăng Tuyết, cầu phúc cho đứa bé.

Thủy Tinh tất nhiên không quỳ, cô không sai, tại sao phải quỳ xin lỗi Lăng Tuyết?

“Tôi không đánh ngã cô ta! Tôi sẽ không quỳ! Con của cô ta cũng không có gì nguy hiểm cả!” Cô nói đồng dục.

Đào Dung nhìn Bắc Minh Phong, “Phong, chúng ta đều nhìn thấy Lăng Tuyết bị đánh, bây giờ đứa con nối dõi của con gặp nguy hiểm, con muốn xử trí Thủy Tinh thế nào?”

Sắc mặt Bắc Minh Phong lạnh lùng, đáy mắt cuộn trào, “Tại sao lại đánh Lăng Tuyết? Em không muốn anh có con với phụ nữ khác?”

Thủy Tinh cười nhẹ, “Bắc Minh công tử, anh có hơi đề cao mình rồi nhỉ? Tôi sẽ để tâm việc anh có con với phụ nữ khác sao? Chúng ta chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa, hai năm sau là mỗi người một ngã, anh có con với ai chả liên quan với tôi chút nào cả!”

Trái tim Bắc Minh Phong như bị ai nhéo lấy, đau đến mức anh không tài nào thở được, cô không để tâm anh một chút nào sao?

“Lăng Tuyết sẽ không lấy con mình ra đùa giỡn.” Anh lạnh lùng cất tiếng.

Anh rất muốn chứng minh rằng, Thủy Tinh là vì ghen tị nên mới ra tay với Lăng Tuyết. Dường như chỉ có như vậy, trái tim của anh mới có thể không đau!

Ánh mắt Thủy Tinh nhìn Bắc Minh Phong, từng câu từng chữ nói, “Tôi chỉ là tát vào mặt cô ta, sức của tôi vốn không thể làm ngã cô ta, tôi không hại con cô ta, cô ta cố tình giả vờ sảy thai, anh tin không?”

Anh sẽ tin không? Dù cho họ đánh nhau từ nhỏ tới lớn, ít nhất thì là thanh mai trúc mã, nhiều nhất cũng có chút tình cảm, cô muốn biết anh sẽ tin cô không?

Bác sĩ từ phòng cấp cứu bước ra, “Tình hình Lăng Tuyết không ổn, rất có thể sẽ sảy thai, người nhà qua bên này ký tên.”

Đào Dung xông tới nắm lấy Thủy Tinh, đá vào chân Thủy Tinh, bắt cô quỳ xuống, “Cô phải quỳ cho tới khi giữ được đứa bé mới thôi, nếu như không giữ được thì cô đền mạng cho nó!”

Đầu gối của Thủy Tinh đập vào nền đá cẩm thạch đau điếng, ánh mắt cô vẫn luôn nhìn Bắc Minh Phong, anh ở ngay bên cạnh cô mà lại không đưa tay cứu cô.

Hình dáng anh càng lúc càng mờ, trước mắt tối sầm lại, cô ngã xuống nền nhà...

Chương 124

“Tiện nhân còn dám giả chết, đứng lên cho tôi!” Đào Dung giơ tay đánh Thủy Tinh.

“Đủ rồi!” Bắc Minh Phong một tay giữ lấy tay mẹ, tay kia kéo Thủy Tinh đang ngất dưới đất vào lòng!

“Đủ rồi? Đứa con nối dõi của nhà chúng ta sắp bị nó hại chết? Mất con mù rồi sao? Còn muốn bảo vệ nó? Đứa bé trong bụng của Lăng Tuyết là của con đó!” Đào Dung nói lớn, bà ta không tính toán những thứ khác, thậm chí còn âm thầm chịu đựng việc Thủy Tinh không còn trong trắng mà cho giữ vị trí thiếu phu nhân của gia đình họ, nhưng đụng đến cháu của bà ta thì tuyệt đối không được!

“Cô ấy là vợ con!” Bắc Minh Phong nói rồi bế Thủy Tinh chạy đến phòng cấp cứu khác.

Anh trực tiếp xông vào bắt bác sĩ cứu chữa cho Thủy Tinh.

Nếu như không phải lần đó là ngoài ý muốn, anh bị trúng thuốc nên lỡ cùng với Lăng Tuyết thì giữa hai người họ vốn dĩ sẽ không có sự tồn tại của người phụ nữ khác, cho dù người trong cả gia tộc dùng vị trí tổng tài để uy hiếp anh, anh cũng không để tâm.

Anh có thể đòi từ từ, đợi cô yêu anh. Nhưng mà đứa bé vẫn là vô tội, đây là sự thực mà anh không thể chọn lựa!

Anh nhìn cô gái nhỏ nằm trên giường bệnh đang được bác sĩ cấp cứu, chán nản dựa vào tường, sự u ám bao trùm toàn thân anh, nha đầu vô tâm này, lại có thể mập lên được, những ngày này không có ngày nào anh được yên ổn, anh đã gầy đi rất nhiều rồi.

Dường như thời gian lúc này là thời gian dài nhất mà anh trải qua, từng phút giống như mười ngàn năm, anh chỉ sợ cô sẽ không tỉnh dậy nữa, sẽ không chọc giận anh nữa.

Lâu sau đó, anh mới nhìn thấy Thủy Tinh thở sâu một hơi, “Cô ấy sao rồi?”

“Không có gì, chỉ là hiện tại sức khỏe cô ấy không thích hợp bị kích động, phụ nữ mang thai đều có tình trạng ngất đi, là vì đứa bé gây ra sự tăng nhanh về hao tổn năng lượng cơ thể, nếu như tâm trạng không ổn định, cung cấp dinh dưỡng không đủ, rất dễ xảy ra tình trạng như vậy.” Bác sĩ cầm sổ giấy xét nghiệm nói.

Trong đầu Bắc Minh Phong trống rỗng, hoàn toàn không phản ứng kịp với lời nói của bác sĩ.

Trong chốc lát, anh mới định thần lại, “Ông nói sao? Cô ấy thế nào?”

“Tôi nói cô ấy có thai rồi, anh là chồng cô ấy mà? Mọi người cũng sợ suất quá, cô ấy mang thai hơn một tháng rồi, mọi người không biết sao?” Bác sĩ hỏi.

Bắc Minh Phong hóa đá tại chỗ, lần này anh chắc chắn bản thân không nghe lầm, Thủy Tinh có thai, đứa bé hơn nửa tháng rồi.

Nếu tính theo thời gian, thì là lần đó cô trở về kết hôn với anh, còn có thời gian giữa cô và George nữa.

Đương nhiên lần đó cùng anh là không thể nào, lúc đó anh tức giận việc cô tìm người đàn ông khác bên ngoài, cho nên, anh cho người hầu đưa thuốc tránh thai cho cô rồi.

Sau đó anh có chút hối hận, gọi điện thoại cho người hầu không muốn để họ đưa nữa, nhưng người hầu nói, Thủy Tinh đã sớm uống rồi, còn nói sẽ không sinh con cho anh.

Khóe miệng anh cười lạnh tự giễu mình, vợ của anh, trước khi kết hôn thì cùng người khác lên giường, sau khi kết hôn thì có thai với người khác, trong danh sách đàn ông của cô, trước giờ không hề có vị trí của anh.

Anh không quan tâm sự an nguy của con mình, không thèm nhìn Lăng Tuyết, chỉ bảo vệ cô, vậy mà trong bụng cô lại là đứa con của người đàn ông khác!

“Đứa bé là của ai?” Giọng nói của Đào Dung xông vào phòng cấp cứu, Lăng Tuyết được cấp cứu kịp thời, đã giữ được đứa bé, bà ta đến bảo Bắc Minh Phong đi thăm Lăng Tuyết, kết quả nghe thấy bác sĩ nói Thủy Tinh mang thai.

Dù sao Bắc Minh Phong vẫn luôn ngủ trong phòng Thủy Tinh, bà ta không chắc chắn đứa con có phải của Bắc Minh Phong hay không.

Sắc mặt Bắc Minh Phong trầm lạnh, “Đưa cô ấy vào phòng bệnh đã,

con có chuyện muốn hỏi cô ấy.”

Anh dặn dò bác sĩ.

Đào Dung nghe ra vấn đề, “Phong, con bảo vệ Thủy Tinh thế nào mẹ đều có thể nhẫn nhịn, nhưng huyết mạch của Bắc Minh gia chúng ta không thể lẫn lộn! Con tra cho kĩ đi!”

Bà ta buông lời nói rồi quay về phòng bệnh của Lăng Tuyết, đi thăm cháu nội tương lai của mình.

Thủy Tinh đã tỉnh rồi, cuộc đối thoại của Bắc Minh Phong và bác sĩ, còn có Đào Dung, cô đều nghe thấy hết rồi.

Ngay cả bản thân cô cũng bị việc này làm kinh ngạc, cô không để ý bà dì của mình tới lúc nào, trước giờ không nhớ ngày tháng, hơn nữa còn náo loạn đủ trò ở Bắc Minh gia, cô càng không có tâm trạng quan tâm bà dì của mình, cô thật không nghĩ tới bản thân sẽ có thai.

Trong phòng bệnh chỉ có cô và Bắc Minh Phong, cô ngược mắt nhìn anh, “Anh muốn nói gì thì nói đi.”

Bắc Minh Phong u ám nhìn ánh mắt lạnh lẽo của Thủy Tinh, “Thuốc tránh thai anh đưa em, em đã uống chưa?”

“Uống rồi.” Thủy Tinh không do dự mà trả lời.

Sắc mặt Bắc Minh Phong đen lại, đến gạt anh cô cũng lười gạt, anh còn nghĩ nếu cô nói cô chưa uống, anh có thể xem như không biết gì cả.

“Cho nên...” Anh khựng lại, “Em thừa nhận, đứa bé này là của em và George?”

“Phải! Là của tôi và anh ấy. Ly hôn đi, anh có Lăng Tuyết và đứa con của cô ta, tôi có George và đứa con của anh ấy, tiếp tục dây dưa cũng không có nghĩa lý gì, chẳng qua chỉ là tổn thương lẫn nhau thôi. Nếu anh cảm thấy tổn thương tôi chưa đủ thì anh có thể yên tâm, sự tổn thương anh dành cho tôi đủ để tôi đau khổ cả đời, anh trả thù đủ rồi!” Thủy Tinh lạnh lùng nói, đáy mắt cô trống rỗng, giống như đang nhìn anh, lại giống như không nhìn gì cả.

Bắc Minh Phong cười lạnh, “Khế ước viết hai năm, bỏ đứa bé đi, hai năm sau chúng ta ly hôn!”

Tim anh quặn thắt lại, không có đứa bé này, có thể trong thời gian hai năm, họ còn có khả năng ở cùng nhau, phải không?

Môi Thủy Tinh run lên, “Đây là quyết định của anh?”

“Đúng vậy!” Bắc Minh Phong lạnh lùng nói, “Em là vợ của anh, anh có quyền quyết định.”

Anh bổ sung thêm câu phía sau, giống như sợ Thủy Tinh phản đối vậy.

Bỗng nhiên, trái tim của Thủy Tinh đập liên hồi, có lẽ đã quên đập quá lâu rồi, nhịp tim đập mạnh trong lồng ngực cô, đau thắt.

“Được, tôi đồng ý phẫu thuật, nhưng mà tôi không yên tâm người

khác, tôi muốn anh đích thân tìm bác sĩ, đích thân sắp xếp!”

“Được.” Bắc Minh Phong không ngờ cô lại đồng ý thẳng như vậy, anh quay người bước ra khỏi phòng bệnh, giống như sợ giây tiếp theo cô sẽ phản đối vậy.

Cánh cửa phòng bệnh khép lại, nước mắt của Thủy Tinh tuôn trào, mà môi cô lại cười, cười như kẻ điên dại.

Cô sờ vào bụng mình, con của cô sắp bị bố mình giết chết rồi!

Ha ha ha! Cô cười điên dại, nước mắt rơi lã chã.

Say rượu cũng có ba phần tỉnh, cô biết cô chỉ là uống say rồi nằm ngủ một đêm ngoài sân với George thôi, họ vốn dĩ không làm gì cả.

Đứa bé chỉ có thể là của Bắc Minh Phong!

Cô không biết tại sao mình uống thuốc rồi mà vẫn có thai, nhưng mà lúc cô quay về thì không có người đàn ông nào khác trừ Bắc Minh Phong.

Khi Bắc Minh Phong hỏi cô có uống thuốc tránh thai chưa, cô trả lời có, cô biết Bắc Minh Phong muốn chắc chắn điều gì, cô nói với anh, cô uống rồi.

Cô muốn ly hôn, nếu như anh nhận định con của cô không phải của anh, anh nhất định sẽ ly hôn với cô.

Cô có thể đưa đứa con rời khỏi, tìm đến một nơi không ai quen biết

cô, nuôi lớn con mình.

Nhưng mà cô nghĩ sai rồi, Bắc Minh Phong tàn nhẫn hơn tưởng tượng của cô!

Cô đưa ra việc để Bắc Minh Phong sắp xếp phẫu thuật, cô muốn đợi đến sau khi cô phá thai xong sẽ nói với anh rằng anh đã chính tay giết chết con mình.

Từ đó cắt đứt mọi thứ giữa họ...

Chương 125

45125. Bắc Minh Phong gọi điện cho Mộ Thương Nam, để sau khi hôn lễ kết thúc anh đến bệnh viện một chuyến.

Mộ Thương Nam đồng ý rồi, Diệp Phi vì muốn đến bệnh viện thăm Thủy Tinh, lúc nào cũng ngoan ngoãn bên cạnh anh, xem như phần thưởng cho người phụ nữ bé nhỏ của anh, anh đáp ứng yêu cầu nhỏ của cô.

Một hôn lễ xa xỉ, từ sáng sớm đến tận buổi chiều mới kết thúc, cô ở trong phòng phòng trang điểm để thay váy cưới, khoác lên âu phục bình thường, dù sao mặc váy cưới đến bệnh viện thì đột ngột quá.

Âu phục là chiếc váy búp bê màu hồng phấn, vạt dưới là ren, làm nhìn cô giống hệt như một con Lolita.

Diệp Phi chắc chắn Mộ Thương Nam sẽ có xu hướng tự sướng, vì quần áo là do anh chuẩn bị cho cô, đây chính là sở thích của anh.

Cô thay xong quần áo, lên xe ô tô của anh đi thẳng đến bệnh viện.

Lúc cô mở cửa phòng bệnh của Thủy Tinh, suýt nữa thì bị cảnh tượng trước mắt làm cho sững sờ, Thủy Tinh vừa nãy còn vui vẻ hoạt bát, bây giờ giống như cái lá rách nát, không có chút sự sống nào.

“Thủy Tinh! Cậu làm sao vậy? Cậu đừng dọa mình!” Diệp Phi chạy

đến lay lay tay Thuỷ Tinh.

Thuỷ Tinh nhìn thấy Diệp Phi, ngồi dậy ôm chặt lấy Diệp Phi “Mình không sao! Mình không sao! Sẽ nhanh khỏi thôi! Mình sắp tự do rồi!”

Nước mắt vốn dĩ khóc cạn rồi, nhưng khi nhìn thấy Diệp Phi, lại tràn ra, Nếu như Bắc Minh Phong biết tự anh ta đã giết con anh ta, chắc là sẽ không còn cách nào để đối diện với cô.

Cô nghĩ đến lúc đó anh nhất định sẽ thả cô ra, mà đây cũng là sự trả thù đắt giá nhất của cô dành cho anh.

“Không sao là tốt rồi! Đừng khóc! Nói cho mình biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Diệp Phi hỏi. Cô biết Lăng Tuyết cũng bị đưa vào đến bệnh viện, nhưng tại sao Thuỷ Tinh cũng nằm trên giường bệnh?

Thuỷ Tinh lấy tay lau nước mắt, từng câu từng chữ nói với Diệp Phi, người cô có thể thổ lộ tâm tư, chỉ có Diệp Phi mà thôi.

Cuối hành lang, Bắc Minh Phong đứng trước cửa sổ rộng chạm sàn hành lang, nghe tiếng bước chân sau lưng, không cần quay đầu, anh cũng biết người anh em tốt đến rồi.

“Anh nói với Sở Nhiễm, tôi muốn cô ấy làm phẫu thuật cho Thuỷ Tinh” Ngón tay anh kẹp điều xì gà bỏ vào miệng hít một hơi, anh rất ít hút thuốc, chỉ là lần này anh cần thuốc để trấn tĩnh lại.

“Loại phẫu thuật này, bác sinh phụ khoa đều có thể làm”. Mộ Thương Nam nói.

“Tôi biết, nhưng chuyên môn của Sở Nhiệm tốt, tôi không muốn làm hại Thuỷ Tinh, cố gắng hết sức để tổn thương mà tôi gây ra cho cô ấy ở mức thấp nhất.” Bắc Minh Phong lại hít một hơi xì gà, giọng nói của anh phát ra từ sâu trong cổ họng.

“Tổn thương ít nhất là để cô ấy sinh đứa bé, đã đến nước này rồi, tại sao cậu còn không buông cô ấy ra. Buông tha cho cô ấy, cậu đã cố gắng rồi, coi như có duyên mà không có phận đi.” Mộ Thương Nam vỗ tay lên lên người anh em tốt, anh có thể hiểu tâm trạng của một người đàn ông khi nghe vợ của mình lại có thai với người đàn ông khác là như thế nào.

Bắc Minh Phong đau khổ mím chặt môi “Nếu như để anh buông tay Diệp Phi, anh có buông không?”

“Tôi và Diệp Phi, Cậu và Thuỷ Tinh, chúng ta không giống nhau” Bắc Thương Nam nói.

“Nếu như anh là tôi, anh có thể buông cô ấy ra không? Nếu cô ấy muốn có con, tôi có thể cho cô ấy, tôi hỏi bác sĩ rồi, chỉ cần an dưỡng 3 tháng là lại có thể mang thai” Bắc Minh Phong nói. Anh còn có thời gian 2 năm, anh vẫn còn cơ hội có con với Thuỷ Tinh, có lẽ 2 năm đi đến đường cùng, Thuỷ Tinh có con với anh, cô sẽ không rời xa anh nữa.

Mộ Thương Nam thở dài “Nhưng cô ấy có tha thứ cho cậu, phá bỏ đi đứa con của cô ấy không?”

“Là cô ấy đã đồng ý, có lẽ cô ấy cũng không muốn đứa trẻ này. Dù sao George cũng là quý tộc Châu Âu, hẳn ta sẽ không lấy một người

phụ nữ đã qua một đời chồng, cô ấy không thể gả cho George”. Bắc Minh Phong tìm cho mình vô số lý do hợp lý.

“Nhưng có con nối dõi thì lại khác, chuyện này tôi khuyên cậu nên suy nghĩ lại, nếu như cậu khẳng định để Sở Nhiễm làm phẫu thuật cho Thuỷ Tinh, tôi sẽ gọi điện cho Sở Nhiễm.” Mộ Thương Nam nói.

Bắc Minh Phong một hơi lại một hơi hít điều xì gà vào, một lúc sau, đưa ra quyết định cuối cùng “Để Sở Nhiễm làm phẫu thuật cho Thuỷ Tinh”. Anh không có cách nào thuyết phục bản thân buông tha cho Thuỷ Tinh, đây là thứ mà anh không thể chọn lựa của lựa chọn.

“ừm”. Mộ Thương Nam rút điện ra gọi cho Sở Nhiễm, để cô ấy sắp xếp phòng bệnh, lập tức chuyển viện cho Thuỷ Tinh.

Trong lúc Diệp Phi và Thuỷ Tinh nói chuyện, có một y tá đi vào nói với Thuỷ Tinh, chuyển viện cho cô, Thuỷ Tinh vui vẻ đồng ý.

“Thuỷ Tinh, có cần phải suy nghĩ kỹ lại không?” Diệp Phi kéo tay cô.

“Diệp Phi, cậu chịu được chồng mình có con với người phụ nữ khác không?” Thuỷ Tinh nói.

Diệp Phi cuối cùng cũng bỏ tay ra, cô không chịu được, Thuỷ Tinh cũng không chịu được, mà Lăng Tuyết từng phút từng giây đều muốn hại Thuỷ Tinh, có lẽ rời xa Bắc Minh Phong là sự lựa chọn tốt nhất cho cô.

Cô nhìn giường bệnh của Thuỷ Tinh được y tá đẩy đi, nước mắt không kìm chế được cứ thế tràn ra.

Mộ Thương Nam đi vào phòng, cánh tay dài của anh ôm lấy người phụ nữ bé nhỏ của mình “ Khóc cái gì? Chuyện của người ta, đâu phải chuyện của em, chúng ta về nhà”. Anh ôm cô ra khỏi bệnh viện, lên xe về biệt thự.

“Không thể để Bắc Minh Phong buông tha cho Thủy Tinh sao? Anh nói với Bắc Minh Phong đi! Nếu không tôi đảm bảo anh ta sẽ hối hận cả đời!” Diệp Phi kéo cánh tay Mộ Thương Nam và nói.

“Sao cậu ấy lại hối hận cả đời? Lại không phải con của cậu ấy?” Mộ Thương Nam nói.

Diệp Phi đầu óc trống rỗng, cô hứa với Thủy Tinh, phải giúp Thủy Tinh giữ kín, Thủy Tinh lần này thật sự bị chọc giận mới trả thù Bắc Minh Phong như vậy, mà Bắc Phong lại thật sự muốn tìm đến cái chết.

“Vì, Thủy Tinh sẽ không bao giờ tha thứ cho anh ta.”

“Việc của họ, anh không có quyền can thiệp vào. Hơn nữa, họ đều có quyền giải quyết việc của họ. Anh lại cảm thấy em có thời gian thì trước tiên hãy nghĩ việc của mình đi đã. Hôm nay là đêm động phòng hoa chúc của chúng ta”. Mộ Thương Nam nói.

Diệp Phi cau mặt nhìn người đàn ông bên cạnh, nhìn anh giống một con sói dài đuôi. Mà cô lại là con cừu nhỏ sẽ bị anh ăn thịt. Muốn cô làm hết nghĩa vụ của người vợ, đừng mơ. Cô nhếch mép, nghĩ ra một cách hay. Khóe miệng cô hiện ra nụ cười xấu xa, lọt vào mắt anh, anh chắc chắn cô đang nghĩ chuyện xấu. Đồ nhỏ bé lại dám giở trò với

anh, anh sẽ ép chết cô.

Trong phòng bệnh của Lăng Tuyết, Lăng Tuyết cầm điện thoại gửi tin nhắn đi “Nghe nói Thủy Tinh có thai rồi, bị ép phá, nhưng Bắc Minh Phong lại không có ý đuổi cô ta đi! Tôi phải làm gì? Con của tôi nếu như phá thai quá nhiều sẽ rất nguy hiểm!” Cô vô cùng sốt ruột, cô không thể sinh đứa bé này, bằng không sẽ bị lộ, nhưng Thủy Tinh không bị đuổi, cô cũng không thể tự mình phá cái thai đi, nếu không người bị đuổi đi là cô.

“Làm lớn chuyện lên, nếu như cha của đứa bé biết Thủy Tinh phải phá thai, sẽ như thế nào” Cô nhận lại một câu trả lời, Lăng Tuyết đột nhiên hiểu ra.

“Hiểu rồi!”. Tôi gửi tin nhắn đi, sau đó sẽ xóa tất cả lịch sử nhắn tin đi.

Cô tìm tên Tử Tước George trong wechat, quả nhiên tìm ra George, cô kết bạn, chỉ chờ George đồng ý, cô sẽ nói với George tin con anh bị Bắc Minh Phong hại chết. Môi cô nở một nụ cười nham hiểm, lần này Thủy Tinh không thể không bị đuổi ra khỏi nhà Bắc Minh!

-

Trong biệt thự của Mộ Thương Nam, Diệp Phi mặc áo tắm đi ra khỏi phòng tắm, anh đã tắm sạch sẽ nằm trên giường chờ cô. Miệng cô mấp mé, cười kiêu vô tội “Xin lỗi chồng, hôm nay anh ngủ ở phòng khách, người thân em đến rồi”.

Mắt Mộ Thương Nam trầm lắng, đứng dậy từng bước từng bước ép vào người cô “trùng hợp như vậy sao?”

Chương 126

45126. Diệp Phi cong môi “Dì cả là một chuyện lớn, cho dù anh quản trời quản đất, cũng không quản được chu kỳ kinh nguyệt của em!” Trời ơi, Cô không tin đến tháng rồi anh còn cần cô.

Hai đầu lông mày anh trĩu xuống buồn bã, cánh tay anh tóm lấy cô ôm vào lòng “Dì biết phối hợp với em đấy nhỉ?”

“Anh không tin à?” Anh không chê bần em đưa anh xem khăn lót!” Diệp Phi vừa nói vừa lấy tay rút cái khăn, giơ lên lấp lỏ trước mặt anh. Haha, biết là anh đa nghi nên cô đương nhiên phải làm không có kẽ hở nào. Ánh mắt anh thu vào cái vùng đỏ đậm trên khăn lót, cánh tay giữ chặt cô “Bảo bối, em chờ đến lúc em lên đại học sẽ có một môn học đi sâu nghiên cứu về máu, hình thái của son môi và máu khác nhau hoàn toàn.

Mặt Diệp Phi động lại nụ cười ngượng ngùng “Tôi đồng ý kết hôn thay chứ không đồng ý ngủ thay!” Tay cô cạy cánh tay cường tráng của anh ra, chửi thề đồ đàn ông đáng chết, lấy một người đàn ông học y học, đến lừa như này cũng không dễ lừa.

“Hôn lễ là của chúng ta, người trên giấy đăng ký kết hôn cũng là chúng ta, em cảm thấy em là kết hôn thay?” Mộ Thương Nam lật người lại, đè ép sát lên người cô.

“Tôi không cần gả cho anh, Thiên Tịnh tỉnh, tôi sẽ đi!” Diệp Phi tức hét

lớn.

Mộ Thương Nam nhếch mép, đã gả cho anh như này rồi, cô còn muốn đi?

“Trước tiên phải tính sổ em lừa anh! Em nói anh phải làm gì?” Tay anh vẫn vờ cầm cô và chất vấn.

Diệp Phi tức giận cầm khăn lót ấn lên gương mặt tuần tú của anh “Biến! Tôi không đồng ý, cho dù kết hôn rồi, cũng xem như là cưỡng hiếp, tôi đi kiện anh!”

Mộ Thương Nam lấy tay lấy cái khăn lót trên mặt ra ném xuống đất, tức giận mặt tối sầm lại, dám dùng thứ này đập lên mặt anh, anh thấy cô không muốn sống nữa rồi!

“Em cứ đi tìm cả nước ZH này, xem ai dám nhận án của anh!” Tay anh kéo quần áo của cô ra, hôm nay anh không bắt cô ngoan ngoãn phục tùng thì anh không phải là Mộ Thương Nam.

Diệp Phi xoay người, định thoát ra khỏi cơ thể anh, nhưng làn da mịn màng của cô chạm vào cơ bắp cường tráng của anh, cảm giác đặc biệt quyến lấy cơ thể của hai người.

Một ngọn lửa đang đốt cháy toàn thân Mộ Thương Nam, tay anh ấn chặt eo cô, cố định vị trí của cô, anh đã không thể chịu đựng nổi, muốn giải phóng tất cả dục vọng của anh.

Diệp Phi bị anh ép chặt, cô không khống chế được run lên, trong đầu cô hiện lên hình ảnh đêm hôm bị trai bao ở quán rượu xé nát.

Nỗi đau đớn trong ký ức khiến cô có ám ảnh tâm lý về chuyện này, tay cô đẩy ngực anh ra, không cho anh sát lại.

Đây là quyền làm chồng của anh, anh phải ngày ngày thực hiện quyền lợi của anh. Nhưng cô không thoải mái, anh cũng không thoải mái, rõ ràng đây là lần thứ hai, nhưng không dễ dàng hơn lần thứ nhất là bao. Cảm thấy Diệp Phi căng thẳng đến run rẩy, anh không dám cố gắng chiếm hữu cô, anh nhẫn nại từ từ hôn cô, yêu cô, cho cô sự sung ái nhất, để cô thích ứng, để cô cảm thấy sự cưng chiều của anh.

Một cảm giác ngứa ngáy khó chịu như kiến bò trên người cô, khiến tay cô không khống chế được nắm lấy vai anh, và muốn kéo người anh vào người cô chặt hơn, để làm giảm đi sự khó chịu trên cơ thể.

Mộ Thương Nam cảm nhận được sự thay đổi của người phụ nữ bé nhỏ, anh cắn nhẹ vào tai cô thì thầm “Vợ yêu! Mình làm việc mình thích đi!”

Cùng với giọng nói của anh trầm xuống, Diệp Phi không kiểm soát được lấy cánh tay ghì chặt cổ anh. Hoàn toàn là phản ứng của tiềm thức, bộ não của cô sớm đã bị anh lấy mất hết lý trí rồi, bản năng chỉ muốn tan chảy cùng anh.

Trong căn phòng khúc khuỷu đang bện lấy âm thanh hai con người đang quện vào nhau, bóng dáng hai người trên tường bị ánh đèn pha lê kéo dài, đẹp như một hình bóng.

-

Phòng bệnh của Thiên Tịnh được mở ra, một bác sĩ mặc áo trắng blu bước vào, trên mặt anh đeo khẩu trang màu trắng, chỉ để lộ ra đôi mắt.

Anh lấy ngón tay vành mí mắt của Thiên Tịnh, dùng đèn pin kiểm tra cho cô.

Một lúc sau lại lấy ống truyền ra, trong lọ nước truyền của Thiên Tịnh, hút một ít nước truyền, ống truyền được anh thu lại để lên túi áo của anh.

Anh quay người đi ra khỏi phòng bệnh của Thiên Tịnh, bóng dáng cứ như ma quỷ biến mất ở sân sau bệnh viện.

Trong căn phòng nguy nga lộng lẫy, màn hình máy tính màu vàng kim sáng lên cửa sổ một cuộc gọi video. Chúa tể bóng đêm bật cửa sổ lên “Cậu thất bại rồi, không cưới được Diệp Phi. Sớm đã nói với cậu không được đi cứu hai người đó. Cậu khẳng khẳng không nghe, cậu biết cậu đã bỏ lỡ thứ gì không?”

“Hai người ông nói là ba mẹ tôi!” Cung Trạch Vũ ngồi quay lưng lại nói với chúa tể bóng đêm.

“Hahaa. Cậu dám nói chuyện như thế với tôi?” Chúa tể bóng đêm nói.

“Tại sao lại không dám? Họ là ba mẹ tôi, những việc ông làm với họ, lương tâm ông có thấy đau không?” Cung Trạch Vũ chất vấn chúa tể bóng đêm.

“Lương tâm của tôi rất vui. Đại trượng phu làm việc không coi trọng tiểu tiết! Cậu chính là quá tầm thường mới có kết quả như vậy! Diệp Phi đã được gả cho Mộ Thương Nam!” Tay chúa tể bóng đêm đánh rơi con chuột của ông.

“Như thế thì đã làm sao? Là Mộ Thương Nam ép Diệp Phi kết hôn, Diệp Phi không yêu anh ta, Anh ta càng ép, Diệp Phi càng hận anh ta. Trong trái tim Diệp Phi chỉ có tôi!: Cung Trạch Vũ nói.

“Người trong lòng cô ta là cậu thì có tác dụng gì, quan trọng là cậu phải cưới được cô ta! Người của tôi báo với tôi, luật sư đã liên lạc với Thiên Tịnh, chỉ là Thiên Tịnh đang hôn mê, việc này mới chưa làm, Nếu như Mộ Thương Nam công bố thân phận Diệp Phi, thế thì cái thứ mà chúng ta cần, chính là anh ta rồi!” Chúa tể bóng đêm nói.

Anh ta sẽ không công bố thân phận của Diệp Phi, vì sự xuất hiện của luật sư vốn dĩ là để nhằm vào người thừa kế nhà họ Thiên. Nếu như anh ta công bố thân phận của Diệp Phi, Diệp Phi sẽ trở thành mục tiêu chỉ trích của công chúng, anh ta sẽ không lấy an toàn tính mạng của Diệp Phi ra mạo hiểm.” Cung Trạch Vũ nói.

“Ừm. Tốt nhất là như vậy, trước khi anh ta công khai thân phận của Diệp Phi, cậu phải cưới được Diệp Phi” Chúa tể bóng đêm nói.

“Cái này dễ thôi, Thiên Tịnh sẽ nhanh chóng tỉnh lại, chỉ cần Thiên Tịnh tỉnh lại, Diệp Phi sẽ rời khỏi Mộ Thương Nam. Ông chờ tin tốt của tôi đi”. Cung Trạch Vũ ấn ngắt cuộc gọi video. Cho dù kết quả bị Mộ Thương Nam nắm giữ, anh không cưới được Diệp Phi, nhưng tiến triển của tất cả mọi việc đều trong dự tính của anh, khóe miệng anh hé ra nụ cười nham hiểm lạnh lùng, Mộ Thương Nam dám cướp mất

Diệp Phi của anh, anh sẽ để cho Mộ Thương Nam phải trả giá.

-

Ánh sáng rực rỡ của bình minh rọi vào phòng bệnh của Thủy Tinh, Thủy Tinh tập trung vào ánh sáng đó, khuôn mặt nhợt nhạt nay còn nhợt nhạt hơn, hôm nay cô phải phá thai.

Cửa phòng mở ra, Bắc Minh Phong đi đến trước giường bệnh cô. Anh đưa tay ra định sờ lên đầu cô, nhưng bị Thủy Tinh né tránh, tay anh ngại ngừng giờ trong không trung.

“Chọn cho em là biện pháp phá thai không đau, giống như đi ngủ, sẽ không có bất cứ đau đớn nào, tuy nhiên không được ăn sáng. Em chịu đựng một chút, chờ em tỉnh lại anh sẽ đưa em đi ăn sáng.

Thủy Tinh không hiểu con người tại sao lại có thể nói ra những lời tàn nhẫn và nhỏ mọn một cách bình thản như vậy.

Cô cười lạnh lùng.....

Chương 127

“Bắc Minh Phong, hà tất anh phải như thế? Muốn làm đao phủ thì đừng làm ra vẻ đao mao trang nghiêm, cái dáng vẻ này của anh chỉ làm tôi càng ghê tởm anh!” Thủy Tinh nhấn mạnh từng câu từng chữ.

Mặt Bắc Minh Phong lạnh lùng, từng chữ của cô, đâm vào tim anh “Đao mao trang nghiêm? Nếu như anh là người như thế, anh bây giờ sẽ không quan tâm đến em!”

“Haha. Thế thì tôi thực sự mong anh là người như thế. Như thế tôi có thể nhanh chóng ly hôn.” Thủy Tinh nói.

Khuôn mặt Bắc Minh Phong lạnh đến đóng băng, môi anh run rẩy “Là em có lỗi với anh trước, em còn có con với người đàn ông khác, em bảo anh phải làm sao, đây đều là em ép anh.”

“Chỉ cần anh ly hôn, những thứ này sẽ không còn liên quan gì đến anh, đến gia đình anh! Là anh không chịu ly hôn!” Thủy Tinh hét lên.

“Chờ em phá thai xong, chúng ta có thể bắt đầu lại từ đầu, anh mua một tòa biệt thự ở biển Aegean, là loại biệt thự có sân thượng xây dựng trên biển mà em thích, em có nói, em muốn chơi piano trên sân thượng như vậy. Sở Nhiễm nói, theo dõi một ngày là có thể xuất viện. Ngày mai mình sẽ đến khu biệt thự đó. Nếu em thích có con, an dưỡng 3 tháng là mình có thể có con. Chỉ cần chúng ta có con, con của Lăng Tuyết cũng chỉ là con riêng, nếu em không thích anh cho nó

ra nước ngoài nuôi, cả đời không cho nó quay lại. Lăng Tuyết cũng sẽ không trở thành chướng ngại giữa chúng ta, chỉ cần em cần, cái gì anh cũng có thể cho em” Tiếng nói của Bắc Minh Phong phát ra từ sâu trong cổ họng, đây là cuộc sống tươi đẹp anh muốn dành cho cô.

Ánh mắt anh mở to, nhìn vào khuôn mặt bé nhỏ của cô, cô chỉ muốn ly hôn.

“Ngoài ly hôn ra, cái gì anh cũng có thể đồng ý với em”. Ngoài ly hôn ra, cô muốn cả mạng sống của anh cũng được, chỉ có ly hôn là không được. Tay Thủy Tinh bất lực thả lỏng “Bắc Minh Phong, nhớ kỹ, đây đều là anh ép tôi.” Khóe môi cô nở nụ cười thờ ơ, nếu như anh thả cô đi, cô có thể rời khỏi và âm thầm nuôi lớn con của họ. Nhưng anh chặn hết con đường của cô lại rồi. Phá thai xong, cô sẽ cười và bảo với anh rằng, đứa trẻ mà anh phá đi chính là con anh. Đột nhiên, cửa phòng bệnh của Thủy Tinh có tiếng gọi gấp gáp.

“Tổng giám đốc, Tử Tước George dẫn theo vệ sĩ của anh ta ngồi máy bay trực thăng đến bệnh viện, anh ta đến đòi Thủy Tinh!” Khang Dũng nói.

Bắc Minh Phong bước dài ra mở cửa “George đến rồi?”

“Vâng. Tổng giám đốc, anh ta dẫn người đã xông đến bộ phận nội trú”. Khang Dũng bẩm báo.

Bắc Minh Phong nhìn Thủy Tinh “Cô thông báo để anh ta đến cứu cô? Thủy Tinh, cô dù có chết cũng là vợ của tôi!”

Anh bước nhanh khỏi phòng bệnh, dẫn Khang Dũng xông đến cửa

chính bộ phận nội trú.

Thủy Tinh ngạc nhiên, cô không báo với George, hơn nữa George cũng biết giữa họ chưa từng làm chuyện gì, anh làm sao lại đến cứu cô? Cô đứng dậy xuống đất, ra khỏi phòng, cô muốn biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

George dẫn vệ sĩ của anh xông vào hành lang, lục soát từng phòng một để tìm Thủy Tinh.

“George, anh tìm vợ của người khác như này có thích hợp không?” Bắc Minh Phong lạnh lùng.

“Tôi đang tìm người phụ nữ của tôi! Nghe nói cô ấy có thai rồi, đây là con của tôi,! Bắc Minh Phong, là đàn ông thì hãy buông tay, giữ một người phụ nữ không yêu mình, có nghĩa lý gì không?” George đáp lại.

Việc của tôi và vợ của tôi, anh biết được bao nhiêu, cô ấy chỉ là nhất thời giận tôi, George, anh xen vào hôn nhân của người khác, không cảm thấy bản thân bỉ ổi vô liêm sỉ sao?” Bắc Minh Phong lạnh lùng nói.

“Tôi chỉ biết, giam cầm một người phụ nữ không yêu mình là hành vi bỉ ổi vô liêm sỉ. Nếu như yêu một người thì nên dành tất cả những gì mà cô ấy muốn”. George nói.

Bộ mặt của Bắc Minh Phong u ám như cuốn theo luồng khí lạnh của Alaska, trong tất cả những gì của Thủy Tinh vốn dĩ không có anh.

“Tranh chấp gia đình của tôi và vợ tôi không cần anh quan tâm! Người

đâu, đuổi anh ta ra ngoài” anh ra lệnh.

“Haha. Người đâu xông vào cứu Thủy Tinh cho ta!” George dặn dò vệ sỹ của mình.

“George! Tiếng gọi của người phụ nữ từ cuối hành lang đưa đến, nghe yếu ớt!

“Thủy Tinh, em chờ anh đến cứu em!” nói to. Động lại trong ánh mắt anh là khuôn mặt nhỏ bé của cô, mới xa nhau không được bao lâu mà sắc mặt cô kém đến mức không thể kém hơn được nữa, trái tim anh đau nhức nhối.

Thủy Tinh từng bước từng bước bước đến, trong lúc đi đến bên cạnh Bắc Minh Phong, không có gì hồi hộp khi bị Bắc Minh Phong nắm cánh tay lại.

Cô cười nhìn George “Cảm ơn anh có thể đến thăm em, anh về đi”

George sửng sờ “Em không muốn đi sao?”

Mắt Thủy Tinh từ từ khép lại “Em muốn đi, nhưng em vẫn còn việc chưa xử lý, đây là việc giữ em và Bắc Minh Phong. Còn nữa, đứa trẻ không phải của anh, là của Bắc Minh Phong, nên anh không cần thiết phải cứu em.”

Một câu nói của cô đâm đau trái tim hai người đàn ông. Sự hiền lành của George, sự kinh ngạc của Bắc Minh Phong.

Môi George run lên “ Em cảm thấy anh đến vì đứa bé? Người anh yêu

là em, cho dù đứa bé trong bụng em là của ai, anh cũng sẽ đến cứu em!”

“Cảm ơn anh! Nhưng bây giờ em không thể đi, anh về trước đi, chờ khi nào em có thể rời xa, em sẽ đi tìm anh”. Thủy Tinh nói. Ánh mắt cô đọng lại gương mặt của George, một người đàn ông ấm áp như mặt trời, cho dù cô có không yêu anh, cô cũng cảm động vì lòng tốt của anh đối với cô.

George gật gật đầu, “My queen. Anh sẽ tôn trọng tất cả quyết định của em! Anh chờ em!” Anh nói nhã nhặn, lời nói cử chỉ thể hiện rõ phong cách quý tộc của anh. Anh dẫn theo các vệ sỹ của mình, tản ra khỏi bệnh viện, nhưng chỉ là tản ra, anh không có rời khỏi.

Thủy Tinh nhìn George đi rồi, quay đầu nhìn về hướng Bắc Minh Phong.

“Có phải đến giờ phải phẫu thuật rồi không?” Cô hỏi người đàn ông.

Bắc Minh Phong không còn tí thần trí nào “Em, vừa nãy em nói con là của anh?”

Lần đầu tiên anh nói lắp, một trái tim chưa từng đập loạn như bây giờ, anh hoảng loạn quên mất nói như nào.

Thủy Tinh cười lạnh lùng “Tôi nói đứa bé là của anh, anh tin không? Ba mẹ anh tin không? Gia tộc nhà anh tin không?”

Cô chất vấn anh, từ lúc anh bắt cô từ chung cư về, anh không còn tin cô. Anh nhận định cô và George có quan hệ, mới nhận định đứa bé là

con của George.

Bác Minh Phong nghen đứng “Anh tin em, lời em nói anh đều tin, nếu như em nói đứa bé là của anh thì nó là của anh.”

Thủy Tinh cắn nhẹ vào môi “Đứa bé sinh ra rồi thì không thể bóp chết, anh nghĩ kỹ quyết định của anh, nói không chừng tôi đang lừa anh, vì không muốn George bị thương, mới nói dối anh ấy, để anh ấy đi. Vì muốn sinh đứa bé nên mới cố ý nói là của anh. Khoảng cách từ đây đến phòng phẫu thuật, anh là khoảng cách của quyết định, tôi đi đến phòng phẫu thuật, anh nói với tôi, đáp án của anh. Nếu như anh tin, tôi sẽ không ly dị và sinh con ở nhà anh. Nếu như anh không tin, tôi phá cái thai đi, anh nhất định để tôi và George đi.”

Chương 128

Ánh mắt của Bắc Minh Phong đọng lại hình ảnh cô gái đang đi đến phòng phẫu thuật, tim anh đập đập mạnh vào xương sườn, tay nắm chặt. Anh từng nghĩ, đứa bé là của anh, những cô rõ ràng đã uống thuốc tránh thai. Cái loại thuốc tránh thai đó là do anh tự tay chọn, lúc đó là vì anh quá tức giận, trên mạng tìm một thương hiệu nước ngoài chất lượng tốt nhất. Từ khi loại thuốc này bán trên thế giới, đến bây giờ chưa có ví dụ nào tránh thai mà thất bại. Ánh mắt anh đọng lại hình bóng nhỏ bé của cô, ánh mắt hướng đến một nơi khác là cửa chính phòng phẫu thuật.

Khóe miệng Thủy Tinh để lộ nụ cười lạnh lùng, anh ta vẫn là không tin cô, cho dù cô đã nói ra chân tướng, anh vẫn không tin cô. Cô nghĩ bản thân thật sự bị coi thường, tự mình hủy hoại kế hoạch trả thù anh, nói ra chân tướng, nhưng Bắc Minh Phong cơ bản là không tin, cô không tìm thấy sự mừng rỡ mà cô muốn trên mặt anh, nhìn thấy chỉ là ánh mắt nghi ngờ chất vấn của anh.

7 bước, 6 bước, cô âm thầm đếm khoảng cách còn lại từ cô đến cửa chính phòng phẫu thuật, tay cô nắm chặt, chỉ cần đi đến cửa phòng phẫu thuật kia, cô sẽ không do dự đẩy cửa đi vào.

2 bước, 1 bước, khóe môi cô nở nụ cười lạnh lùng tự chế giễu, cuối cùng cô thất bại bởi hiện thực tàn nhẫn.

Đột nhiên, sau lưng cô vang lên tiếng gọi của đàn ông “Thủy Tinh”.

Anh như điên chạy đến, ôm chặt sau lưng cô.

“Thủy Tinh, anh tin lời em nói! Đứa bé là của anh”. Anh lăm bắm bên vành tai cô.

Lòng Thủy Tinh vui mừng khôn xiết, anh tin rồi? Tất cả những ấm ức đều đổ vào từ đáy mắt cô, nước mắt tràn trề “Thực ra, tôi và George” không có bất kỳ quan hệ nào. Nhưng lời của cô, chỉ mới nói được sáu chữ thì bị anh ngắt lời.

“Anh không cần biết em và George đã từng làm gì? Anh chỉ muốn cùng em làm lại từ đầu, nhưng đứa bé này phải bỏ, em biết rằng đã uống thuốc và sau đó mới có thai, sẽ làm tổn hại đến đứa bé, vì sức khỏe của em và đứa bé, đứa bé này chúng mình không giữ lại, qua 3 tháng, mình lại có con, có được không?” Bắc Minh Phong nhìn cô như nhìn một đứa bé.

Tất cả những lời Thủy Tinh muốn nói đều bị đứt trong miệng, không còn sức nói ra.

Cô quay lại, một cái tát hằn sâu lên mặt anh, tiếng tát vang vọng trong hành lang, cô chắc chắn đã dùng hết sức mình.

“Anh vốn dĩ không tin đứa bé là của anh!”. Cô không tin lý do từ chối của anh, Nếu như anh thực sự nhận định đứa bé là của anh, anh làm sao có thể muốn lấy di sinh mạng của con anh tàn nhẫn như vậy. Hôm qua cô biết mình mang thai nên đã tìm hiểu tài liệu về loại thuốc đó, bên trên nói tác dụng phụ của loại thuốc này đã giảm xuống mức thấp nhất, tuyên truyền sẽ không có ảnh hưởng đến thai nhi. Đương

nhiên, hiệu quả tránh thai của loại thuốc này rất tốt, không ai sau khi uống loại thuốc này có thể mang thai sinh con, cũng không có cách nào kiểm chứng quảng cáo của loại thuốc này là giả hay không? Nhưng, cô vẫn là không đành lòng, nói cho cùng là con của cô, nhưng anh hoàn toàn không có cảm giác không nở.

Bắc Minh Phong bị tát đến in cả bàn tay lên mặt, anh âm thầm chịu đựng cái tát này của cô.

“Thủy Tinh, mình có thể có rất nhiều con, tại sao em lại cố chấp vì đứa bé không khỏe mạnh này?”

Thủy Tinh cười đau khổ “Tôi cố chấp với thái độ của anh, Bắc Minh Phong, tôi đi phá cái thai, giống như lúc này đã nói, phá xong cái thai tôi cùng George rời đi”.

“Anh sẽ không để em đi, em muốn sinh thì sinh, như này xem như có thể rồi phải không?” Bắc Minh Phong xóa bỏ hết tất cả nguyên tắc của bản thân, anh chỉ cần Thủy Tinh.

Thủy Tinh lại giơ tay tát vào mặt anh một cái “Không thể! Anh không xứng với đứa trẻ này!” Cô nói xong liền quay người đi vào phòng phẫu thuật, anh ta không xứng có đứa bé, càng không xứng để cô sinh con cho anh! Nghĩ thông điểm này, trái tim cô sẽ không còn bất cứ đau khổ gì, giống như muốn cắt đứt tất cả những gì dính dáng đến người đàn ông này, đi vào phòng phẫu thuật, làm phẫu thuật phá thai.

Nắm tay Bắc Minh Phong dấn mạnh vào tường, những viên gạch dán tường, đá cẩm thạch nứt ra dưới nắm đấm của anh, những vết nứt

kinh khủng xuyên qua những viên gạch.

Cho dù cô phá thai, cô cũng đừng mơ có thể rời đi.

Trong đường nhánh của hành lang, Lăng Tuyết nấp trong một góc, theo dõi tình hình ở hành lang. Miệng cô nở nụ cười nham hiểm, lấy điện thoại ra gửi tin nhắn đi.

“Thủy Tinh chắc chắn sẽ không ở lại”

“Rất tốt”

“Tôi cần phá đi đứa con trong bụng tôi, nếu không sinh ra sẽ bị Bắc Minh Phong phát hiện không phải con anh ta”

“Cô không có đứa con này cô sẽ bị đuổi đi, Tôi sẽ cho cô một đứa con của Bắc Minh Phong”.

Lăng Tuyết hoàn toàn lờ mờ, cho cô một đứa con của Bắc Minh Phong? Cho như thế nào?

Nếu cô không phá cái thai đi, cho dù làm với Bắc Minh Phong, cũng không thể mang thai đứa con của Bắc Minh Phong, mà chủ nhân của cô, còn có thể từ đâu mà cho cô đứa con của Bắc Minh Phong?

-

Trong phòng ngủ lớn, Diệp Phi khó chịu, xoay người một chút, toàn thân đau nhức khiến cô hoài nghi cuộc sống của cô.

Trong nháy mắt, cái ôm của anh, đánh thức tất cả thần trí của cô.

Tay cô vuốt vào mái tóc của cô, hình ảnh một đêm nồng nhiệt đổ dồn vào tâm trí cô, vậy mà cô lại lẫn lộn một đêm với anh, lại còn bị anh đặt ra các loại tư thế đáng xấu hổ.

Mặt cô đỏ bừng bừng, muốn giết trái tim của anh, cũng rất kỳ lạ, đêm qua lúc bị anh thao túng, toàn thân cô mềm mại, đến một chút sức lực để phản kháng cũng không có, giống như búp bê nghe lời để anh làm.

Cô đưa tay đẩy cánh tay anh đang ôm lấy cô, bật dậy khỏi giường. Cánh tay anh giữ chặt, và kéo cô vào trong lòng. Môi anh hôn vào trán cô “Không mệt sao? Dậy sớm thế?”

Diệp Phi dùng tay thụi vào bụng anh “Bỏ tôi ra! Tôi phải đi bệnh viện thăm Thủy Tinh”

Mộ Thương Nam lật người ép chặt người cô “Thủy Tinh hôm nay làm thủ thuật phá thai, em đi cũng không nhìn thấy cô ấy, mình làm lại lần nữa, sau đó anh đưa em đi bệnh viện thăm cô ấy.

Diệp Phi nghe lời của anh, giống như còn sói xám lừa cô gái chùm khăn đỏ, một lần như vậy?

Một lần của anh ta đã làm cô tàn phế rồi.

“Không nhìn thấy Thủy Tinh, tôi sẽ chờ ở cửa phòng phẫu thuật, tôi không cần anh quan tâm”.

“Anh là chồng của em, có quyền quản lý em từ đầu đến chân, không

nghe lời, anh sẽ phạt em” Mộ Thương Nam cúi đầu gắn vào tai cô.

Tay Diệp Phi đẩy anh ra, mỗi lần đều cắn đến mức cô ngửa ngáy.

Trong đầu cô lúc này chỉ nghĩ đến Thủy Tinh “Anh gọi điện thoại cho Sở Nhiễm, bảo cô ấy không được làm phẫu thuật phá thai cho Thủy Tinh! Tôi nhìn thấy Diệp Phi rất đau lòng, anh để Sở Nhiễm làm phá thai giả, đối phó với Bắc Minh Phong!”

Hôm qua, lúc Thủy Tinh và cô nói chuyện, khóc nức nở, cô biết Thủy Tinh không nỡ bỏ đứa bé, cô đang cố nghĩ xem có cách nào giữ lại đứa bé của Thủy Tinh, đột nhiên một phút nhanh trí cô đã nghĩ đến.

Ánh mắt Mộ Thương Nam quỳn lấy cô, đè lên cơ thể mềm mại của cô, anh khoan khoái muốn tan vào cô.

“Em bảo anh lừa anh em của mình?”

“Anh cứu một mạng người! đó chỉ là một đứa bé, các người bắt tay giết một đứa bé, lương tâm không đau sao” Diệp Phi đáp lại.

“Lương tâm của anh không đau, lại không phải là con của anh. Nhưng nếu như em cầu xin anh, thì phải có thái độ cầu xin anh! Có lẽ anh sẽ xem xét gì điện cho Sở Nhiễm” Mộ Thương Nam nói.

Diệp Phi chớp chớp đôi mắt to to của mình “Em đã cầu xin rồi. Còn cầu xin như nào nữa?”

Khóe môi Mộ Thương Nam xuất hiện mùi vị của tà ác “ Em lên, chủ động...”

Chương 129

Khuôn mặt nhỏ của Diệp Phi sợ run, bảo cô ở trên chủ động?

Cô bối rối nhìn người đàn ông, bộ mặt xấu hổ đỏ ửng, bị người đàn ông chinh cả 1 đêm, cô đều ở tư thế bị động, bảo cô chủ động, cái này cũng cũng quá mất mặt rồi.

Mộ Thương Nam tức thì bị cương đau, bộ dạng cô gái bối rối, câu dẫn tinh thần anh ta, làm cho anh ta bây giờ liền muốn đè cô dưới thân, dùng lực hòa tan vào cô.

Anh ta ép bản thân đè nén dục niệm muốn nổ tung xuống, lời thoát ra từ sâu cổ họng anh ta “ Ngoan, em không phải muốn cứu con của Thủy Tinh sao? Em nghe lời, anh sẽ gọi điện cho Sở Nhiệm.”

Tay anh ta đang sờ eo thon của cô gái, nghĩ đến cuộc sống hạnh phúc sau này, anh ta phải nhẫn nại điều chỉnh thật tốt nha đầu này.

Môi Diệp Phi mím thành đường thẳng, vì con của Thủy Tinh, cô nhịn!

Cô như chết ngồi trên người đàn ông, đầu cúi thấp không dám nhìn mặt người đàn ông, ánh mắt đặt trên bụng người đàn ông, bụng anh thật sự rất đẹp, cơ bụng 8 múi, 1 múi không thiếu còn có đường mỹ nhân ngư tuyệt đẹp.

Mộ Thương Nam suyết chút nữa nhịn nổ tung rồi, ngồi trên người anh

ta, chỉ là ngồi đơn thuần sao?

“Em ngồi sai vị trí rồi!” Tay anh ta kẹp chặt eo cô gái, dẫn dắt cô hành động.

Tiếng rên rỉ bực bội thoát mái từ trong cổ họng anh ta thốt ra, tay anh ta tiếp tục chuyển động người con gái nhỏ, mắt anh ta nheo lại nhìn theo Diệp Phi, vẫn là tư thế này tốt, anh ta có thể nhìn thấy toàn bộ biểu tình của cô.

Diệp Phi bị người đàn ông chuyển động 1 chút liền không còn sức lực, cô mệt tới mức bò trên thân thể người đàn ông, vốn dĩ chân đau ê ẩm giờ cũng phát run.

Tay Mộ Thương Nam phát vào hông cô gái nhỏ, “Thế chất quá kém rồi, ngày mai bắt đầu cùng anh tập thể dục, đưa thế chất nâng cao lên.”

Chút thế chất này, tuyệt đối không thỏa mãn được nhu cầu của anh ta, từ bây giờ bắt đầu, anh phải nghiêm khắc rèn luyện cô gái nhỏ, hưởng thụ cuộc sống hạnh phúc của anh ta.

Anh ta lật người 1 cái đè cô gái dưới thân, lấy lại quyền chủ động, giờ phút phút có thể làm cho cô gái nhỏ đắm chìm trong tiếng hét mà anh ta mang lại.

Tay Diệp Phi túm lấy cánh tay của người đàn ông, móng tay xuyên sâu vào da thịt anh, mọi thứ của anh ta đều không phải những gì mà cô có thể chịu đựng được, ví dụ như thế chất và cường độ.

Trong căn phòng 1 lần nữa lại vang lên tiếng âm ỉ dài lâu....

Trong phòng phẫu thuật, Thủy Tinh nằm trên ghế phẫu thuật phụ khoa, nhiệt độ băng giá cô ta mặc áo choàng phẫu thuật mỏng, bị đóng băng thành 1 thân nổi da gà.

Y tá nhỏ đã tiêu độc cho cô, bây giờ chỉ đợi Sở Nhiệm tới, liền có thể làm phẫu thuật cho cô.

Sở nhiệm mặc áo khoác trắng, khẩu trang màu trắng che hết khuôn mặt cô, chỉ lộ ra đôi mắt, đôi kính mắt vàng đỏ làm cho cô ấy trông đặc biệt có năng lực và kinh nghiệm.

“Cô chuẩn bị xong chưa? Công tử Bắc Minh chọn cho cô loại không đau, tôi phải cho cô tiêm thuốc mê, sau đó cô sẽ ngủ 1 thời gian, cô sẽ không có đau đớn, đợi cô tỉnh dậy thì mọi chuyện kết thúc rồi.” Cô giải thích toàn bộ quá trình phẫu thuật cho Thủy Tinh.

Thủy Tinh kéo bờ môi cứng đờ của mình, nghe ra thì đích thực là quá trình phá thai thoải mái, cô phải cảm ơn sự chu đáo của Bắc Minh Phong sao?

Rõ ràng biết cô mang thai con của người khác, anh ta còn chọn phương thức phá thai thoải mái nhất cho cô!

“Tôi biết, làm phiền cô rồi!” Cô trả lời Sở Nhiệm.

“Vậy được, tôi bây giờ tiêm thuốc mê cho cô. “ Sở Nhiệm tự mình kim tiêm chứa thuốc mê, tiêm vào trong ống truyền dịch của Thủy Tinh.

Theo chất lỏng trong ống truyền dịch chảy vào huyết mạch của Thủy Tinh, ý thức của cô dần dần mơ hồ.

Đúng lúc thần trí trôi đi, cô như có như không nghe thấy tiếng của Sở Nhiễm.

“Mộ tổng giám đốc gọi điện đến, Thủy Tinh đừng lo lắng.”

Thủy Tinh rất muốn nghe rõ ràng, nhưng mà đại não của cô rơi vào trong mằng tối đen.

Ngay ở cuối bóng tối, cô nhìn thấy 1 bé trai, em bé thật đáng yêu, đôi mắt to sáng lấp lánh, giống như vì sao trên bầu trời, cô đi qua đó muốn ôm ôm đứa bé.

Bé trai từng bước từng bước lùi về sau, “ Mẹ là người mẹ xấu, con không muốn mẹ ôm.”

Nước mắt nó theo khuôn mặt nhỏ nhắn chảy xuống, làm tan vỡ tim của Thủy Tinh.

Tim của Thủy Tinh co rút đau đớn, 1 nhận thức, nó chính là con trai cô.

“Không phải, mẹ không phải không muốn con, là ba con không muốn con! Mẹ không có cách nào khác, mẹ chỉ muốn rời khỏi anh ta!” Cô nỗ lực muốn giải thích với đứa bé rõ ràng, tuy nhiên đứa bé quay đầu chạy.

Cô thực mạng muốn đuổi theo, “Bảo bối quay về! Mẹ cần con! Cần

con!”

Nhưng chân cô như bị đóng đinh trên đất, không quản cô cố gắng thế nào muốn bước lên 1 bước, cô đều bước không nổi chân.

Cô mở mắt bất lực nhìn đứa bé chạy theo hướng vách đá, rơi xuống vực thẳm không đáy.

“Bảo bối! Bảo bối!” Cô xé tim liệt phổi gào lên, khóc to.

1 tia sáng mềm mại chiếu vào mắt cô, mặt Sở Nhiễm xuất hiện trong con người của cô.

“Cô làm sao vậy? Nằm mơ gì rồi à? Cô khóc suốt.” Sở Nhiễm hỏi.

Tay Thủy Tinh kéo cánh tay Sở Nhiễm “Bảo bảo của tôi đâu?”

“Phẫu thuật rất thành công, cô bây giờ có thể đi rồi.” Sở Nhiễm nói rồi dìu Thủy Tinh xuống ghế phẫu thuật.

Toàn bộ thần kinh của Thủy Tinh đứt đoạn, phẫu thuật rất thành công?

Bảo bảo của cô không còn rồi sao?

Nhưng tại sao cô 1 chút cảm giác cũng không có, cho dù là không đau, cũng phải có chút cảm giác chứ?

Cô đứng trên đất, vừa định hỏi Sở Nhiễm, liếc mắt nhìn thấy 1cục thịt máu mơ hồ trong khay.

Chân cô mềm nhũn, nếu không phải Sở Nhiễm đỡ cô, cô đã ngã trên đất rồi.

Con của cô, con của cô và Bắc Minh Phong, đã biến thành cục thịt máu.

Thần trí của cô trống rỗng, cô thậm chí không biết, bản thân được Sở Nhiễm dìu ra khỏi phòng phẫu thuật như thế nào?

“Thủy Tinh!” Bắc Minh Phong chạy đến, ôm cô gái vào trong lòng, dùng thân thể bao bọc cô, cho cô sự hỗ trợ lớn nhất.

Ánh mắt anh ta nhìn Sở Nhiễm, “ Phẫu thuật như thế nào? Sắc mặt cô ấy sao kém thế này?”

Sắc mặt trắng nhợt của cô gái, giống như chết rồi, còn có nước mắt trên lông mi cô, chỉ là nhìn cô như này, tim anh ta muốn vỡ tan rồi.

Sở Nhiễm lạnh nhạt hừ 1 tiếng “ Công tử Bắc Minh, đây là phá thai, không phải làm spa, anh cho rằng ra ngoài có thể rạng rỡ?”

Bắc Minh Phong bị cô gái làm cho nghẹn lời không nói được câu nào “Phải bồi bổ thân thể như nào? Cô viết đơn thuốc tốt nhất cho tôi.”

“Thuốc bổ không bằng thực phẩm bổ, cho cô ấy ăn nhiều thuốc bổ máu bổ khí đi, thực ra cảm giác trạng thái tinh thần của cô ấy không tốt lắm, hình như chịu đả kích gì đó, lúc tiêm thuốc mê nằm mơ, cô ấy khóc suốt.” Sở Nhiễm nói.

Tim Bắc Minh Phong như bị móng vuốt cào, đau đến không thở nổi.

“Khang Dũng, thông báo người làm trong nhà, làm thức ăn bổ dưỡng cho thiếu phu nhân! Cần đồ bổ tốt nhất!” Anh ta ra lệnh.

Người con gái trong lòng luôn trong trạng thái mất tinh thần, anh ta cũng không dám gọi cô tỉnh, chỉ sợ cô tỉnh rồi càng đau đớn.

Môi anh ta hôn lên trán Thủy Tinh, trong con mắt ánh mắt nứt ra.

“Cần đồ bổ gì? Người con gái hạ tiện, cùng người khác làm ra đứa con, phá thai còn muốn đồ bổ! Phong nhi, con thả tay cho mẹ! Mẹ không cho phép con ôm loại con gái này!” Đào Dung bực tức rống lên.

Lăng Tuyết ngọt ngào dịu dàng tay của Đào Dung “ Dì à, dì đừng tức giận, phá thai đối với phụ nữ mà nói rất đau khổ, công tử đau lòng chị cũng là có nguyên nhân.”

Đào Dung vỗ vỗ tay Lăng Tuyết “Ta phải nói con như nào mới tốt? Cô ta suýt chút nữa làm con bị sảy thai, con còn thay cô ta nói tốt như này? Phong nhi, con nhìn thấy rồi chứ? Con muốn lấy con dâu nên như thế này!”

Thần trí Thủy Tinh cuối cùng cũng bị âm thanh của Đào Dung và Lăng Tuyết kéo về, cô đẩy Bắc Minh Phong đang ôm cô ra, ánh mắt lạnh nhạt, giống như đang nhìn 1 người lạ.....

Chương 130

Bắc Minh Phong không phòng bị, bị Thủy Tinh đẩy ra, anh ta nhìn theo cô gái yếu đuối suýt chút ngã xuống, đưa tay dìu.

“Thủy Tinh, anh ôm em đi!” Tay anh đưa về phía cô gái.

Thân thể Thủy Tinh dựa lên tường, trốn tránh cánh tay của người đàn ông, giống như sợ chạm vào thuốc độc.

Mắt cô trống rỗng không có nước mắt, chỉ là lạnh lùng đến mức làm cho người ta thấy đáng sợ.

“Dựa theo quy định ban nãy, tôi phá thai rồi, anh nên để tôi đi rồi!”

Tim Bắc Minh Phong ngạt thở “Anh nói rồi, anh tin đứa bé là của anh, Thủy Tinh, anh không nghi ngờ em, chúng ta đi, đi biển Aegean, qua 3 tháng chúng ta lại muốn có 1 đứa bé khỏe mạnh!”

Anh ta sẽ không để cô đi, mỗi lần cô nói rời đi, tim anh ta giống như bị nguwoif ta móc trống vậy.

“Công tử Bắc Minh sẽ không phải chơi không nổi chứ? Lời mình nói ra cũng có thể nuốt lời?” Thủy Tinh hỏi.

“Anh không có nuốt lời, anh vẫn luôn nói với em, e phá thai xong chúng ta rời khỏi đây!” Lời của Bắc Minh Phong từ cổ họng thốt lên.

Thủy Tinh cười lạnh thành tiếng “Dì, con trai dì còn bám lấy tiện nhân con không buông, đây là con trai ngoan mà dì dạy dỗ! Như này so với tiện nhân con còn đê tiện hơn, dì nói có phải không?”

Đào Dung bị chửi thiếu tí bị bệnh tim “Phong nhi, mẹ không cho phép con bám lấy nó, nó có gì tốt? Con bây giờ cùng nó li hôn, cùng Lãnh Tuyết kết hôn!”

“Vợ con chỉ có Thủy Tinh 1 mình cô ấy!” Bắc Minh Phong gào lên.

Sắc mặt Lăng Tuyết lập tức khó nhìn đến cực điểm, Bắc Minh Phong vẫn không thả cho Thủy Tinh đi, thậm chí bị người đàn ông của Thủy Tinh chặn ở ngoài bệnh viện, Bắc Minh Phong đều cầu xin Thủy Tinh ở lại.

“Bắc Minh Phong, anh còn dám hèn hơn nữa không? Bị người ta cho đội mũ xanh, còn bám lấy người ta không buông?” Thủy Tinh cố ý nói.

“Anh biết, em là cố ý làm anh bực mình, em và George không có bất kỳ quan hệ gì! Chính miệng em thừa nhận!” Bắc Minh Phong gầm lên.

“Đó là tôi lừa anh! Anh không nhìn ra sao?” Tay Thủy Tinh dựa vào trên tường, từng bước hướng theo cửa đi ra, không cần biết như nào, ngay cả khi thừa nhận bản thân cùng người đàn ông khác thân thiết, cô cũng bắt buộc rời khỏi Bắc Minh Phong!

Bắc Minh Phong đi theo sau cô, “Đó không phải là thật, em bây giờ là cố ý lừa anh! Thủy Tinh, chúng ta không cãi nhau nữa, chúng ta còn nhiều thời gian, có thể sống cuộc sống của chúng ta, có thể sinh 1

đàn con.”

Anh ta khổ sở van nài, nhưng không dám động vào cô, rõ ràng anh ta biết mình đúng, đứa bé uống qua thuốc khẳng định không khỏe mạnh, cho dù giữa bọn họ không có George, anh ta cũng sẽ không đồng ý Thủy Tinh sinh đứa bé mà uống qua thuốc. Nhưng chính thời khắc này, anh ta lại cảm thấy mình như tội nhân lớn nhất thế gian.

Thủy Tinh không thèm để ý người đàn ông đằng sau, cô từng bước đi đến cổng khoa nội trú, mắt liền thấy George đứng chỗ cô không xa, cô muốn chạy qua đó, nhưng bị bảo tiêu của Bắc Minh Phong chặn lại.

“Thủy Tinh, em là vợ anh, em chết tâm với George đi!” Bắc Minh Phong vài bước đuổi lên, nắm lấy cánh tay cô gái.

Trong mắt anh ta đều là ánh mắt Thủy Tinh nhìn George, ánh mắt cô vẫn luôn trống rỗng, thời khắc nhìn thấy George lại rưng rờ phát ra sinh khí.

Thủy Tinh ngẩng đầu nhìn người đàn ông, 2 ánh mắt giống như 2 lưỡi dao trực tiếp đâm lên người Bắc Minh Phong.

“Hôm nay không phải anh thả tôi và George đi, thì là anh nhặt thi thể tôi, anh tự mình lựa chọn đi!”

Lời của cô gái lạnh lùng đâm vào tim, Bắc Minh Phong chỉ thiếu bị đâm nôn ra máu.

“Tại sao nhất định phải như này? Chúng ta rõ ràng có thể có con

đường thứ 3 để đi.” Anh ta ghen ngào nói.

Anh ta sắp xếp tốt mọi thứ cho cô, nhưng cô cần không phải những thứ này.

Khuôn mặt của Thủy Tinh cong lên nụ cười lạnh đáng sợ, “ Chúng ta sớm đã không có đường để đi rồi! Biết khi tôi làm phẫu thuật, tôi mơ thấy gì không? Tôi mơ thấy đứa con của tôi, là 1 bé trai rất xinh đẹp, nó đang khóc, đang trách tôi tại sao không cần nó! Bắc Minh Phong, anh nói đúng, ban này là tôi muốn chọc tức anh! Đứa con là của anh, anh có thể dùng thịt máu của nó đi làm dna.”

Cô từng chữ từng câu nói ra lời của cô, mỗi 1 từ đều giống như con dao găm găm vào tim Bắc Minh Phong.

Bắc Minh Phong đông cứng tại chỗ, anh ta rất muốn nói gì đó nhưng tim không được lời nói.

Thủy Tinh nhìn khuôn mặt người đàn ông, “Đứa bé rất giống anh, nhưng nó nhảy xuống vực thẳm. Là lỗi của tôi, tôi không có năng lực bảo vệ nó! Tôi không có cách nào tha thứ cho mình, càng không tha thứ cho anh. Nhìn thấy anh, tôi liền nghĩ đến nó, nếu có dao găm, tôi muốn giết anh, thay con tôi báo thù! Anh nói cho tôi, tôi phải như thế nào mới có thể đối mặt anh sống tiếp?”

Tay của Bắc Minh Phong nắm chặt tay Thủy Tinh không buông, anh ta rất rõ, chỉ cần anh ta buông tay, Thủy Tinh sẽ nhào vào vòng tay của George.

“Nếu như giết anh, em có thể tha thứ cho anh, vậy em làm đi!” Anh ta

đưa tay lấy ra con dao găm đang đeo, đặt vào tay cô gái.

Tay của Thủy Tinh nắm chặt con dao găm, không do dự hướng tim của Bắc Minh Phong đâm.

“A!” Đào Dung bị dọa hét to “Các người mau đi đánh chết con tiện nhân kia, cứu con trai tôi!”

Cô bị dọa run lẩy bẩy, chính mắt nhìn thấy máu từ dao găm chảy xuống, từ ngực của Bắc Minh Phong chảy ra.

Bắc Minh Phong giơ tay ngăn bảo tiêu đang xông đến, “Ai dám qua đây, tôi lấy mạng người đó!”

Tất cả bảo tiêu đều không dám động nữa, đứng nguyên vị trí nhìn 1 màn đáng sợ trước mắt.

Ánh mắt Bắc Minh Phong nhìn cô gái trước mắt, “Như này có hài lòng không? Nếu chưa hài lòng, có thể đâm sâu hơn!”

Tay anh ta nắm lấy tay Thủy Tinh, dùng lực đâm vào mình, đâm sâu vào hơn nữa.

Máu bắn tung tóe trên tay Thủy Tinh, túm lấy thần trí cô trở về, cô ngưng đọng nhìn máu tươi đó giống như máu của con cô trong khay.

Tay cô vô lực buông ra, từ tâm lòng bàn tay của người đàn ông rút tay cô về, “Bắc Minh Phong, anh chết rồi, 2 chúng ta hết nợ.”

Cô quay đầu nhìn George “Đưa em đi, bây giờ!”

“Được, anh đưa em đi!” George nói bước lớn đi tới.

Bắc Minh Phong 1 bước chặn trước mặt Thủy Tinh, anh ta muốn không phải hết nợ, nếu hết nợ rồi, bọn họ sẽ không còn liên quan nữa.

“Không được đi! Em là của anh!”

George 1 chân đạp sau lưng Bắc Minh Phong “Anh không tư cách giữ cô ấy!”

Bắc Minh Phong nghiêng người cùng George đánh nhau, dưới mắt anh ta đang vện máu đỏ, trừ phi anh ta chết, nếu không ai cũng đừng mong mang Thủy Tinh đi!

Ngực anh ta đang cắm con dao, mỗi cử động đều đau như cắt rời, anh ta đánh trả George không muốn cho George đến gần Thủy Tinh.

Đào Dung nhìn mảng máu lớn trên khoang ngực của con trai mình bị dọa đến hôn mê, Lăng Tuyết chạy vào bệnh viện gọi bác sĩ cứu anh ta.

“Đừng đánh nữa! Đừng đánh nữa!” Thủy Tinh muốn xông vào ngăn Bắc Minh Phong và George, nhưng mà vùng bụng dưới của cô từng trận đau đớn, máu theo chân cô chảy ra.

“Thủy Tinh!” Diệp Phi xuống xe liền nhìn thấy Thủy Tinh ôm bụng, 1 chân đầy máu, cô chạy qua ôm lấy Thủy Tinh.

“Các người đừng đánh nữa! Thủy Tinh xảy ra chuyện rồi!” Cô hướng 2 người đàn ông bức tức hét lên.

“Thủy Tinh!” Bắc Minh Phong quay đầu nhìn thấy cô chảy máu ngã trên đất, vứt bỏ George chạy qua, đầu óc anh ta đột nhiên đen xì, quỳ trên đất cảnh vật trước mắt đều mờ hồ.

Chương 131

“Phong tử!” Mộ Thương Nam chạy đến đỡ Bắc Minh Phong dậy, hiển nhiên Bắc Minh Phong đã không dậy được.

“Nhanh gọi bác sĩ! Anh ta thiếu máu rồi!” Anh ta hướng bảo tiêu bị dọa ngốc hét lên.

Bắc Minh Phong giơ tay từ chối y tá đến nâng anh ta đi, anh mắt tức thời nhìn khuôn mặt trắng nhợt của cô gái “Thủy Tinh! Thủy Tinh của tôi!”

Sở Nhiễm đang kiểm tra cho Thủy Tinh “Là đại xuất huyết sau phá thai. Mau đưa cô ấy tới phòng cấp cứu!”

Cô từ trong túi áo móc ra mấy viên thuốc, nhét vào mồm Thủy Tinh.

Thủy Tinh nuốt viên thuốc đắng chát, kéo tay George “Đưa em đi, em cho dù chết cũng không muốn lưu lại đây!”

Tim cô đã chết, cho dù chết rồi, cô cũng phải rời khỏi Bắc Minh Phong!

Tất cả mọi người đều nhìn theo Bắc Minh Phong, ở đây bị bảo tiêu của anh ta vây quanh, không có lời của Bắc Minh Phong, không ai có thể thả Thủy Tinh và George đi.

“Bắc Minh Phong! Anh muốn cô ấy chết sao? Nhanh chóng thả cô ấy đi! Cô ấy huyết huyết lớn, nếu không cấp cứu, sẽ chết người đó!” Diệp Phi hướng Bắc Minh Phong hét.

Bắc Minh Phong đau khổ nhắm mắt, cô ấy quả nhiên nói được làm được, nếu anh lưu lại cô thì nhất thi thể cô!

Tay anh ta vầy vầy, biểu thị người của mình thả cho đi, anh ta có thể nhìn bản thân chết, duy chỉ nhìn không được cô ấy chết!

George đánh ngang ôm cô gái lên máy bay trực thăng của anh ta, Sở Nhiễm cũng theo lên cấp cứu.

Diệp Phi muốn đi, bị tay của Mộ Thương Nam kéo lại.

“Anh đồng ý em đến thăm Thủy Tinh, không đồng ý cho em đi cùng cô ấy!” Mộ Thương Nam thấp giọng nói.

Diệp Phi hung hăng lườm người đàn ông, cô chỉ là không yên tâm Thủy Tinh, cùng lắm là Thủy Tinh khỏe rồi cô lại quay về thôi!

“Em muốn biết, Thủy Tinh ra sao?”

“Có thể bất kì lúc nào gọi điện cho Sở Nhiễm, y thuật cô ấy rất cao minh, Thủy Tinh sẽ không có chuyện.” Mộ Thương Nam đối với y thuật của Sở Nhiễm vẫn rất tin tưởng.

Anh ta quay đầu giao phó thủ hạ nâng Bắc Minh Phong tới phòng cấp cứu để cấp cứu.

Ánh mắt Bắc Minh Phong nhìn máy bay cho đến khi bay qua tầm mắt anh ta, mới vô lực hợp tác.

Thủy Tinh đi rồi, mang theo tim anh ta đi, cũng mang theo mạng anh ta đi.

Mấy bác sĩ khẩn cấp làm phẫu thuật cho Bắc Minh Phong, may mắn duy nhất đó là con dao găm của anh ta không làm tổn thương động mạch chủ của trái tim anh ta, nếu không người thật sự không cần cứu nữa.

Diệp Phi và Mộ Thương Nam ngồi ở hành lang chờ tin tức của Bắc Minh Phong, tim cô không có 1 khắc yên tĩnh, cô tra cứu 1 chút trên baidu, phụ nữ sau khi phá thai tử cung xuất huyết rất nguy hiểm, giờ phút phút đều sẽ chết người, làm không tốt còn phải cắt bỏ tử cung.

Tim cô xoắn lại thành 1 cái, cầu nguyện Thủy Tinh ngàn vạn không xảy ra chuyện.

Đào Dung cũng được bác sĩ cứu, bà ấy là vì bị kích thích mà hôn mê, chỉ cần tĩnh dưỡng là có thể hồi phục sức khỏe.

Lăng Tuyết giữ Đào Dung, ngón tay nhấn màn hình điện thoại của mình, gửi tin nhắn.

“Thủy Tinh đi rồi, tôi sắp trở thành thiếu phu nhân Bắc Minh gia rồi.”

Rất nhanh liền có 1 tin nhắn hồi âm cô ta “Tất cả của cô đều là tôi cho cô, nếu không cô chỉ là 1 cô nhi không có gì hết.”

“Tôi hiểu, tôi sẽ không quên ân đức của cô”

“Ít nói lời vô nghĩa, trông coi bên cạnh Bắc Minh Phong, phải làm như nào, tôi sẽ thông báo cho cô.”

“Ừ.” Lăng Tuyết hồi âm chữ cuối cùng, xóa hết bản ghi tin nhắn.

-

Trên máy bay, Thủy Tinh nằm thẳng trên 1 hàng ghế, máu gần như dừng rồi, Sở Nhiễm cho cô ấy uống rất nhiều thuốc.

Cô ấy cũng không hỏi cái gì là thuốc gì, bây giờ cô nhắm mắt lại là thấy cục thịt máu trong khay đó, sống không bằng chết là hàm ý gì, cô nghĩ không ai hiểu rõ bằng cô rồi.

“Cô ấy sao rồi?” George hỏi Sở Nhiễm.

“Không việc gì lớn, đứa trẻ tạm thời giữ được rồi, có điều 1 tháng này tốt nhất để cô ấy nằm trên giường nghỉ ngơi, đừng xuống đất.” Sở Nhiễm dặn dò.

“Hả? Đứa bé? Cô ấy không phải vừa phá thai xong sao?” George hỏi.

Thủy Tinh đáng lẽ nhắm mắt đột nhiên mở ra “Bác sĩ Sở, cô nói gì? Đứa bé của tôi?”

Sở Nhiễm cong khóe môi “Lúc cô tiêm thuốc mê ngủ, tôi nói với cô rồi, Mộ Thương Nam gọi điện cho tôi, nói Diệp Phi không muốn cô phá

thai. Bảo tôi giúp đỡ giữ lại đứa trẻ, có điều tình hình lúc đó, Cả nhà Bắc Minh Phong đều ở đó, tôi chỉ có thể nói cô vừa phá thai xong.”

Nước mắt Thủy Tinh rơi xuống, tay ôm lấy bụng dưới “Nói như vậy bảo bối của tôi vẫn còn?”

“Nó vẫn luôn ở đó! Ban nãy cô chịu phải đả kích mới dẫn đến triệu chứng sau phá thai, tôi cho cô uống thuốc giữ thai, bây giờ máu dừng rồi. Thuốc tiếp sau này, tôi sẽ cho người chuyển phát nhanh cho các người đến nơi ở của các người, cô uống thuốc theo đơn thuốc, đưa bé sẽ không có việc gì.” Sở Nhiệm nói.

“Được, tôi biết rồi. Cảm ơn bác sĩ Sở.” Thủy Tinh cảm kích Sở Nhiệm.

“Gửi đến lâu đài gia đình tôi, lâu đài Grand Duke of Wales rất dễ tìm.” George lộ ra tên ba mình.

Thủy Tinh nhìn George “Cái đó, George, con tôi thật sự không phải của anh, anh đừng hiểu lầm.”

Cô chỉ sợ George hiểu lầm nguồn gốc của đứa bé, mới đối tốt với cô như vậy.

George cong khóe môi, “Anh đương nhiên biết, đứa bé không phải của anh, nếu là của anh, em liền thành thánh mẫu rồi, có thể lan truyền vô tính.”

Thủy Tinh chịu đựng kéo môi, “Cho nên em không thích hợp ở nhà anh.”

“Không sao, anh có thể nói với ba mẹ anh, đứa bé là của anh. Như vậy em có thể danh chính ngôn thuận ở nhà anh rồi.” George nói ra phương án của anh ta.

“Nhưng mà không muốn lừa bọn họ. Hơn nữa chúng ta mới quen nhau mấy ngày mà thôi.” Thủy Tinh nói.

Thời gian cô và George quen nhau thật sự rất ngắn, tiếp nhận lòng tốt của George như này, cô chỉ cảm thấy có lỗi với George. Tay George xoa đầu Thủy Tinh “ Chỉ có mấy ngày, anh đã chịu không nổi nhìn thấy em đau lòng và đau khổ rồi, em nhẫn tâm để anh đau khổ sao?”

“Tôi thấy Thủy Tinh vẫn là ở nhà George tốt, dù sao cô hiện nay cần người chăm sóc.” Sở Nhiễm nói.

“Còn nữa, bên cạnh em không có đàn ông, vậy lúc em bé chào đời, em phải giải thích em bé là của ai? Nói nó là con của Bắc Minh Phong sao?” George nói.

Tim Thủy Tinh nghệt lại, cô khẳng định sẽ không thừa nhận đứa con là của Bắc Minh Phong.

Nếu như Bắc Minh Phong lựa chọn không cần đứa bé, đứa bé này cùng anh ta 1 chút quan hệ cũng không có.

Cô cảm kích nhìn George “Cảm ơn anh!”

“Em nói cảm ơn quá nhiều rồi, nhắm mắt vào cẩn thận dưỡng thai.” Tay George xoa đầu cô.

Khóe môi Thủy Tinh cuối cùng cũng cong lên 1 độ cong nhẹ, tay sờ vào bụng, luyến tiếc rời đi.

Bắc Minh Phong làm phẫu thuật mười mấy tiếng đồng hồ mới thoát khỏi nguy hiểm, trong khi phẫu thuật mấy lần bị hạ thông báo bệnh giai đoạn nguy hiểm.

Diệp Phi và Mộ THương Nam đợi Bắc Minh Phong làm phẫu thuật xong, mới rời khỏi bệnh viện, điện thoại cô vang lên 1 tiếng báo hiển thị tin nhắn, là Thủy Tinh gửi cho cô, nói với cô, cô ấy đã đến lâu đài của George xuất huyết cũng tốt, tất cả đều tốt, không cho cô thấp thỏm.

Trái tim lúng lảng của Diệp Phi cuối cùng cũng hạ xuống, bạn tốt của cô mọi thứ yên ổn là được!

Lúc Mộ Thương Nam đưa cô ra khỏi bệnh viện, nhận được điện thoại của Thiên Huệ.

Âm thanh của Thiên Huệ rất gấp gáp, giống như gào lên “Mộ tổng giám đốc, Thiên Tịnh tỉnh rồi!”

Chương 132

Đầu mày của Mộ Thương Nam nặng xuống “Thiên Tịnh tỉnh rồi?”

“Đúng vậy! Cảm tạ trời đất, Thiên Tịnh cuối cùng tỉnh rồi, ban nãy còn gọi tôi là cô! Mộ tổng giám đốc, nghe nói anh đang ở bệnh viện, Thiên Tịnh rất nhớ anh!” Thiên Huệ âm thanh kích động khó kìm xuống, bà ta cũng không nghĩ đến Thiên Tịnh tỉnh nhanh như vậy.

“Ừ, tôi lập tức đến ngay.” Mộ Thương Nam nói, kéo tay Diệp Phi đi tới phòng bệnh của Thiên Tịnh.

Anh ta đương nhiên phải đi thăm Thiên Tịnh, Thiên Tịnh tỉnh lại hoàn toàn không đúng, vượt khỏi kế hoạch của anh ta.

Tim Diệp Phi lạnh giá, Mộ Thương Nam thật tích cực, thời gian đầu tiên là đi thăm Thiên Tịnh, cô đột nhiên rất muốn cười, Thiên Tịnh có lẽ sắp bị tức điên lên rồi, chỉ là hôn mê 1 ngày, cô dâu liền biến thành cô, nhưng mà có trời biết, cô không muốn làm cô dâu của Mộ Thương Nam.

Cô đi theo người đàn ông đi vào phòng bệnh của Thiên Tịnh, Thiên Tịnh ở trên giường bệnh, nằm nửa người trên giường, trông có khí vô lực.

“Anh Thương Nam! Em rất nhớ anh!” Thiên Tịnh nhìn Mộ Thương Nam đang tiến đến, đầu cắm vào lòng người đàn ông.

Tay Mộ Thương Nam nắm bả vai Thiên Tịnh, dịu cô ta dậy, “Cảm thấy thế nào? Không thoải mái ở đâu không?”

Ánh mắt anh ta đánh giá Thiên Tịnh.

Thiên Tịnh cong cong môi, “Chỉ là toàn thân không có sức lực, chân không thể động, có điều em có thể kiên trì hôn lễ! Anh Thương Nam, em hôn mê phá hỏng hôn lễ đặt trước của Mộ gia, em bây giờ tỉnh rồi có thể kết hôn!”

Tay cô ta nắm lấy tay Mộ Thương Nam, ôn nhu nói.

Mặt Mộ Thương Nam trầm xuống lạnh nhạt “Việc hôn lễ không gấp, em cẩn thận dưỡng bệnh trước. Nhiếp Hạo, gọi bác sĩ kiểm tra cho Thiên Tịnh.”

Nhiếp Hạo nhận lệnh đi gọi bác sĩ.

Bác sĩ rất nhanh liền đến kiểm tra thân thể cho Thiên Tịnh, tất cả tư duy của Thiên Tịnh đều hồi phục bình thường rồi, chỉ là từ vùng eo trở xuống vẫn chưa hồi phục, dự tính phải hồi phục 1 thời gian mới được.

Thiên Tịnh nghe được tin tức, ánh mắt ảm đạm “Anh Thương Nam, nếu em ngồi xe lăn kết hôn, anh không để ý chứ? Hôn lễ đã trì hoãn 1 ngày rồi, không thể vì vậy mà trì hoãn thêm!”

Diệp Phi lạnh lùng cong khóe môi, hiển nhiên Thiên Tịnh còn chưa biết hôm qua cô và Mộ Thương Nam đã kết hôn, cô đứng 1 bên nhìn Thiên Tịnh như xem kịch hay, đợi xem sắc mặt Thiên Tịnh sau khi

biết.

Thiên Huệ lau nước mắt, “Thiên Tịnh, cô nói với con 1 việc, con đừng đau lòng, hôn lễ của Mộ gia là trực tiếp toàn quốc, cho nên không thể bỏ lỡ ngày.”

“Nhưng con đang hôn mê, 1 mình anh Thương Nam kết hôn như nào?” Thiên Tịnh hỏi.

“Cho nên để Diệp Phi thay thế con, con đừng lo lắng, nó chỉ là thay thế con 1 chút, con tỉnh rồi, nó sẽ cùng Mộ tổng giám đốc ly hôn, con vẫn là thiếu phu nhân của Mộ gia!” Thiên Huệ nói.

Mặt Thiên Tịnh quả nhiên 1 mảng trắng bệch, giống như bị sét đánh ngơ ngác ở đó “Cô nói Diệp Phi và anh Thương Nam kết hôn rồi?”

“Chỉ là thay thế con, con đừng nghĩ nhiều!” Thiên Huệ nói.

Ánh mắt Thiên Tịnh sắc bén, gào lên nhìn Diệp Phi “Cô cuối cùng giành được vị trí như ý nguyện rồi? Cô quả độc ác, để giành vị trí chỉ họ mình, cô đẩy tôi bị xe đâm, đâm tôi hôn mê!”

Diệp Phi, tôi thật muốn moi tim cô ra để xem xem, tim cô rốt cuộc có phải màu đen không?”

Nước mắt cô ta thuận theo mắt mình lăn xuống, giống như chịu hết oan ức của thiên hạ.

“Ta cũng muốn moi tim của cô ta ra xem xem! Diệp Phi, Thiên Tịnh tỉnh rồi, chỉ điểm cô đẩy nó đâm xe, cô còn gì ngụy biện nữa.” Liễu

Họa đẩy cửa tức gào lên tiếng, quả nhiên là Diệp Phi hại Thiên Tịnh.

Mắt Diệp Phi ép xuống dài hẹp, nếu có video giám sát có Thiên Tịnh, cô có nói gì đều sẽ không có người tin cô!

“Tôi không đẩy chính là không đẩy, ai nói dối, người đó ra cửa bị xe đâm chết! Còn nữa, là các người ép tôi và Mộ Thương Nam kết hôn, bây giờ phản ngược lại vu hại tôi giành vị trí của chị họ? Nào các người đều có lỗi sao? Sợ tôi thượng vị Mộ Thương Nam như vậy, các người hôm trước đừng ép tôi gả cho Mộ Thương Nam.” Cô la hét nói.

Cô không sai, sẽ không sợ những người này vu hại cô!

Tim Liễu Họa ghen lại, “Cho cô gả cho Thương Nam, là muốn giữ cô bên cạnh Thương Nam trừng phạt cô!”

“Cũng là nói, bà thừa nhận là các người ép tôi gả cho Mộ Thương Nam? Nếu đã như vậy, thì thu lại lời nói tôi thượng vị Mộ Thương Nam! Nếu không, tôi kiện các người tội phỉ báng!” Ngực khí của Diệp Phi bao phủ ý phẫn nộ của cô.

Liễu Họa bị hỏi không nói thành lời, 1 hơi kìm nén trong lồng ngực, “Nếu như cô nói là chúng tôi ép cô gả cho Thương Nam, bây giờ cô liền cùng Thương Nam ký tên ly hôn!”

“Cầu còn không được! Mộ tổng giám đốc, phiền ngài gọi người của cục dân chính đến đây 1 chuyến, chúng ta làm chứng nhận ly hôn.” Diệp Phi hướng Mộ Thương Nam cong môi cười vô hại.

Sắc mặt Mộ Thương Nam đen xì đến cực điểm, người con gái đáng

chết, cầu còn không được cùng anh ta ly hôn, anh ta phí bao nhiêu tâm tư như vậy cùng cô kết hôn, kết quả cô mong được cùng anh ta ly hôn!

“Tai nạn xe của Thiên Tịnh còn phải điều tra rõ ràng, hơn nữa tôi mới kết hôn hôm qua, hôm nay liền ly hôn, thể diện của Mộ gia chúng ta để ở đâu?” Mộ Thương Nam lạnh lùng nói.

Liễu Họa mím môi thành đường thẳng, hôn lễ long trọng ngày hôm qua, tin tức vẫn chưa từ đầu đề tin tức hạ xuống, hôm nay lại truyền ra ly hôn, Mộ gia đích thực mất mặt.

“Thiên Tịnh, con yên tâm, đợi Thương Nam điều tra rõ ràng việc đâm xe của con, nhất định sẽ đưa người hại con vào trong tù, đến lúc đó bồi thường cho con hôn lễ hoành tráng hơn.” Bà ta an ủi Thiên Tịnh.

“Dì à, chính là Diệp Phi đẩy con, con có thể làm chứng! Đúng rồi, camera ở trên đường chắc có ghi lại, có thể thấy cô ta đẩy con!” Thiên Tịnh nói.

Lúc cô ta kéo tay Diệp Phi, cố ý chú ý đến camera trên đường, cô ta cố ý dùng thân thể chắn 1 phần của cô ta và Diệp Phi, camera không nhìn được cô ta kéo tay Diệp Phi, chỉ có thể thấy cô ta hướng về đằng sau ngã xuống, đâm vào xem ô tô.

Đúng lúc cô ta đang đâm xe mới buông tay Diệp Phi, như vậy xem, hoàn toàn có thể xem thành Diệp Phi đẩy cô ta bị đâm xe.

“Thương Nam, con mau điều tra rõ ràng, mau chóng lấy Thiên Tịnh qua cửa!” Liễu Họa cũng con trai mình nói.

Mộ Thương Nam gật đầu, “con biết, con đưa Diệp Phi về trước.”

Ngón tay anh ta nắm lấy tay Diệp Phi, mang theo Diệp Phi ra khỏi phòng bệnh.

Sắc mặt cô gái trắng bệch, anh ta muốn cô mau chóng rời đi.

Diệp Phi đi trong ánh mắt sắc bén của Thiên Tịnh, cô ra ngoài phòng liền hất tay người đàn ông ra.

“Anh muốn điều tra thì điều tra nhanh, còn có điều tra tôi cũng không lờ dờ việc cùng anh làm thủ tục ly hôn! Chúng ta bây giờ liền ly hôn!”

Trong tim cô như nhét đầy đá, cộm lên làm cô khó chịu, nếu anh ta đã tin lời của Thiên Tịnh, muốn điều tra cô, vậy thì cô và anh ta không còn gì để nói rồi.

Cô mới không thêm vị trí thiếu phu nhân Mộ gia, ai muốn làm người đẩy làm!

Môi Mộ Thương Nam co rút, thật lòng 1 phút cũng không muốn lờ dờ cùng anh ta ly hôn?

“Em muốn cùng anh ly hôn như vậy? Ly hôn sau đó thì sao? Đi tìm Cung Trạch Vũ sao?” Anh ta hỏi.

Môi Diệp Phi cong cong, khuôn mặt nhỏ căng lên, đối chất với người đàn ông “Tôi đương nhiên tìm anh ấy, anh ấy vốn là chồng sắp cưới của tôi, không phải anh sắp đặt bọn tôi, bọn tôi đã đính hôn rồi!”

Chương 133

Mộ Thương Nam khước môi hung hăng vừa kéo, nhìn cô gái nói muốn gả cho Cung Trạch Vũ, anh chỉ muốn giày vò các kiểu để cho cô biết ai mới là người đàn ông của cô!

“Còn muốn chạy? Không dễ dàng như vậy đâu. Chuyện của Thiên Tịnh còn chưa làm rõ thì em cứ ở đây cho anh!”

Anh lạnh giọng nói. Chuyện Thiên Tịnh nhất định anh phải làm rõ ràng. Không phải làm rõ chuyện ai đẩy Thiên Tịnh mà là làm rõ chuyện tại sao Thiên Tịnh lại tỉnh được. Anh rõ ràng đã ra lệnh cho Sở Nhiệm, nếu không có lệnh của anh thì không được cho Thiên Tịnh tỉnh lại.

Khuôn mặt của Diệp Phi trầm xuống. Xem ra nếu không tổng cô vào tù, Mộ Thương Nam sẽ không bỏ qua.

“Anh nhanh lên một chút. Tôi không có thời gian lãng phí với anh!” Cô nói, sải bước đi qua người anh.

Cô còn muốn học đại học, không có thời gian dây dưa với Mộ Thương Nam về chuyện của Thiên Tịnh.

Mộ Thương Nam đuổi theo bước chân cô. Ánh mắt anh hung hăng nhìn bóng dáng cô. Ở bên anh thì lãng phí thời gian, thế ở bên Cung Trạch Vũ thì sao?

Tức giận nghẹn lại trong ngực, thiếu chút nữa khiến anh bị nội thương. Anh sẽ điều tra rõ ràng chuyện này, không nhưn để Thiên Tịnh đến từ đâu thì quay về đó, mà còn phải để cô biết được thân phận của mình.

Chỉ là bây giờ còn chưa phải lúc. Bên cạnh Diệp Phi có quá nhiều người không rõ thân phận. Anh lo lắng những người này sẽ nhắm vào tài sản của nhà họ Thiên.

Trước khi anh có thể chắc chắn được sự an toàn của Diệp Phi, anh sẽ không công khai thân phận của cô.

Trong phòng bệnh, Liễu Họa vẫn luôn an ủi Thiên Tịnh, để Thiên Tịnh không cần lo lắng, Mộ Thương Nam rất nhanh sẽ điều tra được chân tướng sự thật và kết hôn với cô ả.

Thiên Tịnh không thể làm điều gì khác hơn là đồng ý với Liễu Họa, khuyên bà chú ý nghỉ ngơi. Ắ cố gắng diễn tròn vai dịu dàng hiền thực, khiến cho Liễu Họa khen không ngớt.

Thiên Huệ tiến Liễu Họa, xoay người trở lại bên cạnh Thiên Tịnh: “Con yên tâm đi, Diệp Phi rất nhanh sẽ bị đá ra khỏi nhà họ Mộ.”

“Bị đá ra khỏi nhà họ Mộ?” Thiên Tịnh cười lạnh ra tiếng “Sự tình không đơn giản như dì nghĩ đâu, có người hại con!”

“Dì biết mà, là Diệp Phi hại con. Chúng ta lần này đều có nhân chứng, vật chứng. Diệp Phi không muốn ngồi tù cũng khó. Dì sẽ để Liễu Họa giám sát Mộ Thương nam làm chuyện này.” Thiên Huệ nói.

Thiên Tịnh nhướn đuôi lông mày: “Con không nói đến nó! Con tóm lấy tay nó giả vờ như nó đẩy con té ngã. Hơn nữa, con thấy tốc độ của lái xe cũng không nhanh. Lúc con bị tông xe, không hề có vấn đề gì, con giả chết thôi. Chỉ là muốn Diệp Phi vào tù. Đến phòng cấp cứu con vẫn còn tỉnh táo, nhưng cấp cứu một lúc liền hôn mê, từ lúc đấy không hề tỉnh lại nữa. Dì nói xem ai hại con đây?”

Kế hoạch đã được sắp đặt sẵn đều bị phá hỏng vì cô ta hôn mê, lại còn phá hỏng cả hôn lễ của cô ta và Mộ Thương Nam.

Thiên Huệ ngây ngẩn cả người: “Cái gì cơ? Lúc con vào phòng cấp cứu, con vẫn tỉnh sao? Chẳng lẽ Diệp Phi thông đồng với bác sĩ ở đây?”

Người bà nghĩ tới đầu tiên là Diệp Phi, ngoại trừ Diệp Phi, không một ai khác muốn hại Thiên Tịnh cả.

Thiên Tịnh mím chặt môi: “Diệp Phi cũng không biết con còn tỉnh, hơn nữa cô ta biết Sở Nhiệm sao? Con chỉ sợ không phải là Diệp Phi, mà là Mộ Thương Nam. “

Mặt Thiên Huệ trầm xuống: “Mộ Thương Nam? Không phải nó đâu?”

“Dì đừng quên, anh ấy vẫn không muốn lấy con! Bỗng nhiên lại thoải mái đồng ý như vậy. Còn có, anh ấy và Sở Nhiệm là bạn học thời đại học.” Thiên Tịnh nói.

“Mặc kệ nó có đồng ý hay không, nó đều phải lấy con gái nhà họ Thiên. Đây là hôn ước từ trước rồi. Còn có, nó không thích con,

chẳng lẽ lại thích con tiện nhân Diệp Phi kia? Diệp Phi và Cung Trạch Vũ vẫn dây dưa không rõ! Mộ Thương Nam là con người ưa sạch sẽ, nó làm sao thích một người phụ nữ mập mờ cùng người đàn ông khác? Dì nói cho con biết, trong hôn lễ, Cung Trạch Vũ còn chạy tới kêu gào nữa đấy! Mộ Thương Nam nói, nó chính là muốn giúp con hành hạ Diệp Phi mới lấy cô ta, đem cô ta giữ ở bên người. Con cứ yên tâm đi, người Mộ Thương Nam yêu nhất chính là con.” Thiên Huệ nói.

Tay bà từ ái vuốt tóc Thiên Tịnh. Con bé ưu tú như thế, Mộ Thương Nam làm sao lại không thích Thiên Tịnh, mà đi thích Diệp Phi được?

Thiên Tịnh nghe Thiên Huệ nói cũng có chút rung động. Cô ả ngẩng cao đầu, cũng cảm giác mình mạnh hơn Diệp Phi nhiều.

Dường như cô ả không tìm được lý do Mộ Thương Nam thích Diệp Phi!

“Thì ra anh Thương Nam nói như vậy! Ha ha, bảo sao Diệp Phi lại vội vã muốn ly hôn. Con thấy anh Thương Nam cũng hành hạ cô ta không ít đâu.”

“Đúng vậy. Nếu không ai lại ngu ngốc không chịu làm nữ chủ nhân của nhà họ Mộ mà cứ nằng nặc đòi ly hôn chứ?” Thiên Huệ nói.

Trong lòng Thiên Tịnh an tâm trở lại, môi cô ả nhếch lên cười, cứ nghĩ đến Diệp Phi bị tống vào tù, sống không bằng chết là cô ả lại thoải mái.

Trong biệt thự của Mộ Thương Nam, Mộ Thương Nam quay trở lại

liền vào thư phòng gửi tin nhắn cho Sở Nhiệm, hỏi Sở Nhiệm tại sao Thiên Tịnh lại tỉnh?

Sở Nhiệm nhìn thấy tin nhắn xong cũng cảm thấy kinh ngạc, cô lập tức nhắn lại cho Mộ Thương Nam.

“Thuốc của tôi tuyệt đối có thể khiến cho Thiên Tịnh hôn mê hơn 3 ngày, cố chờ tôi về đi.”

“Phần thân dưới của cô ta vẫn chưa hồi phục được, là tác dụng phụ của thuốc sao?” Mộ Thương Nam hỏi.

“Không phải. Tôi cho cô ta thuốc ngủ, sẽ khiến cô ta tự nhiên tỉnh, không hề có tác dụng phụ. Tình trạng như thế là không bình thường.” Sở Nhiệm đáp.

“Vậy chính là có người cho cô ta thuốc giải, chỉ là thuốc giải và thuốc ngủ có thành phần xung khắc, nên không phát huy được hết tác dụng.” Mộ Thương Nam phân tích.

“Tôi vẫn đang ở tòa thành. Chờ tôi về, tôi sẽ điều tra xem rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra.” Sở Nhiệm nhắn lại.

“Nếu hiện tại cô ta mất cảm giác nửa người dưới thì cứ giữ như thế đi, tiếp tục để cho cô ta mất cảm giác, không cần để cô ta đứng lên. Còn nữa, trong bệnh viện có nội gián, hoặc là phòng vệ quá kém. Lần trước đã để mất ca bệnh, lần này lại có người cho Thiên Tịnh thuốc giải. Người này, nhất định là người của Cung Trạch Vũ, hoặc có lẽ chính là hắn ta! Cậu phải tăng cường đề phòng! Tôi không muốn chuyện này diễn ra thêm một lần nào nữa!” Ngón tay Mộ Thương

Nam nhấn lên màn hình gửi tin nhắn.

“Cung Trạch Vũ đáng nghi nhất, cũng chỉ có hắn ta mới biết tôi cho Thiên Tịnh dùng thuốc ngủ, cũng chỉ có hắn mới có thể cho Thiên Tịnh thuốc giải.” Sở Nhiệm đáp.

“Công ty trong bóng tối chống đỡ không được bao lâu đâu. Cung Trạch Vũ cũng sắp biến mất rồi.” Mộ Thương Nam nhấn trả lời xong liền nhấn tắt màn hình.

Cung Trạch Vũ không cưới được Diệp Phi nên dùng cách này khiến anh và Diệp Phi ly hôn ư. Mối anh khế nhếch, cười nhạt. Cung Trạch Vũ đúng là đang nằm mơ giữa ban ngày!

Diệp Phi ở trong phòng chuẩn bị đồ dùng cần thiết để ngày mai đi học thì nhận được điện thoại của Cung Trạch Vũ. Anh nói cho cô biết, ngày mai cô có thể gặp anh ở trường.

“Học trưởng, ngày mai gặp.” Cô nói với Cung Trạch Vũ.

Sắp bắt đầu cuộc sống ở đại học rồi. Cô vô cùng mong chờ cuộc sống ở đại học. Chỉ ít, cô không cần phải ở trong nhà của Mộ Thương Nam nữa rồi, ở trường học có khu ký túc xá.

Cô thu dọn xong đồ đạc của mình, đem hành lý kéo xuống lầu, đặt ở cửa chính, trong tay khế siết tờ giấy.

Mộ Thương Nam từ thư phòng bước ra liền nhìn thấy Diệp Phi và valy hành lý: “Em đi đâu?”

Anh lạnh giọng chất vấn.

“Ngày mai khai giảng rồi, tôi dọn đồ ra ký túc xá ở. Đúng rồi, đơn ly hôn tôi đã viết xong, đã ký tên rồi. Đơn đưa cho anh, lúc nào anh ký tên là có hiệu lực.” Diệp Phi nhét tờ giấy đơn bạc vào tay anh.

Chương 134

Mộ Thương Nam nhìn tờ giấy trong tay, trên giấy viết một câu Mộ Thương Nam và Diệp Phi tự nguyện ly hôn, Diệp Phi tay trắng ra đi. Phía dưới có chữ ký của Diệp Phi, còn có chỗ cho anh ký tên nữa.

Khuôn mặt anh đen lại đến mức tận cùng. Anh vì cô mà thiết kế hôn lễ tỉ mỉ ngàn vạn lần. Mới kết hôn được hai ngày, cô lại muốn dùng 16 chữ này đuổi anh đi à!

Cảm giác thất bại chưa từng có tràn ngập trái tim anh. Cô gái này không yêu anh, cũng chẳng thêm tiền bạc của anh!

Anh ở trong lòng cô có vị trí kém đến như vậy sao?

“Muốn ly hôn? Em coi nhà họ Mộ là vườn hoa nhà em, muốn đến thì đến mà muốn đi thì đi sao? Anh, Mộ Thương Nam lấy em làm vợ, trừ khi anh không muốn, bằng không đừng nghĩ đến rời khỏi anh!” Bàn tay anh nắm lấy cổ cô, ép cô nhìn về phía anh.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệp Phi trắng bệch: “Anh vốn dĩ đâu có yêu tôi, giam giữ tôi có nghĩa gì sao?”

“Anh là cơ quan từ thiện sao? Muốn anh thành toàn cho em và Cung Trạch Vũ? Anh đã sớm nói cho em biết, giết chết cái ý nghĩ đó đi. Anh không buông tay, em và hắn vĩnh viễn cũng đừng nghĩ sẽ được ở bên nhau.” Mộ Thương Nam hung hăng nói, xoay người đi về phía thư

phòng của mình.

“Nhiếp Hạo, tăng mạnh đề phòng, không được để Diệp Phi ra khỏi biệt thự!” Anh lạnh giọng ra lệnh.

Nhiếp Hạo nghe lệnh sắp xếp vệ sĩ bảo vệ biệt thự.

Diệp Phi cười nhạt. Anh rõ ràng muốn nhốt cô lại. Cô nhìn qua cửa sổ, thấy bên ngoài là một hàng vệ sĩ đứng trước cửa chính.

Ha ha, cô sẽ không bỏ đi trong buổi đêm tối thế này đâu. Ngày mai mới khai giảng, cô đợi trời sáng rồi đi.

Cô cất bước quay về phía phòng ngủ của mình, ngủ một giấc đã.

Một giấc ngủ thật ngon, Diệp Phi ngủ thoải mái. Dù sao thì Thiên Tịnh cũng đã tỉnh lại rồi. Thiên Tịnh sẽ không cam tâm để cô độc chiếm vị trí nữ chủ nhân của nhà họ Mộ đâu. Sớm muộn gì cô cũng phải rời đi. Cô cứ thế ngủ say đến mức người đàn ông đi vào phòng cô cũng không hề biết.

Mộ Thương Nam nhìn cô gái ngủ say trên giường lớn, thiếu chút nữa hộc máu. Cô ngủ rất say, mà anh thì lại bị đơn ly hôn dày vò đến ngủ không yên!

Đến ý muốn bóp chết cô anh cũng có!

Chỉ là lúc vươn bàn tay tiến về phía Diệp Phi lại biến thành vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, cúi đầu hôn lên môi cô. Môi cô như hoa hồng chớm nở, dụ dỗ anh đến hái.

Diệp Phi bị đôi môi anh ngăn chặn khiến cho cô rất khó chịu, phản kháng trong giấc mộng, kháng như nhẹ, khiến cho anh trong nháy mắt liền mất bình tĩnh.

Giây tiếp theo, Mộ Thương Nam nghiêng người đè lên thân thể của cô. Vốn dĩ chỉ muốn vuốt nhẹ mái tóc, khuôn mặt cô, cho cô một chiếc hôn chúc ngủ ngon. Anh cạn lời với cơ thể của mình rồi. Cô giống như một loại chất độc khiến anh chỉ cần chạm vào cô liền lên cơn nghiện.

Giấc ngủ ngon của Diệp Phi bị đánh thức bởi thiếu không khí và bị cơ thể của người đàn ông đè ép nặng nề, lại còn môi lưỡi cường thế xông vào nữa.

Mở mắt liền thấy một người đàn ông đang nằm trên người mình: “Mộ Thương Nam! Anh đi ra ngoài!”

Mộ Thương Nam vừa mới xâm nhập thoải mái, ánh mắt anh ngưng lại trên khuôn mặt cô: “Em là vợ anh, tại sao anh phải đi ra ngoài? Giấy chứng nhận kết hôn cũng viết tên em, chúng ta là vợ chồng hợp pháp. Em là vợ anh một ngày thì cũng phải làm tròn trách nhiệm của người vợ!”

Đang lúc “thoải mái” như thế này mà muốn anh đi ra ngoài thì anh bị tàn phế mất.

Môi của anh ngăn chặn miệng của cô, cự tuyệt tất cả kháng nghị, mạnh mẽ thực hiện quyền lợi và hạnh phúc của một người chồng cần có.

Diệp Phi nghiêng hàm cắn anh. Cô không thích cảm giác thể xác và tinh thần khác biệt như này. Về lý trí, cô biết mình không muốn có bất kỳ tiếp xúc nào với Mộ Thương Nam, thế nhưng thân thể lại bị anh dạy dỗ tốt, cho anh những phản ứng hoàn hảo mà một người đàn ông mong muốn.

Mùi máu tanh tràn ngập trong khoang miệng hai người. Tất cả những thoải mái và khó chịu cô đều phát tiết trên môi anh.

Mộ Thương Nam cuối cùng cũng buông tha miệng của cô, đầu lưỡi liếm máu trên miệng: “Không thoải mái sao? Thân thể của em còn đang nói với anh rằng em rất thoải mái, vẫn còn muốn nữa đấy!”

Hàm răng anh khế cắn vành tai cô như một con dã thú, muốn đem cô gái nhỏ ăn sống nuốt tươi.

Tay Diệp Phi cấu bờ vai anh, móng tay đâm thật sâu vào trong thịt. Mà anh dường như chẳng biết đau, vẫn tiếp tục làm việc mình thích.

Toàn thân cô tràn ngập cảm giác ngứa ngáy, tê tê dại dại đến mức cong cả ngón chân.

“Mộ Thương Nam! Anh là đồ khốn nạn!” Cô mắng anh.

Mỗi một câu nói của anh đều đâm vào tim cô. Trái tim và thân thể tách rời khiến cô cảm thấy vô cùng hổ thẹn.

“Anh vẫn luôn là đồ khốn nạn đấy, em cũng không phải mới biết hôm nay. Không phải có câu nói đàn ông không xấu, phụ nữ không yêu

sao? Diệp Phi, cơ thể của em đã yêu anh rồi.” Mộ Thương Nam kích thích cô. Không yêu tiền của anh, không yêu con người anh, anh sẽ để cơ thể cô yêu anh, từ đó cô sẽ chẳng bao giờ có thể rời xa được sự cưng chiều của anh nữa.

Bàn tay anh nắm chặt cầm cô, ép cô phát ra tiếng. Âm thanh của cô vây xung quanh anh, trêu chọc con tim anh ngứa ngáy, khiến anh chỉ muốn hòa nhập vào cô.

Diệp Phi xấu hổ đến mức toàn thân ửng đỏ, trong phòng tràn ngập thanh âm của cô và anh...

—

Sáng sớm, Diệp Phi giật mình tỉnh dậy.

Đi học! Cô thiếu chút nữa thì ngủ quên rồi!

Người đàn ông bên cạnh đã sớm không có ở đây nữa rồi. Lúc này chắc hẳn anh đã đến công ty họp buổi sáng. Cô chui ra từ trong chăn, đứng xuống đất. Trên người toàn những dấu vết xanh tím kinh khủng mà đêm qua anh để lại, giống như muốn đánh dấu lãnh địa vậy, tràn ngập toàn thân, thậm chí là cả bắp đùi.

Cô vô cùng kinh ngạc cảm thấy bản thân mình khô ráo thoáng mát. Tối hôm qua cô bị anh làm đến ngất đi, không nhớ rõ chuyện về sau, chẳng lẽ là anh ôm cô đi tắm?

Cô chạy ào vào phòng thay quần áo mặc đồ, cũng may không cần tắm. Chỉ cần cô nhanh một chút thì sẽ không đến muộn.

Cô mặc quần áo tử tế chạy xuống lầu, liếc mắt một cái liền thấy Nhiếp Hạo đứng ngoài cửa.

Sắc mặt của cô cứng đờ: “Hôm nay tôi khai giảng, Mộ Thương Nam không thể giam giữ tôi!”

Phản ứng đầu tiên của cô là Mộ Thương Nam ra lệnh cho Nhiếp Hạo trông chừng cô, không để cô ra khỏi nhà.

“Phu nhân hiểu lầm rồi. Tổng giám đốc để tôi đưa cô đi học đó.” Nhiếp Hạo vội vã giải thích.

Diệp Phi chỉ cảm thấy không thích ứng được. Mộ Thương Nam lại tốt bụng để Nhiếp Hạo đưa cô đi học như vậy sao?

“Đi thôi.” Cô lôi kéo hành lý, bước nhanh đi ra cửa, mặc kệ Mộ Thương Nam âm mưu cái gì. Nếu anh đã để lại Nhiếp Hạo, cô không có lựa chọn, chỉ đành để Nhiếp Hạo đưa cô đi học thôi.

Cũng may Nhiếp Hạo không hề ngăn cản cô cầm hành lý. Trong lòng cô trộm vui vẻ, hay là Mộ Thương Nam đã quên nói với Nhiếp Hạo rồi. Chỉ cần cô tới trường hoàn thành xong thủ tục ở trọ ký túc, sau này cô sẽ không phải quay về biệt thự của Mộ Thương Nam nữa rồi.

Trên xe hơi có bày một khay bữa sáng, phía trên có chân giò hun khói và cơm nắm chà bông mà cô thích ăn, còn có sữa đậu nành nhiệt độ vừa ấm, không nóng cũng không lạnh, uống rất thoải mái.

Cô không hề khách khí mà ăn hết bữa sáng. Đêm qua vận động

mạnh nên cô cần phải ăn no để khôi phục thể lực.

Ô tô trực tiếp lái vào bên trong sân trường. Diệp Phi lôi hành lý đi làm thủ tục ở trọ ký túc xá.

“Xin chào thầy, em đã làm đơn xin ở trọ trong trường. Em đến làm thủ tục ạ.” Cô nói với giáo viên phòng quản lý ký túc phụ trách hậu cần.

“Hôm nay khai giảng mới đến làm thủ tục sao? Các bạn học khác đều đã làm thủ tục từ hai ngày trước và bắt đầu vào trọ rồi.” Thầy giáo nói.

“Em biết ạ. Hai ngày này em có việc riêng gia đình nên đã làm trễ nải. Làm phiền thầy rồi ạ.” Diệp Phi khách khí nói.

“Được rồi. Ký tên ở đây rồi tôi sẽ sắp xếp phòng ký túc cho em.” Thầy giáo lôi ra một bảng biểu để Diệp Phi điền.

Diệp Phi cầm bút điền thông tin vào bảng biểu.

Thân thể mập mạp của Hiệu trưởng vừa lau mồ hôi vừa chạy đến:
“Dừng lại! Mau dừng lại!”

Chương 135

Diệp Phi kinh ngạc nhìn về phía Hiệu trưởng: “Xin chào thầy Hiệu trưởng, thầy vừa nói gì ạ?”

“Cái kia, ký túc xá đã đầy phòng rồi, không còn chỗ trống cho em nữa, vì vậy em không thể ở trọ trong ký túc xá được.” Thầy Hiệu trưởng thở hỗn hển nói.

Quả thực muốn mạng của hấn. Cái hình thể mập mạp này đã lâu lắm rồi chưa chạy bộ đâu!

“Sao ạ? Em đã làm đơn rồi! Tại sao lại không có phòng của em?” Diệp Phi hỏi ngược lại.

“Em đã làm đơn rồi, thế nhưng giường ngủ trong ký túc xá có hạn. Mọi người cũng đều làm đơn như em, nhưng các bạn đến làm thủ tục trước thì đương nhiên phải ưu tiên cho các bạn hơn chứ. Hiện tại không còn giường trống nữa rồi, học kỳ sau em lại làm đơn xin trọ đi.” Hiệu trưởng thở phì phò, chật vật nói hết toàn bộ, khẽ nháy nháy với thầy giáo quản lý ký túc.

Thầy giáo kia lập tức hiểu ý: “Đúng vậy, đúng vậy. Vừa nãy tôi quên mất, hết giường trống rồi.”

“Lần sau nhớ chú ý. Còn quên tới quên lui như thế nữa, tôi sẽ phạt anh đấy.” Hiệu trưởng nói với thầy quản lý ký túc.

“Không dám, tôi tuyệt đối khôn dám quên!” Thầy quản lý ký túc phối hợp diễn ăn ý vô cùng.

Diệp Phi khổ sở nhếch khóe môi, lôi kéo hành lý đi ra khỏi phòng làm thủ tục.

Hiệu trưởng nhìn theo bóng cô đi xa, đặt mộng ngồi trên ghế, cuối cùng cũng có cảm giác được sống lại.

Thầy giáo quản lý ký túc ân cần đưa nước cho Hiệu trưởng: “Ngài uống miếng nước ngọt giọng đi! Đã xảy ra chuyện gì sao? Ký túc xá vẫn còn giường trống mà.”

Hiệu trưởng tiếp nhận cốc nước, há miệng uống miếng nước thật to: “Nhớ kỹ cô bé này. Nếu cô bé này còn đến làm thủ tục nhận giường ký túc nữa thì cứ bảo là hết giường trống rồi. Nếu không thì chúng ta sẽ không gánh được trách nhiệm này đâu.”

Tay ông lau mồ hôi trên trán. Boss lớn đã hạ lệnh, làm sao ông dám để Diệp Phi trọ ở đây chứ.

Diệp Phi đi ra khỏi phòng làm việc liền nhìn thấy Nhiếp Hạo đang đứng ở ngoài cổng.

“Phu nhân, để tôi giúp cô cầm hành lý về đi! Cô mang theo hành lý đi học không được tiện lắm đâu!”

Diệp Phi nhếch môi, cô hiểu rồi.

Cô không thể ở trọ trong ký túc xá đều là do Mộ Thương Nam. Nếu không Nhiếp Hạo làm sao lại biết được cô không thể ở trọ trong ký túc mà chờ ở chỗ này để cầm hành lý cho cô?

Tay cô siết chặt quai hành lý, muốn nói không cần, tự mình đi ra ngoài thuê nhà trọ. Đáng tiếc Mộ Thương Nam chỉ cho cô hai mươi nghìn tệ tiền lương, cô tính qua học phí bốn năm, số tiền này vừa đủ. Tiền trên người cô còn phải giữ lại để nộp học phí, đúng thật không dám tiêu hoang một đồng nào.

Đúng là người nghèo thì chí ngắn, cô chỉ có thể giao hành lý lại cho Nhiếp Hạo, đeo cặp sách đi học.

Nhiếp Hạo lôi kéo valy, nhắn tin cho Boss lớn: “Hành lý về tay, lập tức chở về biệt thự.”

Nhiệm vụ hoàn thành, hẳn có thể đi được rồi.

Mộ Thương Nam nhắn lại: “Buổi tối đón cô ấy tan học.”

Ngày đầu tiên cô đến trường, anh vốn dĩ muốn đích thân đưa đón. Thế nhưng cả đêm qua anh khiến cô mệt đến ngất đi, anh chỉ sợ cô giận nên trước tiên không dám lộ diện, chờ cô nguôi giận rồi anh sẽ đến thăm cô.

Nhiếp Hạo lôi kéo hành lý đi ra vườn trường. Ánh sáng xuyên qua rừng cây chiếu xuống bóng lưng Diệp Phi, âm u quỷ mị.

Diệp Phi đi tới phòng học, liếc mắt nhìn thấy Thiên Tịnh ngồi trên xe lăn, không nghĩ tới Thiên Tịnh cũng đi học ngày hôm nay.

Vương Ngọc ngồi bên cạnh Thiên Tịnh, nhìn thấy Diệp Phi liền cười lạnh ra tiếng: “Mọi người ơ mau nhìn này, con tiện nhân hại chị họ mình để thay thế vị trí đã đến rồi!”

Cô ta lớn tiếng nói. Cô ta và Thiên Tịnh đã sớm loan tin tức trong trường học, để tất cả mọi người đều biết, Diệp Phi hại chị họ mình bị tông xe, là kẻ thứ ba cướp chồng của chị họ..

“Thì ra là cô ta! Ha ha, xấu hơn trong video nhiều. Bảo sao tổng giám đốc Mộ không thích cô ta.”

“Đúng vậy. Còn chẳng biết hôm đó cô ta trang điểm kiểu gì cơ!”

“Chắc là chát một tầng thạch cao, sau đó để thợ trang điểm điêu khắc mà thành.”

Không ít nữ sinh ước ao sinh đồ kị chanh chua nói. Kỳ thực, Diệp Phi không khác gì lắm so với trang điểm ngày hôm đó. Chỉ là hôm đó càng sắc nét hơn, tinh tế hơn mà bây giờ cô không hề trang điểm, chỉ rửa mặt rồi ra ngoài mà thôi.

Diệp Phi khước môi vừa kéo: “Các người có chứng cứ gì chứng minh tôi làm hại Thiên Tịnh?”

“Có nhân chứng vật chứng, cô chờ cảnh sát đến bắt đi!” Vương Ngọc nói.

“Nếu mà là nhân chứng vật chứng có thể định tội được tôi, sao bây giờ cảnh sát còn chưa bắt tôi? Vương Ngọc, cô có thể báo cảnh sát

mà!” Diệp phi nói lớn. Việc cô không làm, ai cũng đừng nghĩ vu khống cô.

Vương Ngọc bị lời nói của Diệp Phi làm cho cứng họng. Cô ta đương nhiên đâu dám báo cảnh sát, Thiên Tịnh còn chẳng dám nữa là. Cô ta muốn chết sao?

“Vương Ngọc, thôi đi. Cậu đừng làm em họ tớ khó xử nữa. Tớ nghĩ nó cũng không cố ý đâu. Cậu như thế thì người nhà họ Mộ cũng sẽ mất mặt đấy.” Thiên Tịnh lập tức đỡ lời cho Vương Ngọc.

Vương Ngọc trong nháy mắt hiểu ý: “Thiên Tịnh, cậu tốt bụng quá rồi. Chuyện gì cũng suy nghĩ cho người khác. Vừa sợ mất mặt nhà họ Mộ, lại sợ Diệp Phi bị người mắng. Cậu cam chịu như vậy, Diệp Phi cũng sẽ không nói tốt cho cậu đâu.”

Thiên Tịnh bày ra bộ dáng chịu đựng: “Dì và dượng vẫn luôn yêu thương tớ. Dù cho em họ có đối xử với tớ như thế nào thì tớ vẫn sẽ tha thứ cho nó thôi. Phi Phi, em ngồi cạnh chị đi. Em yên tâm, chị sẽ không trách cứ gì em đâu. Chỉ cần em thích, chị sẽ cho em hết.”

“Trời ạ, Thiên Tịnh thật tốt!”

“Đúng vậy, quả thực lấy ơn báo oán”

“Thiên Tịnh, cậu ngốc thế. Diệp Phi cướp người đàn ông của cậu mà cậu còn nhường cho cô ta sao?”

Trong nháy mắt, phòng học tràn ngập tiếng mắng chửi. Tất cả mọi người đều bị Thiên Tịnh mê hoặc, tức giận với Diệp Phi.

“Các cậu đừng nói thế. Phi Phi sẽ ngại đi học. Tớ chẳng cầu danh lợi, chỉ cần anh Thương Nam yêu con người tớ là được.” Thiên Tịnh giả bộ ngây thơ, tuyệt đối khiến cho tất cả mọi người đồng cảm, thương xót.

Sắc mặt của Diệp Phi đầy căng thẳng. Thiên Tịnh có lẽ học sai chuyên ngành rồi. Kỹ năng biểu diễn như thế này nên chọn khoa biểu diễn đi, có thể đoạt giải nữ diễn viên chính xuất sắc nhất của năm đấy.

Ánh mắt cô nhìn Thiên Tịnh, đi từng bước tới: “Đừng con mẹ nó giả tạo thế nữa. Nói cứ như tôi đoạt vị trí của chị ấy. Nếu chị và Mộ Thương Nam yêu nhau như thế thì chị bảo anh ta ly hôn với tôi đi. Hôm qua tôi đã viết đơn ly hôn đưa cho anh ta rồi, anh ta còn nói thế nào cũng không ly hôn đâu, còn nói phải bên tôi trọn đời trọn kiếp! Ha ha, người đàn ông chị yêu thương kia, dù có chết cũng muốn ở bên tôi đấy! Nếu chị có thể khiến anh ta ly hôn với tôi, tôi còn phải quỳ lạy cảm ơn mười tám đời tổ tông nhà chị! Không phải chị nói các người yêu nhau thật lòng ư? Nhanh gọi điện cho anh ta đi, bảo anh ta ly hôn với tôi mau!”

Cô kêu gào nói, xem Thiên Tịnh còn giả bộ kiểu gì nữa.

Khuôn mặt Thiên Tịnh dần trắng bệch, cô ta làm sao dám gọi điện thoại cho Mộ Thương Nam đây?

“Diệp Phi, cô đùa giỡn âm mưu ít thôi. Nhất định là cô đòi phân chia tài sản quá nhiều, tổng giám đốc Mộ mới không ly hôn.” Vương Ngọc lập tức nói.

“Đúng vậy. Loại con gái cơ hội này lúc nào chả nhắm vào tài sản. Nhất định là tham lam quá nên tổng giám đốc Mộ mới không thể ly hôn được.”

“Đồng ý. Chắc chắn là như thế.”

Các nữ sinh đều ồn ào nghị luận.

Diệp Phi cười lạnh ra tiếng: “Tôi viết là tôi sẽ tay trắng ra đi đấy! Một đồng tiền của Mộ Thương Nam tôi cũng chẳng thèm! Tôi chỉ cần anh ta ly hôn thôi. Thiên Tịnh, bây giờ chị có thể gọi điện thoại cho anh ta, hỏi một chút đơn ly hôn tôi viết như thế có đúng hay không rằng tôi sẽ tay trắng ra đi. Chị nói xem, một đồng tiền tôi cũng không cần mà anh ta vẫn không ly hôn là vì sao vậy?”

Ánh mắt của cô đánh ngược lại trên khuôn mặt Thiên Tịnh, tròng mắt *** muốn bắt nạt cô mà tưởng dễ à. Cô chưa bao giờ để cho bất kỳ ai ức hiếp mình hết!

Chương 136

Khuôn mặt Thiên Tịnh trắng bệch không một giọt máu. Nếu như Diệp Phi không muốn tiền mà Mộ Thương Nam còn không ly hôn, như vậy thì vì sao anh vẫn không ly hôn đây?

Đáp án tựa hồ đã được miêu tả sinh động!

Tất cả mọi người không lên tiếng nhìn Thiên Tịnh, chờ Thiên Tịnh gọi điện thoại.

“Thiên Tịnh, chị gọi điện thoại đi chứ! Làm sao lại không dám gọi vậy? Chân tình đã nói đâu rồi?” Diệp Phi ép buộc Thiên Tịnh. Có trời mới biết cô muốn ly hôn đến nhường nào. Nếu như Thiên Tịnh có thể náo loạn với Mộ Thương Nam, khiến Mộ Thương Nam ly hôn với cô, cô thực sự phải cảm ơn Thiên Tịnh.

Bàn tay Thiên Tịnh bắt đầu toát mồ hôi. Cô ta không thể gọi cho số điện thoại này của Mộ Thương Nam được. Nếu như anh cự tuyệt thì toàn bộ thể diện của cô ta coi như đi tong!

Thế nhưng từng lời của Diệp Phi như đâm vào tim ả. ả không gọi thì cũng có nghĩa là người Mộ Thương Nam yêu là Diệp Phi nên mới không ly hôn với nó, nên mới không cưới ả. ả chẳng biết nên dọn dẹp cục diện này như thế nào đây!

“Thiên Tịnh, cậu đừng nghe Diệp Phi! Tổng giám đốc Mộ nói phải giữ

cô ta lại bên cạnh để hành hạ cô ta, báo thù cho cậu! Cho nên cô ta mới muốn ly hôn đấy!” Vương Ngọc cuối cùng cũng nghĩ ra được lý do.

Thiên Tịnh thở phào, cuối cùng cũng nghĩ ra được lý do: “Chị biết anh Thương Nam thương chị, muốn báo thù cho chị. Phi Phi, về sau chị sẽ nói với anh ấy, để anh ấy mau thả em đi. Nhưng mà, lần này em thực sự quá đáng, hại chị thành người sống thực vật nên anh Thương Nam mới tức giận như vậy. Lần sau em muốn gì thì cứ thẳng thắn nói cho chị biết, chị có thể cho em thì sẽ đều cho em.”

Khuôn mặt Diệp Phi hung hăng vừa kéo. Các nữ sinh im lặng không nói gì lúc này lại bắt đầu ồn ào bàn tán rồi. Suy nghĩ của bọn họ đã bị cái có của Thiên Tịnh thuyết phục được rồi.

Bàn tay cô nắm lại thật chặt, không biết nên đáp trả lại Thiên Tịnh như thế nào, sự thực không phải là như vậy!

“Phi Phi!” Một thanh âm của người đàn ông từ phía sau Diệp Phi vọng tới.

Diệp Phi quay đầu liền nhìn thấy Cung Trạch Vũ: “Học trưởng!”

Cung Trạch Vũ sải bước đi vào phòng học. Sự xuất hiện của anh khiến cho một đám học muội sợ hãi kêu lên. Cung học trưởng nổi danh hotboy, là nam thần số một trong trường!

“Cung học trưởng, anh có thể ký tên cho em không?”

“Cung học trưởng, chúng ta chụp ảnh cùng nhé!”

Cung Trạch Vũ liếc mắt nhìn từng nữ sinh kia, đi tới kéo tay Diệp Phi: “Phi Phi, em yên tâm. Anh sẽ nghĩ cách để Mộ Thương Nam ly hôn với em. Hắn tưởng giam cầm em, uy hiếp anh. Hắn nằm mơ đi! Em chờ anh nhé!” Cung Trạch Vũ nói.

Trong nháy mắt, thần trí của tất cả mọi người lại bị lời của Cung Trạch Vũ dẫn dắt tới một hướng suy nghĩ khác.

Dường như Diệp Phi và Mộ Thương Nam kết hôn là do nguyên nhân khác, không chỉ là chuyện Diệp Phi thay thế vị trí của chị họ đơn giản như vậy.

Thiên Tịnh nghe lời nói của Cung Trạch Vũ suýt thì thổ huyết. Cung Trạch Vũ không thể nghi ngờ là đang bôi đen nói xấu Mộ Thương Nam.

Diệp Phi tâm tình thật tốt, cô gật đầu: “Em sẽ chờ anh!”

Câu nói của Cung Trạch Vũ đã thay cả vạn câu giải thích của cô đầy hiệu quả.

Cô nhìn về phía Thiên Tịnh, xem Thiên Tịnh nói như thế nào về chuyện kẻ thứ ba đòi thay thế vị trí của chị ta đây.

Nữ sinh cả lớp đều dõi ánh mắt hâm mộ nhìn về phía Diệp Phi. Một bên thì tổng giám đốc tài tử không chịu ly hôn, một bên là Cung học trưởng điên cuồng chờ đợi. Diệp Phi đúng là bao nhiêu yêu thương đều dồn hết lên người cô.

Trong phòng học, Mộ Lạc Lạc vẫn chưa từng nói gì suýt chút nữa thì giận đến phát điên. Bởi vì anh trai đã cảnh cáo cô nên cô mới không tức giận với Diệp Phi ở trước mặt tất cả mọi người, mà vẫn luôn ngồi một bên xem trò vui của Diệp Phi. Dù sao thì cô ta cũng rất sợ bị anh trai mình nhốt lại.

Thế mà cô ta lại không nghĩ tới Cung Trạch Vũ thổ lộ với Diệp Phi đâu. Người đàn ông cô yêu nhất trong cả cuộc đời này lại ở trước mặt cô mà thổ lộ tình cảm với một người con gái khác. Cô ta chỉ cảm thấy cả thế giới bỗng nhiên sụp đổ!

Ánh mắt cô ta bỗng lóe lên hung quang. Thật hối hận bản thân mình lúc đầu chỉ chụp ảnh Diệp Phi và Cung Trạch Vũ mà không giết chết Diệp Phi đi!

Nếu như có thể giết chết Diệp Phi từ lần ấy, bây giờ cũng sẽ không có phiền phức này.

Bàn tay cô ta nắm chặt thành quyền. Móng tay đâm thật sâu vào lòng bàn tay, đau đớn khiến cho lòng căm thù tự do phát triển, như một bụi gai hoang dã.

Chuông vào tiết vang lên. Cung Trạch Vũ dặn dò Diệp Phi học hành cho tốt rồi cũng trở về phòng học của mình. Anh ở nước ngoài học tập hai năm, đã sớm thi xong những môn chuyên ngành, chỉ thiếu luận văn tốt nghiệp và thực tiễn lâm sàng. Thật ra anh không cần phải đi học, nhưng anh lo lắng cho Diệp Phi nên vẫn chạy tới.

Thiên Tịnh bị Diệp Phi làm cho tức giận đến muốn chết. Vốn là muốn chèn ép Diệp Phi, thế mà lại bị Diệp Phi chèn ép lại. Cô ả ngồi bên

cạnh Mộ Lạc Lạc, đẽ thấp giọng nói: “Cung học trưởng của cậu sắp là của Diệp Phi rồi đấy!”

“Ha ha, cô ta cứ nằm mơ đi!” Mộ Lạc Lạc gầm nhẹ ra tiếng.

“Cô ta đã gả cho anh trai cậu rồi, cậu còn có thể thế nào được đây? Chẳng nhẽ cậu dám giết cô ta? Cậu không sợ anh trai cậu lại nhốt cậu à?” Thiên Tịnh cố ý gây xích mích.

Ánh mắt Mộ Lạc Lạc lóe lên sự độc ác: “Tớ dù cho có phải chết thì cũng muốn giết cô ta! Cùng lắm thì cùng nhau xuống địa ngục!”

Bỗng nhiên, điện thoại di động của cô ta rung lên, nhận được một tin nhắn. Cô ta nhìn thoáng qua tin nhắn, khóe môi mím cười đầy toan tính ác độc.

“Ha ha, không sao. Thiên Tịnh, lần này ông trời cũng giúp chúng ta.”

Thiên Tịnh không hiểu ý của Mộ Lạc Lạc: “Cái gì cơ?”

“Cậu chờ xem. Diệp Phi không sống nổi quá sáng mai đâu.” Mộ Lạc Lạc nói.

“Cậu tìm người rồi?” Thiên Tịnh hỏi.

“Không cần tìm người, sẽ có người giúp tớ. Lần này, anh trai tớ sẽ không bắt được bất cứ nhược điểm gì của tớ cả.” Mộ Lạc Lạc sắp cười ra tiếng rồi. Người này tới thật đúng lúc.

“Người nào vậy? Rất lợi hại sao?” Thiên Tịnh tò mò đến chết, rốt cục

là người nào mà có bản lĩnh lớn như vậy?

“Đương nhiên là lợi hại rồi. Cậu cứ chờ mà xem Diệp Phi chết đi!” Mộ Lạc Lạc nói.

Thiên Tịnh bỗng nhiên nghĩ tới việc then chốt: “Đúng rồi, trước khi Diệp Phi chết, hãy lấy giúp tớ một ít máu của cô ta.”

Mộ Lạc Lạc kỳ quái nhìn Thiên Tịnh: “Cậu cần máu của cô ta để làm gì vậy?”

Thiên Tịnh khó khăn lắm mới nhếch môi cười một chút: “Cái kia, tớ sợ cô ta đã chết nhưng vẫn không cam lòng mà phá hư cậu và Cung Trạch Vũ, nên tớ đem máu của cô ta, tìm người thực hiện nghi lễ khóa linh hồn cô ta lại, không để cô ta trả thù cậu.”

Mộ Lạc Lạc nghe nói mà sờn cả tóc gáy: “Còn có chuyện như thế sao?”

“Thà tin là có còn hơn! Tớ cũng là vì cậu thôi.” Thiên Tịnh cố tìm lý do.

Mộ Lạc Lạc gật đầu: “Chỉ có cậu là tốt với tớ, cái gì cũng nghĩ thay cho tớ. Sau này cậu lại tìm người làm lễ, để Cung Trạch Vũ yêu tớ nhé!”

“Được thôi! Cậu chỉ cần nhớ lấy máu Diệp Phi là được.” Thiên Tịnh nhẹ nhõm cả người, quả nhiên Mộ Lạc Lạc dễ lừa gạt vô cùng.

Một ngày học xong, Diệp Phi đi về phía cổng trường, bỗng nhiên có người tiến sát lại gần cô, đè thấp giọng nói: “Tôi có chứng cứ chứng

minh cô không đẩy Thiên Tịnh.”

Diệp Phi quay đầu nhìn về phía người kia, dường như cảm thấy quen mắt: “Anh là ai?”

“Không nhận ra sao? Tôi chính là tài xế của Thiên Tịnh hôm đó, tôi nhìn thấy tất cả sự thật. Là cô ta kéo tay cô. Cô ta có thể sử dụng thân thể để cản trở camera, thế nhưng không cản được tầm nhìn của tôi. Chỉ có tôi là thấy được chân tướng.” Anh ta nói.

Diệp Phi bắt lại cánh tay của anh ta: “Chú ơi! Tôi cầu xin chú làm chứng cho tôi, tôi sẽ cảm ơn chú lắm!”

Lòng của cô vô cùng kinh ngạc, cuối cùng cũng tìm được cách vạch trần Thiên Tịnh.

Người đàn ông chép miệng: “Làm chứng quá nguy hiểm đối với tôi. Cô không thể cảm ơn không được. Chúng ta tìm một chỗ nào đàm phán giá cả một chút đi. Đi theo tôi!”

Diệp Phi lập tức bước nhanh đuổi kịp bước chân của người đàn ông...

Chương 137

Người đàn ông dẫn Diệp Phi đi vào khu rừng kế bên trường học.

Diệp Phi cũng không sợ, dù sao cũng ở trong trường học, ở đâu cũng có người, “Ông nói đi, ông muốn bao nhiêu tiền? Tôi sẽ tìm cách kiếm đủ cho ông!”

Chỉ cần cô có thể chứng minh bản thân mình trong sạch, bao nhiêu tiền cũng được, cùng lắm thì cô đi tìm Cung Trạch Vũ mượn.

Ánh mắt người đàn ông dáo dác nhìn xung quanh rồi bỗng nhiên giơ tay hất một ít bột vào mặt Diệp Phi.

Diệp Phi ngửi thấy một mùi hương kì lạ, cơ thể cô lập tức ngã xuống.

Người đàn ông nhìn thất Diệp Phi sắp ngất đi, một tay liền bế Diệp Phi lên, đặt lên chiếc xe dọn vệ sinh kế bên, đẩy nắp xe lại rồi ngồi vào khởi động máy, ung dung lái xe ra khỏi cổng trường.

Động tác của ông ta rất nhanh, chỉ có vài giây, không ai có thể chú ý tới ông ta đặt Diệp Phi vào xe dọn vệ sinh.

Chiếc xe nhẹ nhàng chạy ngang qua người Nhiếp Hạo, chạy thẳng về hướng bờ biển.

Ánh mắt Nhiếp Hạo vẫn luôn nhìn về phía cổng trường, anh nhìn thấy

Thiên Tịnh và Mộ Lạc Lạc rồi nhưng lại không thấy Diệp Phi.

Mộ Lạc Lạc đẩy chiếc xe lăn của Thiên Tịnh đi tới, “Nhiếp Hạo, là anh tôi bảo anh tới đón chúng tôi à? Mở cửa xe rồi bế Thiên Tịnh lên xe đi.”

Cô ta ra lệnh cho Nhiếp Hạo.

Nhiếp Hạo cong khóe môi, “Xin lỗi, tổng giám đốc bảo rồi đến đón phu nhân, không phải đón cô và Thiên Tịnh.”

Mộ Lạc Lạc và Thiên Tịnh mất vài giây mới hiểu rõ, phu nhân mà Nhiếp Hạo nói là Diệp Phi, quả thực là chọc tức bọn họ, Diệp Phi có tư cách gì mà làm phu nhân chứ?

“Nhiếp Hạo, mẹ chúng tôi vẫn chưa thừa nhận Diệp Phi là con dâu của bà ấy! Anh nịnh sai người rồi!” Mộ Lạc Lạc châm chọc.

“Tôi nhìn thấy tài xế ở căn nhà cũ của Mộ gia lái xe tới rồi, mời tiểu thư!” Nhiếp Hạo làm động tác đưa tay ra mời, anh có thể nói là do boss lớn của anh bảo anh gọi Diệp Phi là phu nhân được không?

Mộ Lạc Lạc liếc xéo Nhiếp Hạo một cái, đẩy Thiên Tịnh ngồi lên xe của nhà cũ Mộ gia, đương nhiên chiếc xe này không hào nhoáng bằng xe của Mộ Thương Nam, xe của Mộ Thương Nam là được đặt riêng, mấy chục triệu một chiếc, còn chiếc xe này chỉ vừa chục triệu thôi.

Nhiếp Hạo không nhìn lấy Thiên Tịnh và Mộ Lạc Lạc một cái, anh càng đợi càng sốt ruột, những người không sống trong trường học đa

phần đều về hết rồi, chỉ không nhìn thấy Diệp Phi thôi!

Anh sai bước vào phòng học và ký túc xá trong trường để tìm Diệp Phi, chỉ sợ trường học lại làm thủ tục ở ký túc xá cho Diệp Phi, nhưng đi tìm một vòng đến bóng của Diệp Phi cũng không tìm ra.

Hiệu trưởng biết phu nhân của tổng giám đốc mất tích thì phát động cả trường đi tìm, còn lấy băng ghi hình trong trường ra điều tra, nhưng mà trong băng ghi hình chỉ có đoạn ghi hình Diệp Phi đi ra khỏi tòa nhà lúc tan học thôi, không có đoạn băng cô đi ra khỏi cổng trường, cũng có nghĩa là, Diệp Phi khẳng định chưa rời khỏi trường học!

Nhưng kì lạ là không thấy người đâu nữa!

Nhiếp Hạo chỉ đành báo cáo với Mộ Thương Nam, Diệp Phi mất tích rồi, Mộ Thương Nam lái xe thẳng đến trường học, đích thân tìm người!

-

Đầu Diệp ong ong, ý thức trong đầu cô rời rạc lúc có lúc không, muốn nắm cũng không nắm được, cô rất muốn mình mau tỉnh lại, nhưng mà giống như bị bóng đè vậy, càng muốn tỉnh lại càng không tỉnh được.

Trong đầu cô hiện lên rất nhiều chuyện lúc nhỏ, giống như đèn kéo quân vậy.

Một cậu trai còn đẹp hơn cả con gái đi đến trước mặt cô, vênh mặt nói, “Diệp Phi, cô chính là Diệp Phi à? Thật xấu xí! Còn không xứng

làm người hầu của tôi nữa!”

Cô gái nhỏ bé nhìn chăm chăm vào cậu trai đột nhiên xuất hiện trước mặt mình với gương mặt xem thường, “Ai thèm làm người hầu của cậu? Cút!”

Cô bướng bỉnh đá vào ống quần tay thẳng tắp của cậu, khiến chiếc quần sạch sẽ của cậu dính một vết đen xỉ.

Ngũ quan trên gương mặt cậu trai đột nhiên nhả lại, “Diệp Phi, tôi phải về nước rồi, món nợ này tôi sẽ tính với cậu!”

“Ha ha,” Diệp Phi khinh thường cậu con trai cao hơn cô cả cái đầu, họ đều là cô nhi ở lại trong trường học, đều là những đứa trẻ mà bố mẹ không cần, cô không tin cậu ta có thể về nước.

Nhưng mà cậu con trai này thật sự đi rồi, ngời máy bay trực thăng về nước, cô nhớ lúc cậu ta sắp đi còn dùng ánh mắt hung hăng nhìn cô lần cuối.

“Diệp Phi, cậu chính là Diệp Phi?”

Giọng nói của người thanh niên xuất hiện bên cạnh cô như giấc mơ, chỉ là âm thanh của anh không còn là giọng của cậu thanh niên nữa, mà là giọng của người đàn ông.

Diệp Phi chỉ cảm thấy loại thuốc mê này quá lợi hại, có thể khiến người trong giấc mơ của cô trưởng thành!

Cánh tay cô đột nhiên đau, giống như bị kim chích vào.

Đau đớn kích thích thần kinh của cô tỉnh dậy, cô mở to mắt, muốn xem xem rốt cuộc là chuyện gì, nhưng mà cô cố gắng hồi lâu, chỉ có thể nhìn thấy một hình bóng mờ ảo.

Cánh tay cô bị người khác đặt xuống, cô cũng theo đó mà chìm vào hôn mê.

Không biết lại ngủ trong bao lâu, cuối cùng cô cũng tỉnh dậy từ trạng thái mê man, cô mở to mắt thì nhìn thấy bản thân giống như đang ở trong một nhà kho.

Cô ngồi dậy, quan sát xung quanh, ở đây rất thấp, chỉ có thể treo một ngọn đèn, tiếng sóng biển vang lên khắp xung quanh cô, mặt đất còn lầy lội dầy dột.

Thuyền? Cô nhanh chóng hiểu ra một chuyện, bản thân mình đang bị nhốt trong kho hàng trên một chiếc thuyền!

Là người đàn ông kia đã bắt cô, sau đó vứt cô ở đây!

Tại sao người đàn ông đó muốn hại cô?

Cô chạy đến cửa kho hàng, cửa kho hàng đã bị khóa rồi.

Nếu như người đàn ông đó hại cô, thì giọng nói của người đàn ông khác mà cô nghe thấy là thế nào?

Không lẽ cô nảy sinh ảo giác?

Nhưng nếu là ảo giác, thì âm thanh đó cũng có phần rõ quá!

“Người đâu! Thả tôi ra! Mở cửa! Các người là ai, tại sao muốn hại tôi?” Diệp Phi đập tay vào cửa sắt gọi lớn.

Tiếp theo giọng nói của cô là tiếng bước chân của đàn ông truyền từ hành lang.

“Tỉnh nhanh như vậy sao?” Người đàn ông cười lạnh hỏi.

“Anh là ai? Tại sao muốn hại tôi?” Diệp Phi hỏi.

“Cũng có thể là cô quá đáng ghét? Diệp Phi, chúng ta chơi một trò chơi, xem xem ai thắng.” Giọng nói của người đàn ông vang lên châm chọc.

“Trò chơi gì?” Diệp Phi hỏi.

“Trò chơi xem xem cô và Mộ Thương Nam ai nhanh hơn! Cô chết nhanh hơn, hay Mộ Thương Nam tới nhanh hơn!” Người đàn ông nói.

“Anh nói gì?” Trong đầu Diệp Phi mờ mịt.

“Sắp ra biển rồi, ra tới biển thì nước sẽ tràn vào từ lỗ hổng bên dưới đáy thuyền, tôi đã tính qua lưu lượng và sức chịu lực của thuyền rồi, hai giờ sau thuyền mới chìm. Nếu như trong hai giờ đồng hồ, Mộ Thương Nam tìm được cô thì cô có thể được cứu, nếu như trong hai giờ mà anh ta không thể tới, cô sẽ chìm xuống biển sâu làm pho tượng rồi.” Âm thanh lạnh lùng của người đàn ông như đến từ địa ngục vậy.

Khóe môi Diệp Phi giật giật, trò chơi chết chóc!

Cô thật sự có chết cũng không nghĩ tới bản thân sẽ bị người ta chơi trò chơi chết chóc này, “Rốt cuộc anh là ai? Tại sao muốn hại tôi?”

“Nếu như cô có thể sống mà trở ra, tôi sẽ nói cô biết tôi là ai! Được rồi, trò chơi bắt đầu rồi, tiện thể nhắc nhở thân thiện một chút, bây giờ Mộ Thương Nam còn ở trong trường tìm cô đấy! Không biết anh ta mất bao lâu mới phát hiện cô vốn dĩ không ở trong trường nhỉ? Cô có thể đếm ngược rồi!” Người đàn ông cười lạnh rời khỏi, bước chân của anh ta càng lúc càng xa.

Diệp Phi giậm chân tức giận, cô lấy điện thoại ra nhìn một cái, phút chốc cảm thấy tuyệt vọng, điện thoại vốn dĩ không có sóng, mà Mộ Thương Nam lúc nào mới có thể phát hiện cô bị người khác bắt đi? Còn có thể đoán ra cô bị bắt đến chiếc thuyền trên biển nữa chứ?

Đây vốn dĩ là chuyện không thể nào!

Cô chỉ cảm thấy mạng sống của mình giống như đồng hồ cát, chảy xuống từng chút từng chút cho đến khi không còn gì...

Chương 138

Không biết có phải trong lúc cực kỳ nguy hiểm có thể phát huy tiềm năng của mình hay không, Diệp Phi thật sự nghe thấy âm thanh nước từ từ tràn vào thuyền, cũng có thể cảm nhận được thuyền dần dần chìm xuống.

Vị trí của cô là kho hàng, ở phía dưới boong tàu, muốn dìm chết cô thì thật quá dễ dàng rồi, nước tràn vào đầy kho hàng thì không cần đợi thuyền chìm, cô đã bị dìm chết trong kho hàng không lối thoát rồi.

Lòng cô thất lại, người đàn ông nói chuyện với cô đã đi rồi, bởi vì cô nghe thấy tiếng ca nô lái đi rồi.

Mộ Thương Nam! Lòng cô gọi tên Mộ Thương Nam, trước giờ chưa từng nhớ anh đến vậy.

Giây tiếp theo, cô khổ sở cười chế giễu mình, Mộ Thương Nam không phải thần tiên, sao anh có thể đoán được cô ở đâu chứ?

Đôi chân đột nhiên cảm nhận được nước, nước biển đã tràn vào kho hàng của cô rồi.

Chết thật! Cô la lên, cô phải rời khỏi đây, không thể chết ở nơi này được!

Cô tìm được một vật có thể sử dụng trong kho hàng, một cây gậy đập

vào mắt cô, cô bước tới cầm gậy lên, cố sức dùng lực đập vào cánh cửa, phát ra âm thanh chói tai.

Đáng tiếc cánh cửa bằng sắt, nếu không thì thật sự có thể dùng gậy đập ra từ từ.

Cô dùng gậy chọc vào khe hở ở cửa, nhưng mà khe lại quá nhỏ, gậy không thể chọc vào được, không thể cạy cửa ra được.

Sự thất bại bủa vây lấy cô, khiến cô gấp đến mức phát điên, không ai muốn chết cả, ngay cả một ngày có thể sống tốt cô cũng chưa trải qua, tại sao người phải chết là cô!

“Không cần biết anh là ai, cho dù tôi biến thành quỷ cũng không tha cho anh!” Diệp Phi tức giận rủa.

Nước lạnh đã ngập tới cổ chân, đèn trong kho đã tắt, rõ ràng phòng máy móc phía dưới kho hàng đã hoàn toàn bị ngập rồi.

Ánh mắt cô lóe lên tia nhìn tức giận, cô lúc nào cũng lương thiện, tại sao lại có nhiều người muốn hại cô như vậy, nổi uất hận vây lấy tim cô, cô thề chỉ cần cô thoát khỏi đây sẽ không để bất cứ ai ức hiếp được cô nữa!

Thời gian dần dần trôi, nước từ từ ngập qua chân cô.

Mộ Thương Nam, anh rốt cuộc đã phát hiện tôi vốn dĩ không có ở trường chưa?

Cô bất lực nghĩ, trong đầu hiện ra rất nhiều sự việc trong quá khứ của

mình, có quá khứ giữa anh và cậu trai kia, có quá khứ của cô và Cung Trạch Vũ, càng có rất nhiều chuyện quá khứ của cô và Mộ Thương Nam.

Cô biết muốn cho Mộ Thương Nam biết cô đang ở đây, chuyện này vốn dĩ là không thể nào.

Tim cô quặn thắt dữ dội, nhìn nước từ từ ngập đến đầu gối mình...

Ha ha, cô đã từ bỏ tất cả sự chống cự, bởi vì mọi sự chống cự đều là vô ích, cô không mở được cánh cửa này, đột nhiên cô phát hiện một điểm màu đỏ trong khung cảnh tối tăm.

Cô đi theo điểm màu đỏ, khỉ thật, chỗ này lại có một cái máy quay!

Là loại có pin, đem đi đâu cũng quay phim được, nhưng mà không có tín hiệu, làm sao phát đoạn ghi hình trong camera đi đây?

Diệp Phi lấy mấy cái rương chồng lên nhau rồi leo lên vị trí gần sát máy quay.

Người đàn ông ngồi trong ca nô vẫn thong thả nhìn điện thoại trong tay, nhìn Diệp Phi bị giày vò đủ kiểu trong kho hàng, anh ta cách Diệp Phi không xa.

Khóe môi anh ta cười trêu chọc, giống như đang xem biểu diễn của con thú bị nhốt.

Gương mặt của cô phóng lớn cực đại trên màn hình, anh ta biết cô đã phát hiện ra máy camera.

Ha ha, anh ta cười nhẹ, nha đầu này còn thú vị hơn lúc nhỏ nữa!

Đặc biệt là dáng vẻ ánh mắt của cô nheo lại khi nhìn vào máy quay, khiến anh ta nhìn vào lại có ham muốn muốn chinh phục.

Cô gái, cô càng lúc càng thú vị rồi! Tiếng cười thấp phát ra từ môi anh ta.

Ngón tay anh ta vuốt ve gương mặt nhỏ của cô trên màn hình, da cô rất đẹp, y như lúc cô còn nhỏ, mượt mà nõn nà như quả trứng gà vậy.

Bên phía màn hình bên kia, Diệp Phi híp mắt lại, chăm chăm vào máy quay, đã gắn một cái máy quay xài pin thì chuẩn bị sẽ dùng cho lúc nơi này mất điện rồi.

Cũng có nghĩa là người đàn ông này muốn xem tình cảnh cô chết ở nơi này.

Nói cách khác, sự giằng co khi nãy của cô đều bị người đàn ông nhìn thấy hết rồi!

Ha ha! Khóe môi cô cong lên, đặt điện thoại lên trên máy quay này, quả nhiên chiếc điện thoại của cô có một chút tín hiệu!

Thì ra cái máy quay này có chức năng phát tín hiệu, ngón tay cô chạm vào màn hình tìm số điện thoại của Mộ Thương Nam.

Người đàn ông phía bên kia màn hình bậm môi, không ngờ nha đầu này biết dùng não, lại biết lấy điện thoại mượn tín hiệu của máy quay.

Khóe môi anh ta cười lạnh, đáng tiếc tín hiệu của máy quay quá ít, anh ta đã dự kiến được vẻ mặt thất vọng của Diệp Phi một lát nữa rồi.

Diệp Phi từ từ nhúu mày lại, tín hiệu yếu quá, điện thoại cô không gọi đi được.

Chết tiệt! Cô tức giận rửa.

“Đồ chết tiệt! Có gan thì ra đây! Tôi bảo đảm sẽ đánh chết anh!” Cô lớn tiếng nói.

Âm thanh truyền từ trong màn hình ra, gương mặt của người đàn ông giật giật, mức độ liều lĩnh của nha đầu này y như lúc nhỏ, anh ta còn tưởng bao năm rồi, cuộc sống đã mài giũa cô rồi, vậy mà sự sắc sảo của cô vẫn như cũ, giống như con nhím vậy, không cho người khác đụng vào!

“Đừng vội, chúng ta còn thời gian chơi từ từ!” Khóe môi anh ta bật ra từng chữ, nhìn người khác sắp chết vẫn luôn là việc anh ta thích nhất.

Đó là cảm giác giống như Thượng Đế xem thường chúng sinh vậy, mà anh ta thì đứng ở vị trí của Thượng Đế.

Nước từ từ dâng lên, ngập qua những cái rương mà Diệp Phi đứng, mà Diệp Phi không ngừng gọi điện thoại cho Mộ Thương Nam, cho dù hy vọng xa vời thì cô cũng sẽ không từ bỏ.

Nhưng mà, trên màn hình vẫn là trạng thái gọi đi, sau đó phát ra âm thanh bị đứt đoạn, chứng tỏ điện thoại vốn dĩ không gọi được.

Nước cuối cùng đã ngập qua eo của Diệp Phi, cô biết cho dù bây giờ gọi đi được, Mộ Thương Nam đến cứu cô thì thời gian cũng không đủ!

Ánh mắt cô tức giận nhìn máy quay, “Husky! Là cậu đúng không! Đợi tôi làm quỷ sẽ tìm cậu tính sổ, để các người ra đường bị xe tông, đi thang máy bị té chết, đi đường bị ngã chết, đứng thì bị chậu hoa rơi bể đầu, uống nước bị sặc chết, hít thở thì bị bụi siêu vi PM 2.5 ngạt chết, đi máy bay thì gặp tai nạn trên không, đi tàu bị tai nạn trên biển, đi xe lửa thì trật đường ray, đi xe hơi thì xe tự bốc cháy, lên giường thì bị phụ nữ làm cho chết! Từ từ chết không cần cảm ơn! Hãy gọi tôi là Lôi Phong!” Cô nói lời chúc dài ngoằng của mình, cho dù nói hết mọi lời trù ẻo trên thế giới này cũng không trút hết được lửa hận trong lòng cô.

Gương mặt của người đàn ông bên màn hình kia đen lại, mẹ kiếp như vậy anh ta còn sống được không?

“Nha đầu thối, cô sắp chết rồi!” Anh ta la lớn, miệng cô vẫn độc địa như vậy, “Tôi không phải Husky! Cô mới là con hoang của giống Yorkshire và chó bull!”

Lòng anh ta sôi sùng sục, Diệp Phi rõ ràng có vẻ đáng một tiểu công chúa, nhưng mà bản tính lại như chó bull, quả thực đàn ông bình thường không đỡ nổi tính công kích này!

Anh ta hận không thể tóm lấy cô từ phía màn hình đánh như tử một trận!

Ánh mắt anh ta tức giận nhìn màn hình, nước đã ngập tới ngực cô rồi,

khóe môi anh phát ra lời nói lạnh lùng, “Nha đầu thối! Cô chết chắc rồi!”

Chương 139

Người đàn ông bình tĩnh đứng lên, đứng lên ngồi xuống thư giãn gân cốt trên ca nô, điện thoại di động đặt trên ghế vẫn luôn sáng đèn, ánh mắt của anh ta chăm chăm nhìn Diệp Phi, không bỏ sót bất cứ biểu hiện nào của cô.

Chỉ là cô ấy có biểu hiện tức giận, biểu hiện mắng chửi, biểu hiện muốn hủy diệt thế giới, chỉ không có một chút gì biểu hiện của sự cầu xin tha thứ mà anh ta muốn!

Cô phát hiện thấy chiếc máy ảnh và biết rằng anh đang theo dõi, tại sao cô không biết cầu xin anh tha cho mình?

Nhìn cô chết đuối, để cô hối hận đến tuyệt vọng?

Dường như nha đầu bướng bỉnh này, có lẽ cả đời cô cũng không học được cách cầu xin!

Ngón tay anh mở nút áo sơ ra, hôm nay tâm trạng tôi đang tốt, cứu cô ra, nhưng cô tỉnh dậy phải quỳ xuống cho tôi, cầu xin tôi tha thứ!

Anh ta nói với màn hình, nước đã ngập qua lồng ngực của cô ấy, còn không cứu thì cô thực sự sẽ chết!

Ngay khi anh chuẩn bị nhảy xuống biển, tiếng động cơ cấp tốc của ca nô vang lên khắp vùng biển, anh nhìn chiếc ca nô cao tốc lướt qua,

thấp thoáng có thể thấy hình dáng của người đàn ông đứng trên tàu ca nô.

Khuôn mặt anh ta sầm lại, nói, "Đi!"

Người trên tàu ca nô ngay lập tức khởi động tàu đi và nhanh chóng rời khỏi vùng biển này!

Diệp Phi hoàn toàn tuyệt vọng, nước ngập đến cổ cô, không khí càng lúc càng ít hơn, và cô biết rằng cô sắp chết đuối rồi.

Ha ha, cuối cùng cô cũng nhận ra thực tế là con người thực sự không thể tranh giành với số phận, có lẽ sự ra đời của cô có nghĩa là đời này cô đừng mong được sống yên ổn, dường như không có ngày nào cô được thuận lợi.

Khi nước ngập đến cằm, cô nhắm mắt lại và hít thật sâu vài hơi thở cuối cùng, chờ đợi cái chết mà không hồi hộp.

Nước đã ngập khắp người cô, và cô thậm chí còn thấy truyền thuyết mà trước khi người ta chết họ sẽ nhìn thấy ánh sáng trắng nữa.

Hình dáng của người đàn ông bơi đến nhà kho, có máy radar dò vị trí chính xác trên tay, mà còn là một sản phẩm chống thấm nước được đặt riêng, ngay cả khi dưới biển một vài km thì nó vẫn hoạt động bình thường, nó có chức năng nhận tín hiệu rất mạnh.

Anh ta lấy xà beng bơi đến nhà kho, chọc xà beng vào khe hở trên cánh cửa sắt, dùng lực nạy cánh cửa ra.

Tất cả các động tác đều bị cản trở bởi lực ép của nước, các cơ bắp trên cánh tay anh nổi lên cuồn cuộn, theo từng thớ thịt căng lên trên cánh tay anh, cuối cùng cửa cũng bị nạy ra.

Anh xông vào nhà kho và ôm lấy người phụ nữ nhỏ bé của mình!

Cô gái đã bị thiếu oxy đến mức nửa tỉnh nửa mê, anh cúi đầu hôn lên môi cô, truyền oxy của mình cho cô để cô thở.

Diệp Phi đang hôn mê đột nhiên cảm thấy có không khí tràn vào, cô cố gắng hút lấy không khí, như một người đói khát trong sa mạc tìm được một nguồn nước đã lâu ngày không thấy!

Cái miệng nhỏ nhắn của cô cắn vào môi anh, đòi hỏi thêm không khí, tay vòng qua cổ anh, tay quấn lấy người anh.

Đôi môi của người phụ nữ nhỏ bé mềm mại chủ động một cách không thể tưởng tượng nổi. Cô ấy chưa bao giờ hôn anh một cách chủ động như vậy, khiến anh không bình tĩnh được nữa.

Nếu không phải đang ở dưới biển, anh phải cứu cô thì anh sẽ thực sự muốn cô rồi!

Loại cảm giác được người phụ nữ nhỏ bé chủ động này quá tuyệt, anh không thể không muốn hòa làm một với cô.

Khi anh trôi lên mặt biển, cánh tay mạnh mẽ của anh nâng cô gái nhỏ lên thuyền ca nô, tư thế kiêu tráng của anh nhảy lên tàu.

"Tới bệnh viện của Sở Nhiễm!" Anh ra lệnh.

Mặc dù cô còn sống, nhưng vẫn trong tình trạng hôn mê, anh phải đưa cô đi cấp cứu.

Tàu ca nô rời động cơ rồi chạy thẳng lên bến tàu với tốc độ nhanh, nước bắn tung tóe ở phía đuôi tàu tạo thành một làn sóng dài.

Diệp Phi chìm trong bóng tối, nhưng tâm trí cô vẫn còn tỉnh táo, cô cảm thấy cánh tay mạnh mẽ của ai đó ôm cô, còn thay quần áo cho cô, cô cũng được đeo mặt nạ dưỡng khí để thở oxy.

Cô biết anh ta là ai, anh ta là Mộ Thương Nam.

Cô thực sự muốn tỉnh dậy để nhìn anh, nhưng lại sợ rằng mọi thứ chỉ là ảo giác trước khi cô chết.

Mộ Thương Nam chạm tay vào đầu cô "Tại sao cô ấy vẫn chưa tỉnh? Rốt cuộc là thế nào?"

Sở Nhiễm tháo mặt nạ dưỡng khí của Diệp Phi xuống, nhìn vào các màn hình kiểm tra ở bên cạnh giường của Diệp Phi. "Tất cả các chỉ số đã trở lại bình thường, có lẽ cô ấy đã tỉnh táo rồi, nhưng sau khi trải qua nỗi sợ hãi sâu sắc người ta sẽ có một vài ám ảnh tâm lý, có thể cô ấy không muốn tỉnh dậy. Anh để cô ấy ngủ một chút đi. Ngày mai sẽ tự điều chỉnh lại thôi."

"Tôi biết rồi, cô ra ngoài đi." Mộ Thương Nam nói.

Chỉ là làm sao anh có thể đợi đến ngày mai cô mới tỉnh chứ?

Không nhìn thấy cô mở mắt và nói chuyện với anh, trái tim anh không lúc nào ổn định được cả.

Anh cúi đầu và hôn lên môi cô, sử dụng lực của răng và môi, cố tình làm cô đau, "Nếu em không tỉnh dậy thì không chỉ hôn đâu! Anh sẽ thực hiện nghĩa vụ làm chồng của anh!"

Anh ta nói rồi nghiêng người ngồi lên, cánh tay kéo bộ đồ bệnh nhân trên người cô ra, khi này không cần phải thay cho cô, chẳng qua là anh không thích người phụ nữ của anh bị người khác nhìn thấy, phụ nữ nhìn cũng không được.

Anh sinh ra đã là một người mạnh mẽ ngang ngược, thích cảm giác độc chiếm.

Diệp Phi đã thực sự bị anh làm đau, cũng bị anh đè đến thở không nổi, quan trọng hơn là, anh còn ngoan cố muốn chuyện đó.

Mẹ kiếp, cô xem tí nữa là chết rồi, cô còn chưa sống dậy thì anh đã muốn cô rồi!

"Khốn kiếp! Anh cút xuống!" Cô mở mắt la to.

Mộ Thương Nam mỉm cười nhìn người phụ nữ bé nhỏ nằm dưới người mình. "Tỉnh rồi à? Nhưng mà anh không thích cút xuống, anh thích cút vào!"

Anh cắn nhẹ tai của cô, có một số điều bản thân anh có thể làm rất tốt mà không cần có sự đồng ý của cô.

“Đồ khốn! Tôi suýt chết, anh có biết không? Á!” Toàn thân Diệp Phi căng lại, âm thanh thoát ra từ cổ họng không kiểm soát được.

Đã bị anh “huấn luyện” nhiều lần, đã không còn đau đớn và khó chịu như lần đầu nữa, nhưng cô vẫn không thể hoàn toàn thích ứng với sự to lớn của anh.

"Anh biết, cho nên anh đang cứu em đây! Nếu không em vẫn còn trong tình trạng hôn mê, hiệu quả điều trị của anh sẽ thế nào đây? Không cần cảm ơn, là chồng của em, đây là trách nhiệm của anh!" Mộ Thương Nam nói.

Đôi môi của Diệp Phi giật giật, cô có bảo anh làm tròn trách nhiệm của mình sao?

May thay anh đã động đây thì cô cũng không thấy khó chịu nữa, "Làm thế nào anh đoán rằng tôi đang ở trong thuyền trên biển?"

Cô đã rất tò mò về điều này, quá tò mò rồi, không lẽ anh là thần? Đến việc cô ở đâu anh cũng đoán được?

"Anh lấy băng ghi hình ở trường và thấy em đi theo một người đàn ông vào rừng, và sau đó thì không có băng ghi hình của em nữa, người đàn ông đó thì lái xe dọn vệ sinh đi ra, khả năng duy nhất là em đang ở trong chiếc xe đó mới có thể thoát khỏi tất cả các máy quay giám sát để đưa em ra khỏi trường học.

Anh đã cử người đi kiểm tra những người khả nghi trên đường và theo dõi chiếc xe này, chỉ là sau đó hắn đưa em đi lòng vòng một vài nơi, còn đổi xe nữa, anh bị trì hoãn một thời gian.

Anh theo dõi chiếc xe đưa em đi, biết rằng đang đưa em đến bờ biển. Em gọi cho anh nhưng tín hiệu quá yếu hoàn toàn không thể nghe được, nhưng điện thoại của anh có thể định vị được vị trí của em thông qua tín hiệu đó." Mộ Thương Nam giải thích.

May mà nhờ có chiếc điện thoại được đặt làm riêng của anh, nếu không thì cô gái nhỏ của anh đã chết rồi!

Diệp Phi chớp mắt: "Anh đã tra ra ai là người bắt cóc tôi chưa?"

Chương 140

“Sắp tra ra rồi, nhưng mà bảo bối à, em có nghĩ bây giờ chúng ta thích hợp bàn về chủ đề này không?” Ánh mắt của Mộ Thương Nam nhìn cô một cách nóng bỏng.

Có ông trời biết bây giờ anh ta đang nhịn đến mức sắp nổ tung, anh cần sự vuốt ve của cô ngay.

Dòng suy nghĩ của Diệp Phi bị câu nói của anh làm xáo trộn, cô muốn nói với anh rằng người đó là một cậu học sinh sống trong trường tiểu học, nhưng cô không nhớ tên của cậu ta, chỉ nhớ cô ấy đã đặt cho cậu ta biệt danh là Husky!

Chỉ là bị anh hỏi như vậy, lời nói đều biến mất hết rồi.

Cô nhìn anh bực tức, "Anh nghĩ tình trạng bây giờ của tôi thích hợp làm việc này sao?"

"Sở Nhiễm nói, bây giờ em đã bình thường lại rồi, anh sẽ giúp em vận động tập thể dục, phục hồi chức năng cơ thể của em, cũng có lợi hơn cho sức khỏe của em nữa." Mộ Thương Nam nói.

Diệp Phi lần đầu tiên nghe cách hồi phục sức khỏe như vậy, trên đầu cô hiện lên mấy vệt đen, "Mộ Thương Nam, anh không phải là người đàn ông! Anh ức hiếp một người phụ nữ!"

"Em yêu à, thì ra em hoài nghi về giới tính của anh. Hãy yên tâm, anh tuyệt đối đảm bảo giới tính của anh không có trở ngại nào cả!" Mộ Thương Nam bắt đầu làm chuyện mình thích.

Cô gái nhỏ quá tươi mọng ngọt ngào, khiến anh nghiện chỉ muốn ăn hết tất cả của cô.

Diệp Phi bực bội cắn vào vai anh, nhưng Mộ Thương Nam trước giờ luôn mạnh mẽ như quái vật, đòn tấn công của cô không hề gây trở ngại cho anh.

Cô chịu đựng tất cả sự sủng ái của người đàn ông này, chỉ cảm thấy rằng mình không bị chết đuối thì cũng bị anh làm đến chết.

Sau khi vui vẻ thoải mái xong, Diệp Phi được Mộ Thương Nam bế vào nhà vệ sinh tắm, một chút sức lực cũng không còn, nhưng giống như khí huyết được lưu thông, mặt của cô đỏ bừng giống như đóa hoa được tưới mát vậy.

Sau đó, sau đó thì không có sau đó nữa, quá mệt mỏi rồi, vừa đặt đầu xuống gối thì cô đã ngủ thiếp đi, tiếp theo thì ám ảnh gì cũng không còn nữa, cô ngủ rất ngon, không biết mơ thấy gì mà đôi môi cong cong nở nụ cười hạnh phúc.

Mộ Thương Nam hôn lên môi cô, anh thích nhìn ngấm nụ cười của cô, nha đầu này cực khổ quá rồi, khiến anh đau lòng đến mức muốn đặt cô trong lòng bàn tay, nuông chiều cô hết mực.

Anh nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng, Nhiếp Hạo đang đứng bên ngoài.

"Tra ra chiếc xe là của ai chưa?" Anh lạnh lùng hỏi.

Dám hại người phụ nữ của anh, anh sẽ chém người đó ra thành trăm mảnh.

Là xe của công ty cho thuê xe, thông tin đăng ký thuê xe là giả. Công ty cho thuê không phát hiện được chứng minh thư là giả nên đã cho thuê rồi." Nhiếp Hạo nói.

Tra tới đây thì tất cả manh mối đều bị đứt.

"Lạc Lạc, Thiên Tịnh và Thiên Huệ thì sao?" Mộ Thương Nam hỏi.

"Đều đã kiểm tra, Lạc Lạc tiểu thư và Thiên Tịnh tiểu thư đều trở về ngôi nhà cũ sau giờ học, không rời đi, cũng không gọi điện thoại." Nhiếp Hạo nói.

Mộ Thương Nam nhăn trán, "Không rời đi không có nghĩa không thể sắp xếp việc này, điều tra cho tôi chiếc ca nô xuất hiện ở khu vực biển đó là của ai!"

Anh nhớ rằng vẫn còn một chiếc ca nô lái đi, nhưng trên biển không có camera giám sát, muốn điều tra xem trên biển có ca nô nào xuất hiện là rất khó.

"Vâng!" Nhiếp Hạo nhận lệnh.

Mộ Thương Nam bước ra khỏi bệnh viện, lái xe về nhà, đích thân kiểm tra Lạc Lạc và Thiên Tịnh, hai người này chỉ có thể để anh kiểm tra, không phải Nhiếp Hạo có thể kiểm tra được.

Trong căn nhà cũ của Mộ gia, Mộ Lạc Lạc thấy anh trai mình trở về, ánh mắt cô hơi kinh sợ, dù gì cũng chột dạ, cô nhìn thấy anh trai mình thì liền sợ hãi.

"Anh, anh về rồi!" Cô ngoan ngoãn nói.

"Anh Thương Nam, anh về rồi!" Thiên Tịnh điều khiển nút trên xe lăn, đi về phía Mộ Thương Nam.

Mộ Thương Nam thu ánh mắt lại, "Đưa điện thoại cho Nhiếp Hạo."

"Anh làm gì vậy?" Mộ Lạc Lạc giữ điện thoại trong tay mình không muốn đưa.

Thiên Tịnh rất thoải mái đưa điện thoại cho Nhiếp Hạo, trong điện thoại di động của cô ta không có gì cả, không sợ kiểm tra!

Mộ Thương Nam đưa tay đòi điện thoại của Mộ Lạc Lạc, "Không dám đưa cho anh à? Sợ anh nhìn thấy gì sao?"

"Em thì có gì mà sợ anh nhìn thấy chứ, nhưng đây là sự riêng tư của em!" Mộ Lạc Lạc lấy một lý do.

Mộ Thương Nam căn bản không có thời gian phí lời với Mộ Lạc Lạc, trực tiếp đưa tay lấy di động của Mộ Lạc Lạc, nhưng điện thoại cần vân tay để mở khóa.

Anh đưa nó cho Nhiếp Hạo, "Bỏ khóa đi."

Nhiếp Hạo còn là một hacker, việc này là không là trở ngại gì với anh, anh dùng một dây dữ liệu kết nối từ điện thoại di động của mình với điện thoại Mộ Lạc Lạc, thao tác một loạt chương trình từ điện thoại của mình, chỉ trong chưa tới một phút, di động của Mộ Lạc Lạc đã được mở khóa.

Anh đưa lại điện thoại cho Mộ Thương Nam.

Mộ Thương Nam lật xem thông tin của Mộ Lạc Lạc, đột nhiên nhìn thấy một cái tên, lông mày của anh nhíu lại, "Em vẫn còn liên lạc với anh ta?"

Mộ Lạc Lạc nhìn hình hiển thị của người đàn ông đó, mặt cô ta tái nhợt. "Vâng, thỉnh thoảng em có liên lạc. Em tình cờ gặp ở nước ngoài."

Nhịp tim của cô ta đập mạnh, vui mừng vì mình đã xóa tất cả ghi chép, nếu không đã bị lộ rồi

"Mộ Lạc Lạc, em không biết mối quan hệ của chúng ta với anh ta sao?" Mộ Thương Nam hỏi.

Cái tên này, thực sự suốt đời cũng không muốn nhắc đến trong gia đình này.

"Em biết mà! Nhưng anh ấy cũng người của Mộ gia! Nói gì thì cũng là cháu của ông bác, là anh họ của em. Thực ra nhà bên đó cũng nhận được sự giáo huấn rồi, tại sao còn phòng anh ấy như phòng trộm vậy?" Mộ Lạc Lạc bất bình.

"Em đã biết sự việc ban đầu rồi thì cũng nên biết ân oán giữa hai nhà chúng ta! Em lại còn liên lạc với anh ta! Ông bác vẫn còn sống, em có nghĩ rằng anh ta sẽ xưng huynh gọi muội với em sao?" Mộ Thương Nam chỉ muốn bổ não của em gái mình ra xem rốt cuộc IQ của Mộ Lạc Lạc là bao nhiêu.

Mộ gia trước giờ không có truyền thống trưởng tử kế thừa, từ thời tổ tiên đã quy định rằng chỉ có đứa cháu trai mạnh nhất mới có thể kế thừa sản nghiệp của Mộ gia! Sản nghiệp của Mộ gia chỉ có thể được thừa hưởng bởi một người và sẽ không được phân chia theo tỷ lệ.

Hoàn toàn là thắng làm vua thua làm giặc, người thua sẽ bị trục xuất khỏi đất nước, giống như lưu vong vậy, cầm một ít tiền trợ cấp rồi đi.

Sau đó, ông nội anh và anh của ông tranh giành vị trí của người thừa kế, ông nội của anh thắng, một mình được thừa hưởng sản nghiệp của Mộ gia, ông bác bị đày ra nước ngoài.

Bác của anh không phục, muốn cho nổ xe giết chết bố anh, bà nội vì cứu lấy con trai mình Mộ Thâm, mà đẩy con trai ra khỏi xe, cuối cùng Mộ Thâm sống còn bà ngoại của anh vì vậy mà qua đời.

Mộ gia không tuyên bố sự thật này với bên ngoài, luôn nói rằng bà của anh mất vì bệnh.

Đây là lý do tại sao ông nội của anh ở lại nước ngoài trong một thời gian dài sau khi bà nội của anh qua đời!

Có lẽ ông chán ghét chế độ thừa kế của Mộ gia, có lẽ ông không cách nào đối diện với con trai của mình nữa.

Tóm lại, Mộ Thành đã không về nước, cho đến trước khi Mộ Thương Nam kết hôn mới âm thầm trở lại Trung Quốc. Ông muốn gặp cháu dâu tương lai của mình.

“Nhưng mà anh họ rất tốt với em! Dù sao thì em cũng không có quyền thừa kế, em cũng không đụng vào anh ấy được!” Mộ Lạc Lạc phản bác.

Mộ Thương Nam thực sự muốn tát Mộ Lạc Lạc một cái, thật sự là quá ngu ngốc!

Bóng dáng của Mộ Thành bước xuống lầu, giọng nói già nua vang lên. “Vậy là Mộ Ly đã trở về rồi?”

"Anh ta trở về rồi. Nhiếp Hạo, khôi phục thông tin bị xóa trong điện thoại của Lạc Lạc đi." Mộ Thương Nam ra lệnh.

Chương 141

Nhiếp Hạo thao tác trên điện thoại của Mộ Lạc Lạc, dưới sắc mặt tái mét của Mộ Lạc Lạc, khôi phục lại tin nhắn đã bị xoá.

Thực ra tin nhắn đã gửi đi trên điện thoại, cho dù bị xoá, chỉ cần lọt vào tay hacker, lúc nào cũng có thể khôi phục lại, thời gian càng ngắn càng dễ khôi phục.

“Tổng giám đốc, anh xem” Nhiếp Hạo đưa điện thoại cho Mộ Thương Nam.

Mộ Thương Nam mặt biến sắc, quả nhiên đúng như anh nghĩ.

“Mộ, Lạc, Lạc” anh nhấn mạnh từng chữ từng chữ.

Sắc mặt Mộ Lạc Lạc tái mét cắt không còn giọt máu, “Em, em không có làm gì, em với anh họ chỉ nói đùa, em bị bắt nạt nên muốn anh họ giúp em trả thù. Những lời em nói là lời nói trong lúc tức giận, anh ta có thay em báo thù hay không, em cũng không biết, nếu như có làm thì cũng là việc của anh ta, không có liên quan gì đến em”. Cô vội vàng rũ bỏ tội danh của cô, cô không ngờ rằng tin nhắn có thể khôi phục. Sớm biết cô đã gọi điện thoại, gọi điện thoại ít nhất không biết được nội dung cuộc gọi, chỉ có thể tìm ra cuộc gọi đã gọi đi, cô hoàn toàn có thể nói chỉ gọi điện để hỏi thăm anh họ.

“Ông nội, Phi Phi hôm nay suýt nữa bị chết chìm trong thuyền, Mộ Ly

nhốt Diệp Phi trên thuyền, sau đó chọc thủng đáy thuyền.” Mộ Thương Nam nói.

Mặt Mộ Thành trầm lặng đến cực điểm “Đều là lỗi của ta, ta không nên để Lạc Lạc quay về, già rồi, làm việc cũng hồ đồ, chỉ đơn thuần là thương cháu gái.” Ông trách bản thân mình, già rồi nên dễ mềm lòng, ông chỉ hi vọng Lạc Lạc sẽ thật sự hối cải, nhưng cô một lần nữa lại làm ông thất vọng.

“Không phải lỗi của ông, là do Lạc Lạc quá gian xảo ngang bướng, nó đủ để có thể chết rồi” Mộ Thương Nam nói. Anh thực sự giận đến mức muốn giết em gái mình, Lạc Lạc bây giờ không còn là cô em gái đáng yêu của anh nữa, mà là loại phụ nữ động đến là có thể giết người.

“Anh, em là em gái anh, anh không thể giết em! Mẹ, mau đến cứu con với!” Lạc Lạc sợ hãi hét to.

Liễu Hoạ nghe thấy chạy đến “Xảy ra chuyện gì vậy? Thương Nam, rốt cuộc con muốn làm gì? Lạc Lạc đã làm gì mà con lại muốn giết con bé?”

Mộ Lạc Lạc kéo chặt tay mẹ, giống như giữ chặt sợi dây cứu mạng cho mình, cô nói với Liễu Hoạ những gì đã xảy ra, cuối cùng không quên nhấn mạnh, đó chỉ là những lời cô nói với Mộ Ly trong lúc tức giận, không biết rằng Mộ Ly thực sự ra tay.

Liễu Hoạ xoa đầu con gái mình “Nó nói đúng, nó không tham gia làm cùng Mộ Ly, nó chỉ là oan hận, cái này không thể xem Lạc Lạc sai. Nếu tìm, con đi tìm Mộ Ly mà tính sổ, không được động đến Lạc Lạc”.

“Mẹ, chính vì sự dung túng và yêu thương đến nhu nhược của mẹ, mới làm cho Lạc Lạc trở thành như bây giờ. Lần này con sẽ không nhân nhượng.”

Liễu Hoa ôm con gái khóc to “Nếu con dám giết Lạc Lạc, ta sẽ đập đầu chết tại đây. Con hãy chôn mẹ con ta cùng một chỗ! Thương Nam, con là con trai đẻ của ta! Con muốn đưa tang mẹ sao?”

Mộ Thương Nam mím chặt môi, ngập ngừng một lúc mới nói ra lời “không để nó chết cũng được, đưa nó sang viện tu đạo ở nước ngoài, để nó tu tâm dưỡng tính!”

Đây là điểm mấu chốt của anh, anh nhất định phải để Mộ Lạc Lạc chịu trừng phạt, hơn nữa không thể giữ Lạc Lạc ở lại đây, rồi ngu ngốc để Mộ Ly lợi dụng.

Liễu Hoa nhìn gương mặt lạnh lùng của Mộ Thương Nam, bà biết đây là quyết định cuối cùng của anh.

“Được, thế thì đưa sang viện tu đạo ở nước ngoài” bà cuối cùng cũng đồng ý.

“Mẹ, con không đi, viện tu đạo khổ lắm” Mộ Lạc Lạc nói

“Em không có sự lựa chọn. Nhiếp Hạo. Lôi đi” Mộ Thương Nam nói.

Nhiếp Hạo kéo Mộ Lạc Lạc đang ngồi lỳ trên đất dậy, dẫn cô ra ngoài.

Một chiếc siêu xe tiến đến cửa lớn biệt thự, người giúp việc đi vào

bấm báo, có một người tự xưng là đường thiếu gia đến thăm hỏi lão gia.

“Để cho cậu ta vào!” Mộ Thương Nam dặn dò, không ngờ anh chưa tìm đến Mộ Ly, Mộ Ly đã tự tìm đến rồi.

Cùng với người giúp việc chạy ra ngoài, cho Mộ Ly đi vào, bóng dáng Mộ Ly đi vào biệt thự. Anh thoát nhìn thấy Mộ Lạc Lạc bị bắt giữ.

“Anh họ, cứu, cứu em! Anh em đưa em vào viện tu đạo” Mộ Lạc Lạc đau khổ tố cáo.

Mộ Ly mang huyết thống con lai, môi đỏ tươi, làn da trắng trẻo còn mịn màng hơn cả phụ nữ, ngũ quan mềm mại đáng yêu, chỉ cần đội lên tóc giả là có thể đi thi hoa hậu thế giới. Trước nay không có cô gái nào dám chụp ảnh chung với anh, vì bị vẻ đẹp của anh chìm xuống.

“Chẹp chẹp... Chuyện gì thế này? Công chúa nhỏ của anh, em chọc giận anh em à?” Mộ Ly nói.

“Là vì, tin nhắn em gửi cho anh, tin nhắn em bảo anh giúp em giết chết Diệp Phi, bị anh em nhìn thấy rồi, nhưng đó chỉ là lời nói tức giận, không thể để việc anh làm đổ lên đầu em được” Mộ Lạc Lạc nói.

Mộ Ly khẽ cười “ Chính là lời nói tức giận, anh chỉ đồng ý để em bớt giận, anh họ không phải nghĩ là thật rồi chứ!” Mộ Ly nhìn Mộ Thương Nam, trong ánh mắt hài hước ấy có một chút bồn chột.

Mộ Lạc Lạc ngạc nhiên nhìn Mộ Ly, ngu nguội hết mức “ Không phải anh làm sao?”

“Giết người phạm pháp! Em cảm thấy anh sẽ vì em mà phạm pháp sao?” Mộ Ly nhìn Mộ Lạc Lạc cười.

Mộ Lạc Lạc thở ra một hơi, giống như vừa mới sống lại.

“Đúng vậy! Việc của Diệp Phi không có liên quan đến Lạc Lạc và Mộ Ly, Thương Nam, mẹ thấy nó chỉ là hiểu lầm, con không thể lời nói đùa ra trị tội chúng nó.” Liễu Hoa một trái tim đặt trong bụng.

Mộ Ly bước về phía Mộ Thương Nam “ Anh họ, anh nói xem?” Anh và Mộ Thương Nam đi rất gần, gần như là sát bên Mộ Thương Nam.

Giọng nói của Mộ Thương Nam từ khoé môi phát ra “ Cậu cảm thấy tôi sẽ tin sao? Cậu đang sỉ nhục chỉ số IQ của tôi đấy à?”

Anh đương nhiên không tin cái cớ của Mộ Ly, làm sao có thể trùng hợp như vậy Mộ Ly quay về Diệp Phi liền xảy ra chuyện, hơn nữa anh điều tra Thiên Tịnh, Thiên Tịnh không hề gọi qua một cuộc gọi hay tin nhắn nào, mà Thiên Tịnh tuyệt đối không có cái bản lĩnh này. Vì vậy, đáp án chỉ có một người, chính là Mộ Ly.

Bờ môi đỏ diêm dúa của Mộ Ly nở một nụ cười như quoaí vật “Nhưng như thế thì làm sao? Cho dù anh họ muốn bắt tôi và Lạc Lạc thì cũng phải có chứng cứ. Nếu như anh họ có chứng cứ, tôi sẽ tình nguyện chịu phạt.

Ánh mắt Mộ Thương Nam quyen lấy người đàn ông đang coi thường anh, muốn xé nát người đàn ông ôn hoà này ra. Từ nhỏ anh đã không thuận mắt với Mộ Ly, người đàn ông thẳng như anh, không chịu nổi

loại đàn ông như này.

“Tôi sẽ tìm được chứng cứ, Mộ Ly, cậu đừng mơ làm điều mờ ám ở nước ZH này”.

“Tôi đến nước ZH, một là để thăm ông nhỏ, hai là để du lịch, không có ý gì khác, đến tôi nhập cảnh anh họ cũng sẽ không dọa đến mức trục xuất tôi chứ? Tôi chỉ là một người đến” Mộ Ly nói.

Nhiếp Hạo ra ám hiệu với Mộ Thương Nam gật đầu một cái, anh điều tra qua chuyến bay và những người đi cùng Mộ Ly, chỉ có mỗi mình Mộ Ly đến, anh ta xách va ly và đến. Nhẹ nhàng giống như đến để du lịch.

“Là du lịch thì trung thực một chút cho tôi, bằng không tôi sẽ cho cậu hối hận đã đặt chân lên nước ZH dù chỉ một bước” Mộ Thương Nam nói.

Anh bây giờ chưa tìm thấy chứng cứ, chỉ có thể khoan nhượng Mộ Ly.

Mộ Ly bước qua người Mộ Thương Nam “Tài sản của gia đình đều để ông nhỏ thừa kế, nhà tôi nghèo lắm, không có tiền ở khách sạn, ông với anh họ không đến mức nhà cũng không để cho tôi ở đấy chứ?”

Anh cười giống như bông hoa diêm dúa trong địa ngục.

Chương 142

“Đương nhiên sẽ để cho cháu ở, cháu muốn ở bao lâu cũng được”
Mộ Thành nói.

Mộ Ly cười bước đến “Ông nhỏ, thế cháu không khách sáo nữa”

Mộ Thành dặn dò người ở đi chuẩn bị một phòng khách cho Mộ Ly, cơm bữa tối phải thịnh soạn chút, tiếp đãi Mộ Ly.

Mộ Ly theo nữ giúp việc vào phòng khách thu xếp ổn thoả hành lý của mình.

Đáy mắt Mộ Thương Nam lạnh tanh, Mộ Ly công khai phải ở nhà họ Mộ.

Liễu Hoa và Mộ Lạc Lạc đều rất vui, ít nhất Mộ Lạc Lạc bây giờ không bị đưa đi. Hai mẹ con họ xuống bếp sắp xếp bữa tối.

Chỉ có mặt của Thiên Tịnh căng ra, nếu như Mộ Ly và Mộ Lạc Lạc chỉ là đùa cợt, máu mà cô cần rốt cuộc Mộ Ly có lấy được cho cô không? Tay cô nắm lấy tay vịn của xe lăn, lòng lo sợ bất an, nếu như không lấy được máu của Diệp Phi thì di sản đó phải làm sao để lấy về tay mình? Cố ấn nút di chuyển ở xe lăn, đi về phía cuối hành lang, ở đây không có người, cô muốn yên tĩnh một chút, để nghĩ xem còn cách nào khác để lấy được máu của Diệp Phi không. Có bóng dáng một người đàn ông ép thành một cái bóng đen, cô quay đầu nhìn, liền nhìn

thấy Mộ Ly đang từng bước từng bước đi về phía cô. Cô ấn nút chạy của xe lăn đi qua người anh, nhưng chân anh lại chặn bánh xe lại, xe lăn không đi được nữa.

Cô ngược mắt nhìn Mộ Ly “Cậu làm gì vậy? Sao ngáng đường của tôi?”

Mộ Ly ép người xuống một chút, nhìn Thiên Tịnh với khoảng cách rất gần, Thiên Tịnh chỉ cảm thấy bị anh nhìn đến ngửa ngáy.

“Cậu còn nhìn tôi, tôi sẽ hét lên cậu không đứng đấy!” cô bị anh nhìn cảm thấy không thoải mái.

“Haha. Không đứng đấy. Tôi cần phải đứng đấy với cô? Nếu như tôi muốn, chỉ cần móc móc ngón tay, cô sẽ phải quỳ xuống liếm chân tôi”. Giọng nói của anh phát ra từ sâu trong yết hầu.

Thiên Tịnh tức giận đến tái mét mặt, cô lại hèn hạ đến mức quỳ xuống liếm chân anh? “Cậu đừng có mơ, tôi còn lâu mới làm thế!”

“Đừng nói lớn tiếng, đây là thứ cô cần!” Ngón tay dài của Mộ Ly lấy ra từ trong túi một ống gì đó lấp ló trước mặt Thiên Tịnh. Nó là một cái ống nhựa trong, bên trong là máu màu đỏ, ống có nắp bịt, không cần lo máu sẽ chảy ra ngoài.

Thiên Tịnh tim đập thành thịch, cô đoán ra máu này là của ai. Hoá ra Mộ Ly thật sự đã hại Diệp Phi.

Cô nhú mào “Đây là thứ gì? Cậu cho tôi xem cái này để làm gì?” Tay cô ấn nút lùi của xe lăn, lùi lại phía sau một đoạn, thay đổi hướng đi

của xe lăn và rời đi.

Anh tuyệt nhiên không cản cô lại, cho cô rời đi, chỉ là giọng nói tà khí mê hoặc vang lên như quóai vật “Hoá ra cô không cần, xem ra Lạc Lạc nhầm rồi, dù gì thứ này cũng không có chủ, tôi sẽ đem đồ nó đi”. Anh nói đồng thời mở cửa sổ ra, cầm lấy cái lọ nhỏ bằng nhựa đó, giờ tay xé cái nắp bịt ở lọ.

Thiên Tịnh trợn mắt lên nhìn động tác của anh, tim cô suýt chút nữa thì bắn ra ngoài, máu không bịt kín rất dễ hỏng, mà không có chỗ máu này, cô làm sao lấy được di sản.

Anh bình tĩnh xé băng dính ra “Bây giờ anh họ chắc chắn sắp xếp rất nhiều vệ sĩ bảo vệ bên Diệp Phi, giờ muốn lấy máu của cô ta chắc chắn là tìm đến cái chết”. Tay anh cạy nắp bịt ra, lòng bàn tay hướng xuống dưới định đổ máu đi.

“Không được!” Thiên Tịnh không kiểm soát được hét lớn, ấn nút cho xe lăn quay lại “ Tôi cần, anh đưa tôi”.

Mộ Ly lạnh lùng nhìn người phụ nữ đang đuổi đến chỗ anh “Vừa nãy không phải cô nói không phải là thứ cô cần sao?”

Thiên Tịnh nắc nhen “Cái đó, là, là tôi”

Mộ Ly dựa vào cửa sổ, nhìn mặt Thiên Tịnh coi thường “Nhưng bây giờ tôi lại không muốn đưa cho cô. Cô nói xem phải làm sao?” Anh hài hước nói, nhưng bên trong đầy sự sỉ nhục.

Môi Thiên Tịnh run run, giống như vừa tự mình tát mình.

Từ của cô như bị nhai nát trong miệng, mãi mới phát ra bốn từ “Xin anh đưa tôi”.

Tay Mộ Ly nấp chặt nấp bịt lại, lấy băng dính quấn chặt, chính là cái lúc Thiên Tịnh đưa tay ra định lấy, thì anh lại đem bỏ nó vào trong túi của mình. Nhắc chân bước qua người cô, không thèm nhìn cô lấy một cái.

Thiên Tịnh nhìn Mộ Ly đi về phòng của mình, hận đến mức tay cô nắm chặt, anh đang đùa cô sao? Cô cầu xin anh rồi, anh còn không đưa cho cô? Cô vội vàng ấn nút di chuyển đuổi theo anh đi vào phòng của anh, anh đang cởi quần áo trên người, cô hoảng loạn tránh ánh mắt đi, nhưng đồ chưa đến tay, cô không thể đi!

Mộ Ly lạnh lùng nói "Cô đuổi theo tôi làm gì? muốn trèo lên giường của tôi à?"

Tôi cần máu, xin anh đưa cho tôi! tôi biết vừa nãy tôi nói với anh như thế là tôi không đúng! Mong anh tha thứ cho tôi!" Lần đầu tiên Thiên Tịnh đặt mình ở vị trí khiêm tốn đi cầu xin đàn ông.

"Đi cầu xin mà như vậy sao? Tôi không nhìn ra thành ý của cô!" Mộ Ly nói.

"Anh cần bao nhiêu tiền? tôi có thể cho anh tiền" Thiên Tịnh nghĩ ra cái này, chắc anh muốn vợ vét tiền của cô.

"Tôi tuy nghèo, nhưng trước nay chưa từng thiếu tiền. Cô đang sỉ nhục tôi!" Mộ Ly lạnh lùng nói.

Thiên Tịnh cả người bị anh làm cho mơ hồ, anh không cần tiền anh cần gì?

"Anh muốn gì, tôi đều có thể cho anh!"

Tay Mộ Ly nắm chặt cánh tay cô, nhắc toàn bộ người cô khỏi xe lăn, tiện tay ném lên giường.

Thiên Tịnh căng thẳng tim sắp bắn ra ngoài "Anh muốn làm gì? Anh không được động vào tôi!" Cô sợ hãi hét ra tiếng.

"Tôi không có hứng thú mà động vào cô, nhưng cô không đem thành ý ra, tôi không có cách nào đưa thứ cô cần cho cô".

Thiên Tịnh suýt nữa thì khóc to "Rốt cuộc tôi phải làm gì mới là có thành ý?"

"Cô tự cởi quần áo ra, để tôi chụp vài bức ảnh, ngay lập tức tôi sẽ đưa thứ cô cần cho cô!" Mộ Ly nói.

Thiên Tịnh suýt nữa không thở ra hơi "Không! Không được!"

"Không được thì rút! Cô đi tìm người khác lấy máu Diệp Phi cho cô!" Mộ Ly lạnh lùng nói.

Ánh mắt Thiên Tịnh đau khổ từ từ khép lại, cô còn có thể tìm ai, Nếu như Mộ Thương Nam bảo vệ Diệp Phi, cô sẽ không còn cơ hội nào nữa!

"Tôi không thể cho anh chụp, lỡ như Anh Mộ nhìn thấy, tôi sẽ chết!"

"Tôi không chụp mặt của cô, dù sao cơ thể phụ nữ đều giống nhau, không chụp mặt, quý mới biết là cơ thể của ai. Tôi chỉ là tò mò muốn xem người phụ nữ của anh họ, cơ thể như nào? Tốt nhất cô nên nhân lúc tôi có hứng thú cởi ra, một khi tôi không còn hứng thú, tôi thực sự không nghĩ ra có thể bắt cô làm gì" Mộ Ly nói.

Thiên Tịnh hiểu ngụ ý trong từ ngữ anh nói, một khi anh không còn hứng thú, cô đến cơ hội lấy máu của Diệp Phi cũng không còn.

"Tôi, tôi chấp nhận" Cô nói nhỏ, nổi nhọc nhãi cuốn lấy toàn thân cô.

"Thế thì nhanh lên, đừng có lèo nhèo nữa! Tôi chụp xong còn phải đi tắm, ông nhỏ còn đang chờ ăn cơm cùng tôi!" Mộ Ly nói.

Tay cô run run cởi cúc áo trên váy cô, cởi váy ra, nhưng anh vẫn không vừa ý, lệnh cho cô tiếp tục cởi.

Nước mắt cô lăn xuống, cởi hết sạch để cho anh chụp.

Mộ Ly cầm điện thoại đối diện cô chụp vài bức "Haha, hóa ra vợ sắp cưới của anh họ là gái trinh nhân tạo? Còn giả bộ thuần khiết? Cơ thể cô bị bao nhiêu gã đàn ông chà đạp lên rồi?" Ngón tay dài của anh đột nhiên đâm vào.

Thiên Tịnh mặt tái mét đến không còn tái hơn được nữa, bí mật mà bản thân cô cố giấu kín lại bị anh phát hiện như này.

Đột nhiên có tiếng gõ cửa, Tiếng Liễu Họa vọng vào "Mộ Ly, ta lấy

cho cháu vài bộ quần áo, mang đến cho cháu!"

Tay nắm cửa phòng đang xoay....

Chương 143

Thiên Tịnh tim đột nhiên ngừng đập, suýt nữa bị giọng nói của Liễu Họa dọa mà chết, bộ dạng bây giờ của cô và Mộ Ly, cô làm sao dám để Liễu Họa nhìn thấy. Cô tuyệt vọng nhìn Mộ Ly, hận chết người đàn ông này, mọi thứ của cô đều bị hủy hoại rồi!

Mặt Mộ Ly bình lặng, không chút sợ hãi khi nghe tiếng cửa ken két, cửa bị kẹt, chắc cửa bị khóa rồi, nên Liễu Họa mới không vào được.

Ánh mắt anh vẫn nhìn Thiên Tịnh như cũ, giọng nói phát ra từ khóe môi anh "Không cần đâu, cháu có mang quần áo để thay, cháu không quen mặc quần áo của người khác".

"ồ ồ, được rồi, cháu giặt xong thì ra phòng khách uống trà" Liễu Họa căn dặn rồi quay người đi khỏi.

Thiên Tịnh ngạc nhiên, lúc cô vào không khóa cửa, tại sao cửa lại tự đóng?

Mười giây sau, cô mới hiểu ra, lúc Mộ Ly đi vào, đã ấn nút khóa cửa, chờ cô đi vào, tiện tay đóng cửa lại làm cửa bị khóa.

Tim cô thắt chặt, hóa ra tất cả đều nằm trong kế hoạch của anh, cô giống như một con cừu để giết thịt từng bước từng bước bị anh dụ vào cái bẫy.

Mức độ đáng sợ của người đàn ông này, cô lại nhận thức lên một tầm mới.

"Anh có thể bỏ tôi ra được chưa?" Giọng nói của cô từ sâu trong cổ họng cẩn thận phát ra, chỉ sợ con quái vật này vì một chút không vui mà xé nát cô.

Anh động động ngón tay "Rốt cuộc cô thèm khát như nào? hơi động đã trơn rồi?"

Anh rút ngón tay ra "Mặc quần áo vào cút ra ngoài"

Anh tiện tay vắt cái ống nhựa đựng máu của Diệp Phi lên trên giường, cởi quần áo của mình ra đi vào nhà tắm để tắm.

Thiên Tịnh vội vàng đứng dậy, bỏ vào trong túi của mình, cô không dám chậm trễ dù chỉ một phút, mặc nhanh váy vào, dùng cánh tay đẩy mình ngồi lên xe lăn, ấn nút di chuyển cẩn thận đi ra khỏi phòng. Đường như mọi thứ đều thuận lợi, toàn bộ hành lang không có một bóng người, không ai nhìn thấy cô đi ra từ phòng Mộ Ly.

Một cánh tay vỗ lên vai cô, sát nữa dọa Thiên Tịnh nhảy dựng lên "Ai?"

Mộ Lạc Lạc nghe giọng khác khác, ngạc nhiên "Chị làm sao vậy? sao sợ hãi như này?"

"Chị, chị không sao, đây không phải là lo cho em sao? Sợ em bị đưa đi." Thiên Tịnh chỉ ra một lý do.

"Nào, chị lo lắng gì" Em nói cho chị biết, anh họ em bản lĩnh lớn lắm! Anh em không tìm được bằng chứng nên em không sao!" Mộ Lạc Lạc đắc ý nói.

"Thế thì tốt, phải rồi, chị không khỏe, chị đi trước đây!" Thiên Tịnh nói.

"Chị không ăn cơm cùng anh họ em sao?" Mộ Lạc Lạc hỏi.

"Không cần đâu, chị hơi mệt, chị về phòng nghỉ ngơi một lúc" Thiên Tịnh nói.

"Cũng phải, chị ngồi cả ngày chắc cũng mệt rồi, em sẽ cho lái xe đưa chị về nhà" Mộ Lạc Lạc nói đi dận dò lái xe trong nhà.

Thiên Tịnh cuối cùng cũng rời khỏi nhà họ Mộ, cho đến khi ngồi lên ô tô mới cảm thấy sống lại, cho dù không bị người ta phát hiện, nhưng những bức ảnh trong điện thoại của anh, trước sau cũng là tai họa ngầm, cô phải tìm cơ hội xóa những bức ảnh đó đi.

-

Trong thư phòng, Mộ Thành nhìn cháu trai mình "Ta để Mộ Ly ở nhà mình, con không ý kiến gì chứ!"

"Cháu không có ý kiến gì, nếu như cậu ta không về, tốt nhất là nên ở đây" Mộ Thương Nam đáp lại lạnh lùng. Dù sao ở đây cũng dưới mí mắt anh, cho dù Mộ Ly muốn làm gì đi nữa, anh ta cũng không thoát khỏi con mắt anh.

"Ừm. Con có thể hiểu được dụng ý của ta là tốt. Chỉ sợ ông nội lớn

của con muốn ra tay lấy lại sản nghiệp gia đình!" Mộ Thành thở nhẹ một tiếng.

"Sản nghiệp gia đình là của gia đình mình, ban đầu ông ta hại gia đình mình bao nhiêu, đó là báo ứng ông ta phải nhận lấy"

"Nhưng, con người sẽ có tham dục, cậu ta lại không nghĩ như vậy. Nếu như bọn họ chịu rút kiếm, thì sẽ vẫn cho họ một đường sống" Mộ Thành căn dặn Mộ Thương Nam.

"Nếu như bọn họ dám làm hại người phụ nữ của cháu, người thân của cháu, cháu không cần biết là ai, cháu sẽ làm họ sống trong hối hận!"

"Ừm, cháu đi đi! Ta biết cháu sẽ xử lý tốt việc này, việc nhà họ Mộ, cũng đã đến lúc nên được giải quyết rồi" Ánh mắt Mộ Thành xa xăm nhìn hướng ra ngoài cửa sổ.

Mộ Thương Nam đi ra khỏi thư phòng, anh không ở lại ăn cơm tối, để Nhiếp Hạo xe đưa đến công ty, công ty anh còn một đồng việc chưa giải quyết, anh cần phải xử lý xong trước khi Diệp Phi tỉnh dậy.

Thiên Tịnh về đến nhà mình, còn chưa bước vào cửa đã gọi lớn "Cô! Cô ơi!"

Thiên Huệ chạy xuống dưới "Sao con lại về rồi? Không phải con nói con sẽ ăn cơm ở nhà họ Mộ sao? Có phải bọn họ có người lại làm con tức giận rồi không?"

Rằng Thiên Tịnh cắn lên môi mình. Thực sự cô bị chọc tức, nhưng

bây giờ cô không có thời gian nói chuyện này.

Cô lấy máu của Diệp Phi đưa cho Thiên Huệ “Cô mau đi tìm luật sư làm xét nghiệm”

Thiên Huệ mừng rỡ nhìn thứ đó “Lấy được rồi? Tốt quá!”

“Cô mau đi đi, từng bị mở ra, thời tiết nóng như này, con sợ máu sẽ hỏng” Thiên Tịnh thúc giục Thiên Huệ.

“Được! Ta sẽ đi ngay bây giờ” Thiên Huệ không dám chậm trễ, gọi điện hẹn luật sư bà sẽ đến, thời gian này vừa đúng lúc luật sư tan làm, bà phải để luật sư chờ bà.

Khi bà đến văn phòng luật sư, đã có vài luật sư ngồi ở đó.

Bà lấy ra máu của Diệp Phi “Các ông không phải cần xét nghiệm máu sao? Chân cháu gái tôi đang bị liệt, đi lại không tiện, tôi nhờ bác sẽ của nó giúp tôi lấy một ống máu, các ông đem đi xét nghiệm đi!”

Vị luật sư ngồi sau ghế của sếp, đứng dậy nói “Diệp phu nhân, tôi nghĩ bà chưa nghe hiểu ý của tôi, ý của tôi không phải cần một ống máu để xét nghiệm, phải để Thiên Tịnh tiểu thư đích thân đến đây, lấy máu cũng phải lấy ở văn phòng luật sư. Lúc này bà chỉ bảo bà đến, không nói phải xét nghiệm máu, nên tôi không nói quy định này với bà”.

“Máu lấy ở đâu chả giống nhau” Thiên Huệ cố biện minh.

“Xin lỗi, đây là quy định trong di chúc, không những để Thiên Tịnh tiểu

thư đích thân đến, còn phải có người nhà họ Mộ ở hiện trường, đương nhiên là có mấy luật sư bảo lãnh chúng tôi, chúng tôi nhất định phải tuân thủ nghiêm túc theo di chúc, quy định ông Thiên đã viết” Luật sư nói.

Thiên Huệ sús nữa chửi chết anh trai mình, nghĩ đến anh trai bà quy định cụ thể như vậy, như vậy không phải bà dù có làm thế nào thì cũng không nhận được tài sản trong di chúc sao?

“Thế được rồi, tôi về nói với Thiên Tịnh, chỉ e phải chờ nó khỏe lại, nó bây giờ đi lại không tiện” Thiên Huệ nói.

“Không sao, chờ Thiên Tịnh tiểu thư lúc nào thuận tiện, lúc đó đến cũng được” luật sư nói.

Thiên Huệ quay người đi ra cửa, đột nhiên dừng bước “Chỉ là tôi tiện thì hỏi chút thôi, vì lần này Thiên Tịnh bị tai nạn, nếu như nó chết rồi thì phần tài sản này phải làm thế nào?”

“Nếu như Thiên Tịnh tiểu thư không may mất đi, tài sản sẽ được quyên tặng cho cơ quan quốc gia và tổ chức từ thiện.” Luật sư nói.

Thiên Huệ cắn chặt môi, suýt nữa bị bị chọc cho tức chết, như vậy chẳng phải cho dù Diệp Phi sống hay chết, bà cũng đừng mơ nhận được tài sản.

Môi bà run rẩy rất lâu mới phát ra tiếng “Tôi, tôi biết rồi, các ông làm việc các ông đi, tôi đi trước đây”.

Cô bước nhanh ra khỏi phòng, ánh mắt cuộn lấy sự phẫn nộ, bây giờ

đối với bà mà nói Diệp Phi không còn tác dụng gì, thậm chí còn là một rắc rối lớn với bà.

“ Hahaa. Anh trai, em nuôi con giúp anh mà anh lại đối xử với em như này sao?”

Cái thứ đó, nếu như anh đã không cho em được nhận, thế thì ai cũng đừng mơ có được nó, em sẽ nhanh chóng đưa Diệp Phi đi gặp anh, để anh dưới đất không còn cô đơn.

Chương 144

Thiên Tịnh ở nhà chờ đến nóng ruột cuối cùng cũng nhìn thấy Thiên Huệ trở về “Cô, di sản là gì? Lấy được chưa?” Cô ấn nút di chuyển của xe lăn đi về hướng Thiên Huệ.

Thiên Huệ tức ném túi xách của mình lên ghế sofa “Anh trai cô đúng là đáng chết, di chúc của anh có quy định dưới sự chứng kiến luật sư và người họ Mộ, mới có thể lấy máu xét nghiệm mới lấy được thứ đó!”

Mặt Thiên Tịnh căm phẫn “ Như thế không phải chúng ta sẽ không bao giờ lấy được sao?”

Diệp Minh đi đến “ Không lấy được thì thôi, thực ra không phải cuộc sống của chúng ta bây giờ rất tốt sao? Tại sao phải hao tâm tổn sức lấy được cái di sản đó? Nếu như để nhà họ Mộ phát hiện vấn đề của Thiên Tịnh, chúng ta đến những ngày tốt đẹp như bây giờ cũng không còn!”

Thiên Huệ tát người đàn ông một cái “Đồ bỏ đi! Như này đã gọi là tốt rồi? So với những gia đình bình thường thì chúng ta tốt hơn, nhưng so với gia đình giàu có thực sự, chúng ta đến xách dép cho người ta cũng không xứng! Chúng ta bây giờ vẫn đang phải nương nhờ nhà họ Mộ, nếu như bản thân chúng ta có tiền, chúng ta không phải nương nhờ nhà họ Mộ rồi! Thiên Tịnh cũng không sợ thân phận của mình bị bại lộ, chúng ta cũng không phải nhìn sắc mặt nhà họ Mộ!”

“ Đúng vậy, con nhìn thấy anh Thương Nam và Diệp Phi bên nhau tức chết mất! Món đồ này con nhất định phải lấy được, dựa vào cái gì mà nó sinh ra cái gì cũng có, con sinh ra không có cái gì?” Hai đứa con sinh nhật cùng ngày, con nhất định do đầu thai nhầm chỗ, các người không có năng lực là trách nhiệm của các người, các người cũng phải cho con mọi thứ của Diệp Phi” Thiên Tịnh tức giận hét lên.

Diệp Minh mặt tối sầm lại “ Sao con có thể nói năng như vậy? Chúng ta làm vì con còn chưa đủ nhiều sao? Vì con đến lương tâm ta cũng không cần rồi, Mỗi lần nhìn thấy Diệp Phi, ta đều cảm thấy có lỗi với con bé!”

Chân Thiên Huệ đá mạnh vào người đàn ông này “Anh cảm thấy có lỗi với nó hay là cảm thấy có lỗi với mẹ của nó? Anh vẫn chưa quên con hồ ly đó”

“ Cô có thể nói có lý một chút không? Việc này liên quan gì đến chị dâu cô?” Diệp Minh hét lên.

“Đủ rồi! Các người đừng cãi nhau nữa! Phiền chết mất! Con phải làm sao mới lấy được di sản?” Thiên Tịnh hỏi.

Ánh mắt Thiên Huệ quay sang nhìn “Con phải mau được gả cho Mộ Thương Nam, không thể nhận được di sản, thì con cũng phải trở thành bà trẻ nhà họ Mộ. Tương lai, chúng ta có được thế lực của nhà họ Mộ, ta không tin những luật sư đó sẽ không đưa thứ đó cho chúng ta!”

Thiên Tịnh gật gật đầu, nước ZH không ai dám làm trái với mệnh lệnh

nhà họ Mộ, không muốn sống nữa sao?

“Con đi tìm anh Thương nam, để anh mau chóng rước con!” Cô vừa nói vừa ấn nút di chuyển của xe lăn đi ra ngoài cửa.

Thiên Huệ dẫn dò Diệp Minh đi tiễn Thiên Tịnh, điện thoại bà tự nhiên nhận được tin nhắn của người lạ “Không lấy được thứ bà cần phải không?” Bà sợ đến mức lông tơ cũng dựng đứng hết lên. Người này bà vốn dĩ không thêm bạn bè, nhưng người này lại trở thành bạn bè của bà.

“Cậu là ai? Cậu biết cái gì?” bà hỏi.

“Muốn lấy thứ đó, thì phải ngoan ngoan nghe lời của tôi”

“Tại sao tôi lại phải nghe lời của cậu? Cậu xem tôi là ai?” Thiên Huệ lập tức trả lời lại.

“Tôi là chủ nhân của các người, chỉ cần một câu nói của tôi cả nhà các người sẽ diệt vong! Bà tự mình nghĩ cho kỹ. Tôi có thể giúp các người lấy được di sản”.

“Tôi cần di sản?” Thiên Huệ hỏi một cách cảnh giác.

“Chúng ta kết hợp”.

Trong khoảnh khắc tiếp theo, Thiên Huệ ngạc nhiên nhìn vào màn hình điện thoại của mình, tất cả tin nhắn của bà và người này biến mất, lúc sau, người bạn này cũng biến mất.

Bà kinh hãi cầm điện thoại của mình, hiển nhiên bà gặp một người đáng sợ, nhưng hẳn có thể giúp bà lấy được di sản, cho dù là ma quỷ, bà cũng sẽ hợp tác cùng hẳn.

-

Trên xe của Mộ Thương Nam, Nhiếp Hạo nhận được một cuộc gọi, cuộc gọi chưa bị cúp, lông mày Nhiếp Hạo chau lại thành cục.

“Tổng giám đốc, luật sư của công ty luật mất tích tập thể rồi, sống chết không rõ! Thiên Huệ đã ghé qua, sau khi bà ta đi những người này lên mất tích” Nhiếp Hạo nói.

Ánh mắt Mộ Thương Nam trầm tư “Điều tra Mộ Ly”

“Đường thiếu gia là một người quay lại. Anh ta từ nhỏ đã rời xa nước ZH, cũng không quay lại lần nào, ở đây không có người của anh ta, anh ta muốn làm chuyện lớn như này, gần như không thể” Nhiếp Hạo nói.

“Cậu ta quay về liền xảy ra bao nhiêu chuyện, tôi trước nay không tin vào trùng hợp! Tìm người âm thầm theo dõi cậu ta! Tôi không muốn Diệp Phi chịu bất kỳ tổn hại nào nữa” Mộ Thương Nam nắm chặt tay. Cùng với việc anh lấy Diệp Phi, những nguy hiểm xung quanh Diệp Phi càng ngày càng nhiều, đây cũng là lí do anh vẫn chưa công khai thân phận của Diệp Phi. Anh không muốn Diệp Phi phải chịu một chút nguy hiểm nào, mà cách tốt nhất để bảo vệ cô, chính là để cô đội lên thân phận con gái nhà họ Diệp.

Xe đi đến bệnh viện, anh tính qua thời gian, Diệp Phi chắc tỉnh rồi.

Anh xuống xe đi vào bộ phận nội trú, đi thẳng vào phòng bệnh của Diệp Phi.

“Anh Thương Nam!” Thiên Tịnh ấn nút di chuyển xe lăn đi về hướng Mộ Thương Nam. Cô vẫn ở đây chờ Mộ Thương Nam, quả nhiên bị cô chờ được rồi.

Ánh mắt Mộ Thương Nam trĩu xuống “Sao cô lại đến đây?”

“Em đến thăm em họ, nhưng em ấy vẫn chưa tỉnh. Em sợ ồn đến em ấy, nên ở ngoài hành lang chờ em ấy tỉnh” Thiên Tịnh nói không có kẽ hở nào.

“Cũng không còn sớm nữa, cô về nghỉ ngơi đi.” Mộ Thương Nam dặn dò.

Một tay Thiên Tịnh kéo lấy tay Mộ Thương Nam “Anh Thương Nam, anh đừng đuổi em đi, em bị đâm thành người thực vật, anh biết tại sao em lại để mình nhanh tỉnh lại không? Điều là nhớ anh, muốn hôn lễ của chúng ta! Em hôn mê, anh cưới Diệp Phi là không còn cách nào khác, bây giờ em tỉnh rồi, em không muốn đợi thêm nữa, Diệp Phi cũng nóng lòng muốn đính hôn với học trưởng Cung, cho dù em có thể đợi, Diệp Phi cũng không đợi được, tình cảm của em ấy với học trưởng Cung rất tốt”.

Mặt Mộ Thương Nam tối sầm lại, Diệp Phi muốn nhanh đính hôn với Cung Trạch Vũ?

“Tôi nói rồi, tôi bây giờ không thể lý hôn, dù sao cũng vừa kết hôn,

việc ly hôn sẽ ảnh hưởng không tốt đến nhà họ Mộ tôi”.

“Em biết. Chúng ta có thể không công khai, chỉ làm bí mật, chờ đến lúc có thể công khai, thì mới công khai được không anh?” Thiên Tịnh nói, đầu rúc rúc vào người anh.

“Anh Thương Nam, em ngày ngày đều nhớ đến anh, em thật sự không muốn rời xa anh nữa!” Cô khóc thút thít, ầm ỨC như bị cả thế giới rời bỏ.

Đáy mắt Mộ Thương Nam đột nhiên có dòng chảy ngược chảy qua, anh tìm được cách bảo vệ Diệp Phi tốt hơn, anh giơ tay vỗ vỗ vai Thiên Tịnh “Tôi sẽ cố gắng sắp xếp thật nhanh, cô không khỏe, hãy về nghỉ ngơi trước đi”. Có tấm lá chắn tốt như này, sao anh lại không dùng? Những gì Thiên Tịnh nợ Diệp Phi, anh phải bắt Thiên Tịnh trả hết cho Diệp Phi.

“Thiên Tịnh vui mừng nhìn anh “Anh Thương Nam, anh nói cố gắng nhanh, tốt quá rồi! Em sẽ nhanh chóng hồi phục chân, như vậy chúng ta kết hôn, em sẽ không cần ngồi xe lăn!”

“Ừm, Nhiếp Phong, đưa Thiên Tịnh về” Mộ Thương Nam nói.

Trong khe hở cửa phòng bệnh, Diệp Phi nhìn thấy cảnh tượng trong hành lang, đột nhiên khóa cửa phòng lại.

Tim cô nhon như cuộn lấy dòng nước lạnh ở Alaska, lạnh đến mức trái tim cô đang run cầm cập, Mộ Thương Nam một mặt nồng nhiệt với cô, một mặt đồng ý Thiên Tịnh, ly hôn với cô và kết hôn với Thiên Tịnh.

Khóe môi cô nở một nụ cười lạnh nhạt tự chế giễu mình, Nếu như không phải cô bị nhấn chìm một lần, thính giác trở nên nhạy cảm, nghe thấy tiếng bước chân của anh, liền chạy ra mở cửa, cô suýt nữa tin Mộ Thương Nam thật lòng yêu cô.

Cửa phòng mở ra, Mộ Thương Nam đi vào phòng bệnh.....

Chương 145

Cô gái nằm trên giường bệnh vẫn đang ngủ, Mộ THương Nam đi vào phòng bệnh, tay to xoa khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nhợt đó, ánh mắt anh ta trân trọng nhìn cô, giống như nhìn bảo vật hiếm có trên thế giới.

Diệp Phi giống như bị làm phiền đến giấc ngủ say, cô đưa tay đẩy tay người đàn ông, lật người tiếp tục ngủ.

Mộ Thương nam bất lực thu tay về, cô trong giấc mơ ngủ, còn đối với anh ghét bỏ, anh ta cởi quần aaso nằm bên cạnh cô gái, cái cảm giác hạnh phúc ngủ cùng người con gái mình yêu bao phủ lấy anh ta, cho dù anh ta cái gì cũng không làm, anh ta cũng tràn đầy hạnh phúc.

Diệp Phi lật người quay lưng với người đàn ông, tay cô trong chăn nắm thành nắm đấm, đời này hận nhất người đàn ông đập 2 thuyền, anh ta có thể không yêu cô, nhưng tại sao chơi đùa cô?

Nước mắt trong mắt cô xoay chuyển, kiên cường không cho nước mắt rơi xuống.

Mộ THương Nam không ngờ rằng Diệp Phi ngủ cả 1 đêm, cho đến sáng ngày mới cô gái nhỏ vẫn chưa tỉnh!

Nhưng mà điều này không đúng! Anh ta sờ mạch đập của Diệp Phi, đầu mày nhíu sâu thành cục, lập tức ấn chuông cấp cứu, gọi Sở

Nhiễm qua.

“Tim cô ấy đập rất chậm, càng ngày càng chậm! Cái này không bình thường, còn chậm nữa, cô ấy chết mất! Nhanh chóng tiêm trợ tim cho cô ấy!” Mộ Thương Nam ra lệnh nói.

Mặt Sở Nhiễm lướt qua sắc mặt sợ hãi, cô đưa tay ra bắt mạch cổ cho Diệp Phi, tất cả đều giống như Cung Mặc Thần nói, cô vội vàng tiêm trợ tim cho cô ấy.

Nếu như không phải Mộ Thương Nam ở đây, nếu như không phải Mộ Thương Nam phát hiện, Diệp Phi qua vài phút nhịp tim liền ngừng đập.

“Chuyện này là thế nào? Tại sao lại xuất hiện trường hợp như này?” Sở Nhiễm mông lung.

“Bệnh viện cô có người tiến vào! NHững bình truyền dịch cho Diệp Phi đó đâu? Kiểm tra!” Âm thanh của Mộ Thương Nam cuốn theo sự tức giận khó nín nhịn của anh ta, rất rõ ràng có người muốn mạng của Diệp Phi.

1 lần thì sẽ có 2 lần, bây giờ cũng chạy đến bệnh viện Sở Nhiễm rồi!

“Tôi đi kiểm tra y tá xem, cậu ở đây nhìn màn hình quan sát, có vấn đề lập tức gọi tôi!” Sở Nhiễm cầm màn hình theo dõi tim đeo lên cho Diệp Phi, quan sát nhịp tim của Diệp Phi.

Cô nghiêng người chạy ra khỏi phòng bệnh để kiểm tra các bình truyền dịch cho Diệp Phi, trong bình khẳng định còn chất lỏng thừa, hóa

nghiệm chất lỏng 1 chút là biết ngay chuyện gì.

Tuy nhiên cô tìm kiếm 1 lượt, tất cả bình truyền dịch của bệnh nhân đều ở trong bãi rác thải đồ y tế, đợi người thu rác y tế đến thanh lý, chỉ là bình truyền dịch của Diệp Phi không thấy đâu rồi!

Sắc mặt cô từng tầng tái đi, cô dặn dò người đánh tráo giám sát đêm qua, trùng hợp máy giám sát đêm qua hỏng rồi, bình không còn trở thành án treo!

Mộ Thương Nam nhận được báo cáo của Sở Nhiễm, trực tiếp điều người của mình canh gác mọi lối ra vào của bệnh viện, chỉ cần là người vào bệnh viện đều phải cẩn thận kiểm tra!

Dường như tay này so với tưởng tượng của anh ta còn mờ mịt hơn, ngứa cả anh ta cũng không tóm được đuôi của tay đó.

Không biết ngủ bao lâu, Diệp Phi cuối cùng mở mắt.

“Muốn ăn bữa ăn sáng gì? Anh bảo Nhiếp Hạo đi mua.” Anh ta nhìn cô gái mở mắt, đau lòng hỏi.

“Tôi muốn rời khỏi đây.” Diệp Phi có khí vô lực nói, thân thể vẫn chưa hồi phục hoàn toàn.

“Được, anh đưa em về nhà.” Mộ Thương Nam nói.

“Tôi không muốn về nhà, muốn chuyển viện.” Diệp Phi nói.

Mộ Thương Nam ngăn người “Em muốn chuyển viện đi đâu? Ở đây

của Sở Nhiễm là bệnh viện có điều kiện y tế tốt nhất.”

“Tôi muốn chuyển viện đi bệnh viện của nhà Cung học trưởng, anh và Sở Nhiễm là bạn học, cũng là bạn bè, cho nên tôi không muốn ở đây, tôi không tin anh!” Diệp Phi thao thao nói, cô là tim đập chậm, tạo thành cô không thể nói không thể động giống như hôn mê chết rồi, nhưng đại não của cô tỉnh táo lạ thường, đối thoại Mộ Thương Nam và Sở Nhiễm cô đều nghe thấy hết rồi.

Cô biết có người trong thuốc truyền dịch của cô bỏ đồ vào, muốn hại mạng cô!

Mộ Thương Nam mím môi thành đường thẳng, “”Em không tin tôi? Em tin Cung Trạch Vũ? Diệp Phi, em biết chồng em là ai không?”

“Mộ tổng giám đốc, anh chắc không quên chứ, tôi thay thế Thiên Tịnh kết hôn, cô ta cũng tỉnh rồi, anh tại sao còn muốn giữ lại tôi? Tôi suýt chết, bây giờ muốn đi tới bệnh viện tôi tin tưởng, tôi không muốn ngày mai chết không rõ ràng!” Diệp phi nói.

Tay Mộ THương Nam nắm thành nắm đấm “Tôi đang cho điều tra việc này!”

“Hôm qua Thiên Tịnh đến, tôi liền thành như này, tôi là Thiên Tịnh gây ra, anh tin không? Anh có bắt Thiên Tịnh không? Nếu không, anh thả tôi đi!” Diệp Phi áp bức hỏi.

“Vẫn chưa có chứng cứ chứng minh là Thiên Tịnh làm, nếu có, tôi sẽ bắt Thiên Tịnh.” Mộ Thương Nam nói.

Sự việc vẫn chưa điều tra rõ ràng, tùy tiện bắt Thiên Tịnh, chỉ thêm đánh cở động rần, anh ta đặt định Thiên Tịnh không không có bản năng này, anh ta muốn giữ Thiên Tịnh để lôi ra người đứng đằng sau Thiên Tịnh.

Tuy nhiên tất cả những điều này ở phía Diệp Phi xem ra đều là mượn cớ.

“Nếu như Mộ tổng giám đốc không thể bảo vệ tôi, cũng không điều tra ra hung thủ, vậy thì thả tôi đến bệnh viện của Cung học trưởng, tôi tin Cung học trưởng có thể bảo vệ tôi!” Diệp Phi lạnh nhạt nói.

Ít nhất Cung Trạch Vũ sẽ không để Thiên Tịnh hại cô!

“Em là không tin tôi, hay là mượn cớ để đi tìm Cung Trạch Vũ? Diệp Phi, tôi hiện nay vẫn là chồng em, em liền đợi không được muốn gặp Cung Trạch Vũ?” Âm thanh của Mộ Thương nam từ khóe môi anh ta bật ra.

“Tôi cho dù đợi không được muốn gặp Cung Trạch Vũ, thì làm sao? Chúng tôi vốn dĩ muốn đính hôn, là anh cường hành lấy tôi!” Diệp Phi cố tình khiêu khích người đàn ông, anh ta không bắt Thiên Tịnh, anh ta không muốn bắt Thiên Tịnh.

Loại nhận thức này thật đáng sợ, cộng thêm đêm qua cô nhìn thấy Thiên Tịnh nhảy vào lòng Mộ Thương Nam, Mộ Thương Nam nói anh ta chuẩn bị lấy Thiên Tịnh, tất cả giống như đang kiểm chứng cho tình cảm của Mộ Thương Nam với Thiên Tịnh.

Mộ Thương Nam coi cô như đồ chơi, tại sao cô phải tốt với Mộ

Thương Nam? Cô chính là muốn anh ta biết, cô yêu Cung Trạch Vũ!

Khóe miệng Mộ Thương Nam co giật, “Nếu không có tôi, em đừng nghĩ bước chân ra ngoài!”

Anh ta cuộn lên 1 cổ khí hung ác bước ra khỏi phòng bệnh, ý phần nộ cuốn lấy tim anh ta, người cô yêu rất cuộc là Cung Trạch Vũ, không phải anh ta!

Cửa phòng bệnh bị đóng lại vô tình, Diệp Phi tức giận tay nắm lên giường bệnh, cô lập tức gọi điện cho Cung Trạch Vũ, muốn Cung Trạch Vũ đưa cô rời đi.

Cung Trạch Vũ cũng bị dọa, không ngờ 1 ngày Diệp Phi suýt tí chết 2 lần! Anh ta lập tức đồng ý, nói nghĩ cách đàm phán với Cung Trạch Vũ đưa cô ấy đi.

Nhưng mà, làm cho Diệp Phi không ngờ tới, chưa được thời gian 10 phút, tin tức trên mạng lộ ra, bức ảnh đêm qua Thiên Tịnh cầm trong lòng Mộ Thương Nam, còn có bức ảnh cô hiện nay bị nhốt trong phòng, bình luận trên mạng đều đang chửi cô, giành anh rể, đáng đời bị Mộ Thương Nam nhốt, bị Mộ Thương Nam ngược đãi, còn có người để lại lời nói bảo Mộ Thương Nam ngược độc ác hơn chút nữa.

Tim Diệp Phi co rút đau đến cực điểm, những bức hình này là ai đưa ra? Mộ Thương Nam sẽ không biết anh ta bị chụp trộm?

Cô lập tức hồi âm bình luận trên mạng, nói mong không được ly hôn, bảo Mộ Thương Nam nhanh chóng ly hôn.

Cung Trạch Vũ cũng lộ mặt bình luận, chỉ trích Mộ Thương Nam chân đạp 2 thuyền, anh ta bảo Mộ Thương Nam thả Diệp Phi ra, anh ta có chứng cứ chứng minh không phải Diệp Phi đẩy Thiên Tịnh, trong tay anh ta có lời làm chứng của lái xe, tất cả đều là cái bẫy của Mộ Thương Nam.

Tức thì, toàn bộ mạng nước zh choáng váng, mọi người đều bắt Cung Trạch Vũ bộc lộ chân tướng!

Diệp Phi kinh ngạc, cô lập tức gọi điện cho Cung Trạch Vũ, “Học trưởng, anh mau lấy chứng cứ cho em xem, em muốn biết chân tướng!”

Chương 146

Cung Trạch Vũ gửi cho Diệp Phi 1 video, là video của 1 người đàn ông, Diệp Phi nhận ra người này là lái xe ngày hôm đó, người lần trước lừa cô đem cô nhét lên xe rác rất giống người lái xe này, nhưng đây thật là người lái xe đó.

Ánh mắt Diệp Phi nhìn chằm chằm vào video, Mặt lái xe bị đánh sưng vù xanh lét, khóe miệng còn dính máu, lái xe thăm thiết nói “Là Mộ tổng giám đốc bảo tôi đi đâm Thiên Tịnh, sau đó giáng họa cho Diệp Phi!”

Chỉ 1 câu, đủ để làm cho trái tim Diệp Phi rơi xuống đáy, thật sự là Mộ Thương Nam bảo lái xe đâm Thiên Tịnh.

Cô tắt video, tiếp tục cùng Cung Trạch Vũ nói chuyện “ Nhưng Mộ Thương Nam tại sao phải làm như vậy? Anh ta không có lý gì, anh nói đúng không? Đâm Thiên Tịnh, anh ta ép em gả cho anh ta?”

Tim Diệp Phi đập 1 cái, chẳng lẽ là Mộ Thương Nam thật sự muốn lấy cô?

“Phi Phi, em không nhìn ra sao? Mộ Thương Nam chính là thằng đàn ông cặn bã, anh ta dùng cách này, kìm kẹp em và Thiên Tịnh, anh ta chính là muốn ăn cả 2 chị em bọn em! Thiên Tịnh sẽ không rời khỏi anh ta, bọn họ định hôn từ bé, còn em cũng vì hại Thiên Tịnh thành người thực vật, cả đời bị anh ta nắm đuôi, anh ta có thể vô đạo đức

khống chế em!” Cung Trạch Vũ nói.

Tim Diệp Phi từng vòng co rút, cô hiện nay đích thực bị Mộ Thương Nam khống chế rồi.

“Em,em biết rồi.” Lời cô từ khóe miệng thốt ra, không cách nào tiếp nhận được sự thật tàn nhẫn này, là Mộ Thương Nam cố ý hại cô, làm cô bị ép gả cho anh ta!

“Anh nghĩ công khai video này lên mạng, để mọi người biết bộ mặt thật của Mộ Thương Nam. Như này anh cũng có thể lợi dụng dư luận bắt anh ta thả em ra, Phi Phi, em ở chỗ anh ta anh không yên tâm!” Cung Trạch Vũ nói.

“Em muốn rời khỏi đây, không muốn bám giữa anh và Thiên Tịnh nữa” Khóe môi Diệp Phi thấm sự khổ sở, trong đầu cô hồi phát lại hình ảnh Thiên Tịnh cầm trong lòng Mộ Thương Nam.

“Em đợi tin tốt của anh, anh rất nhanh có thể đưa em rời đi!” Cung Trạch Vũ ngắt điện thoại, đưa video trong tay phát lên mạng tin tức.

Tức thì video này bị ấn xem đến nổ tung, tất cả mọi người đều mắng chửi Mộ Thương Nam.

Mộ Thương Nam họp ở công ty, bị Nhiếp Hạo thông báo có người bóc phát tin tức của lái xe.

Mộ Thương Nam mở tin tức trên điện thoại, xem 1 chút, lập tức sắc mặt biến đổi, anh ta lập tức tuyên bố dừng cuộc họp, giao phó Nhiếp Hạo tìm người xóa toàn bộ lưới mạng, anh ta bước chân rời khỏi

công ty muốn giải thích chuyện này với Diệp Phi.

Tuy nhiên không quản tin tức xóa như nào, tin tức của anh ta đều ở tiêu đề của trang đầu.

“Mộ tổng, tôi liên hệ qua người của mạng lưới tin tức, bắt bọn họ xóa tin tức đi, bọn họ đích thực là xóa rồi, nhưng tin tức vẫn còn, tôi nghi ngờ có hacker khống chế mạng lưới tin tức cho mọi thứ xóa bỏ đều trở thành xóa bỏ vô hiệu.” Nhiếp Hạo nói.

“Tìm hacker, nghĩ cách xóa!” Mộ Thương Nam mệnh lệnh nói.

Ngay lập tức, đầu mày Nhiếp Hạo nhú thành 1 nhúm “Tôi tìm bạn của tôi, bạn tôi nói, đối thủ hacker quá mạnh, anh ta thiết kế mấy phần mềm đối kháng công kích của chúng ta. Tôi đã bảo bạn tôi liên hợp 4 hacker tấn công chương trình người đó cài đặt, nhưng cần thời gian mới có thể xóa.”

Mặt Mộ Thương Nam trầm xuống tuyệt vọng, cho dù bạn Nhiếp Hạo xóa được tin tức, dựa vào lượng nhấp vào xem hiện nay, toàn bộ nước zh cũng đều biết rồi.

Tay anh ta nắm thành nắm đấm, “Tra ra là ai phát tin tức chưa?”

“Người đầu tiên phát ra tin tức là địa chỉ điện thoại của Cung Trạch Vũ, sau khi tin tức đó bị xóa đi thì biến thành địa chỉ mạng ở ngoại ô phát ra, theo dõi địa chỉ nguồn, có lẽ là từ không gian khác nhau phát ra. Đó là khu vực tối mà tất cả hacker đều dùng, chúng ta có thể ở đó giả mạo thành các địa chỉ nguồn, gửi tin nhắn để tất cả mọi người tìm không được địa chỉ thực của chúng ta.”Nhiếp Hạo giải thích.

Không gian khác nhau bao trùm trên tất cả khu vực mạng, là 1 nơi toàn năng, đó là ngôi nhà bí mật nhất của hacker.

Nắm đấm của Mộ Thương Nam nắm trên ghế sau xe hơi, phát ra 1 tiếng buồn bực “ Mộ Ly!”

“Mộ tổng giám đốc, anh nghi ngờ là đường thiếu gia? Nhưng mà trong hacker chúng ta không có anh ta!” Nhiếp Hạo nói.

Vòng hacker thật ra không lớn, có thể làm đến hacker đỉnh cao toàn thế giới cũng chỉ hơn 100 người.

Bọn họ đều quen biết lẫn nhau, dù sao mỗi năm đều có đại hội hacker, bọn họ là phải gặp nhau, hacker không đến tham gia đều bị đưa ra khỏi liên minh hacker cho nên không ai dám không đến.

“Không phải chính anh ta, thì là anh ta tìm người khác. Điều tra, điều tra triệt để toàn bộ hacker cùng anh ta có liên quan.” Mộ Thương Nam mệnh lệnh nói.

“Vâng!” Nhiếp Hạo lập tức lĩnh mệnh.

Xe của Mộ Thương Nam vừa đến bệnh viện của Sở Nhiễm, thì nhìn thấy cửa lớn bệnh viện bị 1 đám phóng viên và quần chúng bao vây rồi.

Anh ta bảo Nhiếp Hạo mở cửa sau, đi đường thông đạo bí mật của khách quý, mới lái được vào bệnh viện.

Trước tòa nhà nội trú, Cung Trạch Vũ và người của anh ta đang đứng.

“Mộ tổng giám đốc không phải đang họp sao? Tốc độ anh đến so với tôi nghĩ còn nhanh hơn!” Cung Trạch Vũ cười lạnh nói.

“Không nhanh sao có thể xứng với khổ tâm của anh? Lái xe là anh tìm được, video là anh phát ra.” Mộ Thương Nam lạnh lùng thốt ra âm thanh của anh ta.

“Tôi có trách nhiệm cho Diệp Phi biết tất cả chân tướng! Mộ Thương Nam, anh sẽ không phủ nhận lái xe đó là chủ ý anh đâm Thiên Tịnh chứ?” Cung Trạch Vũ kêu gào hỏi.

Mặt Mộ Thương Nam cả 1 rùng lạnh, “Tôi sẽ giải thích với Diệp Phi chuyện này, việc giữa vợ chồng chúng tôi, không liên quan đến anh!”

Anh ta cất bước đi tới phòng bệnh của Diệp Phi.

Nhiếp Hạo ở đằng sau Mộ Thương Nam chặn người của Cung Trạch Vũ.

Trong phòng bệnh, Diệp Phi nhìn người đàn ông tiến vào, trên mặt cô không có chút gợn sóng, chỉ là lạnh lùng, giống như nhìn 1 người lạ nhìn anh ta.

“Phi phi” Mộ Thương Nam vài bước đi đến trước mặt Diệp Phi, bàn tay to nắm lấy tay nhỏ của cô, giống như sợ cô trong tay anh ta sẽ tiêu tan bất kỳ lúc nào, nắm thật chặt.

Tay Diệp Phi cố chấp từ lòng bàn tay người đàn ông rút ra, “Anh có phải muốn giải thích với tôi?” Âm thanh của cô lạnh lùng khác thường.

“Nếu như anh giải thích, em nguyện ý tin tưởng tôi không?” Ánh mắt Mộ Thương Nam dán chặt người con gái trước mắt.

Diệp Phi hít sâu 1 hơi,” Tôi chỉ hỏi anh mấy vấn đề, anh nói tôi đều tin.”

“Em hỏi đi, em muốn biết tôi đều sẽ nói với em.” Mộ Thương Nam nói.

“Lái xe là anh thuê?” Diệp Phi hỏi.

“Phải.” Mộ Thương Nam trả lời.

“Là anh bảo anh ta đâm Thiên Tịnh?” Diệp Phi tiếp tục hỏi.

“Phải.” Âm thanh của Mộ Thương Nam thốt ra.

Tim Diệp Phi đột nhiên đau đớn, giống như bị 1 vụn cây kim đâm vào tim cô.

Lái xe là Mộ Thương Nam thuê, đâm Thiên Tịnh, khi cô bị tất cả mọi người hoài nghi cô đẩy Thiên Tịnh, chất vấn cô là hung thủ giết người, anh ta không giúp cô giải thích 1 từ, cứ như vậy để cô bị tất cả mọi người mắng chửi, bị yêu cầu quỳ xuống nhận lỗi với Thiên Tịnh.

Nếu không phải cô kiên cường, cứng đầu không xin lỗi, cô đều có thể bị bức cung!

Lát sau, cô lạnh nhạt cười thành tiếng “Mộ Thương Nam, anh thật có
chủng, hại tôi hại đến không thương lượng, lương tâm anh không cắn
rút sao?”

Chương 147

“Phi Phi, em chỉ nhìn thấy những điều này sao? Tôi làm như vậy chỉ là muốn cùng em kết hôn! Tôi vì em chuẩn bị hôn lễ, tôi làm cho em trở thành người vợ hợp pháp của tôi, em đều không nhìn thấy sao?” Mộ Thương Nam nói ra tiếng lòng anh ta.

Anh ta sắp đặt mọi thứ, đều là muốn lấy được Diệp Phi, anh ta cũng có thể công bố thân phận của Diệp Phi, để tất cả mọi người đều biết cô mới là cô dâu của anh, nhưng mà như vậy quá mạo hiểm, tất cả mọi người đều đang tìm di sản của Thiên gia, anh ta chỉ có thể mang Thiên Tịnh ra làm lá chắn của Diệp Phi.

“Anh vì kết hôn với tôi? Anh hỏi qua tôi đồng ý gả cho anh chưa? Mộ Thương Nam, anh có phải còn muốn nói với tôi, người anh yêu là tôi?” Diệp Phi hỏi.

Để cô kết hôn như này, cô nguyện không cần, hôn lễ xa xỉ từ trước đến nay không phải là thứ cô để ý đến, chỉ cần 2 người yêu nhau, thậm chí chỉ là đi lĩnh giấy đăng ký kết hôn, ăn 1 bữa mì chúc mừng, cô đều cảm thấy hạnh phúc.

“Em cảm thấy tôi chưa đủ yêu em sao?” Mộ Thương Nam thấp giọng lên tiếng.

“Lúc anh yêu tôi, anh ôm Thiên Tịnh, đồng ý với cô ta rất nhanh sẽ cùng cô ta kết hôn! Đây chính là tình yêu anh đối với tôi?” Diệp Phi 1

cái tát hướng mặt của Mộ Thương Nam.

“Cái đó không phải!” Mộ Thương Nam giải thích.

“Anh đừng nói với tôi, cái đó không phải anh nói! Đêm qua chính mắt tôi nhìn thấy, chính tai tôi nghe thấy!” Diệp Phi hỏi Mộ Thương Nam.

“Diệp Phi, tôi chỉ có thể nói, không cần biết tôi làm gì, tôi đều là vì em!” Mộ Thương Nam giải thích không nổi tại sao anh ta nói với Thiên Tịnh câu đó, vậy phải nói với Diệp Phi thân phận của cô ta.

Chỉ là bây giờ vẫn chưa được, anh ta tình nguyện cô cái gì cũng không biết, tất cả mọi việc đều để 1 mình anh ta chống đỡ.

Diệp Phi cười lạnh lạnh,”Vì tôi? Vậy anh hãy vì tôi, thả tôi ra! Tôi không muốn ở bên cạnh anh! Nếu, anh thật sự để ý đến tôi, yêu tôi, thì nên thỏa mãn mọi yêu cầu của tôi!”

Môi của Mộ Thương Nam mím thành đường thẳng, “Mọi yêu cầu của em chỉ có rời khỏi tôi?”

“Đúng, mọi yêu cầu của tôi chỉ có rời khỏi anh, cùng anh, cùng Thiên Tịnh không có 1 chút xíu gì quan hệ nữa!” Diệp Phi nói.

Tim Mộ Thương Nam đập đau đớn va vào xương sườn anh ta.

“Diệp Phi, là tự em yêu cầu rời khỏi tôi, em đừng hối hận! Tôi cho em những vinh hoa sung ái mà tất cả phụ nữ đều ước mơ tha thiết, em không cần, coi như rác mà vứt đi! Em sẽ biết, em bỏ qua cái gì?” Mộ Thương Nam từng chữ từng câu nói.

“Tôi vĩnh viễn không hối hận! Chỉ cần anh chịu buông tay! “ Diệp Phi trả lời.

Hình bóng Mộ Thương Nam tránh cửa lớn,”Em có thể đi rồi.”

Bộ não Diệp Phi nhất thời không nghĩ đến người đàn ông sẽ đồng ý dứt khoát như này.

Lát sau, cô vội vã chạy ngang qua người đàn ông, chỉ cần cô chạy ra bệnh viện này là tự do rồi!

Mộ Thương Nam nhìn cô gái nhỏ từ chạy ngang qua anh ta, tay anh ta dang ra, khó khăn nhẫn nhịn không bắt lấy cô.

Vẫn cứ ở cửa lớn chờ Cung Trạch Vũ cuối cùng nhìn thấy Diệp Phi ra “Phi Phi”

Anh ta hướng Diệp Phi xông qua, 1 tay ôm cô vào trong lòng.

“Học trưởng, em có thể đi rồi!” Diệp Phi nói không rõ ràng, bản thân bây giờ rốt cuộc là vui vẻ hay là thương tâm.

“Được, anh đưa em đi! Chúng ta phát tin tức, nói em và Mộ Thương Nam đã ly hôn rồi! Để tất cả mọi người đều không thể mắng chửi em!” Cung Trạch Vũ cầm tay Diệp Phi, ngồi xe của anh ta.

Diệp Phi ngồi trên xe, phản xạ có điều kiện nhìn đằng sau mình, hành lang khoa nội trú trống vắng, không có 1 ai.

Cô nghĩ bản thân nghĩ nhiều rồi...

Cuối hành lang tầng 2, trước cửa sổ, hình bóng người đàn ông che phủ 1 tầng khí hung ác, rùng lạnh mặc ý như đến từ địa ngục.

Ánh mắt anh ta cứ nhìn theo xe của Cung Trạch Vũ, biến mất trong tầm mắt anh ta.

“Tổng giám đốc, thực ta ban nãy không nên thả thiếu phu nhân đi” Nhiếp Hạo thấp giọng nói.

“Cô ấy sẽ cầu xin tôi quay lại!” Lời của Mộ Thương Nam từ miệng anh ta bật ra.

Người phụ nữ của anh ta bắt buộc phải yêu anh ta! Nhưng Diệp Phi vẫn luôn không yêu anh ta, anh ta sẽ không cưỡng ép lưu lại 1 người phụ nữ, anh ta cần là tim cô ấy, không chỉ là thân thể cô ấy.

Cho nên, anh ta cuối cùng buông tay rồi, để cô đi, khi cô quay lại bắt buộc là toàn tâm toàn ý yêu anh ta, loại yêu anh ta cho đến chết!

Đương nhiên còn có nguyên nhân quan trọng nhất, Diệp Phi chỉ có rời khỏi anh ta, cô mới an toàn, anh ta muốn cho tất cả mọi người biết, Thiên Tịnh là con gái của Thiên gia, cho Thiên Tịnh làm lá chắn của Diệp Phi, dùng Thiên Tịnh dụ những người trốn trong tối ra.

1 kế hoạch trong đầu anh ta hình thành, anh ta sẽ không bỏ qua cho bất kì người nào hại Diệp Phi!

Anh ta quay người đi đến thang máy, dặn dò Nhiếp Hạo, “Đi lâu luật

SƯ.”

Kế hoạch của anh ta từ thời khắc này, bắt đầu rồi.

-

Diệp Phi bị Cung Trạch Vũ đưa trở lại bệnh viện, Cung Trạch Vũ lấy máu làm hóa nghiệm cho cô, trong máu cô hàm chứa 1 loại thuốc ngủ có thể làm cho người ta tim đập và thân thể các loại cơ năng đều dần dần dừng hoạt động.

Loại này không hiếm gặp, được sử dụng rộng rãi trong Euthanasia, có điều ở nước zh Euthanasia không được phép, cho nên nước zh không có loại thuốc này.

Diệp Phi nhìn báo cáo của bản thân, bị dọa giật mình, bản thân suýt chút nữa chết rồi.

“May mà tin tức lần này lớn, Mộ Thương Nam chịu giao em ra, nếu không anh không dám nghĩ, em sẽ như thế nào?” Cung Trạch Vũ lo lắng nói.

Loại thuốc này rất ẩn nấp, cho dù tiêm rồi, thời gian ngắn cũng sẽ không bị phát hiện, kỳ phát tác hiệu quả của thuốc dài 12 tiếng, chỉ cần người tiến vào trạng thái ngủ, sẽ không ai phát giác người này ngủ có gì bất thường.

“Học trưởng, em có thể tin tưởng anh?” Diệp Phi ngẩng đầu nhìn Cung Trạch Vũ, bị hại quá nhiều lần, cô xem tí nữa chết đi, cô thật sự không có cảm giác an toàn.

Tay Cung Trạch Vũ xoa đầu Diệp Phi “Phi Phi, anh sẽ không hại em! Anh dùng tính mạng anh xin thề, anh sẽ dùng sinh mạng mình yêu em!”

Anh ta trịnh trọng nói, đây tuyệt đối không phải câu nói sáo rỗng, anh ta sẽ yêu cô hết mình, còn hơn cả yêu bản thân.

Diệp Phi khở sở kéo môi “Cảm ơn học trưởng!”

Ngoài cảm ơn, cô không biết còn có thể nói gì, dù gì cô hơn ai hết hiểu rõ, cô đối với Cung Trạch Vũ chỉ là tình cảm đối với anh trai.

Ba mẹ Cung Trạch Vũ đối với việc đến của cô đều rất vui mừng, chăm sóc cô mọi cách có thể, đây vẫn là lần đầu tiên cô cảm nhận được ấm áp của gia đình, cảm giác được bố mẹ yêu chiều đó thật tốt.

Mọi tin tức giống như bị bốc hơi bởi mặt trời, 1 đêm tất cả địa chỉ mạng đều không còn tin tức của Diệp Phi và Mộ Thương Nam còn có Thiên Tịnh.

Diệp Phi nhìn điện thoại sạch sẽ, nếu không phải cô ngồi bên cạnh Cung Trạch Vũ cô thật sự nghi ngờ tất cả đều chỉ là 1 trận nằm mơ của cô.

Cô đến trường học thì bị 1 vòng tròn được bao quanh bởi 1 đám người thu hút, cô nâng bước đi qua, tư thế này có vẻ như trường có đại minh tinh đến.

“Bạn học, bên trong làm sao vậy?” Diệp Phi hỏi 1 cô gái bên cạnh.

“Nghe nói là 1 giáo sư học trung y mới đến, dạy lớp chúng ta. Mình là bạn học mới đến Thu Phù, bạn tên gì?” Cô gái nói.

“Mình là Diệp Phi.” Ánh mắt Diệp Phi cuối cùng nhìn được người trong cùng nhất, người đàn ông đang ký tên cho bạn học.

Hình dáng yêu nghiệt của người đàn ông, đội lên tóc giả đều có thể đẹp đến đi thi sắc đẹp rồi.

Mà cái hình dáng này va vào con mắt của Diệp Phi sâu sắc, cùng với cậu bé trong ký ức của cô hòa hợp với nhau.

Mẹ nó là Erha!

Chương 148

Người đàn ông ký tên xong quyển vở trong tay, nâng ánh mắt đám người xung quanh, môi đỏ của yêu nghiệt vừa cười liền dẫn đến 1 mảng kinh hô của đám người xung quanh.

“Giáo sư Mộ Ly, ký tên cho tôi 1 cái, anh vẫn chưa ký tên cho tôi!”

“Còn có tôi!”

“Tôi cũng không có!”

Nữ sinh trong đám đông la hét.

Mộ Ly giơ tay ra hiệu mọi người im lặng “Đến giờ lên lớp rồi, mọi người lên lớp trước, tôi lúc nào cũng ở đây, các bạn có thể đến phòng làm việc của tôi bất kì lúc nào, tìm tôi ký tên.”

“Được, Cảm ơn giáo sư Mộ.”

“Giáo sư Mộ tạm biệt!”

Sau khi các nữ sinh cùng Mộ Ly cáo biệt, mới miễn cưỡng đi đến lớp học.

Thu Phù kéo kéo tay Diệp Phi, “Cậu không đi à? Đến giờ học rồi!”

Môi Diệp Phi uốn cong, “Mình đợi 1 chút sẽ đi, mình quen anh ta.”

“Bạn quen giáo sư Mộ, nghe nói anh ta là giáo sư nước ngoài đến!”
Ánh mắt Thu Phù sùng bái nhìn Mộ Ly.

Diệp Phi lạnh lùng hừ 1 tiếng, “Mình chỉ biết anh ta là Erha.”

Cô nâng bước hướng Mộ Ly đi tới.

Thu Phù ngạc nhiên mở to mắt nhìn theo bóng hình Diệp Phi.

Người đàn ông yêu nghiệt đứng nguyên tại chỗ, đợi Diệp Phi đi đến chỗ anh ta, ánh mắt anh ta vừa dí dỏm vừa sa sầm.

“Hóa ra anh tên Mộ Ly.” Diệp Phi hỏi.

Thảo nào khi nhỏ, cô không nhớ nổi cái tên này, cái tên này thật lòng không phải bạn nhỏ tuổi dễ ghi nhớ.

“Hóa ra mệnh của cô to như vậy?” Mộ Ly nói.

“Để anh thất vọng rồi, tôi không chết thành công! Là anh mang tôi vút vào trong thuyền muốn chìm chết tôi?” Diệp Phi thao thao ép hỏi.

“Thật là trí nhớ không dài, mỗi lần nói chuyện đều không chứng cứ vu cáo tôi! Bị mẹ đánh nhẹ à, lớn như này rồi cũng không nhớ giáo dục!”
Mộ Ly nói nghiền ngẫm.

Tim Diệp Phi đột nhiên co rút, bọn họ hồi bé ở trường nội trú, anh ta lớn hơn cô mấy cấp học, anh ta cố ý làm vỡ bình hoa của mẹ, cố ý

dùng đá ném vỡ cửa kính của mẹ, bao nhiêu lần lén bỏ tang vật hãm hại cô.

Chỉ là anh ta lớn, cô bé, anh ta học giỏi, là học sinh mẫu trong mắt tất cả giáo viên, không ai tin lời của cô, đều cho rằng cô đang nói dối.

Bởi vì những việc phá hoại đó, cô bị mẹ không biết đánh bao nhiêu lần!

“Mộ Ly, bây giờ không phải lúc nhỏ, anh còn dám hại tôi, tôi sẽ không bỏ qua cho anh!” Cô quát nói.

Mộ Ly từ trên nhìn xuống, từ từ cúi đầu, “Tôi chính là muốn hại cô, cô có thể làm gì tôi? Tôi thích nhìn cô, hình dáng điên rồ không làm chết được tôi, không có cách nào với tôi. Diệp Phi, trò chơi mới bắt đầu rồi, chúng ta từ từ chơi! Tôi xem cô tiểu kiến cường đánh không chết này có thể sống bao lâu?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệp Phi tức đến trắng bệch, cô hoài nghi kiếp trước mình giết tổ tông 8 đời nhà anh ta, kiếp này anh ta mới thời thời khắc khắc muốn cô chết.

“Tôi chính là tiêu kiên cường đánh không chết! Mộ Ly, chúng ta cứ chờ xem, tôi muốn cho anh quỳ dưới chân tôi!” Diệp Phi tức hét lên,

Mộ Ly cười nhẹ thành tiếng “Không ngờ cô nặng khẩu vị như vậy, thích chơi liêm? Có điều tôi không thích đồ second-hand, cô chỉ xứng quỳ cho tôi!”

Thanh âm người đàn ông rất thấp, trầm thấp bên tai cô, nhìn ái muội

vô cùng.

Khuôn mặt trắng bệch của Diệp Phi lại bị tức đến sừng đỏ, hận chết người đàn ông này!

Cô 1 chân đạp vào chân Mộ Ly, hung hăng dẫm xuống, cô đi cao gót, không tin anh ta không đau.

Mộ Ly 1 tay đẩy Diệp Phi ra, đáng tiếc đã muện rồi trên quần tây màu trắng của anh ta in dấu giày màu đen.

“Diệp, Phi!” Anh ta chỉ thiếu tức nổ phổi, bao nhiêu năm rồi, cô ta vẫn 1 chút không đổi, thích đạp bần quần của anh ta.

Diệp Phi đảo đảo con mắt to của cô, cười vô hại, “he he, lùi bước rồi ha! Vốn dĩ tôi đạp 10 lần, anh có thể tránh 8 lần. Thiếu luyện tập a!”

Tình bạn nhắc nhở anh 1 chút, ở đây có camera, dám động thủ đánh tôi giờ phút nào đều có thể ghi lại, giáo sư đánh học sinh, he he, tôi thấy anh không muốn làm nữa rồi!”

Nhìn người đàn ông bị cô chọc tức đến khuôn mặt muốn nổ tung, cô liền có các loại sáng khoái, mẹ nó bệnh sạch sẽ của anh ta với lúc nhỏ 1 chút không đổi, thích mặc quần tây màu trắng, áo sơ mi trắng, vest da màu đen, điểm này cũng không đổi.

“Cô đợi đấy!” Mộ Ly hung hăng bỏ xuống 1 câu, quay người về phòng làm việc của mình thay quần áo.

Diệp Phi gọi Thu Phù lên lớp.

Thần trí Thu Phù cho đến bây giờ vẫn chưa tỉnh lại,”Diệp Phi! Gan bạn to quá!Bạn dám cùng giáo sư Mộ động tay! Bạn không sợ anh ta cho bạn treo môn?”

Diệp Phi bắt lực kéo môi, “Không sao, anh ta sẽ không cho mình treo môn!”

Vấn đề là Mộ Ly tuyệt đối không muốn treo môn cô, mà là muốn treo cô!

Không phải cô chết, thì là Mộ Ly chết, cô đương nhiên phải liều chết, dù sao không thể làm cho Mộ Ly dễ dàng làm chết cô!

Cô và Thu Phù ngồi ở vị trí, lật xem sách của mình, cửa lớp học đi vào Thiên Tịnh và Mộ Thương Nam.

Các bạn học kinh hô lên âm thanh ghen tỵ, có thể được đàn ông đưa đến lớp, người đàn ông này đối với cô gái chiều đến mức nào không cần nghĩ cũng biết.

“Thiên Tịnh! Bạn thật là tốt số! Sắp là thiếu phu nhân Mộ gia rồi, Mộ tổng giám đốc thật là yêu thương bạn, còn muốn đưa bạn tới lớp học.”Vương Ngọc lập tức nịnh nọt.

Mặt Thiên Tịnh lộ ra xấu hổ, “Mình đã nói rồi, không cho anh Thương Nam đưa vào trong, anh ấy nhất định muốn đến! Bọn mình sắp kết hôn rồi, đến lúc đó mời mọi người cùng tham gia hôn lễ của bọn mình!”

Bạn học toàn lớp được 1 trận hoan hô, đều chúc mừng Thiên Tịnh sắp kết hôn.

Ánh mắt Diệp Phi thu lại, con tim lạnh giá, thật lòng của đàn ông có bao nhiêu?

Ước tính tim gan của họ chết so với thật lòng của Mộ Thương Nam còn to hơn!

Hôm qua luôn miệng nói người anh ta yêu là cô, hôm nay liền có thể cùng Thiên Tịnh tuyên bố kết hôn rồi.

Có gì phải đau lòng chứ, cô nghĩ mình nên vui mới phải, có thể nhìn thấy bộ mặt thật của người đàn ông này càng sớm càng tốt, rời khỏi anh ta, là việc đúng nhất kiếp này cô làm.

Ánh mắt Mộ Thương Nam quét qua Diệp Phi, khuôn mặt không 1 chút gợn sóng, cô sao không để ý anh ta!

Vốn dĩ muốn ngược cô, để cho cô biết, anh ta cho cô mọi yêu chiều, cô không trân trọng, cô từ chối, là cô sai, muốn cô hối hận.

Kết quả đến bây giờ anh ta mới phát hiện, người anh ta ngược là bản thân! Nhìn thấy cô gái không để ý anh ta, giống như có 1 móng vuốt xé tim anh ta thành từng mảnh!

“Đây là đồ ăn sáng mua cho em, em ăn đi. Anh đi trước, tan học đến đón em.” Anh ta dặn dò Thiên Tịnh, quay người đi ra lớp học.

“Trời ạ! Ném thức ăn cho chó, chúng tôi bị ngược chết rồi!”

“Đúng vậy! Thiên Tịnh, bạn quá hạnh phúc rồi, được Mộ tổng giám đốc chiều chuộng như vậy!”

“Mọi người lần này nhìn rõ rồi chứ. Tại sao Mộ tổng giám đốc lại lấy Diệp Phi, Mộ tổng giám đốc chính là muốn báo thù cho Thiên Tịnh, bây giờ ngược đãi Diệp Phi đủ rồi, mới cùng cô ta ly hôn, cùng Thiên Tịnh kết hôn! Video trên mạng là giả! Tài xế đó đã chết rồi, nghe nói bị người xấu bức cung!” Vương Ngọc nói to.

“Ha ha, tiểu tam đáng chết bị ngược chết!”

“Đúng vậy, làm gì không được muốn làm tiểu tam của người ta!”

“Mình thấy, cô ta sớm muộn cũng bị Cung học trưởng bỏ mặc.”

Các nữ sinh lần lượt bàn luận.

Tay Thu Phù nắm lấy tay Diệp Phi “Bạn đừng đau lòng, nếu như bạn đi tìm Mộ tổng giám đốc nói người bạn yêu vẫn là anh ấy, mình tin anh ấy sẽ không cùng bạn ly hôn đâu! Bạn đi tìm Mộ tổng giám đốc đi! Bạn không muốn nhìn thấy Thiên Tịnh và Mộ tổng giám đốc kết hôn chứ?”

Chương 149

Ánh mắt chờ đợi của Thu Phù nhìn về phía Diệp Phi, chỉ hy vọng Diệp Phi sẽ đồng ý với đề nghị của cô.

Trái tim Diệp Phi dính chặt vào lồng ngực: “Anh ta muốn kết hôn với ai thì có liên quan gì đến tôi? Tôi không thể vì báo thù một người phụ nữ cạn bã mà liên lụy đến mình được, cô nói đúng không?”

Ánh mắt Thu Phù chợt ánh lên chút thất vọng nhàn nhạt, cô khó khăn lắm mới hé được khóe môi: “Đúng vậy. Nhưng mà, hôn lễ của tổng giám đốc Mộ và cô hoành tráng thật, cô không hề yêu anh ấy một chút nào sao? Đó là hôn lễ mà tất cả nữ sinh trên đời này đều mơ ước đấy.”

“Có thể dùng tiền để đóng đếm thì cô nghĩ đấy có được gọi là tình yêu không?” Diệp Phi hỏi lại Thu Phù.

Những vấn đề gì có thể dùng tiền để giải quyết từ trước đến nay đều không phải là vấn đề. Tình cảm vượt trên cả tiền bạc mới đúng là tình yêu thực sự.

Thu Phù á khẩu không trả lời được: “Hình như cũng đúng, vậy cô yêu Cung học trưởng sao?”

Diệp Phi vô cùng kinh ngạc nhìn về phía Thu Phù: “Không phải cô là sinh viên mới chuyển đến sao? Cô biết nhiều về học trưởng Cung

vậy?”

“Cái kia... Cái kia... Tôi xem tin tức mới biết được. Tin tức ngày hôm qua của hai người bị đưa lên rất nhiều.” Thu Phù nói.

Hôm qua cô và Cung Trạch Vũ bị đưa tin tức rất nhiều sao? Diệp Phi suy nghĩ một chút, có lẽ là vậy. Từ lúc cô được Cung Trạch Vũ đón đi đều không lướt điện thoại. Sáng sớm hôm nay, tất cả các tin tức về bọn họ ở trên mạng đều đã bị xóa hết. Nói không chừng cũng đã đưa tin về cô và Cung Trạch Vũ.

“Tôi và học trưởng Cung...” Diệp Phi dừng một chút. Nếu nói là yêu Cung Trạch Vũ thì cô không thể nói nên lời. Bỗng nhiên nhìn thấy người đàn ông diêm dúa lẳng lơ bước vào, cô liền chuyển đề tài: “Husky đến rồi kìa, chúng ta học thôi!”

Mộ Ly đứng trên bục giảng, nhìn toàn bộ sinh viên dưới bục: “Tôi là giáo sư dạy các bạn môn Đông y. Môn học này chủ yếu sẽ giảng về cách điều chế thuốc đông y và cách chữa bệnh bằng phương pháp đông y. Bây giờ tôi sẽ lựa chọn một trợ giảng, không biết các bạn có ai muốn làm trợ giảng của tôi không?”

“Em!”

“Giáo sư chọn em đi!”

Các nữ sinh đều giơ tay. Làm trợ giảng cho giáo sư đẹp trai như thế đúng thật sướng như tiên luôn!

Hơn nữa, làm trợ giảng sẽ có tiền trợ cấp, ai chẳng muốn làm!

“Nhiều bạn muốn làm trợ giảng của tôi như vậy thì tôi đành phải chọn một bạn rồi.” Mộ Ly tiện tay chỉ “Bạn Diệp Phi, bạn làm trợ giảng của tôi nhé.”

Khuôn mặt Diệp Phi co giật: “Em sợ...”

Lời của cô còn chưa nói hết thì đã bị người đàn ông ngăn cản: “Nếu bạn nghĩ bạn có tư chất kém, năng lực kém, nhan sắc không thể sánh được với tôi thì thôi đi.” Mộ Ly nói.

Diệp Phi khoe môi hung hăng kéo, điên rồi à, dám bảo cô tư chất kém, năng lực kém, nhan sắc kém?

Trời má! Hắn dám bảo, cô dám làm!

“Ý em là, em sợ em là người có khả năng đảm nhiệm công việc này nhất thôi!” Lời của cô xoay chuyển hoàn toàn, sửa lại ý định cự tuyệt lúc này.

“Vậy thì tốt. Qua đây, đem bản photo bài về sắc thuốc này phát cho các bạn. Đây là những phương thuốc cơ bản nhất, các bạn học thuộc đi, tiết sau tôi sẽ kiểm tra trắc nghiệm.” Mộ Ly nói.

Diệp Phi đứng dậy đi tới bên người Mộ Ly, lấy bản photo trong tay anh, thế nhưng tay người đàn ông này lại thừa dịp mà tóm lấy tay cô.

Mộ Ly đè thấp giọng: “Tôi vừa thấy Mộ Thương Nam đưa Thiên Tịnh đến trường, cô vợ trước bị đá rồi sao?”

“Tôi con mẹ nó bị đá thì có liên quan gì đến anh? Anh yêu thầm tôi à? Yên tâm đi, dù cho đàn ông trên đời này có chết hết, nhân loại tuyệt chủng thì tôi cũng không chọn anh đâu.” Diệp Phi cũng hạ giọng nói chỉ hai người mới có thể nghe thấy.

Anh ta quả thực không buông tha bất kỳ một cơ hội nào có thể ngược đãi cô mà!

Mộ Ly buông tay cô ra, một cục tức nghẹn trong cổ. Hấn yêu thầm cô ư?

Cô dựa vào cái gì mà bảo hấn yêu thầm cô? Hấn suýt thì tức đến hộc máu.

“Tôi yêu thầm cô, trừ khi mặt trời mọc từ đằng tây! Lát nữa đừng có cầu xin tôi đấy!” Thanh âm của hấn dật ra.

Diệp Phi liếc mắt nhìn anh, sao cô phải cầu xin hấn? Điên à!

Cô cầm bản photo phát cho các bạn, sau đó quay về vị trí của mình. Rất nhanh liền phát hiện ra vấn đề, trên bàn tay cô, chỗ vừa bị hấn ta sờ vào bỗng đỏ ửng, vô cùng ngứa, gãi thì đau, cảm giác như bị trúng độc!

Trán cô nhú chặt, dường như đã hiểu câu nói cầu xin kia của Mộ Ly là có ý gì.

Khó khăn lắm mới đợi đến lúc tan học, cô theo chân người đàn ông kia đi vào phòng làm việc của hấn.

Đúng là khinh người quá đáng! Cô đập tay lên mặt bàn: “Husky, anh cố ý!”

Mộ Ly nhếch môi: “Cô nói gì cơ, tôi không hiểu.”

“Tay tôi, anh sờ vào xong liền mẩn ngứa kinh khủng.” Diệp Phi đưa tay lên cho hắn nhìn.

“Nhạy cảm như vậy sao? Sờ một cái liền ngứa rồi? Thế có “ẩm ướt” chưa?” Mộ Ly đùa giỡn hỏi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệp Phi co giật một hồi: “Đồ lưu manh! Anh đi chết đi!”

Cô lấy tay cọ sát lên mặt người đàn ông. Hắn hại cô bị ngứa, cô cũng sẽ không bỏ qua cho hắn!

Mộ Ly lùi về phía sau lẩn trốn tay cô, kiên quyết không để tay cô chạm vào mặt hắn. Khuôn mặt này là sinh mệnh của hắn đó! Hắn vừa cuồng sạch sẽ lại thích chưng diện, kiên quyết không được có chút vết nào!

“Đừng chạm vào tôi!” Hắn vươn tay gạt cánh tay Diệp Phi tránh ra.

“Ha ha, anh còn nói không phải anh làm à? Đồ khốn nạn! Nếu không phải anh làm thì tại sao không dám đụng vào chứ? Anh biết anh chạm vào cũng sẽ bị dị ứng, sẽ bị ngứa!”

Mộ Ly cười lạnh một tiếng: “Là tôi làm đấy, cô làm gì được tôi? Cô có đi khám cũng sẽ không khám được ra đâu. Tôi sẽ chờ xem cô gãi tay

tới nát bét.”

Một câu nhắc đến liền thấy càng ngứa, rửa tay cũng không có tác dụng, đến khi toàn thân ngứa phát điên, để lại sẹo mới tốt!

“Nếu không, cô quỳ xuống cầu xin tôi đi. Tôi sẽ suy nghĩ về việc cứu cô!”

Mộ Ly phách lối nói, bộ dáng chờ xem kịch vui.

Diệp Phi căng thẳng: “Tôi có chết cũng không cầu xin anh!”

Cô trực tiếp đi ra khỏi phòng làm việc của Mộ Ly, đi tìm Cung Trạch Vũ.

Cung Trạch Vũ học Tây y. Cô không tin Cung Trạch Vũ không thể chữa trị được cái này.

“Là dị ứng, đi đến phòng y tế, anh đưa thuốc chống dị ứng và thuốc bôi mỡ cho em. Tại sao em lại bị thế này?” Cung Trạch Vũ hỏi.

“Em không biết sao lại bị thế nữa.” Diệp Phi không nói cho Cung Trạch Vũ chuyên của Mộ Ly.

Đối với Cung Trạch Vũ, cô đã nợ anh rất nhiều rồi. Hơn nữa, con người Mộ Ly này rất biến thái, cô không muốn để Cung Trạch Vũ dây dưa gì với Mộ Ly.

Trong phòng y tế, Diệp Phi bị Cung Trạch Vũ đỡ lên giường bệnh, bắt đầu truyền dịch.

Nhưng mà, cũng thật may là hôm nay cô đi cùng với Cung Trạch Vũ, nếu không thì phiền phức thật.

Cô bảo Cung Trạch Vũ cứ tiếp tục bận rộn chuyện của mình đi, cô chờ truyền hết bình dịch là được rồi, một mình cô cũng có thể quay về phòng học.

Cung Trạch Vũ dặn dò Diệp Phi phải chú ý truyền hết bình dịch rồi xoay người đi ra khỏi phòng y tế. Tiết thực nghiệm của anh còn chưa kết thúc, anh phải trở về làm thí nghiệm.

Nhưng mà, tay của Diệp Phi không có bởi vì truyền dịch mà trở nên đỡ hơn. Hơn nữa lại càng ngày càng ngứa. Cuối cùng, bàn tay gãi ngứa kia, cho dù chạm vào đâu cũng sẽ bị ngứa, giống như bị trúng độc vậy.

Chẳng nhẽ cô thực sự phải gãi nát bét ra sao?

Cô tức đến mức muốn xé xác Mộ Ly ra, hắc ta thật sự muốn cô bị giày vò đến chết đây mà!

Mà dường như thuốc chống dị ứng còn phát sinh mâu thuẫn với cái loại thuốc này, trên người cô dần dần nổi lên những vết sưng đỏ, ý thức cũng dần dần không rõ.

Trong mơ màng, cô nhìn thấy thân ảnh một người đàn ông đi vào phòng y tế, cởi quần áo cô ra...

Chương 150

Ai? Ai cởi quần áo cô?

Cô rất muốn mở mắt, đánh người dám khinh bạc cô, chỉ là đại não của cô hôn mê không tỉnh táo lại được.

Trong cơn mơ màng, cô cảm thấy trên làn da của mình mát lạnh, dường như có người cầm cái gì đó dính dính dán lên người cô, dán đi dán lại. Dán vài cái liền đem nó ngâm vào trong chậu nước lạnh, rồi lại lấy ra, rồi lại dán lên người cô.

Lửa nóng lan tràn khắp cơ thể và cái vật trị ngứa kia không ngừng đấu đá nhau, lại khiến cô đỡ hơn rất nhiều.

Người này đang muốn cứu cô!

Lý trí của cô quay trở về. Cô nỗ lực hé mắt ra thành một đường nhỏ, nhìn thấy khuôn mặt đeo mặt nạ màu bạc như hy vọng!

“Anh? Cung học trưởng?” Giọng nói yếu ớt của cô vang lên.

Bàn tay người đàn ông dừng động tác dậm lại, anh nghe giọng cô liền nhìn về phía cô: “Anh không phải là Cung Trạch Vũ! Hắn ta lừa em đấy. Người đàn ông lấy đi đêm đầu tiên của em không phải hắn ta!”

Thần trí Diệp Phi hỗn loạn dường như bị câu nói của anh kích thích

tỉnh táo lại, cố gắng giữ lấy lý trí, để bản thân tỉnh táo hơn một chút: “Không phải anh ấy sao?”

“Không phải hửn, là anh! Em vẫn nhớ rõ chuyện hôm đó chứ? Ngày đó em uống rượu trắng, còn cưỡng hôn anh! Sáng sớm thức dậy còn chụp trộm anh, đá anh một cái xong còn chạy trốn từ cửa sổ phòng tắm nữa.” Người đàn ông nói.

“Đúng vậy.” Đôi mắt Diệp Phi dường như đã dùng hết sức lực rồi, cô mệt mỏi nhắm mắt lại, để cho anh tiếp tục chà lau thân thể.

Đầu óc choáng váng, nhưng trong lòng thì vô cùng rõ ràng. Người đàn ông này mới chính là tên trai bao đêm đó, anh biết hết tất cả những gì đã xảy ra giữa hai người họ. Thế nhưng nếu người đàn ông này mới thực sự là tên trai bao ấy thì cũng có nghĩa là Cung Trạch Vũ vẫn luôn lừa gạt cô!

Trong lòng cô rối bời đến cực hạn. Người đàn ông cô yêu thương lừa gạt tình cảm của cô. Người đàn ông cô coi như anh trai của mình, cũng lừa gạt tình cảm của cô.

Nước mắt chảy dài từ khóe mắt cô, tí tách từng giọt rơi trên gối.

Dường như người đàn ông kia cũng thấy được nước mắt cô rơi, có chút hoảng loạn: “Không thoải mái sao? Em khó chịu ở đâu, nói cho tôi biết! Em chạm phải hỗn hợp phấn hoa cây điều và cây tú cầu mới bị dị ứng. Loài cây điều này có độc, gây dị ứng nghiêm trọng. Thuốc chống dị ứng thông thường không có hiệu quả nên mới phản tác dụng. Anh dùng gạo nếp dính lên hút chỗ phấn hoa ra, lát nữa rửa lại, bôi thêm lô hội nữa. Vết dị ứng và vết sưng sẽ dần dần khỏi.”

“Không phải tôi không thoải mái, chỉ là đầu hơi choáng váng mà thôi.”
Diệp Phi nói.

Cô rất muốn tỉnh táo nói chuyện với người đàn ông này một chút, thế nhưng đầu vẫn cứ choáng váng, không thể tỉnh táo nổi.

“Là phản ứng của dị ứng. Em ngủ một lát, khi tỉnh dậy sẽ tốt thôi. Anh đưa em đi tắm.” Người đàn ông nói, ôm cô đi về hướng phòng tắm, tắm cho cô.

Điều kiện nơi này không tốt như trong khách sạn, chỉ có thể dội nước. Diệp Phi vô lực dựa trên người anh, cảm nhận anh đang dội nước lên người cô.

Tất cả những nỗi khó chịu trên người cô dần biến mất. Cô biết anh vì ôm cô mà quần áo cũng đã ướt nhẹp.

“Anh là ai?” Diệp Phi không nhin được lên tiếng hỏi.

Cô vô cùng muốn biết ai là người đàn ông trong đêm đầu tiên của cô. Tại sao thân thể của anh lại khiến cô cảm thấy quen thuộc đến thế, tại sao hơi thở của anh lại khiến cô cảm thấy thân thiết đến vậy, có phải bởi vì anh là người đàn ông đầu tiên của cô không?

Chỉ là loại cảm giác này cũng xuất hiện khi cô vùi sâu trong lòng Mộ Thương Nam.

“Anh là người đàn ông của em. Diệp Phi, cả đời này anh chỉ là người đàn ông của em thôi! Em phải đề phòng Cung Trạch Vũ và Mộ Ly!”

Cánh tay người đàn ông ôm trọn lấy thân thể cô, mặc kệ nước làm ướt quần áo của anh.

Chỉ là bây giờ anh còn chưa thể nói cho cô biết, anh là Mộ Thương Nam. Nếu như cô biết anh là Mộ Thương Nam, anh nghĩ cô sẽ không để anh chữa dị ứng cho cô đâu.

Bố cục của anh đã triển khai. Để cô được an toàn, anh chỉ có thể đẩy cô rời xa anh, để cô ở vị trí an toàn.

Bàn tay anh vô cùng dịu dàng mà tẩy rửa cho cô, lướt qua làn da mịn màng non nớt ấy khiến cảm giác ngứa ngáy khó nhịn tràn ngập phía bụng dưới của anh, làm cho anh khó chịu muốn phát tiết.

Nhưng tình trạng của Diệp Phi bây giờ không tốt lắm, anh không thể muốn cô lúc này được!

Anh dùng toàn bộ ý chí lớn nhất của mình, khống chế dục vọng của bản thân, ôm cô quay trở lại chiếc giường trong phòng, thoa kem lô hội lên toàn thân cô, rồi lại thay cho cô một bộ quần áo mới, lại dặn dò cô tỉnh lại nhớ phải bôi lô hội.

Nụ hôn anh in sâu trên trán cô, nhìn cô ngủ say rồi, anh mới mặc kệ bộ đồ ướt nhẹp mà rời đi.

Người trong phòng y tế sớm đã bị người của Nhiếp Hạo nghĩ cách dụ đi, nhốt lại trong kho thuốc. Anh vốn dĩ không cần lo lắng sẽ có người nhìn thấy mình.

Diệp Phi lần này ngủ rất say, ngủ một giấc tỉnh dậy toàn thân đều vô

cùng nhẹ nhàng khoan khoái.

Nằm mơ sao? Cô ngồi dậy, liếc mắt thấy kem lô hội trên đầu giường. Nếu như không phải lọ kem lô hội và quần áo mới từ trong ra ngoài trên người cô thì cô đã thực sự cho rằng vừa rồi mình nằm mơ.

Cung Trạch Vũ bước chân vào phòng: “Diệp Phi, em khá hơn chút nào không?”

Anh vươn tay hướng tới đầu Diệp Phi, lại bị Diệp Phi tránh thoát.

Diệp Phi khó khăn lắm mới nhếch được khóe môi: “Em không sao, dĩ ứng đều ổn rồi.”

Ánh mắt ngội lạnh của cô nhìn về phía người đàn ông trước mặt.

Cung Trạch Vũ bị ánh mắt của cô nhìn đến sửng sốt, cảm giác như cô đang nhìn một người xa lạ: “Phi Phi, em sao vậy? Em khó chịu chỗ nào sao?”

Diệp Phi giật mình mím môi: “Em rất khỏe. Chỉ là lúc nãy có nằm mơ, mơ thấy lúc em gặp anh khi anh là trai bao. Lúc ấy em uống thật nhiều rượu vang đỏ, anh nói anh không thích mùi rượu trong miệng em.”

Sắc mặt Cung Trạch Vũ hơi cứng lại: “Em biết anh không thích uống rượu. Rượu vang đỏ uống nhiều cũng không tốt. Lại thật, nhân viên y tế ở đây đâu hết rồi? Tại sao anh vào đây chẳng thấy ai cả?”

Trái tim Diệp Phi thất vọng đến cùng cực. Cung Trạch Vũ quả nhiên

không phải là tên trai bao tối hôm đó. Người đàn ông lúc này quả thật không lừa cô!

Cô đứng dậy xuống giường: “Em khỏe rồi, chúng ta đi thôi!”

Cung Trạch Vũ kinh ngạc nhìn quần áo Diệp Phi: “Em thay quần áo rồi?”

“Em nhờ Thu Phù mua cho em một bộ đồ mới. Buổi chiều em còn có tiết học. Em đi học đây!” Diệp Phi đối phó nói.

Cô đi ra khỏi phòng y tế, lướt qua mấy vị bác sĩ, y tá.

“Xúi quẩy thật, trộm thì không bắt được, ngược lại còn bị khóa trong kho thuốc luôn.” Một vị bác sĩ oán trách.

“Đúng vậy! Tên trộm thuốc cũng nhanh thật!”

“Còn may là kho thuốc không tổn thất cái gì. Cũng may mà dì lao công còn phát hiện ra và mở cửa cho chúng ta.”

Cung Trạch Vũ nghe thấy mấy người bác sĩ bàn tán, liền đi tới: “Các người nói mới vừa rồi bị nhốt trong kho thuốc sao?”

“Đúng vậy. Anh nói xem chúng tôi có xui không cơ chứ? Đúng là điên đảo thật!” Bác sĩ oán trách.

Sắc mặt của Cung Trạch Vũ trầm xuống. Những người này không hề ở đây lúc này, vậy ai đã rút truyền cho Diệp Phi?

Anh bước nhanh đuổi theo Diệp Phi, Diệp Phi đã không thấy bóng dáng.

Cửa phòng làm việc của Mộ Ly bị mở ra. Điện thoại của Diệp Phi chụp thật nhanh một cảnh trong phòng, một nữ sinh ngồi trên bàn làm việc, mà Mộ Ly thì đang đè trên người cô ta.

Sau một chuỗi đèn flash nháy, Diệp Phi cầm điện thoại khua khoắng: “Husky, chúng ta gặp nhau trong phòng làm việc của thầy Hiệu trưởng nhé!”

Trời má! Cô không xử lý Husky, cô không phải là Diệp Phi!

Chương 151

Mộ Ly buông nữ sinh trong tay ra, chạy về phía Diệp Phi. Cánh tay dài của hắn chặn trên cửa, ngăn cản đường đi của Diệp Phi.

“Chuột nhắt, nhanh tay cũng vô dụng thôi, chân vừa ngắn vừa chậm làm sao chạy nhanh bằng tôi. Đưa điện thoại cho tôi!” Hắn tức giận hét lên. Thế nào cũng không nghĩ tới Diệp Phi khỏe lại nhanh thế, lại còn chụp được hình hắn tán gái.

Nữ sinh sợ hãi che mặt chạy đi, không dám để cho Diệp Phi nhìn thấy khuôn mặt.

Diệp Phi cũng không muốn làm khó nữ sinh kia. Người cô muốn đối phó là Mộ Ly kia!

Khóe môi của cô khẽ nhếch: “Chân tôi dài hơn anh, anh mới là chuột nhắt ấy! Điện thoại trong tay tôi, anh đừng mong lấy được. Để tôi xem thầy Hiệu trưởng mà biết được anh gạ gẫm nữ sinh thì có sa thải anh hay không!”

Mộ Ly vươn tay cướp điện thoại di động trong tay cô: “Ai gạ gẫm nữ sinh? Là cô ta gạ tôi đấy chứ. Đều tại tôi lớn lên quá đẹp trai, chọc phải một đám nữ sinh thích trèo lên người tôi. Tôi cũng không thể cự tuyệt người ta được, tránh làm tổn thương lòng tự trọng của người ta!”

“Trời má! Anh đúng là chẳng biết xấu hổ! Nữ sinh muốn trèo lên người anh sao?” Diệp Phi chửi mắng.

“Ha ha, cô không biết sao? Tất cả phụ nữ của tôi đều là do họ chủ động đấy, còn cầu xin tôi nữa kìa. Nhóc con, đưa điện thoại cho tôi nào! Không thì tôi không khách khí nữa đâu đấy!” Mộ Ly nóng lòng, ảnh chụp tuyệt đối không thể rơi vào tay Hiệu trưởng được.

Diệp Phi vắt hai tay ra sau lưng, trong tay nắm chặt điện thoại: “Không đưa là không đưa. Husky, lần này anh chết chắc rồi!”

Con người Mộ Ly ép thành một đường hẹp dài, nhìn khuôn mặt vênh váo của Diệp Phi: “Tôi chết chắc rồi? Ha ha, tôi nghĩ cô là thèm thường tôi sờ cô đi? Mượn cơ cho tôi tìm điện thoại để tôi sờ thân thể cô, an ủi nỗi trống trải trong lòng cô!”

Khuôn mặt Diệp Phi co rút: “Còn lâu nhé! Tôi có thích thì cũng là thích trai thẳng, ai thích đồ đồng bóng như anh!”

“Cô bảo ai đồng bóng? Trời *** Bản thiếu gia bây giờ sẽ xử cô!” Mộ Ly vươn tay ôm chặt Diệp Phi, một tay khác lật váy Diệp Phi.

Diệp Phi nhắc chân đạp Mộ Ly: “Anh dám đụng đến tôi, tôi đá anh tàn phế luôn!”

Tay Mộ Ly túm chặt cổ chân Diệp Phi: “Phế tôi? Để tôi xử cô tàn phế trước, cho cô không xuống giường được luôn!”

Thân thể hần ép xuống Diệp Phi, hận chết nhóc con này. Cô giống như một con nhím, cứ mỗi lần hần trêu đùa cô liền bị thương tích đầy

mình. Thế nhưng cứ không đùa giỡn được như thế lại càng khiến lòng hẫng ngửa ngáy.

“Dừng tay! Mộ Ly, buông Diệp Phi ra!” Cung Trạch Vũ chạy tới, nắm tay nắm Mộ Ly.

Mộ Ly tránh về phía sau, buông Diệp Phi ra, đưa tay đỡ nắm nắm của Cung Trạch Vũ.

Hai người đàn ông bắt đầu đánh nhau.

Diệp Phi đứng một bên nhìn hai người đàn ông đánh nhau, ngón tay nhanh nhẹn gửi ảnh chụp lên website của trường.

Môi cô khẽ cười nham hiểm. Cô chắc chắn Mộ Ly sẽ bị đuổi việc!

Trong chốc lát, hai người đàn ông đánh nhau cũng dần đến hồi kết. Cung Trạch Vũ đứng chắn trước mặt Diệp Phi để bảo vệ cô: “Mộ Ly, tôi không quan tâm nhà họ Mộ các người có ân oán gì, Diệp Phi và Mộ Thương Nam không còn quan hệ gì rồi. Anh dám dây dưa với Diệp Phi, tôi sẽ không bỏ qua cho anh đâu.”

Ngón tay của Mộ Ly sờ sờ cằm: “Nói như vậy, cậu định thu nhận người phụ nữ mà anh họ tôi không cần nữa hả? Cậu ấm nhà họ Cung từ lúc nào thích hàng second hand rồi?”

Sắc mặt Diệp Phi trắng nhợt: “Vậy là anh thích hàng third hand? Husky, anh còn ôm tôi, muốn cưỡng hiếp tôi đấy!”

Khuôn mặt Mộ Ly co rút: “Nhóc con, đó là vì tôi muốn xóa ảnh chụp

trong điện thoại cô thôi. Tôi còn lâu mới hứng thú với đồ chuột nhắt như cô nhé!”

“Trời má! Tôi cảm ơn tám đời tổ tông nhà anh. Bị anh cảm thấy hứng thú mới đúng là ác mộng!” Diệp Phi không tha cho Mộ Ly “À đúng rồi, tôi đã đem ảnh chụp của anh phát tán lên website trường rồi. Anh đợi thầy Hiệu trưởng tìm anh đi!”

Khuôn mặt Mộ Ly co giật: “Diệp Phi! Cô con mẹ nó đi chết đi!”

Hắn hung hăng nói rồi xoay người chạy ra khỏi gian phòng, thẳng đến tòa giảng dạy.

Diệp Phi không hiểu tại sao Mộ Ly chạy về phía tòa giảng dạy. Không phải hắn nên chạy tới phòng làm việc của Hiệu trưởng sao?

Nhưng mà hiệu quả cũng không tồi, Husky chạy rồi, chí ít cũng chứng minh cô đâm chọt đúng nỗi đau của hắn ta.

Bingo! Cô sẽ chờ xem Hiệu trưởng tiêu diệt Husky!

Ha ha! Cô cười gian, đối phó với loại đàn ông này phải dùng thủ đoạn khác thường!

Cung Trạch Vũ không chú ý đến phương hướng Mộ Ly chạy đi. Anh kéo tay Diệp Phi: “Lúc này không dọa đến em chứ? Tránh xa Mộ Ly ra, hắn ta là em họ của Mộ Thương Nam. Chỉ sợ hắn ta gây phiền phức cho em.”

Ánh mắt Diệp Phi trầm xuống, thì ra Mộ Ly lại là em họ của Mộ

Thương Nam.

Cô nghĩ phản ứng của cô đúng là chậm thật. Mộ Ly cũng mang họ Mộ. Ở cái đất nước này còn có bao nhiêu người mang họ Mộ mà không có quan hệ với Mộ Thương Nam cơ chứ?

“Em biết rồi. Dù sao em và Mộ Thương Nam cũng không còn quan hệ gì nữa. Hắn cũng rất nhanh sẽ bị Hiệu trưởng sa thải thôi, rất nhanh sẽ cút ra khỏi tầm mắt của em.” Cô lạnh giọng nói.

“Vậy là tốt rồi. Anh đưa em về lớp học.” Cung Trạch Vũ nắm tay Diệp Phi, đi về hướng phòng học.

Trái tim Diệp Phi rối bời, nhất là khi nhìn bóng lưng Cung Trạch Vũ.

Học trưởng, tại sao anh lại muốn gạt em?

Đáy lòng cô lạnh lẽo. Thật khó để tin tưởng Cung Trạch Vũ lần nữa, càng không nói đến yêu anh.

Thế nhưng lại xảy ra một chuyện khiến cô không thể ngờ đến.

Cô trở lại phòng học, liền nghe thấy tiếng bàn tán xôn xao của các nữ sinh về tấm ảnh của Mộ Ly trên web trường.

Không hề có sự cảm phẫn như cô mong đợi, trái lại chỉ có tiếng kêu gào khóc lóc của đám nữ sinh, nói tại sao nữ sinh kia không phải là mình?

Cô choáng! Diệp Phi phát điên thật sự, thế giới này rốt cuộc làm sao

vậy?

Lại còn hy vọng bị cưỡng hiếp chứ?

“Thu Phù, sao cô cũng xem ảnh chụp của Husky? Không lẽ cô cũng thích anh ta hả?” Diệp Phi nhìn biểu cảm của Thu Phù, hỏi.

“Đúng vậy. Tôi cũng rất thích giáo sư. Nếu được giáo sư hôn một cái, cuộc đời này không còn gì tiếc nuối nữa rồi!” Thu Phù nói.

“Hả? Con người hần ta, nhân phẩm không tốt đâu!” Diệp Phi vội nói.

“Nhưng mà thầy ấy thật đẹp trai! Giống như nam chính trong truyện tranh vậy đó! Đáng tiếc tôi không có tư cách trở thành bạn gái anh ta!” Thu Phù tiếc nuối nói.

Diệp Phi không thể không cảm thán về cái thế giới coi trọng vẻ bề ngoài này. Quả nhiên, người đàn ông đẹp trai một chút thì muốn gì cũng được.

“Nhưng mà, nhân phẩm của hần không tốt, không thích hợp làm chồng.” Cô khuyên nhủ.

“Tôi cũng biết mình không xứng đáng với anh ấy. Anh ấy không thể lấy tôi được, tôi làm tình nhân của anh ta là được! Diệp Phi, cô không phải rất thân thuộc với anh ấy sao? Nếu không thì cô tìm cơ hội cho tôi gặp gỡ anh ta đi!” Thu Phù đắm đuối nhìn Diệp Phi.

Diệp Phi chỉ muốn thổ huyết: “Giàng ơi! Chân trời góc bể nơi nào chẳng có hoa thơm, một trăm bước kiểu gì chả có đàn ông!”

“Nhưng đều không đẹp trai bằng anh ấy! Bạn yêu, giúp đỡ chút nào!”
Thu Phù lắc cánh tay Diệp Phi.

“Được. Gặp mặt thôi đúng không? Nếu chỉ gặp mặt thì tôi còn có thể sắp xếp được.” Diệp Phi không chịu nổi Thu Phù giày vò, chỉ đành đồng ý với cô ta.

Tay Diệp Phi lướt xem tin tức trên website của trường, chỉ mong mau chóng có tin tức Hiệu trưởng sa thải Mộ Ly.

Nhưng tin tức ấy hoàn toàn không có, lại đăng một tin khác. Diệp Phi kinh ngạc mở to mắt, miệng há to đến mức có thể nhét vừa cả quả trứng.

Làm sao có thể?

Chương 152

Trên bản tin trường không hề có tin tức Hiệu trưởng sa thải Mộ Ly mà ngược lại, con gái thầy Hiệu trưởng là Tiêu Đình Đình công khai thừa nhận nữ sinh trong ảnh là cô ấy, cô ấy và Mộ Ly đang yêu nhau, đã được sự cho phép của thầy Hiệu trưởng.

Trong nháy mắt, trên trang web liền có một đoàn người nịnh hót chúc phúc cho Tiêu Đình Đình và Mộ Ly. Trong lớp cũng vang lên nhiều tiếng chúc mừng, bởi vì Tiêu Đình Đình học chung lớp với Diệp Phi.

Khuôn mặt của Diệp Phi méo xẹo, công khai yêu đương, chắc chắn sẽ không sa thải Mộ Ly. Không những không sa thải mà Mộ Ly còn có thể trở thành rể hiền nhà thầy Hiệu trưởng nữa. Không bao lâu còn có thể được đề bạt lên làm Hiệu phó rồi.

Haiz! Diệp Phi bó tay nhìn tin tức, còn khó chịu hơn cả ăn phải ruồi.

“Trời ạ! Thì ra cô nữ sinh này là Tiêu Đình Đình! Ai, cũng chỉ có con gái thầy Hiệu trưởng tài năng mới xứng đôi với giáo sư Mộ.” Thu Phù nói.

Diệp Phi liếc mắt, lần này thật là lợi cho Mộ Ly quá: “Ước ao cái gì, cô chờ xem Tiêu Đình Đình bị đá đi!”

Cho là cô không nhìn ra Mộ Ly lấy Tiêu Đình Đình làm lá chắn sao?

Tiếng chuông vào học vang lên. Mộ Ly đi vào phòng học, đứng phía trước bàn giáo viên. Dưới bục phát ra những tiếng cúi đầu thờ dài, nhất là Tiêu Đình Đình mắt đưa mày lại với Mộ Ly, lưng ngồi thẳng tắp, chỉ sợ người ta không nhìn ra quan hệ giữa cô ta và Mộ Ly!

Ánh mắt Mộ Ly quét một vòng học sinh ngồi phía dưới, chuẩn xác mà tìm thấy Diệp Phi.

“Diệp Phi, tài liệu photo đâu?” Hấn lạnh giọng hỏi. Trong giọng nói tràn đầy nổi hận.

Diệp Phi ngẩn ra, hấn bảo cô đi photo tài liệu lúc nào? Hơn nữa, cô còn bị hấn hại dị ứng, hấn biết cô ở trong phòng y tế cả ngày.

“Thầy chưa dặn em photo tài liệu à!” Cô nói.

“Lúc em tới phòng làm việc của tôi, tôi đã nói với em rồi! Em làm trợ giảng cái kiểu gì vậy? Không hoàn thành được nhiệm vụ của mình lại còn nói dối đùn đẩy trách nhiệm! Tại em mà bây giờ tất cả các bạn không có tài liệu để học! Em nói xem em nên chịu trừng phạt như thế nào đây?” Ánh mắt Mộ Ly nham hiểm nhìn cô.

Diệp Phi mím môi thành một đường thẳng tắp, rõ ràng hấn ta đang gây khó dễ cho cô!

“Em không nghe thấy thầy bảo em photo tài liệu tức là không nghe thấy! Nếu thầy không hài lòng thì đổi trợ giảng khác đi!”

Mộ Ly hừ lạnh một tiếng: “Giận giữ gớm nhỉ? Lúc này ở trong phòng làm việc thì nói chuyện với tôi nhỏ nhẹ dạ vâng như thế, sao giờ có tin

tức tôi yêu đương với Tiêu Đình Đình liền biến thành bộ dáng này rồi?”

Tất cả suy nghĩ của mọi người đều bị Mộ Ly dẫn dắt sai lệch, ánh mắt khinh bỉ phi thẳng đến người Diệp Phi, rõ ràng là Diệp Phi ngưỡng mộ, ghen tỵ, hận thù nên mới tức giận như thế!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệp Phi tái nhợt: “Thầy yêu đương với Tiêu Đình Đình thì liên quan gì đến em? Ai lúc này nhỏ nhẹ dạ vâng với thầy cơ?”

“Chuyện không liên quan tới em, thì em được quyền tiết lộ ảnh chụp riêng tư của tôi và Tiêu Đình Đình sao? Em không phải muốn lợi dụng áp lực dư luận để chia rẽ chúng tôi à?” Mộ Ly khóe môi ngậm cười lạnh lùng.

Cả lớp ồ lên một tiếng, thì ra người tiết lộ ảnh chụp chính là Diệp Phi!

Tiêu Đình Đình đứng dậy đi tới bên người Mộ Ly, dựa trên người hắn: “Đúng vậy. Cô ta chính là muốn chia rẽ chúng ta, chụp trộm ảnh riêng tư của chúng ta. Mọi người nghĩ xem cô ta sắp tâm làm gì kìa!”

Tay của Diệp Phi nắm chặt thành nắm đấm. Cô đứng lên, hướng về phía Mộ Ly và Tiêu Đình Đình: “Ha ha, các người nghĩ nhiều rồi. Tôi chẳng có hứng thú gì với hai vị hết! Bạn trai tôi là Cung Trạch Vũ, hơn Husky nhiều!”

Ngón tay cô chỉ chỉ trên ngực Mộ Ly: “Trên đời này tôi chính là bội phục anh đấy Husky, co được dẫn được, hầu hạ con gái nhà người ta tốt thì còn có thể làm Hiệu phó! Anh cứ tiếp tục cố gắng đi, chờ Hiệu

trưởng chết rồi liền có thể kế thừa vị trí của ông!”

Cô nói xong liền xoay người đi về phía cửa phòng học.

Mặt Mộ Ly tối sầm, hắn bị con nhóc này nói như thế anh ăn bám đàn bà, dựa hơi đàn bà để thăng tiến vậy!

Tay hất chột đập bàn: “Diệp Phi, ở đây là trường học, không phải là nơi để cô dương oai giễu võ. Em không đủ tư cách làm trợ giảng, ra ngoài đứng phạt cho tôi!”

“Đúng vậy! Đều là tại cô, chúng tôi mới không có tài liệu học tập đấy! Cô chịu đứng phạt đi! Mọi người nói có đúng không?” Tiêu Đình Đình nói với cả lớp.

Không ai dám đắc tội con gái nhà Hiệu trưởng, tất cả mọi người đều phụ họa cho cô ta.

Ánh mắt Diệp Phi căm hận nhìn khuôn mặt của Mộ Ly. Nếu ánh mắt có thể giết người, chắc Mộ Ly đã phải chết vạn lần rồi. Cô đi ra khỏi phòng học đứng phạt ở cửa.

Mộ Ly vỗ vai Tiêu Đình Đình, để cho cô ta quay trở lại chỗ ngồi học. Cửa phòng học vẫn mở, từ bụi giảng của hắn có thể thấy bóng dáng Diệp Phi ở hành lang.

Đáng giận nhất là Diệp Phi căn bản không nhìn thấy hắn, mà đang nhìn ngắm phong cảnh ngoài cửa sổ.

Trong ngực hắn như có một cục tức nghẹn ở cổ. Tất cả sự tức giận

đều bị cô gái kia phản kích lại hết.

Qua nửa tiết học, hắc giao một số bài tập luyện tập cho cả lớp làm xong liền đi ra ngoài phòng học, không quên đóng cửa phòng học lại.

“Chuột nhắt! Muốn độn thổ cũng vô dụng thôi, nơi này là sàn xi măng.” Hắc vênh vác nói.

“Tôi không phải Husky cứ nhìn thấy lỗ thì chui vào! Tôi đợi học trưởng Cung của tôi tới đón!” Diệp Phi cố ý chọc tức Mộ Ly.

“Là hắc ta chữa dị ứng cho cô à? Hắc không phải học Tây y sao? Làm sao biết Đông y?” Mộ Ly hỏi Diệp Phi như không có chuyện gì xảy ra.

Dị ứng và độc tính của cây điều rất mạnh, dùng thuốc tây đơn thuần không thể chữa được, thậm chí sẽ làm dị ứng càng ngày càng nghiêm trọng hơn, còn có thể gây ra tình trạng hôn mê.

“Anh mới là đồ hèn hạ. Dùng phấn hoa cây điều và cây tú cầu hại tôi!” Diệp Phi hô lên.

“Cô không đê tiện sao? Tiết lộ ảnh chụp riêng tư của tôi với nữ sinh!” Mộ Ly sáng giọng.

“Anh hắc là nên cảm ơn tôi đi. Nếu không phải tôi giúp anh, anh có thể trở thành Hiệu phó, vị hôn phu của Tiêu Đình Đình à? Nhớ kỹ là nên hầu hạ Tiêu Đình Đình cho tốt. Nghe nói anh có rất nhiều người yêu cũ, hơn nữa lại còn có nhu cầu mạnh mẽ. Cái thân thể này của anh, ha ha, uống nhiều thuốc bổ một chút!” Diệp Phi liếc mắt nhìn Mộ

Ly.

Mộ Ly suýt thì bị cô chọc tức đến hộc máu: “Tôi không bám váy phụ nữ!”

Nếu như không phải bị lộ ảnh, hẳn cũng sẽ không thừa nhận yêu đương với Tiêu Đình Đình. Đây hết thấy đều là do con nhóc này ban tặng!

Diệp Phi không có tâm trạng quan tâm Mộ Ly có bám váy phụ nữ hay không. Cô liếc mắt nhìn thấy Cung Trạch Vũ đi tới, giơ tay vẫy anh: “Học trưởng, anh tới đón em à?”

Cung Trạch Vũ đi tới, ánh mắt đánh giá Mộ Ly và Diệp Phi: “Anh tan học rồi, sao em lại đứng ở đây?”

Diệp Phi kéo tay anh: “Em hiện tại cũng có thể đi, chúng mình về nhà thôi!”

Cung Trạch Vũ cảnh giác nhìn thoáng qua Mộ Ly, nắm tay Diệp Phi đi về phía thang máy: “Phi Phi, nếu có ai bắt nạt em, em nhất định phải nói cho anh biết, anh bảo đảm sẽ không đánh chết hắn đâu.”

“Được! Em nhất định sẽ nói cho anh biết!” Diệp Phi quay đầu nở nụ cười liếc mắt nhìn Mộ Ly. A ha ha ha, Husky đáng chết, cô thể hiện tình cảm cho hắn biết. Dám nói cô đổ kị hắn và Tiêu Đình Đình à, cô bị điên sao?

Tay Mộ Ly nắm chặt thành đấm, tức đến nội thương. Nhưng mà, hắn lại chỉ có thể nhìn con nhóc kia rời đi với Cung Trạch Vũ.

Cung Trạch Vũ để Diệp Phi ngồi lên ô tô, ánh mắt nhìn về phía cô:
“Phi Phi, anh đưa em đến một chỗ này.”

“Đi đâu vậy?” Diệp Phi lơ đãng nói.

“Đến rồi em sẽ biết!” Cung Trạch Vũ nói, chuyển động tay lái.

Đây không phải đường đi đến bệnh viện của Cung Trạch Vũ. Xe di chuyển một hồi mới dừng lại trước cửa một tòa nhà. Diệp Phi nhìn thấy ba chữ “Cục Dân chính” to và rõ ràng!

Cô kinh ngạc, tại sao Cung Trạch Vũ lại dẫn cô đến đây?

Cung Trạch Vũ lấy một bó hoa từ phía cốp sau xe, quỳ một gối trước mặt Diệp Phi: “Phi Phi, em hãy lấy anh nhé!”

Chương 153

45153. Diệp Phi kinh ngạc nhìn Cung Trạch Vũ, anh đưa cô tới đây để cầu hôn cô sao?

Còn chưa đợi cô nghĩ xong, Cung Trạch Vũ kéo tay cô.

“Phi Phi, anh muốn thấy em đeo chiếc nhẫn của anh tặng em, gả cho anh!” Ánh mắt Cung Trạch Vũ nhìn Diệp Phi đầy thâm tình.

Diệp Phi đơ ra, chiếc nhẫn anh tặng cô trước giờ vẫn không chịu lấy lại. Nhưng mà bây giờ...

“Học trưởng, anh đứng dậy đã rồi chúng ta nói tiếp.” Cô kéo Cung Trạch Vũ đứng lên.

“Em không đồng ý thì anh không đứng lên! Chuyện giữa em và Mộ Thương Nam đã kết thúc rồi, anh ta còn bận rộn chuẩn bị lễ cưới của mình và Thiên Tịnh. Anh nghĩ bây giờ chúng ta kết hôn thì hơi vội vàng, anh không có thời gian cho em một hôn lễ long trọng, cho nên mới đưa em đến đây đăng ký kết hôn trước, rồi sau đó chuẩn bị hôn lễ sau.” Cung Trạch Vũ chỉ sợ Diệp Phi chê kết hôn như vậy quá đơn giản.

“Không phải! Học trưởng, em không phải để ý đến vấn đề hôn lễ.” Diệp Phi ngừng lại nhìn Cung Trạch Vũ, “Chàng trai ở quán bar hôm đó là anh phải không?”

Cô lại hỏi, chỉ hy vọng đáp án có được là đáp án mà cô muốn nghe.

Cung Trạch Vũ ngần ra, “Phải, là anh! Em đã nhìn thấy chiếc mặt nạ bạc của anh rồi.”

Môi Diệp Phi bặm lại, cô chỉ muốn một câu thật lòng của anh.

“Nhưng mà hôm đó em không uống rượu vang, em uống rượu trắng. Học trưởng, anh vẫn luôn gạt em.” Giọng nói của cô lộ ra phần lạnh lẽo khó diễn tả.

Lòng Cung Trạch Vũ thất lại. Tay anh nắm chặt lấy cô, sợ giây tiếp theo cô sẽ biến mất khỏi tay anh vậy.

“Anh, anh không phải cố ý gạt em đâu! Anh biết em luôn để tâm lần đầu tiên của em đã cho ai. Anh không muốn em cứ quẩn lấy vấn đề này. Hơn nữa anh không quan tâm chuyện này, người anh yêu là em, lần đó chỉ là ngoài ý muốn, chúng ta có cả đời cùng nhau, anh không muốn em bị ám ảnh tâm lý!” Cung Trạch Vũ quỳ nói.

Tim Diệp Phi đập liên hồi, cô cố chấp rút tay ra khỏi tay anh, “Nhưng mà việc này rất quan trọng với em, em chỉ muốn muốn sự thật, nhưng anh vẫn luôn gạt em. Làm sao anh biết hoa văn trên chiếc mặt nạ bạc đó? Có phải anh biết người đó là ai không?”

Sắc mặt Cung Trạch Vũ cứng lại, “Anh không biết người đó là ai, trai bao thì sao có người tốt được, đều là bọn tiểu nhân háms lợi! Anh chỉ là, chỉ là điều tra từ máy quay giám sát trong quán bar đó nên biết mặt nạ của hắn hình dạng như thế nào rồi sai người làm một cái thôi.”

Ánh mắt Diệp Phi ánh lên sự thất vọng, “Học trưởng, anh đừng dậy đi, chuyện anh gạt em em có thể không tính toán, nhưng chuyện kết hôn em không thể đồng ý với anh được. Em không thích hôn nhân không có tình yêu, cũng không công bằng với anh. Hơn nữa em còn đi học, trước khi tốt nghiệp em không muốn suy nghĩ tới vấn đề hôn nhân.”

Cung Trạch Vũ cảm nhận rõ rệt sự xa cách cô dành cho anh, “Vậy được, chúng ta không vội kết hôn. Phi Phi, tình cảm anh dành cho em sẽ không đổi, chỉ cần em quay đầu, người đàn ông phía sau em nhất định là anh! Anh sẽ dùng sinh mệnh của mình để bảo vệ em!”

Diệp Phi kéo tay Cung Trạch Vũ, “Anh mau đứng lên đi! Nhiều người đang nhìn chúng ta lắm!”

Cô ngượng ngùng nhìn đám đông xung quanh, bởi vì Cung Trạch Vũ vẫn luôn quỳ ở đây nên kéo theo ánh mắt của rất nhiều người, không ít người đứng thành vòng tròn nhìn hai người!

Khóe môi Cung Trạch Vũ cong cong, kéo cô đến bên cạnh anh một cách dễ dàng, “Phi Phi, đồng ý với anh một chuyện.”

Chuyện gì? Diệp Phi muốn hỏi, còn chưa đợi cô mở miệng, Cung Trạch Vũ vội đứng dậy ôm cô vào lòng, anh ôm rất chặt, giống như bắt cô khảm vào cơ thể anh vậy.

“Đồng ý để anh ôm em một lát! Một lát thôi!” Thanh âm trầm thấp của anh nói nhỏ bên vành tai cô.

Đôi nam nữ trước mặt đang ôm nhau giống như một đôi hạnh phúc vừa cầu hôn thành công, đám đông xung quanh họ vỗ tay nồng nhiệt.

Một chiếc xe sang trọng lái đi, gương mặt Mộ Thương Nam lạnh lùng cực độ, cục dân chính, hoa hồng, nam nữ ôm nhau, tất cả những điều này đủ để nói lên tất cả!

Ánh mắt anh như sóng cuộn trào, gân xanh ở mu bàn tay nổi lên.

Chiếc xe lái đi, ánh mắt Cung Trạch Vũ nhìn theo chiếc xe đen lạnh lùng, làm sao anh có thể nói với Diệp Phi người con trai hôm đó chính là Mộ Thương Nam!

Anh rất rõ, nếu như anh nói ra thì có nghĩa anh sẽ đánh mất Diệp Phi mãi mãi!

Tuy cầu hôn không thành công, nhưng mà mầm họa giữa hai người họ đã bị bỏ đi rồi, anh cũng không còn chuyện gì giấu diếm hay có lỗi với Diệp Phi nữa.

Một lát sau, anh mới buông Diệp Phi, đưa cô lên trở về bệnh viện của mình. —

Mộ Ly thông thả lái xe của mình, màn hình di động trên giá đỡ điện thoại phát sáng, một cuộc gọi video gọi tới.

Ngón tay anh ấn vào màn hình kết nối cuộc gọi.

Trên màn hình xuất hiện một ông lão, có vài nét giống Mộ Thành, chỉ

là già hơn rất nhiều.

“Ông nội, chuyện gì vậy?” Mộ Ly hỏi.

“Ta nghe tin tức, Mộ Thương Nam muốn lấy Thiên Tịnh? Con mau chiếm lấy Thiên Tịnh đi! Nó là con gái của Thiên gia, chỉ cần lấy được nó, chúng ta lấy được di sản của nó, con sẽ không sợ không đối phó với ông bác con rồi! Ta nhất định sẽ cướp về vị trí con trưởng lớn của Mộ gia trong lúc ta còn sống!” Mộ Trì nói.

“Con biết họ đang đợi chuẩn bị hôn lễ, nhưng mà con cảm thấy, Thiên Tịnh không phải con gái của Thiên gia! Diệp Phi đáng lẽ mới là con gái của Thiên gia!” Mộ Ly nói.

“Lúc đầu ta cũng nghĩ như vậy, nhưng mà Mộ Thương Nam lấy Diệp Phi rồi đột nhiên ly hôn, lại cưới Thiên Tịnh, chắc chắn sau khi nó lấy Diệp Phi thì phát hiện Diệp Phi không phải con gái của Thiên gia, đưa con gái thật sự của Thiên gia chính là Thiên Tịnh, cho nên nó mới lấy Thiên Tịnh!” Mộ Trì nói.

“Vậy sao? Nhưng nếu như là như vậy thì tại sao Thiên Tịnh phải tìm con để lấy máu của Diệp Phi?” Mộ Ly hỏi.

“Con phải biết tâm cơ của anh họ con, nó sẽ không thể không cần tài sản của Thiên gia, càng không thể vứt con gái của Thiên gia sang một bên để lấy một đứa con gái không có tài sản được! Nó lấy Thiên Tịnh, vậy thì Thiên Tịnh nhất định là con gái của Thiên gia! Nói không chung hai vợ chồng chúng nó liên thủ chơi con đấy! Khiến con tưởng rằng Diệp Phi mới là con gái Thiên gia!” Mộ Trì nói.

Chân mày Mộ Ly nhíu lại, “Thiên Tịnh có tâm cơ như vậy sao?”

“Không được thiếu cảnh giác, lúc đầu ta quá khinh thường ông bác của con mới bị hấn nắm cơ hội cướp quyền thừa kế Mộ gia!” Mộ Trì nhắc nhở cháu nội mình.

“Con sẽ chú ý! Muốn có Thiên Tịnh thì càng dễ rồi. Người phụ nữ đó ngốc tới không có IQ! Nhưng mà con vẫn kiên trì quan điểm của mình, về việc rốt cuộc ai mới là con gái Thiên gia, con muốn hiểu rõ một chút rồi mới ra tay.” Mộ Ly nói.

“Ông nội đợi tin tốt của con! Nhớ là phải ra tay mạnh mẽ!” Mộ Trì không yên tâm dặn dò.

“Ha ha, chỉ là chơi phụ nữ thôi mà, tối nay con có thể có được Thiên Tịnh rồi!” Mộ Ly lái xe trở về nhà cũ của Mộ gia, nhưng mà Mộ Thương Nam và Thiên Tịnh đều chưa trở về.

Xe của Mộ Thương Nam trực tiếp chạy đến biệt thự của Thiên gia, anh sỏi bước đi vào.

Thiên Tịnh kinh ngạc nhìn anh, không hiểu tại sao anh đột nhiên tới đây.

Thiên Huệ ra đón, “Mộ tổng, đây là đưa Thiên Tịnh nhà chúng tôi về nhà mẹ đẻ sao?”

Trái tim bà ta run rẩy, chỉ sợ Mộ Thương Nam đưa Thiên Tịnh trở về không cần nữa.

Mộ Thương Nam ngồi trên sofa, lời nói phát ra từ khóe môi, “Thiên gia có một phần tài sản đem ra cho chúng tôi làm quà cưới khi chúng tôi kết hôn. Cần phải đưa Thiên Tịnh đi xét nghiệm máu, tôi đến đón cùng đi tới văn phòng luật sư, đưa Thiên Tịnh đi xét nghiệm máu.”

Chương 154

“Hả? Bây giờ đi xét nghiệm máu? Mẹ tổng, bây giờ trời đã tối rồi!”
Thiên Huệ vội vàng nói, trong lòng lộ ra sự chột dạ khó kiềm nén.

“Không sao. Tôi gọi luật sư đợi chúng ta ở văn phòng luật sư, chúng ta không tới thì ông ấy không về.” Mẹ Thương Nam nói.

Sắc mặt Thiên Tịnh trắng bệch, “Cái gì, di sản gì chứ? Sao con lại không biết? Cô à, sao cô không nói với con?”

Cô ta sợ lộ tẩy, trưng ra vẻ mặt vô tội, dường như trước giờ chưa nghe qua việc này bao giờ.

“Cô, là cô không nói với con. Con chưa kết hôn mà? Là quà cưới cho các con khi kết hôn, cho nên muốn đợi các con kết hôn rồi mới nói. Dù gì thì quà cưới cũng không gấp rút gì, các con không phải tháng sau mới kết hôn sao?” Thiên Huệ tìm một lý do.

“Cũng không ảnh hưởng gì, bây giờ đi xét nghiệm máu, đồ thì có thể đợi tháng sau lấy, chuẩn bị trước hết tất cả mà.” Mẹ Thương Nam nói.

Anh đứng dậy đi tới cổng biệt thự.

Nhiếp Hạo ở phía sau Mẹ Thương Nam, nói với Thiên Tịnh và Thiên Huệ, “Cô, Thiên Tịnh tiểu thư, mời!”

Sắc mặt Thiên Huệ căng thẳng, giống như bị ai ép lên phờng. Nhưng mà không đi thì bà ta tìm không ra lý do từ chối Mộ Thương Nam!

Bà ta chỉ đành ra hiệu bằng mắt cho Thiên Tịnh, kêu Thiên Tịnh đi theo, không thể không dám đi trong lúc này được, đây là nói rõ thân phận của Thiên Tịnh có vấn đề.

Thiên Tịnh điều khiển nút trên xe lăn đi theo ra khỏi biệt thự. Nhiếp Hạo bước qua giúp bế Thiên Tịnh lên xe, để xe lăn vào cốp xe.

Tay Thiên Huệ ấn vào màn hình di động, muốn tìm Diệp Minh cầu cứu, bảo Diệp Minh nghĩ cách chặn họ lại.

Đột nhiên, màn hình điện thoại bà ta phát sáng, người lần trước nói cùng bà ta liên thủ lấy di sản lại xuất hiện rồi.

“Mộ Thương Nam và Thiên Tịnh thật sự kết hôn sao?” Người đàn ông nhả một tin.

Thiên Huệ như thấy được cứu tinh, bà ta lập tức trả lời, “Mau giúp tôi, nghĩ cách xảy ra tai nạn xe, đừng để tôi cà Thiên Tịnh đến phòng luật sư xét nghiệm máu! Chúng tôi đang ở trên xe của Mộ Thương Nam!”

Một lát sau không nhận được tin trả lời của người đàn ông, Thiên Huệ suýt gấp đến phát điên, hoàn toàn không hiểu người đàn ông rốt cuộc là có ý gì, giúp hay không giúp?

Nhưng không ai cản họ lại, Thiên Tịnh đi xét nghiệm máu sẽ lộ thân phận!

Chính trong lúc bà ta gấp như lửa đốt thì chiếc xe phía trước lái tới tông vào xe của Mộ Thương Nam.

Xe hơi phát ra âm thanh phanh gấp chói tai, Nhiếp Hạo đập mạnh vào phanh xe, xoay vô lăng tránh chiếc xe trước mặt, bởi vì tốc độ quá nhanh, xe của anh xoay mấy vòng, còn chiếc xe phía trước rõ ràng đã lái đi thì lại quay đầu tiếp tục tông vào xe của Mộ Thương Nam.

Nhiếp Hạo tiếp tục lái xe tránh chiếc xe phía sau, nhưng mà vẫn bị đâm vào cổp xe.

Mộ Thương Nam thu ánh mắt lại, ra lệnh, “Lái qua bên phía cái cây!”

Thiên Tịnh và Thiên Huệ suýt bị dọa chết, lái về phía cái cây không phải là tự sát sao?

“Á! Đừng mà!” Thiên Huệ la thất thanh, mắt nhìn thấy xe sắp tông vào cây rồi!

Chân mày Nhiếp Hạo nhíu chặt, tay nắm vô lăng, đột nhiên lái vòng qua cái cây.

Chiếc xe phía sau căn bản không kịp thắng lại hay xoay vô lăng, quá đột ngột, hấn gấp rút đuổi theo Nhiếp Hạo, hoàn toàn không có cơ hội chuyển hướng, xe của hấn tông mạnh vào thân cây.

Nhiếp Hạo nhìn chiếc xe tông vào cây từ kính chiếu hậu, huýt sáo nhẹ, vẫn là boss lớn của mình nhanh trí, nghĩ ra cách này.

Mặt Thiên Tịnh còn trắng hơn cả tờ giất trắng, “Dọa chết tôi rồi, tôi còn tưởng chúng ta đều chết rồi chứ!”

“Ha ha, sao có thể được? Tôi hiểu ngay ý của tổng giám đốc! Thiên Tịnh tiểu thư, cô thật không hiểu tổng giám đốc gì cả!” Nhiếp Hạo nói.

Mặt Thiên Tịnh sa sầm, lại bị một tên vệ sĩ châm chọc, tay cô ta cuộn tròn thành nắm đấm, đợi cô lên làm thiếu phu nhân của Mộ gia, người đầu tiên phải sa thải là Nhiếp Hạo!

Thiên Huệ vừa thở phào thì giờ lại thở không nổi nữa, bởi vì bà ta nhìn thấy văn phòng luật sư rồi!

Lần này chết không thành, nhưng mà xét nghiệm máu nhất định sẽ chết! Chiếc xe khi này là người kia sắp xếp cho họ hay sao?

Bà ta nghĩ thầm.

“Dặn dò người đi điều tra thân phận của tài xế. Phải có được mọi hồ sơ xã hội của hắn!” Mộ Thương Nam dặn dò, anh đưa Thiên Tịnh đi xét nghiệm máu lại có người tông xe anh, rõ ràng là cố ý.

Chẳng qua là người này rốt cuộc tìm anh hay tìm Thiên Tịnh?

Anh phải làm cho ra lẽ!

Xe dừng lại, Mộ Thương Nam dẫn Thiên Tịnh và Thiên Huệ vào tòa nhà luật sư, mười mấy vị luật sư đang ngồi trong văn phòng đợi họ.

Anh bước vào, tất cả luật sư đều đứng dậy, “Mộ tổng, chào!”

Mộ Thương Nam ngang nhiên ngồi vào vị trí chính giữa chiếc bàn dài, dường như anh là chủ ở đây, “Xét nghiệm máu cho Thiên Tịnh.”

Anh lạnh lùng căn dặn một câu.

“Vâng!” Một người luật sư đứng dậy, ra ngoài gọi y tá vào lấy máu.

Thiên Huệ vội vàng nói, “Không được, đám luật sư này không phải luật sư mà anh tôi chỉ định!”

Bà ta rốt cuộc đã nghĩ ra lý do.

“Luật sư ban đầu mất tích rồi, đây là những luật sư được bổ sung sau, lúc đó đã có di chúc quy định cả rồi, những luật sư này đều đã lấy tiền bồi thường thiệt hại rồi.” Mộ Thương Nam nói.

Tiền bồi thường thiệt hại giống như tiền mua mạng sống vậy, bởi vì quá nguy hiểm, không ai biết lúc nào sẽ chết, cho nên đã bồi thường trước rồi.

“Đúng vậy, nếu như bà Thiên Huệ không yên tâm, ở đây có bản photo di chúc, bà có thể xem thử!” Luật sư kính cẩn nói.

Thiên Huệ cầm bản di chúc lên đọc, những luật sư được quy định phía sau viết tên đầy cả trang giấy, cũng nói là, chỉ là mất tích mười mấy người luật sư hoàn toàn không ảnh hưởng gì đến việc thực hiện bản di chúc này!

Rốt cuộc là tài sản gì, tim cô muốn nhảy khỏi lồng ngực, quy định như

vậy thì có thể thấy sự tôn quý của món đồ này!

“Được thôi, tôi biết rồi, các người đều là luật sư mà anh tôi chỉ định.”
Bà ta ngắc ngứ.

Mồ hôi lạnh túa ra trên trán, bà ta dùng tay lau đi, trong đầu hoàn toàn rối rắm, vốn dĩ không biết có thể làm sao mới ngăn cản Thiên Tịnh lấy máu!

Tim Thiên Tịnh đập loạn xạ, vị luật sư kia bước ra thì rất nhanh có một y tá bước vào, đem theo khay để rút máu cho cô ta.

Tay cô ta rút lại theo phản xạ có điều kiện, nhưng bị y tá nắm lấy cổ tay.

Một cái ống cao su chích vào cánh tay cô ta, y ta thuần thục rút máu ra.

Thần kinh Thiên Tịnh đều sụp đổ rồi, cô ta nhìn Thiên Huệ cầu cứu, chỉ cầu Thiên Huệ có thể giúp cô ta.

Nhưng mà Thiên Huệ ngẩn ra nhìn, không có cách nào cả.

Máu tươi chảy từ cánh tay Thiên Tịnh ra, y tá rút ống dẫn máu ra đem ra ngoài.

Mặt Thiên Tịnh như búp bê không có máu, “Cái đó, bây giờ chúng tôi có thể đi chưa?”

Cô ta chỉ muốn bỏ trốn, cô ta không dám ở đây thêm một khắc nào

nữa!

Mộ Thương Nam gật đầu, “Có thể đi được rồi, Nhiếp Hạo đưa Thiên Tịnh và Diệp phu nhân về đi.”

Nhiếp Hạo nhận lệnh đưa người đi, tiễn Thiên Tịnh và Thiên Huệ về.

Trong lòng và trong đầu Thiên Tịnh hỗn loạn, cô ta trở về biệt thự, một tay đánh tới tấp vào cổ áo của Thiên Huệ, “Đều tại bà! Tôi kêu bà nghĩ cách! Bà là đồ bỏ đi!”

Cô ta la lớn, có kết quả xét nghiệm máu thì cô ta chết chắc!

Thiên Huệ ôm mặt khóc, “Ta cũng không muốn, nếu như chúng ta nói không xét nghiệm máu thì chúng ta có tật giết mình rồi!”

“Không được, tôi phải đi! Tôi phải ra nước ngoài!” Thiên Tịnh chạy lên căn phòng trên lầu hai, cô ta phải thu xếp hành lý bỏ trốn!

Chương 155

45155.Thiên Huệ đuổi theo Thiên Tịnh, “Không được, bây giờ chúng ta không thể đi. Đi rồi thì chứng minh con là giả mạo!”

“Vậy thì phải làm sao? Không lẽ bảo con đợi chết?” Thiên Tịnh lớn tiếng.

“Không phải đợi chết. Nhưng mà chúng ta mất nhiều năm như vậy, không thể để Diệp Phi hưởng lợi được! Con để cô nghĩ cách đã!” Thiên Huệ nói.

“Cô có thể có cách gì?” Thiên Tịnh hỏi.

“Cô nghĩ cách lấy trộm máu ra ngoài, sau đó đổi thành máu của Diệp Phi! Lần trước máu con đưa cho cô, cô giữ lại ở bệnh viện rồi. Có thể lấy ra dùng bất cứ lúc nào.” Thiên Huệ nói.

“Vậy thì cô mau tìm người đi tráo đổi.” Thiên Tịnh thúc giục.

“Cô biết rồi, bây giờ cô đi nói với người đó đây!” Thiên Huệ cầm điện thoại, muốn tìm thông tin của người đó. Kết quả phát hiện, người đó đã biến mất khỏi danh sách bạn bè của bà ta rồi!

Trời ơi! Thiên Huệ suýt bị dọa chết. Bà ta quên là mọi lần chỉ có thể là người đó liên lạc với bà ta, bà ta không thể liên lạc được với người đó!

“Chết rồi! Cô không liên lạc được với người đó.” Thiên Huệ nói.

“Tìm người khác! Tìm mau lên!” Thiên Tịnh dặn dò.

“Cô đi tìm, con đừng vội. Con nghỉ ngơi trước đi!” Thiên Huệ quay người chạy ra ngoài biệt thự, bắt đầu đi tìm người.

Một chiếc xe hơi đen chạy đến bóng cây ngoài bệnh viện của Cung Trạch Vũ, bóng đen bao trùm lấy xe của anh.

Có thể nhìn thấy ánh đèn trong lầu 10 của bệnh viện qua cửa xe hơi, anh thậm chí còn biết, Diệp Phi đang ở trong cửa sổ đó.

Mộ Thương Nam lặng lẽ nhìn căn phòng của Diệp Phi, chỉ là một cửa sổ bình thường, anh giống như đang ngắm nhìn một cái gì đó trân quý hiếm hoi trên thế giới vậy, khó dời mắt đi.

Diệp Phi, tại sao không đợi anh? Chúng ta rất nhanh có thể ở bên nhau rồi, tại sao phải đồng ý lời cầu hôn của Cung Trạch Vũ?

Tay anh cuộn thành nắm đấm, đáy mắt hằn lên những tia đỏ, giống như một con thú sắp nổi giận.

Hôm sau, Diệp Phi vẫn lên lớp như thường lệ, nhưng cô không thấy Thiên Tịnh, vô tình nhận được tin nhắn Mộ Thương Nam nhắn cho cô, nói tối mai có bữa tiệc, bảo cô có mặt.

Cô tất nhiên từ chối, nhưng mà Mộ Thương Nam gửi một tấm hình, là thỏa thuận ly hôn mà cô viết, lúc đầu cô không hiểu là chuyện gì,

nhưng xem một hồi thì biết nguyên nhân của vấn đề rồi, trên giấy thỏa thuận ly hôn chỉ có chữ ký của cô, không có chữ ký của anh!

Cũng nói là, đến bây giờ họ vẫn chưa ly hôn!

Cô lập tức nhắn tin hỏi anh tại sao không ký tên?

Mộ Thương Nam trả lời, chuyện ký tên tối gặp mặt nói trực tiếp.

Diệp Phi chớp chớp mắt, tối nói trực tiếp? Nói gì? Cô đã từ bỏ hết tài sản chỉ lấy thân thể đi thôi mà anh còn muốn nói gì nữa?

Dù sao cũng không bắt cô trả anh tiền bồi thường tinh thần chứ?

Cuối cùng cô trả lời sẽ đi dự bữa tiệc, bất luận Mộ Thương Nam nói gì cũng bắt buộc để anh ký tên lên bản thỏa thuận!

Ngược mắt lại nhìn thấy bóng dáng mạnh mẽ của người đàn ông, khiến cô nhìn thấy thì thấy ghét, cô cầm sách lên giả vờ xem.

Mộ Ly gõ gõ lên bàn, “Bạn học Diệp Phi, sách bạn cầm ngược rồi, đây là thái độ học tập của bạn sao?”

Cả lớp cười ầm lên, làm gì có ai cầm sách ngược để đọc chứ?

Mặt Diệp Phi ngượng ngùng, suýt chút nữa bị tên yêu nghiệt này tức chết rồi.

“Em thích đọc sách ngược, là cách đọc sách mới, giáo sư không hiểu sao ạ?”

Mộ Ly thu ánh mắt lại, “Cách mới, cách gì? Bạn qua mặt ai chứ? Lúc này tôi bước vào lớp rồi cuộc bạn đang làm gì? Giao điện thoại ra! Tịch thu!”

Khóe miệng Diệp Phi giật giật, lần này là cô có chuyện quan trọng nói với Mộ Thương Nam nên mới xem điện thoại, bình thường lên lớp cô có xem đâu!

“Con mắt nào của giáo sư thấy em nghịch điện thoại? Đọc sách ngược thì nói em nghịch điện thoại, thầy không hiểu cách đọc cầm ngược sách này thì đừng nói bừa!”

“Tiếp tục bịa đi! Diệp Phi, tôi xem bạn bịa tới lúc nào! Đây mà gọi là cách gì, bạn nói đi! Hôm nay nếu bạn nói được thì tôi xem như bạn không nghịch điện thoại!” Mộ Ly chắc chắn nha đầu thối này đang bịa!

Diệp Phi lạnh lạnh giọng nói, “Theo phân tích của tiến sĩ nước Mỹ, cầm ngược sách đọc có thể kích thích đại não, thúc đẩy tế bào mới sinh ra, có thể nâng cao IQ. Thầy nói xem đây có tính là cách mới không? Nếu thầy không tin thì đi tìm Baidu hỏi đi! Cho nên, xét thấy lợi ích của việc đọc sách ngược, em kiến nghị các bạn học đều đọc sách ngược đi, nâng cao IQ của mình, đặc biệt là giáo sư thầy đó! Thầy hình như rất cần phải đọc sách ngược đó! Thầy xem nhiều chút nhé!”

Khóe môi Mộ Ly giật giật, rõ ràng Diệp Phi đang mắng anh IQ thấp!

“Diệp...Phi!” Từng chữ thoát ra từ trong miệng anh.

“Sao vậy giáo sư, thầy sợ không nhớ nổi tên em nên đọc vài lần ạ? Hay là thầy đặc biệt thích tên của em? Là chính thầy nói đó, không tính là em chơi điện thoại. Vậy thì mời giáo sư lên lớp dạy cho mọi người, thầy không thể chỉ muốn làm con rể chăm sóc phụ nữ mà không muốn dạy học chứ, thầy nói phải không?” Diệp Phi nói không chút khách sáo.

Ha ha! Xem cô tức chết yêu nghiệt!

Mộ Ly suýt bị tức đến méo mặt, rõ ràng anh chỉ dùng Tiêu Đình Đình làm bia đỡ đạn, kết quả bị nói mình được bao nuôi! Cô còn luôn gọi anh là Husky, có lúc nào tốt bụng gọi anh là giáo sư bao giờ? Anh chỉ cảm thấy mỗi câu nói của cô đều đang gọi anh là đồ nguy hiểm nguy hiểm!

“Cô,” Ngón tay anh chỉ vào cô gái nhỏ đáng ghét này, “Đọc thuộc cho tôi nghe Sắc Thuộc Ca hôm qua đã cho về học!”

Diệp Phi đứng lên, khéo môi cong cong, đọc thuộc lâu lâu Sắc Thuộc Ca, cô học y là vì nuôi sống bản thân, vì những ngày tháng yên ổn của cuộc đời mình, cô đương nhiên học hành nghiêm túc, vì học thuộc những điều này mà tối qua cô thức đến tận khuya mới ngủ.

Mộ Ly ngây ra, không bắt được lỗi sai nào của cô, vốn dĩ muốn tìm một lỗi sai phạt cô chép một ngàn một vạn lần, kết quả hoàn toàn không dùng được.

Anh trầm mặt quay về bục giảng của mình, lại bày ra một đồng bài tập phải học thuộc, ánh mắt anh tức giận nhìn Diệp Phi, hôm nay cô đọc

thuộc, không tin ngày mai cô còn có thể thuộc lâu lâu được, dù sao phải có một ngày, cô không thuộc thì cô chết chắc rồi!

Diệp Phi thần nhiên ngồi học, nhìn thấy Tiêu Đình Đình trừng mắt nhìn cô.

Chết thật, làm sao cô lại chọc giận Tiêu Đình Đình rồi?

Cô không khách sáo trộn mắt nhìn lại Tiêu Đình Đình, dù sao cô cũng không có lỗi gì với Tiêu Đình Đình, cô không tiết lộ Tiêu Đình Đình và Mộ Ly thì Mộ Ly có thể thừa nhận Tiêu Đình Đình là bạn gái của anh sao?

Cuối cùng cũng tan học rồi, Tiêu Đình Đình bước tới, lớn tiếng nói, “Nói đi, có phải cậu muốn quyến rũ bạn trai tôi không!”

“Khỉ gió! Tiêu Đình Đình, cậu bị bệnh à? Cậu thích husky thì chưa chắc người khác cũng thích husky, tôi thích chó Tiệp Khắc hơn.” Diệp Phi nói.

“Ha ha, tôi thêm tin, cậu cố ý cầm ngược sách để thu hút giáo sư Mộ chú ý!” Tiêu Đình Đình chất vấn, không biết tại sao cho dù Mộ Ly tức giận với Diệp Phi, cô đều cảm thấy Mộ Ly tốt với Diệp Phi hơn cô.

Mộ Ly khoanh tay trước ngực, bộ dạng xem kịch hay.

Diệp Phi nhìn gương mặt cười âm hiểm của Mộ Ly thì muốn xé xác anh ta ra!

“Tiêu Đình Đình, tôi thật sự không có ý gì với thầy ấy, cậu không tin

thì tôi chứng minh cho cậu xem! Nhưng mà nói trước, đây là cậu muốn tôi chứng minh, hậu quả như thế nào, cậu gánh như thế nào cũng không liên quan gì đến tôi đâu!”

“Được! Chỉ cần cậu có thể chứng minh, cậu không có ý gì với giáo sư Mộ, tôi sẽ gánh chịu mọi hậu quả!” Tiêu Đình Đình nói, cô không tin Diệp Phi có thể chứng minh ra được gì.

Diệp Phi cong môi bước đến chỗ Mộ Ly, đột nhiên giơ tay tát mạnh vào mặt Mộ Ly, tiếng tát tay vang lên lạnh lạnh khắp phòng học...

Chương 156

Tất cả mọi người đều đờ ra nhìn, không ai nghĩ đến việc Diệp Phi dám đánh Mộ Ly, bao gồm cả bản thân Mộ Ly!

Diệp Phi xoa xoa tay của mình, cô không biết Mộ Ly đau cỡ nào, dù sao lòng bàn tay đau chết được, còn trên mặt của Mộ Ly hiện rõ năm dấu tay đỏ ửng.

Cô nhìn gương mặt đen lạnh lùng của anh, khóe môi cười vô hại, “Là bạn gái của thầy muốn em chứng minh, hậu quả cậu ấy gánh!”

Bingo! Cô toàn thắng!

Cô ung dung bước khỏi phòng học đi rửa tay, lòng bàn tay bỏng rát cả lên.

Sự tức giận dồn nén trong lồng ngực Mộ Ly, hoàn toàn không trút ra được, anh tức tới thở không nổi!

Diệp Phi, cô muốn chết rồi! Tay anh cuộc thành năm đấm, món nợ này anh nhất định sẽ tính với Diệp Phi. Tính gấp bội! Không khiến cô sống không bằng chết thì anh không phải Mộ Ly!

Tiêu Đình Đình trợn mắt đến muốn rớt tròng, nhìn thấy gương mặt đen của anh, cô sợ tới mức không dám bước tới. Cả lớp kinh ngạc im phăng phắc, đều chờ đợi sự tiếp diễn phái sau, hoàn toàn không biết

kết quả như thế nào!

“Giáo sư Mộ, là Diệp Phi đánh thầy! Em không biết cô ấy sẽ đánh thầy, việc này không trách em được!” Cô khóc lớn, cô không thể gánh vác trách nhiệm này, cô chỉ sợ bị anh chia tay!

Chữ phát ra từ khóe môi anh, “Cút!”

Anh sai bước tới cửa phòng học, phụ nữ ngu xuẩn, nhìn anh cũng không muốn nhìn nữa!

Tiêu Đình Đình vội đuổi theo anh, “Giáo sư Mộ, thầy đừng đi! Em giúp thầy đánh cô ấy, trả thù cho thầy!”

Mộ Ly quay đầu nhìn Tiêu Đình Đình, “Tôi không hy vọng bên cạnh tôi là đồng đội ngu như heo!”

Câu nói lạnh lùng của anh phát ra trên đỉnh đầu cô, anh gỡ tay cô ra, bước ra khỏi phòng học.

Tiêu Đình Đình khóc lớn, đây là chia tay sao?

Cô nhìn hình bóng của anh, hận chết Diệp Phi, “Đi, mọi người cùng tôi đi trả thù cho giáo sư Mộ!”

Cô ra lệnh xong, mấy người nữ sinh liền đi theo sau, bọn họ chặn Diệp Phi ngay trước cửa nhà vệ sinh.

Diệp Phi đưa mắt nhìn những nữ sinh xung quanh mình, điệu bộ này là muốn xé xác cô rồi!

“Tiêu Đình Đình, cậu muốn đánh tôi? Đáng tiếc, cậu đánh chết tôi thì Husky sẽ không thềm cậu nữa!” Cô nhìn đôi mắt sưng đỏ vì khóc của Tiêu Đình Đình, chắc chắn Husky đã trút giận lên đầu Tiêu Đình Đình rồi.

“Đều tại cậu, giáo sư Mộ mới chia tay với tôi đó!” Tiêu Đình Đình nói lớn.

Ánh mắt Diệp Phi lóe lên, “Hai người chia tay rồi à? Vốn dĩ muốn làm lành cho cậu và thầy ấy, nhưng mà bây giờ hết hứng rồi. Muốn xé xác tôi phải không? Lại đây!”

Cô xắn cánh tay áo lên, bày ra dáng vẻ sắp đánh nhau.

Nói thật, nhiều nữ sinh như vậy, cô không địch nổi, hơn nữa chỗ này là nhà vệ sinh, ngay cả camera cũng không có, có bị đánh cũng không thể có chứng cứ tố cáo Tiêu Đình Đình đánh người.

“Cậu nói muốn làm lành giúp tôi? Cậu giúp tôi như thế nào?” Tiêu Đình Đình chặn mấy nữ sinh muốn xông lên đánh Diệp Phi lại.

“Tại sao tôi phải nói cho cậu? Đánh tới nơi rồi, tôi có bệnh đâu?” Diệp Phi trợn mắt nói.

“Nếu như tôi có thể làm lành được với giáo sư Mộ, tôi sẽ không đánh cậu!” Tiêu Đình Đình nói.

Diệp Phi chép chép miệng, “Vậy không được, cậu còn phải đảm bảo, sau này cậu không được làm phiền tôi! Tôi thật sự không có ý gì với

thầy ấy, cậu nhìn ra chưa?”

“Tôi nhìn ra cậu không có ý gì với thầy rồi, chỉ cần chúng tôi tái hợp, sau này tôi sẽ không làm phiền cậu nữa!” Tiêu Đình Đình vội vàng bảo đảm, vì muốn ở bên cạnh Mộ Ly lần nữa, bảo cô làm gì cũng được!

“Cách của tôi là, cậu chụp lại cảnh cậu tìm tôi đánh trả thù rồi sau đó gửi cho thầy ấy, thầy nhất định sẽ hết giận. Không tin cậu thử xem!” Diệp Phi nói.

Khóe miệng cô cong lên như hồ ly, chỉ cần Tiêu Đình Đình chụp lại thì đây chính là chứng cứ Tiêu Đình Đình đánh cô!

Dường như Diệp Phi nói có lý, Tiêu Đình Đình vội vàng chụp lại cảnh mấy nữ sinh sắp đánh Diệp Phi, gửi qua cho Mộ Ly xem.

“Vậy là xong rồi à? Thầy ấy sẽ tái hợp với tôi chứ?”

Diệp Phi cũng cầm điện thoại ra chụp một tấm, “Tấm cậu chụp không có cậu, thầy làm sao biết là cậu được, tấm này tôi chụp có cậu này, để tôi gửi cho thầy ấy!”

Ngón tay cô bấm gửi qua cho Mộ Ly, tiện thể viết một câu, “Dám trả thù tôi, tôi sẽ công khai tấm hình bạn gái anh đánh tôi!”

Mộ Ly nhận được hai tin nhắn, cổ họng anh tức nghẹn, đánh người mà còn chụp lại làm chứng cứ, anh thật muốn bổ não của Tiêu Đình Đình ra xem rốt cuộc não cô dài tới đâu!

Anh đứng dậy xông ra khỏi phòng làm việc, những bức hình này phải xóa ngay!

Diệp Phi bảo Tiêu Đình Đình đợi tái hợp, còn mình đi chạy ra khỏi nhà vệ sinh, đầu đập vào thân hình của người đàn ông, ngược mắt lên nhìn thì thấy gương mặt yêu nghiệt của Mộ Ly.

Ánh mắt Mộ Ly căm hận nhìn Diệp Phi, bàn tay lớn của anh nắm lấy cánh tay cô, “Xóa hình ngay!”

Ánh mắt của Diệp Phi nhìn vào camera giám sát ở hành lang hét lớn, “Vô lễ! Vô lễ này! Giáo sư Mộ vô lễ với tôi!”

Theo tiếng hét của cô, học sinh ngoài hành lang đều nhìn về phía Mộ Ly và Diệp Phi.

Tiêu Đình Đình cũng từ nhà vệ sinh chạy ra xem.

Gương mặt Mộ Ly tức tới nổ tung, “Ai vô lễ với cô?”

“Thầy không vô lễ với tôi mà thầy giữ tôi không buông à? Vô lễ! Báo cảnh sát đi!” Diệp Phi la thất thanh, chỉ sợ người khác không biết!

Mộ Ly tức giận, anh chạt vật buông Diệp Phi ra, thấp giọng nói, “Buổi tối sẽ tính tiếp với cô!”

Diệp Phi nhìn anh cười, “Giáo sư Mộ, sắp trở thành con rể của hiệu trưởng rồi, có thể để người khác bớt lo một chút được không? Tiêu Đình Đình, tôi thấy là cậu phải quản lý tốt bạn trai của mình đi, ngày ngày bám lấy tôi tôi cũng rất đau đầu, thật là con chó đánh cũng

không đi mà!”

Mộ Ly tức đến cả người cứng đờ, không phải có camera giám sát thì anh đã bóp chết nha đầu thối này rồi!

“Cô nói tôi bám theo cô? Cô xứng chắc?”

“Thì đó! Bạn trai của tôi sao có thể thích cô được?” Tiêu Đình Đình ủng hộ Mộ Ly trong thời điểm mấu chốt, quả quyết đứng bên cạnh Mộ Ly, dịu dàng kéo cánh tay của Mộ Ly.

“Vậy thì tốt, tôi lên lớp, đừng đi theo tôi nữa!” Diệp Phi hất mặt lên, bước vào đám đông một cách kiêu ngạo, xem xem Mộ Ly sau này còn dám bám lấy cô không!

Lớp học lúc sau rất yên bình, dường như Tiêu Đình Đình đỡ lời giúp Mộ Ly, hai người đã tái hợp rồi. Tiêu Đình Đình cũng không làm phiền Diệp Phi nữa, còn Mộ Ly cũng im lặng đến lạ thường, không xuất hiện trước mặt Diệp Phi.

Nhưng mà quá im lặng thì Diệp Phi lại thấy bất an, đây hoàn toàn không phải tính cách của Husky! Anh ta là kiểu người bạn tát anh ta một cái, anh ta phải cắn lại bạn một cái!

Dù sao cũng chịu tới giờ tan học, Diệp Phi không bỏ lỡ phút nào chạy ra khỏi trường học, Nhiếp Hạo và Cung Trạch Vũ đều đến đón cô rồi.

Cô nói chuyện với Cung Trạch Vũ một lát, hôm nay phải để Mộ Thương Nam ký tên lên bản thỏa thuận ly hôn, nhất định phải đến Mộ gia, cô bảo Cung Trạch Vũ về trước, Cung Trạch Vũ bất đắc dĩ đành

đi trước, trước khi đi còn dặn dò Diệp Phi có chuyện nhất định phải gọi cho anh.

Nhiếp Hạo đưa Diệp Phi trở về nhà cũ của Mộ gia.

Lúc này Diệp Phi mới biết, cái gọi là bữa tiệc chính là tiệc gia đình, là tiệc chào mừng dành cho Mộ Ly.

Cô tìm thấy Mộ Thương Nam đang ngồi trên sofa xem điện thoại trong phòng, cả người anh phủ đầy lệ khí, khiến người nhìn đều cảm giác lạnh gáy.

Cô bước tới, “Tôi tới bàn chuyện thỏa thuận ly hôn, bữa tiệc gia đình của anh không thích hợp để tôi tham dự, anh ký bản thỏa thuận rồi thì tôi đi đây. Tôi đã từ bỏ tài sản ra đi tay không rồi, anh còn muốn sao nữa?”

Chương 157

Mộ Thương Nam ngược mắt lên nhìn Diệp Phi, trong đáy mắt cuốn theo dòng nước lạnh của Alaska “Ly hôn thì phải phân chia chi phí, em biết lễ cưới tôi cho em đáng giá bao nhiêu không? Lễ cưới của hai người, đương nhiên chi phí của cả hai người, ít nhất em cũng nên bỏ ra một nửa chứ?”

Diệp Phi dù thế nào cũng không ngờ được, Mộ Thương Nam lại đòi cô lấy lại tiền lễ cưới, đừng nói một nửa đến 1 phần một nghìn vạn cô cũng không có.

“Tôi không có tiền, anh không ký, chúng mình không ly hôn được, anh với Thiên Tịnh cũng đừng mơ mà kết hôn”.

“Haha. Tôi đừng mơ kết hôn, em cũng đừng mơ kết hôn với Cung Trạch Vũ” Mộ Thương Nam lạnh lùng nói.

Diệp Phi mím môi “Mộ Thương Nam, anh muốn kéo dài thời gian với tôi có phải không?” Cô từ trên cao trợn mắt nhìn anh, cánh tay chống vào eo của mình.

Mộ Thương Nam đứng dậy, trong tích tắc nắm giữ được vị trí cao nhất, quay sang từ trên cao nhìn cô, cái cảm giác này mới đúng. “Tôi muốn kéo dài thời gian bên em, em có thể làm gì được? Tôi không ký tên, thì không có một tòa án nào dám phán quyết cho tôi ly hôn! Và cả cuộc đời này em đừng mơ lấy Cung Trạch Vũ”.

“Mộ Thương Nam, anh như này còn dám không biết xấu hổ à?” Diệp Phi giờ tay tát vào mặt anh.

Mộ Thương Nam một tay đỡ lấy cánh tay cô và đưa cánh tay của cô ra sau lưng cô, anh kéo cánh tay lại, cô nằm trong lòng của anh mà không chút bất ngờ.

“Tôi thậm chí còn có thể xấu hổ hơn nữa, em dám chơi tiếp không?” Anh cúi đầu ngửi mùi hương trên cơ thể nhỏ bé của cô, mùi của cô vô cùng dễ chịu, giống như thuốc kích dục tự nhiên, khiến anh chỉ cần ngửi là muốn ăn ngay.

Diệp Phi cảm nhận được bầu không khí nguy hiểm, trạng thái này không đúng, gần như anh có thể ăn cô bất cứ lúc nào. Cô động đậy người “Tôi không thể kết hôn, Thiên Tịnh cũng không thể, anh không sợ làm Thiên Tịnh phải chịu ấm ức sao? Như này đi, rốt cuộc như thế nào anh mới chịu ký?”

“Muốn tôi ký tên, em hãy ngoan ngoan nghe lời tôi, hôm nào tâm trạng tôi tốt, có lẽ tôi sẽ ký cho em. Em bây giờ vẫn với thân phận là vợ của tôi, lại ở chỗ Cung Trạch Vũ. Tôi rất không vui”

Diệp Phi cuối cùng cũng hiểu anh muốn gì “Anh muốn tôi rời xa Cung Trạch Vũ?”

“Trước khi tôi ký vào, em phải ở biệt thự của tôi, tuân thủ nghiêm ngặt bốn phận làm vợ của tôi. Chờ khi nào tôi và Thiên Tịnh kết hôn, tôi sẽ ký cho em” Mộ Thương Nam nói.

Diệp Phi lạnh lùng “Mộ Thương Nam, anh là người bỉ ổi nhất mà tôi từng gặp! Anh và Thiên Tịnh mờ ám không rõ ràng, lại bắt tôi giữ trọn bốn phận làm vợ? Chờ đến khi nào anh và Thiên Tịnh kết hôn, mới buông tôi ra?”

“Không cần biết anh bỉ ổi thế nào, em đều không có lựa chọn! Đồng ý thì sẽ như vậy, không đồng ý, chúng ta càng có thời gian làm vợ chồng!” Mộ Thương Nam nói.

Diệp Phi mím chặt môi, nếu như có thể cô rất muốn cắn chết anh!

“Có phải chỉ cần ở tại biệt thự của anh, chờ anh và Thiên Tịnh kết hôn, là có thể ký tên ly hôn với tôi không?”

“Phải!” Mộ Thương Nam đáp.

“Được thôi! Tổng giám đốc Mộ, anh tốt nhất nói lời thì giữ lấy lời!” Diệp Phi không yên tâm hỏi lại.

“Em yên tâm tôi nói lời nhất định giữ lời!” Mộ Thương Nam nói.

“Anh Thương Nam!” Tiếng gọi của Thiên Tịnh vang vào phòng, cô lấy tay đẩy cửa đi vào. Ngay lập tức cô nhìn thấy hai người đang ôm nhau trong phòng, trong đáy mắt cô hiện lên một lớp sương mù.

“Em họ, chuyện hôn sự của chị và anh Thương Nam đã định rồi, cho dù em có mê hoặc anh Thương Nam của chị thế nào đi nữa, anh ấy cũng sẽ không yêu em đâu” Thiên Tịnh nói. Cô nói rất to, đảm bảo có thể làm tất cả người ở hành lang đều nghe thấy, Mộ Ly và Mộ Lạc Lạc, Liễu Họa đều chạy đến xem xảy ra chuyện gì.

Tay Mộ Thương Nam từ từ buông ra, đi nhanh vào nhà vệ sinh.

Diệp Phi ngược ngàng đứng nguyên tại chỗ, Mộ Thương Nam không nói lời nào, vô tình đã khẳng định lời Thiên Tịnh nói.

“Chị dâu, chị đừng tức giận, anh trai em sẽ không thích con dĩ đâu! Có người trong xương họ đã dĩ rồi, không cảm dỗ đàn ông thì sẽ chết!” Mộ Lạc Lạc khuyên Thiên Tịnh.

“Thiên Tịnh, con yên tâm, chuyện hôn sự của con và Thương Nam đã định rồi, không ai có thể thay đổi, cho dù ai đó không can tâm ly hôn, có làm gì đi nữa, cũng không có tác dụng gì! Con dâu mà dì công nhận chỉ có mình con thôi!” Liễu Hòa nói.

Diệp Phi mặt nhợt nhạt dần, hận thù giống như bụi gai mọc trong lòng cô, cô trước giờ không bắt nạt ai, nhưng ai muốn bắt nạt cô cũng không dễ đâu.

Cô quay sang nhìn ba người mẹ chồng-con dâu-em chồng đang diễn xuất không có kẽ hở nào, khóe môi lạnh lùng “Chị họ đang nói em cảm dỗ bạn trai chị?”

Thiên Tịnh cố ý để mặt tái mét “ Em họ, em đừng đau lòng, chị biết em buộc phải ly hôn rất khó chịu, nhưng chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng, sau này có công tử nào tốt, chị sẽ để ý cho em, nhất định phải để em gả vào nhà giàu có phú quý!”

Diệp Phi cười lạnh lùng “Việc này không cần chị họ hao tâm rồi, em và Học trưởng Cung rất tốt, đang sốt ruột để kết hôn! Hôm qua học

trưởng Cung cầu hôn em rồi, kết quả em lại không thể đăng ký kết hôn, vì bạn trai chị không chịu ký tên vào thỏa thuận ly hôn! Làm phiền chị nói với bạn trai chị, đừng chiếm lấy bạn gái người ta không tha, rốt cuộc bạn gái người ta tốt như nào mà anh ta đến ly hôn cũng không nỡ ký tên. Nếu như chị có thể khiến anh ta ký tên ly hôn, em và học trưởng Cung nhất định sẽ thờ cúng bài vị của chị, sáng tối ba nén hương”.

Lần này mặt Thiên Tịnh thực sự tái mét, hóa ra là do Mộ Thương Nam không chịu ký tên lên thỏa thuận ly hôn.

“Phi! Sáng tối ba nén hương, không phải chị đang rửa chị dâu tôi chết sao? Diệp Phi, chị bớt huênh hoang đi, lần này tôi sẽ để cho anh trai tôi ký tên cho chị, để chị rút ra khỏi nhà họ Mộ.” Lạc Lạc hùng hổ nói, cô nhìn thấy Mộ Thương Nam từ nhà vệ sinh đi ra, tiến đến sẵn đón anh.

“Anh, anh ký tên cho chị ta để chị ta rút đi”

Sắc mặt Mộ Thương Nam lạnh như băng tuyết “Việc của anh, từ bao giờ cần đến em chỉ đạo?”

Anh quay sang nhìn Diệp Phi “Tôi sẽ không ký tên, em có giỏi trò gì cũng vô ích thôi”. Anh bước nhanh qua người người phụ nữ, đi thẳng ra khỏi phòng.

Trái Tim Thiên Tịnh cuộn lấy nỗi đau, rõ ràng là Mộ Thương Nam không ly hôn, trước mặt Diệp Phi thể diện của cô mất hết rồi! Nước mắt cô lăn dài “Lạc lạc, em đừng làm khó em họ chị, chị nghĩ nó cũng không muốn như thế!” Cô chỉ có thể thu lại lời nói của mình, không thể

để mình mất mặt quá.

“Chị dâu, em chắc chắn là chị ta đã giở trò gì, anh em mới không chịu ly hôn, dù sao tháng sau hai người cũng kết hôn rồi, chị yên tâm, đến lúc đó chị ta nhất định phải cút khỏi nhà họ Mộ” Mộ Lạc Lạc cảm hận nói.

Người Diệp Phi phải cưới là Cung Trạch Vũ, thật là phải bóc trần tim gan lá lách dạ dày thận của cô.

“Đúng vậy, dù sao đến lúc các con kết hôn, Mộ Thương Nam bắt buộc phải ký đơn ly hôn, ta nghĩ Thương Nam làm như vậy, nhất định là giúp con dạy dỗ Diệp Phi, không muốn để cô ta vui vẻ gả cho Cung Trạch Vũ như vậy!” Liễu Họa phân tích “Đi thôi, chúng ta xuống nhà ăn ăn cơm!” Bà gọi Thiên Tịnh và Mộ Lạc Lạc xuống tầng dưới.

Mặt Diệp Phi lạnh lùng, không nói ra được là cảm giác gì, tim cô giống như bị một vụn cái kim đâm vào, đau đến tê tái, Mộ Thương Nam muốn dùng cách này để trả thù cô, không muốn để cô vui vẻ lấy Cung Trạch Vũ.

Mộ Ly tiến về phía Diệp Phi, cười nham hiểm “Chuột đồng, bị người ta đá rồi còn muốn lấy Cung Trạch Vũ? Cô nói xem tôi tự tát mình, tôi phải làm sao để trả thù, mới có thể làm thể xác và tinh thần tôi vui sướng.” Câu cuối cùng, anh cúi đầu nói khế bên ta cô.

Chương 158

Diệp Phi ngược mắt lên, mỉm cười một cái, đột nhiên giơ chân đạp vào bụng của Mộ Ly, tất cả bức tức chùng hết cho Mộ Ly.

“Bây giờ thể xác lẫn tinh thần đều vui sướng rồi chứ? Nếu không vui, tôi có thể tiếp tục đạp”

Cô buông một câu, bước qua người anh, cô tuyệt đối không phải con mèo dễ trêu chọc, lúc tức giận cô chính là con mèo hoang, là con nhím.

Mộ Ly một tay ôm lấy bụng mình, một cánh tay chặn đường đi của Diệp Phi lại “Nha đầu thối, cô đạp tôi xong, còn muốn đi?”

Cánh tay Diệp Phi ôm trước ngực mình “Nếu không thì sao? Tôi nắm bóp cho anh hay là thối cho anh?”

Mặt Mộ Ly cứng đờ, anh chắc chắn rằng anh không giết chết con nha đầu thối này, thì cũng bị cô chọc cho tức chết

“Haha. Chủ động như thế sao? Cô cũng chủ động lên giường với Mộ Thương Nam như thế à?”

“Phải rồi, Mộ Thương Nam đẹp trai hơn anh nhiều, không ngủ thì phí! Trai bao hảo hạng như này trong động trai bao, ít nhất cũng phải mấy vạn tệ một đêm, có thêm một chút tiếng tăm, thì cũng phải mấy chục

vạn một đêm, tôi lời quá! Cái loại như anh, mấy nghìn một đêm! Nếu như đồng ý phục vụ có lẽ có thể kiếm được chút tiền” Diệp Phi nói bừa, dù sao có thể chọc chết Mộ Ly thì nói như nào cũng được.

Sắc mặt Mộ Ly tối sầm lại “Tôi đẹp trai hơn anh ta nhiều!”

“Sao tôi lại không nhìn ra nhỉ? Như anh đây không được gọi là đẹp trai, nên gọi là xinh trai! Anh hợp với thị trường Thái Lan, nếu như anh đi làm phẫu thuật, có lẽ giá sẽ cao hơn Mộ Thương Nam đấy!” Diệp Phi nói.

Mộ Ly chỉ cảm thấy tinh thần và trí tuệ anh đã đến bờ của sụp đổ, đi Thái Lan làm phẫu thuật gì? Anh phải làm phẫu thuật giá mới cao hơn Mộ Thương Nam sao?

“Diệp Phi! Cô đang tự tìm đến cái chết đấy! Tin hay không tôi sẽ giết chết cô!” anh nghiêng người ép cô vào tường, dám chửi anh đàn bà, anh lúc nào cũng có thể chứng minh mình là đàn ông mạnh mẽ.

“Mộ Ly, nói thật đi, anh từ nhỏ đến lớn, đều gây phiền phức cho tôi, có phải anh yêu thầm tôi, nhưng không có được tôi, nên vì yêu mà hận? Nếu không tại

sao anh ngày ngày đều muốn lên giường với tôi?” Diệp Phi lẳng mạ Mộ Ly, đương nhiên cô không tin Mộ Ly sẽ yêu cô, nhưng nếu không ép anh ta như này, cô thật sự sợ Mộ Ly sẽ dùng cách này để trả thù cô.

Mộ Ly nhếch mép “Tôi yêu thầm cô? Muốn lên giường với cô? Cô đồ quỷ lời thôi, nha đầu thối, người phụ nữ đẹp nhất trên giường tôi cũng

phải là tiểu minh tinh! Cô đến xách dép cho họ cũng không xứng!”

“Haha. Anh cũng chỉ là cái đồ chơi gái! Dùng nhà vệ sinh công cộng đi ra còn đắc ý” Diệp Phi liếc mắt nhìn khinh bỉ.

Miệng Mộ Ly có gì đó tanh tanh ngọt ngọt, thật sự bị nha đầu thối chọc cho tức hộc máu, tay anh đột nhiên thò ra bóp miệng cô, hận đến mức muốn xé nát miệng cô ra.

Diệp Phi tránh tay của anh, nhưng lại bị anh bóp trúng cổ họng “Bỏ tay ra”

“Bây giờ biết sợ rồi sao? Xin tôi, cầu xin tôi tha cho cô, cầu xin tôi cần cô đi!” Giọng nói u ám của Mộ Ly phát ra.

Diệp Phi có chết cũng không cầu xin anh ta, điên rồi, phải cầu xin anh cần cô? Nhưng cổ cô bị bóp nghẹt, cô thật không thở được.

“Mộ Ly!” Giọng nói của ông Thương vọng vào.

Mộ Ly không thể không buông tay ra, anh biết Mộ Thành đến.

Anh bỏ tay ra, quay người lại “Ông nhỏ tìm cháu?”

“Thím cháu tìm cháu, chuẩn bị ăn cơm, hỏi xem ăn tôm hùm thích chấm gia vị gì?” Mộ Thành nói.

“Làm phiền thím rồi, cháu đi nói với thím” Mộ Ly bước ra khỏi phòng.

Tay Diệp Phi nắm lấy cổ mình, thở khó khăn, nếu như không phải Mộ

Thành đến, cô tám phần chết trong tay Mộ Ly rồi.

Cô ngược mắt nhìn Mộ Thành “Chào ông!”

Tay Mộ Thành kéo tay còn lại của Diệp Phi “Lại đây, đi đến phòng của ông, chỗ ông có cao.

Diệp Phi ứa nước mắt, con người chính là động vật kỳ lạ như vậy, người khác không tốt với bạn, bạn biết phải làm gì, nhưng người khác tốt với bạn, lại làm bạn không biết làm thế nào.

“Ông, cháu không sao”

“Nếu đã gọi ta bằng ông, thì phải nghe lời của ta” Mộ Thành khẳng khái kéo tay Diệp Phi đi, đi vào phòng ông lấy cao bồi. Chờ cho đến khi nhìn thấy Diệp Phi bồi xong thuốc, Mộ Thành mới nói tiếp “Phi Phi, thật sự không thích Thương Nam sao? Nhất định phải ly hôn?”

Diệp Phi ngơ ngác, dường như vấn đề này vốn dĩ không phải cô có thể giải quyết “Ông, cháu muốn lấy Cung Trạch Vũ”

“Tại sao? Cung Trạch Vũ xuất sắc hơn Thương Nam?” Mộ Thành hỏi.

“Không phải xuất sắc, chỉ là anh ấy rất tốt với cháu” Diệp Phi nói nhỏ. Cung Trạch Vũ rất tốt với cô, trước giờ chưa từng làm tổn thương cô, đối với cô mà nói, không làm tổn thương đã là tất cả hạnh phúc của cô rồi.

Cô chỉ muốn nhanh chóng ly hôn, còn về việc kết hôn với Cung Trạch Vũ, sau này cô mới nghĩ đến.

Mộ Thành gật gật đầu “Trên thế giới này, cái khó nhất là rất tốt. Có thể tìm được người đối tốt với mình, không dễ. Ông chỉ muốn biết, con có chút tình cảm nào với Thương Nam không? Không nghĩ sẽ thử yêu nó sao? Nếu như không có chị họ con Thiên Tịnh, con có thể yêu nó không?”

“Nếu như không có chị họ Thiên Tịnh, con sẽ không chọc tức Tổng giám đốc Mộ, Ông, anh ấy không phù hợp với cháu!” Diệp Phi nói.

Mộ Thành bất lực thở dài một tiếng, “Đi ăn cơm thôi, cho dù có như thế nào, cháu bây giờ vẫn là vợ của nó, không cần để ý người khác nói gì, cháu mới là vợ danh chính ngôn thuận, trước khi hai đứa ly hôn, ai cũng sẽ là kẻ thứ ba! Đáng ngược đãi thì ngược đãi, ngược đãi chết, ông giúp con thu dọn!”

Diệp Phi suýt nữa cười ra nước mắt, cả nhà họ Mộ người tốt với cô, chỉ có Mộ Thành.

“Vâng, cháu biết rồi, ông thật tốt!” Cô đưa tay ôm chặt lấy ông.

Mộ Thành đặc ý nhìn về hướng rèm cửa, tay vỗ vỗ vào lưng Diệp Phi “Đi rửa tay ăn cơm, ông sẽ đến ngay lập tức”

“Vâng” Diệp Phi gật đầu, buông ông ra và đi ra khỏi phòng.

Mộ Thành soi gương, đặc ý, chải chải tóc “Thế nào? Ông con tán gái có chuẩn gừng càng già càng cay không? Chỉ một câu nói mà làm Phi Phi chủ động ôm ta rồi! Con không có bản lĩnh tán đổ Phi Phi, thì ta sẽ theo đuổi con bé, làm bà nội của con!”

Khóe môi Mộ Thương Nam nhếch lên, “Ông, ông hơn Diệp Phi mấy chục tuổi, ông vẫn nên bảo trọng thân thể thì hơn!”

“Xyt! Ông con các chức năng đều bình thường, mặc dù súng cũ nhưng kĩ thuật tốt lắm!” Mộ Thành nói.

Góc trán Mộ Thương Nam nổi đầy nếp nhăn đen “Phi Phi được con đút cho ăn quen rồi, kích cỡ khác không thỏa mãn được cô ấy đâu”

“Tiểu tử thôi. cháu là cháu của ông, cháu có biết, sự cao ngạo của cháu là ai di truyền cho không?” Mộ Thành lạnh lùng nói, vậy mà lại bị cháu coi thường.

Mộ Thương Nam thật sự không còn gì để nói, người ta đề phòng ông Vương hàng xóm, anh còn phải đề phòng ông nội mình, thật sự hối hận vừa nãy nhờ ông đi giúp cứu Diệp Phi, chỉ là anh không thể trước mặt Mộ Ly, thể hiện ra anh yêu Diệp Phi. Điện thoại anh reo lên, là cuộc gọi của Sở Nhiệm, anh lập tức nghe máy.

“Anh dự đoán không sai, thật sự có người lẻn vào phòng thực nghiệm của tôi, muốn tráo đổi mẫu máu của Thiên Tịnh” Sở Nhiệm nói.

Ánh mắt Mộ Thương Nam thu lại...

Chương 159

“Để hấn đổi. Thả cho hấn đi” Mộ Thương Nam ra lệnh.

“Ừm. Tất cả các camera đều ghi lại rồi, tôi sẽ gửi cho anh” Sở Nhiệm nói.

“Gửi qua đây. Người của tôi đang ở bên ngoài chờ hấn” Mộ Thương Nam cúp máy, rất nhanh video đã được gửi đến điện thoại anh.

Mộ Thành tiến đến gần “Có người muốn đổi máu của Thiên Tịnh?”

“Vâng, người này sẽ không chạy thoát” Mộ Thương Nam nói.

“Con sẽ công khai thân phận của Diệp Phi?” Mộ Thành hỏi

“Bây giờ không được, Phi Phi sẽ gặp nguy hiểm, trước tiên cháu sẽ xử lý những kẻ muốn hại Phi Phi” Mộ Thương Nam nói.

“Điểm này ta ủng hộ con, con là đàn ông có việc gì thì phải tự mình gánh vác.” Mộ Thành nói.

“Ông, ông yên tâm, cháu sẽ không cho ông cơ hội, để ông tìm bà nội cho cháu đâu!” Mộ Thương Nam lạnh lùng nói. Nghĩ đến việc Diệp Phi ôm Mộ Thành, anh vô cùng tức giận, đã bao nhiêu tuổi rồi, còn muốn tranh giành phụ nữ với anh, nghĩ xem, thể lực có đủ không? Anh bước nhanh ra khỏi phòng.

Mộ Thành cũng bước ra khỏi phòng, sang phòng ăn ăn tối, ông nở một nụ cười, đứa cháu này cái gì cũng làm ông hài lòng, duy chỉ có không biết làm cho phụ nữ thích, ông không ép tiểu tử thối này, chỉ sợ cháu dâu đến tay rồi còn bay mất.

Hai người một trước một sau đi vào phòng ăn, những người khác đều đến đủ cả rồi, chỉ chờ Mộ Thành đến là có thể nhập cuộc.

Mộ Thành ngồi ở vị trí chính, Mộ Thâm ngồi phía bên tay phải ông, và Mộ Thương Nam nên ngồi bên tay trái ông, “Phi Phi, hôm nay cháy ngồi bên ông”

Diệp Phi nghe lời đi đến, ngồi bên cạnh Mộ Thành, Mộ Thương Nam chỉ có thể ngồi bên cạnh Diệp Phi.

Liễu Họa phải ngồi bên cạnh Mộ Thâm, bà đẩy Thiên Tịnh lại phía bên kia của Mộ Thương Nam, để Thiên Tịnh ngồi sát bên Mộ Thương Nam.

Bên cạnh Thiên Tịnh là Mộ Lạc Lạc, Mộ Ly ngồi bên cạnh Liễu Họa.

Mộ Thành nâng chén rượu lên “Hôm nay là tiệc chào mừng Mộ Ly trở về ngôi nhà cũ của nhà họ Mộ, người nhà họ Mộ bốn ba bao nhiêu năm, rất hiếm khi mới có thể tụ họp, Ta hi vọng người nhà họ Mộ mãi mãi đoàn tụ! Mộ Ly, sau này đón ông cháu về đây, bao nhiêu năm rồi, tất cả mọi việc hãy để gió cuốn đi.”

Mộ Ly cong môi “Cháu sẽ nói ông cháu, cháu nghĩ đến lúc đó, ông sẽ trở về”.

“Thế là tốt rồi! Mọi người cặn ly nào” Mộ Thành nâng ly lên, chạm ly với mọi người.

“Thiên Tịnh, con sau này sẽ là thiếu phu nhân tương lai nhà họ Mộ, việc của gia đình, con phải gánh vác nhiều, Mộ Ly là chú em con, con phải để ý chăm sóc nó!” Liễu Họa vội vàng tuyên bố thân phận của Thiên Tịnh.

“Dì, con sẽ chăm sóc tốt Mộ Ly!” Thiên Tịnh nói dịu dàng. Cô lấy đũa gấp thức ăn cho Mộ Ly.

“Cảm ơn chị dâu nhiều, có chị dâu chăm sóc, cuộc sống của tôi ở nhà họ Mộ sẽ rất vui” Mộ Ly thờ ơ.

Mộ Thành mặt lạnh lùng “Diệp Phi và Thương Nam còn chưa ly hôn, người làm mẹ như con lại để con trai mình trùng hôn?”

“Ba, ly hôn không phải việc sớm muộn sao? Chỉ cần Thương Nam ký tên, Diệp Phi bất cứ lúc nào cũng có thể là gái bị chồng bỏ” Liễu Họa nói.

“Ồ ồ...cũng đúng! Thế Thương Nam ký tên đi!” Mộ Thành nói.

Mộ Thương Nam vừa cho đồ ăn vào miệng suýt nữa bị chết sặc, ông rớt cuộc là đang giúp ai?

“Tâm trạng con tốt, không muốn ký tên!” Anh lạnh lùng nói.

Diệp Phi nghe anh nói, suýt nữa bị tức chết, vừa nãy anh nói, tâm

trạng anh không tốt, anh không ký tên, bây giờ lại nói tâm trạng tốt cũng không ký tên? Đúng là khốn kiếp! Tóm lại tâm trạng anh ta tốt hay không tốt, anh ta cũng không chịu ký tên.

“Chị họ, thật ngại quá, chồng em không muốn ký tên, vậy nên chị tiếp tục là người thứ ba đi! Chồng ăn đi!” Cô cố ý cười điệu hồ ly, lấy đũa gấp thức ăn cho Mộ Thương Nam.

Thiên Tịnh lập tức phát hiện ra vấn đề “Anh Thương Nam không thể ăn cay! Em họ em gấp nhầm thức ăn rồi!”

“Xời! Còn muốn làm vợ của anh trai tôi, chị cũng xứng sao? Đến anh trai tôi thích ăn gì cũng không biết” Mộ Lạc Lạc nói leo.

Diệp Phi ghé sát vào tai anh nói nhỏ “không ăn cay thì ký tên ly hôn!”

Ánh mắt Mộ Thương Nam quỵện lấy cô gái đang huênh hoang, to gan thật dám uy hiếp anh!

“Con đạo này rất thích ăn cay” Anh cầm đũa gấp món gà cay Trùng Khánh cho vào miệng. Cảm giác tê tê cay cay nóng bỏng trong miệng anh, anh trước giờ chủ yếu ăn đồ thanh đạm.

Tất cả mọi người đều tròn tròn mắt, Mộ Thương Nam lại thích ăn cay?

Diệp Phi nhìn Thiên Tịnh với ánh mắt khinh thường, xem cô ngược đãi anh như thế nào, cô cuối cùng cũng tìm ra cách hiệu quả để ép Mộ Thương Nam nhanh ly hôn. Cô tiếp tục gấp đồ ăn cho anh, toàn bộ đều là món cay.

Mộ Thương Nam cay mặt đỏ bừng bừng, góc trán ra đầy mồ hôi, ánh mắt anh quện lấy cô, quả nhiên cô hận anh không chết!

“Chồng! Anh ăn nhiều vào! Dạo này anh gầy đi rồi đấy” Diệp Phi cười lông mày cong cong.

“Đi múc cho anh bát canh! Anh phải bồi bổ!” Mộ Thương Nam nói. Anh muốn uống chút canh để làm giảm cay trong miệng.

Diệp Phi nghe lời đi lấy một bát canh cho anh, canh bò nhân sâm nóng, nhưng Diệp Phi không biết trong canh có gì, một viên hình trụ, giống như một đoạn lạp xưởng lớn. Cô dùng muôi múc một miếng lẫn nước canh đút cho anh ăn, đương nhiên không để cho anh tự uống rồi, cô phải để anh uống lúc canh còn nóng.

Mộ Thương Nam nhăn nhó, không hiểu sao nhà lại chuẩn bị loại canh này, cái này để bồi bổ anh chảy máu cam sao? Nhưng hiếm khi anh được người phụ nữ của mình đút cho, anh đương nhiên phải ăn rồi. Một ngụm canh nóng vào mồm anh, anh suýt nữa cay đến hít ngược khí lạnh, tất cả vị cay và tê, không biết bị canh nóng làm tăng gấp mấy lần.

Anh nắm chặt tay, người phụ nữ này kiếp trước chắc chắn có hận thù với anh.

“Anh quên mất phải ăn chất dinh dưỡng, em đi vào phòng anh lấy cho anh” Anh dặn dò cô.

Diệp Phi đành phải bỏ bát xuống, đứng lên đi về phòng Mộ Thương

Nam tìm chất dinh dưỡng, anh từ khi nào bắt đầu uống thuốc dinh dưỡng? Khỏe như thú dữ còn cần ăn thứ đó? Cô đã có cách.

Nhưng cô tìm tất cả mọi nơi trong phòng, cũng không tìm thấy cái đó, chính là lúc cô mở ngăn kéo cúi đầu tìm, cô nghe thấy tiếng bước chân đàn ông đang đi đến. Đoán là anh chờ, không kiên nhẫn được nữa, về phòng hỏi cô.

“Tôi không tìm thấy, anh tự tìm đi” Cô nói mà không quay đầu lại.

Cánh tay anh ôm lấy cô từ phía sau, kéo cô ôm trọn vào lòng, hơi thở của anh gấp gáp sau tai cô.

“Cố ý cho tôi ăn cay, anh phải phạt em thế nào đây? Mộ Thương Nam khế hỏi.

Diệp Phi đẩy tay anh ra “Anh có thể không ăn mà”

“Tôi không ăn, em bắt tôi ký tên! Diệp Phi, trò chơi do em mở đầu, nếu như em đã bắt đầu, thì ngoan ngoãn chơi tiếp cho tôi!” Giọng anh phát ra.

Tay anh lật váy cô lên.

Diệp Phi hoang mang hết mức, trạng thái của anh không đúng, toàn thân anh nóng lên, còn cái gì cứng cứng chạm vào bên dưới cô.

“Tôi không chơi trò gì hết. Tôi đói rồi. Tôi đi ăn cơm.” Cô vắn vẹo muốn rời đi,

“Trò chơi đã bắt đầu, em không có tư cách dừng lại! Vừa khéo anh cũng đói rồi, mình cùng ăn!” Tay Mộ Thương Nam kéo chương ngại vật cuối cùng trong váy cô xuống, để hai người tiếp xúc mà không có trở ngại nào.....

Chương 160

“Mộ Thương Nam! Anh khốn nạn!” Diệp Phi chửi rửa anh, chỉ cần anh dùng lực, tất cả sự vùng vẫy của cô đều là uống phí. Đối diện với cô là bàn trang điểm, sau lưng là anh, cô có thể nhìn thấy ánh mắt đang cháy lên ngọn lửa của anh qua gương, giống như thú dữ muốn ăn tươi nuốt sống cô.

Tay Mộ Thương Nam giữ chặt lấy đầu cô, cúi đầu hôn lên môi cô, anh không thích sự phản kháng của cô, anh phải làm cho cô can tâm tình nguyện lẫn lộn cùng anh.

“Là em làm anh cay, em phải chịu trách nhiệm giải cay cho anh!” Anh mặc ý tấn công vào khoang miệng cô, cảm nhận được sự mát lạnh trong miệng cô, làm giảm đi cái cay cay trong miệng anh.

Mồm cô bị anh chiếm lấy mạnh mẽ, vị tê tê cay cay xộc vào miệng cô, cay quá! Cô chỉ có thể ăn đồ hơi cay một chút, cái loại cay đặc biệt như này cô không chịu nổi, bị vị cay trong miệng kích thích giống như thủy triều đang dâng lên.

Mộ Thương Nam mở to miệng mút hết tất cả những gì có trong miệng cô, cảm giác quyến rũ tràn ngập trong miệng hai người, làm hơi thở hai người gấp gáp hơn.

Tất cả khí oxy của Diệp Phi bị anh hút hết, bộ não cô từng đột từng đột thiếu khí, vì sự kích thích của vị cay, nụ hôn lần này càng có nhiều

cảm xúc hơn, toàn thân cô khó chịu như bị kiến cắn, hận đến nỗi muốn đánh chiếm vào trong cơ thể anh.

Tất cả khả năng kiềm chế của anh đã cạn kiệt, tay anh cởi cúc trên váy của cô, cô giống như một bảo tàng, cảm dỗ anh đi khám phá mọi thứ của cô.

Rằng môi anh thả môi cô ra, anh cắn nhẹ lên phần cổ dưới tai cô, hơi thể nồng ấm thổi vào cô “Em yêu, anh muốn có em, em cũng muốn có anh phải không?”

Ngực Diệp Phi căng ra, bị anh bóp chặt, tất cả các dây thần kinh đang kêu gào với ham muốn của anh “Đừng, Đừng ở đây”.

“Mình lên giường” Mộ Thương Nam ôm chặt cô vào lòng, muốn ôm cô lên giường lớn.

“Tôi nói là không được ở nhà cũ của nhà họ Mộ. Tôi không muốn ở nơi này, nơi có Thiên Tịnh” Diệp Phi nói.

“Cô ta không có liên quan gì đến chúng ta, em không cần kiêng nể cô ta” Tay Mộ Thương Nam vẫn không bỏ cô ra, tất cả thể xác và trái tim anh đã chuẩn bị sẵn sàng, kết quả cô nói không thể vào.

Diệp Phi đau khổ cắn chặt môi, cánh tay dùng hết lực đẩy anh ra “Không phải tôi kiêng nể cô ta, là tôi không muốn, tôi ngủ với chồng trên giấy đăng ký kết hôn của tôi, còn bị người ta chửi là cướp đàn ông của người khác!”. Cô tức giận nói, trước nay đều không phải cô cướp, cô bị ép kết hôn. Bị ép trở thành người phụ nữ của anh, bị ép lẫn lộn các kiểu với anh, còn bị người phụ nữ của anh chửi là cướp

bạn trai của người ta.

Tim Mộ Thương Nam đột nhiên nhói đau, cánh tay dài ôm trọn cô vào lòng “Tin anh, cô ta sẽ không cản trở đến bất cứ thứ gì của chúng ta”

Diệp Phi ngược mắt nhìn anh, Thiên Tịnh sẽ không cản trở đến bất cứ thứ gì của chúng ta, vậy mà Mộ Thương Nam tháng sau lại lấy Thiên Tịnh.

“Cô ta sẽ không gây trở ngại chúng ta, chúng ta tháng sau có thể ly hôn rồi” Tay cô đẩy mạnh anh ra, mặc quần áo của mình vào, bước nhanh ra cửa. Cô nghĩ bản thân mình đúng là điên rồi, chính là cái lúc vừa nãy bị anh hôn, cô lại đồng ý lên giường với anh.

Cửa mở ra, cô thoát tiên nhìn thấy Thiên Tịnh đang ngồi trên xe lăn, giống như đang bắt giặc.

Diệp Phi lập tức chỉnh lại các biểu cảm trên khuôn mặt, có chết cũng không để Thiên Tịnh nhìn thấy tổn thương trong cô, cô cong môi, lạnh lùng nói “Chị họ, hóa ra có sở thích nghe lén à?”

Thiên Tịnh không để gì làm ra cái vẻ chịu ấm ức, kết quả Diệp Phi lại nói cô nghe trộm.

“Chị không có nghe trộm, chị chỉ đến để tìm chồng tương lai của chị!”

“Thế thì chị phải chờ một chút rồi, em và chồng em vừa làm chuyện ấy xong, anh ấy đang mặc quần áo!” Diệp Phi nói hùng hổ.

Dù gì, bây giờ cô vẫn là vợ của Mộ Thương Nam, cô sẽ dùng cái thân

phận này để chọc tức chết Thiên Tịnh.

Thiên Tịnh mặt nhợt nhạt, ngược mắt nhìn người đàn ông đang bước ra “Anh Thương Nam, anh mãi không quay lại phòng ăn ăn cơm, em đến xem anh có chuyện gì, em không cố ý nghe trộm”.

Mộ Thương Nam mặt tối sầm “Tôi không sao”

Diệp Phi nhìn bộ mặt tối sầm của anh, khoé môi chìm trong nụ cười lạnh nhạt, để Mộ Thương Nam lợi dụng cô, haha, cô xem anh làm sao để giải thích với Thiên Tịnh.

Cái đầu nhỏ của cô cọ cọ vào bên mặt anh, cố tình thở hơi vào mặt anh “Em về biệt thự trước, hiệp sau mà anh muốn, quá giờ sẽ không chiều đâu” Cô vừa nói vừa bước nhanh đến thang máy.

Mộ Thương Nam bộ dạng thờ ơ đi qua người Thiên Tịnh, vài bước là đuổi kịp cô, tay anh nắm lấy chiếc tay nhỏ bé của Thiên Tịnh “Anh đưa em về”.

Ánh mắt Thiên Tịnh quỵện chặt lấy bóng dáng hai người đang đi, ánh mắt đầy nước làm cho nứt ra, vỡ thành từng mảnh, Mộ Thương Nam đưa Diệp Phi đi khỏi trước mặt cô, đi chơi hiệp sau của họ, anh rất cuộc coi cô là gì?

Âm thanh tiếng giày vang lên trong hành lang, người đàn ông mê hoặc bước đến môi anh đẹp diêm dúa như cây anh túc, tỏa ra hơi thở của địa ngục.

“Nhìn chồng chưa cưới của mình yêu em họ mình, có đau lòng

không?”

Thiên Tịnh lấy tay sờ nước mắt của mình “Là Diệp Phi, con tiện nhân đó cám dỗ chồng sắp cưới của tôi!”

“Cô nghĩ rằng nghĩ như thế sẽ dễ chịu hơn thì nghĩ như thế đi, nhưng tôi có nhìn thế nào cũng không cảm thấy là Diệp Phi đang mê hoặc chồng sắp cưới của cô, càng thấy giống như chồng sắp cưới của cô chạy đuổi theo Diệp Phi.” Mộ Ly nói hài hước.

Ánh mắt trách móc của Thiên Tịnh hằn lên trên mặt Mộ Ly “Anh thì hiểu gì? Người anh Thương Nam yêu chỉ có thể là tôi! Chúng tôi đã đính hôn từ nhỏ”.

Mộ Ly cong môi “Giận rồi à? Chỉ là một thằng đàn ông, cũng xứng đáng để cô rơi lệ tức giận? Đàn ông ba chân ở khắp nơi, cô còn sợ không ai có thể thỏa mãn cô sao? Đầu anh cúi xuống, tay khều khều cằm của Thiên Tịnh, đầu dần dần kề sát Thiên Tịnh.

Tim Thiên Tịnh đập thành thịch, căng thẳng như sắp bắn ra ngoài, ngũ quan người đàn ông trước mặt còn đẹp hơn cả phụ nữ, không thể không nói, Mộ Ly có sức hấp dẫn đặc biệt với phụ nữ. Từ bữa tiệc sinh nhật lần trước cô từng bị đàn ông cho lên giường, cô giống như trúng độc, trên người luôn xuất hiện cảm giác ngứa ngáy đến trống rỗng. Nhưng Mộ Thương Nam chưa từng động vào cô, cái cảm giác trống rỗng ngày càng lan tràn, đêm khuya, cô không khống chế nổi tự sờ mình.

Mộ Ly gần như dán lên môi cô, nhưng không chạm đến, tay kia của anh lật lật vạt dưới váy của cô. Tất cả lý trí của Thiên Tịnh bị ham

muốn kiểm soát, cô khó chịu đến tự động chân mình. Mà Mộ Ly từ đầu đến cuối chỉ dựa sát mà không động vào cô, hơi thở của cô từ từ di chuyển từ môi xuống xương quai xanh, ngực cô lại căng ra nhô lên.

Cái thứ giày vò này lấy mạng của Thiên Tịnh, cô không chờ được ngẩng đầu lên muốn chủ động hôn Mộ Ly. Nhưng khi cố cô sát vào anh Mộ Ly lại đứng thẳng lên, Đáy mắt ánh ngập trong đùa giỡn, anh lạnh lùng nói “Muốn chơi tôi sao? Chị dâu, tôi không phải người đàn ông dễ dãi!”

Anh mỉm cười rời đi, sau lưng còn nghe thấy tiếng Thiên Tịnh dùng tay đập tay vịn xe lăn. Người phụ nữ của anh đều chủ động leo lên giường của anh, Thiên Tịnh cũng không phải ngoại lệ, ánh mắt mê hoặc của anh thu lại, giống như đang chơi trò chơi chinh phục, ngày mai anh có thể khiến Thiên Tịnh lột sạch cầu xin anh “yêu” cô.

Chương 161

Diệp Phi theo Mộ Thương Nam quay về biệt thự của anh ta, ánh mắt cô lạnh lẽo đánh giá người đàn ông, ban nãy ngược Thiên Tịnh ngược sáng khoái, vấn đề là cô bị người đàn ông hôn đại não choáng váng hoàn toàn tỉnh táo, muốn cho cô và đàn ông thêm trận sau nữa, cô không điên!

Cùng lúc xe dừng trong sân biệt thự, cô mở cửa xe bay nhanh xuống, chạy thẳng vào biệt thự, trốn về phòng mình.

Khóa cửa ra vào, khóa cửa sổ, khóa tất cả, dù sao cô không muốn anh ta vào cùng cô thêm trận nữa!

Ánh mắt Mộ Thương Nam rơi vào cô gái nhỏ đang chạy, nghiêng răng ken két, mọi hành động của cô đều rơi vào trong mắt anh, rõ ràng phòng anh ta như phòng sói!

Muốn chạy? Mẹ kiếp, anh ta luôn trong trạng thái đạn đã lên nòng, không dễ dàng kiên trì về được tới nhà, cô muốn chạy?

Anh ta bước chân dài, đi tới phòng cô gái nhỏ, ngón tay thon dài gõ cửa gỗ, “Mở cửa!”

“Không mở! Không Mở!” Diệp Phi cướp lời nói, đỉnh đầu đột nhiên đầy hắc tuyến, giống như bọn họ cướp lời thoại của sói xám to và cừu non nhỏ vậy?

“Em không mở, đợi anh vào được rồi, xem anh thu thập em thế nào?”
Mộ Thương Nam lạnh lùng nói.

Mắt Diệp Phi đảo đảo, cho anh vào, không phải là bị anh ta thu thập càng tiện sao?

“Cửa tôi khóa rồi, còn móc vào nữa, anh muốn vào như nào thì vào như vậy đi!” Cô đắc ý nói, lần này cô không quên móc dây bảo hiểm.

Cho dù anh ta lấy chìa khóa mở được cửa, cũng không vào được.

Mộ Thương Nam mặt sắt đen xì, quay người đi ra hướng bên ngoài biệt thự, tầng 2 đối với anh ta mà nói không có bất kỳ khó khăn nào, 1 cái tung người nhảy lên sân hiên.

Xuyên qua cửa thủy tinh trên sân hiên, liếc mắt có thể nhìn thấy ngay cô gái nhỏ ở trong phòng, bám lên cửa nghe động tĩnh bên ngoài, cái hình dáng phòng bị anh ta đó tức thì làm anh ta cương đau, không thể chờ đợi ngay bây giờ làm cô đến khi cô cầu xin tha!

Diệp Phi đương nhiên cũng không quên khóa cửa thủy tinh trong này, nhưng ở đây không có dây bảo hiểm, hơn nữa còn là khóa nhận biết vân tay, ngón tay Mộ Thương Nam được nhấn trên thiết bị vân tay ngoài cửa, cửa sân hiên 1 tiếng “kha ba” mở ra.

Diệp Phi nghe thấy hình bóng quay đầu, liền nhìn thấy hình bóng to lớn của người đàn ông đi vào.

Choáng! Cô quên mất cái khóa đó là được lấy dấu vân tay!

“Anh! Anh không được qua đây!” Cô hướng người đàn ông bức tức hét.

Chân dài của Mộ Thương Nam hướng phía Diệp Phi đi tới, 1 tay túm lấy cánh tay cô “Em vừa nãy còn nói anh là chồng em đó, chồng tại sao không thể qua?”

“Chúng ta sắp ly hôn rồi! Tôi không muốn cùng anh!” Diệp Phi thậm chí đá kèm đạp giẫm lên chân người đàn ông.

Mộ Thương Nam bắt lấy cô gái nhỏ, giống như nhấc 1 con gà đi vào trong phòng tắm, 2 người giằng vò nhau toát cả 1 thân đầy mồ hôi, tắm rửa trước rồi hưởng thụ tạo người.

“Còn chưa ly hôn, em chính là vợ tôi, tôi sẽ cố gắng hết sức thực hiện nghĩa vụ của người chồng.” Anh ta lố bịch nói, bàn tay to xé quần áo trên người của cô gái nhỏ.

Âm thanh xé rách quần áo tràn ngập trong lỗ tai Diệp Phi, cô như cây măng mới lột trắng trẻo dịu dàng đứng trước mắt người đàn ông.

“Tôi không cần anh thực hiện nghĩa vụ, anh cắt cho tôi!”

“Tuân mệnh, cắt ngay lập tức!” Mộ Thương Nam cởi quần áo trên người mình, ôm cô gái nhỏ cắt vào trong bồn tắm.

Làn nước ấm áp trượt trên có thể 2 người, bọn họ giống như con cá vướng vào nhau trong bồn tắm.

Môi của Mộ Thương Nam hôn lên cổ cô gái nhỏ, xương đòn, tiếp tục hôn xuống dưới, tìm kiếm đồ ăn anh ta thích nhất.

Tay của Diệp Phi đẩy đầu của người đàn ông, tê tê ngứa ngứa từ giữa răng môi của người đàn ông truyền đến, cô không thích cảm giác này, cảm giác này làm cho cô trầm luân trong cảm giác mà anh ta mang lại, mất đi toàn bộ lý trí của bản thân.

“Không muốn.” Lời nói của cô từ trong cổ họng phát ra, mang theo âm thanh run rẩy.

“Miệng của phụ nữ đều là nói dối, nói không muốn chính là muốn! Bảo bối, từ từ hưởng thụ cảm giác anh mang lại cho em.” Mộ Thương Nam nói.

Chân của anh ta quấn quanh eo cô, không cho cô từ chối, cũng không cho cô phản kháng, nhịn quá lâu rồi, nhịn tiếp thì phế mất.

Diệp Phi khó chịu than nhẹ thành tiếng, may là ở trong bồn tắm, nếu không cô thật sự bị xé nát mất.

Nước khuấy quanh thân thể bọn họ, tràn ra khỏi bồn tắm, cả căn phòng đốt cháy bởi tiếng hít thở nồng sâu của 2 người.

Diệp Phi không biết bị người đàn ông giày vò bao lâu, chỉ cảm thấy cổ họng mình hét đến khản đặc, người đàn ông dừng lại lúc nào cô cũng không biết, chỉ nhớ cuối cùng rơi vào 1 mảng tối đen.

Trước mắt cô là ánh mặt trời ấm áp đầy nắng, cô dụi mắt lật người, va vào trong lòng người đàn ông đằng sau.

Cô cảm giác được cánh tay của anh ta ôm lấy eo cô, anh ta từ đằng sau cô bao bọc lấy cơ thể nhỏ nhắn của cô, có 1 lúc như vậy, cô thiếu chút nữa cảm thấy người anh ta yêu là cô!

Mộ Thương Nam cảm nhận được cô gái nhỏ như con mèo trong lòng anh ta động dậy “ Tỉnh rồi?”

Nụ hôn của anh ta rơi trên trán cô, vừa muốn ăn môi cô thì nghe thấy cửa bị gõ.

“Mộ tổng giám đốc, kết quả bệnh viện có rồi.” Nhiếp Hạo bấm báo.

Mộ Thương Nam buông Diệp Phi ra, đứng dậy đi ra khỏi phòng, tiện tay đóng cửa lại, “kết quả ra rồi?”

“Vâng, kết quả hóa nghiệm Thiên Tịnh chính là tiểu thư của Thiên gia.” Nhiếp Hạo nói.

“Công bố kết quả. Nói với Thiên Tịnh, tôi đưa cô ấy đi tới phòng luật sư lấy di sản. Bảo người của phòng luật sư chuẩn bị sẵn.” Mộ Thương Nam nói.

Tất cả đều giống với sắp đặt của anh ta, người đến trộm đổi máu của Thiên Tịnh cho nên Thiên Tịnh trở thành con gái của Thiên gia.

Anh ta quay người trở lại phòng, cô gái nhỏ trong phòng vẫn như cũ cuộn trong chăn, có vẻ như lại ngủ rồi, anh ta không dám kinh động Diệp Phi, nhẹ tiếng đi tới phòng thay đồ thay quần áo.

Lúc rời khỏi phòng ngủ, anh mắt anh ta nhìn cô gái say đắm, hạnh phúc của bọn họ sắp tới rồi!

Tiếng đóng cửa nhẹ nhàng, thấy rõ sự chu đáo của người đàn ông, Diệp Phi mở mắt.

Trong mắt cô 1 mảng tuyệt vọng, Thiên Tịnh được chứng thực là con gái của Thiên gia, Mộ Thương Nam đưa Thiên Tịnh đi lấy di sản, sau đó thì sao?

Sau đó là kết hôn tháng sau.

Ngồi dậy, chấn tởm từ trên người cô trượt xuống, lộ ra trên người cô từng mảng tím xanh, giống như 1 trò cười của cô, người lên giường với anh ta là cô, mà người anh ta kết hôn là Thiên Tịnh.

Cô đứng dậy đi vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt, hơi thở của người đàn ông ở trong phòng, hơi thở hoan ái làm cho cô ghét đến ngạt thở, cho dù cô có thấp kém, cũng sẽ không để bản thân trở thành đồ chơi của đàn ông!

Cô đánh răng rửa mặt xong thì đi đến lớp, trong tin tức điện thoại đã lộ ra ảnh Mộ Thương Nam và Thiên Tịnh đi tới phòng luật sư, hình như là bị người chụp trộm, tin tức lộ ra 1 lát liền bị Mộ Thương Nam gỡ bỏ.

Thiên Tịnh nắm trong tay chìa khóa được khảm ngọc, mắt không dám chớp, nằm mơ cũng không nghĩ tới trở thành tiểu thư danh chính ngôn thuận của Thiên gia thuận lợi như vậy, hơn nữa còn lấy được chìa khóa, đáng tiếc duy nhất là cô ta chưa nhìn thấy di sản bởi di sản

phải đợi đến ngày kết hôn của cô ta và Mộ Thương Nam mới nói cho cô ta biết ở đâu.

Có điều chiếc chìa khóa tượng trưng cho quyền lợi và của cải đã nằm trong tay cô ta rồi, cô ta ngồi trên xe nhà mình cười rú lên thành tiếng, Mộ Thương Nam lái xe đi tới công ty rồi, cô ta cũng không cần giả vờ.

Hôm nay quả thật là quá vui, “Ha ha ha, cô, con thật sự trở thành con gái của Thiên gia!”

“Đúng vậy! Đợi con trở thành thiếu phu nhân của Mộ gia thì cho Diệp Phi đi chết!” Thiên Huệ nói, Diệp Phi từ đầu đến cuối là cái gai nhỏ không ra của bà ta.

Đột nhiên, mấy chiếc xe hướng bọn họ xông đến, trực tiếp đâm lật xe của bọn họ...

Chương 162

Xe của Thiên gia bị đâm nhào lộn, Thiên Tịnh bị dọa kêu gào thành tiếng, 1 màn trước mắt giống như phim kinh dị, mà cô ta là người sắp chết ở trong xe.

Lúc chiếc xe nhào lộn dừng lại, Thiên Tịnh từ cửa kính xe bị vỡ trèo ra, Thiên Huệ dùng tay đẩy Thiên Tịnh, chân của Thiên Tịnh còn không cần dùng đến lực, bà ta giúp Thiên Tịnh trèo ra ngoài.

“Anh mau đến giúp tôi a! Gia đình tôi nuôi anh là ăn cơm miễn phí à?” Thiên Tịnh hướng phía lái xe bực tức rống lên.

Trên mặt lái xe, trên người đều là thương, chiếc xe sau cùng đâm vào cái cây to rồi mới dừng lại, chân của anh ta bị thương rồi, “Tiểu thư, chân tôi bị thương rồi, tôi kéo cô không được!”

“Phế vật! Tôi phải sa thải anh!” Thiên Tịnh bực tức rống lên.

Mấy chiếc đâm vào xe Thiên Tịnh dừng lại, từ trong xe đi xuống mấy người đàn ông bịt mặt.

“Ha ha, chúng tôi có thể kéo cô ra!”

Mấy người đàn ông đi tới, túm lấy Thiên Tịnh kéo cô ta từ trong xe ra.

“Các người là ai? Các người muốn làm gì?” Thiên Tịnh ngồi trên đất

sợ hãi nhìn mấy người đàn ông bịt mặt.

“Giao chìa khóa của cô ra, chúng tôi liền thả cô!” Người đàn ông đứng đầu nói.

Tim Thiên Tịnh tắc nghẽn, rồi hiểu rằng những người này là vì di sản của Thiên gia mà đến!

“Chìa khóa, chìa khóa không ở chỗ tôi, ở trong tay cô tôi!” Cô ta vội vàng nói.

Người đàn ông đứng đầu hướng theo thủ hạ của mình cho 1 ánh mắt, thủ hạ của anh ta đi qua kéo Thiên Huệ từ trong xe ra ngoài.

Thiên Huệ bị dọa sắc mặt trắng bệch “Chìa khóa, chìa khóa vừa nãy lúc lật xe mất rồi, không tin các người nhìn bao da của tôi.”

Bà ta lấy túi da của mình cho mấy người đàn ông xem, tất cả đồ ở bên trong bị đổ ra, không có chiếc chìa khóa đó.

“Bà sao làm mất rồi? Có biết đồ đó quý trọng như nào không?” Thiên Tịnh tát lên mặt Thiên Huệ, cái khí thế đó giống như muốn giết Thiên Huệ vậy.

“Cô không phải cố ý, ban nãy lật xe nên không cầm chắc.” Thiên Tịnh ôm lấy mặt mình ghen ngào nói.

“Tôi không quan tâm, bà đền tôi chìa khóa!” Tay Thiên Tịnh vỗ vào Thiên Huệ không ngừng, hướng người bịt mặt hét, “Là bà ta làm mất chìa khóa, các người muốn giết thì giết bà ta!”

Thiên Huệ bị dọa run lấy bầy, bà ta nhìn Thiên Tịnh, mà ánh mắt của Thiên Tịnh căn bản không để ý Thiên Huệ, cô ta sớm đã dấu chìa khóa trong nội ý dính vào người rồi, nơi này không ai phát hiện, mà cô ta thông minh đẩy sang chỉ Thiên Huệ, cho những người này giết Thiên Huệ.

Cô ta thật khâm phục trí thông minh của bản thân, như vậy cô ta an toàn rồi.

Hiển nhiên những người bị mặt đó không tìm thấy chìa khóa, mấy người xông đến đánh Thiên Huệ điên cuồng hỏi bà ta chìa khóa ở đâu?

“Đúng! Đánh bà ta! Đánh chết bà ta! Ai bảo bà ta làm mất chìa khóa của tôi.” Thiên Tịnh hét to.

Ánh mắt Thiên Huệ kinh ngạc nhìn Thiên Tịnh, dường như Thiên Tịnh thật sự muốn bà ta chết!

Người đàn ông đứng đầu 1 tay kẹp cổ Thiên Tịnh, “Bà ta không có chìa khóa, có phải chìa khóa ở chỗ cô? Không giao ra đây, tôi kẹp đứt cổ cô!”

Cánh tay anh ta lực rất lớn, kẹp cổ Thiên Tịnh như vậy liền nhấc Thiên Tịnh lên.

Cổ họng Thiên Tịnh nghẹt thở không thở nổi, cô ta vô lực giãy giụa “Cứu, mạng.”

Đột nhiên, 1 đám người từ đám cây bên đường nhảy ra, bám theo sau còn có âm thanh còi xe cảnh sát.

“Thả Thiên Tịnh ra, nếu không các người, 1 người cũng chạy không thoát!”

CÙNG với âm thanh của Nhiếp Hạo, anh ta mang người xông theo hướng những người bịt mặt, người của 2 bên tức thì đánh nhau.

Thiên Tịnh được thủ hạ của Nhiếp Hạo cứu rồi, cô ta ngồi trên đất khóc to, “Đều tại anh, không sắp xếp bảo tiêu bảo vệ chúng tôi, tôi thiếu chút nữa bị bọn họ bóp chết!”

Nắm đấm của cô ta đánh lên người Thiên Huệ. Ánh mắt Thiên Huệ soi Thiên Tịnh,”Chìa khóa rõ ràng ở chỗ con, con nói ở chỗ cô, còn bảo bọn họ giết cô, con có phải thật sự muốn cô chết!”

“Con không nói như vậy, có thể giữ được chìa khóa sao? Chẳng lẽ cô muốn con giao chìa khóa cho bọn họ? Con không giao! Đó là di sản của con, là lỗi của cô, cô không cho người bảo vệ, cô đương nhiên phải chịu trách nhiệm, cho dù chết cũng là trách nhiệm của cô.” Thiên Tịnh lạnh lùng nói.

“Không có cô, con có thể lấy được phần di sản này như vậy?” Âm thanh của Thiên Huệ từ cổ họng khó khăn phát ra.

“Không có cô, con vẫn gả cho anh Thương Nam như vậy, chúng con đính hôn từ bé,con là vợ chưa cưới của anh ấy ai cũng không thay đổi được, xét nghiệm đã chứng minh rồi. “ Thiên Tịnh âm lạnh nói, cô ta bây giờ gì cũng không sợ, có xét nghiệm máu chứng minh, cô ta

chính là con gái của Thiên gia.

1 trận chiến hỗn loạn, Nhiếp Hạo mang theo người bắt mấy người bịt mặt kia, mang Thiên Tịnh và Thiên Huệ rời đi.

Trong phòng làm việc của Mộ Thương Nam, Nhiếp Hạo đi vào, biểu tình của anh ta trầm trọng lạ thường.

“Mộ tổng giám đốc, Thiên Tịnh và Thiên Huệ đưa về Thiên gia rồi, bắt được người, sợ rằng hỏi không ra là người của ai?”

Mộ Thương Nam nhíu mày “Chết rồi?”

Nhiếp Hạo bất lực gật đầu, “vốn dĩ trói ở trong xe cẩn thận, muốn đưa về thẩm vấn, kết quả quay về mới phát hiện bọn họ đã bị độc chết rồi. Kiểm tra qua rồi, trong miệng của bọn họ có giấu răng nanh độc.”

Mộ Thương Nam gật đầu, “Người muốn cướp di sản của Thiên gia làm rất bí mật.”

“Nhưng mà như này, tôi không dễ bắt người đứng đằng sau rồi, tiểu thư Diệp Phi cũng không thể hồi phục thân phận, anh và cô ấy lúc nào mới được ở bên nhau?” Nhiếp Hạo thật lòng thay 2 người lo lắng.

“Nhiếp Hạo, chúng ta chơi lớn 1 lần! Tôi xuất ngoại đi công ty ở nước ngoài, lúc tôi không ở đây, làm cho bọn họ quần ma loạn vũ, tôi muốn 1 lưới vớt sạch bọn họ!” Mộ Thương Nam cả 1 rừng khí lạnh nói.

“Dạ, tôi giờ đi sắp xếp, có cần âm thầm phái người bảo vệ tiểu thư Diệp Phi không?”

“Không cần, tôi đối với cô ấy có bất kỳ sự bảo vệ nào đều sẽ bạo lộ thân phận cô ấy, sự cách xa của tôi mới là phép thuật giữ mạng cô ấy.” Tay Mộ Thương Nam nắm thành nắm đấm.

Sẽ không có gì so với việc không thể bảo vệ người con gái mình yêu càng đau khổ.

Trong phòng làm việc của Cung Trạch Vũ, điện thoại anh ta kêu lên tiếng nhạc, anh ta nhìn màn hình, tiếp nhận cuộc điện thoại video đó.

Trong căn phòng rục rĩ, người đàn ông già nua ngồi đằng sau bàn ông chủ, ngay cả già yếu cũng không thể che giấu ánh mắt độc ác của ông ta.

Nhưng, trên màn hình máy tính của ông ta, không nhìn thấy mặt của Cung Trạch Vũ, chỉ có thể nhìn thấy thân hình anh ta.

Ông ta lạnh lùng phát ra âm thanh “Kế hoạch thất bại rồi à? Cho dù miễn cưỡng cướp lại chìa khóa, cũng cần hao công tìm xem di sản ở đâu? Vẫn là làm theo kế hoạch của ta, cậu rời khỏi Diệp Phi, theo đuổi Thiên Tịnh.”

“Tôi sẽ không rời khỏi Diệp Phi, cả đời này cũng sẽ không! Không cần biết có thể hay không cướp được phần di sản đó.” Cung Trạch Vũ lạnh lùng nói.

Tay của người đàn ông đập lên bàn, “Ta muốn lũng đoạn nền kinh tế thế giới, Mộ Thương Nam là hòn đá cản đường của ta! Ta bắt buộc phải có phần di sản này, phá hủy tập đoàn của Mộ gia và liên minh

của anh ta!”

“Tôi đồng ý qua giúp ông thực hiện mục tiêu này, nhưng điều kiện của tôi là lấy Diệp Phi! Cho nên, ông không có tư cách mệnh lệnh tôi không cưới Diệp Phi.” Cung Trạch Vũ ấn ngắt điện thoại.

The Lord of the night nhìn cửa sổ video trên màn hình bị tắt, tay phần nộ đập lên bàn.

“Người đâu! Đi bắt Diệp Phi mang đến đây!”

Chương 163

Trong trường học, Diệp Phi đang ngồi ở giảng đường chuẩn bị vào học, bất ngờ nhìn thấy Thiên Tịnh ngồi trên xe lăn. Không ngờ Thiên Tịnh sẽ đến.

“A ya, Thiên Tịnh, bạn làm sao đều là vết thương a? Đây là sao vậy?” Vương Ngọc chạy đến trước mặt Thiên Tịnh hỏi.

“Mình kiểm tra máu chứng minh mình là con gái của Thiên gia, lấy được chìa khóa di sản của mình, kết quả bị người tấn công, may là anh Thương Nam vẫn luôn bảo vệ mình, mình mới có thể thoát khỏi nguy hiểm!” Ánh mắt Thiên Tịnh nhìn theo hướng của Diệp Phi, cố ý nói anh Thương Nam nhấn mạnh, như kiểu sợ ai không nghe được.

“Thiên Tịnh, bạn hạnh phúc quá, có di sản, lại có vị hôn phu yêu bạn như vậy.” Vương Ngọc ghen tị nói.

“Đúng vậy, mình cũng cảm thấy rất hạnh phúc! Chỉ là ủy khuất em họ mình. Em họ, chị nói với anh Thương Nam rồi, bảo anh ấy sớm ký tên, thả em đi, có điều việc em làm trước đây, anh ấy quá tức giận, mới vẫn cứ không chịu ký tên. Em cũng đừng quá lo lắng, dù sao lúc chúng tôi kết hôn, anh ấy kiểu gì cũng cùng em ký tên ly hôn.” Thiên Tịnh thao thao nói.

Đây là cái gai trong lòng cô ta, Mộ Thương Nam tại sao không chịu ký tên ly hôn, hôm qua còn cùng Diệp Phi các loại ái muội ở trong

phòng, nhìn thấy Diệp Phi, cô ta hận đến nỗi muốn xe Diệp phi ra, chỉ là cô ta bây giờ vẫn chưa phải là thiếu phu nhân chính thức của Mộ gia, cô ta chỉ có thể nhìn đến khi kết hôn.

Diệp Phi nhìn lạnh nhạt, đã nghe thấy người xung quanh nghị luận cô, hiển nhiên trong mắt tất cả mọi người, người Mộ Thương Nam yêu chân chính là Thiên Tịnh, mà cô là người phụ nữ tâm cơ, tiến vị không thành ngược lại còn bị ngược đãi.

“Vậy thì cảm ơn chị họ nhiều, tôi đang đợi anh ta nhanh chóng ký tên, tôi còn kết hôn với Cung học trưởng!” Diệp Phi cố ý nói cho Thiên Tịnh nghe, cô không phải cô gái không ai yêu, không có Mộ Thương Nam, cô còn có Cung Trạch Vũ.

Mặt của Mộ Lạc Lạc tức thì trầm xuống, người cô để ý là Cung Trạch Vũ!

“Cô muốn gả cho Cung học trưởng, cũng cần phải Cung học trưởng đồng ý lấy cô! Cung gia là gia đình như thế nào, sẽ cần cô 1 người phụ nữ 2 lần chồng? Hừ!” Cô ta lạnh lùng ném ra lời nói.

Dường như lời nói của Mộ Lạc Lạc cũng đúng, gia đình Cung gia như này cũng sẽ không lấy 1 người phụ nữ 2 lần chồng.

Thiên Tịnh oán hận nhìn Mộ Lạc Lạc, “Lạc Lạc bỏ đi, để cho em họ tôi hoang tưởng 1 chút cũng được! Chúng ta lên lớp thôi, chuông reo rồi!”

Cô ta nói rồi ấn chuyển động xe lăn của mình, đi tới hướng Mộ Lạc Lạc, ngồi bên cạnh Mộ Lạc lạc.

Vào học rồi, Diệp Phi muốn nói gì cũng không nói ra được, ánh mắt khinh bỉ của bạn học chiếu trên người cô không ít.

Cô lạnh nhạt cong môi, có lúc vì để bề bộn, cô thật muốn gả cho Cung Trạch Vũ cho xong, ít nhất có thể đắm vào mặt những người coi cô là tiểu tam.

Chỉ là thực sự nghĩ lại chút, cô lại cảm thấy như vậy thì không công bằng với Cung Trạch Vũ, người mà cô yêu không phải anh ấy.

Tiết học cả 1 buổi sáng cứ thế học xong. Cô thu thập túi sách của mình, đi nhà ăn ăn cơm. Đột nhiên nghe thấy đằng sau Thiên Tịnh nói với Mộ Lạc Lạc, Mộ Thương Nam xuất ngoại rồi.

Tim cô trầm xuống, anh ta xuất ngoại rồi?

Khóe môi cô thấm đẫm ý lạnh, lúc cùng cô lăn lộn giữa đêm, còn luôn miệng nói cô là vợ anh ta, kết quả anh ta xuất ngoại, cô cũng không biết.

Có phải là anh ta xuất ngoại thì cô không cần ở biệt thự của anh ta nữa.

Đột nhiên âm thanh báo tin nhắn vang lên, cô xem điện thoại, là Mộ Thương Nam gửi đến tin nhắn, bên trên chỉ có 1 câu nói, "Hẹn ước 1 tháng."

Hừ! Rằng cô cần chặt, hẹn ước 1 tháng, cô và anh ta hẹn ước rồi, trước khi ly hôn đều phải ở biệt thự của anh ta.

Người đàn ông hỗn đản, thật là chết cũng không buông tha cô!

Cô chửi rửa người đàn ông, đi tới nhà ăn, điện thoại lại vang lên âm thanh báo, cô nhìn màn hình 1 chút.

“Dám chửi anh đánh mông em!”

Tim Diệp Phi co rút, cô hạ ý thức nhìn xung quanh, ở đây không ai giám sát cô chứ?

Mẹ nó trong tâm chửi 1 tiếng, anh đều biết? Vương bát đản! Rùa rụt đầu!

Ti ta, lại là 1 âm thanh báo.

“Còn chửi, cắn miệng em!”

Môi Diệp Phi hạ ý thức mím lại, đêm qua môi bị anh ta cắn đến bây giờ vẫn không thoải mái, lưỡi đau ê ẩm.

Ha ha, 1 bên cùng Thiên Tịnh ân ái, 1 bên cùng cô ái muội.

Cô trực tiếp gửi mấy con dao đi, tiện thể kéo Mộ Thương Nam vào danh sách đen.

Mẹ kiếp, anh ta dám bắt nạt cô, cô thiến anh ta.

Mộ Thương Nam nhìn con dao rơi máu mặt đen xì, cô còn muốn giết anh?

Anh lại hồi âm tin nhắn, phát hiện bản thân bị đưa vào danh sách đen rồi.

Cô gái nhỏ thiếu bị thu thập! Môi anh ta mím thành đường thẳng, trong đầu tự động thành hình ảnh anh đè lên người cô làm đến khóc.

1 cổ lửa nóng xông thẳng vào bụng dưới anh ta, anh ta liền tắt máy điện thoại, độc của cô gái nhro càng ngày càng lợi hại, chỉ là nghĩ như vậy 1 chút thôi anh ta đã không bình tĩnh được rồi.

Thiên Tịnh và Mộ Lạc Lạc ăn cơm trưa xong, Mộ Lạc Lạc nói là đi tìm Cung Trạch Vũ, Thiên Tịnh động viên Mộ Lạc Lạc cố lên, cô ta sao có thể cam tâm để cho Diệp Phi gả cho Cung Trạch Vũ chứ?

Nếu Mộ Lạc Lạc có thể bám được Cung Trạch Vũ, để Cung Trạch Vũ bỏ rơi Diệp Phi mới tốt chứ?

Cô ta tự mình ấn động xe lăn, đi trên con đường rợp bóng cây, con đường rợp bóng cây rất yên tĩnh, không biết có chuyện gì, cô ta luôn cảm thấy đằng sau dựng lông gáy, giống như bị dọa cho phát bệnh, lúc cô ta ở 1 mình, liền sợ có người hại cô ta.

Chính lúc cô ta trái ngó phải mong nhìn 4 hướng xung quanh, đột nhiên nhìn thấy mấy người đàn ông hướng phía cô đi tới, cô sợ ấn động xe lăn, muốn chạy nhưng bị mấy người đàn ông bao vây.

“Các người là ai? Muốn làm gì?” Cô ta sợ hãi hỏi.

“Em gái đừng sợ hãi, chúng tôi là kẻ thù của Mộ Thương Nam, em

yên tâm, chúng tôi không muốn làm gì em, chỉ là muốn thử mùi vị người phụ nữ của Mộ THương Nam.”

“Đúng vậy, chồng em nợ chúng tôi, e phải trả cho chúng tôi!”

“Đừng, đừng động vào tôi! Bây giờ Mộ Thương Nam còn chưa ly hôn! Các người đi tìm Diệp Phi! Cô ta vẫn là vợ của Mộ Thương Nam!”
Thiên Tịnh kêu to.

“Cô ta rất nhanh bị ly hôn rồi, chúng tôi tìm cô ta có tác dụng gì? Mộ Thương Nam rõ ràng ngược cô ta, chúng ta giúp việc cho Mộ Thương Nam sao?”

“Đúng vậy, chúng tôi điên rồi sao?”

Mấy người đàn ông sờ vào Thiên Tịnh, có người cho tiền bảo bọn họ chơi 1 người phụ nữ, tại sao bọn họ không chơi?

Mồm Thiên Tịnh bị mấy người đàn ông chặn lại, tay người đàn ông trên thân thể cô ta.

Cô ghen ngào muốn khóc, nhưng mà trong cơ thể lại bị kích động ra 1 loại cảm giác khác lạ, giống như ở tiệc sinh nhật lần trước, cô ta cùng chơi 2 người đàn ông, cảm giác này rất thoải mái.

Thân thể và tâm trí cô ta tách ra, cảm giác tội lỗi và cảm giác thoải mái bao quanh người cô ta.

Mấy người đàn ông nhìn Thiên Tịnh dần dần không giấy giữa nữa, mấy người đàn ông sẵn sàng bắt đầu tiến vào chủ đề.

“Đây là chơi cái gì? Np à?” Âm thanh yêu nghiệt của người đàn ông vang lên.

“Bớt quăn việc người khác! Cút!” Một người đàn ông bỏ mặc Thiên Tịnh hướng người đàn ông quát.

Thiên Tịnh bị dọa lùi ra sau, không ngờ bị Mộ Ly nhìn thấy cô ta bị mấy người đàn ông khinh rẻ.

Mộ Ly cười lạnh thành tiếng, tay nắm lấy tay mình, “Tôi xem, chúng ta cuối cùng là ai cút?”

Anh ta 1 bước đạp vào mấy người đàn ông.

Hiển nhiên công phu của mấy người đàn ông không giỏi, mấy lúc liền bị Mộ Ly đánh chạy mất.

Tim Thiên Tịnh run lấy bầy, cái đuôi lớn như vậy bị Mộ Ly nắm được, cô ta hoàn toàn không biết Mộ Ly sẽ xử lý cô ta như nào, “Cảm ơn, anh cứu tôi.”

Mộ Ly cười lạnh nhạt, ngón tay của anh ta gạt quần áo người phụ nữ ra “Tôi cứu cô? Tôi tại sao cứu cô?”

Chương 164

A? Thiên Tịnh kinh ngạc nhìn Mộ Ly, tại sao hắn cứu cô ta chứ?

Vậy là có ý gì? Lẽ nào bây giờ không phải là hắn cứu mình?

Thiên Tịnh dần lòng lại, nếu như Mộ Ly không phải vì cứu cô ta, vậy thì anh ta muốn làm gì? Cô ta nghĩ, cô ta đã biết rồi!

Quần áo trên người cô ta đã bị người đàn ông kéo phăng, không hề che đậy dưới con mắt của anh.

"Đừng, xin đừng..." Cô ta nói không nên lời.

"Không muốn sao? Nhưng cơ thể cô lại một mực nói rằng, cô rất muốn đấy." Mộ Ly cay nghiệt nói.

Sắc mặt Thiên Tịnh lúc ửng đỏ, khi lại trắng bệch đầy lúng túng. Người đàn ông trước mặt giống như ma quỷ vậy, có thể nhìn thấu nội tâm cô ta. Thâm tâm cô ta thực sự đang kêu gào. Kể từ bữa tiệc sinh nhật, cô ta bị chuốc thuốc, sau đó bị hai người đàn ông cưỡng hiếp, cô ta liền biến thành bộ dạng như bây giờ, chỉ cần bị đàn ông nhìn thì sẽ muốn rồi.

"Tôi... Tôi không có..." Cô ta nhất định sẽ không thừa nhận. Thế nhưng lại đường hoàng ngồi trên xe lăn, để mặc anh nhìn thấy tất cả cơ thể mình.

Mộ Ly chạm tay lên môi cô ta, lướt xuống cằm, qua cổ cô ta rồi tới xương quai xanh, vạch một đường xuống dưới... Trái tim Thiên Tịnh đập liên hồi, mãnh liệt như bị thiêu đốt. Mọi dây thần kinh trong cơ thể đều bị anh khơi dậy cồn cào như cơn sóng. Dường như có hàng ngàn con kiến đang gặm nhấm các đốt xương của cô.

"Đừng...đừng chạm vào tôi." Hơi thở nhẹ nhàng, thầm thì đầy mê hoặc của cô ta không giống như cự tuyệt mà giống như lời mời gọi.

Mộ Ly thu ngón tay mình, đưa lên miệng cô. Cô ta cũng phối hợp ngậm lấy ngón tay anh. Môi Mộ Ly nhếch lên một nụ cười đầy ma mị. "Mùi vị của tôi ngon không?"

Thiên Tịnh vịn vào tay ghế xe lăn, tâm can gào thét, cả cơ thể như có vô số cành gai đâm vào. Cô ta khó chịu giãy dụa, nhưng lại không thể nói muốn anh ta.

Mộ Ly rút ngón tay về. "Chơi đủ rồi, tôi đi đây. Cô tự mình tiếp tục đi."

Mộ Ly quay đi, không nhìn cô ta dù chỉ là một cái liếc mắt.

"Đừng! Xin anh đừng đi!" Thiên Tịnh không nhận được kêu thành tiếng, bản thân cô lại bị chính mình làm cho sợ hãi, cô ta đột nhiên muốn Mộ Ly quay lại.

"Ha ha, muốn tôi sao? Tôi không phải người để cô chơi đùa!" Mộ Ly không quay đầu, cứ thế bước tiếp.

"Xin anh. Xin hãy cho tôi..." Thiên Tịnh không thể kiềm chế bản thân

được nữa. Cô ta bỏ qua lòng tự trọng, cầu xin người đàn ông tha lỗi mình.

Mộ Ly dừng bước, quay đầu nhìn cô ta đầy khinh bỉ. Tất cả đều nằm trong sự kiểm soát của anh, cô ta đang cầu xin anh.

Anh bước từng bước về phía cô, cúi xuống nói. "Xin tôi ư?"

"Phải, em xin anh, hãy tha lỗi em một lần thôi, em không chịu đựng được nữa rồi." Thiên Tịnh kéo cánh tay anh.

Rõ ràng cảm thấy người đàn ông này giống như yêu nghiệt, nhưng cô ta lại không thể thoát khỏi sự cám dỗ của anh. Thậm chí cô ta còn mê đắm chìm vào đôi đồng tử kia. Nếu được cùng anh thân mật dù chỉ là thoáng qua, cũng rất đáng giá!

Huống hồ cô ta cũng không còn là trinh nữ. Một hay hai lần với cô ta không có gì khác biệt cả.

Mộ Ly đặt tay lên tay vịn xe lăn, đẩy cô ta sang hàng động bên cạnh hòn non bộ. Trong đó có mấy bộ bàn ghế cho học sinh nghỉ ngơi.

Nhưng hiện tại đang là giờ học, trong này ngoài hai người họ, không có một ai cả.

Trong lòng Thiên Tịnh cuồn cuộn dữ dội, không ngừng nuốt nước miếng, nhìn Mộ Ly đầy thèm khát nhưng anh lại yên lặng, không hề có hành động tiếp theo.

Mộ Ly lạnh lùng cười "Không đợi được nữa sao? Nhưng bây giờ tôi

không có hứng thú với cô. Cô nghĩ ra cách quyến rũ được tôi, tôi sẽ cho cô thoả mãn. Cởi dây lưng của tôi ra, cô biết nên làm gì rồi chứ?"

Ngón tay anh lại đặt trên môi cô.

Tim Thiên Tịnh giật thót một cái, cô ta hiểu rõ ý của Mộ Ly. Hai má cô ta ửng đỏ, lần đầu tiên cô ta dùng cách này để phục vụ một người đàn ông.

Vì muốn nhanh chóng được thoả mãn, cô ta chỉ có thể làm theo lời anh.

Lát sau, cô ta mới biết Mộ Ly đối với cô ta một chút hứng thú cũng không có. Cô ta đã dùng đủ mọi cách, vận dụng hết khả năng và bản lĩnh của mình, anh mới miễn cưỡng có chút hứng thú.

Trong hang động phát ra những âm thanh mập mờ không rõ, Thiên Tịnh rên rỉ đầy thoả mãn, hoà với tiếng cười lạnh nhạt của Mộ Ly.

Sau cơn kích thích đầy mộng mị, vượt qua cả cảm giác trong buổi tiệc sinh nhật kia, Thiên Tịnh rất nhanh liền thoả mãn gục vào ngực Mộ Ly.

Mộ Ly lạnh lùng đưa cô ta trở lại xe lăn, giống như sử dụng công cụ gì đó, xong việc liền bỏ xuống vậy.

"Dễ dàng thoả mãn vậy sao? Mộ Thương Nam tài giỏi như vậy, vẫn không thể thoả mãn cô à?"

"Thương Nam, chính là muốn để quãng thời gian vui vẻ nhất của

chúng tôi cho đến đêm tân hôn." Thiên Tịnh nói ra một lý do.

Mộ Ly tức thì bật cười thành tiếng, giống như nghe được câu chuyện cười hài hước nhất. Loại lý do này lừa Diệp Phỉ còn được. Lừa anh ta sao?

"Cô tin sao? Đàn ông không đụng chạm vào phụ nữ, có thể bịa ra rất nhiều lý do. Nhưng thực ra chỉ có một lý do, đó là không thích người phụ nữ đó, mới không động tới cô ta.

"Không thể nào, anh Thương Nam nhất định là thích tôi." Thiên Tịnh cắn môi.

"Thích bộ dạng quần quýt bên người đàn ông khác của cô ta sao? Thiên Tịnh, cô còn có thể ngốc nghếch hơn nữa không? Cô biết tại sao anh ấy không thích cô mà vẫn phải cưới cô không? Là bởi vì tài sản thừa kế của cô! Cô có tài sản trong tay, dù thế nào anh ấy cũng phải cưới được cô. Mà cô thì lại có quyền lựa chọn, có thể chọn người đàn ông cô thích." Mộ Ly nói.

"Tôi có chọn người đàn ông tôi thích sao?" Thiên Tịnh kinh ngạc.

"Cô còn không biết tài sản thừa kế của cô là gì à? Đó là phần tài sản khiến cô có thể thống trị cả nền kinh tế thế giới đấy. Vì thế, chỉ có cô mới có quyền chọn người ta, còn người ta không có quyền chọn cô. Cô thích ai thì cô gả cho người đó, ai lấy cô thì hai người cùng hưởng tài sản thừa kế." Mộ Ly nói từng từ.

Trong lòng Thiên Tịnh nhảy loạn: "Tài sản thừa kế của tôi thực sự có nhiều như vậy?"

“Ở bên cạnh một người đàn ông không biết cách thỏa mãn cho cô không bằng đổi một người khác đi, cô nói có đúng không?” Mô Ly lạnh giọng nói.

“Không, tôi sẽ không nhường anh Thương Nam cho Diệp Phi đâu! Tôi có chết cũng sẽ phải gả cho Mộ Thương Nam! Được rồi, tôi bị anh phá hỏng rồi, anh phải bồi thường cho tôi. Tháng sau tôi phải kết hôn rồi.” Thiên Tịnh nói.

Mô Ly sửa sang xong quần áo của mình: “Chưa gì đã đi vá rồi sao, thế cô hưởng thụ thế nào được? Vá cái này chỉ một tuần là được, đến lúc ấy tôi đưa cô đi.”

“Thật ư?” Thiên Tịnh vui vẻ, không kiềm chế được tâm trạng hưng phấn. Nói cách khác, cô còn có mấy tuần để có thể điên cuồng hưởng thụ cuộc đời.

Mô Ly quần áo chỉnh tề đi ra khỏi hang động, không hề quay đầu lại liếc mắt nhìn cô ta.

Ánh mắt của Thiên Tịnh dõi theo bóng lưng anh ta, bỗng dừng hơi thất vọng. Người đàn ông này thật sự chỉ xem cô như một công cụ mà thôi!

Nhưng mà, công cụ thì có làm sao? Cô cũng có thể xem hắn như công cụ mà, dù sao thì ai cũng có được thứ mình muốn.

Cô ấn nút đẩy xe, rời khỏi hang động, liếc mắt thấy Mộ Lạc Lạc tức giận đỏ con mắt.

Mộ Lạc Lạc liền giáng cho Thiên Tịnh một cái bạt tay...

Chương 165

“Tiện nhân! Hôm nay tôi mới hiểu rõ cô! Cô ta tacàng ti tiện hơn cả Diệp Phi!” Mộ Lạc Lạc tức giật hét lên.

Khuôn mặt Thiên Tịnh trắng bệch, lúc ấy, cô ta kinh ngạc đến mức không thể suy nghĩ được gì.

“Tôi... Không phải như thế... Lạc Lạc, cậu nghe tôi nói đã... Không phải như cậu nghĩ đâu, là Mộ Ly ép buộc tôi, là anh ta cưỡng hiếp tôi!”

“Cưỡng hiếp? Tôi ở đây đã nhìn lâu rồi, hưởng thụ nhiều nhất chắc phải là cô nhĩ! Còn kêu anh ấy đừng dừng lại, mạnh hơn chút nữa! Đồ tiện nhân! Tôi sẽ đi nói cho mẹ tôi biết, cô không xứng đáng trở thành người phụ nữ của anh trai tôi!” Mộ Lạc Lạc giơ tay tát thẳng lên khuôn mặt Thiên Tịnh.

Khuôn mặt Thiên Tịnh bị đánh đau rát, cô ta không bao giờ nghĩ rằng sẽ bị Mộ Lạc Lạc nhìn thấy cô ta hẹn hò riêng với Mộ Ly.

“Tôi không xứng với anh trai cậu sao? Đừng quên, anh trai cậu còn cần tài sản thừa kế của tôi đấy! Huống hồ, anh ta và Diệp Phi cũng đã làm bao nhiêu lần? Tôi như thế nào đi nữa cũng đâu có quan hệ nhiều bằng anh ta? Nếu nói lỗi lầm, anh ta còn phải xin lỗi tôi ấy. Còn có, đừng quên ai là người đã hại tôi ra nông nỗi này? Là cô, là cô hạ thuốc tôi! Là cô khiến tôi thay đổi thành như vậy! Nếu cô dám nói ra, tôi cũng sẽ nói ra, bao gồm cả chuyện cô hãm hại Diệp Phi như thế

nào. Cô đoán xem, anh trai cô sẽ xử lý cô như thế nào đây? Muốn nói đến ai tiện, cô cũng chẳng kém gì tôi đâu. Rõ ràng Cung Trạch Vũ đâu có muốn cô, thế mà cô vẫn bỏ nhà về phía anh ta đấy thôi? Đáng tiếc, cho dù cô muốn dụ dỗ người ta như thế nào, người ta vẫn chẳng thèm để ý đến cô!”

Nỗi lòng của Mộ Lạc Lạc bị Thiên Tịnh đâm chọc, lại còn dám chửi cô ta!

“Tôi sẽ khiến học trưởng thích tôi! Tôi không phải là tiện nhân!” Cô ta hét lại.

“Thích cô rồi sao? Vẫn chẳng phải là cô dụ dỗ anh ta lên giường à? Suy cho cùng, chúng ta cũng như nhau cả thôi. Nếu cô muốn để anh trai cô giết chết cô, hoặc ném cô vào tu viện, thì cứ nói chuyện hôm nay ra đi!” Thiên Tịnh trừng mắt, hất tay Mộ Lạc Lạc.

Mộ Lạc Lạc kinh ngạc nhìn phản ứng của Thiên Tịnh. Cô ta chưa bao giờ thấy một Thiên Tịnh hung ác như vậy!

Cô ta nhìn Thiên Tịnh như nhìn một người xa lạ: “Thế nhưng cô không xứng với anh trai tôi!”

“Ngẫm lại xem anh trai cô đối xử với cô như thế nào! Anh ta đều muốn để Diệp Phi giết cô, cô còn muốn quan tâm đến anh ta ư? Nếu cô coi mọi thứ như chưa từng xảy ra, tôi giúp cô lên giường với Cung Trạch Vũ. Cô vẫn còn trong trắng, hẳn ta ngủ với cô thì sẽ phải chịu trách nhiệm cưới cô. Vậy là cô có thể gả cho hắn rồi.” Thiên Tịnh nói.

Thiên Tịnh nói toạc nỗi lòng của Mộ Lạc Lạc. Mộ Thương Nam vì Diệp

Phi mà luôn đối xử không tốt với cô ta.

Chỉ chốc lát, cô ta mới nói: “Cô thật sự có thể giúp tôi lên giường với Cung Trạch Vũ?”

“Đương nhiên! Tôi có cách có thể giúp cô lên giường với Cung Trạch Vũ.” Bàn tay Thiên Tịnh sờ đến lồng ngực Mộ Lạc Lạc “Chưa từng để đàn ông đụng chạm vào, không cảm thấy cuộc đời này đáng tiếc sao? Có thấy vừa nãy tôi hưởng thụ biết bao nhiêu không? Không muốn nếm thử mùi vị khoái lạc mất hồn này à?”

Mộ Lạc Lạc đỏ mặt, đẩy tay Thiên Tịnh ra: “Cô biến thái! Đừng có sờ tôi!”

“Ha ha, tôi không đụng đến cô, tự bản thân cô có thể thử xem. Tay cô bị tàn phế rồi sao? Tôi gửi cho cô chút tài liệu, cô thử cái cảm giác đó xem.” Thiên Tịnh cầm điện thoại di động gửi cho Mộ Lạc Lạc mấy đoạn phim.

Mộ Lạc Lạc đỏ mặt đến sắp phát nổ: “Tôi không xem! Tôi không tiện như cô đâu!”

“Xem hay không tùy cô. Chính cô cũng không thích ứng một chút, lúc lên giường với Cung Trạch Vũ, cái gì cũng không biết. Cô xác định hẳn ta sẽ không mất hứng?” Thiên Tịnh nhấn xe đẩy nút đi về phía phòng học.

Mộ Lạc Lạc kinh hoàng. Anh trai cô ta đều muốn giết cô ta. Cô ta cần gì phải vì anh trai mà đắc tội với Thiên Tịnh, để Thiên Tịnh đem chuyện cô ta muốn chuốc thuốc Diệt Phi kể ra chứ. Giống như Thiên

Tịnh nói vậy, Mộ Thương Nam mà biết, nhất định sẽ giết cô ta. Mà Thiên Tịnh lại đồng ý giúp cô ta lên giường được với Cung Trạch Vũ.

Tựa hồ không cần nghĩ ngợi gì nữa, giúp đỡ Thiên Tịnh mới là lựa chọn chính xác nhất của cô ta lúc này.

Chỉ cần có thể gả cho Cung Trạch Vũ, cô ta làm cái gì cũng được!

Ánh mắt cô ta rũ xuống, nhìn video nhận được, ngón tay không kiềm chế được bật mở ra. Đập vào mắt là hình ảnh khiến cho người ta phụt máu.

Khuôn mặt cô ta đỏ đến cực điểm, nhưng rồi tâm tình cũng theo hình ảnh mà xuất hiện khuôn mặt của Cung Trạch Vũ trong đầu. Nếu cô ta có thể lên giường cùng Cung Trạch Vũ một lần, cô ta nhất định có thể khiến Cung Trạch Vũ thích mình.

Mộ Ly ở trong phòng làm việc. Lúc Thiên Tịnh đẩy cửa đi vào, Mộ Ly vừa tắm rửa xong đi từ phòng tắm bước ra. Trên người hắn ta quấn một chiếc khăn lông ngắn, sáu múi cơ hoàn mỹ hiện ra, ánh mắt mơ màng, tán gục mọi cô gái.

Hiển nhiên, trong phòng bỗng dưng xuất hiện một cô gái khiến hắn ta không thoải mái: “Không biết vào phòng thì phải gõ cửa trước sao?”

Thiên Tịnh ngược cứng lại. Người đàn ông này coi cô như người xa lạ vậy.

“Là bởi tôi có việc gấp, quá vội nên mới quên gõ cửa. Mộ Lạc Lạc nhìn thấy việc chúng ta làm trong hang động vừa nãy rồi. Anh phải

nghĩ cách diệt trừ Mộ Lạc Lạc đi, không thể để cô ta phá hủy hôn sự của tôi!”

“Tôi thấy nó từ lâu rồi!” Mộ Ly lơ đãng nói.

Mặt Thiên Tịnh trắng bệch. Người đàn ông trước mắt diêm dúa lảng lơ đáng sợ, như ma quỷ vậy.

“Anh biết sao? Vậy mà vẫn quan hệ với tôi ở trước mặt cô ta?” Thiên Tịnh chất vấn.

Mộ Ly lấy điện thoại của mình, mở ra một cái video, vang lên tiếng kêu rên của Thiên Tịnh. Mộ Ly cầm điện thoại đặt ở trước mặt cô ta: “Cô đang lúc thoải mái như thế, làm sao tôi cắt đứt sự hưởng thụ của cô được?”

Thiên Tịnh hít sâu một hơi lạnh: “Xóa đi! Anh mau xóa nó đi!”

Cô định cướp điện thoại trong tay hắn, nhưng lại nhào vào hư không.

“Vật quan trọng như vậy, làm sao tôi có thể xóa? Nhớ kỹ, linh hồn của cô đã bán đứng cho tôi. Nếu như cô không nghe lời, tôi có ngàn vạn cách để cô sống không bằng chết!” Mộ Ly lạnh lùng nói.

Thiên Tịnh ôm ngực. Hiển nhiên, tất cả nhược điểm của cô đều đang nằm trong tay Mộ Ly.

“Anh, rốt cục anh muốn thế nào?” Cô ta vòng vo hỏi.

Ngón tay Mộ Ly nắm lấy cằm Thiên Tịnh: “Tôi muốn cô trở thành thiếu

phu nhân nhà họ Mộ, thành vợ tôi.”

Con người Thiên Tịnh co rụt lại: “Anh muốn tranh đoạt sản nghiệp nhà họ Mộ?”

“Sản nghiệp nhà họ Mộ vốn là của ông nội tôi. Nếu nghe lời, cô chính là thiếu phu nhân nhà họ Mộ, thân phận không thay đổi. Nếu không nghe lời, cô sẽ chẳng là cái gì hết.” Ngón tay Mộ Ly nhẹ ve vuốt cần cổ mảnh khảnh của Thiên Tịnh, dường như tiện tay cũng có thể bẻ gãy cổ cô ta.

Con người Thiên Tịnh đau đớn khế khếp, không còn lựa chọn nào khác: “Tôi sẽ nghe lời, thế nhưng Mộ Lạc Lạc phải làm sao đây?”

“Vậy còn không dễ, cô khiến cho cô ta câm miệng đi, dùng cách nào thì tự cô nghĩ.” Ngón tay Mộ Ly buông ra, xoay người mặc quần áo.

Đáy lòng Thiên Tịnh đau đớn. Mộ Ly rõ ràng mặc kệ chuyện của Mộ Lạc Lạc. Mà cô ta phải làm gì đây?

Cô ta nhấn cái nút đẩy xe đi ra khỏi phòng làm việc của Mộ Ly. Dùng cách gì đều chỉ có thể là chính cô ta nghĩ ra mà thôi!

—

Diệp Phi sau khi tan học, trở lại biệt thự của Mộ Thương Nam, vừa vào cửa liền thấy Liễu Họa và Mộ Lạc Lạc.

Hai người phụ nữ sâu kín nhìn cô.

Cô từ từ đi tới: “Tìm tôi có chuyện gì? Nơi này là biệt thự của Mộ Thương Nam, anh ta cho tôi ở.”

Liễu Họa nhếch khóe môi cười nhạt.

Chương 166

“Thương Nam đi công tác ở trụ sở công ty bên nước ngoài rồi. Ta là bà chủ nhà họ Mộ. Tất cả của nhà họ Mộ là do ta quản lý, bao gồm cả biệt thự của con ta!” Liễu Họa lạnh lùng nói.

Đuôi lông mày của Diệp Phi khẽ nhướn: “Dì à, có gì chúng ta nói thẳng đi, tôi còn phải đi làm bài tập, không có thời gian vòng vo với dì đâu.”

Khuôn mặt Liễu Họa co rút: “Trọng điểm là, ta đuổi việc tất cả người hầu và vệ sĩ ở đây rồi. Nếu cô đã ở đây, cô phải gánh vác tất cả chi phí!”

Môi Diệp Phi mím chặt thành một đường. Trời má! Cô có thể nói là bây giờ cô rất muốn chửi người không?

Cô căn bản chẳng có thu nhập gì, mà cái biệt thự này hoàn toàn không giống với căn nhà bình thường, tiền điện mở bóng đèn thủy tinh cả một đêm ở đây bằng xù nó tiền điện một tháng của nhà bình thường đấy!

“Được. Còn có chuyện gì khác không?” Cô không hề do dự mà đồng ý. Dù cho cô có đồng ý hay không thì Liễu Họa cũng sẽ ép cô phải làm vậy thôi.

Liễu Họa đứng lên: “Không có chuyện gì nữa rồi. Cô cứ ở đây đi. Đợi

con trai ta trở về, cô sẽ chẳng còn mạng mà ở biệt thự nữa đâu!”

“Ha ha! Ở biệt thự thì giỏi giang lắm à? Ở biệt thự là hạnh phúc sao?”
Diệp Phi nói.

Điều quan trọng ở một gia đình không phải là căn nhà đó nhỏ hay to, mà chính là mức độ hạnh phúc của họ.

Khuôn mặt Liễu Họa dữ tợn: “Hứ! Lạc Lạc! Chúng ta đi!”

“Mẹ, con chỉ muốn xé mồm cô ta ra!” Mộ Lạc Lạc nhìn thấy Diệp Phi liền tức giận. Hôm nay cô ta lại bị Cung Trạch Vũ từ chối rồi.

“Chúng ta đi trước đã, xe mồm cô ta còn cần con nhúng tay sao?”
Liễu Họa ám thị cho Mộ Lạc Lạc.

Mộ Lạc Lạc hiểu ý rồi, hung ác liếc nhìn Diệp Phi rồi đi theo Liễu Họa lên xe ô tô đi mất.

Diệp Phi cảnh giác. Dường như còn có ý gì khác trong lời nói của Liễu Họa. Cô chỉ sợ Liễu Họa hại cô!

Cô vội vã khóa tất cả cửa phòng và cửa sổ. Biệt thự rộng mấy trăm mét vuông thế này mà chỉ có một người ở, thật đúng là trống rỗng, trống trải đến phát sợ. Mà cô còn muốn tắt hết tất cả đèn điện, cố gắng tiết kiệm điện nhất có thể.

Cô làm một đĩa mỳ xào cho bữa tối. Trời càng ngày càng tối sầm, cô chợt nghe thấy có tiếng bước chân người.

Tim của cô chợt nhảy lên đến tận họng. Đứng trong phòng khách, nghe tiếng cạy khóa ở bên ngoài cửa, da đầu cô tê dại.

“Ai? Tôi báo cảnh sát rồi. Các người còn dám mở cửa, cảnh sát sẽ đến ngay!” Cô hét to về hướng cửa ra vào, muốn dọa ép bọn họ đi.

“Ha ha! Báo cảnh sát rồi? Lão đại, anh có nghe thấy không. Trong nhà này còn có phụ nữ đấy!”

“Nghe thấy rồi! Đi vào nhanh một chút, lần này chẳng những cướp được của, lại còn có thể cướp sắc! Cảnh sát đến nhanh cũng làm sao nhanh được bằng chúng ta!”

Hai người đàn ông ở ngoài cửa thương lượng, đáng tiếc mãi không thể mở được khóa cửa đặc chế. Hiển nhiên là bọn họ cũng không có lòng kiên nhẫn mà phá khóa đâu, vì thế nên bọn họ cầm búa đập vỡ cửa kính, từ cửa kính xông vào.

“Nào cô bé, lại đây! Đừng làm cho chúng ta phí sức.” Một tên bịt mặt nói.

“Ai phái các người tới? Liễu Họa sao?” Diệp Phi chất vấn. Cô phải biết rõ ràng là ai muốn hại cô!

“Những cái này cô không cần phải biết, cô chỉ cần biết rằng, cô phải nghe lời là được rồi.” Một tên bịt mặt khác nhào về phía Diệp Phi. Trong bóng tối không nhìn rõ mặt mũi của Diệp Phi, chỉ có thể thấy bóng dáng cô.

Hắn nhìn thấy có một cái bóng chạy về phía một bên, nhưng mà hắn

đuổi theo cái bóng kia, lại bị một người dùng gậy đánh vào gáy!

“A! Ở đây còn có người nữa!” Hấn vuốt cổ mình hô.

“Không sợ, chúng ta cũng có hai người!” Tên bịt mặt nói.

Trong lúc hai người đàn ông nói chuyện, chợt thấy trên cầu thang xuất hiện một cái bóng trắng u ám. Một bóng dáng màu trắng lướt qua trước mặt hai người đàn ông như một cơn gió.

Tiếp theo là tiếng cười gian xảo của cô gái: “Ha ha ha! Hai người á? Các người đoán xem bọn ta có bao nhiêu?”

Hình như có vật gì phun lên mặt người đàn ông, dính sền sệt. Hai người đàn ông lấy tay sờ một cái, dùng ánh trăng nhìn không rõ đó là cái gì.

“Người trả lại máu cho ta! Trả lại máu cho ta!” Cô gái phát ra thanh âm run rẩy, bóng trắng lại bay tới từ một hướng khác.

“A!”

“A!”

Hai người đàn ông sợ đến mức chạy về phía cửa lớn, sợ đến mức chạy cũng không xong!

Chợt, cửa lớn bị ánh đèn xe ô tô chiếu thẳng đến. Một người đàn ông từ trên xe bước xuống, trực tiếp xông đến hai tên bịt mặt.

Đánh lộn một trận, trối hai tên bịt mặt lại.

“Tha cho chúng tôi đi! Chúng tôi không biết nơi này có ma!”

“Biết trước thế này chúng tôi sẽ ăn trộm ở nhà khác thôi!”

“Ma?” Người đàn ông nói xong liền sải bước đi về phía biệt thự, bật đèn thủy tinh.

Diệp Phi vẫy tay về phía người đàn ông như một chú mèo cầu tài. Trong tay cô đang cầm hai chiếc cần câu cá, trên móc cần câu treo chiếc áo phong đàn ông. Trời tối đen vốn dĩ không thể nhìn thấy chiếc cần câu đâu cả, chỉ có thể thấy chiếc áo bị treo bay tới bay lui, trông như bóng ma. Cái phun trên mặt hai tên kia là sốt cà chua.

“Bắc Minh Phong, thật là trùng hợp. Sao anh lại tới đây?” Tuy rằng người này không được tốt lắm, nhưng cô biết ít ra Bắc Minh Phong sẽ không cần lấy mạng của cô.

Bắc Minh Phong xem gian nhà náo nhiệt: “Đùa cũng vui nhỉ.”

“Ha ha, cũng thường thôi ấy mà.” Diệp Phi cười khổ. Cô chỉ có một người, còn có thể làm thế nào đây. Chỉ đành mặc đồ đen, sau đó lấy cần câu cá của Mộ Thương Nam, cái khó ló cái khôn mà bày ra trò giả vờ làm nữ quỷ đi dọa hai tên trộm.

“Bây giờ tôi đưa cô đi, hay để cô ở lại tiếp tục chơi đùa?” Bắc Minh Phong hỏi.

Diệp Phi buông cần câu trong tay: “Tôi ở lại đây. Tại sao anh lại tới

đây? Tổng giám đốc Mộ bảo anh tới à?”

Nói thế nào thì nói, lúc cô nhìn thấy Bắc Minh Phong, cô cảm giác như mình được cứu rồi vậy. Bắc Minh Phong là anh em kết nghĩa với Mộ Thương Nam, cô nghĩ phải chăng Mộ Thương Nam lo lắng cho sự an toàn của cô?

“Không phải. Tôi dự định mua biệt thự ở đây thế nên mới đi xem một chút. Đi qua đây thấy có người chạy ra liền vào xem thế nào thôi.” Bắc Minh Phong nói.

Diệp Phi hơi thất vọng, quả nhiên là cô nghĩ nhiều rồi. Mộ Thương Nam sắp ly hôn với cô, làm sao quan tâm đến sống chết của cô được?

Cánh tay của Lăng Tuyết kéo cánh tay người đàn ông: “Công tử, chúng ta đi thôi. Em muốn xem biệt thự có mái làm bằng kính có thể ngắm sao mà anh nói kia!”

“Ừ. Chúng ta đi thôi. Người đâu, tôi và Lăng tiểu thư đi xem biệt thự, các người đem hai tên trộm này đến đồn cảnh sát đi.” Bắc Minh Phong dặn dò.

“Bắc Minh Phong, anh có biết...” Diệp Phi dừng lại. Cô nhìn thấy Lăng Tuyết bên cạnh Bắc Minh Phong liền tức giận, xém chút nói ra chuyện đứa con của Thủy Tinh là của Bắc Minh Phong rồi.

Bắc Minh Phong dừng lại bước chân, quay đầu nhìn về phía Diệp Phi: “Tôi biết cái gì?”

Diệp Phi mím môi, ánh mắt nhìn về phía bụng hở ra của Lăng Tuyết. Dường như mặc kệ Bắc Minh Phong có biết hay không, đều không thay đổi được gì. Thủy Tinh cũng sẽ không chấp nhận Bắc Minh Phong ở bên cô gái khác, càng không chấp nhận anh ta có con với cô gái khác.

Cô khổ sở nhếch môi: “Không có gì. Anh có biết trên thế giới này cái gì là trân quý nhất không?”

“Cái gì?” Bắc Minh Phong kinh ngạc hỏi.

Cô hé môi: “Chân tình.”

Vùng xung quanh lông mày Bắc Minh Phong trầm xuống. Chân tình ư, anh ta cũng từng có chân tình đấy, đều là cho cô gái không biết tốt xấu kia kìa!

“Quá xa xỉ, tôi chưa từng nhìn thấy.” Anh ta nắm tay Lăng Tuyết, đi ra khỏi biệt thự của Mộ Thương Nam. Hiện tại anh ta nghĩ cứ theo mong muốn của nhà họ Bắc Minh đi, để Lăng Tuyết sinh con, để nhà họ Bắc Minh có người kế tục.

Đáy lòng Diệp Phi đau xót, Bắc Minh Phong đến bây giờ vẫn không biết chân tình của Thủy Tinh sao?

Điện thoại của Diệp Phi vang lên một tiếng, là tin nhắn của Thủy Tinh: “Phi Phi, tớ sắp về nước rồi. Chúng ta có thể đi học cùng nhau!”

Chương 167

Ngón tay Diệp Phi ấn vào màn hình di động, “Thật sao! Tốt quá rồi! Con của em không có gì chứ?”

“Không sao rồi, thuốc của bác sĩ Sở rất tốt. Đứa bé phát triển rất khỏe mạnh. Em cũng nhớ bố mẹ nên George cùng em về nước.” Thủy Tinh trả lời.

“Khi nào em bay, chị đi đón em!” Diệp Phi hỏi.

“Không cần đâu chị, có George đi cùng em, chị cứ yên tâm đi! Tới lúc đó em sẽ xuất hiện bất ngờ trước mặt chị! Mua cho chị nhiều sô cô la lắm này!” Thủy Tinh nói.

“Được thôi! Em phụ trách mua, chị phụ trách ăn!” Diệp Phi gửi icon chảy nước mắt.

“Coi chừng thành bà mập đó, học trưởng sẽ không thèm chị nữa!” Thủy Tinh gửi icon làm mặt xấu.

“Xí, học trưởng không vậy đâu! Chị kéo anh ấy ăn chung, cho anh ấy mập kè!” Diệp Phi trả lời.

“Em phải uống thuốc bổ rồi, gặp rồi nói chuyện nhé!” Thủy Tinh gửi một icon nụ hôn thật to.

Khóe môi Diệp Phi cong cong, chỉ là niềm vui sắp gặp bạn tốt chưa kéo dài được bao lâu thì nhìn thấy cửa kính vỡ tan tành!

Trời ơi! Cô thầm tự mắng một câu, đền cái cửa kính này phải mất bao nhiêu tiền?

Cô làm quái gì có tiền chứ!

Hơn nữa chỗ này không có cửa kính chắn lại, ai cũng có thể tùy tiện đi vào biệt thự.

Cô chỉ đành kéo cái ghế qua làm vật chắn ngang, ít nhất thì cô có thể nghe thấy có người bước vào xê dịch cái ghế.

Cô trở về phòng của mình, khóa cửa lại, bắt đầu làm bài tập.

Trong căn biệt thự giữa núi, Lăng Tuyết đang nhìn ngắm nóc nhà bằng kính trong suốt, thật sự rất đẹp, thông qua nóc nhà hình tròn bằng kính có thể nhìn thấy bầu trời đầy sao.

“Công tử, nơi đây rất đẹp, anh thật sự muốn mua căn biệt thự này sao?” Cô ta chỉ cảm thấy không dám tin vào tai mình, Bắc Minh Phong đến một câu cũng chẳng thềm nói với cô, đột nhiên muốn mua biệt thự cho cô ta!

“Cô thích thì xem thêm nữa đi!” Bắc Minh Phong nói, ấn vào di động của mình gửi tin nhắn.

“Bình an, rảnh thì tới, chơi rất vui, tên trộm bị bắt đến đồn cảnh sát rồi.”

“Cậu giữ lại xem đi.” Một tin nhắn trả lời lại.

“Khỉ! Tôi còn phải ngủ nữa đó? Không thì cậu mua tặng tôi biệt thự giữa núi đi!”

“Cậu là phụ nữ à? Tôi phải mua biệt thự tặng cậu? Người có chuyện thì cậu đền mạng!”

“Khỉ gió! Cậu còn dám nói năng vô lý nữa xem?” Bắc Minh Phong đập lại.

“Dám, cậu dám thử không?”

“Cút!” Bắc Minh Phong trả lời lại bằng một chữ, chỉ sợ lại sắp xếp cho anh nhiệm vụ khó hơn nữa.

Hôm sau, Diệp Phi lên lớp, đi hết nửa tiếng đồng hồ mới ra khỏi biệt thự, đi đến chỗ có xe buýt, lúc cô bước vào trường học thì mắt đã trông thấy Thủy Tinh ngồi trong lớp.

“Trời ơi! Thủy Tinh, nhanh như vậy mà em đã tới rồi!” Diệp Phi vui mừng kéo tay Thủy Tinh.

“Cho chị sô cô la! Nuôi chị mập để lấy chồng cho dễ!” Thủy Tinh véo má Diệp Phi.

“Đúng rồi, chị giới thiệu một chút, đây là bạn mà chị mới quen, tên Thu Phù.” Diệp Phi giới thiệu cho Thủy Tinh làm quen Thu Phù.

Ba người phụ nữ ngồi với nhau cùng ăn sô cô la cùng nói chuyện phiếm, khiến mọi người ganh tị.

Mộ Lạc Lạc cuộn tay thành nắm đấm, “Thật quá đáng! Tại sao cô ta phải vui vẻ như vậy! Hôm qua học trưởng nói rồi, đời này cho dù không có Diệp Phi, anh ấy cũng không lấy em! Thiên Tịnh, chị đã nói sẽ giúp em mà!”

“Em yên tâm đi, chị đã nghĩ xong cách rồi.” Khóe môi Thiên Tịnh cười lạnh lẽo.

-

Sau khi tan học, Thủy Tinh nói muốn bao ăn nên dẫn theo Diệp Phi và Thu Phù cùng đi ăn.

George thật sự tốt, chăm sóc Thủy Tinh không rời bước nào.

Ăn xong bữa cơm, Diệp Phi và Thủy Tinh vào nhà vệ sinh, động tác của Thủy Tinh chậm rãi, Diệp Phi bước ra khỏi nhà vệ sinh đến bồn rửa rửa tay.

Cô hoảng hốt nhắc thấy bóng người xuất hiện trong gương, ngẩng đầu lên thì bị vật gì đó đánh vào phía sau cổ, trước mắt cô tối sầm lại ngã xuống đất.

Dường như không có cảm giác đau mà mình chờ đợi, bởi vì cô không cảm thấy gì cả, bị một màu đen bao trùm.

Thủy Tinh từ nhà vệ sinh bước ra, không thấy Diệp Phi đâu, cô quay

lại phòng ăn của mình thì phát hiện ở đây cũng không có Diệp Phi.

Thu Phù kinh ngạc, “Diệp Phi không phải cùng em đi vệ sinh sao? Sao lại không có người được?”

“Đúng là không có người mà! Em bước ra thì đã không thấy chị ấy rồi, em còn tưởng chị ấy trở vô đây trước!” Thủy Tinh hoảng loạn, điện thoại của Diệp Phi để ở trên bàn ăn, có gọi cũng không tìm được Diệp Phi.

“Đừng vội, chúng ta chia ra tìm thử xem, có thể cô ấy đang ở nơi khác trong quán ăn cũng không chừng.” George nói rồi bước ra ngoài tìm người.

Thủy Tinh và Thu Phù mỗi người một hướng đi khắp phòng ăn trong quán để tìm Diệp Phi.

Thủy Tinh đẩy cửa ra, hình dáng của Bắc Minh Phong và Lăng Tuyết đập vào mắt cô.

Ba người đều ngây ra, Lăng Tuyết căng thẳng xoa xoa bụng mình, “Thủy Tinh, sao chị trở về rồi?”

Thần trí của Thủy Tinh bị giọng nói của Lăng Tuyết kéo về, nực cười, cô vẫn còn thất thần vì người đàn ông này.

Thực ra sớm phải nghĩ đến, cô đi rồi thì bọn họ tất nhiên sẽ ở cùng nhau.

Chỉ là lúc thật sự nhìn thấy thì lòng vẫn đau.

“Không thấy Diệp Phi đâu cả, tôi đang tìm chị ấy. Làm phiền rồi.” Cô lạnh lùng nói rồi quay người bỏ đi, không thèm nhìn Bắc Minh Phong.

Bắc Minh Phong đứng dậy đuổi theo Thủy Tinh, “Em nói gì? Không thấy Diệp Phi nữa?”

“Phải, nhưng mà không liên quan tới Bắc Minh công tử, không cần anh hao tâm tổn sức.” Thủy Tinh sải bước bước qua anh, đi về phía George.

“Bên này không có Diệp Phi, hay cô ấy ra khỏi quán rồi?” Cô nói với George.

“Chắc không đâu, chúng ta cùng tới mà, sao cô ấy lại về trước mà không báo được?” George nói.

“Có chuyện rồi!” Bắc Minh Phong gấp rút đi tới, “Mau lên xe anh, chúng ta đi tìm Diệp Phi!”

“Anh đi đâu tìm Diệp Phi?” Thủy Tinh hỏi.

“Anh bảo Khang Dũng kiểm tra máy quay, xem khoảng thời gian này có chiếc xe nào rời khỏi đây không, chúng ta đuổi theo chiếc xe đó!” Bắc Minh Phong nói.

Diệp Phi không thể vô có mất tích được, nếu như có người hại Diệp Phi, đưa Diệp Phi đi, chắc chắn phải lái xe đi rồi, chỉ cần đuổi theo chiếc xe nào rời khỏi đây thì có thể tìm ra Diệp Phi.

“Chúng tôi có xe, anh nói tôi biết, chúng tôi phải đuổi theo xe nào, chúng ta có thể chia ra đuổi!” Thủy Tinh vội nói.

Bắc Minh Phong bậm môi, ngữ khí của cô gái nhỏ trước mặt vừa lạnh lùng vừa xa cách.

“Được, chia ra hành động.” Chữ phát ra từ miệng anh, rõ ràng Thủy Tinh đang đề phòng anh như đề phòng sói.

Mấy chiếc xe xuất phát cùng lúc theo biển số xe rời khỏi quán ăn mà Khang Dũng điều tra thì đuổi theo những chiếc xe đó.

Thủy Tinh và Bắc Minh Phong vừa rời đi, một chiếc xe dọn vệ sinh đi ra từ góc khuất của nhà vệ sinh, chạy thẳng đến bãi đỗ xe phía sau.

Một túi ni lông lớn bị vút vào cốp xe hơi, chiếc xe hơi nhanh chóng rời khỏi bãi sau của quán ăn.

Không biết đã ngủ trong bao lâu, Diệp Phi mở mắt ra nhìn, tay chân cô đều bị trói lại, trước mắt một màu tối đen, có thể cảm nhận được mình đang ở trong một không gian chật hẹp, cô động đậy một chút, có lẽ là đang ở trong một cái rương lớn.

Hơn nữa cái rương còn di chuyển nữa, cô nghe thấy tiếng kéo rương, còi xe, sóng biển, tiếng người ồn ã.

Trời ơi! Cô bị đưa đi đâu vậy?

Chương 168

Tròng trành một hồi, Diệp Phi cảm giác mình bị kéo lên thuyền, thậm chí cô có thể cảm nhận bản thân đang bị treo lắc lư trên giá treo hành lý, chỉ là miệng cô bị bịt lại, không thể phát ra chữ nào!

Thời gian bị trôi lâu quá rồi, toàn thân cô tê cứng, không lẽ muốn vứt cô xuống biển trong tình trạng như vậy?

Trong đầu cô lóe lên ý nghĩ đáng sợ này, toàn thân toát mồ hôi lạnh. Nếu như vứt cô xuống biển như thế này, cô thật sự đừng mong sống sót nữa!

Mộ Thương Nam! Mộ Thương Nam! Trong lòng cô gọi tên người đàn ông này vô số lần, cảm giác thật kì lạ. Rõ ràng hận đến mức mỗi lần thấy anh đều muốn cắn chết anh, nhưng trong những lúc sống chết quan trọng thì người đầu tiên cô nghĩ tới chính là anh.

Dường như chỉ có anh có thể cứu cô, hình như nhớ cái ôm của anh, muốn rúc vào vòng tay anh.

Từng hình ảnh lóe qua trong đầu cô, dáng vẻ anh ôm hôn cô, mỗi lần bị anh hôn cô đều có cảm giác người anh yêu là cô vậy.

Chính trong lúc này, trong đầu cô xuất hiện Thiên Tịnh, chỉ cảm thấy bản thân điên rồi. Anh sắp kết hôn với cô ta rồi, vì Thiên Tịnh mà ngược cô đủ kiểu, cô còn nhớ anh!

Cô chớp chớp đôi mắt ngẩn lệ của mình. Diệp Phi, mày trước giờ đều một mình, không ai yêu mày, mày cũng không cần bất cứ ai yêu!

Cô động đậy ngón tay, sờ vào cái rương đang nhốt cô. Ngón tay gõ nhịp nhịp vào mép rương, nếu như có người nghe thấy tiếng động bên trong rương, có lẽ sẽ phát hiện ra vấn đề nhỉ?

Nhưng mà mọi thứ dường như đều phí công, lát sau, xung quanh cô đã không còn âm thanh mọi người nói chuyện nữa.

Không lẽ nơi đây là kho chứa hàng? Vứt cô ở đây, muốn dìm chết cô như lần trước sao?

Mộ Ly? Là Mộ Ly muốn hại cô?

Thủ pháp giống nhau, chỉ là lần này thêm một chiếc rương, khiến cơ hội để cô chạy cũng không có.

Không biết đã qua bao lâu rồi, dường như lâu như một vạn năm vậy, cuối cùng cô cũng nghe thấy tiếng người nói chuyện rồi, cô vội vàng dùng ngón tay gõ vào rương.

Tay của người đàn ông đập vào rương, giọng nói u ám, “Bảo bối, gấp rồi hả? Đừng vội, sắp xong rồi!”

Thần kinh Diệp Phi đột nhiên co giật, đây là người bắt cóc cô!

Sắp xong rồi? Là ý gì? Hắn muốn làm gì?

Cô cảm giác rương bị nâng lên, người đàn ông kéo tay cầm của rương lên, đưa cô lên boong tàu, rương đột nhiên đè xuống, giống như cô bị đặt ở nơi nào đó, nơi này càng gần biển hơn. Cô có thể nghe rõ tiếng sóng biển đập vào tấm sắt.

Là thuyền nhỏ?

Người đàn ông bước lên thuyền nhỏ, khởi động máy, tiếng mô tơ vang lên, nhanh chóng rời khỏi thuyền lớn.

Là ca nô! Diệp Phi nghe thấy âm thanh, có thể chắc chắn là ca nô, khốn khiếp, đây là muốn đem cô vớt đi đâu đây?

Vẫn ngồi ca nô rồi vớt xuống biển sâu sao?

Một cảm giác sắp chết quẩn lấy cô, hình như lần này cô chết chắc rồi!

Khóe môi cô hiện lên nụ cười lạnh lẽo, hình như từ lúc sinh ra, cô đã là một người thừa, mà hôm nay, cuối cùng sự thừa thãi của cô sắp kết thúc rồi.

Ca nô đi rất xa cô mới nghe thấy tiếng tắt mô tơ, còn có tiếng người nói chuyện, hình như cô bị treo trên vật gì đó, bị kéo lên, sau đó một lát, chiếc rương của cô bị bỏ xuống đất.

“Anh thật sự đem cô ta tới rồi sao?”

“Phải rồi! Đem cô ta đi không dễ chút nào! Bên cạnh cô ta lúc nào cũng có rất nhiều người.”

“Có người bảo vệ cô ta? Không phải nói cô ta không phải con gái của Thiên gia sao?”

“Không ai bảo vệ cô ta, nếu bảo vệ cô ta thì cô ta đã thành con gái của Thiên gia rồi? Là do bạn cô ta lúc nào cũng ở bên cạnh, còn không biết xui xẻo thế nào nữa, hai nhóm người chúng tôi đều đụng phải Bắc Minh Phong nữa!” Người đàn ông phỉ nhổ.

Chân mày Diệp Phi nhíu lại, hai nhóm người, vậy xem ra hai tên hôm qua đến nhà cô ăn trộm cũng không đơn thuần là trộm đồ!

“Kéo cô ta vào giao hàng đi. Thuyền trưởng đang đợi đấy!”

“Ừ, tôi kéo cô ta vào giao nhận hàng.” Người đàn ông nói rồi xách rương lên, đưa Diệp Phi vào giao hàng.

Lòng Diệp Phi trùng xuống, người này không muốn dìm cô xuống biển, là có người muốn mua cô!

Cô cảm thấy bản thân bị nhiều người đổi nhau kéo cô đi, cuối cùng đặt cô ở một nơi.

Chiếc rương của cô bị đặt ngược lại, có người mở nắp rương ra, đôi tay to lớn bắt lấy cô từ trong rương ra, ném xuống đất.

Thật may là có thảm, không thì cô thật sự dập đầu đau điếng rồi, dây trói trên người cô bị gỡ ra, nhưng mà bị trói trong thời gian dài, cô còn động đây không nổi nữa, mỗi lần nhích một ít thì xương cốt đau như bị kim châm vậy.

Khăn bịt mắt của cô vẫn chưa được mở ra, cô chầm chậm động dẩy chân tay, một lát sau mới bò từ thảm dầy.

“Diệp tiểu thư, mời theo chúng tôi đi rửa mặt. Chúng tôi phải đưa cô đi gặp thuyền trưởng.” Một người phụ nữ nói.

Diệp Phi xoa xoa cổ tay, cổ tay bị dây thừng trói của cô hiện lên vết hằn sâu hoắm.

Cô không nói lời nào, bởi vì không có tư cách để cô phản kháng.

Cô đi theo vài người phụ nữ vào nhà vệ sinh rửa mặt, cho đến lúc này, khăn bịt mắt của cô mới từ từ được gỡ ra.

Cô không biết thuyền trưởng gì mà quan trọng như vậy, cô bị bắt rửa mặt đến ba lần, còn bị đám hầu gái trang điểm làm móng, đến cả móng chân cũng không tha.

Lớp trang điểm tự nhiên trên mặt khiến cô thanh thoát như dòng suối tươi mát trên núi, váy voan màu trắng, kẹp tóc hình đóa hoa trên đầu, miếng dán thủy tinh trên tay, từng hạt kim cương nhỏ được ánh đèn thủy tinh chiếu vào phát ra ánh sáng bảy màu.

Một đôi giày màu bạc được người hầu quỳ xuống mang cho cô, nhìn từ trong gương cô giống như đã trở thành một thiên thần chốn rừng sâu.

“Diệp tiểu thư, trang điểm cho cô xong rồi, cô có thể đi gặp thuyền trưởng rồi.” Người hầu nói.

“Được.” Diệp Phi đáp rồi đứng dậy, cùng mấy người hầu bước ra ngoài nhà vệ sinh.

Vẫn trong trạng thái bị bịt mắt, người hầu dắt tay cô đi thang máy đi đến tầng cao nhất.

Cô được người hầu yêu cầu đứng tại chỗ đợi thuyền trưởng, sau đó đám người hầu lui xuống.

Diệp Phi không thấy động tĩnh gì, cô vươn tay gỡ khăn bịt mắt của mình xuống, khốn khiếp, cô ít nhất phải biết rốt cuộc là ai bắt cô chứ?

Căn phòng cực lớn đập vào mắt cô, trần nhà bằng kính có thể nhìn thấy vì sao, nghĩ đến ban ngày nhìn thấy mây bay và chim biển bay qua, nhất định sẽ đẹp vô cùng.

Bức tường màu xanh biển khảm đủ các vỏ ốc, Diệp Phi nhận ra một vỏ ốc là ốc anh vũ, nghe nói loại vỏ ốc này đáng giá tới mấy trăm ngàn đô la, các vỏ ốc khác được ánh đèn thủy tinh chiếu vào ánh lên những ánh sáng rực rỡ, đây đều là loại gọi là vỏ sò bảo bối, bề ngoài sáng bóng như ngọc thạch, đương nhiên giá cả cũng giống như tên gọi của mình, thật sự quý báu!

Sofa bằng da thật màu trắng, giường hình vỏ sò màu trắng, đồ dùng bằng gỗ hồ đào đen, vật trang trí bằng ngà voi, sàn nhà được tạo thành từ từng khối kính trong suốt, dưới mặt sàn là nước biển, có thể nhìn thấy cá đang bơi qua bơi lại thành từng đàn dưới mặt nền, đứng ở đây dường như là đặt mình vào biển sâu trong thế giới thần thoại vậy.

Ánh mắt cô nhìn về phía sân thượng, ở đó có một bồn tắm trên không, người trong bồn tắm bước ra đi vào phòng.

Thân hình cường tráng của anh ta lòi ra một khối thịt lớn, trên eo quấn một chiếc khăn nhỏ, “Rất vui được gặp cô, rất không may gặp phải tôi, tát tay tùy thích...”

Chương 169

Diệp Phi nhìn người đàn ông yêu nghiệt từng bước tiến lại gần mình, cô tức tới muốn bể phổi!

Cô tát một bạt tay lên mặt anh, “Anh đi chết đi!”

“Muốn tôi chết? Dã tâm không nhỏ đấy. Đáng tiếc, cả đời cô cũng không làm được! Trang điểm cũng đẹp đấy! Tay nghề của thợ makeup tài quá. Cô như vậy mà có thể hóa thành dáng vẻ thần tiên, chắc sẽ bán rất được đây!” Anh nói một cách châm biếm.

“Chết tiệt! Husky! Tôi giết chết anh!” Diệp Phi giơ chân đang mang guốc cao của mình đá vào đùi anh, có đá chết anh cô cũng không hả dạ!

Thế nào cũng không nghĩ tới, là do Husky sai người bắt cóc cô!

Một tay anh bắt lấy cổ chân của cô, tay kia giữ lấy cánh tay đang vung lên của cô, kiềm cô lại, “Đồ gặm nhấm, cô phải cảm ơn tôi, tôi bán cô cho hào môn, ít nhất cô có thể giống như cá chép hóa rồng.”

“Đồ khốn! Anh bán tôi, anh không phải là người!” Diệp Phi la lớn.

“Sai! Trước giờ tôi không buôn bán lỗ vốn, đều là người khác đặt hàng rồi tôi mới bắt người. Có người muốn cô, tôi cũng không ngờ tới. Cô đáng giá nhiều tiền như vậy, có biết có người ra giá bao nhiêu

không?” Con người màu tím của Mộ Ly lóe lên.

“Có người đặt tôi? Ai vậy?” Diệp Phi hỏi.

“Có người ra giá mười triệu, đây chỉ là giá khởi đầu thôi, giá thật sự phải đợi lúc bán đấu giá cô thì mới biết được!” Mộ Ly buông tay thả Diệp Phi ra.

Diệp Phi kinh ngạc, lại có người ra giá mười triệu để mua cô?

“Là ai, nói tôi biết!” Cô chất vấn anh.

“Tại sao tôi phải nói với cô? Hừ! Cô cũng chẳng cho tôi tiền. Ngoan ngoan ở đây đi, đoán là người mua cô có lẽ là người giàu, tương lai cô có thể không lo cái ăn cái mặc rồi.” Mộ Ly nói rồi bước đến bàn trang điểm, cầm hũ dưỡng da của mình lên, mở nắp lấy một ít kem bên trong ra.

Diệp Phi bực tức, một tay đánh vào phía sau đầu của Mộ Ly, hận không thể đánh chết anh.

Đầu Mộ Ly vừa đập xuống thì mũi dúi vào lớp kem bên trong hũ dưỡng da ban đêm, khiến cả mũi dính đầy kem.

Anh ngược mắt nhìn gương mặt đầy kem trong gương, tức đến ngũ quan cũng biến dạng.

“Khỉ gió! Đồ gặm nhấm, cô biết kem của tôi đắt cỡ nào không?”

Lần này bị Diệp Phi làm lãng phí không ít!

Diệp Phi mới thềm quan tâm đồ trang điểm của Mộ Ly bao nhiêu tiền, cô sắp bị bán đi rồi!

Cô nhấc ghế lên ném về phía Mộ Ly, “Tôi chỉ quan tâm anh chết chưa, băm anh ra cho cá ăn!”

Mộ Ly né người tránh chiếc ghế mà Diệp Phi ném qua, nhảy một lên cái chiếc giường lớn hình vỏ sò, con người màu tím chằm chọc nhìn cô.

“Thật ngốc! Ghế của tôi là gỗ tinh khiết, cô nhấc lên không thấy mệt sao?”

Diệp Phi khá mệt, chỉ là ném một lần rồi cô không ném nổi lần thứ hai nữa.

Cô nhìn drap giường, đột nhiên giơ tay nắm lấy rồi kéo nó xuống.

Người đàn ông trên chiếc giường lớn vốn dĩ đứng không vững, ngay lập tức bị ngã úp xuống giường.

“Đồ gặm nhấm! Cô chọc giận tôi thì phải trả giá đó!” Mộ Ly nói lớn, ngã sòng soài trước mặt phụ nữ, trước giờ anh chưa từng bị mất mặt như vậy!

“Giá gì? Tôi sắp bị bán đi rồi, tôi còn quan tâm tới cái giá quý quái của anh nữa sao? Tôi nói cho anh biết, bây giờ tôi đáng giá mười triệu, anh làm hư tổn tôi chút nào thì anh đừng mơ bán được giá tốt!” Diệp Phi mắng.

Cô nghĩ thông suốt một chuyện, Mộ Ly dùng cô để kiếm tiền, cũng nói là, Mộ Ly sẽ không làm gì cô, nếu không cô chết rồi thì anh ta thu tiền ở đâu chứ?

Mộ Ly nhảy xuống giường, sắc mặt tức đến co giật, ngón tay chỉ vào cô mà không thể nói được chữ nào.

Diệp Phi cười mỉm vô hại, “Sao vậy? Rất tức giận sao? Tôi cứ thích nhìn nét mặt của anh khi bị tôi làm cho tức chết mà không thể làm được gì đấy!”

Cô vỗ vỗ mặt anh, ha ha, coi cô làm anh tức chết như thế nào!

Miệng Mộ Ly giật giật hồi lâu mới phát ra thành lời, “Dám đấu khẩu với tôi, cô nhớ kỹ cho tôi! Người đâu! Mang bữa tối lên!”

Anh dặn dò người làm.

Người hầu gái xếp thành hàng bưng từng đĩa thức ăn vào phòng rồi đặt lên bàn.

Toàn bộ đều là hải sản, tuyệt đối đều là những nguyên liệu tươi mới.

Ánh mắt tím của Mộ Ly lóe lên, “Nhìn thấy chưa, lẩu phô mai bơ của Thụy Sĩ đó, không có phần của cô đâu! Cô nhìn tôi ăn đi!”

Anh biết Diệp Phi đi một quãng đường rất dài tới đây, đã một ngày một đêm không ăn gì rồi, anh cố tình kích thích thần kinh của cô.

Anh dừng dừng đi ngang qua cô, bắt đầu ăn bữa ăn sang trọng của mình.

Diệp Phi nhìn người đàn ông đi ngang qua mình, bàn tay nhỏ đưa ra, nắm lấy một bên của chiếc khăn, lúc anh đi qua thì chiếc khăn bị giữ lại.

Cô nhìn phía sau trợn nhăn của anh, suýt chút sắc cười, “Ha ha ha, Husky, anh thích ăn trong tình trạng lỏa lồ à!”

Mộ Ly nhúu mày tức đến phát hỏa, khỉ gió, trước mặt anh ta là một hàng người hầu gái! Nha đầu đáng chết dám lột trần anh!

“Diệp...Phi!” Khóe môi anh phát ra từng chữ, thể hiện sự tức giận vô tận của anh, anh không gì là không thể, chỉ là nhiều lần bị Diệp Phi ức hiếp, bị Diệp Phi chơi ngay trước mặt cô.

Nhìn thấy đám người hầu đang ngấm “vật” nam tính của anh một cách mê đắm, tay anh cuộn thành nắm đấm, “Cút!”

Anh tuôn ra một chữ lạnh lùng, anh không phải là đồ vật mà người thì có thể nhìn được.

Đám người hầu vội vã chạy đi mất.

Mộ Ly quay người đi về phía Diệp Phi, “Không đợi được nên tháo khăn của tôi anh, muốn cho tôi làm sao?”

“Khỉ gió! Tháo khăn của anh thì muốn anh làm? Anh cướp tôi về thì muốn cưới tôi sao? Đều là người nặng hơn chục ký rồi, có thể trưởng

thành một chút được không? Tôi là không ưa anh, thích lột trần anh để mọi người biết anh là đồ thụ nhỏ bé!” Diệp Phi nói oang oang.

“Tôi không phải thụ! Diệp Phi, cô muốn tôi chứng minh cho cô thấy khả năng của tôi sao?” Mộ Ly nói.

“Ha ha, không phải thụ thì cũng là công, tôi không hứng thú với năng lực của anh, nghe nói anh nam nữ đều ăn tất, khẩu vị thật tốt, cái gì cũng ăn được hết. Anh từ từ ăn, tôi về phòng nghỉ ngơi đây.” Diệp Phi nói oang oang, nhưng mà không đưa mắt nhìn lấy anh một cái, cô không thèm hứng thú với anh, còn sợ nhìn rồi bị đau mắt nữa!

“Cô nghĩ nếu không có tôi, cô có thể bước ra khỏi căn phòng này sai? Cô cứ ngoan ngoãn ở đây nhìn tôi ăn đi!” Mộ Ly bước về phía bàn ăn, cứ bắt đầu ăn lẩu với bộ dạng trần trụi như vậy.

Anh tự nhận bản thân là đàn ông mạnh mẽ, tuyệt đối không thua Mộ Thương Nam, lại bị cô gái nhỏ này coi thường, anh tuyệt đối phải để cô biết anh cường tráng tới cỡ nào.

Diệp Phi chớp chớp mắt, thật tình là hận cô không chết được, cô đã đói lắm rồi, anh còn cố ý ngồi ăn trước mặt cô.

Ăn thì ăn đi, cô đi về phía sofa ngồi xuống, vừa đói vừa mệt, cô ngồi xuống nghỉ một lát, sofa mềm mại giống như cái ôm bao bọc cô lại.

Mộ Ly gấp miếng tôm, bỏ vào nồi lẩu pho mát bơ, ăn ngon lành, ngược mắt lên thì lại thấy cô gái hỏ đã ngủ trên sofa rồi!

Anh sải bước tới chỗ cô, nhìn bộ dạng lúc cô ngủ, toàn thân anh nóng

bùng, đặc biệt là đôi môi của cô, môi cô rất đẹp, mềm mại khiến người ta muốn hòa vào làn môi của cô.

Chỗ nào đó trên cơ thể của anh rục rịch ngóc đầu dậy, muốn chui vào miệng cô...

Chương 170

Mộ Ly nhìn vào cơ thể của mình mà không nói ra lời, anh lại có cảm giác với Diệp Phi, rõ ràng cô là người phụ nữ anh hận đến chết. Mắt anh nhìn chăm chăm vào môi Diệp Phi, hầu trên cổ anh không kiểm soát được chuyển động, tay không khống chế được muốn bóp cầm của cô, mở miệng cô ra và xâm chiếm miệng cô.

“Diệp Phi” Lời nói của anh phát ra từ sâu trong cổ họng, quặn lấy cảm xúc không kiểm soát được của anh.

Đột nhiên, có tiếng điện thoại reo lên, phá vỡ mạch suy nghĩ của anh, anh nhấc bước đi lấy điện thoại.

Là một cuộc gọi video, đầu kia điện thoại là một ông già “ Người đã đến chưa?”

“Đến rồi! Ngày mai ông có thể đến tham gia bán đấu giá, sau khi đấu giá thành công, người có thể đem đi” Mộ Ly nói.

“Ừm. Ta sẽ đi. Quay quay cô ta cho ta. Để ta xem.” Người đàn ông đó nói.

“Tôi nói ông Dạ, ông còn không tin tôi sao? Ông yên tâm, chắc chắn là bản nguyên trạng” Mộ Ly nói, để camera điện thoại chiếu thẳng vào Diệp Phi.

Người đàn ông ở đầu kia điện thoại nhìn qua nhìn lại “Rất tốt. Mai gặp”.

Khi điện thoại bị vừa tắt, vùng giữa trán của Mộ Ly nhăn lại như vũ bão, cơ thể anh không nên có bất kỳ phản ứng nào với con nha đầu thối này. Anh đè nén cảm xúc của mình, đi tắm nước lạnh.

Khi anh đi vào nhà vệ sinh, Diệp Phi mở mắt chạy đến bàn ăn, cầm đũa lên ăn món ăn trên bàn, quá đói, không chờ được cô ném mình vào trong nồi lẩu, cô ăn vài miếng to tôm hùm sashimi. Một lon nước hoa quả ép mới vắt cũng trôi hết vào bụng, nước hoa quả ép là thứ hồi phục thể lực tốt nhất. Cô ăn thật nhanh, không biết khi nào Mộ Ly sẽ ra, cô phải ăn nhiều một chút, chỉ sợ ngày mai sẽ không cho cô ăn.

Khi Mộ Ly tắm xong, đi ra khỏi phòng, thì nhìn thấy những cái đĩa trống không trên bàn, quay sang thì thấy cô đang ngủ trên ghế sofa.

“Như này còn giả vờ ngủ được! Là cô ăn vụng!” Điều đáng tức giận là, cô ăn vụng thì thôi, còn không để lại cho anh một chút nào, ăn sạch sẽ.

Diệp Phi dường như không nghe thấy lời anh nói, tư thấy bất động tiếp tục dựa vào ghế sofa ngủ.

Mộ Ly bước vài bước đến “Còn giả vờ ngủ! Dậy! Miệng vẫn còn phô mai chưa lau sạch!”

Diệp Phi lấy tay lau miệng mình trong tiềm thức, cô nhớ mình đã lau qua miệng rồi mà!

Ngước mắt thì nhìn thấy ánh mắt đùa giỡn của anh, cô lập tức hiểu ra “Anh lừa tôi!” Cô tức giận hét lên.

“Không ăn vụng! Cô lau miệng làm gì?” Mộ Ly đáp lời.

Diệp Phi liếc liếc mắt “Tôi ăn vụng đấy, thì làm sao? Trong miệng còn có bã, anh muốn ăn không? Không ăn thì đừng làm ồn để tôi ngủ.

Một tay anh kéo cô khỏi sofa “Không được ngủ trên sofa của tôi!”

“Biết rồi! Phiền! Tránh xa tôi ra!” Diệp Phi cuộn tròn trên tấm thảm. Trước sofa có tấm thảm lông dài lớn, thảm rất dày, ngủ ở đó còn dễ chịu hơn ở sofa, ngủ ở thảm cô cũng không có ý kiến gì.

Mộ Ly nhếch mép, nhìn người phụ nữ bé nhỏ đang ngủ trên sofa, giống như con gà trống bị đánh bại, rõ ràng anh là người đã trói cô đến, rõ ràng anh kiểm soát mọi thứ, thậm chí kiểm soát cả sự sống cái chết của cô, nhưng trước mặt cô anh chưa từng có được cảm giác chiến thắng, mỗi lần bị cô đả kích đều thương tích đầy mình.

“Người đâu! Gọi Linda đến!” Anh dặn dò người giúp việc.

Trong tích tắc, một người phụ nữ diêm dúa lờ lợc đi vào phòng “Thuyền trưởng, tôi đến rồi!”

Mộ Ly ngồi trên ghế sofa “Lại đây, phục vụ tôi!”

“Vâng!” Linda nghe lời đến gần Mộ Ly, cô thường xuyên phục vụ Mộ Ly kiểu này, cô là người phụ nữ mà anh nuôi dưỡng. Cô thành thực tháo dây thắt ở áo tắm choàng nam, ánh mắt anh quỵn lấy cơ thể

của Diệp Phi. Là lợn sao? Ngủ như chết vậy? Không biết anh đang làm gì? Không phải cô sẽ nhảy lên, đánh anh, hay là đánh Linda sao? Có vẻ như phụ nữ đều ích kỷ như vậy, anh thầm nghĩ. Khoảnh khắc tiếp theo, đột nhiên anh hiểu ra gì đó, Diệp Phi, vốn dĩ không quan tâm đến anh tìm đến phụ nữ! Một cơn phẫn nộ quẩn lấy cơ thể anh “Dùng lực! Nhanh lên” Anh tức giận hét lớn, một cơn thịnh nộ không biết trút vào đâu đang đổ hết lên người Linda.

Linda dùng lực phục vụ anh, chỉ là lần này rất khó làm anh thỏa mãn. Tay Mộ Ly cởi quần áo Linda ra, không phải thưởng thức ngắm nghía, mà giống như bạo hành, Linda đau đến co rúm, nhưng lại không dám rên ra tiếng. Âm thanh đen tối vây quanh cả căn phòng.

Diệp Phi chỉ cảm thấy Mộ Ly thật biến thái, những việc như này nên bí mật làm riêng, anh lại làm trước mặt cô, cho dù cô có giả vờ ngủ, nhưng cô vẫn tỉnh, anh ta không thấy xấu hổ sao?

Cô khổng chế trái tim đang muốn đâm vào anh, tự ra ám thị cho mình, để mình ngủ thật ngon, cô thật không muốn tỉnh dậy để xem tranh khiêu dâm phiên bản người thật, vẫn là không nhìn cho thanh tịnh.

Chỉ là ông Dạ người mua cô là ai?

Ngày mai cô sẽ bị đem ra bán đấu giá, ai sẽ cứu cô?

-

Trong nước Zh, Bắc Minh Phong dẫn người đi tìm tất cả mọi nơi, theo dõi tất cả các xe, nhưng không có xe nào có Diệp Phi.

Xe của George đỗ ở bên cạnh anh, Thủy Tinh bước xuống,

“Chúng tôi không tìm được Diệp Phi, chỗ anh thế nào?”

“Không thấy, tôi đã tìm tất cả những nơi có thể tìm, điều tra thông tin chuyến bay và hải quan, cũng không có thông tin của cô ấy”. Lông mày Bắc Minh Phong trĩu xuống, Diệp Phi giống như bay hơi giữa trần gian.

“Tôi thông báo cho Cung Trạch Vũ, anh ta cũng không tìm thấy. Anh nói, theo dõi những xe đó sẽ tìm được người, người đâu?” Thủy Tinh tức giận hét lên.

Mặt Bắc Minh Phong tức giận “Em nghĩ cho kỹ, bạn của tôi giúp em, tôi không nợ nần gì em!” Câu nói của anh đã động đến dây thần kinh không thể động vào của Thủy Tinh, anh không nợ cô? Thế nên, cô nợ anh sao? Bụng cô còn đang mang đứa con của anh, mà anh lại như hình với bóng với người phụ nữ khác!

Cô mím môi lạnh lùng “Vậy tôi phải cảm ơn anh sao? Bắc Minh Phong, có phải anh cố ý dẫn sai để tôi bỏ lỡ cơ hội tìm thấy Diệp Phi không?”

“Thủy Tinh, sao cô lại có thể nói với công tử những lời như thế? Công tử có lòng tốt muốn giúp cô, cô còn trách công tử, cô thật là một người phụ nữ chua ngoa!” Lăng Tuyết lập tức nói giúp Bắc Minh Phong.

“Cô chửi ai chua ngoa?” Lông mày Thủy Tinh trĩu xuống nhìn Lăng Tuyết.

“Là cô mắng công tử trước! Công Tử, em thấy cô ta vu cáo anh, mới tức không chịu nổi!” Lăng Tuyết ẩm ỨC nhìn Bắc Minh Phong, cái bộ dạng ẩm ỨC đó, làm cho tất cả đàn ông nhìn thấy đều có thể cảm động.

Thủy Tinh nhìn mặt Bắc Minh Phong, tay ôm lấy bụng mình “Tôi không cần lòng tốt của anh, các người có thể đi được rồi! Bắc Minh Phong, nếu như anh xuất hiện đồng nghĩa với tôi bất hạnh, thì tôi hi vọng anh mãi mãi không bao giờ xuất hiện trước mặt tôi”

Mặt Bắc Minh Phong kìm nén đến góc cạnh, trái tim anh bị Thủy Tinh đâm đến chảy máu.....

Chương 171

“Tôi không phải vì em mới tìm Diệp Phi, Tôi chỉ giúp người anh em của tôi, dù gì Diệp Phi cũng là vợ chưa ly của anh ta.” Bắc Minh Phong lạnh lùng nói lời tàn nhẫn, quay người dẫn theo Lăng Tuyết lên xe rời đi.

Trái tim Thủy Tinh giống như bị dao sắc cắt từng nhát một, Bắc Minh Phong chỉ vì Mộ Thương Nam, không có chút liên quan gì đến cô. Ánh mắt cô đọng lại bóng dáng chiếc xe của Bắc Minh Phong, tay ôm lấy bụng mình, đứa bé còn rất nhỏ, nhìn dáng vẻ hoàn toàn không nhìn ra cô đang mang thai, nhưng cô có thể sờ thấy bụng dưới rắn chắc của mình, đứa bé trong đó đang lớn lên từng ngày.

“Bắc Minh Phong nói không sai, Mộ Thương Nam là anh anh em của cậu ta, cậu ta sẽ không hại đến người phụ nữ của anh em” George nói.

“Em biết, nhưng em sợ Lăng Tuyết” Thủy Tinh nói, cô luôn cảm thấy Lăng Tuyết nham hiểm, sẽ hại cô và tất cả những ai bên cạnh cô.

“Thủy Tinh, em vẫn không quên được Bắc Minh Phong phải không? Nếu không em sẽ không để ý đến Lăng Tuyết như vậy. Thực ra, em và Bắc Minh Phong không còn quan hệ gì, cũng không có bất kì quan hệ gì với Lăng Tuyết, cô ta không cần thiết phải hại đến em.” George nói.

Lòng Thủy Tinh có một chút vướng mắc, Cô còn để ý đến Bắc Minh Phong? Rằng cô tự cắn vào môi mình, câu nói của George, đâm trúng vết thương không thể động vào trong đáy lòng cô.

“Em và anh ta không còn quan hệ gì dù chỉ là một chút, chúng ta đi thôi” Cô quay người quay lại xe của George. Không cần biết Bắc Minh Phong có tìm được Diệp Phi hay không, cô vẫn phải tiếp tục tìm bạn của mình.

-

Ánh mặt trời chiếu rọi vào khuôn mặt nhỏ bé của Diệp Phi, cô dụi dụi mắt mình, từ từ mở mắt, cho dù có nhìn thẳng vào ánh mặt trời, mắt cô cũng không có gì là không thích ứng, không thể không nói tấm kính cong trên đỉnh này rất tốt, có thể làm dịu đi ánh sáng mặt trời. Trời xanh, mây trắng, chim biển phất phới trước mặt cô, tất cả đẹp như một bức tranh. Haha, chỉ tiếc có đẹp đến mấy, đối với cô mà nói, đều là địa ngục. Cô đứng lên khỏi tấm thảm, quần áo trên người vẫn nguyên vẹn, có thể thấy hôm qua Mộ Ly không làm gì cô. Còn về Mộ Ly và người phụ nữ đó cuối cùng làm bao lâu, cô cũng không biết, cô bị nhốt trong hòm một ngày một đêm, cô không dễ gì mới có thể thoải mái ngủ, đương nhiên nghiêng đầu một chút là ngủ thiếp đi rồi. Cô ngủ rất ngon, chỉ cần ngủ say thì sấm sét cô cũng không biết. Trong phòng không có người, không biết Mộ Ly đi đâu rồi, cô hận đến mức mong cho Mộ Ly ra ngoài rơi xuống biển rồi chết chìm. Nhưng mong ước của cô vẫn chưa nghĩ xong, cô đẩy cửa nhà vệ sinh liền nhìn thấy Mộ Ly đang nhìn cô. Hiển nhiên hai người đều cứng đờ ra.

“Diệp Phi, cô rất thích nhìn trộm đàn ông đi vệ sinh phải không?” lời nói của Mộ Ly từ kẽ răng phát ra, nha đầu thối tính lúc nào không tỉnh,

tỉnh đúng lúc anh đi vệ sinh.

Diệp Phi nhếch mép “Anh nhìn trộm? Anh đi vệ sinh không đóng cửa, chắc anh mong người ta nhìn thấy phải không? Cái sở thích quái đảm nơi công cộng của anh, người bình thường không có cách nào giải thích được. Chẹp chẹp. Thực ra anh phơi bày ra, cũng không ai thấy được, dù gì cũng nhỏ đến mức không ai để ý đến”.

Mặt Mộ Ly tối sầm lại, mặc quần vào “Ai nhỏ đến mức không cần để ý? Của tôi là to đến không có bạn. Cô nói như vậy, có phải dùng kế kích tướng, để tôi cời ra cho cô xem không? Háo sắc y như lúc cô còn nhỏ, Chính là thích chui vào nhà vệ sinh nam, cuồng nhìn trộm, có lẽ roi của mẹ đã không dạy được cô.”

Ánh mắt Diệp Phi trợn lên nhìn người đàn ông như yêu nghiệt trước mắt “Là anh mỗi lần đều cố tình chạy vào nhà vệ sinh nam, hại tôi xông vào đó!” Thật sự muốn đâm nát tim Mộ Ly, lúc đuổi đánh, ai còn để ý nhìn được đây là đâu, cứ thế ngu ngốc bị Mộ Ly hại hết lần này đến lần khác.

“Tôi vào nhà vệ sinh nam thì có liên quan gì đến cô, xời, tự mình muốn vào nhìn trộm còn vu vạ cho người khác! Hơn nữa, hôm nay không phải cô đuổi tôi, là cô tự chạy đến nhòm trộm tôi đi vệ sinh, đồ cuồng nhìn trộm!” Mộ Ly vừa nói vừa bước qua cô.

Diệp Phi suýt nữa thì bị chọc cho tức nổ phổi, vốn dĩ không phải như thế, lại bị anh vu cáo nhìn trộm, cô giờ chân định đạp vào hông anh.

Mộ Ly xoay người, tay bắt lấy cẳng chân cô, quay người đè cô lên bàn rửa tay.

“Bỏ tôi ra” Diệp Phi đá đá chân, muốn vung khỏi tay anh, nhưng lại bị anh nắm chặt cẳng chân, khiến cô không thể ngo ngoay.

Ánh mắt đùa giỡn của Mộ Ly quyến lấy cô gái nhỏ “Dạy cô một chiêu, muốn đánh trộm, nhất định phải tránh gương ra, cô ngu chết mất!”

Mặt Diệp Phi ngượng ngùng, tức giận sắp nổ tung rồi ai còn nhìn gương.

“Anh có bản lĩnh thì bỏ tôi ra cho tôi đá lại!”

“Hahaa. Cô thấy tôi có ngốc không? Ngoan ngoan ở lại cho tôi! Bằng không tôi sẽ lột sạch của cô rồi ném xuống nước, cho cá ăn! Ở đây tôi nuôi rất nhiều cá lưu manh, thích xỉa da người, còn thích chui vào động. Ném cô vào đó, tôi có thể phát trực tiếp cô bị cá hành” giọng nói đen tối của anh in lên trán cô.

Diệp Phi nhếch mép, cô không chút nghi ngờ Mộ Ly có thể làm ra việc biến thái như thế.

“Anh sẽ không được chết dễ dàng đâu” Lời nói của cô phát ra từ kẽ răng.

“Từ lúc tôi sinh ra, tôi đã không nghĩ sẽ chết dễ dàng, cô cảm thấy trong nhà họ Mộ quyền quý này, ai có thể chết dễ dàng?” Mộ Ly lạnh lùng nói, Nếu như sinh ra đã có một thân phận khác biệt, như vậy chắc chắn họ sẽ vận mệnh khác với người thường.

“Không bỏ tôi ra, tôi sẽ cắn chết anh!” Diệp Phi nói rành rọt, cô không

thích tư thế như này, nếu như là Mộ Thương Nam, cô còn có thể nhẫn nhịn, nhưng những người đàn ông khác sát vào người cô, cô liền có cảm giác động phải thuốc độc.

Ánh mắt Mộ Ly thu lại, “Cô muốn cắn tôi? Mồm tôi hay là cổ của tôi, hay là chỗ nào của tôi?”

Ngón tay anh ấn lên môi cô, ánh mắt tập trung vào bờ môi quyến rũ của cô, có điều như này, anh lại có cảm giác.

Diệp Phi đưa tay bóp cổ anh, ngoài Mộ Thương Nam ra, cô chưa từng cắn ai, nhìn người khác là nuốt không trôi rồi, hơn nữa cô có thể cắn chỗ nào Mộ Ly?

Rõ ràng ức hiếp cô! Ngón tay cô bóp chặt cổ anh.

Mộ Ly không chút nghi ngờ Diệp Phi đưa anh vào chỗ chết, Tay anh nói lòng cổ chân cô ra, cạy tay cô ra “Không phải cô còn có thể bán lấy tiền, thì cô đã chết từ lâu rồi!”

Anh đứng dậy đi ra khỏi nhà vệ sinh, biểu cảm trên khuôn mặt giống như bị ai tát cho vài nhát, anh lại có cảm giác với Diệp Phi, có chút kích thích, chính là cái giây phút vừa nãy, anh lại muốn lên giường với cô!

Nhưng như này không đúng, sao anh lại có thể có phản ứng với cô, anh chỉ sợ bị cô phát hiện, trạng thái của anh giống như con gà trống bị đánh bại vội vàng chạy trốn.

Diệp Phi vội vàng khóa chặt cửa nhà vệ sinh, sợ Mộ Ly quay lại trả

thù, nhìn trộm, cô nhanh chóng súc miệng, mới đi ra khỏi nhà vệ sinh.

Người đàn ông ở nơi không xa, đang ngồi ăn bữa sáng thịnh soạn của mình trên cái bàn lớn.

Cô nhấc bước đi đến, không khách sáo lấy một chiếc bánh sandwich cá hồi cho lên cần.

“Thật không có văn hóa, dùng tay cầm thức ăn!” Mộ Ly thấy ghê tởm.

“Anh có văn hóa, dùng chân lấy thức ăn!” Diệp Phi đáp lời.

Mộ Ly tức giận trợn mắt lườm cô, trong bầu trời vang lên tiếng máy bay âm ầm, khóe môi anh nở nụ cười diêm dúa “Chủ vàng của cô đến rồi, tôi chờ cô bị ông ta hành hạ!”

Chương 172

Diệp Phi suýt nữa bị miếng cá hồi trong miệng làm sặc vào trong phổi, cô vội vàng bước ra ban công, xem máy bay đang hạ cánh ở bãi đỗ tầng trên cùng của con thuyền, muốn xem xem người như nào đến mua cô.

Bãi đỗ ở tầng cao nhất của con tàu, vị trí cô đang đứng ở tầng cao thứ hai, láng máng có thể nhìn thấy người xuống máy bay.

Vài người đàn ông bước xuống, đứng thành hai hàng, cuối cùng có một ông già bước ra từ khoang máy, mặt ông đeo một cái kính râm cực đại, một chiếc áo gió kéo cổ, nhìn không rõ mặt.

Ông xuống máy bay bước nhanh ra thang máy trên bãi đỗ, dường như ông rất quen thuộc với nơi này.

Ông già? Diệp Phi chỉ nhìn thấy một thứ, người đàn ông đó là một ông già!

“Nghe nói 60 tuổi rồi, nhưng rèn luyện thân thể thường xuyên, nghe nói sức khỏe rất tốt. Khả năng cô muốn cắn chết ông ta, hoặc đánh chết ông ta là không cao. Là bạn bè tôi gợi ý, cô có thể thử làm ông ta kiệt sức mà tử vong, tuổi đã cao như vậy rồi, cô chủ động quần lầy, chắc là không trụ nổi 7 lần của mấy đêm” Mộ Thương Nam đùa giỡn nói.

“Bớt chà đạp hai chữ “bạn bè! Giữa chúng ta không hề có tình bạn!” Diệp Phi gào lên, thật là đen đủi hết mức, để cô dày vò lão già đến kiệt sức mà chết. Cô chắc chắn Mộ Ly không phải con người.

“Nếu không cô còn cách nào khác làm ông ta chết? Tiếc cho trái tim Lữ Động Tân của tôi!” Mộ Ly nói.

Bước nhanh quay lại phòng, ngồi trước bàn ăn và thưởng thức món ngon. Bánh chà bông thực sự rất ngon, cô ăn liên tiếp hai miếng, còn có maracon, bánh bơ anh đào, cuối cùng là một miếng Tiramisu. Tiện thể uống một cốc to nước bưởi vừa ép, tiêu hóa món khai vị, nếu không thì no cứng bụng.

Mộ Ly nhìn Diệp Phi ăn nhiều, thần kinh trong não đều rối loạn, chưa từng gặp một người phụ nữ chuẩn bị bị bán đi còn có thể nuốt xuôi cơm như này, mà cô ta không chỉ ăn, còn đặc biệt rất biết ăn.

“Cẩn thận ăn không làm tôi phá sản, mà cô no đến chết đấy!” Anh lên tiếng, những đồ ăn sáng này của anh đều là vận chuyển hàng không trong ngày đến, đồ ăn ngon chuyển phát nhanh như này, đương nhiên giá không rẻ rồi.

“Không ăn no làm sao mà vật lộn với lão già kia một đêm được?” cô nói không suy nghĩ. Cô không ăn no, không có sức mà chạy chứ đừng nói đánh người, cô phải dự trữ lương thực trong người mình, quỷ mới biết cô có được cứu hay không, có thể được ăn bữa cơm sau hay không.

Ngực Mộ Ly như bị một đồng bóng đè lên, cô thực sự muốn lăn lộn với lão già này một đêm sao?

“Diệp Phi, cô còn biết xấu hổ không?” Anh tức giận hét lên.

Diệp Phi trợn mắt “Người bán tôi đi còn không cảm thấy mình bỉ ổi, tôi có gì mà đáng xấu hổ? So sánh với anh ta, súc vật đều là người”.

Góc trán Mộ Ly đau, chửi anh không bằng con súc vật! Việc anh muốn làm nhất trong cuộc đời này là xé nát mồm cô ra!

“Tôi buôn bán, có người mua, mới có người bán, chỉ có thể trách cô đắc tội với quá nhiều người.

Ngón tay Diệp Phi bóc vỏ ngoài của quả da rắn, ăn cái ruột ngọt giòn bên trong, đứng dậy ra ngoài sân, nhìn đám người đang hoan lạc trên boong thuyền.

Ngay lập tức, cô hít vào một hơi khí lạnh, vội vàng nhắm mắt lại, trên boong tàu đang diễn tranh khiêu dâm sống! Không ít người phụ nữ trơn truột, bị đàn ông giỡn đủ kiểu, hơn nữa có người còn một người mà mấy người đàn ông. Có người còn treo phụ nữ lên và thưởng thức các tư thế.

“Ghe tởm! Thuyền của anh rốt cuộc để làm gì?” Cô không dám nhìn xuống bên dưới, quay đầu nhìn người đàn ông phía sau.

“Đã từng nghe đến “Vô cực” chưa? Tôi chính là chủ nhân ở đây.” Mộ Ly nói.

Ánh mắt anh ôn hòa nhìn cảnh trên boong thuyền, tất cả mọi thứ đều bình thường, đây là trạng thái bình thường của vô cực. Ở đây có thể

làm tất cả những việc không thể làm, chỉ có cô không nghĩ đến, không có cô không làm được. Bao gồm bán đấu giá gái xinh, cò bạc các loại, tóm lại ở đây giống tên của con thuyền, vô cực.

Diệp Phi đã từng nghe cái tên này, là Thủy Tinh nói với cô, cái này chỉ có người trong giới quý tộc mới biết đến, cũng chỉ có quý tộc mới đủ khả năng chơi ở đây. Nghe nói con thuyền này chạy trên vùng biển tự do, không bao giờ vào bờ, thương gia đến đây đều là lái máy bay hoặc đi thuyền đến, được xác định thân phận và sự cho phép của thuyền trưởng mới được lên thuyền. Lúc nghe Thủy Tinh nói, cô chỉ coi như nghe một chuyện cười, nhưng không ngờ, bản thân lại có ngày trở thành người phụ nữ con thuyền này được đem đấu giá.

“Mộ Ly, tôi thu lại tất cả những lời mà tôi chửi rửa anh, vì không cần sự chửi rửa của tôi, anh không xuống 18 tầng địa ngục, thì đều có lỗi với những việc anh làm” Cô lạnh lùng nói.

Mộ Ly mím chặt môi “Tôi làm gì rồi? Đều là việc cô đồng tình tôi đồng ý, những người đàn bà trên boong thuyền kia, không một ai là do tôi bắt đến, cô xuống xem xem, tôi đảm bảo rất nhiều người cô đều biết.”

“Tôi làm sao có thể quen biết loại phụ nữ như này!” Diệp Phi phản bác.

“Cô không xem phim điện ảnh, phim truyền hình sao? Đều là minh tinh. Chỗ này của tôi mỗi ngày tiếp không ít minh tinh đến xin việc trên thuyền của tôi. Biết lương ở đây là bao nhiêu không? Bọn họ ở đây làm một tháng còn nhiều hơn tiền bọn họ vất vả chụp hình một năm, ở đây đều là những thương gia hàng đầu thế giới, tùy ý thưởng một chút, là đã có thể cho người ta ăn mặc không bao giờ hết. Còn có các

đại minh tinh thế giới, nhưng họ chỉ phục vụ các trùm dầu mỏ, và các vương tử Châu Âu”. Mộ Ly giải thích.

“Tôi thì sao? Không phải anh bắt đến đây sao? Muốn rửa tội à? Haha” Diệp Phi cắn từng quả da rắn một, nhai một cách sảng khoái.

Mộ Ly đột nhiên lại có hứng thú với loại quả này, anh trước giờ không thích ăn hoa quả loại ngọt như này, nhìn thấy Diệp Phi cắn nửa quả, anh đưa tay ra giật lấy đưa vào miệng mình, thực sự rất ngon, cái chính là nhân lớn!

“Điên! Sao anh ăn quả của tôi!” Diệp Phi ngạc nhiên. Anh ăn đồ thừa của cô.

“Cái gì của cô? Những thứ này đều là của tôi, tôi ăn hoa quả của mình, sao nào?” Mộ Ly đáp lời, quay người đi vào phòng. Điên rồi. lại đi ăn đồ ăn thừa của con nha đầu thối này, trái tim anh đang cuộn lấy dòng nước chảy ngược.

“Người đâu! Đưa Diệp Phi đi!” Anh ra lệnh

Vài người hầu gái bước vào, bắt Diệp Phi đi.

Diệp Phi đứng dậy, với người đàn ông thần kinh vui buồn bất thường như này, cô sớm đã quen rồi, anh ta bất cứ lúc nào bất cứ ở đâu cũng có thể lật mặt với cô. Cô không phỉ lời theo hầu gái đi ra khỏi phòng, chỉ mong mình ở phòng của mình. Nhưng, quả thật cô nghĩ đơn giản quá rồi, cô về đến phòng, lại bị mấy cô hầu gái tắm, thay quần áo, trang điểm cho cô. Cơm trưa còn chưa được ăn, bận đến tận chiều, trang điểm cho cô đẹp như hoa sen trong đầm nước trong, mặc lên

đồ bơi bikini, bị mấy người áp giải lên sân khấu của phòng tiệc. Phòng tiệc cực lớn. Đàn ông mặc quần áo phăng phiu, chỉ có phụ nữ mặc cũng giống như không mặc. Có không biết bao nhiêu ánh mắt tập trung vào cơ thể Diệp Phi, giống như đang xem món hàng.

“Đấu giá bảo vật số 1, giá khởi điểm 1000 vạn tệ, người mua ai thích bảo vật này vui lòng giơ biển trả giá!” Người đấu giá đứng trên sân khấu nói.

“1100 vạn!” Giọng một người đàn ông vang lên.

Chương 173

Đèn trên khán đài quá sáng, làm cho bối cảnh sân khấu thành 1 mảng tối đen, Diệp Phi không nhìn thấy người dưới khán đài, chỉ có thể nghe thấy tiếng.

“1200 vạn.” Lại là âm thanh của 1 người đàn ông.

Cô mơ hồ nhìn xuống chỗ phát ra âm thanh, nhận biết âm thanh của đàn ông.

Không phải, không phải Mộ Thương Nam.

Tay cô mất khống chế nắm chặt, Mộ Thương Nam quay về không? Anh sẽ giống như thiên sứ xuất hiện, cứu cô không?

Tim cô nhắc tới mắt cổ họng, chỉ là cô bị bắt đến bí mật như này, anh ta có biết không?

“1300 vạn.”

Giá cả ngày càng tăng, nhưng trước sau không có âm thanh Diệp Phi quen thuộc.

Không biết bị ra giá mấy lần, Diệp Phi nghe thấy giá cả của bản thân đã tăng đến 5000 vạn.

Ha ha, thật là đắt giá, cô chưa bao giờ biết mình có thể bán được nhiều tiền như vậy, hồi đó Thiên Huệ bán cô giá 50 vạn, không biết Thiên Huệ biết giá này có tức thối huyết không.

Trong hành lang tầng 2, Mộ Ly vắt chân nhàn nhã ngồi trên sofa nhìn xuống mọi người dưới khán đài.

Từ góc của anh ta có thể nhìn thấy, toàn thể tòa nhà 10 tầng cao ngất ngưởng, mỗi tầng đều có người mai phục của anh ta, anh ta chỉ cần đợi người anh ta cần đợi tới, liền có thể giết người đó vô hình.

Điện thoại anh ta phát ra tiếng rung, là điện thoại của ông nội anh ta.

“Đấu giá như thế nào? Người con muốn đợi đến chưa?” Mộ Trì hỏi.

“Vẫn chưa. Con xem anh ta có thể nhìn đến lúc nào?” Mộ Ly lạnh khí nói.

“Nếu như Diệp Phi thật sự không phải con gái của Thiên gia, Vậy thì anh ta hoàn toàn không cần phải đi. Kế hoạch 1 tầng đá 2 con chim của con rất có thể bị rơi.” Mộ Trì nói.

“Rơi cũng không sao, đúng lúc chứng minh Diệp Phi đích thực chỉ là con gái không được chào đón của Diệp gia. Mà Thiên Tịnh mới là con gái của Thiên gia. Giá đấu giá bây giờ đã tăng đến 5000 vạn rồi, chúng ta kiểu gì cũng không thiệt.” Mộ Ly nói.

“Ta vẫn hi vọng anh ta có thể đi, như vậy anh ta chết rồi, con liền có thể trực tiếp kế thừa sản nghiệp của Mộ gia rồi.” Mộ Trì nói.

“Con cũng hi vọng, ông mở video điện thoại ra, con cho ông xem đấu giá truyền hình trực tiếp.” Mộ Ly nói rồi điều chỉnh ống kính điện thoại, cho Mộ Trì xem đấu giá.

Ánh mắt anh ta nhìn vào người phụ nữ nhỏ trên đài, Diệp Phi mặc 1 chiếc bikini màu hồng của hoa hồng, giày cao gót hồng, mái tóc thẳng của cô ấy rơi trên cơ thể cô, mái tóc đen nhánh như 1 thác nước nghiêng xuống, che chắn vùng trắng như tuyết trước ngực cô, khuôn mặt nhỏ của cô thanh khiết, thân hình nóng bỏng, hoàn toàn là tổ hợp hoàn mỹ của thân hình ma quỷ và khuôn mặt thiên sứ.

“6000 vạn!”

Âm thanh người đàn ông kéo suy nghĩ của Mộ Ly về, ‘Ha ha, xem ra cô ta có phải con gái Thiên gia hay không đều có thể cho chúng ta kiếm 1 khoản tiền rồi.’

“Nha đầu này trang điểm 1 chút, không tồi. Mộ Ly, nhớ thân phận của cô ta, cô ta là người phụ nữ của anh con.” Mộ Trì không thể không nhắc nhở cháu mình.

“Ông nội, ông đang lo lắng con yêu cô ta? Đùa gì chứ? Con sẽ yêu 1 con chuột đồng?” Mộ Ly hừ lạnh nói.

“Không có là tốt nhất, ta không hi vọng cháu ta có vướng mắc tình cảm, bất kỳ tình cảm nào đều sẽ là điểm yếu và tử huyệt của con! Cho nên từ khi con trưởng thành, ta mỗi ngày đều cho con 1 mỹ nữ, để cho con biết, công năng của tất cả phụ nữ đều giống nhau, coi bọn họ là công cụ phát tiết là đủ rồi. Có kết quả nói cho ta, ta tắt máy đây.” Mộ Trì nói rồi ấn ngắt điện thoại.

Mắt của Mộ Ly nhú lại dài hẹp nhìn đôi chân đẹp dài thon của Diệp Phi, tất cả phụ nữ đều giống nhau, khi lên giường, công năng của phụ nữ không có gì khác biệt, phụ nữ luôn luôn chỉ là công cụ phát tiết của anh ta.

Chỉ là 1 người phụ nữ, cùng với tất cả phụ nữ đều không giống nhau, ánh mắt anh ta nhìn Diệp Phi say đắm, cô ta trên giường sẽ hay không cũng không giống?

1 loại cảm giác động dục vụng về ở vùng bụng dưới của anh ta dần dần giác tỉnh.

Anh ta lập tức thu lại cảm xúc của mình.

“8000 vạn.”

Diệp Phi thật sự bị con số này dọa, không ngờ cô bị bán đến 8000 vạn, rốt cuộc người nào trả con số này để mua cô?

Dường như mọi người đã mệt mỏi với cuộc chiến kéo dài bất tận, trực tiếp tăng tốc kéo giá lên.

“9000 vạn.”

“100 triệu.”

Tất cả mọi người choáng váng, người phụ nữ này làm mới kỷ lục giá cả đấu giá, từ trước tới nay chưa từng có người phụ nữ nào bán đấu giá qua 100 triệu.

Hiển nhiên giá 100 triệu làm rung chuyển tất cả những người bán đấu giá.

“100 triệu lần thứ nhất!”

“100 triệu lần thứ 2!”

“100 triệu lần thứ 3! Thành giao!”

Theo tiếng dùi gõ lên từ người bán đấu giá, Diệp Phi được bán giá 100 triệu.

Ánh sáng trên sân khấu trở nên tối đen, mấy người làm nữ qua dìu Diệp Phi xuống sân khấu, đi tìm kim chủ mua cô.

Tim Diệp Phi đập loạn, toàn thân không tự tại, tuy bikini thường gặp, các cô gái trên biển hầu như đều mặc bikini, nhưng cô không thích mặc quần áo lộ liễu như này đi trong ánh mắt của mọi người.

Cô gái khó chịu làm cho tinh thần của mọi đàn ông phía dưới gợn sóng, thoát nhìn là cô gái thuộc loại thanh thuần e thẹn vẫn chưa phai mờ.

“Vị này ông chủ Dạ, kim chủ của cô!” Người làm nữ hướng Diệp Phi giới thiệu người đàn ông.

Kính mắt to đen, áo khoác gió, người đàn ông già nua, không chút thấp thỏm là lão già ngồi máy bay đến mua cô.

Tim Diệp Phi giống như thủy tinh bị đập vỡ, nứt ra thành từng mảnh vụn.

Không phải Mộ Thương Nam, cũng không phải Cung Trạch Vũ, tóm lại, không ai đến cứu cô, tim cô rơi xuống vực sâu, giống như mỗi lần cô bị Mộ Ly bắt nạt đều không có ai giúp đỡ cô, cứu cô.

Dạ Thần đứng dậy, sai bảo thủ hạ của mình,” Mang đi.”

“Dạ!” Thủ hạ của ông ta đi tới tiếp thay công việc áp giải Diệp Phi của người làm nữ.

Tất cả đều thuận lợi không thể thuận lợi hơn, nhưng tim Mộ Ly xoắn lại rồi, nhìn Dạ Thần muốn đem Diệp Phi đi, anh ta bước chân xuống lầu.

“Dạ lão, chỗ chúng tôi đối với người thắng đấu giá miễn phí cung cấp phòng tổng thống cao cấp, ngài không ở đây hưởng thụ 1 đêm sao? Mộ Ly nói.

“Không cần đâu, tôi về nhà, cảm ơn.” Dạ Thần bước chân đi tới thang máy.

Người của ông ta ở đằng sau áp Diệp Phi đi theo bước chân của ông ta.

Cả vùng vang lên tiếng chặc chặc, không ai không ghen tỵ với ông ta, đúng là trâu già gặm cỏ non, cô gái như thiên thần thế này mà lại bị lão trâu già này gặm.

Đáy mắt Mộ Ly tối đen nổi lên các loại ám lưu, tay nâng lên mấy lần đều bị anh ta đè xuống, cô ta chỉ là vật phẩm của anh mà thôi.

Diệp Phi bị lão già đưa lên máy bay cá nhân của ông ta. Ánh mắt cô nhìn ra ngoài cửa sổ, cùng lúc máy bay bay lên không trung, tất cả hi vọng của cô đều tan vỡ hết.

Đuôi mắt lạnh của Diệp Phi thể hiện rõ sự huyệt hững khó nén giống như con mèo bị toàn thế giới vứt bỏ.

“Tại sao ông bỏ 100 triệu mua tôi?” Diệp Phi lạnh giọng hỏi, cô biết bản thân trốn không được nhưng ít nhất cô muốn biết tại sao lão già này bỏ 100 triệu mua cô.

Đương nhiên nếu chỉ đơn thuần là chơi phụ nữ thì 100 triệu không biết mua được bao nhiêu minh tinh.

Cô không cảm thấy có người điểm danh muốn mua cô.

“Lúc cô nên biết, cô sẽ biết.” Lão nói rồi điện thoại mình ra, gửi ảnh Diệp Phi đi.

Căn phòng ảo diệu, tin nhắn hồi âm đi “Diệp Phi ở trong tay ông?

Chương 174

“Ừ, đang trên máy bay, tôi tắt máy đây, muốn Diệp Phi an toàn, lấy ngay Thiên Tịnh đến tay.” Dạ Thần mệnh lệnh.

Anh ta không đợi bất kỳ hồi âm nào, trực tiếp tắt máy.

Nếu như anh ta thật sự đối với Diệp Phi có tình cảm sâu đậm như vậy, ông ta biết Cung Trạch Vũ sẽ làm theo yêu cầu của ông ta.

Diệp Phi không hỏi ra được việc mình muốn biết, ánh mắt cô xuyên qua cửa sổ máy bay nhìn biển lớn phía dưới, biển xanh thẳm, cô rất muốn hòa thân thể vào trong biển lớn biến thành cá, cũng không muốn bị người ta bắt làm con tin.

Đi vệ sinh, cô đứng dậy, mấy tên bảo tiêu đứng dậy theo cô, khí thế muốn đi theo cô.

“Mẹ nó, các người không phải muốn theo tôi đi vệ sinh đó chứ? Ông chủ Dạ, đây là máy bay của anh. Anh cảm thấy tôi ngồi trên máy bay còn có thể chạy trốn sao?” Diệp Phi không khách sáo nói.

Tay Dạ Thần nâng lên, ý chỉ bảo tiêu của mình lui ra, máy bay của anh ta, cho dù Diệp Phi có biến thành chim cũng chạy không thoát.

Diệp Phi 1 mình đi tới nhà vệ sinh, bộ bikini trên người cô làm cô toàn thân khó chịu.

Đúng lúc cô mở cửa nhà vệ sinh, bóng dáng 1 người đàn ông cao lớn đâm vào người cô, đẩy cô vào trong nhà vệ sinh, anh ta cũng theo cô vào, quay ngược tay khóa cửa nhà vệ sinh lại.

Diệp Phi bị dọa 1 trận, quay đầu lại nhìn, liền nhìn thấy khuôn mặt đeo mặt nạ bạc.

Cô ngạc nhiên nhìn mặt nạ bạc đó, cô nghĩ qua Mộ Thương Nam sẽ đến cứu cô, có lẽ Cung Trạch Vũ đến cứu cô nhưng chết cô cũng không ngờ rằng trai bao này đến cứu cô!

“Anh? Anh đến cứu tôi? Anh sao lại đến?” Cô hoài nghi hỏi.

Người đàn ông không nói chuyện, chỉ gật đầu, anh ta tìm thấy cô, nhưng không thể mắc mưu Mộ Ly cho nên anh ta không tới sảnh đấu giá mà Mộ Ly sắp đặt sẵn, mà khống chế máy bay của Dạ Thần.

Cánh tay anh ta ôm chặt eo của cô gái, giống như sợ cô 1 giây sau sẽ biến mất trong lòng anh ta.

Diệp Phi không thoải mái trong lòng người đàn ông, ngoài cửa vang lên âm thanh đánh đấm kịch liệt, tim cô đập thành thịch, chỉ là cô mặc bikini bị đàn ông ôm, thật sự không quen.

Người đàn ông cảm giác cô không thoải mái, cởi áo khoác của mình mặc lên cho Diệp Phi.

Cô cảm kích nhìn người đàn ông, có cái áo này, cô trong lòng anh ta ít ra không ngại ngùng như vậy nữa, chỉ là vấn đề tiếp theo đến rồi.

“Cái đó, tôi muốn” Ngón tay cô yếu ớt chỉ bồn cầu, cô thật rất gấp, không phải nhịn gấp rồi, cô cũng không trước mặt nhiều người như vậy đến đây.

Người đàn ông ý thức được gì đó, thân phận hiện nay của anh ta đối với cô chỉ là người lạ.

“Cô đi đi, lần đầu tiên của cô là của tôi, cô không cần tránh tôi cái gì.” Anh ta hào phóng nói.

Diệp Phi hít 1 miếng khí lạnh, lần đó là bất đắc dĩ, nhưng mà cô và anh ta căn bản không quen biết.

“Hay là anh quay qua đằng kia được không?” Cô cố gắng cùng người đàn ông thương lượng.

Người đàn ông nghe lời quay đi, toàn bộ hình ảnh của Diệp Phi tự động hình thành trong đầu anh ta, bao gồm từng bộ phận nhỏ xíu, từng kích cỡ của cô, anh ta đều nghiên cứu qua cẩn thận, khắc sâu trong kí ức của anh ta.

Âm thanh róc rách từ tiểu khe đằng sau làm cho toàn thân anh ta mất bình tĩnh, anh ta muốn nói với cô anh ta chính là Mộ Thương Nam, là người đàn ông của cô biết bao!

Phi Phi, rất nhanh chúng ta có thể quang minh chính đại ở bên nhau rồi!

Anh ta mặc niệm trong lòng, nghe thấy âm thanh lấy giấy sột soạt của

cô gái nhỏ, 1 cổ lửa nóng trực tiếp xông lên vùng bụng dưới của anh ta.

Diệp Phi đứng dậy, bồn cầu tự động xả nước, ngón tay cô chọc chọc lưng người đàn ông, "Chúng ta khi nào thì ra ngoài?"

Mộ Thương Nam quay đầu nhìn Diệp Phi, "Bất kì lúc nào đều có thể ra ngoài, cô chuẩn bị xong chưa?"

Diệp Phi không hiểu lắm ý của người đàn ông, cô chậm chạp gật đầu, cô chuẩn bị gì a?

Không phải anh ta cứu cô, đưa cô đi sao?

Mộ Thương Nam nhắc tay từ trong tủ nhà vệ sinh lấy ra 1 cái balo đeo lên người, khóa cẩn thận toàn bộ nút khóa, anh ta lấy điện thoại chuẩn xác định vị trí của anh ta.

Sau đó cánh tay ôm lấy cô gái nhỏ, đi ra khỏi phòng vệ sinh.

Diệp Phi được người đàn ông bảo vệ trong lòng, bên ngoài đã đánh hỗn loạn rồi, mấy người nhìn thấy người đàn ông đi ra, lập tức vây quanh người đàn ông bảo vệ đưa anh ta đến cabin máy bay, cùng lúc lối thoát mở ra, gió mạnh thổi vào cabin máy bay.

"Ôm chặt tôi!" Người đàn ông nói với Diệp Phi, anh ta ôm lấy Diệp Phi nhảy xuống bầu trời vô tận.

Diệp Phi bị dọa ôm chặt eo người đàn ông, chỉ cần cô buông tay, thì cô với tự sát không cách biệt mấy.

Cánh tay người đàn ông luôn ôm Diệp Phi, hiển nhiên ôm mà ngăn cách bởi quần áo, anh ta có chút tóm không chặt người phụ nữ, tay anh ta xuyên giữa chân người phụ nữ, kéo cô, đưa cô dán chặt lên người anh ta.

1 tay khác của anh ta ấn nút ấn trên người, 1 chiếc dù to theo gió được dựng lên.

Diệp Phi nhìn chiếc dù mở ra trên đầu, tâm mới yên ổn, chỉ là vị trí tay đặt của người đàn ông.....

“Tay của anh, cái đó, có thể hay không đổi vị trí khác?” Cô nhỏ tiếng nói.

Ngón tay của Mộ Thương Nam cố ý động đậy,” Ôm như này vững chắc, độ cao trên không nghìn mét, tôi không ôm chặt cô, cô rơi xuống, ngay thi thể cũng không tìm thấy.”

Đỉnh đầu Diệp Phi xuất hiện 1 đống vạch đen nhưng bị đàn ông chạm vào như này, cô thật rất không thoải mái, mặt cô hiện lên sắc đỏ không tự nhiên.

Ánh mắt Mộ Thương Nam nhìn khuôn mặt đỏ ửng của người phụ nữ nhỏ, toàn thân mất bình tĩnh.

Cô mặc 1 chiếc quần nhỏ bikini, vải nhẹ mỏng, làm cho giữa bọn họ dường như không có bất kỳ ngăn cách nào.

Đầu anh ta cúi xuống dán lên vành tai người phụ nữ nhỏ, thốt lên

“Ướt quá”

Diệp Phi chỉ thiếu xấu hổ đến tự sát cho xong, nhưng cô không chế không được phản ứng của bản thân, lúc như này, là người đều có phản ứng.

Môi người đàn ông nhẹ nhàng hôn lên môi cô rất mềm mại, lúc cô nghĩ muốn từ chối, anh ta lại trốn tránh.

Nhưng sau đó lúc tim cô loạn nhịp, lại lần nữa hôn lên môi cô.

Lần này với nụ hôn vừa nãy không giống nhau, anh ta tiến công mãnh liệt, công thành lược địa chiếm lĩnh khoang miệng cô.

Cô giống như bị người đàn ông hạ độc, hơi thở của anh ta, nụ hôn của anh ta, tay của anh ta làm cho cô mềm nhũn trong lòng anh ta, mặc cho anh ta tiếp tục hôn.

Trong không gian dịu đẹp, cả 2 người đều quên bản thân ở nơi nào, quấn lấy nhau giống như nước và cây khó bỏ khó rời.

Thần kinh toàn thân Diệp Phi đều đang gào thét muốn người đàn ông này, thân thể cô đối với anh ta không có bất kỳ bài xích nào, thậm chí khát vọng có được tất cả của anh ta.

Tay cô ôm chặt eo người đàn ông, hơi thở quen thuộc, nụ hôn quen thuộc, độ ấm quen thuộc.

Chính lúc cô say đắm trong nụ hôn của người đàn ông, trong đầu đột nhiên vụt lóe lên 1 ý nghĩ, Mộ Thương Nam!

Tại sao mùi vị của anh ta và Mộ Thương Nam giống như vậy?

Cô biết mình điên rồi, vậy mà lại hoài nghi trai bao đó là Mộ Thương Nam, Mộ Thương Nam dù có thế nào cũng sẽ không đi tới tiệm trai bao làm trai bao chứ?

Chỉ là cảm giác quen thuộc này, ngoài anh ta là Mộ Thương Nam, cô tìm không ra lời giải thích thứ 2.

Cô ngẩng mắt nhìn người đàn ông, đưa tay định tháo mặt nạ bạc trên mặt người đàn ông.

‘Putong!’ 1 tiếng, cô và người đàn ông rơi xuống biển.

Nước biển lạnh băng làm cho cô toàn thân co rúm, cô mất khống chế leo lên cơ thể người đàn ông.

“Đây là đâu?” Cô nhìn 4 hướng xung quanh, biển vô tận, ngay cả đất liền cũng không có, bọn họ phải sống như nào?

Chương 175

Mộ Thương Nam xoa đầu Diệp Phi, "Sợ rồi? Nếu như cô chắc chắn chết, muốn cùng ai chết vậy?"

Đỉnh đầu Diệp Phi vạch ra 1 mảng vạch đen, "Tôi muốn sống. Chúng ta phải làm thế nào? Chiếc dù to như vậy đi qua đi lại máy bay sẽ nhìn thấy chúng ta chứ?"

Vấn đề quý gì của người đàn ông, cô bị anh ta hỏi thật sự lo lắng sẽ chết ở đây.

Tay Mộ Thương Nam giữ chặt đầu người phụ nữ, "nếu tôi chắc chắn chết cùng 1 người, tôi sẽ muốn cùng cô chết, nếu giữa 2 chúng ta chắc chắn 1 người có thể sống, tôi sẽ để cho cô sống tiếp."

Anh ta cúi đầu hôn lên môi người phụ nữ, anh ta sao nỡ để cô chết?

Tim Diệp Phi đập thành thịch đâm vào sườn mình, từ trước đến nay không ai sẽ vì cô mà nhường lại cơ hội sống của bản thân.

Cô sửng sờ bị người đàn ông hôn, nụ hôn của anh ta dịu dàng như thể cơn gió trong tháng 4 đang thổi vào tim cô, lại vừa giống con côn trùng ăn cô từng chút một.

Cô quỳ gối trong lồng ngực rộng lớn của người đàn ông, nhưng mà cảm giác quen thuộc đó lại xuất hiện, tay cô mất khống chế muốn gỡ

mặt nạ của người đàn ông xuống, bởi khi bị anh ta hôn, trong đầu cô toàn bộ đều là Mộ Thương Nam.

Cảm giác được người phụ nữ đưa tay lên, tay của Mộ Thương Nam bắt lấy tay người phụ nữ, cùng cô 10 ngón đan vào nhau, không cho cô chạm vào mặt nạ bạc trên mặt anh ta.

“Chúng ta xuất phát.” Anh ta nói rồi từ trong ba lô lấy ra 1 cuộn đồ, ném lên mặt biển ấn chuyển động công tắc.

Mắt Diệp Phi mở to hết cỡ, nhìn chăm chăm vào cuộn nhựa tự động thổi phồng thành 1 chiếc bè cao su.

Mộ Thương Nam đẩy Diệp Phi lên bè cao su, tự mình nhảy lên trên.

Kem chống nắng được nhét vào tay Diệp Phi, cho cô bôi bảo vệ làn da.

Diệp Phi hiếu kỳ nhìn ba lô của người đàn ông, anh ta giống như biến thân thành Đô rê mon, đồ cô cần dùng đến, anh ta đều có thể ngay lập tức đưa cô.

Mộ Thương Nam dùng điện thoại định vị vị trí hiện tại, ấn công tắc bè cao su, bè cao su được lái đi tốc độ nhanh.

Diệp Phi ngồi trong lều trên chiếc bè cao su, chỉ cảm thấy đây không giống trốn chạy, càng giống đang du lịch hơn.

Nơi xa truyền đến tiếng nổ đùng đoàng cực lớn, cô nhìn thấy máy bay của Dạ Thần rơi xuống mặt biển, trên không trung bay bồng bềnh rất

nhiều dù, nhưng xa quá, cô nhìn không rõ bên trong có Dạ Thần không, có điều cho dù Dạ Thần còn sống, cũng không bắt được cô nữa rồi.

Người đàn ông này là ai? Ánh mắt cô lại thắc mắc trên khuôn mặt người đàn ông, trong đầu không ngừng đưa hình dáng Mộ Thương Nam và anh ta dung hợp lại với nhau.

Nhưng, nếu anh ta là Mộ Thương Nam, tại sao anh ta không nói với cô?

“Sao lại nhìn tôi như vậy? Yêu tôi rồi?” Mộ Thương Nam 1 bên lái xe cao su, 1 bên hỏi người phụ nữ, cảm giác được ánh mắt nhìn nghi hoặc của người phụ nữ.

“Tôi đang nghĩ, anh là trai bao, sao lại có bản năng lớn như vậy?” Diệp Phi do thám hỏi.

“Tôi không phải trai bao, hôm đó tôi có việc mới tới tiệm trai bao. Kết quả bị cô hiểu lầm thành trai bao rồi. Tôi là người đứng đầu của Liên Minh. Liên Minh là 1 tổ chức thương nghiệp, chúng tôi gom rất nhiều tập đoàn công ty lớn liên hợp với nhau, đối kháng với Ám Dạ.” Mộ Thương Nam nói.

“Ám Dạ là cái gì?” Diệp Phi hoàn toàn nghe không hiểu.

“Người đàn ông mua cô, Dạ Thần chính là chủ nhân Ám Dạ, ông ta vẫn luôn muốn lũng đoạn kinh tế thế giới, Ám Dạ cũng là 1 liên minh thương nghiệp, nhưng công ty tập đoàn của ông ta, sáp nhập ác ý, chinh các công ty khác phá sản sau đó mua lại giá thấp, rất nhiều

công ty bị bọn họ hại.” Mộ Thương Nam giải thích.

Diệp Phi giờ mới hiểu, có điều những điều này với cô xa với lắm, tất cả đều là việc bình thường cô không tiếp xúc tới.

“Vậy anh có biết vì sao ông ta mua tôi không?”

“Bởi vì giá trị của cô. Cô hiện tại rất không an toàn, tôi đưa cô đến 1 nơi, ở đó sẽ an toàn.” Ánh mắt Mộ Thương Nam nhìn vị trí đánh dấu trên rada điện thoại mình, theo hướng đó lái đi.

Bè cao su đi rất lâu, Diệp Phi nhìn thấy 1 hòn đảo, hòn đảo màu xanh, giống như đá quý rơi trong biển lớn.

Bè cao su của bọn họ thuận theo nước biển, lái vào trong sơn động của hòn đảo, Mộ Thương Nam đưa Diệp Phi trèo lên hang động.

Dường như người đàn ông đối với sơn động này 10 phần quen thuộc, anh ta xe nhẹ đường quen nắm lấy tay Diệp Phi, đưa cô đi vào dọc theo đường trong sơn động.

Làm cho Diệp Phi kì lạ là, trong sơn động không có dạng kiểu đèn pha, nhưng xếp chồng lên nhau rất nhiều lưu huỳnh, lưu huỳnh phát ra huỳnh quang, làm cho cả sơn động trở nên mộng ảo đẹp lạ thường.

Theo bọn họ đi ra ngoài sơn động, phong cảnh hòn đảo càng đẹp giống như là tiên giới vậy, chim trên cây hát ca, bãi cát trắng, nước biển xanh ngọc bích, còn có 1 tòa lâu đài trên đảo.

Trong lầu đài đâu đâu cũng có hoa tươi đang nở rộ, sân, tòa nhà, hồ, căn phòng màu hồng được tôn lên giữa rừng cây màu xanh, Diệp Phi chỉ thiếu cho rằng bản thân đang nằm mơ.

“Cái đó, chủ tịch Liên Minh, đảo này là của anh sao? Đảo đẹp quá!”

“Tôi là Ngân Mị, cô có thể gọi tôi là Ngân Mị. Có điều vì để đối kháng với chủ Ám Dạ, thân phận của tôi là bảo mật.” Mộ Thương Nam nói.

“Ừ ừ, anh yên tâm, tôi tuyệt đối không nói ra.” Diệp Phi gật đầu liên tục.

Mộ Thương Nam đưa Diệp Phi tiến vào tòa nhỏ, 1 người ở nữ đã chuẩn bị đầy 1 bàn thức ăn, đều là dùng nguyên liệu trên đảo làm đồ ăn, hải âu nướng, trứng hải âu chiên, các loại cá nướng, đồ nướng 8 vành đai, cua, tôm, sò, còn có 1 bát to canh cá.

Diệp Phi phát hiện người ở nữ trời sinh bị câm, chỉ có thể nghe hiểu lời cô nói, bản thân không thể nói chuyện.

Cô theo người phụ nữ câm đi tới phòng cô ấy tắm rửa thay quần áo chuẩn bị ăn cơm.

Trong phòng bày các loại sò, giường của cô ấy là 1 chiếc giường sò điệp mở ra 1 góc 45o, nửa trên vỏ sò của tấm giường sò điệp treo màn che mỏng, nếu không phải quá đói, cô thật muốn nằm lên trước thử xem mùi vị ngủ trong vỏ sò.

Dưới sàn kính của phòng tắm chảy nước biển, đàn cá ở bên trong bơi qua bơi lại, trong bồn tắm nước chảy tạo ra bọt nước, cô bước vào

bồn tắm bắt đầu tắm.

Lúc cô tắm xong đi ra, người đàn ông mang mặt nạ đã ngồi trong phòng ăn đợi cô rồi.

Quần áo của người đàn ông cũng đều thay rồi, hình dáng thân sĩ, mặt nạ màu bạc, rất phù hợp tên của anh ta Ngân Mị.

Người đàn ông liên tục chăm sóc Diệp Phi ăn cơm, bóc tôm cho cô, bóc sò, chỉ thiếu đút vào mồm Diệp Phi.

Ánh mắt Diệp Phi lúc có lúc không rơi lên mặt người đàn ông, căn bản không đè nén nổi hiếu kỳ của nội tâm, cô quá muốn biết người đó có phải Mộ Thương Nam hay không.

Nếu người này là Mộ Thương Nam, mà không nói cho cô, thân phận anh ta, cô có thể nghĩ đến nguyên nhân là anh ta không muốn phụ trách cưới cô, bởi vì người anh ta muốn cưới là Thiên Tịnh cho nên anh ta mới không thể để cô biết chân tướng.

Chỉ cần nghĩ như vậy, tim cô liền co rút đau đớn, vì anh ta muốn cưới Thiên Tịnh cho nên anh ta vẫn luôn lừa cô. Rõ ràng biết, cô để ý cho ai lần đầu tiên của mình như thế nào.

Cô nhận lúc người đàn ông bóc tôm cho cô, tay đột nhiên đưa về hướng mặt nạ màu bạc của người đàn ông, 1 tay kéo mặt nạ anh ta ra.....

Chương 176

Chiếc mặt nạ màu bạc trên mặt người đàn ông bị kéo rớt, lộ ra khuôn mặt anh.

Ánh mắt Diệp Phi trong khiếp sợ lộ ra kinh ngạc, nhất thời á khẩu.

“Cái kia... Cái gì cơ...”

Người đàn ông thật ra chẳng có phản ứng gì đặc biệt, anh cầm lấy mặt nạ đeo lại trên mặt.

“Không dọa em sợ chứ. Trên mặt anh có sẹo, thế nên mới phải mang theo mặt nạ để che lại.” Người đàn ông nói.

Sau lưng hắn đầy mồ hôi lạnh. Cũng may Lão Đại thông báo, Diệp Phi có thể sẽ gỡ mặt nạ của hắn, nếu không thì hắn cũng thực sự bị hù chết.

Không phải là Mộ Thương Nam. Diệp Phi nói không nên lời cảm giác lúc này. Rất may Mộ Thương Nam không hề lừa dối cô, thế nhưng, cô vẫn không thể làm ngơ cảm giác khó chịu, thất vọng trong tim mình.

“Xin lỗi, tôi chỉ là quá tò mò về hình dáng của anh.” Cô nhỏ giọng nói.

“Không có gì, không dọa cô là được rồi. Chúng ta tiếp tục ăn.” Người đàn ông nói.

Diệp Phi ăn cũng khá no rồi. Bây giờ nhìn thấy khuôn mặt người đàn ông cũng chẳng có khẩu vị gì mà ăn tiếp được nữa: “Tôi no rồi. Tôi về phòng nghỉ ngơi trước. Cảm ơn anh đã cứu tôi.”

Cô đứng dậy, đi về hướng gian phòng của mình. Không có suy nghĩ đến Mộ Thương Nam, cũng không có cảm giác với Mộ Thương Nam. Sự xa cách này vô cùng mạnh mẽ, giống như cô ngồi cạnh một người lạ vậy.

Cô về phòng liền quấn mình thật chặt như một vỏ sò ở trên giường. Quá mệt mỏi, trong hương thơm nhẹ nhẹ của hoa oải hương giúp dễ ngủ, vừa đặt đầu xuống gối cô liền ngủ thiếp đi.

Người đàn ông nhìn Diệp Phi rời đi, hấn vội vàng cầm điện thoại gọi cho tổng giám đốc của mình.

“Tổng giám đốc, giống như những gì anh dặn, mặt nạ của tôi bị gỡ rồi.”

“Ừ, cô ấy nhìn rồi sẽ hết hy vọng. Tôi đang ở trên phi cơ. Kiều Ba, người bảo vệ cô ấy cho thật tốt, thi thoảng tôi sẽ trở về thăm cô ấy.” Mộ Thương Nam dặn dò.

Lúc cô gái nhỏ được người làm dẫn về phòng, anh phải lái phi cơ rời khỏi đảo rồi, đành phải để thuộc hạ giả dạng mình ngồi ở bàn ăn chờ Diệp Phi.

Anh phải mau bay sang nước ngoài, tham dự lễ cắt băng khánh thành công ty mới. Lễ cắt băng này được truyền hình trực tiếp. Anh phải bảo

vệ Diệp Phi, sẽ phải khiến mọi người nghĩ rằng Diệp Phi không ở trong tay anh.

—

Cung Trạch Vũ cuối cùng cũng gọi được cho Dạ Thần. Vẫn là thư phòng trống lẻ, Dạ Thần ngồi trên chiếc ghế lớn phía sau bàn làm việc, nhìn cuộc gọi video ở trước mắt.

“Diệp Phi đâu? Tôi muốn gặp Diệp Phi!” Anh không yên tâm mà hỏi.

“Ta cho người biết rồi. Cô ấy đang ở trong tay ta, người còn lo lắng sao? Hay là người muốn cho cô ấy biết, người còn một thân phận khác? Nếu như người không ngại cho hẳn ta biết quan hệ của chúng ta, ta có thể cho cô ấy video call với người.”

Cung Trạch Vũ khoe môi hung hăng vừa kéo, anh đã quên mất vấn đề này. Nếu Diệp Phi video call với anh thì sẽ biết quan hệ của anh và Dạ Thần, mà những điều này anh không hề muốn cho Diệp Phi biết.

Trong chốc lát, anh liền nói: “Được, tôi có thể không gặp cô ấy. Thế nhưng ngài phải bảo đảm an toàn của cô ấy.”

“Ta sẽ bảo đảm an toàn cho cô ấy. Chỉ cần người cưới được Thiên Tịnh, lấy được tài sản thừa kế, ta liền đem cô ấy trả lại cho người.” Dạ Thần nói.

Hiển nhiên, Cung Trạch Vũ không có bất kỳ quyền lựa chọn nào. Anh chỉ có thể làm theo yêu cầu của Dạ Thần.

“Tôi sẽ mau chóng có được thứ ngài muốn!” Anh nói xong liền cúp điện thoại.

Ngón tay của Dạ Thần mở máy tính, tìm kiếm tin tức của Mộ Thương Nam, liếc mắt nhìn thấy anh đang ăn mừng công ty mới thành lập.

Ánh mắt nham hiểm ngăm bắt đầu di chuyển, lẽ nào Mộ Thương Nam không phải là Ngân Mị?

Nếu như là Mộ Thương Nam cứu Diệp Phi, anh bây giờ phải ở bên cạnh Diệp Phi chứ?

Đáng giận nhất là Dạ Thần đã để mất Diệp Phi, máy bay thì bị Ngân Mị đánh rớt, lại còn không dám nói, chỉ sợ Cung Trạch Vũ biết Diệp Phi không ở trong tay hắn, liền không nghe lời hắn cưới Thiên Tịnh nữa.

Ngân Mị! Tay hắn nắm chặt thành quyền. Nhiều năm như vậy, thân phận của Ngân Mị vẫn không thể điều tra ra. Mỗi lần hắn chắc chắn là Mộ Thương Nam thì đều phát hiện phán đoán của mình sai.

Nếu như có thể khẳng định Mộ Thương Nam chính là Ngân Mị, hắn liền phái người giết, cũng sẽ không giữ lại mạng của Mộ Thương Nam.

Tay hắn vỗ vào mặt bàn, Ngân Mị chết tiệt, người chờ đấy, ta sẽ diệt liên minh của người sớm thôi!

Trong nước, Thủy Tinh đã vài ngày không tìm thấy Diệp Phi rồi, Cung Trạch Vũ cũng tìm kiếm, thế nhưng khi cô liên lạc với anh, cảm giác

thái độ của anh không còn vội vã như trước nữa.

Cô chỉ kém không cùng Cung Trạch Vũ trở mặt, lẽ nào vài ngày không tìm được liền bỏ qua?

Là một con người, chẳng phải chó mèo gì, mất đi không tìm được là bỏ qua!

Trong trường học, cô đang đi trên đường nhưng vẫn không quên lướt điện thoại xem tin tức. Người nhà họ Thủy đều bị cô phái đi tìm hết rồi.

Lại ngược mắt lên nhìn, trông thấy cách đó không xa lắm trên đường, Thiên Tịnh đụng phải Cung Trạch Vũ.

Môi của cô hung hăng kéo, con mẹ nó điên rồi. Đường rộng như vậy, hai người lại có thể đụng phải nhau.

Cô lặng lẽ đi tới, muốn biết Cung Trạch Vũ không đi tìm Diệp Phi còn tới nơi này làm gì.

Thiên Tịnh hốt hoảng nhặt sách vở và luận văn trên đất: “Xin lỗi học trưởng, đều là em đi đường cứ nhìn điện thoại di động.”

“Làm sao có thể trách em được, anh cũng chỉ toàn nhìn điện thoại thôi mà. Anh không làm em bị thương chứ?” Cung Trạch Vũ ôn hòa hỏi.

“Không có. Học trưởng, luận văn của anh dày thật đấy, đều rơi trên đất bẩn mất rồi.” Thiên Tịnh dụi dụi nói.

“Cái này không có vấn đề gì, về sau anh lại in một bản là được. Em không cần để tâm.” Cung Trạch Vũ nói.

“Em nghe nói Phi Phi mất tích. Đã tìm được chưa? Em rất lo lắng cho em họ.” Thiên Tịnh vừa nói vừa lau nước mắt.

“Vẫn chưa tìm được.” Cung Trạch Vũ mắt trầm xuống hiu quạnh.

“Nhiều ngày rồi, Phi Phi sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn chứ?” Thiên Tịnh khóc nói, bộ dáng lo lắng như thể một người chị họ tốt nhất thế giới.

“Anh sẽ nghĩ cách cứu cô ấy. Em ăn cơm chưa? Tâm tình anh không tốt lắm, em ăn cơm với anh có được không?” Cung Trạch Vũ nói ra trọng điểm câu chuyện.

Thiên Tịnh hồi hộp. Từ trước đến nay, Diệp Phi luôn là người được tất cả đàn ông nâng niu, cô ta không phục Diệp Phi hơn cô ta.

Tựa hồ đây là một cơ hội, có thể tán Cung Trạch Vũ. Nếu Cung Trạch Vũ thích cô ta, chờ Diệp Phi trở về liền bị Cung Trạch Vũ bỏ rơi. Tưởng tượng một chút bộ dáng Diệp Phi khi bị Cung Trạch Vũ bỏ rơi, lòng của cô ta không thể kiềm chế hưng phấn!

“Em cũng không có tâm trạng ăn uống. Chúng ta đi ăn cùng nhau vậy!” Cô ta vội vã đồng ý.

“Chúng ta đi. Xe của anh ở bên kia.” Cung Trạch Vũ chỉ tay về hướng xe.

Thiên Tịnh nghe lời đi theo Cung Trạch Vũ.

Thủy Tinh từ phía sau cây đại thụ ló ra ngoài, đúng là chó má, bảo sao Cung Trạch Vũ không tìm Diệp Phi nữa, hóa ra là bởi anh ta muốn câu Thiên Tịnh!

Chân tình của đàn ông rốt cuộc có bao nhiêu? Ha ha!

Cô không thể không nói, đàn ông trên đời này đều hư hỏng như nhau cả.

Cô lấy điện thoại di động ra chụp được hình ảnh Cung Trạch Vũ và Thiên Tịnh sóng vai. Ngày hôm nay cô không để cho Cung Trạch Vũ và Thiên Tịnh náo loạn không thôi thì cô không phải là Thủy Tinh!

Một bàn tay bỗng nhiên nắm lấy di động của cô: “Chụp cái gì? Xóa đi!”

Một giọng nói uy hiếp của người đàn ông vang lên từ trên đỉnh đầu cô...

Chương 177

Thủy Tinh ngẩng đầu đã nhìn thấy khuôn mặt của Bắc Minh Phong. Diên à! Tại sao Bắc Minh Phong lại ở đây?

Cô muốn đoạt lại điện thoại di động của mình: “Quan tâm tôi chụp cái gì làm gì! Anh có thân phận gì mà quản lý tôi?”

Bắc Minh Phong mím chặt môi: “Tôi muốn quản ai thì quản đấy! Xóa đi, đây không phải chuyện em cần quan tâm!”

Đáy lòng Thủy Tinh bóp chặt, không biết mình rốt cục thiếu người đàn ông này cái gì, mỗi lần đều bị hắn ta quấy nhiễu chuyện của cô.

Ánh mắt cô trừng người đàn ông: “Tôi xóa còn không được sao? Anh buông tôi ra!”

Bắc Minh Phong do dự buông tay: “Tôi xóa cho! Nếu thật sự muốn xóa, không ngại để tôi xóa giúp em chứ?”

Mặc kệ Thủy Tinh có đồng ý hay không, anh đều cướp lấy điện thoại của Thủy Tinh, xóa ảnh chụp đi mất.

Bắc Minh Phong trả lại điện thoại cho Thủy Tinh: “Về nhà! Đừng lo chuyện bao đồng!”

“Thủy Tinh!” George đi tới, vẫy tay về phía Thủy Tinh.

“Anh yêu, em tới đây!” Thủy Tinh gạt tay của Bắc Minh Phong, chạy về phía George, nhào vào lòng George.

Ánh mắt George lướt qua mặt Bắc Minh Phong, tay hắn sờ sờ đầu của cô: “Không sao chứ?”

“Không có việc gì, bị chó điên cắn cần một chút thôi. Chúng ta đi.” Thủy Tinh nói.

Bắc Minh Phong bị tức nghẹn ở ngực, hắn là chó điên á?

Trời! Hắn chỉ là không muốn để cô bị quấn vào những chuyện nguy hiểm này. Cô gái ngốc nghếch này còn không biết mình gặp nhiều chuyện nguy hiểm thế nào đâu!

“Công tử, em tới rồi, chúng ta đi thôi!” Lăng Tuyết dịu dàng đi thẳng đến Bắc Minh Phong, lướt qua bên người Thủy Tinh.

Thủy Tinh kinh ngạc, không hiểu tại sao Lăng Tuyết lại ở đây.

“Cô làm thế nào vào được trường tôi?” Cô xoay người hỏi Lăng Tuyết.

Lăng Tuyết dừng lại, nhìn về phía Thủy Tinh: “Công tử bảo tôi nên học đại học, thế nên đưa tôi đến đây đi học. Hôm nay mới hoàn thành thủ tục. Về sau chúng ta là bạn học rồi. Tôi học khoa hệ lý, sau này có thể chăm sóc tốt cho con tôi và cha mẹ chồng.”

Trong lòng Thủy Tinh thoải mái một chút, thì ra Bắc Minh Phong là tới

đón Lăng Tuyết. Ha ha, cô lại nghi ngờ Bắc Minh Phong cố ý theo dõi cô chứ, nếu không tại sao chỗ nào cũng xuất hiện khuôn mặt được. Hóa ra là do cô nghĩ nhiều.

Cánh tay cô kéo George, không nói thêm gì nữa liền đi thẳng đến cổng trường.

Lăng Tuyết dịu dàng phóng khoáng đi đến bên cạnh Bắc Minh Phong. Ánh mắt cô ta nhìn bóng lưng Thủy Tinh. Cô ta con mẹ nó chính là muốn làm thiếu phu nhân nhà họ Bắc Minh đấy, cô ta không muốn làm người hầu đâu.

Hơn nữa đứa bé này sẽ không được sinh ra, cô ta có đi học cũng vô dụng.

Chỉ là Bắc Minh Phong nói, cô ta chỉ có thể nghe lời anh. Ha ha, nhiều trường đại học thế nhưng vẫn bắt cô học ở đây, rốt cục anh muốn nhìn thấy ai đây?

Lòng cô ta chợt nguội lạnh, mới ngày đầu tiên đến trường, Bắc Minh Phong đã có thể tìm được Thủy Tinh một cách chính xác như vậy.

Cô ta lên xe theo Bắc Minh Phong, trong mắt tràn đầy lạnh lẽo. Thủy Tinh muốn bò về nhà họ Bắc Minh, cô ta sẽ khiến Thủy Tinh không biết nỗi mình chết thế nào!

Trên xe của George, ánh mắt của Thủy Tinh nhìn chằm chằm xe Cung Trạch Vũ phía trước. Cô để George âm thầm đi theo Cung Trạch Vũ. Cung Trạch Vũ dám phản bội Diệp Phi một chút xem!

Đợi đến khi tìm được Diệp Phi, cô sẽ nói hết cho Diệp Phi biết!

Kỹ thuật theo dõi của George rất tốt. Hắn âm thầm theo dõi Cung Trạch Vũ đi tới cửa một khách sạn. Hắn không để Thủy Tinh trực tiếp đi vào, như vậy sẽ dễ khiến Cung Trạch Vũ phát hiện. Bọn họ đi vào từ cửa sau, lẩn vào dành dành cho nhân viên.

Thủy Tinh dùng tiền mua chuộc một người phục vụ, tra được số phòng mà Cung Trạch Vũ đã đặt. Cô liền lén lút chạy đến cửa phòng, nhìn chăm chăm động tĩnh bên trong.

Cô lấy điện thoại di động ra thừa dịp người phục vụ dọn món ăn, hé cửa chụp ảnh Cung Trạch Vũ và Thiên Tịnh uống rượu với nhau.

Ha ha, Bắc Minh Phong xóa tấm hình kia có là gì đâu, ảnh này trong tay cô còn shock hơn nhiều!

Cô lập tức gửi cho Mộ Lạc Lạc. Mộ Lạc Lạc vẫn vì Cung Trạch Vũ mà đối địch với Diệp Phi, liên thủ với Thiên Tịnh đối phó Diệp Phi. Cô để Mộ Lạc Lạc nhìn xem chị em tốt của cô ta đã làm gì sau lưng cô ta!

Mộ Lạc Lạc nhận được tin nhắn, con người trợn lên kinh ngạc: “Cô lấy ảnh này ở đâu ra? Là photoshop!”

“Cô photoshop tôi xem! Nếu không tin thì đến khách sạn đi!” Thủy Tinh gửi vị trí cho Mộ Lạc Lạc, dẫn George trốn ở một chỗ chờ xem kịch vui.

Mộ Lạc Lạc tự nhiên không tin Thiên Tịnh sẽ dụ dỗ Cung Trạch Vũ. Cô ta không thể đợi đi đến khách sạn chất vấn Thiên Tịnh nên trực

tiếp gửi tin nhắn hình ảnh cho cô ta xem, hỏi cô ta tại sao lại làm vậy.

Thiên Tịnh nhận được tin nhắn của Mộ Lạc Lạc liền ngẩn ra, không nghĩ tới ảnh mình và Cung Trạch Vũ uống rượu lại ở trong tay Mộ Lạc Lạc.

Ở nhà họ Mộ, cô ta còn muốn lợi dụng Mộ Lạc Lạc, vì vậy sẽ không làm loạn mối quan hệ với cô ta!

“Mộ Lạc Lạc, tôi cũng là vì cô thôi! Tôi đang giúp cô tán Cung Trạch Vũ. Đợi lát nữa tôi gửi số phòng khách sạn cho cô, cô có thể lên giường với Cung Trạch Vũ rồi. Ngày mai, cô chính là thiếu phu nhân nhà họ Cung!” Thiên Tịnh vội vã trả lời tin nhắn.

“Thật sao? Cô là vì tôi?” Mộ Lạc Lạc chỉ cảm thấy không thể tin được.

“Dĩ nhiên. Tôi muốn gả cho anh trai cô. Trên đời này còn có ai ưu tú hơn anh ấy nữa? Cô yên tâm đi! Tôi sẽ chuốc say Cung Trạch Vũ rồi tặng lại cho cô! Cô đến đây nhanh lên!” Thiên Tịnh nhanh chóng nhắn tin.

Bị Mộ Lạc Lạc phát hiện, cô ta đương nhiên không thể tán tỉnh Cung Trạch Vũ nữa, vẫn nên vì vị trí thiếu phu nhân nhà họ Mộ thôi.

Cô đem Cung Trạch Vũ trở thành món quà tặng cho Mộ Lạc Lạc đi.

Mộ Lạc Lạc vui vẻ trang điểm xinh xắn cho mình, sau đấy đến khách sạn tìm phòng theo tin nhắn của Thiên Tịnh.

Trong phòng, Cung Trạch Vũ rót rượu cho Thiên Tịnh.

“Không nghĩ tới, chúng ta lại có thể trò chuyện vui vẻ như vậy. Trước đây nghe Diệp Phi kể về em, anh cảm thấy em thật chua ngoa đánh đá.” Cung Trạch Vũ nói.

Thiên Tịnh nâng cốc uống một hơi cạn sạch: “Học trưởng, anh chính là bị con bé mê hoặc rồi, không nhìn thấy được những nữ sinh khác. Anh biết không, khi đó, chúng em đều thích anh bao nhiêu?”

Ánh mắt si mê của cô nhìn về phía Cung Trạch Vũ. Uống nhiều rồi, đầu óc cô có chút mơ hồ, dường như nhớ lại năm tháng ngây ngô trước đây.

Hồi lên trung học, có cô bé nào mà không thích Cung Trạch Vũ đây. Anh chính là tình nhân trong mộng của mọi cô gái.

Cô ta cũng không ngoại lệ, cũng từng mơ mộng mình được Cung Trạch Vũ yêu. Đáng tiếc, Cung Trạch Vũ chỉ thích Diệp Phi, mà cô ta lại đính hôn với Mộ Thương Nam, cho nên cô ta chỉ có thể đè nén tình cảm của mình. Tuy rằng cuối cùng cũng phá bĩnh được Cung Trạch Vũ với Diệp Phi, cô ta cũng không thể có được tình cảm của Cung Trạch Vũ.

Có lẽ rượu ngay hôm nay thật ngon nên cô ta vẫn có thể uốn rượu vui vẻ cùng với người đàn ông cô yêu thầm nhiều năm. Thân thể cô ta nóng dần lên, càng nhìn Cung Trạch Vũ lại càng không mở được mắt.

“Khi đó em cũng thích anh sao?” Ánh mắt Cung Trạch Vũ nhìn khuôn mặt cô gái.

“Đương nhiên rồi, em vẫn luôn thầm thích học trưởng đấy!” Thiên Tịnh vừa nói xong liền hối hận, thế nào mà cô ta lại nói hết ra vậy.

“Thích anh sao? Hôm nay, anh ở trước mặt em này, em không cần thích thầm anh nữa.” Ngón tay Cung Trạch Vũ vuốt ve cằm Thiên Tịnh.

Thiên Tịnh nhìn người đàn ông gần trong gang tấc, toàn thân giống như có kiến bò. Lần trước bị chuốc thuốc đã khiến cho cô ta từ nay về sau không thể thiếu đàn ông. Chỉ cần bị đàn ông đụng chạm một chút liền thèm khát đàn ông. Cô ta không thể khống chế được mà hôn Cung Trạch Vũ...

Chương 178

Một mùi hương thơm mê người tràn ngập trong hơi thở của Thiên Tịnh. Đó là mùi huân hương, từ lúc cô ta bước vào đã có, mà cô ta lại vô cùng thích mùi này. Mùi thơm trong không khí nồng nàn.

Đôi môi của người đàn ông chợt né ra, cô ta chỉ có thể hôn lên khuôn mặt anh.

Không ăn được người đàn ông, trong lòng cô ta trống rỗng: “Học trưởng, em muốn hôn anh, em muốn anh!”

Cô ta giãy dụa trong ngực người đàn ông, cọ sát trên người anh.

Cung Trạch Vũ cầm chén rượu đưa đến trước mặt Thiên Tịnh: “Uống chén rượu này xong anh liền cho em. Chúng ta lên phòng.”

Thiên Tịnh bưng ly rượu lên uống một hơi cạn sạch, đặt ly rượu trống không lên bàn: “Em uống rồi! Nhanh cho em đi, em muốn!”

Tựa hồ rượu càng khiến cho nỗi trống rỗng trong lòng cô ta trở nên lớn hơn, cô ta hận không thể ngay lập tức ăn sạch người đàn ông kia.

“Chờ một chút, anh ôm em đi!” Cung Trạch Vũ nói xong liền đẩy cô, để cô ta ngồi xuống rồi anh đứng dậy bước ra khỏi phòng.

Đầu Thiên Tịnh choáng váng. Dường như một lát sau, Cung Trạch Vũ

trở về, ôm cô dậy, đưa cô lên phòng khách sạn.

Giường lớn mềm mại đỡ thân thể hai người. Người đàn ông vô cùng chủ động, hai người hôn một lúc liền cởi quần áo làm chính sự.

Thiên Tịnh tràn ngập trong cảm giác hoan ái đã sớm quên mất việc phải đưa Cung Trạch Vũ đến phòng Mộ Lạc Lạc.

Mộ Lạc Lạc đi tới khách sạn, dựa theo tin nhắn của Thiên Tịnh mà tìm được số phòng. Cửa phòng không hề khóa, cô ta đẩy cửa đi vào trong.

Trong phòng trống trải không có ai. Cô ta cởi quần áo leo lên giường lớn, tắt đèn, chờ Thiên Tịnh đem Cung Trạch Vũ đến.

Không lâu sau, cô ta nghe thấy cửa phòng được mở ra, có tiếng bước chân của một người đàn ông. Người đàn ông đó đi tới liền cởi quần áo. Khi người đàn ông nằm bên cạnh Mộ Lạc Lạc, cô ta vội vã ôm lấy thân thể hắn ta.

“Học trưởng, em yêu anh! Em muốn làm người phụ nữ của anh!” Cô ta ôm lấy người đàn ông, dính môi của mình lên môi hắn.

Người đàn ông không cự tuyệt phúc lợi đưa đến miệng, há to miệng mình cắn nuốt miệng người con gái, xoay người liền đè ép cô ta dưới thân.

Nỗi đau bị xé rách khiến Mộ Lạc Lạc khó chịu, nhưng cô ta rất nhanh đã thích ứng được người đàn ông, lập tức có cảm giác sung sướng lên tiên.

Trong đầu cô ta chỉ tràn ngập ý nghĩ trở thành thiếu phu nhân nhà họ Cung, hận một nỗi Diệp Phi không ở trước mặt cô ta, để cô ta hành hạ cho đã.

—

Trong khách sạn cách đó không xa, Thủy Tinh nhìn Bắc Minh Phong trước mặt, hận đến muốn giết chết người đàn ông này. Cô và George ở trong khách sạn theo dõi Thiên Tịnh và Cung Trạch Vũ, kết quả lại bị Bắc Minh Phong bắt đi ra.

Cô chỉ nhìn thấy Cung Trạch Vũ đi ra khỏi phòng ăn, chuyện về sau lại hoàn toàn không biết, Cung Trạch Vũ có trở về phòng không?

Hắn và Thiên Tịnh rốt cục như thế nào?

Cô không ở đây, cũng không thể lấy được chứng cứ chứng minh Cung Trạch Vũ ngoại tình. Chờ Diệp Phi trở về, cô biết nói thế nào với Diệp Phi?

“Bắc Minh Phong, anh con mẹ nó là chó à? Tôi đi đâu anh cũng bám theo đến đây là sao? Coi như anh là chó thì cũng nên cách xa tôi ra. Đừng như chó dại bám theo tôi mãi!” Cô giận dữ hét.

Môi Bắc Minh Phong khẽ nhếch, thật muốn cạy đầu cô gái này ra, xem xem cô ta có biết chữ chết viết như thế nào không!

Hiện tại Mộ Thương Nam và Cung Trạch Vũ đang tranh đấu, đi sai một bước đều có thể ảnh hưởng tới toàn bộ đại cục. Cái cô nhóc này

còn dám xía vào!

“Ai con mẹ nó là chó đại? Tôi chỉ là đưa Lăng Tuyết đi ăn cơm thôi. Thủy Tinh, cô có phải vẫn chưa từ bỏ ý định với tôi không, vẫn theo dõi tôi?”

“Đúng vậy, tôi xem chính là cô ấy cố ý theo dõi chúng ta.” Lăng Tuyết kéo cánh tay anh.

Thủy Tinh lạnh lùng nhìn hai người, quả nhiên là chồng hát vợ khen hay!

“Chạy đến khách sạn ăn cơm cơ à? Bắc Minh Phong, cách dưỡng thai của anh cũng hay đấy, lừa ai chứ? Rõ ràng là tôi tới đây trước! Chúng ta cuối cùng là ai theo dõi ai đây?” Co kiên quyết không tin Bắc Minh Phong đưa Lăng Tuyết đến đây ăn cơm.

“Tôi ghen nặng, bỗng dưng muốn ăn sườn chua ngọt ở đây, công tử cũng là sợ môi trường ở đây không tốt nên không cho tôi đến. Nhưng sườn chua ngọt đúng là nên ăn nóng mới ngon, anh ấy đau lòng tôi không ăn được gì nên mới dẫn đến đây ăn! Cô chưa ốm ghen bao giờ nên làm sao biết được ốm ghen đáng sợ như thế nào. Lúc mang thai muốn ăn gì thì phải ăn cho bằng được. Đáng tiếc, đứa trẻ của cô không giữ được, nếu không thì cô cũng sẽ tin lời tôi nói.” Lăng Tuyết nói.

Câu nói của cô ta, chạm đến dây thần kinh không thể đựng vào của Thủy Tinh.

Đứa trẻ suýt chút nữa đã bị Bắc Minh Phong hại chết kia là cái hổ sâu

mà cô và Bắc Minh Phong không bao giờ có thể vượt qua.

“Tôi chưa ốm nghén bao giờ, bởi vì có người giết con tôi. Bắc Minh Phong, tôi vẫn hay mơ thấy đứa trẻ ấy. Nó khóc kêu than chết thảm thương, nó sẽ đến báo thù. Anh đoán con anh sẽ được sinh ra vào Giáng sinh sao? Cẩn thận, nó không sống được cho tới khi đầy tháng đâu!”

Khuôn mặt Bắc Minh Phong cứng đanh lại. Đó cũng là vết thương mà anh không thể chạm vào. Nếu như có thể lựa chọn, anh nhất định sẽ để Thủy Tinh giữ lại đứa bé, cho dù nó có bị dị tật, anh ta cũng sẽ nuôi. Ít nhất thì Thủy Tinh cũng sẽ không rời xa anh, sẽ không ở bên George.

Lăng Tuyết nức nở khóc thành tiếng: “Công tử, cô ta nguyên rửa đứa con của chúng ta chết non kìa! Em chỉ là không muốn để cô ta hiểu lầm anh theo dõi cô ta mà thôi.”

Đầu của cô ta dụi vào lòng Bắc Minh Phong, toàn thân run lẩy bẩy.

Tay Bắc Minh Phong trấn an vỗ vai Lăng Tuyết, ánh mắt hướng về phía Thủy Tinh: “Mặc kệ tôi làm cái gì, cô muốn báo thù thì nhắm vào tôi đây này, Lăng Tuyết không có tội, con của cô ấy cũng vô tội.”

Đáy lòng Thủy Tinh lạnh lẽo: “Con cô ta vô tội, con của tôi chẳng nhẽ có tội sao? Tôi tin báo ứng, các người cứ chờ đứa trẻ kia báo ứng đi! Anh xem kìa, nó đang ở ngay phía sau anh đấy!”

“A!” Lăng Tuyết sợ đến kêu to thành tiếng. Cô ta có tật giật mình, chỉ sợ thực sự bị quấn lên thân. Tuy rằng đứa bé trong bụng cô ta đã

được định sẵn là không thể sinh ra, thế nhưng cô ta vẫn sợ báo ứng.

Thủy Tinh cười nhạt, hù chết Lăng Tuyết thế còn ít!

Cô xoay người kéo cánh tay George: “Chúng ta đi thôi, ở đây chơi đủ rồi!”

George để ý thấy vết thương lòng bị xé toạc ra của Thủy Tinh. Chỉ có hẩn biết, lúc Thủy Tinh nói những lời này, trong lòng có bao nhiêu đau đớn: “Được, chúng ta về nhà tạo cục cưng. Em thích cục cưng, chúng mình mỗi năm sinh một đứa.”

Thủy Tinh cười nhẹ ra tiếng: “Mỗi năm một đứa, em tốt nghiệp kiểu gì đây? Xấu xa!”

“Ừ, vậy hiện tại sinh một đứa. Sau đó chờ em tốt nghiệp rồi lại sinh thêm. Hai đứa cách nhau bốn tuổi vừa đẹp. Còn có lợi cho việc hồi phục sau sinh của em nữa.” George phối hợp nói.

Bàn tay Bắc Minh Phong nắm chặt, trên cánh tay hiện ro gân xanh. Thủy Tinh và George tạo cục cưng à, anh ta nghĩ đến George đè ép Thủy Tinh dưới người liền lập tức muốn hủy diệt. Thì ra là Thủy Tinh và George đã sớm bên nhau, anh ta vẫn không có cách đối mặt với sự thật tàn nhẫn này!

Lăng Tuyết khóc mãi, tay vẫn kéo tay Bắc Minh Phong: “Công tử, chúng ta đi thôi. Thủy Tinh đã đi rồi.”

Bắc Minh Phong lúc ấy mới hồi phục tinh thần. Anh ta đã vì Thủy Tinh mà chậm trễ việc theo dõi Cung Trạch Vũ và Thiên Tinh.

“Tôi bảo người đưa cô về, tôi còn có việc.” Anh ta nhíu mày, chỉ hy vọng khoảng thời gian mình rời đi sẽ không xảy ra chuyện gì.

Lăng Tuyết nghe lời ngồi xe thả hạ Bắc Minh Phong quay về nhà họ Bắc Minh. Cô ta lấy điện thoại di động ra gửi tin nhắn: “Tôi lo lắng đứa bé sinh ra, hay là tôi tự làm mình sảy thai vậy!”

Tất cả mọi thứ cô ta có bây giờ đều thật tốt đẹp. Một khi đứa trẻ được chứng thực không phải là con cái nhà họ Bắc Minh, cô ta sẽ chẳng còn gì nữa rồi. Ngược lại, nếu đứa trẻ này bị sảy, cô ta còn có thể nghĩ cách mang thai một đứa con của Bắc Minh Phong, cô ta có thể ngồi vững trên vị trí thiếu phu nhân rồi.

“Cô dám động đến đứa trẻ trong bụng, cô cũng không cần sống nữa!” Tin nhắn trả lời lại.

“Người khiến tôi sinh ra đứa trẻ không phải của Bắc Minh Phong, người cuối cùng muốn làm gì?” Lăng Tuyết chất vấn.

Chương 179

“Đứa con mà cô sinh ra chỉ có thể là của Bắc Minh Phong, cô yên tâm đi! Tôi sắp xếp cô ở bên cạnh Bắc Minh Phong, tôi sẽ không để bị cô phá hỏng con cò này đâu.”

Lăng Tuyết kinh ngạc, “Làm sao ông có thể khiến tôi có đứa con của Bắc Minh Phong? Đây vốn dĩ không thể.”

Đây là chuyện mà cô ta vẫn nghĩ không rõ, đứa con cô ta mang không phải của Bắc Minh Phong, mà chủ nhân của cô ta vẫn luôn nói sẽ cho cô ta sinh được đứa con của Bắc Minh Phong.

Cô ta chỉ cảm thấy không phải chủ nhân của cô bị điên thì là cô ta bị điên.

“Tôi có cách, cô ở yên dưỡng thai cho tôi, vấn đề này không cần hỏi lại tôi nữa, cô đã hỏi rất nhiều lần rồi, đây là lần cuối tôi trả lời. Còn phí lời nữa thì hậu quả cô tự gánh.”

“Tôi biết rồi, tôi chỉ là không yên tâm.” Lăng Tuyết trả lời, rồi xóa hết lịch sử tin nhắn ngay lập tức.

Rõ ràng chủ nhân của cô ta đã không còn kiên nhẫn nữa, cô ta không dám phí lời thêm, thực ra nếu như con của cô ta có thể biến thành con của Bắc Minh Phong thì cô ta cũng chịu, chỉ là bụng cô ta càng ngày càng lớn, cô ta rất sợ, tất cả những thứ mà hiện tại bản thân

đang có đều sẽ biến thành bọt nước, bị người của Bắc Minh gia đuổi đi.

-

Ánh mặt trời chiếu rọi mặt đất, Mộ Lạc Lạc mở mắt ra, cô ta có thể nghe thấy tiếng thở nặng nề của người đàn ông nằm sau lưng mình, không ngờ Cung Trạch Vũ nhìn nhấ nhận lịch sự mà hơi thở lại nặng nề như vậy, nhưng mà sức của anh tối qua cũng nặng nề như hơi thở vậy.

Nghĩ đến tối hôm qua, gương mặt của Mộ Lạc Lạc ửng đỏ lên, vừa mừng rỡ vừa e thẹn quay đầu lại nhìn Cung Trạch Vũ, cô ta sắp trở thành vợ của Cung Trạch Vũ rồi!

Bỗng nhiên ánh mắt cô ta biểu hiện sự kinh ngạc, mắt mở to hết cỡ, nhìn người đàn ông nằm bên cạnh mình một lượt, tất cả thần kinh giống như bị sét đánh vào.

Thân hình cường tráng của người đàn ông, trên gương mặt chữ điền đầy nếp nhăn, trên cánh tay trần là một hình xăm lớn, còn là hình kiểu dọa người nữa.

Không biết đã qua bao lâu, cô ta mới lấy lại được tinh thần, “Ông là ai? Ông là ai?!”

Cô ta la thất thanh, nước mắt tràn mi, lần đầu tiên của mình đã mất rồi! Còn cho kiểu đàn ông như thế này nữa!

Người đàn ông đang say ngủ bị tiếng la ầm ĩ của cô ta đánh thức, bực

mình mở mắt ra.

“Ồn ào cái gì? Dám làm ồn ông đang ngủ! Cút!” Hấn đá người phụ nữ bên cạnh xuống giường.

Khi nào mà Mộ Lạc Lạc bị đối xử như vậy, mà người đàn ông này còn cướp mất đêm đầu tiên của cô ta!

Cô ta xông về phía người đàn ông như lên cơn điên, tay giữ lấy mặt hấn, “Tôi phải kiện ông cưỡng bức! Tôi phải kêu anh tôi giết chết ông!”

Người đàn ông rõ ràng biết võ công, một tay nắm lấy tay của Mộ Lạc Lạc, “Cưỡng bức? Cô cởi sạch sẽ rồi mò lên giường tôi, là tôi cưỡng bức cô à?”

“Tôi đợi bạn trai của tôi, là do ông đột nhập vào phòng của tôi, tôi vẫn luôn gọi tên học trưởng, ông không nghe thấy à?”

‘Ha ha, tôi có nghe, có quỷ mới biết cô có phải đang nhập vai nào đó hay không, hơn nữa phòng này là do tôi đặt, phụ nữ được dâng tận giường mà tôi không cần thì tôi là thái giám à? Hôm qua không phải cô cũng rất sướng sao? Còn kêu tôi dùng lực, đừng đừng lại nữa!’ Hấn lạnh lùng nói, hấn còn tưởng là gái của khách sạn, lúc sau mới biết là trinh nữ, hấn cũng có chút bất ngờ.

Sắc mặt Mộ Lạc Lạc trắng bệch, ngượng ngùng, “Tôi tưởng ông là học trưởng! Đồ khốn! Ông biết tôi là ai không? Tôi họ Mộ, anh tôi là Mộ Thương Nam!”

Mặt hấn giật giật, ở đất nước này không ai không biết tên của Mộ Thương Nam, hấn sa sầm mặt mày. Nếu như Mộ Thương Nam đòi mạng của hấn thì quá dễ dàng rồi!

Đến chết cũng không ngờ người này lại là em gái của Mộ Thương Nam!

“Không ngờ tôi lại quen biết được anh vợ lợi hại như vậy! Tôi tên Kim Bưu, hỏi thăm tên tuổi của tôi thử xem, nhiều khách sạn quán bar ở nước này đều là của tôi! Cho dù anh cô có bản lĩnh cũng kẻ mạnh cũng không đối phó được với thế lực của địa bàn này. Tôi cho anh cô xem hình của em gái anh ta, tôi nghĩ anh ta nhất định sẽ không làm khó tôi đâu!” Một tay hấn giờ điện thoại chụp thẳng mặt cô, tuyệt đối nhìn vào đủ chấn động.

Mộ Lạc Lạc hoàn toàn ngây ra, cô ta bị Kim Bưu chụp toàn thân rồi, hơn nữa còn là bản HD, bao gồm cả nơi riêng tư nhất của cô ta.

Cô ta giờ tay cướp lấy điện thoại của hấn, “Xóa đi! Xóa hết cho tôi!”

“Hình đẹp như vậy xóa thì tiếc quá, xem xem tôi chụp cô đẹp quá chừng! Đáng vẻ gợi tình, không có chút gì là đáng dấp của đại tiểu thư cả! Ha ha ha, phụ nữ trong khách sạn của tôi cũng không bì được. Tôi còn quay phim lại nữa, cô muốn xem không?” Kim Bưu nói oang oang.

Những tấm hình này với cả đoạn phim là bùa hộ mạng của hấn, chỉ cần hấn nắm những vật này trong tay, nghĩ Mộ Thương Nam cũng không dám làm gì hấn, dẫu sao thì cũng không thể để lộ ảnh nóng của Mộ tiểu thư được.

Mộ Lạc Lạc không cướp được điện thoại trên tay hắn, còn bị hắn bắt lấy ném lên giường.

Cơ thể cường tráng của người đàn ông áp sát xuống người cô ta, hắn còn tùy tiện xâm phạm, hoàn toàn không nghĩ xem vết thương của cô ta đã khỏi chưa.

Đau quá, dường như hôm nay còn đau hơn hôm qua, Mộ Lạc Lạc khóc lớn kêu hắn dừng lại, lại bị hắn áp sát hơn.

Trong lòng Mộ Lạc Lạc đau đớn, nghiêng rằng ken kết tên của Thiên Tịnh, là Thiên Tịnh hại cô ta, cô ta phải tìm Thiên Tịnh tính sổ!

Trong phòng, Thiên Tịnh mở to đôi mắt xinh đẹp, tối hôm qua thật thoải mái quá, nghĩ đến cảm giác nồng ấm tối qua lan khắp người cô ta, cô ta chỉ hận không thể làm thêm lần nữa.

Trở mình thì không thấy Cung Trạch Vũ đâu, đáy mắt ánh lên sự thất vọng, anh không đợi cô tỉnh dậy thì đã đi rồi?

Không lẽ anh còn chưa quên Diệp Phi, không muốn thừa nhận anh và cô ta đã cùng nhau?

Tay cô ta cuộn thành nắm đấm, ánh mắt lóe lên tia nhìn độc ác, cô ta chính là muốn cướp Cung Trạch Vũ, để Cung Trạch Vũ đá Diệp Phi!

Cô ta ngồi dậy, chuẩn bị rời đi thì kinh ngạc nhìn thấy Cung Trạch Vũ đang đứng trước cửa sổ, Cung Trạch Vũ vẫn đứng thẳng trước cửa sổ không động đậy.

“Học trưởng!” Cô ta vui mừng bước xuống giường chạy về phía anh, sà vào lòng anh, thậm chí còn không quan tâm tới việc mình không một mảnh vải trên người.

Cung Trạch Vũ đẩy vai cô ta ra, tạo khoảng cách giữa hai người.

“Cô tỉnh rồi, tôi đưa cô đến lớp.”

Thiên Tịnh e thẹn nhìn anh, “Học trưởng, hôm nay em không muốn lên lớp, chúng ta ở đây thêm một lát đi! Anh không mệt sao?”

“Tôi không mệt, bây giờ đi thì sẽ không trễ, cô đi thay đồ đi.” Ánh mắt Cung Trạch Vũ chỉ dừng lại trên mặt của Thiên Tịnh, không thể nhìn vào chỗ khác được.

Đột nhiên, cánh cửa phòng bị đẩy mạnh, Mộ Lạc Lạc xông vào một cách điên cuồng, chạy thẳng tới Thiên Tịnh.

“Thiên Tịnh, tôi phải giết cô!”

Một tay Mộ Lạc Lạc nắm lấy tóc của Thiên Tịnh, tay kia tát vào mặt Thiên Tịnh.

“Em làm gì vậy? Buông chị ra! Chị với học trưởng là đôi bên tình nguyện, học trưởng không yêu em thì em muốn ép buộc anh ấy, anh ấy cũng sẽ không cưới em đâu! Học trưởng, hôm qua Mộ Lạc Lạc muốn bắt em chuốc anh say rồi giao anh cho nó.” Thiên Tịnh đưa tay đỡ lấy tay Mộ Lạc Lạc, lúc này mới nhớ chuyện đã hứa với Mộ Lạc Lạc hôm qua, cô ta vội vàng đẩy trách nhiệm lên Mộ Lạc Lạc.

“Cho dù học trưởng không yêu tôi, cô cũng không nên tìm cho tôi người đàn ông khác! Cô là thành tâm hại tôi! Tôi phải nói với anh tôi, trong bữa tiệc sinh nhật cô đã cấm sừng anh ấy, tìm hai tên đàn ông, cô sớm đã không còn trinh rồi! Cô đừng mơ tưởng gả vào Mộ gia chúng tôi!” Mộ Lạc Lạc la lớn.

Chương 180

45180.Lòng Thiên Tịnh thất lại, chuyện cũ nghe khó lọt tai đã bị Mộ Lạc Lạc nói ra rồi.

“Mộ Lạc Lạc, đừng quên là lúc đó là cô chuốc thuốc tôi!”

“Là cô kêu tôi chuốc Diệp Phi! Là tự cô không cẩn thận ăn kem của Diệp Phi!” Mộ Lạc Lạc phản lại.

Sắc mặt Cung Trạch Vũ trầm xuống, ánh mắt lạnh lùng nhìn Thiên Tịnh và Mộ Lạc Lạc, lại bị anh phát hiện nhiều chuyện đằng sau như vậy.

“Dừng tay! Mộ Lạc Lạc, em nói Thiên Tịnh tìm đàn ông cho em?” Anh bắt lấy trọng điểm.

“Phải! Học trưởng, anh đừng bị tiện nhân này mê hoặc! Cô ta lúc nào cũng hại Diệp Phi, còn tìm đàn ông cho em, cướp lấy lần đầu tiên của em, là cô ta hại em! Cô ta chính là muốn gả vào Mộ gia, sau đó sẽ chiếm lấy anh!” Mộ Lạc Lạc lớn tiếng.

“Thiên Tịnh, thì ra cô là người như vậy!” Cung Trạch Vũ nói.

“Không phải! Học trưởng, anh đừng nghe Mộ Lạc Lạc nói bậy, em vốn không có tìm đàn ông cho nó! Em chỉ là đưa cho nó sổ phòng, nhưng sau đó em với anh ở cùng nhau, em không có đặt căn phòng đó.”

Thiên Tịnh nói.

Cô ta và Cung Trạch Vũ uống nhiều rượu quá, cô ta còn sức lực đâu mà đặt phòng cho Mộ Lạc Lạc, cho nên căn phòng đó cô ta vốn không hề đặt.

Tim Mộ Lạc Lạc thất lại, bây giờ cô ta đã biết có chuyện gì rồi, cô ta cầm theo số phòng mà Thiên Tịnh đưa, mua chuộc người phục vụ mở cửa cho cô ta, lúc cô ta đến là trực tiếp đi vào, nhưng mà Thiên Tịnh không hề đặt phòng.

Cũng nói là, sau đó Kim Bưu đặt căn phòng đó, Kim Bưu vốn dĩ không biết cô ta sẽ nằm trên giường hần.

“Thiên Tịnh, chị đi chết đi!” Tay cô ta vòng qua người Thiên Tịnh, ý nghĩ muốn hủy diệt Thiên Tịnh len lỏi!

Gương mặt trắng nõn của Thiên Tịnh bị Mộ Lạc Lạc cào hiện lên mấy vết máu đỏ, “Á! Bản thân cô không phân rõ là ai thì đã làm với người ta rồi, sao cô trách tôi được!”

Cô ta cũng giơ tay đánh trả Mộ Lạc Lạc.

Cung Trạch Vũ nhìn hai người phụ nữ cấu xé nhau, ánh mắt đầy vẻ chán ghét.

Anh đưa tay can ở giữa hai người, “Đừng đánh nữa! Thiên Tịnh, tôi chỉ hỏi cô, cô muốn gả cho Mộ gia, sau đó chiếm luôn tôi?”

Thiên Tịnh chợt dạ, cô ta chính là nghĩ như vậy, chiếm hết đàn ông tốt

không cho Diệp Phi một ai hết!

“Học trưởng, là Mộ Lạc Lạc chia rẽ chúng ta! Làm sao em lại nghĩ như vậy được? Em là thật lòng thật dạ với anh mà!” Cô ta vội nói.

Mộ Lạc Lạc lay cô ta luôn, Mộ Lạc Lạc đã nói hết bí mật của cô ta rồi, cô ta chỉ sợ Mộ Thương Nam sẽ không lấy mình, trước mắt chỉ có thể giữ lấy Cung Trạch Vũ!

Ánh mắt Cung Trạch Vũ nhìn Thiên Tịnh, “Thật sao?”

“Đương nhiên là thật, còn thật hơn cả trên châu.” Thiên Tịnh nói.

“Vậy được, tuần sau chúng ta kết hôn, cô dám không?” Cung Trạch Vũ nói.

“Hả?” Thiên Tịnh không nghĩ sẽ nhanh như vậy, chỉ là lời nói đã nói tới đây rồi, cô ta hối hận thì Cung Trạch Vũ sẽ không thèm cô ta nữa, “Được! Tuần sau chúng ta kết hôn!”

Mộ Lạc Lạc hoàn toàn ngây ngốc, “Thiên Tịnh! Cô đi chết đi! Cô cướp người đàn ông của tôi!”

Tay cô ta bóp lấy cổ Thiên Tịnh, không ngờ tình địch của mình không phải Diệp Phi mà lại là Thiên Tịnh!

“Người đâu, kéo hai người họ ra!” Cung Trạch Vũ nói rồi bước ra khỏi phòng.

Nơi đây anh không muốn nhìn thấy nữa, chỉ muốn nhanh chóng trở về

nhà nói với Dạ Thần, anh nắm chắc Thiên Tịnh rồi, bảo Dạ Thần tha cho Diệp Phi.

Mấy người bảo vệ xông tới, kéo Mộ Lạc Lạc và Thiên Tịnh ra.

Thiên Tịnh thét lên trốn trong nhà vệ sinh, cô ta còn chưa mặc quần áo! Làm sao có thể để bảo vệ nhìn thấy được

Mộ Lạc Lạc bị đưa đi, cô ta không còn nghe thấy âm thanh ngoài phòng nữa mới từ nhà vệ sinh bước ra, cô ta chán nản ngồi xuống giường, trong đầu là một mớ hỗn độn, cô ta sắp gả cho Cung Trạch Vũ rồi?

Điện thoại vang lên, là Thiên Huệ, cô ta đưa tay kết nối cuộc gọi.

“Chuyện gì vậy? Người của Cung gia phái người đem tới nhà chúng ta năm triệu tiền sính lễ, nói là con đồng ý kết hôn với Cung Trạch Vũ rồi?” Thiên Huệ chỉ cảm thấy hôm nay mặt trời mọc ở hướng Tây.

“Có tiền thì cầm đi! Có lẽ con thật sự sắp gả cho Cung Trạch Vũ rồi.” Thiên Tịnh nói.

“Vậy còn Mộ Thương Nam? Hai đứa là đính hôn từ nhỏ đó! Nếu nó quay về thì sao?” Thiên Huệ nói.

“Ha ha, người anh ta định hôn cũng không phải con, bây giờ con có di sản của Thiên gia rồi, con muốn gả cho ai thì gả cho người đó. Mộ Thương Nam về thì để anh ta cướp con đi! Ai có năng lực, ai cho được nhiều nhất thì con sẽ lấy người đó!” Thiên Tịnh âm thầm tính toán, nếu như có thể khiến cho hai gia tộc lớn nhất đất nước đều

muốn cưới cô ta, vậy thì không biết cô ta cao quý hơn Diệp Phi nhường nào!

“Ý hay, chúng ta cứ để cho chúng nó tranh giành! Ha ha, đứa con rể này phải chọn kĩ lưỡng!” Thiên Huệ vui vẻ nói.

Thiên Tịnh vạch rõ suy nghĩ của mình, cô ta chỉ mong Mộ Thương Nam và Cung Trạch Vũ đánh nhau vì cô ta, có thể càng có thêm nhiều đàn ông liều mình vì cô ta, chứng tỏ giá trị của cô ta càng cao, cô ta đã đợi không được mà nghĩ tới sau khi Diệp Phi trở về phát hiện Cung Trạch Vũ đã yêu cô ta thì Diệp Phi sẽ có biểu hiện gì!

-

Trên hòn đảo nhỏ, Diệp Phi sống rất nhàn nhã, mỗi ngày Á Nữ đều chuẩn bị cho cô rất nhiều món ăn phong phú, cô không cần làm gì cả, cho chim ăn, ngắm phong cảnh trên hòn đảo này là được rồi.

Ngân Mị thỉnh thoảng sẽ đứng từ xa nhìn cô.

Cô chỉ cảm thấy bản thân đã rơi vào một cuốn sách cổ tích, sống cuộc sống của người đẹp và quái vật.

Diệp Phi tản bộ trên bãi cát, bỗng phát hiện trên bãi cát có rất nhiều bạch tuộc,

Ha ha ha! Buổi trưa có thể ăn bạch tuộc xiên rồi, cô đưa tay bắt mấy con bạch tuộc trên bãi cát, bỏ chúng vào trong túi, bắt loài vật này tuyệt đối không thể dùng xô, bởi vì bạch tuộc sẽ bò ra ngoài.

Rất nhanh cô đã bắt đầy một túi bạch tuộc rồi, cô cầm cái túi vui vẻ đưa cho Á Nữ.

Nhưng mà, chân cô vừa bước vào ngôi nhà thì liền nghe thấy âm thanh nước nở của phụ nữ.

Diệp Phi kinh ngạc, cô và Mộ Thương Nam đã từng làm qua, cô biết phụ nữ sẽ phát ra âm thanh này vào những lúc nào.

Nhưng mà trên đảo chỉ có cô và Á Nữ, còn có Ngân Mị, không có ai khác!

Cô từng bước từng bước đi tới cửa phòng của Á Nữ, trong đầu trống rỗng, cảnh tượng Ngân Mị hôn cô đăm đối lóe lên trong đầu cô nhiều lần.

Mỗi lần anh hôn cô, cô đều có cảm giác anh rất yêu cô.

Cô biết nhìn trộm là không đúng, chỉ là cô muốn biết chân tướng quá đi, cô đã bước tới cửa phòng.

“Hức hức,” Á Nữ rên rỉ, tay vỗ lên vai người đàn ông.

“Vậy mà đã không chịu nổi rồi? Tôi vừa mới bắt đầu thôi.” Người đàn ông đeo mặt nạ bạc nói.

Tay của Á Nữ chỉ chỉ ngoài cửa sổ.

Người đàn ông lập tức hiểu ý, “Cô lo Diệp Phi sao? Yên tâm, mỗi lần ra ngoài cô ấy đều chơi tới trưa mới trở về, chúng ta có thời gian để

hưởng thụ! Hôm qua tôi xem vài đoạn phim, học được tư thế mới, chúng ta thử đi!”

Người đàn ông nói rồi vươn tay để lên giường để làm tư thế.

Tim Diệp Phi đau thắt, thì ra nhiều ngày như vậy, mỗi ngày lúc cô ra ngoài, bọn họ đều làm việc này, mà người đàn ông này lúc buổi tối còn nhìn cô đầy thâm tình, thậm chí ôm cô, hôn cô!

Một tay cô đẩy cửa bước vào...

Chương 181

45181.“Ngân Mị! Anh đừng vội, cho dù tôi có nhìn thấy thì cũng không cản trở các người, bạch tuộc bắt được để ở đây, hai người tiếp tục đi.” Diệp Phi lạnh lùng nói, vút một bao đầy bạch tuộc lên bàn.

“A!” Á Nữ giật mình đẩy người đàn ông ra, dùng chân che lấy cơ thể mình.

Ngân Mị suýt chút bị dọa hết hồn, tay của anh che lấy bộ phận quan trọng của mình, ngay cả nói năng cũng lắp bắp, “Cô đừng hiểu lầm, cái đó...”

Mồ hôi lạnh trên trán anh túa ra, muốn chết ngay tức thì.

Diệp Phi cười lạnh, cô còn hiểu lầm cái quái gì nữa, tận mắt nhìn thấy hai người này trên giường, anh còn kêu cô đừng hiểu lầm!

Đáng lẽ ấn tượng đối với Ngân Mị rất tốt, bây giờ tất cả đều tan tành rồi!

Rất rõ ràng lại là một tra nam muốn một chân đạp nhiều thuyền!

“Tôi nghĩ tôi không có hiểu lầm! Á Nữ rất tốt, anh và Á Nữ đã như vậy thì tôi nghĩ đàn ông thì có trách nhiệm với phụ nữ.” Cô nói xong rồi quay lưng bước ra khỏi phòng.

Chân anh mềm nhũn tới ngã xuống giường, anh nói hiều lần không phải là hiều lắm, là anh...

Nghĩ tới boss lớn của mình, anh không biết mình sẽ chết như thế nào nữa!

Anh cầm điện thoại lên gọi cho boss lớn của mình, “Tổng giám đốc, có chuyện rồi, tôi không phải cố ý đâu...”

Anh đem mọi chuyện kể lại cho Mộ Thương Nam, anh thật sự không phải cố ý, hơn nữa anh và Á Nữ vừa mới quen nhau, anh thật sự không kiềm chế được bản thân mà muốn cô.

Mộ Thương Nam đang ở chỗ cách xa trùng trùng suýt chút tức bể phổi, vấn đề là Diệp Phi bắt tại trận thuộc hạ của anh vùng trộm, lại tưởng lầm là anh!

Những ngày này, anh đều nhân lúc buổi tối ngồi máy bay qua thăm Diệp Phi, cũng chỉ có một ít cơ hội gần gũi với Diệp Phi một lát thôi.

Ai ngờ đâu, thế thân của anh lại làm chuyện như vậy, quả thực là hủy hoại anh rồi!

“Tôi thật sự muốn lăng trì cậu!” Anh gằn giọng nói.

“Tổng giám đốc, tôi biết tôi đáng chết, bây giờ phải làm sao cứu chữa đây, anh nói tôi biết, đợi tôi cứu chữa xong sẽ dùng cái chết để tạ tội!”

Đỉnh đầu Mộ Thương Nam xuất hiện một đám mây đen, việc này vốn không có cách cứu chữa, không lẽ anh có thể nói, anh là Mộ Thương

Nam, bản thân trước giờ luôn gạt cô?

Đáng sợ hơn là, nếu như Diệp Phi biết được anh chính là Mộ Thương Nam, có thể sẽ tưởng rằng người vụng trộm với Á Nữ là anh?

“Im miệng!” Anh tức giận nói ra hai chữ, hoàn toàn không có cách nào để giải quyết.

Nếu như không phải thân hình của thuộc hạ này giống với thân hình của anh nhất thì anh vốn không để anh ta đi.

Đột nhiên, cửa phòng Á Nữ bị đẩy ra, Diệp Phi bước vào.

“Phải rồi, tôi quên nói với anh, tôi không muốn ở đây nữa, tôi muốn về nước, anh đưa tôi về đi!” Diệp Phi nói xong rồi quay người bỏ đi.

Thuộc hạ của Mộ Thương Nam giật mình nhảy tót lên giường, suýt bị dọa chết, Diệp Phi rốt cuộc đã nghe hết những lời anh vừa nãy nói với Mộ Thương Nam không?

“Cậu có đi chết quách đi! Cậu không khóa cửa à!” Mộ Thương Nam la lớn, anh nghe rõ giọng nói của Diệp Phi, trong đầu muốn vỡ tung, không biết Diệp Phi nghe thấy bao nhiêu?

“Tổng giám đốc, tôi đáng chết! Anh tới đây giết tôi đi!”

Quả thực là khóc không ra nước mắt, làm sao anh biết Diệp Phi sẽ quay lại chứ.

Ôi Chúa ơi! Anh sắp bị đại tiểu thư này chơi chết rồi!

Á Nữ mặc đồ xong thì bước qua, vỗ vỗ vai anh, lo lắng nhìn anh.

“Á Nữ, nếu như anh chết thì em tìm người khác đi, nhớ chăm sóc tốt bản thân, anh còn có một tấm thẻ, là thẻ mà tổng giám đốc phát lương và tiền thưởng cho anh, em cầm lấy, anh đổi mật mã thành sinh nhật em, tránh em quên mật mã.”

Á Nữ ôm anh khóc lớn, quả thực là sinh ly tử biệt.

Mộ Thương Nam ở đầu dây bên kia sắp bị tức tới ối máu, người sắp chết là anh mới phải? Anh còn chưa khóc, tên tiểu tử thối này khóc cái gì?

Không còn tâm trạng nghe điện thoại nữa, lúc anh thật sự chết rồi thì Diệp Phi có khóc không?

Đỉnh đầu anh bị đám mây đen bao trùm, chỉ sợ bây giờ Diệp Phi hận chết anh, bất luận là thân phận của Mộ Thương Nam hay thân phận của Ngân Mị.

Anh đi đến bãi đậu phi cơ trên tầng cao nhất của công ty, lái máy bay đi giải quyết chuyện với Diệp Phi.

Lúc bữa trưa, Diệp Phi tới phòng ăn, vẫn là bàn ăn phong phú, rất nhiều hải sản.

Nhưng mà không nhìn thấy Ngân Mị, chỉ nhìn thấy Á Nữ khóc sưng mắt.

Diệp Phi kinh ngạc nhìn vào mắt Á Nữ, đến bây giờ vẫn còn khóc.

“Á Nữ, sao cô vẫn khóc vậy? Tôi không trách cô đâu!” Cô nói.

Đến một câu trách móc Á Nữ cô cũng không nói, thứ nhất là, cô vẫn chưa làm rõ rốt cuộc tình cảm của mình với Ngân Mị là gì, thứ hai là, cô không có thân phận gì trách móc Á Nữ.

Á Nữ quỳ “phịch” xuống, cô ra dấu muốn Diệp Phi cứu người đàn ông của mình, muốn nói cho Diệp Phi biết, người đàn ông của cô vốn không phải Ngân Mị, chỉ là cô không nói được, chỉ có thể ra dấu thủ ngữ.

Diệp Phi giật mình, vấn đề là cô không hiểu thủ ngữ!

“Cô nói gì? Mau đứng lên đi, tôi không hiểu, tôi không trách gì hết. Hai người tự do yêu đương, tôi thật sự không trách cô!”

Á Nữ lắc lắc đầu, gấp tới mức kéo tay Diệp Phi nhưng lại không biết nói thế nào.

“Không lẽ là Ngân Mị giận cá chém thớt? Hay là anh ta đánh cô?”
Diệp Phi đoán bừa, đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân của anh, cô ngước mắt lên thì thấy Ngân Mị bước vào!

Sự tức giận đột nhiên bùng lên, “Ngân Mị! Anh có phải đàn ông không? Anh bị tôi bắt mà còn dám đánh phụ nữ?”

Cô lớn tiếng với anh, không thì cô không nghĩ ra tại sao Á Nữ lại khóc thảm thương như vậy.

Mộ Thương Nam vừa bước vào thì bị cô gái nhỏ la xỉa xối vào mặt, lần đầu tiên anh cảm thấy IQ cao của mình không đủ dùng nữa.

Nhưng mà có một điểm rất rõ ràng, anh lại bị đổ vỏ nữa rồi!

Khỉ gió! Bây giờ anh hận không thể dùng một ngàn cách để khiến thuộc hạ của mình sống không bằng chết!

Ánh mặt lạnh lẽo thấu xương của anh nhìn Á Nữ.

Á Nữ lập tức bò từ dưới đất chạy đi, cảm giác bản thân lại gây rắc rối cho boss lớn rồi.

Diệp Phi trợn mắt nhìn anh, vung nắm tay nhỏ của quơ quơ trước mặt anh, “Tôi cảnh cáo anh, anh còn ám ức hiếp Á Nữ thử xem!”

Mộ Thương Nam nén giận, “Chuyện của tôi và người phụ nữ khác không liên quan tới em.”

Tim Diệp Phi thất lại, không liên quan tới cô? Vậy tên khốn ôm cưỡng hôn cô là ai?

“Tôi biết không liên quan tới tôi, tôi cũng không liên quan tới anh. Nếu anh là đàn ông thì tốt với Á Nữ một chút, có trách nhiệm với cô ấy, đừng làm chuyện có lỗi với cô ấy nữa! Còn nữa, lúc nào thì anh đưa tôi đi?”

Mộ Thương Nam siết tay thành nắm đấm, âm thanh lạnh lùng phát ra từ cổ họng anh, “Bây giờ em chưa thể đi, ở đây là an toàn nhất.”

Diệp Phi nheo mắt lại, “Trung Quốc có gì nguy hiểm chứ? Tôi trở về sẽ có người bảo vệ tôi!”

Cô phản bác lại, lần trước bị bắt cóc là ngoài ý muốn, sau này cô sẽ cẩn thận bảo vệ bản thân mình.

Tim Mộ Thương Nam đột nhiên đập thình thịch, “Có người bảo vệ em? Ai vậy?”

Nhịp tim của anh rõ ràng đập nhanh, ánh mắt chăm chú nhìn cô, có thể được một người con gái xem là người bảo vệ thiên sứ thì nhất định người đó là người quan trọng nhất trong lòng cô!

“Cung Trạch Vũ! Học trưởng của tôi, hôn phụ của tôi, anh ấy sẽ bảo vệ tôi!” Diệp Phi nói đồng dục.

Chương 182

Cổ họng Mộ Thương Nam tanh tanh ngọt ngọt, “Cung Trạch Vũ” ba từ này như kim đâm vào trái tim anh, hoá ra trong lòng Diệp Phi, Cung Trạch Vũ mới là người quan trọng nhất.

Ánh mắt anh thu lại “Được, tôi đưa em đi. Đi ngay bây giờ”.

Anh quay người đi ra khỏi phòng ăn, giận đến mức muốn ném người phụ nữ này về ngay nước Zh, để cô xem người chồng sắp cưới tốt đẹp của cô đang làm trò gì sau lưng cô.

Diệp Phi không ngờ Ngân Mị lại vui vẻ đồng ý nhanh như vậy, cô vội vàng đuổi theo anh ra khỏi phòng ăn, vẫn là ở nước Zh tốt, không thể cứ ở đây làm phiền Á Nữ và Ngân Mị mãi được, cô thật không muốn lại bị Á Nữ hiểu lầm.

Cô lên bãi đỗ ở trên đỉnh của lầu đài, ngồi máy bay cá nhân của anh.

Lúc chọn chỗ, cô cố tình ngồi ở vị trí đối diện với anh, không muốn ngồi cùng hàng với anh. Nhưng cô luôn cảm thấy người mình cứ lạnh toát, giống như bị thú dữ nhắm vào. Cô tựa vào ghế giả vờ ngủ, không hiểu bản thân mình đã làm sai điều gì, gây ra sự oán hận sâu sắc từ người đàn ông này. Trời ơi! Cô đi rồi, tác thành cho anh và Á Nữ, cô cũng sai sao?

Mộ Thương Nam quỳ gối lấy người phụ nữ không có lương tâm, anh

liều chết cứu cô, vậy mà cô một chút tình cảm dành cho anh cũng không có. Tim anh như bị ai đó quất vào mấy vạn cái tát, bất kể với thân phận nào, cũng không thể làm cô yêu anh. Thấy cô ngủ say rồi, anh nhẹ nhàng bước đến, ngồi cạnh cô.

Trong giấc mơ Diệp Phi rơi vào một chiếc giường ấm áp, giường vừa mềm vừa dễ chịu, phù hợp với cơ thể cô, cô thoải mái cuộn tròn trên chiếc giường to đó giống như một con mèo, dịch chuyển cơ thể, nằm với tư thế thoải mái nhất.

Máy bay bay từ phía bên kia của đại dương bay về nước ZH, lúc máy bay hạ cánh nước ZH đã sang buổi chiều.

Ngủ ngon quá, Diệp Phi ngủ ngon đến mức tự nhiên tỉnh, túi sưởi ấm hình người bên cạnh vô cùng thoải mái, mà sờ vào cảm giác đặc biệt dễ chịu, tay cô nhét vào thân hình của túi sưởi ấm hình người, không biết Á Nữ mua cho cô túi sưởi ấm ở đâu? Sau đó, bộ não cô dần dần tỉnh táo, tự nhiên nhớ ra, cô rời đi từ đảo nhỏ, Á Nữ không thể mua túi sưởi ấm gì cho cô được. Vậy cái thứ bị cô ôm nửa ngày là cái gì?

Cô mở mắt ra, nhìn cái thứ ở trong tay mình, người đàn ông đeo mặt nạ bạc đập vào mắt cô. Đập vào mắt cô không chỉ có mặt nạ của người đàn ông, mà còn có cánh tay cô đang ôm lấy ngực người đàn ông đó, và một chiếc chân của cô đang đặt lên bụng người đàn ông. Diệp Phi thực sự không còn lời gì để nói với mình, cô giống như con bạch tuộc trèo lên quần lấy người đàn ông đó, mà ghế họ ngồi đã bị dốc đứng thành đường thẳng 180 độ, thoải mái như giường vậy. Cô giống như động phải thuốc độc bật ra khỏi người đàn ông đó, chỉ sợ bị anh nhìn thấy cô đang ôm anh.

Mộ Thương Nam bị động tác của cô giầy vò tỉnh giấc, anh mở to mắt giống như chim ưng “Tỉnh rồi là chạy?” Anh lạnh lùng hỏi, rất không thích cô phòng anh như phòng trộm.

“Nói thừa, không chạy chờ anh khiếm nhã với tôi à?” Diệp Phi rút chân cô lại, tay anh nắm lấy chân cô, cô muốn trượt xuống khỏi người anh cũng không được.

“Cô gái, tôi khiếm nhã với em? Là em ôm tôi được chưa? Có khiếm nhã cũng là em khiếm nhã với tôi! Mộ Thương Nam nói.

Diệp Phi méo mồm, nhìn tư thế hai người, tuyệt đối là cô đang khiếm nhã với anh.

“Nhưng, không đúng, sao anh lại ngồi cạnh tôi? Không phải anh ngồi đối diện với tôi sao?” Cô cuối cùng cũng tóm được trọng điểm, ai mượn anh ngồi bên cạnh cô, ai mượn anh dựng đứng ghế lên?

“Là tôi ngồi bên cạnh em, nhưng tôi ngồi bên cạnh em, là cho phép em khiếm nhã với tôi sao? Thế theo lô gic của em, tất cả những người ngồi bên cạnh em đều đang ra hiệu ngầm, em có thể lên giường với họ?” Mộ Thương Nam hùng hổ nói.

Diệp Phi ngược ngàng tái mặt “Tôi ngủ quên mất, không biết bản thân đang ôm thứ gì, hơn nữa bây giờ không phải tôi ôm anh không buông, là anh đang ôm tôi không chịu buông đấy! Bỏ tay ra! Tôi phải về nhà!”

Điện thoại Mộ Thương Nam rung lên, anh biết là Nhiếp Hạo báo cáo tình hình với anh, anh không thể không bỏ chân Diệp Phi ra, cái cảm

giác chỉ có thể nhìn mà không thể ăn thật khó chịu, thà rằng anh nhanh chóng khôi phục thân phận Mộ Thương Nam, để ăn sạch sẽ cô.

Anh thả tay, buông chân cô ra “Tôi bắt em, là để giữ lại bằng chứng em khiếm nhã với tôi. Hôm nay tha cho em, lần sau còn dám khiếm nhã với tôi, tôi nhất định trả lại gấp trăm lần!”

Diệp Phi đứng dậy, vận động bốn chi của mình một tí, “Không có lần sau! Tốt nhất cả đời này đừng gặp!”

“Chờ một chút” Mộ Thương Nam gọi cô lại.

“Làm gì? Anh là đàn ông không được nói lời mà không giữ lời” Diệp Phi chỉ sợ anh nuốt lời.

Mộ Thương Nam mím chặt môi, anh có cần phải chứng minh mình là đàn ông không? Anh đưa tay ôm lấy người cô, một chiếc điện thoại được nhét vào tay cô “Cho em điện thoại, số vẫn là số trước của em. Đi đi”

Diệp Phi ngơ ngác nhìn chiếc điện thoại, điện thoại của cô trong lúc bị bắt cóc, rơi từ lúc nào không biết “Cái này... giờ trên người tôi không có tiền, sau này tôi sẽ trả anh!”

“Không phải nói tốt nhất không gặp sao? Em là phụ nữ, không thể nói lời mà không giữ lời” Mộ Thương Nam đáp lại, điện thoại đắt như này, cô có thể trả lại tiền cho anh mới lạ!

Xuống máy bay về nhà!

Ánh mắt anh đọng lại hình bóng cô xuống máy bay, nghe điện thoại của Nhiếp Hạo.

“Tổng giám đốc, nhà họ Cung đã đến nhà họ Thiên đưa đồ sính lễ, nhà họ Thiên đã nhận tiền” Nhiếp Hạo nói.

“Rất tốt. Để bọn họ tiếp tục triển khai” Mộ Thương Nam ra lệnh, khóe môi anh nở nụ cười lạnh lùng.

Diệp Phi rời khỏi bãi đỗ máy bay, đi thang máy lên đường, bãi đỗ này ở bãi đỗ chung tầng trên cùng của một tòa nhà, chuyên dành cho máy bay cá nhân hạ cánh. Chỉ là xuống máy bay cô mới nghĩ ra vấn đề, cô phải về nhà, phải về nhà nào? Khóe môi cô nở nụ cười đau khổ lạnh nhạt, trời cao đất rộng chỉ có cô là không có nhà! Không biết là nhà họ Thiên hay nhà họ Mộ hay nhà họ Cung, đều không phải nhà của cô, nhưng nghĩ đến Cung Trạch Vũ, trái tim cô ấm áp trở lại, anh - người giống như anh trai che chở cho cô, cô biết chỉ có anh sẽ mãi ở bên cô, sẽ không bao giờ phản bội cô. Cô cầm điện thoại gọi cho Thủy Tinh, nói với Thủy Tinh, cô bình an trở về rồi.

Thủy Tinh khóc thảm thiết trong điện thoại, cô bắt Diệp Phi ở nguyên đó, cô và George lập tức lái xe đến đón.

Một lúc sau, hai chị em tốt cuối cùng cũng gặp nhau rồi, Thủy Tinh ôm chặt lấy Diệp Phi không buông “ Bạn yêu, mau để mình xem, bạn thiếu cái gì không?”

“Hahaha. Nguyên hình nguyên trạng, bỏ mình ra nào, mình là tiểu kiên cường đánh cũng không chết, không có làm sao cả! Là Mộ Ly

bắt cóc mình ra ngoài chơi vài hôm” Diệp Phi không dám nói sự thật với Thủy Tinh, chỉ sợ dọa Thủy Tinh.

“Khốn nạn, là tên yêu nghiệt đó! Thật sự không còn gì để nói! Mời cậu đi du lịch cũng không nói một tiếng, làm bọn mình đều nghĩ cậu mất tích rồi” Thủy Tinh phỉ nhổ.

“Xin lỗi! Tên biến thái đấy không cho mình gọi điện thoại. Mình không có cách nào nói với các cậu! Làm học trưởng sợ chết khiếp rồi chứ? Mình gọi điện thoại cho học trưởng báo bình an” Diệp Phi lấy điện thoại ra.

“Chờ chút Diệp Phi, mình nói với cậu chuyện này, học trưởng anh ta thay lòng đổi dạ rồi!” Thủy Tinh nói.

Chương 183

“Thay lòng đổi dạ? Học trưởng thay lòng đổi dạ?” Bộ não Diệp Phi không phản ứng kịp.

“Đúng vậy! Học trưởng thật sự thay lòng đổi dạ rồi, mấy ngày cậu mất tích, mới đầu anh ta còn tích cực đi tìm cậu, nhưng sau đó không tìm nữa mà ở bên Thiên Tịnh” Thủy Tinh nói.

“Thiên Tịnh? Thiên Tịnh sao lại ở cùng học trưởng? Cậu đùa gì vậy?” Diệp Phi hỏi.

“Mình nói cho cậu biết, mình tận mắt nhìn thấy bọn họ đi uống rượu, hôm sau nhà họ Cung đưa sính lễ đến nhà Thiên Tịnh. Đưa cho 500 vạn. Cậu không tin chúng ta đi tìm Cung Trạch Vũ hỏi xem, nếu không cậu tìm Thiên Tịnh hỏi” Thủy Tinh hỏi.

“Mình” Diệp Phi ngắt lời “Mình về nhà họ Thiên” Cuối cùng cô chọn về nhà họ Thiên, thà rằng cô đi xem bộ mặt đắc ý của Thiên Tịnh, cũng không muốn đối diện với sự phản bội của Cung Trạch Vũ với cô. Nếu như sự thật như lời Thủy Tinh nói, Thiên Tịnh chắc chắn sẽ điều võ dương oai trước mặt cô.

“Mình đi cùng cậu, chúng ta không thể bỏ qua kẻ thứ ba Thiên Tịnh, nếu cậu muốn đánh, mình sẽ giúp cậu tát thật mạnh cô ta, chúng ta cùng tát!” Thủy Tinh không kiềm chế được ngọn lửa trong lòng, hận đến mức muốn đi đánh Thiên Tịnh ngay lập tức.

Diệp Phi lên xe của George, để George lái xe đến nhà Thiên Tịnh.

Xe vừa đến cửa nhà Thiên Tịnh, liền nhìn thấy Đỗ Mai, Liễu Hoa còn có Thiên Tịnh đang cãi nhau ở cổng. Cô xuống xe bước đến thì nghe thấy tiếng tức giận hò hét của Liễu Hoa “Thiên Tịnh, một đứa cháu gái như cháu dành cho mấy người đàn ông? Nhưng mà chúng ta đính hôn từ nhỏ!”

“Mộ phu nhân, câu này của bà không đúng, cho dù Thiên Tịnh nhà chúng tôi và tổng giám đốc Mộ đính hôn từ nhỏ, nhưng đính hôn không phải kết hôn. Hơn nữa, kết hôn còn có thể ly hôn! Thiên Tịnh nhà chúng tôi bây giờ vẫn chưa kết hôn, tại sao lại không được lựa chọn người đàn ông khác? Nhà họ Cung đưa cho chúng tôi vàng thật bạc thật, có thể thấy tấm lòng của thiếu gia với Thiên Tịnh nhà chúng tôi!” Thiên Huệ đắc ý nói.

“Đúng vậy! Con trai tôi thật lòng thật dạ muốn cưới Thiên Tịnh, 500 vạn này là con trai tôi muốn tôi đưa đến cho Thiên Tịnh, Thiên Tịnh đã đồng ý lấy con trai tôi rồi!” Đỗ Mai lạnh lùng nói

Tay Liễu Hoa ôm lấy ngực mình “Các người biết Thiên Tịnh có di sản mới cưới nó phải không”.

“Mộ phu nhân, đừng nói khó nghe như thế! Nhà họ Mộ các người ban đầu đính hôn với Thiên Tịnh, cũng không phải biết Thiên Tịnh có di sản sao?” Đỗ Mai hùng hổ nói.

Liễu Hoa nhìn Thiên Tịnh đang đứng sau Thiên Huệ “Thiên Tịnh, ta trước giờ yêu thương con như con gái, con cũng đã từng nói, ngoài

Thương Nam nhà họ Mộ ra, ai con cũng không muốn lấy!”

Thiên Tịnh dường như rất khó xử, cúi đầu xuống, lúc này mới nói ra lời “Dì, con biết dì rất thương con, Tổng giám đốc Mộ cũng rất yêu con. Nhưng học trưởng Cung đối với con rất tốt, anh ấy tỏ tình với con rồi, con cũng không thể từ chối một người đàn ông thật lòng yêu thương mình, như thế thì tàn nhẫn quá, dì nói xem có phải không?”

“Haha. Bà nghe Thiên Tịnh nói rồi chứ? Thiên Tịnh và con trai tôi mới là yêu thương nhau thật lòng” Đỗ Mai nói.

Liễu Hoa giận đến tái mặt “ Chờ Thương Nam nhà tôi về, sẽ không tha cho Cung Trạch Vũ.

“Nhà họ Cung còn lâu mới sợ, Thiên Tịnh không cần để ý đến bà ấy, lát nữa Trạch Vũ đến, các con đi hẹn hò. Ta và cô của con sẽ thương lượng chuyện hôn sự của các con”. Đỗ Mai nói, đi đến gần Thiên Huệ.

Diệp Phi nghe rất rõ từng từ từng chữ, Cung Trạch Vũ đã đính hôn với Thiên Tịnh, mà còn là thật lòng yêu thương nhau.

Khóe môi cô ngập trong đau khổ, cô luôn chờ đợi một tình yêu đích thực, mà ngay lúc này đây, cô thật sự không biết yêu là gì? Cô chỉ mất tích vài hôm, Cung Trạch Vũ và chị họ Thiên Tịnh lại thật lòng yêu thương nhau.

Một tình yêu nồng nàn như vậy, cô nghĩ cả đời này cô cũng không hiểu được, tại sao đàn ông lại có thể dễ dàng thay lòng đổi dạ như vậy.

Thiên Tịnh nhìn thấy Diệp Phi đang đứng ngoài cổng “Phi Phi! Em về rồi sao? Thật tốt quá! Chị và học trưởng đều lo sợ em xảy ra bất trắc gì! Em về là tốt rồi! Chị nghĩ học trưởng sẽ rất vui nếu biết em đã bình an trở về!” Cô cố ý nhấn mạnh hai chữ “học trưởng”, không tin Diệp Phi sẽ không đau.

Diệp Phi nhếch mép, cô hiểu dụng ý của Thiên Tịnh “Phiền chị nếu chị gặp học trưởng thì chị nói với học trưởng một tiếng, tôi rất tốt, anh không cần lo lắng cho tôi”.

“Phi Phi” Giọng nói ảm đạm vang lên sau lưng cô, cô quay đầu thì nhìn thấy Cung Trạch Vũ.

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của cô, không có biểu cảm gì nhiều, chỉ là cười lạnh nhạt, im lặng, xa cách.

“Chúc mừng học trưởng đính hôn” Cô lịch sự nói.

Trái tim Cung Trạch Vũ đau nhói, bầu trời của anh giống như bị sụt mất một góc, anh thông báo cho Dạ Thần, anh và Thiên Tịnh đính hôn rồi, Dạ Thần còn nói chờ anh kết hôn mới thả Diệp Phi ra, nhưng Diệp Phi giờ lại đang đứng trước mặt anh.

Diệp Phi càng im lặng, trái tim anh càng khó chịu hơn.

“Phi Phi, Anh, anh...” Anh rất muốn nói rõ nguyên nhân với Diệp Phi, nhưng bây giờ anh lại không thể nói.

Thiên Tịnh bước xuống thang máy, nắm lấy cánh tay Cung Trạch Vũ

“Học trưởng, để em nói với Diệp Phi, thà người em họ hận là em, em cũng không muốn anh bị hận. Phi Phi, nếu như lòng em khó chịu, em hãy tát chị vài cái, chị tuyệt đối không đánh trả, nhưng chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng, em không thể trói buộc một người đàn ông không yêu mình” Cô dùng hết bộ não của mình, để Cung Trạch Vũ nợ cô một ân tình, cô nói với Diệp Phi, sau đó dùng lời nói ép Diệp Phi, cho dù Diệp Phi có nóng máu cũng không thể bộc phát ra được.

Ánh mắt Diệp Phi sáng lên “Chị họ, những lời này là thật?”

“Đương nhiên là thật rồi. Những lời chị nói đều thật lòng” Thiên Tịnh nói.

Diệp Phi giơ tay tát Thiên Tịnh một cái, tiếp tục tát thật mạnh, dùng toàn bộ sức lực của cô.

Tiếng tát lạnh lạnh vang lên làm thủng màng nhĩ của tất cả mọi người, quỵện lấy tiếng kêu chói tay của cô.

“Á! Diệp Phi! Cô dám tát tôi” Thiên Tịnh ôm lấy mặt đau rát của mình, tức giận hét lớn.

Lông mày Diệp Phi cong lên “Chị họ đích thân yêu cầu em đánh chị! Em sao nỡ từ chối chị! Đương nhiên phải đánh chị sáng khoái chút rồi!”

Cô tiếp tục tát, Thiên Tịnh đặc biệt để cô tát, cô lại không tát, đầu óc cô có vấn đề sao?

Vài cái tát khiến Thiên Tịnh kêu gào thảm thiết, đột nhiên, anh bị cô

nắm chặt cổ tay.

“Phi Phi, đủ rồi!” Mặt Cung Trạch Vũ bối rối, tim hoảng loạn, nhưng Thiên Tịnh thật sự bị tát đến mức khoé miệng toàn là máu.

Diệp Phi lạnh lùng rút tay mình ra khỏi Cung Trạch Vũ, không muốn Cung Trạch Vũ động vào dù chỉ là một sợi tóc. Tình đầu trong sáng, bây giờ tất cả tình thân tình yêu đều tan theo cái tát rồi.

“Tát mệt rồi. Thuỷ Tinh. Chúng ta đi” Cô quay người gọi Thuỷ Tinh lên xe.

“Phi Phi!” Cung Trạch Vũ vội vàng đuổi theo Diệp Phi, một tay kéo tay Diệp Phi “Diệp Phi, em về trước đi, lát nữa anh giải thích với em!” Anh không thể nói trước mặt Thiên Tịnh, chỉ có thể ra hiệu ngầm cho Diệp Phi.

“Không cần giải thích. Học trưởng, chúc anh hạnh phúc. Anh mãi là học trưởng của tôi” Diệp Phi không quay đầu nhìn anh dù chỉ một cái. Anh chỉ là ảo tưởng thời trẻ của cô, anh cả cuộc đời này chỉ là học trưởng của cô, chỉ như vậy thôi.

Trái tim Cung Trạch Vũ nặng trĩu, trái tim anh giống như mất đi trọng lượng không tìm thấy bến đỗ, anh chỉ là học trưởng.....

Chương 184

Diệp Phi ngồi trên xe George, đầu cô cứng đờ như khúc gỗ, người cô nghĩ rằng sẽ không bao giờ phản bội cô, giờ cũng phản bội cô.

Cô cười lạnh lòng đau khổ, cô đã không còn cần đến tình yêu, chỉ cần tình thân, chỉ muốn có một gia đình, tại sao lại khó như vậy?

“Phi Phi, cậu muốn khóc thì khóc đi, vai mình để cho cậu dựa” Thuỷ Tinh nói.

“Cảm ơn cậu. Nhưng mình không muốn khóc. Tại sao lại phải lấy lỗi lầm của người khác ra để trừng phạt bản thân, cậu nói có phải không?” Giọng nói Diệp Phi lạnh tanh.

“Phải! Chúng ta không khóc! Cung Trạch Vũ không biết trân trọng, để cho anh ta hối hận. Chúng ta đi uống rượu, uống say mới thôi”. Thiên Tịnh tức giận nói.

“Ừm. Mình đến quá rượu” Diệp Phi thực sự rất muốn uống rượu.

“Hai em còn dám đến quán rượu. Không sợ lại xảy ra chuyện gì sao? Hai em muốn uống rượu gì? Anh bảo người đi mua đồ ăn cho” George nói.

“Phải đấy, chúng ta tốt nhất không nên đi, tránh xảy ra chuyện, cậu vừa mới về, đến nhà mình đi” Thuỷ Tinh lo cho Diệp Phi.

Điện thoại Diệp Phi báo có tin nhắn đến, cô lôi điện thoại ra xem, là tin nhắn của Mộ Thương Nam gửi cho cô.

“ Nếu em vi phạm, tôi sẽ không đảm bảo tôi sẽ thực hiện lời hứa”.

Điên! Diệp Phi chửi! Chỉ một câu nói, làm cô không đi được đâu. Giao ước của anh và cô là một tháng này cô phải ở trong biệt thự của Mộ Thương Nam. Đến biệt thự của Mộ Thương Nam đi. Mình và anh ta giao hẹn phải ở chỗ anh ta một tháng, anh ta mới ký vào thỏa thuận ly hôn cho mình” Cô nói với Thuỷ Tinh.

“Được rồi. Thì đến nhà cậu. George, lái xe đến biệt thự của Mộ Thương Nam” Thuỷ Tinh dặn dò George.

Xe đi đến thẳng nhà Mộ Thương Nam.

Cung Trạch Vũ không đi hẹn hò với Thiên Tịnh theo như đã hẹn, anh nói anh không được khoẻ, muốn về bệnh viện của mình, trong phòng làm việc của mình, anh lấy điện thoại ra gọi một cuộc gọi video.

Bên kia màn hình, Dạ Thần đang ngồi.

“Tôi đã nhìn thấy Diệp Phi, cảm ơn ông đã thả cô ấy trước thời hạn, tôi nghĩ rồi, muốn di sản của Thiên Tịnh, không nhất thiết phải cưới cô ấy” Cung Trạch Vũ nói. Anh không chịu nổi Diệp Phi xa cách với anh, cái cảm giác đó giống dao cắt vào trái tim anh, làm trái tim anh chảy máu.

Khuôn mặt Dạ Thần khó coi hết mức, không ngờ Diệp Phi quay về rồi,

không biết có nên vui mừng không, Diệp Phi không quay về quá sớm, nếu không Cung Trạch Vũ sẽ không diễn màn kịch đó với Thiên Tịnh, đánh hôn với Thiên Tịnh.

“Cậu muốn hủy hôn? Đừng quên, trên di chúc viết, là Thiên Tịnh và chồng của Thiên Tịnh thừa kế di sản, thế nên cậu nhất định phải lấy Thiên Tịnh! Thừa kế di sản” Dạ Thần ra lệnh.

“Vở kịch này tôi không thể diễn tiếp được, ông biết tôi và Thiên Tịnh vốn dĩ không có quan hệ gì, chỉ là người thay thế, nếu không ông để người thay thế kết hôn với Thiên Tịnh!” Trái tim Cung Trạch Vũ hỗn loạn.

“Hahaa. Cậu đừng quên, tôi có thể thả Diệp Phi ra, thì cũng có thể bắt cô ta lại. Lần sau tôi bỏ tiền ra bắt cô ta, nói không chừng tôi phải mua cô ta về, và bán cô ta cho vào tay bất kì tên trùm Trung Đông nào! Trong hậu cung của họ không bao giờ thiếu phụ nữ, hơn nữa nơi quý quí đó chỗ nào cũng là sa mạc, chết cũng không thể chạy ra ngoài được” Ngữ khí của Dạ Thần giống như đang đe dọa.

Cung Trạch Vũ biết rất rõ những tên trùm là người như nào, toàn bộ không coi phụ nữ nữ là phụ nữ thuần khiết mà họ biến phụ nữ thành các loại đồ chơi. Hơn nữa những nơi đó, đều có thị vệ bảo vệ, bị bán vào trong rất khó để cứu ra.

“Có phải tôi cứu Thiên Tịnh, lấy được di sản, ông mới có thể buông tha cho tôi và Diệp Phi?” Lời nói của anh thoát ra từ sâu trong cổ họng.

“Đúng vậy! Chỉ cần cậu lấy được di sản, tôi sẽ buông tha cho Diệp

Phi, cậu không muốn đích thân ra tay trừng trị Mộ Thương Nam cũng được, tôi có di sản đó rồi, tôi có thể tự mình trừng trị nhà họ Mộ!” Dạ Thần nói

“Được, vậy tôi cưới Diệp Phi, ông không được nuốt lời! Đây là việc cuối cùng tôi đồng ý với ông rồi!” Cung Trạch Vũ nói.

Khuôn mặt già nua của Dạ Thần co rúm lại “Trạch Vũ, con là con trai ta, sau này bá nghiệp của ta, cũng là bá nghiệp của con”.

“Hahaa. Nếu như có thể lựa chọn, tôi thà là con trai nhà họ Cung, làm viện trưởng bệnh viện, cùng Phi Phi sống cuộc sống bình lặng, bá nghiệp của ông không có liên quan đến tôi” Cung Trạch Vũ lạnh lùng nói.

Lời của Dạ Thần đâm đau thần kinh anh, anh không phải Cung Trạch Vũ. Từ khi sinh ra, anh giống như con cò bị Dạ Thần đánh tráo với con trai nhà họ Cung, từ nhỏ anh đã có sứ mệnh của mình. Tất cả những điều này là sau khi anh ra nước ngoài bị Dạ Thần tìm được anh mới biết. Anh không tin được lời của Dạ Thần tự mình đi xét nghiệm DNA, đến khi nhìn thấy số liệu tự tay mình xét nghiệm, anh mới tin vào thân phận của mình. Bản thân lại là con của chúa tể bóng đêm, từ đó anh có một thân phận Bá Tước khác, bắt đầu giúp Chúa tể bóng đêm làm mọi việc, giúp ông ta thực hiện ước mơ bá chủ thế giới của mình.

“Người thừa kế bá nghiệp của ta, chính là con, cho dù con đồng ý hay không đồng ý, con đều là con cháu của gia đình họ Dạ ta” Dạ Thần hùng hổ nói.

Cung Trạch Vũ ấn ngắt cuộc gọi, những lời Dạ Thần nói phía sau, anh một chữ cũng không muốn nghe.

-

Xe của George đã đến biệt thự của Mộ Thương Nam, Thủy Tinh thoát tiên nhìn thấy cửa kính đã bị đập nát.

“Trời ạ! Chuyện gì thế này? Bị trộm à?” Thủy Tinh hỏi

“Không phải trộm, là đến bắt mình, nhưng mình giả quỷ dọa chúng nó, hơn nữa hôm đó Bắc Minh Phong dẫn Lăng Tuyết đến xem nhà, anh ta giúp mình bắt hai tên đó” Diệp Phi nói, đột nhiên nhận thức ra điều gì đó “Thủy Tinh, cậu bỏ Bắc Minh Phong xuống được chưa?” Cậu đừng giận.

Thủy Tinh cay đắng mím môi, ba của đứa trẻ trong bụng cô, đang bận chăm sóc con của người phụ nữ khác, mua biệt thự cho người phụ nữ khác.

“Mình sớm đã không còn tình cảm với anh ta rồi, cậu yên tâm, mình cầm lên được thì bỏ xuống được.”

“Phải thế chứ, Thủy Tinh nhà chúng ta có anh rồi, Bắc Minh Phong gì chứ cho cậu ta đi gặp quỷ đi” George nói.

“George, anh tốt thật, việc làm lại kính, nhờ vào anh rồi!” Thủy Tinh chỉ vào cửa kính không có kính.

“Chuyện nhỏ, lát nữa người của anh đem rượu và đồ ăn ngon đến

cho hai em, anh bảo người đi làm kính” George nói đồng dục.

Diệp Phi nhìn George ấm áp, cô nghĩ Thủy Tinh vẫn là có phúc, mặc dù gặp phải Bắc Minh Phong đáng chết, nhưng ít nhất George bù đắp tất cả những thiếu thốn cho Thủy Tinh. Còn cô thì sao? Lòng cô nặng trĩu cô có Mộ Thương Nam tên khốn nạn, có chúc mã phản bội cô, còn có quái vật ngày ngày muốn giết cô, cô không biết cuộc sống của mình còn có bao nhiêu trải nghiệm phong phú nữa.

Đồ ăn và rượu George đặt được đưa đến rất nhanh, rượu tuyệt đối là loại thuốc chữa đau tim tốt nhất, rượu vang cô uống từng ly từng ly một, chỉ mong chuốc cho mình say.

“Diệp Phi, anh thích em, em đồng ý làm bạn gái của anh nhé! Cả đời này anh sẽ bảo vệ mình em!” Lời nói của Cung Trạch Vũ lặp đi lặp lại trong đầu cô, trái tim đau đến cùng cực. Hahaa, chúc mã của cô hoàn toàn thay lòng đổi dạ thật rồi, đáng giận hơn là người cướp đi chúc mã của cô lại là Thiên Tịnh.

“Diệp Phi, cậu uống say rồi!” Thủy Tinh đỡ Diệp Phi vào phòng cô ấy.

“Mình không say! Không say!” Tay cô bóp đầu đang đau của mình, nằm trên giường lăn qua lăn lại, là say rồi.

Trong đầu cô lúc này toàn là hình ảnh của Cung Trạch Vũ, còn nhìn thấy Cung Trạch Vũ cởi quần áo cô, hôn lên môi cô “Học trưởng”

Gương mặt anh tuần của anh đột nhiên đen lại.....

Chương 185

“Học trưởng vì sao lại lừa em?” Diệp Phi hỏi yếu ớt, anh trai duy nhất trên thế giới này đối tốt với cô cũng rời bỏ cô, thích Thiên Tịnh.

Tay người đàn ông kẹp chặt cằm cô, nếu không đầu cô đập loạn trong lòng anh ta, giọng anh khàn khàn trên đầu cô, kèm theo cơn giận dữ vô cùng tận.

“Để ý Cung Trạch Vũ như vậy sao? Người em yêu là anh ta?” Tim anh ta giống như là bị ai xé, không ai thích phụ nữ ghen tị, mà anh ta đáng chết lại muốn cô ghen tị.

Cung Trạch Vũ tìm Thiên Tịnh, cô ta lấy sống lấy chết uống rượu, đau lòng chuốc say bản thân, tin tức anh ta và Thiên Tịnh kết hôn truyền tới, nhưng cô ta lại giống như người không có việc gì, hoàn toàn không để tâm chuyện này.

Có thể nhìn thấy Diệp Phi đối với tình cảm của anh ta có bao nhiêu rồi?

Diệp Phi say rượu hoàn toàn không biết bản thân đang trong lòng dã thú nguy hiểm như nào, rượu đã kiểm soát toàn bộ thần kinh cô, cô chỉ như cái máy lặp đi lặp lại tên của học trưởng.

Người đàn ông thật sự bị chọc tức đến phẫn muốn nổ tung rồi, cô sao lại nói với anh, người cô thích là Cung Trạch Vũ?

Nha đầu thối, em thẳng thắn cho tôi biết như vậy, thật sự tốt không? Tôi muốn cho em thấy cái giá của việc thẳng thắn.

Anh ta cúi đầu hôn lên môi người phụ nữ, chặn miệng cô, không cho cô bất kỳ cơ hội nào phát ra âm thanh, tùy ý chiếm lấy khoang miệng của cô, khuấy động nước bọt của cô.

Miệng Diệp Phi bị chặn, mọi âm thanh của cô đều biến thành tiếng thút thít bị người đàn ông hút vào trong khoang miệng anh ta.

Cô bị anh lột sạch sẽ, da thịt cô tiếp xúc với da thịt nóng bỏng của người đàn ông.

Mặc dù bị đè làm cô thở không nổi, có điều ôm bảo bối to lớn ấm áp như này vẫn rất thoải mái.

Cô như con cá dính dưới thân người đàn ông, muốn tìm vị trí thích hợp thoải mái để ngủ.

Tay người đàn ông giữ lấy chân người phụ nữ, trên trán ra rất nhiều mồ hôi, nha đầu thối không biết nặng nhẹ cọ vào anh ta, chỉ thiếu cọ anh ta đến bành trướng lên.

Anh ta không lỡ dở thời gian nữa, trực tiếp chiếm lấy người phụ nữ.

Diệp Phi khó chịu đánh lên lưng người đàn ông, anh ta từ trước đến nay không phải là cô có thể chịu đựng được.

Lúc sau cô mới thích nghi được người đàn ông, cảm giác tán huyết

mòn xương khiến thần kinh toàn thân cô kêu gào muốn nhiều hơn nữa.

Sâu trong cổ họng người đàn ông thoát ra tiếng buồn bực, cô vĩnh viễn là bến cảng thoải mái nhất của anh ta.

Ánh mặt trời rọi vào trong phòng, chiếu lên 2 hình nhân đang quấn lấy nhau ở trên giường, âm thanh ái muội quanh quẩn rất lâu trong phòng.

Khi mặt trời chiếu vào trong phòng, Diệp Phi vò cái đầu đáng yêu của mình, cảm giác say rượu thật sự rất không tốt, cô chỉ là say rượu nên đau chân sao? Rất kỳ lạ, cô động dậy chân 1 chút, đều ê ẩm.

Trong đầu đột nhiên hiện lên những kí ức còn sót lại, giống như, đại khái, cô nhìn thấy Mộ Thương Nam rồi, sau đó cùng anh ta làm cả 1 đêm.

Anh ta quay về bắt nạt cô rồi?

Cô kích động ngồi dậy, rất muốn giết người đàn ông. Chấn từ trên người cô trượt xuống, cô thấp đầu nhìn thấy cơ thể mình mặc đồ ngủ tử tế, hoàn toàn không có hình dáng lăn lộn cùng đàn ông.

Nằm mơ?

Mẹ nó! Khuôn mặt cô đỏ ửng, say rượu hóa ra sẽ nằm mơ mộng xuân, trong mộng lại còn đạt cực khoái?

“Diệp Phi, bạn dậy chưa?” Thủy Tinh đẩy cửa hỏi, cô hít hít cái mũi

“Phòng bạn có mùi gì vậy?”

“Vừa tỉnh, vẫn chưa mở cửa sổ thông gió. Thủy Tinh, đêm qua, cái đó, có người đến sao?” Diệp Phi úp mở hỏi.

“Người? Không có a, không có ai đến, chỉ có 3 người chúng ta. Bạn hẹn người khác đến à?” Thủy Tinh hỏi.

“Không phải, không ai đến thì tốt, mình dậy ngay.” Diệp Phi đặt trái tim vào bụng, không ai đến thì tốt, tức là, đêm qua chỉ là 1 giấc mộng xuân, cô không cần uống thuốc tránh thai rồi.

“Ừ, George cho người đi mua đồ ăn sáng rồi, chúng ta ăn xong rồi đi đến lớp. Bạn nhanh lên.” Thủy Tinh nói rồi quay người rời đi.

Diệp Phi dậy đi nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt, chân đau ê ẩm làm cô đứng không vững, nếu không phải toàn thân là đồ ngủ sạch sẽ chỉnh tề, nếu không phải Thủy Tinh nói không ai đến, nếu không phải Mộ Thương Nam vẫn đang ở nước ngoài, cô thật sự phải cảm thấy tối qua không phải là mơ.

Cô đánh răng rửa mặt xong liền xuống lầu tìm Thủy Tinh ăn cơm, sau đó ngồi xe của George đi học.

Trong trường học, Thiên Tịnh khoe khoang châu báu các loại của Cung gia cho cô ta, chỉ thiếu mỗi nước đũa vênh lên trời.

“Làm sao a, Cung học trưởng và Mộ tổng giám đốc đều nói không phải mình không cưới, mình rốt cuộc nên chọn ai đây?” Thiên Tịnh bày ra khuôn mặt khó xử.

“Thiên Tịnh, bạn thật là tốt số, đàn ông đỉnh cao của nước zh đều theo đuổi muốn cưới bạn!” Vương Ngọc lập tức vỗ mông ngựa Thiên Tịnh.

“Cái gì mà tốt số, mình thấy là Thiên Tịnh quá xuất sắc mới được nhiều người như vậy theo đuổi!” 1 nữ sinh khác lập tức lấy lòng nói.

“Đúng đúng, mình cũng ý này, chính là Thiên Tịnh quá tốt mới được nhiều người như vậy thích!” Vương Ngọc lập tức sửa lời.

Ánh mắt Thiên Tịnh nhìn Diệp Phi,”Em họ, em đừng đau lòng, đợi chị kết hôn rồi, người đàn ông còn lại, chị sẽ giới thiệu cho e, chị tin chị mở lời vẫn là có trọng lượng, chị sẽ giúp em xin người còn lại lấy em!”

Lời lăng mạ không chút che đậy, làm cho ai cũng đều biết Diệp Phi chỉ xứng với đồ thừa của Thiên Tịnh.

Diệp Phi cười lạnh thành tiếng, “đều là thứ tôi không cần, cô thích thì nhận lấy, thứ mà tôi vứt đi từ trước tới nay sẽ không nhặt lại. Chẳng lẽ giữ lại đón thanh minh?”

Khuôn mặt Thiên Tịnh co rút,”Bỏ đi, tôi biết cô bị đá, lại nhìn thấy bọn họ thì đau lòng, về sau tôi giới thiệu cho cô 1 quý công tử.”

“Dựa vào cái gì nói Diệp Phi bị đá? Rõ ràng là Diệp Phi không cần!” Thủy Tinh la to.

“Mới không phải! Là Cung học trưởng đá Diệp Phi!” Vương Ngọc lập tức chống đỡ cho Thiên Tịnh.

“Đều làm ờn gì vậy? Không học bài?” Mộ Ly đi vào lớp học.

Diệp Phi nhìn thấy yêu nghiệt đi vào, ánh mắt hung hăng trừng anh ta, cô mới quay về nước zh, anh ta cũng theo đến rồi.

“Giáo sư, chúng em đang thảo luận là Cung học trưởng đá Diệp Phi hay là Diệp Phi đá Cung học trưởng.” Vương Ngọc nói.

Đuôi mắt Mộ Ly hất lên,”Cái này dễ thôi, bảo Cung Trạch Vũ trả lời 1 chút không phải được rồi sao?”

Anh ta nói rồi lấy điện thoại ra, gọi điện cho Cung Trạch Vũ, bảo Cung Trạch Vũ qua đây.

Môi Diệp Phi mím thành đường thẳng, Mộ Ly đáng chết thật là sợ thiên hạ không loạn!

Cung Trạch Vũ bị gọi đến phòng học, “Anh tìm tôi có việc gì?”

Anh ta có chút bất ngờ, Mộ Ly sẽ tìm anh ta, còn nói có việc liên quan đến Diệp Phi.

Mộ Ly nghiền ngẫm ngồi trên ghế giảng bài,”Học sinh của tôi đều hiếu kỳ, là anh đá Diệp Phi hay Diệp Phi đá anh! Phiền anh trả lời 1 chút.”

Thiên Tịnh vài bước đi tới bên cạnh Cung Trạch Vũ,”Học trưởng, em biết anh vẫn luôn cảm thấy có lỗi với Diệp Phi, có điều chúng ta mới là thật lòng yêu nhau, chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng, anh nói có phải không?”

Diệp Phi ngay lập tức hiểu ý của Thiên Tịnh, Thiên Tịnh cố ý nói 2 câu cùng nhau, mà Cung Trạch Vũ chỉ cần nói phải chính là thừa nhận cả 2 câu!

“Không cần cảm thấy có lỗi với em, anh đưa em nhẫn đính hôn em chưa từng đeo qua, cũng chưa từng đồng ý lời cầu hôn của anh, cho nên, anh và em chưa từng có quan hệ, cái này trả lại anh.”

Cô lấy ra hộp nhẫn trả lại Cung Trạch Vũ.

“Phi Phi xin lỗi, nhẫn xem như anh bồi thường em. Thiên Tịnh, chúng ta đi, anh tìm em có việc.” Cung Trạch Vũ kéo Thiên Tịnh đi ra khỏi phòng học.

Cả lớp 1 mảng choáng váng, rõ ràng là nói Cung Trạch Vũ đá Diệp Phi mới bồi thường cho cô ta,” Diệp Phi, nghe thấy chưa, cô bị đá đó!” Vương Ngọc lập tức nói.

Chương 186

Ánh mắt khinh bỉ, ánh mắt chê cười đều tập trung trên người Diệp Phi.

Nghĩ lại cô 1 nghèo 2 không có gì, cũng chỉ có phận bị đá!

Diệp Phi trắng nhợt, tiểu trúc mã từng nói sẽ bảo vệ cô đó vì Thiên Tịnh tổn thương cô!

“Ha ha, sự thật này gọi là làm to 1 màu trắng! Hóa ra là người bị đá, chắc chắc, người xấu quá, thảo nào cô bị đá!” Mộ Ly cười lạnh nói, toàn khuôn mặt đều biểu hiện ra tràn đầy sự chế giễu.

Diệp Phi trừng nhìn mặt người đàn ông, thực lòng chọc tức cô rồi, Mộ Ly dựa vào cái gì chế giễu cô?

Khóe môi cô cong lên hướng người đàn ông đi tới, 1 cái tát rơi lên mặt người đàn ông, tiếng tát lạnh lạnh, vang khắp lớp học.

“Khó trách anh bị đánh, bởi vì anh đủ hèn!”

Cả lớp bị dọa đến hoàn toàn yên tĩnh, ai cũng không ngờ tới Diệp Phi dám đánh thầy giáo.

Khuôn mặt yêu nghiệt của Mộ Ly bị tát 1 vùng đỏ ửng, khóe môi anh ta co rút, 1 tay tóm lấy cánh tay Diệp Phi.

“Giáo bất nghiêm sư chi đạo! Tôi có phải là quá nuông chiều cô cho cô dám đánh tôi! Đến đây!” Anh ta bắt lấy cánh tay Diệp Phi đi ra ngoài lớp học.

“Anh muốn đưa Diệp Phi đi đâu?” Thủy Tinh vài bước đuổi theo, ngăn Mộ Ly.

“Cút ra! Nếu không ngay cả cô cũng cùng xử lý!” Lời nói của Mộ Ly từ kẽ răng bật ra, cuốn lấy khí nộ của anh ta.

“Thủy Tinh, bạn về trước, mình vừa đúng lúc có việc tìm anh ta. Anh ta không dám làm gì mình đâu.” Diệp Phi truyền cho Thủy Tinh ánh mắt an định, để Thủy Tinh tránh ra.

Thủy Tinh không biết Diệp Phi rốt cuộc muốn làm gì, chỉ có thể nghe lời tránh ra.

Diệp Phi bị Mộ Ly lôi đến phòng làm việc, cô cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, may mà Thủy Tinh nghe lời không qua đây, nếu không cô thực lo lắng bảo bảo trong bụng của Thủy Tinh, Mộ Ly là đồ điên, gì cũng có thể làm ra, cô chỉ sợ Thủy Tinh bị Mộ Ly gây thương tích.

“Buông tay! Có lời thì nói, có rắm thì thả. Anh lôi lôi kéo kéo làm gì? Chúng ta rất thân sao?” Cô dùng lực hất tay người đàn ông.

“Thật thô lỗ! Từ bé đến lớn, cô không 1 chút tiến bộ, cô nếu như có 1 nửa nhã nhặn của Thiên Tịnh thì cũng không bị đá!” Mộ Ly dí dỏm nói.

Diệp Phi cười lạnh thành tiếng “Bổn tiểu thư chính là không trói buộc tiểu tiết như vậy, anh không thích nhìn, anh đừng nhìn!”

“Ai muốn nhìn cô? Việc cô vừa nãy đánh tôi, tôi phải tính sổ với cô! Đi tới bên cạnh tường làm 1000 cái đứng lên ngồi xuống!” Mộ Ly ra lệnh, hận đến nỗi chĩnh chết người phụ nữ.

Đỉnh đầu Diệp Phi vẽ xuống vạch đen, 1000 cái đứng lên ngồi xuống, cô làm xong đừng nghĩ đến việc đi bộ.

“Không làm! Anh làm anh đi làm!” Cô 1 chân giẫm lên quần âu màu trắng của người đàn ông, không khách sáo lưu lại 1 vết chân đen xì.

“Diệp, Phi!” Lời từ khước miệng Mộ Ly bật ra, không hiểu nha đầu thối này tại sao luôn có khả năng làm cho anh ta tức giận.

“A ha? Có việc sao, Erha.” Khóe miệng Diệp Phi cong cong cười nhìn người đàn ông, anh ta và Mộ Thương Nam giống nhau, có bệnh sạch sẽ đáng chết, muốn chĩnh trị người đàn ông này quá dễ rồi.

“Tôi không phải Erha!” Mộ Ly tức hét lên, rõ ràng là anh ta muốn xử lý người phụ nữ này, nhưng kết quả lại có cảm giác bị cô ta xử lý!

“Ừ ừ, đúng vậy, anh sao có thể là Erha? Erha so với anh thông minh hơn!” Diệp Phi cố ý chọc tức người đàn ông.

“Ý của cô là cô thông minh hơn tôi?” Mộ Ly cười lạnh nói.

“Tôi mới không phải Erha!” Đầu óc Diệp Phi quay 1 vòng mới hiểu rõ ý tứ của người đàn ông.

Đúng lúc 2 người cãi nhau sôi nổi, thì cửa phòng làm việc bị gõ.

“Mộ giáo sư, em là Tiêu Đình Đình!”

“Vào đi, có việc gì?” Mộ Ly cho Tiêu Đình Đình vào.

Tiêu Đình Đình nhìn 2 người túm lấy nhau trước mắt, Diệp Phi túm cánh tay của Mộ Ly, mà Mộ Ly túm lấy vạt áo của Diệp Phi.

Rốt cuộc là như thế nào, cô chỉ cảm thấy 2 người trong mắt cô nhìn ra đặc biệt thân mật!

“Mộ giáo sư, em là đến giúp Phi Phi nói tình, thầy đừng quá làm khó cô ấy! Rm tin cô ấy biết sai rồi!” Cô ta chỉ muốn Diệp Phi cách Mộ Ly xa ra, mau chóng đi!

“Cô ấy biết lỗi sai của mình rồi? Ha ha, cô ta là miệng vịt chết, em đừng thay cô ta cầu xin, tôi nhất định phải giáo huấn cô ta thật tốt! Làm ghế dài vô hình cho tôi!” Tay của Mộ Ly nắm lấy Diệp Phi ấn ngồi xổm xuống, nâng 1 chân cô ta lên, đặt lên trên 1 chân kia.

Tư thế 1 chân ngồi xổm này, trọng tâm rất khó khống chế, hơn nữa ngồi xổm rất mệt người!

Diệp Phi xông hướng tường đứng đó, mẹ nó, chiêu thức năm đó mama phạt cô, anh ta 1 chút cũng không quên đều dùng trên người cô.

May là cô bị phạt quá nhiều, sớm đã luyện ra rồi, hơn nữa còn luyện

ra 1 đôi chân mỹ miều.

“Đứng bao lâu? Nói con số!” Cô vẻ không quan tâm nói.

“Đứng bao lâu? Vậy có thể nói không chuẩn rồi. Diệp Phi, chúng ta so sức chịu đựng, xem sức chịu đựng của ai tốt! Ai dừng trước, người đó thua.” Mộ Ly kéo Tiêu Đình Đình, đè cô trên đài viết chữ.

Ý gì? Diệp Phi ngơ ngác, cô chưa hiểu người đàn ông nói ai dừng trước là như thế nào.

Sau đó 1 lúc, cô nghe thấy Tiêu Đình Đình xối hổ hét lên không muốn, còn có âm thanh thừa thốt cởi quần áo.

“Khốn kiếp! Erha, anh làm trước mặt người khác, quá là vô liêm sỉ rồi!” Cô cuối cùng hiểu Mộ Ly muốn làm gì rồi.

“Cô đừng quay đầu nhìn không phải là không sao à! Tôi đây là vận động cường độ cao, ai dừng trước, người đó quỳ gối cầu xin người kia tha thứ!” Mộ Ly đưa ra cá cược của mình.

Mặt Diệp Phi co rút, gập qua vô liêm sỉ, chưa gập qua vô liêm sỉ như này!

“Tê liệt! Tôi chúc anh tinh kiệt mà chết!” Cô tức hét lên.

Hiển nhiên, Mộ Ly đang tìm mọi cơ hội nhục mạ cô, cô liền dứt khoát làm cho anh ta mệt chết!

“Mộ giáo sư, đừng như vậy, em không quen có người, bảo Diệp Phi đi

đi! Em ở lại phục vụ anh được không?” Mặt Tiêu Đình Đình trắng bệch, mặc dù cô ta cũng quen mấy người bạn trai nhưng chơi thoáng như này, cô ta vẫn chưa có.

“Sợ cái gì? Cô ta đối lưng với chúng ta, cô ta không nhìn thấy, hơn nữa lúc có người, càng thêm hưng phấn! Em thử 1 lần liền bị nghiện!” Mộ Ly nói rồi ép ngã Tiêu Đình Đình.

Anh ta không ngược chết Diệp Phi, anh ta không phải Mộ Ly, lần này anh ta muốn cho Diệp Phi quỳ xuống!

Tiêu Đình Đình ngăn người đàn ông không được, thần kinh toàn thân căng cứng, vừa xấu hổ vừa hưng phấn, nửa đẩy nửa đồng ý Mộ Ly.

Đằng sau Diệp Phi truyền ra âm thanh ái muội, chân cô đứng có chút run lẩy bẩy, cô quên mất buổi sáng thức dậy chân đau ê ẩm, liền đồng ý cùng Mộ Ly độ sức như này.

Rằng cô cắn lên môi, để cho bản thân kiên trì, nói gì cũng không thể thua Mộ Ly, càng không thể quỳ xuống xin lỗi anh ta.

Mắt Mộ Ly nhìn lưng Diệp Phi, tư thế của cô, lưng cô làm cho anh ta rất muốn hung hăng làm cô.

Ánh mắt anh ta trên lưng người phụ nữ bối rối, người được đưa vào trong đầu anh ta toàn là Diệp phi.

Diệp Phi không biết, bản thân bị người đàn ông hoan tưởng trong đầu, chân đau đến phát run, cô cảm giác mình không chịu được nữa rồi.

Mà đằng sau cô vẫn là từng tiếng kêu kiêu nhu của Tiêu Đình Đình, thật sự phải nhận thua Mộ Ly quỳ xuống?

Mẹ nó, cô chết cũng sẽ không!

Vấn đề là làm thế nào có thể làm cho Mộ Ly dừng lại?

Trong đầu cô đã đem Mộ Ly cắt thiến vạn lần rồi. Đột nhiên nghĩ đến điện thoại trong túi cô, cô móc điện thoại ra, ấn mở màn hình.....

Ha ha da, Mộ Ly, tôi cam đoan anh sẽ bị thu thi thể!

Chương 187

Ánh mắt Mộ Ly nhìn về phía thân thể đang run lẩy bẩy của Diệp Phi, nỗ lực chịu đựng, trong đầu anh ta ta hoan tưởng Diệp Phi, anh ta hận không thể cho cô nằm xuống đè lên cô.

Vậy mà người phụ nữ cứ ngồi xồm 1 chân như vậy, mặc dù nhìn thấy cô có vẻ lập tức muốn ngã xuống nhưng cô vẫn kiên trì không động.

Đầu mày Mộ Ly trầm xuống, hung hăng ép đầu lông mày đột nhiên dùng lực đâm vào.

Tiêu Đình Đình đau đớn không chịu nổi kêu thành tiếng.

Đột nhiên, cửa ra vào bị người bên ngoài đập tung ra, "Đình Đình!"

Âm thanh của đàn ông xông vào trong phòng.

Tiêu Đình Đình bị âm thanh đàn ông dọa đẩy ngay Mộ Ly ra, "Ba, ba!"

Cô ta vội vàng chỉnh lý lại quần áo trên người, xấu hổ không dám nhìn ba mình.

Mộ Ly bị đẩy ra bất ngờ, mặt anh ta lộ ra đầy phần nộ, vừa đến thời khắc đẹp đẽ nhất, thì bị đứt đoạn rồi, thật là muốn nhin phế tiết tấu của anh ta mà.

Hiệu trưởng tức đến tay run lấy bầy,”Các người, các người dám chơi 3p? Quá vô liêm sỉ rồi!”

Diệp Phi cuối cùng cũng hạ chân mình xuống, đứng thẳng người “Hiệu trưởng đại nhân, em không có né, em chính là ở đây bị phạt ngồi xổm 1 chân, việc của bọn họ với em không liên quan. Em đi trước đây, thầy dạy dỗ bọn họ cho tốt. Mộ Ly, đừng quên anh nợ tôi cái gì?”

Cô nói xong đầu cũng không ngoảnh lại liền chạy đi, chân tê đến mức cô đau như bị mấy vạn cây kim đâm vào, có điều may mà hiệu trưởng đến rồi.

Mộ Ly nho nhã chậm rãi mặc quần áo vào, thong dong như kiểu mình làm việc bình thường.

“Chỗ tôi không phức tạp như thầy nghĩ, tôi và Tiêu Đình Đình đã công khai quan hệ rồi, chúng tôi làm chút gì đó cũng là bình thường chứ! Hiệu trưởng cũng cần thiết phải làm to chuyện mà xông vào, muốn cho tất cả mọi người đến xem show thực tế của chúng tôi ở hiện trường không?”

Hiệu trưởng bị nói 1 từ cũng không nói lại được, con gái ông ta đã là người của Mộ Ly rồi, hơn nữa gia thế Mộ Ly rất tốt, ông ta mong không được con gái mình có thể gả cho Mộ Ly trở thành hiện thực ngay lập tức.

“Ta không phải bậc phụ huynh phong kiến, chỉ là vừa nãy nhận được tin nhắn, nói các con ở đây chơi 3p, lại còn là 2 người đàn ông, ta mới vội vàng xông vào.” Ông ta nhanh chóng giải thích, sợ đắc tội với Mộ

Ly, không cần con gái ông ta nữa.

“Là ai gửi tin nhắn cho thầy, tôi xem xem!” Mộ Ly đưa tay tìm hiệu trưởng đòi điện thoại xem nội dung bên trong.

Khi anh ta nhìn thấy số điện thoại của người gửi tin nhắn, anh ta thiếu chút nữa tức điên, là Diệp Phi!

Nha đầu thối dám dùng chiêu trò trước mặt anh ta, xem anh ta chính không chết cô!

Diệp Phi chạy đến ngoài cổng trường hắt xì hơi mấy cái nghiêm trọng, cô biết bản thân chỉ định bị Mộ Ly mắng thảm thương rồi.

Cho nên, cô mới trốn học ra ngoài, còn lưu lại trường học, bị Mộ Ly tóm được, chỉ sợ cô có sống cũng không ra khỏi trường học được.

Cô bảo Thủy Tinh và Thu Phù giúp cô ghi bài, quay video cho cô, cô chạy đến thư viện xem video trực tiếp hiện trường coi như lên lớp.

-

Thiên Tịnh và Cung Trạch Vũ về đến Cung gia, là ba mẹ Cung Trạch Vũ tìm cô ta thương lượng hôn sự, cô ta không khách sáo đòi hôn lễ đẹp nhất, chộc tức cũng phải chộc tức Diệp Phi đến chết.

Cô ta muốn Diệp Phi nhìn thấy cô ta phong phong quang quang gả cho Cung Trạch Vũ!

Nhưng mà thời gian quá gấp gáp, cho dù bây giờ có tìm người của

công ty tổ chức hôn lễ bố trí cũng không kịp, cô ta chỉ có thể lùi bước cầu lần sau chọn 1 hôn lễ đơn giản 1 chút, mà hôn lễ này so với hôn lễ của Diệp Phi kém xa.

Có điều, đây chỉ là dự bị của cô ta, đợi Mộ Thương Nam quay về, khẳng định còn muốn theo đuổi cô quay về, cho cô tất cả. Mộ Thương Nam mới là cô muốn có nhất!

Có điều những điều này, cô sẽ không để Cung Trạch Vũ biết.

Điện thoại cô vang lên âm báo tin, là tin nhắn của Mộ Lạc Lạc, Mộ Lạc Lạc gửi cho cô 1 địa chỉ, bảo cô đến địa chỉ đó gặp mặt.

Cô ta rời nhà Cung Trạch Vũ, đi gặp Mộ Lạc Lạc.

1 rừng cây yên tĩnh, trong rừng cây còn có 1 hồ nước, Mộ Lạc Lạc đang đứng bên cạnh hồ nước.

“Cô tìm tôi có việc gì?” Thiên Tịnh lạnh giọng nói.

Mộ Lạc Lạc quay đầu nhìn Thiên Tịnh, “Việc gì? Cô còn hỏi tôi có việc gì? Có phải tôi mấy ngày qua không nói gì, cô liền coi tôi mất trí, đều quên rồi?”

“Cô rốt cuộc muốn nói gì? Đừng vồn vo nói thẳng đi!” Thiên Tịnh đã mất nhẫn nại, khinh thị nhìn Mộ Lạc Lạc.

Mặt Mộ Lạc Lạc trắng bệch, “Cô không được gả cho Cung Trạch Vũ! Cung Trạch Vũ là người đàn ông tôi thích!”

Nếu như cô dám gả cho anh ấy, tôi liền mang những việc làm trước kia của cô nói ra, sau đó nói cho anh tôi, cô hại Diệp Phi bao nhiêu lần, nói với mẹ tôi, cô trước nay đang giả vờ.”

Cô ta bực tức hét lên, cô ta trước nay không công khai việc của Thiên Tịnh chính là muốn bắt thóp Thiên Tịnh, để Thiên Tịnh không gả cho Cung Trạch Vũ.

Cô ta đối với Cung Trạch Vũ vẫn luôn rất cố chấp, từ khi cô nhìn thấy Cung Trạch Vũ lần đầu tiên, cô liền yêu Cung Trạch Vũ, ở đại học nước ngoài, cô theo đuổi Cung Trạch Vũ, về đến nước zh, cô vẫn cố chấp theo đuổi Cung Trạch Vũ, cô thật sự không buông xuống được người đàn ông này.

Đầu mày Thiên Tịnh trầm xuống, cô vẫn luôn lo sợ Mộ Lạc Lạc sẽ lộ ra chuyện này, nhưng Mộ Lạc Lạc trước sau không nói, cô còn nghĩ có lẽ Mộ Lạc Lạc đau lòng quá độ ngã bệnh rồi cho nên không nói.

“Uy hiếp tôi? Ha ha, những việc đó Cung Trạch Vũ đã nghe cô nói qua rồi, anh ta không phải vẫn muốn lấy tôi?”

“Nhưng anh tôi không biết, nếu anh ấy mà biết, anh ấy sẽ đối với cô như nào? Cô nên biết anh ấy thích Diệp Phi nhiều như nào, anh ấy là bị ép mới đồng ý cùng cô kết hôn! Nếu để cho anh ấy biết, cô đoán anh ấy sẽ thay Diệp Phi báo thù như nào? Cô còn muốn gả cho Cung Trạch Vũ? Cô đi 18 tầng địa ngục gả đi!” Mộ Lạc Lạc nói to.

Mặt Thiên Tịnh từng tầng trắng nhợt, 1 câu nói của Mộ Lạc Lạc đâm trúng vết thương đã thành sẹo của cô ta.

Người Mộ Thương Nam yêu là Diệp Phi.

Cô đương nhiên không thể để Mộ Thương Nam giết cô, càng không thể để Mộ Thương Nam cưới Diệp Phi!

Không cần biết là Mộ Thương Nam hay Cung Trạch Vũ, đều chỉ có thể được cô ta chọn!

Ánh mắt cô ta nhìn Mộ Lạc Lạc lạnh lùng sát khí “Nhưng mà tôi không gả cho Cung Trạch Vũ, anh cô cũng không lấy tôi, tôi không thể gà bay trứng đánh! Tôi nhất định phải gả vào cửa hào môn!”

“Chỉ cần tôi không nói, cả nhà tôi sẽ không biết, anh tôi sẽ lấy cô!” Mộ Lạc Lạc nói.

Mắt Thiên Tịnh trầm xuống, “Nếu tôi có thể gia nhập Mộ gia, tôi cũng có thể không cần Cung Trạch Vũ. Nhưng mà để Cung Trạch Vũ lấy cô, cái này không phải là tôi có thể quyết. Dù gì Cung Trạch Vũ không thích cô!”

Tim Mộ Lạc Lạc giống như bị Thiên Tịnh đâm mấy nghìn con dao, “Nếu như cô không giúp được tôi trở thành Cung phu nhân, vậy cô đợi anh tôi quay về đi!”

“Tôi không nói không giúp cô! Nhưng cách nào thì tôi phải nghĩ cẩn thận, như này đi, chúng ta ngày mai vẫn thời gian này ở đây gặp nhau. Chúng ta bàn cách, xem xem làm thế nào có thể trộm lương đồi trụ để người Cung Trạch Vũ lấy là cô!” Đuôi mắt Thiên Tịnh vụt qua tia âm hiểm độc ác người ngoài khó phát hiện.

Mộ Lạc Lạc vội vàng gật đầu đồng ý, dường như nhìn thấy tia hi vọng gả cho Cung Trạch Vũ rồi.

Thiên Tịnh và Mộ Lạc Lạc từ biệt, gọi điện cho Vương Ngọc, khí tức nén nhịn trong lồng ngực, cô ta hận chết Diệp Phi, không phải Diệp Phi, cô ta cũng không bị Mộ Lạc Lạc uy hiếp.

Cô ta bảo Vương Ngọc mang 1 đám nữ sinh đi tới biệt thự Mộ Thương Nam chặn Diệp Phi!

Diệp Phi ngồi xe bus về nhà, có điều xe bus chỉ có thể đưa cô đến đường lớn to, đường đi đến khu biệt thự căn bản không có bến xe bus, bởi vì không có nhà giàu nào đi xe bus, cô chỉ có thể đi bộ con đường hơn nửa tiếng về nhà.

Đột nhiên, cô nhìn thấy 1 đám nữ sinh chặn cô đứng trên đường, người đứng đầu là Thiên Tịnh, “Các người muốn làm gì?”

“Bọn tôi muốn đánh cô tiện nhân vô liêm sỉ! Tay của các nữ sinh bổ đầu che mặt xông vào đánh Diệp Phi, xé rách quần áo của Diệp Phi.

Chương 188

“Xé đi! Thứ tiện nhân chuyên đi quyến rũ đàn ông, chúng ta phải để mọi người thấy được bộ mặt của cô ta!” Vương Ngọc lớn tiếng hô, chỉ hận ở đây không có nhiều người để xem Diệp Phi bị xé quần áo!

Thấy quần áo mình bị người ta xé rách, Diệp Phi chỉ còn biết liều mạng lấy tay giữ quần áo, không để những nữ sinh này xé rách nhưng lại càng làm cho quần áo trên người cô thảm hại hơn.

“Các người dựa vào cái gì mà xé quần áo của tôi? Tôi và Cung Trạch Vũ đã sớm ở bên nhau rồi. Người thứ ba chính là Thiên Tịnh!” Diệp Phi hét lên. Cô muốn đánh trả những nữ sinh này nhưng chúng lại quá đông. Cô chỉ có thể bảo vệ chính mình chứ không thể đáp trả.

“Đã sớm cùng học trưởng Cung bên nhau sao? Chính cô bám lấy anh ấy! Diệp Phi, cô chỉ là một tiện nhân, dựa vào cái gì mà dám tranh với Thiên Tịnh? Chúng mày, trông chừng con tiện nhân này đi!” Vương Ngọc hất mặt hô lớn.

Căn biệt thự ở nơi quá hẻo lánh, Vương Ngọc căn bản không thể gọi được xe. Hơn nữa, đường tới biệt thự lại rất ít xe qua lại, nhìn nửa ngày cũng không có lấy một cái. Diệp Phi thực sự thấy vui mừng. Bây giờ ở đây không có xe, chỉ có mấy nữ sinh này, cô không đến mức không thể chịu đựng được. Cô đá chân về hướng những nữ sinh.

“Các người mới là tiện nhân! Một đám bám chân thứ tiện nhân Thiên

Tịnh! Các cô không phải vì thấy Thiên Tịnh có tiền sao? Chó còn không chê chủ nghèo. Các cô còn không bằng loài súc sinh!”

Diệp Phi quen những nữ sinh này, một vài người là bạn cùng lớp của cô. Lúc cô và Cung Trạch Vũ ở bên nhau khi trước, bọn họ vẫn luôn lấy lòng và nói muốn làm bạn với cô. Vậy mà vừa hay tin Cung Trạch Vũ sẽ kết hôn với Thiên Tịnh, bọn họ liền giúp Thiên Tịnh đánh cô!

Mặt mấy nữ sinh bị Diệp Phi chửi lúc đỏ lúc trắng như bị người ta vạch trần sự đen tối của mình, ít nhiều bối rối không ra tay với cô được.

Thiên Tịnh đi tới, lau đi dòng nước mắt. “Đừng đánh nữa! Tôi biết các cô đều là chị em tốt của tôi, muốn giúp tôi xả giận. Nhưng mà Phi Phi dù sao cũng là em chồng của tôi. Bất kể cô ấy làm gì, tôi cũng sẽ không trách cô ấy.”

“Thiên Tịnh, cô thật tốt bụng! Nhưng loại người như Diệp Phi không đáng để cô phải đối xử tốt như thế. Thử nghĩ xem, cô ta đã đối xử với cô như thế nào chứ? Cô ta chiếm phòng ngủ của cô, chiếm nhà của cô. Bắt cô ngủ ở nhà kho. Dựa vào cái gì chứ? Là vì cô là chị dâu nên cứ thế ngược đãi cô sao?” Vương Ngọc nói.

Diệp Phi bất giác nhếch môi. Cô ở nhà kho bao nhiêu năm cũng không ai nói đó là ngược đãi!

“Ha ha. Thiên Tịnh, cô bắt ta ngủ 18 năm ở nhà kho, còn ta chỉ bắt cô ngủ có hai ngày. Cô còn có mặt mũi nói ta ngược đãi cô sao?”

“Thiên Tịnh và cô giống nhau sao? Thiên Tịnh là đại tiểu thư nhà họ

Thiên. Cô chẳng qua chỉ là con gái của nhà họ Diệp chẳng có mấy tiền. Đến cha mẹ cô còn chẳng cần cô!” Vương Ngọc nói.

Diệp Phi lòng chột đau nhói. Cô thực sự bị Vương Ngọc đâm tới mức đau điếng. Đích thực là cha mẹ cũng không cần cô! Cho nên cô đáng bị mọi người ghét bỏ sao? Cô dùng cả tay và chân đánh trả những nữ sinh kia. Dám đánh cô, cô nhất định sẽ không bỏ qua.

Diệp Phi đánh vào mặt bọn họ, chửi mà bọn họ coi trọng nhất. Quả nhiên họ thu tay về bảo vệ khuôn mặt mình.

“Túm tóc cô ta dúm xuống đất!” Vương Ngọc thấy người của mình bị Diệp Phi đánh, vội vã chỉ huy. Cô ta rất thông minh, đứng cùng với Thiên Tịnh, một ngón tay cũng không hề nhúc nhích. Quỷ mới biết Diệp Phi với Tư Không Giác và Cung Mặc Thần sẽ ra sao. Cô ta thông minh, giúp Thiên Tịnh, lấy lòng cô ta nhưng cũng không dám ra tay đắc tội với Diệp Phi.

Mấy nữ sinh nghe lời nắm lấy tóc Diệp Phi, ấn đầu cô xuống đất, luôn tục đá lên người cô.

“Thôi, các cô dừng tay đi! Tốt xấu gì cô ta cũng là em chồng của tôi!” Thiên Tịnh vừa trang điểm lại vừa nói. Nhất định là đang giả bộ.

Diệp Phi bị đè xuống đất, cả người cuộn lại như một quả bóng, cố hết sức bảo vệ mình để không bị thương nhiều hơn. Cô dồn sức đánh trả nhưng bọn họ quá đông, cô hoàn toàn đánh không lại.

Đột nhiên có một chiếc xe từ đằng xa tiến lại, còi xe ầm ỹ như quát nạt bọn họ cản đường. Một người bọn họ lại càng hoảng sợ, chỉ e người

khác phát hiện bọn họ đánh người. Tụ tập đánh người mà bị bắt sẽ bị nhà trường ghi lỗi nặng! Bởi vậy, bọn họ vội vã chạy đi.

Thiên Tịnh vội vã nhấn nút xe lăn “Đừng chạy, đợi tôi với!” Mấy nữ sinh bọn họ chạy cả rồi, cô ta cũng biết sợ, không dám dừng lại, nhấn nút xe lăn chạy theo. Cô âm thầm chửi chiếc xe kia. Thực ra cô uống thuốc Cung Trạch Vũ đưa cho, chân đã khỏe rồi. Chỉ là cố tỏ ra đáng thương nên cứ ngồi trên xe lăn như thế.

Diệp Phi từ dưới đất bò dậy, chỉ thấy luồng gió từ ô tô vụt tới lướt quá, suýt nữa đâm phải cô. Đúng là không có mắt! Thấy có người mà vẫn lái xe nhanh như vậy! Cô thầm chửi người lái xe rồi nhặt cặp sách của mình lên, đi về nhà.

Con đường vốn dĩ chỉ mất nửa tiếng đi, cô lại không biết đi qua bao lâu rồi. Bởi vì bị Mộ Ly phạt ngồi xổm nên chân cô bây giờ đau muốn chết. Đi một bước đã đau, lại thêm vừa bị mấy người kia đánh một trận, sức lực đã dùng hết sạch rồi.

Cô bước từng bước về phía biệt thự, liếc thấy trong biệt thự đèn mở sáng trưng! Mắt cô mở to đầy kinh ngạc. Đúng là một ngày sui sẻo! Cô nhớ rõ ràng là lúc đi đã tắt đèn rồi, lẽ nào cô nhớ nhầm sao? Nếu như thế, những cái đèn này đã bật một ngày rồi. Tiền điện cũng đủ làm cho cô thổ huyết!

Cô bất chấp chân đau, vội bước về phía biệt thự. Một chiếc xe màu đen dừng ở sân đập vào mắt Diệp Phi. Chính là chiếc xe ban nãy! Mộ Thương Nam! Cô chỉ muốn đem ba chữ này ra cắn nát. Hắn trông thấy cô bị đánh, thấy cô ở trên đường đi. Vậy mà cứ thế đi qua cô, để cô cứ thế từng bước đi về!

Cô rảo bước tiến vào biệt thự. Không ngoài dự đoán, cô thấy một người đàn ông đang ngồi trên ghế salon uống rượu vang. Dường như chân của anh ta rất dài khiến cho chiếc ghế làm bằng da thật có vẻ ngắn hơn.

Người đàn ông chỉnh lại quần áo, đôi mắt thâm trầm quý phái dừng lại trên người Diệp Phi. Tóc cô rối tung vương vãi cái lá cây, quần áo bị xé rách để lộ làn da trắng như tuyết của cô. Quần áo bám đầy những đất làm bộ dạng của cô thêm nhếch nhác và thô thảm.

“Đồ ngốc! Con chó của tôi cũng sẽ không để người ta ức hiếp như thế!” Anh nói.

Diệp Phi rất tức giận. Đã không giúp cô thì thôi đi, lại còn mắng cô không bằng con chó của mình!

“Tôi làm sao có thể so sánh với Mộ tổng tài! Mộ Thương Nam đương nhiên mạnh mẽ hơn tôi rồi!”

Mộ Thương Nam khẽ nhúu mày, nha đầu thối dám mắng anh là chó!

“Tôi không chỉ mạnh mẽ hơn cô mà IQ cũng cao hơn cô. Ngốc chết đi được! Thôi cô đi tắm trước đi. Nhà tôi không chứa cái gì bẩn!”

“Nếu đã không chứa thì nhanh ký tên đi. Tôi lập tức sẽ biến khỏi đây.” Diệp Phi không đi tắm ngay mà đi thẳng về phía thư phòng cầm ra giấy ly hôn đưa cho Mộ Thương Nam ký. Anh ruồng bỏ cô, cô cũng không muốn ở nơi này nữa. Nhìn cô bị đánh cũng không xuống xe giúp cô. Cần anh ta có tác dụng gì chứ!

Chương 189

Mộ Thương Nam đưa mắt nhìn thứ mà Diệp Phi mang tới, bị kích động đến mức muốn xé tờ giấy kia. Cô thật sự muốn ly hôn đến phát điên rồi, một phút cũng không chờ được nữa!

Anh đứng lên “Vẫn chưa phải lúc. Trước khi tôi và Thiên Tịnh kết hôn, tôi mới ký tên cho cô.”

“Chẳng phải anh trở về rồi đó sao? Anh chỉ cần ký tên một cái, tốn bao nhiêu thời gian chứ? Một phút là anh đã có thể bỏ tôi đi cho sạch người rồi. Chẳng phải thoải mái hơn sao?” Diệp Phi đuổi theo bước chân người đàn ông. Anh trở về, cùng cô ở trong một biệt thự. Cô còn muốn sống thêm hai năm ư?

Môi Mộ Thương Nam mím thành một đường thẳng tắp. Anh nói cái tên đó anh sẽ viết cả đời sao? Có phải nếu anh viết cái tên đó cả đời, cô cũng sẽ ở bên anh cả đời? Nếu quả thực như thế, vậy thì đến chết anh cũng không viết tên của mình xong.

Anh nhớ cô, không nhịn được mà trở về thăm cô. Thấy cô bị đánh, anh bảo tài xế nhấn còi, đuổi những nữ sinh đang đánh Diệp Phi đi. Kết quả cô nhìn thấy anh, cũng không gọi anh dừng lại giúp cô đánh những người đó. Có phải trong mắt cô, chuyện gì cũng không còn liên quan tới anh? Cho dù cô tìm người đánh nhau, cũng sẽ không tìm anh.

Có điều, dám động vào người phụ nữ của anh, đều là tìm đường chết. Anh lập tức sai thuộc hạ quay lại bắt đám nữ sinh kia. Đáng giận nhất chính là, thuộc hạ của anh tìm ra đám nữ sinh đánh người kia, tra hỏi thì bọn họ nói rằng là do Thiên Tịnh nhờ bọn họ giúp vì Thiên Tịnh và Diệp Phi tranh nhau Cung Trạch Vũ! Đáp án này như một con dao đâm vào tim Thương Nam. Diệp Phi vì Cung Trạch Vũ mà đánh nhau với Thiên Tịnh. Đã vậy, cô còn không phải vì anh mà bị Thiên Tịnh ngược đãi! Lòng đố kỵ trong anh trở nên điên cuồng giống như có vô vàn bụi gai quấn lấy tim anh. Từng bụi gai đâm vào tim càng khiến anh thêm đau khổ vô cùng. Anh cất bước đi về phía cầu thang, không nhìn cô lấy một cái. Diệp Phi im lặng nhìn theo bóng lưng anh, tức đến mức muốn nổ tung. “Mộ Thương Nam, anh có ý gì? Anh không phải muốn làm khó tôi như thế chứ?”

Cô dơ tay đánh vào lưng anh. Mộ Thương Nam cảm giác được người phía sau có động tĩnh liền xoay người về phía cô, ngăn cánh tay cô đánh tới. Hành động bất ngờ của anh làm Diệp Phi giật mình. Cô nhìn anh giữ chặt cánh tay mình rồi lùi về phía sau. Quên rằng mình đang ở trên cầu thang, cô mất trọng tâm lao mình ngã xuống.

“Mộ Thương Nam, anh là đồ khốn nạn” Cô tức tới mức chửi anh một câu thì linh cảm được đầu mình sẽ bị đập xuống đất đến đau đớn. Ngay khi cô nhắm chặt mắt lại thì thân thể lại lơ lửng trong không trung, không hề thấy đau, eo cô đã bị cánh tay dài của anh ôm trọn. Thế nhưng chân của cô chỉ chạm một chút mép cầu thang. Cơ thể ngã về phía sau một góc 90 độ, cô căn bản là đứng không vững.

“Ôm tôi lên với, ngã mất thôi!” Cô vội vàng nói.

Mộ Thương Nam lạnh lùng nhìn người phụ nữ nhỏ bé trong lòng mình

bị xé nát quần áo, để lộ ra đường cong quyến rũ, cổ họng anh cộn lên, hận không thể ăn tươi cô ngay lập tức! Diệp Phi không đợi được anh trả lời, lại thấy ánh mắt như rực lửa nhìn mình. Phập! Cô đánh vào đầu anh “Không được nhìn!”

Tay anh buông lỏng, cô liền đi xuống cầu thang. “A!” Cô kêu lên thảm thiết. Cánh tay của Mộ Thương Nam đập vào cầu thang một cái, ôm lấy eo cô.

“Lại không thành thật, đáng đời!” Lời từ khước môi anh tuôn ra. Thân mật cũng đã thân mật bao nhiêu lần rồi. Anh nhìn cô một chút, cô còn muốn đánh anh! Diệp Phi trừng mắt nhìn anh, chỉ còn đầu ngón chân ở trên cầu thang, lần này cô càng đứng không nổi.

“Lưng của tôi sắp gãy rồi, anh để tôi đứng lên trước đã.”

“Em vừa mới mắng tôi cơ mà?” Mộ Thương Nam chất vấn cô.

Diệp Phi dẫn lòng lại, người đàn ông này không phải đang cứu cô mà là tìm cô tính sổ!

“Tôi vừa mới...vừa mới nói gì nhỉ? Tôi bị dọa đến quên luôn rồi. Mộ tổng tài, anh đại nhân đại lượng, chắc sẽ không chấp nhậ tôi chứ?” Cô cười khổ.

“Bây giờ thì nói tôi đại nhân đại lượng. Vừa nãy còn mắng tôi khốn nạn? Diệp Phi, món nợ này chúng ta tính thế nào?” Mộ Thương Nam lại chất vấn cô.

Hiếm khi thấy lời nói của anh thành thật đến vậy. Anh phải dạy bảo

thật tốt nha đầu này mới được!

“Anh tính sao? Tôi rút lại lời nói khi nãy được không?” Diệp Phi hỏi.

“Không được, tôi nghe thấy rồi. Không xóa bỏ được!” Mộ Thương Nam nói.

“Này, anh muốn thế nào? Để tôi ngồi dậy đã được không?” Diệp Phi bám lấy cánh tay anh để ổn định lại. Thế nhưng cơ thể cô đang ở thế ngã về phía sau, không có người giúp, cô không dậy nổi! Cô đành cầu xin anh để cô đi trước. Sau đó... sau đó bảo đảm không đánh chết anh!

“Ha ha, chờ em đứng lên sao. Em sẽ không ngoan ngoãn như thế đâu.” Mộ Thương Nam đánh chết cũng không tin. Anh sẽ không để cô đứng lên một cách dễ dàng đâu.

“Muốn tôi tha cho em, trừ khi bồi thường cho tôi.” Mộ Thương Nam nhìn môi Diệp Phi. Dám vì Cung Trạch Vũ đánh nhau với Thiên Tịnh. Anh phải bắt cô hôn anh!

Diệp Phi cắt ngang ánh mắt anh. Cô hiểu ý của anh, hận bản thân không còn lựa chọn nào khác! Hôn anh sao? Diệp Phi liếc nhìn bờ môi mỏng của anh. Được thôi! Cô vừa di chuyển ánh mắt, vừa ôm lấy cổ anh, từ từ tiến lại. Cũng lợi dụng cơ hội lấy anh làm điểm đỡ đứng dậy. Cô từ từ đứng thẳng người lên, môi cũng tiến lại gần môi anh.

“Anh muốn tôi hôn anh sao?” Diệp Phi cố ý thì thào.

“Ừ, nhanh lên.” Mộ Thương Nam thúc giục cô, nhìn cô ngọt ngào. Anh

không nhịn được muốn chiếm hữu cô. Chân Diệp Phi lúc này đã đứng vững trên cầu thang. Cô bỗng đẩy mạnh anh ra.

“Muốn hôn tôi sao? Nằm mơ đi.” Cô bước qua anh đi lên tầng. Anh không ký tên, hôm nào đó cô sẽ lại nhắc. Bảo cô hôn anh sao, cô không ngu tới vậy!

Mộ Thương Nam trong thâm tâm vẫn đang chờ cô hôn anh. Không đề phòng gì cả đã bị cô đẩy ra. Anh đuổi theo cô, cánh tay dài khóa eo cô lại, ôm vào trong nhà tắm, mạnh mẽ ném cô vào bồn tắm.

“Nha đầu thối, to gan lắm! Dám đùa giỡn tôi!” Anh với tay mở vòi hoa sen.

Diệp Phi cả người đều ướt đẫm, may mà bồn tắm khá thoải mái nếu không cô thực sự đã bị đập đầu đến đau điếng. “Ai đùa với anh? Tôi không cần anh giúp cũng có thể tự mình đứng dậy, cho nên không nợ anh nụ hôn”

“Không nợ tôi nụ hôn nhưng nợ tôi nghĩa vụ của một người vợ! Diệp Phi, chúng ta vẫn chưa ly hôn. Cô đã vì người đàn ông khác mà đánh nhau với Thiên Tịnh. Muốn ly hôn, trước hết phải hoàn thành nghĩa vụ vợ chồng!” Mộ Thương Nam nói rồi đề lên người cô. Bàn tay to lớn xé rách bộ quần áo vốn dĩ đã nhếch nhác của cô, cúi đầu hôn lên môi cô. Có điều không giống một nụ hôn mà giống như là cắn vậy. Anh cố tình cắn cô thật đau để cô biết, cô chính là người phụ nữ của ai!

Chương 190

45190. Diệp Phi bị Mộ Thương Nam cắn, máu tanh bao phủ miệng hai người. Cô cũng tức giận cắn anh. Cô rốt cuộc đã làm sai cái gì, dựa vào cái gì mà anh đối xử với cô như thế? Mộ Thương Nam bị cô cắn đau điếng. Thế nhưng chí ít cô vẫn còn phản ứng với anh. Thà rằng ngày ngày đánh nhau, anh cũng không muốn cô đi! Máu trong miệng hai người hòa làm một, không rõ là máu của ai. Miệng Diệp Phi bị anh xâm chiếm, một lời mắng chửi cũng không thốt lên được. Quần áo cô bị anh cởi hết, da thịt chạm vào cơ thể nóng bỏng của anh.

Anh hạ thấp cơ thể, chiếm giữ cô. Lần này không phải là sự chiếm hữu đầy khó chịu nữa. Diệp Phi chỉ coi đó là một việc thoáng qua, chứ không phải là một đêm ân ái ngọt ngào. Mộ Thương Nam thoải mái hưởng thụ tất cả những lợi ích đó. Tận hưởng cả một đêm, hôm nay quả nhiên thật lao lực. Không phải lần nào chờ cô phối hợp anh mới thật thỏa mãn.

Nước trong bồn tắm tràn ra ướt cả mặt đất. Khi mặt trời lần nữa mọc lên soi chiếu vạn vật, Diệp Phi tỉnh ngủ. Ngày hôm nay rõ ràng là ngày nghỉ nhưng cứ mỗi sớm cô lại thức giấc.

Vừa mở mắt ra đã thấy mình vùi vào ngực anh, cánh tay cô ôm ngang thắt lưng anh. Đời này đây là lần đầu tiên tay cô không biết nghe lời. Cô lại đi ôm tên khốn nạn này!

Cô vội vã thu tay lại, không thể để cho anh phát hiện cô đã ôm anh.

Cứ như thế mà chạy đi sao? Ánh mắt cô dừng lại ở bờ môi bị cô cắn của anh. Đều chết tiệt, cô sẽ không bỏ qua cho anh đâu!

Cô đưa móng vuốt về phía cổ anh, hung hăng bóp cổ anh, chỉ muốn mạng của anh ngay tức khắc. Anh lười biếng mở mắt, hoàn toàn không lo lắng tay của cô đang trên cổ mình.

“Muốn nói cho tôi biết em còn sức lực sao? Hôm qua ai nói không còn sức?” Từng chữ thốt ra từ môi Mộ Thương Nam một cách dễ dàng.

Mặt Diệp Phi khẽ nhăn một cái, ký ức hôm qua ùa về trong đầu cô. Cô thực sự bị người đàn ông này dày vò đến thảm thương. Anh như con dã thú đói bụng, tùy ý chiếm hữu cô. Cô không thể làm gì khác hơn là cầu xin anh dừng lại. Cô thực sự không chịu nổi nữa, luôn tục thở hổn hển, sức lực đều cạn kiệt cả rồi. Thế nhưng anh bỏ ngoài tai lời cô nói, quyết không dừng lại. Mỗi lần đầu óc cô trở nên mông mị và mệt mỏi như muốn ngủ, anh lại có cách làm cho cô tỉnh lại, không cho cô lịm đi. Lúc đó cô thực sự tưởng mình đã ngất đi rồi. Loại hưng phấn cực độ này sớm đã vượt quá giới hạn chịu đựng của cô, khiến cô thở không nổi.

“Một ngày sui sẻo! Mộ Thương Nam khốn kiếp. Anh không phải là người nữa rồi!” Diệp Phi hét lên. Đã dày vò cô đến chết rồi, hôm nay còn dám nhắc lại! Mộ Thương Nam cười lớn, “Đáng tiếc em không phải là cún mà là một con sói. Lần sau mà dám mắng tôi nữa, nhất định tôi sẽ không để yên!”

Mặt Diệp Phi trắng bệch đầy lúng túng, mắng chửi anh là tự đưa mình vào chỗ chết.

“Cút!” Cô hét lên. Cánh tay anh ôm lấy cô, xoay người đè lên người cô. “Tôi nhất định sẽ thỏa mãn yêu cầu vô lý của em!” Anh cúi đầu cắn vào xương quai xanh của cô. Cái yêu cầu này thật tốt, vừa hay là buổi sáng không cần phải tập thể dục. Đó cũng coi như là tập luyện rồi. Diệp Phi ghen hòng, ý cô không phải như vậy! “Không được. Đau, anh làm tôi đau. Anh mà làm như thế nữa, tôi sẽ lập tức đi tố cáo anh bạo lực gia đình.” Cô vội vàng nói.

“Bảo bối, nếu theo lời em nói, thì chẳng phải có không biết bao nhiêu người phụ nữ bị ngược đãi đến chết rồi sao? Cái này gọi là hạnh phúc chứ không phải bạo hành gia đình!” Mộ Thương Nam nói.

Diệp Phi không nói nổi anh nữa “Anh tránh ra đi, tôi phải dậy đến trường”.

Ngón tay Mộ Thương Nam dí vào trán cô “Ngốc chết đi được, hôm nay là ngày nghỉ. Nằm im, đừng nhúc nhích. Tôi bôi thuốc cho em.. Em rửa mặt trước rồi xuống tầng ăn sáng.”

Anh đứng dậy, lấy thuốc mỡ từ tủ đầu giường, định giúp cô bôi thuốc. Diệp Phi chìa tay đón lấy tuýp thuốc mỡ “Tôi tự làm được”.

“Em nhìn được à?” Mộ Thương Nam vặn hỏi.

“Tôi có thể sờ.” Diệp Phi đáp. Lẽ nào ngay cả bản thân đau chỗ nào cũng không biết?

Mắt Mộ Thương Nam lóe lên “Được. Em tự làm đi.”

Diệp Phi lấy tuýp thuốc mỡ, dùng đầu ngón tay lấy một ít. Cô thoáng

đỏ mặt. Cô phải tự bôi thuốc trước mặt anh sao? “Anh đi ra ngoài đi”.

“Tôi đi ra ngoài cũng có thể biết em làm gì.” Mộ Thương Nam cốc đầu Diệp Phi.

“Tôi... tôi không bôi nữa!” Diệp Phi bực mình bôi chỗ thuốc mỡ mới lấy ra lên người anh.

Mộ Thương Nam cười khế, kéo chân cô lại. “Nghe lời, đừng nhúc nhích. Nếu không lúc đi lại sẽ đau đấy. Em muốn tôi cả ngày đều ôm em đi sao?”

Diệp Phi nghe ra được những lời uy hiếp từ anh. Cô thà rằng để anh bôi thuốc cho mình cũng không muốn để anh ôm cả ngày!

Thuốc mỡ lành lạnh trắng mịn phủ lên chỗ sưng đỏ trên chân Diệp Phi. Thấy cô đau, anh mới biết bản thân mình tàn nhẫn biết nhường nào.

Thuốc mỡ rất hiệu nghiệm, làm giảm đau và đỏ rất nhanh. Diệp Phi cảm thấy rất thoải mái. Không đợi anh nói xong, cô đã xoay người xuống đất chạy đi. Khuôn mặt đỏ ửng bị anh nhìn chăm chăm, cô chỉ muốn độn thổ.

“Tôi đi chuẩn bị bữa sáng. Em rửa mặt rồi xuống ăn cơm.” Mộ Thương Nam nhìn bóng lưng cô chạy đi, nói.

Diệp Phi dùng nước lạnh té lên khuôn mặt ửng hồng, cảm giác bị anh nhìn chăm chăm so với việc cùng anh ân ái cả đêm thì càng thấy khó xử, ngượng ngùng. Chỉ trong chốc lát, khuôn mặt đã không còn đỏ

Ừng nữa, cô mới đi ra khỏi nhà vệ sinh tìm quần áo mặc.

Khi cô bước tới nhà ăn, cả căn phòng ngập tràn mùi thơm. Cô đói bụng đến nuốt nước miếng. Hôm qua trở về đã bị anh gây khó dễ, lại vận động mạnh, bữa cơm chiều cũng theo đó mà tiêu tan cả rồi.

“Tới ăn cơm thôi. Đây là những món em thích ăn.” Mộ Thương Nam gọi, thấy Diệp Phi đang nhìn chăm chăm vào đĩa thức ăn. Anh đã sớm biết cô đói bụng.

Diệp Phi đi tới ngồi ở bên cạnh anh, không khách khí cầm lấy đĩa ăn món mình thích.

Tôm hùm xà lách, thịt bò sừng chiên, cơm cà ri hải sản cùng các loại thịt nướng, thịt quay. Hoàn toàn như là ở trong bữa sáng, ăn những món ăn của một bữa tối.

“Ăn từ từ thôi! Ăn chút cháo tổ yến này.” Mộ Thương Nam nhìn cô như một con sói đói ăn, chỉ sợ cô bị nghẹn.

Diệp Phi thực sự bị nghẹn. Cô cầm thìa ăn cháo “Đều tại anh, nếu không tôi đói tới vậy sao?”

“Đúng, đều tại tôi, em ăn từ từ thôi.” Mộ Thương Nam gấp cho cô một con tôm. “Ăn nhiều tôm chút, tôm rất bổ.”

“Tôm rất phiền phức. Lại phải bóc bỏ. Tôi không ăn.” Diệp Phi ghét những thứ phiền toái như thế.

Mộ Thương Nam hất vài sợi tóc xõa trước trán “Tôi giúp em bóc vỏ.

Loại này sống dưới biển sâu, ăn rất ngon.”

Anh không muốn để cô bỏ qua một món mỹ vị, nên bóc tôm bỏ vào bát cô.

Diệp Phi cắn thịt tôm, cảm giác nói không nên lời. Không thể không khâm phục người đàn ông này. Khi ở bên anh, anh làm những việc khiến cô yêu anh, đến khi cô yêu anh rồi, anh lại khiến cô tuyệt vọng. Nhưng mà lần này cô sẽ không tùy tiện để người khác thấy mình thật tâm nữa, cũng không cho bất kì ai có cơ hội làm tổn thương cô.

“Tôm ăn rất ngon. Tôi ăn no rồi. Anh bảo Nhiếp Hạo mua thuốc tránh thai tới. Anh cũng không muốn trước khi kết hôn lại có tin anh làm người phụ nữ khác mang thai đâu nhỉ?” Cô lạnh nhạt nói.

Chương 191

Sắc mặt Mộ Thương Nam trầm xuống vẻ u ám, cô thà uống thuốc tránh thai chứ không sinh con cho anh!

Cảm giác này rất khó chịu, giống như có người dùng dao đâm vào tim anh, nói với anh, anh vốn dĩ không xứng làm bố của con cô!

“Uống thuốc tránh thai có hại cho sức khỏe, dù sao anh cũng không thiếu tiền, có rồi thì sinh nó ra, anh nuôi!”

“Não anh có vấn đề à? Anh muốn có con riêng à? Anh chắc chắn Thiên Tịnh chịu sinh con riêng cho anh?” Diệp Phi tức nghẹn lại, anh không muốn kết hôn với cô, còn muốn cô sinh con cho anh!

“Tại sao Thiên Tịnh phải để tâm? Có người giúp cô ấy sinh con thì tốt biết mấy, không phải nói phụ nữ đều không thích sinh con, sợ cực nhọc hay sao, còn bị mất dáng, có em sinh con cho anh, Thiên Tịnh có thể đẹp mãi mãi rồi!” Mộ Thương Nam nói.

Khóe môi Diệp Phi giật mạnh, rốt cuộc anh yêu Thiên Tịnh tới cỡ nào mà cả việc này cũng nghĩ dùm Thiên Tịnh rồi, “Mộ Thương Nam, anh thật đáng thương, người mà anh luôn nhung nhớ sắp gả cho Cung Trạch Vũ rồi!”

“Người mà anh đã muốn thì không ai có thể thoát khỏi lòng bàn tay của anh đâu, bất kể là ai đi nữa!” Bao gồm cả em!

Mộ Thương Nam lạnh lùng nói, anh sẽ không cho cô bất kì cơ hội bỏ trốn nào, cô không muốn sinh con cho anh, thử xem!

Diệp Phi chỉ cảm thấy lồng ngực đang ngạt thở, xem ra Mộ Thương Nam là muốn giành Thiên Tịnh với Cung Trạch Vũ rồi, tim cô đau đến rỉ máu, người bị anh chiếm lấy trên giường là cô, còn người mà anh cưới, người anh yêu lại là Thiên Tịnh.

Cô đứng dậy chạy thẳng ra cửa lớn của biệt thự.

“Em đi đâu vậy?” Mộ Thương Nam đuổi theo.

“Anh không cho tôi thuốc tránh thai thì tôi tự đi mua, Mộ Thương Nam, anh muốn khiến tôi sinh con cho anh, kiếp sau đi! Cho dù tôi có muốn sinh con thì tôi đi tìm trai bao hiền tinh, cũng không thềm giống của anh đâu!” Diệp Phi tức giận buông một câu, quay người bước ra cửa lớn.

Tay Mộ Thương Nam cuộn thành nắm đấm, anh còn không bằng một gã trai bao!

Anh lấy điện thoại ra, ấn vào màn hình di động gửi tin cho Nhiếp Hạo.

Diệp Phi không chút nhớ nhung nào mà đi cả nửa tiếng đồng hồ mới tới trạm xe buýt, Mộ Thương Nam không đuổi theo cô, cô không mất tích, kết quả đã được đoán trước rồi, người đàn ông khốn khiếp khiếp này làm sao có thể đuổi theo cô chứ?

Còn cô thì hạ quyết tâm sẽ không sinh con cho anh.

Cô ngồi trên xe buýt, ánh mắt nhìn vào quán nhỏ bên đường, tìm nhà thuốc, có thể mua được loại thuốc này ở bất cứ nhà thuốc nào.

Trên con phố sầm uất, xa xa thì đã nhìn thấy mấy bảng hiệu của nhà thuốc kề sát nhau, cô xuống xe đi về phía nhà thuốc.

Người bán trong tiệm thuốc thấy có khách tới thì nở nụ cười chào, “Cho hỏi chị mua thuốc gì?”

Diệp Phi bặm môi, “Tôi muốn mua, ừm thì, thuốc tránh thai.”

“Chúng tôi có rất nhiều loại thuốc tránh thai, chị muốn loại dùng trước hay dùng sau, trong khoảng thời gian bao lâu?”

Mặt Diệp Phi ửng đỏ không kiểm soát được, mua loại thuốc này là ngượng ngùng nhất, đặc biệt còn phải nói thời gian, quả thực là nói cho người khác biết lúc này cô vừa làm chuyện xấu hổ cùng đàn ông rồi.

“Loại trong vòng 24 giờ.” Giọng cô nhỏ lí nhí, chỉ sợ bị người thứ ba nghe được.

Người bán thì lại xởi lởi, “Loại trong vòng 24 giờ à, chúng tôi có nhiều nhãn hiệu lắm, chị qua đây chọn đi.”

Diệp Phi xém chút mếu máo đến muốn kiểm lỗi chui xuống, cô cúi đầu, giống như đang bị người trong cửa tiệm đánh giá toàn thân vậy.

Điện thoại trong nhà thuốc vang lên, người bán chạy đi nghe.

Diệp Phi nhìn hàng thuốc trên kệ tủ, thực ra nhãn hiệu nào cô cũng không hiểu, chỉ cần là thuốc tránh thai thì được rồi.

Cô tiện tay lấy một hộp, đợi người bán nghe xong điện thoại thì cô nói, “Lấy cái này đi.”

“Phiền cô cho tôi xem chứng minh thư, tiệm thuốc chúng tôi bán thuốc theo hệ thống tên thật.” Người bán nói với biểu hiện cứng nhắc.

Diệp Phi đơ ra, không ngờ mua thuốc còn phải theo hệ thống tên thật, cô lấy chứng minh thư từ trong túi ra đưa cho người bán.

Người bán nhìn qua tên trên chứng minh thư, “Ừm, thuốc cửa hàng chúng tôi vừa bị người ta đặt rồi, bây giờ không có thuốc bán cho cô, mấy ngày nữa cô ghé lại đi.”

“Hả? Thuốc này mà cũng có người đặt trước sao? Chỗ này của cô không phải có rất nhiều sao? Tôi mua đại một hộp được rồi.” Diệp Phi cầm hộp thuốc trên tay không đặt xuống.

Người bán lập tức đưa tay lấy lại hộp thuốc trong tay Diệp Phi, “Đây đều là hàng mẫu, không phải thuốc thật, chỉ là xem mẫu thôi. Thuốc của chúng tôi thật sự vừa bị người khác mua rồi, nếu không thì cô đi chỗ khác xem thử đi!”

Diệp Phi á khẩu, thuốc bày trên tủ đều là hàng mẫu sao?

Cô nhìn biểu cảm rất không tự nhiên trên mặt của người bán một cách hoài nghi, “Vậy được thôi, tôi đến tiệm thuốc khác xem thử.”

Không bán cho cô thì thôi, nhiều tiệm thuốc như vậy, cô không tin không mua được thuốc.

Cô đi ra khỏi tiệm thuốc, đi thẳng đến tiệm thuốc kế bên, đường phố sầm uất thì đây chính là điểm tốt, có tới vài tiệm thuốc.

Nhưng điều mà Diệp Phi cảm thấy kì lạ là, tất cả tiệm thuốc đều thành mua thuốc theo hệ thống tên thật, hơn nữa thuốc tránh thai đều bị đặt trước rồi.

Trời đất ơi! Ai đi đặt nhiều thuốc tránh thai như vậy, anh ta là máy gieo hạt giống hay sao? Một ngày có thể làm nhiều người phụ nữ có thai như vậy à?

Trong phút chốc, cô đột nhiên nghĩ đến một người là Mộ Thương Nam!

Cô lấy điện thoại ra gọi cho Mộ Thương Nam, “Mộ Thương Nam! Có phải anh không cho tiệm thuốc bán thuốc tránh thai cho tôi không! Anh nghĩ là thuốc tránh thai của các tiệm thuốc trên khắp nước Trung Quốc này đều có thể bị anh mua hết hay sao?”

“Anh mua hết thuốc tránh thai để làm gì? Anh đâu có uống thứ đó được.” Mộ Thương Nam đập lại cô.

“Không phải anh mua sao?” Diệp Phi ngạc nhiên, người mà cô có thể nghĩ tới chỉ có Mộ Thương Nam.

“Ha ha, Diệp Phi, không phải em nghĩ anh yêu cầu em sinh con cho

anh chứ? Những người phụ nữ muốn leo lên giường anh, muốn sinh con cho anh có thể xếp thành vòng tròn quanh Trái Đất luôn, em không trân trọng, anh còn yêu cầu em sao? Em nghĩ em là ai?” Mộ Thương Nam bộp lại cô.

Diệp Phi ghen đến không nói nên lời, rõ ràng là anh cưỡng ép cô, lại làm như cô tự lên giường vậy, cô phải trân trọng cái gì? Trân trọng tra nam một chân đạp hai thuyền như anh à?

“Không phải anh thì tốt! Để tôi biết là anh giở trò thì tôi đảm bảo sẽ đánh chết anh!” Cô nói lớn rồi cúp ngang điện thoại.

Trán cô xuất hiện vô số vết đen, không lẽ cô thật sự hiểu lầm Mộ Thương Nam rồi?

Khỉ gió, cô chỉ mua có thuốc tránh thai mà cũng khó như vậy sao?

Cô vội đi đến tiệm thuốc tiếp theo, tiệm này nghe cô mua thuốc tránh thai cũng đòi cô cho xem chứng minh thư.

Diệp Phi đưa chứng minh thư của mình ra, “Có phải thuốc của tiệm cũng bị đặt trước rồi không?”

Cô bán thuốc cong cong khóe môi, “Cái này mà cũng đặt trước, ai lại cần nhiều thuốc tránh thai để làm gì? Thuốc này là loại có hạn sử dụng, quá hạn sẽ ảnh hưởng đến tác dụng của thuốc. Tiệm thuốc chúng tôi có bán, cô có mua không?”

“Cần! Bán cho tôi một hộp.” Diệp Phi vội vàng nói.

Cô bán thuốc lấy trong tủ thuốc ra một hộp thuốc đưa cho Diệp Phi,
“Thuốc này tốt nhất đấy.”

“Cảm ơn!” Diệp Phi lấy thuốc rồi trả tiền, tiện thể mua luôn một chai nước.

Cô lấy viên thuốc trong hộp nắm trong lòng bàn tay, một tâm trạng thoải mái, uống thuốc xong thì cô và Mộ Thương Nam không thể có con rồi.

Còn một tâm trạng thì nhói đau.

Có một hình bóng cao lớn của người đàn ông đang đứng trước cửa kính bên ngoài tiệm thuốc...

Chương 192

Diệp Phi đau khổ nhắm mắt lại, cho dù cô có muốn có con thì Mộ Thương Nam tuyệt đối không phải sự lựa chọn tốt, người đàn ông mà cô muốn nhất định chỉ có thể yêu một mình cô.

Nghĩ đến Mộ Thương Nam và Thiên Tịnh kết hôn, cô thật sự phải sinh một đứa con cho Thiên Tịnh sao?

Mộ Thương Nam lại muốn con của cô gọi Thiên Tịnh là mẹ, cô biết bản lĩnh của Mộ Thương Nam, nếu như Mộ Thương Nam thật sự muốn làm như vậy, cô cũng không ngăn được Mộ Thương Nam, đứa con rơi vào tay Thiên Tịnh thì tuyệt đối sống còn thắm hơn cô nữa!

Nghĩ tới đây thì cô không còn do dự nữa, một hơi uống ực hai viên thuốc trong lòng bàn tay.

Thuốc tránh thai đổi mùi vị rồi sao? Hình như thuốc lần này không phải mùi như thuốc lần đầu cô uống, thuốc này chua chua ngọt ngọt không có vị đắng nào cả.

Nhưng mà uống rồi chắc sẽ không có gì bất ngờ đâu, cô vút chai nước suối rồi đi ra khỏi tiệm thuốc.

Điện thoại đột nhiên nhận được tin nhắn của Mộ Lạc Lạc, trong tin viết bảo cô mau tới ven hồ, Mộ Lạc Lạc có chuyện quan trọng nói với cô, là chuyện liên quan tới Thiên Tịnh và cô, còn có thân thể của cô nữa.

Thân thể của cô? Tim Diệp Phi đập nhanh liên hồi, thực ra cô luôn hoài nghi thân thể của mình, cô nghĩ sẽ không có người mẹ nào giống như Thiên Huệ lại đi ngược đãi con ruột của mình.

Cô theo địa chỉ mà Mộ Lạc Lạc nói, đi đến ven hồ tìm Mộ Lạc Lạc, cô nghĩ có lẽ mình là đứa trẻ được nhặt nuôi, nhưng mà cho dù như thế nào, cô muốn đi tìm Mộ Lạc Lạc để kiểm nghiệm suy đoán của mình.

Trong một góc của tiệm thuốc trên đường, hình dáng cao lớn của người đàn ông vẫn luôn đứng sững ngay chỗ đó, ánh mắt ai oán nhìn bóng lưng của cô gái nhỏ.

Nhìn thấy cô uống xong thuốc, trái tim của anh đều bị cô ngược nát rồi, cô quyết tâm không yêu anh, không muốn sinh con cho anh!

“Tổng giám đốc, thuốc đã được đổi thành viên vitamin rồi, ngài yên tâm.” Nhiếp Hạo kính cẩn nói.

“Ừ.” Mộ Thương Nam lạnh lùng lên tiếng, cô muốn phủi sạch quan hệ với anh, cô đừng hòng!

Anh xem xem lần này tạo ra em bé thì cô còn có thể chạy khỏi anh như thế nào?

Sự vận động kịch liệt trong hai ngày, hơn nữa còn trong thời kỳ rụng trứng của cô, tỉ lệ thụ thai rất lớn.

Anh dẫn theo Nhiếp Hạo rời khỏi nhà thuốc, người của Âm Dạ lại gây rắc rối cho Liên Minh công ty ở nước ngoài của anh rồi, anh vội vàng

ngồi máy bay bay ra nước ngoài giải quyết việc của công ty.

-

Diệp Phi đến ven hồ theo địa chỉ mà Mộ Lạc Lạc đưa, mắt nhìn thấy Mộ Lạc Lạc đang đứng bên hồ.

Gương mặt Mộ Lạc Lạc hướng nhìn nước hồ, chỉ đứng bên cạnh hồ, tóc cô ta rất rối, hình như còn dính vật gì màu tối tối.

“Mộ Lạc Lạc!” Diệp Phi cảm thấy rất kì lạ với trạng thái của Mộ Lạc Lạc, Mộ Lạc Lạc lúc nào cũng giữ hình tượng công chúa, sao lại biến bản thân thành bộ dạng thô lương như vậy, cô bước về phía Mộ Lạc Lạc.

Nhưng mà Mộ Lạc Lạc vốn không để ý cô, cô đưa tay đẩy Mộ Lạc Lạc cốt muốn Mộ Lạc Lạc quay đầu lại, nhưng Mộ Lạc Lạc bị cô đẩy một cái té xuống hồ.

Diệp Phi kinh ngạc nhìn cô ta té xuống hồ nước, “Lạc Lạc!”

Cô đưa tay muốn nắm lấy Mộ Lạc Lạc, nhưng mà tất cả đều đến quá đột ngột, cô vốn không phản ứng kịp, Mộ Lạc Lạc đã chìm xuống nước rồi.

Ánh mắt Mộ Lạc Lạc vẫn luôn trong trạng thái ngưng đọng, nhìn cô oán hận, giống như cô hại chết cô ta!

Nhưng mà việc này không đúng, cô làm sao mà đẩy có một cái thì Mộ Lạc Lạc đã rớt xuống hồ rồi? Sức của cô vốn không mạnh như vậy!

“Lạc Lạc, cô đưa tay qua đây, tôi kéo cô lên.” Cô lớn tiếng gọi.

Mộ Lạc Lạc lại không nhúc nhích gì cả, mặc dù nước hồ dần dần ngập qua đỉnh đầu cô ta.

Diệp Phi vội vàng gọi điện thoại cho Mộ Thương Nam, nhưng mà di động của Mộ Thương Nam khóa máy rồi, cô lập tức báo cảnh sát đến cứu Mộ Lạc Lạc.

Tuy là cô không thích Mộ Lạc Lạc, nhưng mà cũng không làm được chuyện thấy chết không cứu được.

Nhưng mà di động của cô còn chưa cúp thì đột nhiên nhìn thấy Thiên Tịnh và Cung Trạch Vũ khoác tay nhau đi dạo về phía bên này hồ.

Hai người điệu bộ cười cười nói nói rất thân thiết, tim Diệp Phi nhói đau, trúc mã của mỗi tình đầu thời ngây ngô vẫn còn đây, nhưng những lời thề dành cho cô lại bay theo gió mất rồi.

“Á? Mộ Lạc Lạc! Cô làm gì Mộ Lạc Lạc vậy?” Thiên Tịnh nhìn thấy một ít đồ của Mộ Lạc Lạc đang nổi lềnh bềnh trên mặt hồ.

“Học trưởng, anh mau cứu Mộ Lạc Lạc, cô ấy rớt xuống hồ rồi!” Diệp Phi vội vàng gọi Cung Trạch Vũ, Cung Trạch Vũ từng là quán quân bơi lội của trường, lúc đó, anh mặc chiếc quần bơi leo lên bờ, không biết bao nhiêu nữ sinh bị cơ bắp và thân hình của anh làm cho chết mê chết mệt!

Cung Trạch Vũ cởi lớp đồ bên ngoài của mình ra, không do dự mà

nhảy xuống hồ cứu Mộ Lạc Lạc.

Thiên Tịnh gọi điện cho Sở Nhiễm, kêu Sở Nhiễm tới cứu người.

Diệp Phi nhìn thấy Mộ Lạc Lạc được Cung Trạch Vũ lôi lên mặt nước, cô kéo tay Mộ Lạc Lạc kéo Mộ Lạc Lạc lên bờ.

“Học trưởng, sao cô ấy vẫn còn hôn mê vậy? Cô ấy mới rớt xuống thôi.” Cô dùng tay thử, hơi thở của Mộ Lạc Lạc yếu ớt gần như không có.

“Mới vừa rớt xuống thì sao có thể thành bộ dạng sắp chết như vậy được? Diệp Phi, cô đã làm gì Mộ Lạc Lạc?” Thiên Tịnh chất vấn Diệp Phi.

“Tôi không làm gì hết, là Mộ Lạc Lạc hẹn tôi tới, tôi đến thì cô ấy đã nhảy xuống rồi.” Diệp Phi giải thích.

Cung Trạch Vũ làm động tác hồi sức tim phổi cho Mộ Lạc Lạc, giúp Mộ Lạc Lạc hồi phục nhịp tim.

Xe cứu thương của Sở Nhiễm vừa tới, Sở Nhiễm nhảy xuống xe chạy đến chỗ Mộ Lạc Lạc.

“Chuyện gì vậy? Cô ấy hôn mê bao lâu rồi?” Sở Nhiễm hỏi.

“Tôi đã làm hồi sức tim phổi cho cô ấy, cô ấy còn chưa tỉnh, trong miệng cô ấy không có nước.” Cung Trạch Vũ nói.

Sở Nhiễm chau mày lại, “Không có nước? Vậy thì không phải đuối

nước! Để tôi kiểm tra cho cô ấy đã!”

Cô đưa tay làm kiểm tra cho Mộc Lạc Lạc, lúc lật người Mộc Lạc Lạc thì thấy phía sau đầu của Mộc Lạc Lạc chảy máu.

“Không ổn! Cô ấy bị thương ở phần đầu, hôn mê là do não bị thương chứ không phải đuối nước, người đâu, mau đưa cô ấy lên xe cứu thương.” Cô gọi y tá của mình khiêng người lên.

Cảnh sát cũng vừa tới hiện trường, Thiên Tịnh vội vàng thuật lại tình cảnh cho cảnh sát, Mộc Lạc Lạc bị người ta đánh vào đầu rồi đẩy xuống hồ.

Diệp Phi đi theo Cung Trạch Vũ ngồi trong xe cứu thương, cùng Mộc Lạc Lạc đến bệnh viện cấp cứu.

Ngoài phòng cấp cứu, Diệp Phi và Cung Trạch Vũ mỗi người ngồi đứng một bên hành lang, không khí ngưng ngập bao trùm lấy hai người.

Cung Trạch Vũ động đậy khuôn miệng, quá nhiều lời muốn nói với Diệp Phi, nhưng một chữ cũng không nói ra được, bây giờ anh có thể nói gì với Diệp Phi đây?

Chuyện anh hứa với chủ của Ám Dạ bắt buộc phải hoàn thành thì anh mới có thể theo đuổi Diệp Phi lại từ đầu, giải thích với Diệp Phi tất cả mọi thứ.

Diệp Phi không nhìn lấy Cung Trạch Vũ một chút nào, cô không phải người nghĩ không thông, tình cảm không đáng thì sẽ không giữ lại,

càng không tổn hại tinh thần, thì ra, cô nghĩ trở về vị trí bạn tốt cũng rất được.

Chỉ là thật sự nhìn thấy Cung Trạch Vũ, cô phát hiện, đến cả bạn tốt họ cũng không làm được rồi.

Một khoảng cách quá rộng ở chính giữa hai người họ, khiến cô đến một câu cũng không muốn nói với Cung Trạch Vũ.

“Là ai hại con gái của tôi? Diệp Phi! Tiện nhân này, tôi phải giết cô báo thù cho con gái tôi!” Giọng nói của Liễu Họa xông vào từ phía cuối hành lang.

Bà ta chạy đến chỗ Diệp Phi, giơ tay nắm lấy tóc của Diệp Phi, tát vào mặt Diệp Phi một cái.

Diệp Phi đưa tay đỡ lấy tay của Liễu Họa, lại bị người hầu mà Liễu Họa dẫn theo bắt lấy cánh tay của cô, cô bị một đám người hầu tay đánh chân đá tới tấp.

“Không phải tôi, thả tôi ra!” Cô vô thức nhìn Cung Trạch Vũ...

Chương 193

Ánh mắt Diệp Phi nhìn Cung Trạch Vũ, hoàn toàn là động tác trong vô thức, lúc học phổ thông, nhiều lần cô bị người của Thiên Tịnh ức hiếp đều là Cung Trạch Vũ cứu cô.

Lúc đó, anh sẽ đánh đám nữ sinh đó dữ dội, ôm lấy cô, nói với cô rằng anh sẽ mãi bảo vệ cô, thoa thuốc lên vết thương cho cô, nói còn khó chịu hơn việc nhìn thấy bản thân anh bị thương nữa.

Nhưng mà, lúc này người bạn trúc mã bảo vệ cô lại nhìn cô bị đám người hầu mà Liễu Họa dẫn theo tay đánh chân đá vào mình.

Khóe môi cô nhếch lên điệu cười lạnh lẽo tự chế giễu, có lẽ là bất tự của cô thật sự không tốt, cho nên, những người yêu cô cuối cùng đều bỏ đi.

Những nắm đấm đánh lên người rất đau, cô lại không muốn khóc, cô biết khi khóc cũng sẽ không có ai đau lòng, càng khiến bản thân trông đáng thương hơn thôi!

Cô chớp chớp đôi mắt giấu lệ của mình, ra sức vùng vẫy cánh tay của mình, đánh lại những đứa người hầu kia, túi xách trong tay trở thành vũ khí của cô đánh vào đám người hầu đó.

Cô nghĩ nhất định phải mua một chiếc túi có nhiều khóa kéo mới được, như vậy thì lần sau đánh nhau có thể quất chết đám người ăn hiếp

cô!

Mấy người hầu bị túi xách quất vào đập cho đau điếng.

Liễu Họa tức mình, “Ta nuôi các người là nuôi phế vật à? Đánh cho ta!”

Diệp Phi nhìn Liễu Họa đánh tới, thềm để ý bà ta là ai, ức hiếp cô thì không được!

Đầu của Liễu Họa bị túi xách của Diệp Phi đập mạnh vào, bà ta ôm đầu kêu thảm thiết, “Tiện nhân, dám đánh ta sao?”

“Vừa nãy tôi bị đánh mấy chục cái, bây giờ trả lại hết cho bà!” Diệp Phi nói lớn tiếng.

“Cô giết con gái ta, ta phải giết cô đền mạng cho con gái!” Liễu Họa hét lên.

“Không phải tôi giết con gái bà! Cảnh sát đang điều tra rồi, bà đổ oan cho tôi, tôi phải kiện bà phỉ báng!” Diệp Phi lớn tiếng nói, không phải cô, ai cũng đừng hòng vu oan cho cô!

Cung Trạch Vũ đi về phía trước, một tay kéo túi xách mà Diệp Phi đang đánh vào Liễu Họa lại, “Đừng đánh nữa! Đợi Mộ Lạc Lạc tỉnh lại hỏi cô ấy thì sẽ biết thôi, nếu như không phải em làm thì không ai làm khó em cả!”

Diệp Phi cười lạnh, nhìn bàn tay Cung Trạch Vũ nắm lấy túi xách của cô, cô bị đánh anh thờ ơ làm thính, bây giờ cô đánh Liễu Họa thì anh

lại ra tay giúp Liễu Họa.

Lời thề trước kia của Cung Trạch Vũ đều lần lượt trở về trong đầu cô, giống như sự trêu chọc của ông trời, lần lượt chứng minh cô ngốc như thế nào, lại đi tin lời nói của đàn ông!

“Lạc Lạc!” Liễu Họa nhìn thấy đèn trong phòng tắt rồi, bà ta vội chạy qua.

Sở Nhiễm bước ra từ phòng cấp cứu, đỡ lấy Liễu Họa, “Dì, đã cứu được Lạc Lạc rồi, cô ấy bị đánh ngất xỉu, xuất huyết não, con đã cố hết sức rồi, nhưng mà cô ấy mất máu quá nhiều, có thể qua được thời kỳ nguy hiểm hay không chỉ có thể xem số phận của cô ấy thôi.”

Nếu như không phải Sở Nhiễm đỡ lấy thì Liễu Họa đã ngồi co ro dưới sàn nhà rồi, Liễu Họa biết y thuật của Sở Nhiễm, nếu như Sở Nhiễm bó tay hết cách thì không ai có thể cứu được Mộ Lạc Lạc.

“Con gái của tôi! Con gái của tôi thật sự phải chết sao?” Hồi lâu bà ta mới gào lên một câu.

“Chỉ cần qua được thời kỳ nguy hiểm thì có thể giữ được mạng sống, nhưng mà bây giờ vẫn không có cách xác định có phải bị thương hành não hay không, hoặc là bị thương ở những nơi khác, nếu như não bị thương, có sống được thì cũng sẽ bị bại liệt nằm một chỗ.” Sở Nhiễm giải thích.

Trước mắt Liễu Họa tối sầm, ngã quật xuống đất, bại liệt nằm một chỗ cũng không tốt hơn cái chết bao nhiêu cả.

Sở Nhiễm xoa lấy nhân trung của Liễu Họa, cấp cứu cho Liễu Họa, “Dì, dì tỉnh lại đi, dì không muốn gặp Mộ Lạc Lạc sao?”

Liễu Họa nghe thấy tên Mộ Lạc Lạc mới thở ra một hơi, “Lạc Lạc của dì, dì phải gặp nó! Nó ở đâu?”

“Thang máy trực tiếp đưa cô ấy từ phòng cấp cứu lên phòng bệnh rồi, con đưa dì đi gặp cô ấy!” Sở Nhiễm nói, đỡ Liễu Họa đang co ro dưới đất lên.

Diệp Phi đi theo phía sau Liễu Họa và Sở Nhiễm, nếu như Mộ Lạc Lạc tỉnh lại thì có thể nói ra chân tướng, thì không ai có thể vu oan cho cô rồi!

Trong phòng bệnh, Mộ Lạc Lạc nằm trên giường, trên người cắm đầy ống, nếu như không phải không biết Mộ Lạc Lạc được cứu sống rồi thì thật sự nghĩ rằng cô ta là người chết rồi!

“Lạc Lạc! Con mở mắt ra nhìn mẹ đi, con đừng dọa mẹ!” Liễu Họa chạy tới trước giường của Mộ Lạc Lạc gọi con gái mình.

Mộ Lạc Lạc nghe thấy giọng của Liễu Họa, yếu ớt mở mắt ra, dường như không nói ra lời, nước mắt cô ta liên tục tuôn xuống.

Liễu Họa nhìn thấy con gái mình khóc, bà ta càng khóc dữ dội hơn, “Lạc Lạc, con phải mạnh mẽ, nhất định phải qua được thời kỳ nguy hiểm! Nói cho mẹ biết, là ai đánh con ra nông nổi này?”

Nghe thấy là ai đánh, Mộ Lạc Lạc giống như chịu sự kích động vậy, đôi mắt lúc đầu yếu ớt lại trừng lên, khó khăn phát ra hai chữ,

“Diệp...Phi!”

Tiếp theo đó, cô ta giống như dùng hết tất cả sức lực, đột nhiên nhắm mắt lại.

“Lạc Lạc! Lạc Lạc, con làm sao vậy?” Liễu Họa sợ đến gọi lớn tiếng.

“Cô ấy lại hôn mê rồi, ra ngoài hết đi, nào cô ấy không thể chịu được kích động nữa, nếu không sẽ không có lợi cho sự hồi phục của cô ấy!” Sở Nhiễm vội vàng gọi y tá mời người trong phòng bệnh ra ngoài.

Môi Diệp Phi bặm thành một đường dài, trong đầu trống rỗng, Mộ Lạc Lạc lại nói tên cô ra, nhưng mà rõ ràng không phải cô đánh ngất Mộ Lạc Lạc kia mà!

Liễu Họa bị mời ra khỏi phòng bệnh, nhìn Diệp Phi một cách căm phẫn, giống như thú mẫu nhận phải đả kích vậy, “Diệp Phi, cô còn điều gì muốn nói, là cô muốn giết con gái tôi!”

“Không phải tôi! Lúc tôi tới thì Mộ Lạc Lạc đã đứng bên hồ rồi, tóc phía sau đầu cô ấy đã dính máu rồi, tôi đi qua gọi cô ấy thì cô ấy tự té xuống hồ!” Diệp Phi nói.

“Cô gạt người! Dì, con tìm được chứng cứ rồi, là Diệp Phi đánh Mộ Lạc Lạc!” giọng nói của Thiên Tịnh xông vào từ phía cuối hành lang.

Bây giờ cô ta đã không còn ngồi xe lăn ra vẻ đáng thương rồi, cứ thế mà bước đến.

“Chứng cứ gì?” Diệp Phi kinh ngạc, chuyện cô không làm thì làm sao

có thể có chứng cứ được?

Thiên Tịnh chỉ vào cây côn sắt trong tay người cảnh sát đứng cạnh cô ta, “Chính là cây côn sắt này, chúng tôi nhặt được ở bên hồ, hơn nữa cảnh sát vừa kiểm chứng rồi, một đoạn trên cây côn có máu của Mộ Lạc Lạc, một đoạn là vân tay của Diệp Phi. Là Diệp Phi cầm cây côn sắt này đánh vào sau đầu của Mộ Lạc Lạc! Vì để hủy thi diệt tích, cô ta mới đẩy Mộ Lạc Lạc xuống hồ, chỉ là không may, con và học trưởng hẹn nhau ở rừng cây tình cờ đi tới đó.”

“Người đâu! Mau bắt lấy hung thủ giết con gái ta! Ta phải đem nó chém thành vạn mảnh!” Liễu Họa gào thét lên.

“Dì, chúng ta không cần đem cô ta chém thành vạn mảnh, nhân chứng vật chứng đều có, cảnh sát sẽ bắt cô ta ngồi tù, chờ xử tử hình thôi!” Thiên Tịnh âm hiểm nói.

Lòng ngực của Diệp Phi nghẹn lại thở không được, hay cho cái gọi là nhân chứng vật chứng, cô không hề đụng vào vật đó thì làm sao có vân tay của cô được?

“Không thể nào, tôi phải kiểm tra dấu vân tay lần nữa!” Cô nói.

“Được thôi, kiểm tra vân tay lần nữa, nhưng mà bây giờ cô phải bị bắt giữ, mời cô trở về hợp tác điều tra với phía cảnh sát, bây giờ mọi lời nói của cô có thể làm bằng chứng trước tòa!” Cảnh sát bước vài bước tới chỗ Diệp Phi, lấy còng tay ra.

Chiếc còng ta lạnh ngắt đeo vào cổ tay của cô, trái tim của Diệp Phi cũng lạnh đi, nếu như có người cố ý hại cô thì kiểm tra bao nhiêu lần

cũng không ích gì.

Mà điều đáng buồn nhất làm cô lại không nghĩ ra một người có thể giúp được cô.

Chương 194

Diệp Phi không nhìn người đứng sau lưng cô, Cung Trạch Vũ, việc vừa nãy cô nhìn thấy rõ ràng, Cung Trạch Vũ đã thay đổi rồi, anh sẽ không giúp cô nữa. Cô đi theo cảnh sát ra khỏi tòa nhà bệnh viện và lên xe của cảnh sát.

Ánh mắt Cung Trạch Vũ đọng lại bóng dáng của cô, là cô hận anh, hận đến mức nhìn cũng không nhìn anh lấy một cái. Tim anh đau đến khó chịu, trước mắt anh đều là cảnh tượng vừa nãy, anh ngăn Diệp Phi Lại, không cho cô đánh Liễu Họa, ánh mắt cô nhìn anh, lạnh lùng giống như nhìn một người xa lạ. Nhưng tâm tư của anh, cô không biết, anh không muốn làm to chuyện, dù gì bây giờ anh không có cơ sở để giúp cô, anh nghĩ cô không được đắc tội với Liễu Họa, có việc gì chờ Mộ Lạc Lạc tỉnh lại rồi hỏi. Chỉ có điều anh không ngờ người Mộ Lạc Lạc nói ra là Diệp Phi.

“Học trưởng. Em rất sợ, không ngờ em họ lại biến thành hung thủ giết người, nếu như không phải em tận mắt nhìn thấy cảnh sát tìm thấy cây gậy sắt xét nghiệm dấu vân tay, em thật sự không tin được em họ lại biến thành như này” Thiên Tịnh khóc, ngả vào lòng anh.

Đáng giận nhất là Mộ Thương Nam không có đây, ngay lúc đầu cô đã gọi điện thoại cho Mộ Thương Nam, điện thoại của anh tắt máy, cô lại gọi điện hỏi thư ký của Mộ Thương Nam, mới biết được Mộ Thương Nam ra nước ngoài, đang trên máy bay. Bằng không cô thật sự muốn biết, Mộ Thương Nam nhìn thấy Diệp Phi là hung thủ giết em gái mình

sẽ có biểu cảm như nào?

“Anh có việc về bệnh viện trước, em ở đây chăm sóc cho Mộ Lạc Lạc, cô ấy không phải bạn thân của em sao?” Cung Trạch Vũ nói.

Thiên Tịnh gật gật đầu “Vâng, em chăm sóc Mộ Lạc Lạc. Anh về bệnh viện trước đi”.

Cung Trạch Vũ không kéo dài thời gian, bước nhanh ra khỏi bệnh viện.

Ánh mắt Thiên Tịnh quặm lấy bóng dáng anh, về bệnh viện? Hay đi thăm Diệp Phi? Không cần biết câu trả lời như nào, đều đối với cô không có bất kỳ ảnh hưởng nào, vì Diệp Phi chứng cứ vô cùng xác thực, cho dù Mộ Thương Nam có đến, cũng vô ích. Hơn nữa, Mộ Thương Nam đến, chỉ sợ sẽ báo thù cho em gái mình. Cô đi về phòng bệnh của Mộ Lạc Lạc, chỉ có một điều, cô có chút không hiểu được, tại sao Cung Trạch Vũ lại hào phóng như vậy, để cô chăm sóc em gái của tình địch? Anh thật sự độ lượng như vậy sao?

-

Tại cục cảnh sát, Diệp Phi bị nhốt trong một căn phòng nhỏ, cửa hàng rào sắt, môi trường ẩm ướt, mùi hôi khó chịu. Trong phòng giam có một cái ghế, rất bẩn, chắc từ lúc đặt ở đây chưa từng lau qua lần nào, vì ẩm ướt trên ghế còn có rêu xanh.

Diệp Phi không có sự lựa chọn, chỉ có thể ngồi trên ghế nghỉ ngơi, bằng không cô chỉ có thể đứng đó. Hoàn toàn không hề biết được bao lâu mới có thể ra khỏi nơi này, lúc cô vào đây, theo quy định cô được

gọi điện cho người thân, cô không thông báo cho Thiên Huệ bọn họ, bọn họ chỉ hận cô không chết, cô gọi điện thoại cho Thủy Tinh. Cho dù cô không biết Thủy Tinh có thể giúp cô hay không, nhưng cô biết Thủy Tinh nhất định sẽ đến thăm cô.

Tiếng dây xích sắt sột soạt vang lên, cai ngục đi vào phòng giam, mở cửa phòng cô.

“Diệp Phi, có người đến thăm cô, ra đây!” Cai ngục gọi không khách sáo.

“Vâng” Diệp Phi nói đúng một chữ, theo cai ngục ra khỏi phòng giam.

Thủy Tinh đến nhanh như vậy sao? Diệp Phi ngạc nhiên, tốc độ này bắt kịp với số giây, cô theo cai ngục đến phòng tiếp đón. Nhưng tất cả nụ cười trên mặt cô, đều biến mất khi nhìn thấy người ở trong phòng này.

Cô xoay người nhìn cai ngục “Tôi không muốn gặp, anh đưa tôi quay lại!”

“Phi Phi” Cung Trạch Vũ nghe thấy tiếng Diệp Phi, đứng dậy “Anh có lời muốn nói với em! Em không muốn biết kết quả xét nghiệm lại dấu vân tay sao?”

Trái Tim Diệp Phi trĩu xuống, kết quả xét nghiệm lại dấu vân tay rất quan trọng với cô, cô ép buộc bản thân đi đến chỗ Cung Trạch Vũ, ngồi đối diện anh.

“Kết quả thế nào?” Cô căng thẳng, lo lắng, cô không khống chế được

trái tim đang căng thẳng của mình, nếu như có thể chứng minh không phải là cô, cô có thể ra ngoài rồi.

Cung Trạch Vũ mím môi, và thật khó để che dấu được sự bất lực trên khuôn mặt anh “Kết quả có rồi, là dấu vân tay của em.

Trái tim Diệp Phi đột nhiên rơi xuống thung lũng, thực ra rõ ràng biết có người muốn hại cô, thì làm sao có thể cho cô cơ hội trở mình. Nhưng con người luôn ôm hi vọng không sát thực tế, chỉ hi vọng kì tích sẽ xuất hiện.

Môi cô nở nụ cười lạnh lùng “Thế rồi sao, anh đặc biệt đến nói với tôi, tôi phải lãnh án tử hình? Nếu như vậy, mục đích của anh đạt được rồi!”

Tim Cung Trạch Vũ nhói đau “Em nghĩ anh như vậy sao?”

“Nếu không thì sao? Lẽ nào anh đến cứu tôi?” Diệp Phi lạnh lùng hỏi, nhìn thấy thái độ vừa nãy Cung Trạch Vũ đối với cô, cô biết Cung Trạch Vũ sẽ không giúp cô.

“Cho dù anh giúp hay không giúp được em, anh hi vọng em nói với anh sự thật, rốt cuộc em có giết Mộ Lạc Lạc không?” Cung Trạch Vũ hỏi. Việc dấu vân tay. Anh không nói dối, anh chạy nhanh đến, tận mắt nhìn cảnh sát so sánh dấu vân tay, và kết quả giống nhau, chính là Diệp Phi.

Trái tim Diệp Phi nguội lạnh, thời trung học, anh không bao giờ hỏi cô, chỉ cần cô bị bắt nạt, anh sẽ không hỏi đúng sai mà lập tức giúp cô chút giận. Cũng chính lúc đó, cô yêu thầm một học trưởng hiệp sĩ

thép. Nhưng bây giờ, anh đang hỏi cô, mà nguyên nhân hỏi cô là đang nghi ngờ cô giết Mộ Lạc Lạc.

“Những gì vừa nãy tôi nói ở bệnh viện đều là sự thật, không cần thiết phải nói đến lần thứ hai, anh không tin thì thôi.” Diệp Phi đứng dậy đi ra cửa phòng tiếp đón. Chứng cứ cô giết Mộ Lạc Lạc do Thiên Tịnh tìm thấy, mà cô nói không phải, Cung Trạch Vũ tin ai, chỉ để xem anh ta muốn tin ai, cô không muốn lãng phí một từ nào với anh.

Cung Trạch Vũ nắm chặt tay, Diệp Phi từ đầu đến cuối không nhìn anh lấy một cái, dường như anh không thể lọt vào mắt Diệp Phi được nữa. Xa cách, làm tổn thương trái tim anh, anh biết cô hận anh rồi.

“Diệp Phi! Sao em biết anh không tin?” Anh không kiềm chế được, lời nói phát ra từ khóe miệng.

Diệp Phi dừng bước, quay lại nhìn anh “VẬY anh cứu tôi ra ngoài. Tôi không thích nơi này”. Ánh mắt cô nhìn anh, không ai thích bị bắt, thích bị xử tử hình, cô muốn ra ngoài,

Lòng Cung Trạch Vũ trống rỗng, anh bước vài bước đến bên Diệp Phi “Em ở lại đây vài ngày, chỉ vài ngày thôi,”

Diệp Phi khẽ cười ra tiếng, chỉ vài ngày, đến cái ngày mà Cung Trạch Vũ và Thiên Tịnh kết hôn.

“Học trưởng tôi không cầu xin anh giúp tôi, chỉ là tại sao anh cho tôi hi vọng, sau đó lại nói với tôi rằng, ý nghĩ của tôi thật ngu ngốc” Diệp Phi lạnh lùng nói.

“Không phải, anh không lừa em, qua vài ngày, anh đến cứu em” Cung Trạch Vũ úp úp mở mở, sự lạnh nhạt châm biếm trên mặt cô, giống như chiếc roi quất vào trái tim anh, đau đến tột cùng.

“Tại sao lại phải qua vài ngày? Anh sợ Thiên Tịnh biết anh cứu tôi, sẽ tức giận không lấy anh nữa?” Diệp Phi chất vấn. Lần này xem như cô nhìn rõ, tình cảm của Cung Trạch Vũ với Thiên Tịnh, cũng một lần nữa chứng minh, tình cảm được gọi là thanh mai chúc mã mấy năm vừa qua, không đáng giá chút nào.

Mặt Cung Trạch Vũ nhăn nhó góc cạnh, anh bắt buộc phải lấy Thiên Tịnh “Phi Phi, có một số việc, không phải như em nghĩ, nhưng hãy cho anh thêm thời gian vài ngày”

“Đủ rồi, anh muốn cứu tôi thì ngay bây giờ, bằng không đừng bao giờ đến cứu tôi, vì tôi chỉ càng hận anh hơn” Diệp Phi tức giận nói.

Không ai muốn là người phụ nữ thứ hai trong lòng đàn ông, nếu như là người thứ hai, thì thà rằng anh chưa từng thích cô. Cô bước nhanh khỏi phòng tiếp đón, về phòng giam của mình, nhìn thấy một người đàn ông đang đứng trong phòng giam, cô giật nảy mình.....

Chương 195

45195. Mắt Diệp Phi nheo lại, thật không hiểu, tên yêu nghiệt tại sao nơi như này cũng có thể xuất hiện. Quan trọng là anh có thể vào trong phòng giam của cô, những cai ngục này đều không nhìn thấy sao?

“Anh đến đây làm gì?” cô lạnh lùng hỏi.

Mộ Ly nhìn căn phòng này với bộ mặt ghét bỏ, với mức độ ưa sạch sẽ của anh ta, để anh ta đứng ở đây, anh ta còn ghét làm bẩn để giày anh ta.

“Tôi đến xem tử tù, nghe nói cô sắp phải chết, dù thế nào cũng quen biết nhau, phải làm sao, tôi cũng phải” anh ngập ngừng một lúc “phải đến xem cảnh náo nhiệt này chứ, nếu không làm sao xứng với tình bạn của chúng ta”

Diệp Phi nhếch mép, tên yêu nghiệt đáng chết lại đến xem cảnh náo nhiệt.

“Xin lỗi, làm anh thất vọng rồi, tôi vẫn chưa chết, anh không được xem cảnh náo nhiệt rồi”.

“Người chết rồi có gì đáng xem, tôi lại không phải người nhặt xác cho cô! Người lúc sắp chết, cái vẻ mặt sụp đổ mới đáng xem nhất!” Mộ Ly từng bước từng bước bước lại gần cô, cúi thấp đầu, mặt không khoảng cách tiến sát gần môi cô.

Diệp Phi một tay đẩy mặt của anh ra, “Hahaha. Muốn xem tôi sụp đổ, không dễ như thế đâu, tôi nhất định sống một nghìn năm, một vạn năm chộc cho anh tức mà chết”.

“Nghìn năm ba ba, vạn năm rùa, tôi không sống lâu như cô! Cố lên! Chờ cháu tôi lớn sẽ đi ra ao thăm cô!” Mộ Ly cười đều.

“Anh mới là ba ba! Cút! Đừng đắc ý trong phòng giam của tôi! Tôi ở đây, vô cùng bẩn, có chuột, còn có dán” Diệp Phi cố ý làm anh ghê tởm, chỉ mong anh buồn ói mà đi luôn.

Khuôn mặt anh tuấn của Mộ Ly ngay lập tức bịt chặt ngũ quan lại, anh ta thực sự là cái loại đặc biệt ưa sạch sẽ, những thứ này nghe thôi cũng đủ làm anh ta nôn ọe rồi.

“Vì đến thăm cô, xem như tôi hi sinh cái tôi, cô phải báo đáp tôi như thế nào chứ? Đúng rồi, cô nói với hiệu trưởng tôi 3p, làm hiệu trưởng đến bắt tôi và Tiêu Đình Đình, món nợ này chúng ta vẫn chưa tính đâu nhỉ?” Tay Mộ Ly bóp cằm cô.

Ánh mắt Diệp Phi lóe lên sự gian xảo, khoảng cách gần như này, cô không trừng trị anh thì có lỗi với bản thân. Cô giơ chân định đá vào chiếc quần trắng của anh, nhưng lại bị anh tóm được cổ chân, một cái xoay người anh ép cô vào cửa sắt.

“Bỏ tay, anh buông tôi ra!” Chân cô bị anh đẩy cho nhô ra, anh ép lên người cô, cô cảm giác được đang gặp nguy hiểm.

“ Lại muốn đá tôi? Tôi nó cô biết, trừ lần đầu là bất ngờ bị cô đá, sau

này mỗi lần đều không phải là bất ngờ, cũng không có bất ngờ, hoàn toàn xem tâm trạng của tôi!” Giọng nói u ám của anh hằn lên trán cô.

Diệp Phi ngạc nhiên nhìn anh, mỗi lần đều không phải bất ngờ, hoàn toàn xem tâm trạng của anh, cái này là ý gì? Cô đã được anh, chỉ là anh muốn để cô đá? Nào anh ta có vấn đề sao? Cố ý để cô đá?

Không chờ cô hiểu rõ ý nghĩa trong lời nói của anh, anh tiếp tục nói.

“Cô cho tôi một cơ hội, nếu như cô có thể làm tôi có hứng thú với cô, ăn cô một lần, tôi sẽ đưa cô ra khỏi đây”. Hơi thở ảm lạnh của Mộ Ly đập vào trán của Diệp Phi.

“Mộ Ly, anh chưa uống thuốc à? Anh muốn lên giường với tôi! Cho dù tôi có chết ở đây, cũng không để anh lên giường với tôi! Diệp Phi tức giận dùng đầu đập vào ngực anh. Bình thường ức hiếp cô các kiểu đã đành, anh còn muốn lên giường với cô?

Ngực Mộ Ly bị đầu cô đập vào, anh đau nhức, cô thà chết, cũng không chịu lên giường với anh? Tay anh bỏ cổ chân cô ra, từ trong túi anh lấy ra khăn giấy tiêu độc, xé một tờ lau tay “Cho cô cơ hội cô không cần, sau này có cầu xin tôi, tôi cũng không cần cô!”

Diệp Phi nhìn anh lau tay của mình, cái bộ dạng chē bần giống như anh vừa động vào vi rút! Ghét cô bần như này, còn muốn lên giường với cô? Lẽ nào anh ta dùng xong rồi, sẽ đi thiến.

“Tốt nhất là như vậy, tôi cảm ơn tổ tông ba đời nhà anh!”

Mộ Ly nhếch mép “Chờ đấy rồi xem”

Anh bước nhanh ra khỏi phòng giam, đuôi lông mày cong lên sắc nhọn, cô dám không phục anh, anh sẽ để cô biết hai từ hối hận viết như nào!

Diệp Phi trợn mắt nhìn anh, hận không thể chém anh thành nghìn mảnh.

Cai ngục và Mộ Ly đi qua nhau, đi vào phòng giam của Diệp Phi “ra ngoài, bạn cô đến thăm cô”

Diệp Phi dụi dụi mắt, nhìn người đàn ông đi thong thả, thần kinh trong não đứt hết? Người đàn ông này là hồn ma sao? Sao cai ngục làm như không nhìn thấy anh ta?

“Người đó, anh không nhìn người vừa đi ra ngoài sao?” Ngón tay gầy gò của cô chỉ vào Mộ Ly. Nhưng, lúc đó, Mộ Ly đã đi ra ngoài rồi, không nhìn thấy bóng người đâu.

“Người nào? Không nhìn thấy. Phí lời gì đấy? Đi nhanh” Cai ngục không đủ nhẫn nại nghe cô nói.

Diệp Phi sờ sờ lên trán mình, hơi thở ẩm lạnh anh phun lên trán cô vừa nãy vẫn còn, hơi thở của người khác đều nóng, như Mộ Thương Nam chẳng hạn, duy nhất có Mộ Lý là lạnh, lạnh từ nhỏ.

Tôi đi! Cô vội vàng cắt cái suy nghĩ của mình đi, tiếp tục nghĩ, cô nhất định sẽ nghĩ Mộ Ly là hồn ma.

Cô đi theo cai ngục đến phòng tiếp đón, lần này người nhìn thấy là

Thủy Tinh và George.

“Phi Phi! Cậu sao vậy? không bị đánh chứ!” Thủy Tinh kéo Diệp Phi tử mĩ nhìn từ trên xuống dưới.

Diệp Phi cười ngượng ngạo “Cậu nói ngốc nghếch gì đấy? Mình không sao, ở đây sẽ không có ai đánh mình. Bây giờ chờ khởi tố. Phải rồi, cậu giúp mình mời luật sư được không?”

“Mình biết rồi. Mình đã nói với George, để anh ấy mời luật sư lớn ngự dùng trong giới quý tộc của anh. Các luật sư lớn đấy đều tính tiền theo phút, cậu yên tâm mình nhất định giúp cậu thắng vụ tố tụng này.” Thủy Tinh nói.

Diệp Phi ngơ ngác “Cậu vẫn chưa hỏi mình, có phải mình giết Mộ Lạc Lạc không?”

“Đương nhiên không phải cậu rồi! Làm sao có thể là cậu! Cho dù cậu có hận Mộ Lạc Lạc thế nào, cậu cũng sẽ không tùy tiện giết người, cô ta giết cậu, thì mình có thể sẽ tin.” Thủy Tinh nói.

Tim Diệp Phi đập mạnh, Đây chính là sự tin tưởng, tin tưởng vô điều kiện. Đến Cung Trạch Vũ cũng không tin cô. Thủy Tinh lại tin cô. Cô đưa tay ra ôm lấy Thủy Tinh, đây mới là bạn tốt “ Gái. Cậu tốt thật. Mình sắp yêu cậu mất rồi!”

“Phù! Bụng mình đang có cục cứng! Giờ mình không thể thị tẩm, chờ mình sinh xong chúng ta sẽ lăn lộn một đêm” Thủy Tinh trêu chọc Diệp Phi.

Lời nói đùa của bạn thân, khiến George không thích ứng được “Thủy Tinh, em thích phụ nữ?”

“Em đùa, George, cái này anh cũng tin? Ngất chết! Mau đưa Thủy Tinh về nhà, ở đây không khí không tốt, ngột ngạt chết cục cưng” Diệp Phi nhìn sắc mặt biến sắc của George, suýt nữa cười ra tiếng.

“Ừm. Anh sẽ đưa cô ấy về ngay bây giờ. Luật sư của anh mai sẽ đến, đến lúc đó anh sẽ đưa luật sư đến gặp em, xem làm sao để đánh thắng vụ kiện tụng này” George nói. Thực ra, anh rất rõ, Diệp Phi muốn thắng vụ án này, trừ phi có thể phát hiện ra manh mối mới, nếu không vốn dĩ là không thể. Nhưng, anh không muốn để Thủy Tinh biết rồi đau lòng.

Việc George mời luật sư lớn nự dùng cho Diệp Phi rất nhanh đã truyền đến nhà họ Mộ, bị Liễu Họa biết.

Trong phòng của Cung Trạch Vũ, Cung Trạch Vũ mở cuộc gọi video.

Chúa tể bóng đêm bất ngờ khi nhìn thấy Cung Trạch Vũ đối diện với ông “Hôm nay mặt trời mọc ở phía tây sao? Con mà lại đối mặt với ta?”

“Diệp Phi bị người hãm hại, tìm ra người hãm hại cô ấy là ai cho tôi, có phải là Thiên Tịnh không?” Cung Trạch Vũ trực tiếp bỏ qua câu hỏi của chúa tể bóng đêm.

Chương 196

“Vì vậy, con là vì người phụ nữ đó, mới chịu đối diện với ta?” Ta cần phải cảm ơn cô ta sao? Ngữ khí của chúa tể bóng đêm đầy phần nộ.

“Đúng vậy! Tôi chỉ vì cô ấy, nếu không ông cảm thấy, tôi sẽ vì cái gì mà đối diện với ông? Vì tôi sinh ra ông đã tráo đổi tôi với con trai nhà họ Cung?” Cung Trạch Vũ nói, đây là điều anh sẽ không bao giờ chấp nhận.

Khoé môi Chúa tể bóng đêm đầy lạnh lùng “Con là con trai ta, đây là trách nhiệm con phải gánh vác từ khi sinh ra, tâm nguyện của ta và ông nội con chưa hoàn thành, con phải hoàn thành! Dựa vào cái gì mà nhà họ Mộ có thể có được vị trí độc quyền, tất cả mọi người phải nghe theo? Đừng quên, ông nội con chết như thế nào, ông chết trong tay người nhà họ Mộ. Ta phải khiến cho nhà họ Mộ giao vị trí bá chủ giới kinh doanh ra, phải báo thù cho ông nội con!”

“Tôi chỉ cần biết, rốt cuộc là ai đã hại Diệp Phi, tôi phải cứu Diệp Phi, để cô ấy ra khỏi nhà lao! Việc này ông làm không tốt tôi sẽ không lấy Thiên Tịnh” Cung Trạch Vũ nói lớn.

“Con dám uy hiếp ta?” Dạ Thần chất vấn.

“Không phải ông luôn uy hiếp tôi? Như nhau!” Cung Trạch Vũ đáp lại.

“Con bây giờ muốn cứu cô ta ra? Con điên rồi sao?” Dạ Thần nói.

“Đương nhiên không phải bây giờ, bây giờ cứu cô ấy ra, cô ấy thấy tôi lấy Thiên Tịnh sẽ đau lòng, nhưng bây giờ tôi cần chứng cứ cô ấy vô tội, chờ tôi lấy được di sản của Thiên Tịnh, tôi sẽ đưa cô ấy đi. Từ đó, sẽ không để ai tìm thấy chúng tôi!” Cung Trạch Vũ nói. Bây giờ không được, anh lo Diệp Phi thấy anh kết hôn, cô ấy sẽ mất hết ý chí, Mộ Thương Nam sẽ nhân lúc này để chiếm lấy cô ấy. Nhưng Diệp Phi ở trong nhà lao sẽ không có khả năng này. Anh lấy được di sản, vừa đúng lúc đón Diệp Phi ra ngoài, hai người sẽ cao chạy xa bay.

“Ý tưởng rất hay. Ta có thể giúp con điều tra chân tướng Mộ Lạc Lạc bị giết. Đến lúc đó, con lấy di sản của Thiên Tịnh ra đổi lấy chứng cứ vô tội của Diệp Phi” Dạ Thần nói.

“Được, tôi đồng ý. Mộ Thương Nam đến công ty nước ngoài chưa? Quấn lấy anh ta, không để anh ta trở về, nếu như anh ta về cứu Diệp Phi, Diệp Phi sẽ không còn cảm kích tôi!” Cung Trạch Vũ nói.

“Yên tâm đi, ta không định để cho Mộ Thương Nam quay về” Dạ Thần nói.

“Tôi chờ tin của ông, mai tôi sẽ cưới Thiên Tịnh” Cung Trạch Vũ nói.

“Được. Ta sẽ phái người đi điều tra chân tướng” Dạ Thần nói, trong đáy mắt ông lóe lên ánh mắt lạnh lùng, vì một đứa con gái, con trai đẻ của ông, ra điều kiện với ông, còn dám uy hiếp ông! Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời ông bị người khác uy hiếp. Diệp, Phi! Lời nói của ông phát ra từ giữa răng và môi.

-

Trong nhà lao, Diệp Phi không ăn bữa tối, thật sự nhìn đã nuốt không xuôi rồi, còn không bằng cả đồ ăn cho chó. Cô ngồi trên ghế, chờ ngày mai luật sư đến. Nhưng nửa đêm, có vài người phụ nữ mặc quần áo của cai ngục đi vào phòng cô, nhưng Diệp Phi biết, bọn họ không phải cai ngục.

“Các người là ai?” Cô cảnh giác hỏi.

“Người đến tiễn cô xuống suối vàng!” Một người phụ nữ đó bắt lấy Diệp Phi, bịt miệng cô lại, không cho cô thở.

Ánh mắt Diệp Phi nhìn chăm chăm vào mặt mấy người phụ nữ sớ thịt cắt ngang đầy mặt, mấy người phụ này, trói cô vào ghế, mùi nguy hiểm bao lấy cô, những người phụ này đến để lấy mạng cô!

“Cô gái, đừng trách bọn ta, bọn ta cũng là cầm tiền của người ta giết người cho người ta, cô yên tâm, cách chết này rất đẹp, sẽ không làm cô khó chịu, con gái mà, chết cũng phải chết đẹp, cô nói có phải không?”

Diệp Phi liếc mắt, ném vào người phụ nữ này ánh mắt lạnh lùng, sắp chết rồi, ai còn quan tâm chết đẹp hay không đẹp? Điên rồi. Cô lắc lắc đầu, cô nhìn vào cái giẻ bị nhét vào miệng, ám thị bỏ ra, có có điều muốn nói.

“Không được, bọn ta bỏ giẻ ra cho cô, cô hét lên thì sao?” Người phụ nữ thủ lĩnh ngay lập tức phủ định.

Diệp Phi lắc lắc đầu, tỏ ý đảm bảo không hét, thực ra cô cũng không

hét được, còn có một người phụ nữ bóp vào cổ cô. Chỉ cần cô hét lên là sẽ bị bóp chết.

“Ừm, Thế để cô ta nói vài câu” Người phụ nữ thủ lĩnh lên tiếng.

Cái giẻ rách trong miệng Diệp Phi cuối cùng cũng được lấy ra, Diệp Phi thở hỗn hển “Tôi biết là ai muốn giết tôi? Là Thiên Tịnh phải không?”

“Không phải Thiên Tịnh, tìm chúng tôi là người phụ nữ hơn năm mươi tuổi, nhưng bà ta không nói tên của bà ta, xem ra người phụ nữ đấy rất có tiền. Cô gái, chúng tôi nghe ngóng rồi, cô phải chịu án tử hình, so với việc bị rơi đầu, chi bằng để chúng tôi tiễn cô lên đường, còn có thể chết xinh đẹp, nghĩ xem chém đầu thì sẽ thê thảm thế nào?” Người phụ nữ thủ lĩnh nói.

Vậy mà lại không phải Thiên Tịnh, Ánh mắt Diệp Phi trĩu xuống, người đầu tiên mà cô nghĩ đến là Thiên Tịnh. Người phụ nữ hơn 50 tuổi có tiền, cô nghĩ đến Liễu Họa. Là Liễu Họa muốn lấy mạng cô?

“Tôi biết là ai hại tôi, cảm ơn các người đã nói với tôi” Cô khẽ nói. Tim cô lạnh buốt, lúc này, chắc chắn không ai có thể cứu cô, nửa đêm, ai sẽ nghĩ đến cô bị người ta giết?

“Không cần cảm ơn! Cô chết rồi đừng oán trách chúng tôi, chúng tôi chỉ là ham tiền, cuộc sống lại không dễ dàng, chúng tôi không còn cách nào khác, nhưng chỉ cần có thể tiếp tục sống qua ngày, thì ai muốn đi vào con đường nguy hiểm, cô nói có phải không?” Người phụ nữ thủ lĩnh nói.

Diệp Phi cười đau khổ, bọn họ không sống được qua ngày, thì cô đáng chết?

“Tôi trước giờ không làm việc gì tàn nhẫn độc ác, tại sao phải hãm hại tôi giết người, phải bắt tôi chết?”

“Cái này, chờ cô chết rồi, cô đi hỏi kẻ thù của cô. Điều tôi có thể làm là, để cô chết đẹp mắt một chút, nhận ra những tờ giấy này không? Làm ẩm những tờ giấy này, bịt từng tờ một lên mặt cô, cô sẽ ngạt thở mà chết, chết rồi dung nhan không thay đổi, sẽ không quá khó coi”. Người thủ lĩnh nói.

Diệp Phi cắn lên môi mình, không ngờ hình phạt độc ác trong hậu cung thời cổ đại lại áp dụng trên người cô, cô quay lại thời gian sao?

“Các người sợ có người điều tra ra tôi chết như nào phải không?” Cô chất vấn.

“Cô nói như vậy cũng được. Mặc dù phương pháp cũ chút, nhưng không điều tra ra được là bị giết, chỉ có thể điều tra ra cô bệnh tim tái phát mà chết. Được rồi, những gì cần nói đều nói với cô rồi, đừng phí lời, chết sớm hồi sinh sớm, kiếp sau tìm gia đình tốt mà đầu thai. Thủ lĩnh vẫy tay, ra ám hiệu cho những người phụ nữ bên cạnh bắt đầu thực thi.

Hai người phụ nữ dùng dây thừng trói cô vào trên ghế, trói từ đầu đến chân, một người khác nhúng giấy vào thùng nước làm ẩm giấy, đặt lên mặt Diệp Phi. Diệp Phi nhìn thấy một người phụ nữ lấy rẻ rách nhét vào miệng cô, cô muốn hét ra tiếng, nhưng cổ cô bị một người khác bóp chặt, không thể hét được, người phụ nữ bóp vào hàm dưới

của cô để ép cô mở miệng. Đầu cô ngửa ra phía sau, định tránh rẽ rách trong tay người đàn bà kia, nhưng, dù cô có nỗ lực thế nào, cô cũng không tránh được, miếng rẽ rách đó nhét vào trong miệng cô. Mà cô vươn đầu lên, thì nhìn thấy trần cao của phòng giam, cô ngạc nhiên mở to mắt.....

Chương 197

Mấy người phụ nữ nhìn khổng chế Diệp Phi, nhanh nhẹn làm việc trong tay mình.

Ánh mắt kinh ngạc của Diệp Phi bị bọn họ hiểu là Diệp Phi không cam tâm trước khi chết.

1 tầng giấy dán lên mặt Diệp Phi.

Diệp Phi tức đến muốn chửi người, người đàn ông đáng chết, anh ta nhìn cô chết như này?

Cô quả quyết tin rằng, người đàn ông này hận cô không chết, đến xem trò cười của cô, cô thậm chí còn nhìn thấy khóe môi anh ta cong lên nụ cười lạnh âm hiểm.

Lúc đó, ý nghĩ giết người đàn ông đó của cô cũng có, nếu chết rồi người đầu tiên cô không bỏ qua là yêu nghiệt này.

Từng tầng từng tầng giấy dán lên mặt cô, cô dần dần không thở nổi, cảm giác ngạt thở làm cô khó chịu hận không được 1 lát chết đi cho xong.

Chết không đáng sợ, đáng sợ là đau khổ trước khi chết.

Đầu cô từng trận tối đen, đây là biểu hiện thiếu khí.

Đột nhiên, cô nghe thấy bên cạnh “tung tung tung” vang lên mấy tiếng, giống như là cảm giác bao cát rơi xuống đất.

1 tay sờ mặt cô, âm thanh của yêu nghiệt vang lên, “Sức sống của phỉ tặc vậy? Chắc chắc, thiếu luyện tập!”

Giấy từ mặt Diệp Phi được kéo xuống, đưa 2 ngón tay ra cầm giẻ trong miệng Diệp Phi ra, “thật buồn nôn, tiểu cường chính là tiểu cường, cái gì cũng có thể ăn được.”

Diệp Phi mở to miệng thở hổn hển, “Anh, anh mới, tiểu cường.”

Cô thiếu khí đến nỗi muốn chửi người cũng không có lực, quan trọng là cô có thể chọn không bị bịt mồm không?

“Không có sức thì im mồm, âm thanh khó nghe chết đi được.” Mộ Ly đưa tay cởi dây thừng cho cô gái.

Diệp Phi thở đều rồi, xoa xoa cánh tay đau ê ẩm của mình, nhìn mấy người phụ nữ ngã trên đất, vừa nãy nghe thấy âm thanh bao cát rơi xuống đất có lẽ là âm thanh mấy người phụ nữ này ngã.

“Bọn họ sao vậy?” Cô ngơ ngác nhìn mấy người phụ nữ, không nghe thấy tiếng đánh nhau, bọn họ sao lại hôn mê ngã?

Mộ Ly nhìn cô như nhìn quái vật, “Cô có phải ngốc không? Bản thân còn không biết mình sống bao lâu, còn quản sống chết của người khác?”

Xì! Diệp Phi lườm người đàn ông 1 cái, cô chỉ là hiếu kỳ mà thôi. Không có việc gì liền nói cô ngốc, cô ngốc sao?

“Anh dự tính giết tôi như nào?” Diệp Phi hỏi người đàn ông, dù sao cô không tin anh ta đến cứu cô.

Mộ Ly bất lực nhìn người phụ nữ trước mắt, chỉ số thông minh của cô ta thật lòng là âm!

“Chỉ số thông minh của chúng ta tuyệt đối không cùng 1 kênh, tôi muốn giết cô, nhìn cô chết không phải là được rồi, còn tiết kiệm tôi động tay, tôi cứ cứu cô rồi tôi lại tự mình động tay?”

Diệp Phi hung hăng muốn cắn chết người đàn ông, từng câu đều là mắng cô ngốc.

“Ai biết anh con người biến thái này sẽ làm gì? Không giết tôi thì cú!”

Mộ Ly khoanh tay trước ngực, “Tư duy bình thường của con người không phải là nên cầu xin tôi cứu cô đi sao?”

“Anh mắng ai không phải người? Chỉ là điều kiện đó của anh, tôi sẽ không đồng ý.” Diệp Phi cướp lời nói.

“Được tôi lên so với chết còn đau khổ hơn? Cô và Mộ Thương Nam rốt cuộc đã sướng qua chưa, việc mang cảm xúc như vậy mà bị cô ghét bỏ, có phải là anh ta không có khả năng?” Mộ Ly hỏi.

“Anh mới không có khả năng ấy! Tôi chê anh bẩn, giống như nhà vệ sinh công cộng, nhìn thấy ai cũng lên, xin lỗi, bốn cô nương mắc bệnh

sạch sẽ!” Diệp Phi trợn ngược mắt tặng cho người đàn ông.

Mộ Ly bị chửi mặt co rút mạnh mẽ, anh ta vậy mà bị Diệp Phi chê bẩn!

“Cô giỏi! Đợi ra ngoài rồi xử lý cô! Tôi nói cho cô 1 việc, đi hay không tự cô quyết định!”

“Việc gì?” Diệp Phi hỏi.

“Cô mới là Thiên Tịnh, con gái của Thiên gia. Cô bị cô của cô trộm lương đổi trụ. Bao nhiêu năm nay, bà ta luôn ngược đãi cô, hận không được cô chết, chính là muốn cho con gái mình đoạt di sản của cô, biệt thự của cô, sản nghiệp của ba mẹ cô, luôn bị Thiên Tịnh chiếm lấy. Cô muốn mình chết để cho bọn họ đạt được mục đích, tôi cũng không ý kiến, dù sao cũng không phải việc của tôi.” Mộ Ly thao thao nói.

Tim Diệp Phi ngạt thở, so với lúc nãy gần cái chết còn ngạt thở hơn, đầu cô như bị sét đánh, 1 mảng trắng xóa.

Cô không phải không hoài nghi qua thân phận mình, nhưng kết quả xét nghiệm máu của Thiên Tịnh xua tan ý nghĩ của cô, nếu Thiên Tịnh không phải con gái của Thiên gia Mộ Thương Nam cũng sẽ không lấy Thiên Tịnh.

“Nhưng mà, tại sao cô ta xét nghiệm máu là con gái Thiên gia? Còn có Cung Mặc Thần cũng ở đó, Thiên Tịnh không thể giở trò trước mắt Cung Mặc Thần?” Diệp Phi nghi vấn hỏi.

“Thiên Huệ sai người trộm mẫu máu của Thiên Tịnh, dùng máu cô đổi

vào. Lúc đó Sở Nhiễm phát hiện rồi, nói qua với Mộ Thương Nam, nhưng Mộ Thương Nam ngầm chấp nhận rồi. Cô hiểu ý ngầm chấp nhận của anh ta chứ?” Mộ Ly hỏi.

Tim Diệp Phi giống như bị người ta xé, nỗi đau của cuộc sống, dây thần kinh đau đớn kéo theo toàn bộ dây thần kinh trong cơ thể cô.

Sắc mặt cô tái nhợt không còn giọt máu, Mộ Thương Nam ngầm chấp nhận Thiên Tịnh trộm lương đổi trụ, giải thích duy nhất chính là, người Mộ Thương Nam muốn lấy là Thiên Tịnh, anh ta muốn giúp Thiên Tịnh cướp đoạt tài sản của cô.

Rất đau, cô có thể cảm nhận được mỗi nhịp tim của cô, mỗi lần đập giống như đập trên đỉnh dao, đau đến mức toàn thân cô phát run.

“Bây giờ nhìn rõ lòng dạ đàn ông rồi chứ? Còn có cô của cô, chị họ cô đều hại cô như nào? Bao gồm cả tiểu trúc mã của cô, ngày mai cùng Thiên Tịnh kết hôn rồi.” Mộ Ly âm lạnh nói.

“Không thể nào, Thiên Tịnh sẽ không dễ dàng buông tha Mộ Thương Nam, cô ta vẫn đang đợi Mộ Thương Nam theo đuổi cô ta.” Diệp Phi nói.

“Đáng tiếc Mộ Thương Nam theo đuổi cô ta không được rồi, công ty hải ngoại của Mộ Thương Nam phát nổ rồi, nghe nói anh ta trong những người gặp nạn. Thiên Tịnh sao có thể đợi 1 người chết? Đương nhiên bám chắc Cung Trạch Vũ, cô nói có đúng không?” Mộ Ly nói.

Tim Diệp Phi không biết nói có cảm giác gì, người đàn ông luôn luôn

chơi đùa cô vậy mà chết rồi?

Có lẽ là đã đủ đau rồi, cô không có cảm giác đau, chỉ là chỗ tim gan hiện ra trống rỗng, trống rỗng đến mức giống như 1 động đen, có thể đem toàn bộ của cô cắn nuốt vào.

Lát sau, cô nhẹ giọng nói, “Đưa tôi đi, tôi muốn ra ngoài. Những gì Thiên Tịnh nợ tôi, ngày mai tôi muốn đòi về toàn bộ.”

“Tôi có thể đưa cô đi, nhưng, cô phải cảm ơn tôi như nào?” Mộ Ly nói điều kiện với người phụ nữ.

“Anh muốn gì?” Diệp Phi hỏi.

“1 nửa di sản của cô, lấy được bản đồ giấu vàng đen, tôi đi tìm vàng đen, toàn bộ vàng đen, chúng ta mỗi người 1 nửa. Hơn nữa, cô phải làm vợ trên danh nghĩa của tôi. Bởi vì, chỉ có chồng cô mới có thể hợp pháp cùng sở hữu mỏ vàng đen này.” Mộ Ly nói.

“Vợ trên danh nghĩa? Được, tôi đồng ý, bây giờ có thể đi chưa?” Diệp Phi nâng mắt hỏi người đàn ông.

Cô không quan tâm đến tiền, căn bản đối với vàng đen không hứng thú, mà vợ trên danh nghĩa vừa đúng hợp ý cô.

Tay Mộ Ly nắm lấy tay Diệp Phi, “Ôm chặt tôi, tôi đưa cô đi.”

Anh ta nói rồi từ trong eo móc ra 1 cái phi trao, ném lên dầm căn phòng, phòng giam ở đây giống như 1 nhà kho lớn, chỉ là lấy gạch xây lên 1 phòng giam, chứ không có bít kín mái nhà, trên đầu bọn họ

là 1 mái nhà lớn.

Cùng lúc phi thảo bắt được dầm của căn phòng, Mộ Ly ấn động công tắc của phi thảo, phi thảo tự động nâng lên trên dầm của căn phòng, bọn họ từ lỗ trên mái nhà trèo ra.

Diệp Phi nhìn lần cuối phòng giam, ở đây không phải nhà tù chính thức, là phạm nhân bị giam giữ đang chờ xét xử, toàn bộ phòng giam tổng cộng cũng chỉ 2,3 người, nhưng những người này ngủ cũng quá say rồi, vậy mà không nhìn thấy bọn họ chạy trốn, còn có những người trông coi đâu rồi?

Ngón tay Mộ Ly gõ trên đỉnh đầu Diệp Phi “ Nghĩ gì vậy? Chạy trốn còn có thể mất tập trung, có muốn chơi tàu lượn không? Bám chắc.”

Anh ta từ trên mái nhà lấy tàu lượn lên.

Diệp Phi nghe lời bám chắc thanh ngang của tàu lượn, Mộ Ly khởi động công tắc, tàu lượn của bọn họ phụt ra khói mù mịt, lực lượng cực lớn đưa bọn họ vào không trung.

Chương 198

Tay Diệp Phi bám chắc lấy thanh của tàu lượn, chỉ sợ buông tay sẽ rơi xuống dưới.

“Căng thẳng vậy làm cái gì? Vui biết bao, chúng ta bay giống như chim! Ồ, tôi quên mất cô là chuột đồng, sợ độ cao!” Mộ Ly mỉa mai nói.

Diệp Phi trợn ngược mắt tặng cho Mộ Ly, “Anh mới Erha! Độ tuổi này thật tốt, Erha cũng có thể thượng thiên! Quả nhiên chó gà lên trời!”

“Ý của cô là tôi là chó cô là gà?” Mộ Ly yêu nghiệt nhìn người phụ nữ.

Khóe miệng Diệp Phi co rút, cùng người đàn ông này cãi nhau, cô trước nay chưa từng chiếm được tiện nghi.

“Cút!” Cô không tốt tính trả lời 1 câu, bay 1 lúc có chút cảm giác thích ứng tàu lượn, không cần lực cánh tay quá lớn để chống đỡ thân thể theo hướng nằm ngang, bởi vì khi bay lên, thân hình con người tung bay theo chiều gió.

Cô chỉ cần nắm chặt thanh của tàu lượn, không để bản thân rơi xuống là được.

Cảm giác thật giống chim trong không trung, dưới chân cô 1 mảng đèn đuốc sáng rực, chấm nhỏ của ánh đèn giống như vô số ngôi sao

nhỏ.

Diệp Phi nghĩ cảnh vật ban ngày nhất định càng đẹp.

“Chúng ta đi đâu? “ Cô nghĩ đến vấn đề này. Khí phụt của tàu lượn có thể mang bọn họ đi bất kì nơi nào.

“Đương nhiên đi đến nơi an toàn, cô hiện nay là đào phạm. Chưa dày vò cô đủ, tôi sao nỡ để người ta bắt cô quay về.” Tay Mộ Ly điều khiển tàu lượn, hướng núi sâu bay đi.

Trong rừng cây đen kịt, hoàn toàn không nhìn thấy đường, định vị chỉ dẫn vệ tinh trong tay Mộ Ly, chỉ dẫn bọn họ bay vào trong núi.

Tàu lượn bay vào 1 sơn động lớn, chân Diệp Phi cuối cùng cũng dẫm lên mặt đất.

Mộ Ly gấp tàu lượn xong rồi, mở chức năng đèn pin trên điện thoại, dẫn Diệp Phi đi sâu vào trong sơn động.

Diệp Phi không ngờ sơn động này sâu như vậy, có 1 đoạn đường đặc biệt hẹp, chỉ có thể 1 người đi qua.

Cuối đường là 1 tảng đá, Mộ Ly ấn động công tắc bên cạnh tảng đá, tảng đá mở ra, ánh mắt Diệp Phi kinh ngạc.

“Nhìn ngốc rồi? Vào đi!” Mộ Ly kéo người phụ nữ đi vào sơn động.

Sơn động ở đây và bên ngoài hoàn toàn không cùng 1 khái niệm, trên đất trải da thú dài bằng lông, trên tường treo các loại sừng hươu và

ngà voi, đồ dùng gia đình nguyên mộc, đèn thủy tinh nhấp nháy rực rỡ, các loại đồ trưng bày vàng thật bạc thật, còn có lỗ thủy tinh các loại màu sắc.

“Đây là nhà anh?” Diệp Phi thật lòng nhìn ngốc rồi.

“Không tính là nhà, chỉ là 1 nơi ẩn nấp. Tháo giày đi vào, đừng giẫm bẩn da thú của tôi.” Mộ Ly dặn dò.

“Biết rồi.” Diệp Phi vừa nói vừa tháo giày chân trần giẫm lên da thú, 1 chút cũng không lạnh, lông dài mềm mại ôm lấy chân cô thật thoải mái.

Ánh mắt cô nhìn những lỗ thủy tinh xinh đẹp kia, các lỗ thủy tinh này đều là những viên đá nguyên thủy của tinh thể, phá vỡ 1 nửa, lộ ra cột tinh thể kết tinh trong đá.

Tay cô sờ thủy tinh, “Thật là đẹp!”

Đột nhiên cô bị dọa kêu lên, 1 con mãnh xà đang đúng hướng cô từ từ bò tới, nôn ra bức thư màu hồng.

Dường như mãnh xà nghe thấy âm thanh, ngay lập tức dựng đứng lên 1 đoạn thân thể, ngửa đầu nhìn Diệp Phi.

“Kêu gì mà kêu, chưa gặp qua mãnh xà sao? Nhìn cô kìa, dọa đến tiểu quái của tôi rồi!” Mộ Ly trách móc.

Diệp Phi tức đến nổ phổi, ông lớn, đây rốt cuộc ai dọa ai?

“Tôi chính là nhìn thấy mãng xà mới sợ có được không? Tôi còn chưa muốn chết đâu!” Diệp Phi tức giận nói.

Con mãng xà to miệng dày, hu hu, dọa tim gan cô rét run.

“Tiểu quái nhà chúng ta chỉ cần người xấu. Tiểu quái, đi xem cô ta là người tốt hay người xấu.” Tay Mộ Ly xoa đầu mãng xà.

Mãng xà dường như nghe hiểu lời nói của Mộ Ly, liền theo hướng Diệp Phi bò tới.

Diệp Phi hoảng loạn chạy trong phòng, cô mới không tin lời Mộ Ly, Mộ Ly chính là tên hỗn đản nhất, sao vẫn chưa bị cắn chết chứ?

Nhưng mà cô thật đánh giá thấp tốc độ của mãng xà, tiểu quái đã dựng thân dậy xông vào cắn cô.

Cô hướng Mộ Thương Nam chạy qua, bám lên thân người đàn ông, nếu bị quấn chết, cô cũng phải kéo Mộ Ly cùng chết!

Khóe miệng Mộ Ly co rút, chân của người phụ nữ vòng quanh trên eo anh ta, tư thế này vừa hay có thể thoải mái làm chút gì đó.

Ánh mắt anh ta nhìn đăm đũa người phụ nữ thần sắc hoang mang, ngọn lửa ở đuôi mắt dần dần cháy lên.

Tay anh ta ôm lấy người phụ nữ, hơi thở âm trầm thoát ra từ giữa răng môi của anh ta, “Ôm tôi chặt như vậy, là muốn kêu gọi sao?”

Anh ta quay người 1 cái đè người phụ nữ lên tường.

Diệp Phi bây giờ không sợ mãng xà tấn công cô, đằng sau cô là tường, đằng trước là người đàn ông, vậy mà lúc này, cô cảm thấy người đàn ông so với mãng xà còn đáng sợ hơn.

“Cút, tôi mới không kêu gọi anh, là anh thừa cơn nguy cấp của người mà hãm hại!”

“Cô nương, chúng ta giảng chút lí được không? Là cô vồ tôi trước, tôi không có cưỡng bức cô.” Mộ Ly thao thao nói.

“Là mãng xà của anh đuổi tôi! Anh thả tôi xuống!” Diệp Phi cảm nhận được uy hiếp của người đàn ông, bây giờ cô tình nguyện để rắn cắn, cũng không muốn kể sát tên yêu nghiệt này.

Khóe miệng của Mộ Ly cong lên 1 nụ cười tà mị, ôm người phụ nữ đi về hướng giường, trực tiếp ngã vào tấm đệm mềm mại trên giường.

Anh ta thoải mái đè Diệp Phi, ngón tay trượt trên khuôn mặt người phụ nữ “Tôi cứu cô, cô còn cảm ơn tôi đó, cùng tôi 1 lần.”

Toàn thân anh ta đều đang gào thét, khát vọng muốn cô.

“Anh không phải hận tôi nhất, ghét tôi nhất sao? Anh muốn lên tôi là mấy ý? Thừa nhận anh yêu tôi rồi? Hóa ra trước đến nay đều là anh vì yêu mà sinh hận à?” Cánh tay Diệp Phi chống giữa 2 người ở khoảng cách cuối cùng, gào thét nói.

Sắc mặt Mộ Ly trầm xuống “Tôi vì yêu sinh hận? Chuột đồng, cô cũng xứng tôi yêu?”

“Có giỏi thì anh đừng yêu!” Diệp Phi càng nói càng khoa trương, dường như tìm thấy điểm yếu của người đàn ông.

Mộ Ly buông người phụ nữ ra, ngồi dậy “Ai muốn yêu rồi, chỉ là cô dâng đến cửa, tôi hôm nay bên cạnh không có phụ nữ, cố dùng cô 1 chút!”

Cùng lúc Mộ Ly đứng dậy, tiểu quái bò qua, lóe lên đôi mắt màu xanh của nó nhìn người phụ nữ bên cạnh Mộ Ly.

Thần kinh toàn thân Diệp Phi căng thẳng, căng cứng, cô nhắm mắt lại, dù sao thì trong tay Mộ Ly cũng trốn không thoát, muốn sao thì vậy đi.

Nhưng mà mãng xà không tấn công cô như cô tưởng tượng, mà là do thám bộ não, đến gần trước mặt cô, không ngừng nhổ ra sợi tim, giống như đang thử mùi vị hơi thở của cô.

Mẹ nó! Diệp Phi lúc này không sợ rồi, hóa ra con mãng xà này thật sự không cắn người!

“Tiểu quái, phải không, chỉ cần em không cắn chị, chị bảo đảm cũng không cắn em, hơn nữa còn cho em rất nhiều đồ ăn ngon. Thế nào? Chúng ta tương thân tương ái nhé!” Cô dùng mỹ thực mê hoặc.

Không biết có phải mãng xà nghe hiểu, nó ôn thuận nằm bên cạnh Diệp Phi, đầu gối lên bụng dưới của Diệp Phi.

Diệp Phi thở phào nhẹ nhõm, cho dù biết tiểu quái không cắn người,

nhưng mà náo mãng xà to như này ở trên bụng dưới của cô, cái này cũng kích thích quá rồi. Cô thích ửng nửa ngày mới hòa hoãn được nhịp tim.

Môi Mộ Ly mím thành đường thẳng, hận thù trừng mắt với tiểu quai, mẹ nó anh ta vẫn chưa ngâm được đến tay, súc sinh này lại ngủ lên trước rồi, sắc rắn!

“Cút!” Anh ta nâng tay nắm lấy đầu mãng xà, vứt tiểu quai sang 1 bên.

“Thật thô lỗ, tiểu quai so với anh nhẹ nhàng hơn!” Cô cố ý vắn vẹo người đàn ông.

Mắt Mộ Ly ép thành đường dài và hẹp, nhìn người phụ nữ trước mắt, “Cô là ám thị tôi, cô muốn tôi dịu dàng 1 chút?”

Tay anh ta cởi cúc áo mình từng cái từng cái một....

Chương 199

Ánh mắt Diệp Phi lóe lên, nhìn Mộ Ly cởi thân trên, ngón tay cô trượt trên ngực người đàn ông, “Tôi không thích quá dịu dàng, thích kiểu thô bạo.”

Cánh tay Mộ Ly chống bên sườn người phụ nữ, “Mộ Thương Nam rất thô bạo sao? Tôi không dã man như anh ta, tôi đi con đường kỹ xảo, bảo đảm làm cho cô thoải mái đến run rẩy.

Tim Diệp Phi trầm xuống, “Mộ Thương Nam thật sự xảy ra chuyện rồi sao?”

Nghĩ đến Mộ Thương Nam, đầu cô loạn lên rồi, không biết là cố ý trốn tránh hay như nào, cô vẫn luôn không cho bản thân nghĩ về việc của Mộ Thương Nam mà lúc này Mộ Ly lại nhắc đến Mộ Thương Nam.

“Cô cảm thấy tôi đang lừa cô? Nếu không xảy ra chuyện, Thiên Tịnh sẽ đồng ý ngày mai gả cho Cung Trạch Vũ” 1 tay Mộ Ly chống thân thể mình, 1 tay kia bóp cằm Diệp Phi.

“Đau lòng anh ta rồi? Nghĩ xem anh ta đối với cô như thế nào! Vì để giúp Thiên Tịnh đoạt tài sản của cô, anh ta mặc nhiên thừa nhận cho người dùng máu của cô thay thế trộm máu của Thiên Tịnh.”

Lời của người đàn ông như 1 con dao đâm vào tim Diệp Phi, cô thật muốn đâm bản thân, Mộ Thương Nam vì Thiên Tịnh, mọi cách chơi

đùa cô hại cô, cô vậy mà còn đau lòng anh ta xảy ra chuyện.

Cô đột nhiên nhấc chân đập lên bụng dưới của Mộ Ly, “Đàn ông không 1 ai tốt hết, tránh xa tôi 1 chút.”

Mộ Ly không phòng bị người phụ nữ sẽ đập vào anh, bị cô đập vào bụng dưới, anh ta đau đớn ôm lấy bụng dưới của mình, ngũ quan đều biến hình rồi.

“Nha đầu thối! Cô dám đập tôi! Có tin không tôi làm chết cô!”

Diệp Phi không thềm để ý lườm người đàn ông 1 cái “Anh bây giờ vẫn còn công năng làm chết tôi? Dưỡng thương cho tốt trước đi!”

Cô biết cái đập của mình dùng lực như nào, cho dù đập không phé anh ta, cũng tuyệt đối làm cho anh ta mấy ngày này không chạm được vào phụ nữ.

Cô lật người tìm 1 vị trí thoải mái, giày vò cả 1 đêm mệt quá rồi, cô phải bổ sung giấc ngủ, ngày mai đi tham gia hôn lễ của Cung Trạch Vũ và Thiên Tịnh.

Mộ Ly hận thù trừng người phụ nữ, bây giờ muốn làm gì cũng làm không nổi rồi, chỉ có thể tự mình đi lấy thuốc bôi, cho bản thân mau chóng khỏe lại.

Trong sơn động 1 đêm yên tĩnh, Diệp Phi ngủ cũng rất yên ổn, da thú vừa ấm vừa thoải mái, trong sơn động giống như điều hòa thiên nhiên, không lạnh không nóng.

Cô hồi phục thể lực, thoải mái lật người 1 cái, mở mắt ra liền nhìn thấy tiểu quái độn bên cạnh cô.

Dường như tiểu quái phát giác ra Diệp Phi tỉnh rồi, đầu nó lại đến gần, thăm dò nào nhìn Diệp Phi.

Diệp Phi bây giờ 1 chút cũng không sợ nó, mà còn cảm thấy nó rất cute.

“Đội chị đánh răng rửa mặt 1 chút rồi chị tìm đồ ăn cho.” Cô đứng dậy đi vào nhà vệ sinh.

Phối chế trong nhà vệ sinh giống như nhà vệ sinh trong căn hộ, cái gì cũng có, chỉ là thừa ra người đàn ông không nên có.

“Erha, anh mẹ nó không biết đi vệ sinh phải đóng cửa sao?” Diệp Phi nhìn người đàn ông đang thoải mái nằm trong bồn tắm, hưởng thụ tắm bong bóng bực tức hét lên.

“Cô không biết đi vào phải gõ cửa à? Nói thật đi, cô nhìn trộm tôi bao lâu rồi?” Mộ Ly hỏi.

“Ai muốn nhìn trộm anh tên cường bạo lộ này? Anh thích lộ thì lộ đi, tôi đánh răng rửa mặt.” Diệp Phi cầm bàn chải đánh răng xong rửa mặt, cho anh ta buồn ngủ trong bồn tắm, cho anh ta không ra được!

Nhưng mà người đàn ông hoàn toàn không quẫn bách như cô tưởng, anh ta đứng dậy đi ra khỏi bồn tắm, nước trên người, từ trên thân anh ta lặn xuống, trong tay anh ta cầm 1 chiếc khăn tắm nhỏ, nhàn nhã lau nước trên người.

“Cô muốn nhìn tôi như vậy, tôi tốt bụng thỏa mãn cô 1 lần.”

Diệp Phi xấu hổ đến đỏ mặt, không dám nhìn người đàn ông đang sau, quay người chạy ra khỏi nhà vệ sinh.

Mộ Ly nhìn thấy bóng dáng quần bách của người phụ nữ, cười thấp thành tiếng, chỉ chút lá gan này cùng anh ta đấu?

“Đi làm đồ ăn sáng cho tôi! Phải có canh có chay!” Mộ Ly dặn dò.

“Không quản!” Diệp Phi hồi âm 1 câu.

“Vậy cô hôm nay ở đây đi, 1 mình tôi đi tham gia hôn lễ của Cung Trạch Vũ!” Khóe miệng Mộ Ly cong lên nụ cười đắc ý, quả nhiên nghe thấy tiếng dậm chân giận dữ của người phụ nữ nhỏ, hôn lễ này, Diệp Phi chắc chắn phải đi!

Diệp Phi thật sự bị Mộ Ly nắm được điểm yếu, cô đi tới phòng bếp, phòng bếp với phòng bếp bình thường không giống nhau, mặc dù có bếp điện từ, lò vi sóng, gì gì đó, còn thừa ra 1 đĩa đạo rất sâu.

Cô có thể nghe thấy tiếng nước chảy róc rách, đĩa đạo rất lạnh, bên trong đông đá các loại thịt.

Diệp Phi lấy chút thịt xông khói, trứng gà và rau xanh, lấy 1 con gà cho tiểu quái.

1 đĩa salat rau, 1 phần trứng và thịt xông khói chiên, vài lát bánh mì, còn có sữa chua ngũ cốc, 1 bàn đồ ăn hoàn hảo.

Diệp Phi chuẩn bị xong đồ ăn sáng, mang theo 1 con gà trắng lắc lư trước mặt tiểu quai, tiểu quai chuẩn xác cắn con gà.

Mặc dù gà không to, nhưng so với đầu của tiểu quai to hơn rất nhiều, Diệp Phi trừng to mắt nhìn tiểu quai từng miếng nuốt con gà vào trong bụng.

Mộ Ly mặc quần áo đẹp phẳng phiu xong xuôi, hưởng thụ bữa sáng người phụ nữ nhỏ làm.

“Nhanh ăn xong đi trang điểm, cô không phải dự định như này gặp Cung Trạch Vũ chứ?” Anh ta dặn dò.

“Như này làm sao?” Diệp Phi khinh bỉ 1 câu.

“Cô muốn cho anh ta thấy mình may mà lấy Thiên Tịnh? Cô có còn là phụ nữ không? Ngày ngày khuôn mặt mộc hướng thiên, chẳng trách không có đàn ông thích cô.” Mộ Ly chế giễu nói.

Diệp Phi hít sâu 1 hơi, lúc nào cũng có ý nghĩ xé nát Mộ Ly, có điều Mộ Ly nói cũng đúng, cô phải mạnh mẽ lợi ngược dòng, nói thế nào cũng phải mặc quần áo đề ép được cục diện.

Cô đi vào phòng thay đồ, liền nhìn thấy mấy bộ quần áo, nếu nói là Mộ Ly tỉ mỉ chuẩn bị cho cô, cô cũng tin.

Áo dài dạ hội lấp lánh ánh bạc, cổ chữ V vừa vặn lộ ra cái cổ và xương đòn đẹp mỹ miều của cô, cô đi đôi giày cao gót màu bạc chống nước, nhìn gương trang điểm tự trang điểm nhẹ cho mình.

Khi Mộ Ly ăn sáng xong, nhìn người phụ nữ nhỏ đi ra khỏi phòng thay đồ, anh ta không thể không nói, anh ta nhìn thấy tiên nữ từ trong rừng bước ra.

“Đi thôi. Máy bay trực thăng của tôi đến rồi.” Khoảnh khắc, anh mới nghĩ đến lời muốn nói.

Diệp Phi theo người đàn ông bước lên cầu thang leo lên đỉnh sơn động, đỉnh động là 1 đường băng, máy bay trực thăng hạ ở đây.

Cô ngồi lên máy bay trực thăng, khoe miệng cong lên ý cười lạnh, Thiên Tịnh, tôi đến rồi, cô chuẩn bị xong chưa?

-

Trong giáo đường hôn lễ hoành tráng, vị linh mục hỏi 2 người trước mặt, “Cung Trạch Vũ tiên sinh, Thiên Tịnh tiểu thư, các con nguyện ý kết thành vợ chồng, bất luận nghèo khó hay giàu có, bất luận khỏe mạnh hay bệnh tật, đều vĩnh viễn bên nhau không rời không?”

“Con đồng ý!”

“Con đồng ý!”

2 người đồng thanh nói.

“Thay mặt Cha, Con, và Chúa Thánh Thần ta tuyên bố các con kết thành vợ chồng, các con có thể trao đổi nhẫn rồi!” Vị linh mục nói.

Cung Trạch Vũ lấy nhẫn đeo lên cho Thiên Tịnh, anh ta đã đợi không kịp rồi, chỉ cần anh ta lấy được tấm bản đồ đó, anh ta có thể đi cứu Diệp Phi rồi.

Mấy người luật sư khiêng 1 chiếc hòm bảo hiểm tiến vào lễ đường, “Tiểu thư Thiên Tịnh, đây là di sản của cô, cần dùng đến chìa khóa của cô để mở, nếu như chìa khóa không đúng, hoặc cưỡng hành mở ra, hòm bảo hiểm này sẽ nổ tung.”

“Tôi có chìa khóa!” Thiên Tịnh lấy ra chìa khóa của mình, cô đợi không kịp muốn nhìn thấy di sản của mình.

Trong lúc chìa khóa cắm vào ổ khóa của hòm bảo hiểm....

Chương 200

45200.Ánh mắt Cung Trạch Vũ lướt qua bốn phía nhà thờ lớn, anh đã bố trí xong vệ sĩ, phòng bị có người muốn cướp bản đồ.

Tất cả khách mời đều nhìn chăm chăm Thiên Tịnh, đám người cúi đầu phát ra tiếng bàn tán nhỏ.

Đây chính là tài sản kếch xù đấy! Lại còn nghe nói nhà họ Cung và nhà họ Mộ vì tranh cướp Thiên Tịnh mà Mộ Thương Nam cũng gặp nạn rồi.

Thiên Huệ, Đỗ Mai nhìn chăm chăm tay Thiên Tịnh.

“Nhanh lên một chút, mở nhanh lên một chút đi, để khách khứa của chúng ta có thể chiêm ngưỡng!” Thiên Huệ thúc giục.

Bọn họ mời nhiều khách khứa tôn quý như vậy, chính là muốn khoe khoang tài sản, khoe khoang sự giàu có!

Thiên Tịnh xoay chìa khóa: “Học trưởng, chúng ta đã thống nhất rồi. Đoạt được mỏ vàng này, mỗi nhà chúng ta một nửa.”

Cô ta không quên xác định lại điều kiện. Hôm qua biết được Mộ Thương Nam đã chết, cô ta liền đồng ý kết hôn với Cung Trạch Vũ hôm nay, hai nhà bởi vì chuyện tài sản thừa kế mà thương lượng cả đêm.

“Ừ, ta đồng ý sẽ không thay đổi.” Cung Trạch Vũ nói.

Anh ta đồng ý thì sẽ không thay đổi, thế nhưng Dạ Thần một khi đã đáp ứng, có được vật này rồi sẽ như thế nào thì anh ta cũng không biết!

Anh ta thậm nghĩ cứ lấy được trước đã, giao cho Dạ Thần, nhanh chút cứu Diệp Phi!

Thiên Tịnh không kiềm chế đáy lòng kích động, lập tức cô ta sẽ trở thành quý tộc chân chính rồi!

Tay cô ta cố hết sức mở két an toàn, một cái hộp nhỏ nằm lặng trong tủ sắt.

Cô ta lấy hộp ra, ở trước tiếng kinh hô của mọi người mà mở nắp hộp, hiện lên trang giấy màu vàng thu hút mọi ánh nhìn của người xung quanh.

Cung Trạch Vũ lấy tờ giấy ra, tỉ mỉ kiểm tra, quả nhiên là một tấm bản đồ. Mặt trên rõ ràng có ký hiệu mỏ vàng.

Nhưng mà, những vị trí đều dùng chữ số để viết. Cho dù có nhìn thấy được bản đồ thì cũng không thể biết được mỏ vàng ở đâu.

“Tại sao lại có thể như vậy? Đều là chữ số, chúng ta làm sao tìm được?” Thiên Tịnh buồn bực.

“Nơi này có ý nghĩa chữ số biểu thị, có thể đối chiếu với cái này” Cung

Trạch Vũ chỉ vào chỗ ghi chú trên bản đồ.

Anh ta cầm điện thoại di động chụp ảnh bản đồ, gửi tin nhắn hình ảnh cho Dạ Thần.

Tất cả mọi người đều chúc mừng nhà họ Thiên và nhà họ Cung sắp sửa leo lên vị trí bá chủ giới thương nghiệp rồi.

“Ha ha, cảm ơn lời chúc của mọi người. Chúng ta, nhà họ Thiên sẽ không bao giờ quên những người bạn tốt, sau đây lại còn là bạn làm ăn hợp tác. Chờ chúng ta tìm được mỏ vàng, chúng ta sẽ thành lập tập đoàn nhà họ Cung và Thiên Tịnh. Đại gia có tiền cùng nhau kiếm!” Thiên Huệ đắc ý nói.

“Xem ra chúng ta cần phải ôm lấy Diệp phu nhân thôi, phát tài theo Diệp phu nhân!”

“Đúng vậy, chúng ta muốn hợp tác liền tìm Diệp phu nhân! Diệp phu nhân tiền tài nhiều như vậy, nhất định sẽ có hạng mục hợp tác tốt cho chúng ta làm!”

“Nhà họ Thiên và nhà họ Cung sau này hợp nhất rồi, chúng ta nhà họ Cung cũng sẽ không bạc đãi bạn cũ!” Đỗ Mai nói.

Một đám người sau đó tiến đến nịnh bợ.

Đang lúc mọi người chúc mừng, thanh âm cánh quạt vang lên, trực thăng đáp xuống cửa nhà thờ lớn.

Diệp Phi và Mộ Ly đi xuống khỏi trực thăng.

Mọi người kinh ngạc nhìn Diệp Phi, bởi vì trên bản tin nói rằng, Diệp Phi bị bắt vì mưu sát Mộ Lạc Lạc!

Ánh mắt ác độc của Thiên Tịnh nhìn Diệp Phi. Diệp Phi mặc bộ lễ phục da hội màu bạc, đi đôi giày màu bạc, trên đầu có kẹp tóc thủy tinh, dung nhan trang điểm nhẹ nhưng lại đẹp như tiên nữ không dính bụi trần.

Mà Thiên Tịnh đàm phán cùng Thiên Huệ và nhà họ Cung cả một đêm, vành mắt thâm quầng đen xì. Váy cưới cũng chưa kịp đặt, tùy tiện chọn một chiếc, đương nhiên hôn lễ không thể hoành tráng hơn so với Diệp Phi.

Các loại không cam lòng tràn ngập lòng cô ta.

“Diệp Phi! Cô vượt ngục sao? Người đâu, nhanh bắt phạm nhân trốn tù!” Cô ta vội vàng hô, thế nhưng không ai để ý đến cô ta cả,, bởi vì Mộ Ly đã cho người bao vây toàn bộ nhà thờ lớn.

Cung Trạch Vũ đến gần nhìn Diệp Phi, trong lòng run rẩy không kiềm chế nổi. Điều anh ta không muốn để Diệp Phi nhìn thấy nhất, rốt cục vẫn để cô nhìn thấy rồi!

“Phi Phi...” Anh ta cất bước muốn lại gần Diệp Phi, cánh tay lại bị Thiên Tịnh kéo.

“Học trưởng, Phi Phi là phạm nhân trốn tù. Em biết anh vẫn cảm thấy chuyện chúng mình kết hôn là có lỗi với Phi Phi, nhưng chúng mình không thể bao che phạm nhân được!” Thiên Tịnh chỉ sợ Cung Trạch

Vũ không buông bỏ được Diệp Phi.

“Chị họ khẩn trương như vậy làm gì, tôi là phạm nhân vượt ngục thì có liên quan gì đến các người đâu? Hay là chị sợ học trưởng vì tôi mà vứt bỏ chị?” Diệp Phi nói.

“Còn lâu! Người học trưởng yêu là tôi!” Thiên Tịnh tức giận hô lên.

“Là yêu chị, hay yêu tiền của chị? Học trưởng, anh nói đi!” Diệp Phi cười nhìn Cung Trạch Vũ.

Cung Trạch Vũ lúng túng,. Kỳ thực chỉ cần đợi một giờ nữa, anh ta xử lý được Thiên Tịnh, anh ta có thể đi tìm Diệp Phi rồi.

“Phi Phi, anh xin lỗi.” Anh ta bất lực nói, tay nắm chặt, hận đến tận cùng, lại không tìm được cách giải quyết. Chỉ ít trước mắt nhiều người như vậy, anh ta không thể quăng Thiên Tịnh đi được.

Diệp Phi đáy lòng lạnh lẽo, dù cho là Mộ Thương Nam hay Cung Trạch Vũ, dù cho là trúc mã thuở nhỏ hay người yêu sâu đậm thì cũng con mẹ nó vì tiền của Thiên Tịnh mà phản bội lại cô.

Khóe môi cô nhếch lên cười đầy nham hiểm. Cô không hành hạ bọn họ thì làm sao xứng đáng với bản thân mình đây?

“Chị yên tâm, tôi không phải đến phá hư các người! Chị họ có được hạnh phúc, tôi còn chúc phúc không kịp nữa là! Tôi chỉ là đến lấy lại đồ của mình thôi! Bản đồ mỏ vàng, nên trả lại cho tôi chứ! Dì, dì nói có đúng hay không?” Ánh mắt cô nhìn sang Thiên Huệ.

Thiên Huệ run lên, thiếu chút nữa quên cả thở: “Cô, cô nói cái gì?”

“Tôi gọi dì là dì đó! Dì coi tôi là con gái ruột mà nuôi dưỡng nhiều năm như vậy, còn bảo tôi gọi dì là mẹ, lại bảo con gái ruột gọi mình là dì. Tôi có cần phải cảm ơn dì nuôi tôi như con gái ruột không?” Diệp Phi một câu nói vạch trần chân tướng sự thật.

Mặt Thiên Tịnh trắng bệch không còn chút huyết sắc: “Cô nói bậy! Dì, đây là con gái ngoan của dì đây! Còn muốn tới cướp tài sản thừa kế của con này!”

Cô ta vội vàng nhắc nhở Thiên Huệ.

“Đúng vậy! Diệp Phi, dù mẹ có đau lòng con, nhưng con cũng không thể đến cướp tài sản thừa kế của chị họ được. Đây là cậu con để lại cho chị họ con đó.” Thiên Huệ liên tục nói.

“Dì làm người tốt cũng mệt lắm nhỉ! Chỉ vì tài sản thừa kế mà để con gái ruột cả đời gọi mình là dì, tổng con vào ở ký túc xá của trường. Đáng tiếc con mệnh lớn, ốm đau bệnh tật nhưng không chết được! Mộ Thương Nam mang Thiên Tịnh đi thử máu, dì lại thay đổi máu của Thiên Tịnh thành máu của tôi! Dì, dì lấy máu của tôi đổi cho Thiên Tịnh, cuối cùng kết quả Thiên Tịnh là con gái nhà họ Thiên. Dì giải thích thế nào về kết quả thử máu này đây?” Diệp Phi chất vấn.

Mọi người ồ lên. Tất cả mọi người đều biết Thiên Huệ yêu thương cháu gái mà không thích con gái ruột thịt, nhưng lại không nghĩ tới Thiên Huệ sẽ ngược đãi Diệp Phi như vậy.

Không có người mẹ nào lại ngược đãi chính con ruột của mình cả.

Dường như tất cả mọi người đều tin lời Diệp Phi.

“Con có chứng cứ gì, chứng minh ta tìm người thay đổi máu cho Thiên Tịnh? Cung thiếu gia, cậu còn không mau bắt Diệp Phi lại!”
Thiên Huệ hung hăng nói, hận không thể đi tới xé xác Diệp Phi.

Diệp Phi khẽ nhướn đuôi lông mày: “Tôi có chứng cứ. Thiên Huệ, bà nói chuyện với tôi bằng cái thái độ gì vậy? Đây là thái độ của một người mẹ ruột sao?”

Cô cười nhìn Thiên Huệ. Cô chính là muốn từ từ xé xác Thiên Huệ và Thiên Tịnh, đem bọn họ ngược đãi thương tích đầy mình.

Chương 201

45201. “Chúng có gì? Cô nói bậy! Học trưởng, anh đừng tin Diệp Phi. Cô ta muốn gây xích mích giữa chúng ta nên mới làm giả bằng chứng!” Thiên Tịnh run lên, chỉ sợ Diệp Phi thật sự có bằng chứng gì.

“Bằng chứng ở chỗ này của tôi, chứng cứ hoàn toàn là sự thật! Tôi đã phát tin tức lên mạng rồi. Tất cả mọi người đều có thể nhìn thấy tin mạng, hẳn là tin đầu đề luôn.” Mộ Ly cười đến yêu nghiệt.

Tất cả mọi người trong lễ đường đều cầm điện thoại xem video. Một đoạn video vô cùng hoàn chỉnh. Đó là đoạn video ở trong phòng hóa nghiệm tại bệnh viện của Sở Nhiễm, quay rõ ràng có người đi vào, lấy máu ống nghiệm có ghi tên Thiên Tịnh ra, thay vào bằng máu của Diệp Phi.

“Trời ạ! Chúng ta bị lừa! Diệp Phi mới là con gái nhà họ Thiên! Thiên Huệ, bà dám dùng con gái của mình để gạt chúng ta!” Đỗ Mai tức giận hô lên.

“Không phải đâu! Video này là giả! Các người nghe tôi nói, Thiên Tịnh mới là con gái nhà họ Thiên!” Thiên Huệ toát đầy mồ hôi lạnh trên trán. Một khi Diệp Phi được chứng nhận là con gái nhà họ Thiên, bà ta sẽ mất tất cả!

“Nếu như vậy, chúng ta lại xét nghiệm thêm một lần nữa. Tôi tin tưởng bệnh viện Sở Nhiễm vẫn còn mẫu máu của tôi và của cha tôi!

Anh luật sư, các anh thực hiện theo di chúc của cha tôi, chắc cũng không hy vọng con gái của ông bị tráo thật giả lẫn lộn chứ?” Diệp Phi nhìn về phía đoàn luật sư.

Luật sư lập tức đi lên phía trước: “Đưa bản đồ cho chúng tôi. Trước khi chưa xác định rõ ràng ai mới là con gái nhà họ Thiên, bản đồ không thể đưa cho các người!”

Thiên Tịnh giữ lấy bản đồ thật chặt trong tay: “Tôi mới là con gái nhà họ Thiên, là tôi! Bản đồ là của tôi, tôi không cho ai hết!”

“Nếu như chính là chị, sao chị phải sợ xét nghiệm máu lại một lần nữa chứ? Thiên Tịnh, sao chị không diễn tiếp đi? Chị cướp đồ như vậy chính là giấu đầu lòi đuôi!” Diệp Phi nói.

“Không, tôi không cho các người. Bản đồ ở trong tay tôi, tôi không đưa ai hết! Học trưởng, chúng ta có bản đồ rồi, chúng ta đi!” Thiên Tịnh kéo tay Cung Trạch Vũ nói.

Ánh mắt Cung Trạch Vũ mạnh mẽ nhìn vào Thiên Tịnh, đẩy cánh tay lòi kéo không tha của cô ta: “Cút! Cô không phải là con gái nhà họ Thiên!”

Anh ta vươn tay giành lấy đồ vật trong tay Thiên Tịnh, nhưng cô ta nắm quá chặt, bản đồ cứ như vậy bị xé làm đôi, Thiên Tịnh và Cung Trạch Vũ mỗi người một nửa.

“Ha ha ha! Bản đồ này ở chỗ tôi, ai dám cướp, tôi sẽ phá hủy nó. Học trưởng, nếu như anh bắt Diệp Phi lại, chúng ta vẫn là vợ chồng, còn cùng nhau chia sẻ cái mỏ vàng này!” Thiên Tịnh nói điều kiện, uy hiếp

Cung Trạch Vũ.

“Trạch Vũ! Con phải bảo vệ tấm bản đồ! Mau đồng ý với Thiên Tịnh!”
Đỗ Mai vội vàng hướng con trai mình hô lên.

Thiên Huệ cũng không sợ, dù sao thì bản đồ cũng ở trong tay, không ai dám làm hại bọn họ!

“Tất cả không được nhúc nhích! Chỉ cần các người dám để cho chúng ta không vui, ai cũng đừng nghĩ đến mỏ vàng! Diệp Phi, cô biết được sự thật thì như thế nào? Vì mỏ vàng này, Thiên Tịnh chính là Thiên Tịnh, cô không thể trở thành con gái nhà họ Thiên đâu! Biết tôi hối hận nhất là điều gì không? Chính là lúc cô còn nhỏ, tôi đã không giết luôn cô đi, mà nuôi ong tay áo đến giờ! Tôi nuôi cô lớn, cô lại cắn tôi thế này đây!”

Bà rốt cục nói ra lời không dám nói suốt chục năm nay.

Diệp Phi nhếch môi: “Bà cướp tài sản của cha tôi, bà không cảm thấy hổ thẹn với cha tôi sao?”

“Dựa vào cái gì khiến ta hổ thẹn? Ta cũng là người nhà họ Thiên, tại sao chỉ có cha cô có bản đồ, tại sao chỉ có con gái hắt ta mới được thừa kế tài sản? Con gái của ta tại sao lại không được? Ta giúp hắt đem người nuôi lớn, muốn một chút tài sản thì có gì phải hổ thẹn?”
Thiên Huệ không giấu được gì nữa, thẳng thắn thừa nhận tất cả.

Đáy lòng Diệp Phi lạnh lẽo, cô bị Thiên Huệ ngược đãi đủ kiểu, giờ còn muốn cô phải tạ ơn Thiên Huệ sao?

“Các người sẽ gặp báo ứng!” Cô hung hăng nói.

“Báo ứng? Báo ứng người đi! Bản đồ ở trong tay chúng ta, ta nói ai là Thiên Tịnh, người đó chính là Thiên Tịnh! Cung thiếu gia, cậu còn không nhanh bắt Diệp Phi tổng vào đồn cảnh sát?” Thiên Huệ ra lệnh.

Cung Trạch Vũ mím môi thật chặt, đi một bước về phía Diệp Phi. Anh ta nhất định cần nửa tấm bản đồ kia. Phi Phi, anh bắt em lại trước, đợi khi nào có được nửa tấm bản đồ kia rồi, anh sẽ thả em ra.

Trong lòng anh ta thầm nghĩ, ngược mắt lên liền nhìn thấy ánh mắt ngույն lạnh của Diệp Phi, ánh mắt lạnh thấu xương như những con dao nhỏ đâm vào trái tim anh, khiến hắn không đủ dũng cảm lại gần Diệp Phi.

“Học trưởng muốn bắt thì bắt nhanh lên, nếu không em đi rồi, anh lại phải hối hận.” Diệp Phi từng lời từng chữ thốt lên, lạnh lùng nhìn Cung Trạch Vũ. Lúc này, tất cả tình cảm thanh mai trúc mã đều tan thành mây khói.

“Phi Phi, xin lỗi, chỉ lúc này thôi, em hãy nghe lời anh.” Cung Trạch Vũ ầm ả nói.

Diệp Phi cười lạnh ra tiếng. Cung Trạch Vũ lại để cho cô nghe lời anh để anh bắt cô lại. Cô không biết một người có thể có lòng tự tin mạnh mẽ đến nhường nào, Cung Trạch Vũ dĩ nhiên lại có thể nói ra những lời như vậy!

Mộ Ly tiến một bước lên phía trước: “Điều này e rằng không được, chuột nhắt hiện tại thuộc về tôi, cô ấy chỉ có thể nghe lời tôi! Nếu

Thiên Tịnh không phải là con gái nhà họ Thiên, người và Thiên Tịnh kết hôn rồi, người cũng không có quyền thừa kế tài sản. Người đâu, đoạt lấy bản đồ cho tôi!”

Hắn ra lệnh cho vệ sĩ của mình, tiến về phía Cung Trạch Vũ và Thiên Tịnh.

Bộ ngựa bắt ve, chim sẻ chờ sau. Hắn mới chính là chim sẻ đây. Hắn mang theo Diệp Phi làm loạn hôn lễ, chính là vì tấm bản đồ.

Theo tiếng ra lệnh, người của Mộ Ly tiến lên, hòa với người nhà họ Cung.

Diệp Phi lùi về phía sau. Toàn bộ lễ đường rối loạn, khách khứa chạy toán loạn, cô vừa lúc loạn lạc có thể chạy ra khỏi lễ đường.

Cô hoàn toàn không có hứng thú với mỏ vàng, đến đây chỉ là vì muốn hành hạ đồng người cận bã!

Đại lễ đường trong viện cũng bị làm loạn. Cô né tránh người của Mộ Ly, chạy về cánh cửa bên hông của giáo đường.

Đang lúc cô thành công chạy ra phía cửa ngách của nhà thờ, thanh âm của Cung Trạch Vũ vang lên phía sau cô.

“Phi Phi! Chờ anh một chút!” Cung Trạch Vũ chạy về phía Diệp Phi, anh ta ném bản đồ cho Thiên Huệ, bỏ lại tất cả mọi người, chạy đuổi theo Diệp Phi.

Diệp Phi dừng lại, xoay người nhìn anh: “Tôi không muốn bản đồ của

anh, học trưởng đuổi theo tôi là vì muốn tống tôi vào tù sao?”

Khuôn mặt Cung Trạch Vũ tái nhợt đến cực hạn: “Phi Phi, lúc này Thiên Tịnh cầm tấm bản đồ, anh cũng là bất đắc dĩ mà thôi. Anh không hề muốn bắt em, bắt em cũng chỉ là vờ vịt cho cô ta nhìn thôi! Chúng ta đi thôi! Chúng ta cùng nhau đến một nơi không ai quen biết bắt đầu lại từ đầu có được không?”

Tay anh ta cầm lấy tay Diệp Phi, ánh mắt ngưng lại trên khuôn mặt cô.

Diệp Phi rút tay ra khỏi bàn tay của anh ta, khoe môi toát ra sự lạnh lẽo: “Học trưởng, anh có biết tối hôm qua tôi đã suýt chết ở trong tù không? Lúc tôi sắp chết ấy, anh lại ở đây thương lượng với Thiên Tịnh về hôn lễ. Hiện tại anh biết cô ta không phải là con gái nhà họ Thiên liền theo đuổi tôi à? Cung Trạch Vũ mà tôi biết kia đã đi đâu rồi? Cung Trạch Vũ đánh nhau để bảo vệ tôi đi đâu rồi? Hôm nay, học trưởng muốn bắt tôi, đơn giản là vì tấm bản đồ trong tay Thiên Tịnh mà thôi.”

Cô nghĩ cô đã nhìn thấu được tình yêu của Cung Trạch Vũ là cái gì rồi.

“Phi Phi, sự thật không phải như em nghĩ đâu. Chúng ta rời đi trước đã, sau này anh sẽ lại giải thích với em!” Cung Trạch Vũ xoay người kéo Diệp Phi, muốn dẫn cô chạy đi.

Chương 202

45202. “Tôi không đi! Cung Trạch Vũ, anh có quyền gì dẫn tôi đi?” Diệp Phi hất tay Cung Trạch Vũ ra, trái tim nguội lạnh, cô sẽ không đi theo một người đàn ông coi trọng tiền tài hơn bản thân cô. Loại tình cảm rẻ tiền này, cô không cần.

“Phi Phi, em hiểu lầm anh rồi. Anh có nỗi khổ riêng, anh cần phải có được tấm bản đồ ấy. Thật ra anh cần được tấm bản đồ sẽ đi cứu em. Anh không biết em ở trong tù bị người ta hãm hại. Nếu anh biết, anh thà không cần tấm bản đồ đó.” Cung Trạch Vũ nói

Nhưng tất cả những điều này trong mắt Diệp Phi chỉ là anh ta đang viện cớ mà thôi.

“Thế nhưng, bây giờ là tôi không cần anh nữa! Cung Trạch Vũ, anh nghe cho kỹ đây. Tôi thu hồi lại tất cả tình cảm của chúng ta, từ nay về sau, chúng ta chỉ xem như đã từng quen biết mà thôi.” Diệp Phi nói.

Chỉ là quen biết, không hơn.

Đáy lòng Cung Trạch Vũ co rút đau đớn, chớp mắt, anh ta vươn cánh tay, ôm lấy Diệp Phi: “Anh mặc kệ em nghĩ anh như thế nào. Chúng ta rời khỏi đây trước đó, sau này chúng ta có thời gian, em muốn chửi anh cũng được!”

Anh ta bế ngang lấy Diệp Phi chạy trốn. Nơi này không an toàn, anh ta không biết lúc nào Mộ Ly sẽ đuổi đến, mà bây giờ Diệp Phi vẫn còn là phạm nhân vượt ngục, cảnh sát cũng có thể đuổi theo.

Diệp Phi giãy dụa trong lòng người đàn ông: “Thả tôi xuống, tôi không đi với anh!”

“Cô ấy bảo cậu buông cô ấy ra, cậu không nghe thấy sao?” Một tiếng nói của người đàn ông từ trước mặt vọt tới.

Diệp Phi quay đầu nhìn sang liền thấy khuôn mặt của người đàn ông mang mặt nạ màu bạc.

“Ngân Mị, cứu tôi!” Cô phải cầu xin sự giúp đỡ của Ngân Mị, chí ít người đàn ông này sẽ không làm khó cô. Cô muốn đi đâu, hẳn cũng đều đưa cô đi.

Khuôn mặt Cung Trạch Vũ khẽ giật, không nghĩ lại thấy Mộ Thương Nam ở đây.

Đầu óc của anh ta nhất thời giật mình. Mộ Thương Nam đã chết, tại sao lại xuất hiện? Lẽ nào, Ngân Mị không phải là Mộ Thương Nam?

“Anh còn chưa chết sao? Mạng lớn thật!” Anh ta nói gần từng chữ.

“Tôi vẫn sống khỏe, sao lại muốn chết chứ?” Mộ Thương Nam lạnh giọng nói.

“Sống khỏe? Có thể trốn thoát mà sống sót khỏi trận bom kia, còn có thể về nước nhanh như vậy. Tôi thực sự phải bội phục tốc độ của anh

đấy.” Cung Trạch Vũ nói.

“Nếu như tôi chưa từng ra nước ngoài thì sao? Bá Tước, tư duy của cậu có vấn đề.” Mộ Thương Nam lạnh lùng nói.

Lông mày Cung Trạch Vũ trầm xuống, nếu như Ngân Mị chưa từng ra nước ngoài, như vậy thì Mộ Thương Nam không phải Ngân Mị? Nhưng điều này làm sao có thể?

Anh ta quả thực rối loạn về thân phận của Mộ Thương Nam và Ngân Mị. Chính vì sự rối loạn này nên họ mới bị Mộ Thương Nam đùa bỡn!

“Mặc kệ anh là ai, hôm nay tôi tha cho anh, tránh ra đi! Nếu không hôm nay anh chết chắc rồi!” Anh ta hung hăng nói.

“Buông Diệp Phi ra, tôi có thể tha cho cậu đi! Nếu không người chết ngày hôm nay chính là cậu đó!” Mộ Thương Nam tiến thêm một bước ép Cung Trạch Vũ.

Cung Trạch Vũ ôm lấy Diệp Phi lùi một bước về sau. Anh ta không dám buông tay, rõ ràng rằng, chỉ cần anh ta buông tay, Diệp Phi sẽ chạy đi.

Mà nắm đấm của Mộ Thương Nam đã hướng đến khuôn mặt Cung Trạch Vũ. Cung Trạch Vũ lắc mình về phía sau né tránh công kích của Mộ Thương Nam, lại không phòng bị rằng đây chỉ là một chiêu tung hỏa mù, Mộ Thương Nam muốn tấn công vào chân anh ta!

Chân của anh ta bị Mộ Thương Nam hung hăng đá vào. Anh ta mất trọng tâm lao về phía trước. Diệp Phi trong tay liền bị Mộ Thương

Nam đoạt đi rồi.

Mộ Thương Nam đặt Diệp Phi xuống: “Ở đây chờ anh. Chạy đi mà bị Mộ Ly tóm thì anh cũng không thể đảm bảo sẽ cứu em được thêm lần nữa đâu.”

Anh cảnh cáo Diệp Phi. Cô nhóc này nghĩ thế nào, anh biết rõ. Anh càng rõ ràng hơn, Diệp Phi hiểu lầm người thân mật với cô gái câm là anh, nên anh chỉ có thể dùng Mộ Ly để uy hiếp cô.

Diệp Phi nhìn hai người đánh nhau kịch liệt ở trước mắt, thật sự không dám đi. Khó khăn lắm mới thoát khỏi tay Cung Trạch Vũ, lại bị Mộ Ly bắt đến hang động kia, cô đừng nghĩ sẽ trốn thoát được nữa.

Ít ra thì Ngân Mị có cô gái câm kia rồi, chắc sẽ không quẩn quýt lấy cô đâu nhỉ?

Cô âm thầm suy đoán.

Mộ Thương Nam đánh nhau với Cung Trạch Vũ một hồi, đợi được thủ hạ của anh tới, liền đem Cung Trạch Vũ giao cho thủ hạ xử lý, còn mình dẫn Diệp Phi chạy đi.

Trên núi phía sau giáo đường có trục thẳng tư nhân của anh. Loại này chỉ có thể chứa được hai người, chỉ cần vài ba trăm mét đường băng là có thể bay được.

Diệp Phi theo anh ngồi lên trục thẳng, thế nhưng người đàn ông này không để cô ngồi ở đằng sau mà lại để cho cô ngồi phía trước.

Cô trong nháy mắt có cảm giác muốn tìm chết: “Tôi không biết lái trực thăng!”

“Không sao, anh dạy em. Không thể khó bằng lái xe hơi, hơn nữa bay trên trời sẽ không đụng xe, không kẹt xe. Ngồi vào nhanh lên, chúng ta đi!” Mộ Thương Nam cười nham hiểm, anh phải để cô ngồi ở trước mặt, như thế anh mới có thể ôm cô vào trong lòng được chứ.

Diệp Phi ngồi ở phía trước, cánh tay người đàn ông từ phía sau vòng qua người cô cầm điều khiển, dạy Diệp Phi lái trực thăng.

“Khởi động, ấn nút điều khiển tự động cất cánh. Hiện tại mắt nhìn lên trước, em cần phải nắm tay lái trực thăng trong tay.” Mộ Thương Nam nói.

Diệp Phi nhìn màn hình trực thăng, thấy phía sau có người đuổi theo: “Không xong rồi, Mộ Ly tới!”

“Ừ, ấn gia tốc.” Mộ Thương Nam dạy cô.

Chớp mắt, anh ôm lấy hông Diệp Phi: “Chuẩn bị xong chưa? Chúng ta bay lên trời thôi, kéo cần khởi động!”

Tay của Diệp Phi bị anh nắm chặt, kéo cần khởi động, trực thăng liền bay lên.

Mộ Ly mang theo người của hắn chạy tới, chỉ hận bản thân không có cánh để bay lên.

“Mộ Thương Nam!!!” Hắn tức giận hét, một đám giữa không trung.

“Ha ha ha! Mộ Ly tức điên lên rồi kìa! Đáng đời!” Diệp Phi cong cong khóe môi, thế nhưng cái gì sờ mó đụng chạm trên lưng cô vậy?

Môi cô mím lại thành đường thẳng: “Ngân Mị, tay anh đang làm cái gì thế?”

“Lâu lắm không gặp em nên nhớ em. Phi Phi, chúng mình kết hôn đi?” Anh thẳng thắn nói. Anh lựa chọn ngồi ở phía sau cô, chính là vì muốn ôm lấy cô. Chỉ có ôm cô trong lòng, anh mới an tâm được.

Diệp Phi khẽ nhếch môi: “Làm sao mà tôi thành con gái nhà họ Thiên rồi lại có nhiều người muốn kết hôn với tôi thế? Bản đồ không ở trong tay tôi, anh có cưới tôi cũng vô dụng, có lẽ bản đồ vẫn còn trong tay Thiên Tịnh đấy.”

“Em nghĩ anh cưới em là vì bản đồ à?” Mộ Thương Nam hỏi.

“Đúng vậy, nếu không thì vì sao lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, anh lại không nói muốn kết hôn với tôi, vẫn còn cùng cô gái câm kia lăn lộn cùng một chỗ nữa. Ngân Mị, thu hồi lại móng vuốt của anh đi, đừng trách tôi không khách khí. Nếu anh đã muốn cô gái câm kia rồi thì nên chịu trách nhiệm với cô ấy.” Tay Diệp Phi véo cánh tay người đàn ông.

Mộ Thương Nam tối sầm mặt, cô gái câm kia có quan hệ gì với anh chứ?

“Anh chỉ chịu trách nhiệm với người phụ nữ của anh. Phi Phi, anh chẳng có quan hệ gì với cô ta cả.”

Sắc mặt Diệp Phi trầm xuống: “Ngân Mị, tôi đã nghĩ anh không giống với những người đàn ông khác, thật không ngờ anh cũng là loại đàn ông này! Ăn trong chén còn nhìn trong nôi, có phải anh muốn phụ nữ trên toàn thế giới đều là của anh?”

“Người phụ nữ của anh chỉ có thể là em, em tin không? Lần đầu tiên của em là của anh, lần đầu tiên của anh cũng là của em!” Mộ Thương Nam bộc lộ.

Chương 203

45203. “Chỉ một mình tôi? Anh đang nói đùa à? Anh đang nói mắt tôi mù rồi nên nhìn lầm anh và Á Nữ lên giường với nhau, hay anh muốn nói, những gì tôi nhìn thấy đều là hoang tưởng?” Diệp Phi chất vấn người đàn ông.

“Không phải, thứ em nhìn thấy không phải là hoang tưởng, cái đó là thật, nhưng mà người đàn ông đó không phải anh.” Mộ Thương Nam giải thích.

“Không phải anh?” Trong đầu Diệp Phi có chút mơ hồ rồi.

“Anh có rất nhiều thể thân, người thân mật cùng em là anh, người thân mật với Á Nữ là thể thân của anh, thể thân đó em đã gặp qua rồi, em đã gỡ mặt nạ của anh ta xuống rồi.” Mộ Thương Nam nói.

Diệp Phi quay đầu nhìn phía sau người đàn ông, cô còn tưởng là cô biết anh, kết quả cô vốn dĩ chưa từng nhìn thấy gương mặt anh bao giờ!

“Vậy thì anh là ai? Anh nhìn như thế nào?”

“Đợi tới lúc thích hợp anh sẽ cho em nhìn thấy mặt của anh! Nhưng trước đó thì em đừng nghĩ cách tháo mặt nạ của anh ra, bởi vì như vậy, em sẽ mở chiếc hộp Pandora ra.” Mộ Thương Nam nói với tình ý sâu xa.

Trước khi Diệp Phi biết được anh là ai, anh nhất định phải khiến Diệp Phi yêu anh, để tránh một ngày sự thật được mở ra thì Diệp Phi sẽ từ chối tất cả tình yêu của anh.

Bởi vì trong mắt Diệp Phi, anh chỉ vì Thiên Tịnh, đồng lõa với cô ta để mưu đoạt tài sản của cô!

Mộ Ly! Nghĩ đến đây anh liền rất muốn giết chết Mộ Ly, rõ ràng anh vì muốn bảo vệ Diệp Phi nên mới không công khai thân phận của cô, kết quả bị Mộ Ly tráo thành như vậy!

Ah có thể nghĩ tới bây giờ Diệp Phi hận anh bao nhiêu.

Trong đầu của Diệp Phi cứ quanh quẩn gương mặt đeo mặt nạ bạc của người đàn ông, “Được, tôi đợi anh nói cho tôi biết, anh là ai.”

“Chúng ta đi đến lâu đài của anh, ở đó rất an toàn.” Mộ Thương Nam điều chỉnh hướng bay theo hệ thống tín hiệu và ra-đa.

Máy bay không bay quá lâu thì đã hạ xuống bãi đáp trên cao của một tòa lâu đài.

Diệp Phi cùng anh bước xuống máy bay, mắt nhìn thấy Á Nữ và người đàn ông mà cô từng gặp qua.

Trên gương mặt của người đàn ông đó có vết sẹo, nên rất dễ nhận ra.

Trong lòng cô bỗng áy náy, thật sự có hai người, Ngân Mị không có gạt cô.

“Diệp tiểu thư, xin lỗi, để cô hiểu lầm đại boss của chúng tôi, Á Nữ là vợ của tôi, người ở cùng với Á Nữ là tôi, không phải đại boss.” Khoa Lâm nói.

Á Nữ liên tục gật đầu, biểu thị những gì Khoa Lâm nói đều là đúng cả.

Diệp Phi cười gượng gạo, “Xin lỗi, hôm đó tôi đã làm phiền hai người rồi.”

Gương mặt của Á Nữ ửng hồng, đầu cúi thấp giống như muốn tìm lỗi chui xuống.

“Không sao, chúng tôi không để bụng, chỉ cần Diệp tiểu thư vui, cô muốn nhìn gì cũng được!” Khoa Lâm vội vàng thể hiện sự trung thành.

Trên trán Diệp Phi xuất hiện mấy vạch đen, quả thực là điều quá, cô có thể muốn xem cái gì chứ?

Hai người họ muốn cô xem phim người lớn phiên bản người thật sao?

“Ha ha, tôi không có hứng thú, hai người chơi đi, tôi không xem đâu, tôi vào trước đây.” Cô vội vàng đi về phía thang máy lên tầng thượng.

Mộ Thương Nam liếc ánh mắt như dao găm về phía Khoa Lâm, cả suy nghĩ bỏ tìm Khoa Lâm ra đều có cả rồi, gặp qua rồi thì không biết nói chuyện, chưa gặp qua vẫn không biết nói chuyện như vậy.

Anh vội bước đi theo Diệp Phi vào thang máy, “Khoa Lâm cái gì cũng

tốt, chỉ là có chút ngáo thôi, em đừng để bụng, em muốn xem gì thì anh cho em xem.”

Mắt Diệp Phi cong lên, gương mặt cô tràn đầy nét cười, giả tới không thể giả được, “Tôi thấy là chủ tử của anh ta cũng đủ ngáo rồi! Ai cần xem anh chứ?”

Ánh mắt của Mộ Thương Nam nhìn chăm chú cô gái nhỏ, “Không có nói để em xem anh, anh chỉ nói em muốn xem cái gì anh đều có thể cho em xem, mấy cái như phim người lớn này, phim Hàn Quốc, livestream của người nổi tiếng, bảo bối, có phải em đen tối quá không? Lại nghĩ là xem anh à?”

Sắc mặt của Diệp Phi ngượng ngùng, cô không nghĩ tới ý của anh sẽ là cái này, nhìn thấy cửa thang máy mở ra, cô một tay đẩy anh ra rồi chạy ra khỏi thang máy.

Mộ Thương Nam bước mấy bước đuổi theo cô gái nhỏ đang bỏ chạy, gương mặt đỏ bừng của cô khiến tim anh đập nhanh hơn khi nhìn vào nó.

Anh chặn ngay đường đi của cô, đầu cúi xuống, cơ hội kề môi vào bên tai của cô gái nhỏ, hơi thở ấm nóng của anh phả xuống vành tai của cô, “Nếu em muốn xem anh, cũng có thể...”

“Tôi không muốn! Anh rút ra đi!” Tay Diệp Phi đẩy vai của anh ra.

“Thật trùng hợp, anh cũng thích làm chuyện đó nữa! Vừa hay cũng muốn làm nữa.” Cánh tay của Mộ Thương Nam ôm lấy eo của cô, hôn lên vành tai của cô, âm thanh trầm khàn phả vào tai cô.

“Còn nhớ lần đầu tiên của chúng ta không? Em rất đẹp, cơ thể trắng nõn nà như sữa tươi, anh đều thưởng thức từng chút của em, còn có điểm tâm mà anh thích ăn nhất.”

Gương mặt Diệp Phi nóng bừng bừng, bị người đàn ông đem chuyện xấu hổ như vậy nói ra một cách oang oang, cô sắp xấu hổ chết rồi.

“Lần đó tôi uống say, tôi không nhớ nữa.” Cô vội vàng nói.

“Không nhớ nữa thì anh có thể giúp em nhớ lại, tái hiện cảnh tượng lúc đó, em uống rất nhiều rượu trắng, chuốc say anh luôn.” Đôi môi của Mộ Thương Nam tìm kiếm môi của cô.

Mặc cho cô né cũng không gấp gáp, cứ không nhanh không chậm mà đuổi theo cô, giống như một mãnh thú đang vờn con mồi trong tay mình.

Đôi môi của Diệp Phi bị anh bắt lấy, đôi môi ấm nóng của anh phủ lên môi cô, mặc sức chiếm lấy khoang miệng của cô, chiếc mặt nạ lạnh lẽo của anh áp sát trên mặt cô, giống như đặt mình vào giữa băng và lửa vậy.

Tay của cô muốn đẩy người đàn ông ra, lại bị anh hôn đến ngạt thở, mềm nhũn trong vòng tay anh.

Mặc cho môi anh hôn sâu hơn, mặc cho anh làm phiền, tất cả mọi suy nghĩ đều như bị ngắt điện giữa chừng vậy, không có suy nghĩ bình thường, chỉ muốn hòa theo cảm xúc, hòa lẫn vào trong sự yêu chiều của anh.

“Thủ lĩnh!” giọng nói của Khoa Lâm truyền tới từ phía sau họ, lộ ra sự run sợ và bất đắc dĩ.

Mộ Thương Nam thở hắt một cái thật mạnh, không phải anh đang ôm Diệp Phi thì anh đã một chân đá bay Khoa Lâm rồi.

Thật không biết kiếp trước bản thân mình có thù gì với Khoa Lâm, lần nào cũng phá hỏng chuyện tốt của anh.

Anh ngược đầu lên nhìn Khoa Lâm, “Có chuyện gì, nói!”

Biểu cảm của Khoa Lâm thật sự muốn khóc, ông trời biết anh đã đợi rất lâu rồi, nghĩ là đợi đại boss của mình hôn thỏa thích rồi mới nói.

Nhưng mà càng đợi thì Mộ Thương Nam lại càng hôn lâu hơn, mắt thấy sắp cởi luôn quần áo đi vào việc chính luôn rồi, anh chỉ có thể mặc cho tất cả con dao đang chĩa vào đầu mà gọi Mộ Thương Nam, việc đã quá nghiêm trọng rồi, anh không đợi lão đại lên giường được.

“Là chuyện ở Trung Quốc, người của chúng ta mới đưa tin tới.”

Mộ Thương Nam buông Diệp Phi ra, “Đến phòng ăn tìm Á Nữ ăn cơm đi, lát nữa anh qua.”

Anh nói xong thì quay người đi tới chỗ Khoa Lâm, anh luôn nắm trong tay toàn cục, tình hình hiện tại ở Trung Quốc anh nhất định biết, còn có tình hình của Bá Tước và Dạ Thần, lần này thì anh có thể cho giải tán Âm Dạ rồi.

Cho tới khi anh rời đi, Diệp Phi mới lấy lại nhịp thở, tay của cô nhéo vào gương mặt đỏ đến phát sốt của mình, không hiểu bản thân bị gì nữa, mà lại có thể hôn thắm thiết đến quên mình với một người chỉ gặp qua vài lần.

Nhưng mà tại sao, mỗi lần cô hôn người đàn ông này thì đều có một cảm giác quen thuộc, cả cơ thể hoàn toàn quen thuộc với anh ta, chính lúc này cô nhắm mắt lại, trong đầu cô lại xuất hiện dáng vẻ của Mộ Thương Nam.

Nhưng mà cô đã nghe thấy cuộc đối thoại của Cung Trạch Vũ và Ngân Mị, Mộ Thương Nam thật sự chết rồi?

Nghĩ đến Mộ Thương Nam, cô lại thấy nặng nề tới tận đáy lòng, cô nhất định phải vạch trần sự thật này.

Chương 204

45204. Trong phòng sách, Mộ Thương Nam nghe điện thoại của Nhiếp Hạo.

"Tổng giám đốc, tôi sẽ trực tiếp tình hình thực tế cho ngài." Nhiếp Hạo cười nói, anh đặt điện thoại vào ngay giữa giáo đường lớn.

Mộ Thương Nam nhìn vào video, rõ ràng là góc quay rất cao, Nhiếp Hạo có lẽ đang ngồi trên bức tường xung quanh của nhà thờ để quay.

Lúc này trong nhà thờ đều đánh nhau loạn hết lên, người Mộ Ly và Cung Trạch Vũ đều đang giành lấy bản đồ, tấm bản đồ đó đã bị giành giật đến mức rách thành mấy miếng.

Mộ Thương Nam nhếch mép cười. "Đáng ra phải làm bản đồ lớn hơn một chút, như vậy sẽ dễ xé hơn."

"Ha ha ha! Vẫn là ông chủ lớn của chúng ta có kế hay, để Cung Trạch Vũ và Mộ Ly đánh nhau. Nhất cử lưỡng tiện." Nhiếp Hạo xuýt xoa nhìn người của hai bên đánh nhau sắp đánh thành bộ dạng te tua như chó rồi.

Trước giờ chưa từng đánh qua trận nào thư thái như vậy, ngồi trên thành tường xem là được rồi, không cần làm gì cả.

"Người ở nước ngoài bố trí như thế nào rồi? Khởi động cuộc chiến

thương mại với tập đoàn Ám Dạ chưa?’ Mộ Thương Nam hỏi.

"Theo sự dặn dò của Tổng giám đốc, đã khởi động lúc Cung Trạch Vũ và Thiên Tịnh kết hôn rồi, bây giờ cổ phiếu của Ám Dạ rớt đến thảm hại, chúng ta phát động tất cả các liên minh thương nghiệp tẩy chay hàng hóa của tập đoàn Ám Dạ, đấu cuộc chiến giá cả với bọn họ, ép chết họ!" Nhiếp Hạo nói.

"Ừ, cổ phiếu rớt nhanh chóng, Dạ Thần nhất định sẽ tiếp tục quăng tiền mua lại cổ phiếu của mình, kéo giá của mình, chúng ta cứ dùng trận chiến giá cả này khiến cho họ một đồng cũng không lấy lại được." Mộ Thương Nam nói lạnh lùng.

Anh cố ý để Dạ Thần và Cung Trạch Vũ nhìn thấy thứ mà họ muốn thấy, nhìn anh chết trong vụ nổ, Cung Trạch Vũ và Dạ Thần quả nhiên sẽ lơ là mọi cảnh giác, đi kết hôn ở nước Mỹ xinh đẹp, lấy bản đồ.

Còn tất cả chế tài kinh tế của anh sẽ khai hỏa trong giờ khắc này.

"Chỉ sợ tên cáo già Dạ Thần đó cũng hạ giá để đấu với chúng ta." Nhiếp Hạo nói.

"Chúng ta đã hạ tới mức thành thấp nhất rồi, ông ta hạ giá nữa thì sẽ lỗ kinh doanh mất, không sợ ông ta hạ giá, ông ta càng cược thì càng thiệt thôi. Thua lỗ không biết bao nhiêu tiền để đi cứu giá cổ phiếu của mình, giống như uống rượu độc để giải khát vậy." Mộ Thương Nam nói.

"Ha ha ha, vậy thì Ám Dạ không phải sẽ lỗ chết hay sao? Chúc mừng Tổng giám đốc lần này có thể nhất cử tiêu diệt Ám Dạ!" Nhiếp Hạo

nói.

“Theo dõi bọn họ đánh nhau cho tôi, lúc thích hợp thì thêm lửa vào.”
Mộ Thương Nam ra lệnh.

“Tổng giám đốc yên tâm, tôi đảm bảo khiến bọn họ đánh đến cả mẹ cũng nhận không ra nữa.” Nhiếp Hạo nói.

Mộ Thương Nam cúp điện thoại, đáy mắt của anh lóe lên ánh mắt sáng rỡ còn hơn cả tinh hà, giải quyết xong Ám Dạ và Mộ Ly, anh sẽ có thể nói thật tất cả cho Diệp Phi, cùng người phụ nữ bé nhỏ của mình kết hôn sinh con rồi!

Nghĩ đến đây, khóe miệng của anh không kiềm được cong lên nụ cười hạnh phúc.

Anh đứng dậy đi tới phòng ăn, cùng ăn tối với người phụ nữ nhỏ của anh.

Diệp Phi ăn món ăn Á Nữ làm, tay nghề của Á Nữ rất giỏi, hơn nữa cô quá đói rồi, cô ăn một cách ngẫu nhiên, lấp đầy bao tử của mình.

Ngước mắt thì nhìn thấy anh bước vào phòng, “Anh làm xong công việc rồi à? Ăn cơm đi!”

Cô cầm cái chén của anh, chu đáo xới cơm cho anh.

“Thích nơi này không?” Ánh mắt Mộ Thương Nam chăm chú nhìn cô gái nhỏ.

“Thích, chỉ là vụ án của tôi không biết khi nào có thể điều tra rõ, thật sự không phải tôi đẩy Lạc Lạc.” Diệp Phi nói.

“Ừ, anh tin em, việc này anh sẽ xử lý.” Giọng nói của Mộ Thương Nam có hơi u ám, anh tin người phụ nữ nhỏ của mình sẽ không làm ra chuyện như vậy, nhưng mẹ anh rất đau lòng về chuyện của Lạc Lạc, cộng thêm khẩu cung của Lạc Lạc, mẹ anh nhận định là do Diệp Phi làm.

“Anh giúp tôi xử lý? Cảm ơn anh.” Chân mày luôn nhíu chặt của Diệp Phi đã giãn ra rồi, nếu như anh có thể giúp cô tìm ra chân tướng, vậy thì tốt quá rồi.

Thực ra, cô cũng không hiểu tại sao Mộ Lạc Lạc lại nói là cô đánh cô ta? Theo lý thì Mộ Lạc Lạc sống sót sau tai nạn đáng lẽ muốn bắt nhất phải là kẻ thù giết mình chứ, sẽ không hại một người không liên can rồi sau đó thả hung thủ thật sự đi.

“Ăn cơm đi, sau đó đi nghỉ ngơi, anh ăn cơm rồi trở về Trung Quốc xử lý.” Mộ Thương Nam nói.

Bàn tay Diệp Phi nắm lại, chăm chú nhìn vào chiếc mặt nạ của anh, lúc anh cúi đầu ăn cơm, đáng ra là cơ hội tốt có thể tháo mặt nạ của anh xuống.

Tay cô giơ lên, đúng lúc anh quay đầu sang nhìn cô, cô giật mình cả kinh, tay lập tức chuyển sang hướng khác, cầm đũa gấp thức ăn cho anh.

“Anh ăn nhiều một chút, Á Nữ làm đồ ăn ngon lắm.” Gương mặt cô

cười gượng gạo.

Không thể để anh phát hiện mục đích của cô được, nếu không anh lại một người làm thế thân cho anh, cô có tháo mặt nạ xuống thì người cô thấy cũng không phải anh.

Cô nhất định phải trong lúc anh không có phòng bị, nhất cử tháo mặt nạ của anh, xem anh rốt cuộc là ai.

“Em cũng ăn nhiều một chút, tôm hùm phô mai nướng là món em thích nhất nè.” Mộ Thương gấp cho cô một con.

“Cảm ơn.” Diệp Phi dùng muỗng nhỏ múc phần gạch trong đầu tôm hùm ra, phần gạch màu vàng kim phối với phô mai nướng cháy vàng, quả thực là cực phẩm nhân gian.

Mộ Thương Nam không trễ nãi thời gian, ăn cơm cùng cô xong liền lái máy bay trở về Trung Quốc xử lý công việc phía sau.

Diệp Phi ở lại tòa lâu đài, thoải mái đi bộ trong tòa lâu đài thưởng thức phong cảnh như công chúa.

Ở Trung Quốc, Cung Trạch Vũ và Mộ Ly đánh đến bản đồ bị xé tan tành, đánh đến cuối cùng thì hai người cũng hiểu ra, hai người họ ai cũng không thể đoạt được tấm bản đồ.

Anh nhìn Mộ Ly, “Hợp tác đi, tìm thấy mỏ thì mỗi người một nửa. Nếu không chúng ta ai cũng không thể tìm được, nếu như tôi không vui mà hủy mất bản đồ, cả đời này của anh cũng không biết mỏ vàng đen ở đâu.”

Mộ Ly nhếch chân mày một cách quỷ quyết, cái anh ta muốn là toàn bộ, nhưng mà một nửa cũng tốt hơn là không có, “Được, đào tới mỏ vàng đen thì mỗi người một nửa. Hôm nay kết thúc ở đây, cụ thể ngày nào hợp bản đồ lại thì chúng ta sẽ hẹn thời gian lại.”

“Được thôi, tôi về trước đây.” Cung Trạch Vũ đem theo bản đồ mà mình giành được cùng với người của mình dẫn đi, lái xe rời khỏi nhà thờ.

Mộ Ly cũng dẫn theo đồ và người của mình đi mất, trong lúc bọn họ lên xe, đuôi mắt anh ta đột nhiên phát hiện người ngồi trên thành tường quay người nhảy ra ngoài, mà hình dáng của người này khiến anh chỉ nhìn cũng nhận ra là Nhiếp Hạo.

Nhiếp Hạo? Nhiếp Hạo không phải ở công ty nước ngoài cùng Mộ Thương Nam sao? Mộ Thương Nam chết rồi, Nhiếp Hạo không sắp xếp tang sự sao?

Mi tâm của anh ta nheo lại, đáy mắt anh ta cuộn cuộn làn sóng tức giận.

“Rút lui!” Chốc lát, anh ta mới dặn dò người của mình lên xe đi, tấm bản đồ trên tay anh suýt bị anh ta vò thành mảnh vụn.

Người trong nhà thờ đều đi hết cả rồi, từ phía trong góc xuất hiện Thiên Tịnh và Thiên Huệ, còn có Diệp Minh.

“Cung Trạch Vũ cướp mất bản đồ của con! Làm sao đây?” Thiên Tịnh kéo Thiên Huệ nói.

“Làm sao đây? Mẹ cũng không biết làm sao? Bây giờ nó biết con không phải con gái của Thiên gia rồi, chỉ e là đi tìm nó đòi lại nó cũng không đưa.” Thiên Huệ lo lắng, thân phận của Thiên Tịnh bị lộ, Cung Trạch Vũ làm sao có thể trả lại bản đồ cho Thiên Tịnh.

“Không được! Mỏ vàng đen là của con! Ít nhất con phải có một nửa, mẹ đi đòi cho con!” Thiên Tịnh nói.

“Đợi mẹ nghĩ đã, đúng rồi, con và Cung Trạch Vũ chính thức kết hôn rồi, bây giờ con là vợ nó, cho dù con có phải con gái của Thiên gia hay không.” Thiên Huệ nghĩ đến điều này.

“Nhưng mà người ta cần là cần con của Thiên gia, không lẽ Cung Trạch Vũ sẽ không ly hôn?” Diệp Minh bất đắc dĩ nói.

Thiên Huệ tát một cái lên mặt của Diệp Minh, “Ông thật vô tích sự! Chỉ nghĩ buông tay thôi! Đồ của chúng ta dựa vào đâu mà cho người khác?”

“Nếu anh ấy muốn ly hôn thì sao? Con có thai rồi.” Thiên Tịnh hoảng hốt nói.

Chương 205

“Hả? Con có thai rồi? Sao con không nói sớm?” Thiên Huệ trừng mắt, kinh ngạc nhìn Thiên Tịnh.

Môi Thiên Tịnh bặm lại thành đường thẳng, “Con...con không chắc đứa bé là của ai, có thể là của học trưởng, cũng có thể là của Mộ Ly.”

Chân mày của Thiên Huệ nhăn lại “Mặc kệ là của ai, cứ nói của Cung Trạch Vũ! Có đứa trẻ này thì Cung Trạch Vũ không thể không cần con! Con vẫn là vợ của Cung Trạch Vũ một cách thỏa đáng! Ha ha ha, nhà chúng ta làm sao cũng không thay đổi được vận mệnh đại phú đại quý!”

Bà ta đặc ý nói, cho dù Thiên Tịnh không phải con gái Thiên gia thì làm sao, Thiên Tịnh cũng có thể hiển quý nhờ con mình.

“Nhưng mà đứa bé ra đời thì có thể đi kiểm tra ra được.” Chân mày Thiên Tịnh đau lại.

“Sợ gì chứ, cách ngày đứa bé ra đời còn xa lắm, tới lúc đó chúng ta có thời gian nghĩ cách. Bây giờ chúng ta đi tìm Cung Trạch Vũ!”

Cung Trạch Vũ vừa bước vào văn phòng của mình thì điện thoại anh đã vang lên cuộc gọi video.

“Có chuyện rồi! Có người ác ý khống chế cổ phiếu của chúng ta, cả

công ty của Liên Minh đều đang tranh giá cả với chúng ta. Bây giờ chúng ta không lấy lại được tiền mua lại cổ phiếu của mình nữa.” Dạ Thần nói.

“Sao lại như vậy? Cả công ty của Liên minh? Con nhìn thấy Ngân Mị rồi, hẳn ta có khả năng thật sự không phải Mộ Thương Nam, Mộ Thương Nam không phải đã chết rồi sao? Mộ Thương Nam nhất định không thể điều khiển được Liên Minh.” Cung Trạch Vũ nhíu mày nặng nề.

“Ngân Mị rốt cuộc là ai? Ta phải giết chết Ngân Mị! Con nghĩ cách tìm ra Ngân Mị, người này không trừ thì Ám Dạ chúng ta mãi mãi đừng nghĩ leo lên vị trí bá chủ thế giới.” Dạ Thần ra lệnh cho Cung Trạch Vũ.

“Nhưng mà có một chỗ không nghĩ ra, nếu như Ngân Mị và Mộ Thương Nam là hai người, nhưng mà người phụ nữ của họ đều là Diệp Phi. Bây giờ Ngân Mị đưa Diệp Phi đi rồi, con nghĩ tìm Ngân Mị không dễ dàng.” Cung Trạch Vũ nói.

“Bản đồ của con cướp được bao nhiêu?” Dạ Thần nghĩ tới việc này.

“Cướp được hơn một nửa, con và Mộ Ly đã thỏa thuận xong rồi, tìm được mỏ vàng đen thì mỗi người một nửa, hẳn đồng ý hợp tác với chúng ta.” Cung Trạch Vũ nói.

“Ừ. Trước tiên lôi kéo họ rồi nghĩ cách nuốt riêng bản đồ sau. Thật kì lạ, tại sao Ngân Mị không cướp bản đồ mà chỉ cướp phụ nữ?” Dạ Thần đột nhiên nghĩ tới vấn đề mấu chốt này.

Chân mày của Cung Trạch Vũ nhíu chặt lại, “Theo lý thì Ngân Mị sẽ không bỏ qua bản đồ, nhưng mà hắn ta đến nhìn cũng không nhìn, làm sao hắn từ bỏ thứ đồ hữu dụng cho mình chứ? Ít nhất thì hắn cũng phải cướp một chút chứ?”

“Người sẽ không từ bỏ đồ vật có ích cho bản thân, trừ phi món đồ đó vốn dĩ không có ích gì.” Giọng nói của Dạ Thần đột nhiên lạnh đi.

Cung Trạch Vũ đột nhiên siết chặt điện thoại của mình, một dòng suy nghĩ khi này vẫn còn hỗn loạn trong đầu anh bây giờ dần dần trở nên rõ ràng hơn.

“Bản đồ vẫn luôn được bảo vệ bởi luật sư do Mộ gia và Thiên gia thuê, Ngân Mị làm sao biết được bản đồ không có ích gì với hắn chứ? Người có thể biết bản đồ không hữu dụng chỉ có thể là Mộ Thương Nam, là hắn đưa Thiên Tịnh đi xét nghiệm máu, sắp xếp nhận di sản. Nếu như tất cả những điều này đều nằm trong ván cờ mà Mộ Thương Nam thiết kế, vậy thì...”

Câu nói của anh đột nhiên ngưng lại, nếu như là như vậy, vậy thì kết quả quá đáng sợ rồi, bọn họ toàn bộ đều rơi vào ván cờ do Mộ Thương Nam thiết kế!

Dạ Thần nghe hiểu ý của Cung Trạch Vũ, “Chính là nói, Mộ Thương Nam thiết kế một cục diện đưa Thiên Tịnh xét nghiệm máu lừa để lãnh di sản, cho nên Mộ Thương Nam mới không quan tâm tới việc có người đổi máu của Thiên Tịnh, bởi vì hắn ta cố ý đưa cả di sản cho Thiên Tịnh, khiến chúng ta đánh nhau với Mộ Ly!

Còn hắn thì lợi dụng cơ hội này, trong lúc chúng ta không phòng bị thì

khống chế cổ phiếu của chúng ta, đánh trận chiến giá cả với chúng ta.”

“Đúng, nếu như Mộ Thương Nam chính là Ngân Mị, Ngân Mị biết bản đồ là giả, cho nên hẳn vốn không cướp bản đồ, hẳn nhân cơ hội cướp người phụ nữ của mình đi.” Cung Trạch Vũ đập tay lên bàn.

Sự thật lúc đầu đã được giải đáp, rốt cuộc bọn họ cũng chắc chắn Mộ Thương Nam chính là Ngân Mị, nếu không thì Ngân Mị sẽ không có chuyện không cướp bản đồ, cũng đồng thời chứng minh rằng, bọn họ đã bị Mộ Thương Nam chơi một vố nặng nề!

“Mộ...Thương...Nam! Ta phải giết chết người!” Dạ Thần lớn tiếng thét lên.

Trong lòng ông ta ngập tràn sự tức giận, khiến ông ta tức đến bệnh tim sắp tái phát.

Bọn họ như thăng hê bị Mộ Thương Nam chơi hết lần này tới lần khác.

“Con sẽ không bỏ qua cho hẳn!” Cung Trạch Vũ nhìn tấm bản đồ mà mình liền mạng cướp được, giống như nhìn vào trò cười của bản thân vậy.

Lúc này không biết Mộ Thương Nam còn cười anh như thế nào!

Anh cầm bản đồ lên xem kĩ lưỡng, còn người được loáng thoáng mùi mực in, giấy được làm giả giấy cũ, nhưng mực in là mới in lên, mùi mực không thể xóa bỏ được.

Anh tức giận xé nát tấm bản đồ.

“Con trai của ta, ta tin con có năng lực! Mộ Thương Nam bày cho chúng ta một bố cục lớn, chúng ta phải gây ông đập lưng ông! Khiến hắn cũng rơi vào bẫy của chúng ta! Bản đồ thật và Diệp Phi, con đều phải cướp về cho ta!” Dạ Thần lạnh lùng nói.

“Con biết, con sẽ cùng hắn chơi đùa thật vui!” Cung Trạch Vũ tức giận rít lên.

Cửa phòng làm việc vang lên tiếng gõ, bảo vệ của anh bước vào.

“Viện trưởng, Thiên Tịnh tiểu thư tới rồi, chúng tôi theo dặn dò của ngài không cho cô ấy vào, cô ấy tìm phóng viên đứng trước cửa bệnh viện, nói bản thân bị phụ tình rồi.”

Đôi môi của Cung Trạch Vũ nở ra nụ cười âm lạnh, “Tôi ra ngoài giải quyết.”

Anh đứng dậy bước ra khỏi phòng.

Phía ngoài bệnh viện, Thiên Tịnh bị chặn ngoài cửa lớn không thương tiếc, cô ta không thể không tìm phóng viên tới làm lớn chuyện lên, để Cung Trạch Vũ bị áp lực mà ra gặp cô ta.

“Con gái tôi vừa kết hôn thì bị thiếu gia của Cung gia ruồng bỏ, con gái tôi đáng thương lắm!” Thiên Huệ khóc lớn.

Không ít phóng viên đều chạy lại hóng chuyện, loại tin tức này là thứ

mà mọi người thích nhất.

Cung Trạch Vũ sải bước đi ra cửa lớn của bệnh viện, “Con gái bà đáng thương lắm à? Con gái bà độc chiếm thân phận của Diệp Phi 18 năm, bà ngược đãi Diệp Phi 18 năm, bao nhiêu lần Diệp Phi suýt chết rồi. Con gái bà đáng thương sao?”

Anh chắt vắn Thiên Huệ!

Thiên Huệ bị hỏi đến không nói được câu nào, “Tôi giúp anh tôi nuôi lớn đứa con, không lẽ anh ấy không nên để di sản lại cho tôi để báo đáp tôi sao?”

“Ha ha, thật sự chưa gặp qua người đáng xấu hổ như bà! Dùng con gái của mình mạo danh cháu gái của mình, độc chiếm tài sản của cháu gái, còn có thể nói ra những lời trơ tráo như vậy nữa!” Cung Trạch Vũ lớn tiếng nói.

Sau khi lời nói của anh buông ra, đám đông phát ra những âm thanh bình phẩm sôi nổi, đều mắng Thiên Huệ không phải người.

Thiên Tịnh nóng ruột, thanh danh của Thiên Huệ bị hủy rồi, thanh danh của cô không thể bị hủy được!

Cô ta tát chính mẹ của mình, “Làm sao tôi lại có người độc ác như bà! Lại hại cả chị họ của tôi, đáng thương cho tôi không biết gì cả, đã bị bà lợi dụng mạo danh chị họ của tôi, nếu như tôi biết thì tôi sẽ là người đầu tiên vạch trần bà! Tôi mới không thêm thứ không phải của tôi!”

Cô ta quay đầu nhìn Cung Trạch Vũ, “Học trưởng, em thật sự không biết sự thật, anh tin em, đừng rời xa em, không phải anh nói thích em sao? Anh sẽ không vì việc em không phải con gái của Thiên gia, không có tiền của Thiên gia thì không cần em chứ?”

Cô ta thông minh dùng lời nói ép Cung Trạch Vũ, dù sao Cung Trạch Vũ cũng sẽ không thừa nhận bản thân là vì tài sản của Thiên gia.

“Chắc cô diễn đủ rồi nhỉ! Tôi nhìn kỹ năng diễn của cô thì thấy ghê tởm.” Lời nói phát ra từ khóe môi của Cung Trạch Vũ.

Thiên Tịnh ép giọng xuống, dùng âm lượng chỉ hai người có thể nghe thấy, “Em có thai rồi, đứa con là của anh! Anh không thể ruồng bỏ em!”

Chương 206

45206.Cung Trạch Vũ khẽ nói, cười lạnh lùng, ánh mắt bỉ ổi nhìn Thiên Tịnh, anh nói với âm lượng giống cô nói “Con của tôi? Cô chắc chắn?”

“Đương nhiên, chúng ta không phải đã làm một lần sao? Mặc dù một lần tử lệ mang thai thấp, nhưng không phải không có khả năng, anh không thể không thừa nhận đứa con là con của anh!” Thiên Tịnh nói nhỏ.

“Làm một lần thì có thai, đúng là có khả năng, nhưng chưa làm mà lại có thai, cô coi mình là thánh mẫu sao?” Giọng nói của Cung Trạch Vũ lạnh như dòng nước lạnh của Alaska.

Ánh mắt của Thiên Tịnh tròn to “Anh nói gì? Chưa từng làm?”

“Chưa từng làm, chỉ là tôi tìm một gã trai bao, lặn lội với cô một đêm, trai bao đều có đạo đức nghề nghiệp, bọn họ sẽ không gây phiền phức cho khách hàng, càng không tự chuốc lấy phiền phức cho mình, họ có biện pháp tránh thai” Cung Trạch Vũ nói.

Lời của anh giống như sấm vang, nổ trong đầu Thiên Tịnh “Không, không thể nào, em tận mắt nhìn thấy là anh!” Cô không chắc chắn đứa bé là của anh, nhưng ít nhất cô có thể chắc chắn người đàn ông lặn lội với cô một đêm là ai!

“Còn nhớ lúc giữa tôi rời khỏi phòng không? Cô uống say rồi, tôi liền ra ngoài. Người đàn ông đi vào ôm cô đi là trai bao không phải tôi. Tôi bỏ một loại thuốc có thể làm cho con người sinh ra ảo giác vào rượu của cô, có thể khiến cô nhìn thấy đều là tưởng tượng của bản thân mình.”

Giọng nói của Cung Trạch Vũ không to, thực sự không to, chỉ có thể đủ để Thiên Tịnh nghe thấy, nhưng Thiên Tịnh lại cảm thấy sợ hãi hơn cả cái chết. Đầu óc cô trống rỗng, cô không lẫn lộn cùng Cung Trạch.

“Anh chỉ lợi dụng tôi!”

“Không lợi dụng cô, lẽ nào là yêu cô? Gia đình cô đối xử với Diệp Phi như nào? Tôi đương nhiên phải lợi dụng cô, báo thù cho Diệp Phi! Cô cướp Mộ Thương Nam, còn muốn cướp tôi, tất cả của ngày hôm nay đều là cô tự làm tự chịu!” Cung Trạch Vũ hằn lên từng câu từng chữ, một màn kịch, chỉ là để có được bản đồ của Thiên Tịnh, sau đó đi cứu Diệp Phi.

“Haha. Cung Trạch Vũ, anh quá độc ác! Anh lợi dụng tôi, anh cũng sẽ phải nhận lấy báo ứng! Đừng tưởng rằng, chúng ta như này là xong, tôi không ly hôn, cho dù Diệp Phi có quay lại, anh cũng đừng mơ lấy cô ta! Còn nữa, ba của con tôi, có khả năng để trừng trị anh!” Thù hận phát triển dữ dội trong lòng Thiên Tịnh, giống như bụi gai quấn lấy trái tim cô, đâm mạnh vào tim cô. Cô không nói thêm từ nào, quay người chạy, rời khỏi cái nơi ô nhục này.

Không ai nghe thấy Thiên Tịnh và Cung Trạch Vũ nói gì! Thiên Huệ bị người vây quanh mắng chửi, bà nhìn thấy Thiên Tịnh chạy đi, cũng

chạy theo.

“Thiên Tịnh, đừng chạy nữa, chúng ta cách đó đã rất xa rồi!” Thiên Huệ gọi con gái mình.

Thiên Tịnh dừng bước “Con của con không phải của Cung Trạch Vũ! Anh ta lừa con, người lên giường với con không phải anh ta!”

“Ơ. Vậy đứa bé này rốt cuộc là con của ai?” Thiên Tịnh ngạc nhiên.

“Đừng lo, ba của con con không thua kém, là Mộ Ly! Con đi tìm anh ấy, để anh ấy chịu trách nhiệm với con, giúp con trả thù!” Thiên Tịnh cảm hận nói.

“Mộ Ly là cháu nhà họ Mộ, cũng có quyền thừa kế tài sản của nhà họ Mộ, lần này Mộ Thương Nam chết rồi, chắc là cậu ta sẽ kế thừa gia nghiệp, Thiên Tịnh, con lại có thể làm thiếu phu nhân nhà họ Mộ rồi!” Thiên Tịnh suýt nữa sững phát điên, không ngờ kết quả lại tốt như này.

Khóe môi Thiên Tịnh nở nụ cười đắc ý “Chúng ta đi tìm Mộ Ly, con phải nói cho anh ấy biết, con mang thai đứa con của anh ấy!” Bây giờ cô có thể chắc chắn đứa trẻ này là của Mộ Ly rồi, không phải Cung Trạch Vũ, không phải trai bao, thì chỉ có thể là của Mộ Ly. Cô dẫn Thiên Huệ đến nhà họ Mộ tìm Mộ Ly, nhưng người giúp việc nhà họ Mộ không khách sáo nói với Thiên Tịnh, Mộ Ly không còn ở đây. Cô trợn tròn mắt, cô chỉ biết Mộ Ly sống ở đây, không biết Mộ Ly còn có nơi khác để đi.

“Trước tiên chúng ta hãy đi về, con đang mang trong người là người

thừa kế tương lai của nhà họ Mộ, dù sao cũng không được để bị mất. Chỉ cần Mộ Ly còn ở nước ZH, chắc chắn cậu ta phải lộ diện, đến lúc đó, chúng ta tìm cậu ta” Thiên Huệ khuyên Thiên Tịnh quay về nhà. Thiên Tịnh đành phải theo Thiên Huệ về biệt thự nhà họ Thiên, nhưng họ lại bị người giúp việc trong biệt thự nhà họ Thiên ngăn lại.

“Hỗn xược, các người là người ở đâu?” Thiên Huệ trợn mắt lên nhìn nữ giúp việc và vệ sĩ, tức giận hét lớn.

“Chúng tôi phụng mệnh thu hồi tài sản nhà họ Thiên, dù gì cô không phải con gái nhà họ Thiên, cô không có quyền sống ở biệt thự nhà họ Thiên, đây đều là tài sản của Diệp tiểu thư! Các người có thể biến đi được rồi!” Vệ sĩ nói, gọi nữ giúp việc mang đồ đạc người nhà Thiên Tịnh ném ra ngoài cổng.

Thiên Tịnh trợn tròn mắt “Các người là ai? Các người có quyền gì thu hồi lại nhà của chúng tôi? Cho dù là thu hồi, cũng phải là Diệp Phi quay về lấy!”

“Chúng tôi đại diện cho Tiểu thư Diệp Phi lấy lại tài sản của mình, Nếu như cô có vấn đề gì, có thể đi tìm luật sư quản lý tài sản của tiểu thư Diệp Phi” Vệ sĩ vừa nói vừa đóng cửa cổng sắt lại, dẫn nữ giúp việc quay vào trong biệt thự,

Thiên Tịnh hận đến mức nghiến nát cả răng mình “Tôi không phục! Dựa vào cái gì mà cô ta sinh ra cái gì cũng có, còn tôi thì không có một cái gì?”

Cô giơ tay tát vào mặt Thiên Huệ “Đều là bà, tại sao người sinh ra tôi là bà, không phải mẹ tôi? Bà cũng xứng làm mẹ của tôi sao? Tôi đáng

ra phải là con gái nhà họ Thiên! Không có bà và mẹ Diệp Phi cùng sinh con, có lẽ tôi đầu thai đã không đi nhầm đường, sẽ là Thiên Tịnh thật!”

Diệp Minh, người luôn đi theo Thiên Huệ và Thiên Tịnh tiến đến, tát vào mặt Thiên Tịnh.

“Khốn nạn. Chính vì để có thể cho con cuộc sống tốt hơn. Ba và mẹ của con giấu đi lương tâm, lấy con thay thế cho Diệp Phi, để con làm Thiên Tịnh bao nhiêu năm nay. Chúng ta đều vì con, mới làm ra việc đạo trời không dung như này! Con còn dám trách mẹ của con?” Diệp Minh tức đến lải nhải, ông luôn chịu đựng sự dẫn dắt của lương tâm, kết quả con gái còn đổ lỗi trách móc họ.

“Ông làm sao lại đánh con? Nó còn nhỏ, việc này đả kích rất lớn đến nó, tôi bị nó đánh một chút cũng không sao” Thiên Huệ ngăn Diệp Minh lại.

“Huệ Huệ, đều tại bà nuông chiều nó quá mức mới biến nó thành như bây giờ, bà còn không tỉnh ngộ? Thân phận đã bị bại lộ, chúng ta nên quay về cuộc sống thuộc về chúng ta, chúng ta đi” Diệp Minh khiển trách vợ mình.

“ Không thể, chúng ta suýt chút nữa đã trở thành quý tộc rồi, tôi không can tâm! Thiên Tịnh đang mang trong mình đứa con của Mộ Ly, chỉ cần tìm thấy Mộ Ly, Thiên Tịnh chính là thiếu phu nhân nhà họ Mộ! Trước tiên, chúng ta hãy tìm một nơi nào đó để ở tạm, chờ Mộ Ly” Thiên Huệ nói.

“Chúng ta còn có một việc để làm, Diệp Phi bỏ chạy rồi, con sẽ không

tha cho Diệp Phi, cô ta muốn thừa kế tài sản nhà họ Thiên, con sẽ không để cô ta còn mạng mà thừa kế!” Thiên Tịnh uất hận nói.

“Nhưng chúng ta đâu biết nó đang ở đâu? Nếu như biết, sẽ chính tay mẹ đâm chết nó” Thiên Huệ nói.

“Không tìm được nó, chúng ta sẽ để cho nó tự xuất hiện! Bạn tốt của nó Thủy Tinh nếu như xảy ra chuyện, nó nhất định sẽ quản, con bắt Thủy Tinh ép nó xuất hiện!” Thiên Tịnh nghĩ ra một kế thâm độc.

“Thiên Huệ gật đầu “Nó và Thủy Tinh vẫn là bạn thân, nó chắc chắn sẽ đến”

“Chúng ta đi đến trường học, lúc này trường sắp nghỉ rồi, vừa khéo để bắt cóc Thủy Tinh” Thiên Tịnh nở nụ cười nham hiểm.

Chương 207

45207. Tiếng chuông tan học vang lên, Thủy Tinh bước ra khỏi phòng học, cô cúi đầu nhìn điện thoại của mình, ngày nào cũng gửi tin nhắn cho Diệp Phi, nhưng Diệp Phi bặt vô âm tín, không trả lời tin nhắn của cô, quan trọng là George nghe ngóng tin tức, biết được Diệp Phi không còn ở trong tù. Cô thấp thỏm cả ngày, chỉ sợ Diệp Phi xảy ra chuyện.

Điện thoại có tiếng báo tin nhắn đến “Diệp Phi, để tôi nói cho cậu biết, cô ấy ở đâu, cô ấy bây giờ không dám dùng điện thoại của mình, cậu đến rừng cây sau trường đi”.

Diệp Phi! Tim Thủy Tinh đập loạn lên, chỉ có Diệp Phi và một vài người bạn biết số điện thoại của cô, cô quyết định đi đến rừng cây sau trường.

Rừng cây nhỏ vắng lặng, một bóng người cũng không có, cô đi lanh quanh trong rừng cây “Có người không? Tôi đến rồi!”

Bóng dáng một người phụ nữ thấp thoáng sau cây to.

“Tôi ở đây” Thiên Tịnh cười lạnh lùng nói, cô biết quan tâm quá thì tâm trí sẽ bị loạn, chỉ cần Thủy Tinh nhìn thấy tin Diệp Phi, nhất định sẽ tới.

Ánh mắt hung dữ của Thủy Tinh nhìn thẳng vào mặt Thiên Tịnh “Chẹp

chẹp, đồ vàng thau lẫn lộn, còn dám xuất hiện! Tin của cô đã lan tràn rồi, cô vốn dĩ không phải con gái nhà họ Thiên, bao nhiêu năm nay, cô bá chiếm mọi thứ của Diệp Phi, trời xanh có mắt, để cô bị Cung Trạch Vũ đá, cô còn dám xuất hiện làm mất mặt mọi người!”

Mặt Thiên Tịnh nhợt nhạt dần, mùi vị bị người khác cười nhạo thật không dễ chịu.

“Không có tôi, có ta sớm đã chết trong cô nhi viện rồi! Là cô ta không biết suy nghĩ!” Thiên Tịnh già mồm lẫn át lẽ phải.

“Nói đến không biết xấu hổ, Thiên Tịnh cô là thứ hai, thì thật sự không có ai dám là số một! Diệp Phi có tài sản của nhà họ Thiên, thì sẽ chết ở cô nhi viện sao? Hừ, thật vô liêm sỉ, đi chết đi” Thủy Tinh nói lớn.

“Muốn tôi chết? Muốn chết cũng phải là Diệp Phi chết!” Thiên Tịnh đưa mắt ra hiệu người đang đứng phía sau Thủy Tinh.

Thiên Huệ sớm đã mai phục phía sau Thủy Tinh, nhìn thấy ánh mắt ra hiệu của Thiên Tịnh, bà lập tức cầm cây gậy đập vào sau gáy Thủy Tinh, chỉ cần đập một lúc, Thủy Tinh sẽ ngất.

Thủy Tinh nhận ra ánh mắt Thiên Tịnh không đúng, cô cảnh giác đằng sau lưng, nghe thấy tiếng sột soạt đằng sau, cô lập tức quay người lại, liền nhìn thấy Thiên Huệ đang cầm gậy định đập cô.

“Ai da! Muốn đánh tôi sao! Thiên Huệ, tôi thấy bà đang tự tìm đến cái chết rồi đấy!” Một tay cô nhặt đá ở dưới đất lên ném vào mặt thiên Huệ. Thiên Huệ vội vàng tránh viên đá, bị Thủy Tinh tóm được kẻ hở, một chân Thủy Tinh đạp lên cổ Thiên Huệ, đá rập người bà xuống

đất, cô vội vàng chạy qua người Thiên Huệ.

Thiên Tịnh tức giận mắng người “Thật vô dụng! Đuổi theo nhanh lên!” Cô không thể để cho Thủy Tinh chạy mất, việc này chỉ có thể làm một lần, có gửi tin nhắn cho Thủy Tinh nữa, Thủy Tinh cũng sẽ không tin.

Thủy Tinh vừa chạy vừa nhìn lại đằng sau, tự mình hối hận vì đã chạy nhầm hướng, chạy như này càng chạy càng vào sâu, đáng ra cô phải chạy về hướng cửa lớn, George chắc đến rồi. Chính là lúc cô đang nghĩ chạy thế nào, đột nhiên cô va phải một bức tường thịt.

“á. Ai đấy? Cứu với! bọn họ muốn bắt tôi!” Cô còn chưa nhìn kỹ xem là ai, liền cầu cứu theo phản xạ điều kiện.

“Bọn họ muốn bắt cô?” Giọng nói người đàn ông đập vào trán cô.

Thủy Tinh ngược mắt lên liền nhìn thấy bộ mặt yêu nghiệt, sau đó mặt cô bị người đàn ông xịt vào nước gì rất thơm, nụ cười diêm dúa trên khóe môi người đàn ông in trong đồng tử của cô....

Ngoài cửa trường học George thấy trễ thời gian Thủy Tinh ra rồi, vội vàng đi vào trong trường tìm Thủy Tinh. Nhưng phòng học của Thủy Tinh không có, mọi người đều nói Thủy Tinh đi rồi, George lập tức đi quanh trường tìm Thủy Tinh.

“Thủy Tinh! Thủy Tinh!” Anh gọi tên của Thủy Tinh, gọi điện cho Thủy Tinh, nhưng điện thoại tắt máy.

Bắc Minh Phong nhìn thấy George, bước đến trước mặt anh “Sao anh lại gọi Thủy Tinh? Thủy Tinh làm sao rồi?”

“Thủy Tinh không thấy đâu, phòng học không có, điện thoại không ai nghe. Giúp tôi tìm được không?” George không quan tâm đến ân oán với Bắc Minh Phong, thêm một người tìm sẽ nhanh hơn.

Bắc Minh Phong một tay tóm lấy cổ áo George “Anh chăm sóc cô ấy như thế à? Nếu như Thủy Tinh xảy ra chuyện gì, tôi sẽ mai tang anh cùng” Anh tức giận hét lên, rõ ràng biết Thủy Tinh và anh không còn chút quan hệ nào, anh vẫn không chịu được Thủy Tinh xảy ra chuyện.

“Thủy Tinh có chuyện, tôi sẽ không tha cho bản thân mình, không cần anh động tay, nhanh đi tìm người!” George gỡ tay Bắc Minh Phong ra, chạy đi tìm trong khuôn viên trường.

Bắc Minh Phong lập tức điều đến vệ sĩ của anh, chia nhau đi tìm Thủy Tinh.

Lăng Tuyết sờ vào bụng mình, ánh mắt lạnh lùng, tình cảm Bắc Minh Phong dành cho Thủy Tinh không cần nói, nhìn thôi cũng đủ thấy rồi. Cho dù Bắc Minh Phong tưởng là đứa bé trong bụng là của anh ta, cũng không ngăn được tình cảm của Bắc Minh Phong với Thủy Tinh. Cô chỉ mong Thủy Tinh chết. Cô đuổi theo bước chân anh, không dám rời khỏi anh, chỉ sợ Bắc Minh Phong tìm được Thủy Tinh, một khi kích động sẽ không nhẫn nại được mà tỏ tình với Thủy Tinh. Tiếc là chân anh quá dài, tốc độ nhanh, cô không thể đuổi kịp bước chân anh, đành phải bước chậm rãi phía sau anh. Một rừng cây, ánh mắt cô nhìn trái nhìn phải chỉ hi vọng mình là người đầu tiên phát hiện ra Thủy Tinh, nếu như vậy, cô có thể lập công trước mặt Bắc Minh Phong, mà Thủy Tinh cũng sẽ không cảm kích Bắc Minh Phong. Đúng lúc cô đang nghĩ, ánh mắt cô đột nhiên nhìn thấy sau cây hình như có

thứ gì đó, nhưng bị cây che khuất, chỉ lộ ra một góc.

Cô bước đến xem, là một cái túi sách màu đen, trên túi sách có dòng chữ viết bằng bút xóa “Muốn lấy Thủy Tinh, đem Diệp Phi ra đổi!” Tim cô đập thình thịch, túi sách này là của Thủy Tinh? Thủy Tinh bị người ta bắt cóc, hơn nữa đối phương còn bắt dùng Diệp Phi để đổi? Bộ nào cô cố gắng xoay chuyển, nghĩ cách, nếu như không có túi sách, Bắc Minh Phong và George, sẽ không nhìn thấy dòng chữ trên đó, cũng sẽ không dùng Diệp Phi đổi lấy Thiên Tịnh, như vậy Thiên Tịnh sẽ chết? Đáy mắt cô lóe lên một ánh mắt lạnh thấu xương, nóng lòng muốn Thủy Tinh chết ngay bây giờ. Cô căng thẳng nhìn bốn xung quanh, hình như ở đây không có người, cô lúng túng nhặt túi sách lên, cô phải giấu túi sách này vào đâu? Trong rừng cây không có chỗ nào có thể giấu túi sách đi. Cô nhanh chóng thay đổi ý định, không thể giấu túi sách, nhưng nếu xóa chữ ở bên trên đi, Bắc Minh Phong và George đều sẽ không biết. Cô thật sự khâm phục trí thông minh của mình, móng tay cô gầy gầy chữ trắng trên túi da, khó hơn tưởng tượng của cô, không dễ xóa, vì cho dù có xóa đi, thì cũng sẽ lưu lại vết màu trắng.

Trời ạ! Thế này thì phải làm sao? Vết này bị Bắc Minh Phong phát hiện cũng không được, quá rõ ràng, nhìn là biết là chữ!

“Lăng Tuyết! Cô đang làm gì đấy?” Giọng nói người đàn ông vang lên sau lưng cô.

Lăng Tuyết toàn thân run rẩy, toát mồ hôi lạnh, ngón tay cô còn đang ấn trên chữ, nếu như để Bắc Minh Phong phát hiện cô đang xóa chữ, cô sẽ không cần sống nữa!

“Lăng Tuyết! Cô đang làm gì?” Giọng nói của người đàn ông vang lên sau lưng Lăng Tuyết.

“Em...Cái đó...Phong, Em phát hiện thấy cái túi sách này, đang nhặt nó lên, đưa đến cho anh! Anh xem cái này có phải là thật không!”

Tay cô lập tức nhặt lấy cái túi đưa cho Bắc Minh Phong, mồ hôi lạnh trên trán rơi xuống, cô chỉ xóa có một tí, chắc không bị anh phát hiện ra chứ?

Chương 208

45208. Một tay Bắc Minh Phong vội lấy cái túi, anh nhận ra cái túi này, là của Thủy Tinh, và chữ được viết bằng bút xóa trên túi sách, làm ánh mắt anh khóa lại trên đó. Anh lập tức gọi điện cho George “Mau đến đây, Thủy Tinh có chuyện rồi!”

George nghe điện thoại liền chạy tới “Thủy Tinh làm sao?”

“Anh xem chữ trên túi sách!” Bắc Minh Phong đưa túi sách cho George.

“Chết rồi! Thủy Tinh bị bắt cóc! Nếu như muốn đổi người thì ít nhất cũng phải để lại phương thức liên lạc chứ! Làm sao lại không có cái gì vậy? Chúng ta tìm Thủy Tinh ở đâu?” George vội vàng nói.

“Chắc là sẽ liên lạc với chúng ta, nếu như đã để lại chữ chắc chắn sẽ liên lạc với chúng ta, bây giờ là cho chúng ta thời gian để chuẩn bị” Ánh mắt Bắc Minh Phong dữ tợn, một nắm đấm thụi vào mặt George “Đều là cậu không bảo vệ tốt, nếu không Thủy Tinh cũng sẽ không xảy ra chuyện”.

George ôm lấy mặt bị đánh, giờ tay đánh trả “Tôi ở ngoài trường, tôi làm sao biết chuyện trong trường. Tôi muốn ngày nào cũng vào trong để đón Thủy Tinh, nhưng cô ấy bắt tôi chờ ở ngoài cổng trường.” Anh cũng trách bản thân, nếu như ngày nào cũng đi vào đón Thủy Tinh, nhất định sẽ không có chuyện”.

“Đến phụ nữ anh cũng không quản được, anh còn là đàn ông không?”
Bắc Minh Phong lấy chân đá vào George.

“Anh quản được phụ nữ, Thủy Tinh cũng đã không rời xa anh!”
George đáp lại.

Vết thương trong lòng Bắc Minh Phong không thể động vào, lại bị George đào khoét ra như vậy, anh đau đến xé tim xé phổi.

“Tôi không cần anh dạy dỗ tôi!” Đây là vết thương không thể động vào của anh, Thủy Tinh mãi mãi là cái gai trong trái tim anh.

Nắm đấm của anh vung mạnh vào George, hận George và càng hận mình hơn, Nếu như anh có thể đến sớm hơn, Thủy Tinh đã không có chuyện gì. Anh để Lăng Tuyết học trường này, chỉ vì để anh có thể nhìn thấy Thủy Tinh.

Lăng Tuyết nhìn thấy hai người đấm chân đá tay, chỉ mong đánh chết người đàn ông của đối phương, cổ họng tanh tanh ngọt ngọt, sự quan tâm của Bắc Minh Phong với Thủy Tinh, đã đến mức không che giấu được. Nhưng cô rất may mắn, Việc mình xóa chữ không bị Bắc Minh Phong phát hiện, ít nhất cô thoát được kiếp nạn này, mà cho dù Bắc Minh Phong biết phải dùng Diệp Phi để đổi lấy Thủy Tinh, anh cũng không biết đi đâu để tìm Diệp Phi.

Đáy mắt cô thoáng qua một chút lạnh lùng, lần này Thủy Tinh chết chắc rồi!

“Các anh.....các anh đừng đánh nữa! Nhanh tìm cách cứu Thủy Tinh

đi, bọn chúng nói cần Diệp Phi. Nhưng Diệp Phi mất tích rồi, chúng ta biết đi đâu tìm Diệp Phi?” Cô vội vàng nói, ngăn cản hai người đàn ông đang đánh nhau.

Bắc Minh Phong lùi lại phía sau một bước, nén bực tức trong người lại “Trước tiên hãy cứu Thủy Tinh, nợ của tôi và anh, chờ khi nào cứu được Thủy Tinh tôi sẽ tính với anh”.

“Đừng phí lời, nói xem làm thế nào để tìm Diệp Phi đi! Không có Diệp Phi lấy gì để đổi lấy Thủy Tinh”. George không có thời gian để xích mích với Bắc Minh Phong, trong đầu chuyển hướng sang làm sao để tìm Diệp Phi. Tìm Diệp Phi khó ngang tìm Thủy Tinh, vì ai cũng không có manh mối của Diệp Phi.

Ánh mắt Bắc Minh Phong trĩu xuống “Việc tìm Diệp Phi, để tôi lo, chắc bọn bắt cóc sẽ liên hệ với anh, đến lúc đó thông báo cho tôi”.

George ngờ ngác “Anh biết Diệp Phi ở đâu?”

“Không biết, tôi đi tìm, có lẽ sẽ tìm được. Anh về chờ tin” Bắc Minh Phong căn dặn George. Anh gọi Lăng Tuyết theo anh, để Dũng Khang đưa Lăng Tuyết về nhà Bắc Minh Phong, và anh đi thẳng đến tòa nhà liên minh tìm Mộ Thương Nam. Không ai biết Diệp Phi ở đâu, nhưng Mộ Thương Nam nhất định biết.

Anh bước nhanh vào tòa nhà, Đỗ Xán đi đến trước mặt “Sao lại tốt thế này đến thăm anh em, cậu bây giờ không phải làm ô xin cho vợ, ngày ngày đưa đón Lăng Tuyết sao?”

“Tôi làm gì liên quan gì đến cậu? Ngân Mị đâu?” Bắc Minh Phong tức

giận ra mặt, anh chỉ muốn đi tìm Thủy Tinh, kết quả bị coi là ô xin của vợ!

“Ai yo, tôi sợ sợ quá! Công tử Bắc Minh! Cậu tức giận làm tim gan nhỏ của người ta run lên rồi!” Đỗ Xán cố ý làm ra bộ dạng khiếp sợ.

“Tôi xin! Làm sao không làm cậu sợ chếtđi! Nói nhanh! Ngân Mị đâu?” Bắc Minh Phong tức giận hét lên. Một tay anh túm lấy cổ áo Đỗ Xán, suýt nữa vung nắm đấm đấm người.

“Phỉ! Anh đến? Mộ của tổ tông nhà anh bị người ta đào à? Làm gì mà tức giận như thế?” Đỗ Xán giơ tay đỡ lấy nắm đấm của Bắc Minh Phong, giữa anh em đùa nhau là chuyện bình thường, nhưng không ngờ Bắc Minh Phong lại nóng thật rồi.

“Thủy Tinh bị bắt cóc rồi, cậu đang làm lỡ thời gian của tôi. Tôi giết cậu!” Bắc Minh Phong nổi giận.

“Ở phòng hội nghị trên tầng thượng, đang bố trí làm sao để diệt các công ty của chúa tể bóng đêm” Đỗ Xán vội vàng trả lời. Thật là hối hận chết mất, sớm biết chuyện của Thủy Tinh, anh sẽ không đùa như vậy. Ai chẳng biết Thủy Tinh là huyết chết của Bắc Minh Phong, bọn họ bình thường trước mặt Bắc Minh Phong đến nhắc đến Thủy Tinh cũng không dám nhắc, chỉ sợ kích động Bắc Minh Phong.

Trong phòng hội nghị lớn, Mộ Thương Nam đang mở hội nghị video với các quan lớn của một số quốc gia, thành thực ngoại ngữ mấy quốc gia đang dặn dò quản lý cấp cao những việc phải làm.

Bắc Minh Phong bước vào phòng hội nghị, kìm nén tất cả nôn nóng

chờ Mộ Thương Nam họp, cho dù biết rất rõ bây giờ rất gấp cũng không ích gì, cho dù Diệp Phi có ở đây, đối phương không nói địa chỉ cho anh, anh cũng không biết chỗ nào mà đổi lấy Thủy Tinh.

Một lúc sau, hội nghị của Mộ Thương Nam kết thúc, tắt tất cả các cuộc gọi video “Cậu đi đi lại lại làm gì? Tôi sắp vì cậu đi lại mà ngất rồi!” điên mất, Bắc Minh Phong đi đi lại lại trong phòng hội nghị.

“Thủy Tinh bị bắt cóc rồi, bọn bắt cóc nói đem Diệp Phi ra đổi! Đưa Diệp Phi ra đây! Tôi đi đổi lấy Thủy Tinh” Bắc Minh Phong nói.

Đỗ Xán vừa bước vào phòng, hít mạnh một hơi khí lạnh, chỉ cảm thấy Bắc Minh Phong đang tìm đến cái chết. Thủy Tinh là huyết chết của Bắc Minh Phong, Diệp Phi lẽ nào không phải huyết chết của Mộ Thương Nam! Bắt Mộ Thương Nam giao Diệp Phi ra, Bắc Minh Phong điên rồi sao?”

“Phong, cậu biết cậu đang nói gì không?” Sắc mặt Mộ Thương Nam lạnh tanh, cho dù là anh em tốt, muốn để Diệp Phi mạo hiểm là không thể được!

“Tôi biết. Nhưng bây giờ đó là cách duy nhất để cứu Thủy Tinh! Bọn bắt cóc không nhìn thấy Diệp Phi sẽ không thả người, anh hiểu không?” Bắc Minh Phong nói gấp gáp.

“Diệp Phi đi rồi sẽ gặp nguy hiểm, cậu hiểu không? Bọn bắt cóc tại sao lại cần Diệp Phi? Cậu ngốc sao?” Mộ Thương Nam tức giận hét lên.

“Tôi không ngốc! Tôi biết không có Diệp Phi, Thủy Tinh sẽ không về

được! Không có Diệp Phi, Thủy Tinh sẽ bị giết!” Bắc Minh Phong đứng song song với Mộ Thương Nam.

“Cậu muốn Thủy Tinh như vậy! Diệp Phi đi, Diệp Phi sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng! Cậu vì người con gái của cậu, lấy người con gái của tôi ra mạo hiểm, cậu điên rồi! tôi sẽ không để người phụ nữ của tôi mạo hiểm!” Mộ Thương Nam nổi giận khiển trách Bắc Minh Phong.

“Tôi cũng không thể để người phụ nữ của tôi xảy ra chuyện!” Tay Bắc Minh Phong túm chặt lấy cổ áo Mộ Thương Nam.

“Người phụ nữ của cậu? Cậu tỉnh táo chút đi! Thủy Tinh bây giờ là người phụ nữ của George, cậu đang giúp George cứu cô ấy! Dù có là anh em cũng không thể thương lượng! Nhiều nhất tôi có thể cho người trong liên minh của tôi giúp cậu tìm người” Mộ Thương Nam nói.

“Không thương lượng, thế đừng làm anh em nữa! Không cần biết Thủy Tinh theo ai, cô ấy vẫn là người phụ nữ của tôi! Là lỗi của tôi, tôi nợ cô ấy, tôi không thể để cô ấy xảy ra chuyện được!” Nắm đấm của Bắc Minh Phong vung ra hướng về phía Mộ Thương Nam.

“Phong, đừng đánh! Cậu tự tìm đến cái chết đấy!” Đỗ Xán sợ đến hét ra tiếng, đánh Ngân Mị, anh đảm bảo Bắc Minh Phong không cần sống nữa rồi!”

Chương 209

45209.“ Cậu để cậu ta đánh! Tôi cho cậu ta mượn mấy lá gan!” Sự tức giận của Mộ Thương Nam cuốn quanh khoé miệng anh ta.

Tay của Bắc Minh Phong treo trong không trung, giữa 2 đầu mày của anh ta tụ lại đều là khí nộ: “Anh cho rằng tôi không dám đánh anh sao?” Anh ta gào lên, vì Thủy Tinh, anh ta có thể mạng cũng không cần.

Đỗ Xán chạy qua ôm lấy Bắc Minh Phong, cánh tay đỡ lấy cánh tay của Bắc Minh Phong, không cho Bắc Minh Phong đánh tiếp.

“Đồ điên! Cậu dừng tay! Bình tĩnh! Xúc động là ma quỷ! Tình anh em bao nhiêu năm nay của chúng ta, cậu không thể không để ý tình anh em của chúng ta, chẳng lẽ trong lòng cậu tình anh em của chúng ta còn không quan trọng bằng 1 người phụ nữ phản bội cậu?”

“Là lỗi của tôi, mới ép Thủy Tinh ra đi, không phải cô ấy phản bội tôi!” Bắc Minh Phong bực tức gầm lên.

Đỉnh đầu Đỗ Xán đen kịt, chỉ thiếu quỳ Bắc Mộ Phong, đại ca, anh giỏi, lí do này cũng được? Được rồi, anh thắng rồi!

“Được, cho dù Thủy Tinh không phản bội anh, anh cũng không thể để Diệp Phi đi chết a! Diệp Phi trêu chọc cậu rồi?”

“ Diệp Phi cũng không nhất định sẽ chết, tôi chỉ là muốn dùng Diệp Phi đi dụ người ta ra, chúng ta sau đó đi cứu Diệp Phi và Thủy Tinh. Chẳng lẽ như vậy cũng không được? Mộ Thương Nam, cậu là anh em, sẽ không như vậy cũng không giúp tôi chứ?” Bắc Minh Phong nghi ngờ hỏi Mộ Thương Nam.

“ Bây giờ là 1 Thủy Tinh gặp nguy hiểm, theo như cậu nói mà làm, chính là cả 2 người Diệp Phi và Thủy Tinh gặp nguy hiểm! Đến lúc đó, cậu không nhất định có thể cứu Thủy Tinh ra, mà Diệp Phi vẫn còn gặp nguy hiểm. Chúng ta có thể tìm manh mối tìm kiếm Thủy Tinh.”

Cách Mộ Thương Nam có thể nghĩ tới chỉ là cách này.

“ Tôi phản đối, làm như này, Thủy Tinh quá nguy hiểm!” Bắc Minh Phong lập tức phản đối.

“ Phản đối không hiệu quả! Nếu tôi là cậu, tôi bây giờ liền mang người đi tìm Thủy Tinh, chứ không phải ở đây lãng phí thời gian, cậu bị bọn bắt cóc cầm mũi dắt đi rồi!” Mộ Thương Nam lạnh nhạt nói.

“ Mộ Thương Nam, tôi chỉ hỏi cậu, nếu bây giờ người phụ nữ bị bắt cóc là Diệp Phi, bọn bắt cóc muốn lấy Thủy Tinh để đổi, cậu sẽ làm như nào?”

Mang người trực tiếp cướp Thủy Tinh đi, đi đổi Diệp Phi.

Đương nhiên suy nghĩ này, Mộ Thương Nam chỉ có thể nghĩ trong lòng, anh ta không dám nói ra kích thích Bắc Minh Phong.

Bắc Minh Phong không chờ được lời của Mộ Thương Nam, “ Sao

vậy? Không nói rồi? Haha, lấy sự hiểu biết của tôi với cậu, cậu sẽ hủy trời diệt đất bắt Thủy Tinh đi đổi người! Việc bắt đắc dĩ, cậu mới không sốt ruột! Nhưng, nếu cậu là anh em của tôi, cậu nên biết, tình yêu của tôi với Thủy Tinh, cùng tình yêu của cậu đối với Diệp Phi giống nhau!”

Tâm mảy của Mộ Thương Nam trầm xuống đều hui, anh ta đứng dậy, tay vỗ vai Bắc Minh Phong:” Người anh em, xin lỗi, là tôi ích kỷ, nhưng mạng của Phi Phi so với mạng tôi quan trọng hơn.”

“ Mạng của Thủy Tinh cũng quan trọng hơn mạng tôi!” Tiếng Bắc Minh Phong nghẹn ngào, nghĩ đến Thủy Tinh không biết bị bắt cóc tới nơi nào rồi, tình hình hiện nay ra sao, tim anh ta đều vỡ tan rồi.

Từ trước đến nay không hiểu cái gì gọi là sự cứng rắn của tim thủy tinh, cảm nhận được cảm giác tim thủy tinh vỡ vụn.

Đỗ Xán cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, may mà không đánh nhau thật.

“ Có lời dễ nói, mọi người có lời dễ thương lượng. 2 cậu ngồi xuống trước, chúng ta cùng nghĩ 1 cách hay mà 2 bên cùng hài lòng. Đánh như này cũng không giải quyết được vấn đề, đúng không?”

Bắc Minh Phong 1 tay tóm lấy Đỗ Xán,” Theo như cậu ta nói mà làm, chúng ta ngồi xuống thương lượng cách 2 bên cùng hài lòng.”

Ánh mắt Mộ Thương Nam dừng trên mặt Đỗ Xán, đột nhiên có cách, “ đúng nhỉ, sao lại quên Đỗ Xán rồi?”

“ A? Ông lớn, các cậu tốt nhất đừng nghĩ đến tôi! Bọn bắt cóc không

cần tôi!” Đỗ Xán chỉ cảm thấy trong ánh mắt của Mộ Thương Nam có lời nói.

Sau lưng anh ta lạnh lẽo, 1 loại cảm giác bị tính kế bao quanh tim anh ta.

“ Bọn bắt cóc đương nhiên không cần cậu rồi, có điều, nếu như cậu đeo mặt nạ da người của Diệp Phi thì sao?” Mộ Thương Nam nói.

“ Khốn kiếp, các cậu thật muốn đưa tôi qua đó? Tôi là đàn ông!” Đỗ Xán vội vàng nói.

“ Chiều cao của cậu cũng chỉ hơn Diệp Phi 2cm, Diệp Phi bình thường sẽ mang giày cao gót, cậu thì mang giày đế bằng đi, như này thì cao như nhau rồi, mà dáng người nhỏ như nhau, mặc trang phục nữ không khác biệt lắm.” Ánh mắt Mộ Thương Nam nhìn dò xét Đỗ Xán.

Đỗ Xán muốn khóc mà không ra nước mắt, hận chết mẹ mình sao lại sinh ra anh ta có chiều cao như vậy, bản thân chính chỉ là gầy 1 chút, cũng không đến nỗi bị coi là thể thân của phụ nữ chứ?

“ Tôi không có ngực a!” Mặt anh ta khổ sở, cổ lòi ra 1 lí do.

“ Không biết lấy silicone làm 1 cái? Đây là mệnh lệnh!” Mộ Thương Nam lạnh giọng nói.

“ Đúng! Là mệnh lệnh, Đỗ Xán cậu dám kháng cự sao?” Bắc Minh Phong nắm nắm đấm hướng Đỗ Xán ra hiệu.

“ Hu hu, các người bắt nạt bảo bảo! Không được, tôi chịu không nổi ủy khuất này!” Đỗ Xán bò lên sofa giả khóc

“ Ngoan, tiểu Xán Xán, đừng khóc, tôi sau này sẽ đối với cậu dịu dàng! Chỉ cần cậu giúp tôi lần này! Về sau cậu muốn tôi giúp gì cũng được.” Bắc Minh Phong nói

“ Người xấu! Tôi nếu như chết rồi, những người đẹp kia của tôi làm thế nào, bọn họ còn đợi tôi chiều chuộng kìa! Còn nữa, mẹ già còn chưa được ôm cháu kìa! Tôi có lỗi với mẹ tôi!” Đỗ Xán tiếp tục gào khóc.

Mộ Thương Nam bóp thái dương đang giật đau của mình, hận không thể 1 tay đập chết Đỗ Xán, lúc chơi phụ nữ, sao Đỗ Xán không nghĩ kết hôn sinh tử?

Bình thường khuyên Đỗ Xán bớt phóng túng, sớm chút kết hôn cho mẹ anh ta ôm cháu, dù sao mẹ anh ta trẻ tuổi đã ở goá, trông mong có thể sớm có cháu. Nhưng Đỗ Xán nói anh ta chưa chơi đủ, sao có thể vì 1 cái cây mà từ bỏ cả rừng cây của anh ta.

Mộ Thương Nam tặng cho Đỗ Xán cái trợn mắt, nâng tay ý thức Bắc Minh Phong muốn nói, anh ta bước tới phía Đỗ Xán, ngón tay ấn mấy cái trên màn hình điện thoại, ấn ra 1 giao diện.

Điện thoại anh ta lắc lắc trước mặt Đỗ Xán, “ Còn khóc trực tiếp ném cậu từ cửa sổ xuống! Xem xem đây là cái gì?”

Đỗ Xán ngẩng đầu nhìn điện thoại của Mộ Thương Nam, lập tức trừng to mắt, vịn ngón tay đếm số 0.

“ 1, 10, trăm, nghìn, vạn, 10 vạn, 100 vạn, nghìn vạn! Tôi không đếm không sai chứ? Cậu cho tôi 5000 vạn?”

“ Đủ mua 1 lần mạo hiểm của cậu chưa? Mạo hiểm 1 lần, tôi phải tất cả mọi người trong tối bảo vệ cậu, giữ mạng chó của cậu, cho mẹ cậu có người nối dõi sau này, thế nào?” Mộ Thương Nam hỏi.

“ Ha ha, có phải anh em thân thiết không, nói lời khách sáo, việc của cậu và Bắc Minh Phong tôi nhất định giúp!” Đỗ Xán vốn dĩ là bộ mặt giả khóc, lập tức cười sáng lạn.

Cánh tay Bắc Minh Phong đặt lên vai Đỗ Xán, “ Đã là anh em thân thiết, vậy thì vì tình bạn mà diễn đi!”

“ Ông lớn ơi! Bắc Minh Phong, hiểm khi lão đại xuất huyết 1 lần!” Đỗ Xán đột nhiên ý thức mình nói sai, “ Cái gì đó, tôi là nói, anh em thân thiết, cũng phải tính toán rõ ràng, lão đại Ngân Mị, cậu nói đúng không? Nhanh chóng chuyển tiền!”

“ Đưa cậu 500 vạn đặt cọc trước, việc làm xong rồi, đưa nốt cho cậu, làm không thành, thì trực tiếp đưa tiền cho mẹ cậu, để bà ấy chăm sóc tuổi già!” Mộ Thương Nam nói.

Đỗ Xán đảo đảo con mắt, miệng lầm bầm, “ Đồ keo kiệt, đưa hay không cũng đưa rồi, không thì tiền lãi 2 ngày!”

“ Lầm bầm gì đó? Hình như tôi nghe thấy cái gì ít?” Mộ Thương Nam lạnh tiếng nói.

Đỗ Xán vội vàng cười vô hại, “ Không có ít, là nói, tôi là nói, tôi nghĩ Diệp Phi vẫn cần đến, tôi muốn lấy mặt cô ấy làm mẫu! Nếu làm không giống, để đối phương phát hiện thì không hay rồi. Thủy Tinh có lẽ lúc đó sẽ bị xé như xé vé.”

Mộ Thương Nam nghĩ 1 lúc “ Ừ, tôi bảo Khoa Lâm mang cô ấy đến.”

Mấy tiếng sau, máy bay của Khoa Lâm từ trong không trung lướt qua hạ xuống sân thượng toà nhà của Mộ Thương Nam.

Ánh mắt nhìn đến từ kính viễn vọng luôn quan sát chiếc máy bay đó, khoé miệng người đàn ông cong lên 1 nụ cười tà mị như thuốc phiện, “ Cô gái, chúc mừng cô quay về, trò chơi của chúng ta tiếp tục!”

Chương 210

45210. Diệp Phi theo Khoa Lâm xuống máy bay, toà nhà này cô biết chính là toà nhà nổi tiếng nhất trung tâm thành phố, chỉ là không ngờ toà nhà này là tổng bộ của Liên minh.

“ Diệp tiểu thư, cùng tôi lên thang máy, tôi đưa cô đi gặp Ngân Mị đại Boss.” Tay Khoa Lâm chỉ bó trúc trên sân thượng.

Diệp Phi ngây ngốc, đi bó trúc gặp Ngân Mị?

Cô đi theo Khoa Lâm, Khoa Lâm không biết đá cây trúc nào, 1 bó trúc to chuyển động trượt tới 1 hướng khác, lộ ra lối vào trên mặt đất.

Khoa Lâm đưa Diệp Phi đi xuống, trúc tự động quay về vị trí cũ, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Dưới thang máy chỉ có 1 cánh cửa, hoàn toàn không có đường đi tiếp, Diệp Phi dừng chân,” Cái cửa này mở không ra.”

“ Không phải mở như vậy, phải dùng dấu vân tay của tôi, toàn bộ Liên minh đều là bảo mật, bởi Ám dạ vẫn luôn muốn hủy Liên minh làm độc tài kinh tế. Trước khi hủy được Ám dạ, chúng tôi không thể công khai thân phận.” Tay Khoa Lâm ấn lên miếng kim loại hình tròn.

Hệ thống nhận biết vân tay bắt đầu hoạt động, 1 tia sáng quét lên mặt Khoa Lâm, tiến hành đối chiếu mặt người.

5 giây sau, cửa thang máy mới mở ra, cho Khoa Lâm và Diệp Phi tiến vào.

Tim Diệp Phi có chút căng thẳng, cảm giác như này thật thần bí.

“Vậy những người tiến vào từ cửa chính toà nhà, không nhìn thấy nơi chúng ta muốn đến à?” Cô nghĩ đến vấn đề này.

“Không nhìn thấy, người tiến vào từ cửa chính toà nhà cho dù lật tung mọi góc ngách của toà nhà cũng không tìm được nơi chúng ta muốn đến.”

Thang máy dừng lại, Khoa Lâm đưa Diệp Phi đi ra thang máy, “Mỗi tầng ở đây đều có công dụng quy định, người không đủ cấp bậc, không lên được đến tầng của Ngân Mị và mấy vị chủ quản cấp cao ở. Phòng của Ngân Mị ở đây.”

Phòng của Ngân Mị có cửa bình thường, cửa gỗ lớn khắc hoa dày nặng, nổi bật lên tôn quý của người chủ.

Ngón tay cô gõ cửa, nghe thấy người bên trong nói mời vào.

Cô đẩy cửa đi vào, liền nhìn thấy ông chủ Ngân Mị ngồi sau bàn, làm cho cô ngạc nhiên là Bắc Minh Phong đang ngồi trên ghế sofa.

“Bắc Minh Phong? Anh sao cũng ở đây?” Cô quá biết Bắc Minh Phong, anh em của Mộ Thương Nam, chồng trước của Thủy Tinh.

“Diệp Phi lại đây! Tôi có chuyện muốn nói với cô cho nên tôi mới tìm

Ngân Mị cho cô quay về.” Bắc Minh Phong nói.

“ Cô gái, chúng ta lại gặp nhau rồi. Ngồi bên cạnh tôi, chỗ tôi có hoa quả, còn có bánh ngọt.” Đỗ Xán cười vô lại.

Bắc Minh Phong trừng Đỗ Xán, thật là lúc nào cũng muốn kẹp chết Đỗ Xán, đều là đàn ông hơn 50 cân, sao nhìn thế nào Đỗ Xán cũng không giống đàn ông.

Trực nam sẽ để ý đến bánh ngọt và hoa quả, còn mặt dày bảo Mộ Thương Nam mua cho anh ta.

“ Cậu con mẹ nó bớt ngạo mạn, tôi tìm Diệp Phi có việc đảng hoàng!”

“ Có việc gì? Anh nói đi!” Diệp Phi ngồi bên cạnh Bắc Minh Phong, ánh mắt nhìn người đàn ông đằng sau bàn ông chủ.

Đầu óc cô chuyển động qua lại, Bắc Minh Phong là bạn của Mộ Thương Nam, cũng là bạn của Ngân Mị. Trong đầu cô mất kiểm soát thực hiện đánh đồng thay thế.

“ Là việc của Thủy Tinh, Thủy Tinh bị người ta bắt cóc, cô xem túi xách của cô ấy.” Bắc Minh Phong lấy túi xách của Thủy Tinh ra.

“ Tôi đồng ý đi đổi Thủy Tinh, bọn họ muốn đổi người ở đâu?” Cô gấp gấp hỏi, tim đều loạn rồi hiển nhiên là cô hại Thủy Tinh, những người này nhằm vào cô mà đến.

Mộ Thương Nam bực tức đảo con mắt, người phụ nữ đáng chết, rốt cuộc có biết chữ chết viết như nào không?

“ Không cần cô đi đổi, chúng tôi định xong rồi, để Đỗ Xán thay thế cô đi, nhưng anh ta cần dùng mặt cô làm mẫu.” Bắc Minh Phong nói.

Đỗ Xán 1 bộ mặt hệt hăng, còn cho rằng mình có thể được hưởng không 500 vạn, sau đó Diệp Phi tự đi đổi người.

“ Đi thôi, tôi đưa cô đi làm mẫu.” Anh ta cúi đầu đứng dậy.

Diệp Phi đứng lên đi theo Đỗ Xán, Mộ Thương Nam mấy bước đuổi theo.

Đỗ Xán mở cửa phòng chế tác, Diệp Phi bị dọa suýt tí kêu thành tiếng, cô phản xạ có điều kiện lùi sau trốn, đâm vào người Mộ Thương Nam đằng sau. Cánh tay dài của người đàn ông ôm lấy cô, “ Đừng sợ, đều là giả.”

1 bên là mô hình người mô phỏng cao, không có não đứng ở đó, 1 bên kia treo 1 đồng bộ não và tóc.

Sau lưng Diệp Phi toát 1 tầng mồ hôi, cho dù biết là giả, nhưng mà quá thật rồi, nhìn vào giống thi thể.

“ Tôi, tôi không sợ, cái đó, tôi làm mẫu ở đâu?”

Cánh tay Mộ Thương Nam không dám buông lỏng người phụ nữ, dùng độ ấm cơ thể mình cho cô cảm giác an toàn nhiều nhất, “ Cô ngồi ở thiết bị này là được. Tôi sẽ luôn ở bên cô.”

Anh ta ôm người phụ nữ đi tới thiết bị ngồi xuống, 1 cái thiết bị giống

như cái mũi chòm lấy mặt Diệp Phi.

Trong bóng tối đen kịt, Diệp Phi có thể cảm nhận thấy đường sáng xẹt qua mặt cô, tay cô trước sau không dám buông tay người đàn ông.

Dưới trạng thái không nhìn thấy này, cảm giác của con người bị phóng đại vô hạn.

Trong tay cô, độ ấm lòng bàn tay của người đàn ông, quen thuộc như vậy, mà Ngân Mị cũng quen biết Bắc Minh Phong.

Mộ Thương Nam, tim cô đau đến chảy máu, chỉ cần nghĩ như này 1 chút Ngân Mị có khả năng là Mộ Thương Nam, tim cô đau không chịu nổi.

Để giúp Thiên Tịnh đoạt được di sản của cô, anh ta ẩn giấu anh ta chính là trai bao đó, còn ngầm cho phép Thiên Huệ trộm đổi máu của cô và Thiên Tịnh.

Lúc sau, mặt người quét xong, Đỗ Xán mở thiết bị ra, trong tay đã làm ra 1 mặt người phụ nữ bằng cao su.

Anh ta lấy mặt nạ ẩn lên mặt Diệp Phi, làm so sánh và điều chỉnh cuối cùng, ngón tay sờ mặt người phụ nữ.

Đầu mày dưới mặt nạ của Mộ Thương Nam chau vào, lạnh giọng lên tiếng, “ Sờ đủ chưa?”

Đỗ Xán hihi cười thành tiếng, “ Vẫn chưa, anh cũng nhìn thấy rồi, vẫn còn 1 nửa chưa chỉnh sửa xong mà.”

“ Nhanh lên! Dám sờ nữa, tôi lột móng của cậu.” Mộ Thương Nam lạnh lùng nói.

“ Đừng giục, làm không giống, bị phát hiện rồi, xé Thủy Tinh ra, không phải trách nhiệm của tôi nhé!” Đỗ Xán hất đuôi mắt nói.

Xì! Khó có cơ hội sờ mặt người phụ nữ của lão đại, anh ta mới không bỏ qua cơ hội này dễ dàng như vậy.

Khuôn mặt nhỏ nhắn này thật mềm mại, cô gái, tôi nhìn thấy cô liền vấy đuôi rồi, tất cả châu chấu của tôi đều vấy đuôi xông theo cô bơi đến rồi.

Đầu ngón tay anh ta sờ mặt người phụ nữ, trong đầu đã các loại yy.

Mộ Thương Nam 1 tay đẩy Đỗ Xán ra, “ Đỗ Xán, cậu còn dám nghĩ lung tung, tôi đánh đến mẹ cậu cũng không nhận ra cậu!” Anh ta kéo Diệp Phi ra khỏi phòng chế tác.

“ Đây, mặt nạ này của tôi vẫn chưa làm xong!” Đỗ Xán hét.

“ Tự làm, làm không giống dù sao người chết là cậu!” Mộ Thương Nam hung hăng bỏ lại 1 câu.

Nhìn trong mắt Đỗ Xán những ngọn lửa nhỏ, còn có ánh mắt giống như giải phẫu người, anh ta liền biết trong đầu tiểu tử thối nhất định đang yy Diệp Phi! Người phụ nữ của anh ta bị người đàn ông khác nghĩ đến cũng không được!

Diệp Phi bị làm cho hồ đồ, không hiểu rốt cuộc xảy ra chuyện gì?.

“ Tôi nghĩ rồi, tôi muốn đi hiện trường xem Thủy Tinh, nhờ may Đỗ Xán bạo lộ rồi, tôi không thể liên lụy Thủy Tinh, cô ấy, cô ấy”

“ Tôi không đồng ý, tôi sẽ nghĩ cách cứu Thủy Tinh về.” Mộ Thương Nam lập tức phản đối.

“ Không được, cô ấy thật sự không thể có chuyện, nếu cô ấy có chuyện, tôi áy náy chết, cô ấy có em bé rồi.” Diệp Phi gấp rút nói.

“ Cô nói gì? Thủy Tinh có thai?” Bắc Minh Phong 1 tay nắm lấy bả vai Diệp Phi, gân xanh ở thái dương căng lên.

Chương 211

45211.Tim Diệp Phi hoảng loạn đập, cô rõ ràng nhìn thấy Bắc Minh Phong không theo bọn họ, trời ơi, anh ta qua đây từ lúc nào?

“ Thủy Tinh là mang thai, cái đó cái gì” Mồ hôi lạnh của cô chảy xuống, Thủy Tinh nói qua chết cũng không được cho Bắc Minh Phong biết sự tồn tại của đứa bé, đứa bé sinh ra là của George, cùng Bắc Minh Phong không chút quan hệ.

Chính lúc cô đang bối rối phải nói thế nào với Bắc Minh Phong thì Bắc Minh Phong buông cánh tay cô, “ Xin lỗi, tôi kích động rồi, chính là không ngờ cô ấy và George nhanh như vậy có em bé rồi!”

Toàn thân anh ta bao trùm tầng khí thở bạc nhược, quay người đi về phía phòng làm việc của mình, đầu anh ta cúi thấp, giống như dã thú thất bại lạc lõng, không dám cho mọi người nhìn thấy sự chán chường trong mắt anh ta.

George? Diệp Phi ngạc nhiên nhìn Bắc Minh Phong, hoá ra anh ta hiểu lầm đứa bé là của George.

Cô thở phào nhẹ nhõm, may mà anh ta không nghi ngờ phẫu thuật của Sở Nhiệm, nếu không Thủy Tinh phiền phức rồi.

“ Tôi có thể đảm bảo, tôi nhất định cứu Thủy Tinh quay về, như vậy được không?” Mộ Thương Nam không quan tâm Bắc Minh Phong, vết

thương này, thương tâm, thương bộ mặt, là anh em nên coi như không biết, khuyên chỉ làm cho người bị thương càng khó xử.

“ Để tôi đi đi, nếu không tôi không yên tâm, tôi có thể nguy trang không để người ta nhận ra tôi.” Ánh mắt Diệp Phi đặt trên cửa phòng làm việc của Bắc Mộ Phong, có chút lo lắng, Bắc Minh Phong biết Thủy Tinh có thai, sẽ không giúp Thủy Tinh nữa.

Cuối cùng Mộ Thương Nam không nói được người phụ nữ, chỉ có thể đồng ý cho cô nguy trang đi.

Làm Diệp Phi bất ngờ là, lát sau, Bắc Minh Phong xông vào phòng của Mộ Thương Nam.

“George gọi điện đến, đối phương đưa anh ta địa chỉ để George đem Diệp Phi đi đổi người.”

Mộ Thương Nam lập tức mang Diệp Phi, Đỗ Xán, Bắc Minh Phong ngồi lên máy bay, lái máy bay đi địa điểm trao đổi.

Địa điểm được lựa chọn thật cẩn thận, là trong rừng.

Mật độ cây dày đặc, là nơi ẩn giấu tốt nhất, cho dù là chạy trốn hay phòng thủ đều là nơi tốt nhất.

Diệp Phi theo sau Ngân Mị, nhìn Bắc Minh Phong mang Đỗ Xán đi đằng trước.

Đừng nói Đỗ Xán đeo mặt nạ và tóc giả mặc lên quần áo của cô, ngoài to hơn cô 1 số, thật sự có thể nhầm lẫn tầm nhìn của mọi

người. Mà thái độ của Bắc Minh Phong làm cô thở phào nhẹ nhõm, anh ta với lúc này vẫn vậy, vội vã cứu Thủy Tinh.

George dựa theo vị trí đánh dấu trên điện thoại, dẫn đường đi qua, “Chúng tôi đến rồi, ra đây!”

Mấy người đàn ông che mặt từ sau cây đi ra, “Giao Diệp Phi cho chúng tao! Chúng tao sẽ thả Thủy Tinh!”

“Mày coi bọn tao là ngốc à? Chúng tao muốn nhìn Thủy Tinh trước!” Tay Bắc Mộ Phong túm lấy cánh tay Đỗ Xán.

“Bọn tao cần là Diệp Phi, cần Thủy Tinh cũng vô dụng, mày nghĩ quá nhiều rồi!” Người đàn ông che mặt nói.

“Không nhìn thấy Thủy Tinh, bọn mày đừng nghĩ muốn Diệp Phi!” Bắc Minh Phong oang oang nói.

Máy bộ đàm của người đàn ông che mặt vang lên, giống ám hiệu gì đó, anh ta lập tức thay đổi ý định, “Được thôi, vậy thì cho các người gặp Thủy Tinh!”

Tay anh ta nhấc lên, người đàn ông bên cạnh anh ta từ trên cây cởi 1 chiếc dây thừng, từ từ thả dây.

Chớp mắt, hình bóng người phụ nữ từ trên cây từ từ xuống, treo trên cành cây của 1 cái cây to. Dưới chân cô đều là trúc vót nhọn đầu, chỉ cần rơi xuống dưới, người khắc chết không hoài nghi.

“Thủy Tinh!” George gào to.

Miệng Thủy Tinh bị chặn, cô ở trên dây thừng giãy giụa cánh tay bị trói ở đằng sau cô, nước mắt cô lăn xuống, cô rất muốn nói với George là ai bắt cóc cô, nhưng mồm bị dán băng dính cô không nói được.

“Đừng động!” Bắc Minh Phong hét to, chỉ sợ Thủy Tinh giãy giụa dây thừng đứt, cô sẽ rơi xuống dưới.

“Người nhìn thấy rồi chứ! Diệp Phi giao tôi, nếu không tôi bây giờ thả dây thừng, cho cô ta 1 thì thể 2 mạng!” Người đàn ông che mặt nói.

“Có thể! Diệp Phi ở chỗ tôi, tôi đưa cô ta qua đó!” Bắc Minh Phong lập tức đồng ý.

“Không được, cho cô ta tự đi qua đây! Nếu không,” Người bịt mặt nháy mắt với người đàn ông bên cạnh.

Tay người đàn ông đó thả lỏng dây thừng, Thủy Tinh theo hướng trúc sắc nhọn dưới đất xông xuống.

“Tôi đi! Không cần!” Diệp Phi gấp diên rồi, đạp Ngân Mị bên cạnh ra, hướng Thiên Huệ chạy qua.

Người đàn ông bịt mặt giờ mới túm lấy dây thừng, không để Thủy Tinh rơi xuống.

Ngân Mị mấy bước đuổi kịp Diệp Phi, chết cũng không muốn cho cô đi, vì cô, hi sinh 1 Thủy Tinh tính là cái gì?

Ánh mắt Diệp Phi đặt trên mặt Ngân Mị,” Nếu Thủy Tinh xảy ra chuyện, tôi sẽ áy náy cả đời, anh muốn tôi cả đời này sống trong đau khổ? Như vậy tôi sẽ hận anh, Thiên Huệ hận tôi đến tận xương tủy, sẽ không để tôi chết dễ dàng, tôi biết anh có thể cứu tôi, tôi đợi anh đến cứu tôi.”

Mộ Thương Nam bị lời của Diệp Phi ép bức, 1 câu tôi sẽ hận anh, đủ để làm cho anh ta không dám động tay nữa.

Diệp Phi từng bước từng bước đi về phía Thiên Huệ, “Tôi đến rồi, thả Thủy Tinh ra!”

Chương 212

45212. Thiên Huệ cười lạnh: “Ha ha ha, Diệp Phi, cô cuối cùng cũng rơi vào tay ta! Đều tại cô, con gái ta mới bị Cung Trạch Vũ vứt bỏ, mới mất tài sản thừa kế! Mau qua đây, đến trước mặt ta!”

Tay bà ta cầm một con dao găm giấu sau lưng, thế nhưng vị trí Diệp Phi đi đến vẫn còn cách bà ta một đoạn, bà ta không thể với tới được.

Diệp Phi dừng bước: “Bà cho rằng tôi ngu lắm sao? Bà buông Thủy Tinh ra đã, nếu không tôi sẽ không đi qua.”

Ánh mắt hung hăng của cô ngưng lại trên khuôn mặt Thiên Huệ, đây là lợi thế duy nhất để cô uy hiếp bà ta. Trước hết phải cứu được Thủy Tinh đã.

“Ta thả Thủy Tinh, cô chạy thì làm sao bây giờ? Cô lại đây trước!” Thiên Huệ ra lệnh.

“Không thả Thủy Tinh, bà đừng mơ tưởng tôi sẽ qua đây. Thiên Huệ, bà nghĩ kỹ đi, Thủy Tinh vô dụng đối với bà thôi.” Diệp Phi dùng chính bản thân mình làm mồi nhử, dụ dỗ Thiên Huệ.

Đầu óc Thiên Huệ nhanh chóng suy nghĩ biện pháp. Đúng là thật khó lựa chọn. Bỗng nhiên, điện thoại của bà ta vang lên một tiếng tin nhắn. Bà cúi đầu nhìn thoáng qua điện thoại, khóe môi câu ra nụ cười lạnh lẽo.

“Được, nếu như vậy, ta thành toàn người! Ném Thủy Tinh xuống!” Bà ta hung ác nói.

“Đừng!” Diệp Phi hô to, chạy hướng về phía Thủy Tinh. Trong lòng sợ hãi, ngã xuống kia thì sẽ tan xương nát thịt mất.

“Thủy Tinh!” Bắc Minh Phong và George kinh ngạc kêu thành tiếng, chạy nhanh về hướng Thủy Tinh.

Tất cả mọi người kinh ngạc, tựa hồ sinh mạng của Thủy Tinh sẽ lập tức chấm dứt.

Thủy Tinh nghe thấy tiếng gió thổi bên tai. Khoảng cách giữa cô và gậy trúc sắc nhọn càng ngày càng gần. Cục cưng!

Nước mắt của cô chảy dài, tiếc nuối duy nhất là không thể sinh cục cưng an toàn, đưa cục cưng đến với thế giới này.

Nhưng, không hề có đau đớn như tưởng tượng, tựa như cô rơi vào cái gì đó mềm mềm, là ảo giác sao? Cô cũng không dám mở mắt nhìn, chỉ sợ mở mắt ra lại phát hiện mình đang trên thiên đường.

Lúc này, toàn bộ hiện trường đều náo loạn. Có người khiếp sợ, có người chạy tới cứu người. Ánh mắt Mộ Thương Nam ngưng tại Diệp Phi, chạy vội vàng về phía cô. Thiên Huệ giết con tin cũng quá nhanh, người của anh vẫn không thể tiến lại gần được.

Phi Phi! Ánh mắt sắc bén của anh đã thấy rõ tất cả, đoán được Thiên Huệ muốn làm gì rồi.

Cánh tay Diệp Phi bỗng nhiên bị Thiên Huệ nắm chặt, một con dao găm kè lên cổ cô.

“Bây giờ nếu không muốn chết thì đi theo ta! Ta còn có thể cho cô gặp cha mẹ một chút, còn sự thật về cái chết của cha mẹ cô.” Thiên Huệ nói, hai người đàn ông bên cạnh đã chạy tới túm chặt lấy Diệp Phi.

Diệp Phi nhìn thoáng qua Thủy Tinh lần cuối, lựa chọn đi theo Thiên Huệ. Cha mẹ vẫn luôn là nút thắt trong lòng cô. Cho tới bây giờ, chưa bao giờ cô được nhìn thấy cha mẹ mình, càng không biết sự thực về cái chết của họ.

“Phi Phi!” Mộ Thương Nam gọi người phụ nữ của mình.

Một người đàn ông che mặt ngăn cản lối đi của Mộ Thương Nam: “Đừng tới đây, nếu không người phụ nữ của anh lập tức rơi đầu xuống đất.”

Quả nhiên là đã đụng vào điểm yếu nhất của Mộ Thương Nam. Anh tức giận nắm chặt tay. Chỉ cần Diệp Phi buông thả một chút, anh có thể chạy tới rồi, tự tin có thể cứu được cô.

Thiên Huệ dùng dao găm ép buộc Diệp Phi chạy nhanh. Đang lúc bọn họ cách đó không xa, có một chiếc phi cơ trực thăng nhỏ, bọn họ ngồi lên phi cơ bay lên không trung.

Người của Mộ Thương Nam lập tức chạy về phía phi cơ. Đáy lòng của Thiên Huệ run run, thiếu chút nữa đã bị Mộ Thương Nam diệt toàn quân của bọn họ.

Bà ta lau mồ hôi lạnh: “Coi như cô thức thòi. Ngồi tử tế, nếu không tôi ném cô xuống đây.”

Bà ta hung hăng uy hiếp Diệp Phi rồi lấy điện thoại di động ra gửi tin nhắn báo tình huống của bên này. May mà có tin nhắn kia được gửi tới, nói cho bà ta biết cách đẩy ngã Thủy Tinh thu hút sự chú ý của mọi người, làm rối loạn hiện trường, nếu không bà ta cũng không thể bắt Diệp Phi đi.

Mộ Thương Nam thấy phi cơ, lập tức sai phi cơ của mình vây bắt lại.

Trong rừng rậm, Thủy Tinh nghe tiếng kinh hô của mọi người, vẫn không có cảm giác đau đớn. Cô rút cục lấy can đảm mở hai mắt của mình, trong nháy mắt ánh mắt kinh ngạc.

Cô dĩ nhiên lại ngồi ở trên người của Bắc Minh Phong...

“Thủy Tinh, để anh ôm em xuống đây đi, Bắc Minh Phong sắp không chịu đựng được nữa rồi.” George vừa khôi phục lại thần trí.

Trái tim hoảng loạn của hắn lúc này mới bình tĩnh lại được. Ngay giờ phút hắn tuyệt vọng tưởng chừng không thể cứu được Thủy Tinh, Bắc Minh Phong dĩ nhiên lại nhào tới trên cây gậy sắc nhọn này, làm đệm thịt đỡ cho Thủy Tinh.

Hắn thừa nhận, mình không thể làm được như vậy. Ngay giây phút đó, hắn do dự có nên nhào tới cây gậy trúc hay không.

“Được, mau ôm em xuống!” Trong lòng Thủy Tinh vẫn còn sợ hãi,

chân mềm oặt, không dám tưởng tượng trạng thái bây giờ của Bắc Minh Phong ra sao. Toàn thân cô đều đã mềm nhũn, bản thân mình không thể nhúc nhích nổi.

George ôm lấy Thủy Tinh: “Các người nhanh một chút nâng Bắc Minh Phong lên đi. Bắc Minh Phong, anh không chết đấy chứ?”

Thủy Tinh bị George ôm vào trong ngực, cô rút cục cũng thấy được hình dạng của Bắc Minh Phong. Toàn thân hắn ta ghé trên cây gậy trúc, gậy trúc sắc nhọn cắm ở lồng ngực hắn và quanh thân, máu theo gậy trúc chảy xuống trên nền đất.

“Bắc... Minh... Phong!” Cô nghẹn ngào hô lên, nước mắt rơi mờ tầm nhìn, trái tim đau đớn, dường như người bị đâm không phải Bắc Minh Phong mà là chính bản thân cô vậy.

Vài người nhổ gậy trúc xung quanh Bắc Minh Phong, nâng ngang Bắc Minh Phong dậy,, đặt hắn nằm ngửa trên nền đất.

“Phong tử, anh không chết đấy chứ? Không chết thì nói gì đi!” Đỗ Xán sợ hãi, Bắc Minh Phong toàn thân máu chảy không ngừng, quần áo đều bị nhuộm màu đỏ máu.

Bắc Minh Phong mở mắt, nhìn về phía Thủy Tinh, hầu kết động đậy: “Em và cục cưng không sao chứ?”

Lòng Thủy Tinh kinh ngạc giật mình: “Em và cục cưng không sao. Phong, thực ra cục cưng...” là con của anh.

“Không cần nói, tôi biết. Tôi nợ em một đứa bé, em không cần phải

cảm ơn tôi cái gì. Hai chúng ta thanh toán xong.” Bắc Minh Phong cắt đứt lời Thủy Tinh nói.

Anh không thể chịu nổi việc phải nghe Thủy Tinh nói lại một lần nữa rằng cục cưng là con của George.

Lòng Thủy Tinh ghen lại, thậm chí quên cả hô hấp, toàn bộ đầu óc đều bị câu nói “Thanh toán xong” kia đánh bại. Anh chỉ muốn cùng cô thanh toán xong, thanh toán xong...

Môi của cô run rẩy không nói nên lời, một lúc lâu mới nói: “Được. Thanh toán... xong.”

Ngực của cô kịch liệt phập phồng, hình như có một bàn tay bóp nghẹt trái tim cô, bóp thật chặt để cô không thể thở được, đau đớn đến mức chỉ muốn moi trái tim ra ngoài.

Liệu trái tim không còn thì sẽ không đau?

Trước mắt cô tối sầm, bên tai chỉ có tiếng gọi ầm ĩ của George: “Thủy Tinh! Thủy Tinh, em làm sao vậy?”

—

Phi cơ của Thiên Tuệ bị vài cái phi cơ đuổi theo, bà ta bắt phi công tăng tốc. Thế nhưng vận tốc của phi cơ nhỏ này chỉ có hạn, mà nay đã tăng tốc đến cực hạn rồi.

Ngay lúc bà ta tuyệt vọng, trên bầu trời lại xuất hiện thêm vài cái máy bay, chặn lại phi cơ của Mộ Thương Nam. Phi cơ của bà thừa cơ hội

chạy trốn vòng vây.

Lái một lúc lâu, phi cơ mới hạ cánh xuống một vùng đất hoang vắng trong rừng.

Diệp Phi bị Thiên Huệ mang xuống phi cơ: “Bà nói đưa tôi đi gặp cha mẹ tôi? Cha mẹ tôi đâu?”

“Không cần vội, lập tức sẽ dẫn cô đi. Đi theo ta!” Thiên Huệ đẩy Diệp Phi đi trên con đường núi nhỏ chật hẹp.

Chương 213

45213.Đường núi quanh co, dường như có thể thấy được năm xưa đã có người khai phá, chỉ là bỏ hoang từ lâu rồi.

Lúc đi tới cuối đường, Diệp Phi nhìn thấy một mỏ khai thác khoáng sản bỏ hoang, hai bên đều có hai ụ đất nhỏ, một tấm bia đá vụn vỡ không tên.

Diệp Phi bước nhanh tới, bỗng có một cảm giác, đây là phần mộ của cha mẹ đẻ cô.

“Thiên Huệ, bà thật hèn hạ, dám bỏ cha mẹ ta ở nơi này!” Nước mắt cô xoay vòng trong hốc mắt. Trên năm mộ đều là cỏ dại, trên bia mộ còn chẳng có lấy một cái tên.

“Ha ha, vậy thì thế nào? Ác độc thì cũng chẳng bằng được cha mẹ cô! Lúc đầu hắc nói tìm được mỏ vàng, để ta và hắc cùng đi khai thác. Kết quả thì sao? Ta bán hết cả bất động sản nhà chồng ta Diệp Minh, khai thác cùng hắc ta, vậy mà chẳng đào được cái gì. Nhà họ Diệp nghèo đến chỉ còn bốn bức tường thôi! Hắc cũng nghèo đến độ dùng cạn kiệt tài sản nhà họ Thiên sở hữu. Sau này, hắc lại nói tìm được mỏ vàng rồi, để ta khai thác cùng, ta mới không mắc bẫy đâu!

Không nghĩ tới, lần này là tìm được thật. Hắc liên hiệp với người của nhà họ Mộ, lại còn cùng nhà họ Mộ kết thân. Ta làm sao có thể cho hắc sống dễ dàng thế? Nhà họ Diệp phá sản, hắc cũng đừng nghĩ

sống sung sướng. Ta liền đem tin tức hẩn tìm được mỏ vàng tiết lộ ra ngoài, quả nhiên rất nhiều người đều muốn trộm bản đồ mỏ vàng của hẩn. Hai người bọn họ xảy ra tai nạn xe cộ đã chết, thế nhưng không đơn giản là tai nạn xe, mà là ta tiết lộ tấm bản đồ ấy đang ở trên xe hẩn.” Thiên Huệ cười lạnh lẽo.

Diệp Phi rốt cuộc biết rõ được sự thật về tai nạn xe cộ của cha mẹ là bởi vì Thiên Huệ tiết lộ tin tức tấm bản đồ mỏ vàng đang ở trên xe cha mẹ cô, vì thế những người này mới không ngại tông xe để lấy được bản đồ ấy.

Chỉ là tấm bản đồ không hề ở trên xe mà đã được cha mẹ cất giấu làm tài sản thừa kế rồi.

“Bà thật hèn hạ! Không tìm được mỏ vàng, cha mẹ ta cũng không muốn, tại sao bà lại muốn hại bọn họ?”

“Vì sao ư? Ta cũng họ Thiên, ta lại không thể kế thừa gia nghiệp? Tất cả tài sản nhà họ Thiên đều là hẩn thừa kế, bao gồm cả cái mỏ vàng kia cũng đều là hẩn được thừa kế. Nếu như ta được thừa kế, ta nhất định sẽ không tìm lộn lúc đầu. Ta còn tưởng mỏ vàng ấy là do chính hẩn phát hiện ra, sau này mới biết được, nhà họ Thiên luôn có một bản ghi chép về mỏ vàng, tổ tiên cũng tìm kiếm ở đây, còn vẽ thành một tấm bản đồ.

Tuy rằng hai đời trước đều không tìm được, thế nhưng tấm bản đồ sau cùng này của hẩn ta lại là mỏ vàng thật. Hẩn ta thực sự tìm được rồi, còn cầm về quặng vàng tinh luyện, nghe nói trữ lượng rất cao.” Thiên Huệ hung hăng nói.

Không nghĩ tới mấy đời mọi người không tìm được mỏ vàng, anh trai bà lại thực sự tìm được rồi. Sớm biết thế bà liền đồng ý với anh trai để khai thác lần thứ hai.

Đáng tiếc bà sợ đó lại là giả nên mới không đồng ý, lại còn cười nhạo anh trai mình, đuổi anh trai như một thằng ăn xin ra khỏi cửa, chửi bới hằn nguyền rủa hằn không thể chết tử tế, đoạn tuyệt quan hệ anh em!

Nhưng mà, anh trai bà lại thực sự tìm được quặng vàng tinh luyện, kết hợp với người của nhà họ Mộ để cùng nhau khai thác. Hẳn chỉ cần bán quặng vàng hẳn mang về liền có thể mua biệt thự, mở công ty.

Nhìn anh trai mình có những tháng ngày tốt đẹp, bà hối hận lúc đầu đã quyết liệt với anh trai như thế.

Được cái sau khi bà tiết lộ thông tin, quá nhiều người nhìn chằm chằm muốn cướp bản đồ, nhà họ Mộ và anh trai bà đành phải bảo mật vị trí mỏ vàng, quyết định tạm thời không khai thác.

Sau này, anh trai của bà đã chết, chị dâu ở lúc hấp hối vẫn liều mạng sinh con rồi mới chết. Mà trùng hợp lại là, ngày đó bà cũng sinh con. Là người thân duy nhất của Diệp Phi, bà đánh tráo thân phận con gái mình và Diệp Phi với nhau.

“Hiện tại các người có tấm bản đồ rồi, nên muốn giết tôi diệt khẩu?”
Diệp Phi chất vấn.

“Tấm bản đồ là giả, ta phải lợi dụng cô để lấy được tấm bản đồ thực sự! Không tìm được, cô phải chết!” Thiên Huệ nói.

Diệp Phi khóe môi cười nhạt. Cô bỗng nhiên đá một cước vào bụng của Thiên Huệ khiến bà ta ngã nằm xuống, xay người chạy đi.

Cô biết phi cơ ở đâu. Chỉ cần cô có thể chạy về đến phi cơ, cô có thể lái phi cơ. Ngân Mị đã dạy cô lái, lúc đó cô thực sự không nghĩ đến sẽ có ngày dùng tới.

Thiên Huệ bị đau bò dậy từ dưới đất: “Đuổi theo! Đuổi theo cho ta! Không thể để cô ta chạy mất!”

Bà hô to. Động tác của Diệp Phi quá nhanh, ngoài ý nghĩ của bà, bà không nghĩ tới Diệp Phi có gan như vậy.

Diệp Phi nghe phía sau là tiếng bước chân đang đuổi kịp cô. Cô nhanh chóng tăng tốc, chạy trời chết, đến bản thân cô còn không nghĩ tới mình có thể chạy được như vậy!

Ha ha ha! Cô thấy phi cơ rồi, lên phi cơ là cô sẽ được an toàn.

Nhưng nụ cười của cô còn chưa kịp tắt thì bụng cô lại đau quặn, như có một con dao nhỏ đâm vào bụng.

A! Chuyện gì xảy ra?

Cô đè lại bụng của mình, kế hoạch chạy trốn tất cả đều bị cơn đau đột ngột này cắt đứt.

Trong chớp mắt chậm lại, phía sau vệ sĩ cũng đuổi kịp, túm lấy cánh tay cô.

Thiên Huệ thở hồng hộc chạy tới, một cái tát giáng xuống mặt Diệp Phi: “Tiểu tiện nhân! Ta cho cô chạy này! Ta xem cô còn có thể chạy đường nào! Đem cô ta mang về!”

Bà ta ra lệnh, thiếu chút nữa để cho Diệp Phi chạy thoát rồi!

“Thiên Huệ, bà hại cả gia đình tôi, tôi sẽ tìm bà báo thù!” Diệp Phi hô lên.

“Ha ha! Tìm ta báo thù cũng được đấy! Nếu như cô còn có thể sống sót rời khỏi nơi này rồi hãy nói! Hay là trước tiên cứ tính toán xem cô còn có thể sống được bao lâu nữa đi!” Thiên Huệ cười lạnh ra tiếng.

Diệp Phi bị bắt trở lại trước bia mộ. Một giá chữ thập trên mặt đất, đem cô trói lại trên cây thập tự giá, xích sắt khảm nhập sâu vào trong da thịt cô. Cô động đậy liên tục đều không thể nhúc nhích được gì.

Thiên Huệ cầm dao rạch cánh tay và đùi của Diệp Phi, máu theo tứ chi Diệp Phi chảy xuống.

“Thời gian máu chảy hết sẽ là lúc cô phải chết. Nếu như Mộ Thương Nam đưa tấm bản đồ mỏ vàng cho ta trước khi máu của cô chảy hết, ta sẽ tha cho cô!”

Diệp Phi nhìn vết thương của mình, rất đau rất đau. Cô có thể cảm giác được máu của mình đang chảy xuôi, từng dòng như chảy trôi cả sinh mạng của cô vậy.

Thế nhưng, lời Thiên Huệ nói cũng khiến cho cô kinh ngạc: “Bản đồ ở

trong tay hắn?”

“Đều là kế hoạch của hắn, dùng tấm bản đồ mỏ vàng giả dẫn Cung Trạch Vũ và Mộ Ly rút lui. Bản đồ thật nhất định ở trong tay hắn! Cô ở chỗ này chờ chết đi! Cô đoán xem, Mộ Thương Nam muốn cô hay muốn mỏ vàng?” Thiên Huệ hung hăng nói.

Lòng Diệp Phi rơi xuống cùng cực, cô thật không biết, Mộ Thương Nam muốn cô hay là muốn mỏ vàng.

Dường như mỏ vàng quan trọng hơn cô nhỉ?

Bụng nhỏ quặn đau kéo lại thần trí của cô. Tuy rằng không đau như lúc trước, nhưng cô có thể cảm giác được dưới chân của mình đang chảy máu.

Cô tính toán ngày kinh của mình. Đầu óc trong nháy mắt nổ tung, kinh nguyệt của cô chậm hơn nửa tháng rồi.

Trong đầu óc cô trống rỗng, bởi vì cô mỗi lần đều có thuốc tránh thai của Mộ Thương Nam nên mới không chú ý thời gian kinh nguyệt.

Hàm răng cắn chặt môi, mỗi lần đều uống thuốc tránh thai, làm sao có thể mang thai được?

Một ý nghĩ đáng sợ xẹt qua trong đầu, Mộ Thương Nam sẽ đến cứu cô sao?

Vết thương của cô không đau nữa rồi, nhưng trái tim lại đau đớn khó chịu. Thế giới này chuyện đáng sợ nhất là người mang thai con của

người ta nhưng người ta thì lại yêu một người khác...

Chương 214

45214. Thiên Huệ nhìn Diệp Phi đang ngẩn ngơ, cho rằng Diệp Phi bị bà ta dọa sợ đến choáng váng. Đáy lòng bà ta chưa từng thỏa mãn như vậy.

“Ha ha! Diệp Phi, cô ở đây chờ chết đi! Để cha mẹ cô nhìn thấy cô chảy máu chết như thế nào!” Bà ta cười điên cuồng. Bà đã mất đi tất cả, Diệp Phi cũng đừng nghĩ có được!

Mộ Thương Nam tới cứu Diệp Phi, bà ta có thể lấy được tấm bản đồ. Nếu Mộ Thương Nam không đến cứu Diệp Phi, bà ta sẽ lấy mạng Diệp Phi.

Bà ta mang theo vệ sĩ của mình bỏ chạy, trốn trong rừng rậm.

Ánh mắt Diệp Phi nhìn bụng đau quặn. Cô thực sự không biết mình mang thai, nếu biết, cô sẽ không mạo hiểm đi tới nơi này với Thiên Huệ để tìm hiểu nguyên nhân cái chết của cha mẹ.

Cha mẹ, con sắp chết rồi phải không? Cục cưng của con còn chưa được mở mắt nhìn thấy thế giới này, thù của cha mẹ con còn chưa báo, đừng để con chết được không?

Bầu trời xanh biếc, đáy lòng của cô cũng như chết chìm trong màu xanh thẳm của bầu trời kia.

Nếu khổ sở, phải cố gắng nhìn lên bầu trời cao. Bầu trời lớn như vậy, nhất định có thể bao dung tất cả nỗi khổ của người.

Đáng tiếc, hiện tại, đến bầu trời cũng không thể bao dung nỗi nỗi khổ của cô được rồi.

Mộ Thương Nam trên phi cơ, hất phi công ra, chính mình lái phi cơ.

Gân xanh trên trán nổi lên, liếc mắt liền nhìn ra những chiếc máy bay vây quanh kia là của Mộ Ly!

Dùng radio liên lạc với Mộ Ly: “Bảo đảm chó của người cút ngay, nếu không tôi tiêu sống!”

“Ha ha ha, anh họ sao nóng nảy thế? Quan tâm Diệp Phi đến thế à?” Trong radio truyền ra tiếng nói yêu nghiệt của Mộ Ly.

“Tôi quan tâm ai thì liên quan gì đến người? Có gan thì ra đây, hai chúng ta đấu trực tiếp!” Phi cơ của Mộ Thương Nam và Mộ Ly bay vòng vòng. Anh muốn tìm chỗ để đột phá ra khỏi vòng vây.

“Đáng tiếc tôi không có gan rồi? Gan của tôi mỗi ngày đều tiêu hao hầu như không còn. Tôi để mấy chiếc phi cơ cho anh họ chơi đùa vậy!” Mộ Ly nói xong liền cắt đứt tín hiệu radio.

Trong chớp mắt, hắc kính ngạc mở to hai mắt. Rõ ràng hai chiếc máy bay của hắn đang chặn đường Mộ Thương Nam mà Mộ Thương Nam lại lách qua bên cạnh thân máy bay, từ kẽ hở giữa hai chiếc máy bay mà đi qua, xông thẳng về phía phi cơ của Thiên Huệ biến mất.

Trời má! Mộ Ly đáy lòng chửi một câu, thoáng qua môi của hắn một nụ cười nhẹ. Mộ Thương Nam không màng sống chết mà đi cứu Diệp Phi, nói cách khác, Diệp Phi là điểm yếu của Mộ Thương Nam!

Anh họ, anh cho là anh tìm được Diệp Phi là có thể cứu cô ấy được sao?

Hắn ta cười nham hiểm, diêm dúa lẳng lơ như cây thuốc phiện.

Diệp Phi nhìn thấy một chiếc máy bay hạ cánh. Lòng của cô thắt chặt, sẽ là Mộ Thương Nam sao?

Chỉ chốc lát, cô liền nhìn thấy người đàn ông mang mặt nạ bạc chạy tới. Tốc độ kia nhanh đến kinh người, như một con dã thú bị chọc giận.

“Phi Phi! Đừng sợ, anh tới rồi!” Mộ Thương Nam kêu. Thanh âm của anh không thể kiềm chế run rẩy. Trên người của Diệp Phi toàn là máu, từng giọt từng dòng chảy xuống nền đất dưới chân. Rõ ràng là cô đang chảy máu, nhưng anh lại cảm giác toàn thân đau đớn.

“Ngân Mị! Cứu tôi!” Diệp Phi không miêu tả nỗi cảm giác này. Người tới cứu cô là Ngân Mị, không phải là Mộ Thương Nam!

Đương lúc Mộ Thương Nam sắp tiếp cận được Diệp Phi, Thiên Huệ từ trong rừng cây đi tới, trong tay cầm một chiếc điều khiển từ xa. Ngón tay bà ta nhấn một cái, mặt đất dưới chân Mộ Thương Nam chợt nổ tung.

“Cẩn thận!” Diệp Phi kêu lớn.

Mộ Thương Nam bay về phía sau lật người, một cú lộn ngược tránh thoát bom nổ, vũng vàng rơi trên mặt đất.

“Thiên Huệ! Giao Diệp Phi ra, ta tha chết cho người!” Từng chữ từ khóe môi anh giạt ra.

Thiên Huệ cười lạnh ra tiếng: “Không nghĩ tới cháu gái ta lại có mị lực đến vậy, đều có thể dẫn Ngân Mị trong truyền thuyết tới cứu! Nhưng mà, ai chết còn chưa biết đâu! Ta nói thật cho người biết, dưới chân cây thập tự giá trời Diệp Phi có chôn bom. Chỉ cần ta mất hứng bấm một cái là có thể đưa tiễn Diệp Phi thẳng thiên rồi. Tốc độ người có nhanh nữa thì cũng không nhanh được bằng ta ấn nút đâu nhỉ? Muốn cứu cô ta, liền đem tấm bản đồ mỏ vàng của nhà họ Thiên trong tay Mộ Thương Nam đến đây. Dùng bản đồ đổi lấy Diệp Phi! Tiểu tiện nhân này đối với ta cũng chẳng có ích gì, chỉ cần có tấm bản đồ kia, ta liền đem cô ta cho người! Thế nào?”

Mộ Thương Nam trầm xuống, chẳng ai tin là tấm bản đồ không hề ở trong tay anh.

“Tấm bản đồ cần Diệp Phi tới lấy, người bắt cô ấy cũng có nghĩa là không thể lấy được bản đồ.”

“Người cho ta là kẻ ngu sao? Tấm bản đồ ở trong tay Mộ Thương Nam! Cho dù người có phải là Mộ Thương Nam hay là ai khác, ai cầm được tấm bản đồ đến thì ta đem Diệp Phi cho người ấy. Ta có thể từ từ chờ đợi, nhưng Diệp Phi thì không chờ được lâu lắm đâu.” Thiên Huệ nói.

Mộ Thương Nam mím chặt môi. Ánh mắt sắc bén quét xung quanh Diệp Phi xem xét tình hình. Diệp Phi thực sự không thể đợi thêm nữa, trên người cô máu chảy thật nhiều.

“Được! Tôi đi tìm Mộ Thương Nam lấy bản đồ, người chờ.” Anh nói xong liền xoay người đi ra khỏi tầm mắt Thiên Huệ.

“Diệp Phi, cô ở chỗ này chờ hẩn đi! Ta đi vào trong nghỉ ngơi đã.” Thiên Huệ nói liền đi vào rừng vậy. Trong rừng cây khá an toàn, có vật che chắn, ở đây tương đối trống trải, bà chỉ sợ bị đánh úp.

Lòng Diệp Phi trầm xuống, Mộ Thương Nam sẽ thoải mái mà đưa bản đồ cho Ngân Mị sao?

Còn có một suy nghĩ khác lướt qua đầu óc cô, nếu như Ngân Mị chính là Mộ Thương Nam...

Lòng của cô đột nhiên lạnh lẽo. Nếu như Ngân Mị chính là Mộ Thương Nam, anh cũng không vội vã đem bản đồ đổi lấy cô. Thế nhưng cô không chờ được, cục cưng cũng không chờ được. Nước mắt của cô từ trong hốc mắt chảy xuống, anh có biết hay không, anh làm lỡ chính là sinh mệnh con của anh?

Cô đau đớn khép hờ mắt, nếu có thể được lựa chọn, cô tình nguyện Ngân Mị và Mộ Thương Nam là hai người.

Trong rừng rậm, Thiên Huệ uống nước dừa chờ tấm bản đồ đến tay.

Chợt, trên đỉnh đầu vang lên một trận thanh âm huyền ảo, bà ta ngược mắt lên liền thấy một đồng người mặc áo đen từ trên cây nhảy

xuống.

“A!” Bà ta kêu to, một người trong đám người đàn ông đó nhào tới trên người bà. Tay của hắn nắm lấy cổ tay bà, muốn đoạt điều khiển từ xa trong tay bà ta.

“Điều khiển từ xa của ta!” Thiên Huệ kêu to, bà ta bị đánh ngã trên mặt đất. Quá đột ngột, tay bà đập lên mặt đất, chiếc điều khiển từ xa văng ra ngoài.

Tay kia của bà thật nhanh tóm lấy điều khiển từ xa, không chiếm được tấm bản đồ thì bà cũng sẽ không để Diệp Phi sống sót!

Khoa Lâm vươn tay đoạt chiếc điều khiển từ xa trên mặt đất. Hắn và Thiên Huệ mỗi người tóm được một đầu của điều khiển, hai người hết sức tranh đoạt.

Mộ Thương Nam chạy như bay đến bên người Diệp Phi, lấy con dao sắc nhọn chém đứt xích sắt trên cột trói Diệp Phi.

“Phi Phi, anh mang em đi!” Dây xích bị chém đứt, tim của anh đều vỡ vụn. Toàn thân cô chẳng có một chỗ nào lành lặn, nếu không phải là dao găm đâm bị thương thì cũng là vết thương do xích sắt.

Anh ôm Diệp Phi đi, chợt nghe thấy tiếng Khoa Lâm hét lên từ trong rừng: “Lão đại, chạy mau!”

Anh ôm Diệp Phi nhảy lên, phía sau vang lên tiếng nổ mạnh. Nhiệt lửa nóng trong không khí và đá vụn đánh vào trên lưng anh. Mảnh đá sắc nhọn cửa qua lưng anh, xâm nhập vào cơ thể. Phía sau lưng anh

đều là máu thịt lẫn lộn.

Anh và Diệp Phi bị nổ ngã xuống đất. Anh bảo vệ cô ở dưới thân mình, dùng chính mình làm tấm chắn cho cô.

“Phi Phi! Phi Phi!” Anh không để ý tới vết thương của mình. Bàn tay sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, sắc mặt cô tái nhợt. Anh chỉ sợ cô không chịu đựng nổi.

Diệp Phi yếu ớt mở mắt, ánh mắt không hề chớp mà ngưng trước khuôn mặt của người đàn ông đã bị nổ bay mất chiếc mặt nạ...

Chương 215

45215. Người đàn ông trước mặt quen thuộc như vậy, Diệp Phi phát ra tiếng cười trong trẻo lạnh lùng, trái tim như bị ai đó dùng dao cứa từng nhát từng nhát vào vậy.

“Mộ Thương Nam, anh vẫn luôn gạt tôi.”

Sắc mắt Mộ Thương Nam chợt khựng lại, lực tác động của vụ nổ quá mạnh rồi, làm mặt nạ của anh rơi xuống, mà anh thì quá lo lắng cho Diệp Phi nên quên mất việc này.

“Phi Phi, chúng ta đi trước, anh sẽ giải thích việc này với em sau.” Anh đứng dậy muốn đỡ Diệp Phi lên.

Diệp Phi đẩy cánh tay của anh ra, vết thương khắp người đều đang rất đau, cô gạt bỏ tất cả sự tiếp xúc của anh, khó khăn bò từ dưới đất đứng lên.

Từng bước lùi về phía sau, kéo khoảng cách giữa mình và Thương Nam ra, “Người con trai ở quán bar hôm đó là anh!”

“Phải, Phi Phi, không phải anh không muốn nói, là vì tình hình lúc đó quá phức tạp, em biết mà.” Mộ Thương Nam cảm nhận được sự xa cách của cô, anh muốn lại gần cô, nhưng anh tiến một bước thì Diệp Phi lại lùi một bước.

“Là quá phức tạp, lúc đó anh phải cưới Thiên Tịnh, không thể thừa nhận mình và em vợ của mình có quan hệ được.” Lòng Diệp Phi thất lại, thực ra là anh không muốn Thiên Tịnh biết, không muốn hủy hôn thôi.

“Anh là không muốn bất cứ ai biết, anh là vì sự an toàn của em.” Mộ Thương Nam giải thích.

“Anh ngầm đồng ý cho Thiên Huệ hoán đổi máu của tôi và Thiên Tịnh, giúp cô ta lấy di sản của tôi.” Diệp Phi tiếp tục nói, thanh âm của cô đè nén đến khó chịu, khi cô thật sự nhìn thấy gương mặt của anh thì giống như mở chiếc hộp Pandora, sự thật lại tàn nhẫn như vậy.

“Anh là giúp Thiên Tịnh lấy di sản, nhưng mà những thứ này đều là kế hoạch của anh, anh muốn để Mộ Ly và Cung Trạch Vũ lưỡng bại câu thương.” Mộ Thương Nam nói ra kế hoạch của anh.

Tất cả đều nằm trong tầm kiểm soát của anh, Cung Trạch Vũ và Thiên Tịnh kết hôn, vậy thì Cung Trạch Vũ không thể lấy Diệp Phi, anh sẽ ít đi một tình địch, đương nhiên Cung Trạch Vũ và Mộ Ly lưỡng bại câu thương cũng là điều mà anh muốn nhìn thấy.

“Cho nên, bản đồ thật nằm trong tay anh, còn anh lại không muốn đem ra để đổi lấy tôi. Mộ Thương Nam! Anh mãi mãi sẽ không biết bản thân mình đánh mất gì đâu!” Diệp Phi ghen ngào nói.

Máu không ngừng chảy xuống chân cô, cô cảm giác được con của mình sắp mất đi rồi, chính là vì Mộ Thương Nam không chịu đem bản đồ ra đổi lấy cô và đứa bé, làm lỡ mất thời gian để cứu nó, còn vụ nổ trong phút cuối này nữa, anh bảo vệ cô không để cô bị thương, nhưng

sự chấn động quá lớn lại khiến cô kinh ngạc vô cùng.

“Phi Phi, không phải anh không đem bản đồ, là...”

“Anh họ còn ngại biện gì nữa? Sự thật đã bày ra trước mắt rồi, anh dám nói bản đồ không nằm trong tay anh sao?” giọng nói của Mộ Ly truyền qua, đi nhanh về phía Diệp Phi từ phía sau lưng cô.

Đôi môi Mộ Thương Nam bặm thành đường thẳng, “Mộ Ly, cậu gài bẫy tôi!”

Anh dám chắc chắn, người đứng phía sau giúp Thiên Huệ bắt Diệp Phi là Mộ Ly.

“Anh họ không gài bẫy tôi sao? Anh họ tặng cho tôi một lễ lớn như vậy, khiến tôi và Cung Trạch Vũ lưỡng bại câu thương, thế nào thì tôi cũng phải trả lễ lại chứ?” Mộ Ly nói một cách lạnh lùng.

“Cút! Đừng để tôi nhìn thấy cậu nữa!” Mộ Thương Nam lạnh lùng lên tiếng.

“Kêu tôi cút cũng được, nhưng mà tôi đến là cứu Diệp Phi.” Mộ Ly nói.

“Là cậu giúp Thiên Tịnh bắt cóc Diệp Phi, còn dám nói là mình đến cứu cô ấy?” Mộ Thương Nam lạnh lùng nói.

“Tôi chỉ là để cô ấy thấy rõ, người được gọi là Ngân Mị rốt cuộc là ai! Là ai vẫn luôn gạt cô ấy? Phi Phi, chỉ có tôi chưa gạt cô phải không? Cho dù tôi bắt cóc cô, tôi đều quang minh chính đại đứng trước mặt cô thừa nhận là do tôi làm.” Mộ Ly già mồm một cách không biết xấu

hồ.

“Diệp Phi nhất định phải đi với tôi!” Mộ Thương Nam khẳng định.

“Diệp Phi không phải đồ phụ thuộc vào anh, anh không có quyền quyết định cô ấy đi hay ở lại. Chúng ta để cô ấy quyết định, nếu như cô ấy chọn đi với anh, tôi sẽ rút lui vô điều kiện. Nhưng nếu cô ấy chọn đi cùng tôi thì anh rút đi!” Mộ Ly nói chắc như đinh đóng cột.

“Phi Phi qua đây! Anh đưa em về nhà!” Mộ Thương Nam đưa tay về phía cô.

Cánh tay của Mộ Ly ôm lấy eo của Diệp Phi, “Cô gái, cô đi với tôi hay là đi với anh ta?”

Bàn tay kia của anh nắm lấy cổ tay của cô, chân mày đột nhiên nhíu chặt lại, dưới ngón tay của anh là mạch đập của Diệp Phi.

Anh đè giọng của mình xuống thấp, “Cô sắp sảy thai rồi, nếu như trong mười phút, cô có thể đi cùng tôi thì tôi có thể thử giúp cô giữ lại thai nhi, nhưng tôi không muốn để cho Mộ Thương Nam biết, cô muốn con của mình thì biết nên nói như thế nào với Mộ Thương Nam rồi chứ?”

Trái tim Diệp Phi quặn thắt, cô tin Mộ Ly có thể giữ được đứa con của cô, còn Mộ Thương Nam rốt cuộc có bao nhiêu phần là thật tâm với cô, cô không còn sức lực để đoán nữa.

“Anh chắc chắn có thể giúp con của tôi bình an chứ?” Cô thấp giọng hỏi.

“Cô quên là tôi học chuyên ngành gì sao? Người chết cũng có thể được tôi cứu sống.” Mộ Ly nói nhẹ nhàng.

Điểm này thì Diệp Phi tin tưởng, chuyên môn chính của Mộ Ly là Đông y, anh có thể chế ra nhiều loại thuốc hiếm lạ.

“Tôi đi cùng anh!” Cô nói, nếu như Mộ Ly chữa cho cô ngay lập tức thì có thể thật sự còn kịp, bất kể là nắm chắc bao nhiêu phần thì cô cũng muốn thử.

“Anh không cho! Anh xem ai dám đưa em đi!” giữa hai hàng long mày của anh cuồn cuộn sự tức giận, cô dám bỏ đi cùng người đàn ông khác ngay trước mặt anh!

Anh xông đến chỗ Mộ Ly và Diệp Phi, dặn dò thuộc hạ của mình bao vây lấy hai người họ.

Cơ thể Diệp Phi không còn sức lực nên dựa vào Mộ Ly, “Mộ Thương Nam, anh giữ tôi lại thì tôi sẽ khiến anh hối hận suốt đời. Anh có thể giữ được người tôi nhưng không giữ được mạng của tôi! Anh muốn người hay muốn mạng?”

Đôi môi trắng bệch của cô run lên, cô thật sự sắp trụ không được rồi, cô chỉ có thời gian mười phút thôi.

Mộ Thương Nam cuồn tay thành nắm đấm, cô lại dùng mạng sống của mình để uy hiếp anh! Mà mạng sống của cô là yếu điểm mà anh mãi mãi không thể đụng vào.

“Phi Phi! Mộ Ly không phải thật sự muốn cứu em đâu!” Anh nói lớn.

Diệp Phi lấy con dao găm từ bên hông của Mộ Ly ra, kề sát vào huyết quản trên cổ tay mình, “Thả hay không thả?”

Đáy mắt Mộ Thương Nam hằn lên những tia máu đỏ, sự uy hiếp của cô khiến anh áp lực đến không thở nổi.

“Tổng giám đốc, vết thương của anh?” Khoa Lâm bước tới từ đằng sau Mộ Thương Nam, xem chút bị dọa ngất rồi, da thịt phía sau lưng anh tróc ra, có thể nhìn thấy cả xương, mà Mộ Thương Nam lại đứng sừng sững ở đây nói điều kiện với Diệp Phi như không có gì.

Mộ Thương Nam giờ tay chặn lời nói của Khoa Lâm, “Phi Phi, qua đây, anh xin em.”

Hai đầu gối của anh đột nhiên quỳ xuống trước mặt tất cả mọi người.

Gương mặt Mộ ly giật giật, không ngờ Mộ Thương Nam lại không cần tự tôn mà van xin Diệp Phi trở về.

Tay của anh không kiềm chế được mà ôm lấy Diệp Phi, chỉ sợ cô thật sự sẽ bị Mộ Thương Nam làm cho cảm động.

“Còn không đi thì thần tiên cũng không cứu được con của cô!”

Trái tim Diệp Phi đau nhói không thở được, “Mộ Thương Nam, anh đừng ép tôi nữa, để tôi đi, nếu không tôi sẽ hận anh cả cuộc đời.”

Cô ghen ngào nói, bây giờ cái gì cũng không quan trọng nữa, cô

nhất định phải giữ lại đứa bé.

“Tôi sẽ hận anh cả cuộc đời!” Bảy chữ này, giống như vạn mũi tên xuyên qua tim trái tim của Mộ Thương Nam.

“Anh họ, nghe thấy chưa? Là Diệp Phi muốn đi cùng tôi, tôi đưa cô ấy đi đây.” Mộ Ly bế ngang Diệp Phi lên, bước nhanh về phía sau rút lui.

Đám vệ sĩ vây quanh họ không nghe thấy đại boss của mình phát lệnh cướp người, chỉ có thể mở to mắt nhìn Mộ Ly bế Diệp Phi bước lên máy bay.

Trên trời đột nhiên chuyển mưa to, trút mạnh vào người của Mộ Thương Nam, máu trên người anh hòa lẫn với nước mưa tạo thành một vũng máu lớn trên nền đất.

“Tổng giám đốc! Tổng giám đốc!” Khoa Lâm gọi Mộ Thương Nam vẫn không nhúc nhích gì.

Cơ thể Mộ Thương Nam giống như mảnh thú bại trận bổ nhào xuống nền đất, không còn chút hơi thở nào...

Chương 216

45216. Diệp Phi được Mộ Ly ẵm đi về phía ghế ngồi trong khoang máy bay, ánh mắt cô lướt nhìn cửa sổ bên hông máy bay, một mảng máu đỏ nhìn vào mà thất kinh đập vào đáy mắt cô.

Cô muốn nhìn rõ hơn một chút thì đã bị Mộ Ly ẵm đi ngang qua cửa sổ.

Là Mộ Thương Nam sao? Trong lòng trầm xuống nặng nề, anh không biết anh đã bị thương rồi, nhìn dáng vẻ của anh rõ ràng là rất tốt.

“Cô đang chảy máu, còn có tâm trạng nghĩ chuyện khác sao?” Mộ Ly đặt Diệp Phi lên ghế, để cô nằm thẳng, ngón tay gõ lên trán cô.

Trán cô Diệp Phi đau điếng, người đàn ông này hận cô đến nhường nào, cô đã đến mức này mà anh ta còn gõ đầu cô!

“Anh nói có thể cứu con của tôi! Bây giờ còn chưa đến mười phút!” Ánh mắt cô tức giận nhìn gương mặt của Mộ Ly.

“Tôi có nói qua, cho nên cô phải uống thuốc rồi!” Mộ Ly mở hộp thuốc của mình ra, lấy từ trong đó ra mấy lọ thuốc, lần lượt dốc ra mấy viên thuốc, đưa đến bên miệng của Diệp Phi, “Uống đi.”

Diệp Phi một tay nắm lấy cánh tay của Mộ Ly, “Mạng của đứa bé là mạng của tôi, anh không giữ được đứa bé thì tôi sẽ chết. Có làm ma

cũng kéo anh chết chung!”

“Khỉ thật, độc nhất là lòng dạ đàn bà mà! Tôi có ý tốt cứu cô, cô muốn làm ma hại tôi sao?” Mộ Ly nhướn đuôi long mày hỏi.

“Anh có lòng à? Mộ Ly, đứa bé có gì không hay xảy ra thì chúng ta cùng chết!” Diệp Phi uy hiếp anh, cô mới thềm tin người đàn ông này có lòng tốt gì mà cứu cô và đứa con, nhưng mà bây giờ người có thể cứu cô và đứa con chỉ có Mộ Ly, bất kể là thuyền gì thì cô cũng nhất định phải leo lên!

Cô đưa tay lấy thuốc trong tay của Mộ Ly cho vào miệng, không có nước, vậy thì chịu khó nuốt trọng vậy.

“Khỉ gió, chúng ta phải cùng chết sao? Làm như chết vì tình vậy, cô nương à, cô chấp niệm với tôi một cách ngay thẳng như vậy thì thật sự có tốt không?” Mộ Ly cười một cách tà mị, tay của anh cầm lấy cô tay kia của cô, bắt mạch xem kĩ mạch đập của cô chuyển biến ra sao.

Diệp Phi ngửa đầu nuốt thuốc xuống, hay cho anh ta nghĩ ra câu chết vì tình!

“Đứa bé thế nào rồi? Anh nói đi chứ?” Cô chất vấn anh, anh ấn vào cổ tay cô nhưng không nói gì cả.

Anh không nói thì trong lòng cô vốn không yên tâm, đứa con của mình như thế nào.

Mộ Ly lại lấy thêm ít thuốc ra từ hộp thuốc, “Lượng thuốc không đủ, uống tiếp đi.”

Một nắm thuốc trực tiếp được cho vào trong miệng của Diệp Phi, anh không ngờ, Diệp Phi lại mang thai song sinh.

Không biết có tính là vui mừng bất ngờ hay không, khóe miệng anh nở nụ cười tà mị, trò chơi càng lúc càng hay rồi.

Diệp Phi nuốt hết tất cả thuốc, cô cảm thấy bụng của mình ấm ấm, nhưng mà tinh thần của cô càng lúc càng kém, không biết là do mất máu hay do tác dụng phụ của thuốc, mi mắt của cô híp lại, nặng nề chìm vào giấc mộng.

“Ngủ đi!” Bàn tay của Mộ Ly vuốt ve trán của cô, máy bay đã sớm bay lên cao, ánh mắt của anh nhìn qua lớp kính của cửa sổ, chỉ có thể nhìn thấy một điểm màu đỏ trên bãi đất trống.

Mộ Thương Nam, có phải nên đưa tang anh rồi không? Tình thánh không dễ làm, kẻ đạo đức giả thì phải chết, anh mặc niệm.

Khoa Lâm gọi thuộc hạ khiêng Mộ Thương Nam lên máy bay của họ, máu thịt của anh hòa lẫn nhau không nhận ra được, không biết bao nhiêu mảnh đá đã ghim vào cơ thể anh rồi.

Máy bay của Mộ Thương Nam không dám trễ nãi một khắc nào, bay thẳng đến bệnh viện của Sở Nhiễm.

—

Lúc Diệp Phi tỉnh dậy, cô phát hiện mình đang nằm trong một phòng ngủ xa hoa, trên chiếc giường lớn phủ đầy vải voan, gió nhẹ hiu hiu

lay động âm hương, thông qua cửa sổ bằng kính sát mặt đất có thể nhìn thấy đỉnh nhọn màu hồng của tòa lâu đài.

Trong phòng đầy vàng và ngọc, thể hiện rõ chủ nhân đích thực là giàu có.

Cô giơ tay tìm điện thoại của mình, nhìn thời gian trên di động thì cô giật cả mình, cô đã ngủ ba ngày rồi.

Ngón tay cô lướt trên màn hình gọi vào điện thoại của Mộ Ly, lại truyền đến âm thanh máy móc, “Thuê bao quý khách vừa gọi đã khóa máy.”

“Người đâu! Người đâu!” Cô gọi.

Một người hầu gái bước vào phòng, “Diệp tiểu thư, cô dậy rồi?”

“Phải, Mộ Ly đâu? Tôi muốn gặp anh ta!” Diệp Phi nói, cô không biết đứa con của mình đã giữ được chưa.

“Cô không có quyền yêu cầu gặp thiếu gia, trừ khi thiếu gia có hứng thú đến gặp cô.” Người hầu nói.

Khóe môi Diệp Phi giật giật, quả thực là điều rồi, cô trở thành người phụ nữ của anh rồi à?

“Kêu anh ta lết xác qua đây! Bằng không, hậu quả các người tự gánh!”

“Ái chà chà, đây là ai mà khẩu khí lớn vậy, lại đòi thiếu gia của chúng

tôi lết sang đây? Muốn chết hay sao vậy?” giọng nói của chua ngoa của phụ nữ xộc vào phòng.

“Phải đó, một người phụ nữ không biết nhặt được ở đâu mà còn dám ngạo mạn như vậy!”

“Chắc chắc, tôi thấy là cô ta muốn chết rồi! Thiếu gia mà biết thì nhất định sẽ tổng cổ cô ta ra thôi!”

“Đúng vậy, đúng vậy!”

Vài người phụ nữ trang điểm lộng lẫy bước vào phòng, giống như vườn bách thú điên loạn vậy, nhìn lấy Diệp Phi đang ngồi trên giường.

Chân mày Diệp Phi nhíu lại, không cần hỏi cũng biết những người phụ nữ này đều là của Mộ Ly.

“Tôi có chuyện tìm anh ta, kêu anh ta qua đây!” Ngữ khí của cô lạnh lùng.

“Trời ạ! Cô ta còn dám ra lệnh cho chúng ta nữa! Chị Bạch Cầm, chị xem cô ta liều lĩnh cỡ nào kìa.”

“Chị Bạch Cầm, chị là người mà thiếu gia yêu thích nhất, ở đây chị nói là được, cô ta là thá gì chứ.”

Ánh mắt Diệp Phi nhìn về phía người phụ nữ kia, cô ta mặc một chiếc đầm liền thân màu trắng, trang điểm nhàn nhạt, cao ngạo lãnh nhát ngược cầm lên, thì ra cô ta tên Bạch Cầm, rõ ràng Bạch Cầm này là người đặc sủng nhất ở đây.

“Cô là Bạch Cầm, tôi không cần biết cô là ai, bây giờ tôi phải đi gặp tên khốn Mộ Ly đó, còn nữa tôi không phải phụ nữ của anh ta, không cần dùng anh ta để sỉ nhục tôi!” Cô lạnh lùng nói.

Trong nháy mắt, nét mặt của vài người không được tốt nữa, nếu như nói là phụ nữ của Mộ Ly là sự sỉ nhục thì bọn họ đều là phụ nữ của Mộ Ly!

“Tôi thấy cô không muốn sống nữa rồi, dám nói thiếu gia như vậy!” Một người phụ nữ tức giận nói.

Bạch Cầm giơ tay ngăn người phụ nữ bên cạnh lại, ánh mắt nhìn về phía Diệp Phi, “Quy tắc ở đây là, chỉ có thiếu gia đến gặp chúng ta, chúng ta không có quyền đòi gặp anh ấy, cho nên, cô nói với chúng tôi cũng không có ích gì. Cô muốn gặp thiếu gia thì đợi ở đây đi, khi nào anh ấy nhớ đến cô thì sẽ đến gặp cô!”

Đôi môi Diệp Phi bặm chặt lại, bây giờ cô muốn biết con của mình rốt cuộc là ra sao rồi!

“Anh ta không đến gặp tôi phải không? Tốt lắm, tôi khiến anh đến gặp tôi!” Cô nói rồi vén chân bước xuống.

Bụng không còn đau nữa, chỉ là có chút trướng trướng, cô cũng không biết bây giờ bản thân là trạng thái gì nữa, dù sao không đau nữa, cô có thể xuống đất đi lại, cô đi đến chỗ bàn trà, cầm bát lửa đốt xì gà được đặt trên bàn lên, khóe môi cười lạnh.

Tất cả phụ nữ ở đó đều ngây ra, không biết Diệp Phi muốn làm gì,

Diệp Phi có cách gì khiến Mộ Ly đến gặp cô chứ?

Diệp Phi châm bật lửa, đi đến sân, ngoài sân cũng phủ đầy voan.

Cô châm bật lửa đốt, vải voan cũng mượn gió nhẹ thổi qua rồi cháy bùng hừng hực lên.

“Á! Cô ta châm lửa!”

“Mau kêu người tới! Có người muốn đốt lâu đài!”

“Người đàn bà này muốn đốt lửa thiêu chết chúng ta!”

Đám phụ nữ trong phòng đều hoảng loạn, sợ đến mức chạy cả ra ngoài, vừa chạy vừa kêu la.

Diệp Phi dựa vào khung cửa của sân, thưởng thức kiệt tác của mình, vải voan và cả chiếc giá treo vải voan đều cháy bùng lên, rực sáng cả một tòa lâu đài.

Cô không tin Mộ Ly mù mắt không nhìn thấy, nếu như thật sự bị mù thì cô sẽ đốt cả cái tòa lâu đài này cho anh ta xem!

Chương 217

45217. “Đàn bà thần kinh, cô muốn đốt lâu đài của tôi hay sao hả!” giọng nói của Mộ Ly xộc vào phòng, bước chân anh càng nhanh, dường như còn nhanh hơn giọng nói đi đến trước mặt cô.

“Dập lửa! Dập lửa!” Anh hét vào đám người hầu phía sau.

“Thiếu gia! Anh phải dạy dỗ cô ta thật tốt, cô ta muốn thiêu chết chúng ta?” Vài người phụ nữ nhìn thấy Mộ Ly tới thì đều chạy ngược trở vào.

Diệp Phi nhún nhẹ chân mày tỏ vẻ khinh thường, “Nếu muốn thiêu chết các người thì tôi đốt vải voan trong phòng rồi. Cần gì đốt ngoài sân chứ? Không biết điển tích Phóng hỏa hí chứ hầu sao? Chậc chậc, không học hành thật đáng sợ!”

“Cô mắng ai là chứ hầu?” Một người phụ nữ có mái tóc vàng mặt đầy tức giận.

Trên trán Diệp Phi xuất hiện mấy vạch đen, được thôi, người nước ngoài, thứ lỗi cho cô ta nghe không hiểu.

Ngón tay cô chọc vào ngực của Mộ Ly, “Tôi chỉ muốn tìm anh, người phụ nữ gọi anh là chứ hầu nhé.”

Khóe miệng Mộ Ly giật giật, “Tôi có phải nên để cô ngủ mãi mãi

không? Tỉnh dậy thì châm lửa đốt đồ, có biết là ở đây, phụ nữ không nghe lời mà tùy tiện phá hoại đồ đạc trong lâu đài của tôi sẽ nhận trừng phạt gì không?”

“Liên quan gì tôi? Tôi cũng không phải phụ nữ của anh?” Diệp Phi lên tiếng đốp lại.

“Không phải phụ nữ của tôi, cô dựa vào đâu mà ở lại trong lâu đài của tôi? Trong bụng của cô còn có con của tôi kìa!” Mộ Ly nói dối không biết ngượng.

Tim Diệp Phi đập loạn xạ, cô gọi Mộ Ly tới là để hỏi điều này, tay cô sờ vào bụng của mình, “Con của tôi giữ được rồi?”

“Giữ được rồi, nhưng mà cô còn giăng co nữa thì tôi không chắc sẽ giữ được lần thứ hai.” Mộ Ly nói.

“Được, tôi không giăng co nữa, còn cần uống thuốc giữ thai không? Tôi còn phải ăn cơm, cho đứa nhỏ chất dinh dưỡng.” Diệp Phi nhớ lại mình hôn mê ba ngày rồi, ba ngày không ăn cơm, không biết có đói chết đứa con chưa.

“Đều đã truyền thuốc giữ thai và chất dinh dưỡng cho cô rồi, cô muốn đứa con của mình khỏe thì nằm nghỉ ngơi đi.” Mộ Ly nói.

Diệp Phi nhanh chóng nằm lên chiếc ghế đơn dài, lúc nào cũng nằm thẳng thì cô đều chóng mặt, ghế đơn thì có thể nằm nghiêng, thoải mái hơn một chút.

Trong đáy mắt cô là gương mặt biến sắc của mấy người phụ nữ trong

phòng, rõ ràng bọn họ đã bị cuộc nói chuyện của cô và Mộ Ly làm cho kinh ngạc rồi.

Mi tâm của cô trầm xuống, nghĩ tới một vấn đề, Mộ Ly nói con là của anh ta, còn không phải kéo thêm kẻ thù cho cô sao?

“Thực ra, đứa con không phải...”

“Con không phải rất ngoan sao, em nên nghe lời một chút, hai mẹ con em thật sự làm anh đau cả đầu! Ông nội anh còn muốn bồng chắt trai đấy, cái thai này của em phải chăm sóc thật tốt, sinh con trai cho anh.” Mộ Ly đi đến bên ghế nằm ngồi xuống bên cạnh cô, chặn câu nói mà cô muốn nói lại.

Diệp Phi suýt chút tức hộc máu, con của cô trở thành con của anh lúc nào rồi?

“Anh...”

“Tôi làm sao? Không muốn giữ con thì cô cứ nói không phải của tôi mà là của Mộ Thương Nam đi, ông nội của tôi sẽ giết chết các người không do dự!” Mộ Ly đề giọng thấp xuống, dùng âm lượng chỉ có hai người có thể nghe thấy để dạy dỗ cô.

Tay Diệp Phi cuộn thành nắm đấm, cô biết ân oán giữa ông nội của Mộ Ly và ông nội của Mộ Thương Nam.

“Tôi thừa nhận con là của anh, đám phụ nữ của anh sẽ ngẫu nhiên tôi mất!” Cô nói với âm lượng giống anh.

“Chuyện của phụ nữ không do tôi quản, tôi cho cô một địa vị, cô có thể tiếp tục sống yên ổn hay không thì phải coi bản lĩnh của mình rồi, không thể dựa vào bản lĩnh để bảo vệ mình và đứa con thì cô cũng không xứng làm mẹ của nó.” Mộ Ly nói.

Lòng Diệp Phi thất lại, Mộ Ly sắp xếp rõ ràng như vậy là muốn nói với cô, anh sẽ không bảo vệ cô, muốn để cô tự sinh tự diệt!

“Đồ khốn! Anh không thể bảo vệ tôi thì để tôi đi!”

“Cô có thể đi, nhưng trừ tôi ra, tôi không cảm thấy có người có thể giữ con của cô, cô mang thai song sinh, cho dù là Sở Nhiễm, cũng chỉ là giỏi về mặt Tây y, mặt Đông y thì cô ta không bằng một góc của tôi, mà cách giữ thai không để sảy thì thuốc Đông y là tốt nhất, thuốc Tây chả có ích gì trong việc giữ thai cả, sảy thai một chút ở cấp độ nhẹ cũng có thể bảo đảm rằng, kết cục của cô là một xác ba mạng.” Mộ Ly lạnh lùng nói.

Nhịp tim Diệp Phi đập mạnh trong lồng ngực của mình, không biết có tính là bất ngờ không, cô lại mang thai song sinh!

Mà thuốc Đông y giữ thai tốt hơn so với thuốc Tây, điểm này thì cô tin, chỉ là muốn cô đối mặt với đám phụ nữ này của anh...

Ánh mắt cô kiên định, Mộ Ly thật sự không có nghĩa vụ bảo vệ cô, cô làm sao có thể để kẻ thù của mình bảo vệ được?

Vì các con, cô sẽ chiến đấu tới cùng!

Khóe miệng của cô nở nụ cười vô hại, tay khoác lấy cánh tay của

anh, lần này không cần dùng âm lượng của hai người nữa, cô lớn tiếng nói, “Em mới tới đây, nhìn thấy nhiều chị như vậy, em muốn chuẩn bị một ít đồ mời các chị ăn, anh bảo nhà ăn chuẩn bị đi.”

Mộ Ly ngạc nhiên, không ngờ cô gái nhỏ này lại nhượng bộ lấy lòng đám phụ nữ của anh?

Khóe môi anh nở nét cười lạnh, vì con của Mộ Thương Nam, Diệp Phi đều bán đứng cả tính cách và tự tôn của mình rồi sao?

Có khi nào cô chịu thua ai bao giờ đâu?

“Được, em muốn gì thì tự mình đi nói với nhà ăn đi.” Anh cầm điện thoại trên bàn trà lên đưa cho Diệp Phi, chiếc điện thoại này có thể gọi đi khắp nơi trong cả tòa lâu đài.

Diệp Phi cầm điện thoại dặn dò nhà ăn, chuẩn bị cho cô rất nhiều thức ăn cao cấp, tổ yến vi cá đều chỉ có thể xem như là sự sắp xếp thấp nhất, tốt nhất là trứng cá muối của cá hồi chó, những loại cá ở biển sâu được vận chuyển bằng hàng không, còn có thịt bò nướng của vùng địa cực hoa tuyết nữa.

Cả đám phụ nữ nghe nhức cả đầu, bọn họ tới đây nhiều năm như vậy, trước giờ không có tư cách ra lệnh cho nhà ăn làm món gì cho họ ăn cả.

Mỗi ngày lúc ăn cơm đều là người hầu mang tới cho họ, toàn bộ đều là những món ăn cố định.

Diệp Phi ngược mắt nhìn đám phụ nữ, “Các chị về phòng nghỉ ngơi

trước đi, đợi đến buổi trưa nhớ đến tham gia bữa tiệc của em! Em muốn mời mọi người ăn cơm.”

“Cảm ơn, buổi trưa chúng tôi sẽ đến.” Bạch Cầm nhìn đám phụ nữ đứng bên cạnh mình một cái, để bọn họ ra ngoài theo cô ta.

Những người phụ nữ đi theo Bạch Cầm bước ra ngoài, trên mặt đầy vẻ không phục.

“Chị Bạch Cầm, chị là người được sủng nhất của thiếu gia, nếu như là chị nhận được sự yêu chiều này, chúng em cũng không có gì để nói. Nhưng mà cô ta từ đâu nhặt về chứ, còn muốn mời cơm chúng ta, cô ta thật sự coi mình là bà chủ rồi sao?”

“Đúng vậy, chị Bạch Cầm, chúng em không phục đâu!”

Sắc mặt Bạch Cầm trầm xuống, “Các em không nghe là cô ta có thai rồi sao? Thiếu gia trước giờ không cho chúng ta cơ hội mang thai, nhưng mà cô ta lại có thai rồi, cũng nói là, thiếu gia muốn để cô ta sinh con nối dõi. Các em hiểu không? Sự kiêu ngạo của cô ta là được thiếu gia cho phép đó!” Lòng cô ta quặn thắt, cô ta cũng từng có thai, lần đó là Mộ Ly uống say, quên uống thuốc tránh thai, kết quả ngay khi Mộ Ly biết cô có thai thì đem tới cho cô thuốc phá thai.

Còn Diệp Phi thì có thể sinh con cho Mộ Ly, tay cô ta cuộn thành nắm đấm, để cho Diệp Phi bình an sinh con thì làm sao con của cô ta chết nhắm mắt được?

Cô ta không quan tâm đám phụ nữ phía sau, trực tiếp đi thẳng trở về phòng của mình.

Diệp Phi nhìn đám phụ nữ trong phòng đã đi hết rồi, thì ngay cả đuôi mắt cũng không thèm nhìn Mộ Ly lấy một cái, cô cầm điện thoại tìm tin tức, trên máy bay nhìn thấy một mảng máu đỏ, vẫn luôn chạy trong đầu cô, Mộ Thương Nam rốt cuộc thế nào rồi?

Trong điện thoại, một dòng tin tức đập vào mắt cô, Mộ Thương Nam hôn mê bất tỉnh, Mộ gia đang chuẩn bị hôn lễ cho Mộ Thương Nam và Thiên Tịnh, bởi vì Thiên Tịnh đã mang thai đứa con nối dõi duy nhất của Mộ Thương Nam!

Chương 218

45218.Con của Thiên Tịnh là của Mộ Thương Nam? Trái tim Diệp Phi rơi xuống biển sâu, Mộ Thương Nam và Thiên Tịnh đính hôn lâu như vậy rồi, bọn họ có làm gì cũng là chuyện bình thường. Một sợi dây thần kinh trong tim cô đập rất đau, Thiên Huệ hại chết ba mẹ cô, Thiên Tịnh cướp đi Mộ Thương Nam. Không cần biết cô cần hay không cần Mộ Thương Nam, Thiên Tịnh luôn luôn vì muốn cướp đi Mộ Thương Nam mà làm hại cô. Bây giờ cô nghĩ, ngay cả việc của Mộ Lạc Lạc, Thiên Tịnh là nghi phạm lớn nhất, nếu không làm sao có thể trùng hợp như vậy, Thiên Tịnh vừa khéo xuất hiện bên hồ, nhìn thấy cô đẩy Mộ Lạc Lạc? Nếu như không phải việc của Mộ Lạc Lạc, cô đã không trở thành tội phạm. Tay cô nắm chặt, Mộ Thương Nam vẫn chưa tỉnh, đứa bé có phải là con của Mộ Thương Nam hay không, chỉ có thể chờ anh tỉnh mới biết được.

Ngón tay Mộ Ly nâng cằm của Diệp Phi lên “Sao vậy cục cưng, nhìn thấy Mộ Thương Nam hôn mê, phải kết hôn với Thiên Tịnh, cô đồ kìa?”

Tay Diệp Phi hất tay Mộ Ly ra “ Tôi có cần phải đồ kìa với Thiên Tịnh không? Một gã đàn ông cặn bã, cô ta thích thì tặng cô ta, đàn ông cặn bã hợp với phụ nữ đê tiện, thiên trường địa cửu”

“haha. Nộ khí lớn thật, không phải không quan tâm sao? Nếu thật sự không quan tâm, thì đừng để cái giống trong bụng, tôi giúp cô phá thai, cô thích em bé, tôi và cô cùng sinh!” Mộ Ly đùa giỡn nói.

“Tôi không quan tâm đến Mộ Thương Nam, thì có liên quan gì đến đứa con trong bụng tôi, còn nữa tự tin của anh ở đâu ra vậy, để tôi sinh con cho anh? Đừng quên, chúng ta là kẻ thù không đội trời chung từ nhỏ. Anh để kẻ thù không đội trời chung của anh sinh con cho anh, anh biến thái à? Diệp Phi chất vấn anh.

Mặt Mộ Ly cứng đờ biểu cảm không tự nhiên “Chính vì là kẻ thù không đội trời chung, mới để cô sinh con cho tôi, tôi muốn xem cô hận tôi, lại lòi cái bộ dạng tôi không còn cách nào khác ra! Thế mới được gọi là sáng khoái!”

“Cút!” Một chân Diệp Phi đá vào người anh, đá anh ta xuống cái giường của mỹ nữ.

Mộ Ly đặt mông xuống đất, may là trước giường mỹ nữ là thảm lông dài hình bầu dục, anh ta ngã không bị đau.

Tay anh tóm lấy chân Diệp Phi “Dám đá tôi, cô nói xem tôi phải trừng phạt cô thế nào?”

Chân của người phụ nữ nhỏ trắng nõn nà, ngón chân nhỏ dài, giống như từng đoạn từng đoạn ngó sen, làm cho người ta nhìn thấy chỉ muốn cắn một cái, lòng bàn tay ấm áp của anh làm ấm cái chân nhỏ lạnh của cô, không diễn tả được mùi vị. Dường như tóm được chân của cô, cả đời cô sẽ không thoát được lòng bàn tay anh.

“Bỏ tay ra!” Diệp Phi rút chân mình lại, chân là chỗ thầm kín của người phụ nữ, bị anh nắm lấy như này, chân cô xấu hổ đỏ ửng.

“Vừa nãy lúc hành hung, sao không nghĩ đến sẽ có ngày bị bắt?” Mộ Ly đứng dậy, tay anh nắm chặt lấy chân cô, không để cho cô thu lại.

“Khốn nạn, anh nắm chân của người khác mà không chê bẩn sao? Tôi vừa nãy đi chân đất” Diệp Phi khịt mũi, tính ưa sạch sẽ đâu rồi.

Khóe môi Mộ Ly nở một nụ cười gian tà, cúi đầu ghé sát vào chân cô, đôi môi đỏ tươi của anh đặt trên mu bàn chân cô, đầu lưỡi nhẹ nhàng lướt qua.

“Mùi vị tuyệt vời, phù hợp với khẩu vị của tôi.” Diệp Phi suýt nữa bị anh làm cho phát điên, anh lại hôn chân cô?

“Anh không thấy ghê tởm sao?”

“Nếu không cô ăn thử xem, thơm thơm.” Mộ Ly nói không biết xấu hổ, lợi dụng cô đủ rồi, mới bỏ chân cô ra.

Diệp Phi trợn mắt nhìn Mộ Ly giống như quái vật, chỉ cảm thấy não của người đàn ông này không phải có vấn đề thì cũng bị hút mất não rồi.

“Tôi không điên như anh! Phải rồi, cho tôi ít đồ, buổi trưa tôi phải trừng phạt mấy con chó cái của anh, cần một ít đồ”.

Mộ Ly mím môi, thật sự không thể tốt với cô ta một chút, tốt một chút cô ta sẽ sỉ nhục anh đủ kiểu. Phụ nữ của anh là chó cái, thì anh là gì?

“Cần cái gì?” Anh hỏi, phải làm sao, ngoài việc tức giận với cô thì anh còn tò mò Diệp Phi muốn làm gì?

“Thuốc độc, thuốc độc có thể giải được, tốt nhất cái loại thuốc độc có thể làm người ta đau đớn toàn thân, da đen. Uống thuốc giải định kỳ, có thể khống chế được chất độc, đại khái là loại thuốc như thế”. Diệp Phi nói.

“Cô xem nhiều phim à? Làm gì có loại thuốc độc như thế?” Mộ Ly lườm cô một cái, nhìn là biết xem phim tranh đấu trong hậu cung nhiều.

“Không có sao?” Diệp Phi vô cùng ngạc nhiên.

“Thuốc độc có, nhưng không có ăn một tí trứng độc, còn có thể phân kỳ giải độc. Thuốc độc chính là thuốc độc, ăn vào là chết, ăn mà không chết là thuốc độc không chết người. Hơn nữa cơ thể con người có chức năng thay thế độc tố, thời gian dài, bản thân cũng có thể loại bỏ độc tố ra ngoài” Mộ Ly đáp lời.

“Hóa ra là như vậy. Thế phải làm sao?” Diệp Phi cắn móng tay mình, cô vốn dĩ muốn dùng thuốc độc để khống chế những người phụ nữ kia. Tất cả mọi người, đều hiểu lầm đứa bé trong bụng cô là của Mộ Ly, cô chắc chắn trở thành cái đinh đâm vào mắt những người phụ nữ đó. Không lấy gì uy hiếp họ, cô và đứa bé sẽ gặp nguy hiểm.

Một lúc sau, môi cô nở nụ cười gian xảo, tưởng rằng như vậy sẽ làm khó cô sao? Hahaha. Thật coi thường cô quá rồi! Cô móc móc ngón tay về phía anh “Lại đây!”

Mộ Ly lại gần “Làm gì?”

Giọng nói của cô thì thầm bên vành tai anh.....

-

Bữa trưa thịnh soạn được bày trên bàn lớn ở ban công.

Diệp Phi cố ý để tiệc trưa bày trong phòng của mình, là để nói với những người phụ nữ kia, đặc quyền và địa vị của cô. Lúc này, ban công đã được dọn dẹp xong, được đặt lại lên kệ gỗ, bên trên phấp phới các loại rèm, rèm màu trắng theo gió tung bay, đẹp như một bức tranh.

Diệp Phi thật sự phải vui mừng ban công đủ lớn, nếu không không thể tiếp đãi những người phụ nữ đó của Mộ Ly. Cô nằm trên sập mây ở ban công, Mộ Ly ngồi bên cạnh cô, tất cả phụ nữ đi vào, đều phải hành lễ với Mộ Ly, hành lễ với Mộ Ly, đương nhiên phải hành lễ với cô rồi. Cô nhìn thấy rõ ràng những phụ nữ không phục đã viết lên trên mặt.

“Tôi xin. Rốt cuộc anh có bao nhiêu người phụ nữ, anh không sợ suy thận sao?” Cô không nhin nổi phỉ nhổ, nhìn thấy một người phụ nữ đi vào, cô đều cảm thấy đi vào mãi không hết.

“Xì, bốn thiếu gia chính là eo đẹp, chân đẹp, thận tốt, bao nhiêu năm nay cũng chưa từng bị suy thận, hơn nữa càng đánh càng dũng mãnh, còn có thể một đêm chiến bảy cái”. Mộ Ly đặc ý nói.

“haha. Thế thì chúc anh sớm kiệt sức mà chết” Diệp Phi nói không khách sáo. Cô đếm qua một chút, có gần ba mươi người phụ nữ.

Từ lúc tôi bắt đầu 18 tuổi, mỗi dịp lễ tết hàng năm quà ông tôi tặng là một người phụ nữ, không biết có bao nhiêu người đàn ông ngưỡng mộ món quà của tôi.” Mộ Ly trêu đùa. Nhưng, anh ta biết làm sao? Ông tặng thì anh phải nhận thôi, dù sao cũng là công cụ để xả, ai cũng không ghét mình có nhiều công cụ.

Diệp Phi nhìn thấy mọi người đều đến đủ cả rồi, đứng dậy xuống đất, Mộ Ly đặc biệt hiểu ánh mắt cô, đi giày cho cô.

Tay cô đặt lên cánh tay anh, đi đến vị trí chính của chiếc bàn giống như nữ vương, cầm ly rượu của cô lên.

“Hôm nay là lần đầu gặp mặt mọi người, tôi mời, hi vọng các chị em quan tâm giúp đỡ nhiều!” Cô nói lịch sự, nhã nhặn.

Tất cả mọi người đều nhìn Bạch Cầm, Bạch Cầm không cầm ly rượu lên, họ cũng không dám cầm. Diệp Phi nhìn ra, Bạch Cầm làm cho cô xem, muốn để cô biết nữ chủ nhân ở đây là ai.

Lúc sau, Bạch Cầm mới nhã nhặn nâng ly rượu của mình lên “Cô yên tâm, cô là vật cưng mới của thiếu gia, tôi sẽ chăm sóc cô giống như các chị em khác.”

Khi cô ta nâng ly rượu lên, những người phụ nữ khác mới dám uống cùng.

Khoé môi Diệp Phi nở nụ cười lạnh lùng, chăm sóc cô? Rất nhanh thôi cô sẽ cho Bạch Cầm biết chữ chết viết như nào.

Chương 219

45219. Bạch Cầm uống xong rượu nhìn thấy Mộ Ly cầm đĩa lên gấp thức ăn, cô mới dám cầm đĩa lên, sau khi cô cầm đĩa lên, những người khác mới dám cầm đĩa lên ăn.

Diệp Phi lạnh lùng, tiếp tục uống rượu của mình, rượu của cô là rượu ngọt, là loại dành cho phụ nữ có thai. Ánh mắt cô nhằm vào mặt của những người phụ nữ trên bàn, rõ ràng đồ ăn thịnh soạn của cô đã chinh phục được khẩu vị của những người phụ nữ này, ai ăn cũng rất vui sướng. Thật sự không ai có thể từ chối một bữa tiệc sang trọng như này, đều là thực phẩm cao cấp, cá hồi chất thành núi nhỏ, những thứ này đều do máy bay vận chuyển trực tiếp đến, còn có sashimi cá ngừ cali vây xanh, được các đầu bếp làm và chế biến sashimi ngay tại bữa tiệc, thực sự món ăn ngon như trên thiên đường. Điều làm những người phụ nữ đó không rời được mắt là, đĩa bạc, đĩa bạc, bát bạc và ly pha lê trong tay họ. Trong trang phục xinh đẹp, ăn những đồ ngon như này thật là biết hưởng thụ. Diệp Phi không thể ăn đồ sống nguội, cô chọn một phần canh Phật nhảy tường thông thả ăn, thứ này mỗi miếng đều chứa đầy collagen, rất tốt cho cô và đứa bé. Cô nhìn những người phụ nữ này như xem kịch, chờ đợi cái kết cục mà cô mong muốn.

Quả nhiên, một lúc không lâu sau, một người phụ nữ hét lên “Trời ơi! Tay của tôi! Tay của tôi làm sao lại biến thành màu đen thế này?” Cùng với tiếng hét của người phụ nữ đó, những người khác đều cúi đầu nhìn tay mình, ai cũng kinh hãi hét lên. Tay của bọn họ cũng

không phải ngoại lệ, ngón tay và lòng bàn tay đều đổi sang màu đen, hơn nữa lại còn có cảm giác nóng bỏng đau như kim đâm.

Tay của Bạch Cầm cũng bị đen “Thiếu gia, Tay của em sao biến thành màu đen rồi?” chắc chắn là Diệp Phi đã giở trò, yến tiệc là do cô ta tổ chức,

Mộ Ly nhếch mép “Tôi nói rồi, tôi không quan tâm việc của phụ nữ các cô, đây là vấn đề giữa các cô” Anh lười biếng dựa vào ghế của mình, bộ dạng như chuẩn bị thưởng thức màn xâu xé của chị em phụ nữ.

Lòng Bạch Cầm trống rỗng, rõ ràng Mộ Ly không muốn quản việc của họ.

“Diệp Phi! Cô thật quá đáng! Cô hạ độc chúng tôi!” Cô tức giận hét to.

“Đúng vậy, bọn họ và cô không thù không oán, sao cô lại hạ độc họ?”

“Chúng tôi không đắc tội với cô!”

“Phải, chúng tôi không đắc tội với cô!”

Vài người phụ nữ tranh luận, tay biến thành màu đen, bọn họ đều sợ chết khiếp. Mộ Ly không quan tâm, bọn họ chỉ sợ bị hạ độc mà chết.

Diệp Phi tiếp tục thong thả ăn canh của mình “Các cô không đắc tội với tôi, nhưng ở đây có người đắc tội với tôi, các cô còn hùa vào làm theo cô ta, Tôi đương nhiên phải dạy dỗ cả các cô rồi”.

Tất cả mọi người đều hiểu ra rồi, Diệp Phi là nhằm vào Bạch Cầm.

“Tôi và Bạch Cầm không thân, có thể giải độc cho tôi không? Tôi và cô ta cả năm không nói với nhau lấy một câu” Một người phụ nữ nói.

“Hai người không thân sao? Vậy thì tôi có thể giải độc cho cô. Đến đây uống cốc nước này, vết đen trên tay cô tối nay sẽ nhẹ hơn, ngày mai có thể tiêu hết” Diệp Phi nói.

“Cảm ơn cô nhiều, Diệp Phi, sau này tôi chỉ nghe cô!” người phụ đó vội vàng đến trước mặt Diệp Phi đưa tay lấy cốc nước Diệp Phi rót cho. Những người còn lại nhìn thấy người phụ nữ này uống thuốc giải độc, từng người từng người nhốn nháo bày tỏ không thân với Bạch Cầm, đều chạy đến uống thuốc giải.

Mặt Bạch Cầm tối sầm lại, những người thân cận của cô lâm trận trở giáo chạy hết rồi, chỉ còn lại cô không có thuốc giải. Trán cô một vùng mây đen che khuất, cô gắng kìm nén tất cả phần nộ trong lòng, từng bước từng bước bước đến chỗ Diệp Phi “Tôi thấy chúng ta có phải có hiểu lầm gì không? Tôi chỉ làm việc theo quy định, không nhằm gì vào cô”

Cô nhìn Mộ Ly cầu cứu, cô là người phụ nữ Mộ Ly thích nhất, cô hi vọng Mộ Ly sẽ giúp cô nói một câu. Nhưng hi vọng càng nhiều bao nhiêu, thì thất vọng càng lớn bấy nhiêu, anh không những không để ý đến ánh mắt cầu cứu của cô, còn bỡn cợt với cô, rõ ràng đang giúp Diệp Phi trừng trị cô. Tim cô lạnh ngắt, sủng ái cái gì, lúc này cô mới nhìn rõ, cái gọi là sủng ái của Mộ Ly rẻ rúng thế nào, chỉ cần có người phụ nữ mà anh thích hơn, cô không nghi ngờ Mộ Ly có thể vì người phụ nữ khác mà tự tay giết cô.

“Bạch Cầm, tôi nói chuyện không thích lòng vòng, tôi không quan tâm bất cứ người phụ nữ nào là thú cưng của Mộ Ly, nhưng tôi và con tôi phải sống ở đây, cũng có thể nói, anh ta các cô tùy ý dùng, nhưng có ý động vào tôi và con tôi, tôi sẽ để cho cô chết mà không biết chết như thế nào” Diệp Phi tuyên bố đồng dục.

Mộ Ly mặt gườm gườm, nha đầu thối dám nói anh tùy ý dùng, anh là công cụ sao? Những người phụ nữ này tùy ý dùng? Phù! Nếu như không phải ở đây có người, anh đã đá vào mông cô rồi.

Bạch Cầm gật đầu “Tôi biết rồi, tôi sẽ nhớ lời cô nói!”

“Tốt nhất là như vậy. Từ nay về sau, cô chơi đàn ông của cô, tôi nuôi dưỡng con của tôi, chúng ta nước sông không phạm nước giếng” Diệp Phi rót một cốc nước, đưa cho Bạch Cầm.

Bạch Cầm ngửa đầu lên uống, bỏ cốc xuống quay người đi ra khỏi phòng Diệp Phi, thể diện của cả cuộc đời này bị mất sạch rồi, còn chưa chờ cô dạy cho Diệp Phi một bài học, Diệp Phi đã dạy dỗ cô rồi. Diệp Phi! Tay cô nắm chặt, tổn thất lớn như này, những người tận tâm cống hiến gần bó bên cạnh cô, đều bị bao nhiêu người phụ nữ xem như trò cười, phần nộ cuộn lấy trái tim cô. Cô muốn giết chết Diệp Phi, nhưng vấn đề là mọi người đều biết Diệp Phi hạ độc, sợ hãi Diệp Phi, cô muốn tìm người có thể giúp cô là quá khó.

Trên ban công, Diệp Phi đẩy đẩy người đàn ông bên cạnh “Thừa bao nhiêu đồ ăn như này thật lãng phí, gọi giúp việc vào ăn đi, tôi mời họ!”

“Được, dù sao cho cô làm chủ, nhưng cô để Bạch Cầm chơi tôi, giải

thích thế nào?” Ánh mắt Mộ Ly quyen lấy cô.

Diệp Phi nháy nháy mắt “Anh chắc chắn cô ta không sảng khoái bằng anh? Nếu như cô ta tương đối sảng khoái, vậy rốt cuộc hai người ai chơi ai?”

Mộ Ly suýt chút nữa không kìm chế được sự tức giận, tính ra bao nhiêu năm nay, anh đều là bị phụ nữ chơi?

Diệp Phi không quan tâm biểu cảm tức giận đến nỗi phổi của anh, cô dặn dò người giúp việc bên cạnh, để bọn họ thu dọn bộ đồ ăn bạc mà những người phụ nữ đã dùng lại, cọ rửa riêng. Còn không quên dặn dò người giúp việc thu bộ đồ ăn phải đeo gang tay. Cô làm sao dám để những người phụ nữ đó dùng tay động vào bộ đồ ăn, những bộ đồ ăn đó đều được quét lên axit sunphuric, chỉ cần dùng tay sờ qua, tay sẽ biến thành màu đen. Thực ra, nó không gây ra tổn hại gì đến cơ thể người, một hai ngày thì sẽ tự tiêu hết, không có loại thuốc độc mà cô cần, cô chỉ có thể dùng cái này để dọa những người phụ nữ kia, không để cho bọn họ gây rắc rối cho cô.

Người giúp việc dọn dẹp sạch đồ, sau đó đều ngồi xuống ăn tiệc trưa, những đồ này là thực phẩm cao cấp mà cả đời họ không có cơ hội ăn, người giúp việc đều cảm kích Diệp Phi, đương nhiên sau này họ sẽ tận tâm tận lực vì Diệp Phi.

Mộ Ly bị cô nói là anh bị phụ nữ chơi, làm cho anh đến tâm trạng lên giường với phụ nữ cũng không có. Từ lúc trưởng thành đến giờ, đêm đầu tiên anh không dùng đến phụ nữ. Nhưng, trong mắt của người khác, biểu hiện của anh bị suy đoán, là trung thành với Diệp Phi.

Diệp Phi lại nhìn thấy tin tức của Mộ Thương Nam, là hai tháng sau,
Tiêu đề trên tin tức nói Mộ Thương Nam cuối cùng đã tỉnh lại
rồi.....

Chương 220

45220. Trong tin tức nói hôn lễ của Mộ Thương Nam được mẹ anh làm thay trong lúc anh hôn mê, sau khi anh tỉnh, đã được đưa về nhà cũ của họ Mộ.

Trái Tim cô lạnh buốt, lạnh đến trống trải, xem ra đứa con của Thiên Tịnh đúng là con của anh, nếu không với tính cách của anh, anh làm sao có thể kết hôn với Thiên Tịnh, nuôi con cho người khác. Ngón tay cô tắt màn hình điện thoại đi, từ đó tin về Mộ Thương Nam, cô không còn xem dù chỉ một lần.

Thời gian qua đi không nhanh không chậm, trong suy nghĩ sâu xa, trong khi bạn uống một cốc cà phê, trong lúc bạn vô tình, mang theo ngày tháng của bạn.....

Đến Diệp Phi cũng không ngờ, thời gian 5 năm lại qua nhanh như vậy. Lúc này, cô đã học xong thạc sĩ y học, ở nước ZH mở một bệnh viện tư nhân của mình. Món nợ của Thiên Tịnh và Thiên Huệ, mối thù của ba mẹ cô, còn cả việc vu cáo hãm hại cô mưu sát Mộ Lạc Lạc, tất cả cô phải điều tra rõ, có oán báo oán, có thù báo thù! Và cả bản đồ vàng đen trong tay Mộ Thương Nam, cô phải lấy lại.

Trong hành lang bệnh viện, tiếng giày cao gót của người phụ nữ đang chạy nhanh vang lên “Phi Phi! Phi Phi!”

Diệp Phi đứng lên mở cửa, Thủy Tinh nhanh như một cơn gió xà vào

lòng Diệp Phi.

“hahaha. Mình biết cậu nhất định sẽ trở về!” Thiên Tịnh ôm lấy Diệp Phi vui mừng khôn xiết.

“Con nha đầu ngốc này! Năm năm rồi, cậu vẫn chưa lớn lên tí nào sao?” Ngón tay Diệp Phi cốc vào đầu Thủy Tinh.

“Xí, người ta mới 23 tuổi, vẫn là trẻ con! Mình tốt nghiệp đại học rồi, phải làm việc ở bệnh viện của cậu, hôm nay có thể đi làm rồi” Thủy Tinh nói đồng dục.

“Được. Mình đang thiếu bác sĩ! Nhưng cậu chắc chắn có người dám để cho cậu khám bệnh không?” Diệp Phi trêu chọc Thủy Tinh.

“Mình làm sao? Mình đường đường là bác sĩ ngoại khoa, tại sao không dám cho mình khám bệnh? Mình nói với cậu, bác sĩ vững vàng, chính xác, mạnh mẽ như mình, trước giờ đều là sinh viên xuất sắc được thầy tuyên dương” Thủy Tinh tự hào nói, ánh mắt quan sát phòng Diệp Phi “Đúng rồi, cậu ở nước ngoài học chuyên ngành gì?”

Ánh mắt Diệp Phi trĩu xuống “Ngoại khoa tim”.

“Woww! Chuyên ngành này được đấy, siêu kiếm tiền. Tùy ý làm một phẫu thuật hẹp van tim gì đấy, đã là sáu con số rồi” Thủy Tinh nói.

“Mình không phải vì kiếm tiền mà học chuyên ngành này, mình vì đứa con trai đã mất...” Đáy mắt Diệp Phi nước mắt tràn ra, nghĩ đến đứa con trai vừa sinh ra đã chết yểu, cho dù đã năm năm trôi qua, nhưng cô cũng không có cách nào bình phục vết thương trong lòng.

“Xảy ra chuyện gì? Con trai cậu? Nhanh nói mình biết!” Thủy Tinh vội vã hỏi.

“Mình mang thai đôi, đứa bé sinh non, chỉ có thể giữ lại bé gái, bé trai chết yểu, là vấn đề liên quan đến tim” Diệp Phi nắc nhen.

Một lúc sau, cô cong môi “Không nói những việc thương tâm này nữa, nói cậu và con cậu đi!”

Thủy Tinh đau khổ cắn chặt môi “Mình không có con, đứa bé đến tháng thứ bảy thì sinh non, sinh ra thì chết. Đều tại mình không tốt, giai đoạn đầu mang thai không bảo vệ tốt nó, để nó phát triển có vấn đề” Tim cô đau nhói đến khó chịu, cho dù đứa bé là con của người đàn ông mà cô hận cả đời, nhưng cô vẫn yêu nó. Mặc dù giai đoạn đầu phá thai các kiểu, nhưng giai đoạn sau đứa bé luôn khỏe mạnh, không hiểu sao được bảy tháng thì sinh non, cô tưởng rằng có thể giữ được đứa bé nhưng duyên phận hai mẹ con lại mong manh ngắn ngủi như vậy.

Diệp Phi kéo tay Thủy Tinh, năm năm không có liên lạc cô nghĩ rằng Thủy Tinh vẫn tốt, kết quả còn tệ hơn cô, ít nhất cô còn có một đứa con gái.

“Chúng mình không nói những chuyện thương tâm đó nữa, cậu tốt nghiệp rồi, muốn có con, George có thể để cậu sinh một năm một đứa”.

“Anh ấy à, thôi bỏ đi, chúng mình sắp có tình nhân kết thành anh em rồi. Đi thôi, mai cậu chính thức khai trương, chúng mình đi đặt bánh

ga tô gì đó, ngày mai bố trí tiệc khai trương” Thủy Tinh nói.

“Được. Mình đi thôi.” Diệp Phi kéo tay Thủy Tinh ra khỏi bệnh viện.

Thủy Tinh lái xe đến thẳng một tiệm bánh vô cùng nổi tiếng, ở nước ZH không có ai không biết đến tiệm bánh này, hẳn là khai trương đều phải dùng bánh tiệm này mới được xem là đủ đẳng cấp.

Xe đỗ trước cửa tiệm bánh, Diệp Phi xuống xe đi cùng Thủy Tinh vào tiệm bánh, một bé trai ngồi trên thềm trước cửa tiệm bánh gây sự chú ý của Diệp Phi và Thiên Tịnh.

“Con cái nhà ai đây? Sao lại ngồi đây? Nhìn quần áo giống như thiếu gia nhà giàu” Thủy Tinh quan sát hình dáng cậu bé, khoảng bốn đến năm tuổi, mặt nhỏ tròn, cằm nhọn, đôi mắt to vô cùng đẹp, lấp la lấp lánh dường như biết nói.

“Chắc ở đây chờ người. Mình vào đặt bánh đi đã” Diệp Phi nói, bước vào trong tiệm, từ khi đưa con trai của mình chết yểu, cô theo bản năng bài xích những bé nam sắp xỉ tuổi con cô, chỉ cần nhìn thấy bé nam là cô nghĩ đến con trai mình.

Thủy Tinh theo Diệp Phi vào đi qua cậu bé, ánh mắt cô từ đầu đến cuối không rời cậu bé. Không biết tại sao có sức mạnh nào đó hút lấy cô, làm cô chỉ nhìn một cái, liền thương đứa trẻ này.

“Thủy Tinh! Thủy Tinh! Mình đang gọi cậu đấy! Cậu xem chúng mình chọn loại bánh nào thì đẹp?” Diệp Phi lớn tiếng gọi Thủy Tinh, cô đã gọi mấy lần rồi.

“Ơ. Cậu gọi mình à? Mình đang mãi nhìn đứa bé kia” Thủy Tinh nói.

“Cậu bé đó không biết từ đâu đến, cứ ngồi trước cửa tiệm chúng tôi, thật là! Tôi đi đuổi nó đi!” Nhân viên trong tiệm bánh nói, đi đuổi cậu bé.

“Chờ chút đã, nó cứ ngồi ở đây sao?” Thủy Tinh ngăn nhân viên lại.

“Đúng vậy, ngồi ở đây suốt, không biết còn tưởng rằng chúng tôi bán trẻ con” Nhân viên phỉ nhổ.

“Tôi đi hỏi cậu bé, có lẽ cậu bé lạc đường” Thủy Tinh nói xong thì bước ra ngoài cửa kính của tiệm bánh, ngồi xổm nhìn cậu bé.

“Này, cậu nhóc, sao cháu lại ngồi ở đây” Có phải cháu lạc đường rồi không?” Giọng nói cô dịu dàng, chỉ sợ làm cậu bé sợ hãi.

Cậu bé không nói gì, hai mắt to lấp lánh nhìn Thủy Tinh, cứ như thể nhìn nhau một lúc.

Thủy Tinh cảm thấy khó chịu, không hiểu sao, cô lại cảm thấy đứa bé này trông rất quen.

“Cháu đừng sợ. Cô không phải người xấu, nếu cháu bị lạc đường, cô cho thể đưa cháu về nhà. Cháu biết tên ba mẹ cháu không?”

Nhưng, cậu bé không nói một từ nào, ít nhất cũng phải nói một câu, nói tên, cô đến cục cảnh sát tìm người cũng dễ!

“Cậu bé ở đây! Ở đây”

“Tê chân mất, mệt chết lão già mất, tôi tìm sắp đứt hơi rồi, hóa ra cậu ấy ngồi ở đây! Đưa cậu ấy về!” Mấy người đàn ông xông lên, đưa tay ra kéo cậu bé.

Thủy Tinh ngăn lại theo phản ứng có điều kiện “Các ông là ai? Sao lại bắt nó?”

Người đàn ông cầm đầu nhìn đường phố náo nhiệt xung quanh, có chút kiêng dè ở đây nhiều người “Chúng tôi là....Chúng tôi là vệ sỹ, cậu bé này là thiếu gia nhà chúng tôi. Thiếu gia nghịch ngợm trốn ra ngoài, chúng tôi ra ngoài tìm cậu ta, cảm ơn cô đã trông nó, chúng tôi đưa thiếu gia về nhà”

Hóa ra là vệ sỹ, Thủy Tinh không còn ngăn cản, đứng nhìn người đàn ông dẫn đầu, đưa tay ôm đứa bé lên.

Nhưng đôi mắt to của cậu bé, làm Thủy Tinh không rời mắt được, cô nhìn thấy trong mắt đứa bé có gì đó oán hận.

Hận cô, giao nó cho những người này?

Tim Thủy Tinh đập hoảng loạn “Không đúng! Các người bỏ đứa bé xuống! Các người không phải vệ sỹ!”

Cô nhanh chân chạy đuổi theo đám người đó.....

Chương 221

45221. Cùng lúc Thủy Tinh đuổi kịp, mấy người đàn ông đó chạy như bay về phía trước.

Thủy Tinh lập tức cảm giác không đúng, nếu là bảo tiêu, bọn họ sẽ không chột dạ mà chạy đi.

“Bắt lấy bọn họ! Bọn họ cướp con của tôi!” Cô trong lúc nguy cấp sinh thông minh hét lên.

Người trên đường nhiệt tình giúp cô đuổi theo.

Người đàn ông đứng đầu nhìn tình hình không đúng, dừng bước chân, quay đầu nhìn Thủy Tinh, ôm đứa bé đi đến.

“Vợ à, anh chỉ là cùng mấy anh em uống rượu nhiều chút, em cũng không đến nỗi ôm con trai bỏ nhà ra đi chứ? Anh về nhà quỳ sầu riêng cho em, các anh em, mời chị dâu các người lên xe!”

Thủy Tinh tức thời ngây ngốc, “Ai là vợ của anh, anh trả con cho tôi!”

Nhưng mà lúc đó, không ai còn tin lời Thủy Tinh nữa, chỉ coi như 2 người cãi nhau, mặc cho mấy người đàn ông áp giải Thủy Tinh lên xe.

Diệp Phi đặt xong bánh ngọt quay đầu, thì phát hiện đứa bé vừa nãy còn ở cửa và Thủy Tinh đều không thấy nữa, cô vội vàng chạy ra khỏi

tiệm bánh ngọt, liền nhìn thấy Thủy Tinh và đứa bé đó bị áp giải lên xe.

“Thủy Tinh! Thủy Tinh!” Cô đuổi theo chiếc xe.

“Phi Phi cứu mình!” Thủy Tinh trong lúc bị đẩy vào xe hét lên, nhưng chiếc xe đóng cửa lại chạy đi như bay, bỏ rơi Diệp Phi ở đằng sau.

Diệp Phi tức giận dậm chân, Thủy Tinh khẳng định bị bắt cóc rồi, mấy người đàn ông đó vừa nhìn là biết không phải người tốt, trên cánh tay còn có hình xăm.

Nhưng cô phải cứu Thủy Tinh như nào, cô vừa quay về, đến 1 người có thể dùng cũng không có.

Cô gấp gáp nhìn quanh 4 phía muốn tìm taxi đuổi theo chiếc xe bắt Thủy Tinh đi, đột nhiên ánh mắt nhìn thấy Mộ Thương Nam từ trong tòa nhà đi ra.

Tay Mộ Thương Nam dắt 1 bé trai, đứa bé cùng với đứa bé kia vừa nãy ngang tuổi nhau, nhìn 1 cái liền có thể nhìn ra đứa bé này là con trai của Mộ Thương Nam, quả thật là cùng với Mộ Thương Nam từ 1 khuôn khắc ra.

Mà bên cạnh đứa bé là Thiên Tịnh đang đứng kênh kiêu ra hiệu, Thiên Tịnh toàn thân đồ trang sức, giống như sợ ai không biết cô ta là quý bà giàu có.

1 nhà 3 người rất hòa hợp, chọc đau con mắt Diệp Phi, nếu không phải Thiên Tịnh hại cô, con trai cô cũng sẽ không chết.

Dường như thời gian cô nhìn có chút lâu rồi, Mộ Thương Nam chú ý đến ánh mắt của cô, khuôn mặt lạnh nhạt của anh ta nhìn Diệp Phi.

Lạnh nhạt, chỉ là lạnh nhạt, ngoài lạnh nhạt, Diệp Phi nhìn không ra người đàn ông còn dư thừa biểu tình nào, giống như đang nhìn 1 người lạ.

Nhưng mà, việc cứu Thủy Tinh không thể đợi rồi.

Cô nhắc chân chạy đến chỗ Mộ Thương Nam.” Mộ Thương Nam, Thủy Tinh bị bắt rồi, anh giúp đỡ cứu cô ấy.”

Sắc mặt người đàn ông như cũ, lạnh lùng nói ra mấy chữ,” Tại sao tôi phải giúp cô?”

Tim Diệp Phi co rút mạnh mẽ, người đàn ông tuyệt tình không đi cứu người, đây là cô không ngờ tới.

“Thủy Tinh là người phụ nữ của anh em anh, nếu không, anh giúp tôi thông báo Bắc Minh Phong hoặc George cũng được!” Diệp Phi vội vàng nói.

“Ha ha, Diệp Phi, không ngờ cô trốn 5 năm, cuối cùng quay về rồi! Mộ Lạc Lạc bây giờ vẫn đang liệt trên giường bệnh, người của Mộ gia đang gấp rút bắt cô báo thù cho Mộ Lạc Lạc kìa!” Thiên Tịnh thu lại ánh mắt ngỡ ngàng lúc mới nhìn thấy Diệp Phi, cuối cùng bắt được suy nghĩ bình thường của mình.

“Cô ta là người hại Lạc Lạc?” Mộ Thương Nam hỏi.

“Đúng vậy, chính là cô ta! Lạc Lạc nói qua tình hình lúc đó, chính là cô ta đánh Mộ Lạc Lạc hôn mê, còn đẩy Lạc Lạc xuống hồ, Lạc Lạc mới bị liệt. Anh Thương Nam, anh mau chóng bắt Diệp Phi lại, đưa cô ta tới đồn cảnh sát!” Thiên Tịnh kéo cánh tay Mộ Thương Nam.

“Không phải tôi đẩy Mộ Lạc Lạc, tôi quay về cũng là vì điều tra rõ ràng chuyện này! Thiên Tịnh, cô bớt đảo ngược đen trắng! Mộ Thương Nam, anh rốt cuộc cứu hay không cứu Thủy Tinh? Nếu không cứu đưa điện thoại cho tôi!” Diệp Phi tức mình hét lên.

Mặt Mộ Thương Nam co rút “ Không ai dám nói chuyện với tôi như vậy!”

“Ha ha, anh cho rằng anh là ai? Còn không phải là loại ngựa 1 con? Thật coi mình là thần rồi! Không phải vì bạn tôi, ngược lại cho tôi tiền, tôi cũng lười cùng loại người như anh nói 1 câu!” Diệp Phi tức mình hét.

Loại người đàn ông cùng lúc lẫn lộn với cô còn lẫn lộn với người phụ nữ khác, cô thậm chí nói chuyện với anh ta 1 câu cũng cảm thấy bẩn.

Hồi đầu anh ta còn lừa cô nói, anh ta cùng Thiên Tịnh không có quan hệ, nếu không có quan hệ, đứa bé trai giống anh ta như đúc từ đâu đến?

Môi Mộ Thương Nam mím thành đường thẳng, “Tôi thấy cô là phụ nữ, không so đo với cô! Lần này bỏ qua cho cô!”

“Tôi nhớ! Tôi thấy anh không phải đàn ông, lần này bỏ qua cho anh!”

Diệp Phi quay người chạy ra đường bắt taxi.

“Anh Thương Nam, anh cho cô ta chạy như vậy? Anh không giúp Lạc Lạc báo thù sao?” Thiên Tịnh lo lắng nói.

Mặc dù, Mộ Thương Nam không nhận ra Diệp Phi, nhưng Mộ Thương Nam cũng không bắt Diệp Phi.

“Đồ ở nước zh, em còn sợ cô ta chạy? Chúng ta đi tham gia hoạt động tình thân ở trường mầm non của Mộ Dã trước.” Mộ Thương Nam dắt tay con trai, đưa nó lên xe.

“Lão ba, con ấu trĩ như vậy sao? Con mới không muốn tham gia hoạt động tình thân gì đó, biểu diễn cho mọi người xem.” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Mộ Dã, viết lên 1 bộ mặt tức giận, khinh bỉ nhìn ba mình, 1 khuôn mẫu tổng giám đốc cao ngạo lạnh lùng.

“Hoạt động của trường học, con phải tham gia, giáo viên luôn nói tính cách con lập dị lẻ loi.” Mộ Thương Nam chỉ trích con trai mình.

Mộ Dã đảo đảo con mắt, anh ta có cần xã giao với giáo viên và bạn học không?

“Chỉ số thông minh của bọn họ quá thấp, không cùng 1 kênh với con. Bỏ đi, ba đi hoạt động tình thân, con đưa ba đi được rồi.” Mộ Dã sáng khoái nắm lấy tay lão tử mình đi lên xe.

Mộ Thương Nam chỉ thiếu bị con trai mình làm tức chết, tiểu tử thói dám nói đưa anh ta đi tham gia hoạt động tình thân, mẹ nó chứ rốt cuộc ai là lão tử?

Thiên Tịnh cuối cùng yên tâm ngồi lên xe, Diệp Phi xuất hiện không làm cho Mộ Thương Nam nhớ lại được gì, cũng không quấy nhiễu đến hoạt động tình thân của cô ta.

Hôn lễ không hôn lễ của cô ta, bao nhiêu năm nay âm thầm không tin tức làm thiếu phu nhân Mộ gia, Mộ Thương Nam chưa từng đưa cô ta xuất hiện hoạt động nào, cô ta ngay cả cơ hội lộ mặt trên tin tức, bộc lộ bản thân là thiếu phu nhân Mộ gia cũng không có.

Lần này hoạt động tình thân của trường mầm non quý tộc lên cả ti vi, cô ta nhất định phải đi lộ mặt!

-

Thủy Tinh không biết mình bị đưa đi đâu, đầu cô bị trùm trong túi vải màu đen, cô không nhìn thấy đường, nhưng có thể cảm nhận được bên cạnh mình có 1 sinh vật nhỏ mềm mại cứ kề sát cô.

Bị bắt cóc cô cũng sợ hãi, nhưng nghĩ đến người bạn nhỏ, cô can đảm lên chống đỡ thần trí mình, nếu cô cũng sợ hãi, nó phải làm thế nào?

Cô nghe tiếng cửa sắt đóng vào, cổ tay bó chặt liền buông lỏng, từ trong bộ dây thừng rút tay mình ra.

Đây là George dạy cô, lúc bị trói căng cổ tay mình lên, có thể gia tăng độ rộng cổ tay mình, đợi lúc an toàn thả lỏng lực bó chặt trên cổ tay, liền có thể từ trong dây thừng giải thoát ra ngoài.

Cô 1 tay kéo che mặt xuống, nâng tay cũng kéo che mặt tháo dây thừng cho sinh vật nhỏ bên cạnh.

“Đừng sợ, có dì ở đây, dì sẽ bảo vệ con!” Cô nói.

Đứa bé trai gật đầu, như cũ không nói 1 từ.

Thủy Tinh phát hiện có vấn đề, “Con sao không nói chuyện? Con có phải không biết nói không?”

Đứa bé lại lắc lắc đầu.

Thủy Tinh mù mịt triệt để, đây rốt cuộc là biết nói hay không biết nói?

“Bỏ đi, dì nghĩ cách cứu con ra ngoài trước!”

Cô đứng dậy nhìn quanh 4 hướng, tìm nơi có thể trốn đi, không nghe thấy đứa bé đằng sau cô dùng âm thanh nhỏ xíu nói ra 2 chữ “ Bắc Minh”.

Chương 222

45222. Toàn bộ căn phòng có thể nhìn ra là 1 nhà kho nhỏ, bên trong trống rỗng cái gì cũng không có, bên trên căn phòng có 1 cái cửa sổ.

Có điều là cửa sổ thông khí, loại rất nhỏ.

Ánh mắt Thủy Tinh dò xét trên mặt đứa bé, cô khẳng định không chui qua được, có điều nếu là nó, thân thể nhỏ nhắn của nó khẳng định có thể từ cửa sổ thông khí chạy đi.

Chỉ là hệ số độ khó này rất lớn, khảo nghiệm lực cánh tay và năng lực bò trèo của đứa bé. Cô có chút lo lắng anh bạn nhỏ nhìn yếu ớt này, có thể tự mình trèo lên không, dù gì chiều cao của cô có hạn, chỉ có thể đẩy nó lên độ cao nhất định, thì không giúp được nữa, hơn nữa muốn lật ra khỏi cửa sổ xuống hoàn toàn dựa vào bản thân nó.

Cô ngồi xuống, ánh mắt nhìn đứa bé, ngón tay chỉ cửa sổ thông gió, “Dì có thể quăng dây thừng lên trên cửa sổ, con có thể bám theo dây thừng trèo lên cửa sổ không? Nếu con có thể, con có thể chạy đi rồi.”

Cô không ngờ vậy mà anh bạn nhỏ trịnh trọng gật đầu với cô.

Thủy Tinh thật sự bất ngờ, “Hóa ra con đều nghe hiểu hết, chỉ là không biết nói phải không?”

Tay cô xoa đầu đứa bé, thật là đứa bé đáng thương, đáng yêu như

này, sao lại có thể không nói chuyện chứ?

Cô từ trên đất nhặt 1 thanh gỗ, lấy dây thừng bện bắt cóc trói cô buộc lên thanh gỗ, nhắc tay ném qua hướng cửa sổ thông gió.

Thật may mắn, cô 1 lúc liền ném được thanh gỗ ra ngoài cửa sổ thông gió, cô từ từ kéo sợi dây thừng trở lại, điều chỉnh thanh gỗ nằm ngang trên cửa sổ thông gió, như vậy thanh gỗ sẽ chống đỡ trên khung cửa sổ.

Tay cô kéo kéo dây thừng, cảm giác được khả năng chịu nặng của thanh gỗ khá là mạnh.

“Được rồi, dì bế con lên, con cố gắng trèo!” Cô 1 tay bế đứa bé lên, cố gắng hết sức hỗ trợ nó đến nơi cao nhất.

Tay nhỏ của đứa bé bám chặt lấy dây thừng, quay đầu nhìn Thủy Tinh, đôi mắt to tròn nhấp nháy nhấp nháy, đột nhiên cúi đầu hôn lên má Thủy Tinh.

“Cảm ơn, đợi con đến cứu dì.” Nó nói xong, bắt lấy dây thừng trèo lên cửa sổ thông gió.

Thủy Tinh ngạc nhiên nhìn bóng hình linh hoạt của cậu bé, tất cả những lo lắng vừa nãy của cô là dư thừa, anh bạn nhỏ này rõ ràng học qua võ công. Trèo dây thừng căn bản không mất sức.

Nó trèo qua cửa sổ thông gió, tự vắt ngang thanh gỗ ở bên trong cửa sổ, sau đó túm lấy dây thừng trượt xuống từng chút từng chút một.

Thủy Tinh nửa ngày cũng chưa hoàn hồn, rõ ràng là 1 tiểu nhân tinh, hơn nữa cũng biết nói chuyện, nhưng ban nãy cô hỏi nó nửa ngày, nó cũng không nói chuyện.

Cậu bé sẽ đến cứu cô không? Cô mất kiểm soát nghĩ, 1 lát sau, cô tự chế giễu cong môi, 1 đứa trẻ sao có thể tìm người đến cứu cô?

Có điều mọi thứ đều đáng giá, ít nhất cô đã cứu đứa trẻ đó. Nếu con trai cô còn sống thì cũng lớn như này rồi.

Tay cô sờ sờ nơi cậu bé hôn cô, cảm giác ấm áp đó trước sau không biến mất.

-

Cuộc họp thường niên công ty Bắc Minh họp xong, Bắc Minh Phong quay ngược về phòng làm việc của mình, điện thoại anh ta nhận được mười mấy cuộc, nhưng lúc anh ta họp, điện thoại đều ở trạng thái yên tĩnh, không bao giờ nghe điện thoại.

Lại 1 cuộc gọi đến, Bắc Minh Phong nghe điện thoại.

“Tổng giám đốc Bắc Minh, con trai anh ở trong tay chúng tôi, muốn lấy đứa bé về, đưa chúng tôi 50 vạn, sau đó anh tự mình chặt 1 cánh tay!”

Đầu mày Bắc Minh Phong trầm xuống, “Anh là ai?”

“Ha ha, có còn nhớ trong rừng cây 5 năm trước không? Anh vì Mộ Thương Nam và Thủy Tinh, Diệp Phi hại anh em của chúng tôi, bây

giờ là lúc anh trả nợ rồi!” Người đàn ông trong điện thoại hung hăng nói.

5 năm trước....Tim Bắc Minh Phong đột nhiên giống như bị gì chọc vào, đó là vết thương không thể chạm vào của anh ta.

5 năm trước, anh ta bất chấp cái chết cứu Thủy Tinh, bảo vệ được mẹ con Thủy Tinh, anh ta bị cấp cứu 24 tiếng mới giữ được cái mạng này.

Nhưng anh ta và Thủy Tinh cũng không còn vãn vương nữa, mọi nợ nần đều trả hết rồi, bọn họ trở thành người lạ.

“Anh bắt cóc con trai tôi?” Anh ta lạnh giọng hỏi.

Khang Dũng vội vội vàng vàng chạy vào, nhìn thấy Bắc Minh Phong đang nghe điện thoại, anh ta trực tiếp chạy đến chỗ Bắc Minh Phong, ở bên cạnh Bắc Minh Phong nói thầm vào tai, “Lão phu nhân gọi điện thoại đến, tiểu thiếu gia mất tích rồi.”

Tâm may Bắc Minh Phong nhú thành 1 nhúm, lần này anh ta tin lời đối phương rồi.

“Giao dịch ở đâu?” Anh ta lạnh lùng nói.

“Tôi gửi địa chỉ cho anh, đúng thời gian không đến, chúng ta liền xé vé!” Người đàn ông trong điện thoại kênh kiệu ra lệnh nói, đứa trẻ đó là người thừa kế duy nhất của Bắc Minh gia, anh ta không tin Bắc Minh Phong sẽ không cho bọn họ tiền, chặt đứt cách tay mình.

Cửa lớn phòng làm việc của Bắc Minh Phong mở ra, bóng hình nhỏ nhắn yếu ớt đi vào, Bắc Minh Phong và Khang Dũng kinh ngạc nhìn đứa bé đi vào.

“Tiểu thiếu gia. Tôi...Tôi đây liền gọi điện thoại cho lão phu nhân, lão phu nhân sắp khóc ngất rồi.” Khang Dũng chỉ thiếu kích động nói không nên lời.

Khóe miệng Bắc Minh Phong kéo lên độ cong mạnh mẽ, “Các người muốn xé vé thì xé vé đi!”

Ngón tay anh ta ấn ngắt điện thoại, con trai cũng quay về rồi, anh ta còn đi đàm phán gì với bọn bắt cóc?

Vứt điện thoại xuống, mấy bước chân đi tới phía con trai mình.

“Bắc Minh Ý, con đi đâu rồi? Sao lại bỏ nhà ra đi?” Anh ta từ trên cao nhìn xuống nghi vấn hỏi con trai.

Không chút bất ngờ đứa bé không cho anh ta 1 chữ đáp lại, đỉnh đầu Bắc Minh Phong 1 mảng mây đen, anh ta cũng không biết làm sao với con trai mình.

Đứa trẻ này sinh ra đã yếu ớt hơn đứa trẻ khác, rõ ràng là sinh đủ tháng, nhưng lại giống đứa trẻ sinh sớm các loại phát triển không toàn diện.

Hồi bé gần như ngày nào cũng ở trong bệnh viện, không dễ dàng điều chỉnh thân thể tốt hơn 1 chút, mọi người lại phát hiện 1 vấn đề khác của đứa bé.

Chính là nó không nói chuyện, lúc đầu cho rằng đứa trẻ khuyết tật sinh lý không nói chuyện, những bệnh viện lớn trên thế giới đều kiểm tra qua rồi, sinh lý của đứa trẻ không làm sao.

Bác sĩ đưa ra kết luận là, đứa trẻ là do trở ngại tâm lý, cho nên không muốn nói chuyện.

Thôi được rồi! Anh ta cũng là say rồi, tiểu tử thối này từ lúc sinh ra, liền trở ngại với anh ta như này rồi!

Dường như trời sinh là kẻ thù của anh ta.

“Cho rằng con không nói chuyện, ta liền không có cách nào với con sao? Con đã bỏ nhà ra đi n lần rồi, còn 1 lần nữa, thì con đừng quay về nữa!” Anh ta bực tức gầm lên.

Bắc Minh Ý không quan tâm đến sắc mặt tức đến xám xanh của lão tử mình, nó đi tới bàn ông chủ, lấy điện thoại của ba mình, từ trên bàn đồ điện tử tìm kiếm 1 vị trí.

Sau đó đưa bản đồ cho Bắc Minh Phong xem, “Đi nơi này cứu người.”

Bắc Minh Phong lơ lửng cho rằng tai mình có vấn đề, “ Con...con nói cái gì?”

Con trai anh ta vậy mà nói chuyện với anh ta rồi? Hơn nữa nói rất tốt!

1 ánh mắt khinh bỉ của Bắc Minh Ý nhìn Bắc Minh Phong, “ Cùng con đi cứu người!”

Thân thể nhỏ nhắn của nó, lắc lư đi đằng trước, khí thế đó giống như nó là lão tử của lão tử nó.

Bắc Minh Phong triệt để mù mịt rồi, con trai anh ta không trở ngại nữa?

Anh ta vội vàng theo kịp con trai mình, không cần biết con trai muốn anh ta làm gì, anh ta đều phải đi, chỉ cần con trai có thể nói chuyện, bảo anh ta làm gì cũng được.

“Ba có thể đưa con đi cứu người nhưng con nói cho ba, con làm thế nào quay về được?” Ánh mắt anh ta đặt trên quần áo toàn thân dính đất của con trai.

“Bắt xe.” 2 chữ của Bắc Minh Ý bay ra đằng sau.

“Bắt xe? Con có tiền?” Bắc Minh phong chỉ cảm thấy bộ não chỉ số thông minh cao của mình không đủ dùng.

Bắc Minh Ý dừng bước, quay người 1 ánh mắt miệt thị, “ Chi trả Wechat.”

4 chữ sống lạnh như cũ, vút cho lão tử mình.

Bắc Minh Phong mờ mịt triệt để, con trai anh ta lúc nào biết những cái này rồi?

Anh ta đột nhiên ý thức được, con trai mình chỉ là không thích nói chuyện, trí thông minh lại vượt quá người bình thường.

“Đi, baba đưa con đi cứu người!” Anh ta 2 bước đuổi kịp con trai, kéo tay nhỏ của nó, chỉ cần bệnh của con trai có thể tốt lên, bảo anh ta lên trời xuống đất cũng được!

Chương 223

45223. Diệp Phi ở khu vực nhà kho vùng ngoại ô xoay quanh quanh, cô bắt xe đuổi theo chiếc xe bắt cóc Thủy Tinh, nhưng sợ bị phát hiện, bảo lái xe đi theo xa xa.

Theo đến khu nhà kho thì tìm không thấy chiếc xe đó nữa. Cô chỉ có thể xuống xe, tự tìm từng cái nhà kho một.

Mộ Ly cắt đứt liên hệ của cô với toàn bộ mọi người nước zh, 5 năm nay, trên điện thoại cô chỉ tồn tại số điện thoại 1 mình anh ta.

Cô hận đến muốn cắn chết Mộ Ly, nếu cô có điện thoại của George hoặc Bắc Minh Phong, thì cô không cần đi cầu cứu Mộ Thương Nam, nói không chừng Thủy Tinh cũng được cứu ra.

Nhà kho ở đây đặc biệt nhiều, cô đã tìm nửa ngày rồi cũng không tìm ra chiếc xe đó.

Thời gian từng giờ từng giờ trôi qua, cô chỉ sợ Thủy Tinh có chuyện gì.

Đột nhiên, ánh mắt cô sáng lên, chiếc xe đó cuối cùng bị cô tìm thấy rồi!

Xe hơi dừng dựa bên ngoài nhà kho, cô dám cá Thủy Tinh ở trong nhà kho này, nếu không xe sẽ không đặt ở đây.

Cô lặng lẽ sát lại gần chiếc xe, dùng chiếc xe làm vật yểm trợ, nhìn trộm tình hình bên trong sân nhà kho, trong sân mấy người đàn ông đang ngồi chơi điện thoại, cô vừa nhìn liền nhận ra, có 1 người đàn ông là người áp giải Thủy Tinh lên xe.

Mắt cô híp lại vừa hẹp vừa dài, ớn trời, cuối cùng cũng bị cô tìm thấy rồi.

Cô từ dưới đất nhặt lên 2 viên đá, 1 viên là đá rất nhỏ, 1 viên là đá to so với tay còn to hơn.

Cô ném viên đá nhỏ lên nền đất xi măng, cố ý tạo ra tiếng.

“Pa la la” Viên đá bị ném phát ra âm thanh sắc nét.

“Chuyện gì vậy?” 1 người đàn ông ngồi trong sân nói.

“Không biết, mày đi xem xem! Trong nhà kho còn nhốt người, lão đại đang nghĩ cách lấy số điện thoại của lão phu nhân nhà Bắc Minh. Xem ra tuyên truyền là thật, Bắc Minh Phong và người phụ nữ của anh ta không biết đứa bé đó chính là con riêng của anh ta, nếu không sao lại bảo lão đại trực tiếp xé vé!” Người đàn ông khác nói.

“Việc của gia đình hào môn thật lòng không hiểu, có phụ nữ có em bé không phải tốt rồi à? Tao đi xem xem bên ngoài làm sao, nghe nói lão phu nhân nhà bọn họ rất yêu thương đứa cháu này, lão phu nhân khẳng định đưa tiền!” Người đàn ông đứng dậy đi về hướng của sắt của sân nhà kho, đẩy cửa ra kiểm tra tình hình bên ngoài.

Trên con đường nhỏ yên tĩnh không bóng người, có mấy tờ tiền giấy 100 tệ rơi trên mặt đất, bị gió thổi lăn trên mặt đất.

Hây hây! Người đàn ông vui mừng kéo cái môi, may là anh ta ra ngoài, tiền này thuộc về anh ta rồi!

“Sao vậy? Có tình hình gì?” Người đàn ông trong sân hỏi.

“Không sao, không sao, việc gì cũng không có.” Người đàn ông ở ngoài sân, nhắc bước đi nhặt tiền.

Diệp Phi vẫn luôn trốn sau cửa sắt, nắm trong tay hòn đá to dùng lực đập vào sau gáy người đàn ông.

Người đàn ông chỉ chú ý đuổi theo tiền, không phòng bị tấn công từ đằng sau, hoa lệ lệ bị hòn đá của Diệp Phi đập đến ngất xuống.

“Tao nói tiểu tử mày, đi làm gì rồi? Sao vẫn chưa quay lại?” Người đàn ông trong sân cảm thấy thời gian có chút lâu rồi, vừa nói, vừa đi ra ngoài gọi người.

Sau đó, anh ta đi ra ngoài cửa sắt liền nhìn thấy đồng bọn đang nằm trên đất, “Này, mày làm sao vậy?”

Diệp Phi từ phía sau cửa sắt luồn vào trong, cái cửa sắt đẩy ra hướng ngoài quá tốt rồi, đúng ý có thể làm vật yểm trợ của cô, cô lấy hòn đá đập vào gáy người đàn ông này.

Đột nhiên, người đàn ông quay người, 1 tay nắm lấy cổ tay Diệp Phi, “Ha ha, ở đâu đến người phụ nữ, vậy mà dám đánh ngất anh em của

tôi!”

“Anh bắt cóc bạn tôi! Anh muốn bao nhiêu tiền? Tôi cho anh!” Diệp Phi 1 chiêu không thành, chỉ có thể dùng chiêu thứ 2.

Ánh mắt người đàn ông dò xét người phụ nữ trước mắt, “ Chúng tôi muốn là tiền của lão tử tiểu tử đó và 1 cánh tay của anh ta! Cô là cái thá gì? Vào đây cho tôi!”

Anh ta xông theo hướng người trong nhà kho hét, “ Ra đây 2 đứa, kéo Cường Tử vào trong, tiểu tử này gốc chết được, vậy mà bị phụ nữ đánh ngất!”

2 người đàn ông đi ra ngoài kéo người đàn ông hôn mê ngã xuống vào trong, Diệp Phi bị lôi đi theo hướng nhà kho.

“Cô cùng với 2 người họ nhốt cùng 1 chỗ đi, đợi lão đại quay lại, cùng xử lý cô! Dám đánh anh em của tôi bị thương, cô tìm chết.” Người đàn ông ác hận nói, mở cửa nhà kho, ném Diệp Phi vào trong.

Sau đó, ánh mắt anh ta kinh ngạc, trong nhà kho chỉ có 1 người Thủy Tinh, không có Bắc Minh Ý.

Đầu anh ta giống như bị sét đánh, 1 mảng trắng xóa, “ Nói! Tiểu tử kia đâu?”

1 tay khác của anh ta túm lấy Thủy Tinh đang ngồi trên đất, nâng cô lên.

Cánh tay Thủy Tinh đau đớn giống như bị nghiền nát vậy, “Buông tay!

Anh buông tay! Tôi làm sao biết?”

“Cô không biết thì ai biết? Đứa bé đó nhốt cùng cô!” Người đàn ông tức giận hét.

Trong sân nhà kho, nghĩ đến âm thanh của ô tô, 1 người đàn ông đi xuống xe liền phát giận gào thành tiếng,” Thật con mẹ nó tà môn rồi, tao lấy được số điện thoại của lão phu nhân nhà Bắc Minh, kết quả bà ta tiếp điện thoại cũng bảo tao xé vé!”

Người đàn ông túm lấy Diệp Phi và Thủy Tinh, lập tức hét lên, “Anh Hồ, có chuyện rồi! Người phụ nữ này thả cho tiểu tử kia chạy rồi!”

Anh Hồ mấy bước xông vào nhà kho, “Ai thả đi đó?”

“Người phụ nữ này, còn có người này, cũng là đồng bọn của cô ta, bị tôi bắt được! Anh Hồ, làm thế nào? Chúng ta không còn đứa bé đó, làm sao đòi tiền được?”

Huyết thái dương của anh Hồ căng lên gân xanh, “Còn mẹ nó tiền đâu! 2 người phụ nữ này, hại chúng ta mất công 1 trận! 2 người phụ nữ này, biết chúng ta là ai rồi, Báo Tử giết 2 người phụ nữ này!” Anh ta lạnh lùng mệnh lệnh, miệng sống đương nhiên không thể lưu lại, nếu không chết chính là chúng ta!

Báo Tử 1 tay 1 người nắm lấy cổ Thủy Tinh và Diệp Phi, ngũ quan hung ác dùng lực kẹp chặt ngón tay mình.

Diệp Phi chỉ cảm thấy cổ họng mình sắp bị người đàn ông kẹp đứt rồi, ngón tay cô ngăn mu bàn tay của người đàn ông, ép người đàn ông

buông tay.

Sau đó mấy người đàn ông xông vào, “Anh Hồ, có người đến.”

Diệp Phi nghe thấy tiếng đánh nhau ngoài nhà kho, có lẽ là có người đến cứu bọn cô rồi.

Ai nhỉ? Cô nghĩ không ra, dù sao không thể là Mộ Thương Nam.

“Cho 2 đứa chết!” Anh hồ hung hăng nói.

Báo Tử buông tay, nhắc cây gậy lên đánh Diệp Phi và Thủy Tinh.

1 gậy đánh lên đầu Thủy Tinh, Thủy Tinh ngất ngã xuống đất.

“Thủy Tinh!” Diệp Phi vồ theo hướng Thủy Tinh, chặn thanh gỗ mà Báo Tử vung xuống, còn đánh tiếp nữa, Thủy Tinh thật sự chết mất.

Thanh gỗ hướng theo đầu Diệp Phi đập xuống, cuốn theo tiếng gió, hận không nổi 1 nhát đánh chết người phụ nữ.

Diệp Phi cảm nhận được gió thổi vào đầu cô, đột nhiên, 1 tiếng kêu thảm thiết.

Tiếng kêu thảm thiết này không phải Diệp Phi mà là người đàn ông đó, Báo Tử bị đập bay ra. Diệp Phi ngẩng đầu liền nhìn thấy Bắc Minh Phong.

“Bắc Minh Phong! Mau đưa Thủy Tinh đi bệnh viện! Hộp sọ cô ấy có thể nứt rồi!” Cô vội vàng nói.

Bắc Minh Phong kinh ngạc nhìn Diệp Phi, ngạc nhiên nhìn Thủy Tinh, người mà con trai anh ta bảo anh ta cứu là Thủy Tinh?

Bắc Minh Ý bước cái chân nhỏ, chạy vào nhà kho, xông đến chỗ Thủy Tinh ngã trên mặt đất, tay nhỏ sờ vào máu trên đầu Thủy Tinh, đôi mắt to trừng ba mình, “Cứu cô ấy!”

Đầu mày Bắc Minh Phong trầm xuống 1 mảng tuyệt vọng, đưa tay bế ngang Thủy Tinh lên, đưa cô lên xe.

Diệp Phi nhìn Bắc Minh Phong và đứa bé trai, chẳng trách cô cảm thấy đứa bé có chút quen mắt, lúc 2 ba con này đứng cạnh nhau, mặc dù không phải 1 khuôn khắc ra, nhưng tuyệt đối có thể nhìn ra là cha con.

Thủy Tinh vì cứu con trai của Bắc Minh Phong và Lăng Tuyết, thiếu chút thêm vào mạng mình, cô thật không biết, nếu Thủy Tinh biết thân phận của đứa bé, cô ấy sẽ thế nào.....

Chương 224

45224. Diệp Phi lôi kéo cánh tay nhỏ bé của Bắc Minh Ý theo Bắc Minh Phong lên xe. Khang Dũng lái xe như đua xe trên đường vậy, đã vượt không biết bao nhiêu cái đèn đỏ.

“Khang Dũng, nhanh lên! Thủy Tinh vẫn chảy máu!” Bắc Minh Phong nhíu mày thật chặt, máu trên đầu Thủy Tinh nhiễm đỏ quần áo anh.

Lần trước cô chảy máu, trên người toàn màu máu, cũng đỏ tươi như thế này.

Suy nghĩ của hắn bị màu máu của Thủy Tinh kéo trở về quá khứ trong nháy mắt. Lần kia là sau khi cô sinh non xuất huyết quá nhiều, buộc hắn thả cô đi.

Trái tim bị bóp nghẹt hít thở không thông.

Diệp Phi nhìn vết thương trên đầu Thủy Tinh. Lúc cô lên xe đã cấp cứu bằng bó sơ qua cho Thủy Tinh. Thế nhưng, vết thương quá sâu, khăn tay không giúp được.

Cô gọi điện thoại cho Sở Nhiễm nói sơ qua về tình trạng của Thủy Tinh để Sở Nhiễm có thể chuẩn bị sẵn sàng.

Bắc Minh Ý ánh mắt không hề chớp nhìn Thủy Tinh, bàn tay nhỏ bé tôi kéo tay của Thủy Tinh dường như sợ Thủy Tinh biến mất.

Khang Dũng lái xe chạy nhanh như bay đến bệnh viện, Bắc Minh Phong ôm thủy tinh xuống xe, đem Thủy Tinh đặt ở trên băng ca.

Y tá lập tức đưa Thủy Tinh đến phòng giải phẫu, thế nhưng Bắc Minh Ý làm thế nào cũng không chịu buông tay.

“Bắc Minh Ý! Buông tay.” Bắc Minh Phong hướng về phía đứa bé hô lên. Hiện tại mỗi giây mỗi phút đều rất quan trọng đối với Thủy Tinh, có thể cứu mạng người.

Miệng nhỏ nhắn của Bắc Minh Ý mím lại thật chặt: “Con muốn đi vào!”

“Hồ đồ!” Bắc Minh Phong ngăn cản suy nghĩ của Bắc Minh Ý.

Diệp Phi ngồi xổm người xuống ngăn Bắc Minh Phong, tay cô vuốt lên đầu Bắc Minh Ý: “Ta biết con lo lắng cho Thủy Tinh, thế nhưng con không thể đi vào. Cô ấy cần phải vào phòng giải phẫu, nếu con làm trễ nải thời gian, còn có thể mang theo vi khuẩn, đều có thể khiến cho Thủy Tinh bị nguy hiểm đến tính mạng. Con cũng muốn cô ấy khỏe lại, đúng không?”

Ánh mắt Bắc Minh Ý rũ xuống, buông bàn tay siết chặt tay Thủy Tinh ra.

Y tá lập tức đẩy Thủy Tinh vào phòng giải phẫu.

Chờ đợi kéo dài. Diệp Phi ngồi trên ghế dài ở hành lang nhìn một lớn một nhỏ đứng trước cửa phòng giải phẫu, bất đắc dĩ nhếch nhẹ khóe môi.

Người không biết, còn tưởng rằng là chồng và con chờ vợ chờ mẹ phẫu thuật xong đấy.

Cô than khẽ, nếu lúc đầu Bắc Minh Phong không cùng Lăng Tuyết có một đứa bé, thì chắc Bắc Minh Phong và Thủy Tinh hiện tại sẽ là một đôi hoàn hảo, đứa con của bọn họ cũng sẽ lớn như vậy.

Nhưng mà thế sự vô thường, cô nghĩ điều bất đắc dĩ trong cuộc sống có lẽ là như vậy. Người muốn ở lại chưa chắc đã có thể ở lại, người không muốn ở lại thì cứ bị giữ bên người cả đời.

Ánh mắt Bắc Minh Phong nhìn về phía đứa con của mình, lạnh giọng hỏi, "Giải phẫu còn lâu. Nói đi, chuyện gì xảy ra, con làm sao ở cùng một chỗ với Thủy Tinh?"

Bắc Minh Ý nhìn người đàn ông chưa từng liếc mắt nhìn đến mình bao giờ, cứ như vậy sững sờ ở cửa phòng giải phẫu, như là sợ bỏ qua cái gì.

"Tôi biết chuyện gì xảy ra, tôi nói cho anh biết." Diệp phi chủ động nói với Bắc Minh Phong, các cô là thế nào đụng với Bắc Minh Ý, Thủy Tinh lại là thế nào và Bắc Minh Ý bị trói, chỉ sợ Bắc Minh Phong hiểu lầm Thủy Tinh.

Rất rõ ràng là Thủy Tinh cứu Bắc Minh Ý, để Bắc Minh Ý chạy đi, mà Bắc Minh Ý gọi Bắc Minh Phong tới cứu Thủy Tinh.

Bắc Minh Phong mím môi thật chặt, ánh mắt gợn sóng không biết là cảm xúc gì.

Một giờ đã qua. Diệp Phi nghĩ đứa bé Bắc Minh Ý dường như đã phải đứng thành hòn vọng phu, đèn đỏ phòng giải phẫu mới tắt.

Sở Nhiễm đi ra khỏi phòng giải phẫu, tháo khẩu trang, "Làm một giải phẫu nhỏ, làm tan máu trong não cô ấy. Người thì giữ được mạng rồi, nhưng lần này bị thương ảnh hưởng lớn đến cô ấy như thế nào, còn phải xem tình trạng khôi phục sau phẫu thuật."

"Người không sao là tốt rồi, tiền thuốc men của cô ấy tính cho tôi." Bắc Minh Phong đưa thẻ ra.

"Người đâu, đưa Bắc Minh công tử đi thanh toán chi phí. Thủy Tinh đã được đưa lên phòng bệnh từ thang máy bên trong phòng giải phẫu rồi. Các người hiện tại có thể đi thăm cô ấy, tuy nhiên thời gian cô ấy tỉnh lại còn phải chờ thuốc mê hết tác dụng." Sở Nhiễm nói.

"Được, cảm ơn." Diệp Phi mang theo Bắc Minh Ý đi đến phòng bệnh thăm Thủy Tinh.

Thủy Tinh trên đầu quấn đầy băng gạc nằm ở trên giường bệnh, suy yếu đến môi cũng chẳng còn huyết sắc. Bàn tay nhỏ bé của Bắc Minh Ý đau lòng vuốt lên băng gạc trên đầu Thủy Tinh.

Diệp Phi chờ Bắc Minh Phong trở về liền để Bắc Minh Phong đem Bắc Minh Ý đi. Cô ở lại chăm sóc cho Thủy Tinh. Mà Bắc Minh Ý lại lắc đầu, nhất định kiên quyết không chịu đi.

Bắc Minh Phong nhìn con trai mình, cuối cùng nói: "Hay là tôi ở lại chăm sóc cho Thủy Tinh, cô về nghỉ đi. Ngày mai cô lại tới chăm sóc

cô ấy. Cô yên tâm, tôi sẽ chăm sóc cô ấy thật tốt. Là cô ấy đã cứu con tôi, tôi có khổn nạn như thế nào cũng sẽ không đến mức vô nhân tính đâu.”

“Nhưng mà cũng không tiện lắm. Anh là đàn ông. Anh có số điện thoại của George không, tôi gọi George đến.” Diệp Phi theo bản năng cảm thấy Bắc Minh Phong không tiện chăm sóc cho Thủy Tinh.

“Tại sao tôi lại không tiện chứ? Tôi và cô ấy chí ít cũng đã từng là vợ chồng, trên người cô ấy còn chỗ nào tôi chưa nhìn thấy nữa?” Bắc Minh Phong tức giận.

Trên trán Diệp Phi liền rơi xuống vô số vạch đen, được rồi, lý do này thắng.

“Nhưng mà các người đã ly hôn, bây giờ bạn trai của cô ấy là George. Mặc kệ là nguyên nhân gì, cũng đều nên thông báo cho George.”

“Tôi không có số điện thoại của George, cô có thì cô gọi đi!” Bắc Minh Phong gầm nhẹ tức giận.

Hắn mới không nói cho Diệp Phi biết số điện thoại của George đâu.

Diệp Phi nhếch môi, cô mà có số điện thoại của George thì còn hỏi Bắc Minh Phong làm gì?

Mộ Ly chết tiết! Cô thầm chửi Mộ Ly trong lòng. Nếu không phải do hắn tịch thu điện thoại của cô, khiến cô còn chưa kịp học thuộc số điện thoại của bạn bè thì làm sao cô không có số điện thoại của George được?

Năm năm rồi, số điện thoại cô thuộc được chỉ có hai số, một là của Thủy Tinh, còn lại là...

Cô thu lại suy nghĩ của mình, để cho mình không nghĩ đến người kia nữa.

“Tôi ở lại đây chăm sóc cô ấy hôm nay, các người ngày mai trở lại thăm đi.” Cô không thể làm gì khác hơn là trì hoãn thời gian. Chí ít ngày mai khi Thủy Tinh tỉnh lại, Thủy Tinh liền có thể thông báo cho George rồi. Về phần có để Bắc Minh Phong ở đây hay không thì phải dựa vào tình cảm của Thủy Tinh như thế nào.

“Sáng mai tôi còn phải đi làm, chỉ có buổi tối mới có thời gian. Mà con tôi không muốn đi, cô cũng thấy rồi, có bản lĩnh thì cô bảo nó đi đi.” Bắc Minh Phong sang sảng nói.

Diệp Phi liếc mắt nhìn Bắc Minh Phong, rõ ràng là lấy trẻ con làm tấm chắn lý do mà. Nhưng cô cũng nhìn ra Bắc Minh Ý đúng là không muốn rời xa Thủy Tinh.

Cô chưa kịp đồng ý, vệ sĩ của Bắc Minh Phong đã đi tới, đem cô tổng ra ngoài hành lang.

“Trời má! Bắc Minh Phong! Anh chờ xem mai Thủy Tinh tỉnh lại dạy dỗ anh thế nào đi!” Diệp Phi tức giận giậm chân.

Mấy người vệ sĩ đứng ở cửa phòng bệnh ngăn cản cô.

“Cô có đi hay không? Không đi chúng tôi có thể giúp một tay ném cô

ra bên ngoài!” Vệ sĩ thô lỗ nói.

Nắm đấm Diệp Phi hươu trước mặt vệ sĩ một chút. Trời ạ, chờ ngày mai Thủy Tinh tỉnh lại, cô sẽ bảo Thủy Tinh gọi George đến, ném những người này đi!

Thật tình không có biện pháp, Diệp Phi không thể làm gì hơn là phải rời khỏi bệnh viện. Tuy rằng Bắc Minh Phong vô lễ, thế nhưng cô vẫn biết Bắc Minh Phong sẽ chăm sóc cho Thủy Tinh thật tốt.

Bận rộn suốt một ngày đêm, cô cũng chưa được ăn một bữa cơm. Cô bắt xe về bệnh viện của mình, tìm tạm một quán cơm gần đó ăn cơm.

Cô đi vào đại sảnh quán cơm, tìm một vị trí ngồi xuống. Gọi một bát canh hải sản sốt bơ và một phần bánh mì tiêu chuẩn.

Một phiên bản nhỏ của Mộ Thương Nam đi qua bên người cô, ánh mắt cậu bé lóe sáng như sao trên trời.

Diệp Phi không thể không nói, cô chưa từng thấy cậu bé nào đẹp trai như vậy.

Mộ Dĩ đi tới bên người Diệp Phi, cười đến tà ác: “Cô là người phụ nữ tìm cha con xin giúp đỡ kia hả, con khuyên cô đừng nên tìm ông ấy. Ông ta căn bản không phải người đâu, cô tìm ông ấy xin giúp đỡ không bằng tìm con này.”

Chương 225

45225. Diệp Phi kinh ngạc nhìn Mộ Dã, không nghĩ tới đứa bé này lại bảo cha mình không phải người.

“Có mắt nhìn đấy. Con làm sao biết cha con không phải người?” Cô rất muốn vỗ tay cho cậu bé này.

“Ba ba con độc tài, cái gì cũng đều phải nghe ông ấy. Con thích làm hacker, ông ta lại càng muốn con đi nhà trẻ làm mấy chuyện ấu trĩ. Bây giờ con lớn rồi, đúng là sỉ nhục con!” Mộ Dã nói.

Diệp Phi kinh ngạc nhìn cậu bé trước mặt. Một đứa bé còn chưa đầy năm tuổi lại làm hacker?

“Bạn của cô đã được cứu ra rồi, con có thể giúp cô tra số điện thoại của một người bạn được không?” Cô chợt nhớ tới chính mình còn chưa có số điện thoại của George.

“Nói cho con biết tên đầy đủ của hắn.” Mộ Dã lấy điện thoại di động của mình ra.

Diệp Phi báo ra tên họ George: “Thật có thể tra ra được sao?”

“Chuyện nhỏ thôi, chỉ cần thâm nhập vào cục điện thoại một chút, từ kho số liệu tìm tên người sử dụng là George, rồi tra tin tức hắn đăng ký là có thể biết người nào là bạn của cô.” Mộ Dã nói và tìm danh

sách số điện thoại của những người tên George: “Bạn của cô bao nhiêu tuổi?”

“27 tuổi.” Diệp Phi nói.

“27 tuổi chỉ có một người thôi, chắc hẳn là bạn của cô. Con gửi tin nhắn số điện thoại của hẳn cho cô.” Mộ Dã nói.

Diệp Phi hít một hơi khí lạnh: “Con tìm tín hiệu điện thoại của những người gần nhất, sau đấy thêm số điện thoại của cô thôi.” Mộ Dã nói không hề sợ hãi.

Diệp Phi nghe được phía sau lưng nổi hết da gà. Cậu bé này cái gì cũng biết vậy?

“Chuyện đó, cảm ơn con.” Cô nỗ lực bình phục tâm tình. Cũng may là chiếc điện thoại di động này và số điện thoại là cô mới mua, mà tín hiệu cũng mới mở, chứ nếu không bị cậu bé đào ra bí mật của cô mất.

Con gái bảo bối của cô không thể để cho bất cứ kẻ nào biết, nhất là Mộ Thương Nam!

Ánh mắt của cô bỗng thấy trên màn hình điện thoại có một tin tức. Đầu đề là Mộ Thương Nam và Thiên Tịnh cùng con trai tham gia hoạt động tập thể ở nhà trẻ, cả gia đình còn đoạt giải thưởng.

Thế nhưng nhìn ba người bọn họ đi qua cầu độc mộc với lại chơi mấy trò cái gì bóng bàn kia, cô thật tình nghĩ đúng là sỉ nhục Mộ Dã.

Tuy nhiên cô lại nhìn Mộ Thương Nam với Mộ Dĩ chơi mấy trò chơi ấu trĩ này, nhất là ảnh hai cha con đi trên cầu độc mộc bị ngã trên mặt đất. Đúng mất mặt! Khóe môi của cô cười to, ha ha ha.

“Cô nhìn cái gì? Không được nhìn!” Mộ Dĩ vươn tay nhỏ bé, bắt lấy điện thoại của Diệp Phi.

“Cậu bé cướp đồ của người khác là không lễ phép nhé! Ha ha ha, kỳ thực hình dáng con ngã sấp mặt thật đáng yêu.” Diệp Phi sắp cười ra nước mắt. Trong tin tức, Mộ Dĩ bộ dáng uy nghiêm lạnh lùng lại như con sâu róm, trên người đều là bùn đất, trông giống như một chú mèo nhỏ mới nghịch đất bò ra.

“Phi Phi, cô cười rất không phúc hậu nha!” Mộ Dĩ lườm nguýt.

“Cô chính là thẳng thắn vậy đó, không có biện pháp nha! Ha ha ha!” Diệp Phi thực sự không kiềm chế được, nhìn dáng dấp cậu bé lạnh lùng cao ngạo này, cô thầm nghĩ cười.

“Cô thẳng thắn như vậy có tốt không? Không được, con phải xóa hết những cái tin tức này, nếu không sẽ bị giới hacker cười nhạo mất!” Mộ Dĩ tức giận tràn ngập khuôn mặt, cầm điện thoại di động bắt đầu thao tác.

“Mộ Dĩ! Tại sao con lại ở đây? Đi nhanh một chút, cha con đang tìm con đó.” Thanh âm của Thiên Tịnh từ xa truyền đến.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mộ Dĩ khi nhìn đến Thiên Tịnh liền thu lại tất cả biểu cảm, lại biến thành khuôn mặt băng giá, lạnh giọng dật ra ba chữ: “Đã biết.”

Cậu bé từ trên ghế nhảy xuống mặt đất, trực tiếp đi lướt qua người Thiên Tịnh, chưa từng liếc mắt nhìn Thiên Tịnh lấy một cái.

Thiên Tịnh sắc mặt tái nhợt, thái độ Mộ Dã đối với cô ta còn không bằng đối với người hầu.

Cô ta chuyển tầm mắt nhìn về phía Diệp Phi, ánh mắt sắc bén nhìn vào khuôn mặt Diệp Phi: “Lần trốn năm năm, cô trở về muốn chết sao? Nói đi, cô không trốn đi còn quay về làm gì?”

Cô ta chất vấn Diệp Phi, từ giây phút nhìn thấy Diệp Phi, lòng của cô ta vô cùng bất an, hoảng loạn như thể vị trí của cô ta sẽ không còn ngồi vững được nữa.

Diệp Phi lạnh lùng nhếch môi, ngón tay lắc ly thủy tinh rượu vang đỏ, nhìn màu đỏ rượu vang xoay chuyển, giống y như màu đỏ của máu.

“Cô cho là, cô và mẹ cô chiếm đoạt tài sản của nhà tôi là xong rồi sao? Tôi làm sao có thể để cho cô và Thiên Huệ an ổn sống như vậy? Đã là đồ của nhà tôi, tôi sẽ đoạt lại toàn bộ!”

Thiên Tịnh kinh ngạc, cô ta sợ nhất chính là điều này: “Bây giờ tôi là vợ của Mộ Thương Nam, chúng tôi cũng đã có con rồi, anh ấy sẽ bảo vệ tôi. Đừng quên, cô hại Mộ Lạc Lạc liệt giường đấy, nhà họ Mộ sẽ không bỏ qua cho cô đâu! Cô chờ chết đi!”

Lòng Diệp Phi bị câu nói của Thiên Tịnh khiến cho đau nhói. Dù cho đã sớm biết bọn họ sinh con, dù cho đã nhìn thấy Mộ Dã, lúc nghe Thiên Tịnh nói như vậy, cô vẫn thấy đau.

“Ha ha, cái tên khốn nạn kia, cô thích thì cứ giữ lại bên mình qua tiết thanh minh đi. Tôi sẽ trừng trị tất cả luôn, đến lúc đó hợp táng các người một thể.”

“Cô! Cô quá cuồng vọng! Cô cho rằng cô là ai? Đến nhà họ Mộ cũng dám đối phó!” Thiên Tịnh tức giận hô lên.

“Tôi là Diệp Phi! Làm sao vậy? Không phục? Tôi chuyên trị các loại không phục!” Diệp Phi không khách khí kêu gào. Cô trở về không phải là để chơi mà là để báo thù. Những ai nợ cô, cô đều sẽ không bỏ qua.

Khuôn mặt của Thiên Tịnh rút gân, một cái tát hướng đến mặt Diệp Phi: “Cô chết đi!”

Ly rượu trong tay Diệp Phi lập tức hất thẳng vào mặt Thiên Tịnh, tất cả rượu đều văng lên mặt Thiên Tịnh.

Bản năng của con người khi bị công kích là sẽ dùng tay đỡ, vì vậy tay của Thiên Tịnh cũng theo bản năng mà thu lại, chưa hề đánh tới Diệp Phi, lại còn bị Diệp Phi hất thẳng rượu lên mặt.

“A! Anh Thương Nam!” Cô ta hướng về phía người đàn ông đối diện khóc lóc.

Ánh mắt Diệp Phi rơi vào trên khuôn mặt lạnh lùng của Mộ Thương Nam. Bảo sao Thiên Tịnh dám kêu gào với cô, thì ra sớm có âm mưu này.

Thế nhưng, cô là người đến Mộ Thương Nam cũng dám đối đầu thì

cô còn sợ ai nữa?

Cô cứ như vậy trừng mắt nhìn Mộ Thương Nam bước ngày càng gần đến mình.

Ánh mắt cô gái như con mèo hoang đại kêu gào rơi vào mắt Mộ Thương Nam, một loại quen thuộc không rõ khiến trái tim anh đập loạn.

Thiên Tịnh túm lấy cánh tay Mộ Thương Nam: “Anh Thương Nam! Diệp Phi mới nói cô ta muốn giết chúng ta! Không để anh sống quá tiết thanh minh!”

Mộ Thương Nam nhú con ngươi hẹp dài, nhìn khuôn mặt cô gái nhỏ: “Em muốn giữ anh lại qua tiết thanh minh?”

Diệp Phi khinh bỉ cười ra tiếng: “Không để lại qua tiết thanh minh, chẳng nhẽ để qua năm mới à? Anh có nhiều thịt hơn heo chắc?”

Khuôn mặt Mộ Thương Nam co rút: “Em muốn chết?”

“Năm năm trước tôi đã muốn chết rồi, thế nhưng tôi vẫn sống được thật tốt! Mộ Thương Nam, tấm bản đồ mỏ vàng nhà tôi đã bị anh bá chiếm, anh còn không đáng chết sao?” Ánh mắt sắc bén của Diệp Phi đánh về phía mặt Mộ Thương Nam.

“Anh chiếm lấy bản đồ mỏ vàng nhà em?” Mộ Thương Nam trầm mặt xuống, hỏi ngược lại Diệp Phi, tựa hồ có chút không ngờ đến.

Diệp Phi tức nổ phổi. Không thể hiểu nổi người đàn ông này sao lại

mặt dày như vậy, cái này cũng dám phủ nhận.

“Mộ Thương Nam, năm năm không gặp, anh khốn nạn đến cảnh giới mới rồi đấy!”

Cô đứng dậy muốn rời đi. Người đàn ông này, nói nhiều thêm một câu cũng có thể bị tức đến giảm thọ.

Mộ Thương Nam ngăn cản lối đi của Diệp Phi: “Nói rõ ràng!”

“Ha ha, chuyện chính anh làm, anh lại còn bắt tôi nói rõ ràng? Cút!”
Diệp Phi cầm bát canh hải sản sốt bơ mà người phục vụ vừa mang tới, hất thẳng vào đũng quần người đàn ông.

Bỏn phể anh đi!

Chương 226

45226.Canh hải sản sốt bơ nóng hôi hổi đổ trên quần anh, Diệp Phi chạy đi trong từng tiếng hô kinh ngạc của những người xung quanh.

Cô không nghĩ Mộ Thương Nam bị bỏng rồi còn có thể đuổi kịp cô.

“A! Anh Thương Nam! Anh không sao chứ?” Thiên Tịnh sợ đến run run.

Chớp mắt, cô ta phản ứng kịp mới cầm khăn ăn lau canh trên người Mộ Thương Nam.

Mộ Thương Nam căn bản không hề phòng bị Diệp Phi sẽ làm ra chuyện như vậy. Trên khuôn mặt cao ngạo lạnh lẽo vô số biểu cảm thay đổi, toàn thân tỏa ra sự tức giận đủ để hủy thiên diệt địa!

Anh giơ tay cản trở động tác của Thiên Tịnh: “Không cần.”

Anh sai bước đi ra khỏi quán ăn, tay nắm chặt, ý nghĩ muốn bóp chết Diệp Phi cũng có.

Muốn cho anh mất mặt sao? Không dễ dàng như vậy đâu. Cước bộ của anh vẫn vững vàng, không để bất luận kẻ nào nhìn ra trạng thái của anh bây giờ.

Thiên Tịnh theo sát anh chạy ra, anh không đau sao? Não của cô ta

có chút phản ứng không kịp, thế nhưng cô ta khẳng định, lần này Diệp Phi chết chắc rồi.

Mộ Thương Nam phân phó Nhiếp Hạo điều xe đến đưa Thiên Tịnh và Mộ Dĩ quay về nhà cũ của nhà họ Mộ, thông báo cho người của hắn trong toàn thành phố truy tìm Diệp Phi, mà anh lái xe đi đến bệnh viện.

Gần đây có một toàn nhà có hình chữ thập đỏ chói sáng lóe trên mái, anh liền lái xe đi thẳng đến bệnh viện đó.

Diệp Phi rốt cục chạy về bệnh viện của mình. Cô không thuê nhà trọ mà trực tiếp ở trong bệnh viện luôn.

Bác sĩ trong bệnh viện vẫn chưa tuyển đủ, càng không cần nói đến người trực ban. Bệnh viện trống rỗng chỉ có một mình cô. Cô đi vào một gian khám và chữa bệnh, đến phòng vệ sinh bên trong tắm.

Nghĩ đến chuyện làm bằng anh ta lại thấy thoải mái. Nếu như năm đó có thể làm anh ta bằng đến tàn phế luôn thì bọn họ sẽ không có nhiều chuyện phức tạp như vậy, càng không có Thiên Thiên.

Vừa nghĩ đến Thiên Thiên, lòng của cô mềm lại. Tuy rằng vô cùng ghét Thiên Tịnh và Thiên Huệ nhưng cô vẫn đặt tên cho con gái là Thiên Thiên. Đây là họ của cha cô, cô vẫn muốn lấy lại.

Mộ Thương Nam đi vào sảnh lớn bệnh viện, dựa theo biển chỉ dẫn ở hành lang mà đi tới phòng bệnh khám tiết niệu.

Gian phòng vẫn đang sáng đèn, có thể thấy được có người vẫn rất

trách nhiệm. Tiếng bước chân mơ hồ truyền từ phía phòng vệ sinh đến.

Thân ảnh người con gái đi ra khỏi phòng vệ sinh, đụng vào ánh mắt người đàn ông.

“A! Lưu manh!” Tay của Diệp Phi bao chặt lấy người, trong não không thể tìm ra lý do tại sao anh ta có thể đuổi đến tận nơi này?

Trời má! Cô còn không mặc quần áo!

Mộ Thương Nam đánh mặt co rút. Thân thể trắng nõn của người con gái chạm vào đáy mắt anh. Anh cũng không nghĩ đến, người của anh lục tìm toàn thành phố mà anh lại cứ như vậy tìm được cô.

“Lưu manh với em ư? Toàn thân đều chả có gì, lưu manh đối với em sẽ chẳng có phản ứng gì đâu.”

Anh trực tiếp đi qua người cô, thẳng đến phòng vệ sinh phía sau. Anh muốn tắm nước lạnh tẩy rửa vết thương.

Diệp Phi nhìn người đàn ông bước vào phòng vệ sinh mới thở ra được một hơi.

Thế nhưng có gì đó sai sai, chỗ nào sai sai thì phải?

Trời má! Quần áo của cô còn đang trong phòng vệ sinh đó! Cô muốn thay quần áo nên mới không mặc.

Bên ngoài khoa tiết niệu là phòng chẩn đoán bệnh của bác sĩ, bên

trong phòng là phòng khám và chẩn đoán lâm sàng, quần áo của cô đều để bên trong ngăn kéo. Thế nhưng bên ngoài phòng có người của anh ta hay không?

Cô không thể làm gì hơn là mặc quần áo khám chữa bệnh của bác sĩ đang treo trên tường, chỉ ít cái này còn tạm tính là quần áo.

Cửa phòng vệ sinh mở ra, người đàn ông ướm sung đi tới, trong tay là khăn mặt xoa bột nước trên cơ thể.

Diệp Phi ói ra máu: “Đồ lưu manh, anh không mặc quần áo!”

Mộ Thương Nam sắc mặt âm trầm, ánh mắt lạnh liệt nhìn thẳng cô. Quần áo của anh đều bị cô đổ canh hải sản lên người, anh còn có thể mặc sao?

Huống hồ, anh còn muốn nhờ cô xem vết thương, kiểu gì chẳng phải cởi cho cô xem.

“Lại đây!” Anh lạnh giọng nói.

Khuôn mặt của Diệp Phi không biết là tức đến đỏ bừng hay là xấu hổ đến đỏ bừng nữa.

“Tôi không qua! Mộ Thương Nam, anh đừng nghĩ làm gì tôi! Anh đúng là loại khốn nạn, có quỳ dưới chân tôi, tôi cũng chẳng thèm!”

Mộ Thương Nam đen cả trán: “Em cái loại phụ nữ này, cho không tôi, tôi còn ngại em làm bẩn đất nhà tôi nữa là. Lại đây xem vết thương cho tôi!”

‘Ngại em làm bẩn đất nhà tôi’ những lời này như vô số cây kim đâm vào lòng Diệp Phi.

Năm đó Thiên Huệ cũng đã từng nói như vậy, Liễu Họa cũng đã từng nói như vậy, hiện tại đến lượt Mộ Thương Nam.

Lòng của cô chợt nguội lạnh. Đây là cha đẻ của Thiên Thiên, cả đời này cô cũng sẽ không cho anh biết sự tồn tại của Thiên Thiên.

Không còn hoảng loạn như lúc ban đầu, ánh mắt của cô nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của người đàn ông: “Anh thật giống như nhầm lẫn quan hệ khách và chủ rồi thì phải. Chỗ này là bệnh viện của tôi, anh...” Ngón tay của cô chỉ vào người đàn ông “... cút ra ngoài cho tôi!”

Mộ Thương Nam thề, cho tới bây giờ chưa một ai dám bảo anh cút đâu! Gan của cô cũng lớn thật đấy nhỉ?

“Em làm bỏng tôi, em phải chịu trách nhiệm chữa lành! Nếu không tôi cũng có thể tống em vào tù đấy.” Anh tiến một bước áp về phía cô, thân ảnh cao lớn cúi xuống nhìn cô.

“Tôi không biết khám bệnh của anh, anh đi bệnh viện khác đi.” Diệp Phi ước gì anh bị bỏng tàn phế luôn đi, cô điên rồi mới muốn chữa bệnh cho anh.

“Không biết ư? Chỗ này là khoa tiết niệu, đương nhiên em là bác sĩ tiết niệu, em lại nói em không biết?” Mộ Thương Nam lạnh giọng.

Cánh tay dài của anh nắm lấy cánh tay cô: “Người của tôi sắp đến rồi. Tội cố ý gây thương tích có tất cả mọi người ở quán ăn làm chứng, em tính xem sẽ phải ngồi tù bao lâu? Nhưng mà, tôi có thể bảo đảm, em không sống sót mà ra tù được đâu.”

Thanh âm của anh lạnh lẽo đánh vào đỉnh đầu người phụ nữ.

Diệp Phi giãy ra khỏi tay anh. Lực cánh tay anh tựa hồ còn mạnh mẽ hơn năm đó, cánh tay cô gần như bị anh bóp nát.

“Tôi khám cho anh, anh buông tay.” Cuối cùng cô lựa chọn khám bệnh. Ngày mai bệnh viện khai trương, cô không thể bị bắt.

Mộ Thương Nam buông tay ra, đi vài bước đến giường khám bệnh rồi ngồi xuống: “Nhanh lên một chút!”

Diệp Phi từ trong ngăn kéo lấy ra thuốc nước giảm nhiệt, thuốc mỡ trị bỏng, kim tiêm, băng gạc, đồ cần dùng đặt ở trong khay.

“Mở chân ra, nằm xuống.” Cô lạnh giọng ra lệnh.

Mộ Thương Nam có chút không thích ứng được, anh lại bị một người phụ nữ ra lệnh làm chuyện này.

“Nhanh lên một chút đi! Ngơ ngác cái gì?” Diệp Phi cuối cùng cũng tìm lại được giọng nói của mình, cô là bác sĩ đấy.

Mộ Thương Nam nhin cơn giận, không thể làm gì khác hơn là nghe theo. Trước mắt anh là người phụ nữ khoác áo choàng trắng rất vừa người,, bó chặt thân thể cô, bị ánh đèn chiếu vào dường như có thể

nhìn thấy tất cả.

Ách! Cô trong cô trống không, không có gì cả.

Trong cơ thể anh dần bốc lên một ngọn lửa, loại cảm giác này từ sau khi anh tỉnh dậy chưa bao giờ có.

“Nhìn đàn ông như vậy mà em vẫn mặt không đỏ tim không đập mạnh, em gặp qua bao nhiêu đàn ông rồi?” Nghĩ đến cô chuyên nghiệp mỗi ngày đều khám cho đàn ông ở đây, anh không hiểu tại sao lại khó chịu.

Diệp Phi kéo khoe môi, chỉ là vẫn chưa tuyển được bác sĩ chuyên khoa này thôi mà, cô tạm thời ở đây thôi đấy chứ?

“Tôi không đếm nổi, mỗi ngày đều khám cho tầm chục người thì phải.”

Mộ Thương Nam nhíu chặt mày, cô sờ qua nhiều người đàn ông như vậy sao? Anh bỗng dưng có loại cảm giác ngại tay cô hẳn.

“Tại sao lại muốn hại Lạc Lạc? Em hại nó liệt ở trên giường khi mới 20 tuổi, em còn là con người sao?”

Đáy lòng Diệp Phi cứng lại: “Năm đó tôi đã nói rõ với anh rồi.”

“Năm đó? Tôi mất trí nhớ, chuyện trước kia, tôi đều không nhớ rõ.”
Mộ Thương Nam lạnh giọng nói.

Chương 227

45227. Diệp Phi kinh ngạc nhìn gương mặt của anh, anh mất trí rồi? Cho nên anh vốn dĩ không nhớ ra cô.

“Ồi! Tay của cô! Cô cố ý phải không?” Mộ Thương Nam đau đến mức nhíu mày, dù sao cũng là nơi nhạy cảm nhất của đàn ông.

Giọng nói của anh khiến cô thu lại dòng suy nghĩ của mình, anh không nhớ cô thì càng tốt, như vậy thì anh càng không có khả năng phát hiện ra Thiên Thiên.

Hơn nữa không có sự ràng buộc về tình cảm của năm đó thì cô càng dễ dàng báo thù cho bố mẹ mình hơn.

Cô buông tay ra, “Không có bóng nước, chỉ là phỏng cấp độ một, thoa chút thuốc cho anh, trong vòng một tuần đừng ở chung với phụ nữ.”

Đuôi lông mày của Mộ Thương Nam nhướn lên, “Ý của cô là tôi có thể đàn ông?”

Khóe miệng của Diệp Phi giật giật, “Anh cũng có thể ở cùng với chó, dê, ngựa, không thì có thể thử với chim ưng, dù sao anh và chúng đều cùng loại mà.”

“Cô mắng tôi là cầm thú à?” Mộ Thương Nam lạnh lùng cất tiếng.

“Tôi đâu có khen anh như vậy.” Ngón tay của Diệp Phi thoa thuốc lên miệng vết thương của anh.

Trán của Mộ Thương Nam hiện lên vô số vạch đen, nói anh là cầm thú thì là khen anh sao? Chết tiệt, anh không bằng cầm thú hay sao?

Chỉ là cảm giác trơn nhẵn của thuốc thoa thoa lên người anh giống như khơi dậy khả năng trong người anh vậy.

Anh ngạc nhiên với phản ứng của mình, từng được bác sĩ giám định là vì bị thương quá nặng nên mất đi năng lực, không ngờ đã được trị khỏi nhờ bàn tay của Diệp Phi.

“Đồ khốn! Anh tự thoa đi!” Diệp Phi vứt thuốc thoa lên người anh.

Mộ Thương Nam bậm môi mình lại, đây là sự bất đắc dĩ của đàn ông, một người phụ nữ có cảm giác với đàn ông thì họ không biết, nhưng một người đàn ông có cảm giác với phụ nữ thì phụ nữ nhất định có thể phát hiện.

Anh ngồi dậy nhìn mình không nói gì, ngược lên thì là hình ảnh cô gái nhỏ đang đứng đưa lưng về phía anh, rửa tay trên bồn rửa, chiếc áo khoác màu trắng của bác sĩ ôm lấy phần dưới hông của cô.

Cô nhẹ nhàng nghiêng người, nhìn từ góc nhìn của anh, có thể loáng thoáng nhìn thấy...

Anh thở hắt ra, không kiềm chế được bước về phía cô.

Diệp Phi nhìn thấy anh từ trong gương, cảm thấy kinh ngạc, “Anh

cũng muốn rửa tay à? Đợi một lát.”

Nhưng mà tay của anh đột nhiên ấn vào eo của cô, cơ thể ép sát cô.

Cô có thể cảm giác được sự uy hiếp của anh, “Anh làm gì vậy?”

Không phải mất trí nhớ rồi sao? Sao anh còn làm như vậy với cô?

Mộ Thương Nam cúi thấp đầu kề vào vành tai của cô, “Đã xem xong vết phỏng rồi thì giúp tôi chữa bệnh khác.”

“Bệnh gì? Anh buông tay ra!” Tay Diệp Phi tách cánh tay anh ra.

“Nếu chữa khỏi bệnh yếu sinh lý cho tôi thì chuyện hôm nay cô làm tôi bị phỏng, tôi sẽ tha cho cô.” Giọng nói của Mộ Thương Nam âm trầm.

Chuyện của năm năm trước anh đều quên hết rồi, năm năm sau anh không có cảm giác này, vẫn luôn thiếu thốn trạng thái này của người đàn ông, anh rất muốn nếm thử cảm giác này một chút.

“Tôi không biết chữa loại bệnh đó.” Diệp Phi muốn quay người đẩy anh ra, lại bị anh đè xuống bồn rửa tay.

Thuốc thoa trơn mỡ đã trở thành dầu bôi trơn.

Cảm giác kì lạ quần lấy thể xác và tinh thần của anh, anh cắn lên vành tai của cô một cách thoải mái.

Rõ biết cô không phải lần đầu tiên, rõ biết cô có thể đã cùng nhiều đàn ông quan hệ, nhưng anh không khống chế được cảm giác đối với

cô.

Diệp Phi tức đến đầu muốn nổ tung, anh lừa gạt ai chứ? Đây cũng gọi là vô năng hay sao?

“Mộ Thương Nam! Tôi phải kiện anh cưỡng bức.”

“Là tôi cưỡng bức cô hay cô dụ dỗ bệnh nhân? Cô mặc đồ như thế này không phải đang ngầm thể hiện tôi phải làm cô sao?” Cánh tay của Mộ Thương Nam ôm chặt lấy eo của cô gái nhỏ.

Trong sự thoải mái lại có cảm giác đau nhói của vết thương, nhưng mà loại cảm giác này càng làm anh muốn cô một cách điên cuồng hơn nữa.

“Là anh xông vào...” Hàm răng của Diệp Phi cắn chặt vào môi, suýt chút nữa thì âm thanh xấu hổ đã thoát ra từ miệng cô rồi.

“Phụ nữ thích nói dối mà, cô không thoải mái sao?” Tay Mộ Thương Nam bóp lấy cổ của cô, khiến âm thanh trong cổ họng cô thoát ra, anh muốn biết toàn bộ trạng thái của cô.

Diệp Phi nghe thấy âm thanh của mình suýt chút là muốn điên rồi, cô tới là để báo thù, mà lại quan hệ với anh lúc anh bị mất trí.

Bồn rửa tay, giường khám bệnh, bàn làm việc, bức tường, Mộ Thương Nam cưỡng bức cô, thay đổi địa điểm làm, giống như muốn tìm toàn bộ sự thiếu hụt của thời gian năm năm về.

Giăng co một đêm, Diệp Phi từ sự phản kháng ban đầu cho đến sự

hưởng thụ bất lực, cô mệt đến mức chìm vào giấc ngủ.

Trong nhà cũ của Mộ gia, Thiên Tịnh trở về phòng mình, vội vàng lấy điện thoại ra gửi tin nhắn.

“Diệp Phi trở về rồi! Làm sao đây? Cô ta nhìn thấy Mộ Dã rồi!”

Đối phương trả lời rất nhanh, “Bây giờ cô là mẹ của Mộ Dã, cô hoảng cái gì?”

Thiên Tịnh bị hỏi đến lòng khựng lại, nếu như cô ta thật sự là mẹ của Mộ Dã thì cô đã không chột dạ rồi.

“Tôi sợ Diệp Phi sẽ nhận ra Mộ Dã.”

“Cô điên rồi sao? Làm sao cô ta nhận ra được? Một đứa con chưa từng gặp mặt, nếu cô không muốn làm thiếu phu nhân của Mộ gia nữa thì cũng được thôi.”

“Không, tôi phải làm thiếu phu nhân của Mộ gia, vị trí này là của tôi!”

“Vậy thì tép lại đi! Không có gì thì đừng tìm tôi, xóa hết tin nhắn của chúng ta đi.”

Thiên Tịnh chỉ đành nghe theo xóa hết mọi ghi chép tin nhắn giữa hai người họ, nhưng mà trong lòng cô ta không lúc nào yên tâm cả, thế nào cũng một đêm mất ngủ, cô ta chỉ sợ chuyện mình sợ nhất sẽ bị Diệp Phi moi ra.

Lúc Diệp Phi tỉnh dậy thì ánh mặt trời bên ngoài đã chiếu vào gương

mặt cô, cô giật mình bật dậy.

Trời ơi! Máy giờ rồi, bệnh viện của cô còn phải khai trương đây!

Cô đã định ra khai trương vào buổi sáng lúc chín giờ, cô ngồi dậy, bộ vest của đàn ông rơi xuống từ bên cạnh cô, cả người toàn là dấu tích.

Cô rửa mặt Mộ Thương Nam, trù anh ba đời bị bắt lực!

May mà không có anh trong phòng, cũng không biết anh đi lúc nào, nhưng lại có một bộ đồ nằm bên cạnh chân cô.

Cô vớ lấy bộ đồ thay xong rồi đứng dậy đi tắm.

Chỉ là lúc cô đi ra cửa phòng thì cả bệnh viện vắng tanh không có lấy một ai.

Cô cầm điện thoại lên, gọi điện thoại cho bác sĩ mà mình thuê về, hỏi họ tại sao giờ này không đến làm việc, nhưng mà các bác sĩ đó nói với cô, bọn họ nhận lệnh của Mộ gia không được đến bệnh viện cô làm việc, hơn nữa bệnh viện đã bị niêm phong rồi.

Diệp Phi cúp máy, hơi thở nén trong lồng ngực, cô đảm bảo lần sau nhìn thấy Mộ Thương Nam thì cô sẽ đánh chết anh!

Bệnh viện bị niêm phong, chắc chắn cô không thể khai trương, nhưng mà còn một việc phải làm nữa, chính là đi thăm Thủy Tinh.

Thủy Tinh chắc đã dậy rồi, cô chỉ sợ Thủy Tinh biết thân phận của Bắc Minh Ý sẽ chịu không nổi.

Cô ngồi xe đến bệnh viện thăm Thủy Tinh.

Thủy Tinh đã tỉnh lại rồi, mở mắt ra thì nhìn thấy một bàn tay nhỏ mềm mại đang sờ vào mặt cô.

“Sao con lại ở đây?” Cô cười nhìn người bạn nhỏ, gượng người muốn ngồi dậy.

“Đừng động đây, đầu em bị thương, bác sĩ không cho em cử động.”
Bắc Minh Phong vội vàng giữ vai cô lại.

Thủy Tinh kinh ngạc nhìn gương mặt của người đàn ông trước mặt mình, cho dù ở cùng một thành phố, hai người bọn họ chưa gặp qua lần nào.

“Anh, anh tới làm gì?” Cô lạnh lùng chất vấn.

Bắc Minh Phong bậm môi lại, “Cái đó thì...anh ở đây chăm sóc em một đêm rồi, cảm ơn em đã cứu Bắc Minh Ý con của anh.”

Lời nói của anh giống như tia sét đánh ngang qua tai Thủy Tinh...

Chương 228

45228. Đứa trẻ là con của Bắc Minh Phong và Lăng Tuyết?

Đầu óc của Thủy Tinh trống rỗng, bản thân liều chết cứu đứa trẻ, đứa trẻ lại là con của Lăng Tuyết.

Ông trời thật cuộc còn muốn chơi đùa cô như thế nào nữa. Đứa con của cô và cùng Bắc Minh không giữ được. Cô lại bảo vệ đứa con của kẻ thù của mình!

"Thủy Tinh, cảm ơn em. Bắc Minh Ý rất quan trọng với anh." Bắc Minh Phong nói.

Câu nói của anh giống như là vô số cây kim đâm vào tim Thủy Tinh, con của cô cũng rất quan trọng với cô mà.

"Anh có thể mang theo con của anh cút khỏi đây!" Thủy Tinh dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn mặt anh, Bắc Cực lạnh bao nhiêu thì trong lòng cô lạnh bấy nhiêu.

Bắc Minh Phong cảm giác được sự lạnh lùng của cô, chân mày của anh nhíu lại khó chịu. "Em có thái độ gì? Em đã cứu con của anh, anh cảm ơn em, chẳng lẽ cảm ơn cũng là lỗi của anh sao? Nếu như em còn nhớ hận chuyện năm đó thì đừng quên, là năm đó anh hại em mất đi đứa con của chúng ta, thế nhưng là anh liều chết bảo vệ đứa con của em và George, vì con của hai người mà anh phải cấp cứu

một tháng. Đến bây giờ toàn thân đều là vết thương."

"Cho nên sao? Tôi phải mang ơn anh hay sao? Bắc Minh Phong, anh nói cho rõ đi, tôi không có kêu anh cứu tôi. Là chính anh bổ nhào vào những thanh trúc đó rồi bị chúng đâm qua người. Món nợ này không liên quan gì tôi cả!" Thủy Tinh lên tiếng bật lại anh, giống như cô liều chết cứu con trai của Bắc Minh Phong, cô suýt chút mất mạng, cô có thể đi tìm ai tính sổ đây.

Trong lòng Bắc Minh Phong nghẹn lại, "Anh không có tìm em tính sổ, anh chỉ nói vấn đề về thái độ của em!"

Điều anh chịu không nổi là thái độ của cô, kiểu thái độ kia còn không bằng người xa lạ!

Thủy Tinh chỉ cảm thấy giống như là được nghe thấy chuyện cười lớn, "Thái độ của tôi thế nào? Bởi vì anh đã cứu tôi, nên tôi phải quỳ xuống tạ anh sao? Được thôi, coi như tôi nợ anh một mạng, hôm qua vì cứu con anh mà tôi cũng suýt chết, hai chúng ta coi như xong!"

Coi như anh đã cứu cô, vậy thì sao chứ? Cô có thể tha thứ cho sự phản bội anh dành cho cô sao, tha thứ cho anh có con cùng người phụ nữ khác sao? Cái cô bị tổn thương là trái tim, điều mà cả cuộc đời này cô không thể tha thứ là sự phản bội.

Chẳng lẽ anh suýt chết thì cô có thể xem như không có gì sao, cùng anh chuyện trò vui vẻ, quên hết tất cả sự phản bội của anh sao?

Anh cùng Lăng Tuyết, và đứa con của họ cứ như vậy mà tồn tại. Bắc Minh gia bảo vệ đứa trẻ rất tốt, năm năm qua không để lộ bức ảnh

chụp nào của đứa trẻ. Nếu như cô biết đây là con của Bắc Minh Phong, cô nhất định sẽ tránh đi thật xa, sẽ không đụng chạm đến Bắc Minh Phong.

Bắc Minh Phong tay siết thành nắm đấm, anh cố gắng đến cuối cùng, đổi lấy vẫn là “coi như xong”.

Năm đó anh đã nói qua, hai người họ coi như xong, năm năm anh không gặp lại cô, cố ý né tránh mọi tin tức về cô, anh cho là mình đã làm rất tốt, đã quên đi người phụ nữ này, nhưng khi gặp lại cô thì...

"Nếu như em cảm thấy là xong thì coi như xong, Bắc Minh Ý, chúng ta đi!" Anh đưa tay kéo đứa con đi.

Bắc Minh Ý lại nhào vào vòng tay của Thủy Tinh, đưa bàn tay nhỏ ra lau nước mắt cho Thủy Tinh, “Cực cực, đừng khóc, cho dì mượn bờ vai của con này.”

Cực cực? Đầu óc Thủy Tinh mơ hồ, cô làm sao mà thành cực cực rồi?

Nhưng câu nói “Cho dì mượn bờ vai” lại giống như lựu hơi cay mạnh nhất, khiến nước mắt của cô hoàn toàn vỡ òa, giống như là hồng thủy tràn ra phá vỡ con đê cuối cùng vậy.

Bắc Minh Ý nhìn Thủy Tinh lau nước mắt thế nào cũng không lau khô được, gấp đến độ quơ tay lung tung, cậu đột nhiên thò đầu ra hôn lên mắt của Thủy Tinh, giống như là muốn hôn đi hết tất cả nước mắt của cô.

"Đau không? Để con thổi cho dì nha!" Giọng nói non nớt của cậu phảng phất giống như âm thanh của thiên nhiên.

Sự kiên cường trong lòng Thủy Tinh đã vỡ òa, cô nghĩ Bắc Minh Ý đã thắng rồi, mặc dù cô và Bắc Minh phong, Lăng Tuyết có ân oán gì thì cô cũng không có cách nào hận đứa trẻ giống như thiên thần này được.

"Dì...thật xin lỗi..." Cô ghen ngào vùi đầu vào vòng tay của đứa bé, cơ thể mềm mại của cậu bé bao trọn lấy trái tim tan vỡ của cô.

Bắc Minh Phong kinh ngạc nhìn con trai của mình, hôm qua tên nhóc này đã khiến anh rất bất ngờ, anh biết con của mình thật sự biết nói, hôm nay tiểu tử thúi này lại khiến anh bất ngờ nữa, anh biết con của mình chẳng những biết cách ăn nói mà còn có thể tán gái nữa!

Trời đất ơi, tên nhóc này học ai cách cưa gái vậy?

Trong phút chốc anh có cảm giác như chó chết, chẳng trách sao anh cảm thấy những lời này có chút quen tai, đây không phải những chiêu của gái của Đỗ Xán sao?

Đỗ Xán! Cậu chờ đó, tôi để cậu trông đứa con cho tôi, cậu dẫn con tôi đi tán gái!

Ý muốn giết chết Đỗ Xán đã xuất hiện trong tâm trí, bác sĩ nói tiếp xúc nhiều người thì tốt có sự trở ngại tâm lý của trẻ nhỏ, anh không có việc gì thì sẽ dẫn Bắc Minh Ý đến chỗ Đỗ Xán, để Đỗ Xán giúp anh trông một ngày.

Bàn tay nhỏ của Bắc Minh Ý vỗ vỗ vào đầu của Thủy Tinh, "Cực cứng, tại sao lại khóc? Không ai yêu dì thì con yêu dì."

Bắc Minh Phong chỉ cảm thấy trời sắp sập rồi, Đỗ Xán còn để con của anh xem cái gì nữa? Chắc không phải đến cả phim người lớn cũng xem rồi chứ?

Đỗ Xán, cậu chờ đó cho tôi!

Thủy Tinh suýt chút bị Bắc Minh Ý làm tan chảy rồi, đứa trẻ cứng quá, giống như thuốc chữa thương tốt nhất có thể chữa được nỗi đau nhất trên thế giới này.

"Được rồi, dì không khóc nữa, cảm ơn con, khi này dì có thái độ không tốt với con."

Đột nhiên, cửa phòng bị đẩy ra, Đào Dung và Lăng Tuyết xông vào phòng.

"Cháu của ta thế nào rồi? Tại sao phải ở lại bệnh viện một đêm? Bị thương ở đâu, nhanh cho ta xem!" Âm thanh của Đào Dung xộc vào phòng.

Nhưng mà trên giường bệnh lại là Thủy Tinh, giống như là đã bật kíp nổ của quả bom trong lòng Đào Dung.

"Tại sao cô lại ở đây? Ha ha, làm sao mà cháu tôi có thể bị thương chứ? Có phải cô đã hại cháu của tôi? Bắc Minh gia chúng tôi rất cuộc đã nợ cô thứ gì chứ?"

Cái đồ sao chổi như cô, năm đó hại con trai của tôi, bây giờ hại cháu của tôi! Nếu như cháu của tôi bị thương một cọng tóc thì cô nghĩ đến chuyện sống sót mà rời khỏi đây! Người đâu! Bắt người phụ nữ này lại cho ta!" Đào Dung gào lên.

"Trời ơi! Mẹ, mẹ nhìn đi, trên cổ tay Bắc Minh Ý có vết thương! Giống như là bị siết lại vậy!" Lăng Tuyết vội vàng nói.

Đào Dung vung tay tát Thủy Tinh, "Đồ tiện nhân không biết xấu hổ, cô dám bắt cóc cháu của tôi!"

Nhưng mà, cổ tay của bà ta bị chặn lại giữa chừng.

Bắc Minh Phong ngăn cản mẹ của mình, "Mẹ, mẹ nói sai rồi, không phải Thủy Tinh bắt cóc cháu của mẹ, là cô ấy cứu cháu của mẹ đó! Cô ấy vì cứu Bắc Minh Ý suýt chút bị bọn cướp đánh chết."

Đào Dung ánh mắt chua ngoa nhìn Thủy Tinh, "Cô ta sẽ có lòng tốt như vậy sao? Đừng quên, năm đó cô ta suýt chút hại chết con! Mẹ thất là nhất định là cô ta cấu kết với bọn cướp diễn kịch cho con xem, muốn đoạt sự thương hại của con!"

Thủy Tinh cười lạnh, "Dì à, dì không sống ở thời cổ đại thì thật uổng phí quá, vài phút thì có thể biên ra một bộ Chân Hoàn Truyện, đáng tiếc, con của dì là hoàng thượng sao, hay là thái tử? Một người đàn ông xấu xa, anh ta cũng xứng để phụ nữ tranh giành sao? Loại rác rưởi này, có bãi rác thu về là đã không tồi rồi, dì diễn sâu quá!"

Đào Dung suýt chút nữa thì tức đến ngất đi, "Cô nói ai là rác rưởi? Con trai của tôi xuất sắc như vậy, không biết bao nhiêu phụ nữ muốn

bò lên giường nó! Tôi phải xé miệng cô ra!”

Bà ta đưa tay về phía miệng của Thủy Tinh...

Chương 229

45229.Tay của Thủy Tinh chặn tay của Đào Dung lại, “Có phải là trong mắt tất cả các bà mẹ thì cho dù con trai mình có xấu xa thì vẫn là bảo vật không? Tôi thật thương hại dì, cả đời diễn kịch tự an ủi mình, giả vờ con trai của mình có nhiều người giành lấy,nhưng mà, dì yên tâm, cho dù phụ nữ cả thế giới đều mù hết thì tôi cũng không mù được đâu!”

“Mẹ! Mẹ quá đáng quá rồi! Thủy Tinh cứu Bắc Minh Ý, mẹ không cảm ơn mà còn muốn đánh cô ấy?” Bắc Minh Phong lớn tiếng nói.

Tay của Đào Dung bị con trai mình nắm chặt lấy, “Được thôi, con hung dữ với mẹ chỉ vì người phụ nữ này! Sớm đã nói rồi, cô ta chính là tai họa, lúc nào con cũng vì cô ta cãi nhau với mẹ! Nhưng ma con chưa từng vì Lăng Tuyết mà cãi với mẹ, con nói xem cô ta phải tai họa không? Là cô ta phá hoại gia đình chúng ta!

Ý Ý, đi với bà nội, cô ta là người xấu, chúng ta không được ở cùng cô ta! Cẩn thận cô ta hại chết con!”

Bắc Minh dùng tay đánh lên tay của Đào Dung, “Bà là người xấu!”

Đào Dung thiếu điều bị hù chết, Bắc Minh trước giờ không nói chuyện đột nhiên lại lên tiếng rồi.

“Con...con biết nói sao?” Bà ta nhìn cháu mình như nhìn vật gì đó kì

lạ vậy.

Một lát sau, bà ta nghĩ ra điều gì đó, “Lăng Tuyết, mau đưa Ý Ý đi, Ý Ý mới khỏe lên một chút, đừng để người phụ nữ này hại!”

“Con không đi! Con muốn ở cùng cục cưng!” Bắc Minh Ý rúc vào lòng của Thủy Tinh, bộ dạng đánh chết cũng không đi.

Bắc Minh Phong đẩy mẹ mình và Lăng Tuyết ra khỏi phòng, khóa trái phòng lại.

“Con không đồng ý đưa Bắc Minh Ý đi, thằng bé không nói chuyện năm năm. Chướng ngại tâm lý của nó mới tốt được chút nhờ vào Thủy Tinh, con đồng ý để nó ở lại với Thủy Tinh.”

“Con trai khờ của mẹ, bây giờ Ý Ý không phải nói chuyện được rồi sao? Chúng ta dẫn đi là được rồi? Mẹ nói con nghe, Thủy Tinh nhất định là muốn hại con, chúng ta không thể không đề phòng! Con nghĩ xem, năm đó cô ta làm sao mà cấm sừng con được chứ!” Đào Dung giận dữ nói.

“Thằng bé chỉ nói chuyện với Thủy Tinh, nó không nói chuyện với người khác, con muốn nó tiếp xúc với Thủy Tinh nhiều một chút, có lẽ là do Thủy Tinh đã cứu nó, nó tin tưởng Thủy Tinh.” Bắc Minh Phong nói.

“Mẹ, con thấy cứ làm theo anh Phong nói đi, chỉ cần tốt cho Ý Ý, có thể cho Ý Ý hồi phục lại bình thường thì cứ để nó ở cùng với Thủy Tinh vài ngày đi.” Lăng Tuyết lấy lòng thuận theo lời của Bắc Minh Phong.

“Đúng vậy, Ý Ý ở cùng với Lăng Tuyết, vấn đề chướng ngại tâm lý đã tốt rất nhiều.” Bắc Minh Phong nói.

“Các người thật đê tiện! Lợi dụng Thủy Tinh để chữa bệnh cho Bắc Minh Ý! Bắc Minh Phong, anh có còn là người không? Năm đó anh phản bội Thủy Tinh có con với người khác, bây giờ bất kể Thủy Tinh đối xử với anh ra sao thì đều là báo ứng mà anh nên nhận!” Diệp Phi từng bước bước về phía Bắc Minh Phong, không ngờ vừa tới thì đã nghe cả nhà ba người Bắc Minh gia tính toán lợi dụng Thủy Tinh ngoài hành lang.

Trán của Bắc Minh Phong đen xì, anh chỉ là tìm một lý do thuyết phục mẹ mình, nếu như nhất định phải nói tư tâm của mình ra thì lòng riêng đó chỉ là anh muốn lợi dụng lúc Bắc Minh Ý ở bên cạnh Thủy Tinh, anh có thể có cơ hội gặp Thủy Tinh, chỉ có thể thôi.

Diệp Phi bước nhanh đến phòng bệnh, “Thủy Tinh, đừng giữ Bắc Minh Ý lại, ba người một nhà bọn họ đê tiện đứng ngoài hành lang tính toán lợi dụng em chữa bệnh cho Bắc Minh Ý đó!”

Ánh mắt của Diệp Phi thu lại, phút chốc không nói được câu nào của bản thân.

Nhưng mà Bắc Minh Ý nằm trong lòng, đôi mắt đột nhiên sáng lên, khiến tim cô không thể ghét được.

“Bắc Minh Ý có thể ở lại, nhưng mà các người rút đi! Nếu như anh còn dám bước chân vào phòng tôi một bước thì ngay cả Bắc Minh Ý cũng không được ở lại!” Cô lạnh lùng nói, rõ biết bọn họ là vì bệnh

của Bắc Minh Ý, cô vẫn đồng ý cho Bắc Minh Ý ở lại.

Sắc mặt Bắc Minh Phong xám xịt, lại không thể giải thích được gì cho bản thân.

“Được, chúng ta đi.” Anh đẩy mẹ của mình bà Lăng Tuyết ra ngoài phòng bệnh.

Diệp Phi dùng lực khóa cửa lại, “Cả nhà đều xấu xa! Sao em đồng ý làm gì? Đừng quên, đây là con của Lăng Tuyết và Bắc Minh Phong!”

Cô quay lưng đi về phía Thủy Tinh.

“Em biết, nhưng mà em thật sự rất thích đứa trẻ này, bỏ đi, nó muốn ở lại thì cho nó ở lại đi.” Thủy Tinh nói.

Một đứa trẻ có chương ngại về tâm lý, cô còn có thể làm sao nữa? Cũng không thể đổ ân oán của người lớn lên đầu đứa trẻ được.

“Em chính là vì quá tốt bụng nên mới bị Bắc Minh Phong ức hiếp đó.” Diệp Phi hạ mắt nhìn xuống đứa trẻ rúc vào lòng của Thủy Tinh như chú cún dễ thương vậy.

Quả thực có thể nhìn ra đứa nhỏ có bệnh, bởi vì ánh nhìn của nó luôn nhìn về phía Thủy Tinh, không giống đứa trẻ khác sẽ bị âm thanh thu hút, giống như trong thế giới của nó chỉ có Thủy Tinh và nó.

Thủy Tinh méo miệng cười khổ, “Chỉ hy vọng bệnh của đứa trẻ có thể mau khỏi.”

“Phải rồi, chị đã gọi cho George, anh ấy đang ở Anh tổ chức cuộc họp gì đó, anh ấy tan họp sẽ về thăm em.” Diệp Phi nghĩ đến chuyện này.

“Thực ra không cần phiền anh ấy đâu, bây giờ em cũng không sao rồi.” Thủy Tinh nói, bao năm qua thứ mà cô nỡ George đã quá nhiều rồi.

“Còn nói không sao! Bản thân em cũng là bác sĩ, biết tình trạng của mình nghiêm trọng thế nào, xuất huyết não đó!” Diệp Phi nói.

“Phải rồi, bệnh viện của chị không phải hôm nay khai trương sao? Sao có thời gian đến chỗ em vậy?” Thủy Tinh hỏi.

Diệp Phi nghĩ đến chuyện này thì hận đến đau răng, “Là Mộ Thương Nam niêm phong bệnh viện của chị.”

“Hả? Sao chị lại đụng phải anh ta rồi?” Thủy Tinh ngạc nhiên.

“Thì cứ như vậy mà đụng phải thôi, giới một chén bơ nóng, suýt chút khiến anh ta phỏng tàn phế, anh ta niêm phong bệnh viện của chị.” Diệp Phi dừng dừng nói.

Chỉ là chuyện cô bị anh cưỡng ép đã bị cô lướt qua rồi.

“Hả? Hai người náo nhiệt vậy.” Thủy Tinh cũng á khẩu không biết nói gì.

“Lát nữa chị đi tìm anh ta tính sổ, dám niêm phong bệnh viện của chị, anh ta thật sự cho là mình một tay che trời rồi!” Diệp Phi lớn tiếng gào lên.

Trán của Thủy Tinh hiện lên mấy vạch đen, ở Trung Quốc, Mộ Thương Nam chính là một tay che trời, “Em thấy chị vẫn là gọi Mộ Ly quay về giúp chị đi.”

“Chuyện của chị, chị phải tự xử lý, không cần anh ta nhúng tay!” Diệp Phi quả quyết từ chối, Mộ Ly cũng không phải tốt lành gì, nhiều năm như vậy không cho cô gặp con gái, cô dọn dẹp xong Mộ Thương Nam và Thiên Tịnh, tiếp theo chính là Mộ Ly.

“Đáng tiếc bây giờ em bị thương, không thể giúp chị.” Thủy Tinh xoa xoa vào lớp băng quấn trên đầu cô.

“Em coi nhẹ năng lực của chị rồi, yên tâm đi! Chị sẽ xử lý ổn cả thôi, chị đặt đồ ăn sáng cho em rồi, em với Bắc Minh Ý ăn đi.” Diệp Phi nói.

Đợi đồ ăn sáng đem tới, Diệp Phi sắp xếp cho Thủy Tinh xong xuôi hết mới rời bệnh viện đi tìm Mộ Thương Nam.

Thủy Tinh phát hiện đứa bé thật sự có rất nhiều vấn đề, giống như bạn dứt thì nó mới chịu ăn, không dứt thì nó vốn dĩ sẽ không ăn, đôi mắt to trống rỗng, hoàn toàn không biết nó đang nghĩ gì.

Trong lòng cô đột nhiên trầm lại, đứa trẻ này tác động thần kinh của cô một cách kỳ lạ.

Diệp Phi ngồi xe đến công ty của Mộ Thương Nam, cô đi thang máy đến tầng văn phòng tổng giám đốc trên tầng cao nhất.

Không khách sáo mà xông vào phòng làm việc, tay đập vào bàn làm

việc của anh, “Tại sao lại niêm phong bệnh viện của tôi?”

Cơ thể của Mộ Thương Nam dựa vào lưng ghế, thản nhiên chăm chú nhìn người phụ nữ nhỏ trước mặt, “Bởi vì cô làm tôi bị phỏng, thân thể tôi quý giá, nếu để cô bồi thường bằng tiền thì có thể khiến cô phá sản!”

“Ha ha, thịt heo bao nhiêu cân bao nhiêu tiền? Khối thịt đó của anh chưa tới hai lạng, cắt ra đem bán cũng không đáng mấy đồng tiền, huống chi là bị phỏng chứ!”

Trán của Mộ Thương Nam đen lại, khối thịt không đến hai lạng? Cô sĩ nhục độ dài của anh!

Chương 230

45230. Anh đứng dậy, thân hình cao to, từng bước ép cô gái nhỏ vào trước bàn sếp. “Tôi không đến 100g thịt, hôm qua ai nói tôi to quá, bắt tôi nhẹ một chút?” Anh cúi đầu, giọng nói khàn khàn của anh đập vào vành tai cô, mùi vị gặm nhấm xương cốt chảy xuống đến bụng anh, vì mất trí nhớ, lần này dường như là lần đầu tiên anh có cảm giác ăn thịt, khiến anh cảm thấy giống như lần đầu phá giới năm năm về trước, không kiềm chế được bản thân.

Hừm! Diệp Phi suýt nữa tức hộc máu, cô thực sự không chịu nổi mới cầu xin anh. Vậy mà, anh giống như một con sói đói, ai có thể chịu được? Sau đó, cô ngược mắt nhìn anh “Nếu không phục, cắt mang đi cân, nếu tôi nói thiếu trọng lượng tôi bù cho anh!”

Mộ Thương Nam bĩu môi, cô thật xấu xa, cô có thể đền cho anh cái gì? Đã cắt đi rồi còn có thể lắp lại được sao?

“Muốn thiên của tôi? Hận thứ đó của tôi vậy sao?”

“Tôi không những hận thứ đó của anh, tôi hận cả con người anh, không được niêm phong bệnh viện của tôi!” Diệp Phi đưa tay với lấy con dao dọc giấy trên bàn Mộ Thương Nam. “Có tin tôi sẽ làm cho anh cả cuộc đời này anh không lên giường được với phụ nữ không?” Cô uy hiếp, loại dao sắc bén nhất, chỉ cần tùy tiện động vào là có thể cắt rách ngón tay.

Ánh mắt Mộ Thương Nam quyen lấy cô “Cho cô cơ hội, cô không cắt được của tôi, coi như cô thua, tôi sẽ cắt của cô”.

Diệp Phi ngơ ngác. Anh cắt cái gì của cô? Cô đâu có phải đàn ông. Nhưng cơ hội tốt như này, cô không do dự dùng lực đâm con dao xuống.

Tay anh lập tức nắm được cổ tay cô, với võ công của anh, Diệp Phi có luyện cả đời cũng không làm anh bị thương được. Bàn tay to lớn của anh ghì chặt tay cô, giật lấy con dao trong tay cô, cơ thể anh tiến lên ép cô lên bàn của sếp, dao dọc giấy ép vào ngực cô.

“Vừa nãy nói rồi, nếu như cô không cắt được của tôi, tôi sẽ cắt cô”.

Diệp Phi căng thẳng nhìn tay anh, anh muốn cắt ngực của cô? Một lúc sau, cô không tìm được mạch suy nghĩ của anh, đừng nói anh cầm dao, cho dù anh không cầm dao, cô cũng không đánh bại được anh! Nhưng anh không hề cho cô thời gian để phản ứng, dao dọc giấy trượt lên áo cô, tốc độ nhanh cắt vào hai vết dao, làm cô sợ hét ra tiếng. Nhưng, không có đau đớn như cô nghĩ, chỉ là cơ thể cô lạnh đi.

“Ồ biến thái đáng chết!” mặt cô xấu hổ đỏ bừng bừng chửi rủa anh.

Anh cắt rách quần áo của cô, thịt của cô lòi ra khỏi chỗ rách, cô đưa tay che lấy ngực mình, nhưng lại bị tay kia của anh nắm lấy hai cổ tay cô, bẻ hai cánh tay cô ra đằng sau. Tư thế đáng xấu hổ, như này thịt của cô càng lộ ra nhiều hơn.

“Ồ biến thái đáng chết! Không được nhìn!” Cô giận giữ hét lên, người đàn ông mất trí 5 năm rồi, nhưng việc này của anh ta còn biến thái

hơn ngày trước.

“Không cho tôi xem, là muốn tôi hôn à?” Mộ Thương Nam giọng khàn khàn nói. Anh cúi đầu hôn lên ngực cô, so với việc đó, anh thích hôn hơn. Nhưng, tay của anh cũng không yên được, dao dọc giấy trượt lên váy cô.

“Á! Đồ khốn nạn! Tên háo sắc!” Cô chửi ra tiếng, cô không hiểu anh sao lại làm được, có thể cắt quần áo trên cơ thể cô, mà không chạm đau vào da cô. Nhưng mà trên dưới đều lộ ra, trái tim cô tan vỡ, trước đây làm các kiểu với anh, hai người cũng chưa từng chơi những việc kích thích như này. Bị liệt, mất trí có thể thay đổi tính nết sao? Tổng giám đốc cao ngạo lạnh lùng đâu rồi?

“Cô hét càng to, tôi càng vui, so với việc hôm qua cô mê muội bắt phục tùng, kĩ thuật của tôi còn kém xa” Mộ Thương Nam nói kiểu đùa giỡn. Anh thích cảm giác này, từng phút từng giây chứng minh anh là người đàn ông bình thường. Diệp Phi cắn chặt môi, cô tức phát điên rồi “Anh dám động vào tôi, có tin tôi cắn chết anh không?” Hôm qua bị anh cưỡng hiếp, hôm nay có chết cô cũng không để anh động vào. Cô không khách sáo thò đầu cắn vào hầu anh, nếu như có thể cắn chết anh, sau đó lấy mạng của Thiên Tịnh và Thiên Huệ, cô có thể không cần mở vàng đen! Đau nhói cuộn lấy thể xác và tinh thần Mộ Thương Nam, cô liều mạng cắn, nhưng, anh không biết tại sao, rõ ràng có người muốn giết anh, anh lại muốn đưa tay ra ôm lấy cô. Anh chỉ cảm thấy bản thân có xu hướng chịu đựng ngược đãi! Tay anh ôm chặt lấy cô, một cảm giác quen thuộc, cuộn lấy trái tim anh.

“Rất thích cắn tôi sao? Nếu như ngày ngày cô để tôi lên giường với cô, ngày nào tôi cũng phê chuẩn cho cô cắn tôi!”

Diệp Phi suýt chút nữa tức hộc máu, cô bỏ anh ra, nhìn cổ của anh chảy máu “Tôi không phải chó, anh gỡ niêm phong bệnh viện của tôi, tôi sẽ không tính toán việc anh cưỡng hiếp tôi!”

“Cô chữa khỏi bệnh cho tôi, tôi có thể gỡ niêm phong bệnh viện của cô! Cần bệnh viện để khởi nghiệp thì mau chữa khỏi bệnh cho tôi” Mộ Thương Nam nói.

“Anh có bệnh gì?” Diệp Phi trợn mắt nhìn anh, cô không cảm thấy anh có bệnh gì?

“Tôi không thể có cảm giác” Mộ Thương Nam nói ra căn bệnh khó hiểu.

Họng cô tanh tanh, suýt nữa bị a chọc cho tức hộc máu “Mộ Thương Nam, anh như vậy mà là không thể có cảm giác sao? Anh lừa ai vậy?” Cô tức giận hét lên, hận không thể một dao chém chết anh, hôm qua anh giày vò cô một đêm, anh bảo là không thể có cảm giác?

“Trước những người phụ nữ khác tôi đều không thể có cảm giác, bệnh này, cô phải chịu trách nhiệm chữa khỏi cho tôi” Mộ Thương Nam lạnh lùng nói, anh không nói dối, cơ thể anh chỉ có cảm giác với cô.

Trán Diệp Phi nhăn lại nếp nhăn đen trán, rõ ràng anh muốn lợi dụng cô.

“Bệnh này không dễ chữa, giá rất đắt”

“Bao nhiêu tiền? Tôi đưa” Mộ Thương Nam nói.

“Giá là bản đồ mỏ vàng đen. Dùng bản đồ mỏ vàng đen đổi lấy hạnh phúc cả đời anh. Nếu không cho dù anh ngồi trên đồng tài sản của cả thiên hạ, đến phụ nữ cũng không động vào được, anh có phải là đàn ông không?” Diệp Phi cố ý lăng mạ anh.

“Bản đồ mỏ vàng đen, tôi không biết ở đâu” Mộ Thương Nam giải thích. Không phải chỉ Diệp Phi hỏi, sau khi anh tỉnh, mẹ anh và Thiên Tịnh cũng hỏi, nhưng anh mất trí, không biết bản đồ ở đâu.

“Anh không biết ở đâu thì ai biết? Anh lừa ai?” Diệp Phi tức giận hét lên.

Sau khi anh tỉnh lại, Liễu Họa nói với anh, Thiên Tịnh là vợ anh, mà Thiên Tịnh đã có thai, anh sắp có con trai rồi. Anh không biết là vì mất trí hay làm sao, anh không có cảm giác với Thiên Tịnh, nhưng sau khi đứa bé được sinh ra, anh xét nghiệm DNA của Mộ Dã, thực sự là con của anh, do vậy, anh ngầm đồng ý sự tồn tại của Thiên Tịnh.

Diệp Phi mím môi “Bản đồ mỏ vàng đen anh có thể từ từ nghĩ, trước tiên hãy gỡ niêm phong bệnh viên của tôi, bằng không tôi đảm bảo anh sẽ hối hận.” Ánh mắt Diệp Phi lạnh lùng, đưa tay ra kéo lấy cổ anh, ngẩng đầu hôn lên môi anh, tay kia của cô, cởi áo anh ra, giống như không chờ được nữa, cởi quần áo anh.....

Chương 231

45231. Toàn thân Mộ Thương Nam bị cô đốt lên một ngọn lửa, anh để mặc cô cởi quần áo anh ra, không chờ được muốn nhanh chóng hưởng thụ cảm giác của tối qua. Vết thương gì anh cũng quên hết, anh cho dù là đau, cũng không ngăn cản được anh hưởng thụ cái cảm giác đó.

Ngón tay Diệp Phi ấn trên điện thoại, một đoạn video được cô ghi lại, một tay cô đẩy người đàn ông đang đè lên người cô. “Cút ra! Tôi đã quay video lại anh hôn tôi, anh không gỡ niêm phong bệnh viện, tôi sẽ gửi video đi, anh tự nghĩ xem hậu quả thế nào?”

Lông mày Mộ Thương Nam trĩu xuống, đến đây mới biết mình bị cô lợi dụng “Cô dám uy hiếp tôi?”

“Tại sao không dám? Đều là người hơn 50 cân, dựa vào gì tôi không dám uy hiếp anh? Xùy” Ngón tay Diệp Phi ấn vào nút bên cạnh nút gửi đi, chỉ cần anh dám nói không, thì cô lập tức gửi cho Thiên Tịnh.

Lông mày Mộ Thương Nam trĩu xuống hết mức “Còn chưa có ai dám uy hiếp tôi! Cô sẽ không thể là người đầu tiên!” Anh quay người nhặt quần áo dưới đất lên mặc vào.

Ánh mắt cô nhìn chăm chăm vào lưng anh, chiếc lưng đầy vết sẹo của anh, đập vào mắt cô, những vết sẹo lớn, những vết sẹo méo mó có thể nhìn ra độ sâu của vết thương.

Một cảnh tượng đỏ máu một lần nữa phủ lên tâm trí cô, trên máy bay cô nhìn thấy vết đỏ là máu của anh sao? Anh chịu đựng vết thương nghiêm trọng như vậy, nên mới tỉnh lại sau hai tháng? Đường như tất cả mọi câu hỏi đều có đáp án. Lần đó anh vì bảo vệ cô, bị bom của Thiên Tịnh nổ trọng thương. Nhưng, hiểu được những cái này, không có bất kỳ ý nghĩa nào với cô, anh và Thiên Tịnh có con, Mộ Dĩ chính là chứng cứ nói dối tốt nhất của anh. Lúc anh có quan hệ với cô. Không dứt khoát mối quan hệ với Thiên Tịnh, cô sẽ không chấp nhận loại đàn ông cặn bã như này. Một khi ngón tay cô ấn, video gửi đi, đảm bảo có thể trục Thiên Tịnh tức nổ phổi, tiện thể đăng lên mạng tin tức. Nhưng, điều làm cô không ngờ đến là, một tin nóng như này, lại không được công bố ra ngoài.

“Chuyện gì thế này?” Cô ngạc nhiên nhìn điện thoại.

Mộ Thương Nam đứng khoan thai trước cửa sổ “Gửi đi chưa? Đừng nhìn, cô đương nhiên không nhìn thấy tin này, ở nước ZH muốn đăng tin về nhà họ Mộ, nhất định phải được sự đồng ý của tôi. Chụp đẹp lắm, hiệu quả đặc tả rất tốt.” Anh tiến đến cô, lắc lắc điện thoại của mình trêu tức, anh sớm đã nhận được xin chỉ thị của trang web, anh đương nhiên không đồng ý, vì vậy video này không được đăng lên mạng.

Diệp Phi bữu môi “Nhưng Thiên Tịnh nhận được video rồi!”. Điều vui mừng duy nhất của cô là ít nhất Thiên Tịnh có thể nhìn thấy.

“Cô ta là một người phụ nữ thông minh, biết bản thân mình cần gì, cô ta sẽ không kiếm chuyện với tôi. Tôi thấy cô hãy lo cho cô đi, cô định ra ngoài với bộ dạng như này” Ánh mắt Mộ Thương Nam đùa giỡn

với cô.

Tay Diệp Phi nắm chặt, đồ đàn ông cặn bã! Cô mắng chửi anh thậm tệ, quay người đi vào phòng nghỉ của Mộ Thương Nam, cô có ngốc đâu, có quần áo của Mộ Thương Nam không biết đi lấy. Từ tủ quần áo của anh cô lấy ra một chiếc áo sơ mi và thắt lưng của anh, cởi quần áo rách của mình ra, mặc áo sơ mi vào, thắt thắt lưng lên eo.

Mộ Thương Nam ngạc nhiên nhìn cử động của cô, dường như cô rất quen thuộc với tất cả mọi thứ trong văn phòng anh. Thắt lưng của anh để trong ngăn kéo ở giữa tủ quần áo, ngăn kéo có vài cái, nhưng cô không do dự mở ngăn kéo đó ra, lấy ra thứ đồ mà mình muốn.

Diệp Phi soi gương, mặc dù mặc sơ mi không ra gì, nhưng ít nhất sơ mi còn tốt hơn quần áo rách. Cô quay người đi hướng ra cửa, nhưng cánh tay anh chặn đường.

“Chúng ta lúc trước rất thân quen sao? Cô biết đồ của tôi để ở đâu?” Mộ Thương Nam chất vấn.

Diệp Phi đầu óc trống rỗng, “quen? Tôi đã từng làm trợ lý đặc biệt cho anh hai tháng. Vì vậy biết đồ của anh để ở đâu” Cô chỉ ra một lý do, sẽ không nói với anh, họ từng có quan hệ, chỉ sợ việc của Thiên Thiên, sẽ bị phát hiện. Mộ Ly là một thằng điên, cô không biết Mộ Ly sẽ làm gì, hoặc nói ra điều gì, cô không thể không đề phòng.

“Cô định mặc cái này ra ngoài?” Anh hỏi

“Không được sao? Anh làm rách quần áo của tôi, không phải nên đền sao?” Diệp Phi hỏi lại.

“Có lý, uống thuốc xong, cô đi đi!” Mộ Thương Nam bước nhanh đến bàn làm việc của anh, từ trong ngăn kéo lấy ra một hộp thuốc cho Diệp Phi. Loại thuốc này, Diệp Phi đã quá quen, cô từng vì anh uống vài lần rồi. Lòng cô lạnh giá, quả nhiên là người chồng tốt, ăn vụng bên ngoài còn không quên chùi mép, không gây rắc rối cho vợ mình.

“Anh cảm thấy trong bệnh viện của tôi thiếu thuốc à? Sáng sớm tôi dậy việc đầu tiên là uống thuốc. Loại thuốc này không thể uống nhiều lần, nếu như anh không tin, khi nào đến tháng tôi sẽ bảo anh”.

“Tự cô uống? Ai biết cô rốt cuộc có uống thật hay không?” Giọng nói sắc nhọn của Thiên Tịnh vang lên trong phòng. Cô nhìn thấy video, liền lái xe đến, xông luôn vào văn phòng của Mộ Thương Nam, Diệp Phi vừa trở về đã lẫn lộn một đêm với Mộ Thương Nam, tim gan lá lách dạ dày thân cô đau đến chảy máu, cô cố gắng 5 năm cũng không có được anh, Diệp Phi chỉ cần móc móc ngón tay là có thể có được toàn bộ của anh.

Ánh mắt Diệp Phi nhìn Thiên Tịnh lạnh đến thấu xương “Haha. Cô cảm thấy tôi có hứng thú sinh con cho ngựa giống không? Tôi không phải cô, loại hàng hóa nào cũng đều có thể nuốt xuôi, làm phiền cô quản chặt ngựa giống nhà cô”.

Mặt Thiên Tịnh lúc trắng lúc đỏ “Diệp Phi, cô thật không biết xấu hổ, dụ dỗ chồng chị họ mình, con dám gửi video cho tôi!”. Một cái tát tát thẳng vào mặt Diệp Phi.

Diệp Phi không tránh cái tát của cô, cái tát hằn mạnh lên mặt cô, cái tát đầu tiên là do cô tự tìm đến, nhưng sau này sẽ không, 5 năm nay,

lúc cô rảnh, theo Mộ Ly học chút võ thuật phòng thân, mặc dù không có cách nào để so sánh với các huấn luyện viên, nhưng đánh thế nào cũng sẽ đặc sắc hơn Thiên Tịnh.

Thiên Tịnh bị đánh kêu thảm thiết “ Bỏ tôi ra! Á!”

“Bỏ cô ra! Lúc mẹ cô hại chết bố mẹ tôi, sao không nghĩ đến tha cho họ?” Nắm đấm của Diệp Phi thụi vào cổ Thiên Tịnh.

“Dừng tay!” Tay Mộ Thương Nam nắm lấy tay Diệp Phi, không cho cô đánh tiếp. Nhưng Thiên Tịnh thực sự bị đánh đến đứng dậy cũng không đứng dậy được.

Tim Diệp Phi đau nhói đến tột cùng. Mộ Thương Nam không quan tâm đến Thiên Tịnh đánh cô, còn cô đánh Thiên Tịnh thì không được. Haha! Quả nhiên vừa nãy cô ngu ngốc quá.

“Mộ Thương Nam, bệnh viện của tôi anh thích niêm phong thì niêm phong, nhưng bệnh của anh tìm người khác chữa! Anh còn dám động vào tôi nữa, tôi đảm bảo sẽ thiến anh!” Một chân cô đá vào bụng dưới anh, hôm qua không bồng đến tàn phế, nay cô đá cho tàn phế.

Mộ Thương Nam không ghi ngờ Diệp Phi có thể nói được làm được, anh chắc chắn cô dùng toàn bộ sức lực, cho dù là người sắt đá, anh cũng sẽ đau đến ra mồ hôi lạnh, dù gì nó cũng là chỗ yếu đuối nhất của người đàn ông.

“Anh Thương Nam, anh không sao chứ? Em đi gọi bác sĩ!” Thiên Tịnh nhìn biểu cảm của Mộ Thương Nam, sợ gần chết. Cô hoảng hốt gọi điện thoại cho Sở Nhiễm.

Diệp Phi đi ra khỏi tòa nhà của Mộ Thương Nam, thực sự bị ánh mắt của tất cả mọi người bao vây tấn công, chắc là bọn họ coi cô giống như loại gái công sở. Có một cậu bé đi đến trước mặt cô, chặn đường cô lại.

Cô nhìn gương mặt nhỏ bé của Mộ Dã, một đứa bé cũng muốn gây rắc rối cho cô. Cậu nhóc lại muốn làm gì?

Chương 232

45232. “Đến giúp mẹ cháu dạy dỗ ta?” Ánh mắt Diệp Phi quan sát cậu bé trước mặt.

Mặc dù cậu bé mới có 5 tuổi, nhưng cô biết chỉ số IQ của cậu bé tuyệt đối không phải độ tuổi của cậu vốn có. Nếu đã giỏi đến mức làm hacker, cô không tin, cậu nhóc này không hiểu mối quan hệ của cô và Mộ Thương Nam và cả Thiên Tịnh.

“Sao cháu lại phải giúp mẹ?” Mộ Dã nháy mắt hỏi vặn lại.

Diệp Phi nhếch nhếch môi, hay thật, nó không phải con trai Thiên Tịnh sao?

“Vậy cháu chặn cô lại làm gì?” Cô hỏi

“Cháu thích nói chuyện với cô, chỉ có cô không coi cháu là trẻ con, hiểu được ý nghĩ của cháu” Mộ Dã nói.

“Sau đó?” Diệp Phi tiếp tục hỏi, quan trọng rốt cuộc cậu nhóc muốn gì? Cô mặc một chiếc áo sơ mi của đàn ông đứng ở đây đã đủ thu hút ánh mắt của những người xung quanh rồi!

“Sau đó, cháu muốn để cô làm bạn gái cháu. Cô đồng ý không?” Mộ Dã hỏi.

Diệp Phi ngạc nhiên nhìn vào tận đáy mắt của cậu bé, như này thì trưởng thành sớm quá rồi?

“Nếu ta không đồng ý thì sao?” Cô hỏi

“Hack điện thoại của cô, hack máy tính của cô, hack mạng của nhà cô, cắt đứt dây mạng của cô, giảm lưu lượng của cô, làm nhiễu sóng của cô. Hoặc giúp cô tiêu tiền, thử chi vượt mức mấy cái thẻ ngân hàng của cô!” Mộ Dĩ cười vô tội.

Diệp Phi mím môi, từng gặp người bá đạo, nhưng bá đạo như này thì chưa từng gặp.

“Nói như vậy thì, cô chỉ có thể đồng ý?”

Mộ Dĩ bước hai bước sát gần Diệp Phi “Nếu cô đồng ý, cháu sẽ mua mua mua cho cô! Ừm, trước tiên chúng ta đi mua quần áo! Cô thích thương hiệu nào?” Bàn tay nhỏ bé của nó kéo tay Diệp Phi, dẫn Diệp Phi đi hướng về phía cửa hàng.

Bên cạnh công ty của Cung Mặc Thần san sát không ít cửa tiệm thương hiệu lớn của thế giới, Mộ Dĩ chọn cho Diệp Phi một tiệm hàng hiệu và đi vào trong. Đi vào, cách ăn mặc của Diệp Phi bị nhân viên cửa hàng khinh thường “Chị gái, quần áo ở đây của chúng tôi đắt nhất cũng phải sáu con số”.

“Tôi biết, làm sao?” Diệp Phi đáp lại, Cô không phải không mua nổi quần áo sáu con số, Thẻ Mộ Ly đưa cô, cô không giúp Mộ Ly tiêu hết làm sao mà xứng đáng với Mộ Ly.

Mặt của nhân viên cứng đờ “Chúng tôi ở đây không phải tùy tiện xem được, cấm những người ăn mặc không gọn gàng đi vào. Người đâu, mời hai vị khách quý này ra ngoài.” Nhân viên nói không khách sáo, có nhìn thế nào, hai người này đều không phải người có tiền để mua nổi quần áo.

Mộ Dã lấy ra một chiếc thẻ kim cương đen, vẻ mặt đắc ý, cầm lắc lắc trước mặt nhân viên “Có cái thẻ này, quần áo của bạn gái tôi đã gọn gàng chưa?”

Nhân viên giật nảy mình, thẻ kim cương đen quét không giới hạn, cho dù mua 100 triệu nhân dân tệ cũng được”.

“Phi Phi, quần áo ở đây cô tùy ý chọn, cháu thanh toán” Mộ Dã hào phóng nói.

“Cảm ơn nhiều” tay Diệp Phi xoa đầu cậu bé, cô đương nhiên phải giúp Mộ Thương Nam tiêu nhiều tiền một chút, nếu không làm sao xứng đáng với Mộ Thương Nam. Ngón tay cô chỉ vài bộ, chọn chính xác vài bộ, là mẫu mới bản giới hạn của mùa này.

Hai nhân viên đi cùng cô đến phòng thay đồ để thử quần áo, ai đấy lông mày đều cong lên khác hoàn toàn so với thái độ vênh váo vừa nãy. Vài bộ quần áo chọn vừa đẹp, Diệp Phi cuối cùng cũng đã mặc lên những bộ quần áo bình thường.

Thẻ kim cương đen của Mộ Dã quét trên máy pos, mấy trăm vạn tệ tiêu tan.

“Cô yêu, cháu cố gắng như này, có phải cô cần thưởng cháu một chút

không” cậu bé ngẩng mặt lên nói.

Diệp Phi nhìn cái mặt gương lên của cậu nhóc, cười mỉm, cúi đầu hôn lên trán cậu nhóc, “được, thưởng cho nhóc”.

Cái môi nhỏ của Mộ Dã cong lên, cái tay không bằng lòng sờ sờ trán mình “không phải đều hôn môi sao?”

“Nhóc còn quá nhỏ, chờ nhóc lớn mới có thể hôn môi” Diệp Phi bất lực lắc đầu, trong đầu cậu nhóc rốt cuộc chứa những cái gì? Tay của cô nắm lấy tay Mộ Dã, cho dù thế nào, cô ghét Mộ Thương Nam, nhưng không ghét Mộ Dã. Cũng không biết tại sao không thể ghét được, hơn nữa nhìn thấy nó còn thấy thích.

“Đi thôi, cháu mua quần áo cho ta, ta mời cháu ăn cơm”.

“Được cháu ăn gà rán và khoai tây chiên” Mộ Dã nói ra đồ mà cậu thích ăn.

“Không được, những thứ đó không tốt cho sức khỏe. Cháu đủ béo rồi! Chúng ta ăn bò hầm và salad rau!” Diệp Phi véo cái mặt nhỏ béo của Mộ Dã, mặc dù không đến mức béo tròn, nhưng tuyệt đối là kiểu lấm thịt.

“Cái gì béo cơ? Người ta cái này gọi là bụ bẫm, đàn ông không thể quá gầy, hiểu không? Có thịt mới dễ tập luyện cơ bắp, cô xem cơ bắp của cháu này!” Mộ Dã giơ cánh tay nhỏ bé của mình lên dùng lực để hai bắp tay nổi lên cuồn cuộn.

Diệp Phi cười ra tiếng, “Wow! Cơ bắp quá, chúng ta đi ăn thịt bò để

giúp cháu tăng cơ bắp!”

Khuôn mặt nhỏ bé của Mộ Dã cau lại, nụ cười của Diệp Phi rõ ràng là cười nhạo, cậu chớp mắt nhìn cơ thể của mình, đẹp đấy chứ? Chỉ là hơi nhiều thịt một chút.

Diệp Phi mời Mộ Dã ăn bò bít tết coi như là cảm ơn cậu đã mua quần áo cho nhưng cậu nhóc ăn xong lại đưa ra yêu cầu đi xem phim. Diệp Phi không ngờ, bạn khác giới đầu tiên đi xem phim cùng cô ấy lại là cậu nhóc 5 tuổi. Nhưng Mộ Dã thật sự giống như bạn trai nhỏ, mua cô ca và bỏng ngô cho cô. Diệp Phi ngồi trong rạp chiếu phim ngồi xem phim hoạt hình cảm giác giống như quay về thời học sinh.

“Được rồi, hết phim rồi cô đưa cháu về nhà”. Sau khi phim kết thúc Diệp Phi kéo tay cậu nhóc và nói.

“Không đúng, nên là cháu đưa cô về nhà” Mộ Dã nói rất nghiêm túc.

“Ta ở trong bệnh viện. ở nước ZH ta không có nhà.” Ngữ khí của Diệp Phi lạnh thấu xương.

“Cô có cháu là có nhà rồi! cháu đưa cô về nhà, cháu bảo với bọn họ cô là bạn gái cháu!” Mộ Dã đột nhiên nghĩ ra gì đó.

Diệp Phi ngạc nhiên nhìn Mộ Dã, môi cong lên, gặp phụ huynh không thể không nói là đề nghị rất tuyệt vời. Cô đã không thể chờ được, muốn xem biểu cảm của Mộ Thương Nam. Cô vui vẻ đồng ý, dẫn Mộ Dã về nhà cũ của nhà họ Mộ. Không còn gì nghi ngờ sự có mặt của cô làm mọi người kinh ngạc.

“Diệp Phi! Ai? Ai cho phép cô bước chân vào nhà họ Mộ? Không đúng, cô đến vừa đúng lúc. Người đâu! Đánh cho ta! Đánh thật mạnh cho ta! Đánh gãy chân cô ta cho ta” Liễu Họa tức giận nói, nói kiểu chợ búa.

Mộ Lạc Lạc vẫn bại liệt, cô muốn tìm Diệp Phi tính sổ nhưng không tìm được, vừa hay Diệp Phi tự mình đến nộp mạng!

Mộ Dĩ đứng chắn trước mặt Diệp Phi “Cô ấy là bạn gái của cháu, xem ai dám động vào cô ấy.”

Mộ Dĩ, con nói cái gì? “Cô ta là bạn gái của con?” Thiên Tịnh ngạc nhiên

“Đúng vậy! Con thích Diệp Phi! Cô ấy đã đồng ý làm bạn gái của con!”
Mộ Dĩ nói

Ánh mắt sắc nhọn của Thiên Tịnh xuyên vào mặt Diệp Phi “cô thật vô liêm sỉ, dụ dỗ chồng của tôi không thành, đến trẻ con cô cũng không tha. Cô thèm khát đến vậy sao? Mộ Dĩ mới 5 tuổi!”

“Mộ Dĩ không được làm càn, cô ta là hung thủ hại cô của cháu, cháu tránh ra, bà phải báo thù thay cho cô! Các người còn đứng ngây ra đó làm gì? Nhà họ Mộ ta nuôi các người để ăn không à? Đánh chết cho ta, Liễu Họa hét lên, tay bà đẩy Mộ Dĩ ra, xông đến đánh Diệp Phi.

Chương 233

45233. Diệp Phi giờ tay chần tay của Liễu Họa, tuy nhiên không có cái đau như chờ đợi, cổ tay Liễu Họa bị người túm lấy.

Cô nhìn đằng sau mình, người đàn ông cao to đứng đằng sau cô.

“Thương Nam! Con đang giúp ai? Em con còn đang liệt trên giường bệnh kìa! Con giúp hung thủ này mà chống đối lại mẹ con sao? Ta bảo con cũng đánh cô ta thành liệt cho cô ta thử nỗi đau khổ của Lạc Lạc!” Liễu Họa tức giận hét lên.

“Việc của Lạc Lạc con sẽ xử lý. Cho dù muốn báo thù cho Lạc Lạc, cũng phải đợi Lạc Lạc quay về, cho em ấy nhìn mới hay.” Mộ Thương Nam buông tay Liễu Họa.

“Phi Phi là bạn gái con, các người không được bắt nạt cô ấy!” Mộ Dĩ vỗ lấy chân Diệp Phi, 2 cánh tay ôm quanh đôi chân dài của Diệp Phi.

Khóe miệng Mộ Thương Nam co rút, trừng mắt nhìn tay của con trai mình, “ Buông tay! Con mới mấy tuổi, biết cái gì là bạn gái?”

“Xì, con đương nhiên biết, bạn gái chính là vợ tương lai, con muốn Diệp Phi tương lai làm vợ con!” Cánh tay Mộ Dĩ căn bản không buông, cứ như vậy ôm chặt Diệp Phi không buông.

Đỉnh đầu Mộ Thương Nam 1 đồng vạch đen trôi xuống, “Con mới 5 tuổi, cô ấy 24 rồi, đợi con 18 tuổi thành niên, cô ấy đã 37 tuổi rồi, con chắc chắn con muốn cùng 1 người phụ nữ hơn con 19 tuổi kết hôn?”

“Tuổi tác không thành vấn đề, con không để ý tình yêu chị em!” Mộ Dã nói.

Môi Mộ Thương Nam co giật, Mộ Dã với Diệp Phi chị em, anh ta với Diệp Phi tính là cái gì?

Khóe miệng Diệp Phi liền cong lên, không thể không nói người bạn trai nhỏ tuổi này quá mạnh rồi.

“Tôi cũng không để ý tình yêu chị em. Chào chú Mộ!” Khóe miệng cô cong cong cười vô hại.

Môi Mộ Thương Nam mím thành đường thẳng, từ kẽ răng anh ta thốt lên, “Cô rút ra khỏi Mộ gia cho tôi!”

Anh ta giơ tay nắm lấy cánh tay Diệp Phi, nhấc cô lên đi ra ngoài.

“Mộ Thương Nam! Ba buông bạn gái con ra!” Mộ Dã ôm Diệp Phi không buông.

“Nhiếp Hạo!” Mộ Thương Nam lạnh giọng ra lệnh.

Nhiếp Hạo lập tức túm lấy Mộ Dã, khống chế Mộ Dã.

Đằng sau Diệp Phi là tiếng gào thét của Mộ Dã.

“Chú Mộ! Chú cầm gậy đánh uyên ương như này không phù hợp chứ?” Cô cố ý bóp méo người đàn ông.

Mộ Thương Nam nâng tay nhét người phụ nữ nhỏ vào ghế phụ lái, thắt dây bảo hiểm cho cô, tự mình lái xe đưa cô rời khỏi Mộ gia.

Thiên Tịnh nhìn xe Mộ Thương Nam rời đi xuyên qua cửa kính, hận không thể đi theo Mộ Thương Nam, cô ta đợi không kịp muốn xem Mộ Thương Nam xử lý Diệp Phi như nào?

Cả quãng đường yên tĩnh, Diệp Phi không ngờ người đàn ông 1 chữ cũng không nói, cô còn cho rằng anh ta phải ép hỏi cô cái gì đó.

Nhưng mà, không lâu sau, cô phát hiện không đúng, con đường này căn bản không phải đường về bệnh viện cô.

“Tôi muốn quay về bệnh viện!” Diệp Phi lập tức nói.

Nhưng mà người đàn ông lơ đi lời cô nói, đi thẳng về phía trước.

Tim Diệp Phi đột nhiên cảnh giác, con đường này cứ đi tiếp là hướng ra ngoại ô, anh ta đưa cô ra ngoại ô làm gì?

Giết người sao?

“Mộ Thương Nam! Dừng xe! Tôi tự quay về bệnh viện!” Cô gấp gấp nói, “Anh nghe thấy chưa?”

Cô đưa tay định nắm lấy vô lăng, cô không thể để cho anh ta lái xe tới ngoại ô hoang vu, cô vẫn chưa báo thù được cho ba mẹ, cô không

thể chết!

Mộ Thương Nam giữ chặt tay người phụ nữ đang loạn xoay vô lăng, “Dừng tay! Cô tìm chết à!”

Anh ta vội vàng chuyển động vô lăng, dừng xe sát 1 bên, xe hơi xiên vẹo qua lại trên đường đó là không muốn sống.

Diệp Phi thấy chiếc xe dừng lại, thò tay ra mở cửa xe, nhưng mà cửa xe đã bị khóa.

“Anh rốt cuộc muốn làm gì? Cho tôi xuống xe!” Cô tức giận hét lên.

Mộ Thương Nam quay người đê người phụ nữ xuống, “ Tại sao đến Mộ gia? Cô rốt cuộc muốn làm gì?”

Anh ta không bắt cô, cô ngược lại còn đưa mình tặng đến cửa, anh ta thật muốn cạy não người phụ nữ này ra xem xem!

“Tôi và bạn trai về nhà gặp trưởng bối a! Chú Mộ, đối với cháu hài lòng không?” Tay Diệp Phi đẩy trên lồng ngực người đàn ông, giữ khoảng cách giữa 2 người.

Ánh mắt Mộ Thương Nam nhìn khuôn mặt người phụ nữ nhỏ, “Cô là hỏi tôi đối với biểu hiện trên giường của cô có hài lòng không? Là tôi không thỏa mãn cô, làm cho cô ngay cả con trai tôi cô cũng không tha! Có điều, nó quá nhỏ, ít nhất phải nuôi 10 năm, mới có thể thỏa mãn nhu cầu của cô!”

Khóe môi Diệp Phi co rút mạnh, “Yêu không phải chỉ có tiếp xúc thân

thể!”

“Cô là nói với tôi, cô và đứa trẻ 5 tuổi có sự cộng hưởng tinh thần? Mẹ nó, cô dám tiếp cận con trai tôi 1 bước nữa thử xem!” Mộ Thương Nam tức giận hét, nhìn đồ vật nhỏ đó ôm Diệp Phi, anh ta liền thấy các loại không thoải mái, giống như bị người ta cướp đi đồ quan trọng nhất của mình!!

“Tôi muốn ở cùng ai, liên quan anh cái lông! Tôi muốn xuống xe!”

Thân thể người đàn ông quá nặng, Diệp Phi chỉ cảm thấy bản thân chống đỡ không nổi cơ thể anh ta rồi.

“Vẫn chưa lên xe, muốn xuống xe? Nếu như cô đã đói khát không chọn thực phẩm đến mức ngay cả đứa trẻ cũng không buông tha vậy thì tôi cố thỏa mãn cô 1 lần.” Mộ Thương Nam đè nặng lên thân thể người phụ nữ, ngón tay ấn trên nút điều khiển, làm cho lưng ghế của Diệp Phi thẳng ra.

“Tôi không muốn! A, không được cởi quần áo tôi!” Tay Diệp Phi hoảng loạn giữ tay người đàn ông.

“Dùng tiền của tôi mua quần áo, tại sao tôi không thể cởi? Để con trai tôi mua cho cô mấy trăm vạn tiền quần áo, tôi dù thế nào cũng phải thu lại thành phẩm chứ?” Mộ Thương Nam lạnh lùng thốt ra từng từ.

Tiểu tử thối vậy mà ngụy tạo thẻ ngân hàng của anh ta, mua quần áo cho Diệp Phi, món nợ này, anh ta về nhà tính với tiểu tử thối sau.

Tay anh ta không khách khí xé quần áo của người phụ nữ, dường

như ở trên xe càng kích thích, anh ta đã đợi không kịp muốn chiếm hữu cô.

Diệp Phi chỉ hận ban nãy không đạp ác 1 chút nữa, sao không đạp phế anh ta chứ?

Cưỡng bức chiếm hữu làm cô các loại không thoải mái.

Mộ Thương Nam cũng không thoải mái, vết bỏng còn chưa khỏi, lại thêm vết thương bị đạp, nhưng mà đau đớn gì đối với anh ta mà nói đều không quan trọng, anh ta chỉ nghĩ muốn cô, muốn cô, muốn cô!

Nhưng mà vừa động liền đau, làm cho anh ta không dừng lại không được, cho dù là không động được, anh ta cũng muốn chiếm hữu cô.

Ánh mắt Diệp Phi nhìn đầu mày nhú lại của người đàn ông, đại khái đoán được anh ta làm sao rồi.

“Rất đau sao? Mộ tổng giám đốc, không được thì thôi, việc gì làm khó bản thân?”

Sắc mặt Mộ Thương Nam đen xì, “ Ai không được rồi? Tôi là muốn giày vò cô, không thể thỏa mãn cô nhanh như vậy, cô nói có phải không?”

Anh ta cúi đầu gặm cổ người phụ nữ, xương đòn, từng chút xuống dưới, thưởng thức mỹ vị anh ta muốn.

“Nói cho tôi, cô đánh Lạc Lạc như nào? Còn đẩy cô ấy vào trong hồ!”

Diệp Phi bị người đàn ông hôn đến đại não choáng váng, đột nhiên bị câu hỏi của người đàn ông kích thích tỉnh táo lại, anh ta đưa cô đến chỉ là muốn hỏi việc của Mộ Lạc Lạc?

Cô thật sự muốn cho mình 1 cái tát, chỉ là bị người đàn ông hôn vài cái, cô thiếu chút nữa mê muội lý trí.

“Tôi nói không phải tôi đánh Mộ Lạc Lạc, anh tin không? Nếu không tin, chúng ta cũng không có gì để nói. Nếu tin, tôi có thể nói chỉ có như vậy, lúc tôi đi, nhìn thấy cô ấy rơi vào trong hồ nước. Anh muốn biết chân tướng, vẫn là đi hỏi Mộ Lạc Lạc tại sao muốn hãm hại tôi!” Cô lạnh lùng nói.

1 lý do khác mà cô đồng ý đi tới Mộ gia chính là muốn đi thăm Mộ Lạc Lạc, mang việc năm đó hỏi rõ ràng.

Mộ Thương Nam thả lỏng đôi môi anh ta, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt nhỏ của người phụ nữ, “Tôi đã cho người đi đón Mộ Lạc Lạc về nước rồi, tôi sẽ hỏi cô ấy. Nếu cô dám nói dối, tôi sẽ cho cô nếm thử mọi đau khổ Mộ Lạc Lạc nhận được trong 5 năm.

Tay anh ta kẹp chiếc cổ thon thả của Diệp Phi..

Chương 234

45234. Trên mặt Diệp Phi không chút sợ hãi, lạnh tanh cong khóe môi, “Mộ tổng giám đốc, mọi nỗi khổ mà ba mẹ tôi và tôi nhận được, tôi cũng sẽ cho anh và Thiên Tịnh nếm thử!”

Cô từng câu từng chữ nói ra lời muốn nói của mình, nguyên nhân cái chết của ba mẹ và một phần hoang vắng, giống như con dao đâm trong lòng cô, cô sẽ không bỏ qua cho Thiên Huệ và Thiên Tịnh, đương nhiên cũng bao gồm Mộ Thương Nam!

Nếu không phải Mộ Thương Nam luôn giúp Thiên Tịnh hại cô, cô và Thiên Thiên cũng sẽ không cho đến bây giờ vẫn không thể gặp mặt. Trong 5 năm, cô có thể nhìn thấy đều là video của Thiên Thiên, Mộ Ly căn bản không cho mẹ con bọn cô gặp nhau.

Sắc mặt Mộ Thương Nam âm khí trầm xuống, mỗi 1 chữ của người phụ nữ đều gõ vào tim anh ta, anh ta không nghi ngờ cô sẽ nói được làm được.

“Ý của cô là nói, Thiên Huệ hại toàn gia đình cô?”

“Ha ha, “ Diệp Phi lạnh nhạt cười thành tiếng, “Tôi nói phải, anh tin không? Bà ta là mẹ vợ anh.”

“Tôi tự mình sẽ điều tra. Nếu thật sự là bà ấy hại toàn gia đình cô, tôi sẽ cho cô công đạo, nếu là cô hại Mộ Lạc Lạc, tôi cũng sẽ không bỏ

qua cho cô!” Mộ Thương Nam từ trên cơ thể người phụ nữ rút người rời đi.

Vết thương chưa khỏi, hôm qua và hôm nay lại dùng quá nhiều, miệng vết thương cũng bị ma sát rách da rồi, vốn dĩ muốn đem theo bệnh vận động, lại cảm thấy không khí bây giờ thực sự là nặng nề đến mức anh ta không còn tâm trạng nữa.

Diệp Phi ngồi dậy chỉnh lý lại quần áo mình, “Vậy tôi đợi anh giúp tôi giết bọn họ, tôi muốn bọn họ 1 mạng đền 1 mạng! Mộ Thương Nam, tôi nói đều là sự thật, không cần biết anh điều tra như nào. Anh giúp ba mẹ tôi báo thù, tôi liền nói cho anh 1 bí mật liên quan đến anh. Nếu anh không làm được, vậy thì cả đời này của anh đều không có tư cách biết bí mật này.”

Cô nghĩ nếu Mộ Thương Nam giúp cô báo thù, cô sẽ nói cho anh ta việc của con gái.

Ánh mắt Mộ Thương Nam đặt trên khuôn mặt của người phụ nữ, có chút bất ngờ, có bí mật gì anh ta không biết?

“Tôi đưa cô về bệnh viện.”

“Đưa tôi về biệt thự của Thiên gia.” Diệp Phi lấy điện thoại mở bản đồ điện tử tìm kiếm biệt thự của Thiên gia.

Cô muốn về nhà xem xem, tòa biệt thự bị Thiên Huệ và Thiên Tịnh chiếm đoạt nhiều năm đó.

Mộ Thương Nam xem địa chỉ, “ Đây là biệt thự của Thiên gia?”

“Đúng vậy, anh không biết sao?” Diệp Phi bất ngờ, theo đạo lý Mộ Thương Nam và Thiên Tịnh lâu như vậy rồi, cho dù là mất trí nhớ, anh ta cũng nên đến qua rồi chứ.

Sự nghi hoặc này đến khi cô tới Thiên gia cuối cùng cũng biết nguyên nhân.

“Chào mừng tiểu thư về nhà!” Nữ người làm nhìn thấy Diệp Phi quay về, xếp thành 2 hàng, chào đón Diệp Phi.

“Các người? Các người không giống người làm của Thiên Huệ a?” Diệp Phi chắc chắn chưa gặp qua những người làm này, hơn nữa người làm của Thiên Huệ sao có thể chào đón cô?

“Chúng tôi không biết cái gì Thiên Huệ, chúng tôi là người làm của người. Chúng tôi ở đây chờ người 5 năm rồi, còn may người quay về rồi.” Nữ quản gia Dư phu nhân nói.

“Đợi tôi? Tôi thuê qua các người? Các người đến lúc nào vậy? Ai thuê các người?” Diệp Phi hỏi.

Dư phu nhân nói ra ngày bọn họ được thuê, “Chúng tôi đều là 1 ngày đó được thuê đến, ký hợp đồng chung thân, chúng tôi là nữ người làm và bảo tiêu cả đời của người. Chủ thuê mỗi tháng đều phát lương cho chúng tôi nhưng chúng tôi chưa gặp qua.”

Diệp Phi mờ mịt, không biết là ai tốt vậy giúp cô đuổi Thiên Huệ và Thiên Tịnh, còn giúp cô thuê người trông nhà.

“Các người giúp tôi tra 1 chút tài khoản chuyển tiền của chủ thuê các người, tôi đi điều tra rốt cuộc ai đang giúp tôi.”

“Dạ.” Dư phu nhân cầm đầu nói.

Diệp Phi mang theo Cung Mặc Thần đi vào biệt thự, tất cả đều quen thuộc như vậy, đây là nhà cô, nhưng cô lại nương nhờ dưới bóng người khác trong nhà mình 19 năm.

“Tôi từ lúc sinh ra liền bị Thiên Huệ tráo đổi với con gái bà ta, đây là phòng của tôi, nhà kho dưới cầu thang, tôi lớn lên ở đây. Thiên Huệ chiếm đoạt di sản của tôi, hại chết ba mẹ tôi, anh còn nuốt luôn bản đồ Thiên gia của tôi. Mộ Thương Nam, anh mất trí rồi, những điều này đều quên rồi sao? Ngay cả chỗ này cũng nghĩ không ra?”

Bước chân cô đi tới sân thượng, đứng trên sân thượng, ngửa mặt nhìn bầu trời xanh thẳm, ngày sinh nhật 19 tuổi, trời cũng xanh như này. Có máy bay mang đến tặng cô bánh sinh nhật đầu tiên trong đời, còn vì cô rơi xuống 1 trận mưa cánh hoa. Trái tim cô lạnh giá, càng là hồi ức hạnh phúc đâm vào tim càng đau!

“Xin lỗi, tôi đối với nơi này không ấn tượng. Lời của cô nói, tôi đều sẽ đi điều tra, về việc bản đồ, trong tay tôi không có, nếu tôi nghĩ ra bản đồ ở đâu, là đồ của cô tôi sẽ trả cho cô.” Mộ Thương Nam nói.

Môi Diệp Phi dần lạnh lẽo, “Nếu anh nhớ lại, Thiên Tịnh sẽ đồng ý cho anh trả đồ lại cho tôi?”

“Việc của tôi và cô ấy, không liên quan tới cô.” Đầu mày Mộ Thương Nam trầm xuống.

Tim Diệp Phi hụt hẫng 1 chút, hóa ra là cô dư thừa rồi, việc vợ chồng người ta đương nhiên không liên quan đến cô.

“Hi vọng anh nói được làm được.” Cô lạnh lùng thốt lên.

“Diệp Phi!” 1 âm thanh của người đàn ông từ ngoài biệt thự truyền đến.

Diệp Phi trức mắt xuống nhìn qua, liền nhìn thấy Cung Trạch Vũ từ trong xe ô tô phi như bay xuống.

Cung Trạch Vũ bước chân phi vào biệt thự, tốc độ nhanh như chạy trăm mét!

Anh ta xông thẳng lên sân thượng, “Phi Phi”

Anh ta phi đến trước mặt Diệp Phi, cánh tay dài ôm lấy cô vào lòng, “Phi Phi, cuối cùng em cũng về rồi! Anh cuối cùng đợi được em rồi!”

Tay Mộ Thương Nam bắt lấy cánh tay Cung Trạch Vũ, “Buông cô ấy ra!”

Hoàn toàn là động tác hạ ý thức, giống như vật phẩm chiếm hữu cá nhân của anh ta bị xâm phạm.

“Mộ Thương Nam, Phi Phi là bạn gái của tôi, anh có quyền gì ra lệnh cho tôi? Phi Phi, chúng ta đi!” Tay Cung Trạch Vũ kéo tay Diệp Phi.

Tay Diệp Phi từ trong tay người đàn ông rút về, “ Học trưởng, tôi nói

qua, chúng ta chỉ là quen biết mà thôi.”

Tim Cung Trạch Vũ co rút mạnh, “Anh biết em nói qua, nhưng mà Phi Phi, em có thể nghe anh giải thích không? Cho dù em phán xử anh, ít nhất cũng phải cho anh cơ hội chống án chứ?”

“Tôi nghĩ tôi biết rất rõ ràng rồi, học trưởng, anh không nói, bao gồm Ám Dạ, đã có người nói cho tôi rồi.” Diệp Phi lạnh lùng nói, Mộ Ly đã nói cho cô biết tất cả mọi việc, cô biết dụng tâm của Mộ Ly, chính là muốn cô chết tâm với Cung Mặc Thần và Cung Trạch Vũ, có điều, chứng cứ trước mặt, cô tin tưởng lời Mộ Ly nói đều là thật.

Mặt Cung Trạch Vũ cứng đờ, “Anh biết em đang trách anh, vì Ám Dạ không đi cứu em. Anh đã cùng chủ nhân Ám Dạ lật mặt rồi, sau này sẽ không quản việc của Ám Dạ nữa.”

“Đấy là việc của anh, không liên quan đến tôi.” Diệp Phi vòng qua Cung Trạch Vũ nhắc bước hướng cầu thang đi xuống.

“Phi Phi, anh sai rồi. Chẳng lẽ tình cảm bao nhiêu năm của chúng ta, em cũng không thể cho anh 1 cơ hội? Anh vẫn luôn đợi em, đợi em 5 năm rồi.” Cung Trạch Vũ nói.

“Học trưởng, không biết là anh nợ tôi hay tôi nợ anh, tôi nghĩ chúng ta 2 bên hết nợ rồi, như vậy đi.” Diệp Phi nói.

“Không! Anh đợi em lâu như vậy, chính là muốn làm lành với em. Anh sẽ không từ bỏ! Việc em muốn làm, anh sẽ giúp em, người đàn ông này đừng tin anh ta!” Ánh mắt Cung Trạch Vũ lờm Mộ Thương Nam.

“Anh nói ai lừa Diệp Phi?” Mộ Thương Nam lạnh gáy nói.

“Cái gì mà không nhớ bản đồ ở đâu, rõ ràng là mượn có! Anh không biết, người nhà anh cũng không biết sao? Anh chính là không muốn trả cho Diệp Phi! Năm đó, Thiên Tịnh thiếu chút hại chết Diệp Phi, anh là chồng của Thiên Tịnh, phiền anh tránh xa 1 chút! Phi Phi, anh đưa em đi điều tra chân tướng Mộ Lạc Lạc rơi trong hồ!” Cung Trạch Vũ mĩa mai.

Chương 235

45235. “Anh biết cái gì? Nhanh chóng nói cho tôi!” Diệp Phi lật tay tóm lấy cánh tay Cung Trạch Vũ hỏi.

Cung Trạch Vũ cảnh giác nhìn Mộ Thương Nam, “ Đợi người đàn ông của Thiên Tịnh đi, chúng ta nói tiếp.”

“Người đâu! Mời Mộ Thương Nam rời khỏi nhà tôi!” Diệp Phi lấy ra khí thế của nữ chủ nhân, nếu đã có người giúp cô thu dọn chỗ này, thì cô cũng phải làm nữ chủ nhân của Thiên gia cho thật tốt.!

Mặt Mộ Thương Nam co rút, ‘Cô hoài nghi tôi sẽ hại cô?’

“Anh hại cô ấy còn ít à? Anh là hung thủ giúp Thiên Tịnh, 2 vợ chồng các người ô nhiễm cùng dòng nước!” Cung Trạch Vũ cướp lời nói.

“Việc ngày trước mặc dù tôi không nhớ nữa, nhưng tôi biết tôi sẽ không hại người vô tội.” Mộ Thương Nam cướp lời nói.

“Ý của anh là, Diệp Phi là tội có báo ứng bị anh hại?” Cung Trạch Vũ nói.

“Tôi không có ý này!” Ánh mắt Mộ Thương Nam đâm lên mặt Cung Trạch Vũ, vậy mà bị Cung Trạch Vũ bẫy rồi!

“Tôi không cần biết anh có ý gì, thân phận bây giờ của anh không

thích hợp ở nhà tôi, phiền anh ra ngoài!” Diệp Phi thề, tính khí tốt của cô đối với Mộ Thương Nam dùng cạn rồi.

Sắc mặt Mộ Thương Nam đen xì, “Tôi cũng sẽ điều tra, là sự thật sớm muộn cũng tra ra!”

Anh ta bước chân hướng thang máy sân thượng rồi đi, chỉ cảm thấy đằng sau lưng mình sắp bị người phụ nữ chọc thủng rồi, giống như anh ta thật sự từng hại cô.

Ánh mắt Diệp Phi dõi theo xe Mộ Thương Nam rời đi, mới lạnh nhạt thu về.

“Anh nói đi, anh biết bao nhiêu?” Cô hỏi.

“Anh ngày đó hẹn hò với Thiên Tịnh, là cô ta định đi ven hồ trong rừng, bọn anh hẹn thời gian, anh đúng thời gian đến nhưng cô ta đến muộn. Thời gian muộn không lâu cho nên anh cũng không để ý, nhưng sau đó bọn anh đi vào liền nhìn thấy em đẩy Mộ Lạc Lạc xuống nước. Anh biết em sẽ không vô duyên vô cớ hại Mộ Lạc Lạc.

Sau đó Ám Dạ xảy ra nhiều chuyện, anh vội vàng lấy Thiên Tịnh, chỉ vì để lấy được bản đồ của cô ta cứu Ám Dạ, Ám Dạ bị Mộ Thương Nam chinh thắng thương. Bây giờ bị Mộ Thương Nam chinh đến Ám Dạ chỉ còn lại là 1 cái vỏ rỗng. Anh cũng là nghe nói em quay về rồi, mới cố ý nghĩ đến việc năm đó, anh phát hiện có chỗ sơ suất, chính là Thiên Tịnh đến muộn, nhưng cô ta từ sâu trong rừng chạy đến, không phải từ ngoài rừng chạy đến!

Cũng chính là nói, cô ta thực ra đi đến trong rừng sớm hơn anh, chỉ là

cô ta đến nơi sâu trong rừng, rồi lại chạy ra gặp anh, tại sao không trực tiếp để anh đi gặp cô ta? Tại sao không ở địa điểm hẹn trước đợi anh?” Cung Trạch Vũ hồi ức lại sự việc năm đó.

“Cũng là nói, nghi phạm lớn nhất là Thiên Tịnh! Cô ta đến trước sau đó cố ý kéo anh đi xem tôi và Mộ Lạc Lạc, để anh làm nhân chứng!” Diệp Phi nói.

“Ừ, nếu không tìm không ra giải thích nào càng hợp lý hơn. Chỉ là cái này không thể làm bằng chứng chỉ ra Thiên Tịnh.” Cung Trạch Vũ nói.

“Mộ Lạc Lạc sắp về rồi, tôi muốn đi gặp Mộ Lạc Lạc 1 lần, cô ta suýt chết, có lẽ sẽ không bao che hung thủ, nhưng cô ta lại nói là tôi, tôi muốn hỏi nguyên nhân rõ ràng. Nhưng người nhà Mộ gia sẽ không cho tôi gặp Mộ Lạc Lạc.” Diệp Phi nói.

“Cái này dễ làm, anh có thể đưa em đi gặp Mộ Lạc Lạc, bao nhiêu năm nay Mộ Lạc Lạc vẫn gửi tin nhắn cho anh, nói cô ta yêu anh nhiều như nào. Nếu là anh đi, cô ta sẽ gặp anh!” Cung Trạch Vũ nói.

Diệp Phi kinh ngạc, thật lòng không hiểu tư duy của Mộ Lạc Lạc, cố chấp trên người người đàn ông không yêu mình như vậy thật sự có ý nghĩa sao?

“Không thể không nói, Mộ Lạc Lạc thực ra rất si mê anh, nhiều năm như vậy đối với anh vẫn chưa thay lòng.”

“Ha ha, nhưng anh không yêu cô ta. Cô ta quá cố chấp rồi, cho rằng bản thân muốn đều có thể đạt được.” Cung Trạch Vũ chê bai nói, “Đi thôi, anh mời em ăn cơm, cho em đón gió, em muốn ăn gì?”

“Không muốn ăn gì, tôi bảo người làm làm đồ ăn.” Diệp Phi thật sự không tâm tư ăn uống.

Cung Trạch Vũ kiên trì kéo Diệp Phi ra ngoài ăn, Diệp Phi không ngờ Cung Trạch Vũ đưa cô tới quán ăn nhỏ ở cổng trường học.

Cùng lần trước cô mời Cung Trạch Vũ vẫn vậy, Cung Trạch Vũ gọi những món đặc trưng ở đây 1 lượt.

Diệp Phi cắn ức gà, ức gà bao nhiêu năm nay mùi vị vẫn không đổi, như cũ thơm giòn chua cay, chỉ là cô ăn không ra cảm giác năm đó nữa.

Lúc Mộ Thương Nam về đến nhà, thẳng thừng nhắc Mộ Dã vào phòng đọc sách.

“Nói! Con và Diệp Phi xảy ra việc gì?” Anh ta nghi vấn con trai mình.

Mộ Dã đảo đảo con mắt, “Ba không phải đều biết rồi, còn hỏi?”

Tay Mộ Thương Nam đập trên bàn, “ Con đây là thái độ gì? Nói cho ba!”

“Con muốn lấy Diệp Phi, con thích cô ấy, chỉ như vậy.” Mộ Dã nói, trong tay không dừng nghịch điện thoại của mình.

Mộ Thương Nam 1 tay cướp điện thoại của Mộ Dã, “Lão tử đang nói chuyện với con đó! Con mẹ nó không đặt lão tử vào trong mắt!”

Thật lòng cảm thấy cùng con trai mình bất tự tương khắc, đồ vật nhỏ này từ bé liền các loại không phục.

Khuôn mặt nhỏ của Mộ Dã căng chặt, “Ba có quyền gì thu điện thoại của con?”

“Quyền? Lão tử không vui, trực tiếp cho con đứt mạng, đứt wifi! Bắt đầu từ bây giờ toàn bộ máy thông tin điện tử đều bị tịch thu! Kiểm điểm xem con sai cái gì cho ba?” Mộ Thương Nam tức giận hét lên.

Tìm bạn gái có thể không tức, tức là người nó muốn tìm là Diệp Phi!

Khuôn mặt nhỏ của Mộ Dã tức đến đỏ ửng căng lên “Ba được lấy vợ, dựa vào cái gì không cho con lấy vợ, con chính là thích Diệp Phi! Tự do yêu đương, ba không quyền can thiệp!”

“Yêu đương không quyền can thiệp, yêu sớm bắt buộc can thiệp! Đi kiểm điểm, không nói ra được bản thân làm gì sai, mấy thiết bị điện tử đó của con không cần lấy về nữa.” Mộ Thương Nam uy hiếp.

Mất Mộ Dã híp lại thành đường dài hẹp, làm lão tử có gì tinh tướng chứ? Sớm muộn anh ta cũng làm lão tử!

Hừ! Anh ta không thêm để ý Mộ Thương Nam, trực tiếp ra khỏi thư phòng về phòng mình, tịch thu thì tịch thu, anh ta không biết mua sao?

Nhưng mà, Mộ Dã rất nhanh liền phát hiện, Mộ Thương Nam không chỉ cắt đường mạng, tịch thu máy tính, còn cắt cả thẻ ngân hàng của anh ta rồi!

Nhìn! Thẻ bản chính cắt rồi, bản trộm này của anh ta đương nhiên cũng không thể dùng.

Lúc đó, Mộ Dã thực là muốn khóc rồi, anh ta vừa quen được bạn gái, liền không có thẻ rồi, anh ta lấy cái gì để cho bạn gái mua sắm?

Hu hu! Tiểu Phi Phi có chê bai anh ta không có năng lực kinh tế không?

Lòng tự trọng của nam tử hán như anh ta bị đả kích mạnh mẽ.

-

Trong bệnh viện, Bắc Minh Phong mang bữa tối đến gặp Thủy Tinh, Bắc Minh Ý ở đây, anh ta cũng có lý do chính đáng để gặp Thủy Tinh.

Nhưng mà, lúc anh ta đến, Bắc Minh Ý và Thủy Tinh đã đang ăn cơm rồi.

Anh ta xuyên qua cửa kính nhìn Bắc Minh Ý đang ngồi trong lòng Thủy Tinh, 2 người đang đút cho nhau ăn.

Thủy Tinh đút cho Bắc Minh Ý 1 miếng, Bắc Minh Ý đút cho Thủy tinh 1 miếng, khung cảnh ấm áp mê hoặc mắt anh ta, đây đã từng là cảnh gia đình anh ta mong tưởng.

Anh ta đẩy cửa đi vào, ‘Thủy Tinh, anh về rồi.’

Thủy Tinh ngạc nhiên, cô có bảo anh ta quay lại sao?

“Ý Ý ở chỗ tôi đây rất tốt, không có việc gì, anh có thể đi rồi.”

“Anh là đến theo ngủ cùng. Ý Ý còn nhỏ, mẹ anh không yên tâm nó 1 mình ngủ ở đây, em biết nó là người thừa kế duy nhất của gia đình anh.” Bức Minh Phong kéo ra lý do.

Mặt Tùy Tinh co rút, ‘theo ngủ cùng’?

Chương 236

45236. “Nếu không thì anh đưa Ý Ý về nhà đi. Nếu thằng bé nhớ em, ngày mai lại dẫn nó đến tìm em.” Thủy Tinh nói thế nào cũng không muốn để Bắc Minh Phong ngủ lại.

“Thế nhưng Ý Ý không muốn rời xa em. Cái kia, anh có thể ngủ ở sofa.” Bắc Minh Phong giải thích.

Thủy Tinh sờ sờ cái đầu nhỏ của Bắc Minh Ý, nhìn ánh mắt trống rỗng của nó, cô lại mê mẩn, không thể không đồng ý với cậu bé.

Cô để Bắc Minh Phong đưa Bắc Minh Ý đi rửa mặt, sau đó để Bắc Minh Ý ngủ bên cạnh mình.

Bắc Minh Phong thành thật nằm trên ghế sofa. Trong đêm đen có thể nghe rõ tiếng hít thở nhỏ nhẹ của người phụ nữ và đứa bé.

Năm tháng yên bình, có lẽ chỉ thế này mà thôi.

Nhưng Thủy Tinh nhìn thật lâu, không thể nhìn được đến sáng. Cô đứng dậy đi vào phòng vệ sinh.

“Thủy Tinh, em không thoải mái sao?” Bắc Minh Phong đứng dậy hỏi.

Trán Thủy Tinh tối sầm, cô đã nhìn thật lâu, tưởng Bắc Minh Phong đã ngủ say rồi, kết quả còn là kinh động tới hần.

“Em không sao, em muốn đi phòng vệ sinh.” Thủy Tinh nói.

“Ồ, anh ôm em đi.” Bắc Minh Phòng ngồi xuống ôm lấy người con gái, đi thẳng đến phòng vệ sinh.

“Thả em xuống đi, em có thể tự đi.” Thủy Tinh vội vàng nói, bị anh ôm khiến cô không được tự nhiên.

“Em là vì cứu Ý Ý mà bị thương. Anh cũng là nên chăm sóc em.” Bắc Minh Phong tiến vài bước liền đến nhà vệ sinh.

Lòng Thủy Tinh chợt lạnh, hẳn chỉ là vì cảm ơn cô đã cứu con của hắn.

Người đàn ông bế cô đến trước bồn cầu, cô liền đẩy cánh tay hắn ra: “Được rồi, anh đi ra ngoài đi.”

“Em bị thương một cánh tay, không thể cử động, để anh giúp em đi.” Bắc Minh Phong nhanh nhẹn giúp cô cởi quần.

“Bắc Minh Phong, đồ lưu manh, anh cắt ngay!” Thủy Tinh sợ đến tránh về phía sau, diên à, anh lấy đâu ra tự tin mà dám cởi quần cô chứ?

Chân cô đập phải bồn cầu, mất trọng tâm cơ thể ngã về phía sau.

Bắc Minh Phong ôm chầm lấy cô, kéo cô ôm về trong ngực hắn.

“Cẩn thận một chút! Thiếu chút nữa là ngã sắp xuống rồi đi? Anh sao

lại thành lưu manh rồi? Anh cũng phải chưa từng thấy qua, em sợ cái gì?” Bắc Minh Phong nói.

Hoàn toàn không hiểu não người phụ nữ này chứa cái gì, bị hắn nhìn một lần với nhìn vài lần thì có gì khác nhau sao?

Thủy Tinh khẽ run rẩy khóe môi, cô đáng bị người đàn ông này nhìn cả đời à, thậm chí cả sau khi ly hôn?

“Cút!” Một chữ từ môi cô giật ra.

Cánh tay Bắc Minh Phong không hề buông ra, vẫn ôm cô như trước. Vốn chỉ nghĩ là đơn thuần giúp cô một tay thôi, giờ lại bị cô mắng mà sinh ra cảm giác.

Ánh mắt của hắn ngưng lại trên khuôn mặt cô, ngón tay nói lỏng đai quần của cô, chiếc quần liền tụt xuống đất.

Lòng bàn tay nóng ấm của hắn đặt trên hông cô: “Đã bị chửi thành đồ lưu manh rồi, nếu anh không làm cái gì thì không xứng với cái danh ấy lắm nhỉ?”

Thủy Tinh cảm nhận được độ nóng của người đàn ông, toàn thân hắn đều nóng. Bàn tay kéo chặt cô dán lấy người. Cô có thể cảm nhận được uy hiếp mạnh mẽ cứng rắn từ trên người anh.

“Buông em ra!” Cô hô lên.

“Nếu buông em ra, em sẽ ngã đó. Nghe nói nhịn tiểu, cảm giác càng tốt hơn, chúng ta thử xem?” Toàn thân Bắc Minh Phong đều kêu gào

muốn người phụ nữ này.

Năm năm cấm dục, suy nghĩ trong đầu không thể bị khơi mào, một khi bị khơi mào liền giống như sóng bão phá tan phòng tuyến lý trí.

Thủy Tinh ác độc cắn một cái, hận không thể cắn chết người đàn ông này: “Bắc Minh Phong, tay anh dám... động nữa thử xem!”

Cô bỗng nhiên nhấc chân dùng đầu gối húc về phía anh, không chết mới lạ!

Bắc Minh Phong đang hưởng thụ làn da mềm mịn như tơ như lụa của cô, hoàn toàn không phòng bị một chiêu này. Trong nháy mắt, khuôn mặt anh tuần co quắp.

“Em đừng nóng giận, anh không động vào em là được chứ gì. Em ngồi xuống đi.” Hắn vội vã rút đôi bàn tay không an phận về, quay đầu đối mặt với cửa phòng vệ sinh, không dám liếc mắt nhìn cô.

Thủy Tinh thật sự không thể nhịn nổi nữa, nhìn người đàn ông kia đang hoảng rồi cô mới ngồi giải quyết vấn đề của mình.

Khóe mắt Bắc Minh Phong liếc đến cái gương trong phòng vệ sinh. Từ trong gương có thể nhìn thấy tất cả động tác của Thủy Tinh. Một trận khí nóng vây quanh thân anh, chỗ bị đầu gối cô húc vào đau đớn khó chịu.

Thu hồi lại ánh mắt, không dám lại chiếm tiện nghi cô nữa, đơn giản là tự mình ngược đãi chính mình.

“Thủy Tinh!” Thanh âm của một người đàn ông vọng vào phòng vệ sinh.

Thủy Tinh giật mình, là George.

“Em, em ở trong phòng vệ sinh.” Cô quanh co nói, thiếu chút nữa cắn vào đầu lưỡi mình.

Vấn đề là trong phòng vệ sinh không chỉ có một mình cô!

“Ồ, anh đi vào đỡ em.” George nói và đi về phía phòng vệ sinh.

“Không cần, em đi ra ngoài ngay đây.” Thủy Tinh bối rối.

Ánh mắt Bắc Minh Phong nhìn thấy dáng vẻ bối rối của cô gái nhỏ, lông mày trầm xuống, ngực như bị một bụi gai đâm vào.

Hắn nhanh chóng ôm lấy Thủy Tinh, lại bị cô gái tát thẳng vào mặt.

“Bắc Minh Phong, anh con mẹ nó đủ rồi đấy!” Thủy Tinh thấp giọng mắng.

“Không muốn để cho George hiểu lầm thì ở yên đấy cho anh!” Bắc Minh Phong gầm nhẹ.

Nói rồi anh ôm lấy cô định đặc bước ra khỏi nhà vệ sinh.

George nhìn thấy Bắc Minh Phong xuất hiện thì vô cùng kinh ngạc:
“Sao anh lại ở đây?”

Mẫu chốt là Bắc Minh Phong vẫn còn đang ôm Thủy Tinh.

“Thủy Tinh đã cứu con trai tôi, cô ấy bị thương, không thể cử động, tôi ở lại chăm sóc cô ấy.” Bắc Minh Phong giải thích.

Thủy Tinh co quắp không dám nhìn sắc mặt George: “Cái kia, cảm ơn anh ôm em đi phòng vệ sinh.”

“Giữa chúng ta không cần phải nói lời cảm ơn.” Bắc Minh Phong nói.

“Tôi đã trở về, không cần làm phiền Bắc Minh công tử chăm sóc bạn gái tôi.” George lạnh giọng nói.

Hắn hạ lệnh khách khí đuổi khách.

Bắc Minh Phong trầm mặt, lại không tìm được lý do ở lại: “Ngày mai anh tới thăm em và Ý Ý.”

Anh xoay người đi ra khỏi phòng bệnh.

George mím chặt môi, ánh mắt nhìn vào băng gạc trên đầu Thủy Tinh: “Có phải đứa bé đó là con trai Bắc Minh Phong nên em mới liều mạng cứu nó?”

Thủy Tinh bị chất vấn đến ngực cứng lại: “Anh nghĩ em biết con trai Bắc Minh Phong đáng dập thế nào à? Mặc kệ nó là con trai của ai, em cũng đều cứu.”

“Vậy bây giờ thì sao? Nếu đã cứu rồi thì vì sao còn muốn để nó ở bên cạnh?” George nhìn thẳng bé ngủ bên cạnh Thủy Tinh liền tức giận,

gương mặt đó cực kỳ giống Bắc Minh Phong!

“Ý Ý mắc chứng tự kỷ, hiện tại thằng bé chỉ tin tưởng em. George, em biết anh nghi ngờ điều gì. Anh cũng rõ ràng, đứa bé kia đã chết, em và Bắc Minh Phong không thể đi chung đường nữa. Đời này em sẽ không tha thứ cho hắn. Em giữ lại Ý Ý chẳng qua là vì thương cảm thôi.” Thủy Tinh nói.

Trong hành lang, Bắc Minh Phong dựa vào trên tường. Đêm đen tĩnh lặng càng phóng đại giọng nói nhỏ nhẹ của Thủy Tinh, bao gồm cả lời cô nói.

‘Đứa bé kia đã chết, em và Bắc Minh Phong không thể đi chung đường nữa.’ Đầu của hắn dựa vào trên vách tường, đau khổ nhắm mắt lại.

Bọn họ cuối cùng vẫn là không thể ở bên nhau.

—

Ánh nắng mặt trời báo hiệu một ngày mới. Diệp Phi chỉnh sửa lại tài liệu xin hủy bỏ niêm phong trong bệnh viện.

Điện thoại di động vang lên một tiếng nhạc, không biết điện thoại của ai.

“Alo, có phải là người nhà của Mộ Dã không? Làm phiền cô đến trường học một chuyến! Xảy ra chuyện lớn!”

“A! Mộ Dã đã xảy ra chuyện gì?” Diệp Phi khẩn trương lo lắng hỏi.

Chương 237

45237. “Ai da, chúng tôi đã cố hết sức rồi!” Hiệu trưởng nhà trẻ nói.

Đáy lòng Diệp Phi bỗng thất vọng, đầu não bỗng rối loạn: “Tôi đến ngay đây, lập tức!”

Cô cúp điện thoại, chạy đến bệnh viện, bắt xe đi đến địa chỉ mà hiệu trưởng đã đưa cho cô.

“Mộ Dã! Mộ Dã!” Lái xe vừa đến nhà trẻ, cô liền xuống xe chạy vào trong trường học.

“Cô là người thân của Mộ Dã?” Một người đàn ông đứng ở trước cổng trường học đi ra đón.

“Đúng vậy. Mộ Dã đâu? Thằng bé có làm sao không?” Diệp Phi hốt hoảng, chỉ sợ Mộ Dã xảy ra chuyện gì.

Chuyện ngày còn bé đã từng trải qua tạo ra bóng đen trong lòng cô. Nhà trường gọi điện thoại cho phụ huynh đều là khi đứa trẻ xảy ra chuyện lớn gì đó.

“Chúng ta đi đến văn phòng rồi nói tiếp. Tôi là hiệu trưởng nhà trẻ.” Hiệu trưởng một mực cung kính nói.

“Thật tốt, chúng ta nói chuyện.” Diệp Phi vội vàng nói. Cô đi theo hiệu

trở về phía văn phòng hiệu trưởng.

Hiệu trưởng mở cửa đi vào.

Diệp Phi nhìn thấy Mộ Dã ngồi trên ghế dài, ổn đến không thể nào ổn hơn!

“Mộ Dã, con không sao chứ?” Cô kinh ngạc hỏi.

Hiệu trưởng nhà trẻ suýt khóc: “Mộ thiếu gia không sao, còn chúng tôi thì sắp có sao rồi đấy. Xin cô hãy cứu nhà trẻ chúng tôi đi!”

Diệp Phi kinh ngạc: “Hiệu trưởng, ngài nói gì cơ?”

“Internet ở đây toàn bộ đã bị Mộ thiếu gia khống chế, cậu bé hack tất cả điện thoại của giáo viên, rồi trộm hết tất cả lịch sử cuộc nói chuyện của giáo viên với người khác tiết lộ ra ngoài. Đương nhiên, quan trọng không phải là giáo viên mà là tôi, lịch sử nói chuyện của tôi cũng bị trộm. Tôi sắp không sống nổi nữa rồi!” Hiệu trưởng chỉ thiếu điều quỳ xuống trước mặt Diệp Phi.

“Thằng bé trộm bí mật kinh doanh sao?” Diệp Phi sợ hết hồn.

“Không phải là bí mật kinh doanh, mà lại là ‘em gái nuôi’ bí mật của tôi. Vợ tôi cũng đều biết rồi, còn định cầm chứng cứ lên tòa án kiện tôi nữa, muốn ly dị với tôi!” Hiệu trưởng giậm chân đấm ngực kêu thảm.

Trên đầu Diệp Phi rơi xuống một đồng vạch đen: “Ngài để tôi tới là muốn thế nào?”

“Tôi xin cô mang Mộ thiếu gia đi đi! Chỉ cần cậu ta rời khỏi nhà trẻ chúng tôi, chúng tôi chấp nhận bồi thường lại tiền cho Mộ thiếu gia!”
Hiệu trưởng liền vội vàng nói.

Nếu lại bị thằng nhóc này chơi tiếp, ông thật sự sẽ chết mất. Trong điện thoại di động của ông còn có bao nhiêu hình ảnh nhạy cảm không mảnh vải che thân của phụ nữ, đều là các cô ‘em gái nuôi’ của ông ta. Nếu mà bị tiết lộ ra ngoài, ông phải ly hôn là cái chắc!

Mẫu chốt không phải là ly dị, mà là vợ ông muốn phân chia tài sản với ông. Nghĩ đến tài sản của mình, ông đau hết cả tâm can tỳ phối.

Diệp Phi choáng váng: “Nhưng tôi không phải là phụ huynh của cậu bé, tôi không có quyền quyết định cậu bé có được nghỉ học hay không.”

“Cô là phụ huynh chứ! Cô là em gái của Thiên Tịnh, cho nên, cô là dì của con, đương nhiên có quyền quyết định con có thể nghỉ học hay không rồi.” Mộ Dĩ cười nhìn Diệp Phi, cười đến ngây thơ vô tội.

“Trời! Chuyện này, tôi nghĩ hay là nên gọi điện thoại cho Mộ Thương Nam đi.” Diệp Phi nói với Hiệu trưởng.

“Tổng giám đốc Mộ và phu nhân cũng bận rộn như vậy, tôi nghĩ cũng không nên quấy rầy ngài ấy! Còn có Mộ lão gia và Mộ lão phu nhân, tuổi cũng đã cao rồi, chút chuyện này không cần làm phiền họ đâu! Người đâu, cầm tờ đơn nghỉ học tới!” Hiệu trưởng vội vàng sai bảo thủ hạ.

Một thầy giáo vội vàng cầm tờ đơn đưa tới: “Diệp tiểu thư, cô ký tên

vào đây là được! Khoản bồi thường chúng tôi sẽ chuyển khoản cho cô!”

“Chờ một chút! Các người định bồi thường bao nhiêu tiền?” Mộ Dã từ trên ghế leo đến trên bàn, hỏi Hiệu trưởng.

“Cái đó, một trăm ngàn tệ có được không?” Hiệu trưởng cắn răng tuôn ra một con số.

“Trời! Một trăm ngàn tệ liền muốn đuổi tôi đi, coi tôi là ăn xin à? Tôi đi, tiện thể tiết lộ hết hình ảnh trần truồng của ông, còn có hình ảnh mấy người đàn bà cởi hết quần áo bên cạnh ông nữa! Hiệu trưởng mặt quả lê ngượng ngùng, ngủ không mặc quần áo!” Mộ Dã nói.

Hiệu trưởng chỉ thiếu điều đập đầu vào tường chết: “Tiểu tổ tông của tôi ơi, cậu tha cho tôi đi. Chúng tôi miếu nhỏ không chứa nổi thần thánh lớn thế này. Cậu nói đi, rốt cục như thế nào mới có thể đi?”

“Cho tôi một triệu!” Mộ Dã vất hai chân nhỏ, nói.

“Tiểu tổ tông, một triệu quá nhiều! Cậu muốn lấy mạng tôi à!” Hiệu trưởng suýt chút nữa quỳ xuống rồi.

“Vậy thì hai triệu đi. Ông nhiều hình như vậy, tôi bán từng tờ một. Nếu bán cho vợ ông, chắc bà ấy sẽ đưa nhiều tiền hơn!” Mộ Dã cười uy hiếp hiệu trưởng.

“Được! Được! Hai triệu, tôi đồng ý! Nhanh chuyển tiền cho Mộ thiếu gia!” Hiệu trưởng lập tức ra lệnh.

Hình ảnh kia có chết cũng không thể để rơi vào tay vợ ông được. Nếu không tài sản của ông phải chia nhỏ thành bao nhiêu phần đây!

Diệp Phi trên đầu đầy vạch đen, quả đúng là con trai của Mộ Thương Nam, nghỉ học cũng có thể làm cho hiệu trưởng phải bồi thường tiền.

Mộ Dã nhìn điện thoại di động: “Phi Phi ký tên đi! Tiền nhận được rồi!”

Diệp Phi hết ý kiến, nghĩ đến nếu cô không ký thì cậu bé còn gây ra thêm bao nhiêu chuyện nữa đây. Cô đành phải ký tên lên tờ đơn.

“Cảm ơn Diệp tiểu thư! Cảm ơn Mộ thiếu gia! Nhanh đưa tiền Mộ thiếu gia ra cửa!” Hiệu trưởng nhà trẻ không kịp đợi, chỉ mong đưa Mộ Dã đi!

Mộ Dã kéo tay Diệp Phi, tung tăng đi ra khỏi nhà trẻ: “Phi Phi, chúng ta có nhiều tiền như vậy, cô muốn gì? Tôi mua cho cô hết!”

Cậu bé vỗ ngực nhỏ nói.

Diệp Phi trầm mặt xuống: “Tại sao lại làm như vậy?”

Mộ Dã thu lại nụ cười trên mặt: “Con không thích đi nhà trẻ, quá ngây thơ, không thích hợp với con! Nhưng cha con không nghe, con không thể làm gì khác hơn là tìm cách nghỉ học!”

Diệp Phi nhẹ thở ra một hơi, sinh một thằng con trai có chỉ số thông minh cao ngất, còn không bớt lo bằng sinh một đứa bình thường.

“Thôi vậy, không muốn đi nhà trẻ thì thôi, cô đưa con về nhà.”

“Con không muốn về nhà! Con muốn ở với cô!” Mộ Dã cầm điện thoại di động nhấn mấy cái, hướng Diệp Phi cười ngọt ngào: “Cô chờ đấy, con có một bất ngờ cho cô. Chúng ta ăn băng sa ở đây đi!”

Cậu kéo Diệp Phi ngồi vào quán bên đường, gọi hai phần băng sa. Quả nhiên là có tiền nó khác, cậu tìm về cảm giác là đại gia rồi!

Diệp Phi nhìn Mộ Dã, đầu óc hỗn loạn, căn bản không theo kịp suy nghĩ của cậu.

“Bất ngờ gì vậy?” Cô tò mò hỏi.

“Chờ nửa tiếng là đến rồi!” Mộ Dã nhìn thời gian.

Nửa tiếng sau, một chiếc Ferrari thể thao dừng trước cửa tiệm băng sa, người phục vụ đi vào tiệm.

“Vị tiên sinh nào mua xe thể thao Ferrari vậy?” Người phục vụ hỏi.

Mộ Dã giơ bàn tay nhỏ bé: “Là tôi. Xe được đấy, tốc độ cũng nhanh, cho đánh giá năm sao, đã chuyển khoản thanh toán.”

Người phục vụ trong nháy mắt sửng sờ, không nghĩ tới người mua xe thể thao này lại là một đứa trẻ con.

Nhưng là tiền đã được thanh toán, hắn đã nhận được thông báo từ cửa hàng.

Mộ Dã không quan tâm đến biểu tình thay đổi liên tục trên khuôn mặt

người phục vụ, kéo tay Diệp Phi ra ngoài nhìn xe thể thao: “Tiểu Phi Phi, cô thích không? Mặc dù chỉ là chiếc xe trị giá hơn một trăm ngàn thôi, nhưng dù sao cũng là xe. Chờ con kiếm nhiều tiền rồi, con sẽ mua cho cô một chiếc xe thật sang trọng!”

Diệp Phi thật sự bị kinh hãi, một đứa bé năm tuổi tặng cô xe hơi?

Choáng váng, trong nháy mắt cô có cảm giác như mình được bao nuôi vậy.

Điện thoại di động của cô vang lên tiếng chuông, cô nhận điện thoại.

“Em để con trai tôi mua xe cho em? Tôi nói rồi, em muốn gì có thể nói trực tiếp với tôi!” Giọng người đàn ông chất vấn.

“Ha ha! So ra thì Mộ thiếu gia càng chu đáo hơn, người ta chẳng cần nói mà vẫn biết người ta muốn gì! EQ của tổng giám đốc Mộ không khỏi quá thấp đi! Tôi đi hẹn hò với Mộ thiếu gia đây. Bố chồng tương lai à, tạm biệt nhé!” Diệp Phi bảo đảm Mộ Thương Nam sẽ tức chết.

Chương 238

45238.Cổ họng Mộ Thương Nam nghẹn lại, một câu “bố chồng” của người phụ nữ đáng chết này làm cho anh muốn hủy thiên diệt địa!

Anh còn muốn nói gì nữa thì Diệp Phi đã cúp điện thoại.

“Nha đầu này, em muốn chết hả!” Anh tức giận hô lên.

Diệp Phi cúp điện thoại, đem điện thoại thả lại trong túi da: “Chiếc xe này cô nhận trước. Ngày nào đó con dành thời gian để cho người nhà đến lái đi.”

Cô chẳng qua là chọc giận Mộ Thương Nam thôi, cũng không cần quà tặng quý giá của người khác đến vậy.

“Tiểu Phi Phi, con là đàn ông, quà tặng rồi sẽ không lấy về.” Bàn tay nhỏ bé của Mộ Dĩ nắm lấy ta Diệp Phi, mang cô lên xe: “Chúng ta đi đâu hẹn hò đây?”

Diệp Phi lái xe chạy thẳng tới bệnh viện của mình, cô còn có bao nhiêu chuyện phải xử lý đây!

“Không đi hẹn hò được. Bệnh viện của cô còn bị cha con niêm phong đây. Cô phải đi chỉnh sửa tài liệu rồi để Cục Y tế hủy bỏ niêm phong.”

Mộ Dĩ xoay chuyển đầu óc: “Con gọi điện cho người của Cục Y tế, để

bọn họ hủy bỏ niêm phong.”

“Con ư?” Diệp Phi kinh ngạc nhìn cậu bé bên người.

Mộ Dã đắc ý ngẩng cao đầu: “Cô nghi ngờ năng lực của con à? Hừ! Con liền chứng minh cho cô thấy!”

Cậu bé cầm điện thoại tìm ra số điện thoại của Cục trưởng Cục Y tế, sau đó thao tác gì đó trên điện thoại di động của mình rồi mới gọi điện thoại.

“Xin chào tổng giám đốc Mộ!” Cục trưởng thấy số điện thoại của Mộ Thương Nam liền vội vàng chào hỏi.

Mộ Dã ho nhẹ một tiếng: “Hủy bỏ niêm phong bệnh viện của Diệp Phi.”

“A? Bệnh viện đó là do chính ngài ra lệnh cho chúng tôi niêm phong mà.” Cục trưởng liền nói.

“Tôi biết, cho nên tôi để cho các người hủy bỏ niêm phong, có gì sai sao?” Mộ Dã hỏi.

“Không, không sai! Bây giờ tôi liền hủy bỏ.” Cục trưởng vội vàng nói.

“Thuận tiện thông báo các bệnh viện lớn cũng tới chúc mừng bệnh viện của Diệp Phi khai trương!” Mộ Dã tiếp tục phân phó.

“Dạ! Dạ!” Cục trưởng nghe lời nhận lệnh.

Mộ Dã cúp điện thoại, lắc lắc điện thoại khoe khoang ở trước mặt Diệp Phi.

Diệp Phi há hốc miệng kinh ngạc: “Ông ta làm sao có thể coi con là cha con thế?”

“Bởi vì con sử dụng kỹ thuật đổi giọng, như vậy Cục trưởng nghe con nói chuyện lại giống như là giọng nói của cha vậy. Hơn nữa điện thoại của con còn chèn số điện thoại của cha, cho nên ông ta đến chết cũng không thể nghĩ ra được là con giả mạo cha con đâu.” Mộ Dã vênh mặt đắc ý, không uống là hacker.

Chèn số điện thoại, đổi giọng, mấy chuyện này đều là chuyện nhỏ. Cậu đã sớm bắt chước thanh âm của cha mình được rồi, từng giây từng phút đều có thể biến thành Mộ Thương Nam!

Diệp Phi đầu đầu từng cơn, nhìn Mộ Dã như nhìn quái vật. Trước kia cảm thấy chỉ số thông minh của Mộ Thương Nam đã không phải người rồi, không nghĩ đến cậu bé này còn kinh khủng hơn!

Được rồi, cô thừa nhận cô là người bình thường, cô không thể hiểu nổi thế giới của những người siêu việt! Nhưng có một điều mà cô dám khẳng định, tiểu tử này trưởng thành nhất định sẽ là mầm họa.

“Cảm ơn con đã giúp cô một việc lớn như vậy.” Cô nhanh chóng lái xe về bệnh viện.

Nhưng mà, những giỏ hoa từ bệnh viện khác đưa tới chúc mừng còn sớm hơn.

Cô lúng túng nhìn một đồng người ngoài cửa bệnh viện đang chờ cô, mở cửa để mọi người đi vào.

Cũng may bên cạnh cô còn có Mộ Dã. Cậu bé này cứ như Doraemon vậy, lúc nào cũng có thể khiến cô bất ngờ. Bánh ngọt, trái cây, rượu vang,... dường như đều đưa tới lúc đó.

Mặc dù thời gian rất gấp nhưng bệnh viện của cô cuối cùng cũng được khai trương.

Cô cầm cây kéo ra cắt sợi dây ruy băng khai trương. Tiếng pháo dây vang lên theo.

“Để chúc mừng bệnh viện nhà họ Diệp khai trương, chúng tôi sẽ khám bệnh miễn phí ba ngày! Mọi người có chỗ nào không thoải mái đều có thể đến khám bệnh!”

Trong đám người bộc phát ra tiếng vỗ tay nhiệt liệt, không ít người nghe thấy khám bệnh miễn phí cũng tới tìm bác sĩ khám bệnh.

Cũng may các bác sĩ tới kịp thời, không làm trễ nải thời gian khám bệnh cho bệnh nhân.

Diệp Phi ở trong bệnh viện xem xét một vòng, nhìn các phòng bệnh đông đúc náo nhiệt, môi bất giác cong lên cười tươi.

Trời ạ! Cô thật hy vọng có thể để cho Mộ Thương Nam nhìn thấy. Nếu như anh ta biết chân tướng hoặc tận mắt nhìn thấy một màn này, không biết có giận đến tắc thở không nữa?

Ánh mắt cô tìm Mộ Dã mới phát hiện cậu bé đang ăn bánh ngọt nhồm nhoàm.

Cô đi tới, lau một chút kem bơ dính trên khóe miệng cậu nhóc: “Ăn từ từ thôi, lấm lem như con mèo vậy!”

“Chiếc bánh hạt dẻ cười này ngon lắm, cô ăn thử một miếng xem!” Mộ Dã cầm nĩa nhỏ xắn một miếng bánh ngọt đưa đến miệng cô.

Diệp Phi trong lòng ngọt ngào, cười nhìn Mộ Dã: “Cảm ơn con, bạn trai nhỏ của cô.”

“Tiểu Phi Phi, con làm nhiều chuyện như vậy, cô có phải hay không nên thưởng cho con một chút?” Mộ Dã liếm môi của mình.

Diệp Phi cười nhẹ ra tiếng, cúi đầu hôn lên khuôn mặt nhỏ bé của Mộ Dã một cái: “Tốt lắm, thưởng cho con!”

Mộ Dã mím môi thành một đường thẳng, có chút buồn rầu. Lúc nào mới được mất nụ hôn đầu đây? Lại là hôn mặt!

Mà người đàn ông tức giận toàn thân kia đi về phía Diệp Phi.

Diệp Phi thấy thân ảnh màu đen đè xuống, ngược mắt liền nhìn thấy Mộ Thương Nam. Choáng váng, cô là muốn nhìn thấy dáng vẻ anh bị tức chết, nhưng mà anh đến nhanh quá đi?

“Mộ Dã, con đi về nhà cho cha! Con dám dùng danh nghĩa của cha gọi điện cho Cục trưởng, cả chuyện nghỉ học ở nhà trẻ nữa. Chúng ta về nhà tính sổ!” Mộ Thương Nam lạnh lẽo nói.

Mộ Dã không phục ngược cái đầu nhỏ lên: “Dựa vào cái gì mà tính sổ với con. Con đã năm tuổi, có thể tự xử lý vấn đề của mình! Con không muốn đi nhà trẻ!” Mộ Dã kháng nghị.

“Tôi cũng cảm thấy nhà trẻ không thích hợp với Mộ Dã. Chỉ số thông minh của cậu bé quá cao, cậu bé có thể học nhảy cấp, trực tiếp học tiểu học đi.” Diệp Phi nói.

Để cậu nhóc tiểu yêu này đi nhà trẻ đọc truyện cổ tích thì đúng là sai lầm rồi. Cậu nhóc này từng giờ từng phút đều muốn công kích mạng internet nhà người ta đấy.

“Con trai tôi, tôi có quyền chi phối nó làm gì! Người đâu, đem thiếu gia đưa về nhà!” Mộ Thương Nam ra lệnh.

“Con không đi! Con không đi!” Mộ Dã bị vệ sĩ ôm. Thân thể nho nhỏ giãy dụa trong ngực vệ sĩ, chỉ hận mình đáng dấp quá chậm.

“Anh muốn đem Mộ Dã như thế nào?” Diệp Phi túm lấy Mộ Thương Nam, không khỏi đau lòng cho Mộ Dã, chỉ sợ cậu bé bị đánh.

Mộ Thương Nam lật ngược tay bắt lấy cánh tay Diệp Phi: “Quan tâm con trai tôi ư? Em có thân phận gì mà quan tâm? Hay là quan tâm đến mình trước đi?”

Anh kéo Diệp Phi đi thẳng về phía phòng khám khoa tiết niệu.

“Anh làm gì? Buông tôi ra!” Diệp Phi giùng giàng, muốn rút cánh tay mình ra.

Mộ Thương Nam bắt Diệp Phi đi vào phòng, tiện tay đóng cánh cửa phòng lại: “Em nói tôi làm gì?”

Thân ảnh cao lớn của anh đè xuống, bao vây người phụ nữ nhỏ ở giữa cánh cửa.

Diệp Phi cảm thấy nguy hiểm: “Anh muốn làm gì? Tôi nói cho anh biết, trong bệnh viện bây giờ đều là người. Hét lên là bọn họ đều có thể nghe thấy!”

Mộ Thương Nam cong khóe môi: “Phải không? Tôi tìm bác sĩ khám bệnh, bác sĩ từ chối khám sao? Em muốn hét lên như vậy cũng được thôi! Khám bệnh miễn phí ba ngày đều là lừa dối!”

“Không phải, khám bệnh miễn phí là thật!” Diệp Phi chỉ cảm thấy nhức đầu, cãi vã với người đàn ông này cô không bao giờ thắng nổi: “Được rồi, anh muốn khám bệnh đúng không? Cởi quần đi.”

Chương 239

Yết hầu của Mộ Thương Nam hơi chuyển động, không thể không nói, lúc cô gái nhỏ bảo cởi quần xuống, ngữ khí rất có khí phách.

“Tay nghề khá thành thực nhỉ, có phải rất thường cởi quần cho đàn ông hay không?”

Sắc mặt Diệp Phi trắng bệch, chết tiệt, người đàn ông mà cô nhìn thấy qua từ đầu đến cuối cũng chỉ có một mình anh.

“Phải rồi, nhìn phòng khám, không cởi quần thì làm sao khám?” Không phải là muốn cô xem vết phỏng của anh sao? Cô xem một chút, cho anh mau mau rút khỏi đây!

“Tại sao lại chọn nghề này? Rốt cuộc cô thiếu đàn ông tới cỡ nào?” Mộ Thương Nam cởi quần xuống rồi hỏi.

Nghĩ đến người phụ nữ này, sau này mỗi mỗi đều khám cho đàn ông thì anh đã muốn hủy diệt tất cả mọi thứ rồi.

Gương mặt của Diệp Phi giật giật, cô chỉ là chưa thuê bác sĩ thôi, hơn nữa cô có muốn khám đâu, là do hôm đó anh xông vào.

“Tôi có thiếu đàn ông hay không thì liên quan gì anh? Mộ Thương Nam, sao anh quá rộng quá vậy hả? Đã kéo da non rồi, vết sưng đỏ cũng bớt rồi, thoa thêm mấy ngày thuốc nữa là được rồi.” Cô lấy hộp

thuốc ra quăng trước mặt anh, “Tặng anh đó, khỏi cảm ơn, anh có thể cút rồi!”

Mộ Thương Nam không thèm bắt lấy thuốc, “Tôi không phải khám vết phỏng, là khám bệnh bất lực không sinh được.”

“Con trai của anh đã năm tuổi rồi, anh gặt ai hả?” Diệp Phi lớn tiếng nói.

“Sau khi tôi mất trí thì không thể làm được chuyện của đàn ông nữa, không phải đã nói với cô rồi sao? Mau khám lại lần nữa cho tôi đi.” Mộ Thương Nam nói.

“Lần trước đó của anh mà gọi là không làm được chuyện đàn ông à?” Diệp Phi suýt chút tức ói ra máu, cô sắp bị anh giày vò chết rồi.

“Lần trước cô đã chữa khỏi cho tôi một lần rồi, cho nên lần này tiếp tục tìm cô khám nữa!” Mộ Thương Nam nói rồi kéo tay của cô gái nhỏ, “Thoa thuốc cho tôi, sau đó kiểm tra phản ứng cơ bản của tôi, cô học y mà, cô đáng nhẽ học qua cách kiểm tra như thế nào chứ?”

Sắc mặt của Diệp Phi cứng ngắc, cô học qua rồi nhưng cô cũng không muốn khám cho anh.

Cô cầm thuốc dốc vào miếng bong gòn, dùng nhíp gấp miếng bong gòn thoa thuốc cho anh, cô mới không ngốc đó, ai quy định không được dùng tay của mình chứ?

Mộ Thương Nam buồn bực, anh muốn để cô dùng tay, nhưng mà thuốc rất nhanh đã thoa xong rồi.

“Cô còn chưa kiểm tra mà!” Anh nói.

“Không cần kiểm tra nữa, bao năm anh không có phản ứng thì là một người phế rồi, nói trắng ra một chút thì anh chính là thái giám, tôi kê cho anh một ít kỳ nhông, dịch ếch cỏ, anh về nhà ăn thử một đợt trị liệu xem thế nào.” Diệp Phi nói dừng dừng.

Đôi môi Mộ Thương Nam bặm môi lại, không lợi dụng được cô, lại còn bị cô kê một loạt đơn thuốc rắn mối cóc nữa, anh nghe thấy mấy thứ đó thì thấy ghê tởm rồi!

Anh chắc chắn cô gái nhỏ này là cố ý!

“Những thứ đó tôi không có hứng thú ăn, tôi cảm thấy mình bị chướng ngại về tâm lý, năm đó tôi bị thương rất nghiêm trọng, dựa theo tên y học mà nói thì là chứng hậu chấn thương tâm lý, còn gọi là rối loạn căng thẳng sau chấn thương. Cái tôi cần là sự khai thông tâm lý.”

Chân mày của Diệp Phi nhướn lên, “Vậy anh muốn khai thông tâm lý như thế nào chứ?”

Tay của Mộ Thương Nam nắm lấy cô, thân hình cao lớn ép cô xuống bàn làm việc, “Khai thông cho tôi như lần trước vậy đó, con trai của tôi quá nhỏ, vật đó vẫn chưa thể dùng được, tôi giúp nó thỏa mãn cho cô.”

“Cút! Tôi không cần anh...Ừ...” Âm thanh chống cự của Diệp Phi còn chưa phát ra thì đã bị đôi môi của anh hôn rồi.

Anh hôn mạnh bạo, ngang ngược tiến vào khoang miệng của cô, giống như ăn mất cô vậy, cắn vào môi của cô.

Trong đầu Diệp Phi hiện lên đủ loại câu chửi rủa, đáng ra khi này cô nên cầm kéo cắt một nhát cho anh tàn phế rồi!

Tay của Mộ Thương Nam kéo bộ đồ trên người cô, nhìn cô hôn thẳng nhóc ranh kia thì anh liền muốn hôn khắp người cô!

Đứa trẻ năm tuổi còn có sức hút cao hơn anh sao? Quả thực là đang sỉ nhục sự hấp dẫn nam tính của anh!

Anh không tin bản thân lại thua đứa con trai của mình.

Tiếng quần áo bị xé vang khắp phòng, bất luận Diệp Phi có đồng ý hay không thì cô đều bị anh chiếm hữu rồi.

Anh giống như mãnh thú phát tiết, không đợi được nữa mà muốn ăn hết tất cả mọi thứ của cô.

Tay của cô cào lên lưng anh, để lại những vết trầy trên lưng anh, anh giãy vò cô thì cô cũng sẽ không để anh dễ chịu.

Nhưng mà đối với đàn ông mà nói, sự đau đớn này không không cản được anh, ngược lại càng thêm cảm giác thích thú nữa.

Mộ Thương Nam ôm lấy cô, chuyển từ bàn làm việc lên giường khám bệnh.

Loại giường khám bệnh này quả thực quá tiện dụng rồi, hai bên

giường còn có giá đỡ chân, anh sắp xếp tư thế chân của cô xong thì thỏa thích thưởng thức phúc lợi của mình.

Anh đứng thì có thể nhìn thấy hết tất cả biểu cảm của cô không sót gì, bao gồm cả dáng vẻ cô dùng tay nắm chặt drap giường nữa.

Cơ thể của anh ép xuống, đầu anh dường như áp sát vào vành tai của cô, “Là tôi được hay con trai của tôi được?”

“Anh là đồ khốn, không bằng một góc của Mộ Dã!” Diệp Phi lớn tiếng nói.

“Nó có thể làm cô thỏa mãn sao?” Tay của Mộ Thương Nam bóp lấy cằm của cô, ép Diệp Phi nhìn anh, “Tôi mua xe sang trọng chục triệu cho cô, bảo đảm bệnh viện của cô ngày nào cũng đông nghẹt người, bắt đầu từ hôm nay không cho gặp Mộ Dã.”

Diệp Phi cười lạnh, “Mộ Thương Nam, anh ngoài biết tiền ra thì còn biết gì khác nữa?”

“Tôi còn biết là bây giờ tôi muốn cô!” Âm thanh ghì chặt trong cổ họng Mộ Thương Nam phát ra.

Anh sẽ khiến cô yêu khả năng trên giường của anh, sau đó không thể yêu người đàn ông khác nữa.

Diệp Phi tức đến mức cắn lên vai của anh, cắn một cách hung hăng, mặc cho mùi tanh tràn ngập trong miệng cô.

Cánh tay của Mộ Thương Nam nâng eo của cô lên, ôm cô vào lòng

mình, cho cô cần được thoải mái hơn một chút.

“Xem ra cô rất thích ăn thịt của tôi? Nếu thích thì tôi sẽ cho cô ăn nhiều một chút.” Anh hôn lên phía sau tai của cô.

Gương mặt của Diệp Phi đột nhiên đỏ lên, nghe hiểu nghĩa bóng mà anh nói, cô buông ra, “Mộ Thương Nam, người mà tôi hận nhất đời này chính là anh! Tôi mãi mãi sẽ không yêu anh!”

Gương mặt của Mộ Thương Nam giật mạnh, “Không thể yêu tôi, vậy thì phải yêu tôi.”

Chữ giống nhưng ngụ ý không giống, đã muốn cô rồi thì cô bắt buộc phải yêu anh!

Sự quần quýt khắp phòng, trong căn phòng tràn ngập đủ loại không khí mờ ám.

Khi Mộ Thương Nam trở về căn nhà cũ của Mộ gia, Mộ Dã suýt chút nữa đã dỡ bỏ cả căn biệt thự, trong nhà khắp nơi đều là những mảnh sứ vỡ, tàn tích của đủ loại thủy tinh ngọc thạch, đến cả sofa bằng da thật cũng bị rạch vô số vạch.

Còn Mộ Dã lúc này đang ngồi trên chiếc đèn thủy tinh, đung đưa qua lại như đu dây.

“Mau xuống đây! Tiểu tổ tông của tôi ơi!” Liễu Họa gấp đến bật khóc thành tiếng, “Thiên Tịnh, con mau kêu nó xuống đi.”

Thiên Tịnh khó khăn lắm mới giật giật khóe môi, “Mẹ cũng không phải

không biết, từ nhỏ Mộ Dã đã không thân với con rồi.”

Không những không thân, trước giờ Mộ Dã chưa từng gọi cô ta là mẹ, nhìn cô ta giống như người xa lạ, có lúc cô ta thật sự cảm thấy đứa trẻ này biết cô ta không phải mẹ của nó.

Đương nhiên, đâu là chuyện không thể nào, dù sao Mộ Thương Nam cũng không biết.

“Không cần để ý tới nó! Để nó tiếp tục đập phá đi, vừa hay con chuẩn bị xây lại nhà cũ, nếu nó có bản lĩnh đập thì tiết kiệm được một khoản tiền phí dỡ nhà nữa.” Mộ Thương Nam lạnh lùng nói.

Mộ Dã tức đến gương mặt nhỏ ửng đỏ lên, “Bố không cho con gặp Tiểu Phi Phi, con sẽ đuổi bố ra khỏi Mộ gia!”

Mộ Thương Nam còn tưởng tai mình có vấn đề nữa, “Con đuổi bố đi? Ranh con này, con còn biết ai là bố con không vậy?”

“Ha ha! Thật ngại quá bố à, ông nội và ông cố chỉ định con là người thừa kế trong nhà rồi, cho nên không liên quan gì tới bố, bố chỉ là làm công cho con mà thôi!” Mộ Dã cười gian.

“Vậy à? Người đâu, chuyển đồ trong nhà đi, cả nhà đến sống ở biệt thự của ta, ở đây để nó làm trò đi!” Mộ Thương Nam ra lệnh.

“Ừay! Ai bảo con chỉ sinh có một đứa chứ, nếu con sinh thêm vài đứa thì Mộ Dã cũng không bị ông cố nuông chiều tới như vậy! Mẹ thấy con và Thiên Tịnh mau chóng sinh thêm một đứa nữa đi! Mẹ làm chủ đây, tối hôm nay hai đứa bắt buộc phải ngủ chung phòng!” Liễu Họa ra

lệnh.

Chương 240

“Mẹ, mẹ yên tâm đi, bọn con nhất định sẽ cố gắng, tranh thủ sinh thêm một đứa nữa!” Thiên Tịnh kích động nói.

Năm năm nay Mộ Thương Nam đều không chạm vào cô ta, lần này có câu nói của Liễu Họa, cơ hội của cô ta cuối cùng đã tới rồi.

“Đúng rồi, mẹ còn tìm bác sĩ Đông y kê cho con thuốc bổ, nghe nói nhiều người uống rồi, chỉ cần một lần là có thể mang thai! Mẹ kêu người làm sắc thuốc cho con rồi, con vào nhà bếp uống đi!” Liễu Họa nhìn thấy Thiên Tịnh thì rất vui, đứa con dâu này làm bà ta rất vừa ý, bà ta nói gì Thiên Tịnh đều nghe theo, sinh cháu cho bà ta, còn đồng ý sinh thêm đứa nữa.

“Bây giờ con đi uống ngay.” Thiên Tịnh không dám nhìn sắc mặt của Mộ Thương Nam, bước nhanh vào nhà bếp uống thuốc.

Mộ Thương Nam không nói một chữ, không ai có thể nhìn hiểu được biểu cảm bình tĩnh của anh.

“Người đâu, dọn dẹp đồ đạc, đi đến biệt thự của ta.” Anh thờ ơ dặn dò.

Mộ Dĩ ngồi trên chiếc đèn thủy tinh đã không yên nữa, thò cái đầu nhỏ ra nhìn phản ứng của bố, nhưng mà Mộ Thương Nam không thèm nhìn cậu lấy một lần.

Người làm hoảng loạn dọn dẹp đồ đạc theo chỉ thị của anh, nửa tiếng sau, Mộ Thương Nam dẫn theo cả đám người đi đến biệt thự của anh, cả căn biệt thự trống không chỉ còn lại duy nhất một mình Mộ Dã đang ngồi trên chiếc đèn thủy tinh!

Đôi môi nhỏ của Mộ Dã bặm môi lại, lộn đầu nhảy xuống đất, Mộ Thương Nam dám sinh em trai cho cậu?

Khỉ gió! Trong đầu của cậu hiện đủ loại bất mẫn, ngồi phịch xuống ghế sofa, tay chống lên đầu của mình, cặp mắt to chuyển động liên tục.

Trong phòng ngủ chính ở biệt thự của Mộ Thương Nam, Liễu Họa sớm đã đẩy Mộ Thương Nam và Thiên Tịnh vào trong rồi, còn dặn dò tất cả mọi người không được phép làm phiền Mộ Thương Nam và Thiên Tịnh làm việc tạo người!

Thiên Tịnh đắc ý đi tắm, trên người thoa đầy tinh dầu trơn bóng, tỉ mỉ mặc lên người bộ đồ ngủ bằng vải bong mà mình đã sớm chuẩn bị.

Loại đồ ngủ này là chất liệu vải xuyên thấu toàn thân, chỉ điểm xuyên một vài đóa hoa thêu ở vị trí quan trọng thôi, bộ đồ ngủ màu đen tôn lên nước da trắng ngần của cô ta, dù sao thì cô ta nhìn mình trong gương cũng thấy đẹp ngất ngây rồi!

Cô ta bước ra khỏi nhà vệ sinh, ánh mắt tìm kiếm Mộ Thương Nam trong phòng.

Anh ngồi trên chiếc sofa đơn, lười nhác dựa vào lưng chiếc sofa, ba

chiếc cúc áo chiếc áo sơ mi trắng của anh đã được mở ra, để lộ ra bờ ngực rắn chắc của anh.

Chiếc áo sơ mi trắng đó cùng nước da ngăm màu đồng của anh đã tôn lên khí chất đàn ông của anh càng thêm mạnh mẽ.

Ánh mắt tham lam của cô ta di chuyển từ bộ ngực của anh đến những góc cạnh rõ ràng trên gương mặt anh, dường như năm tháng rất ưu ái anh, thời gian năm năm vẫn không lưu lại dấu vết gì trên người anh, trái lại còn tăng thêm ý vị cho sự nam tính của anh.

Cho dù là dáng vẻ anh vươn ngón tay cầm ly rượu thủy tinh lắc lắc rượu vang cũng đủ làm cô ta gào thét rồi!

“Anh Thương Nam!” Cô ta cất bước bước tới, không đợi được mà muốn nhào vào đôi chân dài của anh.

Ngồi lên đôi chân dài của anh, không biết là mùi vị gì nhỉ?

Nhưng mà, cho dù cô ta đi đến bên cạnh Mộ Thương Na, anh cũng không nhìn cô, chỉ nhìn vào giọt rượu đang chảy xuống trong ly.

“Mệt thì ngủ đi.” Từng chữ phát ra từ khóe miệng anh, lộ ra sự lạnh lùng khó đề nén.

“Nhưng mà mẹ bảo chúng ta sinh em trai cho Mộ Dã mà! Anh Thương Nam, Mộ Dã bị ông nội nuông chiều quá rồi, nếu như chúng ta sinh thêm một đứa con trai nữa, ông nội chắc chắn sẽ không chiều Mộ Dã nhiều nữa, như vậy cũng có lợi cho sự giáo dục của Mộ Dã.” Thiên Tịnh ngồi xổm trước mặt anh mà nói, cố ý ưỡn sống lưng của mình,

như vậy khi anh nhìn xuống thì sẽ thấy độ cong trắng như tuyết của cô ta.

Ánh mắt của Mộ Thương Nam lạnh nhạt nhìn mặt của cô ta, “Cô rất muốn sao?”

Sắc mặt Thiên Tịnh ửng hồng, “Em...em chỉ là phụ nữ, cũng muốn thân mật với người đàn ông của mình.”

“Nếu như cô thật sự chịu không nổi cô đơn thì tôi cũng không để tâm mà thả cho cô tự do, tình hình cơ thể của tôi cô cũng biết.” Mộ Thương Nam lạnh lùng nói.

“Em biết, là chứng tâm lý hậu chấn thương, nhưng mà bác sĩ cũng nói rồi, bệnh này từ từ sẽ khỏi, không thì chúng ta thử đi!” Tay Thiên Tịnh nắm lấy tay anh, “Cho dù không được thì em cũng không rời xa anh đâu!”

Cô ta quỳ xuống đất, đưa đầu ra hôn lên môi anh, tay kia thì kéo bộ đồ ngủ mỏng như cánh ve trên người mình xuống, chỉ muốn kích thích anh thêm nữa.

Ánh mắt cô ta chăm chú nhìn đôi môi mỏng của anh, môi anh quá đẹp, lộ ra phần lạnh lùng, nhưng chính vì sự lạnh lùng này khiến cô ta liều lĩnh muốn dùng hơi ấm của mình ủ ấm cho anh!

Trong khoảnh khắc tim cô ta đập nhanh loạn xạ, đôi mắt nhắm lại muốn chạm vào anh thì cánh cửa kính ngoài sân bị mở ra.

“Ái da! Xấu hổ quá! Tịnh Tịnh chưa mặc đồ kìa! Xấu hổ xấu hổ xấu

hồ!”

Âm thanh non nót của bé trai xông vào phòng.

Thiên Tịnh giật mình co người lại ôm lấy mình, trừng mắt nhìn Mộ Dã bước vào từ ngoài sân.

“Con...sao con lại tới đây?” Cô ta lớn tiếng hỏi.

“Chắc chắc, Tịnh Tịnh, cô mập như vậy, ngực lại nhiều thịt nữa, cô phải giảm cân rồi!” Mộ Dã nói oang oang.

“Á!” Gương mặt Thiên Tịnh đỏ bừng, cánh tay che chưa hết nên để lộ ra vùng ngực của mình.

“Ai dô, Tịnh Tịnh, râu của cô mọc sai chỗ rồi hả?” Ánh mắt của Mộ Dã nhìn lên nhìn xuống đánh giá cô ta.

Bộ đồ của Thiên Tịnh vốn là xuyên thấu, có mặc cũng như không thôi, hơn nữa còn bị cô ta kéo xuống, bây giờ bộ đồ đang nằm dưới chân, trên người cô ta không có gì để che lại cả.

“Không được nhìn! Con rút ra! Rút ra!” Cô ta hét lớn lên.

“Xí, con đến tìm bố con, cô dựa vào đâu mà kêu rút? Hai người mới nãy làm gì vậy? Làm tiếp đi! Con xem hết phim hoạt hình rồi, vừa hay không còn gì để xem nữa.” Mộ Dã ngồi xuống đất, nhìn cô ta với dáng vẻ như xem kịch.

Mộ Thương Nam phất tay, “Trước mặt trẻ nhỏ, không ngượng hay

sao? Ra ngoài đi!”

Gương mặt Thiên Tịnh lúc đỏ lúc trắng bệch, bò từ dưới đất lên, mặc bộ đồ ban đầu của mình vô rồi chạy ra khỏi phòng.

Mộ Thương Nam nhìn ranh con đang ngồi trên nền nhà, “Không ngồi chơi trên đèn thủy tinh nữa à?”

“Cái đó chơi không vui, không vui bằng cái này của bố, bố cho con chơi cùng với nhé!” Mộ Dĩ nói.

“Lông còn chưa mọc đủ thì chơi cái gì? Còn nữa, đã nói với con bao nhiêu lần rồi, không được gọi là Tịnh Tịnh.” Mộ Thương Nam nói.

“Dù sao con cũng không gọi cô ta là mẹ, cô ta có phải mẹ của con đâu. Còn nữa, bố không được sinh con với cô ta, người phụ nữ của bố chỉ có thể là mẹ con!” Mộ Dĩ trừng đôi mắt to lên nói.

“Ai nói với con là Thiên Tịnh không phải mẹ của con?” Ánh mắt Mộ Thương Nam thu lại.

“Bố xem con là con nít à? Tự con không biết nhìn sao? Lúc nhập học mẫu giáo có kiểm tra nhóm máu, nói con là nhóm máu AB. Bố là nhóm máu AB, con cũng là máu AB, nhưng Thiên Tịnh là nhóm máu O, mẹ ruột của con có thể là nhóm máu A, nhóm máu B hoặc nhóm máu AB, không thể là nhóm máu O được.” Mộ Dĩ nói như thật vậy.

Khóe môi Mộ Thương Nam cong nhẹ, không thể không phục sự mạnh mẽ của gen di truyền của mình, con trai của mình quá thông minh rồi.

Anh cũng thông qua tờ xét nghiệm máu của con trai mới phát hiện ra vấn đề, nhưng mà, anh phát hiện vấn đề này sớm hơn Mộ Dã.

“Còn có ai biết chuyện này không?” Anh hỏi.

“Không có, chỉ có mình con biết thôi. Bố muốn ở cùng Thiên Tịnh cũng được, bố nói con biết, mẹ con là ai, con đi tìm mẹ ruột của mình!” Mộ Dã nói lại.

Chương 241

Chân mày Mộ Thương Nam nhíu lại, hớp một ly rượu vô miệng.

“Con muốn đi với mẹ ruột của con à?”

“Đúng vậy! Dựa vào đâu mà người khác đều có mẹ ruột, con thì không có chứ? Dù sao con cũng không thích Thiên Tịnh, con phải dẫn Tiểu Phi Phi và mẹ ruột của con sống cùng nhau.” Mộ Dĩ nói.

“Vậy thì e là phải để con thất vọng rồi, bố cũng không biết mẹ ruột con là ai, bố chỉ biết con là con trai ruột của bố thôi.” Mộ Thương Nam nói.

“Khỉ khô! Ngay cả bản thân có mấy người phụ nữ mà bố cũng không biết sao?” Mộ Dĩ hung hăng nói.

Mộ Thương Nam một chân đạp lên chân con trai mình, “Không được chửi thề! Bố mất trí nhớ, bố không nhớ chuyện trước đây của mình, đương nhiên là không biết bản thân có bao nhiêu phụ nữ. Không thì con nói bố nghe, con chui ra từ bụng người phụ nữ nào, là tự con bò ra mà, chắc là nhớ chứ hả?”

Mộ Thương Nam tức tới trợn mắt, “Không chơi kiểu này đâu! Làm sao con nhớ được chứ?”

“Bố bị thương nặng mất trí nhớ, làm sao bố nhớ được?” Mộ Thương Nam lớn giọng đập lại.

“Bố không biết điều tra sao? Năm năm không điều tra ra sao?” Mộ Dã chất vấn.

“Vệ sĩ trước đây của bố đều bị đổi rồi, tất cả các ghi chép thuê người đều bị thiêu hủy rồi, bố giữ Thiên Tịnh lại chính là muốn dùng cô ta để câu người đứng phía sau.” Mộ Thương Nam nói.

Lúc anh hôn mê, tất cả người bên cạnh anh đều đã bị thay đổi hết, sau khi anh tỉnh lại thì người bên cạnh đều là người mới, còn Thiên Tịnh quả thực đã có thai.

Con của Thiên Tịnh thật sự tồn tại, nhưng đứa trẻ sinh ra lại là con của anh, không phải con của Thiên Tịnh.

Cũng có nghĩa là, có người giúp Thiên Tịnh dùng Mộ Dã để hoán đổi con ruột của Thiên Tịnh.

Anh nhân nhượng Thiên Tịnh chính là muốn moi ra được người đứng đằng sau Thiên Tịnh, người đó nhất định biết mẹ ruột của Mộ Dã là ai!

“Được thôi, con cũng sẽ điều tra mẹ ruột của mình.” Mộ Dã bò từ dưới đất lên, đi về phía nhà vệ sinh.

Ánh mắt Mộ Thương Nam nhìn hình bóng của con trai, “Con làm gì vậy?”

“Đi tắm rồi đi ngủ!” Âm thanh của Mộ Dã phát ra từ phía sau anh.

“Cút về nhà cũ đi, con mập quá, bố không muốn ngủ với con!” Mộ

Thương Nam chê bai.

“Người ta không gọi là mập! Là thịt, con là có chút thịt thôi!” Mộ Dã cãi lại.

Trán của Mộ Thương Nam hiện lên mấy vạch đen, thịt thì không phải là mập sao?

“Bố không thích thịt đâu! Con đi đi!”

“Muốn con đi cũng được, bố bảo người đón Tiểu Phi Phi tới đây, con ngủ cùng cô ấy!” Mộ Dã nói.

“Tiểu tử thúì, con ít làm phiền tới Diệp Phi đi!” Mộ Thương Nam phản kháng, nghĩ tới tiểu tử thúì này dính lấy Diệp Phi thì anh đã không thoải mái rồi.

Mộ Dã nhanh chóng tắm gội, trùm khăn tắm bước ra ngoài, “Được thôi, vậy thì con tự đi tìm Tiểu Phi Phi, ai bảo bố của con không thèm con chứ!”

Cậu lắc lắc cái mông nhỏ đi về phía cửa lớn.

“Cút lại đây! Lên giường đi ngủ!” Mộ Thương Nam thay đổi chủ ý, dù sao không thể để tiểu tử thúì leo lên giường Diệp Phi.

“Được thôi!” Mộ Dã nhảy vọt lên chiếc giường lớn, “Papi à, ngủ ngon nhé, bố mau lên đây đi!”

Trán của Mộ Thương Nam xuất hiện một đám mây đen, đã có thể dự

tính được một đêm bị thương của mình phải trải qua như thế nào rồi!

Tiểu tử này ngủ thì giống như luyện võ công vậy, trước giờ không có tí nề nếp, mỗi lần ngủ với tiểu tử thúì thì anh đều bị bầm mũi sưng mắt!

Sắc mặt anh bí xị leo lên giường, “Không cho phép lấn qua đây! Ngủ bên của mình đi.”

“Xí, bố tưởng con thích ôm bố sao? Con muốn ôm Tiểu Phi Phi của con!” Mộ Dĩ lẩm bẩm trong miệng, nghiêng đầu thì đã ngủ mất tiêu.

Mộ Thương Nam nhìn phiên bản thu nhỏ của mình, á khẩu rồi, nói chuyện mà cũng có thể ngủ được.

Anh kéo chăn đắp cho con trai, khoe môi cong lên một nụ cười hạnh phúc.

Tiểu tử thối trừ việc hay cãi lại với anh, chống đối anh mọi thứ, IQ cao hơn về anh mọi mặt, phá anh đủ trò, nghĩ lại cũng không có chỗ nào khác khiến anh ghét nữa.

Ý! Vậy còn có gì nữa chứ?

Anh bất đắc dĩ lắc đầu, không biết rốt cuộc phụ nữ như thế nào mà sinh ra Mộ Dĩ cho anh, có lẽ là người phụ nữ ngày nào cũng chọc anh giận nhỉ?

Anh nhắm mắt ngủ, hôm nay vận động với Diệp Phi cả nửa ngày, anh cũng phải ngủ bù rồi.

Đùng! Đùng! Chân của Mộ Dã đạp lên bố mình.

Gương mặt anh tuấn của Mộ Thương Nam bị con trai đá bầm hai chỗ.

Buổi sáng hôm sau, không khí trong phòng ăn ở biệt thự sai sai rồi.

Gương mặt Liễu Họa u ám nhìn Thiên Tịnh và Mộ Thương Nam suốt cả buổi.

“Mẹ, mẹ uống canh đi!” Thiên Tịnh vẫn ân cần với Liễu Họa như trước đây.

“Ha ha! Thật là tri nhân tri diện bất tri tâm! Nói là sẽ ngoan ngoan sinh cháu cho ta, rồi cuộc vừa quay mặt đi đã đổi rồi, Mộ gia chúng ta bạc đãi con sao?” Liễu Họa trách cứ.

“Mẹ, mẹ nói gì vậy? Không phải con thay đổi, là tại tối hôm qua...”

Nhưng mà, lời của Thiên Tịnh còn chưa tới cửa miệng thì đã bị Liễu Họa ngắt ngang.

“Con tưởng mẹ không nghe thấy sao? Là tự con la lên, “Không được nhì, cú!” sau đó thì con chạy ra khỏi phòng!” Ánh mắt Liễu Họa hướng sang Mộ Thương Nam.

Trên mặt của Mộ Thương Nam bị bầm hai nơi, đủ để chứng minh tối hôm qua Thiên Tịnh không cho Mộ Thương Nam lại gần, còn đánh Mộ Thương Nam nữa!

“Hả? Không phải!” Thiên Tịnh không ngờ bị Liễu Họa hiểu lầm, thật sự

không phải do cô ta!

“Cơ thể Thiên Tịnh không thoải mái, chúng ta cũng không gấp, tuy là Mộ Dã ngỗ nghịch, dạy dỗ tốt một chút là được, con đi làm đây.” Mộ Thương Nam nói rồi đứng lên bước ra khỏi phòng ăn.

Thiên Tịnh há hốc mồm, Mộ Thương Nam nói như vậy hoàn toàn làm Liễu Họa càng thêm hiểu lầm cô ta rồi!

“Mẹ, mẹ nghe con giải thích, hôm qua là vì Mộ Dã.”

“Mộ Dã vốn không có trở về, con còn đem lý do đổ lên người đứa nhỏ hay sao?” Liễu Họa nói.

“Mộ Dã trở về rồi! Con đi gọi nó xuống!” Thiên Tịnh đứng dậy chạy ra khỏi phòng ăn, xông về phía phòng của Mộ Thương Nam tìm Mộ Dã làm chứng cho cô ta.

Nhưng mà trong căn phòng rộng lớn lại không có bóng dáng của Mộ Dã?

Thiên Tịnh tức đến giậm chân, người duy nhất mà cô ta có thể dựa dẫm ở căn nhà này chính là Liễu Họa, nếu như Liễu Họa không hài lòng thì cô ta phải làm sao đây?

—

Trong phòng bệnh của Thủy Tinh, chân mày của George nhíu chặt lại, nhìn thấy Bắc Minh Ý được Thủy Tinh ôm trong lòng thì anh rất tức giận.

“Thủy Tinh, em tính cả đời nuôi đứa trẻ này sao?”

“Không phải, chỉ là hai ngày nay nó bị dọa sợ quá rồi, em giúp trông coi nó một lát, George, anh không thích Ý Ý sao?” Thủy Tinh cảm nhận được George đang tức giận.

“Tại sao anh phải thích Ý Ý? Nghĩ xem Bắc Minh Phong đối với em như thế nào! Anh ghét tất cả người mang họ Bắc Minh!” George tức giận nói.

“Nhưng mà Ý Ý là vô tội mà!” Thủy Tinh nhìn ánh mắt trống rỗng của đứa nhỏ thì đau lòng, còn người duy nhất mà Bắc Minh Ý có thể nhìn thấy chính là cô.

Bây giờ Bắc Minh Ý đang ngủ trong lòng cô, dễ thương như một thiên thần vậy.

“Nó là vô tội, cho nên em muốn nuôi con trai của Bắc Minh Phong mãi sao?” George chất vấn.

“Không phải, làm sao em lại nuôi con của người khác chứ?” Thủy Tinh vội nói.

“Đã như vậy thì để Bắc Minh Phong đón con anh ta đi đi. Thủy Tinh, nếu em thích trẻ con thì chúng ta có thể kết hôn rồi nuôi con của mình, không cần thiết phải nuôi con của người khác.” George nói.

Thủy Tinh hiểu rõ lời mà George nói, cô không có tư cách cứ nuôi con của Bắc Minh Phong mãi được, huống chi đứa trẻ này còn là con của

Lăng Tuyết.

“Được, em nghe anh, Bắc Minh Phong sắp tới rồi, anh ta tới thì em sẽ đưa Ý Ý cho anh ta.”

George kéo tay của Thủy Tinh, “Hôm nay chúng ta đăng đi kết hôn, em muốn có mấy đứa con thì anh đều cho em, được không?”

Tim của Thủy Tinh đập nhanh, cô biết bản thân cần phải trả lời George, anh đã đợi cô năm năm rồi.

“Được, em nghe anh hết.”

Hình bóng Bắc Minh Phong đứng sững trước cửa phòng bệnh...

Chương 242

45242.Tay Thuỷ Tinh vỗ nhẹ Bắc Minh Ý, lúc nói ra để Bắc Minh Phong đón thẳng bé, trái tim cô run rẩy.

Cửa phòng bệnh mở ra, Bắc Minh Phong đi vào. George nhìn Bắc Minh Phong, ngữ khí đặc biệt không thân thiện “Anh đến đúng lúc lắm, con anh để ở đây 2 ngày rồi, anh nên đón về rồi đấy”.

“Xin lỗi làm phiền rồi, Ý Ý có rất ít người đáng tin cậy, vì vậy tôi mới ích kỷ để nó và Thuỷ Tinh tiếp xúc nhiều một chút, như này sẽ giúp ích cho bệnh tình của nó, bây giờ tôi sẽ đón nó về”. Bắc Minh Phong nói một cách rất lịch sự, đưa tay ôm đứa bé trong tay cô. Tay anh không cẩn thận động phải người Thuỷ Tinh, cảm giác khác lạ cuộn lấy trái tim anh, bao nhiêu năm rồi, anh vẫn chỉ có cảm giác với Thuỷ Tinh. Anh không dám chậm trễ ôm đứa bé lên, may mà đứa bé vẫn ngủ, hoàn toàn không biết xảy ra chuyện gì.

“Cảm ơn!” Ánh mắt anh nhìn Thuỷ Tinh, giọng nói khàn khàn phát ra.

Vòng tay Thuỷ Tinh trống rỗng, sự ấm áp đã không còn “Không, không cần cảm ơn” Cô phải rất khó khăn mới nói ra được mấy từ đó, ép buộc tay cô nắm chặt, kiềm chế cái kích động muốn ôm Bắc Minh Ý về. Cô nghĩ cô bị điên rồi, lại đi thích con của Lăng Tuyết như vậy.

Bắc Minh Phong quay người, đi ra ngoài cửa, đến cửa anh đột nhiên dừng bước “Nghe nói hai người chuẩn bị kết hôn, chúc mừng, trăm

năm hòa thuận”. Nói xong anh bước nhanh ra khỏi phòng, nghệt thở đến không thở nổi, anh nghĩ hạnh phúc anh có thể dành cho cô chính là tác thành cho hạnh phúc của cô! Cô và George 5 năm rồi, nghĩ đến cũng là đắm thắm, nếu không đã không yêu nhau được 5 năm.

Trái tim Thủy Tinh lúc đó đã rơi xuống đáy thung lũng, có gì đó đau xót không nói ra lời, bọn họ cuối cùng cũng đến đường cùng.

Tay George kéo lấy tay Thủy Tinh, sự chán nản trong đáy mắt cô khiến anh không thể không để ý. Cô đang đau lòng vì Bắc Minh Phong đi sao? Cái nhận thức này giống như dao đâm vào trái tim anh. “Chúng ta đi đăng kí kết hôn, sau đó về nhà sinh em bé” Anh nói.

“Trên đầu em vẫn còn băng quấn, như này chụp ảnh không đẹp” Thủy Tinh cuối cùng cũng tìm ra một lý do.

“Chúng ta có thể mua tóc giả đội vào. Anh không quan tâm bộ dạng em như nào, người anh yêu chỉ là em. Em vẫn không muốn lấy anh?” George hỏi.

“Không phải, em chỉ sợ không đẹp. Thế thì đội tóc giả đi”. Thủy Tinh cúi đầu giống như đứa bé bị bắt được làm chuyện xấu.

George ôm ngang người Thủy Tinh lên, đến quần áo cũng không thay, đưa cô ra khỏi phòng bệnh “Chúng ta tìm thợ trang điểm trang điểm cho em, sau đó mua một bộ quần áo, hôm nay em phải thật xinh đẹp”.

“Ừm. Cảm ơn anh!” Thủy Tinh cố gắng kéo căng độ cong của môi ra, cô nên yêu George, không phải sao? Tất cả mọi thứ đều rất thuận lợi,

George tìm cho Thủy Tinh thợ trang điểm rất chuyên nghiệp, trang điểm cho Thủy Tinh vô cùng xinh đẹp, băng quần trên đầu cũng được che đi. Thủy Tinh thật sự có cảm giác phải kết hôn.

Đột nhiên có một chiếc xe trên đường đi hướng về phía họ, tốc độ rất nhanh, giây phút George ngồi trên xe sắp đâm vào chiếc xe đó, anh đưa ra một lựa chọn, anh chuyển hướng, dùng hông xe bên mình ngồi để đón lấy chiếc xe.

“George! Không được!” Thủy Tinh hét lên, cái lựa chọn này George chắc chắn đang dùng cách tự sát để bảo vệ cô. Tiếng va chạm lớn, xuyên qua màng nhĩ của cô. Tốc độ quá nhanh, hai chiếc xe cùng bốc cháy.

“George! George!”

Không đợi xe dừng hẳn, Thủy Tinh lao ra khỏi xe, lôi cánh cửa xe chỗ George mở ra, nhưng cửa xe biến dạng, cô không thể nào mở ra được.

“Mau cứu người! cứu cứu anh ấy với!” Cô hét lên. Không ít người đi đường đều chạy nhanh tới cùng nhau kéo cửa xe mở nó ra. Nhưng giây phút George được lôi ra khỏi xe, đầu Thủy Tinh choáng váng, nếu như không phải cô cố gắng chống trụ để cứu George, cô đã ngất rồi. Chân George bị đâm máu và thịt lẫn lộn, vô cùng thê thảm, không dám nhìn.

“Thủy Tinh, em không sao là tốt rồi!” Ánh mắt anh nhìn Thủy Tinh từng tí một, nhìn thấy một người phụ nữ vẹn toàn, anh mới yếu ớt nhắm mắt lại.

Thủy Tinh khóc không thành tiếng “Em rất tốt, em lập tức gọi Sở Nhiễm đến cứu anh!” Cô cố gắng giữ vững tâm trí, gọi điện cho Sở Nhiễm, để Sở Nhiễm đến cứu George.

Sở Nhiễm đích thân theo xe cấp cứu đến cứu George, nhưng cô nói với Thủy Tinh rất rõ ràng, kết cục tốt nhất là giữ được mạng nhưng chân thì tàn phế. Thời gian phẫu thuật rất dài, Thủy Tinh ngồi thần mặt trên ghế hàng lang, không bắt được một chút suy nghĩ nào của mình, rõ ràng là phải kết hôn, tại sao lại đột nhiên tai nạn.

Diệp Phi lái xe đến “Thủy Tinh! George sao rồi?”

“Vẫn đang trong phòng phẫu thuật, chúng mình vốn đi đăng ký kết hôn”. Thủy Tinh thần thờ nói, tâm trí của cô vẫn không có cách nào chấp nhận được sự thật tàn nhẫn này.

“Y thuật của Sở Nhiễm rất cao siêu, cậu đừng sợ George chắc chắn sẽ khỏi” Diệp Phi an ủi Thủy Tinh.

“Chân anh ấy tàn phế rồi!” Nước mắt Thủy Tinh lã chã rơi, là cô đã hại George đến tàn phế.

Diệp Phi chau mày, chỉ sợ y thuật của Sở Nhiễm có cao thế nào, cũng không có cách nào cứu sống cái chân đã tàn phế.

Ánh sáng đỏ ngoài phòng phẫu thuật sáng rất lâu giờ mới tắt, Sở Nhiễm bước ra khỏi phòng phẫu thuật “Người đã cứu được, nhưng chân” Sở Nhiễm ngập ngừng một lúc “Tôi đã nói với cô rồi, cô chuẩn bị tinh thần rồi chứ, Thực ra cũng không có gì, kỹ thuật làm chân giả

bây giờ rất hiện đại, sau khi lắp vào đi bộ cũng không nhìn ra điều gì bất thường.

“Cảm ơn cô! Tôi muốn vào thăm anh ấy!”

“Đã được chuyển từ thang máy phòng cấp cứu xuống phòng bệnh, cô đi thăm anh ấy đi, thuốc mê của anh ấy phải ngày mai mới có thể tỉnh. Sở Nhiễm nói. Diệp Phi cảm ơn Sở Nhiễm, dẫn Thủy Tinh đi vào với George.

Thủy Tinh ngồi cạnh giường bệnh, đau khổ khóc ra tiếng “Xin lỗi anh, George, đều là em hại anh!”

“Đừng nghĩ như vậy, tai nạn xe ai cũng không lường trước được”
Diệp Phi an ủi Thủy Tinh.

Điện thoại Thủy Tinh reo lên, là cuộc gọi của Bắc Minh Phong, Thủy Tinh nghe máy.

“Thủy Tinh! Ý Ý tỉnh rồi, muốn gặp em, để nó nói với em vài câu nhé”
Bắc Minh Phong nói.

“Cực cực, cực cực”

Trong điện thoại vang ra giọng nói non nớt của trẻ con, không biết tại sao, Bắc Minh Ý luôn gọi cô là cực cực.

“Thủy Tinh, em có thể đến thăm Ý Ý không? Không nhìn thấy em, nó rất tức giận” Bắc Minh Phong nói.

“Cái này” Thủy Tinh do dự, George đang trên giường bệnh, mà Bắc Minh Ý lại muốn gặp cô.

“Anh biết anh đưa ra đề nghị này là rất quá đáng, nhưng Ý Ý vô cùng tức giận, em đến thì sẽ biết, anh cũng không còn cách nào, em đến nói với nó vài câu là được” Bắc Minh Phong nói.

“Tôi cần suy nghĩ một chút” Thủy Tinh cúp điện thoại, chỉ sợ lại nghe được tiếng Bắc Minh Ý, cô sợ bản thân sẽ chạy đến gặp đứa bé vô điều kiện.

“Nếu không mình giúp cậu trông George, cậu đi gặp Ý Ý một lúc. Dù sao thuốc mê của George ngày mai mới có thể tỉnh lại. Cậu lái xe mình đi đi” Diệp Phi vừa nói vừa đưa chìa khóa xe cho Thủy Tinh. Cô nhìn ra Thủy Tinh không thể từ bỏ Bắc Minh Ý.

Thủy Tinh gật đầu “Thế mình đi xem nó một tí, rồi về luôn”. Cô nhanh chóng rời khỏi bệnh viện, lái xe đi gặp Bắc Minh Ý. Nơi đã 5 năm rồi cô không đến. Cô bước vào biệt thự Biệt thự nhà Bắc Minh ánh mắt vô cùng ngạc nhiên.....

Chương 243

45243.Toàn bộ biệt thự là một mớ hỗn độn, đồ cổ, đồ trang trí bằng ngọc thạch vỡ nát trên nền, đến sofa bằng da thật cũng bị chọc rách.

Bắc Minh Ý nhìn thấy Thủy Tinh, vất cái gậy trong tay đi, nhào về phía Thủy Tinh, đầu chui vào lòng Thủy Tinh.

“Ý Ý, con làm cái gì vậy?” Thủy Tinh ngạc nhiên nhìn Bắc Minh Ý.

“Nó tỉnh dậy không nhìn thấy em, liền đập đồ, cả nhà bị nó đập hết rồi” Bắc Minh Phong đi đến giải thích. Đến anh cũng ngạc nhiên, Bắc Minh Ý bình thường không nói chuyện, cũng không giao lưu với ai, nhưng chưa từng trải qua tình trạng như này.

“Tôi nói rồi cô đúng là đồ ăn hại! Cô đến, đưa cháu ngoan ngoãn của tôi liền đập phá đồ đạc!” Đào Dung tức giận nói to.

“Mẹ, mẹ đang nói gì vậy? Không phải vì Thủy Tinh, mẹ mới có thể nghe thấy cháu mình nói chuyện sao?” Bắc Minh Phong đáp lời.

Đào Dung bị chẹn họng nói không ra lời, trợn mắt nhìn Thủy Tinh.

“Mẹ, mẹ đừng tức giận, hiếm khi Ý Ý nói chuyện, chúng ta tổn thất ít đồ cũng không là gì” Lăng Tuyết dịu dàng nói. Cô quay sang nhìn Thủy Tinh “Tôi còn phải cảm ơn cô, giúp bệnh không nói chuyện của

con trai tôi chữa khỏi” Cô cố ý chọc tức Thủy Tinh, không tin Thủy Tinh sẽ không giận.

Trái tim Thủy Tinh nhói đau, chỉ cảm thấy mình điên mất rồi. bỏ lại chồng sắp cưới của mình trên giường bệnh không quan tâm, chạy đến thăm con nhà kẻ thù. Cô ngồi sụp xuống, nhìn Bắc Minh Ý, lạnh lùng nói “Sao lại đập đồ? Có biết làm như thế là không đúng không?”

Bắc Minh Ý ngạc nhiên nghe giọng nói lạnh lùng của cô, bàn tay nhỏ bé của cậu bé sờ vào khuôn mặt của Thủy Tinh, miệng bé phát ra giọng nói non nớt “Cực cưng! Cực cưng!”

Trái tim Thủy Tinh hỗn loạn đến cực đỉnh, thù hận có sâu sắc hơn nữa, đều không thể chống đỡ được một câu cực cưng của Bắc Minh Ý. Cô kìm nén đầm nước trong đáy mắt, không để nước mắt rơi xuống “Có biết làm như thế là không đúng không” Có việc gì thì nói ra, không được đập phá đồ đạc, đập phá đồ đạc không phải đứa trẻ ngoan.”

Bắc Minh Ý mím môi “Con cần cực cưng”. Bàn tay nhỏ bé của nó bám vào cổ cô, đu đeo người lên người cô, bộ dạng đánh chết cũng không chịu buông.

“Nhà Bắc Minh nhà tôi rất cuộc nợ cô cái gì? Cô quyến rũ con trai tôi còn chưa đủ, còn làm hỏng cháu tôi! Phụ nữ nhà họ Thủy đều không biết xấu hổ như này à?” Đào Dung vênh mặt lên và nói.

“Mẹ, là con cầu xin Thủy Tinh đến thăm Ý Ý, Mẹ đang nói cái gì vậy?” Bắc Minh Phong phẫn nộ.

“Ta nói sự thật! Không phải cô ta, Ý Ý có thể càn quấy như này không, năm đó không phải con khăng khăng đòi cưới nó, kết quả lại bị cấm sùng! Phong à! Đừng quên nó đối với con như nào!” Đào Dung tức giận hét to.

“Mẹ, mẹ đừng tức giận. Điều là việc đã qua, Anh Phong cũng là không còn cách nào, chúng ta đều vì bệnh của Ý Ý, nếu không anh ấy cũng không để người phụ nữ này bước vào cửa nhà chúng ta!” Lăng Tuyết vội vàng nói.

“Vẫn là con dâu ta hiểu chuyện, vào nhà liền sinh cháu cho ta, lại còn hiền lành như này!” Đào Dung nhìn kiểu gì cũng thấy thích Lăng Tuyết.

Mặt Bắc Minh Phong tối sầm lại, không nói từ nào, ôm Ý Ý lên, kéo tay Thủy Tinh đi ra ngoài cửa lớn.

Đào Dung ngạc nhiên, “Phong, con đi đâu?”

“Con mang Ý Ý và Thủy Tinh đi nơi khác, đỡ chướng mắt các người!” Bắc Minh Phong nặng lời.

Mặt Lăng Tuyết uất hận, nhìn Bắc Minh Phong ôm đứa bé, dắt tay Thủy Tinh, dường như họ mới là người một nhà.

“Mẹ, làm sao bây giờ? Anh Phong giận con rồi, con không có bản lĩnh có thể làm Ý Ý nói chuyện như Thủy Tinh” cô lau nước mắt mình, bộ dạng chịu ấm ức.

“Đừng khóc, có ta ở đâu, Thủy Tinh đừng mơ quay về nhà Bắc Minh!

Phong bị nó mê hoặc rồi! Phải rồi, hai đứa con phải nhanh chính thức kết hôn! Rồi sinh một đứa nữa mới được!” Đào Dung nói.

“Anh Phong mãi không chịu động phòng với con, một mình con sinh làm sao được, con cũng muốn sinh thêm cho nhà mình một đứa cháu” Lăng Tuyết nói.

“Đừng vội, để ta nghĩ cách, nói gì cũng phải để các con kết hôn sinh con” Đào Dung nói.

Có câu này của Đào Dung, Lăng Tuyết vui sướng suýt nữa thì nhảy lên, cô cuối cùng cũng có thể có con của mình rồi! Nhưng, Thủy Tinh sẽ chữa khỏi bệnh cho Bắc Minh Ý sao? Đáy mắt cô lóe lên ánh mắt lạnh lùng, cô không thể để Thủy Tinh gặp Bắc Minh Ý nữa.

Thủy Tinh bị Bắc Minh Phong kéo vào trong xe, cô bị dẫn đến một tòa biệt thự khác của Bắc Minh Phong. Biệt thự này ở lưng chừng đồi, đứng ở ban công biệt thự, có thể nhìn thấy biệt thự của Mộ Thương Nam, mà đỉnh tầng trên của biệt thự này làm bằng kính, buổi tối có thể ngắm sao. Cô nhớ ra Diệp Phi từng nói với cô, có lần nhìn thấy Bắc Minh Phong, là Bắc Minh Phong dẫn Lăng Tuyết đến đây mua biệt thự.

“Đây là biệt thự của Lăng Tuyết?” Cô hỏi trong vô thức.

“Không phải, đây là biệt thự của anh, không ai biết anh có cái biệt thự này” Bắc Minh Phong đáp. Lần trước anh đến đây đơn thuần là giúp Mộ Thương Nam đến thăm Diệp Phi, anh mua cái biệt thự này, chỉ vì có người nào đó thích ngắm sao, nhưng việc mua biệt thự anh không bảo với ai.

Thủy Tinh vô cùng kinh ngạc, không ngờ Lăng Tuyết lại không hề biết Bắc Minh Phong mua biệt thự. Nhưng như này càng tốt, ít nhất ở nơi không có Lăng Tuyết, cô có thể thoải mái hơn một chút,

“Anh đi nấu cơm, em nói chuyện với Ý Ý nhiều một chút”.

Thủy Tinh nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Bắc Minh Ý, dẫn cậu bé đi luyện tập nói các thứ, bàn, ghế, sao, kính... Nhưng, cô phát hiện ra mình thật thừa thãi, Bắc Minh Ý thực ra đều biết nói, chỉ là nó không chịu nói mà thôi. Hơn nữa, cậu bé không những biết nói tiếng trung, còn biết nói tiếng anh.

“Crystal” Bắc Minh Ý nói tên tiếng anh của Thủy Tinh, bàn tay nhỏ bé sờ mặt Thủy Tinh.

Thủy Tinh thật sự không ngờ, Bắc Minh Ý lại biết nhiều như vậy.

“Bắc Minh Phong, tôi cảm thấy Ý Ý không có bệnh gì, cái gì nó cũng biết nói, anh cần nói chuyện nhiều hơn với nó” Cô xông đến chỗ Bắc Minh Phong nói.

Bóng dáng anh lúc nấu cơm rất men, không thể không nói, cô từng mộng tưởng, cuộc sống ba người của gia đình cô trong tương lai, tiếc là giống như hai đường thẳng song song mãi mãi không thể giao nhau.

Bắc Minh Phong cầm lấy nôi để bằng, bắt đầu cho lên đĩa, mỳ Ý, món ăn tử của anh. “Không phải anh không nói với nó, là nó không chịu nói với anh, nó chỉ muốn nói chuyện với em. Đến ăn cơm thôi, nếm thử

tài nấu ăn của anh”.

Thủy Tinh đưa Bắc Minh Ý ngồi lên ghế bàn ăn, trải khăn ăn lên cho cậu bé.

“Cục cưng ăn cơm!’ Bắc Minh Ý nhìn Thủy Tinh và nói.

Thủy Tinh cười đau khổ, đã từng hi vọng rất nhiều được Bắc Minh Phong chiều chuộng trong lòng bàn tay, nhưng cuối cùng lại được con trai Bắc Minh Phong chiều chuộng trong lòng bàn tay.

“Được, Ý Ý cũng ăn cơm đi”.

Cửa sổ từ trần xuống nền lớn, bàn ghế nguyên gỗ, khăn trải bàn kẻ ca rô, vài chậu cúc họa mi, phòng bếp và phòng ăn dạng mở, lúc nào cũng có thể nhìn thấy rừng cây xanh um tươi tươi tốt bên ngoài, nơi này đẹp khiến cô say đắm.

Tay Bắc Minh Phong kéo tay Thủy Tinh, hỏi với tình cảm nồng nàn “Anh nghe nói George bị tai nạn xe, Thủy Tinh, nếu như anh và Lăng Tuyết chia tay, ba người chúng ta sống với nhau trọn đời được không? Những việc đã qua, để anh dùng cả đời bù đắp cho em!”

Chương 244

45244. Thủy Tinh ngơ ngác nhìn Bắc Minh Phong, ngay sau đó, nhếch mép, cười lạnh lùng “Bắc Minh Phong, anh cảm thấy anh bù đắp rồi sao? Anh có thể để Lăng Tuyết biến mất, anh có thể cho quá khứ quay lại được không?” Cho dù Lăng Tuyết đi rồi, quá khứ của anh và Lăng Tuyết cũng không thể thay đổi, xin lỗi, tình cảm của cô phải sạch sẽ, cô không thể chấp nhận việc đó.

Trái tim Bắc Minh Phong rơi xuống đáy thung lũng, đây là những việc anh không thể làm được. “Anh biết anh không thể bù đắp được, xin lỗi, cảm ơn em có thể đến giúp anh chăm sóc Ý Ý” giọng nói chán nản của anh phát ra từ sâu trong cổ họng.

“Tôi thích Ý Ý, hơn nữa trẻ con vô tội” Thủy Tinh cầm đĩa lấy Mỳ Ý đút cho Ý Ý ăn.

Bắc Minh Ý chỉ đặc biệt ngoan khi ở cạnh Thủy Tinh, cậu bé còn bắt chước bộ dạng của Thủy Tinh, lấy mỳ đút cho Thủy Tinh ăn.

Thời gian tốt đẹp luôn luôn trôi qua rất nhanh, Thủy Tinh và Ý Ý dùng xong bữa, liền dẫn Ý Ý đi bắt châu chấu và bọ rùa nhỏ ngoài vườn, còn Bắc Minh Phong đảm nhiệm công việc rửa bát. Thủy Tinh dạy Bắc Minh Phong gọi tên côn trùng và tên các loài chim, giọng nói non nớt của Bắc Minh Ý nói những tên đó, hơn nữa nói một lần là nhớ, được một lúc, Thủy Tinh cảm thấy đứa bé hoàn toàn không có trở ngại gì, ngược lại còn rất thông minh. Nhưng tại sao Bắc Minh Ý lại

không chịu nói chuyện với người nhà cậu bé? Làm cho tất cả mọi người trong nhà đều tưởng rằng cậu bé bị trở ngại tâm lý.

“Ý Ý, nói cục cưng nghe, mẹ con có tốt với con không?” Dường như nhắc đến vấn đề làm Bắc Minh Ý không vui, khuôn mặt nhỏ bé của cậu bé cau lại.

“Không thích bà ấy” cậu bé đơn giản nói ra bốn từ.

Trái tim Thủy Tinh đột nhiên trĩu xuống “Nói với cô, sao con không thích mẹ?”

Bắc Minh Ý mím đôi môi bé nhỏ lại, hai mắt to tròn lộ ra ánh mắt căm hận.

Thủy Tinh ngạc nhiên nhìn ánh mắt Bắc Minh Ý, đây tuyệt đối không phải ánh mắt một đứa bé 5 tuổi nên có.

“Ý Ý, cô là cục cưng của con, con phải nói thật với cục cưng, phải không nào? Nói với cục cưng đi!” Cô truy hỏi.

“Bà ta là phù thủy, đâm con, cho con uống thuốc độc” Bắc Minh Ý nói.

Giống như sấm vang nổ trong đầu Thủy Tinh “Bà ta đâm con? Cho con uống thuốc độc?”

“Cô không tin thì thôi.” Ánh mắt Bắc Minh Ý rũ xuống, thì thầm nói xong, liền quay đầu đi ra bãi cỏ bắt châu chấu.

Trái tim Thủy Tinh đau nhói đến khó chịu, có thể thấy bao nhiêu người

không tin lời Bắc Minh Ý nói, nên cậu bé cảm thấy sẽ không có ai tin cậu bé. Cô đuổi theo, ôm lấy thân hình nhỏ bé của Bắc Minh Ý “Ý Ý, cô tin con!”

Bắc Minh Ý ngạc nhiên ngược mắt nhìn Thủy Tinh “Cô thực sự tin con sao?”

“Ừm. Cô thực sự tin con. Là Lăng Tuyết không tốt với con, nói cho cô biết cô ta lấy gì đâm con?”

“Cầm kim, con nói hoặc là khóc, bà ấy liền lấy kim đâm con. Cục cưng! Cô sẽ giữ bí mật cho con chứ? Bà ấy sẽ nhốt con vào phòng tối.” Bắc Minh Ý nói.

Nỗi đau cuộn lấy trái tim Thủy Tinh, đau tột đỉnh, không hiểu Lăng Tuyết tại sao lại độc ác như vậy, lại dám ra tay với chính con mình “Sẽ, cô sẽ giữ bí mật cho con! Ý Ý, con yên tâm, sau này cô sẽ không để con bị bắt nạt nữa!” Cô đau lòng sờ sờ đưa bé gầy yếu.

Thế thì chúng ta móc tay” Bắc Minh Ý gơ ngón tay nhỏ bé của mình ra.

“Được, chúng ta móc tay, một trăm năm cũng không được thay đổi” Thủy Tinh nói.

“Vậy con sẽ nói với cô một bí mật nữa, người bắt cóc con là người Lăng Tuyết tìm. Bà ta cố ý mở cửa cho con, nếu như con muốn đi, có thể rời khỏi nhà Bắc Minh. Con nghe thấy bọn bắt cóc nói với bà ta. Con có thể nghe ra giọng của bà ta, bà ta bắt bọn bắt cóc cầm tiền, để giết con. Cục cưng, con có thể theo cô không? Con muốn ở cùng

cô” Bắc Minh Ý nói.

Trái tim Thủy Tinh đập rơi nhịp, Lăng Tuyết lại tìm người giết con trai mình.

“Con có thể theo cô, sau này cô sẽ chăm sóc cho con”.

Bắc Minh Phong đi đến “Đang nói chuyện gì đấy? Ý Ý, phải đi ngủ trưa rồi” Tay anh xoa xoa đầu con trai mình, có chút buồn bực, Bắc Minh Ý bá chiếm thời gian bên nhau của anh và Thủy Tinh.

Tôi đưa nó vào ngủ trưa” Thủy Tinh nắm lấy tay Bắc Minh Ý, đưa cậu bé đi vào phòng ngủ trưa. Bắc Minh Ý rất nghe lời, tấm gòì không cần làm cho, tự mình đều biết làm”. Thủy Tinh lúc này mới phát hiện ra, hóa ra trở ngại tâm lý và không chịu nói chuyện của Bắc Minh Ý, đều là giả vờ, không thể không nói, đứa bé này rất thông minh, nhỏ thế này đã biết dùng cách này để bảo vệ sự an toàn của bản thân. Cô dỗ dành Bắc Minh Ý ngủ, Bắc Minh Ý đáng yêu giống như vật cứng, nằm bò trên người cô, nghe cô kể chuyện trước khi ngủ. Đây là lần đầu tiên Thủy Tinh kể chuyện cho trẻ con nghe, suýt nữa cô đào hết những chuyện hồi nhỏ cô được nghe ra kể cho Bắc Minh Ý. Đã không biết mình kể bao nhiêu chuyện, Bắc Minh Ý mới ngủ say. Cô nhẹ tay đắp chăn cho Bắc Minh Ý, đi ra khỏi phòng ngủ, đi tìm Bắc Minh Phong.

Trong phòng chiếu, Bắc Minh Phong ngồi nhâm nhi ly rượu vang, xem hình ảnh chiếu trên màn chiếu, đó là bữa tiệc sinh nhật anh, bữa tiệc có rất nhiều người, đương nhiên anh cần tìm chỉ có một người giống như cái đuôi bám theo anh.

Thủy Tinh đi vào phòng chiếu, liền nhìn thấy mình trên màn chiếu “Rất nực cười phải không? Năm đó anh ghét tôi như vậy, nhưng tôi còn đuổi theo anh không buông”.

Bắc Minh Phong nghe thấy tiếng phụ nữ sau lưng, dốc hết ly rượu vào mồm mình “Nếu như có thể bắt đầu lại lần nữa, anh sẽ nắm tay em, dẫn theo em từ một tuổi đến trăm tuổi. Để em quay đầu là có thể nhìn thấy anh, mở mắt ra cũng có thể nhìn thấy anh, trong giấc mơ vẫn là anh”

Môi Thủy Tinh ngập trong nụ cười đau khổ, đời người mãi mãi không có đường quay lại để đi”.

“Nếu như tôi nói Lăng Tuyết không tốt với Ý Ý, anh có tin không?”

Bắc Minh Phong sửng sò, anh quay đầu lại nhìn Thủy Tinh “Sao em lại nói như vậy? Lăng Tuyết rất thương Ý Ý, nhưng vì trở ngại tâm lý trong Ý Ý, Ý Ý không thân với Lăng Tuyết”

“Thật sao? Thế anh có bao giờ hỏi Ý Ý, tại sao nó không gần gũi với Lăng Tuyết không?” Thủy Tinh hỏi.

“Không có. Lòng nó có trở ngại, cũng không thân thiết với anh” Bắc Minh Phong nói.

“Ý Ý nói Lăng Tuyết đánh nó, anh tin không?” Thủy Tinh tiếp tục hỏi.

“Không thể nào, Lăng Tuyết che chở nó như bảo bối, lúc nhỏ, đều không để cho người giúp việc mang. Nhưng, Ý Ý có trở ngại tâm lý, nó có thể sẽ tưởng tượng ra những việc chưa từng xảy ra, nó nói với

anh trong phòng có quỷ, còn nói quỷ đánh nó. Làm sao lại có quỷ được, em nói có phải không?” Bắc Minh Phòng bắt lực lắc lắc đầu, đó là vài lần rất ít con trai anh nói chuyện với anh.

Thủy Tinh mím chặt môi, là vì bác sĩ nói Bắc Minh Ý có trở ngại tâm lý, nên bọn họ đều không tin Bắc Minh Ý, mà Bắc Minh Ý chỉ có thể giả vờ mình không biết nói. “Nếu như anh nghĩ như vậy, thì cứ nghĩ như vậy đi” Cô chán không thèm giải thích với Bắc Minh Phong, giống như sự lựa chọn của Bắc Minh Ý, giải thích không thông, chỉ có thể giả ngốc tự bảo vệ mình. Nếu như cô nói ra sự thật, Đào Dung chỉ có thể nói cô bịa đặt làm hại gia đình bà. Buổi tối, cô trông Bắc Minh Ý ngủ không dám rời khỏi, chỉ sợ Bắc Minh Phong đưa Bắc Minh Ý về nhà, Bắc Minh Ý lại bị Lăng Tuyết ngược đãi. Cô ngủ cùng Bắc Minh Ý đến lúc tự nhiên tỉnh, đưa nó đi súc miệng, ăn bữa sáng của Bắc Minh Phong. Đột nhiên, điện thoại cô reo lên, là Diệp Phi gọi đến cho cô.

“Thủy Tinh! Cậu về bệnh viện ngay! Nhanh lên! Xảy ra chuyện rồi!”

Thủy Tinh sợ hãi, tim đập thành thịch, vội vàng tạm biệt Bắc Minh Phong, chạy về bệnh viện, không biết George xảy ra chuyện gì rồi.....

Chương 245

45245.Trong bệnh viện, George đã hồi tỉnh, anh ta không có cách nào chấp nhận chân mình bị cắt cụt, nếu cắt cụt từ đầu gối xuống, anh ta chính là 1 người tàn phế rồi.

Nhưng làm cho anh ta không chấp nhận nổi nhất là Thủy Tinh lại đi gặp Bắc Minh Ý!

“George! Anh tỉnh rồi! Em về rồi! Là Ý Ý, nó....”

Không đợi Thủy Tinh nói hết, George liền đập 1 đồng tư liệu lên mặt Thủy Tinh.

“Bắc Minh Ý! Cô chỉ biết Bắc Minh Ý! Thủy Tinh, cô là không yên tâm Bắc Minh Ý hay không yên tâm Bắc Minh Phong? Cô xem xem những văn kiện này!” George tức giận gào lên.

Văn kiện đập lên mặt Thủy Tinh, rơi xuống đất, Diệp Phi giúp đỡ nhặt văn kiện lên.

“George! Chúng tôi đều biết anh bị cắt cụt chân tâm tình không tốt, nhưng anh không thể trút giận lên Thủy Tinh!” Diệp Phi nói.

“Là tôi trút giận lên cô ấy sao? Các người xem xem kết quả điều tra dưới tay tôi!” Âm thanh của George lạnh giống như gió trong ngày đông.

Diệp Phi cầm văn kiện cùng Thủy Tinh xem.

Dưới tay của George mang tổ tông 8 đời nhà lái xe đâm George đều đào lên.

Lái xe đó là người của Công ty Bắc Minh Phong, trước 1 ngày đâm George anh ta bị sa thải, mà Bắc Minh Phong còn cho người đó 1 khoản tiền cực lớn.

Tim Thủy Tinh co rút đến cổ họng mất, trong đầu vụt qua lời nói của Bắc Minh Phong, ‘Thủy Tinh, nếu anh và Lăng Tuyết bỏ nhau, chúng ta 1 gia đình 3 người sống cả đời, có được không? Việc quá khứ cho anh dùng cả đời đền bù cho em!’

Bắc Minh Phong muốn cùng cô hòa hợp lại.

“Là Bắc Minh Phong sao?” Cô úp mở hỏi.

“Lái xe là sa thải trước khi phát sinh tai nạn 1 ngày, anh ta còn cho lái xe 1 khoản tiền lớn, cô cảm thấy anh ta tại sao cho tài xế tiền?” George nghi vấn hỏi Thủy Tinh.

Thủy Tinh 1 chữ lý do cũng không tìm được, sau khi George xảy ra tai nạn, Bắc Minh Phong cầu yêu với cô, nếu nói không phải Bắc Minh Phong sai người làm, ai cũng không tin.

“Tôi đi tìm anh ta!” Cô quay người chạy ra cửa.

“Đứng lại! Việc của tôi và Bắc Minh Phong, không cần người phụ nữ

của tôi nhúng tay vào, muốn tính nợ tôi sẽ tự mình tính! Nhưng mà Thủy Tinh, cô là người phụ nữ của tôi, không hi vọng cô lại đi gặp anh ta!” George nói.

“Em, em sẽ không gặp lại anh ta nữa. Nhưng việc này em muốn tự mình hỏi anh ta.” Câu nói từ miệng Thủy Tinh thốt ra, cô căn bản không muốn gặp Bắc Minh Phong, cô lo lắng chỉ là Bắc Minh Ý.

“Cô tự mình hỏi? Cô muốn hỏi như nào? Cô cho rằng anh ta sẽ thừa nhận!” George nghi ngờ hỏi.

“Em không tin anh ta có thể ở trước mặt chúng cứ phủ nhận, nếu là anh ta làm, em muốn chân anh ta đổi cho anh!” Thủy Tinh nói rồi chạy ra khỏi cửa.

“Tôi đi xem Thủy Tinh.” Diệp Phi bỏ lại 1 câu, theo Thủy Tinh chạy ra ngoài, cô không yên tâm Thủy Tinh.

Lúc Diệp Phi và Thủy Tinh về đến biệt thự của Bắc Minh Phong, Bắc Minh Phong vẫn chưa đi.

Bắc Minh Phong ngạc nhiên nhìn Thủy Tinh lại quay về rồi, “Ý Ý vừa còn ồn ào đòi em kìa! Em về nhanh vậy, George thế nào rồi?”

Con mắt lạnh lùng của Thủy Tinh đặt trên người Bắc Minh Phong, “Người lái xe này là người của anh?”

Cô lấy ra tư liệu của lái xe ra cho Bắc Minh Phong xem.

“Đúng, sao vậy?” Bắc Minh Phong không hiểu lắm ý của Thủy Tinh.

“Chính là anh ta đâm George, lúc anh sa thải anh ta, còn cho anh ta 1 khoản tiền lớn, anh ta hôm qua đâm George! Bắc Minh Phong, là anh hại George!” Cái tát của Thủy Tinh đánh lên mặt Bắc Minh Phong.

Cái tát nóng rát đánh lên mặt Bắc Minh Phong, “Anh không biết tại sao lại là anh ta, không phải anh bảo anh ta làm.”

“Vậy tại sao anh cho anh ta khoản tiền lớn?” Thủy Tinh ép hỏi.

“Khoản tiền đó, là bởi vì.... Món tiền này không liên quan tới việc của George.” Bắc Minh Phong không cách nào giải thích anh ta vì sao cho người đàn ông đó tiền.

“Bắc Minh Phong, anh cảm thấy anh nói như vậy, tôi sẽ tin sao?” Mắt Thủy Tinh lóe lên ánh lạnh lùng.

“Anh biết, anh nói gì em cũng không tin, nhưng không phải anh bảo anh ta đâm George, anh có thể trước mặt anh ta đối chất.” Bắc Minh Phong nói.

“Anh ta đã chết rồi! Lúc xảy ra tai nạn anh ta chết ở trong xe.” Thủy Tinh cười lạnh thành tiếng, “Bắc Minh Phong, tôi chính là con ngốc! Rõ ràng biết gặp anh là tai họa của tôi, tôi vẫn còn ngốc nghếch gặp anh! Còn bị hại từng lần từng lần một!”

“Thủy Tinh, việc này anh sẽ điều tra rõ ràng, cho em câu trả lời thỏa đáng! Mặc dù anh không muốn em gả cho George nhưng anh sẽ không phá hoại hạnh phúc của em!” Bắc Minh Phong bày tỏ.

“Đồ khốn kiếp! Anh lừa người! Anh hại George không còn chân, tôi muốn chân anh đền bù!” Thủy Tinh với lấy con dao gọt hoa quả trên bàn hướng Bắc Minh Phong chặt xuống.

Diệp Phi ngăn tay Thủy Tinh lại, “ Sự việc vẫn chưa điều tra rõ ràng, chúng ta về trước. Điều tra rõ ràng rồi tìm anh ta tính sổ cũng không muộn!”

“Diệp Phi, cô đừng ngăn cô ấy! Cô ấy muốn chân của tôi, tôi cho cô ấy!” Bắc Minh Phong đi mấy bước về đằng trước, ôm Thủy Tinh vào lòng, “Anh từng nói, mạng của anh cho em, em thích mang đi lúc nào cũng được. Chân của George phế rồi, anh ta không xứng kết hôn cùng em. Đừng gả cho anh ta, gả cho anh được không?”

Anh ta cúi đầu hôn lên môi Thủy Tinh, nghĩ đến Thủy Tinh phải gả cho 1 người tàn phế, tim anh ta sắp tan rồi.

Thủy Tinh tát lên mặt người đàn ông, hung hăng cắn môi Bắc Minh Phong, nhân lúc anh ta đau đón mở miệng, thoát khỏi vòng tay của anh ta.

“Anh còn dám phủ nhận không phải anh hại George? Anh chính là vì ngăn cản chúng tôi kết hôn mới cho người đâm anh ấy! Tôi nói cho anh, cả đời này tôi sẽ không tha thứ cho anh! Cho dù anh ấy là tàn tật, tôi cũng muốn gả cho anh ấy!” Thủy Tinh tức giận hét lên.

“Ha ha, Bắc Minh Phong, anh không ngờ bản thân tận tâm tính toán, người Thủy Tinh cưới vẫn là tôi chứ? Thủy Tinh, chúng ta đi!” George ngồi xe lăn tiến vào biệt thự.

Thủy Tinh quay đầu nhìn về phía George, “ Anh sao ra ngoài rồi? Vết thương của anh?”

Cô vội vàng đi về phía George, chân của George đều là vì cứu cô mới bị phế!

Tay George kéo tay của Thủy Tinh, thu cánh tay vào, kéo người phụ nữ ngồi lên đùi anh ta.

“Vết thương của anh không sao, mặc dù không thể ôm em theo kiểu ôm công chúa nữa, nhưng anh vẫn như cũ có thể ôm em đi tới mọi ngóc ngách của thế giới, ngắm mặt trời lặn mặt trời mọc.”

Anh ta cúi đầu hôn lên môi Thủy Tinh.

Chỉ có lần này Thủy Tinh không thể từ chối nụ hôn của George, mặc cho anh ta hôn cô thật sâu, nước mắt cô rơi xuống, trượt theo đường cong áp sát má của 2 người.

Bắc Minh Phong nhìn đôi trai gái trước mặt, tim giống như bị lưỡi dao sắc bén khoét vào, tay anh ta nắm thành nắm đấm, gân xanh trên mu bàn tay căng lên.

Phát hận muốn cướp Thủy Tinh về, nhưng lại không tìm ra thân phận cướp người của mình.

Lúc lâu, George mới buông chiếc môi bị anh ta ăn đến sưng vù của Thủy Tinh, ngón tay anh ta chỉnh lại tóc mái nằm rải rác trên trán cô, “Em yêu, chúng ta đi về, em yên tâm, không cần biết ai nợ chúng ta, anh đều sẽ đòi lại!”

Tay anh ta ấn vào công tắc trên xe lăn, mang Thủy Tinh ra khỏi biệt thự.

Diệp Phi nhìn Bắc Minh Phong phần nộ đến cực độ, “Sự việc rồi sẽ có 1 ngày lộ ra chân tướng, George vì Thủy Tinh hi sinh rất nhiều, đừng làm khó Thủy Tinh nữa.”

Cô rất rõ, trong việc này, người đau khổ nhất là Thủy Tinh.

“Tôi sẽ điều tra rõ ràng rốt cuộc là ai làm! Ai dám phá hoại tôi và Thủy Tinh, tôi sẽ làm cho người đó chết không chỗ chôn!” Bắc Minh Phong hận thù nói.

Ánh mắt Diệp Phi trầm xuống, dường như Bắc Minh Phong không nói dối, nhưng nếu không phải anh ta còn có ai chứ?”

Điện thoại cô vang lên tiếng nhạc, Cung Trạch Vũ gọi điện thoại cho cô, nói với cô, Mộ Lạc Lạc về nước zh rồi.

Cô rời khỏi biệt thự của Bắc Minh Phong, đi tìm Cung Trạch Vũ thương lượng hỏi Mộ Lạc Lạc chân tướng năm đó như nào, cô muốn xé xác Thiên Tịnh hại cô.

Chương 246

45246. Diệp Phi đi tìm Cung Trạch Vũ, theo địa chỉ Cung Trạch Vũ nói đến bệnh viện Mộ Lạc Lạc nằm.

Mộ Lạc Lạc nằm trong viện của Sở Nhiễm, đối đãi con gái của Mộ gia và người khác chính là không giống nhau, bên ngoài phòng bệnh đều là bảo tiêu, Diệp Phi muốn lại gần cũng không được.

Diệp Phi gửi tin nhắn cho Cung Trạch Vũ, bọn họ là hẹn ở đây gặp mặt, nhưng cô không nhìn thấy Cung Trạch Vũ.

Cung Trạch Vũ rất nhanh trả lời cô, bảo cô đến vườn hoa đợi bọn họ. Anh ta hiện nay đang ở trong phòng bệnh của Mộ Lạc Lạc.

Diệp Phi nhìn tin nhắn bước nhanh đi tới vườn hoa.

Mộ Lạc Lạc trong phòng bệnh nhìn Cung Trạch Vũ chăm sóc cô ta, hưng phấn đến mức ngay cả mắt cũng không dám chớp, chỉ sợ bản thân nhìn thấy chỉ là hoang tưởng.

“Học trưởng, bao nhiêu năm nay, anh vẫn đơn thân à?” Cô ta si mê hỏi.

“Đúng vậy, vẫn không gặp được người con gái phù hợp. Anh đưa em tới vườn hoa đi dạo, không khí trong phòng không tốt, em cần vận động nhiều hơn, như vậy tâm tình mới có thể tốt được, thân thể mới

có thể hồi phục.”Cung Trạch Vũ gọi người làm nữ điều Mộ Lạc Lạc lên xe lăn.

“Ừ, em nghe học trưởng. Em phải vận động nhiều, điều dưỡng thân thể cho tốt.” Ánh mắt Mộ Lạc Lạc không rời Cung Trạch Vũ 1 khắc, giống như muốn đem người đàn ông này khắc vào trong con mắt cô ta vậy.

“Về sau anh sẽ ngày ngày đến thăm em, em phải cố gắng vận động, hồi phục sức khỏe, biết chưa? Rất nhiều người bệnh dây thần kinh bị tổn thương, cuối cùng có thể dựa vào vận động của bản thân kích thích thần kinh, hồi phục khỏe mạnh.” Cung Trạch Vũ đẩy xe lăn của Mộ Lạc Lạc ra khỏi phòng bệnh.

“Em biết, Sở Nhiễm cũng đã nói với em, nhưng em cảm thấy bản thân mình như này sinh vô khả luyện, em mới tự nóng nảy tự bỏ cuộc, nếu học trưởng chịu cùng em hồi phục, em nhất định vận động chăm chỉ.” Âm thanh của Mộ Lạc Lạc mang cả nốt nhạc vui vẻ.

Cung Trạch Vũ đẩy xe lăn đi vào vườn hoa, ánh mắt anh ta tìm kiếm bóng hình của Diệp Phi.

Diệp Phi xa xa nhìn thấy Mộ Lạc Lạc và Cung Trạch Vũ đi qua đây, cô từ đằng sau cây đi ra.

“Mộ Lạc Lạc, chúng ta lại gặp nhau rồi.” Cô lạnh giọng nói.

Sắc mặt Mộ Lạc Lạc trầm ngâm, “Hung thủ! Là cô hại tôi thành thế này! Tôi muốn giết cô!”

Cô ta nhắc người dậy muốn xông vào Diệp Phi, nhưng chân của cô ta vẫn chưa có cảm giác, cô ta ngã xuống mặt đất.

Cung Trạch Vũ bước lên 2 bước đỡ Mộ Lạc Lạc dậy, “Em đây là làm cái gì, anh đỡ em dậy.”

“Là cô ta! Chính là cô ta hại em, cô ta dùng gậy đánh vào đầu em, hại em tổn thương đại não. Cô ta còn đẩy em vào trong hồ, muốn chìm chết em! Nếu không phải Thiên Tịnh đến, em sớm đã chết rồi! Học trưởng, anh tin tưởng em, chính là Diệp Phi hại em!” Mộ Lạc Lạc cuồng loạn bực tức hét lên.

Diệp Phi kinh ngạc nhìn Mộ Lạc Lạc, cô là đến tìm điểm nghi vấn, kết quả Mộ Lạc Lạc sống chết nhận định là cô đánh cô ta bị thương.

“Tại sao cô nhận định là tôi? Cô nhìn thấy tôi rồi?” Cô nghi vấn hỏi Mộ Lạc lạc.

“Tôi đương nhiên nhìn thấy cô rồi! Là cô hẹn tôi tới bên hồ gặp mặt, nói muốn cùng tôi nói chuyện của học trưởng, cô nói chỉ cần tôi đồng ý điều kiện của cô, thì cô có thể nhường học trưởng cho tôi! Kết quả tôi đi rồi, tốt bụng cùng cô nói điều kiện nhưng cô lại lấy 1 cây gậy sắt đánh vào đầu tôi, tôi không phòng bị mới bị cô đánh, chẳng lẽ tôi nhận nhầm cô? Cô hóa thành tro tôi cũng nhận ra! Lần này tôi quay về là anh tôi muốn tôi quay về, anh ấy muốn bắt cô, đem cô giam vào ngục! Cô đợi ngồi tù đi!” Mộ Lạc Lạc hung hăng nói.

Cô vẫn luôn ở nước ngoài dưỡng thương, lần này quay về chính là để cho Diệp Phi vào tù!

Môi Diệp Phi mím thành đường thẳng, “Tôi không gửi tin nhắn gì cho cô, chỉ có cô gửi cho tôi 1 tin nhắn, nói muốn nói cho tôi thân thể của tôi.”

“ Ha ha,cô biên soạn lời nói dối cũng biên soạn hay 1 chút, thân thể của cô, tôi sao có thể biết? Trò cười!” Mộ Lạc Lạc mỉa mai nói.

“Cho nên, cô xem, là có người cố ý hẹn 2 người chúng ta ở đó gặp mặt, sau đó giết cô, đổ tội cho tôi!” Diệp Phi nói.

“Cô bớt tìm cớ, chính là cô hại tôi! Học trưởng anh tin em! Chính là Diệp Phi hại em!” Tay Mộ Lạc Lạc kéo tay Cung Trạch Vũ, nói gì cũng không cho Diệp Phi lật lại án.

“Vậy cô còn nhớ hôm đó tôi mặc quần áo gì không?” Diệp Phi hỏi.

“Đương nhiên nhớ, cô hôm đó mặc váy! Váy màu hồng.” Mộ Lạc Lạc nói.

Ánh mắt Diệp Phi thu lại, “Không phải, tôi hôm đó mặc là váy liền mây trắng, bên ngoài khoác áo khoác màu café.

“Cô nói dối!” Mộ Lạc Lạc vội vàng nói.

“Tôi không nói dối, lúc đó tôi bị bắt đến cục cảnh sát, có camera, có thể bất kì lúc nào lấy camera giám sát tôi, xem xem tôi mặc là quần áo như nào.” Diệp Phi thao thao nói.

Tim Mộ Lạc Lạc ngạt thở, “Tôi, tôi nhớ nhầm rồi! Bao nhiêu năm, Tôi cũng có khả năng quên rồi!”

“Cô quên hung thủ hại cô? Lúc vừa nãy cô nói, rất chắc chắn, những cái đó đều là kí ức của cô, cô căn bản không nhớ sai! Chỉ là người giết cô căn bản không phải tôi! Bởi vì tôi và người đó mặc quần áo không giống nhau.” Diệp Phi nói.

“Tôi nghĩ ra rồi, hôm đó Thiên Tịnh mặc váy liền màu hồng nhưng bên ngoài mặc 1 chiếc áo gió màu đỏ che hết cả cái váy liền, có điều tôi nhớ khi tôi nhìn thấy cô ta đang đi bộ, lộ ra vạt áo của chiếc váy liền màu hồng.” Đầu mày Cung Trạch Vũ căng nhú lại, anh ta cố gắng hồi tưởng việc hôm đó.

“Học trưởng, anh vì Diệp Phi mới đến thăm em sao? Anh vì thuyết phục em, làm giả chứng cứ cho cô ta! Em sẽ không mắc mưu đâu!” Mộ Lạc Lạc nói.

“Anh không muốn thuyết phục em cái gì, nhưng mà Mộ Lạc Lạc, em muốn bắt phải là người hại em thật sự, em nhấn nhin cho kẻ hại em nhõn như ngoài vòng pháp luật à? Em làm sao biết cô ta sẽ không hại em lần thứ 2, lần thứ 3! Trừ khi em còn muốn cho cô ta cơ hội hại em.” Cung Trạch Vũ nói.

“Thiên Tịnh là chị dâu của em, cô ấy sẽ không hại em!” Mộ Lạc Lạc nói.

“Nhưng cô ta hôm đó mặc là quần áo của hung thủ như em nói! Em không cảm thấy lạ sao? Em dám hay không thử lại 1 lần, xem xem rốt cuộc là ai hại em?” Cung Trạch Vũ nghi vấn Mộ Lạc Lạc.

Môi Mộ Lạc Lạc mím thành đường thẳng, “Em không tin, chính là

không tin. Học trưởng, anh bị Diệp Phi mê muội rồi, cô ta chỉ là lợi dụng anh, em mới là yêu anh! Bao nhiêu năm nay, em vẫn luôn yêu anh, học trưởng, Diệp Phi là người phụ nữ xấu xa! Tại sao anh không nhìn thấy cái tốt của em?

Tay Cung Trạch Vũ vỗ vai Mộ Lạc Lạc, “ Anh thích con gái thành thật, anh tin em sẽ là người con gái thành thật!”

“Đúng vậy! Mộ Lạc Lạc, cô nghĩ rõ ràng, chẳng lẽ cô không muốn điều tra chân tướng sao?” Diệp Phi đi lên đứng trước hỏi.

“Cút! Cô cút! Cô người phụ nữ xấu xa, tôi không cho phép cô cướp học trưởng của tôi!” Mộ Lạc Lạc nhìn Diệp Phi qua đây, cô kéo Cung Trạch Vũ không buông, để bản thân làm ổ trong lòng Cung Trạch Vũ.

Cung Trạch Vũ nháy mắt với Diệp Phi, bảo Diệp Phi rời đi trước, bọn họ hôm nay đã có phát hiện cực lớn rồi, anh ta lưu lại tiếp tục thuyết phục Mộ Lạc Lạc.

Hiển nhiên Diệp Phi ở đây sẽ ảnh hưởng đến tâm tình của Mộ Lạc Lạc.

Diệp Phi nhìn hiểu ý của Cung Trạch Vũ, cô quay người rời khỏi bệnh viện.

Trên khu nhà to bệnh viện, trong cửa sổ bằng kính của hành lang, 1 ánh mắt âm hiểm lạnh lùng nhìn chằm chằm bóng hình của Diệp Phi.

Nhưng Diệp Phi quay về bệnh viện của mình, lúc đi tới phòng làm việc của khoa tiết niệu, liền nhìn thấy bóng hình của Mộ Thương Nam.

Môi cô co rút, “ Phòng khoa này chỗ tôi không có lấy số cho bệnh khác, Mộ tổng giám đốc muốn xem loại bệnh đó đi bệnh viện khác đi!”

Chương 247

45247.Mộ Thương Nam quét lông mày thô đen, “ Bệnh của tôi chỉ có cô có thể xem, tôi không lấy số, trực tiếp đến tìm em khám bệnh.”

“Tôi là ngoại khoa tim, anh muốn khám tim sao?” Diệp Phi đi vào phòng làm việc, lấy đồ vật của mình.

Chỉ là phòng khoa này cô không tìm thấy bác sĩ, phòng làm việc cứ trống rỗng, cô mới bỏ đồ vật của mình đặt vào bên trong.

“Tim cũng được, qua đây xem tim cho tôi!” Mộ Thương Nam nói rồi cởi cúc áo mình.

Sắc mặt Diệp Phi cứng đờ, ngón tay thon dài của người đàn ông cởi áo sơ mi của mình, động tác rất bình thường, không biết vì sao được anh ta làm lại sắc tình như vậy.

Cô lấy ống nghe nghe tim cho người đàn ông, tiếng nhịp đập tim mạnh mẽ, chạm vào trong tai cô.

Ngay lập tức, cô bỏ ống nghe xuống, “Tim anh không vấn đề gì, rất khỏe mạnh, nếu thân thể lại có gì không thích hợp, kiến nghị anh đi tới khoa tâm thần xem xem.”

Sắc mặt Mộ Thương Nam cứng đờ, người phụ nữ này rõ ràng là chủ anh ta là bệnh thần kinh.

“Em học y bao nhiêu năm rồi, không nghe ra tim tôi có vấn đề?”

“Tim anh rõ ràng không vấn đề!” Diệp Phi cướp lời nói.

“Nhịp tim của tôi so với nhịp tim bình thường nhanh hơn 2 mấy cái, em không nghe ra?” Tay Mộ Thương Nam tóm lấy Diệp Phi vào trong lòng, tay to giữ chặt đầu của Diệp Phi, ấn đầu cô lên lồng ngực của anh ta.

Lồng ngực rộng ấm của người đàn ông, cơ bắp cứng rắn, nhiệt độ cơ thể nóng bỏng, dán trên khuôn mặt nhỏ nhắn có chút lạnh của Diệp Phi.

Cô có thể nghe thấy tiếng nhịp tim đập mạnh mẽ của anh ta, “Chỉ là nhanh 1 chút, con người lúc hoạt động nhịp tim sẽ gia tăng!”

“Người khác tăng tốc bình thường nhưng tôi tăng tốc không bình thường bởi vì thường xuyên luyện tập võ công, sẽ không vì hoạt động mà dẫn đến nhịp tim gia tăng tốc độ.” Mộ Thương Nam nói.

“Vậy anh muốn như thế nào? Nếu muốn đơn thuốc, anh cần thuốc gì tôi mở cho anh.” Diệp Phi cạ lời rồi, chỉ là nhịp đập nhanh 1 chút, anh ta giả tạo tình cảm cái gì?

Tay cô đẩy lên lồng ngực của người đàn ông, muốn thoát khỏi vòng tay của người đàn ông.

Cánh tay Mộ Thương Nam giam cầm cơ thể người phụ nữ, “Tôi muốn thuốc gì, em đều có thể mở cho tôi?”

“Bệnh viện tôi có, anh muốn gì đều được, chỉ cần anh trả nổi tiền!” Diệp Phi nói.

“Tôi chính là không thiếu tiền!” Mộ Thương Nam nói rồi buông Diệp Phi ra, nhắc tay cầm lên đơn thuốc theo toa trên bàn, lấy bút viết xuống toa thuốc.

“Bệnh tình: tim đập bất thường, vô sinh

Tên loại thuốc: Diệp Phi

Cách sử dụng: ngoài dùng thêm ngoài miệng

Số lần sử dụng: 1 ngày 1 lần hoặc 1 ngày 7 lần

Liệu trình: cả đời”

Toa thuốc ném trước mặt Diệp Phi, “Em cho cái giá!” Mộ Thương Nam hỏi.

Tim Diệp Phi co rút mạnh, mẹ nó chứ anh ta coi cô trở thành thuốc trị vô sinh rồi!

“Mộ Thương Nam, anh rốt cuộc tự tin đến từ đâu có thể mua tôi!” Cô gào lên nói.

“Bệnh tôi phải trị, trừ khi em trị khỏi cho tôi, làm cho tôi có thể có cảm giác với người phụ nữ khác.” Mộ Thương Nam nói.

“Tôi chửi! Tôi nợ anh sao?” Diệp Phi cầm toa thuốc ném lên mặt người đàn ông.

“Em làm bỏng tôi, lại hại tôi hồi phục công năng, làm cho tôi đối với em có phản ứng, Diệp Phi, đây đều là lỗi của em! Đàn ông có phản ứng liền muốn phát tiết, mà tôi với người phụ nữ khác không có cảm giác, nếu đã là em khiêu khích công năng của tôi, vậy em chịu trách nhiệm trị khỏi cho tôi.” Mộ Thương Nam cướp lời nói.

Ánh mắt Diệp Phi hung hăng trừng trên mặt người đàn ông, suy nghĩ giết người đàn ông này cũng có rồi.

Làm cho anh ta có phản ứng là trách cô?

“Cút!” Diệp Phi tức giận hét lên.

“Liệu trình hôm nay của tôi vẫn chưa xem, sao tôi đi được? Em có thể lựa chọn em ở trên hay tôi ở trên?” Tay Mộ Thương Nam túm lấy người phụ nữ, đưa cô cuốn trong lòng anh ta.

Từ sau khi ăn mặn với cô, anh ta mỗi 1 buổi sáng sớm đều đặc biệt chán nản, tỉnh dậy việc làm đầu tiên là muốn đè cô xuống thân.

Cho nên anh ta giống như điên rồi, lái xe đến tìm cô, đáng tiếc cô không ở đây, không dễ dàng đợi được cô về, cô còn mọi cách đuổi anh ta đi!

Anh ta ngay lập tức cho cô biết, từ chối anh ta phải trả giá như thế nào.

Người phụ nữ không phục tùng, làm cho anh ta mọi cách muốn chế ngự cô.

Diệp Phi bị người đàn ông cuộn vào mang vào phòng trị liệu, cô bị dồn lên giường khám trị liệu.

Tay người đàn ông kéo quần áo cô, môi hôn lên cổ cô.

“Khốn kiếp! Anh bỏ tôi ra! Anh không bỏ tay, tôi gọi người đến! Cho tất cả mọi người biết, anh Mộ tổng giám đốc cưỡng bức phụ nữ!” Diệp Phi tức giận gào lên.

“Là tôi cưỡng bức phụ nữ hay là em lợi dụng lúc trị liệu, câu dẫn tôi lên giường? Em cảm thấy bọn họ sẽ tin kết luận nào?” Mộ Thương Nam uy hiếp người phụ nữ.

Loại chuyện này, mọi người đương nhiên tin, Diệp Phi câu dẫn anh ta!

Dù gì giá trị con người này của anh ta, muốn bao nhiêu phụ nữ không có, anh ta hoàn toàn không cần cưỡng bức cũng có phụ nữ dùng không hết.

Diệp Phi tức đến thiếu chút cắn nát răng mình, cô nhắc chân, định dùng đầu gối đập phết người đàn ông nhưng bị chân dài của người đàn ông quấn lấy.

Môi cô bị môi người đàn ông bịt lại, cô có thể cảm nhận thấy động tác cời thắt lưng da của anh ta.

Trong đầu cô vô số con ngựa đang chạy điên cuồng, cô và món nợ

của anh ta vẫn chưa tính rõ ràng, anh ta còn dám ức hiếp cô.

Đúng lúc cô đang lo lắng không biết đẩy người đàn ông ra bằng cách nào thì cửa phòng truyền đến âm thanh của Mộ Dã.

“Ba già! Ba cởi quần làm cái gì? Khuôn mặt đáng xấu hổ, không xấu hổ, trước phụ nữ cởi quần!”

Mọi động tác của Mộ Thương Nam cứng đờ, vậy mà lại bị tiểu tử thói bắt gặp anh ta lên phụ nữ.

Trời ạ, anh ta nhìn thấy phụ nữ mà không cởi quần thì quá không đàn ông chứ?

Anh ta đứng dậy kéo quần lên, “Con sao đến rồi? Vừa nãy chạy đi đâu?”

Sáng sớm ngủ dậy, liền không nhìn thấy nhóc con đêm qua đá anh ta cả 1 đêm, anh ta còn cho rằng nhóc con biết sai rồi tự mình trốn đi.

“Con đi mua đồ ăn ngon cho người yêu của con! Ba già, tuổi ba không nhỏ nữa, bắt nạt con dâu mình, như vậy thật tốt không? Con phải đi mách cụ nội!” Mộ Dã nói to tướng.

Tim Mộ Thương Nam bị 2 chữ “con dâu” ghen đến thở không nổi.

“Con dâu cái gì? Con mới bao nhiêu tuổi mà đòi con dâu, đợi con thành niên rồi nghĩ đến chuyện này! Diệp Phi là người phụ nữ của ba, ba muốn theo đuổi cô ấy.” Mộ Thương Nam nói.

Mộ Dã mấy bước chạy đến trước mặt Diệp Phi, “Tiểu Phi Phi, dì nói cho ông ấy, dì là bạn gái con!”

Diệp Phi chỉnh quần áo tử tế, ôm lấy Mộ Dã thơm 1 cái, “Được, dì là bạn gái con.” Liếc mắt nhìn Mộ Thương Nam ”Bố chồng tương lai, xin anh đừng cướp phụ nữ với con trai mình có được không?”

“Ha ha, ba già, ba nghe thấy rồi, tiểu Phi Phi là bạn gái của con, không có việc của ba! Ba còn dám quấy nhiễu bạn gái con, con liền nói cho cụ nội, để cụ quay về đuổi ba ra khỏi Mộ gia!” Mộ Dã nói.

Sắc mặt Mộ Thương Nam trầm xuống, “ Tiểu tử thôi, con đợi ba thu thập con!”

Anh ta bước ra khỏi phòng trị liệu, Mộ Lạc Lạc quay về rồi, anh ta nên sáng sớm đi gặp Mộ Lạc Lạc, hỏi Mộ Lạc Lạc việc bị giết, vì Diệp Phi, anh ta đã bỏ lỡ quá nhiều thời gian rồi.

Mộ Dã mấy bước đuổi theo ra ngoài, “Ba già, kinh doanh con không được, lấy lòng gái ba không được, muốn học cách lấy lòng gái, cầu xin con, có lẽ con đại phát từ bi dạy ba, nhưng mà ba đừng mơ tưởng cướp tiểu Phi Phi của con.”

Mộ Thương Nam hận thù trừng mắt con trai mình, tiểu tử thôi dám kên kiệu với anh ta, đợi anh ta quay về đảm bảo làm cho mông tiểu tử thôi nở hoa!

Anh ta lái xe đi tới bệnh viện của Sở Nhiễm gặp Mộ Lạc Lạc.....

Chương 248

45248.Trong bệnh viện của Sở Nhiễm, Mộ Thương Nam liếc mắt một cái liền nhìn thấy Cung Trạch Vũ ở trong phòng Mộ Lạc Lạc. Anh đi vài bước tới, túm lấy cổ áo Cung Trạch Vũ.

“Cậu một bên thì cậu dẫn Diệp Phi, một bên lại dám để ý đến em gái tôi! Tôi đánh chết cậu còn không hết đâu!” Nắm đấm của anh huơ về phía Cung Trạch Vũ.

“Anh! Anh làm gì vậy? Là em để học trưởng tới! Anh, anh buông tay đi, nếu không em sẽ chết cho anh xem!” Mộ Lạc Lạc cầm con dao gọt trái cây ở tủ đầu giường, kề lên cổ mình.

“Lạc Lạc! Em điên rồi! Hắn là một tên căn bã, bắt cá hai tay!” Mộ Thương Nam tức giận kêu lên.

“Học trưởng mới không phải là tên căn bã đâu! Là Diệp Phi không biết xấu hổ dụ dỗ học trưởng!” Mộ Lạc Lạc nói.

Tay Cung Trạch Vũ vỗ vỗ lên tay Mộ Thương Nam: “Nghe em gái anh nói gì chưa? Là cô ấy để cho tôi tới! Tôi chỉ là đến thăm cô ấy thôi, tổng giám đốc Mộ không cần phải nghĩ nhiều đâu. Tôi không có hứng thú với em gái anh. Chỉ là bạn bè với nhau hỏi thăm sức khỏe thôi.”

Khuôn mặt Mộ Thương Nam hung hăng kéo: “Lạc Lạc, nghe thấy chưa? Hắn chỉ coi em là bạn bè thôi!”

“Em vẫn biết mình không xứng với học trưởng! Nhưng điều này vẫn không cản trở việc em yêu anh ấy!” Mộ Lạc Lạc đồng dục nói.

Mộ Thương Nam bị em gái mình chọc cho tức chết mất, thật muốn mổ đầu Mộ Lạc Lạc ra để xem trong đó rốt cục có não hay không!

Tay của anh vẫn không buông lỏng, vẫn túm chặt Cung Trạch Vũ, đẩy Cung Trạch Vũ ra khỏi cửa phòng bệnh.

“Cậu bây giờ có thể đi! Em gái tôi không cần tình cảm rẻ mạt của cậu!”

Anh trở tay đóng cửa lại, phân phó vệ sĩ thủ hạ đuổi Cung Trạch Vũ đi.

“Anh, sao anh lại đối xử với học trưởng như thế? Khó khăn lắm anh ấy mới đến thăm em!” Mộ Lạc Lạc khóc to thành tiếng.

Mộ Thương Nam đi về phía Mộ Lạc Lạc, bàn tay sờ đầu cô bé: “Lạc Lạc, anh hy vọng em yêu nhưng vẫn phải giữ tôn nghiêm! Em có hiểu không, đàn ông không thích chính là không thích, không cưỡng cầu được!”

“Nhưng Thiên Tịnh không phải cưỡng cầu được rồi sao? Anh cũng đâu có thích Thiên Tịnh, cuối cùng vẫn là kết hôn, sinh con cùng với Thiên Tịnh đấy thôi? Tại sao em lại không đợi được học trưởng chứ?” Mộ Lạc Lạc hỏi ngược lại anh.

Lông mày Mộ Thương Nam trầm xuống: “Em cảm thấy Thiên Tịnh

cưỡng cầu được sao? Nếu như cưỡng cầu kiểu này, anh hy vọng em mãi mãi cũng không cưỡng cầu được.”

Anh và Thiên Tịnh là hữu danh vô thực. Anh làm sao chịu để em gái mình cũng có cuộc hôn nhân có tiếng mà không có miếng như thế với Cung Trạch Vũ được.

“Anh! Em hận anh! Anh lại không hy vọng em có được học trường!”
Mộ Lạc Lạc tức giận hô lên.

“Năm đó em nói Diệp Phi cướp Cung Trạch Vũ nên mới giết em, nói cho anh, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Mộ Thương Nam hỏi.

“Chính là Diệp Phi muốn giết em! Anh, anh nhanh bắt Diệp Phi lại, tống cô ta vào tù. Em muốn nhìn thấy cô ta ngồi tù cả đời!” Mộ Lạc Lạc hung hăng nói.

“Nói cho anh cả quá trình câu chuyện đi, anh muốn biết toàn bộ.” Mộ Thương Nam truy hỏi.

Ánh mắt Mộ Lạc Lạc nheo lại: “Anh, tại sao anh lại hỏi như vậy? Anh nghi ngờ em nói dối à? Là Diệp Phi nói cho anh rằng cô ta không hại em đúng không? Anh mắc bẫy cô ta rồi! Năm đó cô ta cũng lừa gạt anh như thế, kích bác anh và Thiên Tịnh khiến hai người suýt chia tay! Cô ta chính là một con người nham hiểm, một bên dụ dỗ anh không thả, một bên giành học trường với em! Anh, anh không nên nghe lời cô ta, cô ta lừa gạt anh đấy! Anh mau bắt cô ta lại, sau đó tống cô ta vào tù! Cô ta hại em liệt giường, em muốn cô ta phải khổ sở hơn em!” Mộ Lạc Lạc tức giận hét lên.

Sắc mặt Mộ Thương Nam trầm xuống: “Em nói, năm đó cô ấy khích bác anh và Thiên Tịnh, dù dẫu anh không thả?”

“Dạ! Cô ta chính là một con tiện nhân. Dù dẫu anh, dù dẫu học trưởng. Cô ta chính là con tiện nhân thêm khát đàn ông!” Mộ Lạc Lạc càng nói càng tức.

Mà Mộ Thương Nam lại bắt được trọng tâm: “Em nói là, anh và Diệp Phi đã từng yêu nhau? Chúng ta sớm quen biết, hơn nữa còn có tình cảm?”

Mộ Lạc Lạc chảy mồ hôi lạnh đầy trán. Cô ta tức giận quá nên quên mất đã đồng ý với mẹ và Thiên Tịnh rằng có chết cũng không thể nói Diệp Phi và Mộ Thương Nam đã từng quen nhau.

“Em, em không có ý đấy. Anh và Thiên Tịnh mới là một đôi yêu nhau ân ái, cô ta chẳng qua là, chỉ là một kẻ phá bĩnh thôi. Anh không hề có hứng thú gì với cô ta cả.”

“Vệ sĩ lúc đầu của anh đều ở đâu rồi? Bọn họ tên gọi là gì?” Mộ Thương Nam truy hỏi.

“Vệ sĩ lúc đầu của anh...” Ngực Mộ Lạc Lạc nghẹn lại. Từ lúc Mộ Thương Nam hôn mê, tất cả những người bên cạnh anh đều đã được thay đổi. Sau khi anh tỉnh lại mất trí nhớ, chuyện đã qua giống như đã bị phong ấn lại, ai cũng đều không để cho Mộ Thương Nam gặp lại người quen, biết được chuyện cũ.

“Em là em gái anh, không thể không biết tên vệ sĩ bên cạnh anh là gì chứ?” Mộ Thương Nam ép hỏi.

Ngực Mộ Lạc Lạc cứng lại, thanh âm của anh lạnh lùng vô cùng, cô ta biết anh trai mình đã tức giận: “Anh, anh đừng nói giận. Em biết vệ sĩ đó tên gì, nhưng vệ sĩ của anh đều đã chết hết rồi! Lần trước không phải là anh bị nổ bom nên mới bị thương sao? Bọn họ đều chết ở trong lần nổ đó, chỉ cứu được một mình anh.”

“Nổ?” Chân mày Mộ Thương Nam đè xuống. Anh biết mình bị thương rất nặng, suýt chút nữa đã chết rồi.

Trong đầu của anh bỗng loáng thoáng qua một vài hình ảnh, anh quy xuống đất, sau lưng nổ tan tành, lộ ra những mảnh xương trắng dày đặc, máu chảy đầy đất.

Đến bây giờ anh vẫn còn có thể cảm nhận được sự tuyệt vọng lúc đó. Chỉ nghĩ lại một chút như vậy, đầu anh cũng đau nhức đến muốn nổ ra.

Anh quỳ xuống trước ai vậy? Đầu óc anh vẫn cố gắng nhớ lại, nhưng không thể nhớ nổi điều gì.

Mộ Lạc Lạc quan sát sắc mặt Mộ Thương Nam: “Đúng vậy, nổ. Anh suýt thì bị nổ chết. Vệ sĩ của anh toàn bộ đều chết hết, cho nên vệ sĩ bên cạnh anh bây giờ toàn là người mới. Anh, anh đừng tin lời Diệp Phi, cô ta vẫn luôn hại anh đó!”

Mộ Thương Nam gật đầu một cái: “Anh tự biết chừng mực. Em nghỉ ngơi cho khỏe, anh về công ty.”

Anh nói xong liền vội bước đi ra khỏi phòng bệnh. Tay xoa xoa huyết

thái dương đau nhức, thì ra anh đã từng yêu dương với Diệp Phi...

Mộ Lạc Lạc nhìn Mộ Thương Nam đi mất, vội vàng cầm di động gọi cho Cung Trạch Vũ: “Học trưởng, em thay anh trai em xin lỗi anh. Anh có thể trở về không? Em nhớ anh!”

“Lạc Lạc, anh nghĩ anh không nên đến nữa. Anh trai em không thích anh đến. Vả lại anh mà đến sẽ khiến em hiểu nhầm quan hệ của chúng ta, em sẽ luôn cảm thấy Diệp Phi đang giành anh từ em.” Cung Trạch Vũ lạnh giọng nói.

“Không đâu! Em sẽ không nói về Diệp Phi nữa! Cô ta không cướp anh từ tay em, là anh không thích em! Điều này không trách Diệp Phi! Đúng rồi, học trưởng, em nhớ lại một chút chuyện năm đó, lúc Diệp Phi dùng gậy sắt đánh em, em còn cào ngực cô ta một cái, cào thành mấy cái vết thương.” Mộ Lạc Lạc nói.

“Vết thương? Chỉ sợ nhiều năm như vậy, dù có bị thương thì cũng lành lại rồi.” Cung Trạch Vũ nói.

“Không đâu, Diệp Phi sẽ không lành lại được đâu. Lúc đó em vừa mới làm móng, bảo thợ làm móng đính đá kim cương và trang sức kim loại lên móng tay. Kim loại đó rất sắc. Lúc ấy kim cương và kim loại cắt bị thương ngực của Diệp Phi, cô ta bị thương rất nặng, móng tay của em cũng gãy kẹt ở trong ngực cô ta.” Mộ Lạc Lạc cố gắng nghĩ lại lúc đó, cô ta nhất định phải chứng minh được người giết cô ta chính là Diệp Phi!

Chương 249

45249. “Em nói ngực Diệp Phi bị thương?” Cung Trạch Vũ hỏi.

“Dĩ nhiên, cô ta muốn giết em, em chắc chắn phải cào lại cô ta, không để cho cô ta đánh em chứ. Không tin, anh có thể nhìn xem ngực cô ta rốt cục có vết thương không!” Mộ Lạc Lạc nói.

“Ừ, anh sẽ đi hỏi cô ấy.” Cung Trạch Vũ nói.

“Học trưởng, anh trở lại đi. Em còn có rất nhiều chuyện muốn nói với anh.” Mộ Lạc Lạc chợt phát hiện có biện pháp tốt để dụ Cung Trạch Vũ trở lại rồi.

“Em chờ anh quay lại.” Cung Trạch Vũ nói. Hắn nhất định phải trở lại hỏi chi tiết.

Hắn cúp điện thoại của Mộ Lạc Lạc, trở lại bệnh viện. Trên đường gọi cho Diệp Phi một cú điện thoại, nói cho cô nghe phát hiện mấu chốt.

Ánh mắt Diệp Phi chợt lóe, trên ngực cô không hề có vết thương gì: “Nếu như Mộ Lạc Lạc thật sự lưu lại trên ngực hung thủ một vết thương, như vậy chỉ cần nghiệm chứng vết thương liền có thể biết ai là hung thủ muốn giết Mộ Lạc Lạc.”

“Đúng vậy, anh đi hỏi Mộ Lạc Lạc một chút nữa, xem xem còn có phát hiện gì không.” Cung Trạch Vũ nói.

“Học trưởng, cảm ơn anh.” Diệp Phi nhẹ giọng nói cảm ơn. Không có Cung Trạch Vũ hỏi giúp cô, Mộ Lạc Lạc khẳng định sẽ không nói.

“Phi Phi, em không cần cảm ơn anh. Đây đều là anh nợ em, anh chỉ là muốn đền bù mà thôi.” Cung Trạch Vũ nói xong liền cúp điện thoại.

Diệp Phi cúi mắt. Thật ra thì Cung Trạch Vũ năm đó không đi cứu cô cũng là lựa chọn của Cung Trạch Vũ, cô không có quyền để Cung Trạch Vũ nhất định phải cưới cô, phải cứu cô.

Cung Trạch Vũ hoàn toàn có thể không quan tâm đến chuyện của cô bây giờ. Dĩ nhiên, đối với Cung Trạch Vũ, cô chỉ có thể nói cảm ơn, không thể có những thứ khác.

Cô chuyển mắt nhìn về phía Mộ Dã nằm bên cạnh đang mở đôi mắt to tròn.

“Mộ Dã, trên ngực mẹ con có vết sẹo nào không?”

Cái miệng nhỏ nhắn của Mộ Dã mím lại: “Con làm sao biết? Con là nam sinh, mẹ là nữ sinh, con không thể nhìn mẹ.”

Ái! Diệp Phi cũng cạn lời, không nghĩ tới hai mẹ con nhà này xa cách như vậy.

“Cô muốn biết trên ngực mẹ con có vết sẹo nào không, con có thể giúp cô đi nhìn một chút không?” Diệp Phi nói.

“Con không nhìn! Phi lẽ chớ nhìn! Con là nam sinh không thể tùy tiện

nhìn ngực nữ sinh. Nhưng mà, cô có thể để cha con đi xem. Cha tối hôm qua còn nhìn rồi.” Mộ Dã nói.

Cậu nhớ rõ tối hôm qua, cậu lén chạy đến phòng của cha mình liền thấy Thiên Tịnh trần truồng quỳ xuống trước mặt Mộ Thương Nam, nghĩ chắc là cha nhìn thấy chứ?

Nhưng mà lời của Mộ Dã lọt vào tai Diệp Phi lại có ý nghĩa khác. Đêm qua Mộ Thương Nam còn xem qua Thiên Tịnh?

A a, trong lòng cô lạnh lẽo, nói cái gì mà không phản ứng đối với đàn bà khác. Buồn cười cô còn bị anh ta bắt nạt mấy lần.

Cô thật muốn tát mình vài phát, tại sao lại tin lời của anh ta chứ?

“Cô sẽ hỏi cha con sau.” Nhưng là, Mộ Thương Nam có nói thật với cô không?

Khóe môi cô lạnh lẽo nhếch lên, Mộ Thương Nam nhất định sẽ bao che cho vợ của mình, làm sao có thể giúp cô được. Trong đầu cô nhanh chóng nảy ra được một ý tưởng, muốn bắt Thiên Tịnh, trước hết cô phải nắm đằng chuôi của Thiên Tịnh đã!

“Phi Phi, chúng ta đi hẹn hò đi! Con cũng ở bên cô hơn nửa ngày rồi.” Mộ Dã mè nheo.

“Con không đi nhà trẻ, nếu không thì đi học đi? Hoặc là học lớp năng khiếu gì đó.” Diệp Phi nhìn Mộ Dã nói. Có chút đáng tiếc cho chỉ số thông minh cao của đứa trẻ, cứ như vậy cái gì cũng không học thì thật lãng phí.

“Con không thích đi học! Con chỉ thích làm hacker, tán gái! Phi Phi, sau này cô phụ trách kiếm tiền nuôi gia đình, con phụ trách xinh đẹp như hoa!” Mộ Dã nói.

Trên trán Diệp Phi chợt nhảy ra vô số vạch đen, cảm giác nhà họ Mộ từ đời Mộ Dã này coi như là phá của rồi!

“Con là nam sinh có được hay không? Thế nào, cũng nên kiếm tiền nuôi gia đình chứ?”

“Chúng ta quen biết nhau như vậy, cũng không cần phân rạch rồi, ai kiếm tiền cũng đều như nhau mà! Cô yên tâm, con nhất định sẽ làm hậu thuẫn ủng hộ cô!” Mộ Dã nghiêm trang nhìn Diệp Phi.

Diệp Phi trợn mắt. Không biết lời này mà bị liệt tổ liệt tông nhà họ Mộ nghe thấy có thể phát cáu mà đội mồ sống dậy không.

“Được rồi, bạn trai bé nhỏ xinh đẹp như hoa của tôi ời, chúng ta đi thôi!” Diệp Phi vừa nói vừa nắm tay cậu bé dắt đi, rời khỏi bệnh viện đi ăn cơm.

Vốn dĩ Diệp Phi chỉ muốn mang cậu bé đi ăn ở mấy quán ven đường thôi, nhưng cô lại bị Mộ Dã dẫn tới nhà hàng sang trọng. Nơi này là nhà hàng xa hoa nhất cả nước đấy.

Diệp Phi cũng cạ lời, không nghĩ cậu bé này sẽ tiêu tiền như vậy.

Mộ Dã đi vào nhà hàng đầy quen thuộc, ngồi ở trên ghế sofa gọi món Phật nhảy tường, hai chén cơm, hai kem ly kim sa, còn có bánh ngọt

tiramisu.

“Tiểu Phi Phi, món Phật nhảy tường này đối với con gái đặc biệt tốt, đều có lòng trắng trứng collagen! Cô ăn nhiều một chút!”

Diệp Phi nghẹn một hơi thở trong lồng ngực. Lần này cô trở về nước, chỉ tìm Mộ Dã mượn ít tiền mở bệnh viện. Bây giờ bệnh viện còn chưa thấy lời lãi đâu, cô đã phải xài hết tiền rồi, giờ chỉ có thể quẹt thẻ tín dụng trả tiền trước thôi.

Nghĩ đến chi phí cho một bữa ăn bằng cả nửa năm tiền cơm, tâm can tì phối đều đau.

“Kia cái gì, kem ly và bánh ngọt chỉ cần một phần thôi, tôi không thích ăn ngọt.” Cô vội vàng nói với người phục vụ.

“Không thể! Nơi này ăn ngon nhất chính là cái này! Phi Phi, cô nhất định phải nếm thử một chút! Cô yên tâm, con còn có tiền, bữa này con mời!” Mộ Dã đồng ý lấy thẻ ra đưa cho người phục vụ.

Diệp Phi cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, quên mất cậu bé này cũng có không ít tiền trong tay.

“Thật xin lỗi, số dư trong thẻ của ngài là không.” Người phục vụ quẹt thẻ một cái, nói.

“Không thể nào!” Mộ Dã mở điện thoại di động lên, tra ghi chú trong thẻ từ trên mạng của ngân hàng. Một khoản đâm vào trong con người cậu bé, Mộ Thương Nam chuyển hết tiền trong thẻ của cậu đi!

Trời má! Cậu mắng một câu.

“Xin hỏi, ngài còn thẻ khác không?” Người phục vụ khinh bỉ nhìn cậu bé, cũng không cảm thấy trẻ con có thể tiêu nhiều tiền như vậy.

Lòng tự ái nho nhỏ của Mộ Dã bị người phục vụ kích thích, cái miệng nhỏ của cậu mím lại: “Có thể thanh toán qua Wechat không?”

“Dĩ nhiên có thể, chỉ cần ngài có tiền, thanh toán thế nào cũng được!” Người phục vụ cười lạnh nói, tựa hồ chờ xem kịch vui.

“Để cô trả đi!” Diệp Phi vội vàng cầm thẻ mình ra, không chịu nổi để Mộ Dã bị bắt nạt.

“Đã nói là con mời cô, cô chờ đấy!” Mộ Dã cầm điện thoại di động, ngón tay chạm vào màn hình.

Một lát sau, cậu hướng người phục vụ cười một tiếng: “Anh nhìn một chút xem có phải đã trả tiền hay không?”

Người phục vụ nhìn màn hình di động một cái, điện thoại nhắc nhở, đơn đặt hàng của bàn này đã trả tiền.

Ánh mắt hấn kinh ngạc: “Được, tôi lập tức mang thức ăn lên cho ngài.”

Sau lưng hấn toát một tầng mồ hôi lạnh, không biết đứa bé này ở đâu ra mà có nhiều tiền như vậy.

Diệp Phi cũng kinh ngạc, không nghĩ tới Mộ Dã còn có tiền.

Một bữa cơm, hai người được ăn đến no căng bụng. Chủ yếu là đồ ăn quá ngon, Diệp Phi không thể kháng cự được cám dỗ của lòng trắng trứng collagen, miệng đầy mùi thơm ngọt ngào.

Hai người cơm nước xong mới vừa muốn rời đi liền bị mấy người bảo vệ ngăn cản.

“A! Dám lừa gạt chúng ta. Các người ăn gan hùm mật gấu rồi! Bắt bọn họ lại!” Quản lý hét lên.

“Chúng ta đã chuyển khoản rồi mà!” Diệp Phi kinh ngạc!

“Không biết tại sao hệ thống biểu hiện đã nhận được tiền chuyển khoản, nhưng trong tài khoản của chúng ta không nhận được tiền! Các người đừng hòng chạy! Đánh hai kẻ ăn quýt này cho ta!” Quản lý hung hăng nói.

Một đám bảo vệ vọt tới hướng Diệp Phi và Mộ Dã, giơ quả đấm lên đánh liền.

Chương 250

45250.Mộ Dã đứng ở trước người Diệp Phi, vung quả đấm nhỏ, nghênh chiến những tên bảo vệ kia.

Nhưng mà, cậu bé quá nhỏ, thân thể nho nhỏ bị một người bảo vệ tóm lên.

“Buông tay! Có bản lĩnh thì buông tôi ra, chúng ta đấu đơn!” Mộ Dã tức giận hét lên.

“A, cậu bé, đơn đấu cái gì đây! Tôi bắt cậu như tóm một con gà con vậy!” Bảo vệ cười lạnh.

Thân thể Mộ Dã hoàn toàn lửng lơ trên không, ánh mắt cậu bé chuyển một cái, nhìn tên bảo vệ mặt mâm liền đá vào mặt người đàn ông đó: “Cho ông biết sự lợi hại của tôi nè!”

Bảo vệ không đề phòng, bị đứa bé ngang nhiên đá thẳng vào mặt, phản xạ có điều kiện buông tay.

Mộ Dã rớt xuống từ trên không, Diệp Phi ôm đứa trẻ, thừa dịp mấy người bảo vệ đang ngẩn ra, mang đứa trẻ chạy ra khỏi cửa.

“Bắt chúng! Bắt bọn chúng lại!” Bảo vệ chạy như bay đi bắt người.

Diệp Phi quay đầu nhìn bảo vệ đang đuổi tới, bước nhanh hơn, liền

đụng phải một bức tường thịt.

Quay đầu, liền nhìn thấy khuôn mặt Mộ Thương Nam.

“Chạy cái gì?” Mộ Thương Nam lạnh lẽo hỏi.

“Tổng giám đốc Mộ, ngài tới rồi! Đây là hai kẻ ăn quýt trong tiệm của chúng ta, còn dùng thông tin chuyển khoản lừa chúng ta nữa.” Quản lý nhìn thấy Mộ Thương Nam, chạy tới nghênh đón.

“Ăn quýt à?” Ánh mắt Mộ Thương Nam nhìn vào khuôn mặt Mộ Dĩ.

Mộ Dĩ bày ra bộ dáng vô tội: “Cái này cũng không trách con được, ai bảo người nào đó chuyển hết tiền trong tài khoản ngân hàng của con đi!”

Mẫu chốt là, cậu rõ ràng lấy một cái thông báo chuyển khoản thành công, nhưng không nghĩ tới bọn họ sẽ tra cả tài khoản ngân hàng nữa.

Chẳng qua là thời gian quá gấp, nếu không có thể hack vào tài khoản ngân hàng của nhà hàng, sửa lại thông tin chuyển khoản.

“Cho nên, con làm giả thông báo để gạt người? Người đâu, đem cả hai người bọn họ mang đi!” Khuôn mặt Mộ Thương Nam đen lại, anh chính là không thích con trai làm hacker gì đó.

Quản lý kinh ngạc nhìn Mộ Thương Nam và Mộ Dĩ, vỗ gáy: “Ôi trời ơi, tổng giám đốc Mộ tha thứ cho tôi mù mắt rồi, chúng tôi không nhìn ra là công tử và phu nhân của ngài! Bữa cơm này coi như là tôi mời

Mộ phu nhân và tiểu thiếu gia đi!”

Diệp Phi ngăn ra: “Tôi không phải...”

“Im miệng! Mang đứa trẻ đi chạy loạn khắp nơi! Về nhà cho tôi!” Mộ Thương Nam cắt đứt lời Diệp Phi, để cho thủ hạ mang Diệp Phi cùng Mộ Dã về.

Nhưng mà anh cũng dặn dò thủ hạ của mình, thanh toán chi phí cho bữa ăn của Diệp Phi và Mộ Dã, thuận tiện hủy bỏ bữa xã giao buổi trưa.

Diệp Phi bị vệ sĩ của Mộ Thương Nam nhét vào trong xe, cô ôm Mộ Dã ngồi ở bên cạnh anh.

Vốn cho là người đàn ông này sẽ hung hăng mắng mỏ bọn họ, nhưng mà anh chẳng nói lấy một chữ.

Mất thấy tài xế lái gần đến biệt thự của Mộ Thương Nam, cô không khỏi cảm thấy nguy hiểm.

“Kia cái gì, cũng đến nhà Mộ Dã rồi, tôi đi trước. Không cần tiễn tôi.” Cô nhìn xe hơi dừng lại, xuống xe liền buông Mộ Dã trong ngực ra, xoay người rời đi.

Nhưng mà lại bị mấy người vệ sĩ ngăn chặn.

“Mộ Dã đi lên nhà, tự kiểm điểm! Không thấy ra mình sai ở đâu thì không được ăn cơm!” Mộ Thương Nam phân phó nói.

“Hứ, con không sai!” Mộ Dã hung hăng nói, hiên ngang đi vào trong biệt thự của Mộ Thương Nam. Bị nhốt trong phòng tối có là gì đâu, tưởng cậu sợ chắc?

Thân hình Mộ Thương Nam từng bước tiến gần đến Diệp Phi: “Em mang con trai tôi đi ăn quýt, làm mất thể diện nhà họ Mộ. Nợ nần này chúng ta phải tính thế nào đây?”

“Có gì ghê gớm, tôi trả tiền lại cho anh.” Diệp Phi nói. Nếu như không phải là những người đó đánh người, cô đã sớm thanh toán tiền. Chẳng qua là nhìn Mộ Dã bị đánh, cô mới ôm Mộ Dã bỏ chạy.

“Trả? Danh dự của tôi, cô trả thế nào? Phu nhân và con trai Mộ Thương Nam ăn cơm không trả tiền đấy?” Mộ Thương nam bắt lấy cánh tay cô, kéo cô đi vào biệt thự.

Người phụ nữ này đã đến cửa biệt thự của anh rồi mà còn muốn rời đi sao?

Nghĩ đến quản lý nhà hàng đó nói Diệp Phi là phu nhân của anh, anh bỗng có rung động mà để cho thủ hạ thưởng cho tên đó một trăm ngàn tệ.

Diệp Phi bị người đàn ông lôi vào trong phòng ngủ, thế nào cũng cảm thấy có gì đó sai sai: “Anh buông tay! Tôi lúc đó muốn nói là tôi không phải vợ anh, là anh chặn lời không cho tôi nói!”

“Nói em không phải vợ tôi, vậy em muốn giải thích quan hệ với con trai tôi như thế nào? Nói em là bạn gái nó, hay tôi là bố chồng của em?” Mộ Thương Nam tức giận xé cổ áo mình.

Trong lòng Diệp Phi lo lắng: “Tôi không phải ý đó!”

“Thế là ý gì?” Mộ Thương Nam cởi áo sơ mi, tiện tay ném xuống đất.

Ngón tay anh nắm chặt cằm của cô: “Nghe nói trước kia em nghĩ hết biện pháp khích bác tôi cùng Thiên tịnh, muốn lên chức vị, rồi còn cướp Cung Trạch Vũ của Mộ Lạc Lạc? Năm đó em dụ dỗ tôi thế nào? Nói rõ ràng cho tôi!”

Diệp Phi mím chặt môi: “Anh suy nghĩ nhiều rồi. Năm đó Cung Trạch Vũ theo đuổi tôi, tôi yêu đương với anh ấy. Nhưng là, anh, Mộ Thương Nam, trời má! Mất tôi mù dờ à? Tôi mà phải dụ dỗ anh không thả, phá anh cùng Thiên Tịnh á? Các người tuyên bố ngày cưới, tôi còn chúc phúc các người, chúc các người cặp đôi chớ má này hạnh phúc mãi mãi đấy!”

Khuôn mặt Mộ Thương Nam đen kịt: “Em mắng ai là chớ?”

“Mắng anh đó, có gì sai sao? Cái loại anh một tay bắt bao nhiêu con cá này, mắng anh là còn sỉ nhục con chớ đấy.” Diệp Phi không khách khí nói.

Con người Mộ Thương Nam nheo lại thành một đường hẹp dài, tức giận dùng sức trên ngón tay, hận không thể xé miệng nhỏ của người phụ nữ này ra!

“Tức giận như vậy? Chẳng lẽ tôi một tay bắt mấy con cá, trong đó có em?”

Diệp Phi ghen hờn, há hốc mồm không nói được gì.

“Tôi không có ý này!”

“Không phải, thì là cái gì?” Cánh tay Mộ Thương Nam giam cầm ở eo cô, đầu cúi thấp, môi dường như chạm phải môi cô.

Cánh tay Diệp Phi chặn lại trên ngực anh: “Tôi đối với loại đàn ông như anh không có hứng thú, anh suy nghĩ nhiều quá!”

“Em có hứng thú hay không, thử một chút là biết thôi.” Tay Mộ Thương Nam bất chợt trượt vào trong làn váy cô.

“Khốn kiếp! Anh đừng đụng vào tôi! Không được chạm vào tôi!” Diệp Phi tức giận hô lên.

“Miệng em đang nói dối, em hiện đang điên cuồng muốn tôi.” Thanh âm Mộ Thương Nam dội lại từ trên đỉnh đầu cô.

Một cái xoay người, anh ôm cô ngã nhào trên giường lớn.

Tay Diệp Phi đánh vào đầu vai người đàn ông: “Mộ Thương Nam! Bây giờ anh cưỡng bạo tôi! Nói cái gì mà tôi dụ dỗ anh không thả, chính anh tin sao? Tôi nói cho anh biết, năm đó là anh quyến rũ tôi không thả!”

“Nói cho tôi chuyện quá khứ của tôi! Em biết tôi mất trí nhớ, tôi hy vọng có thể nhớ lại được. Năm năm trước tôi bị thương rất nặng, Sở Nhiệm mất hai tháng mới đem tôi từ cõi chết trở về. Chuyện của năm năm trước, tôi chỉ nhớ được thời điểm trời mưa như thác đổ, tôi ngã

quy xuống đất, sau lưng bị nổ đầy xương trắng, đất đầy máu. Tôi muốn biết, tôi quỳ trước ai? Chẳng ai nói với tôi cả, em có biết hay không? Nói cho tôi, tôi có thể cân nhắc bỏ qua cho em!” Mẹ Thương Nam trầm giọng hỏi người phụ nữ dưới người.

Trái tim Diệp Phi đập mạnh, loạn nhịp...

Chương 251

“Năm đó, chuyện năm đó, sao anh không đi hỏi Thiên Tịnh?” Diệp Phi chất vấn.

“Vệ sĩ của tôi đều bị đổi hết, người nhà không nói cho tôi biết chuyện năm đó, chỉ nói là họ cũng không rõ, bảo tôi đừng nghĩ đến chuyện quá khứ nữa. Cô biết mà phải không? Nói tôi biết! Tôi muốn biết, quan hệ năm đó của chúng ta, còn có người mà năm đó tôi quý trước mặt là ai?” Mộ Thương Nam nói.

Diệp Phi cắn chặt môi, hình ảnh mảng máu đỏ đó lại lóe qua trong đầu cô một lần nữa, cho dù đã qua nhiều năm rồi, cho dù anh đang hoàng đứng trước mặt cô, tim cô vẫn nhói lên không kiểm soát được.

“Chuyện của anh thì sao tôi biết được? Chúng ta không có quan hệ gì hết, chỉ là quen biết nhau vậy thôi. Là ai bịa đặt nói tôi bám lấy anh không buông? Tôi có thể đối chất trực tiếp với cô ta!”

Chân mày của Mộ Thương Nam nhíu chặt hơn, “Chúng ta chỉ là quen biết sao?”

“Không thì sao?” Diệp Phi ngược mắt nhìn anh, “Anh cảm thấy tôi sẽ yêu anh sao? Một người cướp mất bản đồ mỏ vàng đen của nhà tôi, cấu kết với hung thủ giết hại bố mẹ của tôi, tôi sẽ yêu anh sao?”

Mộ Thương Nam bị cô hỏi đến á khẩu không trả lời được, lòng anh

đột nhiên lạnh lẽo, khi nghe Mộ Lạc Lạc nói Diệp Phi từng phá hoại Thiên Tịnh và anh, bám theo anh không buông thì tim của anh đập loạn xạ, anh lại hy vọng cô thật sự bám lấy anh không buông.

“Là Mộ Lạc Lạc nói, cô muốn đổi chất với nó sao?” Anh lạnh lùng hỏi.

“Tôi có thể đổi chất với cô ta! Cô ta nói như vậy chỉ vì ôm hận người học trưởng yêu là tôi nên mới bôi nhọ tôi, muốn mượn tay anh để giết tôi!” Diệp Phi nói.

Sự lạnh lẽo quẩn lấy trái tim của Mộ Thương Nam, Mộ Lạc Lạc chỉ vì muốn hại Diệp Phi nên mới nói dối sao?

Tất cả sự xung đột đã chuẩn bị trước đó đều bị sự lạnh lẽo này đẩy lùi.

“Tôi sẽ đi điều tra chân tướng, nếu như là cô hại Mộ Lạc Lạc thì tôi sẽ khiến cô còn đau khổ hơn Mộ Lạc Lạc nữa!”

Anh bước qua người cô, đi đến nhà vệ sinh.

Diệp Phi ngồi dậy chỉnh lại bộ đồ bị anh làm nhăn, chạy về phía cửa lớn, nhưng mà cánh cửa lại bị khóa vân tay, cô không mở được.

“Mộ Thương Nam! Anh thả tôi ra!” Cô hét lớn về phía nhà vệ sinh.

“Trước khi tôi tra ra rõ ràng chuyện của năm đó thì cô cứ ở đây đi.” Mộ Thương Nam nói.

Nhà cũ của Mộ gia đã sửa xong, cả nhà anh đều dọn về nhà cũ ở rồi,

chỗ này vừa hay có thể dùng để quản lý cô.

“Trời đất ơi, anh có quyền gì mà nhốt tôi?” Diệp Phi la lớn.

“Để đề phòng cô chạy mất thì tôi chỉ có thể nhốt cô lại trước.” Mộ Thương Nam mở cánh cửa nhà vệ sinh, ung dung bước ra, từng giọt nước trên người anh nhiều xuống, từng bắp thịt cuộn cuộn trên người làm tôn thêm sức hấp dẫn nam tính của anh.

Khóe miệng của Diệp Phi giật mạnh, “Đồ thả rông! Anh không biết mặc quần áo sao?”

Anh cầm lấy chiếc khăn long lau tóc mình, phơi ra toàn bộ thứ thịt trên người mình.

“Cũng không phải là chưa thấy qua, đã dùng mấy lần rồi còn sợ nhìn thấy sao? Không phải cô nói cô là bác sĩ khoa tiết niệu sao, mỗi ngày đều phải khám cho mười tám người bệnh nhân sao?” Mộ Thương Nam khinh thường cô.

Sắc mặt Diệp Phi cứng ngắc, “Ai sợ chứ? Tôi đang nói nhân phẩm của anh, anh là đồ thích thả rông!”

“Tôi cởi đồ trong nhà của tôi, có phải ở ngoài đường đâu? Không lẽ tôi ở nhà của mình, đến cả quyền lợi này cũng không có sao?” Thân hình cao lớn của Mộ Thương Nam ép cô, đè cô lên cánh cửa.

“Đừng có giở mánh khóe với tôi, ngoan ngoãn ở trong phòng đi.” Anh thấp giọng cảnh cáo.

Không ai biết trên người của đám vệ sĩ trong quán ăn có đem theo dao găm, nếu như không phải anh vừa hay cũng ở đó thì nhát dao găm đó đã đâm vào giữa lưng của Diệp Phi rồi, chỉ cần đâm xuyên qua thì Diệp Phi đã mất mạng rồi.

Anh nhốt cô trong phòng, cũng chỉ có nơi này là an toàn tuyệt đối với cô thôi.

“Nếu anh sợ tôi bỏ trốn thì anh có thể đưa tôi đến đồn cảnh sát! Tôi có chứng cứ có thể chứng minh mình không phải là hung thủ mưu sát Mộ Lạc Lạc.” Diệp Phi cãi lại.

Cô thà đi đến đồn cảnh sát quách cho rồi, cũng không muốn bị anh nhốt.

“Cô có chứng cứ gì?” Mộ Thương Nam hỏi.

Ánh mắt của Diệp Phi nhìn gương mặt của Mộ Thương Nam, “Muốn biết tôi có chứng cứ gì thì trước tiên anh nói tôi biết, trên ngực của Thiên Tịnh có phải có vết sẹo không?”

Mộ Thương Nam ngây ra, “Tôi không biết.”

Anh thật sự không biết, anh chưa nhìn qua Thiên Tịnh mà.

Khóe môi của Diệp Phi cong lên nụ cười lạnh lẽo, lý do này cũng điều rồi, Mộ Thương Nam và Thiên Tịnh đã có con rồi, anh lại nói anh không biết!

Không nghi ngờ gì nữa, Mộ Thương Nam đang bao che Thiên Tịnh.

“Anh cảm thấy là tôi sẽ tin sao? Mộ Thương Nam, anh là người đàn ông vô dĩ nhất mà tôi từng gặp!”

“Tin hay không thì tùy cô, nhưng cô đừng mơ tưởng rời khỏi đây nửa bước!” Mộ Thương Nam nói rồi đi vào phòng thay đồ, anh chỉ là chưa từng có quan hệ gì với Thiên Tịnh, thế quái nào lại là vô sỉ chứ?

Anh thay đồ xong, rời khỏi phòng của mình, công ty còn một đồng việc phải xử lý, muốn tiếp tục để cô gái nhỏ chữa căn bệnh bất lực của anh thì chỉ có thể đợi buổi tối.

Diệp Phi bị nhốt trong căn phòng, muốn ra cũng không ra được. Di động của cô vang lên tiếng tin nhắn đến, cô mở ra xem thì nhìn thấy tin nhắn của Thủy Tinh gửi cho cô, nói cô biết tin ngày mai họ kết hôn, kêu cô đến tham dự hôn lễ.

Ngày mai Thủy Tinh và George kết hôn? Tin này quá bất ngờ rồi, ngón tay cô ấn vào màn hình muốn hỏi rõ thêm chút nữa thì di động vang lên tiếng tắt máy, hết pin rồi.

Chết tiệt! Nhắm vào lúc này mà hết pin!

Cô lục tung phòng ngủ của anh để tìm đồ sạc pin, nhưng mà không tìm thấy một sợi dây sạc nào hết.

Cô tức đến giậm chân, không có đồ sạc thì làm sao cô sạc pin được?

Aaaaa! Nội tâm của cô lúc này sụp đổ rồi!

Thủy Tinh cầm điện thoại đợi tin nhắn của Diệp Phi, nhưng làm sao cũng không có tin nhắn đến.

“Còn chơi điện thoại sao? Không biết George phải uống nước rồi sao?” Âm thanh hà khắc của phụ nữ vang lên từ đỉnh đầu của Thủy Tinh.

“Mẹ, con không uống!” George lập tức nói.

“Con trai ngốc của mẹ, người phụ nữ này chính là yêu tinh hại người, cô ta hại con tàn phế, tâm trạng đều không thềm để ý tới con!” Mẹ của George – bá tước phu nhân Susan nói.

“Xin lỗi, là lỗi của con, con đi rót nước cho George ngay đây.” Thủy Tinh vội vàng nói.

George vì cô nên mới mất đi đôi chân, cho dù cô hầu hạ George cả cuộc đời cũng không thể đền bù được những gì mình đã nợ George.

“Ha ha, con trai à, nghe thấy chưa? Tự cô ta thừa nhận rồi! Nếu như không phải bộ dạng của con như thế này thì mẹ cũng không đồng ý cho con lấy loại phụ nữ này làm vợ! Chăm sóc George thật tốt cho ta! Nếu không ta sẽ gửi cô đến Tòa án quý tộc Châu Âu, để mọi người xét xử công khai chuyện cô và chồng trước của cô mưu sát con trai ta!” Susan tức giận để lại câu nói rồi đi ra khỏi phòng.

Sắc mặt của George ngượng ngùng khó chịu, đau lòng nhìn Thủy Tinh bận rộn vì anh, “Thủy Tinh, xin lỗi, mẹ anh nhất thời không chấp nhận được chuyện anh bị mất chân, thực ra con người mẹ rất tốt.”

“Em biết, mẹ đau lòng cho anh. Em không sao đâu, thật mà! Anh uống nước đi!” Thủy Tinh đưa ly nước qua cho George.

George không đón lấy ly nước trong tay của cô mà dùng cánh tay ôm lấy cô, “Thủy Tinh, sau khi kết hôn, anh sẽ thương yêu em thật tốt, sẽ không để em phải chịu uất ức nào. Em biết việc vui nhất cả đời này của anh là gì không? Chính là ngày mai có thể kết hôn với em, anh đã mời rất nhiều quan khách, bao gồm cả Bắc Minh Phong.”

Chương 252

Tim của Thủy Tinh cứng lại, George lại mời Bắc Minh Phong, giống như một nhát dao đâm vào trái tim của cô vậy, “Tại sao phải mời anh ta?”

George ôm lấy Thủy Tinh, để cô ngồi lên đùi anh, “Em không hiểu dụng ý của anh sao? Bây giờ tất cả mọi người đều nghĩ rằng em và Bắc Minh Phong hại anh, anh mời anh ta tham gia hôn lễ chính là muốn để em và anh ta cắt đứt quan hệ. Quý tộc Châu Âu có đặc quyền, bọn họ không bắt được Bắc Minh Phong nhưng sẽ làm khó em, nếu như đưa em đến Tòa án Quý tộc Châu Âu thì em sẽ bị xử ngồi tù. Đây cũng là nguyên nhân tại sao anh lại gấp rút kết hôn, anh vốn không muốn nhốt em lại, anh là muốn bảo vệ em, em có được thân phận là vợ anh rồi thì họ chỉ có thể chĩa mũi dùi vào Bắc Minh Phong thôi, sẽ không làm khó em nữa. Em hiểu không?”

Thủy Tinh gật đầu, “Em biết anh đều tính toán cho em. Cảm ơn anh, George.”

“Chúng ta sắp thành vợ chồng rồi, giữa chúng ta không cần nói cảm ơn nữa, anh hỏi qua bác sĩ rồi, vết thương của anh không ảnh hưởng đến năng lực của anh, đợi vết thương của anh khỏi rồi thì chúng ta sẽ sinh thật nhiều con.” George nói.

Thủy Tinh cong khóe môi một cách khó khăn, đầu cúi xuống, không để cho George thấy sự đau thương lướt qua trong đáy mắt của cô,

ngày mai cô sẽ lấy George rồi.

—

Diệp Phi bị nhốt trong phòng của Mộ Thương Nam, thời gian cả ngày chỉ dành cho việc nằm thôi.

Tay của cô gõ gõ đầu mình, gõ cả một ngày cô cũng không nghĩ ra cách trốn khỏi đây, chết tiệt, điều quá rồi!

Đúng lúc cô đang buồn rầu thì đột nhiên nghe thấy tiếng gõ cửa kính.

Cô ngồi dậy nhìn ra cửa sổ thì nhìn thấy thân hình nhỏ nhỏ của Mộ Dã, trên người nó đang buộc một sợi dây thừng, vừa nhìn đã biết là nó leo từ trên lầu xuống.

“Mộ Dã!” Cô vội bước về phía cửa sổ, nhưng mà cô không cảm thấy sự xuất hiện của Mộ Dã giúp ích được gì cho cô.

Dù sao thì cô sớm cũng đã thử nghiệm qua rồi, cửa sổ cũng là khóa vân tay, cũng có nghĩa là, cô không mở được!

Cho nên Mộ Dã tới thì cũng không cứu cô ra được.

Khóe miệng của Mộ Dã cong cong cười nhìn Diệp Phi, chân đạp lên bệ cửa sổ, cậu lấy ra con dao cắt thủy tinh từ túi đồ nghề vắt trên eo ra, con dao cắt kim loại này là chuyên dùng để cắt thủy tinh.

Con dao cắt thủy tinh cắt lớp kính trên cửa sổ ra, mũi dao đi đến đâu thì đều xuất hiện một đường cắt thật sâu, Mộ Dã men theo bốn phía

của khung cửa sổ để di chuyển con dao, giống như cắt đậu phụ vậy, trong chốc lát đã cắt xong lớp kính.

Cánh tay nhỏ của cậu vẩy vẩy Diệp Phi, ý bảo Diệp Phi đỡ tay lên tấm kính, nắm đấm nhỏ của cậu đập vào bốn góc của cửa sổ.

Một âm thanh đứt gãy trong trẻo vang lên, cả lớp kính tróc ra khỏi khung cửa sổ.

Một tay Diệp Phi cẩn thận đỡ lấy lớp kính, tay kia cầm lấy mép kính gỡ xuống rồi đặt xuống đất.

Mộ Dã chui vào từ khung cửa sổ, “Ha ha, Phi Phi, con giỏi không?”

Diệp Phi ôm lấy Mộ Dã, hôn lấy hôn để vào gương mặt nhỏ của cậu, “Mộ Dã tuyệt vời! Lần này thì cô có thể bỏ đi rồi!”

“Sớm đã nói với cô bố của con không phải người rồi! Con dẫn cô đi, chúng ta đi phiêu bạt chân trời!” Mộ Dã nói một cách già dặn.

Diệp Phi suýt chút cười đau bụng, năm đó cô từng mơ tưởng, một ngày nào đó trong tương lai, chân mệnh thiên tử của cô sẽ cưới mây ngũ sắc đến đón cô, dẫn cô đi phiêu bạt chân trời.

Nhưng mà, thật sự đợi đến khi có người nói với cô câu này thì lại là một cậu nhóc năm tuổi!

Tay của cô xoa xoa đầu đứa nhỏ, “Được thôi, Phi Phi và con đi phiêu bạt chân trời! Nhưng mà chúng ta đi thế nào đây?”

“Dây thừng của con đủ dài, chúng ta cứ theo dây thừng mà trèo xuống mặt đất, bây giờ trời tối, thời gian đi tuần tra của vệ sĩ là hai mươi phút một lần, bây giờ họ sắp tới rồi, chúng ta đợi họ đi qua rồi thì có thể đu dây thừng xuống bỏ trốn rồi!” Mộ Dã nâng cổ tay nhỏ của mình lên xem thời gian chuẩn xác trên chiếc đồng hồ đeo tay của cậu.

Diệp Phi không thể không phục đứa trẻ nhỏ này, cô cảm giác Mộ Dã thật tình không chỉ là hacker, mà quả thực là hiệp khách!

Trong đầu cô tưởng tượng ra hình dáng trưởng thành của cậu nhóc, có khi vừa đẹp trai vừa tài giỏi như đặc công quốc gia trong phim điện ảnh hay không?

Quả nhiên vệ sĩ đi tuần tra qua cửa sổ của họ rất đúng giờ.

“Phi Phi, nhanh lên, chúng ta phải vượt qua được bức tường chắn trong 20 phút đó!” Ánh mắt của Mộ Dã nhìn chăm chú bức tường chắn, trời ơi, chỉ cần họ có thể vượt qua được bức tường này là có thể chạy thoát rồi.

Diệp Phi bám lấy dây thừng đi theo Mộ Dã, bò ra từ cửa sổ, nhanh chóng trèo xuống mặt đất, hai người chạy về phía bức tường, Mộ Dã lấy nanh vuốt móc cửa mình ra, móc vào bức tường, để Diệp Phi ôm chặt lấy eo của cậu.

Chiếc móc vuốt này có chức năng thu dây tự động, chỉ cần ấn công tắc thì nó sẽ tự mình thu dây lại, họ chỉ cần đạp chân lên tường thật nhanh thì có thể bay lên bức tường rồi.

Hai người ngồi trên thành tường thở ra một hơi, Mộ Dã móc nanh

vuốt nào trong bức tường, dẫn theo Diệp Phi, cầm lấy sợi dây để nó trượt xuống mặt đất bên ngoài bức tường.

Mà lúc này, vệ sĩ tuần tra vừa hay lại trở về cửa sổ nơi Diệp Phi ở.

“Yay!” Diệp Phi và Mộ Dã vui mừng đập tay nhau, chúc mừng bản thân đã chạy thoát rồi.

“Hai mươi phút mới lần mò ra ngoài được, với tốc độ này thì bị bắt là chuyện thường. Đã sớm kêu con chăm chỉ luyện võ công giảm cân rồi. Mập như thế này, chạy cũng chạy không nổi, rốt cuộc là có chỗ nào giống bố chứ?”

Âm thanh của người đàn ông vang lên phía sau lưng Diệp Phi và Mộ Dã, giống như một tia sét đánh ngang đầu của họ vậy.

Nụ cười trên gương mặt hai người đông cứng lại, từ từ quay đầu ra nhìn người đàn ông phía sau như hai con rối.

Mộ Thương Nam đứng dựa vào chiếc xe không chút lo âu nào, nhìn hai người họ với bộ dạng như xem kịch hay vậy, dường như anh đã đứng ở đây rất lâu rồi.

Gương mặt nhỏ của Mộ Dã không nhìn được nữa, “Ai mập chứ? Người ta chỉ là có chút thịt thôi! Bố à, bố chơi xấu, bố tới rồi mà còn đứng nhìn con chạy ra nữa!”

Gương mặt nhỏ của cậu đỏ bừng lên, quả thực là mất mặt chết đi được, chạy ra rồi mới bị bắt, còn không bằng với việc vừa bắt đầu đã bị bắt.

“Bố chơi xấu thế nào? Sớm đã kêu con thành thật rồi. Đấu với bố, con còn non lắm! Không biết trong nhà có camera giám sát sao?” Mộ Thương Nam nói.

“Con biết mà, con đã hack camera giám sát rồi!” Mộ Dĩ dẫu cái miệng nhỏ lên nói, cậu suy nghĩ rất chu toàn rồi còn gì nữa?

“Con tưởng con có thể nhìn thấy hết tất cả camera giám sát sao? Ha ha, con đang sỉ nhục trí thông minh của bố đấy! Đồ ranh con, luyện tập hai mươi năm nữa rồi hẵng tới đấu với bố!” Mộ Thương Nam búng tay một cái, gọi một người thuộc hạ qua.

“Nếu tiểu thiếu gia đã không thích phòng có cửa sổ, vậy thì tìm cho nó một căn phòng không có cửa sổ đi.” Anh ra lệnh.

“Dạ!” Thuộc hạ của Mộ Thương Nam nhận lệnh.

“Con không muốn căn phòng không có cửa sổ! Bố ngược đãi đóa hoa của Tổ quốc, con phải kiện bố!” Mộ Dĩ không cam tâm hét lớn lên.

“Tổ quốc có đóa hoa là con như vậy sao? Tổ quốc bị ai chết rồi!” Mộ Thương Nam vẫy tay bảo thuộc hạ bắt cậu đi.

“Bố không phục! Có bản lĩnh thì chiến tiếp đi!” Mộ Dĩ la lớn.

“Xin lỗi, phục hay không phục, thì đời này bố vẫn là bố của con!” Mộ Thương Nam lạnh lùng, tiểu tử thói dám hét bố với anh, khỉ khô, anh là bố của nó đó biết không?

Anh quay đầu nhìn Diệp Phi, ánh mắt nheo lại, thân hình cao lớn áp xuống, “Lừa gạt dẫn con trai tôi bỏ trốn, cô nói tôi phải trừng phạt cô như thế nào đây?”

Diệp Phi có cảm giác thật chó chết, “Ai kêu anh nhốt tôi lại chứ! Còn nữa, anh dựa vào cái gì mà phạt tôi?”

Khóe miệng của Mộ Thương Nam cười lạnh, “Dựa vào việc tôi là người đàn ông của cô, nếu đã không nghe lời, thì tôi sẽ làm đến khi cô chịu nghe lời, về phòng nằm ngay ngắn cho tôi!”

Chương 253

“Khỉ khô! Anh đừng hòng mơ tưởng!” Diệp Phi la lớn tiếng, kêu cô nằm ngoan ngoan đợi bị Mộ Thương Nam ăn à, cô chưa có điên đâu đấy?

“Tôi không cần nghĩ, quyền chủ động nằm trong tay tôi, cô chỉ có việc phục tùng theo thôi! Không phục tùng thì trừng phạt gấp đôi. Cô có thể tiếp tục không thuận theo ý của tôi, tôi không ngại việc trừng phạt cô thật đích đáng đâu!” Mộ Thương Nam bắt lấy cánh tay của cô gái nhỏ, lôi cô trở vào biệt thự.

Tấm kính trong phòng đã được vệ sĩ đổi lại thành tấm kính mới rồi, chắc chắn y như lúc trước vậy! Lần này không ai có thể trốn ra khỏi căn phòng này được nữa rồi.

Mà Diệp Phi thì bị anh quăng thẳng lên giường.

Đám vệ sĩ thay xong tấm kính thì rời khỏi phòng, lúc này tay của Mộ Thương Nam kéo cổ áo của mình ra, ngón tay thon dài cởi từng cúc áo ra.

“Cởi ra! Quỳ xuống.” Anh ra lệnh.

Gương mặt Diệp Phi giật mạnh, anh xem cô là cái gì rồi?

Cô một chân đạp lên phần bụng dưới của anh, không đạp cho anh

phế thì cô thật có lỗi với bản thân mình.

“Anh đi chết đi! Đồ khốn! Tôi đập chết anh!”

Mộ Thương Nam một tay nắm lấy cổ chân của cô, xoay cổ chân cô lại, khiến cô nằm úp sấp xuống đất.

Chiếc cà vạt trong tay anh trói lấy hai cổ tay của cô, sau đó hai tay anh ấn vào chiếc eo nhỏ nhắn của cô.

“Mộ Thương Nam, tôi không muốn, anh là đồ khốn chết tiệt, thả tôi ra!” Diệp Phi mắng chửi anh.

“Đây là lúc tôi đang trừng phạt cô, cô không có tư cách nói không muốn!” Trong ngữ khí của Mộ Thương Nam cuộn cuộn sự tức giận của anh, không phải anh vừa đúng lúc quay về, phát hiện sợi dây thừng ngoài cửa sổ của Mộ Dạ thì thằng nhóc con thật sự đã bỏ trốn cùng cô gái nhỏ rồi!

Thực ra, camera giám sát trong biệt thự của anh đều bị Mộ Dã hack rồi, không thể không nói Mộ Dã đã hack rất triệt để.

Anh nói có camera mà Mộ Dã không biết, chỉ là vì gạt con trai của mình, khiến nó sau này không dám chạy đi nữa.

Anh lật váy của cô ra, thân hình của cô rất đẹp, bất luận là tức giận, hay là vui vẻ, anh đều có cảm giác muốn cô, dường như không muốn cô thì không đủ để trút hết tâm tình của mình vậy.

Diệp Phi suýt nữa bị anh làm đến ngã quỵ ra giường, anh hoàn toàn

không cho cô thời gian để chuẩn bị.

Cô vốn dĩ chịu không nổi, tay của cô vò drap giường nhàu nát.

Cô cắn chặt môi của mình, đè nén âm thanh trong cổ họng của mình, lần này cô thật sự mắng không ra nữa, chỉ sợ bản thân vừa mở miệng thì sẽ phát ra âm thanh xấu hổ.

Cô gái nhỏ ngấm ngầm chịu đựng đã khơi dậy dự niệm muốn chinh phục vô hạn của người đàn ông, Mộ Thương Nam không tin bản thân không làm cô phát ra tiếng được.

“Anh là đồ khốn chết tiệt!” Diệp Phi rít lên, mà âm thanh vẫn luôn đè nén sâu trong cổ họng thoát ra theo tiếng mắng của cô không câu nệ gì.

Khóe môi của Mộ Thương Nam hiện ra nụ cười chiến thắng, đây mới thứ cảm giác anh mong muốn, khiến cô muốn chết, khiến anh cực khoái.

Trừng phạt một lúc lâu, chân của Diệp Phi mỏi như đến mức không động đậy được nữa.

Mộ Thương Nam nắm lấy eo của cô, đảo ngược vị trí của hai người, dường như nhiều năm rồi, anh mới tìm thấy được niềm vui của cuộc sống, những ngày tháng như vậy mới là đời người.

Ban ngày đi làm, về nhà dạy dỗ con trai, ngược đãi phụ nữ một chút, đàn ông mà, nên sống như vậy!

Cảm giác cực đỉnh khiến anh nếm một lần là nghiện, cô giống như con sâu độc của anh, khiến anh say đắm mỗi khoảnh khắc ở cùng cô.

Căn phòng quần quýt lấy hơi thở nồng đượm mong manh của hai người, vừa diễm lệ vừa mị hoặc.

Sau đó lâu hơn nữa, Diệp Phi không còn sức lực mà mềm nhũn trên giường, nghe lời như một con búp bê.

Tay của Mộ Thương Nam xoa gương mặt nhỏ của cô, “Tôi phải trừng phạt thì mới trở nên ngoan hay sao? Nếu như không nhớ được thì mỗi ngày tôi đều có thể trừng phạt đến khi cô không xuống giường được.”

Diệp Phi trợn mắt một cái nhìn anh, nếu như không phải cô một chút sức lực cũng không còn thì cô thật sự sẽ bóp chết anh.

Mộ Thương Nam bế cô gái nhỏ vào phòng vệ sinh tắm rửa, anh hài lòng nhất là cô gái nhỏ nghe lời lúc này.

Diệp Phi ngâm mình trong bồn tắm rồi ngủ quên mất, sau đó như thế nào thì cô không biết, chỉ cảm thấy bên cạnh rất ấm áp, cô ngủ rất thoải mái.

Lúc mặt trời mọc một lần nữa, George dẫn theo Thủy Tinh ngồi xe chạy đến nhà thờ.

Bố của George đã chuẩn bị xong xuôi tất cả.

Thủy Tinh xuống xe thì nhìn thấy nhà thờ được trang trí từng ly từng tí

rất xa hoa, hoa hồng phủ đầu khắp tất cả mọi nơi, còn có những cổng vòm được làm bằng vải voan màu hồng nữa.

“Thủy Tinh, áo cưới của em ở trong phòng thay đồ, đã thuê một thợ trang điểm cho em rồi, em đi trang điểm đi. Anh ở đây đón tiếp khách.” George vỗ vỗ mu bàn tay của Thủy Tinh.

Được, em đi thay đồ.” Thủy Tinh bước nhanh về phía phòng thay đồ.

Lòng ngực của cô giống như có tảng đá đè lên, càng tới thời gian sắp kết hôn cô càng cảm thấy mình thở không nổi nữa.

Trong phòng thay đồ có treo bộ váy cưới của cô, còn có thợ trang điểm đang đợi cô.

Tuy là hôn lễ gấp rút, nhưng mà Thủy Tinh nhìn ra được bố mẹ của George chuẩn bị rất tỉ mỉ, váy cưới của hãng này đều phải là sáu con số trở lên đó.

Thợ trang điểm trang điểm cho cô rất khéo léo, đơn giản trang nhã gọn gàng, đều là phong cách mà cô thích. Cô chọn kiểu tóc xõa phía sau đầu che áo cưới, hay là vấn tóc lên sẽ đẹp hơn.

Vòng hoa được bện từ trâm châu và hoa tươi được đội lên đầu của cô, vừa cao quý vừa lãng mạn thanh lịch.

“Phu nhân, người còn có chỗ nào không hài lòng không? Chúng ta còn có thời gian để sửa lại.” Thợ trang điểm hỏi.

“Không có! Tôi rất hài lòng. Cô có thể đi rồi.” Thủy Tinh khó khăn nói.

“Vậy được, tôi đi trước đây.” Thợt trang điểm thu xếp đồ đạc của mình, bước ra khỏi phòng thay đồ.

Không có chỗ nào không hài lòng, Thủy Tinh nghĩ, George đã làm nhiều chuyện vì cô như vậy, thậm chí mất cả chân, người nhà của George cũng rất tốt với cô, cô còn có thể có chỗ nào không hài lòng nữa?

Hôm qua, George gọi điện cho bố mẹ cô, nói họ sắp kết hôn rồi, bố mẹ cô vui tới cười toe toét.

Bởi vì năm đó cô và Bắc Minh Phong ly hôn, ảnh hưởng rất lớn đến công ty của nhà cô, nhiều năm như vậy mà công ty vẫn chưa trở lại bình thường, lần này liên hôn với quý tộc Châu Âu, chắc chắn đã cho gia đình cô một cơ hội để trở mình.

Rốt cuộc cô còn chỗ nào không hài lòng nữa chứ?

Cô rất rõ, yêu đương là chuyện của hai người, còn kết hôn là chuyện của hai nhà, kết quả của tình cảm tùy hứng chính là kết quả của cô và Bắc Minh Phong; lựa chọn George theo lý trí chính là kết quả mà tất cả người lớn hiện tại đều thích.

Chỉ là trong lòng cô là những khoảng trống rỗng, cô sắp kết hôn rồi, từ nay trở đi hoàn toàn không còn bất cứ quan hệ gì với Bắc Minh Phong nữa.

Đột nhiên phía sau lưng cô truyền đến tiếng mở cửa.

Quay đầu qua nhìn, biểu cảm lại đông cứng trên gương mặt, thân hình cao to của người đàn ông từng bước từng bước đi về phía cô.

Là cô đang mơ sao? Bởi vì cô đang nhớ anh, cho nên xuất hiện ảo giác?

“Thủy Tinh!” Bàn tay của anh vịn lấy hai vai của cô.

Thần trí của Thủy Tinh hoàn toàn bị kéo về, “Bắc Minh Phong! Sao anh tới đây? Anh mau đi đi!”

Cô trở tay đẩy ngực của anh ra, kêu anh mau chóng rời khỏi.

“Tại sao lại đuổi anh đi? Em sợ George nhìn thấy sẽ hiểu lầm chúng ta? Anh đến tìm em, chỉ là nói với em vài câu, thật sự không phải anh phách người tong George và em! Em không cần gượng ép bản thân gả cho George! Anh đưa em đi!” Bắc Minh Phong nói.

Trái tim Thủy Tinh đập mạnh trong lồng ngực của mình, anh đưa cô đi?

Có một sự kích động như thế, cô thật sự rất muốn đi cùng anh ...

Chương 254

45254. “Anh dựa vào cái gì mà đòi đưa tôi đi? Bắc Minh Phong, anh xông vào đám cưới của người khác, nói với cô dâu của người ta phải dẫn cô ấy đi, có hợp lý không?” Thủy Tinh lạnh lùng nói.

“Anh không muốn em vì cảm thấy nợ George, mới lựa chọn lấy anh ta! Món nợ của anh và anh ta là việc của đàn ông bọn anh, không có liên quan đến em!” Bắc Minh Phong nắm chặt lấy cánh tay cô, giống như sợ cô sẽ biến mất khỏi tay anh.

“Haha. Anh cảm thấy là tôi nợ George nên mới lấy anh ấy? Cho dù là anh đâm phải George, cũng là anh nợ anh ấy, dựa vào cái gì tôi phải giúp anh trả nợ George? Đầu tôi không có não sao? Tôi là vì thích George, mới lấy anh ấy! George rất tốt với tôi, chăm sóc tôi 5 năm nay, liên doanh với công ty nhà tôi. Còn anh thì sao? Gia đình Bắc Minh nhà anh, vì ly hôn mà kìm kẹp gia đình tôi, hại đồng tiền xương máu đầu tư của gia đình tôi mất sạch!” Thủy Tinh nói đồng dục.

“Anh không muốn lấy tiền của nhà em, chỉ cần em đồng ý không kết hôn với George, cổ phần của gia đình em mà trước kia anh nuốt anh đều có thể đổi thành tiền mặt để trả lại cho nhà em” Bắc Minh Phong nói.

Thủy Tinh tát vào mặt Bắc Minh Phong một cái “Làm sao lại có loại đàn ông cặn bã như anh? Anh dựa vào cái gì mà không cho tôi lấy George?”

“Thủy Tinh, anh vì hạnh phúc của em, anh biết em không yêu George.” Bắc Minh Phong nói.

“Bên mắt nào của anh nhìn thấy tôi không yêu anh ấy? Một người đàn ông tốt như thế tôi không yêu, tôi phải yêu ai? Dùng tiền uy hiếp tôi? Xin lỗi, gia đình tôi dù có phá sản, cũng không để anh uy hiếp!” Thủy Tinh tức giận hét lên.

Bắc Minh Phong mím chặt môi “Không phải anh uy hiếp em, anh thương em? Thủy Tinh, rốt cuộc anh phải yêu em như nào mới tốt?” Anh ôm chặt cô vào lòng, anh yêu cô, thật sự rất yêu cô, thời gian cô sắp kết hôn, anh yêu cô đến điên cuồng, thậm chí muốn đưa cô đi khỏi đây.

Trái tim Thủy Tinh đập thành thịch, anh phải yêu cô thế nào mới được? Nếu như lời này anh nói lúc hai người kết hôn, có lẽ họ đã không đi đến bước đường ngày hôm nay. Nhưng lúc bọn họ kết hôn, anh lại nói với cô, anh có con với người phụ nữ khác.

“Anh giết chết Lăng Tuyết, tôi sẽ tha thứ cho anh, quay về với anh” giọng nói lạnh đến thấu xương từng từ từng từ phát ra từ khóe môi cô.

“Thủy Tinh, đừng ngốc nữa, điều đó là không thể, Lăng Tuyết không làm gì sai? Anh không có lý do nào giết cô ấy” Bắc Minh Phong nói.

Thủy Tinh cười lạnh lùng nhìn anh, ánh mắt mạnh mẽ đập vào mắt anh “Do vậy, anh hiểu chưa? Chúng ta là không thể. Quá khứ của anh và Lăng Tuyết xóa không sạch. Lời nói của cô như dao găm đâm

vào trái tim anh, giữa họ là không thể. Nhưng tay anh không chịu buông, cứ như vậy ôm thật chặt Thủy Tinh, giống như ôm vật báu hiếm có.

“Không thể quên đi Lăng Tuyết sao? Chúng ta bắt đầu lại từ đầu” giọng nói của anh phát ra từ sâu trong cổ họng.

“Không thể nào quên được trong ngày chúng ta kết hôn anh nói với tôi, anh có con với người phụ nữ khác! Bắc Minh Phong, cho dù tôi có lương thiện đến đâu, cũng sẽ không để người ta tùy ý bắt nạt! Loại đàn ông cặn bã như anh chỉ xứng với Lăng Tuyết,” Thủy Tinh lạnh lùng nói. Đó là nỗi đau cô không bao giờ quên được, là vết sẹo cả đời này không mờ đi được.

“Thủy Tinh, thời gian đã đến!” George đẩy cưỡi ngồi trên xe lăn đi vào. Hình ảnh Bắc Minh Phong ôm lấy Thủy Tinh ở trong phòng đập vào mắt anh. Mặt anh cau lại “Bắc Minh Phong! Anh trong hôn lễ của người khác, ôm cô dâu của người ta có thích hợp không?”

Thủy Tinh nhìn thấy George, vội vàng dùng tay đẩy Bắc Minh Phong ra “Anh buông tôi ra! Bắc Minh Phong, là đàn ông thì yêu được cũng bỏ được, lúc anh và tôi kết hôn, dù dĩ Lăng Tuyết, lúc kết hôn với Lăng Tuyết, lại muốn dụ dỗ tôi, loại đàn ông cặn bã như anh, cho dù đàn ông có tuyệt chủng, tôi cũng không cần”.

Bắc Minh Phong bất lực bỏ tay ra “Thủy Tinh, nhìn thẳng vào anh, nói cho anh biết, kết hôn với George thật sự là điều em muốn sao?”

Ánh mắt Thủy Tinh vô cùng lạnh lùng nhìn anh “Phải, tôi muốn lấy George”

Tay Bắc Minh Phong bất lực trượt xuống khỏi cánh tay Thủy Tinh
“Được, anh tác thành cho em!”

Anh quay đầu nhìn George, “Tôi giao lại Thủy Tinh cho anh, Nếu như anh dám để cô ấy chịu một chút tổn thương nào, tôi sẽ không tha cho anh!”

“Vợ tôi, tôi sẽ yêu thương cô ấy, không cần người nhà Bắc Minh anh hao tâm!” George nói dứt khoát mạnh mẽ.

Thủy Tinh đi đến bên George, định đẩy xe lăn của George, nhưng lại bị George nắm lấy cổ tay cô, kéo cô vào lòng, để cô ngồi lên đùi anh. “Em là vợ của anh, anh sẽ không để vợ anh phải vất vả, anh cưới em chính là để yêu em, để em hạnh phúc” George nói, ấn nút chuyển động của xe lăn, đưa cô ra khỏi phòng thay đồ. Thảm đỏ trải dài đến tận linh mục của cha xứ. Thủy Tinh và George đứng trước mặt cha xứ, nghe cha xứ hỏi.

“Ta với danh nghĩa của Cha, con và Thánh Đức hỏi con, George, con có đồng ý lấy Thủy Tinh làm vợ, dù nghèo hay giàu, dù mạnh khỏe hay ốm đau, đều trước sau yêu thương lẫn nhau không bao giờ rời bỏ không?”

“Con đồng ý” George nói.

“Thủy Tinh, con có đồng ý gả cho George, dù nghèo hay giàu, dù mạnh khỏe hay ốm đau, đều trước sau yêu thương lẫn nhau không bao giờ rời bỏ không?” Cha xứ tiếp tục hỏi.

Sắc mặt Thủy Tinh cứng đờ, có thể cảm nhận được ánh mắt vô cùng sốt ruột sau lưng cô, là Bắc Minh Phong đang nhìn cô? Không biết tại sao, cô rõ ràng biết mình đang kết hôn, lại không thể khống chế được thần kinh của mình, lúc nào cũng nghĩ đến Bắc Minh Phong, thậm chí còn nghĩ đến tâm trạng của anh lúc này. Anh có buồn không? Dù là loại đàn ông cặn bã cũng sẽ có chút thật lòng chứ? Cô chỉ cần anh có một chút thật lòng với cô là đủ rồi, ít nhất cũng không phụ cô đã từng thật lòng với anh.

Thủy Tinh, cha xứ đang hỏi em!” George nắm chặt tay Thủy Tinh, người phụ nữ mãi không chịu trả lời, làm trái tim anh khắc khoải.

Thần trí của Thủy Tinh được anh lôi về, cô nhìn cha xứ “Con đồng ý!”

Cô ép mình mở mắt thật to, đáy mắt cô đẫm nước, không để bản thân quay lại nhìn ánh mắt sốt ruột đó.

“Ta với danh nghĩa của Cha, con và Thánh Đức, tuyên bố hai con kết thành vợ chồng, vui lòng trao nhẫn cho nhau, chú rể có thể hôn cô dâu rồi!” Cha xứ nói.

Trái tim Bắc Minh Phong rơi xuống đáy thung lũng, khoe môi anh ngập trong lạnh lùng, việc bị thương nhất trên thế giới này, chính là nhìn người phụ nữ mình yêu thương kết hôn, nhưng lại không có tư cách giành lấy. Cảm giác lạc lõng quẩn luyến toàn thân anh, giống như bị cả thế giới bỏ rơi. Anh kéo tay Bắc Minh Ý, đưa Bắc Minh Ý về nhà, mẹ của George, phu nhân Bá Tước Suzanne, chặn đường Bắc Minh Phong lại.

“Con trai ta và con dâu đã kết hôn, cậu vui lòng sau này đừng quẩn

lấy con dâu tôi nữa!”

Sắc mặt Bắc Minh Phong sầm xuống “Chỉ cần cô ấy hạnh phúc, tôi sẽ tác thành cho cô ấy, nếu cô ấy không hạnh phúc, tôi sẽ để cả nhà bà chôn cùng!” Anh dẫn con trai mình ra khỏi lễ đường.

Trái tim Thủy Tinh trĩu xuống, cô nghe thấy câu nói cuối cùng của Bắc Minh Phong. Ánh mắt cô đọng lại hình bóng của Bắc Minh Phong, cuối cùng không kiềm chế được bản thân nước mắt đã chảy rơi. Anh chính là đồ khốn nạn từ đầu đến chân! Tại sao đến lúc tôi kết hôn mới nói với tôi, anh quan tâm đến tôi như nào?

Chương 255

45255. “Thủy Tinh, chúng ta đi vào chào hỏi khách!” Tay George không dám bỏ tay Thủy Tinh ra một phút nào. Bộ dạng Thủy Tinh rơi lệ vì Bắc Minh Phong, đâm đau trái tim anh, cho dù anh vì cô mất đi đôi chân, nhưng anh chỉ có thể có được thể xác cô, mà không có được trái tim cô. Cái cảm giác này giống như bụi gai mặc sức mọc trong trái tim anh, vô số cái gai đâm vào tim anh. Thủy Tinh kìm chế tâm trạng của mình lại, đi theo George tiếp khách. Trên bãi cỏ trong sân nhà thờ, bày lên bữa tiệc buffet, gia đình George mời đến tất cả khách mời. Cứ thế nhộn nhịp cho đến khi trời gần tối, Thủy Tinh và George mới quay về biệt thự của mình. Một ngày bận rộn, Thủy Tinh đương nhiên mệt mỏi, đặt bước chân đầu tiên vào phòng, tim cô hoảng loạn, nếu như đã kết hôn rồi, rất nhiều việc không thể tránh khỏi. Cô lấy quần áo của mình đi vào nhà tắm tắm, đối diện với George, cô càng hoảng loạn, thà rằng tự mình trốn đi.

George tắm ở một nhà tắm khác, tắm xong về phòng, chờ vợ anh đi ra. Nhưng chờ rất lâu, mãi chưa thấy Thủy Tinh ra. George ấn nút xe lăn đi đến trước cửa nhà tắm, tay gõ cửa “Thủy Tinh, em không sao chứ?”

“Không, không sao, em đang ngâm mình” Thủy Tinh nói úp úp mở mở. Nếu như có thể ngâm cả đời, cô thật sự muốn cả đời không ra khỏi đây.

“Ngâm quá lâu, sẽ không tốt cho da, nếu như em vẫn không thể chấp

nhận anh, anh có thể ngủ ngoài phòng khách” Giọng nói của George lạnh nhạt.

“Không phải! Anh chờ em một chút” Thủy Tinh lập tức ra khỏi nước, trái tim cô đau giống như bị thứ gì đó chích. Rất muốn đập vào đầu mình xem cô có phải não dài quá mà không biết đường về không, sao cô lại vì một người đàn ông cặn bã giữ thân như ngọc, từ chối một người đàn ông tốt vì mình suýt nữa đến mạng cũng không cần. Cô nhanh chóng lau sạch người mình, mặc đồ ngủ vào và đi ra khỏi nhà tắm.

“Xin lỗi anh, em để anh chờ lâu rồi, em vì mệt quá, muốn ngâm lâu một chút” Cô giải thích.”

Tay của George kéo lấy tay cô, da trên ngón tay của cô ngâm đến nhẵn hết lại, có thể thấy đã ngâm bao lâu rồi.

“Thủy Tinh, anh biết chuyện trong quá khứ đã ám ảnh em, em yên tâm anh sẽ hết lòng yêu thương em!” anh kéo vợ mình đi về phía giường. Cho dù nhìn ra Thủy Tinh đang kháng cự, cho dù ban đầu anh định đi ra phòng khách ngủ, nhưng giây phút nhìn thấy Thủy Tinh, anh không khống chế được tình cảm của bản thân, liền muốn chiếm hữu cô, xóa hết những dấu tích của Bắc Minh Phong để lại trên người cô.

Thủy Tinh theo George đi ra cạnh giường lớn, cô đưa tay định đỡ George lên, nhưng bị anh từ chối.

“Người phụ nữ của anh lấy về để yêu thương, anh nói rồi anh sẽ không để em vất vả, anh có thể chăm sóc bản thân, sau này còn phải

chăm sóc em và con của chúng ta!” George tự mình dùng cánh tay đỡ lấy cơ thể và ngồi lên giường. Thủy Tinh cũng theo lên giường, áy náy, bứt rứt hiện lên trên mặt cô, muốn giấu đi cũng không giấu được. Cô và George 5 năm rồi, vốn chưa từng thân mật, nồng nhiệt, đến một cái hôn chính thức cũng chưa có.

George không cho Thủy Tinh có thời gian bắn khoăn, ôm lấy Thủy Tinh, đè lên người cô.

Tim Thủy Tinh chạm vào xương sườn của mình “Anh, chân anh, vết thương trên chân cũng chưa khỏi hẳn”.

“Không sao, bị thương là ở chân, Thủy Tinh, anh muốn có em” Giọng nói của George đập vào trán cô, anh muốn có cô, thật sự muốn có được cô. Anh cúi đầu hôn lên trán Thủy Tinh, hôn cô từng tí một, chỉ sợ cô sẽ từ chối. Cái cách kháng cự đó, mỗi lần đều giống như dao găm, đâm vào trái tim anh, để anh biết, người cô yêu vẫn là Bắc Minh Phong!

Tay Thủy Tinh nắm chặt, ép bản thân mình phải chấp nhận George, không cho phép bản thân đẩy anh ra.

George cố gắng đối với Thủy Tinh thật dịu dàng ấm áp, cố gắng kích thích cảm xúc của người phụ nữ. Chỉ là sự chăm sóc, vuốt ve này, với người yêu nhau nó là hạnh phúc, đối với người không yêu thương nhau nó là một sự dày vò, Thủy Tinh hi vọng George có thể đi thẳng vào chủ đề, cái gì cô nên cho George cô đều cho rồi. Cô đưa tay cởi cúc áo của George. George ngạc nhiên với phản ứng của cô, sự chủ động của cô làm mạch máu toàn thân anh chảy dào dạt. Nhưng, trong tình huống phấn khích như này, anh phát hiện ra vấn đề của bản

thân, cho dù anh muốn có Thủy Tinh, có cảm giác hơn nữa, nhưng cơ thể anh lại không bất kỳ phản ứng nào. Mặt anh tối sầm lại, đây là sự sỉ nhục lớn nhất của người đàn ông, đều đã lên giường với phụ nữ rồi, kết quả mới phát hiện bản thân không ổn.

“George, anh sao vậy? Người không khỏe sao?” Thủy Tinh phát hiện sắc mặt George có gì đó bất thường.

“Anh, anh vừa nhớ ra, anh còn có việc, anh ra ngoài một lúc”. George ngồi trên xe lăn, đi ra khỏi phòng.

Thủy Tinh ngạc nhiên nhìn George, tim đột nhiên quay trở lại như cũ, sau khi thả lỏng thần kinh, toàn thân toát ra mồ hôi lạnh, giống như cảm giác sống sót sau tai nạn. Lúc sau, cô mới nhận thức ra, mình nên đi xem George, anh có việc gì mà cần ra ngoài buổi tối, lẽ nào anh phát hiện cô thực sự không muốn quan hệ với anh. Cô đứng dậy chạy ra cửa phòng, đuổi theo George, nhưng xe của George đã ra đến cửa lớn của biệt thự.

“George!” Cô đứng trong sân gọi to.

Lái xe trong xe nhìn thấy cô trong gương chiếu hậu, liền bấm báo với George “Tử tước, phu nhân đang gọi Người!”. Ngón tay George ấn lên huyết thái dương đang đau của mình “Không cần dừng, đi nhanh! Đến bệnh viện của Sở Nhiễm!”. Mất chức năng của đàn ông, anh giống như mất tất cả tôn nghiêm của đàn ông, anh phải đi khám bệnh, không muốn bị Thủy Tinh phát hiện anh không có chức năng của đàn ông.

Thủy Tinh trơ trọi một mình đứng trong sân, gió đêm thổi làm tóc cô

rối tung lên.

“Cực cưng”. Giọng nói yếu ớt, từ cửa lớn ngoài sân vọng vào.

Thủy Tinh ngạc nhiên nhìn ra cửa ngoài sân, một bóng dáng nhỏ bé đang đứng ở đó “Ý Ý, sao con lại đến đây”. Cô bước đến bên Bắc Minh Ý, một tay ôm cậu bé vào trong lòng, giống như tìm lại trái tim đã mất.

“Con nhớ cực cưng rồi, con muốn ở cùng cô” Bắc Minh Ý nói.

Trán Thủy Tinh một vầng mây đen che khuất, cô cũng muốn ở với Bắc Minh Ý, nhưng cô đến không có thân phận gì để giữ lại Bắc Minh Ý ở lại.

“Ý Ý, con không được bướng bỉnh bỏ nhà ra ngoài, ba con sẽ lo lắng đấy, cô đưa con về nhà”

Chiếc miệng nhỏ bé của Bắc Minh Ý mím chặt “Có phải cực cưng không còn yêu Ý Ý nữa không?”

“Yêu!sao lại hỏi như vậy? Các bạn nhỏ đều phải về nhà!” Thủy Tinh nói

“Nhưng Lăng Tuyết lại đâm con, con còn nghe thấy bà ấy nói trong điện thoại cần thuốc để cho con uống, con rất sợ!” Bắc Minh Ý cọ đầu vào lòng Thủy Tinh.

Trái tim Thủy Tinh đau nhói “Cô ta cho con uống thuốc? Tại sao lại có một người mẹ độc ác như vậy? Cô đi tìm cô ta tính sổ!” Cô vừa nói

vừa kéo tay Bắc Minh Ý, ngồi lên xe của cô, đau giống như bị ai đó đâm vào tim gan cô. Lăng Tuyết dám đối xử với Bắc Minh Ý như thế, cô sẽ đi lật tẩy Lăng Tuyết! Cô lái xe đi đến thẳng nhà Bắc Minh.

“Nhưng, bà ta sẽ không thừa nhận” Bắc Minh Ý nói.

“Cô ta nói trong điện thoại, chắc chắn sẽ có ghi lại lịch sự cuộc gọi, để ba con điều tra là có thể điều tra ra cô ta tìm ai lấy thuốc” Thủy Tinh tức giận nói, hôm nay cô phải tự tay xé xác Lăng Tuyết.

Chương 256

45256. Bắc Minh Ý nhảy nhót theo Thủy Tinh đi vào biệt thự, khuôn mặt nhỏ bé rạng rỡ hoàn toàn không giống như một đứa trẻ bị rào cản tâm lý. Thủy Tinh đưa Bắc Minh Ý đi tắm, trong nhà không có đồ ngủ của trẻ con, cô liền lấy áo phông của mình mặc cho Bắc Minh Ý. Trong nhà cũng không có gì để nấu ăn, cô chỉ có thể nấu mì cho Bắc Minh Ý ăn, nhưng Bắc Minh Ý ăn rất ngon miệng. Bắc Minh Ý ăn no rồi, giống như con chó con nằm bên cạnh Thủy Tinh, bắt Thủy Tinh kể chuyện cho để ngủ. Chỉ là một câu chuyện còn chưa kể hết, chuông cửa lớn biệt thự vang lên. Thủy Tinh chạy xuống xem, không chút bất ngờ khi nhìn thấy Lăng Tuyết và Đào Dung.

“Phu nhân Bắc Minh, hai người hình như về nhầm nhà rồi? Đây là biệt thự của George.” Cô lạnh lùng nói.

Một tiếng “bụp” Lăng Tuyết quỳ xuống đất, tay lau nước mắt mình “Thủy Tinh, tôi xin cô trả con tôi cho tôi!! Tôi chỉ có một mình Ý Ý, cô không thể cướp con tôi đi!”

Thủy Tinh nhìn thấy nước mắt của Lăng Tuyết cảm thấy thật ghê tởm, Lăng Tuyết đối xử với Bắc Minh Ý như nào, dùng kim đâm một đứa trẻ còn quá nhỏ như vậy, còn bắt thằng bé uống thuốc? Bây giờ Lăng Tuyết diễn kịch cho ai xem?

“Cô nói gì cơ? Sao tôi nghe mà không hiểu gì vậy? Cái gì mà tôi trả con cho cô?” Thủy Tinh cố ý hỏi lại.

“Ý Ý không thấy đâu rồi, nó nhất định chạy đến chỗ cô! Tôi xin cô, cô trả con lại cho tôi được không?” Lăng Tuyết vừa nói vừa dập đầu xin Thủy Tinh, than thở khóc lóc.

“Cô tự mình làm mất con, chạy đến chỗ tôi đòi người, tôi trông trẻ cho nhà cô đấy à? Nực cười! Tôi và gia đình Bắc Minh nhà cô không có chút quan hệ nào! Cút hết đi cho tôi!” Thủy Tinh không khách sáo đáp lời, ánh mắt quyen lấy bộ mặt của Lăng Tuyết, không thể không phục khả năng diễn xuất của Lăng Tuyết, kỹ năng diễn xuất này che mắt Đào Dung quá dễ dàng.

Quả nhiên, Đào Dung bị Lăng Tuyết nói đến đau lòng “Lăng Tuyết mau đứng dậy, chúng ta không cần cầu xin con tiện nhân này, hơn nữa Ý Ý cũng chưa chắc đã ở chỗ cô ta! Chúng ta đến nơi khác tìm!”

Lăng Tuyết vẫn quỳ như cũ không nhúc nhích, nếu đã diễn kịch, phải diễn cho thật xuất sắc “Mẹ, mẹ tin con đi, Ý Ý nhất định đang ở chỗ của Thủy Tinh, là cô ta không chịu trả con cho con!” Mẹ đừng quên, Ý Ý chỉ nghe lời của Thủy Tinh.

Lông mày Đào Dung trĩu xuống, Lăng Tuyết nói có lý, bà ngược mắt lên nhìn Thủy Tinh “Cô nói đứa bé không có ở chỗ cô thì là không có sao? Chúng tôi cần lục soát nhà cô!”

Thủy Tinh lạnh lùng nói “Phu nhân Bắc Minh, bà coi nhà của tôi là cái gì? Để bà có thể tùy tiện lục soát? Chồng tôi George là Tử tước, ba anh ấy Bá Tước, các người cần lục soát nhà của quý tộc Châu Âu, trước tiên hãy hỏi đại sứ quán xem có đồng ý không?” Cô dùng thân phận của George ép Đào Dung và Lăng Tuyết.

Đào Dung thật sự khó xử, cho dù công ty của nhà Bắc Minh có to thế nào, cũng không thể ngang nhiên đối địch với quý tộc Châu Âu, hơn nữa vì cái chân của George hai nhà đã thành thù địch rồi.

“Tôi sẽ nói với đại sứ quán cô đánh cắp cháu của tôi!” Bà nói.

“Nói có sách mách có chứng, bà có chứng cứ gì chứng minh tôi đánh cắp cháu trai bà? Nếu như không có, các người đến như nào thì rút đi như thế cho tôi” Ngón tay Thủy Tinh chỉ ra cửa lớn, mặt vênh lên và nói.

Lăng Tuyết cắn chặt răng, không ngờ cho dù là 5 năm trước hay là 5 năm sau, cô đều bị Thủy Tinh ép đến chết như này. Một lúc sau, cô quay sang nói với Đào Dung “Mẹ, con thấy có lẽ Bắc Minh Ý thật sự không có ở đây, nếu không mình đi chỗ khác tìm xem?” Cô âm thầm đưa mắt ra hiệu cho Đào Dung.

Đào Dung lập tức lĩnh ý “Được rồi, chúng ta đi tìm nơi khác trước, nếu không có quay lại tính sổ với cô ta”.

Khóe môi Thủy Tinh nở nụ cười lạnh lùng “Đi cẩn thận! Không tiễn!” Cô theo bước chân của Đào Dung và Lăng Tuyết, đi đóng cửa lớn biệt thự lại.

Đột nhiên, Lăng Tuyết dừng bước, quay lại nhào về phía Thủy Tinh, tay bóp cổ Thủy Tinh, và tay Đào Dung tóm lấy hai tay Thủy Tinh không buông.

“Nói, cô giấu Bắc Minh Ý ở đâu rồi?” Lăng Tuyết hỏi, cô không tin Bắc

Minh Ý không có ở đây.

“Bỏ tay ra! Các người thật vô liên sỷ!” Thủy Tinh tức giận hét lên.

Lăng Tuyết cười ra tiếng “ Vô liên sỷ cũng là cô vô liên sỷ, giấu con tôi đi không trả!’ Cô ngược mắt nhìn lên tầng hai biệt thự, hét lớn “Bắc Minh Ý, nếu con không ra đây, ta sẽ bắt Thủy Tinh đi, để con không bao giờ nhìn thấy cô ta nữa!”

Quả nhiên, lời nói của cô có tác dụng, thân hình nhỏ bé của Bắc Minh Ý, từ trên hành lang tầng hai chạy xuống.

“Cháu không cho phép các người làm hại Thủy Tinh!” Cậu bé tức giận hét lên.

“Mẹ. Mẹ nhìn thấy rồi chứ, là Thủy Tinh giấu Bắc Minh Ý” Lăng Tuyết nói rõ ràng.

Đào Dung giơ tay tát vào mặt Thủy Tinh “Tiện nhân! Cô dám giấu cháu tôi! Tôi đánh chết cô!”

Bắc Minh Ý xông vào Đào Dung, dùng đầu húc vào người Đào Dung, không để Đào Dung làm hại Thủy Tinh “Bà là bà nội xấu, cháu không cần bà làm bà nội cháu!” Đào Dung suýt nữa bị Bắc Minh Ý xô ngã, Lăng Tuyết vội vàng chạy đến đỡ Đào Dung.

Đào Dung giận đến toàn thân run rẩy “Ý Ý, cháu là cháu ta, sao cháu có thể vì con tiện nhân này mà xô ngã ta?”

“Các người đều là đồ phụ nữ xấu xa, cháu chỉ cần Thủy Tinh, cháu

phải ở cùng với Thủy Tinh!” Bắc Minh Ý hét lớn.

Lăng Tuyết vội vàng lấy điện thoại ra, gọi cho Bắc Minh Phong, để Bắc Minh Phong đến, họ đã tìm thấy con. Cô cúp điện thoại, nói với Đào Dung “Mẹ, mẹ đừng lo, một lúc nữa Anh Phong đến rồi, sẽ xử lý con tiện nhân này!”

Bàn tay nhỏ của Bắc Minh Ý nắm chặt, giận đến mức muốn xông đến đánh Lăng Tuyết.

Cô đang chờ làm to chuyện, trước mặt Bắc Minh Phong tự tay xé xác Lăng Tuyết.

Không lâu sau, ngoài biệt thự vang lên tiếng báo động của xe ô tô, Bắc Minh Phong xuống xe xông vào biệt thự. “Ý Ý tìm thấy rồi?” Không thấy đứa bé, cả nhà Bắc Minh loạn lên, anh dẫn người đi tìm Bắc Minh Ý khắp mọi nơi.

“Anh Phong, mẹ và em tìm thấy Ý Ý rồi, nhưng Thủy Tinh không chịu trả Ý Ý cho chúng ta, còn đánh mẹ!” Lăng Tuyết nói.

“Đúng vậy, con đàn bà độc ác này, cô ta cướp con của gia đình mình, con đánh ta, không để ta đưa thằng bé về. Phong, con bắt cô ta lại cho ta” Đào Dung ra lệnh cho con trai mình.

Lông mày Bắc Minh Phong khóa chặt nhìn Thủy Tinh “Có phải có hiểu lầm gì không?”

“Anh biết tại sao Ý Ý lại chạy đến đây không? Vì Lăng Tuyết dùng kim đâm vào nó, còn bắt nó uống thuốc! Nếu không tin anh xem điện thoại

của Lăng Tuyết, điện thoại cô ta chắc chắn có lịch sự cuộc gọi!” Thủy Tinh nói dành mạch.

Lăng Tuyết mặt tái mét “Không phải, anh Phong, Thủy Tinh bịa đặt! Em không có!”

Anh lạnh lùng ra lệnh “Đưa điện thoại của cô cho tôi! Nhanh lên!”

Trên trán Lăng Tuyết toát mồ hôi lạnh “Mẹ, mẹ tin con, con làm sao có thể hại Ý Ý! Là Thủy Tinh vu cáo hãm hại con!”

“Phong, con điên rồi, Ý Ý là Lăng Tuyết sinh ra, nó làm sao có thể hại con trai đẻ của mình” Đào Dung nhất quyết không tin.

“Điện thoại đưa tôi! Bằng không đừng trách tôi ra tay!” Bắc Minh Phong tức giận hét lên.

Chương 257

45257. Lăng Tuyết rất rõ tính khí của Bắc Minh Phong, cô nhìn được ra Bắc Minh Phong đã tức giận rồi.

Cô run tay, đưa điện thoại cho Bắc Minh Phong.

“Mật mã?” Bắc Minh Phong cầm lấy điện thoại hỏi.

Lăng Tuyết nói ra mật mã điện thoại, sau lưng cô 1 tầng mồ hôi, căng thẳng nhìn động tác của người đàn ông.

Bắc Minh Phong mở điện thoại ra, tìm kiếm tin nhắn của Lăng Tuyết, “Ý Ý, Lăng Tuyết gửi tin nhắn lúc nào?”

“Con nghe thấy mẹ là buổi trưa lúc con đang ngủ trưa, nói tin nhắn thoại với điện thoại.” Bắc Minh Ý nói.

Khóe miệng Lăng Tuyết mất kiểm soát co rút vài cái, đứa trẻ này căn bản là 1 chút bệnh cũng không có!

Nó ngay cả tin nhắn thoại cũng biết.

Cô thật may xóa mọi bản ghi cuộc điện thoại giữa bản thân và người đó rồi.

“Anh Phong, anh xem trong tin nhắn của em, có bản ghi gửi tin nhắn

thoại đi không? Em căn bản là không gửi đi. Là Thủy Tinh dậy Ý Ý nói như vậy, cô ta vẫn là đối với anh năm đó ly hôn cô ta, còn hận trong lòng, muốn phá hoại quan hệ giữa chúng ta!”

“Phong nhi, rốt cuộc có hay không?” Đào Dung hỏi.

Bắc Minh Phong lật hết lượt mọi tin nhắn cũng không phát hiện tin nhắn gửi lúc trưa của Lăng Tuyết, nhưng có 1 người bạn rất kỳ lạ, Lăng Tuyết chưa từng nói chuyện với người này, nhưng hình đại diện của người này lại được xếp trong mấy người bên trên trong danh sách tin nhắn.

Danh sách tin nhắn là theo thứ tự thời gian sắp xếp, nếu thật sự chưa từng nói chuyện, hình đại diện của người này sớm đã bị đẩy xuống phía sau cùng rồi, sẽ không chạy đến mấy người bên trên trong danh sách tin nhắn.

Tay anh ta nắm lấy điện thoại, “ Cô xóa bản ghi tin nhắn với người này rồi?”

Lăng Tuyết mất kiểm soát run rẩy, người này chính là người sắp đặt cô ở bên cạnh Bắc Minh Phong. Cũng là người cô vẫn luôn liên hệ.

“Không phải, người này, em không quen, anh ta không có chuyện gì liên gửi tin nhắn quấy nhiễu em. Em xóa anh ta rất nhiều lần, nhưng không biết anh ta làm sao lại vào được. Em xóa anh ta là bạn bè, nhưng anh ta vẫn là bạn bè em.” Cô lấy ra 1 lí do.

“Nếu đã như vậy, thì tôi bảo người chuyên nghiệp giúp cô xem xem đối phương là ai, thuận tiện hồi phục lại bản ghi tin nhắn của cô. Cô

sẽ không có tin nhắn gì không dám cho tôi xem chứ?” Bắc Minh Phong lạnh lùng nói.

Tim Lăng Tuyết đập loạn mấy nhịp, “Đương nhiên, đương nhiên không có rồi! Anh xem tự nhiên!”

“Được, tôi tra xong sẽ trả lại cô.” Bắc Minh Phong lạnh băng bật ra mấy chữ.

“Phong nhi, con phải điều tra rõ ràng, không thể bởi vì 1 câu nói của người ngoài, hiểu lầm Lăng Tuyết, đừng quên Ý Ý là Lăng Tuyết sinh ra, không có người mẹ nào không yêu thương con mình!” Đào Dung kiên quyết không tin.

“Mẹ, sự việc con sẽ điều tra rõ ràng, sẽ không oan uổng bất kì ai.” Bắc Minh Phong nói.

“Con muốn ở cùng bảo bảo.” Tay nhỏ của Bắc Minh Ý kéo tay Thủy Tinh không buông.

“Không được, con là đứa trẻ của Bắc Minh gia chúng ta, sao có thể ở nhà George? Nghe lời, đi cùng bà nội!” Đào Dung nói.

“Tôi có thể chăm Ý Ý mấy ngày, đợi anh điều tra rõ ràng rồi đến đón Ý Ý.” Tay Thủy Tinh nắm chặt tay Bắc Minh Ý.

“Anh không đồng ý!” Âm thanh lạnh lùng của người đàn ông từ cửa lớn vọng vào, chứa đầy ý phản nộ.

Thủy Tinh nhìn George đang đi vào, tâm nặng trĩu, cô đồng ý với

George, sẽ không gặp lại người nhà Bắc Minh nữa.

“George, là bởi vì Ý Ý bị Lăng Tuyết ngược đãi cho nên em muốn cho Ý Ý ở nhà chúng ta 1 thời gian.”

Khóe môi George thấm ý lạnh, “ Trong nhà của anh, tại sao lại xuất hiện người của Bắc Minh gia? Thủy Tinh, em đồng ý anh cái gì?

Cho dù Bắc Minh Ý bị ngược đãi chết, cũng chỉ là việc của Bắc Minh gia, có liên quan gì đến chúng ta? Bắc Minh Phong thiết kế âm phế chân anh, em còn muốn cứu con trai anh ta? Em nghĩ cho kỹ, em rốt cuộc là vợ của ai?”

Anh ta thao thao hỏi Thủy Tinh.

“ George, tôi biết anh vẫn luôn hiểu lầm là tôi sai người âm anh. Không cần biết anh tin hay không tin, đó đều không phải người tôi sai, còn có việc giữa đàn ông chúng ta, không nên kéo phụ nữ vào, anh đối với Thủy Tinh là thái độ gì?” Bắc Minh Phong chịu không nổi George lạnh lùng với Thủy Tinh.

Mặt George co rút mạnh, “Tôi muốn đối xử với vợ tôi như nào, có liên quan gì đến anh? Đem theo người phụ nữ và con trai của anh cút!”

“Tôi sẽ đưa bọn họ đi! Cảnh cáo anh, là đàn ông thì không nên làm khó phụ nữ!” Bắc Minh Phong bỏ lại 1 câu, ôm con trai mình lên, mang theo Lăng Tuyết và Đào Dung rời đi.

Thủy Tinh căng thẳng từ cửa sổ bằng kính hướng nhìn sân, nhìn Bắc Minh Phong đón đứa trẻ đi, cô chỉ sợ Bắc Minh Ý lại bị Lăng Tuyết

ngược đãi.

Ánh mắt George đặt trên mặt Thủy Tinh, lo lắng trên khuôn mặt cô sâu sắc đâm vào tim anh ta đau đớn.

“Ha ha, thật tốt, em lo lắng con trai của Bắc Minh Phong, Bắc Minh Phong lo lắng cho em, Thủy Tinh, em có thể nói cho tôi, các người rốt cuộc là quan hệ gì không?” Anh ta phát hận hỏi.

Thủy Tinh vội vàng thu lại ánh mắt mình, “Không phải, George, anh đừng hiểu lầm, em chỉ là cảm thấy Bắc Minh Ý quá đáng thương, bé như vậy đã bị mẹ mình ngược đãi.”

“Nó đáng thương, chẳng lẽ tôi không đáng thương sao? Chân tôi rốt cuộc là ai đâm tàn phế?” George lạnh lùng hét lên.

“George, anh đừng tức giận nữa. Em biết Bắc Minh Phong nợ anh, chỉ là những việc này đều không liên quan tới Bắc Minh Ý.” Thủy Tinh giải thích.

“Cho nên tôi là đáng đời bị đâm? Đáng đời vợ tôi muốn nuôi con trai anh ta? Thủy Tinh, nói cho cùng, em căn bản không buông được anh ta!” George tức giận gào thét.

“Em không có! Anh ta nắm đó đối với em như vậy, em sớm đã chết tâm với anh ta rồi! Anh đừng hiểu lầm.” Thủy Tinh nói.

Tay George nắm lấy cổ tay Thủy Tinh, lôi cô quỳ xuống dưới chân anh ta, anh ta ngồi trên xe lăn, người phụ nữ quỳ trước mặt anh ta, độ cao như này vừa đủ.

“Vậy thì chứng minh cho anh xem!”

Thủy Tinh bị hỏi ngây ngô, “ Chứng minh? Em chứng minh thế nào?”

Ngón tay George ấn lên môi người phụ nữ, “ Em và Bắc Minh Phong chưa làm như này qua sao? Các người cũng kết hôn 1 thời gian, con cái cũng từng có, em nên hiểu nên hầu hạ người đàn ông của mình như nào?” Ngón tay anh ta xoa môi người phụ nữ, môi Thủy Tinh rất đẹp.

Thủy Tinh cuối cùng cũng hiểu người đàn ông muốn cô làm gì rồi.

Tim cô ngọt thở, “ Em, em chưa làm qua.”

“Vậy vừa hay, ít nhất em có thứ là độc quyền sở hữu của tôi. Bây giờ bắt đầu.” George ra lệnh.

Sắc mặt Thủy Tinh trắng bệch, cô vì anh ta cố gắng nghĩa vụ người vợ còn bài xích, càng không cần nói làm việc khác.

“Em bị Bắc Minh Phong phản bội qua, cho nên đối với kết hôn có tâm lý ám ảnh, có thể hay không cho em mấy ngày để em làm quen việc kết hôn của chúng ta?” Cô nhỏ giọng nói.

Sắc mặt George đột nhiên đen xì, “Không được, em không phải nói, em là vợ tôi sao? Em không phải nói, em buông Bắc Minh Phong xuống rồi sao?”

Môi Thủy Tinh mím thành đường thẳng, “Vậy, vậy được rồi.”

Cô tìm không ra lí do để từ chối George, chỉ có thể ép mình làm như vậy.

Ánh mắt cô nhìn chân tàn phế của George, không ngừng nói với bản thân, cô nợ George quá nhiều rồi.

Tay cô đưa theo hướng thất lạng của người đàn ông, khí thở hooc môn của người đàn ông xông vào khí mũi của Thủy Tinh, tim cô hoảng loạn run rẩy.

Tay George giữ sau đầu của Thủy Tinh, ấn đầu cô xuống....

Chương 258

45258.Cổ họng Thủy Tinh nôn khan lợi hại, cô bịt mồm, muốn ép bản thân vì George làm cũng không làm được.

Dáng vẻ khó chịu của người phụ nữ làm cho tim George đau đớn.

Anh ta 1 tay đẩy Thủy Tinh ra, ấn nút trên xe lăn đi về phòng ngủ của mình.

Thủy Tinh bị đẩy ngã ngồi trên đất, cô trèo lên đuổi theo George, “George, em không phải cố ý đâu, em là chưa làm qua mới không thích ứng được.”

Sắc mặt George đen đến cực độ, “Là em không thích ứng hay là em chê tôi?”

Anh ta đẩy người phụ nữ, đi thẳng vào phòng ngủ của mình, phần nộ cuốn quanh trái tim anh ta.

Anh ta tới bệnh viện để Sở Nhiệm kiểm tra, Sở Nhiệm nói anh ta là hội chứng sau chấn thương, chính là người khi sợ hãi cực độ hoặc sau chấn thương, sẽ xuất hiện chức năng bị mất đi.

Nhưng, Sở Nhiệm nói, chức năng này mất đi về cơ bản đều là tính tạm thời, nếu người phụ nữ nguyện ý vì người đàn ông phục vụ 1 chút, cho đàn ông càng nhiều kích thích, đối với việc hồi phục là có

lợi.

Nhưng mà, phản ứng của Thủy Tinh đối với anh ta giống như sự xấu hổ đối với anh ta, làm cho anh ta biết, cô không yêu anh ta như nào, chán ghét anh ta như nào.

Nắm đấm của anh ta gõ lên chân mình, anh ta là người tàn phế, không thể có người phụ nữ của mình, còn phải nhìn người phụ nữ của mình đối với con trai của tình địch trăm nghìn yêu chiều!

Đổ kị và phần nộ giống như cây có gai ở trong tim anh ta mặc ý sinh trưởng, tất cả gai đâm vào tim anh ta, làm cho anh ta đau khổ đến nhỏ máu.

Thủy Tinh chạy đến ngoài cửa phòng George, muốn nói chút lời nói an ủi George, nhưng tìm không ra chữ, có những việc, dù trên lý trí rõ ràng hơn nữa, cũng sẽ ép bản thân làm không được.

Ví dụ, yêu hoặc, không yêu.

Hôm nay chắc chắn không ngủ, không cần biết là Thủy Tinh hay George, hoặc là Bắc Minh Phong.

Bắc Minh Phong bảo Khang Dũng đưa Lăng Tuyết và Đào Dung về nhà, không dám đưa con trai cho Lăng Tuyết, anh ta mang theo con trai tới biệt thự của Mộ Thương Nam.

Mộ Thương Nam nhíu lông mày nhìn 1 to 1 bé đi vào biệt thự của anh ta, “Đêm tối, cậu không ngủ chạy đến chỗ tôi làm gì? Nhà tôi không phải cơ quan từ thiện.”

“Cút! Ai cần cậu thu nhận, tôi cũng không phải chỉ có 1 nơi ở.” Bắc Minh Phong mỉa mai, đột ngột ánh mắt anh ta thu lại, “Ghét tôi đến như vậy? Trong phòng giấu cái gì không gặp được người khác? Cậu không phải giấu Diệp Phi trong nhà chứ?”

Dường như lí do duy nhất có thể làm cho anh em coi nhẹ bạn bè là trọng sắc.

“Tôi giấu cái gì liên quan cậu cái lông? Có việc thì nói, không có việc mau cút!” Tâm tư nhỏ của Mộ Thương Nam bị Bắc Minh Phong bắt được, anh ta chỉ là muốn dịu dàng ngửi hương sười ấm ngọc trong lòng, ngủ giấc ngủ của anh ta có được không?

“Mẹ kiếp! Thật giấu rồi? Cậu cẩn thận lại bị bẫy!” Bắc Minh Phong không thể không nhắc nhở anh em của mình.

Tâm mảy của Mộ Thương Nam trầm ngâm, “Tôi và Diệp Phi có phải trong quá khứ từng yêu nhau? Cậu là anh em của tôi, nói thật cho tôi.”

Bắc Minh Phong khổ sở kéo môi 1 chút, lúc Mộ Thương Nam bị nhắc quay về gần như 1 người chết rồi, hình ảnh đầm máu đó, có chết anh ta cũng không muốn nhìn thấy lần thứ 2 nữa.

Mộ Thương Nam có thể được cứu sống chỉ có thể là chứng minh kỳ tích tồn tại.

“Biết vì sao người lại mất trí nhớ không? Kí ức của con người có chức năng tự bảo vệ, việc quá khứ quá đau khổ, mới hạ ý thức quên đi, không muốn nghĩ lại nữa.

Nói thật lòng, tôi cảm thấy cậu không biết việc trong quá khứ, đối với cậu là việc tốt. Quên rồi thì quên luôn đi. Bây giờ cậu có vợ có con, không phải rất tốt sao?” Bắc Minh Phong bao nhiêu năm nay không nói việc quá khứ với Mộ Thương Nam, anh ta là không muốn Diệp Phi lại hại đến Mộ Thương Nam.

Ly rượu vang trong tay Mộ Thương Nam đổ vào trong miệng, “Vậy chính là nói, tôi và Diệp Phi thật sự từng có qua cái gì?”

“Tôi coi cậu là anh em mới không muốn làm cho cậu vì việc trước đây của mình mà khổn đốn, không cần biết đối với cậu, hay là đối với Diệp Phi đều tốt. Quên rồi thì quên đi!” Bắc Minh Phong nói.

“Tôi suýt chút nữa chết, có liên quan tới cô ấy? Cô ấy vì tranh Cung Trạch Vũ với Mộ Lạc Lạc mà hại Mộ Lạc Lạc cũng là thật?” Mộ Thương Nam tiếp tục hỏi.

“Cậu đừng mong từ tôi đào ra cái gì, tôi nói qua sẽ không nói cho cậu, chính là không nói cho cậu. Tôi muốn anh em của tôi sống vui vẻ, chỉ đơn giản vậy thôi.” Bắc Minh Phong nói, ít nhất sống cùng Thiên Tịnh, Mộ Thương Nam không bị thương, không bị chết 1 lần nữa, không phải sao?

“Nói đi, đến chỗ tôi có việc gì?” Mộ Thương Nam chuyển chủ đề nói, hiển nhiên Bắc Minh Phong sẽ không nói cho anh ta biết việc quá khứ.

“Bảo Mộ Dĩ giúp tôi hồi phục lại tin nhắn điện thoại bị xóa.” Bắc Minh Phong lấy ra điện thoại của Lăng Tuyết.

“Ừ, tôi đưa điện thoại cho Mộ Dã. Cậu đợi ở đây 1 chút.” Mộ Thương Nam cầm điện thoại đứng lên, quay đầu rồi liếc nhìn Bắc Minh Ý 1 cái, “Tôi đưa Ý Ý đi chơi với Mộ Dã 1 lát.”

Anh ta hi vọng Mộ Dã có thể giống như đứa trẻ bình thường, không muốn ngày ngày làm cái gì hacker, không phải anh ta không thích con trai mình thông minh, chỉ là anh ta không muốn con trai mình quá thông minh, mất đi sự vui vẻ nên có thời trẻ con.

Bắc Minh Ý theo Mộ Thương Nam đi tới phòng giữ đồ mà Mộ Dã đang bị nhốt, nhưng mà, anh ta vừa tiến vào phòng giữ đồ liền thiếu chút nữa bị Mộ Dã chọc tức chết, toàn bộ phòng giữ đồ giống như trong cảnh Star Wars vậy, mà Mộ Dã thì đang nằm trên giá bày đồ vật cao, giống như 1 vị vua núi, hào khí nhìn anh ta.

Mộ Dã đương nhiên không dễ dàng giúp Bắc Minh Phong hồi phục tin nhắn điện thoại, có cơ hội tốt như vậy, anh ta sao có thể bỏ qua cho ba mình?

Anh ta đưa ra điều kiện của mình, từ muốn ở phòng của mình, đến muốn 1 đồng đồ ăn ngon, sau đó còn muốn ba mình bóp vai ấm lưng cho anh ta.

Mộ Thương Nam chỉ thiếu bị tức điên, anh ta xem tiểu tử thối là tìm chết, tay to của anh ta nhấc vật áo của đồ vật nhỏ lên, “ Con có thể lựa chọn ở đây hoặc về ở phòng con. Có thể lựa chọn là có cơm ăn hoặc là cho con đói nửa tháng, giúp con giảm béo.”

Mộ Dã vội vàng cầm bánh ngọt đang ăn dở 1 nửa trong tay nhét vào

trong mồm, “ Không phải chỉ là hồi phục tin nhắn sao? Con lập tức làm cho chú Bắc Minh!”

Quả quyết không muốn ở trong phòng giữ đồ nữa, anh ta không dám nói điều kiện với ba mình nữa.

Diệp Phi trong phòng ngủ của Mộ Thương Nam ngủ 1 giấc dậy, cô mở mắt liền nhìn thấy từ cửa phòng có tia sáng chiếu vào trong phòng.

Phòng không khóa cửa?

Cô vui vẻ ngồi dậy, vội vàng chạy đến phòng thay đồ tìm 1 bộ quần áo mặc lên, cô rón ra rón rén đi ra khỏi phòng, liền nghe thấy âm thanh Mộ Dĩ và Mộ Thương Nam cãi nhau trong hành lang truyền đến.

Cô cong khoe môi cười trộm, chỉ cần cô tốc độ đủ nhanh, cô nghĩ cô có thể trốn ra khỏi biệt thự của Mộ Thương Nam.

Nhưng mà, chân cô vừa bước xuống tầng liền nhìn thấy Bắc Minh Phong đang ngồi trong phòng khách.

Mặt cô biểu tình cứng ngắc, “Anh đến chơi? Anh ngồi của anh, không cần tiễn tôi.”

Cô nhanh chóng bước ra cửa, không ngờ bị Bắc Minh Phong đâm vào.

“Diệp Phi!” Bắc Minh Phong đứng lên đi về phía Diệp Phi.

Đáng chết! Trong tâm Diệp Phi hung hăng mắg Bắc Minh Phong, anh ta không việc gì gọi cô làm gì?

Nhưng mà cô lại không dám chạy, chỉ sợ Bắc Minh Phong nhìn ra cô đang chạy trốn.

“Làm, làm gì?” Lỡi cô mất kiểm soát lắp bắp, chỉ sợ Mộ Thương Nam sẽ ra đây.

Ánh mắt Bắc Minh Phong lạnh lùng nhìn Diệp Phi, “Không cần biết Mộ Thương Nam năm đó nợ cô cái gì, anh ta suýt chết rồi, cô biết 2 tháng cứu anh ta, Mộ gia nhận được bao nhiêu lần thông báo bệnh nguy hiểm không? Biết trong 2 tháng đó, tất cả mọi người chúng tôi, mỗi ngày chết cũng không muốn đối mặt mà bắt buộc phải đối mặt là cái gì không? Chính là 1 giây trước không biết 1 giây sau Mộ Thương Nam có chết không? Anh ta mất trí rồi, việc trong quá khứ đều quên rồi, tôi nghĩ đây là ông trời cũng không nhẫn tâm để anh ta phải chịu giày vò nữa. Cho nên, buông tha anh đi, anh ta bây giờ có vợ có con, sống rất tốt. Cô hiểu không?”

Chương 259

45259.Tim Diệp Phi co rút đau đớn mãnh liệt, Mộ Thương Nam có vợ có con sống rất tốt, cho nên cô và Thiên Thiên của cô thì phải xa nhau, bị Mộ Ly uy hiếp.

Cô nhú mày nhìn về phía Bắc Minh Phong, “Nếu anh nghĩ như vậy, thì coi như không nhìn thấy gì, thả tôi đi. Tôi không muốn có bất kỳ giao tình gì với Mộ Thương Nam nữa. Tôi quay về là để báo thù, mỏ vàng đen và mọi thứ nợ tôi, tôi đều sẽ đòi lại!”

“1 mỏ vàng đen đối với cô quan trọng vậy sao?” Bắc Minh Phong lạnh lùng hỏi.

“Phải! Ba mẹ tôi vì mỏ vàng đen này mà bị Thiên Tịnh hại chết, tôi phải thay bọn họ đòi lại công bằng!” Diệp Phi nói to.

“Chết đã thành mộ xanh cỏ rồi, không thể buông xuống sao?” Bắc Minh Phong khuyên Diệp Phi.

“Lúc Thiên Huệ hại ba mẹ tôi, tại sao không nghĩ qua buông xuống, lúc Thiên Tịnh hại tôi, tại sao không nghĩ qua buông xuống? Lúc Mộ Thương Nam chiếm đoạt bản đồ của tôi, tại sao không nghĩ qua buông xuống?”

“Đều là người hơn 50kg, tại sao tôi phải buông xuống?” Diệp Phi tức giận hét lên.

Bắc Minh Phong bị hỏi đến cảm nín không có lời để nói, “Buông tha Mộ Thương Nam, anh ta không nợ cô cái gì. Nếu cô nhìn thấy 2 tháng đó anh ta sống lại như thế nào, thì cô sẽ không nói ra những lời như vậy!”

Diệp Phi cười lạnh nhạt, “Nếu anh biết 5 năm nay tôi sống như nào, thì anh sẽ không đứng ở đây nói ra lời như vậy?”

Nước mắt ở đuôi mắt cô nứt ra, cô như thế nào mới giữ được Thiên Thiên, ngày nào cũng lo lắng sẽ bị sảy thai.

Cô như thế nào chịu đựng con trai mình vừa sinh ra liền bị thông báo chết yểu, cô chưa kịp nhìn hình dáng của đứa bé. Sau 3 ngày cô hôn mê do sinh đứa trẻ bị xuất huyết nhiều thì đã trở thành ngôi mộ.

Tất cả mọi người đều nhìn thấy 2 tháng hấp hối đấu tranh với cái chết của Mộ Thương Nam, ai biết cô vì sinh ra con trai và con gái của Mộ Thương Nam, chút nữa xuất huyết nhiều chết đi.

Mà lúc cô quay về nước zh mới phát hiện Mộ Thương Nam và Thiên Tịnh hạnh phúc trải qua 5 năm.

Ha ha ha, cô mới biết năm đó Mộ Thương Nam đối với cô tất cả đều là lừa dối, cái gì cùng Thiên Tịnh không có quan hệ, nếu không có quan hệ Mộ Dĩ giống Mộ Thương Nam y hệt đó giải thích thế nào?

Cô giống như 1 trò cười lớn bị Mộ Thương Nam chơi đùa từ đầu đến cuối.

Bắc Minh Phong vẫy tay, “Cô đi đi, 2 người các người tốt nhất vĩnh viễn đừng gặp lại.”

Tim Diệp Phi lạnh lẽo.

Thứ nhất tốt nhất không gặp nhau, như vậy liền không yêu nhau.

Thứ hai tốt nhất không làm bạn, như vậy liền không nợ nhau.

Thứ ba tốt nhất không yêu nhau, như vậy liền không quên nhau.

An đắc cùng quân cùng cự tuyệt, miễn giáo sinh tử tố tương tư.

Cô bước chân đi về hướng cửa biệt thự.

“Đứng lại! Ai cho em đi!” Âm thanh của Mộ Thương Nam từ đằng sau Diệp Phi xông vào.

“Lão đại, cậu giữ cô ta có tác dụng gì? Cô ta hại cậu còn chưa đủ sao?” Bắc Minh Phong nói.

Nếu anh ta có thể động tay, anh ta thật muốn bắt lấy Diệp Phi đưa ra khỏi nước zh, cho Diệp Phi vĩnh viễn không thể quay lại.

“Bắc Minh Phong, việc của tôi không đến lượt cậu quản! Người đâu, đưa Diệp Phi ném về phòng cho tôi, 1 lát nữa tôi sẽ đi xử lý cô ta!” Mộ Thương Nam rét lạnh ra lệnh.

Mắt Diệp Phi nhắm lại 1 chút, ý nghĩ giết Bắc Minh Phong cũng có, không phải Bắc Minh Phong luyện thuyên với cô, cô sớm chạy rồi!

Cô bị mấy bảo tiêu đưa về phòng, cửa khóa lại, mẹ nó chứ cô lại không biết bao giờ mới có thể ra khỏi cái cửa này nữa.

Bắc Minh Phong ở tầng dưới cảm giác tầng khí áp suất thấp lạnh lẽo, sắc mặt của Mộ Thương Nam với anh ta rõ ràng không đúng.

“Là anh em, tôi mới nghĩ thả Diệp Phi đi, cho cậu có thể sống thêm vài năm nữa.” Lương tâm của trời đất a, anh ta thật sự là vì Mộ Thương Nam.

“Là anh em, cậu không nên can thiệp vào việc của tôi! Đây là đồ cậu cần, cậu có thể rút rồi!” Mộ Thương Nam ném điện thoại của Lăng Tuyết cho Bắc Minh Phong.

Đời người giống như uống nước, lạnh ấm tự biết, Bắc Minh Phong không phải anh ta, sao biết được rốt cuộc anh ta muốn có là cái gì.

Bắc Minh Phong mở điện thoại ra xem 1 chút, đầu mày tức thì dúm lại, “Cái này không hồi phục à! Chỉ là nhắc nhở có tin nhắn thoại, nghe không được nội dung.”

“Tin nhắn thoại sau khi xóa bị xóa triệt để, chỉ có thể hồi phục đã từng có tin nhắn thoại, hồi phục âm thanh không được. Ít nhất nói rõ Lăng Tuyết rất thận trọng, đều dùng tin nhắn thoại để nói chuyện với đối phương.

Còn có 1 điểm, bản ghi của bọn họ, đối phương luôn đúng thời gian đã định bảo hacker chuyên nghiệp xóa triệt để 1 lần, thêm bản bè mới lại, tin nhắn ngày trước đều không hồi phục được.

Có điều, rốt cuộc là có chuyện gì có thể làm cho Lăng Tuyết cẩn thận thận trọng đến mức này?” Mộ Thương Nam nói.

“Đích thực rất đáng nghi, nếu trong lòng không có quỷ hoàn toàn không cần thiết xóa bản ghi.” Tay Bắc Minh Phong nắm chặt điện thoại.

“Mang con trai cậu quay về xử lý việc nhà cậu.” Mộ Thương Nam nói.

“Có thể cho Bắc Minh Ý và Mộ Dã ở cùng nhau không? Tôi lo lắng an toàn của Ý Ý khi quay về.” Bắc Minh Phong nhíu mày nói.

Vốn dĩ anh ta không tin lời của Bắc Minh Ý, nhưng hiện nay anh ta chỉ sợ những điều đó đều là thật, nếu Lăng Tuyết thật sự ngược đãi con trai anh ta nhiều năm như vậy, anh ta thật có lỗi với con trai.

“Có thể, người đâu, mang thiếu gia Bắc Minh đi tới phòng thiếu gia, nói thiếu gia chiêu đãi khách chu đáo.” Mộ Thương Nam đồng ý.

“Cảm ơn! Tôi về nhà xử lý việc nhà tôi.” Bắc Minh Phong nói rồi rời khỏi nhà của Mộ Thương Nam.

Mộ Thương Nam nhìn bóng hình Bắc Minh Ý đang được đưa vào phòng Mộ Dã chỉ hi vọng Bắc Minh Ý thật thà có thể làm cho Mộ Dã tiết chế lại, làm 1 em bé bình thường.

Nhưng lại không biết, Erha vĩnh viễn có bản năng làm lệch lạc mọi vật mọi việc.

1 con erha là phá nhà, 2 con erha chính là nghịch thiên.

Mộ Thương Nam lúc đó còn không biết, tự mình tìm cho mình thêm bao nhiêu phiền phức.

Anh ta quay về phòng sách xử lý việc công ty, cùng người phụ nữ lẫn lộn cả 1 ngày, việc công 1 chút cũng chưa làm, đợi anh ta xử lý xong việc công, anh ta lại tính tiếp món nợ quá khứ và hiện tại với người phụ nữ.

Lần này dùng tư thế gì trừng phạt cô đây?

Môi anh ta mím thành đường thẳng, hoàn toàn không khống chế nổi tư duy của mình, mỗi lần cô làm cho anh tức giận, anh liền làm chết cô, làm cho cô phải khóc mà cầu xin.

-

Bắc Minh gia, Lăng Tuyết từ góc tối trong ngăn kéo tủ lấy ra 1 chiếc điện thoại phòng bị, chiếc điện thoại này là điện thoại liên hệ khẩn cấp.

Tim cô run lẩy bẩy, chỉ sợ bị Bắc Minh Phong phát hiện cái gì.

Cô đem tình hình gửi tin nhắn thoại cho chủ nhân cô ta.

“Sớm đã nói rồi, bảo cô đối với Bắc Minh Phong cẩn thận, cô liền không nghe.”

Lăng Tuyết oan ức, “ Tôi chỉ là muốn đứa trẻ này có bệnh tật, nếu

chết rồi, tôi có thể cùng Bắc Minh Phong có đứa trẻ của chúng tôi. Tôi không muốn cả đời nuôi con của người khác.”

“Tâm người không lấy rắn nuốt tượng! Cô tự làm tự chịu! Có điều, tin nhắn cho dù hồi phục rồi cũng không nghe được âm thanh, nhưng Bắc Minh Phong khẳng định sẽ hoài nghi cô. Cô nghĩ cách tìm lý do đối phó Bắc Minh Phong đi.”

Tim Lãng Tuyết thở phào nhẹ nhõm, hóa ra ngữ âm bị xóa sạch sẽ không hồi phục được.

“Tôi nghĩ xem đối phó như nào.” Ánh mắt cô lóe lên, có cách rồi, đi ra khỏi phòng tìm Đào Dung, cách giữ vị trí của cô chính là 1 đứa trẻ, cô bắt buộc phải có con với Bắc Minh Phong.

Chương 260

45260. Bắc Minh Phong cầm điện thoại di động của Lăng Tuyết về nhà, vào cửa đã nhìn thấy Lăng Tuyết khóc lóc với Đào Dung ở trong phòng khách.

“Lăng Tuyết, con thật là đồ vô dụng. Ta biết bệnh của Ý Ý lúc tốt lúc xấu, con có lo lắng thì cũng không thể tùy tiện tin tưởng lời của người bán thuốc chứ? Bây giờ làm cho Phong nhi cũng hiểu lầm con. Đều là con tiện nhân Thủy Tinh kia xấu xa, không có việc gì liền khích bác con và Phong nhi. Cô ta vẫn là muốn chiếm đoạt Phong nhi nhà chúng ta không thả!” Đào Dung tức giận nói.

“Đều là con không tốt, tin tưởng thầy đồng có thể trị bệnh mới để cho Thủy Tinh hiểu lầm! Con sẽ giải thích với cô ấy sau, thật ra thì cô ấy cũng là đau lòng cho Ý Ý.” Lăng Tuyết lau nước mắt nói.

“Lăng Tuyết, ta phải nói con cái gì đây! Con chính là quá lương thiện, người ta cố ý khích bác con, con lại nói giúp cho người ta! Ta nói cho con, Thủy Tinh không phải là người đơn giản như vậy đâu! Lúc cô ta kết hôn với Phong nhi đã không còn là xử nữ rồi. Mới vừa kết hôn cô ta liền bỏ trốn với George. Loại đàn bà này làm sao có thể là nữ nhân tốt được? Cô ta làm sao có thể thương yêu đứa trẻ của tình địch mình chứ? Ngoài mẹ ruột ra, ai sẽ thương đứa trẻ của người khác đây? Con không nên bị cô ta lừa!” Đào Dung nói với Lăng Tuyết.

Lăng Tuyết cúi đầu thật thấp, không để cho bất cứ ai thấy được biểu

tình trên mắt. Ánh mắt cô ta lạnh lẽo, bây giờ cô ta là mẹ ruột của Bắc Minh Ý, sẽ không ai hoài nghi cô ta hại chính con trai mình!

Cô nhìn bóng đen của người đàn ông đi tới, quay đầu nhìn về phía Bắc Minh Phong: “Anh Phong, anh về rồi? Em đã nói chuyện rõ ràng với mẹ, số điện thoại đó là của một thầy đồng, em tìm thầy đồng lấy thuốc vì người ta nói thuốc đó có thể trị khỏi bệnh cho Ý Ý.”

Lý do thật hoàn hảo, dù là ai cũng không thể vạch trần tội lỗi của cô ta.

Bắc Minh Phong mím môi thật chặt: “Thầy đồng có thể chữa bệnh được à? Cô bị ngu sao?”

“Phong nhi! Con đừng nói Lăng Tuyết thế. Con trai mình bị bệnh, con bé chẳng nhẽ không lo lắng? Đây chính là có bệnh vái tứ phương mà thôi. Không phải mẹ nói con! Chỉ sinh có một đứa bé Ý Ý nên Lăng Tuyết mới vội vàng tìm thầy đồng. Thật ra thì nói cho cùng, hay là con có vấn đề? Nếu con chịu sinh thêm với Lăng Tuyết vài đứa nữa, con bé cũng chẳng lo lắng đến vậy đi? Nhiều trẻ con cũng tốt cho bệnh của Ý Ý, cho thằng bé tiếp xúc nhiều với anh chị em mình. Ta thấy cứ vậy đi, bắt đầu từ hôm nay con và Lăng Tuyết sinh thêm cho ta vài đứa cháu trai! Người đâu, đem canh bổ cho thiếu gia!” Đào Dung kêu người giúp việc.

Người hầu gái đi vào bếp bưng canh bổ mà Đào Dung nấu đến trước mặt Bắc Minh Phong.

Chân mày Bắc Minh Phong cau chặt lại, nhìn thấy trong bát canh rất to có một thứ gì hình tròn trụ dài.

“Mẹ, con không có bệnh, uống cái này làm gì?”

“Con và Lăng Tuyết không ở chung phòng, còn nói con không có bệnh ư? Năm năm không động đến đàn bà, con còn nói con bình thường sao? Ta làm sao sinh ra đứa con trai bất lực như con chứ? Rốt cục Lăng Tuyết có chỗ nào không tốt mà con ngày ngày đều nhớ con tiện nhân kia!” Đào Dung trách cứ.

“Con biết, trời không còn sớm rồi. Mẹ trở về ngủ đi.” Bắc Minh Phong né tránh đề tài này, xoay người đi về phía cầu thang.

“Quay lại! Hôm nay con đừng nghĩ chạy trốn! Canh bổ không uống thì đừng có đi!” Đào Dung đánh chết cũng không buông tha Bắc Minh Phong.

Môi Bắc Minh Phong mím lại thật chặt, nhìn canh bổ trong tay người hầu gái, cầm lấy chén canh, ngửa đầu uống.

“Con uống rồi, được chưa?” Anh buông chén xuống đi về phía cầu thang.

Đào Dung thỏa mãn nhìn chén canh trống không: “Chén canh này là mẹ đặc biệt hỏi phương thuốc của một bác sĩ dinh dưỡng đó, đảm bảo uống liền có hiệu quả. Con nhanh lên phòng nó đi. Mẹ có thể ôm một đứa cháu trai nữa hay không, trông cậy cả vào các con tối nay đó.”

Lăng Tuyết gật đầu một cái, trên mặt đỏ ửng: “Mẹ yên tâm, con nhất định sẽ cố gắng!”

Cô ta vội vàng đi về phía phòng của Bắc Minh Phong, trong lòng cuồng loạn. Chờ đợi năm năm, rốt cục cũng chờ được đến ngày này. Nghĩ đến cô ta lập tức sẽ có con với Bắc Minh Phong, khóe môi khẽ nhếch cười.

Trong phòng không có ai nhưng có thể nghe thấy tiếng người đàn ông tắm từ phía phòng tắm. Cô ta không do dự mà cởi hết quần áo, chui vào trong chăn.

Thời điểm Bắc Minh Phong tắm xong đi ra khỏi phòng vệ sinh, không hề nhìn thấy người đàn bà trong chăn.

Anh rảo bước đi về phía phòng thay quần áo.

Ánh mắt của Lăng Tuyết từ đầu đến cuối vẫn dõi theo bóng người đàn ông. Thân thể của Bắc Minh Phong đặc biệt tốt, bắp thịt cường tráng, vai rộng eo hẹp đủ để thỏa mãn ảo tưởng của tất cả đàn bà.

Tay cô ta nắm chặt chăn, thật rất muốn nói, anh không cần đi thay áo ngủ. Mặc vào quần áo ngủ lát nữa lại phải cởi ra, thật phiền.

Nhưng mà, khi người đàn ông đó bước ra, ánh mắt cô ta kinh ngạc. Anh mặc quần áo vô cùng chỉnh tề, có vẻ như muốn đi ra ngoài.

“Anh Phong, đã trễ thế này, anh định đi đâu?” Cô ta vội vàng hỏi.

Lông mày Bắc Minh Phong trầm xuống: “Con trai cô không về nhà, cô không nhận ra sao?”

Lời nói của anh giống như một tia sét giáng xuống đầu Lăng Tuyết. Khuôn mặt cô ta trong nháy mắt liền trở nên trắng bệch, cô ta thật không nhận ra.

“Em, em cái đó, em biết Ý Ý ở bên cạnh anh, anh nhất định sẽ sắp xếp cho nó, cho nên mới không hỏi.” Cô ta hốt hoảng vội nói.

Ánh mắt Bắc Minh Phong sắc lạnh vô cùng: “Ý Ý chơi cùng với Mộ Dã. Tôi đi xem con trai, cô cứ ngủ một mình đi.”

Anh quăng lại một lời rồi rào bước ra khỏi phòng.

Lăng Tuyết nghe tiếng bước chân của anh dần xuống lầu, tay chống dậy trên giường, tức muốn hộc máu.

Giọng điệu lạnh nhạt của người đàn ông vang vọng trong đầu cô ta, khiến cho lòng cô ta cũng rối rắm, anh hỏi như vậy là có ý gì? Có phải anh ta hoài nghi mình không phải là mẹ ruột của Ý Ý rồi?

Nhưng là không thể nào, cô ta mang thai là thật. Mỗi lần xét nghiệm Đào Dung đều đi cùng với cô ta, đó thực sự là một đứa bé, sẽ không thể có bất kỳ người nào hoài nghi cô ta.

Chẳng qua là lúc cô ta sinh đứa trẻ đã trao hai đứa bé với nhau.

Mà nhà họ Bắc Minh để bác sĩ làm xét nghiệm máu giữa đứa bé và Bắc Minh Phong, đã xác nhận Ý Ý chính là con trai Bắc Minh Phong.

Mặc dù cô ta không biết người kia lấy được đứa con của Bắc Minh Phong ở đâu ra, nhưng là đứa bé này đã để cho cô ta ngồi vững chắc

trên vị trí thiếu phu nhân của Bắc Minh Phong, hơn nữa sẽ không ai hoài nghi cô ta có phải là mẹ đẻ của Bắc Minh Ý không!

Cô ta không ngừng xây dựng niềm tin trong lòng, không ai có thể hoài nghi cô ta, cũng sẽ chẳng ai hoài nghi cả!

Hôm nay Bắc Minh Phong chạy được, cô ta không tin ngày nào anh cũng trốn được!

Bắc Minh Phong không đi tìm Bắc Minh Ý, phỏng đoán Mộ Thương Nam đang ôm ôn hương noãn ngọc mà ngủ, anh coi như có kinh nghiệm nên không đi làm phiền vậy.

Anh trở về công ty của mình ngủ, không thể không nói cái canh thuốc đó hiệu quả thật tốt. Anh đã biết trước được tối nay bản thân mình sẽ khó khăn đến mức nào rồi.

—

Trong biệt thự của Mộ Thương Nam, Diệp Phi đang ngủ thoải mái, có hai bàn tay to đem cô từ trong chăn mò ra.

Không khí trong trẻo lạnh lẽo ập đến trên người, khiến cô muốn tìm một chỗ ấm áp mà dựa dẫm.

Cô hướng về phía sau lưng dựa dẫm, không hài lòng mà đẩy tay của người đàn ông ra.

Chẳng qua là lần này, người đàn ông kia chẳng giống như ngày thường ôm cô vào trong lòng, mà lại bế cô dậy, lột quần áo cô ra, bàn

tay dùng quần áo trói cổ tay cô vào thành giường lớn.

Không khí lạnh lẽo hoàn toàn đánh thức Diệp Phi. Cô mở mắt ra liền nhìn thấy người đàn ông bò lên người mình: “Mộ Thương Nam! Tên thần kinh này! Tối rồi không ngủ đi còn muốn làm gì?”

Chương 261

45261. “Trừ việc ăn em ra, em nghĩ tôi còn có thể làm gì?” Mộ Thương Nam chất vấn.

“Anh coi tôi là cái gì chứ? Khốn kiếp!” Diệp Phi mắng.

“Vậy phải hỏi em trước, em coi tôi là cái gì? Có phải em cảm thấy, em không nói liền vĩnh viễn không có ai nói cho tôi chuyện quá khứ của chúng ta?” Một cánh tay Mộ Thương Nam chu du trên thân thể cô gái, một cánh tay nắm lấy cằm cô.

Tay của cô đã bị anh trói lại, anh không cần lo lắng tay cô quấy nhiễu động tác của mình.

Ngực Diệp Phi cứng lại, không phải là Bắc Minh Phong nói đấy chứ? Nhưng mà Bắc Minh Phong luôn không muốn nói cho Mộ Thương Nam cơ mà.

“Chúng ta? Chuyện quá khứ như thế nào?” Cô hỏi ngược lại Mộ Thương Nam.

“Giả ngu à? Diệp Phi, nếu em cảm thấy em giả ngu có thể lừa gạt được tôi, em liền thử xem!” Mộ Thương Nam lạnh giọng nói vang vọng trên đỉnh đầu cô.

“Chúng ta thật sự không có quan hệ gì hết!” Diệp Phi cắn răng nói, dù

sao anh cũng đã mất trí nhớ, cô chẳng sợ anh nhớ ra cái gì.

“Phải không?” Thân thể Mộ Thương Nam hạ xuống, thô lỗ đoạt lấy người con gái.

Đó là kích cỡ mà Diệp Phi vốn dĩ không thể chịu đựng nổi.

Cô khó chịu muốn né tránh lại bị anh đè eo xuống.

“Dù cho anh có tin hay không, chúng ta thật sự không có quan hệ?”

“Không có quan hệ mà tôi lại quen thuộc với thân thể em như vậy? Em không nói thật, tôi liền làm cho đến khi em nói thật mới thôi!” Mộ Thương Nam lạnh lẽo nói.

Anh chẳng có gì ngoài thời gian, có thể hành hạ đến khi cô nói thật mới dừng.

Diệp Phi bị đau nhói chặt chân mày: “Tôi nói, tôi nói thật. Thiên Tịnh và Thiên Huệ hại chết cha mẹ tôi, tôi liền trả thù cô ta, cho nên mới dụ dỗ anh. Nhưng là, anh đều không dính bẫy.”

Cô bịa ra một cái cớ.

“Dụ dỗ tôi? Tôi không mắc bẫy? Chỉ như vậy?” Mộ Thương Nam chất vấn. Hiển nhiên đây không phải là câu trả lời anh mong muốn.

“Chính là như vậy. Anh là Mộ Thương Nam, thông minh như vậy, đương nhiên là có thể nhìn ra tôi muốn trả thù chị họ tôi nên mới dụ dỗ anh. Anh làm sao có thể mắc lừa?” Diệp Phi liền vội vàng nói.

“Thông minh? Nếu biết tôi thông minh thì đừng nghĩ đến lừa gạt tôi! Nói cho tôi, em làm sao dụ dỗ tôi? Nói tường tận! Nếu không, em biết năng lực của tôi rồi đấy!” Mộ Thương Nam uy hiếp động một chút.

Tay Diệp Phi khó chịu lập tức nắm chặt quần áo trói tay mình. Trời ạ, cô cáu đến muốn giết chết người đàn ông này.

Cô nói chi tiết như thế nào đây?

“Chính là tôi, tôi chủ động hôn anh, sau đó đẩy ngã anh. Cuối cùng anh đẩy tôi ra, chính là như vậy.”

Ánh mắt Mộ Thương Nam ép thành một đường hẹp dài, cởi ra quần áo trói tay cô: “Bác sĩ nói, cách khôi phục trí nhớ tốt nhất cho tôi chính là tái hiện cảnh tượng. Em làm sao hôn tôi? Bây giờ tái hiện lại! Không làm được chứng minh em nói dối!”

Diệp Phi phát cáu. Trời ạ! Lúc này cô nên nói là cô đi ám sát anh ta!

Cô bị người đàn ông chiếm đoạt, muốn chạy cũng không chạy nổi, căn bản không có lựa chọn khác.

Cô ép mình đưa tay kéo cổ của anh, đưa lên môi của mình, hôn lên mép anh: “Tôi chính là hôn anh như thế này.”

“Cái này cũng gọi là hôn? Em đang nói dối, hôn như thế này làm sao có thể dụ dỗ đàn ông?” Mộ Thương Nam chất vấn.

Môi Diệp Phi khẽ giật: “Vừa mới bắt đầu là như thế, sau đó có sâu

hơn.”

“Sâu hơn như thế nào? Tiếp tục!” Mộ Thương Nam ra lệnh.

Diệp Phi nhắm mắt, tiếp tục hôn anh. Trong lòng đã nguyện rửa anh ba đời ba kiếp không “cương” nổi!

Cô thử thăm dò cạy răng môi anh, chiếm đoạt khoang miệng anh.

Ngay lúc cô muốn lui ra, Mộ Thương Nam liền bấu chặt dây dưa, nhất quyết không để cô lùi bước.

Hôn thật sâu, để cô bị hôn đến nghẹt thở. Cô vỗ tay lên lưng anh, để cho anh buông cô ra. Nhưng anh giống như là hôn đến nghiện, hoàn toàn không có ý định buông tha cho cô.

Tay anh vòng ra sau gáy, đẩy cô gần sát anh hơn.

Trong đầu Diệp Phi choáng váng, thiếu oxy xụi lơ trong ngực anh.

Mộ Thương Nam ăn uống no đủ mới buông thả môi cô.

Anh liếm khóe môi mình, nham hiểm nhìn cô gái giờ đã xụi lơ: “Sau đó, em đẩy ngã tôi thế nào? Tiếp tục tái hiện cảnh tượng đi.”

Diệp Phi miệng há to thở hổn hển, giống như cá mắc cạn, hận Mộ Thương Nam đến chết. Anh là cô ý muốn để cho cô phải hôn anh, đè anh ra!

Con người cô ép thành một đường hẹp dài, dám bẫy cô à? Cô sẽ

khiến anh hồi hận!

Môi cong lên, cô nhìn anh: “Tôi chính là đây ngã anh thế này này.”

Tay cô đẩy đầu vai anh, xoay người một cái liền đảo ngược vị trí của hai người, ngồi lên thân thể anh.

Móng vuốt nhỏ chạy loạn trên ngực anh: “Tổng giám đốc Mộ, bây giờ tôi sẽ giúp anh khôi phục trí nhớ!”

Ai nói loại chuyện này nhất định phải là nam trên nữ dưới, trời *** hôm nay cô ở trên!

Mộ Thương Nam nhìn cô gái ra sức, môi khẽ cười tà mị.

Bình thường vẫn là anh chủ động, lần này vừa hay để anh cảm thụ cô chủ động đi.

Ánh mắt anh ngưng lại trên khuôn mặt cô, cố gắng nhớ lại chuyện đã qua.

Cô gái trước mặt dần dần hòa hợp với gương mặt trong quá khứ. Trong đầu anh chợt lóe qua hình ảnh, hình ảnh bọn họ lăn lộn trên giường, anh mang chiếc mặt nạ màu bạc, mà cô ở dưới người anh đau đớn cầu xin tha thứ, nhưng là anh căn bản không dừng được.

Cảm giác chân thật đó kích động trên người anh, hô hấp của anh.

Hình ảnh trong đầu một lần nữa chồng đè lên cô gái, lòng anh trĩu nặng.

Lần đầu tiên của cô thuộc về anh.

Ký ức này khiến cho toàn thân anh huyết mạch sôi trào, càng muốn cô nhiều hơn!

Nháy mắt, anh xoay người đè cô xuống, lấy lại quyền chủ động. Cô gái này dám lừa gạt anh, nói bọn họ không có quan hệ!

Lần đầu tiên của cô rõ ràng thuộc về anh, mà bọn họ cũng sớm đã có quan hệ. Không trách anh nhìn thấy cô thì sẽ không nhận được, bởi thân thể anh đã sớm khắc sâu thân thể cô trong trí nhớ.

Cả đêm dây dưa, Diệp Phi vốn định làm cho anh cả ngày không xuống giường được, kết quả lại bị anh hung hăng giày xéo cả đêm.

Thật là hối hận muốn chết, mình tìm chết nên mới chủ động hôn anh ta!

Cuối cùng là cô ngủ lúc nào cũng không biết, chỉ nhớ là mình mệt mỏi đến mức anh tắm cho cô cũng lười động đậy.

Tỉnh lại lần nữa là khi cô bị cơn đói đánh thức. Tia sáng mặt trời nhu hòa chiếu vào trên người.

Cô kéo thân thể đau nhức đứng dậy xuống đất. Vận động cường độ cao cả đêm, cô không đói bụng mới lạ.

Trong phòng sớm đã chẳng còn bóng dáng người đàn ông, tuy nhiên cô lại phát hiện trong điện thoại di động có một tin nhắn.

“Biểu hiện đêm qua không tệ. Phần thưởng cho em là hoạt động tự do trong biệt thự hôm nay. Bên ngoài có vệ sĩ, em chạy trốn được coi như tôi thua; chạy không thoát, tối nay tiếp tục trừng phạt.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô khẽ cau, cô mới không ngốc nghếch mà đi khiêu chiến năng lực vệ sĩ của anh ta.

Cô mặc quần áo tử tế đi ra khỏi phòng, xuống phòng bếp tìm đồ ăn.

Cửa biệt thự bỗng dưng mở ra, Liễu Họa và Thiên Tịnh đi vào.

Lúc Liễu Họa nhìn thấy Diệp Phi, trong nháy mắt liền hung dữ: “Tiện nhân, sao cô lại ở đây? Người đâu, đem cô ta bắt lại đưa đến đồn cảnh sát! Ta muốn cho cô ta ngồi tù!”

Chương 262

45262.Khóe môi Diệp Phi khẽ cong, cười vô hại: “Bắt tôi vào tù, Mộ phu nhân, bà làm được không? Con trai bà ngày hôm qua còn nằm bò trên người tôi nói yêu tôi, để tôi đừng rời khỏi anh ta! Bà chắc chắn anh ta sẽ để cho bà bắt tôi sao?”

Vẻ mặt Liễu Họa ác độc: “Tiểu tiện nhân! Cô dùng cách gì dụ dỗ con trai ta! Thật không biết xấu hổ!”

Bà mắng Diệp Phi, phát câu đến cả đầu xì khói.

“Ha ha, bà đừng nghĩ nhiều. Tôi chẳng làm gì mà anh ta mỗi giây mỗi phút đều muốn quỳ xuống liếm chân tôi đấy!” Diệp Phi cố ý nói, không tin không khiến cho Liễu Họa và Thiên Tịnh tức chết.

Mặt Thiên Tịnh lúc đỏ lúc trắng, hung hăng bật ra hai chữ: “Vô sỉ!”

“Thiên Tịnh, đừng ghen ăn tức ở thế, chỉ trách cô khiến cho đàn ông vừa nhìn thấy liền ghê tởm! Từ sau khi Mộ Thương Nam tỉnh lại liền mất chức năng của đàn ông. Tôi thật tò mò, cô rốt cuộc kém cỏi thế nào mới khiến cho đàn ông mất đi chức năng vậy?” Diệp Phi nói.

Liễu Họa ngẩn ra: “Cái gì? Con trai ta mất đi chức năng?”

“Đúng vậy! Nếu không anh ta làm sao năm năm không động đến Thiên Tịnh? Anh ta chỉ có phản ứng với tôi. Mộ phu nhân, bà chọn

con dâu, chọn tới chọn lui lại chọn một người khiến con trai mình nhìn một cái liền yếu sinh lý à!” Diệp Phi nói.

Liễu Họa mím chặt môi, ánh mắt nhìn về phía Thiên Tịnh: “Thương Nam năm năm không đặng con, không phải do chứng bệnh sau cuộc chiến, mà là do con không khiến nó có phản ứng?”

“Không phải! Mẹ à, không phải do con! Anh ấy chính là bị bệnh sau cuộc chiến. Chẳng qua là lúc Diệp Phi xuất hiện, anh ấy vừa vắn khỏi bệnh rồi.” Thiên Tịnh vội vàng chối.

“Anh ta bị tôi chữa hết bệnh, nhưng mà anh ta có chạm qua cô sao? Mộ phu nhân, bà hận con trai mình đến nhường nào mà tìm cho anh ta một người đàn bà khiến anh ta khó chịu đến cả đời cũng không muốn nhìn mặt?” Diệp Phi khích bác Liễu Họa và Thiên Tịnh. Thiên Tịnh muốn sống an lành ở nhà họ Mộ á, nằm mơ!

“Diệp Phi, cô nói bậy! Là cô mấy ngày nay đều bỏ nhào vào anh Thương Nam, tôi mới không có cơ hội! Không phải do tôi khiến cho anh ấy không có hứng thú!” Thiên Tịnh quay đầu nhìn về phía Liễu Họa: “Mẹ, Mộ Dĩ là con sinh ra. Các người cũng xét nghiệm rồi, Mộ Dĩ là con trai ruột của anh Thương Nam!”

Cô ta chỉ có chiêu bài Mộ Dĩ, ít nhất cô ta đã lập công cho nhà họ Mộ, sinh cháu trai cho nhà họ Mộ, mặc dù đứa bé này vốn dĩ không phải cô ta sinh ra.

Liễu Họa quả nhiên bị thuyết phục: “Ừ, nếu không phải thấy con sinh cho con trai ta một đứa con thì ta mới không cho con vào cửa đâu! Nhưng là nhà họ Mộ không thể chỉ có một cháu trai! Quá ít người.

Thương Nam cả đời không có hứng thú với con, ta cũng phải cân nhắc chọn con dâu khác cho nó.”

“Sẽ không. Con sẽ cố gắng khiến cho anh ấy có phản ứng với con. Mẹ, mẹ yên tâm!” Thiên Tịnh vội vàng nói.

Ánh mắt Diệp Phi thu lại: “Cô mà cũng có thể khiến cho Mộ Thương Nam phản ứng với cô? Chậc chậc, vóc người này của cô, còn có chuyện tình không rõ ràng. Có phải cô còn quan hệ cùng Mộ Ly và Cung Trạch Vũ? Theo tôi biết, Mộ Thương Nam là bởi vì sạch sẽ mới không động vào cô. Cô có thể đem mình giặt sạch sẽ?”

Thiên Tịnh bị Diệp Phi nói liền âm ỉ, những thứ này đều là vết nhơ giặt không sạch trong cuộc đời cô ta.

Cô ta nhón nhác vọt tới Diệp Phi, một cái tát giáng xuống: “Cô vu hãm tôi! Tôi xé miệng cô ra!”

Khóe môi Diệp Phi cười nhạt. Cô cố ý ép Thiên Tịnh ra tay. Cô cúi đầu tránh thoát bàn tay Thiên Tịnh, chụp một cái vào quần áo Thiên Tịnh, hung hăng kéo.

Tiếng vải vóc bị xé nát, ngực Thiên Tịnh lộ ra. Rõ ràng có thể thấy, trên ngực Thiên Tịnh có dấu vết sọc móng tay cào bị thương!

“Thiên Tịnh! Vết thương trên ngực cô là ai cào? Nói!” Cô chất vấn Thiên Tịnh.

“Tôi, cái này, cái này là...” Thiên Tịnh cả kinh không nói được lời nào. Cô ta làm sao giải thích được vết thương này, bởi vì quá sâu mà tạo

thành vết sẹo.

Do cô ta luôn ở nhà họ Mộ, không có cách đến bệnh viện chữa trị vết thương, cũng không thể nói vết thương này là do Mộ Lạc Lạc cào cô ta, cô ta muốn đi chữa sẹo chứ?

Liệu Họa cũng tiến đến nhìn, mấy vết sẹo trên ngực Thiên Tịnh kia đặc biệt rõ ràng.

“Đây là làm sao vậy? Không phải do tên đàn ông cuồng dã nào gây ra chứ?”

Ánh mắt Diệp Phi lạnh lẽo: “Dĩ nhiên là không phải tên đàn ông cuồng dã nào rồi. Là do Mộ Lạc Lạc đi. Năm đó là cô ta dùng gậy sắt đánh Mộ Lạc Lạc, đem Mộ Lạc Lạc đặt ở ven hồ rồi lại dẫn tôi đi tìm Mộ Lạc Lạc. Bởi vì cô ta đeo mặt nạ là khuôn mặt của tôi, nên Mộ Lạc Lạc mới cho rằng tôi muốn giết cô ta!”

“A? Là cô muốn giết con gái ta? Thiên Tịnh, uống phí ta thương cô như vậy. Tại sao cô phải giết Lạc Lạc?” Liệu Họa như điên dại mà tóm lấy Thiên Tịnh. Mộ Lạc Lạc là tâm can bảo bối không thể động đến của bà.

“Không phải con! Mẹ, mẹ không nên nghe Diệp Phi khích bác, cô ta cố ý ly gián! Con và Lạc Lạc vẫn luôn rất tốt, tại sao con phải giết cô ấy chứ?” Thiên Tịnh vội vàng tìm lý do cho mình. Cô ta luôn không bị nghi ngờ chính là bởi cô ta vẫn luôn là bạn tốt của Mộ Lạc Lạc.

“Tôi nói thật! Mộ phu nhân, bà không tin có thể đi hỏi Mộ Lạc Lạc, là Mộ Lạc Lạc chính miệng nói lúc cô ấy bị đả thương đã cào vào ngực

người đàn bà hại cô ấy. Bởi vì cô ấy mới đi làm móng giả cho nên móng tay đặc biệt sắc bén.” Diệp Phi nói “Nhưng là trên ngực tôi không có vết sẹo.”

Cô cởi áo cho Liễu Họa nhìn thấy ngực mình, sáng bóng không hề có dấu vết thương.

Liễu Họa nửa tin nửa ngờ nhìn Diệp Phi cùng Thiên Tịnh, nhất thời không biết phải tin ai.

“Ta đi hỏi Mộ Lạc Lạc! Thiên Tịnh, nếu như Diệp Phi nói thật, cho dù cô sinh cháu trai cho nhà ta, ta cũng sẽ không bỏ qua!” Liễu Họa hung hăng nói, xoay người đi xuống lầu.

Ánh mắt Thiên Tịnh chợt lóe lên màu đỏ máu, tay cô ta bỗng đẩy Liễu Họa.

Liễu Họa bị đẩy, trọng tâm không vững liền ngã quy, lăn từ trên cầu thang xuống.

“Mộ phu nhân!” Diệp Phi vừa muốn bước xuống cứu Liễu Họa, gáy liền bị một vật cứng lạnh lẻo đánh trúng, trước mắt tối sầm ngã trên hành lang.

Không biết ngủ bao lâu, khi Diệp Phi khôi phục lại tri giác liền cảm thấy gáy và đầu thật đau, trong đầu choáng váng.

Tay cô xoa đầu, hơi hé mắt, trước mắt cô là Liễu Họa té xỉu. Cả hai nằm trên mặt đất.

Chuyện gì xảy ra vậy? Diệp Phi kinh ngạc.

Cô bò dậy từ dưới đất mới phát hiện, nằm xung quanh cô không chỉ là Liễu Họa, còn có Thiên Tịnh và Mộ Dã!

Dưới đầu Mộ Dã một mảng máu đỏ.

Màu đỏ kia khiến con người cô đau nhói: “Mộ Dã!”

Cô thất thanh kêu thành tiếng, đứng dậy chạy tới Mộ Dã: “Mộ Dã, con sao rồi? Mộ Dã của cô.”

Cô đưa tay kiểm tra Mộ Dã, nước mắt lăn xuống. Tình trạng của Mộ Dã không tốt, trong đầu xuất huyết, xương sọ gãy, rách da.

“Mộ Dã, chịu đựng! Cô đi gọi bác sĩ!”

Không tìm thấy điện thoại di động của mình liền đứng dậy chạy về phía cửa biệt thự, muốn tìm người lấy điện thoại di động.

Một bóng người đàn ông chạy vào biệt thự, nhìn cô đang thất hồn lạc phách muốn chạy đi.

“Chính là cô ta! Chính cô ta muốn giết lão phu nhân, phu nhân và tiểu thiếu gia!” Một tên vệ sĩ hô.

Chương 263

Diệp Phi kinh ngạc khi thấy lời nói của vệ sĩ, “Không phải tôi, tôi không giết người!”

“Tổng giám đốc, là tôi tận mắt nhìn thấy! Còn có người đánh ngất người của chúng ta nữa!” Vệ sĩ nói.

Sắc mặt của Mộ Thương Nam lạnh lẽo đến cực điểm, anh một tay đẩy Diệp Phi ra, xông về phía con trai của mình, ôm lấy đứa nhỏ chạy ra khỏi biệt thự.

“Bắt cô ta lại đưa đến đồn cảnh sát cho tôi!” Anh để lại câu nói kiên quyết rồi ngồi lên xe của mình.

Diệp Phi bị mấy người vệ sĩ khống chế lại, áp giải cô vào trong xe, trong đầu cô hoàn toàn trống rỗng, mạch suy nghĩ bị gián đoạn lại, tại sao lại là cô?

Mộ Thương Nam đưa Mộ Dã đến bệnh viện của Sở Nhiễm, tình hình của đứa trẻ rất nguy hiểm, Sở Nhiễm không thể không thông báo bệnh tình nguy kịch cho Mộ Thương Nam biết.

“Tôi sẽ cố gắng cứu chữa, nhưng mà có thể cứu sống được hay không thì không biết, cứu sống rồi thì không biết nó có thể tỉnh lại không, anh chuẩn bị sẵn tâm lý đi. Vết thương quá nặng rồi, rất có khả năng cả đời sẽ trong trạng thái người thực vật. Ký tên lên giấy

thông báo bệnh tình nguy kịch đi!” Sở Nhiễm trầm giọng nói, cô rất muốn nói một cách khéo léo, nhưng mà chuyện này mãi mãi không thể có phiên bản uyển chuyển được.

Tay của Mộ Thương Nam run rẩy tới mức cầm bút cũng không vững, đáy mắt đỏ ngầu giống như mãnh thú sắp nổi giận.

Anh che giấu hết tất cả mọi tâm tình, rồi mới đặt bút ký tên của mình lên giấy.

Cuộc làm ăn cả trăm tỷ cũng không khiến chân mày của anh chau lại, mà trong lúc này anh lại hoảng loạn hơn cả.

Tay của Sở Nhiễm nắm lấy tay của Mộ Thương Nam, “Tôi sẽ dùng sinh mạng của mình để làm cuộc phẫu thuật lần này, anh hiểu mà!”

Ánh mắt cô nhìn Mộ Thương Nam, sự trấn tĩnh đó là điều mà anh cần nhất lúc này.

Tay của Mộ Thương Nam được tay của cô cầm lấy, đặt bút ký tên mình lên.

“Cảm ơn.” Trước giờ anh chưa từng biết nói cảm ơn, mà bây giờ hai chữ này được phát ra từ khóe miệng anh một cách trịnh trọng.

“Giữa chúng ta không cần nói những thứ này.” Sở Nhiễm nói.

Cô cầm hồ sơ đã được Mộ Thương Nam ký đưa cho y tá, sải bước đi về phòng bệnh.

Cánh cửa đóng lại, đèn phòng phẫu thuật sáng lên, chứng tỏ phẫu thuật đang được tiến hành.

Mấy người y tá đẩy hai chiếc băng-ca, gấp rút chạy về phía hai phòng cấp cứu khác, trên băng-ca là Liễu Họa và Thiên Tịnh.

Tình hình của Liễu Họa cũng không lạc quan, Thiên Tịnh thì xem như bị thương nhẹ nhất trong ba người, ít nhất không phát hiện triệu chứng nứt xương sọ hay não bộ xuất huyết nội.

Một đồng giấy ý kiến phẫu thuật được đặt trước mặt của Mộ Thương Nam, cái nào cũng bắt buộc phải có chữ ký của anh.

Anh ký hết tất cả các loại giấy.

Nhưng mà vẫn chưa qua khỏi thời gian nửa tiếng đồng hồ, không biết là tên vệ sĩ nào để lộ tin tức ra ngoài, bố của Mộ Thương Nam cũng biết được việc này, người đã tuổi cao, tim chịu không nổi sự thay đổi đột ngột này, bệnh tim của ông tái phát rồi.

Vệ sĩ ngay lập tức đưa bố của Mộ Thương Nam đến bệnh viện của Sở Nhiễm.

Một mình Mộ Thương Nam đứng ở hành lang, bốn phòng phẫu thuật trước mặt anh đều đang sáng đèn.

Cả nhà trừ Mộ Thành đang ở nước ngoài không biết tin tức ra, những người còn lại đều có chuyện cả, chỉ có anh là không sao.

Tay của anh cuộn thành nắm đấm, người phụ nữ chạy ra khỏi biệt thự

với dáng vẻ kinh hồn bạt vía, trên tay của cô thấm đẫm máu của con trai anh!

Đáy mắt anh cuộn cuộn từng cơn sóng tức giận, Diệp Phi!

Hai chữ này giống như vô số con dao đâm vào tim của anh vậy!

Rất nhanh tin tức Mộ gia gần như bị diệt môn đã lên đầu trang tin tức rồi.

Diệp Phi bị áp giải tới đồn cảnh nghe thấy, nghĩ đến Mộ Dã, lòng của cô tan nát hết.

Một người cai tù bước vào, “Diệp Phi, người thân của cô đến thăm cô! Ra đây!”

“Được.” Diệp Phi đứng dậy đi ra ngoài phòng giam, đi theo cai tù ra buồng ngoài gặp người.

Ở Trung Quốc, người thân mà cô có thể tìm được bây giờ chỉ có Thủy Tinh thôi.

“Phi Phi! Đây rốt cuộc là chuyện thế nào? Tại sao tin tức đều nói chỉ là do chị giết hại cả nhà Mộ Thương Nam, muốn cướp đoạt bản đồ của mỏ vàng đen chứ?” Thủy Tinh kéo lấy tay của Diệp Phi hỏi.

Đầu của Diệp Phi vẫn đau bưng bưng, “Chị không biết! Thủy Tinh, em tin chị, chị thật sự không biết!”

“Hả? Chị không biết? Lúc đó đã xảy ra chuyện gì? Chị nói em biết đi!”

Thủy Tinh nói.

Một tay Diệp Phi vò vào trong tóc của mình, “Chị nghĩ cả nửa ngày, chỉ nhớ ra chị và Thiên Tịnh đang đánh nhau, sau đó như thế nào thì chị không biết nữa. Một chút chị cũng không nhớ ra. Lúc chị tỉnh lại thì đã nhìn thấy Mộ Dã và Liễu Họa, còn có Thiên Tịnh nằm bên cạnh chị rồi.”

“Chị không nhớ họ làm sao mà bị thương sao?” Thủy Tinh ngạc nhiên.

Diệp Phi gấp tới mức rớt nước mắt, “Thủy Tinh, em tin chị, chị thật sự là không nhớ ra một chút gì hết! Chị cũng cảm thấy kì lạ tại sao trí nhớ của mình lại đứt đoạn? Nhưng mà chắc chắn là chị cũng bị đánh! Cổ và sau đầu của chị rất đau!”

“Em tin, đương nhiên là em tin chị rồi! Em có thể giúp chị như thế nào đây? Chị nói em biết! Em đi tìm luật sư, sau đó bảo lãnh chị hả?” Trong đầu của Thủy Tinh cũng rất rối.

“Được! Em mau đi bảo lãnh chị, chị phải đi thăm Mộ Dã!” Diệp Phi nói.

“Nếu là bảo lãnh thì các cô đừng phí sức nữa, giết người thì không thể bảo lãnh được! Các cô nên nói cái gì có ích hơn đi! Có thời gian giới hạn để thăm viếng hết đó.” Cai tù nói.

“VẬY em giúp chị đi thăm Mộ Dã thử. Chị không yên tâm thằng bé! Vết thương của nó rất nặng!” Nước mắt của Diệp Phi tuôn rơi, nghĩ tới hình dáng Mộ Dã nằm trong vũng máu thì giống như có người khoét vào tâm can của cô vậy!

“Em đi thăm Mộ Dã sau đó nhờ George nghĩ cách, anh ấy có thể mời đại luật sư ngự dụng ở bên Anh.” Thủy Tinh nói.

“Được, em mau đi thăm Mộ Dã đi.” Diệp Phi hối thúc Thủy Tinh.

Đại luật sư ngự dụng gì đó cô đều không quan tâm, bây giờ cô chỉ quan tâm Mộ Dã!

Thủy Tinh gật đầu rời khỏi đồn cảnh sát, đi đến bệnh viện giúp Diệp Phi thăm Mộ Dã trước.

Nhưng mà, cô đến bệnh viện thì bị thuộc hạ của Mộ Thương Nam chặn lại.

“Xin lỗi, vị tiểu thư này, tổng giám đốc của chúng tôi không tiếp khách.” Vệ sĩ nói.

“Tôi là...tôi là người phụ nữ của Bắc Minh Phong – huynh đệ tốt của anh ta. Làm phiền anh đi nói với anh ta một tiếng!” Thủy Tinh không thể không mang tên của Bắc Minh Phong ra.

Sắc mặt vệ sĩ khó xử, “Vị tiểu thư này, nhà của tổng giám đốc gặp chuyện, chúng tôi không có gan đi thông báo, khi nữa tổng giám đốc vừa hạ lệnh, nói ai ngài ấy cũng không gặp, cô đừng làm khó chúng tôi nữa! Chúng tôi vẫn còn muốn sống nữa.”

Anh kêu vài người tới, cùng nhau đứng thành bức tường chặn Thủy Tinh lại.

“Vậy anh nói cho tôi biết, Mộ Dã như thế nào rồi? Phẫu thuật xong

chưa?” Thủy Tinh chỉ đành hỏi vệ sĩ.

“Không biết, phẫu thuật của tiểu thiếu gia vẫn còn đang làm, trời ơi, nếu tiểu thiếu gia có chuyện, thì người trên khắp nước Trung Quốc này đừng mong sống yên ổn.” Vệ sĩ cảm thán, bộ dạng của Mộ Thương Nam bây giờ chính là bộ dạng muốn hủy diệt trời đất.

“Ừ, tôi biết rồi, cảm ơn.” Thủy Tinh cũng không làm khó đám vệ sĩ nữa, cô trở về nhà tìm George, nhờ George nghĩ cách cứu Diệp Phi.

Nhưng mà George thể hiện sự bất lực, anh có thể giúp Diệp Phi tìm đại luật sư ngự dụng, năng lực của anh không cách nào chống lại được Mộ Thương Nam, anh bảo lãnh Diệp Phi không được.

Thủy Tinh lấy lý do đi thăm Diệp Phi, rời khỏi biệt thự của George, cô lái xe tìm cách cứu Diệp Phi ra, cô mới không tin Diệp Phi sẽ làm ra chuyện như vậy, nếu như không phải Diệp Phi làm, vậy thì chỉ có thể chứng minh có người đang hại Diệp Phi, Diệp Phi ở trong tù quá nguy hiểm, cô nhất định phải cứu Diệp Phi ra.

Khóe miệng cô bặm lại, lái xe đi đến công ty của Bắc Minh Phong, cho dù không muốn nhìn thấy người đàn ông này đến thế nào đi nữa, cô cũng chỉ có thể đi tìm anh mà thôi.

Chương 264

Trong phòng làm việc của Bắc Minh Phong, Lăng Tuyết cầm theo bình canh bồ đi vào.

“Anh Phong, mẹ bảo em đem canh bồ tới cho anh. Anh uống lúc còn nóng đi.” Lăng Tuyết nói.

“Đặt xuống đi, cô có thể đi rồi.” Mặt của Bắc Minh Phong không chút cảm xúc.

“Mẹ bảo em nhìn anh uống hết mới được đi.” Lăng Tuyết cúi thấp đầu, bộ dạng khó xử.

Chân mày của Bắc Minh Phong nhíu lại, vươn tay mở nắp của chiếc phích giữ ấm ra, ánh mắt nhìn vào thứ nước canh chứa đầy các bộ phận hình trụ của động vật.

Máu anh xem chút chảy ngược rồi!

Hai ngày nay bị Đào Dung ép anh uống loại canh này, mà anh lại không muốn đựng vào Lăng Tuyết, chỉ có thể uống canh rồi vờ như canh không có hiệu quả, chỉ có anh biết, canh rất có hiệu quả, anh sắp khỏe tới chảy máu mũi luôn rồi.

Anh cầm phích giữ ấm lên, ngửa đầu uống canh, mấy thứ bộ phận hình trụ đó của động vật khiến anh thấy gớm đến mức không muốn

ăn nữa.

“Tôi uống rồi, cô có thể đi rồi.” Anh bỏ phích xuống rồi nói.

“Ừm cái đó...mẹ nói là, bắt anh ăn hết thịt trong đó. Mẹ nói như vậy mới hữu hiệu.” Lăng Tuyết nói.

“Cô kêu tôi ăn đồ vật này của động vật à? Có thấy gớm hay không vậy?” Giọng nói của Bắc Minh Phong đột nhiên lạnh lẽo.

“Anh Phong đừng tức giận, đây không phải em nói đâu, là mẹ nói đó. Nếu em không làm theo lời mẹ thì mẹ sẽ tức giận mất.” Lăng Tuyết nói.

“Đi nói với mẹ tôi, tôi ăn không vô, muốn ăn thì bà ấy tự mình ăn đi.” Bắc Minh Phong lạnh lùng nói, lúc này cơ thể của anh bốc lên ngọn lửa kỳ lạ, cho dù là Lăng Tuyết đứng trước mặt anh thì anh đều có thể có cảm giác rồi.

“Em biết rồi, em đi giải thích với mẹ. Khóe miệng anh dính gì đó kìa, em lau giúp anh.” Lăng Tuyết nói rồi cầm chiếc khăn tay lên, bước qua lau khóe miệng cho anh.

Cô ta sai bước đi về phía anh, cúi người lau khóe miệng cho anh, cố ý áp sát người mình xuống, để anh có thể từ cổ áo của cô ta mà nhìn thấy đường cong mê người của mình.

Khóe môi của Bắc Minh Phong giật mạnh, khốn khiếp, bây giờ cho anh cả một con lợn mẹ thì anh cũng nhin không nổi nữa, Lăng Tuyết còn làm động tác này với anh?

Anh là đàn ông, có một người đàn ông bình thường nhất đi chẳng nữa thì anh cũng không chịu được đâu biết không!

Chính trong lúc anh giờ tay chặn lấy tay của Lăng Tuyết, Lăng Tuyết đột nhiên trẹo chân một cái, té ngồi trên đùi của anh.

Lăng Tuyết ngay lập tức đã cảm nhận được trạng thái của đàn ông, cô ta vui mừng nhìn phản ứng của anh, cuối cùng cũng đợi được ngày anh có phản ứng với cô ta rồi!

“Anh Phong, xin lỗi, chân của em bị trẹo, không làm đau anh chứ?” Tay cô ta cố tình sờ vào nơi không thể đụng vào của người đàn ông.

Sắc mặt của Bắc Minh Phong đột nhiên chuyển thành màu đỏ, hận không thể xé nát đồ của Lăng Tuyết, hung hăng leo lên người cô ta.

Bỗng nhiên, cửa phòng bị người đẩy ra, cô gái nhỏ hùng hùng hổ hổ xông vào.

“Bắc Minh Phong!” Âm thanh của Thủy Tinh xộc vào phòng, tiếp theo đó thì cô im bặt.

Lăng Tuyết ngồi trong lòng của anh, mà anh còn thoải mái ôm lấy Lăng Tuyết, không cần nghĩ cũng biết họ tiếp theo sẽ làm những gì rồi.

Rõ ràng là cô đã làm phiền chuyện tốt của người ta.

Khóe môi cô giật giật, nếu như không phải vì Diệp Phi, cô có chết

cũng sẽ không đến gặp Bắc Minh Phong.

“Cô tới làm gì?” Lăng Tuyết nhìn Thủy Tinh xông vào phòng, cô ta rít lên.

Thủy Tinh hít một hơi thật sâu, tới sao thì tới vậy, dù sao cũng đã xông vào rồi, cô cũng không thể lui ra ngoài.

“Tôi tới tìm Bắc Minh Phong! Ha ha, Lăng Tuyết, cô thiếu đàn ông tới mức nào, ban ngày ban mặt đều có thể bám lấy đàn ông làm chuyện đó trong phòng làm việc.” Cô không khách khí mà đập lại.

Sắc mặt Lăng Tuyết cứng đờ, “Chúng tôi là vợ chồng, có làm gì thì cũng là hợp pháp mà?”

Cô ta thiếu chứ, rất thiếu đàn ông! Nếu không thì làm sao cô ta nghĩ đến việc dùng cách này chứ?

“Tôi tìm Bắc Minh Phong có việc.” Thủy Tinh lạnh lùng nói.

“Cô đợi ở ngoài đi! Chúng tôi làm xong chuyện vợ chồng thì sẽ gặp cô.” Lăng Tuyết nói.

“Tôi không có thời gian để đợi, không thì hai người vừa làm tôi vừa nói vậy. Hai người bắt đầu đi!” Thủy Tinh đặt mông ngồi xuống ghế sofa, bộ dạng như sắp xem kịch hay vậy.

Khóe miệng của Lăng Tuyết giật mạnh, cô ta đều đã có sẵn ý nghĩ muốn xé xác cô rồi, Thủy Tinh muốn xem show người thật của bọn họ sao?

“Anh Phong, anh kêu người đuổi cô ta đi đi!” Cô ta kéo cánh tay của Bắc Minh Phong, nói một cách rất âm ức.

Sắc mặt của Bắc Minh Phong vẫn luôn trầm mặc, không ai biết anh đang nghĩ gì cả.

“Đuổi cô ấy đi, cô ấy quay lại làm phiền thì sao? Cô về trước đi, chuyện của chúng ta tối nói tiếp.” Anh dùng tay đẩy cô ta đứng lên.

Lăng Tuyết suýt nữa tức hộc máu, chuyện tốt của mình đã bị Thủy Tinh phá đám rồi!

Nhưng mà lời của anh nói ra, cô ta cũng không thể ở lì không đi, chẳng lẽ phải thật sự biểu diễn show người thật ngay trước mặt Thủy Tinh cho cô xem hay sao.

“Được, vậy em về nhà đợi anh!” Cô ta cầm phích giữ ấm, đi về phía cửa, ánh mắt sắc bén liếc nhìn Thủy Tinh một cái.

Cô ta ngược lại không lo lắng Thủy Tinh và Bắc Minh Phong, dù sao thì Thủy Tinh biết người đụng tàn phế chân của George là người của Bắc Minh Phong, cho nên Thủy Tinh còn không kịp hận chết Bắc Minh Phong nữa là, càng không cần nói tới việc khiến Thủy Tinh chấp nhận Bắc Minh Phong.

Tốt nhất là Thủy Tinh đến gây sự Bắc Minh Phong, như vậy thì sẽ đẩy Bắc Minh Phong vào vòng tay của cô ta.

Cô ta sải bước ra khỏi phòng.

Khóe miệng của Thủy Tinh dần hiện ra nét lạnh lùng, Bắc Minh Phong và Lăng Tuyết ân ái với nhau như vậy, buổi tối không đủ, còn phải bù thêm một phát giữa thanh thiên bạch nhật.

Ánh mắt sắc bén của cô nhìn anh, “Diệp Phi có chuyện rồi, anh giúp nói một tiếng với Mộ Thương Nam, thả Diệp Phi ra. Diệp Phi sẽ không giết Mộ Dã đâu, chuyện đó không phải Diệp Phi làm.”

Bắc Minh Phong nhìn cô gái nhỏ đứng cách mình không xa, đáy mắt suýt chút nữa bốc cháy rồi.

Cô chỉ là vì Diệp Phi mới đến tìm anh!

“Em nói không phải thì không phải sao? Nhà của Mộ Thương Nam suýt chút nữa bị diệt môn, Diệp Phi là tình nghi lớn nhất, anh dựa vào đâu mà kêu Mộ Thương Nam thả người?” Anh lớn tiếng nói.

“Anh biết, Diệp Phi và Mộ Thương Nam yêu nhau trong quá khứ, làm sao Diệp Phi có thể giết cả nhà của Mộ Thương Nam được?” Thủy Tinh phản bác.

“Chính bởi vì đã từng yêu, cho nên mới càng có khả năng giết cả nhà Mộ Thương Nam đó chứ? Bởi vì yêu không thành sinh đồ kỵ mới giết người! Đừng quên rằng, năm đó Mộ Thương Nam suýt chút nữa mất mạng vì Diệp Phi! Diệp Phi thà đi cùng Mộ Ly, nhìn Mộ Thương Nam chết cũng không chịu ở cùng với Mộ Thương Nam!” Bắc Minh Phong nói.

Việc này anh mãi mãi sẽ không tha thứ cho Diệp Phi, anh em tốt của

anh suýt nữa thì toi mạng, còn cô gái mà anh em tốt dùng cả tính mạng để bảo vệ lại bỏ đi cùng người đàn ông khác.

Cho nên, anh mới mãi vẫn không nói chuyện quá khứ cho Mộ Thương Nam biết, chỉ sợ Mộ Thương Nam không chấp nhận được sự thật tàn nhẫn đó.

Thủy Tinh tức đến đứng phắt dậy tiến về phía anh, “Tôi có thể dùng mạng của mình để đảm bảo không phải Diệp Phi! Diệp Phi cũng bị thương rồi, chị ấy cũng bị đánh rồi, anh cảm thấy chị ấy có thể tự đánh ngất mình sao? Nhất định là có người hại chị ấy!”

“Bất kể như thế nào thì đều là chuyện của nhà Mộ Thương Nam, anh không tiện tham dự vào, hơn nữa anh cũng không có quyền ra lệnh cho Mộ Thương Nam.” Bắc Minh Phong nói.

Thủy Tinh thu ánh mắt lại, “Vậy anh nghĩ cách cho tôi gặp Mộ Thương Nam, tôi đi giải thích với anh ta, như vậy là được rồi chứ gì?”

Tay của Bắc Minh Phong nắm lấy cánh tay của Thủy Tinh, cánh tay của anh dùng lực kéo cô vào lòng mình, để cô ngồi lên đùi anh, hơi thở nóng bỏng của anh phả lên phía sau tai của cô, “Muốn kêu anh giúp thì cũng phải trả một ít giá chứ, làm cùng anh một lần, anh sẽ đưa em đi gặp Mộ Thương Nam.”

Anh đưa tay luồn vào váy của cô gái nhỏ...

Chương 265

Thủy Tinh cảm giác được bàn tay quấy rối của anh, muốn chặt quách móng vuốt của anh cho rồi, cô đã kết hôn rồi đó biết không?

Hơn nữa anh có tư cách gì mà muốn cô chứ?

“Bắc Minh Phong, anh muốn giải quyết vấn đề thì đi tìm người phụ nữ của anh! Tôi không phải là người gì đó của anh đâu!” Cô lớn tiếng nói.

Bàn tay của Bắc Minh Phong bị cô dùng lực bẻ ra, anh không nghi ngờ gì nữa, cô gái nhỏ muốn bẻ gãy ngón tay của anh, mà tay của anh cứ khư khư ôm lấy đùi của cô, khó khăn lắm mới chạm tới thịt được, làm sao anh có thể buông tay chứ.

Mẫu chốt là anh đã uống nhiều canh bổ như vậy rồi, bây giờ sắp vỡ mạch máu rồi, bản năng sớm đã chinh phục lý trí của anh rồi.

“Không đồng ý thì thôi, dù sao cũng là chuyện hai bên tình nguyện, nhưng mà, có lòng tốt nhắc nhở em một tí, trừ anh ra, ai cũng không thể đưa em đi gặp Mộ Thương Nam. Em nghĩ kĩ rồi nói anh biết!” Anh dừng dừng nói, lúc này mà gặp Mộ Thương Nam, thì chính là điên rồi, chê mình sống lâu mà!

Gương mặt của Thủy Tinh giật mạnh, bị anh uy hiếp được rồi, cô rất rõ, trừ anh em chí cốt Bắc Minh Phong của Mộ Thương Nam ra, ai cũng không có cách đưa cô đi gặp Mộ Thương Nam.

Bộ dạng do dự của cô gái nhỏ hiện vào trong đáy mắt của Bắc Minh Phong, “Đừng gấp rút, nghĩ kĩ rồi, nếu như giống như lời em nói, là có người hại Diệp Phi, vậy thì em hiểu, bạn của em bị nhốt trong tù một ngày chính là đang chờ chết! Em muốn bạn em chết nhanh một chút thì bây giờ có thể đi rồi.”

Lời của anh giống lưỡi dao đâm vào trái tim của Thủy Tinh, dùng cô để đổi lấy mạng sống cho Diệp Phi, thực ra đối với cô cũng không mất mát gì cả.

Chỉ là người này là Bắc Minh Phong, nếu như là một người xa lạ, cô thật sự sẽ không do dự chút nào, nhưng mà người này là người đàn ông mà cô từng yêu, khi này còn nhìn thấy anh sắp làm chuyện đó với Lăng Tuyết, lúc này, cô phải làm sao chấp nhận Bắc Minh Phong đây?

“Có phải chỉ một lần không?” Cô chất vấn anh.

“Phải! Chỉ một lần hôm nay, làm xong thì anh sẽ đưa em đi gặp Mộ Thương Nam.” Bắc Minh Phong nói.

Anh nói rồi bế cô gái nhỏ lên, đi vào trong phòng nghỉ ngơi của phòng làm việc, ở đó có chiếc giường lớn mà họ cần nhất.

Chuyện mà năm năm chưa làm qua, tâm tình đè nén trong năm năm, anh không đợi được mà hôn lên môi của cô gái nhỏ.

Đây là người phụ nữ mà anh yêu, làm chuyện yêu thích với người mình yêu, là chuyện mà anh tha thiết ước mơ cả đời này!

Thủy Tinh bị anh đè lên người, một ý nghĩ vụt qua trong đầu cô, người đàn ông này không phải là đàn ông, mà là dã thú.

“Đừng xé đồ của tôi!” Cô vội vàng vịn lấy bàn tay của anh, trời đất mẹ ời, xé hư rồi thì làm sao mà cô đi gặp người ta được chứ?

“Anh giúp em cởi.” Bắc Minh Phong đưa tay vén đồ của cô ra.

Không đợi được mà chiếm lấy cô, sự sung sướng cuốn lấy cơ thể anh, hơi thở phát ra từ trong cổ họng của anh.

Thủy Tinh chịu đau đến khó chịu, chuyện mà năm năm chưa làm qua.

“Bắc Minh Phong, anh điên rồi!” Cô đau đớn kêu lên.

“Điên rồi, sớm đã điên rồi!” Bắc Minh Phong nói, anh sớm đã nhớ cô nhớ tới điên rồi, huống hồ chi anh còn bị ép uống canh bồ nhiều ngày như vậy nữa.

Thứ canh bồ trong người anh vốn dĩ đã khiến anh không dừng lại được.

Đôi môi của anh hôn lên môi của cô, bắt đầu làm chuyện mà mình muốn làm.

Thủy Tinh khó chịu bám chặt lấy vai của anh, chính trong lúc cô đau đến mức muốn bảo anh dừng lại, thì anh đột nhiên ngừng động tác của mình lại.

Mặt của Thủy Tinh cũng nghếch ra, nửa phút sao???

Tình hình gì vậy?

Cô không nhin được bật cười thành tiếng, “Không ngờ công tử Bắc Minh làm việc thì hiệu suất cao như vậy.”

Sắc mặt Bắc Minh Phong đen tới cực điểm, quả thực là một sự sỉ nhục đối với lòng tôn nghiêm nam tính của anh!

“Không phải! Lúc nãy không phải!” Anh chết cũng không thừa nhận!

Thủy Tinh chớp chớp ánh nhìn, khốn khiếp, cô tốt xấu gì cũng là vợ chồng với Bắc Minh Phong vài ngày, cô không biết hay sao?

“Không sao, miệt mài quá độ thì dễ bị như vậy lắm. Tôi thấy anh vẫn là nên điều dưỡng tốt chút nữa! Lúc nãy anh nói đó, làm một lần thì đưa tôi đi gặp Mộ Thương Nam.”

Bắc Minh Phong suýt chút tức đến méo mặt, cái gì mà miệt mài quá độ, anh là kiêng khem quá lâu, cho nên mới quá hưng phấn thôi!

“Anh nói là hôm nay một lần, đây còn chưa qua một ngày nữa! Ngoan ngoan chịu đựng cho anh!” Bàn tay to lớn của anh ấn xuống eo của cô gái nhỏ, không cho cô biết sự lợi hại của anh thì không được.

Dù sao anh cũng nhin năm năm rồi, lại bồi bổ hai ngày, cái anh có là tinh lực sẽ từ từ mài mòn cô gái nhỏ.

Một lát sau, Thủy Tinh đã biết mình hiểu sai rồi, người đàn ông này vốn dĩ là dạng người làm hoài cũng không dứt.

Thật sự phải cùng làm với anh ta một ngày sao?

Sau lưng cô túa mồ hôi lạnh, cô còn muốn sống nữa đó biết không?

Lúc mới gả ch Bắc Minh Phong, sự hung hãn của anh vụt qua trong đầu cô, nếu như thật sự làm cả một ngày thì cô chỉ sợ mình không đủ sức lực đi tìm Mộ Thương Nam.

Bắc Minh Phong cuối cùng cũng tìm thấy được trạng thái nhịp điệu của mình, môi của anh hôn lên môi của cô gái nhỏ, đến tận lúc này anh mới cởi đồ của cô một cách không nhanh không chậm, khiến cô quẩn quýt triền miên cùng anh.

—

Diệp Phi ở trong tù đợi, nhưng Thủy Tinh vẫn không đến, mà Mộ Thương Nam lúc này đã đến rồi.

Sắc mặt của người đàn ông đó vô cùng lạnh lẽo, cho dù đã quen biết anh lâu như vậy rồi, cô vẫn chưa nhìn thấy qua dáng vẻ lạnh lùng như vậy của anh, giống như thần A Tu La chui lên từ địa ngục vậy.

Anh vốn dĩ không đi vào buồng tiếp khách, mà trực tiếp đến thẳng phòng giam của cô gái nhỏ.

Diệp Phi ngồi trên chiếc ghế duy nhất trong phòng giam, trong khoảnh khắc nhìn thấy Mộ Thương Nam, cũng không quan tâm sắc mặt của Mộ Thương Nam, gấp gáp bước về phía Mộ Thương Nam.

“Mộ Dĩ sao rồi? Mộ Dĩ như thế nào rồi?” Cô nắm lấy cánh tay của anh mà hỏi.

Bàn tay to lớn của Mộ Thương Nam siết chặt lấy cổ của cô, đáy mắt chứa đầy tia đỏ đáng sợ.

Âm thanh lạnh lùng của anh trầm thấp phủ lên đỉnh trán của cô, từng chữ từng chữ phát ra từ miệng của anh.

“Cô có tư cách gì mà hỏi về nó hả?”

Tim Diệp Phi bóp nghẹt, tay của anh giống như móng vuốt của quỷ dữ nắm lấy cổ của cô, chỉ cần năm ngón tay của anh co lại thì có thể bẻ gãy cổ cô rồi.

“Bất luận anh tin hay không tin, tôi chưa từng hại qua Mộ Dĩ và người nhà của anh!”

Khóe miệng của Mộ Thương Nam hiện lên nụ cười lạnh, cười rất dữ tợn, “Diệp Phi, cô đang gạt ai? Trách bản thân tôi bị mù đã thích cô, giữ cô lại bên cạnh tôi, mới hại con trai của tôi!”

Diệp Phi chỉ cảm thấy mình thở không nổi nữa, cô dùng tay tách tay của anh ra, cô không thể chết, cô còn có Thiên Thiên nữa!

“Anh có chứng cứ gì?” Cô khó khăn lắm mới phát ra được chữ của mình.

Một tay của Mộ Thương Nam lấy điện thoại của mình ra, “Trong nhà tôi có camera giám sát, tất cả mọi chuyện mà cô làm đều bị quay lại

cả rồi!”

Đáy mắt của Diệp Phi hiện lên sự kinh ngạc, “Tôi xem thử, anh cho tôi xem thử!”

Bàn tay bóp lấy cổ của cô vẫn không buông ra, tay kia ấn mở màn hình di động, một đoạn băng ghi hình được mở ra.

Cảnh tượng được mở ra, con người của Diệp Phi mở to hết cỡ, cô nhìn thấy Liễu Họa nằm trên nền nhà, còn cô đang cầm gậy sắt đuổi theo Thiên Tịnh mà đánh.

Thiên Tịnh bị cô đánh ngã xuống, sau đó Mộ Dã bước qua, không biết Mộ Dã và cô đã nói những gì, cô vung gậy sắt lên rồi nhắm vào Mộ Dã mà đánh.

Mộ Dã bị những đòn gậy của cô đánh ngã xuống vũng máu...

Chương 266

45266.Tay Diệp Phi run rẩy, điện thoại của Mộ Thương Nam trượt khỏi tay cô. “Không phải tôi, tôi không làm như thế!” Đầu óc cô trống rỗng, giống như bị sét đánh.

Tay Mộ Thương Nam nhanh chóng bắt lấy điện thoại của anh “Nhìn thấy chứng cứ rồi còn giả mồm à? Cô cảm thấy cô có thể ngụy biện được sao?” Giọng nói lạnh lùng của anh đập vào tai Diệp Phi.

Diệp Phi thần thờ lắc đầu “Không phải tôi, Không phải tôi” Dường như ngoài không phải tôi, cô không biết nói gì khác.

Tay Mộ Thương Nam túm lấy cổ áo Diệp Phi, kéo cô đến trước mặt anh “Vậy cô nói cho tôi biết, không phải cô, vậy người phụ nữ này là ai? Mà lúc đó cô đang làm gì?”

Ánh mắt Diệp Phi đọng lại khuôn mặt lạnh lùng của anh, đầu cô trống rỗng, cô rất muốn nhớ lại xem lúc đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng ngoài nhớ ra cô và Thiên Tịnh đánh nhau, cô không nhớ ra gì nữa, lúc tỉnh lại thì nhìn thấy tất cả mọi người đều nằm dưới đất.

“Tôi không nhớ, nhưng tại sao tôi phải giết Mộ Dã? Tôi vô cùng thích thằng bé?”

“Trước kia cô quyến rũ tôi không thành, không làm được thiếu phu nhân nhà họ Mộ, liền ôm hận trong lòng, để báo thù tôi! Mộ Dã chỉ là

một đứa trẻ, cô cũng không buông tha cho nó!” Mộ Thương Nam tức giận hét lớn.

“Tôi không có! Tôi nói rồi tôi không có! Trước kia cũng không phải tôi quyến rũ anh, là anh quyến lấy tôi không buông! Tôi quay về chỉ để tìm lại bản đồ của nhà tôi, tìm Thiên Tịnh trả thù, nhưng tôi chưa từng nghĩ sẽ hại Mộ Dã” Diệp Phi vội vàng đáp. Cô rất thích Mộ Dã, đứa bé này khiến cô lần đầu tiên nhìn thấy đã không thể ghét được, sau đó càng ngày càng thích nó, có những lúc cô cảm thấy, nhất định là con trai cô chết yếu, nên cô mới thích những đứa bé sắp xỉ tuổi con cô như vậy”.

Tay Mộ Thương Nam nâng mặt Diệp Phi lên, ngón tay cái lướt nhẹ lên da cô, ánh mắt sắc lạnh, nhìn người phụ nữ trước mặt giống như muốn giết người.

“Biết việc ngu xuẩn nhất mà cả đời này tôi làm là gì không? Rõ ràng biết cô luôn muốn báo thù, luôn muốn hại tôi, tôi vẫn yêu cô đến điên cuồng không còn thuốc chữa. Muốn bên cạnh cô. Thậm chí không quan tâm việc cô hại Mộ Lạc Lạc!” Anh nói rõ ràng từng câu từng chữ, âm thanh không to, nhưng nó toát ra sự lạnh lùng khó che giấu, giống như gió đêm thág chạp.

Trái tim Diệp Phi đảo đảo, chỉ có một câu lóe lên trong đầu “tôi vẫn yêu cô đến điên cuồng không còn thuốc chữa”. 5 năm không gặp, anh có vợ có con, cũng đã quên tất cả mọi thứ trong quá khứ của họ, vậy mà vẫn yêu cô đến điên cuồng không còn thuốc chữa. Nước mắt cô tràn đầy khóe mắt, môi run rẩy rất muốn nói gì đó, nhưng lại không thể tìm thấy lời mình muốn nói, cô không thể giải thích rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Liễu Họa, Thiên Tịnh, Mộ Dã bị giết; càng không thể giải

thích rõ, tình cảm của cô và anh, nếu như cô nói ra điều gì, Mộ Ly sẽ không tha cho Thiên Thiên của họ.

Ánh mắt Mộ Thương Nam quỳn lấy khuôn mặt nhỏ bé của cô “Vị vậy, đều là lỗi của tôi, nếu như ban đầu tôi nghe lời Thiên Tịnh bắt cô lại, thì bọn họ bây giờ sẽ rất tốt. Cô ở đây chờ tuyên án, tôi sẽ không can thiệp vào thẩm vấn, những việc cô làm, cô sẽ phải trả giá!” Anh đột nhiên cúi đầu hôn lên môi cô, bờ môi đỏ thắm của cô như thuốc phiện, khiến anh ăn một lần là nghiện, khiến anh hận đến tột cùng cũng yêu đến tột cùng. Răng anh cắn rách môi cô, giống như thú dữ đói máu, hút máu của cô.

Môi Diệp Phi đau đớn, nhưng anh cắn chặt lấy, cô muốn thoát ra cũng không thoát ra được. Nỗi đau cuộn lấy toàn thân cô, cô không còn nghi ngờ gì nữa, anh muốn ăn sống cô.

“Đau” Chỉ một từ phát ra trong khóe môi cô.

Mộ Thương Nam thả lỏng môi cô ra, đôi mắt anh đỏ lừ ngập những cảm xúc khó hiểu của anh “Cô cũng biết đau sao? Cô một người phụ nữ độc ác! Cô không bao giờ hiểu được, lúc tôi nhìn thấy Mộ Dạ hôn mê, tim tôi đau như thế nào?” Một tay anh đẩy người phụ nữ trong lòng ra, hai tay căng tay, muốn xé nát cô thành từng mảnh, nhưng lại không có cách nào giơ tay mình lên. Nắm đấm của anh thụi mạnh vào tường, anh hận tình cảm của mình dành cho Thiên Tịnh, rõ ràng biết cô hại Mộ Dạ, anh vẫn không thể ra tay với cô. Trời biết, không phải anh công bằng chính trực muốn để thẩm phán thẩm vấn, tuyên án cho Diệp Phi, mà là anh không thể ra tay với cô được.

Diệp Phi bị anh đẩy đập vào tường, suýt nữa đập nát xương cô.

Nhưng cô không để ý đến nỗi đau, xông đến anh, kéo cánh tay anh “Anh nói cho tôi biết, Mộ Dã bây giờ thế nào rồi? Nói cho tôi!”

Bờ môi mỏng của Mộ Thương Nam run lên, từ phát ra từ sâu trong cổ họng anh “Cô có tư cách gì để biết tình trạng hiện giờ của nó?”

“Tôi cầu xin anh! Xin anh nói cho tôi biết! Tôi chỉ muốn biết tình trạng của thằng bé? Nó tỉnh lại chưa?” Nước mắt Diệp Phi rơi xuống, cô cũng là bác sỹ, cô biết vết thương của Mộ Dã nghiêm trọng như nào, nếu như không thể tỉnh lại, khả năng tỉnh lại của nó rất thấp.

“Cô không xứng được biết” Mộ Thương Nam hất tay cô ra, quay người đi ra khỏi phòng giam.

Chân Diệp Phi trùng xuống, quỳ sụp xuống đất, tay nắm lấy quần anh không buông “Nói cho tôi! Xin anh nói cho tôi biết! Mộ Thương Nam, tôi cầu xin anh đấy!”

Mộ Thương Nam cúi xuống nhìn người phụ nữ đang quỳ dưới chân anh “Diễn kịch để tôi xem à? Nếu như cô có chút tình cảm với nó thì cô đã không làm ra việc như này”

Tay anh tóm lấy cổ áo cô, kéo cô dậy “Mộ Dã bây giờ vẫn đang hôn mê không tỉnh, kết quả như này cô hài lòng chưa?” Tay anh buông ra, mặc kệ cô rơi xuống đất, nhấc chân bước ra khỏi phòng giam.

Nước mắt chưa bao giờ chảy ra lại chảy ra từ khóe mắt anh, vì con trai của mình, cũng là vì mình, chính giây phút nhìn thấy nước mắt của Diệp Phi, anh suýt nữa cho rằng cô thực sự yêu thương Mộ Dã. Nhưng video đó phải giải thích thế nào? Anh bước nhanh ra khỏi đồn

cảnh sát, về bệnh viện với con trai và mẹ mình.

Diệp Phi ngã xuống đất, các dây thần kinh trong não đều đang sắp đứt ra, nghĩ đến Mộ Dã có thể sẽ nằm như thế cả đời, cô đau đến mức giống như tự mình moi tim gan mình. Cái cảm giác này, còn đau đớn hơn là không nhìn thấy Thiên Thiên! “Mộ Dã! Mộ Dã!” Răng cô cắn chặt lên môi mình, cắn vào chỗ mà anh vừa cắn rách, hoàn toàn không cảm thấy đau, nỗi đau thực sự là trái tim cô, đau đến nghẹt thở.

Mộ Thương Nam quay về bệnh viện, quay về phòng bệnh của Mộ Dã.

Sở Nhiễm chăm sóc Mộ Dã suốt, cô nhìn thấy anh quay về, liền đi đến chỗ Mộ Thương Nam.

“Anh đi đâu vậy? Em lo cho anh!” Cô nhìn ra tình trạng bây giờ của Mộ Dã đã kích lớn như nào đến Mộ Thương Nam.

“Mộ Dã như thế nào rồi?” Mộ Thương Nam bước đến bên Mộ Dã. Bờ môi nhạt nhợt của thằng bé, làm nước mắt anh tràn ra trong đáy mắt, chỉ là anh là đàn ông, anh không thể rơi lệ.

“Mộ Dã! Con có nói, con là người thừa kế nhà họ Mộ, ba chỉ làm thuê cho con, con mau tỉnh lại, con phải thừa kế nhà họ Mộ!” Lời nói của anh phát ra từ sâu trong cổ họng. Bàn tay run rẩy sờ lên trán đầy băng quấn của thằng bé.

Tay Sở Nhiễm, đặt lên và nắm lấy tay Mộ Thương Nam “Thương Nam, anh đừng lo lắng, em sẽ cố gắng hết sức, chữa khỏi cho Mộ Dã! Nên anh không thể gục ngã!”

Đáy mắt cô như một hồ nước mùa thu, lấp lánh đọng lại bóng dáng anh, không phải nói, lúc đàn ông thất bại là lúc yếu đuối nhất, là lúc cần một người phụ nữ nhất sao?

Cơ thể cô nhẹ nhàng dựa vào Mộ Thương Nam.....

Chương 267

45267. Mộ Thương Nam khẽ gật đầu, rút tay bị Sở Nhiễm đặt lên “Cảm ơn nhiều!”

“Em nói rồi giữa chúng ta không cần nói câu cảm ơn, Thương Nam, em sẽ chăm sóc người nhà anh giống như chăm sóc người nhà em” Anh yên tâm đi xử lý người đã hại họ là được rồi, phải rồi, Diệp Phi bị tuyên án chưa? Sở Nhiễm hỏi.

“Tòa án sẽ xử lý cô ta” Mộ Thương Nam lạnh lùng nói.

Sở Nhiễm vô cùng ngạc nhiên, Mộ Thương Nam lại không tự tay xử lý Diệp Phi?

Có tiếng gõ cửa, vọng vào giọng nói của vệ sỹ “Tổng giám đốc, thiếu gia Bắc Minh đến gặp anh, anh có gặp không?” Vệ sỹ nói rất cẩn thận, giống như mấy người họ đã giữ được mạng, họ mới dám đến nói với Tổng giám đốc của mình.

“Để cậu ta vào.” Mộ Thương Nam nói, vừa đúng lúc anh có việc cần dặn dò Bắc Minh Phong.

Vài giây sau, Bắc Minh Phong đi vào phòng. Sở Nhiễm nhanh chóng rời khỏi phòng bệnh, không làm phiền hai người đàn ông nói chuyện.

Bắc Minh Phong nhìn Mộ Dĩ, chau mày “Bình thường vui vẻ hoạt bát

nhì nhảnh, đột nhiên nhìn thấy thằng bé yên tĩnh, thực sự không thích ứng được. Nhưng, trẻ con hồi phục rất nhanh, mà thằng bé này trời sinh đã là tai họa, không hại đến toàn thể loài người, nó sẽ không chết được đâu. Anh yên tâm, nói không chừng ngày nào đó, nó sẽ dậy gây sự với anh!” Tay anh vỗ lên vai Mộ Thương Nam, không biết phải an ủi người anh em của mình như nào, anh đã moi hết vốn từ vựng của mình ra.

“Tôi biết con trai tôi sẽ không yếu đuối như thế” Mộ Thương Nam nói.

“Như này mới đúng! Mộ Dĩ còn cần anh, anh không thể gục ngã. Phải trụ vững, người anh em!” Bắc Minh Phong nói.

“Mấy ngày tới việc của công ty, cậu giúp tôi xử lý. Tôi tạm thời không đến công ty” Mộ Thương Nam dặn dò.

“Anh yên tâm. Việc của công ty giao cho tôi, mặc dù tôi không biết kiếm tiền như anh, nhưng tôi đảm bảo lúc anh không có ở đây, không thể lỗ được. Còn gì nữa, tôi nói với anh chuyện này, Thủy Tinh muốn gặp anh, anh gặp cô ấy một lúc đi”. Bắc Minh Phong cuối cùng cũng nói ra trọng điểm. Anh dùng việc này, uy hiếp Thủy Tinh lên giường với anh, ham muốn kìm nén 5 năm nay cộng thêm việc mẹ anh hãm các loại canh bổ chức năng, đều chút hết cho Thủy Tinh. Nhìn người phụ nữ nhỏ suýt nữa bị hành đến chết, bộ dạng khóc lóc xin anh tha cho, anh mềm lòng tha cho Thủy Tinh, đương nhiên việc anh đồng ý với Thủy Tinh, anh cũng phải làm được.

“Tôi không gặp, anh đưa cô ta đi” Mộ Thương Nam do dự từ chối, bây giờ anh không có tâm trạng gặp những người không liên quan. Hơn nữa, người này còn là bạn của Diệp Phi, nghĩ đến người phụ nữ này,

anh lại nghĩ đến Diệp Phi, trái tim khó chịu giống như bị ai xé ra.

Bắc Minh Phong hít vào một luồng khí lạnh, Mộ Thương Nam không gặp Thủy Tinh, anh biết ăn nói thế nào với Thủy Tinh, quan trọng là anh và cô làm lâu như vậy, không làm được việc cô nhờ anh, anh phải giải thích thế nào với cô?” Dù sao Thủy Tinh xác định sẽ không đồng ý, anh để cô lời đề nghị lần trước của cô coi như là trả đũa.

“Cái đó, anh gặp Thủy Tinh một lúc thôi! Tôi đồng ý với Thủy Tinh rồi, Thủy Tinh có việc mới cần gặp anh!” Anh đau khổ mím môi, mặt cố cười gượng, nụ cười đó còn khó nhìn hơn khóc.

“Cô ta gặp tôi có việc gì?” Mộ Thương Nam ngơ ngác.

“Tôi, tôi cũng không biết, không phải, nếu anh muốn biết, thì đi hỏi Thủy Tinh! Tôi sẽ gọi cô ấy vào” Bắc Minh Phong vội vàng đi ra ngoài cửa.

“Đứng lại! Tại sao cậu lại khẳng khẳng muốn tôi gặp Thủy Tinh? Bắc Minh Phong? Nói!” Mộ Thương Nam phát hiện ra điểm không bình thường.

“Hihi” Tay Bắc Minh Phong ngượng ngùng vò đầu mình, “Tôi là, là vì đồng ý với cô ấy rồi, anh biết đàn ông đều là nói được làm được, anh không thể làm tôi nói lời không giữ lời chứ?”

Mắt Mộ Thương Nam nheo lại, từng phút từng giây đều cảm thấy không khí này không đúng.

“Nói thật. Có phải cậu nợ Thủy Tinh gì không” Không nói thật cậu

đừng mơ để tôi gặp cô ta!”

“Ai nợ cô ta? Chỉ là bạn bè giúp đỡ nhau thôi” Bắc Minh Phong cãi bướng, còn lâu mới thừa nhận để lên giường với phụ nữ, đều phải dùng đến cách uy hiếp, như thế mất mặt chết.

“Vậy được. Cậu dẫn cô ta đi! Tôi không gặp!” Mộ Thương Nam lạnh lùng nói, rõ ràng là sỉ nhục trí thông minh của anh.

“Đừng! Thôi được rồi, tôi nói thật với anh. Tôi lên giường với Thủy Tinh, đồng ý dẫn cô ấy đi gặp anh, chính là việc này. Anh cũng biết, tôi vẫn không thể quên được Thủy Tinh mà” Bắc Minh Phong bị ép nói ra sự thật.

Mộ Thương Nam nhếch mép “Phỉ! Cậu vì có thể lên giường với phụ nữ mà bán đứng anh em?”

“Cái gì mà bán đứng anh em? Không phải chỉ là gặp một tí thôi sao? Cô ấy cũng đâu thể ăn anh? Hơn nữa, anh không thể không suy nghĩ đến hạnh phúc của tôi sao?” Bắc Minh Phong đáp.

“Hạnh phúc của cậu thì liên quan gì đến tôi? Cút!” Mộ Thương Nam tức giận như muốn phì hơi ra. Con trai anh và mẹ anh đang hôn mê, sống chết còn chưa biết, người anh em tốt của anh lại lấy anh ra để mưu cầu lợi ích cho mình!

“Tôi về! Hay là không còn là anh em nữa? Bao nhiêu năm nay, anh có vợ có con, tôi một mình bao nhiêu năm! Tôi ăn chay năm năm rồi, chỉ phá giới một lần anh cũng không tác thành cho tôi!” Bắc Minh Phong nói.

“Tôi cũng ăn chay 5 năm rồi, tôi có nói gì không? Là đàn ông chuyện nhỏ như này cũng không nhịn được” Mộ Thương Nam nói

“Chuyện nhỏ gì? Anh nhất Diệp Phi trong nhà anh, anh đừng nói với tôi, buổi tối mỗi ngày anh chỉ nói chuyện về nhân sinh với cô ta” Bắc Minh Phong phỉ nhổ, đột nhiên ánh mắt quay sang “Mộ Thương Nam, không phải anh sợ gặp Thủy Tinh chứ? Sợ nghe cô ấy nói với anh về chuyện của Diệp Phi.”

Mộ Thương Nam thật sự bị lời của Bắc Minh Phong dồn ép “Ai sợ?”

“Không sợ thì gặp đi. Tôi gọi Thủy Tinh vào, nếu như anh nói anh sợ, tôi sẽ dẫn cô ấy đi ngay lập tức!” Bắc Minh Phong nói.

Quả nhiên Mộ Thương Nam không thể nói ra câu sợ, đây là vấn đề tôn nghiêm của người đàn ông. Bắc Minh Phong vội vã ra ngoài gọi Thủy Tinh vào.

Thủy Tinh đi vào phòng, phản ứng đầu tiên là nhìn Mộ Dã, cô cũng là bác sĩ, cô không yên tâm kiểm tra một lượt cho Mộ Dã. Chỉ là kết quả làm tim cô trĩu xuống. Cô quay người sang nhìn Mộ Thương Nam “Tình trạng của Mộ Dã không phải rất tốt, cũng không phải không có khả năng hồi phục, anh phải tin vào y học hiện đại”.

Ánh mắt Mộ Thương Nam nhìn thẳng vào mặt Thủy Tinh “Để Bắc Minh Phong dẫn cô đến gặp tôi, chỉ vì muốn nói với tôi điều này? Nếu như nói xong rồi, cô có thể đi rồi!”

Lòng Thủy Tinh trống rỗng “Không phải, tôi chủ yếu muốn nói với anh,

nhất định không phải Diệp Phi làm, anh không thể nhốt Diệp Phi, anh phải thả cô ấy ra, nếu không cô ấy sẽ gặp nguy hiểm, người hại cô ấy, chắc chắn sẽ giở trò trong nhà giam, hại chết cô ấy!”

Mộ Thương Nam lạnh lùng cười ra tiếng “Sao cô biết không phải Diệp Phi làm?”

“Là cô ấy tự nói với tôi! Tôi là bạn thân của cô ấy, cô ấy sẽ không nói dối tôi”. Thủy Tinh nói.

Mộ Thương Nam mở video trên điện thoại của anh cho Thủy Tinh xem “Cô xem xong thì sẽ biết bạn của cô rồi cuộc nói với cô bao nhiêu lời dối trá”

Thủy Tinh xem video, ngực nghẹt thở đến không thở nổi, mặc dù người trong video nhìn không rõ nhưng có thể nhìn ra đó là Diệp Phi.

“Không phải, cái này chắc chắn là ngụy tạo!”

“Đây là hình ảnh camera nhà tôi ghi lại, cô nói là ngụy tạo sao?” Mộ Thương Nam hỏi lại.

“Bất luận là cái gì quay lại, đều có khả năng là ngụy tạo, nhưng tình cảm của một người sẽ không thể ngụy tạo được. Nếu như anh biết Diệp Phi yêu anh nhiều như nào, anh sẽ không ghi ngờ cô ấy!” Thủy Tinh nói.

“Cô ta yêu tôi?” Mộ Thương Nam sửng sờ.

Chương 268

45268.“Phải, Diệp Phi rất yêu anh. 5 năm trước, hai người đã yêu nhau thật lòng. Tôi nói đều là sự thật. Điểm này Bắc Minh Phong có thể làm chứng”. Thủy Tinh nói, nhìn Bắc Minh Phong uy hiếp.

Sắc mặt Bắc Minh Phong cứng đờ, hoàn toàn có thể đọc hiểu được ý của cô, chính là nếu anh không làm chứng, anh và cô sẽ hết! Anh mím chặt môi, anh thật sự không muốn để Mộ Thương Nam nhớ ra việc đau lòng trước kia bị Diệp Phi phản bội. Khóe môi anh chìm trong cay đắng, thôi được rồi, cuộc đời này anh trọng sắc khinh bạn một lần vậy.

“Đúng vậy, hai người đã từng yêu nhau” Anh nói theo ý của Thủy Tinh.

“Chúng tôi từng yêu nhau? Sau đó thì sao? Tại sao người lấy tôi không phải cô ta?” Mộ Thương Nam hỏi.

“Hai người từng yêu nhau, nhưng Thiên Tịnh luôn phá hoại hai người! Diệp Phi mới là con gái nhà họ Thiên, là Thiên Huệ thay xà đổi cột dùng con gái mình Thiên Tịnh tráo đổi vị trí của Diệp Phi. Người đính hôn với anh cũng là Diệp Phi, là Thiên Tịnh giả mạo thân phận Diệp Phi, Thiên Tịnh luôn tìm cách hại hai người. Hai người yêu nhau rất đau khổ, Diệp Phi trả giá rất nhiều vì anh, tình cảm của cô ấy đối với anh, tôi đều biết, còn cả sự chia rẽ của Thiên Tịnh với hai người” Thủy Tinh vội vàng giải thích.

“Là Thiên Tịnh chia rẽ chúng tôi, chúng tôi mới xa nhau” Mộ Thương Nam hỏi.

“Việc cuối cùng, tôi cũng không rõ, nhưng, anh chỉ cần nhớ rằng, luôn là Thiên Tịnh hại Diệp Phi, cho dù Diệp Phi có làm gì với Thiên Tịnh, đều là Thiên Tịnh nợ cô ấy! Còn cả bản đồ mỏ vàng đen của nhà họ Thiên, anh luôn giữ không đưa cho cô ấy, chẳng nhẽ cô ấy không nên lấy đồ của mình về?” Thủy Tinh nói.

“Bản đồ mỏ vàng tôi đã giải thích với cô ta, tôi không nhớ bản đồ mỏ vàng để ở đâu, cho dù cô ta muốn trả thù Thiên Tịnh, nhưng con trai tôi rốt cuộc làm gì sai? Tại sao cô ta phải giết con trai tôi?” Mộ Thương Nam chất vấn.

“Thế tôi mới nói video này là giả! Nhất định có vấn đề, Diệp Phi rất yêu thương Mộ Dã, làm sao cô ấy có thể hại Mộ Dã” Thủy Tinh nói.

“Thủy Tinh, nói gì cũng phải có chứng cứ, không phải một câu nói của cô Diệp Phi sẽ không hại Mộ Dã là giải thích xong” Mộ Thương Nam lạnh lùng nói.

“Chính là cần chứng cứ, vì vậy mới bảo anh thả Diệp Phi ra, chúng tôi mới có thể đi tìm chứng cứ, hơn nữa như này người hại Diệp Phi mới không có cơ hội hại Diệp Phi.” Thủy Tinh nói.

“Tôi thả cô ra ta, để cô ta ung dung ngoài vòng pháp luật sao? Nếu như cô ta ra tay với tôi, tôi sẽ không trả đũa, nhưng cô ta không nên động vào con trai tôi, tôi sẽ không tha cho cô ta!” Mộ Thương Nam nói rành mạch.

“Nếu như anh dám làm gì đối với Diệp Phi, tôi đảm bảo anh sẽ hối hận! Mộ Thương Nam, Diệp Phi có mệnh hệ gì, anh sẽ hối hận cả đời!” Thủy Tinh cũng nói rành mạch. Từ ngữ kẹp chặt trong miệng, nhưng cô đã thề với Diệp Phi, cô không thể nói ra chuyện của Thiên Thiên, nếu không Thiên Thiên sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng!

“Tôi không bắt cô ta trong thời gian đầu ngay sau khi cô ta về nước, xử lý cô ta mới là điều tôi hối hận nhất cả cuộc đời này! Bắc Minh Phong, đưa cô ấy đi! Nếu không đừng trách tôi không khách sáo với cô ấy!” Mộ Thương Nam nói. Ngày hôm đó, anh nhìn thấy cô chạy theo anh, xin anh giúp đi cứu Thủy Tinh. Chính từ cái nhìn đầu tiên anh nhìn thấy cô, ánh sáng tỏa ra trên người cô, cô vừa đẹp vừa ấm áp, làm tan chảy trái tim băng giá của anh, vì sự ấm áp của cô mà rung rinh. Chính là cái cảm giác ấm áp mà quen thuộc đó, làm anh không đi bắt người phụ nữ đó, tất cả mọi thứ ở nước ZH đều không thoát khỏi lòng bàn tay anh, anh giống như thú dữ ẩn núp, không vội vàng tấn công, mà chờ con mồi tìm đến anh. Chỉ là đến bản thân anh cũng không ngờ, sự gặp gỡ của họ lại nhanh như vậy, mà tốc độ phát triển cũng vượt qua sự kiểm soát của anh.

Bắc Minh Phong nhìn ra Mộ Thương Nam nổi giận, anh vội vàng kéo tay Thủy Tinh, lôi Thủy Tinh ra khỏi phòng bệnh. Thủy Tinh vùng vẫy trong vòng tay của Bắc Minh Phong “Khốn nạn, tôi còn chưa nói xong, anh bỏ tôi ra!”

“Anh khốn nạn? Anh không lôi em ra ngoài, em sẽ không ra nổi! Lần này người bị thương là Mộ Dĩ, là con con trai của Mộ Thương Nam. Chả nhẽ em không cảm thấy lần này Diệp Phi quá đáng sao?” Bắc Minh Phong cũng giống anh không thể tha thứ cho Diệp Phi. Bất luận

việc của người lớn ai đúng ai sai, nhưng trẻ con rồi cuộc làm sai việc gì? Không thể vì Mộ Dã là con của Thiên Tịnh, Diệp Phi đến Mộ Dã đều muốn giết?

Thủy Tinh nghe Bắc Minh Phong nói, một chân đá vào đùi Bắc Minh Phong “Tôi nói rồi không phải Diệp Phi làm, thì không phải Diệp Phi làm!” Cô đá mạnh Bắc Minh Phong vài cái, đẩy anh ra và đi về phía cổng chính bệnh viện. Tay cô nắm chặt, thật điên mất, tại sao không có ai nghe cô nói. Không phải Diệp Phi, không phải Diệp Phi. Cô chỉ cảm thấy đàn ông đều sống trong thế giới của riêng họ, hoàn toàn không nghe phụ nữ nói gì.

Chân của Bắc Minh Phong bị giày cao gót của cô đá đến đau đớn, anh chịu đau đuổi theo cô, thật sự không biết bản thân trêu chọc ai, con trai Mộ Thương Nam bị hại, anh bị đá!

“Thủy Tinh, chờ anh, anh đưa em về nhà!” Tay anh kéo lấy cánh tay cô.

Thủy Tinh giơ tay vung khỏi tay anh “Tôi không cần anh đưa, còn nữa tôi cảnh cáo anh, giao dịch của chúng ta đến đây kết thúc! Anh đừng bám lấy tôi!”. Trên người cô đến bây giờ vẫn còn đau, đặc biệt là bước nhanh trên đường chạm đến những chỗ bị anh kéo rách. Nghĩ đến Bắc Minh Phong hành cô như con thú điên, cô nghi ngờ, anh bao nhiêu năm nay không động vào phụ nữ. Nhưng, tất cả đều kết thúc rồi, cô vội vã quay về nhà George xem George, cô ra ngoài lâu quá rồi.

Bắc Minh Phong bị lời nói của cô làm cho đứng sững sờ tại chỗ, bọn họ chỉ là một cuộc giao dịch. Khóe môi anh ngập trong cay đắng lạnh

lòng, người phụ nữ của anh lên giường với anh chỉ là giao dịch, cô vội vàng quay về làm gì? Không thể từ bỏ George sao? Nghĩ đến cô sẽ ở cùng George, toàn thân anh khó chịu. Lần này lên giường cùng cô, không làm anh thỏa mãn, ngược lại càng làm anh muốn có cô hơn! Anh lặc lợng rời khỏi bệnh viện, trong đầu chỉ nghĩ đến rốt cuộc phải làm gì mới có thể cướp Thủy Tinh về.

Mộ Thương Nam trông coi con trai mình trong phòng bệnh, lời của Thủy Tinh lặp đi lặp lại trong đầu anh “Nếu như Diệp Phi có mệnh hệ gì, tôi đảm bảo, anh sẽ hối hận cả đời!” Lòng mảy anh trĩu xuống, anh sẽ hối hận cả đời!” Mặc dù anh biết ý nghĩ này rất hoang đường, nhưng anh vẫn không khống chế được vẫn nghĩ như vậy. Anh đứng dậy đi về phía phòng bệnh của Mộ Dã.....

-

Diệp Phi trong phòng giam, ngạc nhiên khi nhìn thấy Mộ Lạc Lạc ngồi trên xe lăn. Mặt Mộ Lạc Lạc toát ra biểu cảm ác độc, nhìn Diệp Phi như nhìn kẻ thù.

Cai ngục mở cửa phòng giam cho Mộ Lạc Lạc, Mộ Lạc Lạc ấn nút xe lăn đi vào phòng giam.

“Diệp Phi, cô thật độc ác, không những giết tôi, còn giết cả nhà tôi?” Tay cô vung về phía Diệp Phi, con dao găm sáng loáng nắm chặt trong tay cô.

Diệp Phi nghiêng người tránh con dao găm của cô “Tôi chưa từng hại cô, cô bị Thiên Tịnh lừa rồi!”

“Cô còn giám ngụy biện! Chính là cô đã hại tôi, cô còn hại cả nhà tôi, mẹ tôi đến bây giờ vẫn còn hôn mê! Tôi phải báo thù cho cả nhà tôi!”
Con dao găm trong ta Mộ Lạc Lạc đâm về phía Diệp Phi.

Chương 269

45269.Tay Diệp Phi nắm lấy tay Mộ Lạc Lạc, không cho dao găm đâm cô, “Tôi không giết gia đình cô, sự việc sớm muộn sẽ điều tra rõ ràng!”

Khóe miệng Mộ Lạc Lạc co rút, 1 tay khác đột nhiên nhấc lên, hướng theo cổ tay của Diệp Phi chặt xuống.

Cô ta trước tiên dùng tay trái cầm dao găm đâm Diệp Phi, đợi lúc Diệp Phi tóm lấy tay trái của cô ta, cô ta liền dùng dao găm ở tay phải chém Diệp Phi, cô thật sự bái phục đại não của mình, có thể nghĩ ra cách thông minh như vậy.

Diệp Phi hoàn toàn không phòng bị Mộ Lạc Lạc còn có chiêu thứ 2, cô nhìn thấy con dao chặt qua đây, vội vàng buông tay Mộ Lạc Lạc, nhưng mà con dao găm đã cứa lên cổ tay cô rồi, máu tươi theo cổ tay cô chảy xuống.

Mà 2 tay của Mộ Lạc Lạc cầm con dao găm, tiếp tục hướng theo Diệp Phi đâm qua.

Trong phòng giam chật hẹp căn bản không có nơi có thể trốn, cô nhảy lên ghế chặn tay của Mộ Lạc Lạc, “Buông dao găm xuống, nếu không tôi không khách khí đâu!”

“Ha ha, Diệp Phi, thu lại lòng tốt giả của cô! Hôm nay chúng ta chỉ có thể có 1 người sống sót ra ngoài!” Tay Mộ Lạc Lạc từ giữa chân ghế

xuyên qua, dao găm đâm vào bụng dưới của Diệp Phi.

Diệp Phi cầm ghế đập lên cánh tay của Mộ Lạc Lạc, dùng lực đập xuống, cô bắt buộc phải đập để con dao găm của Mộ Lạc Lạc rơi xuống.

Cánh tay Mộ Lạc Lạc bị chiếc ghế cứng đập vào, cô đau kêu lên tiếng, ánh mắt đột nhiên nhìn thấy bóng hình người đàn ông đi vào phòng giam.

Môi cô ta cong lên độ cong như thuốc phiện, “ Cứu mạng! Cứu mạng a! Diệp Phi muốn giết tôi!”

2 con dao găm của cô ta đều ném lên mặt đất, tay ôm lấy đầu, giả vờ thành dáng bị đánh.

“Lạc Lạc!” Mộ Thương Nam mấy bước chạy vào phòng giam.

“Anh!” Mộ Lạc Lạc đâm đầu vào trong lòng người đàn ông, “Mau mau cứu em, Diệp Phi muốn giết em!”

Ánh mắt Mộ Thương Nam chuyển lên mặt Diệp Phi, “Diệp Phi, cô quá đáng quá!”

“Anh! Anh nhìn dao găm trên đất, cô ta vừa nãy cầm dao găm muốn giết em, may là em trốn nhanh, cô ta liền lấy ghế đập vào em! Cô ta chính là muốn giết toàn gia đình ta, đợi bọn em đều chết rồi, anh là người cuối cùng bị cô ta giết.” Mộ Lạc Lạc nói.

Tim Diệp Phi ngạt thở, “Tôi dùng dao găm giết cô? Nếu là tôi dùng,

trên dao găm đáng lẽ có dấu vân tay của tôi đúng không? Mộ Thương Nam, anh cho người của anh, đi xét nghiệm dao găm, rốt cuộc là có dấu vân tay của tôi hay dấu vân tay của Mộ Lạc Lạc!”

Ánh mắt Mộ Lạc Lạc thu lại, cô ta quên mất việc này, “Là có dấu vân tay của tôi, tôi mang đến để tự vệ, cô dùng ghế đánh rơi dao găm của tôi!

Anh! Người phụ nữ này quá ác độc, anh đừng bị cô ta lừa, em chính là đến hỏi, cô ta tại sao muốn giết mẹ và Mộ Dĩ, cô ta liền giết em!

Hồi đầu cô ta giết em không thành, bây giờ vẫn muốn giết em! Anh không thể bỏ qua cho cô ta!”

Khóe môi Diệp Phi thấm khí lạnh, cổ tay cô còn đang chảy máu mà Mộ Lạc Lạc lại nói là cô muốn giết cô ta!

“Năm đó cũng không phải tôi giết cô. Là có người giả mạo tôi giết cô! Cô từng nói, lúc cô bị đánh, cào thương lồng ngực của đối phương, ngực tôi không có vết thương.”

Cô cởi cúc áo mình, cho Mộ Lạc Lạc xem, cô không để ý Mộ Thương Nam ở đây, dù sao anh ta cũng không biết nhìn bao nhiêu lần rồi, theo lí luận của Mộ Thương Nam, anh ta nhìn thêm 1 lần, nhìn ít 1 lần cũng không khác nhau.

Ánh mắt của Mộ Thương Nam và Mộ Lạc Lạc nhìn làn da sáng bóng của Diệp Phi, làn da tinh tế như ngọc không có 1 chút sẹo nào.

“Cô cũng có thể đi xóa vết sẹo a! Kỹ thuật chỉnh hình bây giờ phát

triển như vậy!” Mộ Lạc Lạc cướp lời nói.

Diệp Phi mặc lại áo mình chỉnh tề, hung hăng trừng người đàn ông 1 cái, nhìn gì mà nhìn, còn nhìn chưa xong?

Chuyển ánh mắt nhìn Mộ Lạc Lạc, “Có thể đi xem xem Thiên Tịnh có vết sẹo không.”

Mặc dù cô mất trí nhớ 1 phần nhưng cô nhớ mình và Thiên Tịnh đánh nhau, nhìn thấy vết sẹo của Thiên Tịnh.

Tâm may của Mộ Thương Nam trầm xuống, “Thiên Tịnh có vết sẹo?”

Diệp Phi cười lạnh thành tiếng, “Mộ Thương Nam, tôi tận mắt nhìn thấy, anh sẽ không ngay cái này cũng phủ nhận chứ?”

Tim cô lạnh lẽo, người đàn ông rõ ràng đang mở mắt nói dối.

Môi Mộ Thương Nam mím thành đường thẳng, anh ta thật không biết có được không?

“Lạc Lạc, anh đưa em đi bệnh viện.” Tay anh ta vỗ vỗ vai Mộ Lạc Lạc, cho Mộ Lạc Lạc từ trong lòng anh ta đứng lên.

“Được, em đi gặp Thiên Tịnh, Diệp Phi, đừng cho rằng cô có thể hãm hại Thiên Tịnh! Chúng tôi bây giờ đi xem cô ấy, trên người cô ấy nếu không có vết sẹo, thì cô đợi chết đi!” Mộ Lạc Lạc buông lời ác.

Mộ Thương Nam đẩy xe lăn của Mộ Lạc Lạc đi ra khỏi phòng giam.

Diệp Phi ngồi trên ghế nghĩ, tiếp tục nghĩ khoảng thời gian cô bị mất trí, cô không tin tự mình không nghĩ ra.

Rốt cuộc cô tại sao mất trí nhỉ?

Khi Mộ Lạc Lạc và Mộ Thương Nam về đến bệnh viện, Sở Nhiễm đón Mộ Thương Nam đi tới.

“Thiên Tịnh tỉnh rồi, tình hình ba anh cũng ổn định rồi, chỉ cần không bị kích động nữa thì sẽ không phát bệnh tim nữa.” Sở Nhiễm nói.

Mộ Thương Nam gật đầu, 4 người tỉnh 2 người nhưng vẫn còn 2 người đang hôn mê.

“Tình hình Mộ Dã thế nào?” Rõ ràng biết sẽ không có kết quả nhưng anh ta vẫn không cam tâm mà hỏi.

Sắc mặt Sở Nhiễm tối sầm, “Mộ Dã vẫn như vậy, loại bệnh này gấp không được.”

“Tôi biết, tôi đi xem Thiên Tịnh.” Mộ Thương Nam đẩy Mộ Lạc Lạc đi vào phòng bệnh của Thiên Tịnh.

Cửa phòng bệnh mở ra liền nhìn thấy Thiên Tịnh gục xuống khóc, đã khóc đến nghẹn ngào, cô ta ngẩng mắt nhìn Mộ Lạc Lạc và Mộ Thương Nam đi vào, khóc càng lợi hại!

“Anh Thương Nam, em còn cho rằng vĩnh viễn không nhìn thấy anh nữa rồi!” Thiên Tịnh khóc càng to.

“Chị dâu, chị đừng khóc nữa! Em tin ác có ác báo!” Mộ Lạc Lạc tự mình ấn nút chuyển động xe lăn, đi tới chỗ Thiên Tịnh.

Sắc mặt Thiên Tịnh cứng đờ 1 lúc, “Đúng, đúng vậy! Nhưng chị đau lòng Mộ Dã, con chị còn nhỏ như vậy đã bị đánh thành hôn mê.”

“Diệp Phi quá ác độc rồi, đem cô ta lăng trì cũng không chê nhiều! Chị dâu chị yên tâm, anh em sẽ báo thù cho mẹ em và Mộ Dã!” Mộ Lạc Lạc nói to.

“Chị biết anh Thương Nam sẽ không bỏ qua cho Diệp Phi! Chị chỉ là sợ cô ta sẽ giống như năm đó, giết em không thành liền bỏ chạy!” Thiên Tịnh vội nói.

“Đúng, anh! Anh phải bảo bọn họ phán xử Diệp Phi sớm chút, không thể để cô ta sống ra ngoài.” Mộ Lạc Lạc nói.

Sắc mặt Mộ Thương Nam vẫn cứ âm lạnh, “Rốt cuộc trong nhà xảy ra chuyện gì? Cô đáng lẽ biết, tôi muốn biết tình hình cụ thể.”

“Em và mẹ đi tới biệt thự thăm Mộ Dã, không ngờ nhìn thấy Diệp Phi, mẹ nói muốn bắt Diệp Phi tới đồn cảnh sát, kết quả Diệp Phi bị kích động, cô ta nói muốn giết em và mẹ.

Đúng lúc cô ta đánh bọn em, Mộ Dã chạy ra, không ngờ Diệp Phi điên cuồng không có tâm ngay cả Mộ Dã cũng không tha.” Thiên Tịnh khóc nói.

“Nên làm cho Diệp Phi bị nghiền thi thể thành vụn đoạn! Anh, anh đều nghe thấy rồi chứ? Chính là Diệp Phi!” Mộ Lạc Lạc chỉ hận Diệp Phi

không chết.

Ánh mắt Mộ Thương Nam nhìn Thiên Tịnh, “Năm đó có người giết Mộ Lạc Lạc, lúc Mộ Lạc Lạc bị đánh, túm bị thương ngực của người đó, cô cởi áo 1 chút.”

Sắc mặt Thiên Tịnh đột biến. “Anh Thương Nam, anh nghi ngờ em?”

“Anh, sao có thể là chị dâu? Anh đừng nghe Diệp Phi khiêu khích!” Mộ Lạc Lạc nói.

“Nếu đã như này, cô càng nên chứng minh bản thân, không phải sao?” Lời nói của Mộ Thương Nam lạnh lẽo bật ra.

Chương 270

45270.“Chị dâu, dù thế nào em cũng tin tưởng chị, chúng ta dù gì cũng là chị em thân thiết nhất! Em giúp chị cởi áo, chứng minh chị là trong sạch, em mới không tin chị có vết sẹo!” Mộ Lạc Lạc đưa tay cởi cúc áo Thiên Tịnh.

Môi Thiên Tịnh mím thành đường thẳng, nhưng cô ta lại không dám ngăn cản Mộ Lạc Lạc, một khi cô ngăn cản, thì chứng tỏ cô chột dạ.

Nhưng cô phải giải thích như nào về vết thương trên ngực mình?

Đầu cô ta muốn nổ tung rồi, cũng không nghĩ ra, phải làm sao đối phó với Mộ Thương Nam.

Áo cô ta được cởi ra, lộ ra cơ thể cô ta.

“Í, đây là bị sao vậy?” Mộ Lạc Lạc ngạc nhiên nhìn vãi xô quần quanh ngực Thiên Tịnh.

Thiên Tịnh cũng ngạc nhiên, cô ta vừa tỉnh, vẫn chưa kịp kiểm tra thân thể mình.

“Cái này, cái đó, em cũng không biết, em có lẽ là bị thương rồi? Cô úp úp mở mở nói.

Mồ hôi lạnh trên trán chảy ra, cô ta thật may mắn, tự mình bị quần vãi

xô.

“Lạc Lạc, tháo vải xô ra.” Mộ Thương Nam ra lệnh.

“Hả? Còn muốn tháo? Em khẳng định là bị thương mới bị quấn vải xô.” Thiên Tịnh vội vàng nói.

“Không tháo ra làm sao biết vết thương của cô như thế nào? Lạc Lạc, đi tháo ra.” Mộ Thương Nam tiếp tục nói.

Mộ Lạc Lạc không dám chống đối ý của anh trai mình, nhấc tay tháo vải xô quấn quanh Thiên Tịnh, theo từng tầng từng tầng vải xô được tháo ra, Thiên Tịnh chỉ thiếu nước ngừng thở.

Không vải xô sẽ lộ ra vết sẹo của cô ta.

“Trời ơi! Sao lại như này?” Mộ Lạc Lạc kinh ngạc nhìn vết thương của Thiên Tịnh.

Mắt Thiên Tịnh nhắm lại, không dám mở mắt nhìn vết thương của mình, có điều vết thương quá đau rồi, cô hiếu kỳ mở mắt, vết sẹo đó sao có thể đau?

Chớp mắt 1 vết thương mới đập vào mắt cô ta, mới như vừa ban nãy bị cào thương. Hơn nữa mọi vết thương cào đều ở vị trí vết sẹo cũ, làm cho những vết sẹo cũ đều mất đi.

Có điều vết thương cũng làm hồng thắm mỹ của cô, nhìn rất đáng sợ.

“Chính là bị thương rồi, em bị cào bị thương rồi, là Diệp Phi cào em!”

Co liên tục nói, trong tim chỉ thiếu vui như hoa nở.

Đẹp hay không không cần lo, cần lo là cô ta không còn vết sẹo đó, thì không bị nghi ngờ giết Mộ Lạc Lạc.

“Diệp Phi quá đáng quá rồi, vậy mà cào bị thương chị! Chị biết không, cô ta còn nói, là chị giết em, bảo em đến nhìn vết sẹo của chị! Cô ta coi em là con ngốc sao? Em ngay cả vết thương mới vết thương cũ cũng phân không rõ sao?” Mộ Lạc Lạc thao thao nói.

Thiên Tịnh lấy vải xô quấn xong, chỉ sợ người khác nhìn ra vấn đề gì, “Cô ta chính là muốn hãm hại chị! Lạc Lạc, còn may là em vẫn luôn tin tưởng chị như vậy!”

“Em đương nhiên tin tưởng chị rồi! Vẫn luôn là Diệp Phi hại chúng ta! Cô ta còn cướp học trường với em, nếu không có cô ta, em và học trường sớm bên nhau rồi!” Mộ Lạc Lạc nói.

Cô ta quay đầu nhìn anh trai mình, “ Anh, anh đều nhìn thấy rồi, Diệp Phi cố ý cào Thiên Tịnh bị thương sau đó bảo chúng ta đến xem vết thương của Thiên Tịnh!”

Môi Mộ Thương Nam mím thành đường thẳng, “Anh ra ngoài 1 chuyến.”

Anh ta quay người bước ra khỏi phòng bệnh, dường như tất cả đều lộ chân tướng rồi, không cần biết anh ta không tin thế nào, chứng cứ đều tàn nhẫn như vậy.

Anh ta đi tới phòng làm việc của Sở Nhiễm, đi tìm Sở Nhiễm xác minh

tình hình.

Giống như người chết đuối, muốn tóm lấy cọng rơm cuối cùng để cứu mạng sống.

“Thăm Thiên Tịnh rồi? Cô ta hồi phục khá tốt, ở viện quan sát 2 ngày có lẽ có thể xuất viện rồi, vết thương cần thay thuốc.” Sở Nhiệm nói.

“Vết thương cô ta là như nào tạo thành?” Mộ Thương Nam hỏi.

“Cào bị thương, cào rất sâu. Sao vậy?” Sở Nhiệm nhìn Mộ Thương Nam.

“Chỉ có vết thương mới à? Có vết sẹo vết thương cũ không?” Mộ Thương Nam hỏi.

“Em nhìn thấy thì chỉ có vết thương mới, rốt cuộc làm sao vậy?” Sở Nhiệm tiếp tục hỏi.

“Không sao. Cả gia đình tôi đều đang ở đây, phiền cô giúp tôi chăm sóc bọn họ.” Mộ Thương Nam dặn dò.

“Em sẽ cố hết sức chăm sóc bọn họ thật tốt! Anh yên tâm đi! Thương Nam, em biết việc này đối với anh đả kích không nhỏ. Thực ra, anh đối phương thức nghĩ, mặc dù kết quả tàn nhẫn nhưng cũng cho anh nhìn rõ rất nhiều việc, sẽ không bị người khác che dấu nữa.

Mặc dù Mộ Dĩ làm cho người đau lòng, nhưng mà, anh vẫn còn trẻ, nếu muốn có con, lúc nào cũng có thể có. Mộ gia không thiếu người thừa kế.” Sở Nhiệm khuyên Mộ Thương Nam.

Lúc này, Mộ Thương Nam mới bật lên âm thanh của anh ta, “ Tôi biết.”

Anh ta không dừng lại 1 bước ở phòng của Sở Nhiệm, trực tiếp đi tới bãi đỗ xe lái xe tới đồn cảnh sát.

Diệp Phi không ngờ lại gặp Mộ Thương Nam nhanh như vậy, mà toàn thân người đàn ông lạnh toát làm cô không lờ đi nổi.

Bất an đổ quanh tim cô, “Anh gặp Thiên Tịnh rồi?”

Mộ Thương Nam bước chân đi vào phòng giam, “Phải. Tôi xem vết thương của Thiên Tịnh rồi, toàn bộ là vết thương mới, có người cố ý cào bị thương cô ta, bảo chúng tôi đi xem vết thương của cô ta, tôi phải nói người này gốc không? Muốn dùng vết thương mới lừa chúng tôi?”

Chữ của anh ta rất lạnh, bao trùm ý phần nộ vô tận.

Khóe miệng Diệp Phi ngâm trong đau khổ, cô sao lại quên rồi, nếu có người muốn hại cô, đương nhiên sẽ làm cho vết sẹo của Thiên Tịnh mất đi.

“Tôi nói đều là sự thật, tin anh không tùy anh. Mộ Thương Nam, có lẽ chúng ta dù nỗ lực như nào, đều chỉ có thể đi đến bước đường cùng.” Câu cuối cùng, âm thanh cô cực nhỏ, chỉ mình cô có thể nghe thấy.

Mộ Thương Nam giống như dã thú bị chọc giận, 1 tay bắt lấy cánh tay người phụ nữ, bực tức gào to, “Cho dù em muốn tôi tin em, ít nhất em

phải cho tôi 1 lí do để tin!”

“Nếu tin cần lí do, vậy thì dứt khoát đừng tin nữa!” Cổ tay Diệp Phi bị túm lấy sinh đau, cổ tay này của cô bị Mộ Lạc Lạc cắt bị thương.

Mộ Thương Nam nhìn thấy đầu mày người phụ nữ dùm lại, phát giác lòng bàn tay mình ướm nóng, anh ta buông tay liền nhìn thấy máu trong lòng bàn tay, còn có cổ tay bị thương của người phụ nữ.

“Em bị thương rồi?” Anh ta hạ ý thức lấy khăn tay của mình băng bó vết thương cho cô.

Diệp Phi cười lạnh thành tiếng, “ Hà tất như vậy? Không phải đều mong tôi chết sao? Chút thương này tính là cái gì?”

Tim Mộ Thương Nam nghẹn lại, “Giết người, em đáng chết, pháp viện sẽ thẩm vấn công bằng cho em, tôi sẽ không tham dự.”

Đây là nhân từ lớn nhất anh ta đối với cô, cho cô 1 thẩm vấn công bằng.

Diệp Phi nghe thấy buồn cười, công bằng? Thế giới này khi nào công bằng đối với cô? Sinh ra liền bị cô ruột mình trộm lương đổi trụ, bị chị họ chiếm đoạt tài sản của cô.

Lớn lên bị chị họ cướp chồng tương lai của cô.

Bây giờ bị người ta hãm hại thành hung thủ giết người, còn nói, cô có thể tiếp nhận thẩm vấn công bằng!

“Tôi không cần lòng tốt giả tạo của anh. Mộ Thương Nam, nếu đã hận tôi không chết, thì không cần nói lời giả tạo nữa.” Cô cướp lời nói.

Tim Mộ Thương Nam giống như bị móng vuốt sắc bén túm lấy, anh ta giả tạo?

“Người phụ nữ không tim không phổi giống như em, thật đáng chết!” Anh ta không chú ý sống chết của người nhà, không báo thù cá nhân, cho cô được thăm vấn công bằng, cô còn nói anh ta giả tạo?

Người bị thương là con trai anh ta, xương thịt của anh ta! Khi nói ra câu nói đó, anh ta đã hận đến muốn sát mình rồi. Vậy mà người phụ nữ căn bản không cảm kích.

“Ha ha, Mộ Thương Nam, tốt xấu thì tôi cũng xem xong cho anh bệnh mà không thể để người khác biết của anh, anh giúp tôi tìm 1 người được không?” Diệp Phi hỏi người đàn ông.

“Tìm ai? Mộ Thương Nam hỏi.

“Nếu tôi chết rồi, giúp tôi tìm 1 người tên Thiên Thiên. Anh nợ cô ấy, cho nên anh phải tìm được cô ấy.” Diệp Phi nói từng chữ từng câu.

Chương 271

45271. “Thiên Thiên? Người nào?” Mộ Thương Nam kỳ lạ hỏi.

Lông mày Diệp Phi hất nhẹ, “Anh là không muốn tìm sao? Ha ha, Mộ tổng giám đốc xem bệnh không trả tiền phí, là muốn như thế nào?”

“Không phải tôi không trả tiền phí, giúp em tìm người có thể nhưng em phải nói cho tôi, cô ấy bao nhiêu tuổi, trông như thế nào, ở đâu chứ?” Mộ Thương Nam hỏi.

Giúp Diệp Phi tìm 1 người làm phí thuốc của anh ta, anh ta không ý kiến, nhưng chỉ 1 cái tên, anh ta phải tìm như nào, toàn thế giới mấy chục tỷ người.

“Đợi tôi chết rồi, Thủy Tinh sẽ nói cho anh. Không việc gì nữa rồi, phiền anh ra ngoài, tôi muốn đi ngủ.” Diệp Phi nói xong nằm lên tấm giường gỗ của mình, lật người không nhìn người đàn ông thêm 1 lần.

Mộ Thương Nam nhìn chăm chăm bóng lưng Diệp Phi, lông mày nhíu thành 1 dùm, Thiên Thiên rốt cuộc là người nào? Anh ta tại sao lại nợ Thiên Thiên?

Đương nhiên Diệp Phi sẽ không nói cho anh ta, anh ta bước ra khỏi phòng giam, nếu như Thủy Tinh đã biết, anh ta hỏi Thủy Tinh.

Nhưng mà lúc anh ta lái xe đến biệt thự của George, nhà George đã

tắt đèn nghỉ ngơi rồi.

Anh ta ấn chuông cửa, bảo người làm nữ đi thông báo Thủy Tinh, anh ta có việc tìm Thủy Tinh.

George ấn chuyển động xe lăn đi ra ngoài biệt thự, không có ý mời Mộ Thương Nam vào, “Không biết Mộ tổng giám đốc đêm muộn đến tìm vợ tôi có chuyện gì?”

Mộ Thương Nam nghe ra cố ý của George, “Tôi chỉ là muốn tìm Thủy Tinh hỏi 1 người. Tử tước không cần hoài nghi mục đích của tôi.”

Sắc mặt George đột nhiên không tốt, “Tôi không hoài nghi ý tứ của Mộ tổng giám đốc nhưng mà đêm muộn đến nhà người khác không lịch sự.”

Anh ta sẽ không thừa nhận bản thân đã không còn tự tin đến sợ hãi bất kỳ người đàn ông nào nói chuyện với Thủy Tinh, chỉ sợ bản thân vô năng, Thủy Tinh sẽ rời bỏ anh ta.

Thủy Tinh đi ra ngoài biệt thự, bất ngờ nhìn thấy Mộ Thương Nam, “Mộ tổng giám đốc có phải đến nhầm nơi rồi không? Người mà anh nên đi thăm là Diệp Phi.”

“Tôi đi thăm cô ấy rồi. Tôi là muốn hỏi cô 1 người, người tên Thiên Thiên. Cô ấy là ai? Ở đâu?” Mộ Thương Nam hỏi.

Thủy Tinh ngây ra, “Anh sao biết Thiên Thiên?”

“Diệp Phi nói cho tôi, cô ấy bảo tôi đi tìm Thiên Thiên sau khi cô ấy

chết, nói cô sẽ nói cho tôi tin tức của Thiên Thiên, nếu người này quan trọng với Diệp Phi như vậy, tôi có thể bây giờ đi tìm cô ấy.” Mộ Thương Nam nói.

Thủy Tinh lạnh lẽo cười khổ, Diệp Phi ngay cả việc sau khi mình chết cũng sắp xếp xong rồi. Đầu bị ba của đứa trẻ hại chết rồi, còn nhớ cho ba con họ nhận nhau.

“Anh không xứng biết cô ấy là ai? Mộ Thương Nam, hãy nhớ, anh hôm nay có lỗi với Diệp Phi bao nhiêu, tương lai sẽ hối hận bấy nhiêu!”

Cô xoay người quay về biệt thự không muốn nói thêm 1 câu nào với Mộ Thương Nam nữa.

Diệp Phi nhắc đến Thiên Thiên với Mộ Thương Nam nhưng không nói cho Mộ Thương Nam, Thiên Thiên là ai, chính là nói, bây giờ không thể để Mộ Thương Nam biết.

Cô rất rõ ràng hoàn cảnh của Thiên Thiên, nếu để Mộ Ly biết, Thiên Thiên liền nguy hiểm.

Mộ Thương Nam còn muốn đuổi theo hỏi nhưng bị George chặn lại.

“Vợ tôi không muốn nói chuyện với anh nữa, Mộ tổng giám đốc có thể đi rồi!” George lạnh tiếng nói.

Anh ta ấn nút xe lăn đi vào biệt thự, dặn dò người làm của mình đóng cửa sân cẩn thận.

Môi Mộ Thương Nam mím thành đường thẳng, lần đầu tiên cảm thấy IQ của mình thấp, vậy mà nghĩ không ra Thiên Thiên sẽ là người như nào.

Anh ta buồn bực lái xe rời khỏi biệt thự của George, gọi điện thoại cho Bắc Minh Phong ra ngoài uống rượu cùng anh ta.

Bắc Minh Phong đúng lúc không muốn ở nhà, anh ta quay về nhà liền bị mẹ mình ép cùng phòng với Lăng Tuyết, may là anh ta và Thủy Tinh làm qua rồi, nếu không anh ta thật đỡ không nổi 1 ngày 3 bữa cơm đều uống loại canh bổ đó.

Anh ta nhận được điện thoại liền lái xe đi tới quán bar tìm Mộ Thương Nam.

Lăng Tuyết nhìn người đàn ông chạy đi, đuổi đến hành lang, cũng không thể đuổi được người đàn ông, cô ta tức dậm chân, hôm nay cô ta lại không thành công.

“Phong nhi sao lại đi rồi? Có phải con lại làm Phong nhi không vui không?” Đào Dung nghi vấn hỏi Lăng Tuyết.

“Mẹ, con sao có thể làm anh Phong không vui chứ? Có phải canh của mẹ có vấn đề không? Anh Phong uống mấy ngày rồi cũng không có ý muốn lên con.” Lăng Tuyết nói.

“Không thể nào, mẹ cần đều là thuốc bổ tốt nhất, Phong nhi sao có thể uống xong không có phản ứng?” Đào Dung cũng buồn bực.

“Nói không chừng anh Phong là người phế rồi? Uống thuốc gì cũng

vô dụng, Sau này, mẹ cũng đừng suốt ngày nói con không cố gắng, 1 người phế, con nỗ lực thế nào cũng vô dụng.” Lăng Tuyết lạnh nhạt nói.

“Con trai tôi mới không phải người phế! Tôi ngày mai sẽ tăng liều lượng cho nó, không tin nó không muốn phụ nữ!” Đào Dung nói.

“Vậy con đợi thôi.” Lăng Tuyết ngấm ngứa móng tay mình, khinh bỉ đi qua người Đào Dung.

Đào Dung chỉ thiếu tức thổ huyết, con trai mình vô năng, ngay cả bà cũng bị con dâu khinh thường, bà làm sao chịu được, ngày mai bà sẽ cho Lăng Tuyết biết sự lợi hại của con trai bà.

Lúc Bắc Minh Phong tìm thấy Mộ Thương Nam trong quán bar, Mộ Thương Nam đang chuốc say bản thân.

Uống như uống nước, từng cốc từng cốc uống.

“Cậu đang làm gì? Uống rượu như này?” Bắc Minh Phong cướp cốc rượu trong tay Mộ Thương Nam.

Mộ Thương Nam hừ lạnh 1 tiếng, “ Tôi uống bao nhiêu cũng sẽ không say. Đưa tôi!”

Anh ta đưa tay ra cướp lấy cốc rượu của Bắc Minh Phong, tiếp tục uống rượu.

“Tôi biết, Mộ Dã và mẹ cậu còn chưa tỉnh lại, trong lòng cậu khó chịu nhưng hiện nay bọn họ đều cần cậu, cậu không thể gục ngã!” Bắc

Minh Phong nói.

“Tôi biết, tôi sẽ đợi đến ngày bọn họ tỉnh lại. Nhưng tôi nghĩ tôi thật đáng chết, tại sao con trai tôi và mẹ tôi đều đang nằm trong viện hôn mê, người tôi nghĩ lại là Diệp Phi?” Mộ Thương Nam cầm thẳng bình rượu vang trực tiếp uống.

Mỗi 1 lần nghĩ đến Diệp Phi, anh ta liền 1 lần tự trách sâu sắc, anh ta có lỗi với con trai mình!

Đứa trẻ đáng yêu như vậy, phải nằm trên giường bệnh, có khả năng cả đời cũng không tỉnh dậy được, vậy mà anh ta còn nghĩ đến Diệp Phi.

“Nghĩ thì nghĩ đi, dù gì các người cũng từng yêu nhau. Nhưng người phụ nữ này luôn là tai họa của cậu, vẫn là đừng nghĩ nữa, cậu lần này đã nhân từ với cô ta rồi.” Bắc Minh Phong nói.

Tim Mộ Thương Nam co rút chặt, bọn họ từng yêu nhau, nhưng anh ta lại không nhớ, “Rượu trắng! Lấy rượu trắng cho tôi!”

Tim phục vụ đòi rượu trắng.

Nhân viên phục vụ bị làm khó, bọn họ bán các loại rượu vang, chỉ không có rượu trắng.

“Cái đó, ở chỗ chúng tôi chỉ có rượu trắng để pha chế rượu, được không?” Anh ta cẩn thận hỏi.

Loại rượu trắng dùng để pha chế rượu đó quá kém rồi, anh ta chỉ sợ

Mộ Thương Nam lật mặt.

“Được! Đưa tôi!” Mộ Thương Nam nói.

Bắc Minh Phong cũng không ngăn Mộ Thương Nam nữa, tâm tình khó chịu như này vẫn là không tốt bằng thật sự say.

Mộ Thương Nam cầm 1 chai rượu trắng, mở nắp chai đổ rượu vào mồm.

“Khốn kiếp! Cậu uống ít thôi, cậu không biết bản thân mình 1 giọt rượu trắng cũng có thể say?” Bắc Minh Phong 1 tay cướp lại chai rượu trong tay Mộ Thương Nam.

Có điều, Mộ Thương Nam đã uống nửa chai rồi, trước mắt anh ta từng mảng mờ hồ, giống như tấm kính mờ ảo làm cho anh ta nhìn không rõ.

Chính trong mảng mờ hồ đó, anh ta nhìn thấy Diệp Phi và bản thân anh ta.

Từ 2 người trong khách sạn có lần đầu tiên, đến bọn họ các kiểu thân mật, đến anh ta yêu cô.

Những mảng bị mất đi giống như những chương ngại phá vỡ niêm phong, tất cả đổ vào não anh ta.

Bọn họ từng yêu, hơn nữa rất yêu rất yêu....

Chương 272

45272. Khi mặt trời lại một lần nữa nhô lên, Mộ Thương Nam là bị đau tỉnh, say rượu khiến anh đau đầu muốn nổ tung.

Xòe tay day huyết thái dương, ngay cả mở mắt cũng thấy tổn sức.

Một chiếc khăn lông được ném tới trên mặt anh: “Say rượu không dễ chịu chứ? Cho cậu khăn lông lau mặt! Hại tôi như đứa ngốc chăm cậu cả đêm. Có biết bao nhiêu người phục vụ nhìn tôi như nhìn quái vậy không? Làm ơn đi, lần sau cậu say thì tìm Đỗ Xán! Nha đầu kia có tố chất đồng tính.” Bắc Minh Phong than phiền.

Mộ Thương Nam cầm khăn lông lau mặt: “Tôi thấy cậu có tố chất của một oán phụ đấy. Chỉ là chăm tôi có một đêm thôi mà?”

Anh ném trả khăn lông cho Bắc Minh Phong.

Bắc Minh Phong đón lấy: “Cậu về đâu? Bệnh viện hay công ty?”

“Tôi đi nhà giam.” Mộ Thương Nam đứng lên.

“Cậu đi làm gì? Không phải nói để cho quan tòa tuyên án sao?” Bắc Minh Phong hỏi.

“Ngày hôm qua lúc tôi say rượu, tôi nhớ ra rất nhiều chuyện. Tôi đi trước.” Mộ Thương Nam rảo bước đi ra phòng bao.

Khôi phục một phần trí nhớ, nhớ lại Diệp Phi, đáy lòng anh cuồng loạn. Không thể trách bản thân mình có phản ứng với Diệp Phi, thì ra thân thể anh vẫn rất nhớ cô!

Trong lòng cuồng loạn, chỉ muốn mau chóng được nhìn thấy Diệp Phi. Anh có quá nhiều lời muốn nói với cô, anh phải nói cho cô mình không hề có quan hệ gì với Thiên Tịnh.

Phóng xe như bay đến đồn cảnh sát, anh xuống xe một cái liền nhìn thấy Cung Trạch Vũ đi ra cùng Diệp Phi.

Ánh mắt anh bỗng lạnh lẽo nhìn lướt qua khuôn mặt Diệp Phi: “Cung Trạch Vũ, cậu tới đây làm gì?”

“Tôi đến thăm bạn gái mình, thuận tiện bảo lãnh tại ngoại chữa bệnh cho cô ấy.” Cung Trạch Vũ nhìn Mộ Thương Nam.

Lúc Cung Trạch Vũ biết tin, không lập tức xông tới chính là bạn bệu cái này. Đến thăm Diệp Phi cũng vô ích, dù sao thì cũng không thể cướp Diệp Phi đi, chẳng bằng nghĩ cách cứu cô.

Sắc mặt Mộ Thương Nam căng thẳng: “Bảo lãnh tại ngoại chữa bệnh? Cô ấy mắc tội mưu sát, không thể bảo lãnh tại ngoại được.”

Cung Trạch Vũ cười lạnh: “Bệnh khác đương nhiên không thể bảo lãnh tại ngoại, nhưng án của Diệp Phi có dấu hiệu liên quan đến chức năng thần kinh, là bệnh thần kinh. Anh cũng biết người mắc bệnh này không cần gánh vác trách nhiệm luật pháp, cho nên, cô ấy có thể được bảo lãnh tại ngoại.”

Cung Trạch Vũ là bác sĩ, muốn đem Diệp Phi biến thành một bệnh nhân còn không dễ dàng sao?

Anh ta cung cấp một đồng tài liệu chứng minh Diệp Phi có bệnh cho cảnh sát, Diệp Phi liền được bảo lãnh tại ngoại để chữa bệnh.

Khóe môi Mộ Thương Nam hung hăng co giật, nhìn Diệp Phi sóng vai cùng Cung Trạch Vũ, tâm can anh đều đau, cô lại muốn rời đi cùng Cung Trạch Vũ.

Trong đầu anh chỉ còn một suy nghĩ, người phụ nữ của anh lại muốn đi cùng Cung Trạch Vũ!

“Tôi không đồng ý!” Anh lạnh lẽo nói ra bốn chữ.

“Anh không đồng ý cũng vô ích, đơn được phê chuẩn đã ở trong tay tôi rồi! Phi Phi, chúng ta đi!” Cung Trạch Vũ nắm tay Diệp Phi, mang cô đi về phía cửa.

Ánh mắt nguội lạnh của Diệp Phi nhìn khuôn mặt Mộ Thương Nam, anh hận cô nhiều đến mức muốn cô chết ư?

Mộ Thương Nam ngay cả bảo lãnh tại ngoại chữa bệnh cũng không cho phép!

“Mộ Thương Nam, chuyện tôi không làm, ai cũng không vu hãm được, bao gồm cả anh!” Cô lật ngược tay kéo Cung Trạch Vũ, lướt qua bên người Mộ Thương Nam.

Đáy lòng Mộ Thương Nam đau đớn. Diệp Phi đi cùng Cung Trạch Vũ, ánh mắt anh vắn xéo vào hai bóng lưng. Hình ảnh quen thuộc biết bao, năm đó cô cũng rời đi như vậy!

Một hình ảnh tràn đầy máu đỏ xuất hiện trong đầu anh. Lưng anh bị nổ đầy máu và thịt, anh quỳ xuống trong màn mưa, máu chảy thành sông, mà Diệp Phi vẫn cứ đi cùng Mộ Ly, ngay cả một ánh nhìn cũng không cho anh lấy một cái.

Trong lòng anh nghẹn lại giống như có từng bụi gai quấn chặt lấy hơi thở, đâm thẳng vào tâm can.

Tột đỉnh của nỗi đau, cuối cùng anh cũng nhớ ra mình quỳ trước ai rồi.

Anh quỳ trước mặt Diệp Phi!

Hồi lâu, cho đến khi bóng Cung Trạch Vũ và Diệp Phi biến mất trong tầm mắt anh, khóe môi anh mới chột nhếch lên một nụ cười lạnh lẽo, như thần chết đến từ địa ngục.

Anh không để ý hết thấy mà đến thăm cô, chỉ vì tình yêu với cô trong quá khứ. Mà cô cứ như vậy, không hề chờ đợi mà đi cùng người đàn ông khác.

Người đàn ông bên cạnh cô, có thể là Mộ Ly, có thể là Cung Trạch Vũ, chỉ duy nhất không thể là anh!

Anh giống như một trò cười. Thậm chí không so đo chuyện cô giết cả nhà anh, còn yêu cô như trúng độc, mà cô cho tới bây giờ vẫn không

hề yêu anh!

“Tổng giám đốc, anh sao vậy?” Vệ sĩ của Mộ Thương Nam nhìn biểu tình kỳ lạ của đại boss, đuổi theo hỏi vội.

“Tôi không sao, chỉ là nhớ lại rất nhiều chuyện.” Mộ Thương Nam lạnh lẽo nói.

“Tổng giám đốc nhớ lại chuyện quá khứ? Quá tốt!” Vệ sĩ nói.

“Ừ, cũng nhớ ra rồi, tìm Nhiếp Hạo trở về cho tôi.” Mộ Thương Nam ra lệnh. Anh rảo bước đi ra khỏi đồn cảnh sát. Anh đã nhớ được tất cả mọi chuyện, chuyện nào cần tính sổ anh sẽ tính cặn kẽ, nhất là Diệp Phi!

Diệp Phi đi theo Cung Trạch Vũ trở lại bệnh viện. Cung Trạch Vũ sắp xếp cho cô một phòng bệnh.

“Em cứ phải ở đây mãi sao?” Cô đứng trước cửa sổ hỏi nhỏ. Được bảo lãnh ra ngoài là không tệ, nhưng cô lại trở thành bệnh nhân tâm thần.

“Ừ, trước khi chuyện này kết thúc em đều phải ở đây. Nơi này dù sao cũng tốt hơn so với đồn cảnh sát chứ?” Cung Trạch Vũ nói.

Diệp Phi khẽ gật đầu: “Ừ, nơi này rất tốt. Lúc nào tuyên án?”

“Truy tố cần thời gian, còn phải qua mấy ngày nữa. Anh sẽ giúp em thu thập tài liệu. Dù xử thế nào thì em nhiều nhất cũng sẽ bị phán ở bệnh viện.” Cung Trạch Vũ nói. Đây là biện pháp tốt nhất có thể nghĩ

tới.

Bàn tay Diệp Phi nắm chặt: “Có người hại em! Cái video đó nhất định là giả! Em muốn tra chân tướng!”

“Video là thật. Anh đã nhờ người giám định video rồi. Video đó chưa có ai động tay chân qua, cho nên bây giờ chúng ta muốn bắt người hại em cũng không tìm được đầu mối.” Chân mày Cung Trạch Vũ nhíu chặt.

Anh tin tưởng Diệp Phi, nhưng mà bây giờ chẳng có đầu mối gì cả.

“Có người hại em, chính là muốn em chết! Em sẽ không để những người đó toại nguyện đâu. Đúng rồi, tình trạng Mộ Dã như thế nào?” Diệp Phi hỏi.

“Anh cũng không biết. Dù sao thằng bé cũng đang nằm ở bệnh viện của Sở Nhiễm, chắc là vẫn hôn mê.” Cung Trạch Vũ nói.

“Anh nghĩ cách giúp em, em muốn đi thăm Mộ Dã.” Diệp Phi nói.

“Phi Phi, thằng bé là con trai Mộ Thương Nam. Em không cần phải mạo hiểm đi thăm nó.” Cung Trạch Vũ khuyên. Nếu để cho người ta phát hiện ra Diệp Phi không có trong bệnh viện, còn đi lung tung ở ngoài, làm sao anh giải thích được cô là bệnh nhân tâm thần?

“Em không yên tâm thằng bé. Em chỉ đi thăm nó một chút thôi, không được sao?” Diệp Phi cầu xin Cung Trạch Vũ.

Cung Trạch Vũ bất đắc dĩ gật đầu một cái: “Để anh nghĩ cách, chỉ có

thể liếc nhìn một chút thôi.”

“Được! Em đồng ý. Chỉ cần có thể nhìn thấy thằng bé là được!” Diệp Phi nghĩ đến đứa trẻ, trong lòng liền đau đớn, cô phải nhìn thấy Mộ Dã.

Cuối cùng, Cung Trạch Vũ nghĩ ra cách. Anh đem Diệp Phi nhét vào trong xe thuốc, ngụy trang thành đáng vẽ đi đưa thuốc mà lái xe đến bệnh viện của Sở Nhiễm.

Diệp Phi mặc áo khoác dài màu trắng, đeo khẩu trang, đội mũ, xách hòm thuốc đi vào bệnh viện.

Chẳng ai chú ý đến người đưa thuốc vào kho thuốc. Cô thuận lợi chạy vào thang máy, đi thẳng tới phòng Mộ Dã.

Thân thể nho nhỏ của Mộ Dã nằm trên giường bệnh. Cô đau lòng, bước mấy bước đi tới, tay sờ lên đầu đứa trẻ: “Mộ Dã! Phi Phi đến thăm con đây, con tỉnh mau lên. Nói cho cô, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?”

Mộ Dã giống như là nghe thấy lời của Diệp Phi, lông mi của cậu bé run rẩy...

Chương 273

45273. “Mộ Dã!” Diệp Phi kinh ngạc vui mừng nhìn lông mi Mộ Dã khẽ run. Cô cầm tay đứa trẻ, hy vọng cậu bé có thể lập tức tỉnh lại.

Nhưng cuối cùng vẫn là thất vọng. Lông mi của Mộ Dã run rẩy vài cái liền khôi phục lại an tĩnh.

Giống như là ngủ vậy. Nước mắt của cô rơi từng giọt, con người sợ hãi nhất không phải là khi đang ở trong tuyệt vọng, mà là giây phút có được hy vọng lại bị đẩy xuống vực sâu.

Điện thoại di động của cô bỗng vang lên tiếng chuông nhắc nhở. Cô nhìn hàng chữ xuất hiện trên màn hình, là tin nhắn của Cung Trạch Vũ kêu cô mau chóng rời đi, bọn họ còn ở lại nữa sẽ bị phát hiện mất.

Chẳng qua là Diệp Phi không bỏ được Mộ Dã: “Mộ Dã, con mau tỉnh lại đi, nói cho Phi Phi rốt cục là ai đánh con!”

Thanh âm tràn ra từ sâu trong cổ họng, nước mắt rơi xuống trên khuôn mặt Mộ Dã.

Điện thoại di động vang lên từng tiếng chuông nhắc nhở, Cung Trạch Vũ càng ngày càng giục giã gấp gáp hơn. Còn ở lại nữa thì quá nguy hiểm!

Diệp Phi bất đắc dĩ buông tay, lau đi nước mắt, đi về phía cửa phòng

bệnh.

Bỗng nhiên, cửa phòng bệnh bị đẩy ra. Thân ảnh cao lớn của người đàn ông đi vào phòng, phía sau là Sở Nhiễm.

Trong lòng Diệp Phi chợt căng thẳng, cô nhanh chóng cúi đầu muốn đi qua bên người đàn ông. Cô đội mũ, đeo khẩu trang, mặc áo khoác dài màu trắng, chắc là anh không nhận ra đâu.

Tâm trạng thấp thỏm đi qua bên người đàn ông, cô mới thở phào nhẹ nhõm.

“Đứng lại!”

Mộ Thương Nam đột nhiên nói ra hai chữ.

Diệp Phi dừng lại bước chân, không dám không dừng lại. Nếu không dừng thì sẽ khiến Mộ Thương Nam và Sở Nhiễm hoài nghi cô không phải y tá.

“Con trai tôi thế nào?” Mộ Thương Nam xoay người nhìn về phía bóng lưng người phụ nữ.

Diệp Phi cố gắng đè nén cảm giác căng thẳng trong lòng, giả giọng thông thả: “Không có thay đổi gì.”

“Không có thay đổi gì? Em chắc chắn sao?” Mộ Thương Nam bước một bước đến gần cô.

“Thương Nam, sao vậy?” Sở Nhiễm hỏi.

Mộ Thương Nam không để ý tới Sở Nhiễm, ánh mắt quất quýt bên bóng lưng cô: “Nói đi! Tôi hỏi em đấy!”

“Tôi, tôi chắc chắn.” Diệp Phi nhắm mắt nói, toàn thân giống như bị kim châm. Cô chẳng cần nhìn lại cũng có thể cảm giác được ánh mắt vô cùng sốt ruột của anh dõi theo cô.

Cô hồi hận mới vừa rồi nghe lời anh mà dừng lại bước chân. Nếu vừa rồi mà chạy thì còn có cơ hội trốn thoát, hơn nữa có Cung Trạch Vũ ở dưới lầu tiếp ứng.

“Em chắc chắn? Con trai tôi từ một đứa trẻ hoạt bát vui vẻ, một hacker có thể mã hóa bất kỳ trang web nào, đến bây giờ không thể động đậy nằm ở trên giường. Em chắc chắn nó không thay đổi gì?” Tay Mộ Thương Nam bắt lại tay của người phụ nữ, kéo cô về trong ngực.

“Diệp Phi! Lương tâm của em có đau không?” Ánh mắt anh đỏ rực, giống như một con dã thú giận dữ.

Dù cho cô cúi đầu, anh không nhìn thấy khuôn mặt cô, nhưng chỉ cần một khắc nhìn bóng lưng kia liền nhận ra.

Diệp Phi ghen thở, lại bị anh nhận ra: “Tôi không yên tâm Mộ Dĩ, trở lại thăm thẳng bé một chút.”

“Em không yên tâm thẳng bé ư? Là không yên tâm nó còn chưa chết sao?” Mộ Thương Nam tức giận hô lên.

Anh nhìn cô rời đi cùng Cung Trạch Vũ liền muốn hủy diệt tất cả. Bây giờ rốt cuộc để cho anh lại nhìn thấy cô, làm sao anh có thể buông tay để cô đi?

Sở Nhiễm cả kinh: “Cô là Diệp Phi? Cô vào được bệnh viện của tôi sao? Cô thật quá đáng, đã làm hại Mộ Dã như vậy còn chưa đủ sao? Rốt cuộc cô muốn thế nào?”

Sở Nhiễm vội vã chạy đi đóng khóa dây truyền nước biển cho Mộ Dã, gỡ túi truyền xuống: “Tôi đi xét nghiệm xem trong này có thuốc gì không.”

Mộ Thương Nam gật đầu, bày tỏ đồng ý.

Sở Nhiễm vội vàng chạy ra khỏi phòng bệnh.

Diệp Phi mím chặt môi, cánh tay cô cũng sắp gãy rồi: “Anh cảm thấy tôi sẽ hạ độc Mộ Dã sao? Mộ Thương Nam, tôi thích Mộ Dã. Dù cho có giết anh, tôi cũng sẽ không làm hại nó.”

“Nhưng em giải thích thế nào về việc thằng bé đang nằm đây, còn có video kia? Diệp Phi, nếu như em muốn giết tôi, tôi có thể đem mạng mình cho em. Nhưng em không nên động đến Mộ Dã!” Mộ Thương Nam tức giận hô lên.

Diệp Phi cắn răng. Dù cho cô chẳng nhớ rõ mình đã làm gì, nhưng cô chắc chắn không thương tổn Mộ Dã.

“Tôi sẽ tìm chứng cứ chứng minh mình trong sạch, bất kể anh có tin hay không!”

Mộ Thương Nam nhếch khóe môi lạnh lẽo cười: “Em để cho tôi tin em? Vì bảo vệ em, tôi suýt thì bị nổ chết. Tôi quỳ xuống cầu xin em đừng đi, em vẫn bỏ đi với Mộ Ly! Diệp Phi, em nói cho tôi, tôi làm sao tin tưởng em đây?”

Nỗi đau nổ tung ngày đó, chỉ cần nhớ lại đôi chút là nó lại dấy lên trên thân thể anh. Anh nhịn tất cả mọi nỗi đau, quỳ xuống, chỉ cầu xin cô đừng bỏ đi.

Diệp Phi đau lòng đến nghẹt thở. Cô kinh ngạc nhìn về phía người đàn ông, anh nhớ ra rồi sao? Anh nhớ lại được bao nhiêu?

Một màn đầy máu, mỗi lần xuất hiện đều giống như ác mộng của cô.

Cổ họng cô giống như bị cầm, không nói nổi thành lời. Cô thừa nhận, giây phút kia là cô cảm động.

Nhưng là, nếu cô không đi, cô sẽ mất đi đứa con của họ - Thiên Thiên.

Cô cố gắng kéo căng giọng nói, không để cho anh nghe thấy có điều gì dị thường: “Tôi không khiến anh quỳ, càng không cần anh cầu xin. Ngay tại lúc anh quỳ xuống, Thiên Tịnh ôm đứa con của hai người. Mộ Thương Nam, tôi không nợ anh!”

Khuôn mặt Mộ Thương Nam hung hăng kéo, anh căn bản không hề động vào Thiên Tịnh: “Cho nên sao? Em bảo vì lòng đổ kỵ mà sinh hận thù, trở lại trả thù Mộ Dã?”

Diệp Phi ghen thở không thể hô hấp, đúng là sau tất cả mọi chuyện, hiềm nghi của cô là lớn nhất.

“Tôi không đổ kỵ Thiên Tịnh cái gì? Người đàn ông tôi không cần, cô ta còn bằng lòng thu nhận, tôi còn phải cảm ơn cô ta đấy.”

Năm ngón tay Mộ Thương Nam thu lại, nếu không phải tia lý trí cuối cùng khống chế anh, anh thật muốn bẻ gãy tay cô. Cô còn cảm ơn Thiên Tịnh thu nhận anh? Anh con mẹ nó là rác rưởi sao?

Cửa phòng mở ra, Sở Nhiễm hốt hoảng chạy trở lại: “Trong thuốc của Mộ Dã có độc!”

Một câu nói, đủ để làm kinh hãi Diệp Phi và Mộ Thương Nam.

“Không thể nào!” Diệp Phi kinh ngạc. Trong thuốc của Mộ Dã tại sao lại có thể có độc? Lại còn là lúc cô có ở đây.

Mộ Thương Nam thiếu chút nữa cắn nát răng môi mình: “Diệp Phi, em còn có gì để nói?”

Lúc Sở Nhiễm đi xét nghiệm, anh không hề nghĩ rằng trong thuốc có độc, anh chỉ là muốn để Sở Nhiễm rời đi, anh có thể nói chuyện nhiều hơn với Diệp Phi.

Sở Nhiễm vội vàng tiêm thuốc cho Mộ Dã: “Cũng may là phát hiện kịp thời. Đây là thuốc ức chế thần kinh. Lượng thuốc lớn như vậy, chỉ sợ Mộ Dã vĩnh viễn không thể tỉnh lại.”

Mộ Thương Nam tức giận, từng câu từng chữ phát ra từ trên đỉnh đầu

cô: “Em sợ Mộ Dã tỉnh lại làm chứng cho em?”

“Không phải! Tôi không có! Các người có thể lấy dấu vân tay, phía trên sẽ không có vân tay của tôi.” Diệp Phi nói.

“Em cho là tôi sẽ tra sao? Tra được cái này, chính là bằng chứng của em. Cho dù Cung Trạch Vũ có chứng minh được em mắc bệnh tâm thần, cũng không cứu được em!” Mộ Thương Nam tức giận hô lên. Anh mới thật sự ngu ngốc, hết lần này đến lần khác tin tưởng cô, mềm lòng với cô.

“Tôi đi gọi người hóa nghiệm dấu vân tay.” Sở Nhiễm vừa nói vừa đi ra khỏi phòng.

Đáy lòng Diệp Phi như rơi xuống biển sâu. Bỗng nhiên, một điều gì lóe lên trong đầu cô. Năm đó, trên gậy sắt hành hung Mộ Lạc Lạc cũng có dấu vân tay của cô. Nếu quả thật có người muốn gài tang vật giá họa cho cô, như vậy...

Chương 274

45274. Kết quả như thế nào, Diệp Phi không dám nghĩ tới. Kết quả thật đáng sợ, từng lần một chứng minh là cô hại cả gia đình Mộ Thương Nam.

Đối chiếu dấu vân tay cũng không phức tạp, chỉ cần cho dấu chỉ tay vào máy tính giám định liền có kết quả.

Cửa phòng bệnh bị gõ, thanh âm Nhiếp Hạo truyền đến.

“Tổng giám đốc, chúng tôi phát hiện Cung Trạch Vũ ở dưới lầu.”

Tay Mộ Thương Nam bắt lấy Diệp Phi đi ra khỏi phòng bệnh, giao cho Nhiếp Hạo: “Đem cô ấy trở về biệt thự của tôi, nhốt vào nhà kho!”

“Dạ!” Nhiếp Hạo đi về phía Diệp Phi, đặt tay lên cánh tay cô, thấp giọng: “Mời Diệp tiểu thư không nên để cho tôi khó xử.”

Diệp Phi khẽ gật đầu một cái. Cô biết Mộ Thương Nam tàn ác bao nhiêu, ác đối với mình, ác với đối thủ.

Làm việc cho Mộ Thương Nam, chính là trời cao. Mộ Thương Nam có thể cho anh em của mình tất cả những gì bọn họ mong muốn, cũng có thể đối xử chân thành với nhau. Chỉ là phải tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh của anh.

Cô đi theo Nhiếp Hạo, không muốn gây thêm phiền phức cho Nhiếp Hạo. Năm đó Nhiếp Hạo đối với cô rất tốt, giúp cô không ít.

“Tôi trở lại đã không thấy anh rồi. Mộ Thương Nam nói anh đã chết. Là anh ấy bắt giam anh sao?” Cô nhỏ giọng hỏi, không biết có phải vì chuyện nổ lần trước, Mộ Thương Nam giận cá chém thớt lên người Nhiếp Hạo chẳng.

“Không phải. Tổng giám đốc mất trí nhớ, cũng không nhớ tôi. Tôi bị người của phu nhân ép ra nước ngoài. Phu nhân sợ tổng giám đốc nhớ ra cô, liền đưa đi tất cả những vệ sĩ biết cô, phong tỏa mọi tin tức liên quan đến cô.” Nhiếp Hạo nói.

“Thì ra là vậy.” Diệp Phi nhẹ giọng nói.

Nhiếp Hạo mở cửa xe, hộ tống Diệp Phi lên xe: “Diệp tiểu thư, Nhiếp Hạo cầu xin cô hãy đối xử tốt với tổng giám đốc. Tổng giám đốc vì cô mà suýt thì mất mạng, lúc ấy tôi cũng không biết anh ấy có thể sống đến giây phút tiếp theo hay không. Lúc anh ấy hôn mê, người anh ấy gọi tên đều là cô! Tấm lòng anh ấy dành cho cô, ai cũng có thể thấy được! Nói cho cùng, vẫn là cô có lỗi với tổng giám đốc nhiều hơn, dù gì cũng là cô bỏ rơi tổng giám đốc, đi cùng biểu thiếu gia. Còn về tiểu thiếu gia, tôi cũng không biết là chuyện gì xảy ra. Theo lý mà nói thì tổng giám đốc không hề chạm qua Thiên Tịnh, tôi là cận vệ của anh ấy nên tôi biết, nhưng là không hiểu tại sao, Thiên Tịnh lại sinh ra con của tổng giám đốc.”

Đây là điều Nhiếp Hạo từ đầu đến cuối đều không thể hiểu nổi.

Diệp Phi nhếch khóe môi: “Làm sao anh biết mỗi giây mỗi phút anh ấy

đang làm gì? Còn về chuyện anh nói tôi phản bội Mộ Thương Nam, tôi chỉ có thể nói rằng tôi không nợ gì anh ấy.”

Làm loại chuyện này cũng sẽ không làm ngay trước mặt Nhiếp Hạo. Chẳng nhẽ, Mộ Thương Nam cùng Thiên Tịnh “làm” còn phải tận lực kêu người không liên quan là Nhiếp Hạo lại xem?

Mà cô rời đi cùng Mộ Ly, chỉ là vì Thiên Thiên. Cô cuối cùng có nợ Mộ Thương Nam cái gì đâu?

Ánh mắt Nhiếp Hạo hung ác: “Cô còn không nợ tổng giám đốc sao?”

“Tôi biết anh không thể hiểu điều tôi nói, nhưng sau này anh sẽ biết. Nhiếp Hạo, tôi có nỗi khổ riêng. Mà cái khổ của tôi vẫn là vì Mộ Thương Nam. Tôi chỉ có thể nói vậy.” Diệp Phi giải thích.

Chân mày Nhiếp Hạo nhíu lại khó hiểu, mặc dù không biết là chuyện gì, nhưng dựa trên sự hiểu biết của anh về Diệp Phi, anh vẫn cảm thấy Diệp Phi đúng là có nỗi khổ riêng.

“Được rồi, tôi hy vọng cô có thể sớm nói chuyện đó cho tổng giám đốc.”

Khóe môi Diệp Phi nhếch lên cười khổ. Trước khi cô đoạt lại Thiên Thiên từ trong tay Mộ Ly, cô tuyệt đối không thể nói cho Mộ Thương Nam.

Xe hơi lái vào biệt thự của Mộ Thương Nam, Nhiếp Hạo đem Diệp Phi nhốt vào nhà kho.

Nhà kho không có cửa sổ, chỉ có một cánh cửa. Nói cách khác, chỉ cần canh kỹ cánh cửa này, trừ phi Diệp Phi đào hầm, nếu không thì không thể chạy ra ngoài được.

Diệp Phi ngồi trên một chiếc ghế trong nhà kho, cũng may Nhiếp Hạo đem cho cô một cái ghế, nếu không cô cũng chỉ có thể đứng.

Cung Trạch Vũ bây giờ thế nào? Cô lo lắng tình trạng bên kia của anh.

Trong hành lang bệnh viện, Cung Trạch Vũ đẩy cửa phòng bệnh của Mộ Dã. Nhưng gian phòng trống rỗng, không có Diệp Phi mà anh muốn tìm.

Ngay tại lúc anh xoay người sắp đi, Mộ Thương Nam đi ra từ sau cửa, toàn thân lạnh lẽo.

“Cung Trạch Vũ, cậu tìm cái gì?”

Khuôn mặt Cung Trạch Vũ hơi co rút, phản ứng đầu tiên là Diệp Phi đã xảy ra chuyện.

“Tôi tới thăm Mộ Dã.” Anh chỉ đành bịa lý do. Trông Mộ Thương Nam bây giờ giống như muốn giết người vậy, anh đành phải rút lui an toàn trước mới có thể cứu Diệp Phi.

“Tôi phải cảm ơn bác sĩ Cung đã quan tâm sao? Vì tới xem con trai tôi đã chết hay chưa mà phải ngủ trang thành xe đưa thuốc. Xe thuốc kia chắc cũng khiến cậu tốn kém không ít?” Mộ Thương Nam lạnh giọng nói.

“Mộ Thương Nam, anh đem Diệp Phi đi đâu rồi?” Cung Trạch Vũ túm lấy cổ áo Mộ Thương Nam. Xem ra Mộ Thương Nam biết hết rồi.

Tay Mộ Thương Nam vỗ lên mu bàn tay Cung Trạch Vũ: “Là cậu cho Diệp Phi thuốc để cô ấy hại con trai tôi?”

“Cái gì hại con trai anh? Thuốc gì?” Cung Trạch Vũ hỏi ngược lại.

“Trong dung dịch truyền nước của con trai tôi phát hiện ra thuốc ức chế trung tâm thần kinh, không phải cậu thì còn ai có cái thuốc này nữa?” Mộ Thương Nam chất vấn.

“Vậy phải hỏi anh rồi, rốt cục anh có bao nhiêu kẻ thù, con trai cũng hôn mê bất tỉnh mà còn có người hận thẳng bé chưa chết! Nhưng mà thuốc kia không liên quan đến chúng tôi! Là Diệp Phi không yên tâm Mộ Dã nên mới mạo hiểm đến thăm thẳng bé. Anh nếu dám tổn thương đến Diệp Phi, tôi sẽ không bỏ qua đâu!” Cung Trạch Vũ hung hăng nói.

“Đừng giả bộ cậu quan tâm đến Diệp Phi. Cậu bắt lấy Diệp Phi chẳng phải là muốn dùng cô ấy uy hiếp tôi, để tôi buông tha cho người trong bóng tối kia sao?” Mộ Thương Nam lạnh giọng.

“Cho tới bây giờ, tôi không muốn dùng Diệp Phi làm gì hết. Chuyện Ám Dạ và Liên Minh là chuyện giữa những người đàn ông chúng tôi, tôi không xấu xa đến mức phải dùng đàn bà làm tốt thí!” Cung Trạch Vũ sáng giọng.

“Vậy thì cách xa Diệp Phi ra một chút!” Mộ Thương Nam tức giận hô

lên. Cung Trạch Vũ càng thâm tình đối với Diệp Phi ra sao, anh lại càng muốn hủy diệt đi bấy nhiêu.

“Tôi cách xa Diệp Phi, sau đó để cho anh và Thiên Tịnh tổn thương cô ấy sao? Anh không bảo vệ được cô ấy, còn không dám để cho người khác bảo vệ! Giao Diệp Phi ra đây!” Cung Trạch Vũ mắng.

“Muốn Diệp Phi thì phải xem cậu có bao nhiêu bản lĩnh. Người đâu, đánh đuổi Cung Trạch Vũ ra khỏi bệnh viện, không cho hấn bước vào nơi này một bước.” Mộ Thương Nam ra lệnh cho vệ sĩ.

Cung Trạch Vũ bị người đánh ra khỏi bệnh viện. Anh phát cáu nắm chặt tay, vừa mới cứu được Diệp Phi đã bị Mộ Thương Nam bắt đi!

Trong phòng bệnh, lãnh ý trên người Mộ Thương Nam chưa hề suy giảm. Anh đi tới bên cạnh con trai, bàn tay sờ lên đầu cậu bé. Anh thật muốn cậu mau khỏe lại, tiếp tục đối nghịch với anh!

Giọt nước trong suốt trên khuôn mặt cậu bé đập vào ánh mắt anh. Anh kinh ngạc nhìn giọt nước kia, chắc chắn không phải nước mắt của Mộ Dã, chẳng nhẽ là của Diệp Phi?

Trái tim anh đập mạnh, cô rơi lệ vì Mộ Dã?

Điều này khiến cho lòng anh lại sụp đổ một góc. Diệp Phi, rốt cục đâu mới thật là em?

Diệp Phi ở trong nhà kho, nghe tiếng giày cao gót bên ngoài, người chưa bước vào, cô đã chắc chắn đó là Thiên Tịnh.

Thiên Tịnh đẩy cửa đi tới, cười lạnh: “Như thế nào, ở nhà kho dễ chịu không? Cô thật sự có duyên với nhà kho nhỉ, từ nhỏ đã ở trong nhà kho rồi! Đã sớm nói, cô đúng là một phế vật dư thừa. Ban đầu cứ để cô bệnh chết đi thì giờ đã không gây phiền toái cho tôi như vậy! Nhưng mà, không sao, cô sắp chết!”

Cô ta đặt chiếc mâm trong tay xuống, bên trong là thức ăn...

Chương 275

Ánh mắt của Diệp Phi nhìn gương mặt một cách thù hận, “Để tôi bệnh chết thì các người có thể chiếm tài sản của tôi mãi mãi phải không? Chỉ cần tôi sống thì sẽ không để cho các người được đắc ý đâu!”

“Ha ha, chúng tôi chính là muốn độc chiếm tài sản của cô, tôi không những từ nhỏ độc chiếm tài sản của cô mà còn chiếm luôn cả vị hôn phu của cô nữa, bây giờ anh ấy là chồng của tôi. Nhưng mà như vậy thì làm sao chứ? Cô có thể làm gì được tôi? Mộ Dã hôn mê bất tỉnh, vừa hay, tôi sinh thêm một đứa cho Mộ Thương Nam! Thực ra, tôi còn phải cảm ơn cô nữa đó! Ha ha ha!” Thiên Tịnh cười điên dại.

Không có Mộ Dã, Mộ gia chắc chắn phải có một người thừa kế khác, cô ta là vợ của Mộ Thương Nam, Mộ Thương Nam có đổ máu thì cũng phải sinh con với cô ta!

Môi Diệp Phi bặm chặt lại, “Con trai của cô bệnh nặng, cô còn có thể cười được nữa sao? Cô có phải người hay không vậy?”

“Có phải người hay không thì không cần gấp, việc cần gấp bây giờ là ai mới là vợ của Mộ Thương Nam, thiếu phu nhân của Mộ gia!” Thiên Tịnh nói.

Diệp Phi tát một bạt tay lên mặt của Thiên Tịnh, “Tại sao lại có người mẹ độc ác như cô vậy chứ? “

Thiên Tịnh né cái bạt tay của Diệp Phi, căm giận nói, “Tôi nói cho cô biết, tôi còn mong cho nó chết nữa kìa!”

Cô ta đè nén câu nói này trong lòng quá lâu rồi, cô ta còn mong cho Mộ Dã chết, vốn dĩ không muốn muốn đưa con trai trời ời này!

Diệp Phi không tát trúng Thiên Tịnh, tay của cô nắm lấy áo trên ngực của Thiên Tịnh, hận không thể xé xác Thiên Tịnh ra, “Là cô giết Mộ Lạc Lạc, lần này cũng là cô giết Mộ Dã!”

Bộ đồ của Thiên Tịnh bị Diệp Phi xé ra, lộ ra miếng băng gạc trước ngực cô ta, cô ta xô tay của Diệp Phi ra, “Vết thương trên ngực tôi đều là vết thương mới, cô không có chứng cứ!”

Diệp Phi tức đến muốn bể cả phổi, rõ ràng là Thiên Tịnh làm, kết quả Thiên Tịnh lại chạy thoát hết lần này tới lần khác, cô muốn xé xác Thiên Tịnh quách cho xong!

Cô nắm chặt lấy tóc Thiên Tịnh, tức giận đánh liên tục.

Cánh cửa của phòng chứa đồ mở tung ra, Mộ Thương Nam bước vào.

Thiên Tịnh khóc to thành tiếng, “Anh Thương Nam, anh mau đến cứu em! Diệp Phi muốn giết em!”

Mộ Thương Nam một tay nắm lấy cánh tay của Diệp Phi, “Buông tay!”

“Đồ khốn khiếp! Anh cũng là đồ khốn!” Diệp Phi trở tay tát lên mặt của anh, con trai của anh bị Thiên Tịnh hại, vậy mà anh còn bảo vệ Thiên

Tịnh!

Gương mặt anh tuấn của Mộ Thương Nam bị bàn tay của cô gái nhỏ tát, tiếng bạt tay lạnh lạnh xuyên qua tai của tất cả mọi người.

Gương mặt của anh trầm xuống cực điểm, “Tôi chính là kẻ khốn, mới giữ cô lại! Cô tự nhìn đi!”

Anh cầm lấy giấy xét nghiệm quăng vào mặt của Diệp Phi.

Diệp Phi bắt lấy tờ giấy xét nghiệm, nhìn dòng chữ bên trên nó, trên túi truyền dịch có dấu vân tay của ba người, một là của y tá điều chế thuốc, một là của y tá vô nước biển cho Mộ Dã, còn một dấu nữa chính là của cô!

Ha ha, quả nhiên kết quả đã y như ô nghĩ, hoàn toàn không nghi hoặc gì, người hại cô đã làm tốt đến mức không chệ vào đâu được!

Ngón tay của cô xé tờ giấy xét nghiệm.

“Diệp Phi, cô tưởng cô xé giấy xét nghiệm thì có thể hủy đi chứng cứ sao?” Thiên Tịnh nói chua ngoa, “Anh Thương Nam, em thấy nó là em họ của em, có lòng tốt đưa cơm cho nó, kết quả thì nó đánh em, còn muốn giết chết em nữa. Không ngờ nó còn tệ hại hơn là hại Mộ Dã nữa! Tại sao em lại có đưa em họ như vậy chứ?”

Cô ta khóc đến mức lâm ly bi đát, cô ta đang khóc cho Mộ Thương Nam xem.

Sắc mặt của anh âm trầm, “Nhiếp Hạo, đem cơm ra ngoài cho chó

ăn!”

Nhiếp Hạo lập tức đi vào phòng chứa đồ, đem đồ ăn đi.

Lòng của Diệp Phi đau thắt, Mộ Thương Nam hận cô tới nhường nào, ngay cả cơm cũng đem cho chó chứ không để lại cho cô ăn!

“Cút!” Cô lạnh lùng nói ra một chữ, không muốn nhìn thấy hai con người khiến cô ghê tởm này nữa.

“Thái độ của cô là sao? Cô hại chết cả nhà anh Thương Nam, còn chưa đủ hay sao?” Thiên Tịnh cố ý nói cho anh nghe.

Ánh mắt lạnh lùng của Diệp Phi nhìn Thiên Tịnh, “Tôi muốn khiến cô và Mộ Thương Nam chết! Các người chết rồi thì tôi coi như đã báo được thù!”

“Anh Thương Nam, anh nghe thấy chưa? Nó chính là muốn giết cả nhà anh đó! Cho dù là em họ thì em cũng không thể bao che cho nó! Anh mau xử trí nó đi. Em không muốn nó hại anh nữa!” Thiên Tịnh trưng ra dáng vẻ lo lắng quan tâm anh.

“Vết thương của cô chưa khỏi, trở về phòng nghỉ ngơi đi, tôi sẽ xử lý cô ta.” Mộ Thương Nam dặn dò.

“Anh Thương Nam vẫn là anh quan tâm tới em, bây giờ em trở về phòng nghỉ ngơi, anh yên tâm đợi em điều dưỡng xong, em sẽ sinh thêm một đứa con trai cho anh.” Khóe mắt của Thiên Tịnh nhìn về hướng Diệp Phi, không tin mình không chọc cho Diệp Phi tức chết được.

Cô ta nói xong thì cất bước bước ra phòng trữ đồ, lần này đảm bảo Diệp Phi sống không tới buổi sáng ngày mai.

Bàn tay cuộn thành nắm đấm của Diệp Phi run lên, chỉ hận bản thân, trong tay không có dao không thể giết chết Thiên Tịnh.

“Anh còn không rút? Đợi tôi giết anh sao?” Cô gào lớn tiếng với anh, hung thủ giết người ở ngay trước mặt anh, anh còn bảo vệ cho tội phạm giết người đó!

Bàn tay to lớn của Mộ Thương Nam bóp lấy cái cổ thanh mảnh của Diệp Phi, “Cô thừa nhận là cô giết con trai của tôi rồi?”

Diệp Phi dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn anh, “Tôi thừa nhận hay không thừa nhận thì có liên quan gì sao? Không phải từ sớm anh đã nhận định là tôi làm rồi sao? Anh vốn dĩ không xứng làm bố của Mộ Dã!”

Cô tức giận đạp lên chân của anh, đánh anh tới tấp như phát điên vậy, làm sao cô lại hại Mộ Dã được?

Mộ Thương Nam im lặng chịu đựng nắm đấm của cô gái nhỏ, mặc cho cô đánh vào mặt vào người anh, nhìn cô như con mèo hoang vùng vẫy trong vòng tay anh.

Cánh tay anh từ đầu đến cuối vẫn ôm lấy cô.

“Tôi không xứng làm bố của nó, từ khi nó ra đời cho đến lúc nó lớn lên, tôi chưa quan tâm gì tới nó, mỗi ngày tôi đều bận chuyện của công ty, không biết bắt đầu từ lúc nào, nó đã lớn tới mức có thể cãi lại

tôi, có thể cắn hờn tôi. Tôi thậm chí không biết nó trở thành hacker lúc nào, nó lúc nào cũng có thể làm những chuyện tôi không ngờ tới được, đến cả con trai mình mà tôi còn không hiểu, tôi thật sự rất thất bại. Nếu như ông trời cho tôi một cơ hội nữa, tôi sẽ yêu nó tốt hơn, cùng nó trưởng thành. Mà không phải mỗi ngày chỉ trách móc nó trở thành hacker trộm tiền trong thẻ của tôi.”

Nước mắt của Diệp Phi rơi lã chã, “Anh có biết nó rất cô độc không, nó rất cần có người yêu thương. Anh là đồ ngốc!”

Mộ Thương Nam dùng ngón tay quệt nước mắt trên gương mặt cô, “Cô đang khóc vì Mộ Dã? Diệp Phi, rốt cuộc phiên bản nào mới là cô thật sự?”

Là hung thủ giết Mộ Dã, hay là người đau lòng vì Mộ Dã đến rơi lệ?

Diệp Phi nhếch mép cười khổ, “Tôi như thế nào vốn không quan trọng, quan trọng là, trong lòng anh tôi là người như thế nào? Còn nữa Mộ Thương Nam, giết tôi rất dễ dàng, bây giờ anh có thể bóp chết tôi. Nhưng giết tôi rồi thì anh không bảo vệ được Mộ Dã, không tìm được hung thủ thật sự kia, Mộ Dã không thể tỉnh lại!”

Ánh mắt của Mộ Thương Nam chăm chú nhìn gương mặt nhỏ của Diệp Phi, “Cô nói hung thủ không phải là cô? Nhưng mà dấu vân tay thì giải thích làm sao?”

“Tôi nói hung thủ không phải tôi, anh tin không? Vân tay thì tôi không giải thích được, trên cây gậy sắt đánh Mộ Lạc Lạc cũng có vân tay của tôi. Tôi ngốc đến mức phạm lại lỗi lầm y hệt, tôi không biết đeo găng tay sao? Găng tay mắc cỡ nào chứ? Nhất định phải để lại dấu

vân tay của tôi, bộ sợ anh không biết sao? Còn sau khi đầu độc Mộ Dã xong thì ở lì trong phòng của nó, đợi anh đến bắt tôi sao?” Diệp Phi cười lạnh nói.

Rốt cuộc cô ngốc tới cỡ nào chứ? Thật tình là sỉ nhục sự thông minh của cô.

Ánh mắt của Mộ Thương Nam thu lại thật sâu, “Cô nghĩ một câu nói thì sẽ khiến tôi tin cô sao? Chuyện của Mộ Dã và Mộ Lạc Lạc, tôi sẽ điều tra rõ ràng, sẽ không để người hại họ chạy thoát đâu! Còn cô, hãy ngoan ngoãn ở trong phòng trữ đồ của tôi, từ từ hưởng thụ sự báo thù của tôi dành cho cô!”

Anh cúi thấp đầu xuống, chậm rãi tiến sát gần đôi môi của cô gái nhỏ...

Chương 276

Diệp Phi ngẩng lên đập đầu mình vào mặt anh, anh dám lợi dụng cô thử xem!

Đỉnh đầu của cô đập thật mạnh vào sống mũi thẳng tắp của anh.

Mộ Thương Nam xoa xoa mũi của mình, dáng vẻ liêu lĩnh của cô trong vòng tay anh càng khiến anh muốn áp sát lên người của cô, trừng phát cô thật mạnh, làm đến mức eo của cô mỗi nhừ và chân của cô bủn rủn không xuống nổi giường.

“Nha đầu thúì, cô muốn chết sao!” Bàn tay to lớn của anh bóp lấy cằm của cô, môi anh cắn vào môi của cô.

Bắt đầu từ bây giờ cô khiến anh đau, thì anh càng làm cô đau hơn!

Trong miệng Diệp Phi ngập mùi máu tanh, môi cô đã bị anh cắn không thương tiếc rồi, mùi máu tanh tràn ngập trong miệng hai người.

Hai người họ giống như hai bụi gai quấn lấy nhau, không tháo gỡ cả hai ra được, chỉ có thể tổn thương lẫn nhau, làm đau đối phương.

Cho đến lúc đôi môi của cô bị anh ăn đến mức sưng lên, anh mới buông cô ra, thưởng thức đôi môi sưng đỏ của cô.

Ngón tay của Mộ Thương Nam ấn lên môi của cô, “Nhớ lấy, tôi bảo cô

làm gì thì cô phải nghe lời, không nghe lời, thì tôi trừng phạt cô gấp đôi!”

Anh buông câu nói nghiêm khắc, quay người bước ra khỏi phòng chứa đồ, dặn dò Nhiếp Hạo chuẩn bị đồ ăn cho Diệp Phi, còn anh thì đi về phía sân sau.

Những con chó ở sau vườn chạy nhảy vui vẻ, nhìn thấy anh tới thì chạy đến xin thức ăn của anh.

“Chúng nó ăn cơm mà Nhiếp Hạo đem đến chưa?” Anh hỏi người hầu phía sau vườn.

“Đã ăn rồi ạ.” Người hầu trả lời.

Mộ Thương Nam hơi gật đầu, “Nếu như chó có biểu hiện gì không đúng, lập tức báo cho tôi biết ngay.”

Anh dặn dò người hầu, ánh mắt vụt qua tia nhìn u ám.

Diệp Phi cuộn tay thành nắm đấm đập lên cánh cửa, anh có bản lĩnh thì đừng đi, cô sẽ đánh chết anh!

Nhất cô ở đây, anh muốn đối xử với cô thế nào thì đối xử sao? Anh coi cô là công cụ hay là thú cưng trong lồng?

Điều khiến cô không ngờ tới là, Nhiếp Hạo đã đem cơm tới cho cô, bữa ăn tuy là đơn giản, nhưng mà là món ăn mà cô yêu thích.

Cô không ngốc đến mức tức giận với anh mà không ăn cơm, muốn

chạy thì cũng phải ăn no mới có sức chạy.

Cô không khách khí mà ăn sạch hết tất cả những món ngon đó.

—

Thủy Tinh gọi điện thoại cho Diệp Phi, gọi thế nào cũng không được nên gọi cho Cung Trạch Vũ để hỏi chuyện của Diệp Phi.

Cung Trạch Vũ nói cho Thủy Tinh biết, Diệp Phi bị Mộ Thương Nam bắt đi rồi, anh đang nghĩ cách cứu Diệp Phi. Cho dù biết rõ Diệp Phi đang ở trong tay Mộ Thương Nam, anh không có cách nào dẫn vệ sĩ của mình xông vào biệt thự của Mộ Thương Nam, chuyện đó vốn dĩ sẽ không có phần thắng.

Kinh động đến Mộ Thương Nam, Mộ Thương Nam chỉ càng giấu Diệp Phi kĩ hơn.

Thủy Tinh sốt ruột, “Em nghĩ cách đi thăm dò Mộ Thương Nam giấu Diệp Phi ở đâu.”

“Tuyệt đối không được bứt dây động rừng, nếu như Mộ Thương Nam đem cô đi giấu ở nước ngoài thì chúng ta càng khó tìm hơn.” Cung Trạch Vũ dặn dò Thủy Tinh, cứu người chỉ có thể thành công một lần thôi.

“Em biết rồi, em là bạn thân của Phi Phi, đi tìm Diệp Phi là chuyện đương nhiên, anh ta sẽ không nghi ngờ em đâu. Hơn nữa em cũng sẽ không đi đòi người một cách trắng trợn đâu. Chúng ta liên lạc khi cần thiết nhé.” Thủy Tinh nói.

“Ừ, có tình hình gì thì em nói anh biết trước.” Cung Trạch Vũ dặn dò.

Thủy Tinh cúp điện thoại, đi ra khỏi biệt thự của George, thì nhìn thấy Bắc Minh Ý trèo từ ngoài bức tường vô.

Nhìn thấy đứa trẻ ngồi trên bức tường như chú gấu koala thì cô liền thấy đau lòng, đưa tay đón lấy đứa nhỏ, “Ý Ý! Sao con tới đây?”

Bắc Minh Ý nhấp chân một cái, bổ nhào vào lòng của Thủy Tinh, “Cực cưng, con nhớ dì!”

Thủy Tinh ôm lấy đứa nhỏ hôn lấy hôn để, “Dì cũng nhớ con nữa! Con trốn từ nhà ra sao? Không phải con bị đưa tới Mộ gia rồi sao?”

“Con chơi cùng với Mộ Dã ở Mộ gia, nhưng mà Mộ Dã có chuyện rồi, con bị người của chú Mộ đưa trở về nhà rồi. Nhưng mà con không muốn về nhà, cực cưng, dì nuôi con được không?” Bắc Minh Ý hỏi.

Trong lòng Thủy Tinh khổ sở, nếu như có thể chọn lựa, cô thật sự muốn nuôi Bắc Minh Ý, nhưng mà người của Bắc Minh gia không thể để đứa con nối dõi duy nhất cho người ngoài nuôi dưỡng được.

Tay của cô xoa đầu đứa nhỏ, “Dì nghĩ cách nói với bố của con, cố hết sức cho chúng ta có thể gặp nhau nhiều hơn.”

“Nhưng mà con muốn ở chung với dì, không phải chỉ muốn gặp dì thôi.” Bắc Minh Ý kháng nghị.

“Dì biết, không thì con ở đây đợi dì, Diệp Phi bị Mộ Thương Nam bắt

mất rồi, dì phải đi tìm chú ấy.” Thủy Tinh nói với Bắc Minh Ý.

“Phi Phi bị đánh dữ lắm không? Lúc con ngủ với Mộ Dã, tụi con nghe thấy bên ngoài rất ồn, Mộ Dã nói Phi Phi bị đánh, cậu ấy phải đi cứu Phi Phi, lúc đợi con mặc quần áo xong muốn chạy ra giúp Mộ Dã thì không biết sao mà cửa bị khóa rồi. Sau đó đợi đến lúc con có thể mở được cửa, trong biệt thự không còn ai nữa hết. Sau đó nữa chú Mộ phái người đưa con về nhà rồi.” Bắc Minh Ý nói.

Ánh mắt Thủy Tinh vụt sáng lên, “Con nói Mộ Dã nói với con là Diệp Phi bị đánh, cậu ấy phải đi cứu Diệp Phi sao?”

“Đúng vậy.” Bắc Minh Ý nói.

“Cửa phòng con bị người ta khóa lại, đợi cửa phòng mở lại được, con ra ngoài thì phát hiện không có ai hết sao?” Thủy Tinh tiếp tục truy hỏi.

“Phải đó. Không biết là ai khóa cửa nhốt con nữa.” Bắc Minh Ý ủ rũ đầu mình, chỉ trách bản thân phản ứng không nhanh bằng Mộ Dã, không thì cậu đã chạy theo Mộ Dã ra ngoài rồi.

Thủy Tinh bặm chặt môi lại, đây cũng chứng minh rằng, người đánh trọng thương Mộ Dã và Liễu Họa nhất định là có đồng lõa sao? Một người đánh, một người nhốt Bắc Minh Ý trong phòng.

Nếu như là Diệp Phi thì Diệp Phi vốn dĩ không thể phân thân được!

“Dì biết rồi, dì đến nhà Mộ Thương Nam tìm Diệp Phi, cảm ơn con đã nói những điều này với dì, những điều này rất có ích cho Diệp Phi.”

“Con đi cùng dì nhé! Con rất thân thuộc với nhà chú Mộ, con có thể dẫn dì vào trong.” Bắc Minh Ý nói.

Thủy Tinh ngây ra, “Con có thể dẫn dì vào trong?”

“Mộ Dã chỉ con cách dùng điện thoại làm nhiễu tín hiệu của camera giám sát lân cận, khiến chúng mất tác dụng đó.” Bắc Minh Ý đặc ý nhắc di động của mình, ở chung với Mộ Dã cậu cũng học được chút ít, nếu không lần này cũng không thể chạy ra khỏi Mộ gia một cách thuận lợi như vậy được.

Khóe môi Thủy Tinh cong lên, “Được, chúng ta cùng đi!”

Cô kéo bàn tay nhỏ của Bắc Minh Ý ngồi lên xe, đưa Bắc Minh Ý đến nhà của Mộ Thương Nam.

Có đứa trẻ nhỏ này bên cạnh, cô có thể đột nhập vào nhà của Mộ Thương Nam tìm quần áo một cách thần không biết quỷ không hay, nói không chừng còn có thể cứu Diệp Phi ra nữa, cô còn gửi một tin nhắn cho Cung Trạch Vũ, bảo Cung Trạch Vũ đứng bên ngoài nhà Mộ Thương Nam chuẩn bị tiếp ứng cho họ.

Chiếc xe lái đến sau vườn nhà của Mộ Thương Nam, Bắc Minh Ý thành thực cầm điện thoại làm nhiễu tín hiệu của máy quay giám sát, dẫn Thủy Tinh treo qua tường đi vào sau vườn.

Chó ở sau vườn sớm đã quen hơi Bắc Minh Ý rồi, nhìn thấy Bắc Minh Ý cũng chẳng sủa, còn vẫy vẫy đuôi đòi thức ăn nữa.

Bắc Minh Ý xoa xoa đầu chú chó, lấy trong túi ra một nắm thức ăn

cho đám chó ăn, thuận lợi dẫn Thủy Tinh tiến vào trong biệt thự.

Thủy Tinh men theo tường hành lang ló đầu ra nhìn khắp hành lang, vừa nhìn đã thấy Nhiếp Hạo đang đứng ở hành lang.

“Chỗ đó là chỗ nào vậy, tại sao Nhiếp Hạo lại đứng đó?” Cô hỏi Bắc Minh Ý.

“Chỗ đó là phòng chứa đồ!” Bắc Minh Ý nói.

Thủy Tinh thu ánh mắt lại, “Phòng chứa đồ cần hai vệ sĩ đứng gác sau? Nghĩ cách dụ bọn họ rời đi, dò đoán Diệp Phi ở trong phòng chứa đồ đó.”

Con người của Bắc Minh Ý chợt lóe lên, đưa tay làm một dấu hiệu OK với Thủy Tinh, ung dung từ góc hành lang bước ra ngoài, đi thẳng đến chỗ Nhiếp Hạo.

Thủy Tinh suýt chút nữa tự đập đầu vào tường, tiểu tử thúi này cũng điêu thật rồi, cậu đi qua như vậy thì chẳng phải bày ra sẵn để Nhiếp Hạo bắt sao?

Trời đất ơi! Cô phải làm sao đây?

Chương 277

“Bắc Minh Ý? Sao con lại ở đây?” Nhiếp Hạo ngạc nhiên, cậu chủ của Bắc Minh gia sao lại đột nhiên tới đây chứ?

“Chú Nhiếp Hạo, con tới tìm Mộ Dã chơi chung!” Bắc Minh Ý giả ngây ngô nói.

Lòng Nhiếp Hạo đột nhiên trùng xuống, nghĩ đến cậu chủ nhỏ của nhà mình, tình hình của cậu ấy đều không ổn rồi! Xem ra đứa trẻ này vẫn chưa biết chuyện của Mộ Dã.

“Cậu chủ nhỏ của chú không có ở nhà, sao con lại đến vậy? Chú thông báo cho người của Bắc Minh gia tới đón con nhé!” Anh nói rồi bước tới nắm lấy tay của Bắc Minh Ý.

Bắc Minh Ý chớp đôi mắt to to của mình, đột nhiên khóc lớn tiếng, “Mọi người ai cũng ức hiếp con, không cho con chơi cùng với Mộ Dã!”

Cậu bé ngẩng cổ khóc lóc thảm thiết.

Trên trán của Nhiếp Hạo xuất hiện mấy vạch đen, “Thiếu gia Bắc Minh, chúng tôi có bắt nạt con đâu! Chúng ta nói rõ một chút xem nào. Là thiếu gia của chú không có nhà mà.”

Quả thực là tình huống khóc không ra nước mắt mà, để Bắc Minh Phong nghe thấy con trai nói bọn họ ức hiếp con trai của anh, bọn họ

có còn sống được không chứ?

“Chính là các người ăn hiếp con! Các người không cho con gặp Mộ Dã, cũng không chơi cùng con!” Bắc Minh Ý nói.

“Cậu chủ của chú không có nhà mà, vậy đi, chú chơi cùng con một lát, có được không?” Nhiếp Hạo thật sự hết cách rồi.

Ánh mắt của Bắc Minh Ý quan sát kỹ Nhiếp Hạo, giống như bản thân bị ảm ức lắm vậy, “Vậy được thôi, là chú nói nhé! Chúng ta chơi đuổi bắt, mọi người tới bắt con đi.”

Không đợi Nhiếp Hạo nói gì, Bắc Minh Ý liền chạy về hướng khác của hành lang, Nhiếp Hạo đuổi theo, chỉ sợ cậu chủ đụng trúng hay vấp ngã thôi.

Rõ ràng là Bắc Minh Ý không vui rồi, cậu quay đầu dấu cái miệng nhỏ nhìn vệ sĩ đứng canh gác trước cửa phòng chứa đồ, “Sao chú không tới bắt con? Chú ăn hiếp con, không chơi với con!”

Người vệ sĩ đó nhắm mắt cẩn thận chạy qua chỗ Bắc Minh Ý, cái tội danh anh ta gánh không nổi đâu!

Thủy Tinh đứng trong góc hành lang nhìn Bắc Minh Ý dụ Nhiếp Hạo và vệ sĩ đó đi rồi thì rất kích động mà muốn tặng một like cho Bắc Minh Ý!

Cô nhanh nhẹn chạy đến phòng chứa đồ, mở khóa cánh cửa lớn ra.

“Thủy Tinh?” Diệp Phi kinh ngạc nhìn người bước vào.

“Đừng nói gì hết, mau đi thôi!” Thủy Tinh kéo Diệp Phi chạy khỏi phòng chứa đồ.

Diệp Phi không để ý tới phải hỏi những gì, liền chạy theo Thủy Tinh, hai người chạy đến sân.

Thủy Tinh trèo qua bức tường trước, “Mau lên đây, máy quay camera ở đây bị Bắc Minh Ý vô hiệu hóa rồi.”

“Chị tới đây!” Diệp Phi đi theo muốn trèo lên bức tường, quay đầu nhảy ra bên ngoài bức tường với Thủy Tinh.

“Ha ha ha! Chúng ta thoát ra ngoài rồi!” Thủy Tinh cười lớn tiếng, không ngờ lại thuận lợi như vậy.

Nhưng mà Diệp Phi không có chút gì là vui vẻ cả, đứng tại chỗ ngây người ra, không động đậy.

“Sao vậy Diệp Phi?” Thủy Tinh kéo kéo tay của Diệp Phi, phát hiện ánh mắt của Diệp Phi không đúng, cô theo ánh mắt của Diệp Phi, quay đầu nhìn qua...

“Ôi ôi.” Thủy Tinh suýt chút bị sặc chết vì nước bọt của mình, “Tổng... tổng giám đốc Mộ, anh đến đi dạo à?”

Tất cả dây thần kinh trong đầu của cô đều như bị đứt hết, tại sao Mộ Thương Nam lại ở đây?

Mộ Thương Nam bình tĩnh nhìn với gương mặt lạnh lùng như bị đóng

bằng, bước từng bước về phía cô gái nhỏ, “Muốn chạy à? Cô tưởng nơi này của tôi là chỗ mà cô muốn đến thì đến, muốn đi thì đi sao?”

Diệp Phi trợn mắt nhìn người đàn ông, trong đầu là hàng loạt câu mắng chửi, “Tôi cũng không muốn tới đâu! Là anh cưỡng ép tôi tới mà!”

Khóe môi của Mộ Thương Nam giật mạnh, “Cút về cho tôi!”

Tay của anh nắm lấy cánh tay của Diệp Phi, bảo vệ sĩ của mình bắt Diệp Phi lại.

Thủy Tinh vừa định lớn tiếng la lên, để Mộ Thương Nam chạy tới tiếp ứng cho họ thì đã bị vệ sĩ bịt miệng lại rồi.

Cô không phát ra được bất kì âm thanh nào, cứ như vậy mà bị áp giải về biệt thự của Mộ Thương Nam.

Bắc Minh Ý vừa chạy vừa nhìn ra phía sau trong biệt thự, “Chú Nhiếp Hạo, mau mai tới bắt con đi! Mau lên đi!”

Đột nhiên, cậu đụng phải cả một bức tường thịt, ngược mắt lên nhìn thì thấy người đàn ông cao gấp mấy lần mình, “Chú...Mộ.”

Cậu thu lại nụ cười trên khóe môi của mình, đã nhìn thấy Thủy Tinh và Diệp Phi đứng phía sau Mộ Thương Nam rồi.

Bàn tay to lớn của Mộ Thương Nam xách cổ áo của Bắc Minh Ý lên, “Chú bắt được con rồi. Bắc Minh Ý, bị bắt thì phải chịu phạt.”

Bắc Minh Ý chớp đôi mắt to của mình, “Chú, chú là người lớn, không thể ăn hiếp con nít được!”

“Chú không ăn hiếp con nít, chú phạt con nít thôi, dám dẫn Thủy Tinh đến nhà chú trộm người, con còn lớn gan hơn cả bố của con rồi! Đợi bố của con tới nhận lãnh con đi!”

Anh nói rồi xách Bắc Minh Ý về phòng, cơ thể của Bắc Minh Ý lơ lửng trên không, cậu liều mạng đập bàn chân nhỏ của mình.

“Lão tử một người làm một người chịu, liên quan gì bố của con? Không cho chú gọi bố! Có bản lĩnh thì thả con ra! Xem xem con có thể trộm thêm lần nữa không!” Bắc Minh Ý nói.

Trên đỉnh trán của Mộ Thương Nam hiện lên nhiều vạch đen, “Chú còn lâu mới cho con trộm thêm lần nữa! Thành thật một chút cho chú!”

Anh ném Bắc Minh Ý lên ghế sofa.

“Anh thả Thủy Tinh với Bắc Minh Ý ra, tôi hứa sẽ không chạy nữa!” Diệp Phi nói.

Mộ Thương Nam thu ánh mắt lại, “Diệp Phi, cô chạy không thoát, họ cũng chạy không thoát đâu! Cô từ bỏ ý muốn cùng Cung Trạch Vũ bỏ trốn đi!”

Diệp Phi á khẩu rồi, ai muốn bỏ trốn cùng Cung Trạch Vũ chứ?

“Anh làm gì Cung Trạch Vũ rồi?” Cô đột nhiên nghĩ đến vấn đề mấu

chốt, nếu như Mộ Thương Nam biết Cung Trạch Vũ cũng tới rồi, thì anh sẽ làm gì Cung Trạch Vũ chứ?

Mộ Thương Nam bặm chặt môi mình lại, nói đến cùng, người mà nha đầu thúì này quan tâm vẫn là Cung Trạch Vũ!

“Anh ta đang đuổi theo cô, người của tôi sẽ dẫn anh đi vòng quanh thế giới.”

“Đuổi theo tôi?” Diệp Phi nghe không hiểu lời của anh, trong chớp mắt, cô như nghĩ ra điều gì đó, “Anh cho người giả trang thành tôi sao?”

“Anh ta đã nhớ cô như vậy thì tôi sẽ cho anh ta gặp cô, bây giờ anh ta đang bám theo chiếc xe của Đỗ Xán không chịu buông ra!” Mộ Thương Nam nói.

Camera giám sát bị Bắc Minh Ý vô hiệu hóa rồi, nhưng mà camera của anh bị vô hiệu hóa thì sẽ vang lên còi báo động, cho nên chuyện mà Bắc Minh Ý và Thủy Tinh làm, anh đều biết.

Đương nhiên anh nghĩ tới nhất định có người sẽ tiếp ứng cho họ, người của anh rất nhanh đã phát hiện Cung Trạch Vũ đứng ở biệt thự không xa, thế là anh cho Đỗ Xán giả dạng thành Diệp Phi, đi dụ Cung Trạch Vũ mắc bẫy.

Nếu Cung Trạch Vũ đã thích đuổi theo Diệp Phi như vậy, thì anh sẽ cho Cung Trạch Vũ đuổi cho đã!

Gương mặt của Diệp Phi giật giật, nghĩ đến chuyện năm đó Đỗ Xán

giả dạng cô.

“Mộ Thương Nam, anh là đồ vô liêm sỉ!” Cô tức giận mắng.

“Tôi vô liêm sỉ à? Anh ta cướp phụ nữ của người khác, anh ta không vô liêm sỉ mà tôi thì vô liêm sỉ sao? Diệp Phi, cô muốn bị phạt à! Nhiếp Hạo, nhốt Diệp Phi vào phòng của tôi đi!” Mộ Thương Nam ra lệnh.

Diệp Phi bị Nhiếp Hạo kéo cánh tay lôi đi, đi đến phòng của Mộ Thương Nam làm gì thì cô đã quá rõ rồi, cô không muốn đi!

Chỉ là cô không thể chống lại được sức của người đàn ông, cô bị nhốt vào phòng ngủ của Mộ Thương Nam.

Bắc Minh Phong nhận được điện thoại thì tức tốc chạy đến biệt thự của Mộ Thương Nam, “Bắc Minh Ý đâu?”

Người trong nhà đã tìm khắp nơi cũng không tìm thấy Bắc Minh Ý đâu.

Mộ Thương Nam ngồi trên sofa, lạnh lùng nhìn Bắc Minh Phong vừa chạy tới, “Một lớn một nhỏ, tôi trông giúp cho cậu cả nửa ngày rồi, món nợ này của chúng ta cậu định tính thế nào đây?”

Bắc Minh Phong nhìn thấy Bắc Minh Ý và Thủy Tinh bị treo trên trần nhà, sắc mặt anh trở nên lạnh lùng...

Chương 278

“Người phụ nữ và con của tôi, anh treo lên như vậy sao? Đánh chó cũng phải ngó mặt chủ chứ?” Bắc Minh Phong lạnh lùng nói.

“Chó của cậu muốn ăn cắp người của tôi, tôi không giết bọn họ, đã là nể mặt chủ rồi! Bắc Minh Phong, cậu không dạy dỗ được người phụ nữ của cậu, tôi thay cậu dạy dỗ!” Mộ Thương Nam nói.

Bắc Minh Phong mím chặt môi “Tôi sẽ tự mình dạy dỗ. Đảm bảo sẽ không xảy ra những việc như này nữa. Bây giờ, tôi đưa họ đi, làm phiền cậu chuẩn bị cơm cho họ rồi”. Anh chạy nhanh đến tháo dây thừng ra cho cô và con anh.

Chân Mộ Thương Nam nâng lên định đá mạnh vào Bắc Minh Phong, Bắc Minh Phong nhảy lên tránh. “Nhớ kỹ, cho cậu đúng một cơ hội, còn có lần nữa, tôi và cậu không anh em gì nữa!” Mộ Thương Nam gằn giọng nói, anh chỉ là cảnh cáo, không phải thực sự muốn đá Bắc Minh Phong, vì vậy mới cho cơ hội để Bắc Minh Phong tránh.

Bắc Minh Phong mặt tối sầm lại “Tôi biết rồi, anh yên tâm”

Anh đỡ người của mình xuống, mỗi tay một người lôi họ rời khỏi biệt thự của Mộ Thương Nam, lần này là anh đuối lý, anh biết Diệp Phi có ý nghĩ như nào đối với Mộ Thương Nam, anh đến lý do để trở mặt với Mộ Thương Nam cũng không có.

Thủy Tinh vùng vẫy trong tay Bắc Minh Phong “Anh ta dựa vào cái gì mà nhốt Diệp Phi? Vốn dĩ không phải Diệp Phi giết cả nhà anh ta! Ý Ý biết được chân tướng, thật sự không phải Diệp Phi.” Cô hét lớn.

“Em nói cái gì? Không phải Diệp Phi?” Bắc Minh Phong hỏi “Em đừng nói mò!”

“Tôi không nói mò! Không tin, anh hỏi Ý Ý đi! Diệp Phi bị oan, anh ta nhất định phải thả Diệp Phi ra” Thủy Tinh nói.

“Ý Ý nói rõ xem rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Mộ Thương Nam hỏi.

“Ý Ý, nói với anh ta, những lời con nói với cô” Thủy Tinh quỳ xuống, ôm lấy thằng bé, chỉ sợ sắc mặt của Mộ Thương Nam làm Bắc Minh Ý sợ hãi.

Khuôn mặt nhỏ bé của Bắc Minh Ý xị xuống còn khó coi hơn ba nó “Bác muốn con nói thì con nói sao? Bốn thiếu gia tâm trạng không tốt, không nói”.

Thủy Tinh suýt nữa đau lưng, cô còn sợ Bắc Minh Ý sẽ sợ Mộ Thương Nam, kết quả cô nghĩ nhiều rồi. Cậu nhóc không những không sợ còn dám uy hiếp Mộ Thương Nam. “Nói rất hay! Chúng tôi tâm trạng không tốt sẽ không nói! Muốn chúng tôi nói, chờ chúng tôi tâm trạng tốt, chúng tôi sẽ suy nghĩ xem có cần nói với anh không?” Cô suýt nữa vỗ tay xem Bắc Minh Ý uy hiếp.

Mộ Thương Nam nhếch mép, từ khi tên tiểu tử này biết nói, càng ngày càng có mưu tính. “Không nói phải không? Thôi được, lát nữa bác sẽ xử lý Diệp Phi” Mộ Thương Nam nói.

Lúc này, Thủy Tinh nét mặt đau khổ, sao cô dám để Diệp Phi bị Mộ Thương Nam xử lý? “Ý Ý, con nói đi, cô sợ Diệp Phi sẽ bị anh ta bắt nạt” Cô khuyên Bắc Minh Ý.

“Đàn ông bắt nạt con gái, thật xấu hổ!” Ngón tay Bắc Minh Ý quẹt lên mặt mình”

“Tiểu tử thôi, hôm nay với thân phận bác của con, miễn phí bảo con biết, đàn ông bắt nạt phụ nữ có thể mất mặt, nhưng đàn ông mà không bắt nạt phụ nữ thì không phải đàn ông. Nói nhanh, bằng không ta sẽ bắt nạt Diệp Phi đến khi nào cô ta hét lên chói tai.” Mộ Thương Nam nói lớn.

Bắc Minh Phong tròn mắt nhìn Mộ Thương Nam, đáy mắt khắc lên ba chữ “Xấu hổ không?”

Lông mày Bắc Minh Ý nhíu lại như sâu róm, không uy hiếp được Mộ Thương Nam ngược lại lại bị Mộ Thương Nam uy hiếp, vì người bạn tốt mà Mộ Dĩ yêu nhất, Tiểu Phi Phi, cậu bé đành phải nói ra. Cậu bé đem hết chuyện xảy ra tối hôm đó kể cho Mộ Thương Nam, chỉ trách anh ngủ quá say, chỉ nghe thấy Mộ Dĩ nói phải đi cứu Tiểu Phi Phi, chờ anh mặc xong quần áo chạy ra ngoài giúp, kết quả cửa lại bị đóng, anh không nhìn thấy gì cả. Nhưng, những tình tiết đó người có não đều có thể nghe ra vấn đề.

Khuôn mặt Mộ Thương Nam lạnh lùng đến cực điểm, truy hỏi “Còn gì nữa?”

“Hết rồi, chỉ có từng đấy, nhưng không phải Diệp Phi làm, anh nhất

định phải thả Diệp Phi ra!” Thủy Tinh nói.

Lông mày đen của Mộ Thương Nam thu lại “Chỉ dựa vào lời của một đứa trẻ, tôi phải thả Diệp Phi? Trong tay tôi có video ghi hình bằng chứng rõ ràng, lẽ nào không đáng tin cậy bằng lời một thằng bé?”

Thủy Tinh bị chẹn họng không biết nói gì “Nhưng, nhưng Ý Ý sẽ không bao giờ nói dối!” Cô chỉ biết Bắc Minh Ý sẽ không nói dối, cô thà tin Bắc Minh Ý còn hơn.

“Nó chỉ là nghe thấy, nhưng không phải tận mắt nhìn thấy. Cô cảm thấy hình ảnh của camera ghi lại đáng tin hơn, hay lời nói của một đứa trẻ đáng tin? Cho dù đến tòa án, cũng sẽ không dùng lời nói của Bắc Minh Ý làm bằng chứng! Vì vậy, nếu như cô ta có vấn đề về thần kinh, tôi sẽ lấy đức báo oán nuôi cô ta”. Mộ Thương Nam nói.

“Nhưng, nhưng, cái đó” Thủy Tinh chỉ cảm thấy đầu mình không đủ dùng, cô còn có thể tìm thấy chứng cứ gì? Rõ ràng Mộ Thương Nam sẽ không cho cô cơ hội nữa, ánh mắt lạnh lùng của anh ta nhìn Bắc Minh Phong “Cậu muốn tôi giúp cậu nuôi người phụ nữ và con của cậu?”

“Không cần! Thật sự không cần! Tôi có thể nuôi! Chúng tôi về trước đây!” Bắc Minh Phong tóm lấy Thủy Tinh, gọi con trai mình, vội vàng đi ra khỏi phòng, một phút cũng không được chậm trễ, anh có thể nghe hiểu được sự uy hiếp trong lời nói của Mộ Thương Nam.

“Bắc Minh Phong! Diệp Phi bị oan! Anh không hiểu sao?” Thủy Tinh vùng vẫy trong vòng tay anh.

Bắc Minh Phong nhét cô vào xe của anh “Đây là nhà của họ Mộ? Em hiểu không? Nha đầu thối, trung thực chút, đừng gây thêm chuyện cho anh nữa!” Anh quay ra ôm lấy con trai mình, đặt cậu bé ngồi cạnh Thủy Tinh, anh lái xe rời khỏi biệt thự nhà họ Mộ.

Cuối hành lang lập lòe bóng dáng của Thiên Tịnh, góc trán của cô toát mồ hôi lạnh, tay không khống chế được run rẩy. Lúc Bắc Minh Phong đi vào phòng đòi người, cửa phòng không hề đóng, tiếng nói bên trong, cô nghe rất rõ. Cô chỉ sợ bị người ta phát hiện ở đây, vội vàng chạy về phòng mình, lấy điện thoại ra gửi tin nhắn.

“Bắc Minh Ý biết không phải Diệp Phi giết Mộ Dã và Liễu Họa! Phải làm sao? không thể giữ Bắc Minh Ý lại!”

“Bình tĩnh, có video, ai cũng không thể lật lại vụ án cho Diệp Phi” Vài giây sau đối phương trả lời.

“Bà quên Mộ Thương Nam sao? Nếu như anh ta nghi ngờ, anh ta sớm muộn cũng tìm ra chân tướng!” Thiên Tịnh nói!

“Tôi biết rồi, chỉ trách tên tiểu tử đó tự tìm đến cái chết, tôi sẽ xử lý, cô yên tâm làm thiếu phu nhân nhà họ Mộ”.

Thiên Tịnh xóa hết lịch sử tin nhắn, cô yên tâm hơn phần nào rồi. Khóe môi cô nở một nụ cười nham hiểm, Bắc Minh Ý, ngoan ngoãn làm một đứa trẻ có rào cản tâm lý không làm, nhất định phải làm một đứa trẻ bình thường, mà đang tự tìm đến cái chết! Tay cô nắm chặt.

Trên xe của Bắc Minh Phong lại cãi nhau, hai ba con cãi nhau không có hồi kết, Bắc Minh Ý kiên quyết không về nhà Bắc Minh, mà Bắc

Minh Phong kiên quyết đưa Bắc Minh Ý về nhà. Thủy Tinh cũng không còn cách nào, cô muốn nuôi Bắc Minh Ý nhưng bị Bắc Minh Phong từ chối.

“Ý Ý không muốn về nhà, sao anh cứ bắt nó về nhà? Lăng Tuyết lúc nào cũng ngược đãi nó, anh không biết sao?”

“Lăng Tuyết thực sự rất thương Ý Ý” Bắc Minh Phong sầm nảo nói, anh nhìn thấy Lăng Tuyết thật sự rất thương Ý Ý, hơn nữa Lăng Tuyết là mẹ đẻ, làm sao có thể ngược đãi con trai mình, đây là điểm Bắc Minh Phong không thể hiểu nổi.

Thủy Tinh tức đến mức giơ nắm đấm thụi thẳng vào đầu anh “Anh ngu như bò, con trai mình nói không tin, tin Lăng Tuyết! Tôi phải nuôi Ý Ý! Anh đưa Ý Ý cho tôi!”

Bắc Minh Phong sửng sò “Em có thể nuôi Ý Ý, tiện thể nuôi cả anh đi!”

Chương 279

Trần Thủy Tinh nhăn lại những vết đen, cô muốn nuôi Ý Ý, tiện thể phải nuôi Bắc Minh Phong, Bắc Minh Phong là chó sao? Có thể tiện thể nuôi sao?

“Tôi chỉ nuôi Bắc Minh Ý, anh cho hay không cho?”

“Anh và Ý Ý không thể tách rời, có nó có anh, không có anh không có nó, cô gái, làm người phải hiền hậu một chút, không thể kén cá chọn canh, em nói xem có phải không?” Bắc Minh Phong nói.

“Cái gì mà kén cá chọn canh, anh có vợ, anh còn muốn tôi nuôi?” Thủy Tinh đáp trả.

“Anh có thể ly hôn, Ý Ý, ba và Lăng Tuyết ly hôn, con có ý kiến gì không?” Bắc Minh Phong hỏi.

“Không có ý kiến, bao giờ thì ly hôn?” Bắc Minh Ý hỏi

Thủy Tinh ngạc nhiên nhìn Bắc Minh Ý, không biết duyên phận mẹ con của thằng bé và mẹ thằng bé rốt cuộc mỏng manh thế nào, nghe thấy ba mình muốn ly hôn, lại có thể đồng ý. Tay cô xoa đầu thằng bé, nhưng nghĩ lại những việc Lăng Tuyết làm với Bắc Minh Ý, cô cũng mong chờ Bắc Minh Phong nhanh chóng ly hôn cho xong chuyện. Chính là lúc cô đang thần thờ, xe dừng lại trước cửa khách sạn.

“Chúng ta ở khách sạn đi. Như này không thể coi là về nhà. Còn có thể ở cùng Thủy Tinh, Ý Ý, như này được không con?” Bắc Minh Phong hỏi.

“Được” Ý Ý giơ hai tay lên đồng ý.

Bắc Minh Phong đỗ xe, một tay mở cửa xe ôm Bắc Minh Ý xuống xe, tay kia kéo tay Thủy Tinh, bước nhanh vào khách sạn. Phòng super vip của khách sạn thường có 3 đến 4 phòng ngủ, 3 người họ ở một phòng super vip vừa đẹp. Vào trong phòng, Ý Ý kéo Thủy Tinh đi bơi, Bắc Minh Phong đứng bên rìa bể bơi nhìn hai người, nụ cười hạnh phúc ngập trên môi anh, anh nhận thức rất rõ ràng, anh cần Thủy Tinh, cuộc đời này người anh nhất định phải cưới được là Thủy Tinh. Bất luận Thủy Tinh và George có thể nào, trước tiên anh phải ly hôn! Anh nói với Thủy Tinh, anh có việc phải ra ngoài, anh rời khỏi khách sạn.

Trong nhà Bắc Minh, Đào Dung nhìn thấy con trai mình về, tiến đến bên con trai đòi lại cháu. “Cháu ta đâu? Không phải con nói tìm thấy rồi sao?”

“Tìm thấy rồi, nhưng nó không chịu về!” Bắc Minh Phong nói.

“Nực cười! Trẻ con không chịu về nhà, là không về sao? Đây là nhà của nó!” Đào Dung nói

“Mẹ, mẹ chưa từng nghĩ, tại sao nó không chịu về nhà sao? Nó không muốn nhìn thấy Lăng Tuyết, nếu như mẹ muốn cháu mẹ về nhà, thì đồng ý cho con và Lăng Tuyết ly hôn” Bắc Minh Phong nói.

“Lăng Tuyết là mẹ đẻ của Ý Ý, con đừng nghe trẻ con nói bừa, làm gì có mẹ đẻ nào không tốt với con mình” Đào Dung nói.

“ Ý Ý biết nói, cũng rất thông minh, tự có khả năng phân biệt của mình. Mẹ, vấn đề bây giờ là như vậy, mẹ rốt cuộc muốn cháu mình hay là Lăng Tuyết?” Bắc Minh Phong đưa ra vấn đề với Đào Dung.

“Ta, ta đương nhiên muốn cháu ta” Đào Dung nói không nên lời.

“Mẹ phải đồng ý cho con và Lăng Tuyết ly hôn. Bằng không, sớm muộn lại một lần nữa không những Ý Ý bỏ nhà đi, con cũng đi cùng nó” Bắc Minh Phong nói.

Đào Dung than thở “Ta thật không hiểu nổi, Lăng Tuyết một đứa con gái tốt như vậy, sao con không thích? Trái ngược Thủy Tinh, các người đều thích. May mà nó gả cho người khác rồi, nếu không ta thật sự lo lắng con ly hôn để cưới nó.”

Trán Bắc Minh Phong nhăn lại, anh chính là muốn ly hôn để cưới Thủy Tinh.

“Vậy con đi ngả bài với Lăng Tuyết, hôm nay giải quyết xong việc ly hôn”.

“oài, ta già rồi, cũng không quản nổi việc của các con nữa, tùy các con!” Đào Dung cuối cùng vì có thể để cháu về nhà, thỏa hiệp với Bắc Minh Phong.

Trong hành lang ngoài phòng khách, Lăng Tuyết đứng dựa vào tường, cô cắn chặt lấy môi mình, tay nắm chặt, cô làm sao có thể để

Bắc Minh Phong ly hôn với cô, cô phải vất vả như nào mới có được vị trí ngày hôm nay, thậm chí đến con đẻ mình sinh ra cũng không biết ở đâu. Cô làm tất cả cũng chỉ vì có thể trở thành thiếu phu nhân nhà Bắc Minh. Cô quay người đi xuống bếp.

Bắc Minh Phong ra khỏi phòng khách, dặn dò nữ giúp việc gọi Lăng Tuyết vào phòng. Anh về phòng mình trước, in thỏa thuận ly hôn ra, anh cho Lăng Tuyết một phần tài sản.

Lăng Tuyết bưng một bát canh đi vào “Anh Phong, em nghe nói tìm thấy Ý Ý rồi, nhưng không chịu về nhà. Hay là anh dẫn em đi đón thằng bé!” Cô dịu dàng nói, đặt bát canh xuống trước mặt Bắc Minh Phong.

“Không cần nữa, Lăng Tuyết tôi có việc cần bàn với cô. Tình trạng sau kết hôn của chúng ta cô cũng rất rõ rồi, tôi không muốn làm lỡ dở việc của cô. Tôi cho cô một căn biệt thự, và cho cô thêm một nghìn vạn tệ, số tiền này đủ để cô sống thoải mái cả đời rồi.” Bắc Minh Phong đặt đơn xin ly hôn trước mặt cô.

Ánh mắt Lăng Tuyết trĩu xuống “Nhưng em không rời xa Ý Ý”.

“Đừng nói cô không rời xa Ý Ý, nói thật cho cô biết, tôi tin lời của Ý Ý hơn! Vì vậy, cô còn có yêu cầu gì, nói nhanh, những gì tôi có thể đồng ý với cô, tôi đều đồng ý.” Bắc Minh Phong nói.

Ánh mắt Lăng Tuyết thu lại, rõ ràng Bắc Minh Phong đang nghi ngờ cô “Em không có yêu cầu gì, em lấy anh, không phải vì tiền. Anh chắc vẫn chưa ăn cơm, trước tiên uống bát canh đi đã, mình bàn tiếp, cho dù phải ly hôn, cũng không đến mức như gặp kẻ thù chứ, đến bữa

cơm cũng nuốt không xuôi.”

“Được, tôi uống bát canh, cô xem thỏa thuận, chỗ nào không hài lòng, chúng ta sẽ sửa lại.” Anh nhắc bát canh lên uống, đó là canh tổ yến hầm táo đỏ, mặc dù là thực phẩm bổ dưỡng, nhưng không phải loại canh bổ kia. Anh uống một ngụm lớn, chỉ muốn nhanh bàn vào chủ đề.

Lăng Tuyết nhìn Bắc Minh Phong uống cạn bát canh, nhếch mép hài lòng.

“Anh Phong, anh xem thỏa thuận ly hôn này, chỗ này có thể thay đổi một chút được không?” Ngón tay cô đặt trên thỏa thuận ly hôn.

Bắc Minh Phong nhìn những chữ trên thỏa thuận ly hôn, không biết tại sao tầm mắt mờ đi, anh rất muốn nhìn cho rõ, nhưng tại sao đều nhìn không rõ, vài giây sau, trước mắt anh tối đen lại, anh gục trên bàn.

Lăng Tuyết cười nham hiểm, “Chồng của em xuất sắc như này, em sao nỡ dâng chồng mình cho người khác!”. Cô đứng dậy kéo cánh tay Bắc Minh Phong, kéo anh dậy, dùng cơ thể mình đỡ lấy cơ thể anh, dẫn anh từng bước từng bước ra giường, hai người rơi xuống giường.

-

Trong khách sạn, Thủy Tinh cho Ý Ý nằm lên ghế sofa bơm phòng trong bể bơi, ăn xong bữa trưa của họ. Tay Thủy Tinh lau khóe miệng cho Ý Ý, không ngờ cậu nhóc lại có thể ăn khỏe như vậy, một phần lớn hamburger bị cậu ta ăn sạch.

“Cục cưng, con ăn no rồi, chúng ta đi chơi trò chơi đi” Ý Ý nhìn Thủy Tinh giống như vừa sống lại.

“Chúng ta đi chơi, hôm nay con muốn chơi gì, ta sẽ chơi cùng” Thủy Tinh nói, cô nhìn mặt trời bên ngoài cửa sổ, dự tính trước khi trời tối về nhà xem George là ổn.

Hai người vừa bước vào phòng vui chơi, thì nghe thấy tiếng báo động lớn trong hành lang vang lên.

“Không được! Cháy! Ý Ý, chúng ta chạy nhanh!” Thủy Tinh ôm lấy Bắc Minh Ý lao ra khỏi phòng. Mọi người chạy náo loạn trong hành lang, khói dày đặc, khói đập thẳng vào mắt mũi, không nhìn thấy đường. Cánh tay Thủy Tinh ôm chặt lấy Ý Ý, bò trên nền, bên dưới làn khói còn có quá ít không khí, họ phải nghĩ cách chạy đến đường cứu trợ, bằng không không bị cháy chết cũng bị ngạt chết. Đột nhiên, một bàn tay lớn túm lấy cái cổ mảnh mai của cô từ phía sau.....

Chương 280

Bắc Minh Phong không biết mình ngủ bao lâu rồi, đầu óc dường như khôi phục lại một chút, tỉnh táo hơn, anh giật mình ngồi dậy. Người phụ nữ bên cạnh anh, đập vào đồng tử của anh, anh lại nằm cùng Lăng Tuyết.

“Sao cô lại ở đây?” Anh tức giận hét lên.

Lăng Tuyết mở mắt ra, hoàn toàn không có chút gì là hoảng loạn, cô ngồi dậy theo, bất chấp chiếc chăn tuột khỏi cơ thể trơn trượt của cô.

“Chúng ta là vợ chồng, em ngủ với anh thì có gì không đúng?” cô hỏi vặn anh.

“Chúng ta sắp ly hôn rồi!” Bắc Minh Phong nổi giận hét lên, rõ ràng anh bị người phụ nữ này lợi dụng.

“Chúng ta sắp ly hôn, nhưng bây giờ vẫn chưa ly hôn, vì vậy không phải anh nên cố gắng làm tròn nghĩa vụ của người chồng sao? Hơn nữa, em cũng không nói em sẽ đồng ý ly hôn. Tình cảm của chúng ta không có rạn nứt, còn ngủ cùng nhau, tại sao chúng ta phải ly hôn?” Lăng Tuyết hỏi anh.

Bắc Minh Phong mím chặt môi “Cô thật bỉ ổi, hóa ra đây mới là bản chất thật của cô.”

Lăng Tuyết khẽ cười ra tiếng “Em làm sao mà bĩ ối? Em ngủ với người đàn ông của mình, thì là bĩ ối? Lẽ nào, em phải ngủ với người đàn ông khác mới gọi là bình thường?”

Bắc Minh Phong không còn cãi lý với Lăng Tuyết, đơn giản nó là một cuộc tranh cãi không có ý nghĩa gì, dù sao anh cũng đã hạ quyết tâm phải ly hôn. Anh đứng dậy đi vào nhà tắm tắm, cơ thể anh nhiễm phải hơi thở của Lăng Tuyết đều khiến anh ghê tởm.

Lăng Tuyết cũng không tức giận, tự mình nằm trên giường nghịch điện thoại của mình.

Bắc Minh Phong tắm xong ra khỏi nhà tắm thì nghe thấy điện thoại của mình kêu suốt, anh cầm điện thoại lên nghe máy.

“Công tử Bắc Minh, chúng tôi là nhân viên phục vụ của khách sạn, khách sạn chúng tôi bị cháy rồi, chúng tôi muốn xác minh thông tin với ngài, ba người nhà ngài ở trong khách sạn, hai người còn lại có phải đang ở cùng ngài không?” Nhân viên phục vụ từng người một phải gọi điện thoại cho khách hàng, để xác định danh sách những người thương vong.

Bắc Minh Phong sửng sốt với những lời mình nghe thấy “Cậu nói cái gì? Khách sạn bị cháy?”

“Vâng ạ, khách sạn chúng tôi bị cháy rồi, bây giờ ngọn lửa vừa được dập tắt, chúng tôi đang thống kê danh sách thương vong. Lần cháy này không ai ngờ đến, may ngài đã ra ngoài.” Nhân viên phục vụ nói.

Tất cả các dây thần kinh trong não Bắc Minh Phong đều đứt hết “Tôi,

người phụ nữ của tôi và con tôi còn ở trong khách sạn, họ chạy được ra ngoài chưa?” Câu nói cuối cùng hơi thở anh đặc biệt không ổn định, tim đau đến tột cùng, chỉ sợ nghe thấy câu trả lời anh không muốn nghe.

“Chúng tôi rất xin lỗi phải thông báo với ngài, đến bây giờ chúng tôi vẫn chưa phát hiện Cô Thủy Tinh và thiếu gia Bắc Minh Ý” nhân viên phục vụ nói.

Bắc Minh Phong lao ra cửa và đi thẳng ra ngoài biệt thự “Tìm cho tôi! Tìm người cho tôi!” Ánh mắt anh đậm màu máu đỏ tươi, lái xe đến khách sạn.

Lăng Tuyết nhìn người đàn ông chạy đi, khóe môi nở nụ cười nham hiểm, cô mặc quần áo ngủ gần như trong suốt vào, đi ra khỏi phòng, làm như sợ không ai biết, đứng trên tầng 2 nhìn Đào Dung đang ở tầng dưới gọi lớn “Mẹ chồng, chúc mừng mẹ, rất nhanh thôi mẹ sẽ được ôm cháu rồi. Con và con trai mẹ động phòng rồi, chúng con sẽ không ly hôn nữa” Cô nói to đồng dục.

Đào Dung vui mừng chạy lên “Thật sao? Tốt quá rồi! Ta chỉ mong hai con có thể hòa thuận! Con mau đi vào nghỉ đi, nhất định phải sinh cho ta một đứa cháu nữa!”. Bà vội vàng dặn dò người giúp việc hầm canh bổ cho Lăng Tuyết, đứa cháu này, phải thật khỏe mạnh! Đột nhiên, bà nghĩ ra điều gì đó “Phải rồi, Phong đi đâu rồi?”

Khách sạn cháu mẹ ở bị cháy rồi, bây giờ cháu mẹ sống hay chết còn chưa biết, anh ấy đến xem có thể tìm thấy xác của cháu mẹ không?” Lăng Tuyết lạnh lùng nói, khóe môi nở nụ cười vô cùng nham hiểm.

“Cái gì? Bị cháy? Ý Ý của ta?” Đào Dung nghệt thở không thở nổi, hai mắt từ từ nhắm lại.

Lăng Tuyết đứng trên hành lang của tầng hai, tay nắm lấy lan can, đôi mắt lạnh lùng nhìn Đào Dung khụy ngã xuống đất “Người đâu! Lão phu nhân ngất rồi! Các người đưa bà ấy đến bệnh viện mau! Thật là cô dụng, chuyện nhỏ như này mà cũng thể ngất được!” Cô trợn mắt nhìn Đào Dung đang nằm trên đất, bước nhanh về phòng Bắc Minh Phong, tay cô sờ vào bụng mình, Bắc Minh Ý chết rồi, con cô mới có thể trở thành người thừa kế của nhà Bắc Minh. Haha, sau này tất cả của nhà Bắc Minh đều của cô rồi! Cô về phòng mặc quần áo, chỉnh đốn lại bản thân, xách túi da của mình ra khỏi biệt thự, cô cũng phải đến bệnh viện, nhưng không phải đi thăm Đào Dung, cô hận Đào Dung không chết luôn đi cho rồi. Cô đến bệnh viện để thụ tinh nhân tạo, trong túi da của cô có tinh trùng của Bắc Minh Phong cô đã lấy.

“Ý Ý! Thủy Tinh!” Bắc Minh Phong xuống xe chạy thẳng vào trong khách sạn, nhưng bị nhân viên phòng cháy chữa cháy ngăn lại.

“Thưa ngài, ngài không thể vào, lửa bên trong còn chưa hoàn toàn dập tắt, ngài như này đi vào trong sẽ rất nguy hiểm!” nhân viên phòng cháy chữa cháy nói.

“Tôi biết là nguy hiểm, nhưng người phụ nữ và con của tôi ở bên trong, tôi phải đi cứu họ!” Bắc Minh Phong tức giận hét lớn.

“Chúng tôi sẽ huy động toàn bộ lực lượng, ra sức giải cứu tất cả mọi người, ngài vui lòng nhẫn nại ở bên ngoài chờ.” Nhân viên phòng cháy chữa cháy nói.

“Tôi dẫn vệ sỹ của mình vào, thương vong chúng tôi tự chịu trách nhiệm!” Bắc Minh Phong một tay đẩy nhân viên chữa cháy ra, bắt chấp xông vào khách sạn.

Toàn bộ khách sạn trong trạng thái cắt điện, anh từ tầng một chạy lên phòng vip tầng trên cùng, vệ sỹ của anh, mang đến cho anh mặt nạ chống độc. Loại mặt nạ chống độc này có thể lọc sạch khói, để người không bị nghẹt thở mà chết. Tim anh đập hoảng loạn, tất cả đều đập sai nhịp, sau khi anh nhìn thấy phòng mình đang ở, tim anh hoàn toàn ngừng đập. Chỗ này cách nơi điểm phát hỏa gần nhất, là nơi bị cháy nghiêm trọng nhất. Anh một chân đá cửa ra, đi vào phòng, đồ đạc và mọi thứ đều bị cháy rụi “Thủy Tinh! Ý Ý!” Anh ghen ngào gọi ra tiếng. Vệ sỹ của anh lục soát từng phòng từng phòng một, tìm xem có xác người chết không. Không biết có được xem là tin tốt không, trong phòng không có người.

“Tổng giám đốc, không có ai, không biết có phải chạy ra ngoài rồi không” Vệ sỹ không biết phải nói với Bắc Minh Phong thế nào, người không ở trong phòng, cũng có thể gặp nạn ở hành lang.

Bắc Minh Phong quay người ra khỏi phòng, lục soát ở hành lang. Nhưng, tất cả đều không giống như anh nghĩ, những chỗ lửa cháy rụi, xác chết vốn dĩ không nhìn ra hình dạng, đều phải làm xét nghiệm DNA mới có thể xác định được thân phận. Ngọn lửa lớn lần này đã giết chết và làm tổn thương không ít người. Trái tim anh trĩu xuống biển sâu nhất, tất cả chỉ có thể chờ xét nghiệm DNA mới biết Thủy Tinh và Ý Ý rốt cuộc có gặp nạn không.

Khi anh bước ra khỏi khách sạn, George cầm một cây gậy sắt nhắm vào đầu anh đánh.

“Bắc Minh Phong! Tôi phải giết chết anh!” George nổi giận hét lên.

Tay Bắc Minh Phong đỡ lấy cây gậy sắt của George “Nếu như Thủy Tinh và Ý Ý có mệnh hệ gì, tôi không cần anh giết tôi, tôi sẽ đi cùng họ.” Trái tim anh đóng băng, Thủy Tinh và Ý Ý không thấy, anh không còn ý nghĩa gì để sống tiếp.

“Tôi ghi nhớ lời anh nói, đến lúc đó, anh không đi, tôi sẽ tiễn anh lên đường!” Mắt George trợn lên nhìn Bắc Minh Phong giống như nhĩ kẻ thù cả vài thế hệ rồi

Chương 281

Mộ Thương Nam ở trong phòng sách xử lý xong việc công ty, bước chân về phòng ngủ của mình, người phụ nữ nhỏ đang bị nhốt trong phòng ngủ của anh ta.

Diệp Phi cuối cùng đợi được người đàn ông đến rồi, cô bước mấy bước qua đó, “ Tôi nói cho anh, tôi chạy đi là muốn chứng minh tôi là trong sạch! Tôi không làm tổn thương Mộ Dã và mẹ anh.”

Mặt Mộ Thương Nam không chút gợn sóng, không ai có thể nhìn hiểu đáy mắt sâu kín như bụng của anh ta, “Em bỏ trốn còn bỏ trốn có lý? Quy tắc cũ, em bỏ trốn tôi trừng phạt em!”

Khóe môi Diệp Phi co rút mạnh, 1 nắm đấm nện lên đầu người đàn ông, “Anh con mẹ nó ngoài loại việc này trong đầu anh không còn việc khác? Chỗ này của anh đều chứa phim người lớn sao?”

Mộ Thương Nam không thèm nhìn người phụ nữ nhỏ lấy 1 cái, “ Tôi chứa phim người lớn của người khác làm cái lông, trong này chứa đều là phim người lớn của em, biểu tình và động tác có thể khoan có thể chỉ.”

Diệp Phi chỉ thiếu bị người đàn ông chọc tức đến thổ huyết, khoan chỉ cái đầu anh, tại sao lời nói gì từ trong miệng anh ta nói ra đều có thể nghe thành ý khác.

“Khoanh, chỉ, anh tự mình đi! Tôi nói tôi là trong sạch, anh rốt cuộc nghe thấy chưa?” Cô bực tức hét lên.

“Tôi chỉ nhớ lần đầu tiên của em là của tôi, em rời khỏi tôi 5 năm, đến bây giờ vẫn trong sạch?” Ngón tay Mộ Thương Nam kẹp lấy cằm của người phụ nữ nhỏ, nghi ngờ hỏi người phụ nữ nhỏ.

“Cút! Tôi trong sạch hay không trong sạch, liên quan gì đến anh?” Đỉnh đầu Diệp Phi vạch ra 1 đồng vạch đen, cô nói là trong sạch này sao?

Đầu mày Mộ Thương Nam trầm xuống, “Bảo bối, không giảng đạo lý cũng phải có mức độ, là em nói em muốn chứng minh mình trong sạch, tôi hỏi, em lại nói không liên quan tới tôi, nếu đã không liên quan, thì em cứ thành thật mà ở đây đi.”

“Tôi nói trong sạch, không phải trong sạch này! Tôi nói là, không phải tôi đánh bị thương Mộ Dã!” Diệp Phi tức đến dậm chân.

Hình dáng người phụ nữ phát điên, giống hệt 1 con mèo nhỏ chịu kích động, Mộ Thương Nam không bỏ qua từng biểu tình của người phụ nữ nhỏ, nhất cử nhất động của cô đều có thể thu hút tầm nhìn của anh ta.

“Việc này có video, trừ phi em thật sự tìm được chứng cứ so với video có lợi hơn! Nếu như trong sạch này tạm thời chứng minh không được, vậy thì chứng minh trong sạch kia của em trước.” Mộ Thương Nam nói.

“Tôi nhất định sẽ tìm ra chứng cứ, tôi thích Mộ Dã như vậy, cho dù tôi

có điên, tôi cũng sẽ không làm tổn thương tới Mộ Dã!” Diệp Phi nói.

“Tôi sao lại cảm thấy không giống nhỉ? Không phải nói yêu nhau yêu cả đường đi sao? Em thật sự yêu con trai tôi, tại sao hận tôi như vậy? Cái này không khoa học!” Mộ Thương Nam nói.

Cổ họng Diệp Phi 1 trận tanh ngọt, cô dám cá mình sớm muộn cũng bị Mộ Thương Nam chọc tức chết, lông mày cô cong lên, “Chưa nghe nói con dâu yêu chồng mình còn phải thuận tiện yêu luôn bố chồng mình, cái này rất khoa học.”

Mặt Mộ Thương Nam lập tức lạnh, “Diệp Phi! Em con mẹ nó dám nói lại lần nữa!”

“Chưa nghe nói con dâu phải yêu bố chồng mình! Sao nào? Tôi nói rồi!” Diệp Phi hét to nói, đuôi mắt khắc sâu mấy chữ, ‘Có giỏi thì anh cắn tôi đi! Tức chết anh!’

Môi Mộ Thương Nam mím thành đường thẳng, cô cho rằng anh không dám cắn cô sao?

Anh ta cúi đầu cắn lên môi người phụ nữ nhỏ, cắn mạnh 1 cái, bảo đảm cô ghi nhớ đau như nào, “Tôi cắn rồi, có giỏi thì cắn lại đi!”

Diệp Phi tức phát điên, cô nếu như cắn lại, mẹ nó chứ, không phải là cô hôn anh ta rồi!

“Đều là người hơn 50 kg, anh có thể trưởng thành hơn chút không?”

“Tôi là đàn ông trưởng thành, điểm này em dùng qua, em biết. Tôi

không cần chứng minh độ trưởng thành của mình. Nhớ kỹ, em bây giờ là nghi phạm, không có tư cách mặc cả với tôi, tôi sẽ không buông tha hung thủ hại con trai tôi.” Mộ Thương Nam nói.

“Anh không cảm thấy kỳ lạ sao? Vết thương trên ngực Thiên Tịnh? Tại sao trong video không có tôi cào Thiên Tịnh, nhưng cô ta lại bị thương? Nhiều điểm đáng nghi như vậy, anh vẫn kiên trì tôi là hung thủ? Anh bắt tôi không thả, chính là thả hung thủ thật sự! Tôi muốn đi bệnh viện thăm Mộ Dã, nó bị người ta hạ độc 1 lần thì có thể có lần thứ 2, sau đó không biết dùng cách gì lại đổ việc hạ độc lên người tôi.

Tôi có cách tránh mọi việc này, làm cho người hại Mộ Dã không thể hại Mộ Dã nữa!” Diệp Phi nói.

“Cách gì?” Mộ Thương Nam hỏi.

“Tôi đi chăm sóc Mộ Dã, mọi loại thuốc của nó, tôi đến kiểm tra! Nếu tôi tự tay đưa thuốc cho Mộ Dã còn có vấn đề, anh có thể giết tôi bất kỳ lúc nào!” Diệp Phi nói to.

Ánh mắt Mộ Thương Nam thu lại, “ Nếu có người lại giá họa cho em, em như vậy ngay đến cơ hội lật ngược cũng không có rồi.”

Diệp Phi nghe xong ngây người, chẳng lẽ Mộ Thương Nam lo lắng cô lại bị người khác giá họa?

“Nhưng tôi càng lo lắng an toàn của Mộ Dã! Anh cho tôi đi đi. Anh nghĩ mà xem, nếu tôi là hung thủ thật sự, tôi khẳng định không thể hại Mộ Dã nữa đúng không? Nếu tôi không phải hung thủ, mọi loại thuốc đều là tôi kiểm tra, tôi không tin người hại Mộ Dã đó còn dám động

tay!”

Sắc mặt Mộ Thương Nam trầm xuống, “Đối với em mà nói có chút mạo hiểm, có điều, nếu như em đã muốn chăm sóc Mộ Dã, tôi suy nghĩ 1 chút.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệp Phi cuối cùng có nụ cười, suy nghĩ 1 chút chính là có cơ hội rồi!

“Không cần suy nghĩ nữa! Cách tôi nói đối với anh và Mộ Dã không có bất kỳ rủi ro nào!” Tay cô túm lấy cánh tay của người đàn ông.

“Tôi đang suy nghĩ, nếu tôi đồng ý em, em nên cho tôi lợi ích gì?” Mộ Thương Nam bật chữ ra khỏi khóe môi.

Mặt Diệp Phi co rút, người đàn ông đáng chết, hóa ra nghĩ là cái này.

“Nhiều nhất, nhiều nhất hôn anh 1 chút, chỉ 1 chút, cái khác khỏi nghĩ!” Cô hung hăng trừng người đàn ông 1 cái, vì Mộ Dã, cô liền cố gắng hiến 1 cái hôn của mình vậy.

“Được, đến đi!” Mộ Thương Nam đứng thẳng lưng, đợi người phụ nữ tặng hôn.

Trong đầu Diệp Phi là vô số con ngựa chạy như điên, người đàn ông khốn kiếp, anh ta không biết mình cao bao nhiêu sao?

Cô kiễng mũi chân, mới có thể đủ tới môi người đàn ông nhưng cô trọng tâm không vững vì để giữ được thăng bằng, không thể không dựa vào thân người đàn ông.

Mộ Thương Nam nhắm mắt hưởng thụ người phụ nữ đưa đến đôi môi, đôi môi mềm mại thơm tho làm cho anh ta ăn rồi liền không muốn buông ra, người phụ nữ nhỏ vừa hôn 1 cái liền muốn bỏ chạy, cánh tay anh ta giam cầm eo người phụ nữ nhỏ, thu lại quyền chủ động của mình.

Hồi lâu, Diệp Phi thiếu khí đến đứt hơi mới được người đàn ông buông lỏng.

Ánh mắt Mộ Thương Nam nhìn đôi môi bị anh ta ăn sừng vù của người phụ nữ, khóe môi cong lên 1 độ cong.

Ngón tay anh ta sờ môi người phụ nữ, “Thực ra vừa nãy đang nghĩ, em đi chăm sóc Mộ Dã, vậy thì lợi ích tôi có thể đạt được là, bớt thuê 1 người y tá, có điều em tặng đồ đến cửa cho tôi ăn, tôi cố mà chấp nhận vậy.”

Diệp Phi tức đến cạn lời, lợi ích anh ta nghĩ tới là anh ta bớt được 1 phần tiền y tá?

“Mộ Thương Nam! Anh cút!” Cô tức hét lên, nhấc chân đạp lên đùi người đàn ông.

Mộ Thương Nam cười nhẹ thành tiếng, “Tôi mới không nói cần, là em đưa.”

Mắt Diệp Phi nhắm lại 1 lát, cố gắng thở đều đặn khí của mình, “Đưa điện thoại cho tôi! Tôi cần điện thoại, nếu không có việc gì, tôi sao liên lạc được với anh bất kỳ lúc nào?”

Cô đưa tay tìm người đàn ông đòi điện thoại của cô.

Ánh mắt Mộ Thương Nam trầm xuống, “ Hóa ra chăm sóc Mộ Dã là giả, muốn điện thoại là thật!! Em muốn điện thoại để liên lạc với Cung Trạch Vũ? Nằm mơ!”

Chương 282

“Tôi không nghĩ như vậy, tôi chỉ là muốn bảo vệ Mộ Dã, muốn điện thoại cũng chỉ là để liên lạc với anh cho tiện.” Diệp Phi cạn lời rồi, cô lần này thật sự không nghĩ muốn liên hệ Cung Trạch Vũ.

“Em cảm thấy tôi sẽ tin? Tôi có thể nói với em, Cung Trạch Vũ bây giờ đang đuổi theo em trên khắp thế giới kìa! Đỗ Xán giả thành hình dáng của em, tôi không làm một chết Cung Trạch Vũ, tôi không phải Mộ Thương Nam!” Mộ Thương Nam nói.

“Mẹ kiếp! Anh còn dám bĩ ổi hơn chút không?” Diệp Phi mỉa mai nói.

“Tôi còn có thể bĩ ổi hơn, em dám thử không?” Mộ Thương Nam hỏi ngược lại người phụ nữ.

Diệp Phi bị ghen 1 câu cũng nói không ra, thử xem Mộ Thương Nam bĩ ổi như nào? Cô không chê bản thân sống lâu!

“Bỏ đi, anh không đưa thì thôi, đưa tôi đến phòng bệnh của Mộ Dã.” Cô nói.

“Chúng ta đi.” Mộ Thương Nam nhắc tay nắm lấy tay người phụ nữ, đưa cô đi ra khỏi phòng.

“Buông tay, tôi tự đi!” Diệp Phi hất tay người đàn ông.

“Không buông, em chạy thì sao?” Mộ Thương Nam cứng lý mạnh miệng nói, lý do tốt biết bao, anh ta có thể dùng cả đời.

Diệp Phi tặng anh ta cái trợn mắt, không giãy giụa nữa đi theo người đàn ông ngồi lên xe đi tới bệnh viện.

Trong phòng bệnh bệnh viện, Sở Nhiễm đang kiểm tra cho Mộ Dã, cô ta ngạc nhiên nhìn thấy Mộ Thương Nam và Diệp Phi đi vào.

“Các người sao lại đến rồi?” Cô ta hỏi, Mộ Thương Nam đến, cô có thể hiểu, Mộ Thương Nam đem Diệp Phi đến, đến làm gì?

Diệp Phi bước về phía Mộ Dã, “ Sau này Mộ Dã do tôi chăm sóc, mọi thuốc thang đưa tôi kiểm tra.”

Sở Nhiễm kinh ngạc nhìn về phía Mộ Thương Nam, “Thương Nam, anh để cô ta chăm sóc Mộ Dã?”

“Ừ, để cô ấy chăm sóc, nếu như cô ấy đã nói mình là trong sạch thì để cô ấy chứng minh bản thân.” Mộ Thương Nam nói.

Sắc mặt Sở Nhiễm biến đổi nhẹ có điều cô ta thu lại rất nhanh, không ai có thể phát hiện cái gì.

“Anh như này quá mạo hiểm, cô ta có thể là hung thủ giết Mộ Dã!”

“Cho dù tôi giết, cũng là giết con trai của Mộ Thương Nam, liên quan gì tới cô? Bác sĩ Sở hình như đặc biệt quan tâm tới chuyện của Mộ gia?” Diệp Phi cướp lời nói.

Sắc mặt Sở Nhiễm trắng bệch, “ Tôi quan tâm tới chuyện của Mộ gia là vì Mộ Thương Nam là bạn học của tôi.”

“Nếu chỉ là bạn học thì không cần thiết can thiệp việc nhà của người ta rồi, đúng không?” Diệp Phi nói to.

Tim Sở Nhiễm nghẹn lại, “Thương Nam, tôi chỉ là có lòng tốt!”

“Tôi biết, cô đi bận việc của cô, mọi thuốc thang đều do Diệp Phi kiểm tra, cô bảo y tá của cô đưa đến là được.” Mộ Thương Nam dặn dò.

Nhiếp Hạo đi vào trong phòng bệnh, 2 bảo tiêu đằng sau anh ta nhắc theo 1 chiếc hòm rất to đi vào.

“Tổng giám đốc, thuốc thử và máy móc xét nghiệm ngài cần đều mua về rồi.” Anh ta báo cáo.

“Lắp đặt lên.” Mộ Thương Nam ra lệnh.

Nhiếp Hạo mang theo người đem mọi loại máy móc xét nghiệm đều lắp đặt trong phòng.

May mà phòng của Mộ Dĩ đủ lớn, cho dù bày đầy máy móc cũng không có cảm giác phòng chật.

Diệp Phi nhìn từng mảnh thuốc thử, môi mím thành đường thẳng, y học này của cô không phải học vô ích, hơn nữa cô và Mộ Ly ở bên nhau 5 năm nay, đi theo Mộ Ly cũng học được không ít.

Tay Sở Nhiễm mất khống chế nắm thành nắm đấm, hiển nhiên cô ta

có nói gì nữa cũng là dư thừa.

“Nếu như anh đã quyết định như vậy, thì như vậy đi, tôi cũng sẽ bảo y tá giúp anh giám sát Diệp Phi, không thể để Mộ Dã chịu thêm thương tổn nào nữa.” Cô ta nói với Mộ Thương Nam.

“Tôi tin không ai dám hại Mộ Dã nữa, cô đi bận việc đi. Tôi và Diệp Phi cũng nên ăn cơm rồi.” Mộ Thương Nam nói.

Tim Sở Nhiễm lạnh lẽo, Mộ Thương Nam muốn cùng Diệp Phi ăn cơm, hiển nhiên, cô ta thành 1 người ngoài, 1 người thừa.

“Được, tôi còn có rất nhiều việc, tôi đi trước đây.” Cô ta bước chân đi ra khỏi phòng, sự tức giận bao trùm quanh tâm trí và cơ thể cô ta.

Lúc Nhiếp Hạo cầm cơm đặt sẵn mang vào trong phòng, thì Thiên Tịnh xông vào phòng bệnh.

“Anh Thương Nam, em đến rồi. Em đến chăm sóc con trai chúng ta có được không? Em là mẹ của Mộ Dã, em chăm sóc Mộ Dã kiểu gì cũng tốt hơn so với người ngoài chứ?” Thiên Tịnh nhìn Mộ Thương Nam và Diệp Phi ở cùng nhau, toàn thân không ổn rồi.

May mà có người nói cho cô ta, Diệp Phi và Mộ Thương Nam ở trong phòng bệnh của Mộ Dã, nếu không cô ta còn chưa biết cơ!

“Cô chăm sóc Mộ Dã? Thiên Tịnh, Mộ Dã nằm ở đây không phải 1,2 ngày, cô xuất viện về nhà cũng không đến thăm nó, cô bây giờ nhớ đến chăm sóc nó rồi?” Diệp Phi cướp lời nói.

Mặt Thiên Tịnh biểu tình cứng đờ, “Tôi đó là, đó là tôi bị thương! Là cô cào bị thương tôi!”

“Bây giờ cô cũng đang bị thương, sao đến rồi? Căn bản không phải vấn đề bị thương, chỉ là bây giờ cô biết tôi ở đây mới nghĩ đến cùng tôi tranh chăm sóc Mộ Dã!

Thiên Tịnh, cô là mẹ của Mộ Dã, cô đầu tiên nghĩ đến không phải chăm sóc con trai mình mà là làm sao để tranh với tôi. Cô đối với Mộ Dã rốt cuộc có mấy phần thật lòng?” Diệp Phi nghi ngờ hỏi.

Sắc mặt Thiên Tịnh đen xì, “Anh Thương Nam, Diệp Phi lại muốn ly gián chúng ta, Mộ Dã là em sinh, em sao có thể không yêu thương nó? Chỉ là em bị thương quá nghiêm trọng, mới nghỉ ngơi thêm 1 ngày.”

Nước mắt cô ta rơi xuống, khóc đến lê hoa đới vũ.

“Vết thương của cô chưa khỏi, cô về nhà nghỉ ngơi đi. Diệp Phi là bị tôi trừng phạt đến chăm sóc Mộ Dã.” Mộ Thương Nam nói.

Thiên Tịnh nghe thấy lời nói của người đàn ông tâm tình tốt hơn 1 chút.

Ánh mắt cô ta khinh bỉ nhìn Diệp Phi, “Hóa ra là bị trừng phạt, Diệp Phi, đây đều là cô tự làm tự chịu, ai bảo cô hại con trai tôi, cô phục vụ con trai tôi cho tốt!”

Cô ta kênh kiệu nói, đem 3 chữ “con trai tôi” nghiêng rất nặng.

Môi Diệp Phi thấm ý lạnh, cô thật sự muốn khuyên Mộ Dã bỏ người mẹ kiểu này, “Cô có thể rút rồi! Đừng làm trở ngại tôi chăm sóc Mộ Dã!”

Mặt Thiên Tịnh co rút, cô ta không tình nguyện rút biết bao, cũng phải rút bởi Nhiếp Hạo đứng bên cạnh cô ta, 1 bộ dáng muốn mời cô ra cửa.

Cô ta âm thầm nhẫn nhịn mọi cái không cam tâm đi ra khỏi phòng, Diệp Phi, cô đợi đấy! Tôi sẽ làm cho cô chết rất khó coi!

Cô ta rời khỏi bệnh viện của Sở Nhiễm, trên xe ô tô cầm điện thoại gửi tin nhắn.

‘Diệp Phi đang chăm sóc Mộ Dã, tôi sợ Mộ Dã sẽ tỉnh.’

‘Tạm thời sẽ không, cô đừng lộ ra manh mối, ổn định lại.’

‘Tôi ổn định được nhưng anh phải nhanh chóng giúp tôi trừ khử Diệp Phi! Nếu không cô ta sớm muộn cũng là tai họa!’

‘Cô vẫn chưa hỏi được bản đồ ở đâu. Muốn bảo tôi nhanh lên, thì cô nhanh lên!’

‘Anh biết Mộ Thương Nam mất trí rồi, tôi cũng muốn lấy được bản đồ a!’

‘Tôi không tin anh ta 1 chút ấn tượng cũng không có, cô cũng có thể ở Mộ gia tìm, tìm thấy rồi, tôi liền giúp cô.’

‘Được, tôi ở Mộ gia lại tìm xem.’ Thiên Tịnh hồi âm xong, xóa mọi bản ghi tin nhắn.

Diệp Phi và Mộ Thương Nam ăn cơm xong, nhìn thấy tin tức của Bắc Minh Ý và Thủy Tinh trên ti vi, cô mới biết Thủy Tinh và Bắc Minh Ý mất tích trong 1 trận hỏa hoạn to.

“Sao lại trùng hợp như vậy, bọn họ vừa vào ở khách sạn, khách sạn liền bị cháy? Anh giúp tôi tìm nguyên nhân của lửa, còn có Bắc Minh Ý và Thủy Tinh ở đâu?” Cô gấp gấp nhìn về hướng người đàn ông đang ngồi bên cạnh cô.

“Đó là việc của Bắc Minh Phong, không liên quan đến tôi.” Anh ta vô ý nói.

“Thủy Tinh là chị em thân thiết nhất của tôi, anh giúp tôi đi” Diệp Phi không thể không cầu xin người đàn ông, cô tin nếu là Mộ Thương Nam điều tra, càng nhanh hơn Bắc Minh Phong.

Mắt Mộ Thương Nam ép lại thành đường dài hẹp, “Giúp em? Em biết quy tắc của tôi...Tối nay....”

Đầu anh ta thấp xuống, tiến lại gần môi người phụ nữ.

Chương 283

Diệp Phi nhìn người đàn ông tiến lại gần khuôn mặt nhỏ, khóe môi co rút 1 chút, quy tắc của người đàn ông cô quá rõ rồi.

Vui vẻ muốn cô, không vui cũng muốn cô, trừng phạt muốn cô, thưởng cũng là muốn cô!

Ngày chó rồi! Trong đầu người đàn ông này không có việc gì khác!

Cô duỗi tay lấy ngón tay đè lên môi của người đàn ông, không cho người đàn ông dán lên môi cô, “Mộ Thương Nam, anh vẫn chưa tìm cơ mà, liền muốn có lương? Đợi tìm được Thủy Tinh và Ý Ý, cái anh muốn tôi đều cho anh.”

Cô cố ý đưa khuôn mặt nhỏ của mình dán lên khuôn mặt to của người đàn ông, giữa 2 người chỉ có khoảng cách 1 ngón tay.

Hơi thở thơm tho của người phụ nữ xông vào mũi của người đàn ông, tìm Mộ Thương Nam 1 trận bông bênh.

“Như nào cũng phải nhận chút đặt cọc chứ?”

“Không có. Nhìn thấy Bắc Minh Ý và Diệp Phi, tôi liền cho anh, 24 tiếng toàn phương vị không góc chết làm anh hài lòng. Không nhìn thấy bọn họ, anh đừng nghĩ chạm vào tôi 1 ngón tay!

Dù gì cũng là con trai và phụ nữ của Bắc Minh Phong, anh ta thế nào cũng sẽ tìm. Chỉ có điều chậm hơn chút thôi.” Diệp Phi nói to.

Ánh mắt Mộ Thương Nam thu lại, người phụ nữ nhỏ biết mặc cả với anh ta rồi, Bắc Minh Phong khẳng định sẽ tìm, dường như anh ta không đồng ý, đối với người phụ nữ nhỏ không ảnh hưởng gì. Nhưng anh ta lại thiếu phúc lợi của mình.”

Nghĩ đến người phụ nữ nhỏ đồng ý 24 tiếng, toàn thân anh ta liền không bình tĩnh.

“Được, tôi phái người đi tìm!”

“Nhất ngôn cửu đỉnh!” Diệp Phi đứng lên đẩy người đàn ông cản trở việc ra, đi tới phòng vệ sinh lấy nước lau mặt cho Mộ Dã.

Mặc dù con gái bảo bối của cô Thiên Thiên cũng 5 tuổi rồi nhưng Mộ Ly không cho cô gặp con, cô ngay đến ôm con gái, thơm con gái, chiều con gái cũng không thể.

Bây giờ nhìn Mộ Dã, tình yêu của người mẹ trong cô lan tràn.

Cô cầm lấy khăn lông ẩm ướt, lau người cho Mộ Dã và nói chuyện với Mộ Dã.

Nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Mộ Dã, cô đau lòng đến co rút, mắt không chế thấp đầu hôn lên trán Mộ Dã, “Mộ Dã, con nói qua muốn lấy cô, con giờ nằm như này, sao lớn thành nam tử hán chứ? Nhanh chóng tỉnh dậy!”

Mộ Thương Nam ngồi trên sofa, nhìn môi người phụ nữ hôn đồ vật nhỏ kia, vốn dĩ tim còn ấm áp đến cảm động, sau đó lời nói đằng sau của người phụ nữ làm toàn thân anh ta không ổn.

Diệp Phi bảo con trai anh ta nhanh chóng tỉnh lại, là vì để con trai anh ta lấy cô?

Trên thế giới này tình địch tàn nhẫn nhất không gì bằng người đàn ông đó là con trai của chính mình.

Tiểu tử thối, hôn mê cũng có thể cướp phụ nữ với anh ta?

Anh ta trợn ngược mắt với con trai mình, vô hình chung phát hiện lông mi Mộ Dã run rẩy.

Ánh mắt anh ta nhìn vào đôi mắt của Mộ Dã, xem ra Mộ Dã đối với giọng nói của Diệp Phi có phản ứng.

Mộ Dã! Nhanh chóng tỉnh lại! Ba muốn biết sự thật!

Người phụ nữ trong mắt anh ta yêu Mộ Dã như vậy, sao lại là người giết Mộ Dã chứ?

Nhưng video đó phải giải thích như thế nào đây?

Tất cả đều chỉ có thể đợi Mộ Dã tỉnh dậy mới có thể biết sự thật!

Diệp Phi rửa mặt cho Mộ Dã xong liền đi tới phòng vệ sinh tắm rửa chuẩn bị đi ngủ. Có điều, khi cô đi ra khỏi phòng vệ sinh, lập tức buồn bực, người đàn ông vướng việc này vẫn ngồi trên sofa.

“Mộ Thương Nam, anh có thể về rồi, tôi sẽ chăm sóc Mộ Dã.” Cô đuổi người đàn ông.

“Tôi sao biết được em có nhân lúc tôi không ở đây làm gì với con trai tôi hay không? Dù sao thì con trai tôi có di truyền của tôi, từ nhỏ anh tuần bất phạm.” Mộ Thương Nam nói.

“Tôi khinh! Anh còn xấu hổ không? Anh là khen con trai anh hay khen anh? Nếu Mộ Dã có việc gì, tôi lại không chạy đi, tôi có bệnh để anh phát hiện sau đó giết tôi?” Diệp Phi cướp lời nói.

“VẬY CŨNG NÓI KHÔNG CHẮC, DÙ SAO THÌ VIDEO ĐÓ BẢN THÂN EM CŨNG KHÔNG GIẢI THÍCH NỔI. TÔI PHẢI Ở ĐÂY GIÁM SÁT EM.” Mộ Thương Nam nói.

Môi Diệp Phi mím lại, “ Anh ở đây, tôi ngủ ở đâu? Ở đây chỉ có 1 cái sofa.”

Trong phòng bệnh bố trí đầy đủ theo cấu hình của căn hộ, có phòng bếp, phòng ăn, phòng vệ sinh, phòng ngủ có giường bệnh và 1 chiếc sofa to.

Nếu chiếc sofa to được mở ra thì chính là 1 chiếc giường đôi, có thể cho người chăm sóc bệnh nhân dùng.

“Sofa đủ to. Chúng ta ngủ cùng nhau.” Mộ Thương Nam nói oang oang.

Mặt Diệp Phi co rút, người đàn ông đang thay đổi cách muốn ngủ

cùng cô.

“Không được, tôi nói rồi phải đợi anh tìm được Thủy Tinh và Bắc Minh Ý mới cho anh!”

“Tôi nói là đi ngủ, đi ngủ đơn thuần, em có phải nghĩ nhiều rồi không? Chắc chắn, trong cái đầu này em ngày nào cũng nghĩ những cái này sao?” Mộ Thương Nam nói.

“Cút! Tôi mới không có, anh mới nghĩ ấy!” Diệp Phi bị người đàn ông chọc tức đến sắc mặt phát trắng, rõ ràng là anh ta nghĩ, kết quả bị đâm ngược lại nói là cô nghĩ.

“Tôi chỉ là muốn đi ngủ thôi, hơn nữa chúng ta cũng không phải chưa ngủ cùng nhau, ngủ cùng nhau không trở ngại.” Mộ Thương Nam nói.

“Tôi muốn ngủ cùng Mộ Dã.” Diệp Phi quay người đi vào phòng bệnh, nằm bên cạnh Mộ Dã.

Mặc dù giường bệnh của Mộ Dã không to, nhưng may Mộ Dã là trẻ con, 2 người nằm mặc dù chật 1 chút nhưng cũng có thể nằm được.

Môi Mộ Thương Nam mím thành đường thẳng, dù sao thì mị lực của đàn ông như anh ta so với mị lực của trẻ nhỏ cũng hơn chứ?

Nhưng Diệp Phi tình nguyện ngủ cùng Mộ Dã cũng không đồng ý ngủ cùng anh ta!

Anh ta mở sofa nằm lên giường sofa, nhắm mắt sắp xếp lại toàn bộ sự việc, nếu Diệp Phi hiện tại là Diệp Phi chân thật, anh ta cũng

không cảm thấy Diệp Phi sẽ làm ra việc giết Mộ Dã.

-

Khi mặt trời chiếu sáng trên trái đất 1 lần nữa, Diệp Phi thoải mái lật người 1 cái, hướng theo nhiệt độ bên cạnh lăn vào, chui vào trong cái ôm ấm áp.

1 lát sau, cô linh hoạt mở mắt, không chút hồi hộp trước mặt xuất hiện khuôn mặt to của người đàn ông!

Cô tát 1 cái tát lên mặt người đàn ông, “Lưu manh thối, anh dám leo lên giường của tôi!”

Mộ Thương Nam bị đánh mở mắt, “Nhìn cho rõ, đây là giường sofa của tôi! Là em chạy đến phi lễ tôi!”

Diệp Phi nâng mắt nhìn nơi mình nằm quả nhiên là giường sofa.

“Không thể nào, tôi rõ ràng ngủ ở giường bệnh! Sao có thể ở trên giường sofa?”

“Em nửa đêm đi vệ sinh, quay về thì nằm ở chỗ tôi. Thật dã man, cưỡng ngủ người khác, còn đánh người!” Mộ Thương Nam đứng dậy xuống đất, thời gian anh ta đi làm sắp đến rồi, anh ta nên dậy rồi.

Diệp Phi kinh ngạc nghe lời giải thích của người đàn ông, tay lúng túng véo lên chân mình, sao đi vệ sinh 1 cái lại ngủ nhầm nơi?

Choáng! Quá mất mặt rồi!

Không đúng, tại sao ngủ sai chỗ, cô không phải ngủ ở phía ngoài giường sofa mà là ngủ phía trong giường sofa? Chẳng lẽ cô còn có thể bước qua Mộ Thương Nam, chui vào bên trong?

Tức thì, cô nghĩ ra mọi chuyện!

“Mộ Thương Nam! Là anh ôm tôi qua đây!” Cô cầm gối lên ném Mộ Thương Nam, người đàn ông đáng chết, lại chiếm tiện nghi của cô!

Mộ Thương Nam 1 tay tóm lấy cái gối, ném trả lại cho người phụ nữ, “Nên dậy rồi, Nhiếp Hạo sẽ mang đồ ăn sáng đến. Ngoài đồ Nhiếp Hạo mang đến, đồ người khác mang đến không được ăn.”

Anh ta bỏ qua việc người phụ nữ nhỏ tức giận, dằn dò cô, sau đó không còn việc gì đi ra ngoài phòng bệnh, tới công ty làm việc.

Ánh mắt Mộ Thương Nam hung hăng đâm chọc bóng hình của người đàn ông, cô đứng dậy thu dọn giường sofa, 1 lúc nữa y tá mang thuốc đến, cô phải thu dọn căn phòng sạch sẽ trước.

Ánh mắt cô quét qua thẻ bệnh nhân trên giường bệnh, nhóm máu của Mộ Dĩ đập vào con mắt cô.

Tại sao Mộ Dĩ là ab? Nếu cô nhớ không nhầm, nhóm máu của Mộ Thương Nam là ab, mà nhóm máu của Thiên Tịnh là o, con của bọn họ có thể là a hoặc b, như thế nào cũng sẽ không sinh ra đứa bé nhóm máu ab.

Chương 284

45284.Ánh mắt Diệp Phi trầm xuống, căn bản không cần xét nghiệm DNA cũng có thể nhìn ra Mộ Dã không phải con của Thiên Tịnh và Mộ Thương Nam.

Mà khuôn mặt của Mộ Thương Nam và Mộ Dã giống nhau như đúc, không ai có thể hoài nghi Mộ Dã không phải con trai của Mộ Thương Nam!

Nói cách khác, Mộ Dã không phải con đẻ của Thiên Tịnh!

Điều này lướt qua đầu cô, trong nháy mắt đáy lòng chợt lạnh. Thì ra đàn bà của Mộ Thương Nam không chỉ có một người!

Còn có người khác sinh con cho Mộ Thương Nam!

Ha ha, cô lạnh lẽo cười khổ, ban đầu cô mất mù bao nhiêu mới yêu Mộ Thương Nam?

Cửa phòng bị đẩy ra, Sở Nhiễm bước vào: “Ta tới đưa thuốc cho Mộ Dã.”

“Để thuốc xuống đã, sau khi tôi xét nghiệm mới pha vào dung dịch truyền của Mộ Dã.” Diệp Phi lạnh giọng ra lệnh.

Sắc mặt Sở Nhiễm cứng đờ: “Tự tay tôi tới đưa thuốc, cô còn phải xét

nghiệm?”

“Tại sao cô đưa thuốc tới tôi không thể xét nghiệm?” Diệp Phi chất vấn.

“Cô! Cô nghi ngờ tôi?” Sở Nhiễm sáng giọng.

“Lần trước phát hiện trong thuốc của Mộ Dã có thuốc ứng chế trung tâm thần kinh. Có thể là tôi bỏ thuốc, cũng có thể là hai y tá hoặc cô thả thuốc vào. Các người cũng không thoát khỏi vòng nghi vấn.” Diệp Phi rõ ràng nói.

Sở Nhiễm cười lạnh: “Cô dựa vào cái gì mà nghi ngờ tôi? Tôi cùng Mộ Thương Nam là bạn học chung đại học, cô có biết chúng tôi quen biết đã bao nhiêu năm rồi không? Cô biết quan hệ của chúng tôi là như thế nào không? Tất cả mọi người đều có thể tổn thương Mộ Dã, nhưng tôi sẽ không làm tổn thương thằng bé! Bởi vì, thằng bé là...”

Cô ta cố ý dừng lại một chút: “Có bản lãnh thì cô nói với Mộ Thương Nam là tôi làm hại Mộ Dã đi, anh ấy cũng sẽ không tin!”

Ánh mắt Diệp Phi thu lại, thằng bé là? Thằng bé là cái gì?

Tại sao Sở Nhiễm sẽ không làm hại đến Mộ Dã, mà Mộ Thương Nam sẽ không tin tưởng Sở Nhiễm làm hại Mộ Dã?

Cô bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, ánh mắt chuyển về phía Sở Nhiễm: “Đúng rồi, cô có nhóm máu gì?”

“Nhóm A.” Sở Nhiễm nói.

Đáy lòng Diệp Phi hơi đau đớn. Mộ Thương Nam có nhóm máu AB, mà Sở Nhiễm là nhóm máu A. Nói cách khác, nếu như Sở Nhiễm và Mộ Thương Nam có con, đứa con của bọn họ có thể mang nhóm máu AB.

Đáy lòng cô giống như có thứ gì đâm đau đớn. Sở Nhiễm ở bên cạnh Mộ Thương Nam bao nhiêu năm, Mộ Thương Nam vô cùng tín nhiệm Sở Nhiễm.

Nếu như giữa bọn họ phát sinh cái gì, cũng không phải là không thể.

“Ồ, để thuốc xuống đi. Nếu tôi ở đây chăm sóc Mộ Dã, tôi sẽ bảo vệ thằng bé tốt nhất. Cho dù ai đưa đồ tới, tôi cũng sẽ kiểm tra.” Cô lạnh giọng nói.

Sở Nhiễm đặt thuốc xuống: “Cô muốn thì kiểm tra đi! Tôi sẽ nói cho Mộ Thương Nam cô đối xử với tôi như thế nào! Diệp Phi, cô cho rằng cô là ai? Mộ Thương Nam chỉ là vui đùa với cô một chút thôi, cô còn tưởng thật!”

Diệp Phi khước môi nhếch lên đầy khổ sở, thoáng qua một nụ cười vô hại: “Người tưởng thật là cô! Tôi chính là vui đùa với anh ta một chút mà thôi. Diện mạo, thân hình và cái năng lực ở phương diện kia cũng là đáng giá chơi đùa một chút.”

Con người Sở Nhiễm co rút: “Cô nói cô cùng Mộ Thương Nam chẳng qua là vui đùa một chút?”

“Đúng vậy! Tôi chính là chơi anh ta đó, cô có ý kiến gì sao? Nhưng

mà, cô có ý kiến thì thế nào? Cô có tư cách gì mà quản? Cô dù sao cũng chỉ là một bác sĩ mà thôi.” Diệp Phi cố ý sỉ vả Sở Nhiễm.

“Quan hệ giữa tôi và anh ấy, cô biết được bao nhiêu? Ha ha, cô cũng chỉ là kẻ ngoài cuộc. Quan hệ giữa tôi và Mộ Thương Nam tuyệt đối không phải người như cô có thể tưởng tượng được đâu.” Sở Nhiễm nói.

Diệp Phi nghe Sở Nhiễm nói, hiển nhiên là có hàm ý trong lời nói, tựa hồ đang ám chỉ cô rằng quan hệ của họ rất đặc biệt.

“Tôi không cần tưởng tượng. Tôi chẳng qua là hoàn thành chuyện mình nên làm. Không còn chuyện gì khác thì cô có thể ra ngoài.” Cô hạ lệnh đuổi khách.

Sở Nhiễm tức giận xoay người đi về phía cửa phòng bệnh: “Tôi sẽ nói cho Mộ Thương Nam!”

Cô ta quăng ra một lời độc ác rồi đi ra khỏi phòng.

Diệp Phi có chút ngượng lạnh. Nếu như Sở Nhiễm thật sự là mẹ ruột của Mộ Dĩ, cô ta sẽ không làm hại thằng bé.

Sắc mặt cô tái nhợt, bắt đầu xét nghiệm thuốc.

Sở Nhiễm chưa trở về phòng làm việc của mình, cô ta lái xe chạy thẳng tới công ty của Mộ Thương Nam. Hôm nay bị bắt nạt, cô ta sẽ nói hết cho Mộ Thương Nam.

Trong phòng làm việc của tổng giám đốc, Mộ Thương Nam mới vừa

bố trí xong kế hoạch hàng tuần liền nhìn thấy Sở Nhiễm đi tới.

Anh giơ tay lên tỏ ý tan họp, để cho tất cả mọi người lui ra.

Ánh mắt anh nhìn về phía Sở Nhiễm: “Cô sao lại tới đây? Có phải Mộ Dã xảy ra chuyện gì?”

Sở Nhiễm đi tới bên cạnh anh: “Thương Nam, có phải anh hoài nghi tôi sẽ hại Mộ Dã?”

Ánh mắt Mộ Thương Nam thâm thúy sâu kín, không ai hiểu được tâm tư: “Sao lại nói thế?”

“Đến tôi đưa thuốc mà Diệp Phi cũng phải kiểm tra. Ý cô ta không phải là tôi có thể hại Mộ Dã sao. Thương Nam, anh tin không? Rằng tôi sẽ hại Mộ Dã?” Sở Nhiễm hỏi người đàn ông.

“Là tôi để cho Diệp Phi kiểm tra tất cả các loại thuốc, như vậy sẽ an toàn hơn đối với Mộ Dã.” Mộ Thương Nam nói.

“Tôi biết, anh rất thương Mộ Dã, muốn bảo vệ thằng bé, nhưng là anh cảm thấy tôi sẽ hại Mộ Dã sao? Anh nói đi!” Tay Sở Nhiễm nắm chặt tay anh.

Mộ Thương Nam rút tay ra, lại bị Sở Nhiễm nắm chặt không thả.

“Sở Nhiễm, không phải tôi nghi ngờ cô. Nhưng là bệnh viện của cô không an toàn, rất nhiều lần đều xảy ra chuyện. Còn có lần này, thuốc của Mộ Dã bị người ta thả độc, vết thương trên ngực của Thiên Tịnh. Tôi đã xem camera giám sát, không có ai cào ngực Thiên Tịnh cả,

nhưng cô ta được đưa đến bệnh viện của cô liền có một đồng vết thương. Cô nói xem, cô giải thích thế nào về chuyện này? Bệnh viện của cô có thực sự an toàn? Diệp Phi xét nghiệm tất cả đều là tôi cho phép. Không còn chuyện gì khác, cô có thể về.” Mộ Thương Nam nói.

Ngực Sở Nhiễm cứng lại: “Anh nghi ngờ bệnh viện của tôi có người tổn thương Thiên Tịnh?”

“Tôi nghi ngờ bệnh viện của cô có người bị Thiên Tịnh thu mua, giúp cô ta tiêu trừ vết thương năm đó khi cô ta giết Mộ Lạc Lạc.” Mộ Thương Nam lạnh giọng nói.

Sở Nhiễm mím môi: “Người của bệnh viện chúng tôi không biết làm loại chuyện này! Hơn nữa quá trình phẫu thuật cho cô ta cũng là tôi giám sát! Đúng rồi, tôi nhớ ra rồi. Lúc cô ta được đưa đến bệnh viện, quần áo trên người là hoàn chỉnh, cởi quần áo ra mới phát hiện vết thương. Nói cách khác, vết thương đó xuất hiện trước khi đến bệnh viện.”

Mi tâm Mộ Thương Nam trầm xuống: “Trước khi cô ta được đưa tới bệnh viện? Tôi biết rồi, tôi sẽ đi hỏi.”

Tay Sở Nhiễm nắm chặt tay anh không thả: “Thương Nam, bất kể lúc nào cũng không được nghi ngờ tôi, có được không?”

Mộ Thương Nam khẽ gật đầu: “Tôi sẽ không oan uổng người vô tội, cũng sẽ không bỏ qua người xấu.”

Thanh âm của người đàn ông rất lạnh, giọng nói hoàn toàn không có tình cảm.

Sắc mặt Sở Nhiễm tái nhợt: “Anh còn nhớ năm năm trước, anh ở nước ngoài bị thương trong vụ nổ, tôi chạy tới cứu anh? Nhưng là không thể đưa anh đi bệnh viện phẫu thuật, bởi vì không thể để cho người khác biết anh còn sống. Thế nhưng thuốc tê không đủ, để làm phẫu thuật cho anh, tôi liền cho anh uống rượu trắng.”

“Có chuyện này, sao vậy?” Mộ Thương Nam bất ngờ khi Sở Nhiễm nhắc tới chuyện này.

“Chuyện ngày đó, anh còn nhớ bao nhiêu?” Sở Nhiễm hỏi.

Chương 285

45285. “Tôi nhớ cô làm phẫu thuật cho tôi, chỉ như vậy. Ngày đó xảy ra chuyện gì sao?” Mộ Thương Nam hỏi.

Hiển nhiên Sở Nhiễm nói như vậy, nhất định là có nguyên nhân.

Đầu Sở Nhiễm cúi xuống, trên mặt nổi lên một mảng đỏ: “Ngày đó, ngày đó, vì để giảm đau cho anh, tôi liền cho anh uống rượu trắng. Nhưng mà tôi không nghĩ tới, anh lại phản ứng lớn như vậy. Mới vừa phẫu thuật cho anh xong, anh liền giống như điên rồi vậy, đem tôi...”

Cô ta dừng lại ở chỗ mấu chốt nhất...

Trong phòng làm việc của Mộ Thương Nam chợt yên tĩnh, ngay cả tiếng hít thở cũng thấy đột ngột.

Cuối cùng là Mộ Thương Nam phá vỡ sự yên tĩnh.

“Nếu như tôi làm gì, cô có thể trực tiếp nói yêu cầu. Tôi uống rượu trắng sẽ không thể nhớ mình làm gì.” Anh trầm giọng nói.

Sở Nhiễm ngược mắt nhìn anh: “Anh cảm thấy tôi im lặng năm năm mới nói ra chuyện đó, là hy vọng anh bồi thường cho tôi sao? Anh biết tôi vẫn không giao du bạn trai, đó là đêm đầu tiên của tôi, anh cảm thấy phải bồi thường bao nhiêu mới đủ cho món quà dành tặng chồng tương lai của tôi?”

“Điều tôi có thể làm chỉ là tận lực đền bù sai lầm để tổn thương của cô giảm đến mức thấp nhất.” Lời nói của Mộ Thương Nam trong trẻo lạnh lùng, không mang theo bất kỳ ưu tư.

Sở Nhiễm nắm chặt tay. Phản ứng của anh vượt ra khỏi tưởng tượng của cô ta. Cô ta biết anh rất bình tĩnh, tựa hồ lạnh nhạt, lạnh đến mức cô ta cũng chẳng biết phải nói ra những lời cất giấu chuẩn bị trong lòng từ lâu kia như thế nào nữa!

Cô ta bước tới trước mặt anh: “Tôi không chỉ trích tổn thương anh gây ra đối với tôi. Tôi cũng không cảm thấy đó là tổn thương. Khó khăn nhiều năm qua như vậy, anh không có cảm giác gì sao? Chúng ta là bạn học từ thời đại học, nhiều năm qua, tôi quan tâm anh như thế, anh cũng đều làm như không thấy?”

Cô ta nhào vào trong ngực anh. Cô ta quỳ, anh thì ngồi, đầu cô ta tựa vào trên đùi anh: “Thương Nam, dù anh có là tảng đá thì cũng phải cảm nhận được chứ? Đêm hôm đó, là tôi tự nguyện đem mình giao cho anh. Tôi giữ bí mật này năm năm, tôi cảm thấy mình còn chưa bị thăm đến nổi phải đem chuyện này thành điểm yếu uy hiếp người khác! Anh biết nhà tôi không ở đây, nhưng tôi tốt nghiệp xong lại mở bệnh viện ở chốn này. Anh có nghĩ tới tại sao tôi lại lựa chọn ở đây không?”

Cô ngẩng đầu lên, ánh mắt ngân ngấn nước, nhưng không để nước mắt lăn xuống. Cô ta biết Mộ Thương Nam thích con gái kiên cường, không thích kiểu đàn bà giả bộ yếu ớt.

“Tôi chỉ muốn chăm sóc một người đàn ông, cho dù anh ấy không

thương tôi, tôi vẫn tin tưởng cuối cùng sẽ có một ngày, anh ấy thấy tôi tốt, yêu tôi!”

Khuôn mặt Mộ Thương Nam sụp xuống. Anh biết thân thể mình chỉ có phản ứng với Diệp Phi, cho nên sẽ không đụng đến người phụ nữ khác. Nhưng nếu như anh uống rượu trắng, vậy thì hậu quả đúng là không thể khống chế được.

Môi của anh run lên: “Sở Nhiễm, nhiều năm như vậy, tôi chỉ coi cô là bạn, là người anh em tốt của tôi. Tôi chỉ có thể bồi thường cho cô, còn chuyện cô mong đợi, tôi không thể làm được.”

Tay Sở Nhiễm kéo anh: “Anh không cần phải trả lời tôi lúc này. Chúng ta còn rất nhiều thời gian bồi dưỡng tình cảm, tôi chỉ là không thể chịu đựng được ánh mắt nghi ngờ của anh. Thiên hạ này ai cũng có thể hại Mộ Dã, trừ tôi ra! Nghi ngờ như vậy tôi không chịu nổi! Chờ anh thật sự có một ngày yêu tôi, tôi sẽ nói cho anh nghe một bí mật. Bí mật kia sẽ cho anh biết, tôi là người duy nhất trên thế giới này sẽ không hại Mộ Dã!”

Cô ta si ngốc nhìn về phía anh, lời nói mơ hồ.

Mi tâm Mộ Thương Nam nhíu chặt, giờ tay đỡ người phụ nữ quý trước mặt anh: “Tôi chỉ nhìn chứng cứ, cũng không có chứng cứ chứng minh cô hạ độc Mộ Dã. Bây giờ Diệp Phi theo dõi thuốc của Mộ Dã, tôi tin rằng không ai có cơ hội hại đến Mộ Dã được nữa.”

Đáy lòng Sở Nhiễm co rút lại, cô ta đều nói có một bí mật, Mộ Thương Nam hẳn là nên hỏi cô ta bí mật là cái gì chứ?

Trong nháy mắt tiếp theo, cô ta nhếch khóe môi: “Tôi biết, anh sẽ bảo vệ Mộ Dã thật tốt. Tôi cũng tin tưởng, chúng ta cuối cùng cũng sẽ đoàn tụ. Tôi trở về chăm sóc Mộ Dã, không làm phiền công việc của anh nữa.”

Cô ta nói xong liền xoay người đi về phía cửa phòng.

Âm thanh Mộ Thương Nam vang lên sau lưng cô ta: “Cô có nhóm máu gì?”

Sở Nhiễm dừng chân, khóe môi nhếch lên một nụ cười khó nén, cô ta chính là chờ những lời này!

“Nhóm máu A.” Cô ta nói xong liền đi ra khỏi phòng, ánh mắt lóe sáng.

Đây mới là câu hỏi phù hợp với Mộ Thương Nam. Người như anh luôn giấu kín như bưng, cho dù có nghi ngờ thì cũng sẽ chỉ hỏi vu vơ.

Cô ta đi ra khỏi công ty của Mộ Thương Nam, lái xe trở về bệnh viện của mình.

Mộ Thương Nam nhíu chặt mày. Anh luôn biết Thiên Tịnh không phải là mẹ ruột của Mộ Dã. Anh giữ lại Thiên Tịnh chính là muốn dẫn dụ ra người đã cài Mộ Dã vào bên người anh.

Dẫu sao thì Mộ Dã đúng là con trai anh, anh muốn tra ra mẹ ruột của Mộ Dã là ai.

Thiên Tịnh sinh con ở bệnh viện của Sở Nhiễm. Mà những năm ấy Sở

Nhiễm đều không ở bệnh viện.

Nêu như nói, Mộ Dã là con trai của Sở Nhiễm, về mặt thời gian là đúng.

Mà về nhóm máu cũng là đúng.

Quan trọng hơn là, nếu dựa vào lời của Sở Nhiễm, cô ta mới có thể ra lệnh cho bác sĩ, đem con mình trao đổi với Thiên Tịnh mà không ai hay biết.

Tay anh đề lại trên huyết thái dương. Coi như anh thật lòng thương yêu Mộ Dã, nhưng anh hoàn toàn không có tình cảm nào khác ngoài tình bạn với Sở Nhiễm. Kết quả như này, anh vô cùng bài xích.

Ngón tay anh nhấn điện thoại nội tuyến, gọi Nhiếp Hạo đi vào.

“Nghĩ cách trộm tóc, ly nước, hoặc là máu của Sở Nhiễm. Sau đó tìm bác sĩ xét nghiệm DNA so sánh Sở Nhiễm và Mộ Dã.” Anh lạnh giọng ra lệnh.

Nhiếp Hạo sửng sốt, hơi ngậy ra mới gật đầu: “Dạ! tôi sẽ nghĩ cách trộm ly nước. Tóc không dễ lấy, tóc phải có chân tóc. Tôi sợ túm tóc cô ấy thì cô ấy sẽ phát hiện mất.”

Dĩ nhiên máu lại càng không dễ trộm, chẳng lẽ anh phải chém Sở Nhiễm một dao?

“Cũng được. Nhanh lên, tôi muốn biết kết quả trong thời gian nhanh nhất.” Mộ Thương Nam nói.

“Dạ!” Nhiếp Hạo lĩnh mệnh lui ra khỏi phòng.

—

Trong phòng bệnh của Mộ Dã, Diệp Phi nhìn nước thuốc chảy từng giọt vào trong cơ thể Mộ Dã. Cô luôn ngồi bên cạnh Mộ Dã nói chuyện, hy vọng âm thanh của mình có thể kích thích đến thần kinh của thằng bé, để thằng bé mau hồi phục.

Cửa phòng bệnh mở ra, Thiên Tịnh đi vào.

“Cô tới làm gì?” Diệp Phi chất vấn.

“Tôi đến xem con trai tôi! Diệp Phi, cô khổ sở chăm sóc là con trai tôi! Cô có hiểu không, thằng bé là con trai tôi!” Thiên Tịnh cố ý chọc tức Diệp Phi. Hẳn không ai có thể chịu đựng được chăm sóc con trai của tình địch và người đàn ông mình yêu.

Cô ta chỉ mong Diệp Phi vì đồ kị mà giết chết Mộ Dã!

Diệp Phi cau mày: “Thật là kỳ quái, nếu cô là mẹ ruột của Mộ Dã, tại sao Mộ Dã lại không thân thiết với cô mà là thân thiết với tôi?”

Ha ha! Cô ta cho rằng cô ngu sao? Cô đã nhìn thấy nhóm máu của Mộ Dã, biết Thiên Tịnh không phải là mẹ ruột của Mộ Dã!

Một câu nói, đâm trúng nỗi đau không dám động đến của Thiên Tịnh!

Sắc mặt Thiên Tịnh tái nhợt: “Con trai tôi bị cô mê hoặc, thân thiết với

cô thì có gì lạ?”

Ánh mắt cô ta nhìn về phía Mộ Dã, kinh ngạc nhìn thấy ánh mắt chớp động của Mộ Dã...

Chương 286

45286.“Mộ Dã! Mộ Dã!” Diệp Phi cũng nhìn thấy Mộ Dã nháy mắt. Đây là điềm tốt. Người hôn mê nếu như thường xuyên chớp động nháy mắt thì chính là điềm báo trước khi tỉnh lại.

Cô nắm bàn tay nhỏ bé của Mộ Dã, chỉ hy vọng thằng bé có thể mở mắt tỉnh lại.

Sắc mặt Thiên Tịnh khế biến, nhìn Diệp Phi gọi Mộ Dã, từng tiếng giống như từng nhát dao cắm vào lòng cô ta, hung hăng cắt nát.

Trái tim thấp thỏm, chỉ sợ Mộ Dã bỗng nhiên mở mắt.

Cô ta trợn mắt nhìn khuôn mặt Mộ Dã, cho đến khi Mộ Dã ngưng chớp mắt, cô ta mới cảm thấy mình sống lại.

Thật may, Mộ Dã không tỉnh!

Ánh mắt Diệp Phi lướt qua chút thất vọng, tay cô sờ đầu đứa bé: “Cô biết con đã rất cố gắng. Lần này không tỉnh được cũng không sao, ngày mai lại tiếp tục cố gắng. Tiểu Phi Phi của con sẽ luôn ở bên con! Con biết không? Tiểu Phi Phi, Thiên Thiên đều mong đợi con mở mắt ra nhanh một chút. Cô biết con là nam tử hán giỏi nhất! Con sẽ làm được!”

Cô khích lệ Mộ Dã, trong lòng rất rõ ràng, Mộ Dã không phải ngày một

ngày hai là có thể hồi phục, cô không thể nôn nóng.

Bỗng nhiên, cô nhớ tới Thiên Tịnh còn ở trong phòng. Lúc quay đầu lại nhìn Thiên Tịnh, lại phát hiện ra Thiên Tịnh không có ở đây.

Cô hừ lạnh một tiếng, coi như là Thiên Tịnh chạy nhanh, đỡ cho cô phải đuổi Thiên Tịnh đi.

Thiên Tịnh đã sớm chạy đi. Nhìn Diệp Phi khích lệ Mộ Dã tỉnh lại, cô ta giống như mê mang, không một giây phút nào là thật hết.

Cô ta phải nhanh chóng báo tin cho người kia tình hình của Mộ Dã!

Cô ta ngồi lên xe hơi, cầm điện thoại nhắn tin:

“Mộ Dã có thể sẽ tỉnh! Tôi nhìn thấy nó nháy mắt.”

“Nháy mắt chính là sắp tỉnh sao? Nực cười!” Đối phương đáp.

“Nhưng điều này nói rõ nó đang có chuyển biến tốt! Nó nghe thấy giọng tôi nên mới nháy mắt liều mạng thế! Nó biết mọi chuyện, nó không thể tỉnh! Nếu nó tỉnh lại, người cũng không thoát được đâu! Mộ Thương Nam sẽ không bỏ qua cho người!” Thiên Tịnh hung hăng nói.

“Chuyện của tôi không cần cô bận tâm. Mộ Dã sẽ không tỉnh, chỉ cần cô không hoảng hốt lộ ra chân tướng liền không có việc gì. Xóa tin nhắn đi.”

Thiên Tịnh siết chặt điện thoại trong tay đến ra mồ hôi lạnh, thật sẽ không tỉnh sao?

Thế nhưng cô ta biết bản lĩnh của người kia. Nếu hấn ta đã nói Mộ Dã sẽ không tỉnh, liền có thể khiến cho thằng bé cả đời này cũng không tỉnh lại được.

Cô ta lái xe trở về nhà họ Mộ, bóng người đàn ông đứng dựa vào cửa sổ trên phòng khách đập vào mắt cô ta.

Trùng lớn mắt, cô ta nghĩ hình như mình nhìn thấy ảo ảnh rồi!

“Thương... Thương Nam! Anh Thương Nam, tại sao anh lại tới đây?”
Cô ta bước về phía người đàn ông.

Mộ Thương Nam có thói quen ở biệt thự của mình, mà cô ta thì luôn ở nhà họ Mộ. Trừ phi là ngày lễ quan trọng mà Liễu Họa gọi về thì Mộ Thương Nam mới về tới nhà họ Mộ.

Ánh mắt Mộ Thương Nam lạnh lẽo, giống như trời mùa đông tháng hai: “Vết thương trên ngực cô là sao vậy?”

“Dạ, là Diệp Phi cào!” Thiên Tịnh nói.

“Lúc nào?” Mộ Thương Nam truy hỏi.

“Chính là lúc ở nhà! Cô ta muốn giết chúng ta, đánh ngất mẹ và em, lại đánh chết Mộ Dã! Đều do em vô dụng, không thể bảo vệ tốt con trai chúng ta!” Thiên Tịnh khóc lóc.

Con người Mộ Thương Nam nhú lại: “Ở nhà? Cô chắc chắn?”

“Em chắc chắn!” Thiên Tịnh không biết tại sao Mộ Thương Nam lại nói thế.

“Vậy tại sao, camera giám sát trong nhà không có video Diệp Phi cào cô mà chỉ có video cô ấy đánh cô?” Mộ Thương Nam chất vấn từng câu chữ.

Lời của anh thật giống như một tia sét giáng xuống đầu Thiên Tịnh.

Ngày đó căn bản không có ai cào ngực cô! Vết thương trước ngực, rốt cục là lúc nào gây ra, cô ta cũng không biết!

“Không có sao? Làm sao lại không có chứ? Nhất định là camera xảy ra vấn đề gì rồi. Vết thương của em là thật. Anh Thương Nam, anh không tin thì nhìn đi!” Thiên Tịnh vừa nói vừa xé cổ áo mình ra cho người đàn ông có thể nhìn thấy vết thương của mình. Lần này, để xóa được vết thương cũ, cô ta phải bị thương sâu hơn, vết thương còn chưa lành lại.

Ánh mắt Mộ Thương Nam không thềm liếc đến vết thương của Thiên Tịnh, mà lạnh lẽo nhìn khuôn mặt cô ta: “Camera trong nhà không hề có vấn đề gì cả. Vết thương chính là tự cô gây ra, dùng để che giấu vết thương Mộ Lạc Lạc gây ra cho cô.”

“Không! Không phải! Anh Thương Nam, hãy tin em, không phải em giết Mộ Lạc Lạc! Em và Mộ Lạc Lạc là bạn thân, làm sao em có thể giết cô ấy? Em không có động cơ!” Thiên Tịnh vội vàng nói.

Nhiều năm như vậy, không một ai nghi ngờ cô ta, cũng là bởi vì quan hệ của cô ta và Mộ Lạc Lạc tốt đến mức không thể tốt hơn nữa.

Không có ai cảm thấy Thiên Tịnh cần phải giết Mộ Lạc Lạc cả.

“Sở Nhiễm nói, vết thương của cô xuất hiện trước khi đến bệnh viện. Mà trong camera không hề có video Diệp Phi cào. Cô nói cho tôi, cái vết thương này không phải do cô tự làm ra thì là ai? Mà tại sao cô lại phải tạo vết thương như thế?” Mộ Thương Nam tra hỏi.

Trán Thiên Tịnh lấm tấm mồ hôi lạnh, cô ta không nói rõ ràng: “Em và Mộ Lạc Lạc thân nhau như vậy, em sẽ không làm tổn thương cô ấy.”

“Tôi hỏi vết thương của cô, không hỏi quan hệ giữa cô và Mộ Lạc Lạc! Thiên Tịnh, cô giải thích vết thương này như thế nào?” Giọng nói Mộ Thương Nam lạnh đến mức cùng cực.

Mồ hôi lạnh của Thiên Tịnh chảy dài xuống từng giọt theo gò má, không nói được một chữ.

“Nếu vấn đề này cô không trả lời được, vậy cô nói cho tôi, Mộ Dĩ là đứa trẻ cô trộm của ai?” Mộ Thương Nam tiếp tục truy hỏi.

Thiên Tịnh không thở nổi, cái này cũng là vấn đề trí mạng của cô.

“Mộ Dĩ là con đẻ của ta! Là ta dứt ruột đẻ ra! Mỗi lần đi khám đều là mẹ đưa em đi! Nếu như em mang thai giả, mẹ đã sớm phát hiện ra! Em có toàn bộ hồ sơ khám bệnh đây.”

“Tôi không nói đứa bé là giả, tôi chỉ là hỏi, cô ôm trộm Mộ Dĩ về từ đâu! Thiên Tịnh, tôi khôi phục trí nhớ rồi, tôi biết chúng ta vẫn chưa từng phát sinh quan hệ cho tới bây giờ. Đứa bé con của cô không thể nào là con của tôi, nhưng Mộ Dĩ lại đích xác là con trai tôi. Cô trộm

được đưa trẻ từ đâu?” Mộ Thương Nam ép hỏi.

“Không phải em trộm! Thật sự là em sinh mà!” Đầu óc Thiên Tịnh cũng rối loạn. Tất cả dây thần kinh toàn bộ đều đứt đoạn. Chuyện duy nhất có thể làm bây giờ là cố chấp nói Mộ Dã do cô ta sinh.

“Cô mang nhóm máu O, tôi có nhóm máu AB. Phổ cập khoa học cho cô một chút, nếu như chúng ta có con, thì đứa bé chỉ có thể mang nhóm máu A hoặc nhóm máu B, không thể mang nhóm máu AB được. Mà Mộ Dã lại có nhóm máu AB! Cô cho rằng nói dối có thể chống đỡ được bao lâu? Thiên Tịnh, tôi dễ dàng tha thứ cho cô nhiều năm như vậy, chỉ là muốn biết mẹ ruột của con trai tôi là ai. Nếu như cô ngay cả điều này cũng không biết, như vậy cô cũng mất đi giá trị tồn tại!” Mộ Thương Nam bóp cổ Thiên Tịnh, chỉ cần năm ngón tay bóp chặt, Thiên Tịnh sẽ chết.

Toàn thân Thiên Tịnh ớn lạnh mồ hôi lạnh, môi run rẩy không nói được một chữ. Lời anh nói, một chữ cô ta cũng không chối được, nhưng thừa nhận cũng chính là chết!

Cô ta sẽ không để cho Mộ Thương Nam biết được mẹ ruột của Mộ Dã là ai!

Bỗng nhiên, cô ta giống như chịu kích thích đến điên loạn, cười to: “Mộ Thương Nam, em yêu anh hơn hai mươi năm, anh lại đối xử với em như vậy! Ha ha ha! Em là người vợ đã được đính hôn với anh, có chết cũng là con dâu nhà họ Mộ! Vị trí này, em sẽ không nhường cho bất kỳ người nào khác. Đời này anh cũng đừng nghĩ sẽ biết được ai là mẹ ruột của đứa trẻ! Đừng quên, nhà họ Mộ các người có quy định, con riêng không có quyền thừa kế. Mộ Dã chỉ có thể là con của em,

nếu không, một đồng tiền thừa kế nó cũng đừng mong lấy được!”

Chương 287

Mộ Thương Nam cười lạnh, “Tôi có thể cho cô chết, sau đó cưới mẹ ruột của con trai tôi. Như vậy thì nó sẽ là đứa con hợp pháp rồi. Còn một điểm nữa, Thiên Tịnh, cô quên rồi sao? Cô chỉ là người vợ trên danh nghĩa của tôi sao, chúng ta vốn dĩ không có kết hôn, cho nên cô không uy hiếp được tôi.”

Gương mặt của Thiên Tịnh trắng bệch hết mức, cô và Mộ Thương Nam quả thực không có kết hôn, cô ta chỉ là người vợ trên danh nghĩa của Mộ Thương Nam thôi. Nhưng mà đã qua một thời gian lâu rồi, cô ta thật sự đã quên mất điều này!

“Anh cho em chết? Vậy thì anh sẽ mãi mãi không biết được mẹ ruột của Mộ Dã là ai đâu!” Đôi môi cô ta run lên, khó khăn lắm mới nói được câu của mình.

Mộ Thương Nam muốn lấy mạng của cô là quá dễ dàng rồi, cô ta không phải vợ của Mộ Thương Nam, càng không phải mẹ ruột của Mộ Dã. Cô ta không có thứ gì có thể uy hiếp được Mộ Thương Nam cả, trừ chuyện Mộ Thương Nam có chết cũng phải biết được sự thật này.

“Người đâu, nhốt Thiên Tịnh lại cho ta. Không cần cô nói cho tôi biết, tôi cũng có cách để biết. Đồng bọn của cô là ai!” Mộ Thương Nam ra lệnh cho thuộc hạ, chỉ cần anh nhốt Thiên Tịnh lại, đồng bọn của Thiên Tịnh sẽ ra mặt để cứu Thiên Tịnh.

Bắt được đồng bọn của Thiên Tịnh thì có thể ép hỏi ra rốt cuộc mẹ ruột của Mộ Dã là ai.

Thiên Tịnh bị vệ sĩ ném vào trong phòng chứa đồ, cô ta nép vào cánh cửa để nghe động tĩnh bên ngoài, nghe thấy loáng thoáng tiếng động cơ xe hơi khởi động, cô ta chắc chắn là Mộ Thương Nam đi rồi.

Cô ta vội vàng đập cửa gọi người bên ngoài, “Là ai ở ngoài đó? Nói gì đi!”

“Là tôi!” Người làm trả lời.

“Chỉ có một mình cô thôi sao?” Thiên Tịnh nhỏ tiếng hỏi.

“Chỉ có một mình tôi, phu nhân. Phu nhân có chuyện gì không ạ?” Người làm hỏi.

“Giúp tôi đem di động trong túi xách của tôi qua đây.” Thiên Tịnh dặn dò.

“Việc này...e là không được đâu ạ. Tổng giám đốc bảo nhất cô lại.” Người làm dường như rất khó xử.

Thiên Tịnh gỡ chiếc vòng tay ngọc thạch trên cổ tay của mình xuống, đẩy ra bên ngoài qua khe cửa trên mặt đất, “Nhìn thấy chiếc vòng tay rồi chứ? Nếu cô lấy di động của tôi đem tới đây, thì chiếc vòng là của cô! Chiếc vòng tay này rất quý giá, hơn nữa Mộ Thương Nam cũng không biết di động không có trên người tôi, cho dù bị phát hiện thì cũng không liên lụy được cô. Thế nào hả? Đi lấy di động đem qua đây

cho tôi đi!”

Người làm rõ ràng đã bị Thiên Tịnh thuyết phục, “Phu nhân đợi lát, bây giờ tôi đi lấy cho cô ngay!”

Rất nhanh di động đã được đẩy vào trong theo khe hở của cánh cửa.

Một chiếc vòng tay, đổi lấy cái mạng của bản thân, quả thực quá xứng đáng rồi!

Cô ta mở di động ra gửi tin nhắn của chủ của mình, bảo người đó đến cứu cô ta.

‘Mau đến cứu tôi, Mộ Thương Nam đã biết tôi không phải mẹ ruột của Mộ Dĩ rồi, anh ta muốn giết chết tôi!’ Cô ta gửi tin nhắn đi, không cần nghĩ cũng biết, cô ta lừa gạt Mộ Thương Nam bao nhiêu năm nay, Mộ Thương Nam sẽ không buông tha cho cô ta.

“Đã biết là cô vô dụng rồi, cho cô cơ hội tốt như vậy mà cô cũng làm không xong với Mộ Thương Nam nữa.”

“Đừng nói tôi nữa, mau nghĩ cách cứu tôi đi! Không thì tôi sắp chết mất thôi!” Thiên Tịnh gửi tin nhắn đi.

“Cô chết rồi thì liên quan gì tới tôi? Là tự mình ngu rồi chết, đừng tới tìm tôi nữa.”

Thiên Tịnh nhìn thấy câu trả lời của đối phương, mồ hôi lạnh túa ra trên trán, cô vội vàng ấn vào màn hình điện thoại, “Anh dám không đến cứu tôi, tôi sẽ nói ra anh là ai!”

Ánh mắt của cô ta nhìn chăm chăm vào màn hình di động, đợi câu trả lời bên đó, thời gian giống như ngưng đọng lại vậy, cô ta căng thẳng đến mức ngạt thở.

Sau đó hồi lâu mới có một tin nhắn trả lời lại, “Cô không thể biết được tôi là ai!”

“Ha ha, anh cũng quá xem thường bản lĩnh của tôi rồi, tôi không những biết anh là ai, mà cũng biết mẹ ruột của Mộ Dã là ai nữa, chỉ cần tôi mở miệng nói ra, Mộ Thương Nam sẽ giết cả nhà của anh!” Thiên Tịnh gửi tin nhắn đi.

Lại một lúc lâu sau, đối phương mới trả lời tin nhắn, “Đợi tôi đến cứu cô.”

Sau đó người đó cũng xóa kết bạn giữa hai người.

Khóe miệng Thiên Tịnh hiện lên nụ cười lạnh, muốn lợi dụng cô ta rồi vứt cô ta bỏ chạy sao? Cho dù cô ta có chết cũng phải kéo người chịu tội thay!

Hơn nữa cô ta chắc chắn người đó không dám để cô ta tiết lộ ra mẹ ruột của Mộ Dã là ai.

Cô ta siết chặt điện thoại đợi có người tới cứu cô ta!

Trong phòng sách trên lầu một, người làm cầm chiếc vòng tay bước vào trong phòng, đặt chiếc vòng lên trên bàn làm việc, “Tổng giám đốc, tôi đã đưa điện thoại cho Thiên Tịnh rồi.”

“Rất tốt.” Mộ Thương Nam vẫy tay biểu ý cho người làm đi ra, đáy mắt anh cuồn cuộn ánh nhìn u ám, chỉ chờ con cá mà anh đang đợi cắn câu thôi.

Thiên Tịnh ở trong phòng chứa đồ đợi người mà bản thân phải đợi, nhưng mà đợi đến lúc trời tối cũng không nhìn thấy có người tới cứu cô ta.

Cũng may Mộ Thương Nam có dặn dò người đem cơm tới cho cô ta, cô ta đã ăn một bữa cơm tối rồi.

Cô ta nhịn không được mà muốn kêu người đó mau đến cứu cô, nhưng mà bất luận cô gửi yêu cầu kết bạn thế nào thì đối phương đều không thêm kết bạn với cô nữa.

Chính lúc cô ta phát điên thì cánh cửa phòng truyền đến âm thanh nạy khóa, sau âm thanh “răng rắc” thì cánh cửa mở bung ra cô ta nhìn thấy mấy người mặc đồ đen xông vào phòng, kéo cô ta chạy ra ngoài.

Thiên Tịnh vui mừng chạy theo những người đó.

Đột nhiên, đèn trong cả biệt thự sáng bừng lên, thấp sáng căn phòng và sân vườn như ban ngày vậy, đám người mặc đồ đen và Thiên Tịnh đều bị bại lộ dưới ánh đèn sáng trưng.

Mộ Thương Nam đứng ở sân phơi trên lầu hai, nhìn đám người áo đen và Thiên Tịnh với dáng vẻ như một vị vua, ra lệnh, “Bắt bọn họ lại! Không thể buông tha cho một ai hết!”

Những vệ sĩ xông về phía Thiên Tịnh.

Đáy mắt của người mặc áo đen lóe lên tia nhìn hung ác, vung con dao trong tay lên tính đâm vào tim Thiên Tịnh.

Thiên Tịnh sợ hãi hét thất thanh, trong khoảnh khắc con dao sắp đâm vào cô ta thì Mộ Thương Nam ném một đồng tiền xu ra, đánh vào cổ tay của người áo đen đó.

Người mặc đồ đen kêu lên một tiếng, bàn tay buông con dao rơi xuống đất theo phản xạ.

Mấy người bảo vệ xông lên tới bắt đám người áo đen lại, Thiên Tịnh sợ đến mức ngồi co ro dưới nền nhà.

“Tra hỏi những người này, hỏi cho ra ai là chủ của bọn chúng cho ta!” Mộ Thương Nam lạnh lùng dặn dò.

“Dạ!” Vệ sĩ áp giải mấy người áo đen đi vào biệt thự.

Người làm bước tới kéo Thiên Tịnh đứng lên, đưa Thiên Tịnh về phòng chứa đồ.

Ánh mắt lạnh lùng của Mộ Thương Nam nhìn Thiên Tịnh, “Tôi đã nói sẽ bắt được đồng bọn của cô, bây giờ những người đó đã nằm trong tay tôi rồi, tôi cho cô một cơ hội tự mình khai báo!”

Ánh mắt của Thiên Tịnh ngây ra nhìn Mộ Thương Nam, đột nhiên cười thành tiếng, “Mộ Thương Nam, anh có biết tôi yêu anh nhiều tới cỡ nào không? Mơ ước từ nhỏ đến lớn của tôi chính là gả cho anh!”

Tại sao anh phải yêu Diệp Phi chứ? Nó vốn dĩ không xứng với anh! Tôi mới là người phụ nữ xứng nhất với anh!”

Cô ta xông vào Mộ Thương Nam, muốn ôm lấy người đàn ông trước mặt mình.

Mộ Thương Nam một chân đá cô ta ngã xuống đất, bàn tay to lớn của anh nắm lấy cổ áo của cô ta, xách cô ta lên, “Thiên Tịnh, lúc này mà cô còn giả ngây giả dại thì có ích không? Cô yêu tôi? Yêu tôi thì sẽ không gạt tôi suốt bao năm nay! Mau nói đi! Nếu không những người đó khai ra trước thì tôi đảm bảo sẽ khiến cô chết không có đất chôn thân!”

Ánh mắt ngây thơ của Thiên Tịnh nhìn Mộ Thương Nam, “Ha ha ha, Mộ Thương Nam, anh đến thăm em rồi à? Cả nhà anh đều bị Diệp Phi giết chết rồi, bây giờ anh đã biết Diệp Phi là người phụ nữ xấu xa rồi sao? Anh Thương Nam, Diệp Phi không yêu anh, Diệp Phi lăng lơ lảm, dây dưa không rõ với Mộ Ly và Cung Trạch Vũ!”

“Tôi hỏi cô, đồng bọn của cô là ai? Mẹ ruột của Mộ Dĩ là ai?” Tay của Mộ Thương Nam siết lấy cổ của Thiên Tịnh, lòng anh mơ hồ bất an, chỉ sợ sẽ là đáp án mà mình không muốn biết!

Chương 288

“Mẹ ruột của Mộ Dã là ai?” Thiên Tịnh cười điên dại, “Mộ Dã là do ai sinh ra? Ha ha ha, không phải tôi. Con của tôi đâu? Con của tôi ở đâu? Con của tôi là của Mộ Ly! Anh ta không thể không quan tâm hai mẹ con tôi được! Mộ Ly, trái tim anh thật là độc ác, ngay cả đứa con của mình mà cũng không cần!”

Mộ Thương Nam nhìn người phụ nữ khóc lóc điên dại trước mặt mình, chân mày của anh nhíu chặt lại hết mức, anh không ngờ con của Thiên Tịnh lại là của Mộ Ly!

Nhưng mà mẹ ruột của Mộ Dã rốt cuộc là ai, anh vẫn chưa biết được!

“Tôi hỏi cô, Mộ Dã là do ai sinh ra!” Ngữ khí tức giận của anh phủ khắp vầng trán của Thiên Tịnh.

“Á! Anh đừng giết tôi! Tôi không biết, tôi không biết gì hết! Cô ôi, cô cứu con với! Con muốn mở vàng đen, con muốn Mộ Thương Nam, anh mau trả Mộ Thương Nam lại cho tôi!” Thiên Tịnh trở tay nắm lấy cánh tay của Mộ Thương Nam, nói năng lộn xộn.

Mộ Thương Nam thu ánh nhìn lại, chăm chú nhìn ánh mắt ngây dại của Thiên Tịnh, ánh mắt này hoàn toàn không phải ánh mắt của một người bình thường.

“Người đâu! Trói Thiên Tịnh lại đi!” Anh dặn dò vệ sĩ của mình.

Thiên Tịnh bị mấy người vệ sĩ dùng dây thừng trói chặt lại, cô ta không động đậy được, liên tục khóc lóc làm loạn, vừa nhìn đã biết là bộ dạng đã hóa điên rồi.

“Tổng giám đốc! Không xong rồi, đám người áo đen chúng ta bắt được đều uống thuốc độc chết rồi!” Một vệ sĩ chạy vào phòng báo cáo lại.

Mộ Thương Nam dấn mạnh vào bức tường, đám người áo đen tự mình uống thuốc độc chết, Thiên Tịnh phát điên, đây khẳng định không phải là sự trùng hợp!

“Đem bọn chúng đi hết đi.” Anh nói rồi bước ra ngoài kho chứa đồ, lái xe đến bệnh viện.

Diệp Phi chăm sóc Mộ Dã trong phòng bệnh, mắt của Mộ Dã đã chuyển động thường xuyên hơn rồi, cô vui mừng nhìn sự chuyển biến tốt của Mộ Dã, chỉ hy vọng Mộ Dã có thể mau chóng tỉnh lại.

Mộ Thương Nam bước vào phòng bệnh, “Đi với tôi một lát.”

“Chuyện gì vậy?” Diệp Phi quay đầu nhìn người mặt trầm xuống của người đàn ông, khắp người anh đều tỏa ra bầu không khí u ám.

“Có chuyện! Mau lên!” Bàn tay to lớn của Mộ Thương Nam kéo tay của Diệp Phi, dẫn cô ra khỏi phòng bệnh, đi thẳng đến chiếc xe hơi của anh.

“Tôi đi rồi thì Mộ Dã làm sao?” Diệp Phi vội vàng nói.

“Tôi bảo Nhiếp Hạo canh chừng Mộ Dã, buổi tối không có đưa thuốc cho Mộ Dã uống, em yên tâm.” Mộ Thương Nam nói rồi đẩy cô gái nhỏ ngồi vào xe của anh.

Hình bóng của người phụ nữ xinh đẹp đứng trước khung cửa sổ của tòa nhà bệnh viện, ánh mắt của cô nhìn theo Mộ Thương Nam lái xe đi, khóe miệng hiện lên nụ cười lạnh.

Cửa phòng vang lên tiếng gõ, một người y tá gõ cửa bước vào.

“Viện trưởng Sở, đồ mà cô cần đều đem tới rồi.” Y tá đem mấy ly nước bằng giấy tới.

Sở Nhiễm quay sang nhìn mấy cái ly, “Chắc hẳn đều là ly mà Diệp Phi dùng qua chứ?”

“Phải, hôm nay chỉ có Diệp Phi uống nước trong phòng thôi, không có người nào khác uống trong phòng.” Cô y tá nói.

“Ừ, để ly xuống đi.” Sở Nhiễm căn dặn.

Y tá đặt mấy ly nhựa xuống, quay người đi ra khỏi phòng.

Sở Nhiễm cầm ly nước mà Diệp Phi đã dùng qua, tỉ mỉ quan sát mấy chiếc ly đó, miệng ly được người khác sử dụng qua cũng sẽ để lại tế bào da, nước bọt của người dùng, những thứ này đều có thể đem đi xét nghiệm DNA.

Cô chọn lấy một cái ly, đặt lên bàn làm việc của mình, sau đó rời khỏi

phòng làm việc.

—

Diệp Phi cùng Mộ Thương Nam đến một ngôi biệt thự nhỏ ở vùng ngoại ô, cô còn không biết Mộ Thương Nam cũng có bất động sản ở đây.

Nhưng mà nghĩ lại thì, Mộ Thương Nam là ai chứ, anh muốn bao nhiêu ngôi nhà mà chả được?

Cô đi theo anh tiến vào biệt thự, trong đại sảnh có cả đám người áo đen nằm đó khiến cô giật cả mình.

“Có chuyện gì vậy?” Cô nhìn Mộ Thương Nam.

“Đi xem xem bọn họ chết như thế nào? Đã dùng loại độc gì?” Mộ Thương Nam căn dặn.

Diệp Phi tròn mắt nhìn người đàn ông, anh coi cô là pháp y rồi sao?

Cô đeo găng tay vệ sinh được đặt trên bàn vào, khám nghiệm tử thi cho đám người áo đen.

“Có vết thương rõ rệt, bọn họ đã xảy ra ẩu đả trước khi chết, độc được giấu trong răng nọc ở trong miệng, có mùi hạnh nhân nhàn nhạt, da của họ có màu hồng, chắc anh đã biết họ dùng loại độc gì rồi.” Cô quay đầu nhìn Mộ Thương Nam.

Mộ Thương Nam bặm chặt môi lại, “Làm rất dứt khoát, những người này có lẽ là tử sĩ, Thiên Tịnh phát điên rồi, em đi xem xem cô ta điên thật hay là giả điên.”

Diệp Phi ngậy người ra, không ngờ được rằng Thiên Tịnh sẽ phát điên, cô theo anh đi đến căn phòng nhốt giữ Thiên Tịnh, nhìn thấy Thiên Tịnh bị trói đang đập đầu vào tường, hai người vệ sĩ đều không ngăn Thiên Tịnh lại được.

“Đưa cho tôi hộp cứu thương!” Cô căn dặn vệ sĩ.

Một người vệ sĩ đã đem hộp cứu thương tới cho cô.

Diệp Phi tìm thấy thuốc an thần, nhờ hai người vệ sĩ giữ chặt Thiên Tịnh, cô tiêm cho Thiên Tịnh một mũi thuốc an thần.

Thiên Tịnh bị tiêm thuốc vào người, thì giống như con búp bê bị ngắt điện vậy, ngồi co lại ngủ trên nền đất.

Diệp Phi rút một ít máu của Thiên Tịnh ra, “Tôi phải đem máu về xét nghiệm mới có thể biết kết quả được.”

“Tôi đưa em về.” Mộ Thương Nam nói.

Diệp Phi cầm theo mẫu máu của Thiên Tịnh trở về bệnh viện cùng Mộ Thương Nam.

Nhiếp Hạo vẫn luôn canh chừng ngoài phòng bệnh của Mộ Dĩ, nhìn thấy Diệp Phi và Mộ Thương Nam trở thì liền mở cửa phòng cho họ vào.

Diệp Phi cầm mẫu máu của Thiên Tịnh làm hóa nghiệm, rất nhanh đã có kết quả rồi.

“Trong máu của Thiên Tịnh có một lượng quá mức loại thuốc kích thích thần kinh trung khu, hơn nữa lượng thuốc này quá lớn, sẽ làm tổn thương đến thần kinh của cô ta, cho dù loại bỏ tác dụng của loại thuốc này cho cô ta thì cô ta cũng rất khó trở lại bình thường.”

“Ý em là nói có người hạ độc cô ta.” Mộ Thương Nam hỏi.

“Đúng vậy, nếu không thì thuốc trong người cô ta từ đâu mà ra đây?” Diệp Phi hỏi ngược lại.

Mộ Thương Nam vo tay thành nắm đấm, nếu như là như vậy, vậy thì có nghĩa là trong đám người của anh có đồng bọn của Thiên Tịnh.

Đồng bọn của Thiên Tịnh nhìn thấy Thiên Tịnh bị bắt, thì dứt khoát hạ độc Thiên Tịnh, khiến Thiên Tịnh hóa điên.

“Tôi biết rồi, chuyện này tôi sẽ điều tra kỹ, em ở đây cũng phải cẩn thận.” Anh dặn dò Diệp Phi, mức độ phức tạp của sự việc đã vượt xa dự tính ban đầu của anh rồi.

“Tôi sẽ bảo vệ tốt bản thân và Mộ Dã, anh hứa giúp tôi tìm Thủy Tinh, anh đã tìm thấy chưa?” Diệp Phi hỏi anh.

“Đã phái người điều tra rõ chân tướng của trận hỏa hoạn rồi, là có người cố ý châm lửa, hiện trường không phát hiện thi thể của Thủy Tinh và Bắc Minh Ý, cũng có nghĩa là, họ có thể vẫn chưa chết.

Nhưng mà bây giờ họ ở đâu thì tôi vẫn chưa tra ra được, cần thêm thời gian.” Mộ Thương Nam nói.

Trái tim của Diệp Phi đập mạnh, cô vui mừng vì không phát hiện thi thể của Thủy Tinh và Bắc Minh Ý, nhưng Thủy Tinh và Bắc Minh Ý rốt cuộc đã đi đâu?

“Tôi đợi tin tức của anh.” Cô nhẹ nhàng nói.

Ngón tay của Mộ Thương Nam nâng cằm của cô gái nhỏ lên, “Có thời gian thì nghĩ xem làm sao bảo vệ tốt bản thân mình trước đã, Diệp Phi, có người muốn động thủ với tôi, tôi không có cách nào bảo vệ em suốt 24 tiếng, em hiểu không?”

Diệp Phi ngược mắt nhìn anh, “Tôi sẽ bảo vệ tốt bản thân và Mộ Dã! Mộ Thương Nam, tôi hy vọng sau khi tất cả chân tướng sự việc rõ ràng, anh có thể đưa bản đồ mỏ vàng đen cho tôi, tôi bắt buộc có sự ăn nói rõ ràng với bố mẹ đã mất của mình.”

“Được! Tôi hứa với em.” Bàn tay kia của Mộ Thương Nam vo thành nắm đấm, cô ở lại chỉ là vì tấm bản đồ của mỏ vàng đen thôi sao?

Sự nhận thức này giống như con dao đâm vào trái tim của anh vậy.

Cánh cửa của kho chứa hàng chuyên chở của một chiếc thuyền lớn bị mở tung ra, ánh sáng chiếu vào người của người phụ nữ và đứa trẻ trong kho hàng...

Chương 289

Tay của Thủy Tinh vội vàng che mắt Bắc Minh Ý lại, họ bị người ta dùng thuốc làm hôn mê trong quán bar rồi đưa đến khoang thuyền này, họ vẫn luôn bị nhốt ở đây, đôi mắt nhất thời không chịu được ánh sáng.

Vài người trông như vệ sĩ bước tới, dùng đồ bịt mắt bịt mắt của Thủy Tinh và Bắc Minh Ý lại.

Thủy Tinh đương nhiên sẽ không cho rằng những người này có lòng tốt sợ ánh sáng làm tổn thương mắt của họ.

Bọn họ có lẽ là không muốn khiến hai người nhìn thấy nơi mà họ phải đi.

Cô không cự tuyệt bịt mắt, một là phản kháng không nổi, hai là vì bảo vệ cặp mắt của mình.

Tay của cô nắm chặt lấy tay của Bắc Minh Ý, đi theo đám vệ sĩ bước ra kho hàng.

Sau khi họ bước xuống thuyền thì lại bị đẩy vào trong một chiếc xe hơi.

Bàn tay nhỏ của Bắc Minh Ý vẫn luôn nắm lấy tay của Thủy Tinh không buông, “Cực cương, dì đừng sợ. Con sẽ bảo vệ dì!”

Cậu nói rất giống một tiểu nam tử hán.

Nước mắt của Thủy Tinh không kiềm chế được mà rơi lã chã xuống, trước giờ chưa từng có người con trai nào tốt với cô như vậy.

“Cảm ơn con, dì cũng sẽ bảo vệ con.”

“Con không cần dì bảo vệ, con là nam tử hán, cần phải bảo vệ con gái!” Bắc Minh Ý ưỡn bờ ngực nhỏ nhỏ của mình lên.

“Xin lỗi nhé, đều tại dì làm liên lụy con.” Thủy Tinh nói, nghĩ ra thì những người này đều tới vì cô, dù sao cũng không phải là Bắc Minh Ý đắc tội với người nào cả.

“Cục cưng, chỉ cần ở bên cạnh dì, con không sợ gì hết đó!” Bắc Minh Ý nói dong dạc từng câu từng chữ.

Tay của Thủy Tinh nắm chặt tay của Bắc Minh Ý, cô không cho phép mình sợ hãi, cô còn phải bảo vệ Bắc Minh Ý nữa!

Nghĩ đến đứa trẻ nhỏ bên cạnh mình, mọi nỗi sợ của cô đều tan biến hết cả.

Chiếc xe vẫn luôn chạy, nhưng mà cảm giác thấy đường càng lúc càng xấu rồi, con đường bằng phẳng lúc đầu đã bắt đầu xóc rồi.

Chân mày của Thủy Tinh chau lại, nghĩ tới thì nơi đây không phải là thành phố rồi, giống như đường ngoại ô.

Lại trải qua một lúc lâu, xe hơi không còn xóc nữa, chiếc xe dừng lại, họ bị mấy người vệ sĩ áp giải xuống xe.

Thủy Tinh cảm nhận được mình đang đi trên bậc thang bằng đá cẩm thạch, ở vùng ngoại ô thì chỗ nào sẽ có bậc thang bằng đá cẩm thạch nhỉ?

Trong không gian tĩnh lặng, họ nghe thấy được tiếng bước chân vọng lại, có thể thấy được căn phòng này rộng lớn cỡ nào.

Tiếp theo sau đó là âm thanh mở và đóng cửa lại, cánh cửa vừa dày vừa nặng, Thủy Tinh chắc chắn giá của cánh cửa đó là không rẻ.

Một bàn tay kéo đồ bịt mắt của cô xuống, ánh đèn dịu nhẹ của đèn thủy tinh chiếu vào đáy mắt của cô.

Cuối cùng cô đã nhìn rõ nơi mà bản thân đang ở rồi, là sảnh lớn của một tòa lâu đài, thông qua cửa sổ có thể nhìn thấy được đỉnh chóp màu hồng tòa lâu đài bên cạnh.

Tiếp sau đó cô nhìn thấy người đàn ông ngồi xe lăn từ phía sau bước về phía cô.

Con người của cô mở to hết cỡ, “Là anh! George, tại sao anh lại làm như vậy?”

Cô lớn tiếng hỏi, cô còn tưởng là bị người nào đó bắt cóc rồi, kết quả người bắt cóc cô lại là chồng của cô!

George cười lạnh, “Tại sao anh lại làm vậy? Em còn muốn hỏi anh

sao? Bản thân em đã làm những gì, em không biết sao?”

Tay của anh nâng lên, một xấp ảnh chụp đổ ập về phía Thủy Tinh.

Thủy Tinh nhìn đồng ảnh rơi xuống tới tấp đó, trong ảnh đều là cô và Bắc Minh Phong.

Chính là ảnh cô bị Bắc Minh Phong ôm lên xe, ảnh của cô cùng Bắc Minh Phong lái xe đến quán bar.

“Anh theo dõi em? Anh vẫn luôn theo dõi em sao?” Cô chất vấn George.

“Nếu như anh không theo dõi em, anh còn không biết vợ của anh lén lút sau lưng anh, giang dúi dây dưa với chồng trước của cô ấy nữa!” George một tay nắm lấy tay của Thủy Tinh, kéo cô vào trong lòng anh, “Em vẫn luôn gạt anh, em vốn dĩ không buông Bắc Minh Phong xuống được!”

Giọng nói lạnh lùng của anh phủ khắp đỉnh trán của cô, cô có thể cảm nhận được sự tức giận tỏa ra từ khắp cơ thể anh.

“Không phải, em không có chuyện buông không được anh ta! Em và anh ta đã ly hôn rồi, không còn bất kì quan hệ nào với anh ta nữa. Lần này là vì cứu Diệp Phi mới cùng Bắc Minh Ý đến nhà của Mộ Thương Nam, bọn em bị Mộ Thương Nam bắt lại, là Bắc Minh Phong cứu bọn em ra thôi.” Thủy Tinh giải thích.

“Bắc Minh Phong và Mộ Thương Nam là anh em tốt, Mộ Thương Nam là bắt em, hay là giúp Bắc Minh Phong dẫn em đi? Nếu trong lòng em

không có anh ta thì em sẽ cùng anh ta đến quán bar? Sẽ đi quan tâm một đứa trẻ hoàn toàn không có quan hệ nào với em sao?” George lớn tiếng nói, cánh tay anh đẩy một cái đã hất ngã Thủy Tinh xuống nền nhà.

“Không cho phép chú ăn hiếp cục cưng của con!” Bắc Minh Ý chạy qua ôm lấy Thủy Tinh bị ngã dưới đất, gương mặt nhỏ của cậu căng thẳng tức giận với George.

“Ha ha, mới tí tuổi mà đã biết chơi phụ nữ rồi? Mà muốn chơi cùng với ông già của mày sao?” George hung hăng nói.

Bắc Minh Ý đương nhiên vẫn không hiểu câu nói của George, gương mặt của Thủy Tinh tức giận đến lúc thì đỏ bừng lúc thì trắng bệch.

“Sao anh lại có thể nói như vậy chứ? Nó chỉ là một đứa trẻ thôi! Em yêu thương nó như con của mình mà!” Cô lớn tiếng nói.

“Trẻ con thì cũng có lúc trưởng thành, nó và thằng cha của nó rất giống nhau, nuôi thêm mười năm thì có thể dùng được rồi. Không thì tại sao em lại đi yêu thương đứa con của tình địch của mình chứ? Trên thế gian này, có phụ nữ nào lại yêu thương con của tình địch của bản thân không?” George chất vấn Thủy Tinh.

Gương mặt Thủy Tinh giật giật, cô yêu thương Ý Ý hoàn toàn là xuất phát từ sự yêu thương trong lòng, vốn dĩ không suy nghĩ Ý Ý là con của ai cả, mà câu nói của George quả thực là đang làm nhục cô!

“Em không có xấu xa như anh nghĩ vậy đâu, ngay cả đứa trẻ cũng nhớ thương! Ý Ý tốt với em, em mới yêu thương nó!”

“Anh cũng tốt với em, tại sao em lại vô tâm hèn hò riêng với chồng trước của em sau lưng anh chứ? Những tấm hình này em làm sao giải thích đây? Anh ta còn bảo thuộc hạ mua quần áo cho em, em coi anh như mù sao?” George lại ném thêm một xấp ảnh cho Thủy Tinh.

Trái tim Thủy Tinh đập loạn xạ, đây là lần mà cô đi tìm Bắc Minh Phong, cô dùng một lần của mình để đổi lấy việc Bắc Minh Phong đưa cô đi gặp Mộ Thương Nam.

Sắc mặt của cô trắng bệch hết cỡ, lần đó cô đã làm cùng Bắc Minh Phong, cô không có cách nào phủ nhận cả.

Sự im lặng của người phụ nữ thì không nghi ngờ gì là ngấm thừa nhận, trái tim George như bị dao cứa vào, vợ của anh, anh còn chưa đụng được lần nào thì cô đã cùng lên giường với Bắc Minh Phong rồi.

“Thủy Tinh, từ khi quen biết em đến nay, anh còn không đủ tốt với em sao? Có phải là tất cả những gì anh làm cho em đều không bằng Bắc Minh Phong - một người không cần em mà ngoại tình với người phụ nữ khác!” Anh tức giận hét lớn.

“Không phải! George, em biết anh tốt với em, em không phải là người vô tâm, em từng nói muốn làm vợ anh, em sẽ không thay lòng đổi dạ với anh đâu!” Thủy Tinh nói.

George ấn vào nút bấm trên xe lăn, từng bước từng bước tiến lại gần cô, anh đưa tay muốn bắt lấy cô, lại bị Bắc Minh Ý ngăn cản lại.

“Không cho phép chú đụng vào cục cưng của con!” Bàn tay nhỏ của

Bắc Minh Ý đánh vào cánh tay của George.

George bị đưa nhóc trước mắt chọc tức rồi, một Bắc Minh Phong còn không đủ, lại có thêm một Bắc Minh Ý nữa!

Anh trở tay nắm lấy cổ áo của Bắc Minh Ý, xách đưa nhỏ lên, một tay ném Bắc Minh Ý xuống nền đất.

“Ý Ý!” Thủy Tinh hét thất thanh, muốn nhào qua ôm Bắc Minh Ý.

Tay của George giữ lấy cánh tay của Thủy Tinh, căn dặn vệ sĩ của mình, “Đưa Bắc Minh Ý xuống cho ta, không có lệnh của ta thì không cho phép nó bước ra ngoài, cũng không cho phép bất cứ ai được gặp nó.”

Mấy người vệ sĩ bắt lấy Bắc Minh Ý, dẫn cậu bé đi.

“Ý Ý! Em xin anh, hãy tha cho nó đi mà!” Thủy Tinh giằng co trong vòng tay anh.

Một tay kia của George bóp lấy cằm của Thủy Tinh, “Anh đem tất cả những thứ mà em yêu thích nhất, đều đặt bên cạnh em, để các người được ở cùng nhau. Thủy Tinh, anh không sợ em dám rời xa anh, em muốn gặp nó cũng được thôi, nhưng mà em nên chứng minh tấm lòng của em dành cho anh như thế nào chứ?”

Ánh mắt của Thủy Tinh ngưng đọng trên gương mặt của người đàn ông, cô phải chứng minh tấm lòng của cô như thế nào đây?

Chương 290

Thủy Tinh cắn chặt môi mình, trong miệng máu tanh tanh, cô biết George muốn gì? Cô kìm nén nước mắt trong đáy mắt, gior tay cởi áo, thắt lưng và... của anh. Cô cúi đầu hôn lên ngực anh, rồi xuống dưới từng tí từng tí một.... Đây là điều cô nợ George từ lúc kết hôn đến giờ, là nghĩa vụ của một người vợ như cô.

Tay George nắm chặt tay vịn xe lăn của anh, đây là điều anh luôn mong đợi, Sở Nhiễm từng nói, sự kích thích thích hợp có thể giúp anh nhanh chóng hồi phục. Anh luôn hi vọng Thủy Tinh có thể vì anh mà làm như này, và Thủy Tinh thật sự đã làm, nhưng tim anh đau đến tột cùng, anh có thể cảm nhận được nước mắt cô như dòng nước chảy trên người anh. Cô ấy miễn cưỡng bao nhiêu, thì không yêu anh bấy nhiêu. Ngũ quan anh tuần của anh méo mó đến góc cạnh, cái anh cần không phải là sự bố thí của cô, anh cần cô yêu anh.

Một tay anh đẩy cô xuống đất “Em là vợ của anh, em không cần làm đến mức giống như anh cưỡng hiếp em, anh cần em yêu anh, làm với anh một cách can tâm tình nguyện. Chờ đến khi em can tâm tình nguyện với anh, anh sẽ để Ý Ý ở cùng em, nếu không em còn dám liên lạc với Bắc Minh Phong anh sẽ giết chết Bắc Minh Ý. Anh gần giọng lên nói với cô, ấn nút di chuyển xe lăn rời khỏi phòng khách.

Trong căn phòng rộng lớn sang trọng, chỉ có một mình Thủy Tinh ngồi quỳ trên sàn đá cẩm thạch, tay cô nắm chặt lấy vạt áo trước ngực, cô có thể ở lại làm tất cả cho George, dù gì cô cũng nợ George đôi chân,

nhưng Ý Ý không thể gặp nguy hiểm. Cô lão đạo đứng dậy, cô phải tìm cách cứu Ý Ý.

-

Trong biệt thự của Bắc Minh Phong, Đào Dung từ bệnh viện trở về nhà liền nhìn thấy Lăng Tuyết đang nằm trên sofa xem ti vi. Bà cau mày, trước kia Lăng Tuyết không bao giờ mặc đồ ngủ nằm trong phòng khách xem ti vi, không có phép tắc như này. Phải biết nhà không chỉ có giúp việc nữ, còn có vệ sỹ và giúp việc nam. Làm người nhà giàu sang quyền thế phải có phép tắc của nhà giàu sang quyền thế, bất luận là ở nhà hay bên ngoài, đều phải giữ thể diện.

“Lăng Tuyết! Con dậy ngay! Con xem con giống cái gì rồi?” bà tỏ ra không hài lòng.

Lăng Tuyết liếc mắt nhìn Đào Dung một cái “ai ya, con không dậy nổi, con mệt!”

“Con suốt ngày ở nhà, ta nằm viện con cũng không đi chăm ta, con mệt cái gì?” Đào Dung càng ngày càng không hài lòng với cô con dâu này.

“Con đang mang trong mình con trai nối dõi của nhà Bắc Minh, đương nhiên mệt rồi. Đây là kết quả khám thai của con, con dùng phương pháp lấy máu để xét nghiệm progesterone, có thể khẳng định con có thai rồi!” Lăng Tuyết nói. Cô ăn trộm tinh trùng của Bắc Minh Phong, đến bệnh viện làm thụ tinh nhân tạo, đương nhiên dám khẳng định mình có thai.

“Á? Thật sao? A-di-đà-phật, nhà Bắc Minh chúng ta xem như lại có thêm một đứa cháu rồi!” Đào Dung vội vàng nói.

“Cháu nào? Không phải tôi bắt cô uống thuốc tránh thai rồi sao?” Bắc Minh Phong túm lấy cổ áo của Lăng Tuyết, kéo cô lên.

“Thuốc tránh thai cũng có lúc không có tác dụng, vợ cũ của anh cũng uống thuốc tránh thai, nhưng không phải cũng mang thai sao? sao em lại không thể có thai?” Lăng Tuyết đáp trả. Vệ sỹ của Bắc Minh Phong đã ép cô uống thuốc tránh thai, nhưng cái đó vốn không có tác dụng gì với cô, cô và Bắc Minh Phong không hề có quan hệ, hơn nữa lúc uống thuốc tránh thai không phải thời kỳ rụng trứng của cô, cô chờ đến ngày rụng trứng mới đi bệnh viện thụ tinh nhân tạo.

Bắc Minh Phong cau mặt, khóe môi phát ra hai từ “Phá đi”.

“Anh Phong, anh suy nghĩ kĩ đi, Bắc Minh Ý mất rồi, đứa con trong bụng em là con trai nối dõi duy nhất của nhà Bắc Minh.” Lăng Tuyết sờ vào bụng mình và nói. Lúc này, là lúc có thể hiên ngang mà cô chưa từng có, đứa bé này thật sự là của cô và Bắc Minh Phong, cô không cần phải lo lắng.

“Con trai nối dõi duy nhất thì sao? Cho dù tôi không làm tổng giám đốc nhà Bắc Minh, cũng không cần cô sinh con cho tôi!” Bắc Minh Phong nổi giận hét lên.

“Bắc Minh Ý cũng là con của em, sao anh lại chấp nhận?” Lăng Tuyết chất vấn.

“Đôi mắt của Bắc Minh Ý giống Thủy Tinh!” Bắc Minh Phong nói đồng

dạ. Anh vốn dĩ bài xích Lăng Tuyết, đương nhiên cũng sẽ không chấp nhận con của Lăng Tuyết, lúc đầu đồng ý cần đứa con này, chỉ vì cảm thấy mình nợ Lăng Tuyết, nói trắng ra, chính là để Lăng Tuyết sinh đứa bé ra rồi mới tiễn hai mẹ con đi.

Nhưng giây phút nhìn thấy đứa bé, anh không khống chế được chấp nhận Bắc Minh Ý, chỉ vì đôi mắt Bắc Minh Ý giống Thủy Tinh. Anh nghĩ đây là ông trời đang bù đắp cho anh, Lăng Tuyết lại sinh cho anh một đứa trẻ có đôi mắt giống với Thủy Tinh. Nếu như không phải anh biết Thủy Tinh mang thai đứa con của George, nếu như không phải anh biết Thủy Tinh và George vẫn ở nước ngoài, nếu như không phải anh nghe nói Thủy Tinh sinh non đứa bé chết yếu, anh thực sự hoài nghi đứa bé này là của anh và Thủy Tinh. Ý là tên anh đặt, một lần rung động, anh một đời một lần rung động, là với Thủy Tinh.

Trái tim Lăng Tuyết giống như bị vô số cây kim đâm vào, đau đến tột đỉnh, đau đến cô không có cách nào để thở. Chồng cô chấp nhận đứa con của cô, chỉ vì đứa con của cô giống với vợ cũ của anh.

“Bắc Minh Phong, em bên cạnh anh bao nhiêu năm như vậy, cho dù không có tình yêu, cũng có tình thân, em làm cho anh bao nhiêu thứ, tại sao anh không thể yêu em dù chỉ một chút?” Cô khó khăn lắm mới nói ra vài từ.

“Cô chắc chắn làm cho tôi rất nhiều, vốn dĩ cũng có thể có chút tình thân với cô, nhưng cô động vào giới hạn cho phép của tôi, khiến tôi càng ngày càng ghét bỏ cô!” Bắc Minh Phong nói.

“Em động vào giới hạn của anh? Em đã làm gì?” Lăng Tuyết chất vấn.

“Cô đang tính toán đụng vào trái tim tôi! Lãng Tuyết, tôi cảnh cáo cô, tôi đối với cô chỉ là sự bù đắp, bù đắp tôi không nên cưỡng hiếp cô. Nhưng cô lại quá tham lam, muốn có được trái tim tôi” Bắc Minh Phong nói.

Tim Lãng Tuyết nhói đau “Tôi tham lam?” Cô trước giờ không hề biết, yêu một người, muốn có được trái tim người đó, lại là cô tham lam.

“Phải. Vì vậy, ngay bây giờ, cô đi bỏ đứa bé đi, và cút đi cho tôi!” Tay Bắc Minh Phong bỏ ra, mặc kệ cô rơi xuống đất.

“Phong! Không được, ta không đồng ý, không có con trai nối dõi, con phải nhường lại vị trí của con cho chú con sao? Ba con mất rồi, không có con trai nối dõi, gia đình chúng ta không giữ nổi vị trí tổng giám đốc” Đào Dung kéo con trai mình lại và nói.

Bắc Minh Phong lạnh lùng “Vị trí này con sớm đã không muốn ngồi rồi, ai thích thì ngồi!” Anh hất tay mẹ mình ra, bước nhanh ra khỏi phòng.

“Mẹ! Mẹ phải cứu con, cứu cháu của mẹ!” Lãng Tuyết kéo Đào Dung khóc to.

“Đừng khóc, con yên tâm, ta nhất định sẽ bảo vệ con và cháu của ta” Đào Dung đỡ Lãng Tuyết đang ngồi dưới đất lên.

“Máu? Sao lại có máu? Chết rồi, con bị sảy thai, mau đưa con đến bệnh viện!” Lãng Tuyết kinh hãi hét lên.

“Mau lên, ta đưa con đến bệnh viện.” Đào Dung đưa Lãng Tuyết ra

khỏi bệnh viện.

Trong bệnh viện của Sở Nhiễm, Diệp Phi nhìn thấy Đào Dung hoảng hốt đẩy xe cứu thương của Lăng Tuyết đi vào phòng cấp cứu. Cánh tay một người đàn ông đột nhiên ngăn cô lại từ phía sau.....

Chương 291

“Đang nhìn gì vậy? Ai nói phải chăm sóc tốt cho Mộ Dã?” Giọng nói của anh đập vào vành tai cô.

“Là tôi nói phải chăm sóc tốt cho Mộ Dã, tôi đến lấy thuốc cho Mộ Dã” Diệp Phi giơ tay cho người đàn ông sau lưng nhìn thấy túi truyền dịch trong tay cô. Cô tự mình đi lấy thuốc không để cho bất kì ai có cơ hội vào phòng bệnh của Mộ Dã.

“Ừm. Lần này tha cho cô.” Cánh tay Mộ Thương Nam bỏ cô ra.

Đôi mắt to tròn của Diệp Phi liếc liếc, nói giống như cô không tận tâm chăm sóc Mộ Dã. Cô rất cuộc làm sai chuyện gì, cần anh tha thứ. Cô giơ chân đạp về phía sau, ai cũng đừng mơ mà bắt nạt cô.

Mộ Thương Nam cảm nhận được lực ở chân của cô, chỉ cảm thấy người phát minh ra giày cao gót, nhất định có thù với đàn ông, nếu không làm sao thiết kế có ích cho phụ nữ như vậy, là vũ khí lúc nào cũng có thể mang bên mình.

“Tôi làm sao cô? Cô phải trừng phạt tôi như thế?”

“Ai mượn anh hiểu lầm tôi không tận tâm chăm sóc Mộ Dã? Đáng đời! Phải rồi, anh giúp tôi nghe ngóng xem Lăng Tuyết đến làm gì? Hình như bộ dạng Đào Dung rất lo lắng sốt ruột” Diệp Phi nói.

Mộ Thương Nam nhếch mép “Cô gái, giây trước cô vừa đá chân tôi, giây sau cô lại muốn tôi giúp cô nghe ngóng chuyện của Lăng Tuyết, cô còn có thể nói có lý hơn được không?”

“Đây là hai việc khác nhau! Hơn nữa anh không tò mò việc của gia đình người anh em anh sao?” Diệp Phi vội vàng quay đầu nhìn anh.

“Đối với tôi mà nói là cùng một việc, tôi bị cô đập còn phải giúp cô nghe ngóng tình hình. Còn nữa tôi không có hứng thú với việc nhà Bắc Minh, đều là người hơn 50 cân, dựa vào cái gì mà để tôi hao tâm việc nhà cậu ta?” Mộ Thương Nam nói.

Diệp Phi mím môi, không có Mộ Thương Nam giúp cô nghe ngóng, cô chắc chắn sẽ không thăm dò được gì, suy cho cùng bây giờ Sở Nhiệm đối với cô rất không thân thiện.

“Nhưng tôi muốn biết, có lẽ có liên quan đến Thủy Tinh.”

“Giúp cô nghe ngóng cũng được, nhưng cô phải bồi thường cho tôi thế nào?” Mộ Thương Nam hỏi.

“Để anh đập lại” Diệp Phi nói.

“Tôi không ấu trĩ như cô, có thể làm việc người lớn hơn được không?” Ánh mắt Mộ Thương Nam nhìn cô sâu thẳm.

“Lưu manh thôi!” Diệp Phi giơ chân đá vào đùi anh.

Mộ Thương Nam mím môi “Sao lại đá tôi nữa?”

“Phí lời, trong đầu anh toàn nghĩ đến chuyện người lớn.” Diệp Phi đáp.

“Ý của tôi là, Cô có thể trưởng thành hơn một chút không? Cô lại hiểu thành chuyện người lớn làm? Hai chúng ta rốt cuộc ai lưu manh?” Ngón tay Mộ Thương Nam bóp cằm cô, ép cô nhìn anh.

Sắc mặt Diệp Phi tái mét vì ngượng ngùng, dường như Mộ Thương Nam nói như vậy cũng đúng, hình như là cô nghĩ nhiều rồi.

“Tôi, tôi nói cũng là ý trưởng thành một chút” Cô nói úp mở.

“Nói dối! xem ra tôi phải trừng phạt cô!” Mộ Thương Nam cúi đầu hôn lên môi Diệp Phi, răng anh cắn lấy môi cô, lực được anh kiểm soát rất tốt, khiến cô vừa cảm thấy đau, nhưng lại có thể chịu đựng.

Diệp Phi muốn tránh, nhưng cô bị anh cắn muốn tránh cũng không tránh nổi, cùng với việc anh không ngừng chiếm giữ khoang miệng cô, tay giữ chặt gáy cô, cô đến nhúc nhích cũng không nhúc nhích được. Tim cô đập thình thịch, đây là hành lang, anh lại dám hôn cô ở đây? Đầu cô cố nghĩ xem vừa nãy trong hành lang có người không, một lúc sau, tim cô mới bình thường trở lại một chút, hình như ngoài hai người họ ra thì không có ai.

Có tiếng dồn dập từ xa vọng đến, Diệp Phi sợ hãi đẩy anh ra “Bỏ tôi ra, có người!”

Ánh mắt Mộ Thương Nam nhìn xuống cuối hành lang, âm thanh từ một ngách trong hành lang vọng đến “Không sao, không có ai đến, gan cô từ lúc nào nhỏ lại rồi vậy? Trước đây không phải còn cưỡn

hôn tôi sao?”

Trần Diệp Phi nhăn lại, hận đến mức mong Mộ Thương Nam mất trí một lần nữa, nghĩ đến trước đây cô vì chọc tức Thiên Tịnh cô chọc ghẹo anh các kiểu, mặt cô đỏ lên một cách thiếu tự nhiên.

Bàn tay to lớn của Mộ Thương Nam kéo tay Diệp Phi, đưa cô quay lại phòng bệnh của Mộ Dã, sự ngượng ngùng của Diệp Phi làm anh không bình tĩnh được. Diệp Phi đột nhiên nhớ ra, anh chưa đồng ý với cô.

“Anh đi giúp tôi hỏi chuyện của Lăng Tuyết đi!” Cô dặn dò anh.

“Biết rồi. Tiểu yêu tinh, lúc không có việc gì cần đến tôi, cũng sẽ không tốt với tôi như vậy đâu.” Cánh tay anh ôm lấy cô, đi vào phòng, lấy điện thoại ra gửi tin nhắn cho Nhiếp Hạo, bảo anh đi hỏi Sở Nhiệm tình hình của Lăng Tuyết.

Trong một góc của hành lang, tiếng điện thoại reo lên, Sở Nhiệm suyt nữa đánh rơi điện thoại xuống sàn, cô nhìn màn hình sáng lên tên của Nhiếp Hạo, trượt ngón tay, nghe điện thoại.

“Có việc gì vậy” Cô hỏi nhỏ.

“Tổng giám đốc nhà tôi bảo tôi hỏi cô, Lăng Tuyết có chuyện gì vậy?” Nhiếp Hạo hỏi.

“Cô ta vừa mang thai, có triệu chứng xảy thai, đang cố giữ cái thai” Giọng nói Sở Nhiệm vô cùng lạnh lùng, Mộ Thương Nam có thể hôn Diệp Phi ở hành lang, nhưng đến một cuộc điện thoại cũng không

chịu gọi cho cô. Sau khi Nhiếp Hạo cúp máy, trái tim cô lạnh lẽo, anh rõ ràng nghi ngờ, cô là mẹ của Mộ Dĩ, mà anh vẫn dùng cái thái độ đó với cô. Tay cô bóp chặt chiếc điện thoại của mình, chỉ suýt chút nữa bóp nát điện thoại.

Trong phòng bệnh Diệp Phi nghe thấy thông tin của Lăng Tuyết, cười lạnh lùng ra tiếng “Thủy Tinh và Bắc Minh Ý mất tích, Bắc Minh Phong vẫn có tâm trạng mang thai với Lăng Tuyết? Haha, trước đây Thủy Tinh đá Bắc Minh Phong quả không sai! Loại đàn ông cặn bã như này, đá càng xa càng tốt.”

“Cô làm sao biết Bắc Minh Phong là loại đàn ông cặn bã? Cậu ta 5 năm qua không hề động đến Lăng Tuyết, chả nhẽ trong lúc Thủy Tinh mất tích lại động đến Lăng Tuyết?” Mộ Thương Nam vì người anh em tốt của mình phản bác lại lời của Diệp Phi.

“Nếu đã không động đến, vậy tại sao Lăng Tuyết có thai?” Diệp Phi hỏi vặn.

“Có thai cũng có rất nhiều khả năng, không nhất định mỗi lần có thai đều là sản phẩm của hai người mặn nồng. Tôi điều tra được một chút manh mối Thủy Tinh mất tích” Mộ Thương Nam nói.

Ánh mắt Diệp Phi sáng lên, tiến sát đến gần anh “Thủy Tinh ở đâu?”

“Ở đâu thì còn chưa biết, nhưng người của tôi trong chích xuất camera giám sát ngoài khách sạn phát hiện sau khi đám cháy xảy ra, có xe rời khỏi, trong đó có một chiếc xe dùng biển số giả, hơn nữa chiếc xe đó đến không lâu trước đó, thời gian đó cũng không có người làm thủ tục vào khách sạn” Mộ Thương Nam nói. Một chiếc xe

đi đến, vừa đúng lúc trước khi khách sạn xảy ra hỏa hoạn, nhưng người trong xe không làm thủ tục check in, sau khi hỏa hoạn xảy ra lái xe chạy đi. Không thể nào người trong xe đã tính chuẩn thời gian đến đây để xem hỏa hoạn. Chỉ là tất cả camera và video camera trong khuôn viên khách sạn đều bị lửa làm cháy hỏng rồi, anh không nhìn được tướng mạo của người trên xe, chỉ có thể nhìn thấy video chiếc xe lái trên đường.

“Mau điều tra chiếc xe đó, chiếc xe đó chắc chắn có liên quan đến việc Thủy Tinh mất tích” Diệp Phi nói hấp tấp.

“Xe là biển số giả, vì vậy điều tra cũng cần có thời gian” Mộ Thương Nam giải thích. Điện thoại của anh đột nhiên kêu lên, nhận được một tin nhắn. Anh mở tin nhắn ra xem, là báo cáo giám định mẹ con mà anh vẫn đang đợi. Nhiếp Hạo đột nhập vào phòng làm việc của Sở Nhiễm, ăn trộm chiếc cốc mà Sở Nhiễm dùng, anh để Nhiếp Hạo nạp danh đưa đến tay một bác sĩ, làm giám định quan hệ mẹ con của Sở Nhiễm và Mộ Dĩ. Anh mắt anh quyền lấy con số cuối cùng trong báo cáo, quan hệ mẹ con là 99.9999%.

Chương 292

Lông mày Mộ Thương Nam trĩu xuống đến mức thấp nhất, đây là kết quả anh không muốn nhìn thấy nhất, mặc dù sau khi nghe Sở Nhiễm kể chuyện 5 năm trước, anh hỏi ra thì biết Sở Nhiễm là nhóm máu A, anh hiểu Sở Nhiễm đang ám thị điều gì đó với anh. Nhưng kết quả này anh vẫn chống cự, anh không hi vọng Mộ Dã là con của Sở Nhiễm. Anh bảo Nhiếp Hạo đi lấy trộm cốc của Sở Nhiễm xét nghiệm, chỉ là vì chứng minh tất cả những suy đoán của anh là sai. Nhưng, kết quả lại làm mất mặt như vậy, Sở Nhiễm chính là mẹ đẻ của Mộ Dã. Nếu như kết quả này được thành lập, như vậy sẽ giống như Sở Nhiễm nói, cho dù cả thế giới này đều đang hại Mộ Dã, cô cũng không bao giờ hại Mộ Dã. Dù sao không có mẹ đẻ nào lại hại chính đứa con của mình. Tay anh nắm chặt, Trên túi thuốc hạ độc Mộ Dã chỉ có ba dấu vân tay, nếu như không phải Sở Nhiễm, nghi phạm lớn nhất chính là Diệp Phi.

Diệp Phi vui mừng khi nghe Mộ Thương Nam nói, có manh mối của Thủy Tinh, nhưng, cô có một chút không hiểu, tại sao sau khi anh xem tin nhắn, sắc mặt đột nhiên khó coi.

“Anh vừa nói, cho anh thời gian, anh sẽ tìm thấy Thủy Tinh, anh không được nuốt lời!”

Mộ Thương Nam ngược mắt nhìn Diệp Phi “Việc tôi đồng ý với cô, đều sẽ làm được. Việc cô đồng ý với tôi thì sao? Sẽ làm chứ? Cô sẽ chăm sóc tốt cho Mộ Dã, không để nó xảy ra chuyện gì nữa?”

“Tôi đương nhiên sẽ làm được, tôi hi vọng Mộ Dã nhanh khỏi, như này thằng bé mới có thể nói ra chân tướng lúc đó!” Diệp Phi nói đồng dục.

Cô đi đến trước bàn xét nghiệm, lấy ra thuốc tự mình điều chế đưa cho Mộ Thương Nam “Thuốc này đưa cho Thiên Tịnh, mặc dù cô ta hồi phục bình thường rất khó, nhưng thuốc này sẽ có ích với cô ta”.

“Mộ Thương Nam cầm lấy thuốc “Tại sao lại giúp cô ta? Cô không hận cô ta sao? Cô ta cướp mọi thứ của cô, từ thân phận đến di sản đến đàn ông?”

“Tôi hận cô ta, cả đời này tôi sẽ không bao giờ tha thứ, nhưng nếu như cô ta có thể tỉnh táo một chút, chắc sẽ hỏi ra chân tướng sự việc, tôi muốn biết rốt cuộc là ai hại Mộ Dã! Nếu như là cô ta, tôi sẽ không tha cho cô ta, còn cả đồng bọn của cô ta” Giọng nói Diệp Phi toát ra sự lạnh lùng khó che giấu

“Cô hận cô ta như vậy, không hận con cô ta sao? Mộ Dã là con của cô ta” Mộ Thương Nam cố ý hỏi.

“Tôi không hận Mộ Dã, việc của người lớn thì liên quan gì đến trẻ con? Hơn nữa Mộ Dã rất yêu tôi, tôi cũng rất yêu thằng bé” Diệp Phi đồng dục nói.

Sắc mặt Mộ Thương Nam tái xanh “Cô nghĩ cho kỹ, Mộ Dã mới 5 tuổi, cô phải nuôi bao nhiêu năm mới có thể dùng nó? Chờ nó trưởng thành, cô còn có đủ tự tin để so sánh với các bạn gái cùng tuổi với nó không?” Rõ ràng làm anh tức nổ phổi mà, Diệp Phi dám đứng trước

mặt anh thừa nhận, yêu con trai anh!

Diệp Phi trợn mắt lên nhìn anh “ Này chú, yêu tôi nói không phải tình yêu! Đồ lưu manh thôi! Tôi thương Mộ Dã như thương con tôi vậy!” Mộ Dã và con gái cô Thiên Thiên sắp xỉ tuổi nhau, cô thật sự yêu thương Mộ Dã như con.

Cô nghĩ nhất định do mình quá đau lòng vì mất đi đứa con trai, mà khi nhìn thấy những bé nam sắp xỉ tuổi con mình theo bản năng cô yêu thương như con mình.

Sắc mặt Mộ Thương Nam lúc này mới dịu đi một chút, “Chỉ có thể coi như con. Nếu như tôi biết được cô có một chút ý nghĩ gì với nó, đừng trách tôi không khách sáo với cô.” Anh cảnh cáo cô.

Diệp Phi không còn gì để nói, không hiểu não của Mộ Thương Nam dài như thế nào, mà lại cho rằng cô yêu Mộ Dã.

“Yên tâm, tôi không thiếu đàn ông, sẽ không làm hại bông hoa của tổ quốc đâu”.

Chỉ là cô không biết câu nói này càng làm cho sắc mặt Mộ Thương Nam tối lại “ Cô không thiếu đàn ông? Đàn ông của cô còn có ai?” Cánh tay anh ôm chặt lấy cô, giống như sợ chỉ giây sau đó cô sẽ biến mất khỏi vòng tay anh.

“Tôi có đàn ông? Liên quan gì đến anh? Bỏ tay ra” Diệp Phi vùng vẫy trong vòng tay anh.

“Sao không liên quan đến tôi? Đừng quên? Có còn có đồ trong tay tôi”

Mộ Thương Nam không thể không lấy ra binh khí.

Diệp Phi đột nhiên nhớ ra thứ đồ quan trọng đó của anh “Bản đồ mỏ vàng đen. Anh nhớ ra bản đồ mỏ vàng đen để ở đâu rồi?” Một tay cô nắm lấy cánh tay anh, chất vấn anh.

“Tôi nhớ ra bản đồ mỏ vàng đen để ở đâu rồi! Cô muốn lấy không?”
Mộ Thương Nam hỏi.

“Đương nhiên muốn lấy lại rồi. Đó là đồ của nhà tôi. Anh trả cho tôi”
Diệp Phi giơ tay lấy của anh “Nhưng, lấy bản đồ, trước tiên cô phải kết hôn, vì vậy, cô muốn lấy bản đồ trước tiên hãy kết hôn với tôi” Mộ Thương Nam nói.

Sắc mặt Diệp Phi đơ ra “Không phải anh nhớ ra bản đồ để ở đâu rồi sao? Chúng ta trực tiếp đi lấy không phải là được rồi sao?”

“Không đơn giản như cô nghĩ, ba cô viết trong di chúc, nhất định phải sau khi chúng ta kết hôn, mới được lấy bản đồ ra, bằng không người giữ bản đồ sẽ không đưa cho chúng ta. Vậy rốt cuộc cô có kết hôn với tôi không? Có muốn lấy bản đồ không?” Mộ Thương Nam nói.

Biểu cảm của Diệp Phi trầm xuống, cô muốn lấy bản đồ, nhưng Thiên Thiên của cô còn đang nằm trong tay Mộ Ly, cô không thể kết hôn với Mộ Thương Nam. Nếu không Thiên Thiên của cô sẽ gặp nguy hiểm.

“Tôi, tôi không cần bản đồ nữa” Mặc dù cô muốn ba mẹ mình được nhắm mắt, vì họ mà lấy lại bản đồ, nhưng không gì quan trọng bằng tính mạng của Thiên Thiên.

Mộ Thương Nam mím chặt môi, khoé môi ngập sự lạnh lùng, tại sao cô không chịu lấy anh, anh đều đoán được “Vì Cung Trạch Vũ, bản đồ cô cũng không cần sao?”

Diệp Phi ngược mắt nhìn anh “Tôi chăm sóc Mộ Dã chỉ vì tôi thích thằng bé, không có một chút liên quan gì đến anh. Muốn lấy lại bản đồ vì muốn để ba mẹ tôi được nhắm mắt. Không muốn lấy lại bản đồ chỉ vì không muốn lấy anh. Anh đừng nghĩ lệch lạc câu trả lời, không có Cung Trạch Vũ, tôi cũng không bao giờ lấy anh. Cho dù người của anh, dẫn thằng bé đi dạo khắp thế giới, tôi chỉ xem nó đi rèn luyện sức khỏe. Anh không ảnh hưởng gì đến tôi”

Trái tim Mộ Thương Nam nhói đau “Rèn luyện sức khỏe, Diệp Phi, cô rốt cuộc là người phụ nữ vô tình như thế nào! Cho dù là người đàn ông nào, đối với cô cũng chỉ là quan hệ lợi dụng thôi sao?”

Diệp Phi nắm chặt tay, cuộc đời này cô chỉ yêu đúng một người đàn ông, mà người đàn ông này lại làm tổn thương cô nhiều nhất.

“Tôi đương nhiên sẽ không đem ra tình cảm thật của tôi, không yêu không tổn thương. Tại sao tôi lại để tình cảm của mình lãng phí trên người không quan trọng.”

Trái tim Mộ Thương Nam lạnh như băng tuyết, anh chỉ là một người không quan trọng của cô. Anh buông tay cô ra, quay người ra khỏi phòng, sự thê lương chưa từng có bao phủ toàn thân anh. Cho dù anh có cả thế giới, anh cũng không có được trái tim cô. Anh đứng trước cửa sổ buông xuống sàn cuối hành lang, sắc trời càng xanh biếc, lòng anh càng cô đơn, anh vì Diệp Phi mà từ bỏ truy cứu việc cô giết cả nhà anh, vậy mà cô đối xử với anh như nào?

Tay cô đặt lên vai anh, ngón tay dài nhỏ, da trắng nõn nà, không thể không nói tay cô rất đẹp.

“Thương Nam, đừng lo lắng, em sẽ chữa trị tốt nhất cho Mộ Dã, thằng bé sẽ khoẻ lại. Nhưng em không yên tâm Diệp Phi, em muốn tự mình chăm sóc cho Mộ Dã được không?” Sở Nhiễm ôm lấy eo anh từ phía sau, đầu dựa vào lưng anh.

Chương 293

Mộ Thương Nam cảm nhận được người phụ nữ sau lưng mình, anh ta quay người đẩy Sở Nhiễm ra, đuôi mắt anh ta tối đen sâu thẳm thẳm, gợi lên những cảm xúc mà người ngoài không thể hiểu được.

Anh ta mong người này là Diệp Phi biết bao, nhưng mà lại là Sở Nhiễm.

Không quản là trước khi mất trí, hay sau khi mất trí, dường như người ngốc nhất vẫn là anh ta.

Khóe môi anh ta cong lên nụ cười khổ nhạt nhẽo, hồi đó anh ta sắp chết, anh ta quỳ trên đất cầu xin Diệp Phi, cô ấy cũng không thèm nhìn anh ta 1 lần, anh ta vẫn hi vọng bây giờ cô sẽ yêu anh ta sao?

Tay Sở Nhiễm sờ lên mặt người đàn ông, “Thương Nam, anh đang đau lòng, em nhìn hiểu mọi vết thương của anh, tại sao anh không nhìn thấy em vậy? Anh chờ Diệp Phi 5 năm, em đã chờ anh 10 năm rồi, từ lúc chúng ta gặp nhau đến bây giờ. Lúc anh chờ người phụ nữ khác thì người vẫn luôn chờ anh là em! Em có thể không so đo anh chú ý đến em hay không, có yêu em hay không, nhưng em không chịu nổi anh bị tổn thương! Hứa với em, yêu bản thân thật tốt, đừng làm cho em đau lòng!”

Lời nói dịu dàng chu đáo của người phụ nữ, nhẹ nhàng vang lên trước mặt Mộ Thương Nam.

Môi anh ta mím thành đường thẳng, yêu và được yêu vĩnh viễn là 1 vấn đề.

Không ai thích bị tổn thương, bao gồm cả Mộ Thương Nam, người đàn ông mạnh mẽ như này, càng mạnh mẽ, yêu càng sâu đau thương càng nặng.

“Xin lỗi.” Anh ta bật ra 2 chữ.

“Điều em muốn chưa bao giờ là xin lỗi! Em cũng không ép anh cho em lời hứa gì, em chỉ muốn nhìn thấy anh hạnh phúc, nhìn thấy anh vui vẻ.” Sở Nhiễm dựa đầu lên vai người đàn ông.

Tay Mộ Thương Nam ôm lấy vai Sở Nhiễm, “Cảm ơn, tôi cũng hi vọng em có thể hạnh phúc!”

Tim Mộ Nhiễm đột nhiên trầm xuống, giống như vô số cây kim đâm vào tim cô ta, cô ta nói nhiều như vậy, anh ta đối với cô vẫn là không 1 chút động tình.

“Hạnh phúc của em chính là nhìn thấy anh và Mộ Dã hạnh phúc, em không yên tâm Diệp Phi, để em chăm sóc Mộ Dã đi.”

“Nếu không yên tâm Diệp Phi, càng nên để cô ấy chăm sóc Mộ Dã, cô ấy không dám làm gì đối với Mộ Dã, nếu không chính là chứng minh cô ấy hại Mộ Dã.” Mộ Thương Nam nói.

Sắc mặt của Sở Nhiễm cứng đờ, “Chỉ là em nhớ Mộ Dã, cô ấy cũng không cho em thăm Mộ Dã.”

“Đợi tình hình của Mộ Dã ổn định, sẽ cho em gặp nó. Nó 2 ngày nay hồi phục rất tốt, nó là 1 đứa bé kiên cường.”

Tay Sở Nhiễm lặng lẽ nắm thành nắm đấm, đặc biệt là lúc nghe thấy Mộ Dã hồi phục.

“Em cũng hi vọng nó tỉnh lại. Đúng rồi, Thiên Tịnh đâu? Vết thương của cô ấy nên kiểm tra lại rồi.”

“Cô ta xảy ra chút chuyện, thần trí không bình thường. Tôi đưa cô ta tới nơi yên tĩnh để an dưỡng rồi.” Mộ Thương Nam nói.

“Như vậy à, em đi xem bệnh tình của Thiên Tịnh vậy, phối cho cô ta chút thuốc. Có lẽ có thể điều trị được cho cô ấy.” Sở Nhiễm nói.

“Tôi tìm bác sĩ rồi. Em còn phải chăm sóc ba mẹ tôi, rất vất vả rồi.” Mộ Thương Nam nhắc bước chân đi qua bên cạnh người phụ nữ.

“Vì anh, vất vả nữa em cũng cam tâm tình nguyện.” Sở Nhiễm vội vàng nói.

Trước mắt cô ta, hình bóng người đàn ông dừng lại 1 chút, liền tiếp tục đi xa.

Đuôi mắt cô ta ảm đạm 1 vùng, Thiên Tịnh điên có thể điều trị được không?

So với Mộ Dã, bây giờ càng làm cô ta lo lắng là Thiên Tịnh. Nhưng mà Mộ Thương Nam vẫn không cho cô ta đi thăm Thiên Tịnh.

Mộ Thương Nam lái xe rời khỏi bệnh viện, quay về nơi bí mật đang nhốt Thiên Tịnh.

Thiên Tịnh trong phòng 1 lúc cười 1 lúc khóc, toàn thân trong trạng thái điên loạn.

Anh ta mang thuốc Diệp Phi đưa, đưa cho bảo tiêu, ra lệnh bảo tiêu cho Thiên Tịnh dùng.

Sau 1 lúc, tình hình của Thiên Tịnh có chút tốt lên, ít nhất thu lại dáng vẻ điên loạn của mình, có thể ngồi xuống nghỉ ngơi.

“Thiên Tịnh, biết tôi là ai không?” Mộ Thương Nam lạnh giọng hỏi.

Thiên Tịnh nâng mắt nhìn người đàn ông, cười âm hiểm lạnh lùng, “Anh là Mộ Thương Nam.”

“Rất tốt, thần kinh ổn định nhiều rồi, ít nhất biết tôi là ai. Nói cho tôi biết, là ai đánh Mộ Dĩ bị thương?” Mộ Thương Nam nghi vấn hỏi.

Thiên Tịnh đột nhiên cười điên cuồng, “Ha ha ha, anh muốn biết? Tôi không nói cho anh! Mộ Thương Nam, anh đừng nghĩ từ miệng tôi hỏi ra được gì, tôi sẽ không nói cho anh, anh ta là ai, anh ta sẽ đến cứu tôi!”

Đầu mày Mộ Thương Nam nhíu sâu thành 1 nhúm, “Vậy là nói, là anh ta đánh Mộ Dĩ bị thương, là các người hãm hại Diệp Phi?”

“Diệp Phi là ai? Ồ, là em họ của tôi, cô ta sớm đã chết rồi, tại sao cô

ta còn chưa chết?” Thiên Tịnh đứng dậy vồ vào người đàn ông, tay túm lấy quần áo của người đàn ông, “Đem Mộ Thương Nam trả lại tôi, anh ta là của tôi!”

Mộ Thương Nam 1 tay đẩy Thiên Tịnh ra, “Trông cô ta, đúng giờ cho cô ta uống thuốc. Hối ra chân tướng!” Anh ta dặn dò bảo tiêu của mình.

Anh ta quay người đi ra khỏi biệt thự, đầu mày ép sâu xuống, anh ta cảm giác có 1 bàn tay đen tối đứng đằng sau thao túng mọi chuyện!

Mà bàn tay đó, anh ta sẽ túm ra ngoài!

-

Trong lâu đài của George, Thủy Tinh bưng thức ăn đến cho George.

“George, ăn cơm trưa thôi.” Cô nói rồi đặt thức ăn lên bàn.

Từ khi chân bị tàn tật, George thích nhất mình ở trong phòng, nếu không phải việc quan trọng, anh ta ngay cả cửa phòng cũng không bước ra 1 bước.

George ấn nút điều khiển xe lăn đi tới bàn ăn, thức ăn rất phong phú, anh ta cầm lấy con dao cắt bút tết trong đĩa.

“Thời tiết ở ngoài rất đẹp, em đưa anh ra ngoài tắm nắng nhé!” Thủy Tinh nói.

“Anh là người già sao? Còn cần tắm nắng?” George nghi vấn hỏi.

“Không phải, ý em là anh nên hoạt động nhiều hơn, tốt cho thân thể.”
Thủy Tinh cẩn thận nói.

Cô mỗi ngày đều cẩn thận phục vụ George, coi anh ta là chủ nhân để phục vụ, chính là muốn anh ta vui vẻ, cô có thể cầu xin anh ta, cho cô gặp Bắc Minh Ý.

George nâng mắt nhìn Thủy Tinh, “Em rất quan tâm thân thể anh?”

Thủy Tinh ngây người, dường như lời cô nói, không gì có thể kích thích George.

“Đúng, em rất quan tâm thân thể anh.” Cô lắp bắp nói.

Con dao trong tay George rơi xuống, 1 tay túm lấy vai người phụ nữ, kéo cô đến bên cạnh anh ta, “Em là đang ám chỉ thân thể tôi không tốt cho nên không thỏa mãn em?”

Sắc mặt Thủy Tinh cứng đờ, “Không phải, em không có ý này.”

“Không có ý này là ý gì?” George bức tức hét lên, “Tại sao tôi phải thỏa mãn cô? Tiện nhân! Cô gả cho tôi, còn đối với chồng cũ lưu luyến không quên, tôi tại sao phải cho cô?”

Không được, là sỉ nhục lớn nhất của người đàn ông, anh ta hận thân thể mình, càng sợ bất kì ai nhắc đến, đặc biệt là Thủy Tinh, mỗi 1 câu nói của Thủy Tinh, anh ta đều tự ti sợ Thủy Tinh đánh giá mặt này của anh ta.

Thủy Tinh chỉ cảm thấy tay mình sắp bị người đàn ông nắm nát rồi, “Em không đối với anh ta lưu luyến không quên, thật đấy! Anh buông em ra!”

“Cho nên? Tôi không thỏa mãn cô, là tôi chưa làm tròn nghĩa vụ của người chồng?” George nghi vấn hỏi.

“Không phải, em thật sự không nghĩ vậy, em chỉ đơn thuần quan tâm tới thân thể anh.” Thủy Tinh vội vàng nói.

“Gả cho tôi không muốn cùng tôi quan hệ? Cô đối với tôi rất cuộc có mấy phần thật lòng?” Mắt George tái xanh.

Thủy Tinh chỉ cảm thấy mình nói gì cũng sai, “Không phải, em, George, anh có phải mãi cảm quá không, lời em nói không có ý gì khác.”

Tay George hất ra đằng sau, kéo Thủy Tinh vào trong lòng anh ta, “Nếu như em đã không nhẫn nhịn được mà nhắc đến, vậy anh thỏa mãn em 1 lần!”

Anh ta thấp đầu hôn lên môi người phụ nữ, bàn tay to cởi áo của cô ấy....

Chương 294

Thủy Tinh trong lòng người đàn ông thân thể cứng ngắc, cô không dám phản kháng George, cô là vợ của George, không quản George đưa ra yêu cầu gì, cô đều cần thỏa mãn anh ta, hơn nữa, chỉ có George vui vẻ, cô mới có thể gặp được Bắc Minh Ý.

George cảm nhận thấy thân thể cứng đờ của người phụ nữ giống như khúc gỗ, môi cô cũng ngậm chặt, hoàn toàn trong trạng thái bài xích anh ta.

Anh ta ngẩng đầu lên, nhìn Thủy Tinh, “Còn nói cam tâm tình nguyện gả cho tôi? Cô căn bản không muốn tiếp nhận tôi!”

Anh ta phát hận đẩy Thủy Tinh lên đất.

Thủy Tinh bị đẩy ngã lên đất, còn chưa đợi cô bò dậy, tay người đàn ông liền tóm lấy cổ cô, làm cho cô chỉ có thể ngồi trên đất.

“Em không có không tiếp nhận anh, chỉ là em vẫn luôn không phát sinh quan hệ qua cho nên không thích ứng.” Cô giải thích.

“Không thích ứng? Với chồng mình không thích ứng, vậy cô cùng ai thích ứng?” Ánh mắt George nhìn người phụ nữ ngồi trên đất, áo cô ấy bị anh ta cởi ra rồi, từ góc nhìn của anh ta có thể nhìn thấy nơi hấp dẫn trong quần áo cô.

Toàn thân anh ta như bị lửa thiêu đốt, cổ họng khô khốc chuyển động yết hầu.

Không đợi người phụ nữ trả lời, anh ta nghiêng người nhào vào cô đè lên đất.

Toàn thân đều đang kêu gào muốn người phụ nữ này!

Anh ta yêu Thủy Tinh, từ lần đầu tiên gặp mặt anh ta đã yêu cô, vì cô làm mọi thứ, anh ta đều cam tâm tình nguyện. Chỉ là anh ta chịu không nổi, người cô yêu là người đàn ông khác.

Chẳng lẽ anh ta còn không bằng Bắc Minh Phong làm tổn thương cô sâu sắc đó?

Tay anh ta sờ lên khóa kéo của người phụ nữ, kéo khóa ra.

Thủy Tinh bị người đàn ông đè xuống, tay cô nắm thành nắm đấm, khống chế phản ứng bản năng của mình, không dám đẩy người đàn ông ra.

Vì Ý Ý, vì Ý Ý, cô không ngừng nói với bản thân, cô phải làm cho George vui vẻ, cô mới có thể gặp được Ý Ý!

Nhưng mà mọi sự phối hợp của người phụ nữ cũng không thể làm cho George hồi phục bản năng của bản thân.

Tay George nắm lấy xe lăn, chống đỡ bản thân ngồi lên xe lăn, sắc mặt anh ta xanh lét, lại 1 lần nữa trước mặt phụ nữ, anh ta sỉ nhục bản thân mình!

Tay anh ta 1 tay túm lấy tóc của Thủy Tinh, tóm cô lại, “Tôi không hứng thú với cô, cô nên biết làm như nào để người đàn ông của mình đối với cô có hứng thú chứ?”

Thủy Tinh ngồi trên đất, môi mím thành đường thẳng, cô hiểu George muốn gì, “Em, em biết.”

Vì Ý Ý, trong tâm cô lại 1 lần nữa nói với bản thân mình, nhắc tay cởi thắt lưng của người đàn ông.

Nhưng mà kết quả vượt ngoài dự liệu của George, không biết bản thân là quá hưng phấn hay quá thích Thủy Tinh, anh ta chỉ cảm thấy bản thân như đang tự đâm vào mặt mình.

Thời gian ngắn đến mức anh ta không mặt mũi nào nhìn người phụ nữ của mình.

“Cút!” Tay anh ta đẩy Thủy Tinh, xấu hổ biến thành phần nộ ẩn chuyển động xe lăn xông ra khỏi phòng.

Thủy Tinh từ trên đất bò lên, cô ý thức được George vì sao đối với cô các kiểu không hài lòng, là thân thể George vẫn luôn chưa hồi phục, thân thể anh ta có vấn đề.

Tim cô đột nhiên hạ xuống, nếu thân thể George có vấn đề, cũng chính là nói, anh ta không thể chiếm hữu cô.

Đây dường như là kết quả tốt nhất của cô, chính là cô có thể giữ được thân mình.

Cô đứng dậy đi tới nhà vệ sinh súc miệng, có buồn nôn nữa cũng không sao, chỉ cần có thể làm George vui, cho cô gặp Bắc Minh Ý là được.

Nhưng cô súc miệng xong, lúc đi ra ngoài phòng tìm George phát hiện George ở trong phòng khách gọi điện thoại, âm thanh của anh ta rất nhỏ, cô nghe không rõ lắm, có điều từ trong lời nói từng chữ rời rạc, cô đại khái có thể đoán ra anh ta đang cùng bác sĩ tư vấn tình hình thân thể của anh ta.

Cô ở bên ngoài đợi George ngắt điện thoại mới đi vào phòng khách.

“George, vừa nãy là do em không tốt, anh tha thứ cho em.” Cô chủ động nhận sai.

Không biết bác sĩ nói gì với George, sắc mặt của George có chút thoải mái, “Sao lại là em sai, anh vừa nãy hỏi bác sĩ 1 chút, ông ấy nói tình trạng của anh đã có chuyển biến tốt, mặc dù thời gian có chút ngắn, sau này sẽ dần dần tốt lên.”

“Tốt quá rồi. Cái đó cái gì, em có thể đi thăm Ý Ý không? Từ khi nó đến, em vẫn chưa gặp qua nó, nó mới là 1 đứa trẻ, em sợ nó sẽ sợ hãi. Đúng rồi, buổi tối anh đừng ngủ phòng của khách, về phòng ngủ chính ngủ đi, em muốn chăm sóc anh.” Thủy Tinh đưa ra điều kiện của mình.

George gật đầu, “Ừ, anh bảo người làm đưa em đi gặp Bắc Minh Ý.”

Anh ta từ trong túi lôi ra 1 chiếc chìa khóa, đưa cho người làm.

Tim Thủy Tinh đập mạnh, xem ra cô bảo George ngủ phòng ngủ chính, George rất vui.

“Được, em chỉ thăm 1 lát, sẽ không mất nhiều thời gian.”

“Không sao, em nói chuyện nhiều hơn cũng được. Thủy Tinh, chỉ cần em ngoan ngoãn ở bên cạnh anh, thì anh sẽ thương em.” George nói.

Anh ta hỏi qua bác sĩ, tình trạng của anh ta không ảnh hưởng tới sinh con, mặc dù không thể sống cuộc sống vợ chồng bình thường, nhưng con cái vẫn có thể có.

Anh ta chỉ cần có thể cùng Thủy Tinh sinh 1 đứa con, để Thủy Tinh trở thành 1 người mẹ, thì Thủy Tinh sẽ không rời khỏi anh ta.

Nhìn Thủy Tinh đi ra ngoài đại sảnh, cầm điện thoại dặn dò bảo tiêu của mình, mua về cho anh ta ống tiêm.

Thủy Tinh đi theo người làm lên gác lửng của tầng bên tòa lâu đài, tìm cô co thất chặt, dùng não nhớ con đường mình đi qua, tòa lâu đài to lớn, cô chỉ sợ mình cô đến sẽ tìm không đúng đường.

Người làm đi tới trước cửa gác lửng, lấy ra chìa khóa George đưa cô ta, mở cửa ra.

Ánh mắt Thủy Tinh nhìn chăm chăm lên chiếc chìa khóa màu đồng cổ, giống như đem chiếc chìa khóa khắc vào trong mắt mình vậy.

“Bảo Bảo! Dì đến rồi!” Trong phòng truyền ra âm thanh non nớt của

đứa trẻ.

Thủy Tinh vội vàng chạy vào trong phòng, trong phòng quả thật là không đặt nổi chân xuống, có thể nhìn ra vốn dĩ bày trong phòng những đồ vật gia đình gì đó đều bị Bắc Minh Ý phá nát rồi.

“Con đang nhìn cái gì?” Thủy Tinh đưa tay ôm đứa trẻ vào lòng chỉ sợ Bắc Minh Ý lại tái phát bệnh tự kỷ.

Bắc Minh Ý dẫu cái miệng nhỏ nói, “Con đang tìm mật đạo, đáng chết, không tìm thấy.”

Thủy Tinh cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, “George muốn nhốt con, làm sao cho con ở phòng có mật đạo được?”

Tay cô sờ đầu đứa trẻ, hôn rồi lại hôn, không nỡ buông tay.

“Bảo Bảo, trên cánh ta dì sao lại có vết máu? Là George bắt nạt dì sao?” Tay nhỏ của Bắc Minh Ý sờ cánh tay của Thủy Tinh.

Khóe miệng Thủy Tinh kéo khổ 1 cái, trên cánh tay và cơ thể cô không những có vết máu, còn có vết bầm tím, đều là George muốn cô mà muốn không được, đánh cô lưu lại.

“Dì không sao, con đừng lo lắng dì, dì rất nhớ con.” Cô nói ôm chặt đứa bé trong lòng, đầu dán lên tai Bắc Minh Ý, nhẹ nhàng nói mấy từ, “Buổi tối đợi dì.”

Sau đó cô buông cánh tay, dặn dò Bắc Minh Ý ăn cơm tử tế, liền cùng người làm đi tới cửa phòng.

Cô không dám lưu lại quá lâu chỉ sợ George tức giận, cô về đến phòng ngủ của mình, George đã sai người làm mang hết đồ của anh ta dọn đến đây rồi.

Cô cong khoe môi hiện lên nụ cười cứng ngắc, đi tới phía George, “Em matxa cho anh nhé, matxa có thể thúc đẩy tuần hoàn máu, giúp ngủ sâu.”

Tay cô sờ đầu George, matxa cho người đàn ông, từ đầu 1 chút 1 chút matxa đến cổ, đến lưng.

George nhắm mắt thoải mái hưởng thụ phục vụ của người phụ nữ nhỏ, trên giá đầu giường đặt ống tiêm, hôm nay anh ta muốn bắt đầu cùng Thủy Tinh vận động tạo người.

Chương 295

“Thoải mái không? Nếu anh thích, sau này ngày ngày em matxa cho anh.” Thủy Tinh lấy lòng nói.

Tay George nắm lấy tay Thủy Tinh, “Thủy Tinh, đời này người anh yêu nhất là em. Em làm gì anh đều vui, anh đều thích, trừ em rời xa anh.”

“Em biết. Em sẽ chăm sóc anh cẩn thận.” Dùng cả đời của em bồi thường cho anh.

Thủy Tinh âm thầm nghĩ, cô suy cho cùng nợ George đôi chân.

George kéo Thủy Tinh tới trước mặt anh ta, bàn tay chỉnh mái tóc loạn rơi trước trán Thủy Tinh, “Anh biết, em là người con gái tốt nhất, Thủy Tinh, anh yêu em.”

Tay anh ta giữ sau đầu Thủy Tinh, đè đầu cô xuống, hôn lên môi cô.

George ngồi trên xe lăn, Thủy Tinh đứng trước mặt George, đằng sau cô chính là giường.

Cô không từ chối nụ hôn của George, đưa tay dìu George dậy, dìu anh ta lên giường.

George lật người 1 cái đè lên người phụ nữ trên giường, anh ta có thể

cảm nhận thấy cơ thể Thủy Tinh không còn cứng ngắc giống như vừa rồi, lòng anh ta mừng trộm, Thủy Tinh thật sự tiếp nhận anh ta rồi.

Nụ hôn triền miên, Thủy Tinh chỉ cảm thấy mình đang dùng cả sinh mệnh để hoàn thành nụ hôn này.

Lâu sau, George mới buông tha môi người phụ nữ, bao nhiêu lâu nay đây là nụ hôn thật sự lần đầu tiên của bọn họ.

Tay anh ta sờ môi người phụ nữ, đuôi mắt đầy ắp ánh mắt hưng phấn, “Thủy Tinh, giống như vừa nãy giúp anh.”

Anh ta thấp giọng nói ra yêu cầu của anh ta, muốn cho Thủy Tinh mang thai, anh ta chỉ có thể bảo Thủy Tinh giúp anh ta.

Tất cả đều tiến triển đúng như dự liệu của Thủy Tinh, cô biết tình trạng cơ thể của George, anh ta đã không có năng lực muốn cô.

Về việc giúp anh ta làm gì, Thủy Tinh cảm thấy, dùng bản thân phục vụ anh ta, đổi lấy cơ hội mang Bắc Minh Ý đi, là xứng đáng.

Cô ném bỏ mọi cảm giác kháng cự và nhục nhã trong lòng, lấy lòng George, làm cho anh ta hài lòng.

Nhưng mà đến phút cuối, George lại nắm lấy ống tiêm, thu thập hạt giống của mình.

“Thủy Tinh, nếu lời em vừa nói là thật thì sinh cho anh 1 đứa trẻ.” Anh ta đặt ống tiêm trước mặt Thủy Tinh.

Tim Thủy Tinh co rút mạnh mẽ, sau lưng lạnh ngắt, cô bằng bất cứ giá nào làm cho anh ta vui vẻ, nhưng cô chưa nghĩ tới sinh con cho George. Hơn nữa còn là dùng cách này.

“Em, George, em tin bệnh của anh có thể khỏi. Chúng ta đợi bệnh tình của anh khỏi rồi sinh con được không?” Cô lắp bắp nói.

“Bệnh của anh sớm muộn cũng sẽ khỏi, có điều anh không muốn đợi nữa, muốn bây giờ có 1 đứa con. Nếu chúng ta có con, em cũng sẽ không yêu thương con người khác, đúng không?” George nói.

“Em với Ý Ý chỉ là thích, không phải bởi vì ba nó là ai.” Thủy Tinh giải thích.

“Nếu đã đồng ý vĩnh viễn ở bên cạnh anh, tại sao lại từ chối sinh con cho anh? Chúng ta sớm 1 chút có con với muộn chút có con, có khác biệt không?” George nghi vấn hỏi.

Sắc mặt Thủy Tinh trắng bệch, “Không, không khác biệt. Được, anh thích thì làm đi.”

George con lên nụ cười đã lâu không thấy, “Được, anh giúp em.”

Anh ta đưa tay cởi áo trên người người phụ nữ.

“Không cần, em có thể tự làm.” Tay Thủy Tinh ấn tay người đàn ông.

Chính lúc này cô tính ngày, hôm nay không phải kỳ rụng trứng của cô, khẳng định không mang thai được, nhưng cô cũng không muốn người đàn ông nhìn thấy sự riêng tư của mình.

“Tự em?” George hỏi.

“Dạ, tự em, anh giúp em, em sẽ căng thẳng, sẽ xấu hổ. Em có thể đi đến phòng vệ sinh làm. George, anh đồng ý đi. Em thật sự sẽ xấu hổ.” Thủy Tinh nói.

Ánh mắt George nhìn mặt Thủy Tinh ửng đỏ, gật đầu, “Được, nghe em, em thích làm như nào thì làm như vậy.”

Anh ta đưa ống tiêm vào trong tay người phụ nữ, dù sao thì bọn họ cũng chưa có quan hệ vợ chồng chính thức, anh ta miễn cưỡng Thủy Tinh quá cũng không hay.

Thủy Tinh cầm ống tiêm đi vào phòng vệ sinh, tim hoảng loạn đập lên xương đòn, cuối cùng cũng ứng phó được George.

Đầu cô nghĩ đến đều là Bắc Minh Ý, chỉ cần cô kiên trì 1 chút, Bắc Minh Ý sẽ được cứu.

George thoải mái nằm trên giường lớn, nhìn người phụ nữ quay lại, 1 nụ hôn coi như phần thưởng tặng cho Thủy Tinh.

Dường như Thủy Tinh hôm nay đặc biệt dịu dàng, anh ta không khống chế được lại bảo Thủy Tinh giúp anh ta lần nữa.

Sau 1 hồi lâu, Thủy Tinh cuối cùng nghe thấy tiếng hít thở đều đặn của người đàn ông, cô rón ra rón rén xuống giường lật tìm chìa khóa gác lửng trong quần áo người đàn ông.

Chìa khóa màu đồng cổ quen thuộc được cô tìm ra, cô lập tức lướt ra khỏi phòng đi tới gác lửng tầng bên.

Tòa lâu đài nửa đêm yên tĩnh lạ thường, Thủy Tinh đã hạ thấp nhẹ bước chân của mình, trong hành lang dài vẫn đầy những tiếng bước chân của cô.

Cô chỉ có thể tháo giày, chân đất chạy tới gác lửng tầng bên.

Thời khắc chiếc chìa khóa chuyển động trong ổ khóa, tim cô đập đến run rẩy, chỉ sợ bị người ta phát hiện.

“Bảo Bảo!” Bắc Minh Ý nhìn cửa phòng mở ra, chạy tới chỗ Thủy Tinh.

Thủy Tinh 1 tay bịt mồm Bắc Minh Ý, “Đừng nói chuyện.”

Cô đè thấp giọng dặn dò Bắc Minh Ý, ôm Bắc Minh Ý chạy xuống tầng dưới.

Cho đến lúc chạy ra khỏi tầng bên, cô đều quên đi giày, đá vụn đâm vào lòng bàn chân cô, nhưng cô không dám dừng, không biết tại sao, sau lưng cô luôn cảm giác lạnh lạnh, giống như có vô số con mắt đang nhìn chăm chăm vào cô.

Cô 1 hơi chạy đến bên tường vây quanh lâu đài, đưa Bắc Minh Ý trèo lên cây.

Sớm mấy ngày trước, cô khảo sát qua địa hình toàn tòa lâu đài rồi, tìm cho mình con đường có thể trốn thoát.

Cây ở đây đều mọc đặc biệt cao, thân cây vươn ra ngoài tường bao quanh, hơn nữa cây ở ngoài tường bao quanh cũng vươn cành cây vào trong tường bao quanh.

Cô có thể dựa vào cây to trèo lên tường bao quanh, rồi bám vào cây to bên ngoài trèo xuống.

Chỉ cần ra khỏi lâu đài, cô và Bắc Minh Ý liền có cơ hội trốn thoát.

Bắc Minh Ý nhanh nhẹn trèo lên cây to, kỹ thuật trèo cây của Thủy Tinh không tốt, giống như bị ép buộc lên núi vậy.

Bắc Minh Ý đưa tay nhỏ nắm lấy cánh tay Thủy Tinh, giúp cô trèo lên cây.

Chính lúc Thủy Tinh trèo được lên ngọn cây, hướng tường bao quanh trèo xuống, 1 tia ánh sáng mạnh mẽ chiếu lên người cô và Bắc Minh Ý.

Thủy Tinh phản xạ có điều kiện ôm Bắc Minh Ý vào lòng, bảo vệ Bắc Minh Ý. Mắt cô bị tia sáng mạnh mẽ chiếu vào 1 mảng trắng xóa, cái gì cũng không nhìn thấy, âm thanh của người đàn ông chui vào tai cô.

“Thủy Tinh! Cô vẫn luôn lừa tôi! Nói cái gì sẽ không rời xa tôi! Cô là đồ nói dối! Lãng phí tôi yêu cô bao nhiêu năm nay!” George tức giận gào thét.

Thủy Tinh thấp giọng nói 1 câu bên tai Bắc Minh Ý, “Con tự chạy ra ngoài.”

“Bảo Bảo, con muốn đi cùng dì.” Bắc Minh Ý nói.

“Con đi trước, rồi tìm người cứu dì.” Thủy Tinh đẩy đứa bé trong lòng, cô quay người trèo xuống cây, chần tằm nhìn của George.

“Em không lừa anh, em sẽ không đi, em chỉ là không muốn liên lụy tới Bắc Minh Ý, cho nên đưa nó đi, George, anh đừng tức giận, em quay về rồi. Anh thả Bắc Minh Ý được không?” Cô trèo xuống cây từng bước lại gần George.

George cười lạnh thành tiếng, “Cô còn muốn lừa tôi? Nếu không phải tôi phát hiện cô, cô đã cùng tiểu tử thối kia chạy rồi!”

Anh ta nói rồi rút súng của mình ra, hướng Bắc Minh Ý nổ súng....

Chương 296

45296. “Đừng!” Thủy Tinh hét lên đánh về phía cánh tay George, muốn ngăn cản George nổ súng.

Tay của George bị Thủy Tinh đung phải, súng bắn trượt, đạn bắn vào nhánh cây dưới chân Bắc Minh Ý.

Nhánh cây gãy lìa, Bắc Minh Ý ngã xuống đất.

“Ý Ý!” Thủy Tinh chạy như điên về phía Bắc Minh Ý. Cây đại thụ rất cao, ngã xuống từ độ cao như vậy, đáy lòng cô thật sợ hãi.

Bắc Minh Ý té xỉu xuống đất, trên đầu, trên người đều chảy máu, bị thương vì té ngã, còn có vết cào cào cây xước.

“Thủy Tinh! Em quay lại đây! Em muốn có con, chúng ta có thể sinh nhiều đứa!” George hô lên.

“Đưa thằng bé đi bệnh viện cấp cứu! Nhanh lên!” Thủy Tinh mắng.

“Em vì đứa con của Bắc Minh Phong mà muốn cải lại ý anh?” George chất vấn.

“Cho dù là con của ai, thằng bé đều là người vô tội! George, anh có thể không cứu thằng bé, vậy em liền đền mạng cho nó!” Thủy Tinh vừa nói vừa ôm lấy Bắc Minh Ý, lao về phía cây đại thụ. Chết thì cùng

chết, cô đập đầu cũng có thể chết.

“Ngăn cô ấy lại!” George kêu hộ vệ của mình.

Hộ vệ chạy lên ngăn Thủy Tinh, không để cho cô đập đầu tự tử.

Ánh mắt Thủy Tinh hung ác nhìn về phía George: “Anh ngăn được em một lần, có thể ngăn được cả đời sao? Em nói cho anh biết, nếu em đã muốn chết, lúc nào cũng có thể chết được!”

Khuôn mặt George hung hăng co giật, nghiêng răng nghiêng lợi nói từng chữ: “Đưa Bắc Minh Ý đến bệnh viện!”

Một chiếc xe hơi lái đến trước mặt Thủy Tinh, Thủy Tinh ôm Bắc Minh Ý lên xe.

George đi cùng ngồi lên xe hơi, cùng đi bệnh viện.

Trong bệnh viện, bác sĩ kiểm tra vết thương cho Bắc Minh Ý. Một nhánh cây đâm vỡ động mạch của Bắc Minh Ý, chảy máu nhiều, Bắc Minh Ý cần phải được truyền máu.

“Mau truyền máu cho thằng bé!” Thủy Tinh kéo tay bác sĩ nói.

“Bệnh viện chúng tôi không còn máu dự trữ. Bây giờ muốn có máu vẫn phải lấy từ kho máu trung tâm, nhưng không kịp rồi!”

“Lấy máu của tôi này! Tôi mang nhóm máu O, có thể hiến máu cho bất kỳ ai!” Thủy Tinh vén ống tay áo.

“Cũng được. Y tá, mau lấy máu.” Bác sĩ phân phó y tá.

Thủy Tinh bị đưa đến phòng lấy máu, ngồi trên ghế, kim tiêm đâm vào mạch máu, một dòng máu đỏ tươi chảy vào túi chứa. Đây là mạng của Bắc Minh Ý.

George canh giữ trước cửa phòng phẫu thuật, chờ xem tình trạng của Bắc Minh Ý, nhưng không đợi được tin tức chuyển biến tốt của Bắc Minh Ý mà lại là cảnh báo tình trạng nguy kịch.

“Chuyện gì vậy? Không phải các người khẳng định các người không phải là cha mẹ ruột của đứa trẻ sao? Tại sao lại xuất hiện tình trạng này? Bây giờ đứa trẻ sắp chết rồi!” Bác sĩ tức giận đập tờ thông báo bệnh tình của đứa trẻ vào mặt George.

George bị hỏi liền sững sờ: “Chúng tôi không phải cha mẹ đứa trẻ, làm sao vậy?”

“Không phải cha mẹ thằng bé, vậy tại sao khi truyền máu lại có triệu chứng truyền máu giữa người thân? Chỉ có truyền máu giữa người thân mới gây nên hiện tượng sốt cao, phù bạch huyết, gan phù nề, rong huyết! Anh không biết, tỷ lệ tử vong của thằng bé là 90%?” Bác sĩ cũng nóng nảy. Rõ ràng là chỉ cần phẫu thuật khâu nối động mạch, truyền máu bổ sung là được. Kết quả là ông ta phải nhìn một sinh mạng chết đi ngay trước mắt, mà nguyên nhân tử vong lại có thể phòng tránh được trước.

George vẫn không hiểu: “Người thân truyền máu sẽ có triệu chứng như vậy sao?”

“Truyền máu trực hệ giữa người thân, bạch huyết của Bắc Minh Ý sẽ coi bạch huyết của người truyền máu trở thành ‘đồng minh’. Những bạch huyết khác không những công kích bạch huyết của Bắc Minh Ý mà còn công kích tất cả các bộ phận khác. Như vậy tỷ lệ phát bệnh là 10% nhưng chỉ cần có triệu chứng thì tỉ lệ tử vong là 99%! Anh rốt cuộc có hiểu hay không? Một đứa trẻ như vậy lại phải chết!” Bác sĩ đập tay lên tường.

George mím chặt môi: “Xét nghiệm DNA giữa Thủy Tinh và thằng bé, mau! Và không nên để cho Thủy Tinh biết chuyện này.”

Anh ta phân phó bác sĩ, với thế lực gia tộc của bọn họ, ở nơi này không có ai dám chống đối lại anh ta. Bác sĩ cũng không dám làm trái lời.

Bác sĩ gật đầu, trở lại phòng cấp cứu. Máu từ kho máu đã được chuyển tới, ông ta chỉ có thể truyền máu lại cho Bắc Minh Ý để giảm bớt triệu chứng phát bệnh.

Thủy Tinh lấy rất nhiều máu, đầu cô choáng váng. Cô dựa lưng vào ghế ngồi nghỉ ngơi một lát mới miễn cưỡng chống đỡ cơ thể đi ra khỏi phòng lấy máu.

“Bắc Minh Ý thế nào?” Cô hỏi George.

“Em yên tâm, bác sĩ đang nỗ lực cấp cứu, thằng bé không có việc gì. Em ngồi xuống nghỉ ngơi một lát đã, thằng bé vẫn còn rất lâu mới có thể ra ngoài được.” George nói.

“Lâu vậy? Có phải thằng bé bị thương rất nặng?” Thủy Tinh lo lắng

nói.

“Em nghĩ nhiều rồi. Phẫu thuật đâu có nhanh thế được. Em ở đây cũng không giúp được gì cho thằng bé, anh có mượn một phòng bệnh, em đi nghỉ ngơi đi.” George khuyên Thủy Tinh. Coi như Bắc Minh Ý phải chết, anh ta cũng không dám nói cho Thủy Tinh lúc này, chỉ sợ cô không chịu nổi đả kích.

“Không cần. Em sẽ ở đây đợi thằng bé. Thằng bé biết em ở đây, sẽ kiên cường hơn.” Thủy Tinh tự lẩm bẩm.

George chợt lạnh lẽo trong lòng. Mẹ con tâm linh tương thông sao?

Ha ha, đáy lòng anh ta vang lên những tiếng cười lạnh. Đứa trẻ sinh non tưởng chết rồi kia lại vẫn còn sống, hơn nữa còn được nuôi lớn bên cạnh Bắc Minh Phong.

Là mưu kế của ai? Hiển nhiên không phải Thủy Tinh, cô ấy căn bản không biết Bắc Minh Ý chính là đứa trẻ sinh non đã chết kia.

Tay anh ta nắm chặt lại. Bắc Minh Phong! Anh ta chắc chắn là Bắc Minh Phong làm. Trộm đứa con của Thủy Tinh, có đứa trẻ rồi Bắc Minh Phong vĩnh viễn có quân bài lôi kéo Thủy Tinh.

Thủy Tinh vẫn luôn ngồi trên ghế, chờ phẫu thuật kết thúc...

—

Diệp Phi ở trong bệnh viện chăm sóc Mộ Dã. Tình trạng của Mộ Dã ngày càng tốt hơn. Bây giờ cô nói chuyện, ánh mắt của Mộ Dã có thể

chớp động, mặc dù vẫn không thể mở mắt ra, nhưng Diệp Phi biết, Mộ Dã đang cố gắng tỉnh táo trở lại.

“Mộ Dã, con phải mau chóng tỉnh lại đây nhé? Con nói muốn kết hôn với cô. Nam tử hán đại trượng phu, không được thất hứa, Tiểu Phi Phi vẫn đang chờ con bảo vệ đây!” Diệp Phi nói chuyện cùng Mộ Dã.

Dù cho Mộ Dã không đáp lại, cô vẫn sẽ nói, thanh âm của cô có thể kích thích trí não Mộ Dã.

Cửa phòng bệnh mở ra, Sở Nhiễm bước vào: “Tình trạng của Mộ Dã thế nào rồi?”

Ánh mắt Diệp Phi thu lại: “Tôi nói nơi này không cho phép ai ra vào. Cô đi ra ngoài!”

Cô không khách khí nói.

“Cô dựa vào cái gì không cho tôi thăm Mộ Dã? Cô là gì của thằng bé? Cho dù là Mộ Thương Nam cũng sẽ không ngăn cản tôi!” Sở Nhiễm nói.

“Dựa vào việc tôi chăm sóc cho Mộ Dã! Mộ Thương Nam đã đồng ý, lúc tôi chăm sóc cho Mộ Dã sẽ không cho bất kỳ ai bước vào.” Diệp Phi đồng dục nói.

Sở Nhiễm cười lạnh: “Phải không? Tôi lại muốn xem xem, Mộ Thương Nam nghe lời cô hay vẫn là nghe lời tôi. Tránh ra!”

Cô ta đẩy Diệp Phi, cưỡng ép đi tới bên cạnh Mộ Dã.

Diệp Phi xông tới, bắt lấy cánh tay Sở Nhiễm, hung hãn đẩy ra: “Cô cút đi!”

Mộ Dã sắp tỉnh lại rồi, cô không cho phép bất kỳ ai đến gần Mộ Dã lúc này.

Sở Nhiễm bị đẩy té xuống đất, đầu đập lên góc bàn, bị đau kêu thành tiếng.

Bóng người của Mộ Thương Nam bước vào phòng...

Chương 297

45297.Ánh mắt Diệp Phi kinh ngạc nhìn bóng dáng người đàn ông bước tới, trong lòng rối loạn, đến thật đúng lúc ha!

Lần này Mộ Thương Nam nên đau lòng cho Sở Nhiễm chứ?

“Thương Nam! Anh tới, tôi muốn thăm Mộ Dã một chút, anh biết tôi không yên tâm thằng bé!” Tay Sở Nhiễm che đầu mình nói.

Mộ Thương Nam đưa tay đỡ Sở Nhiễm đang té trên đất: “Có chuyện như vậy?”

“Là tôi đẩy ngã cô ta. Tôi không muốn để cô ta tới gần Mộ Dã. Ban đầu anh đã đồng ý với tôi, sẽ không để cho bất kỳ người nào lại gần thằng bé. Nếu như anh nuốt lời thì để tôi đi, tôi sẽ không đến thăm Mộ Dã, rời xa nơi này, xuất ngoại cùng Cung Trạch Vũ. Như vậy anh sẽ yên tâm, không phải tôi hại Mộ Dã, thằng bé có xảy ra chuyện gì, ai làm hại thằng bé, anh nên biết.” Diệp Phi đồng ý nói, dù sao Sở Nhiễm cũng sẽ nói là cô đẩy ngã cô ta, cô không sợ nói cho Mộ Thương Nam.

“Tôi làm sao có thể hại Mộ Dã? Thương Nam, anh biết, trên thế giới này tôi là người duy nhất sẽ không bao giờ hãm hại Mộ Dã!” Sở Nhiễm liền vội vàng nói.

Mộ Thương Nam mím chặt môi thành một đường thẳng, ánh mắt lạnh

thấu xương nhìn vào Diệp Phi: “Muốn đi cùng Cung Trạch Vũ? Em cảm thấy em có thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay tôi sao?”

“Tôi không muốn trốn, anh nuốt lời thì đừng trách tôi không tuân thủ ước định.” Ánh mắt Diệp Phi ngạo lạnh nhìn thẳng vào khuôn mặt Mộ Thương Nam.

Câu nói của Sở Nhiễm đâm thẳng vào lòng cô. Sở Nhiễm là người duy nhất trên thế giới này sẽ không hại Mộ Dã, ám chỉ gì đây?

Cô là mẹ, cô hiểu được ám chỉ như vậy. Trừ phi Sở Nhiễm là mẹ ruột của Mộ Dã, biết như vậy, càng khiến sự chán ghét đẩy lên đỉnh điểm.

Mộ Thương Nam rốt cuộc có bao nhiêu đàn bà, cái người nói anh ta chỉ có một người phụ nữ ở đâu rồi?

Nghĩ đến liền thấy buồn cười, sao lúc ấy cô lại tin nhỉ?

Kết quả đàn bà của hắn không chỉ có Thiên Tịnh, mà còn có Sở Nhiễm.

“Ai nói là tôi nuốt lời? Lời tôi nói, tôi sẽ không nuốt lời. Em chăm sóc Mộ Dã, nếu thằng bé có chuyện gì, em đền mạng!” Mộ Thương Nam trầm giọng nói.

Trái tim anh đều bị Diệp Phi giày xéo. Đến bây giờ cô vẫn còn nhớ Cung Trạch Vũ. Chỉ nghĩ đến cô muốn cao chạy xa bay cùng Cung Trạch Vũ, rời bỏ anh, anh lại hận đến siết chặt quả đấm.

Lòng dạ Sở Nhiễm ác độc co quắp, người đàn ông này chưa từng

nhìn lấy cô ta một cái!

“Thương Nam, nhưng tôi muốn thăm thằng bé! Anh không thể không cho tôi thăm thằng bé được!” Mắt của cô ta ngân ngấn nước, lại không lẫn xuống. Cô ta rất rõ cá tính của Mộ Thương Nam, anh ghét nhất là đàn bà khóc lóc sụt sùi.

Mộ Thương Nam cuối cùng cũng nhìn về phía Sở Nhiễm: “Cô có tới thăm Mộ Dã lúc này thì thằng bé cũng không biết. Để Diệp Phi chăm sóc cho Mộ Dã đi. Đợi thằng bé khỏe lại thì cô đến thăm.”

Biểu tình của Sở Nhiễm đông cứng trên khuôn mặt. Không nghĩ tới cố gắng mãi thế lại được kết quả như vậy. Mộ Thương Nam hẳn là đã thấy báo cáo giám định DNA!

Một lát, cô ta mới nói: “Được, nghe lời anh, tôi chờ Mộ Dã khỏe lại.”

“Nếu như vậy, cô có thể đi ra ngoài đi? Mộ Dã cần yên tĩnh.” Diệp Phi không khách khí hạ lệnh đuổi khách.

Khuôn mặt Sở Nhiễm ẩn chứa tức giận: “Cô, Diệp Phi, chờ Mộ Dã tỉnh, nói ra chân tướng, tôi xem cô giả vờ giả vịt thế nào!”

Cô ta quăng ra lời độc ác, xoay người đi ra khỏi phòng bệnh.

Diệp Phi đi theo đóng chặt cửa phòng, giống như muốn giữ vững tuyến phòng thủ sau cùng.

Nơi này chỉ có cô cùng Mộ Dã, sẽ không để bất kỳ ai tiến vào.

“Anh cũng có thể đi được rồi, nơi này không cần anh.” Cô lạnh giọng nói với Mộ Thương Nam.

Cánh tay Mộ Thương Nam kéo chặt cô lại trong ngực: “Em còn đang nhớ đến Cung Trạch Vũ sao? Quên hẳn đi!”

Thanh âm lạnh lẽo của anh vang vọng từ trên đỉnh đầu.

Môi Diệp Phi nhếch lên cười nhạt: “Anh cho rằng anh là ai, dựa vào đâu mà ra lệnh cho tôi quên Cung Trạch Vũ? Buông tôi ra!”

Cô tức giận hét lên. Lúc biết Sở Nhiễm là mẹ ruột của Mộ Dã, cô cực kỳ chán ghét Mộ Thương Nam.

“Dựa vào việc tôi là người đàn ông của em. Cung Trạch Vũ có biết từ khi em quay về, chúng ta lẩn lộn qua bao nhiêu lần không? Cho dù là năm năm trước, hay là năm năm sau, em mãi là người phụ nữ của tôi!” Mộ Thương Nam nói.

Diệp Phi giáng một cái tát lên mặt Mộ Thương Nam: “Sao anh không nói mỗi lần đều là anh cưỡng bạo tôi đi? Mộ Thương Nam, tôi không yêu anh, bất kể là năm năm trước hay năm năm sau! Tôi ở đây chỉ là vì Mộ Dã! Anh nghe hiểu tiếng người liền rút ra ngoài đi! Tôi không muốn gặp anh, cũng không muốn nhìn thấy Sở Nhiễm!”

“Chuyện của Sở Nhiễm tôi có thể giải thích. Thật ra thì tôi cũng không biết, tôi thật không biết. Em biết tôi uống rượu trắng sẽ bị mất trí nhớ gián đoạn. Ở nước ngoài bị nổ lần đó, tôi trọng thương, uống rượu trắng để làm thuốc tê, chuyện sau đó, tôi cũng không nhớ.” Mộ Thương Nam cố gắng giải thích.

Anh cảm giác được Diệp Phi tức giận vì chuyện này, bởi vì khi Sở Nhiễm nói cô ta là người duy nhất không hãm hại Mộ Dã, sắc mặt Diệp Phi thay đổi.

“Anh không phải giải thích với tôi, tôi không hứng thú với đời sống riêng tư của anh. Anh có cút hay không? Không cút tôi để cho người phụ nữ của anh hướng dẫn anh đi!” Diệp Phi sáng giọng.

“Cô ta không phải người phụ nữ của tôi! Tôi cũng không muốn để cho cô ta trở thành người phụ nữ của tôi! Chỉ là Mộ Dã là con trai tôi mà thôi.” Mộ Thương Nam nói.

“Tại sao anh có thể khốn nạn như vậy được nhỉ? Rốt cuộc anh muốn bao nhiêu phụ nữ mới có thể hài lòng?” Diệp Phi đẩy Mộ Thương Nam ra.

Cô cho tới bây giờ sẽ không miễn cưỡng tình yêu không thuộc về mình. Mộ Thương Nam có thể không yêu cô, nhưng không nên tới trêu chọc cô khi anh ta có quan hệ với người khác.

Sắc mặt Mộ Thương Nam tái xanh: “Em rời đi năm năm, tôi còn không so đo em cùng Mộ Ly như thế nào!”

Diệp Phi chỉ cảm thấy buồn cười, cô cười nhẹ ra tiếng: “Tôi cùng người đàn ông khác như thế nào, đâu có liên quan gì đến anh? Anh có tư cách gì mà hỏi? Cút!”

Cô đá vào trên đùi Mộ Thương Nam. Năm năm qua, cô không có quan hệ cùng người đàn ông khác, còn sinh cho anh một đứa con gái.

Anh còn nghi ngờ cô cái gì?

“Ồn ào quá!” Một âm thanh nho nhỏ vang lên từ sau lưng Diệp Phi.

Tay Diệp Phi vỗ lên lồng ngực cường tráng của Mộ Thương Nam:
“Nghe thấy chưa, Mộ Dã nói anh ồn ào đó, anh còn không mau rút!”

Chớp mắt, con người Diệp Phi trờng lớn, nhìn Mộ Thương Nam trước mặt.

Ánh mắt Mộ Thương Nam ngạc nhiên mừng rỡ.

Hai người chạy đến bên giường bệnh của Mộ Dã: “Mộ Dã!” Hai người đồng thanh hô.

Diệp Phi nhìn Mộ Dã mở mắt, nước mắt lăn xuống. Cô cuối cùng cũng đợi được Mộ Dã tỉnh lại.

“Con trai! Cha đến thăm con! Con sao rồi? Khó chịu ở đâu không?” Mộ Thương Nam kéo cánh tay nhỏ bé của Mộ Dã.

Mặc dù không có tình cảm gì với Sở Nhiễm, nhưng nhìn thấy Mộ Dã, lòng anh vẫn yêu thương đứa trẻ.

Chân mày nho nhỏ của Mộ Dã như hai con sâu: “Cha thừa dịp con ngủ quấy rầy bạn gái con. Con không muốn cha làm cha con đâu!”

“Được, chúng ta không nhận anh ta. Chờ con khỏe lại, cô mang con đi.” Diệp Phi liền vội vàng nói.

Mộ Thương Nam tối sầm mặt, trời má cái thằng nhóc này nghe thấy hết rồi.

“Diệp Phi vốn dĩ là bạn gái cha. Con còn nhỏ nên cha mới không nói cho con. Cô ấy già rồi, không thích hợp với con. Con nên tìm bạn gái tầm tuổi mình thôi.” Mộ Thương Nam không thể không nói rõ ràng quan hệ với con trai mình.

“Anh mới già ấy!” Diệp Phi trừng mắt nhìn Mộ Thương Nam rồi quay đầu nhìn về Mộ Dĩ: “Con có nhớ là ai đánh con không? Buổi tối hôm đó, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?”

Chương 298

45298.Mộ Dã đưa tay lên gãi đầu mình, kết quả đụng phải băng vải quấn, toét miệng kêu đau.

“Thật là đau! Phi Phi, con không chê cô già, con chỉ thích loại phụ nữ thành thực như cô.”

Diệp Phi xoa đầu cậu bé: “Cô biết, cô mới không coi lời cha con nói là thật đâu. Cô cũng thích con. Trên đầu con mới được phẫu thuật, vết thương còn chưa lành, cô thổi thổi cho con nhé.”

Cô vừa nói vừa thổi phù phù nhẹ nhàng lên vết thương của đứa trẻ.

Con người Mộ Thương Nam xoay chuyển, nếu như không phải là Mộ Dã vừa mới tỉnh, anh thực sự muốn đánh cái mông nhỏ của nó. Thằng bé vừa tỉnh liền muốn dụ dỗ người phụ nữ của anh!

“Nói nhanh một chút, đêm hôm đó rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Là ai đánh ngất con? Thật đần, phí công học võ rồi, thiếu chút nữa để cho người ta đánh chết!” Anh lạnh giọng nói.

Khuôn mặt nhỏ nhắn bị tức đến đỏ lên: “Ai đần, con là không phòng bị. Có người hãm hại con!”

“Rốt cục là chuyện gì xảy ra?” Diệp Phi hỏi.

“Đêm hôm đó, con ngủ chung với Bắc Minh Ý. Sau đó nghe bên ngoài có tiếng ồn ào liền mở cửa nhìn một cái, thấy Tiểu Phi Phi và Thiên Tịnh gây gỗ trên hành lang lầu hai, bà nội cũng ở đó. Con liền trở về phòng mặc quần áo định giúp Tiểu Phi Phi. Ai biết con còn chưa mặc được quần áo liền nghe thấy tiếng đánh nhau nặng nề. Con sợ Thiên Tịnh và bà nội đánh Diệp Phi nên chạy ra ngoài. Lúc con đi ra nhìn thấy Tiểu Phi Phi nằm trên hành lang lầu hai mà lầu một còn có một Diệp Phi nữa. Cô ta đánh cả Thiên Tịnh và bà nội, nhìn thấy con liền đánh con!” Mộ Dã nói.

“Nói như vậy, chính là có người giả trang Diệp Phi? Nhưng là trong camera giám sát chạy liên tục không ngắt đoạn.” Mộ Thương Nam hỏi.

Điểm này anh nghĩ mãi không rõ. Video không qua cắt sửa. Nếu theo lời Mộ Dã, những người đó phải làm thế nào để tráo Diệp Phi trong khi camera vẫn đang quay?

“Cái này con sẽ nghiên cứu sau, dù sao con thấy chính là vậy.” Mộ Dã nói.

“Con dưỡng thương trước đi, đừng gây phiền phức cho cha.” Mộ Thương Nam nói với con trai mình. Anh đương nhiên tin tưởng lời cậu bé, đến mức camera tại sao lại như vậy, anh cũng không muốn điều tra nữa.

“Ai tìm cha gây phiền toái? Vẫn là cha không để con tĩnh tâm!” Mộ Dã sang sảng.

“Người đánh con là ai con có thấy rõ không?” Diệp Phi hỏi.

Chắc chắn là người kia cũng là người bỏ thuốc không cho Mộ Dã tỉnh lại.

“Con không biết. Cô ta mang mặt nạ hóa trang thành dáng vẻ của cô. Nếu như không phải con nhìn thấy cô nằm ở hành lang lầu hai, con cũng cho rằng người kia là cô đó. Bọn họ giống như có thật nhiều người. Lúc con bị đánh ngất, con còn nghe thấy có mấy người đi tới xem vết thương của chúng ta. Con bị đánh quá mạnh, không thể khống chế thân thể mình, nhưng vẫn còn có ý thức. Con nghe bọn họ nói chuyện với Thiên Tịnh. Nói cái gì mà để cho cô ta uống thuốc rồi ngủ một lúc. Bọn họ chắc chắn là cùng một phe với Thiên Tịnh. Lúc con té xuống đất còn nhìn thấy Thiên Tịnh vốn đang té ngã lại đứng dậy. Các người đem Thiên Tịnh bắt tới đây, con muốn thăm vấn cô ta!” Mộ Dã nói.

Đây là hình ảnh cuối cùng trong đầu cậu bé. Cậu té xuống đất, mà Thiên Tịnh cười từ dưới đất bò dậy, có thể thấy lúc này Diệp Phi giả đánh ngất Thiên Tịnh là giả.

“Thiên Tịnh điên rồi. Con không thăm vấn được cô ta đâu. Nhưng là muốn biết chân tướng, vẫn phải thăm vấn Thiên Tịnh. Tình hình của cô ta bây giờ như thế nào?” Diệp Phi nói.

“Cô ta vẫn điên điên khùng khùng. Uống thuốc có thể hóa giải một chút triệu chứng, nhưng cô ta không chịu nói đồng bọn là ai.” Mộ Thương Nam nói.

“Khống nói thì hành hình đi! Nói cho cùng, vẫn là cha không có bản lĩnh. Con có biện pháp để cho cô ta khai! Cha, cha để con đi tra hỏi

Thiên Tịnh.” Mộ Dã nói.

Mộ Thương Nam tức giận nhìn con trai, lại bị chính con trai mình khinh bỉ nhìn.

“Con dưỡng thương cho khỏe đi đã. Chờ khỏe rồi nói sau. Bên Thiên Tịnh cha sẽ đi thăm vấn.” Nói gì anh cũng phải moi ra khẩu cung của Thiên Tịnh, không thể để con trai khinh bỉ mình.

“Cô cũng đồng ý chuyện con nên dưỡng thương.” Diệp Phi đau lòng sờ đầu đứa bé. Bây giờ có thể chứng minh cô trong sạch được rồi. Còn về chuyện bắt kẻ gian hãm hại sau màn có thể từ từ, không có gì quan trọng hơn để Mộ Dã hồi phục cả.

“Con rất khỏe! Không cần dưỡng thương.” Mộ Dã đưa tay muốn chống người ngồi dậy, trong nháy mắt liền đau toét miệng.

“Đừng động! Con nằm nhiều ngày rồi, bắp thịt trên người cũng cứng lại, muốn khống chế thân thể còn cần phục hồi chức năng.” Diệp Phi nói.

Mặc dù cô xoa bóp cho Mộ Dã mỗi ngày, nhưng vẫn không giống với người bình thường vận động, hơn nữa, thần kinh của Mộ Dã muốn khôi phục cũng cần thời gian.

“Tôi đi thăm vấn Thiên Tịnh, các người ở đây chờ tin.” Mộ Thương Nam nói.

“Cha, cha nói xem con vất vả lắm mới tỉnh lại được, có phải nên thưởng không? Tỷ như khoai tây chiên, thịt bò khô, ô mai, chocolate,

kẹo, kem ly, còn có bánh waffles vân vân! Đúng rồi, còn có sữa hoa quả, con phải có nước dừa yến mạch nữa! Pizza cũng không thể thiếu, với cả mỳ Ý nghìn lớp nữa!” Mộ Dã báo đồ ăn như đã học thuộc lòng.

Mộ Thương Nam tối sầm mặt: “Chỉ biết ăn thôi! Cha lúc nào thì sinh một thằng con trai chuyên ăn hàng rồi? Một chút cũng không giống cha! Mới vừa ngủ mấy ngày, giảm được chút thịt, giữ vóc người thật tốt.”

“Trời! Con nuôi thịt cũng không dễ dàng, gầy xấu lắm! Con muốn mập trở lại!” Mộ Dã không phục nói.

Mộ Thương Nam không để ý tới Mộ Dã đang kháng nghị sau lưng mà sải bước đi ra cửa.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mộ Dã tức giận: “Cha, con chúc cha cả đời ế vợ! Không có người làm ấm giường!”

Mộ Thương Nam co rút cả cơ mặt, tiểu tử này thật ác độc.

Nhưng mà, thời gian qua không bao lâu, Nhiếp Hạo liền mang theo người đưa đến một rương đồ ăn vặt tới.

“Tiểu thiếu gia, những thứ này là quà vặt tổng giám đốc bảo tôi mua cho cậu.”

Mộ Dã nhìn một chút: “Nhiều vậy nha! Ha ha, thế này còn tạm được! Tiểu Phi Phi, nhanh đưa con chocolate!”

“Không được, con không thể ăn chocolate. Mới vừa tỉnh, dạ dày còn chưa khôi phục, chỉ có thể ăn cháo thôi!” Sở Nhiễm đi vào phòng bệnh.

Cô ta không khách khí nhìn về Diệp Phi: “Mộ Dã bây giờ đã tỉnh, mới vừa rồi cô cũng nghe đấy. Mộ Thương Nam nói, chờ Mộ Dã tỉnh sẽ để cho tôi thăm nó.”

Sắc mặt Diệp Phi trầm xuống, tựa hồ không tìm được lý do ngăn cản Sở Nhiễm nữa rồi.

“Mộ Dã thân thể còn yếu, cần phải nghỉ ngơi tĩnh dưỡng.” Lý do duy nhất của cô chỉ có thể thế này mà thôi.

“Tôi càng biết Mộ Dã cần gì hơn cô. Mộ Dã, cô mang cháo cho con này, cô bón con ăn nhé!” Sở Nhiễm ngồi bên người Mộ Dã, cầm cặp lồng giữ ấm tới, dùng cái muỗng bón cháo cho Mộ Dã.

Đáy lòng Diệp Phi như rơi xuống vực sâu. Cho dù cô có muốn hay không, Sở Nhiễm vẫn là mẹ ruột của Mộ Dã.

Bỗng nhiên, trong hành lang truyền tới tiếng đánh nhau, cô kinh ngạc mở cửa phòng, nhìn xem bên ngoài xảy ra chuyện gì...

Chương 299

Diệp Phi kinh ngạc nhìn đám người đang đánh nhau trên hành lang, một đám vệ sĩ đang đánh nhau cùng với vệ sĩ của Mộ Thương Nam, mà người đàn ông dẫn đầu chính là Cung Trạch Vũ!

“Học trưởng!” Cô vội vàng kêu lên.

Cung Trạch Vũ chạy qua phía của Diệp Phi, bắt lấy cánh tay của Diệp Phi, dẫn cô chạy đi.

“Đi mau lên!”

Diệp Phi bị Cung Trạch Vũ kéo đi chạy về phía thang máy, sau lưng họ là hai đám vệ sĩ của hai bên đang đánh nhau khó phân thắng bại.

Sở Nhiễm đứng trong phòng bệnh lặng lẽ nhìn Cung Trạch Vũ và Diệp Phi chạy đi mất, cầm điện thoại lên gửi đi một tin nhắn, “Giúp bọn họ đi đi.”

“Tiểu Phi Phi!” Mộ Dã không thấy Diệp Phi quay trở lại, thì ngẩng cổ lên gọi lớn.

Sở Nhiễm quay đầu nhìn Mộ Dã, “Đừng gọi nữa, Diệp Phi đã đi cùng Cung Trạch Vũ rồi, cô ấy không cần con nữa rồi.”

Gương mặt nhỏ của Mộ Dã tức đến đỏ bừng, “Ai nói cô ấy không cần

con chứ? Cô ấy là bị Cung Trạch Vũ cướp đi, đợi con khỏe lại, con phải đi cướp cô ấy về lại.”

Cậu tức giận nói, Tiểu Phi Phi của cậu, cậu sẽ không cho ai hết! Bao gồm cả bố của cậu nữa!

Khóe miệng của Sở Nhiễm trầm ngâm nét cười lạnh lùng, cầm bình giữ ấm lên tiếp tục dứt cháo cho Mộ Dĩ ăn, “Muốn mau chóng khỏe lại thì ngoan ngoãn ăn đi nào, nếu không con cũng không có sức mà đứng lên đâu.”

Mộ Dĩ ăn một muỗng lớn cháo mà Sở Nhiễm dứt cho cậu, cậu phải mau chóng khỏe lên mới được.

Diệp Phi và Cung Trạch Vũ chạy ra ngoài bệnh viện, ngồi trong xe của Cung Trạch Vũ, ánh mắt cô vẫn luôn nhìn chiếc xe hơi ở phía sau.

“Em đang nhìn gì vậy?” Cung Trạch Vũ hỏi.

“Em đang nhìn xem đám người đó là ai? Bọn họ không giống người của anh.” Diệp Phi nói.

Thật kì lạ, lúc cô và Cung Trạch Vũ chạy tới cổng lớn của bệnh viện, người của Mộ Thương Nam đã đuổi tới nơi rồi, rõ ràng sức đánh nhau của đám người phía Cung Trạch Vũ vẫn chưa được, nhưng mà không biết tại sao lại đột nhiên xuất hiện vài người nhìn như vệ sĩ vậy giúp người của họ đánh người của họ đánh người của Mộ Thương Nam, để cho họ đi.

“Không phải người của anh, anh cũng không biết là người của ai nữa,

cũng có thể là kẻ thù của Mộ Thương Nam, cố tình giúp chúng ta cũng nên? Phi Phi, cuối cùng anh cũng tìm được em rồi.” Tay của Cung Trạch Vũ kéo lấy tay của Diệp Phi, anh nắm chặt lấy tay của cô gái nhỏ.

“Anh có thể trở về thì tốt quá rồi, tiếc là em không liên lạc được với anh, nếu không thì em đã có thể nói với anh, người anh đuổi theo không phải là em.” Diệp Phi nói.

“Mộ Thương Nam đáng chết, hắn ta đã gạt anh! Kiếm một người giả dạng thành em, anh đuổi bọn họ đi khắp mấy nước luôn, sau đó anh cảm thấy không đúng, Mộ Thương Nam hoàn toàn là đang vẽ bản đồ, mà người đó nhìn thì thô kệch hơn em nhiều. Anh biết mình đã bị trúng kế rồi, anh cũng tìm một người đóng giả anh, tiếp tục đuổi theo Diệp Phi giả đó, còn anh thì lén trở về tìm em.” Cung Trạch Vũ nói.

“Cũng may là anh phát hiện ra, nếu không anh ấy thật sự muốn đưa anh đi vòng quanh thế giới rồi.” Diệp Phi nói.

“Phi Phi, anh đưa em đi nhé, nơi này không an toàn, quá nhiều người muốn hại em, anh đưa em đến một nơi an toàn, anh sẽ cướp lại từ tay của Mộ Thương Nam mỏ vàng đen của gia đình em.” Tay của Cung Trạch Vũ vuốt ve gương mặt nhỏ nhắn của Diệp Phi, mới không gặp ít lâu thôi mà mặt của Diệp Phi đã gầy đi rồi.

“Mộ Thương Nam sẽ không giao mỏ vàng đen cho anh đâu, nhưng mà...” Chân mày của Diệp Phi nhíu lại, đáy mắt chợt lóe lên, đột nhiên nghĩ ra một cách.

Khóe miệng cô cong lên, “Được, em đi cùng anh.”

Nhịp tim của Cung Trạch Vũ đập loạn xạ, cuối cùng Diệp Phi cũng đồng ý đi cùng anh rồi.

“Anh đưa em đến một nơi mà em không ngờ tới, em sẽ yêu thích nơi đó.” Anh vui vẻ nói.

Xe chạy một mạch đến bờ biển, ở đó có một chiếc thuyền đang đợi họ.

—

Mặt trời từ từ mọc lên ở phía Đông, Thủy Tinh đã đợi cả đêm bên ngoài phòng cấp cứu của bệnh viện, cuối cùng cũng đợi đến lúc Bắc Minh Ý phẫu thuật trở ra.

“Ý Ý!” Cô chạy về phía Bắc Minh Ý, gương mặt của đứa nhỏ trắng bệch vô cùng, cô sờ lên gương mặt nhỏ của cậu, vẫn còn đang phát sốt.

“Ý Ý làm sao rồi? Sao nó lại như thế này?” Cô chất vấn bác sĩ, tình trạng này còn nặng hơn tình trạng lúc cô đưa Bắc Minh Ý tới bệnh viện nữa.

Bác sĩ cau mày lại, đứa nhỏ này đã khỏe mạnh rồi, ít nhất thì người vẫn còn sống. Chỉ là George không cho anh ta nói ra sự thật, anh ta chỉ có thể giữ im lặng thôi.

“Nó mới làm phẫu thuật xong, cần có một quá trình để phục hồi sức khỏe. Mọi người chăm sóc nó thật tốt vào.”

“Nó không còn bị nguy hiểm tới tính mạng chứ?” Thủy Tinh hỏi dồn.

“Còn cần phải quan sát 24 tiếng, nếu như có thể ổn định không xảy ra hiện tượng tiêu cực thì xem như giữ được mạng rồi. Để y tá đưa cậu bé đến phòng bệnh đi, vi khuẩn ngoài hành lang quá nhiều, khả năng miễn dịch hiện tại của cậu bé rất thấp.” Bác sĩ nói.

“Được, tôi đi cùng nó tới phòng bệnh.” Thủy Tinh nói, đi cùng với y tá đẩy chiếc giường của Bắc Minh Ý đến phòng bệnh.

George nhìn Thủy Tinh đã đi rồi mới mở miệng hỏi bác sĩ, “Giữ được mạng rồi chứ?”

“Xem như là giữ được rồi, lần này quá nguy hiểm rồi, chỉ là cần một thời gian để hồi phục lại sức khỏe thôi.” Bác sĩ nói.

“Ừ, việc này giao cho anh, giữ kín miệng của mình lại cho tôi.” George lấy một tấm thẻ ra đưa cho bác sĩ.

Trên gương mặt của bác sĩ cuối cùng cũng nở nụ cười, “Cảm ơn ngài bá tước, tôi sẽ tận tâm chữa trị cho Bắc Minh Ý, kết quả giám định người thân đã có rồi.”

George gật gật đầu, đón lấy giấy báo cáo kết quả, nhìn thấy con số trên tờ báo cáo, 99.9999%, không nghi ngờ gì nữa, Thủy Tinh và Bắc Minh Ý là quan hệ mẹ con!

Anh dùng tay xé đi tờ báo cáo đó, “Chuyện này chỉ có hai người chúng ta biết.”

“Tôi hiểu, ngài yên tâm, tôi có chết cũng sẽ không nói ra chuyện này đâu.” Bác sĩ vội vàng bảo đảm.

George điều khiển nút bấm trên xe lăn, đi đến phòng bệnh của Bắc Minh Ý, hai chân mày của anh nhú chặt lại, bây giờ đã tìm ra được đáp án của tất cả sự quan tâm mà Thủy Tinh dành cho Bắc Minh Ý rồi.

Bởi vì họ là mẫu tử liên tâm, cho nên cho dù Thủy Tinh không biết Bắc Minh Ý là con của cô đi nữa, thì cô cũng sẽ không nhận được mà đi quan tâm tất cả mọi chuyện của Bắc Minh Ý.

Nhưng mà, làm sao anh có thể giữ một mối tai hoa ở lại bên mình chứ?

Sự thật mà anh khổ cực che giấu sớm muộn cũng sẽ bị Thủy Tinh phát hiện, mà Thủy Tinh một khi biết đứa con của mình và Bắc Minh Phong còn sống, cô còn ở lại bên cạnh anh sao?

Chỉ cần nghĩ như vậy một chút thì trong lòng anh đã đau đớn rồi.

Không thể giữ Bắc Minh Ý lại! Trong đầu anh lóe lên những chữ này rất nhanh chóng.

Không những không thể giữ lại, còn không thể để nó chết trong tay anh, nếu không Thủy Tinh sẽ hận anh suốt cả đời.

Anh cầm điện thoại gửi tin nhắn cho người của mình, bảo người của anh chuẩn bị xong xuôi mọi thứ.

Thủy Tinh chăm sóc Bắc Minh Ý ở trong phòng bệnh, giúp Bắc Minh Ý lau mặt, “Xin lỗi nhé Ý Ý, dì không nên không tự lượng sức mình mà dẫn con đi.”

Nước mắt cô rơi lã chã, chỉ hận bản thân không có bản lĩnh bảo vệ Bắc Minh Ý.

George bước vào phòng, nhìn thấy người phụ nữ của mình đang khóc thì sắc mặt anh càng âm trầm hơn, “Anh đã hỏi qua bác sĩ rồi, bác sĩ nói về cơ bản thì nó sẽ không có gì đâu, em không cần lo lắng.”

Thủy Tinh quay đầu nhìn George, đi đến bên cạnh George, “George, em sẽ ở lại bên cạnh anh, sẽ không rời xa anh đâu. Anh muốn có con, em cũng sẽ sinh con cho anh.”

Cô không kiềm được mà cúi thấp đầu xuống, không dám để George nhìn thấy sự không cam lòng trong đáy mắt của cô.

“Sau đó thì sao? Điều em muốn nói không phải là câu này phải không?” George siết chặt tay vịn trên chiếc xe lăn, anh đã dự cảm được trọng điểm phía sau mà Thủy Tinh muốn nói rồi.

Thủy Tinh ngẩng đầu lên, “Em nghĩ qua rồi, Bắc Minh Ý và em không có chút quan hệ nào cả, em không có nghĩa vụ chăm sóc nó, anh nói phải không? Anh gọi Bắc Minh Phong đến đón nó đi được không?”

Chương 300

Nét mặt của George co lại, tuy là cô đã nói là câu nói mà anh thích nghe nhất, cô nói việc này ra nhưng anh cũng nghe hiểu ý ngầm trong lời nói của cô.

Thủy Tinh chính là vì sợ Bắc Minh Ý lại xảy ra tình huống nào khác, nên mới vội vàng muốn Bắc Minh Phong đến đón Bắc Minh Ý.

“Anh phải suy nghĩ về việc này một chút, không có ai biết chuyện anh dẫn em và Bắc Minh Ý đi, em biết là Bắc Minh Phong vẫn chưa bỏ cuộc với em, nếu như anh ta biết em ở chỗ của anh, anh ta sẽ bám lấy em đó.” Anh nói.

“Chúng ta có thể dùng nặc danh thông báo cho anh ấy đến đây đón Bắc Minh Ý đi. Anh ấy sẽ không biết chuyện này có liên quan tới anh đâu, chúng ta chỉ cần lên nhìn Bắc Minh Phong đưa thẳng bé đi là được rồi.” Thủy Tinh nghĩ đến một cách khác.

“Để anh xem nên làm như thế nào, em không muốn nuôi Bắc Minh Ý thì chúng ta không nuôi nữa. Tất cả những việc anh làm đều là vì em, em hiểu không?” Khóe miệng của George nở nụ cười cứng nhắc.

Làm sao anh dám để Bắc Minh Ý trở về bên cạnh Bắc Minh Phong được, chỉ cần Bắc Minh Ý còn sống thì bí mật này sớm muộn cũng sẽ bị phát hiện, nhưng lời nói của Thủy Tinh đã cho một cơ hội tiền Bắc Minh Ý đi.

Thủy Tinh nghe thấy anh nói như vậy, trong lòng cũng an tâm hơn rồi, “Em biết anh đều muốn tốt cho em, không có Bắc Minh Ý, chúng ta cũng không cần túc trực ở bệnh viện nữa, chúng ta có thể về nhà sống cuộc sống của chúng ta.”

Cô đưa ra điều kiện của mình, chỉ hy vọng có thể khiến George mau chóng thông báo cho Bắc Minh Phong.

Trong lòng George cảm thấy khổ sở, Thủy Tinh lại dùng việc sống cùng anh để làm điều kiện, ép anh thông báo cho Bắc Minh Phong.

“Anh cũng muốn mau chóng trở về lâu đài, em ngồi ghế sofa nghỉ một tí đi, anh đi sắp xếp thông báo cho Bắc Minh Phong.” Anh kéo bàn tay của cô gái nhỏ, để cô ngồi lên ghế sofa.

Anh ấn nút điều khiển xe lăn, đi ra ngoài cửa phòng bệnh.

Một lát sau đó, Thủy Tinh đã nhận được tin nhắn của George, George nói với cô, đã gửi tin nặc danh cho Bắc Minh Phong rồi, bảo Bắc Minh Phong đến đây đón Bắc Minh Ý, hơn nữa người của anh đã nhìn thấy Bắc Minh Phong lên máy bay xuất phát rồi.

Thủy Tinh nhìn thấy tin nhắn thì thở phào nhẹ nhõm, chỉ khi trở về bên cạnh Bắc Minh Phong thì Bắc Minh Ý mới an toàn mà thôi.

Có thể đổi lấy sự an toàn của Bắc Minh Ý, thì cho dù cô hy sinh nhiều bao nhiêu cũng là xứng đáng.

Cô tính toán chặng đường mà Bắc Minh Phong từ trong nước đến

đây, nắm tay tính thời gian mà Bắc Minh Phong xuất hiện.

Thời gian trôi qua đặc biệt dài, cô chỉ sợ trong khoảng thời gian ở đây, George sẽ hối hận không cho Bắc Minh Ý đi.

Khi mặt trời từ từ lặn ở phía Tây, George mới trở về phòng bệnh.

“Đi mau! Người của anh ở Cục Hàng Không đã thám thính được máy bay riêng của Bắc Minh Phong đã nhập cảnh rồi.” George kéo Thủy Tinh dậy.

Trên gương mặt của Thủy Tinh không giấu được niềm vui mừng, “Anh ấy đã tới rồi sao? Nhanh vậy à.”

“Ừ, chúng ta phải rời đi trước khi anh ta tới, nếu không anh ta sẽ phát hiện ra chúng ta.” George nói.

Thủy Tinh bị George kéo ra khỏi cửa phòng bệnh, cô quay đầu nhìn Bắc Minh Ý nằm trên giường bệnh, trong lòng như bị móng vuốt nhọn cào xé vụn, móng tay nhọn đâm vào trái tim của cô khiến cô đau đớn vô cùng.

Cô hiểu rất rõ, lần này chia tay với Bắc Minh Ý, cũng có thể cả đời này không thể gặp lại nữa.

Cô hất tay của George ra, chạy về phía giường nằm của Bắc Minh Ý, cúi đầu hôn lên gương mặt của cậu bé.

“Ý Ý, xin lỗi, cục cưng không thể bảo vệ được con, con về với bố phải nghe lời của bố, chăm sóc tốt cho mình nhé.” Nước mắt cô rơi lã chã

xuống gương mặt của đứa nhỏ.

Tiếng cánh quạt của máy bay trực thăng truyền từ ngoài cửa sổ vào, Thủy Tinh ngẩng đầu lên nhìn bầu trời ngoài cửa sổ thì thấy trên chiếc máy bay đang bay tới, ký hiệu trên chiếc máy bay là ký hiệu của Bắc Minh gia.

Trong lòng cô coi như nhẹ nhõm hẳn, Bắc Minh Phong tới rồi.

Cô đi theo George ra khỏi phòng bệnh, trốn trong phòng bệnh nằm ở phía cuối hành lang, đợi Bắc Minh Phong dẫn cậu bé đi.

Trong phòng bệnh, Thủy Tinh tựa sát vào cánh cửa, như vậy cô sẽ nghe được rõ hơn động tĩnh phía ngoài hành lang.

Tiếng bước chân dồn dập bước vào phòng bệnh của Bắc Minh Ý, ngay sau đó là âm thanh giường bệnh được đẩy ra ngoài.

Đột nhiên, ngoài hành lang vang lên tiếng nói của Bắc Minh Phong, “Các người là ai? Thả con trai tôi ra!”

“Ha ha, bọn ta phụng mệnh bắt nó đi! Tránh ra!” Một người đàn ông trả lời Bắc Minh Phong.

Thủy Tinh kinh ngạc mở to mắt, “Là ai đưa Bắc Minh Ý đi? Tại sao lại có hai nhóm người đến bắt Ý Ý?”

Tay của George cuộn thành nắm đấm, “Anh cũng không biết là chuyện gì, cũng có thể nói không chừng là kẻ thù của Bắc Minh Phong.”

Anh một tay giữ Thủy Tinh đang tính chạy ra ngoài lại, “Đừng ra ngoài, nguy hiểm!”

“Không được, bây giờ Ý Ý đang gặp nguy hiểm, em phải đi xem nó!” Thủy Tinh ra sức hất cánh tay của George ra, xông ra khỏi phòng.

Người của hai bên đánh nhau ngoài hành lang đến mức dầu sôi lửa bỏng, người của bên kia dùng Bắc Minh Ý uy hiếp Bắc Minh Phong, bắt Bắc Minh Phong nhường đường.

Bắc Minh Phong đương nhiên không thể nhường đường, nhường rồi thì con trai của anh sẽ càng nguy hiểm hơn.

Thủy Tinh nhìn thấy người đàn ông đang ôm lấy Bắc Minh Ý không buông, cô đứng phía sau lưng của người đàn ông đó, vừa hay hấn ta không nhìn thấy cô được.

Cô không do dự mà chạy về phía người đàn ông, dùng tất cả sức mạnh của mình giơ nắm đấm đấm vào phía sau đầu của hắn ta.

“Á!” Người đàn ông đó kêu lên một tiếng, mất ý thức buông lời tay của mình.

Bắc Minh Phong nhân cơ hội này cướp lại con trai của mình.

“Thủy Tinh!” Anh nhìn thấy Thủy Tinh bị mấy người của đối phương bắt lại, hét lớn.

“Tôi không sao! Anh mau đưa Bắc Minh Ý đi đi!” Thủy Tinh hét lên.

“Anh sẽ không bỏ mặc em không lo đâu! Thả Thủy Tinh ra, các người cần bao nhiêu tiền, tôi đưa cho các người!” Bắc Minh Phong kêu lớn.

George cắn chặt răng mình, Bắc Minh Phong muốn giở trò anh hùng cứu mỹ nhân trước mặt anh sao?

“Các người thả Thủy Tinh ra, tôi bảo đảm các người sẽ an toàn rời khỏi đây.” Anh vội vàng nhìn đám người đó một cái.

“Vậy thì đúng rồi, bọn ta là nhận được người khác nhờ vả, mới đến đưa đứa nhỏ này đi, chỉ cần có thể an toàn rời khỏi đây, bọn ta sẽ không làm tổn hại người phụ nữ này.” Người đàn ông cầm đầu vẫy vẫy tay với đám thuộc hạ, bảo bọn chúng bắt Thủy Tinh dẫn tới thang máy.

Bắc Minh Phong thấp giọng nói vài câu với Khang Dũng, Khang Dũng lập tức dẫn theo vài người im lặng lùi về phía sau.

Anh nhìn thấy đám người đó lùi về sau, bản thân thì dẫn người tiến lên phía trước.

Mấy người đó thấy mình bị ép đến chỗ thang máy thì đẩy Thủy Tinh về phía George, rồi tất cả chạy vào thang máy trốn lên tầng thượng định ngồi máy bay chạy trốn.

Thủy Tinh đứng dậy từ bên người George, nhìn Bắc Minh Phong “Anh mau đưa Bắc Minh Ý đi đi!”

Ánh mắt của Bắc Minh Phong sắc bén nhìn gương mặt của George,

“Là anh đưa Thủy Tinh và Bắc Minh Ý đi! Anh thật bỉ ổi!”

“Tôi bỉ ổi? Anh dụ dỗ phụ nữ đã có chồng, anh không bỉ ổi sao? Đừng quên rằng Thủy Tinh là vợ của tôi!” George lên tiếng nói lại.

“Anh xứng làm chồng của cô ấy sao? Thủy Tinh qua đây, anh đưa em đi! Anh và Lăng Tuyết đã ly hôn rồi, chúng ta kết hôn, cùng Ý Ý cả nhà ba người chúng ta mãi mãi không chia lìa nữa!” Bắc Minh Phong nói.

“Thủy Tinh, đừng tin anh ta! Anh ta và Lăng Tuyết ly hôn? Ha ha, đừng nghe anh ta lừa gạt em! Anh nói cho em biết một chuyện, em sẽ biết Bắc Minh là con người như thế nào! Chính sau khi em mất tích, Lăng Tuyết đã mang thai rồi!” George nói oang oang.

Chương 301

Trong đầu Thủy Tinh như bị tia sét đánh ngang qua, đầu cô hoàn toàn trống rỗng, cô mất tích rồi, Lăng Tuyết có thai rồi, Bắc Minh Phong thật lòng với cô bao nhiêu, dùng ngón chân nghĩ một chút thì biết rồi.

Cô bặm chặt môi mình, thật kì lạ là trái tim lại không hề thấy đau, ngược lại trống rỗng đến đáng sợ.

“Thủy Tinh, em nghe anh giải thích, hôm đó em và Ý Ý mất tích, anh mượn rượu giải sầu, uống quá nhiều, anh cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, anh đã nói chia tay với Lăng Tuyết rồi, bảo cô ấy phá thai rồi. Lần này anh sẽ không do dự thiếu quyết đoán nữa, nếu như năm đó anh có thể quyết đoán như vậy một chút, thì em đã không tổn thương! Tin anh đi, anh là thật lòng với em.” Bắc Minh Phong vội vàng giải thích.

Chuyện hối hận nhất cuộc đời này, chính là thời trẻ anh một mực đi tính toán lần đầu tiên của Thủy Tinh có phải là dành cho anh không, còn có chuyện nhân từ không muốn tổn thương người vô tội là Lăng Tuyết, nhưng lại đi tổn thương người phụ nữ mà anh yêu nhất.

Thủy Tinh khó nhọc hít thở một hơi, quá trình không quan trọng, điều quan trọng là Lăng Tuyết lại có thai rồi, sắp sinh cho Bắc Minh Ý một em trai hoặc em gái rồi.

“Đứa trẻ là vô tội, anh quay về với Lăng Tuyết sống tốt cuộc sống của

hai người đi, tôi nói lại lần nữa, tôi đã kết hôn rồi, chồng của tôi là George, chúng tôi cũng sắp có em bé rồi, cho nên anh vui lòng đừng quẩn lầy tôi nữa.” Cô lạnh lùng nói ra từng chữ.

Bắc Minh Ý sẽ trưởng thành, nếu như Lăng Tuyết bị ép phá thai, Bắc Minh Ý lớn lên có oán hận cô không? Dù sao cũng là em ruột của mình.

Trái tim của cô bỗng hiu quạnh, nghĩ đến lúc này Bắc Minh Phong nói, năm đó nên quả quyết một chút, cô không kiềm được lòng mà nhìn Bắc Minh Ý, thật sự nếu giống như Bắc Minh Phong nói vậy, thì đã không có đứa trẻ dễ thương như vậy rồi.

Một cảm giác đau đớn khác bủa vây lấy toàn thân cô, cô không nỡ bỏ Bắc Minh Ý.

Bắc Minh Phong ngây ra một lúc mới tiêu hóa được lời nói của Thủy Tinh, cô có chồng, họ cũng sắp có em bé rồi.

Khóe miệng của anh cong lên nụ cười từ chế giễu, từ đầu đến cuối anh luôn đề cao bản thân mình.

“Là George hại con trai của anh thành ra như thế này, em còn muốn ở lại bên cạnh George sao?” Anh thấp giọng xuống hỏi.

Sắc mặt Thủy Tinh trắng bệch, tay cô vo thành nắm đấm.

George vội vàng nắm lấy tay của Thủy Tinh, “Đó chỉ là ngoài ý muốn, thực ra tôi chỉ muốn dọa anh, tôi sẽ không thật sự làm tổn hại Bắc Minh Ý, chỉ là anh xông tới đây thì mới xảy ra chuyện như vậy. Tôi

đảm bảo sau này sẽ không có nữa.”

“Tôi...” Thủy Tinh còn chưa nói hết câu, Khang Dũng đã dẫn người áp giải đám người khi nãy bỏ trốn đi tới.

“Công tử, tôi đã bắt được kẻ bỏ chạy rồi, khi nãy đánh hấn một trận, hấn nói là George bảo bọn họ đưa thiếu gia đi, bọn họ còn làm một chiếc máy bay, giả làm máy bay riêng của Bắc Minh gia chúng ta.” Khang Dũng nói.

Đáy mắt của Bắc Minh Phong như phát ra lửa, “George, anh còn có gì muốn nói nữa! Tôi phải giết chết anh!”

Biểu cảm của George cứng ngắc, không ngờ những người đó lại bị người của Bắc Minh Phong bắt lại, “Thủy Tinh, anh chỉ là muốn đưa Bắc Minh Ý ra bệnh viện nước ngoài khám bệnh, anh sợ em không yên tâm, nên mới giả làm người của Bắc Minh Phong đưa nó đi.”

“Thủy Tinh, đừng tin anh ta! Anh ta là muốn hại Bắc Minh Ý! Em đi với anh, cho dù em không muốn ở cùng anh nữa cũng không sao cả, anh không yên tâm để em ở lại bên cạnh con người bỉ ổi này!” Bắc Minh Phong hét lớn.

Thủy Tinh đang ở cạnh George, anh không dám cho người của mình động tay đánh George, chỉ sợ George sẽ làm hại Thủy Tinh.

Tay của George nắm chặt lấy bàn tay của Thủy Tinh, “Em không tin thì thôi đi, anh cũng không nhất thiết phải giải thích với em, đừng quên nơi đây là của ai, em có thể thử xem xem, anh có thể để em sống sót rời khỏi không!”

Tay của anh bấm vào màn hình điện thoại, gửi tin nhắn sai người của mình qua đây, còn gửi thêm một tin cho Tòa án Quý tộc, tố cáo có người muốn cướp vợ của anh.

Thủy Tinh nhìn thấy tin nhắn mà George gửi đi, phụ nữ ở nước này mà bỏ trốn là tội lớn, có thể nhờ tư pháp can dự vào.

“Bắc Minh Phong, anh bị mù hay bị điếc rồi, anh nghe không rõ lời tôi nói lúc nãy hay sao? George là chồng của tôi, tôi yêu anh ấy, anh ấy làm gì đều là vì tôi cả, tôi tin lời của anh ấy. Anh còn không cút đi, chồng của tôi sẽ không tha cho anh đâu!” Cô uy hiếp Bắc Minh Phong, cô ở đâu không quan trọng, quan trọng là Bắc Minh Phong và Bắc Minh Ý có thể an toàn rời khỏi.

Trái tim của Bắc Minh Phong như bị dao cứa vào, không ngờ Thủy Tinh lại yêu George như vậy, đôi môi của anh run lên, “Đây là sự lựa chọn của em, em đừng hối hận! Nhân phẩm của George có vấn đề.”

“Có vấn đề hay không thì anh ấy cũng là chồng của tôi, tôi không muốn nhìn thấy anh nữa, cút đi!” Thủy Tinh dùng hết sức lực của mình hét lên.

Bắc Minh Phong ôm lấy Bắc Minh Phong từ tay của vệ sĩ, đi về phía tầng thượng không quay đầu lại, máy bay của anh đậu ở tầng thượng.

Người của Bắc Minh Phong đã đi rồi, Thủy Tinh nhìn xuống George, “Em ở lại rồi, bảo người của anh lui xuống, để họ an toàn rời khỏi đây đi.”

“Được thôi, nhưng mà em phải dùng mạng của Bắc Minh Ý để thề, mãi mãi không gặp lại Bắc Minh Phong nữa, thì anh có thể bảo đảm họ sẽ bình an trở về nước của mình.” George đưa ra điều kiện của mình.

Thủy Tinh nhắm chặt đôi mắt lại, “Được, em xin thề, nếu như em còn gặp lại Bắc Minh Phong, Bắc Minh Ý sẽ không chết tử tế được.”

Toàn thân của cô đều đang run lên, dùng mạng sống của Bắc Minh Ý để thề, lần ly biệt này không còn ghi ngờ gì nữa, chính là vĩnh biệt rồi.

Cuối cùng George cũng có được câu nói mà mình muốn, liền gọi điện thoại cho giải tán tất cả người của mình.

Sau đó, Thủy Tinh nghe thấy tiếng cánh quạt của trực thăng truyền đến từ tầng thượng, tiếng cánh quạt càng lúc càng xa, cô biết Bắc Minh Phong đã bình an rồi đi rồi.

Em nguyện dùng tất cả của em, chỉ để đổi lấy sự bình an của anh. Thủy Tinh nghĩ bất luận là năm năm trước, hay là năm năm sau, cô đều yêu một cách rất ngốc, rất ngốc.

—

Mộ Thương Nam dẫn theo người của mình tìm khắp mọi nơi cũng không tìm thấy Diệp Phi.

Ngược lại thì mẹ của anh – Liễu Họa đã tỉnh rồi, nói ra người năm đó hại Mộ Lạc Lạc là Thiên Tịnh, không phải Diệp Phi,

Khóe miệng anh cười khổ sở, cuối cùng anh đã tra rõ chân tướng rồi, nhưng lại không tìm thấy người phụ nữ của mình.

Liễu Họa hận Thiên Tịnh đến thấu xương, không những vì bị Thiên Tịnh lừa hết bao nhiêu năm nay, còn bởi vì Thiên Tịnh đánh ngất bà ta nữa, điều quan trọng hơn nữa là, Mộ Dã lại không phải là con của Thiên Tịnh.

“Con tiện nhân đó ở đâu? Mẹ phải lấy mạng của nó!” Bà ta lớn tiếng la lên.

“Con đã nhốt cô ta lại rồi, con phải điều tra xem đồng bọn của cô ta là ai, đồng bọn của cô ta chính là người đứng sau hại con. Con nhất định phải bắt được bàn tay này!” Mộ Thương Nam tức giận nói.

“Ừ, phải bắt ra cho được, rốt cuộc là ai vẫn luôn hại Mộ gia chúng ta? Đúng rồi, Mộ Dã không phải do Thiên Tịnh sinh ra, nhưng mà Mộ Dã quả thực là con của con, điểm này thì lúc nó ra đời, đã làm kiểm tra DNA của hai bố con các con rồi, cái này sẽ không sai được. Mẹ ruột của nó rốt cuộc là ai chứ?” Liễu Họa hỏi.

Mộ Thương Nam bặm chặt môi, anh không muốn nói ra cái tên đó, mà Sở Nhiễm lại đứng ngay bên cạnh Liễu Họa.

Sở Nhiễm đột nhiên quỳ xuống, “Dì à, Mộ Dã là đứa con ruột do con sinh ra, con không muốn nó vừa ra đời đã chia cách với Mộ Thương Nam, cho nên con mới cho người hoán đổi Mộ Dã và con của Thiên Tịnh. Con không hy vọng xa vời vị trí thiếu phu nhân của Mộ gia, con chỉ hy vọng, dì biết được chân tướng thì có thể cho con thường xuyên

gặp Mộ Dã.”

Chương 302

Liễu Họa kinh ngạc nhìn Sở Nhiễm, “Con là mẹ ruột của Mộ Dã sao? Đứa trẻ ngoan của dì, con mau đứng lên đi, dì cũng là già lắm lắm rồi, nhiều năm như vậy, con đều chăm sóc cả nhà của chúng ta rất kĩ lưỡng, dì làm sao mà không nghĩ tới con và Thương Nam là một đôi nhĩ?”

“Không phải, dì à, dì hiểu lắm rồi, chăm sóc cho mọi người là do con cam tâm tình nguyện thôi, không liên quan đến Thương Nam, anh ấy có thể không yêu con.” Sở Nhiễm nói.

“Sao lại có đứa trẻ hiểu chuyện như con vậy chứ, âm thầm sinh con nối dõi cho Mộ gia chúng ta, còn không hề nói ra nữa! Mộ Dã vẫn luôn không thích Thiên Tịnh, ban đầu dì còn thấy lạ lùng, làm sao lại có mối quan hệ mẹ con nào thành ra thế này. Bây giờ coi như đã biết được nguyên nhân rồi. Thiên Tịnh hóa điên thật đúng lúc, để dì làm chủ, cho Thương Nam và con kết hôn, như vậy cả nhà ba người các con có thể đoàn tụ rồi.” Liễu Họa nói.

“Mẹ, chuyện này...” Không đợi Mộ Thương Nam nói hết câu, Sở Nhiễm đã ngắt ngang lời của Mộ Thương Nam.

“Dì à, con không muốn gả cho Thương Nam. Anh ấy không yêu con, hôn nhân không có tình yêu sẽ không hạnh phúc đâu, con yêu anh ấy và anh ấy yêu con, đây là hai chuyện khác nhau, con yêu anh ấy, không cần anh ấy yêu con, con chỉ muốn âm thầm yêu anh ấy thôi,

như vậy là đủ rồi.” Sở Nhiệm nói.

Liễu Họa ngạc nhiên vô cùng, nhiều phụ nữ đều chỉ mong sao có thể gả vào Mộ gia, bà ta trách móc nhìn con trai mình một cái, rõ ràng là con trai của bà ta không yêu Sở Nhiệm.

“Thật là để con chịu ầm ức rồi. Đứa trẻ ngoan của dì, con yên tâm, một đứa con gái tốt như con vậy, Thương Nam sẽ yêu con thôi.”

“Con đưa Mộ Dã đến thăm dì nhé, dì cũng nhớ nó rồi phải không?” Sở Nhiệm nói.

“Đúng rồi, dì rất nhớ cháu của dì, mau đưa nó đến gặp dì đi. Không đúng, vết thương của nó thế nào rồi? Hay là để dì đi gặp nó, các con mau lấy xe lăn lại cho dì.” Liễu Họa xót vết thương của cháu trai của mình, không nỡ để cháu trai mình đi bộ.

“Bây giờ nó cần tập vật lý trị liệu, đi bộ có ích cho nó. Nhưng mà bây giờ sức khỏe của dì còn yếu lắm, không thích hợp để di chuyển, con đưa nó đến thăm dì.” Sở Nhiệm nói rồi đi ra ngoài phòng bệnh.

Liễu Họa nhìn thấy Sở Nhiệm đi rồi, bà ta quay sang hỏi Mộ Thương Nam, “Có làm giám định quan hệ mẹ con của Sở Nhiệm và Mộ Dã chưa?”

Mộ Thương Nam gật gật đầu, “Đã làm rồi, kết quả là quan hệ mẹ con.”

Liễu Họa cười mãn nguyện, “Vậy là tốt rồi, Mộ Dã của mẹ có thể ở cùng với mẹ ruột rồi, Thương Nam, quên Diệp Phi đi, nó không thích

hợp với con. Cái mỏ vàng đen gì đó chúng ta cũng không cần nữa, con đưa cho nó rồi thôi đi.”

Trải qua sống chết, Liễu Họa đã xem nhẹ những vật ngoài thân rồi, càng để tâm xem người nhà có thể ở bên cạnh nhau mới là tốt.

“Mỏ vàng đen...” Mộ Thương Nam dừng lại một chút, “Con không nhớ bản đồ của mỏ vàng ở đâu, cái này thì mẹ biết mà. Diệp Phi bị Cung Trạch Vũ đưa đi rồi, con phải đi tìm cô ấy.”

“Con còn đi tìm nó làm gì? Nó đồng ý lấy ai đều không có liên quan gì tới chúng ta nữa.” Liễu Họa không hài lòng nói.

“Nhưng mà mẹ đừng quên thân phận của Cung Trạch Vũ, anh ta đưa Diệp Phi đi là có mục đích của anh ta cả, anh ta còn muốn mỏ vàng hơn cả Diệp Phi nữa. Con không đánh đòn phủ đầu thì sẽ bị động bị anh ta khống chế.” Mộ Thương Nam nói,

“Người của Ám Dạ quả thực rất đáng ghét, luôn nắm chặt chuyện năm đó không buông, muốn khiến Mộ gia của chúng ta sụp đổ, thực ra năm đó ông nội của Cung Trạch Vũ qua đời, cũng không phải là điều mà chúng ta muốn nhìn thấy.” Liễu Họa nhắc tới ân oán năm đó, thở dài một hơi.

Mỗi ân oán đã quấn chặt lấy cả ba thế hệ rồi, không biết phải tới lúc nào mới có thể kết liễu ân oán này.

“Không phải lỗi của gia đình chúng ta, không ai cũng có thể trách gia đình chúng ta được. Con sẽ giải quyết chuyện giữa Mộ gia và Cung gia, sẽ không đem ân oán này để lại cho Mộ Dã nữa.” Mộ Thương

Nam nói.

Sở Nhiễm dìu Mộ Dã bước vào, “Dì à, dì xem Mộ Dã đã có thể đi đứng bình thường được rồi này.”

“Cháu ngoan của bà, mau mau tới đây với bà nội! Để bà xem vết thương của cháu.” Liễu Hoa đưa tay kéo Mộ Dã qua.

“Bà nội, cháu không sao hết, qua mấy ngày nữa là cháu lại là một hảo hán.” Mộ Dã đồng dục nói.

“Nhìn thấy cháu không có sao là tốt rồi, đều trách bà nội lúc đầu cứ bắt buộc bố cháu phải lấy Thiên Tịnh đó, thật là rước về tai họa! Mẹ ruột của cháu không phải Thiên Tịnh, là Sở Nhiễm! Cháu thích Sở Nhiễm không?” Liễu Hoa hỏi cháu trai của mình.

Gương mặt của Mộ Dã lạnh băng lại, “Cháu biết rồi, vết thương của bà thế nào rồi? Phải kiên trì tập luyện vật lý trị liệu, có như vậy mới mau chóng trở về nhà được.”

Cậu nhanh chóng kéo sang một chủ đề khác.

Liễu Hoa vốn dĩ muốn nhờ cậy vào cháu trai, muốn để Mộ Dã nói thích Sở Nhiễm, ép Mộ Thương Nam lấy Sở Nhiễm, kết quả Mộ Dã vốn không hiểu câu hỏi của bà ta.

“Được, bà nội sẽ tập vật lý trị liệu. Cháu hết bệnh rồi thì xuất viện trước, ở cùng ông nội nhé.”

“Cháu biết rồi, bà nội, cháu còn phải tập vật lý trị liệu thêm nửa tiếng

nữa, cháu đi nhé.” Mộ Dã nói xong liền đi ra khỏi phòng bệnh, không thèm nhìn Mộ Thương Nam và Sở Nhiễm đứng bên cạnh.

Chân mày của Mộ Thương Nam chau lại, tên tiểu tử này thật sự không xem anh là bố của nó, bệnh vừa khỏi, lại bắt đầu không coi anh ra gì rồi.

Anh đuổi theo Mộ Dã, đi cùng Mộ Dã đến phòng tập vật lý trị liệu.

Mộ Dã bước lên máy đi bộ, khước mắt quét nhìn bố của mình một cái, “Đi theo con làm gì? Thuộc hạ của bố thật vô dụng, làm mất Tiểu Phi Phi của con rồi.”

Mộ Thương Nam lúc này mới biết con trai của mình là vì chuyện này mà làm mình làm mẩy với anh, “Con không thể giữ được người mà trái tim của họ không ở bên cạnh con đâu.”

Anh lạnh lùng nói ra từng chữ.

“Ai nói vậy, Tiểu Phi Phi rất thích con! Còn nữa, bố đồng ý lấy ai không liên quan tới con, không cần hỏi ý kiến con, dù sao con chỉ thích Tiểu Phi Phi, con chỉ muốn ở cùng cô ấy thôi. Bố kết hôn rồi sống cuộc sống của bố, con đi tìm Tiểu Phi Phi, sống cuộc sống của con.” Mộ Dã đồng dục nói.

Chân mày anh nhíu chặt lại thể hiện sự tức giận dữ dội, con trai còn chưa lớn mà đã muốn chia nhà với anh rồi?

“Bố đi tìm Diệp Phi, con là nam tử hán trong nhà, bệnh tim của ông nội càng lúc càng nặng rồi, ông cố cũng lớn tuổi rồi, bố đã phong tỏa

tin tức bên này lại hết rồi, không để ông biết, cho nên, con phải chăm sóc tất cả mọi người của Mộ gia.”

Bước chân của Mộ Dã dừng lại, “Con muốn đi tìm Tiểu Phi Phi.”

“Quá nguy hiểm, lần này bố phải đi đến địa bàn của Âm Dạ, không tiêu diệt Âm Dạ thì bọn họ sẽ luôn đối đầu với chúng ta. Con là đứa con nối dõi duy nhất của Mộ gia, nơi đây giao cả cho con, con phải gánh vác trách nhiệm của Mộ gia.” Mộ Thương Nam nói.

Chân mày nhỏ nhắn của Mộ Dã nhíu lại, dường như đang suy nghĩ việc rất quan trọng, “Vậy bố phải hứa là, mang Tiểu Phi Phi quay về cho con.”

Cuối cùng cậu cũng thỏa hiệp rồi, cậu thở dài nhẹ một cái, làm thiếu chủ thật là quá cực khổ mà.

Mộ Thương Nam căn dặn con trai của mình xong, liền dẫn theo Nhiếp Hạo rời khỏi bệnh viện, anh chắc chắn Cung Trạch Vũ đã đưa Diệp Phi trở về địa bàn của Âm Dạ, nếu không thì sao anh lại không tìm thấy Diệp Phi.

Đáy mắt anh lóe lên tia nhìn hiu quạnh, Cung Trạch Vũ, anh sẽ khiến Cung Trạch Vũ biết bản lĩnh của anh.

Một chuỗi các hải đảo liền nhau rải rác khắp đại dương xanh màu ngọc bích, bãi cát trắng noãn, làm những hòn đảo nhỏ trông giống như những viên trân châu.

Diệp Phi đạp chân lên bãi cát, mắt nhìn ngắm những con ốc mượn

hồn đi qua đi lại trên bãi cát, hưởng thụ làn gió biển ấm áp.

“Nơi đây đẹp không? Có giống như nhân gian tiên cảnh không? Diệp Phi, chúng ta có thể sống cả đời ở nơi này. Con của chúng ta có thể chạy nhảy bên bờ biển, hưởng thụ tuổi trẻ vô ưu vô lo.” Lời nói của Cung Trạch Vũ phủ lên vành tai của Diệp Phi đầy thâm tình.

Chương 303

Vành tai Diệp Phi nóng bừng, có thể cảm nhận được hơi thở nồng ấm của anh, cô kéo căng môi ra, toàn thân đều trong trạng thái căng thẳng “gia đình học trưởng vượt xa sự tưởng tượng của em”. Tất cả đều vượt xa tưởng tượng của cô, Cung Trạch Vũ là con của Chúa tế bóng đêm, hơn nữa còn bị Chúa tế bóng đêm để nhà họ Cung nuôi dưỡng từ nhỏ, chúa tế bóng đêm và nhà họ Mộ luôn có hận thù, bao nhiêu năm ân oán, bao gồm việc chia tách cô và Mộ Thương Nam năm đó cũng do Chúa tế bóng đêm một tay sắp đặt.

Cung Trạch Vũ hiểu ý trong lời nói của Diệp Phi “Việc năm đó, mặc dù anh bị ba anh ép buộc, nhưng anh đối với em là thật lòng. Bây giờ ba anh cũng không ép anh báo thù, anh mới đồng ý quay về dưỡng già cùng ông. Dù sao ông ấy tuổi cũng đã cao bên cạnh không có con cái cũng không được. Anh lại là đứa con duy nhất của ông. Bản đồ mà em muốn lấy lại anh sẽ giúp em lấy lại.”

Diệp Phi quay đầu sang nhìn anh “Bản đồ em cần, em phải mang đi, anh sẽ để em mang nó đi sao?”

“Sẽ, anh sẽ không cướp đi bản đồ của em, ba anh đã nói rồi, ông sẽ không tính toán việc trước đây với nhà họ Mộ, bao nhiêu năm nay hai bên đều bị tổn thất rất nặng rồi, chúng ta đã trễ 5 năm rồi. Chỉ cần bản đồ không ở trong tay Mộ Thương Nam là được, đây là điều duy nhất ông ấy muốn làm.” Cung Trạch Vũ nói, dù sao họ cũng không cần bản đồ nữa, chỉ cần không rơi vào tay Mộ Thương Nam là được.

“Việc của chúng ta chờ em lấy được bản đồ rồi nói” Diệp Phi nói. Trong đầu cô hiện lên khuôn mặt của Chúa tể bóng đêm, cái khuôn mặt lạnh lùng bất thường đó, toàn thân tỏa ra sát khí, cô thế nào cũng không cảm thấy ông già này có thể bỏ dao xuống mà lập tức thành Phật ngay được. Mà cô bắt buộc phải lấy được bản đồ, mới có thể đi tìm Mộ Ly đổi lấy Thiên Thiên của cô. Từ lúc Thiên Thiên ra đời đến giờ, cô chưa từng được gặp mặt con gái, nhìn thấy cũng chỉ là ảnh và video của con gái, cô nhớ con gái cô đến phát điên.

“Được, anh sẽ dùng hành động để chứng minh lời nói của anh! Diệp Phi, nếu như anh làm được, em đồng ý ở lại không? Cùng anh ở trên hòn đảo này?” Cung Trạch Vũ hỏi, anh mệt rồi, thật sự mệt rồi, chỉ muốn cùng với người con gái anh yêu thương sống cuộc sống yên bình của hai người.

“Em sẽ suy nghĩ, hơn nữa đến lúc đó, anh cũng phải suy nghĩ xem có đồng ý để em ở lại đây không” Giọng nói Diệp Phi toát ra sự u buồn. Mộ Dĩ là con của Mộ Thương Nam và Sở Nhiễm, Thiên Tịnh bị lật tẩy, ba người nhà họ chắc chắn sẽ ở bên nhau. Cô không thể ở lại bên cạnh Mộ Thương Nam, mà cô cũng sẽ không ở lại chỗ Mộ Ly. Nếu như có thể để Thiên Thiên ở lại bên cạnh Cung Trạch Vũ, Cung Trạch Vũ chắc sẽ bảo vệ họ, nhưng Cung Trạch Vũ liệu có chấp nhận Thiên Thiên không? Cô nghĩ đến lúc đó, người cần suy nghĩ là Cung Trạch Vũ, không phải cô.

Trái tim Cung Trạch Vũ đập loạn nhịp, tay anh nắm chặt lấy tay Diệp Phi “Anh không cần suy nghĩ, chỉ cần em gật đầu, anh đều đồng ý!” Tay anh giữ lấy gáy Diệp Phi, từ lúc anh bắt đầu nhìn thấy cô, anh đã thích cô rồi, mơ ước bao nhiêu năm nay, chính là ôm lấy cô như này,

bảo vệ cô, cả đời!

Ngón tay Diệp Phi chọc vào ngực anh “Anh có thể từ bỏ những người phụ nữ trong hậu cung của anh không?”

“Hậu cung nào? Đều là nữ giúp việc, không phải người phụ nữ của anh! Xứng đáng làm người phụ nữ của anh, chỉ có em!” Tay Cung Trạch Vũ nắm lấy tay Diệp Phi, đưa cô về trang viên trên đảo. Trên đảo có một trang viên rất lớn, trong trang viên chia thành mấy khu vực, ba anh ở trong khuôn viên phía trước, anh ở khuôn viên phía sau. Trang viên được xây dựng dọc theo sườn núi, trong còn có một thác nước chảy qua, cảnh đẹp như một bức tranh. Mà cảnh đẹp nhất là những nữ giúp việc đi trong bước tranh, ai nấy đẹp như minh tinh vậy, chỉ cần nhìn là biết được những người phụ nữ được chọn lựa rất cẩn thận. Hơn nữa, những nữ giúp việc này không cần phải làm việc, chỉ phục vụ một mình Cung Trạch Vũ.

Diệp Phi không cần nghĩ cũng hiểu Chúa tể bóng đêm chọn bao nhiêu mỹ nữ cho con trai mình như này để làm gì. Cô theo Cung Trạch Vũ quay lại hậu viện, mỹ nữ đứng thành hai hàng để đón người đàn ông của họ, ánh mắt ai nấy cũng đều giống như hai con dao, đâm vào Diệp Phi.

“Thiếu chủ, người về rồi!”

“Thiếu chủ mời ngồi!”

“Thiếu chủ, em ước lượng thời gian thiếu chủ quay về, vừa pha trà Phổ Nhĩ, mời thiếu chủ dùng”

Một số người phụ nữ nhìn Cung Trạch Vũ bước đến, vội vàng vây quanh anh.

“Tôi không khát, các cô không cần vây quanh tôi, còn nữa tôi không phải thiếu chủ gì cả, các cô gọi tôi là bác sĩ Cung là được. Các cô cũng có thể tìm tôi khám bệnh. Coi tôi như bác sĩ là được rồi.” Cung Trạch Vũ vội vàng nói.

Khóe môi Diệp Phi nở nụ cười không hiền hậu, thật sự điên rồi, coi Cung Trạch Vũ như bác sĩ, xùy, cô đảm bảo Cung Trạch Vũ sẽ hối hận vì đã nói như vậy. Ánh mắt cô nheo lại, chờ đợi kịch hay một đàn cừu nhỏ lao vào đại thúc. Cô lặng lẽ rút khỏi đám đông, không trì hoãn vận may của Cung Trạch Vũ. Quả nhiên, mười mấy người phụ nữ đứng thần ra mất mấy giây, sau đó liền tranh nhau la lên phải khám bệnh

“Bác sĩ Cung, em cần khám bệnh”

“Em cũng cần!”

“Còn em nữa”

“Đừng vội, đừng vội, từng người một đến, các cô đi đến xếp hàng ngoài thư phòng của tôi. Tôi khám bệnh cho các cô” Cung Trạch Vũ ngạc nhiên, không ngờ những người phụ nữ này đều có bệnh. Anh xua đuổi được đám người này đi, quay đầu nhìn Diệp Phi “Bọn họ có thể do bị nhốt ở đây quá lâu rồi, đều có bệnh rồi. Anh đưa em về phòng ngủ trước, rồi đi khám bệnh cho họ”

“Vâng” Diệp Phi gật đầu, cười vô tội. Cô nghe lời quay về phòng của

mình, để Cung Trạch Vũ đi khám bệnh, nhìn bóng dáng của Cung Trạch Vũ, cô cười không hiền lành, cô cực một đồng, những người phụ nữ như sói như hổ sẽ ăn sống Cung Trạch Vũ. Cô vừa muốn nằm lên giường ngắm ảnh con gái mình, thì nghe thấy ngoài cửa có tiếng người đi lại, cô ngược mắt lên liền nhìn thấy bóng người lóe lên. Bóng dáng quen thuộc, ánh mắt cô lập tức thu lại, bóng dáng ấy cô không nhằm vào đâu được, cô lập tức đuổi theo, không ngờ anh lại đến đây....

Cung Trạch Vũ về thư phòng của mình, liền nhìn thấy người phụ nữ ngồi trên ghế. Anh ngồi sau bàn làm việc của sếp, theo thông lệ hỏi “Cô có chỗ nào không khỏe?”

Tay người phụ nữ ấn lên ngực mình “Chỗ này em khó chịu.”

“Cởi áo ra, tôi nghe chuẩn đoán bệnh cho cô, tim cô khó chịu như nào? Là đau tim hay tim đập mạnh” Cung Trạch Vũ vừa nói vừa đi lấy cái máy nghe.

Ngón tay cô cời từng chiếc cúc một “Lòng em hoảng loạn, hoảng loạn giống như con nai đập vào”

Cung Trạch Vũ hít một hơi khí lạnh, người phụ nữ trước mặt, chỉ có một bộ quần áo bên ngoài.....

“Cô, sao cô không mặc quần áo?” Anh vất máy nghe trong tay mình xuống bàn, rõ ràng đang quyến rũ anh.

“Không phải bọn em không mặc, là chủ nhân không cho chúng em mặc, để bọn em có thể hầu hạ thiếu chủ bất cứ lúc nào”. Người phụ

nữ ấm ức nói.

Trần Cung Trạch Vũ nhăn lại, mới biết bản thân hiểu lầm người ta “Đây là hậu viện, không cần để ý lời của chủ nhân, cô quay về nói với họ, cần mặc như nào thì mặc như đó. Tôi kiểm tra tim cho cô.”

Tay Cung Trạch Vũ đặt máy nghe lên ngực cô, tay cô đặt lên tay Cung Trạch Vũ “Bác sỹ Cung, Phụ khoa của em cũng khó chịu, anh giúp em xem bên trong, xem có phải có vấn đề gì không.”

Chương 304

Sắc mặt Cung Trạch Vũ cứng đờ “Tôi không phải bác sĩ phụ khoa, sau này tôi sẽ thuê một bác sĩ nữ đến.”

“Nhưng bên trong của em bây giờ rất khó chịu, có phải có u nhọt gì không? Anh sẽ không thấy chết mà không cứu chứ?” người phụ nữ nói rất bi thương.

“Nghiêm trọng như vậy sao? Cô lên giường kiểm tra, tôi kiểm tra cho cô” Cung Trạch Vũ nói. Thực sự không thể thấy chết mà không cứu, anh xuất thân bác sĩ, lương y như từ mẫu, cho dù không muốn nhìn người phụ nữ này cũng không thể bỏ mặc thấy chết mà không cứu.

Cô vui mừng nằm lên giường “Thiếu chủ, anh xem, em thật sự rất khó chịu!”

Cung Trạch Vũ đeo gang tay tiêu độc vào “Tôi kiểm tra cho cô, có thể sẽ có chút khó chịu, cô ráng chịu!” Anh lấy ra thiết bị mở rộng tử cung đặt vào người cô.

Cô động đậy người mình “Em khó chịu quá, anh có nhìn thấy không?”

“Không có, tôi nhìn thấy rất bình thường.” Cung Trạch Vũ lấy thiết bị ra.

Cô đột nhiên đâm sâu vào người anh “Thiếu chủ, anh thật sự không

nhìn ra sao? Em vô cùng trống rỗng, em vô cùng cô đơn!” Cô cố ý cọ sát vào người anh, môi hôn lên môi anh.

Cung Trạch Vũ tránh bờ môi của cô, sắc mặt ngưng ngùn tái mét “Tôi có người thương rồi, tôi sẽ nói với ba tôi, thả cho các cô đi”. Nhưng người phụ nữ đó như rắn quăn lấy người anh, cô không tin người đàn ông bình thường sẽ từ chối cô.

“Thiếu chủ, anh biết tại sao phụ nữ chúng em ở đây các một thời gian lại ít đi vài người không?” Giọng nói nhẹ nhàng của cô đập vào vành tai Cung Trạch Vũ.

“Tại sao?” Cung Trạch Vũ không để ý cho qua câu hỏi này.

“Những người phụ nữ không thể nói chuyện với anh, lại không thể thu hút được sự chú ý của anh, đều sẽ bị chủ nhân loại bỏ, còn về việc bọn họ đi đâu, không ai biết, thiếu chủ. Em không muốn là người tiếp theo, đừng không để ý đến em” Đầu cô tựa vào vai anh. Cơ thể mềm mại, hơi thở nồng ấm, tràn ngập hơi thở của Cung Trạch Vũ, anh cũng là người đàn ông bình thường.

“Việc này tôi sẽ giải quyết, sẽ không để cô xảy ra chuyện gì.” Anh nói.

Người phụ nữ đó đột nhiên ghé đầu vào cổ anh, hôn lên cổ anh, tốc độ rất nhanh, khiến Cung Trạch Vũ không kịp phản ứng. Một quả dâu tây được trồng trên cổ Cung Trạch Vũ. Cung Trạch Vũ đẩy cô ra trong tiềm thức, nhưng tay anh lại bị cô cho trượt lên làn da mượt mà của cô, một dòng điện chạy qua lòng bàn tay anh.

“Đừng, tôi nói rồi tôi có người tôi yêu thương rồi, sức khỏe cô rất tốt,

không có chỗ nào bất thường, cô có thể đi rồi.”

“Vâng, em ra ngoài trước, để chị em khác vào” Cô nói.

“Không cần nữa, nói với bọn họ, hôm nay tôi mệt rồi không khám bệnh nữa, mai sẽ tìm bác sĩ cho họ” Cung Trạch Vũ vội vàng nói. Trên trán anh từng đám chim bay vòng quanh, nếu như mỗi người phụ nữ đều như này, để anh kiểm tra trên kiểm tra dưới, anh thật sự không khống chế nổi.

“Em đi nói với họ, Phải rồi, thiếu chủ, em là Như Yên. Anh có thể tìm em bất cứ lúc nào” Như Yên vừa nói vừa mặc quần áo vào và bước ra khỏi phòng. Rõ ràng lời cô mang ra ngoài, làm tất cả chị em đều than khóc, họ không có cơ hội gặp riêng Cung Trạch Vũ.

-

Diệp Phi đi theo bóng dáng lướt qua đó, cứ thế đi đến hoa viên lớn sau trang viên. Trong hoa viên trồng các loại thực vật, còn có cây ăn quả nhiệt đới, chỉ cần không cẩn thận liền có thể bị quả đập vào. Nhưng, bóng dáng người đó đâu?

Cô mất dấu người đàn ông đó bên cạnh mấy cây chuối.

Tiếng thở hổn hển đập vào vành tai cô, cô cau mày, tìm kiếm âm thanh, đi đến khu rừng tươi tốt sau cây chuối. Bóng dáng người đàn ông quay lưng lại với cô, người phụ nữ ở giữa cô và cây. Cô lại đứng trước mặt họ, có thể nhìn ra biểu cảm khó chịu của người phụ nữ, và cả âm thanh phát ra.

Ngất! Diệp Phi vội vàng lùi lại phía sau. Nhưng, không chờ cô chạy đi, người phụ nữ liền phát ra tiếng kêu chói ta, như bị giẫm lên đuôi mèo.

“Á! Có người! Có người!” Người phụ nữ đó hét toáng lên.

Diệp Phi vội vàng quay người quay lưng lại với hai người họ “Xin lỗi, tôi đi nhầm đường, hai người tiếp tục, tiếp tục đi!” Ngất mất! Rõ ràng là tò mò hại chết người, bắt được Chúa tể bóng đêm hẹn riêng phụ nữ, cô thực sự điên mất. Cái lão già càng già càng dẻo dai này, như này còn chê gái trong nhà ít sao? Lại chạy đến hoa viên chơi kiểu hoang dã! Trong lòng cô đang mắng chửi Chúa tể bóng đêm đủ kiểu.

Giọng nói người đàn ông vang lên sau lưng cô “Đứng lại! Ai cho cô đi!”

Diệp Phi dừng bước, cô không đi nữa nào tiếp tục xem trận chiến?

“Cháu còn có việc, cháu đi trước!” Cô vội vàng nói. Sau lưng cô vang lên tiếng bước chân một nam một nữ

“Cô về trước đi” Chúa tể bóng đêm nói.

“Vâng, cháu đi trước!” Diệp Phi nhấc bước lên và đi.

“Tôi cho cô ta đi, không cho cô đi!” Chúa tể bóng đêm nói.

Diệp Phi nhìn người phụ nữ đi qua mình, cay đắng cắn vào môi, chúa tể bóng đêm trước giờ nhìn cô không thuận mắt, chỉ sợ lần này sẽ không dễ dàng tha cho cô.

Cô cẩn thận từng tí một quay đầu lại “Chú, chú gọi cháu?”

“Cô đến đây làm gì?” Chúa tế bóng đêm chất vấn.

“Cháu nhìn thấy một người đi qua, mới theo đến đây. Bóng dáng đó trông rất quen” Diệp Phi nói.

“Ai?” Chúa tế bóng đêm truy hỏi.

“Là một người bạn trước đây của cháu, cháu còn tưởng rằng cậu ấy làm bảo vệ ở chỗ chú. Chắc là cháu hoa mắt rồi.” Diệp Phi vội vàng nói.

“Hậu viện sẽ không có bảo vệ, những người phụ nữ ở đây là ta nuôi cho con trai ta. Diệp Phi, nếu cô không muốn lấy nó, thì đừng trì hoãn nó tìm phụ nữ! Gia đình ta nhất định phải có con nối dõi” Chúa tế bóng đêm nói.

“Cháu biết, cháu sẽ không trì hoãn việc tìm phụ nữ của anh ấy. Nếu như không còn việc gì khác, cháu xin phép về trước” Diệp Phi vội vàng nói.

“Nhưng bây giờ đến động vào, nó cũng không động vào những người phụ nữ đó, cô nói xem nó vì ai? Nếu như cô thật sự không muốn làm lỡ dở nó, thì dùng hành động cho ta xem, để nó động phòng với phụ nữ” Chúa tế bóng đêm nghiêm nghị răn dạy.

“Dạ? Cháu nói gì học trưởng cũng không nghe cháu đâu” Diệp Phi không còn gì để nói, lẽ nào cô nói Cung Trạch Vũ đi chơi gái, Cung Trạch Vũ sẽ đi sao?

“Cô nói nó không nghe, cô không biết giúp nó sao? Ta biết cô cần bản đồ để đổi lấy Thiên Thiên, ta còn biết rất nhiều chuyện của cô, bao gồm chân tướng ba mẹ cô bị tai nạn xe, cô không muốn biết sao?” Chúa tể bóng đêm nói.

Diệp Phi sững sờ “Ba mẹ cháu bị tai nạn xem là do cô cháu hại, việc này cô cháu đã thừa nhận rồi.

“Haha, chỉ dựa vào cô ta? Cháu đề cao cô ta rồi, đồ ngu ngốc đó chẳng qua là gặp phải người khác vừa may động thủ thôi, cô ta nghĩ rằng do cô ta làm” Chúa tể bóng đêm nói.

“Thế rốt cuộc chân tướng như thế nào? Còn nữa, chú làm sao biết chuyện của Thiên Thiên?” Diệp Phi truy hỏi.

“Câu hỏi của cháu, ta đều có thể trả lời cho cháu, Những thứ ta biết nhiều hơn so với tưởng tượng của cháu, bao gồm cháu sinh được hai đứa, kết quả chết yếu một đứa. Nhưng, việc cháu muốn biết, phải dùng người phụ nữ mang thai với con trai ta để đổi. Chỉ cần con trai ta từ bỏ cháu, tìm người phụ nữ khác, ta sẽ nói cho cháu chân tướng” Chúa tể bóng đêm nói.

Diệp Phi tự cắn vào môi mình, cả đời này chưa làm việc gì trái với lương tâm, thật sự phải hại học trưởng đi chơi gái một lần sao?

“Cháu, cháu thử xem” Cô nói ngập ngừng.

“Không phải thử, mà phải làm được!” Chúa tể bóng đêm vẫy tay ra ám hiệu Diệp Phi có thể đi.

Trên trán Diệp Phi một đám chim nhỏ bay qua, cô phải làm sao để Cung Trạch Vũ động đến đám phụ nữ đó.

Bóng dáng một người đàn ông từ sau thác nước bước ra.

Chúa tể bóng đêm khiển trách “Cậu quá bất cẩn, cô ta quá quen thuộc với cậu, nhìn thấy bóng dáng cậu là nhận ra cậu luôn, chỉ sợ cô ta đến bây giờ vẫn chưa cam lòng phải điều tra cậu là ai.”

Chương 305

“Haha. Sợ gì? Phản ứng của lão Dạ luôn luôn nhanh trí như vậy, tôi nghĩ con nha đầu ngốc đó bây giờ chắc còn đang mộng lung, đột nhiên lại bắt gặp ông đang chơi kiểu hoang dã. Hahaha, cô ta còn có thời gian nghĩ xem tôi là ai không? Sức khỏe lão Dạ tốt thật, tuổi cao thế này rồi còn có thể muốn lên là lên” Người đàn ông cười lạnh lùng và nói.

“Cậu ghi ngờ ta không phải lên thật? Cơ thể ta không kém thanh niên trẻ các cậu, nếu không chúng ta có thể so sánh thời gian, xem ai thắng!” Dạ Thần nghe hiểu được ý trong lời nói của người đàn ông đó, ý nói ông bắn súng giả. Ông đương nhiên không phục, cả đời này ông tự hào nhất chính là cơ thể của mình, đến tuổi này rồi cũng không đêm nào thiếu.

“Sao tôi dám hoài nghi ông! Nghe nói ông ngày ngày ăn sao biển, đại bổ!” Người đàn ông đó nói.

“Bổ sung các thực phẩm bổ dưỡng đương nhiên là cần thiết rồi, hai việc mà người đàn ông cả đời này phải học, một là chơi gái thế nào, hai là bảo dưỡng cơ thể ra sao” Dạ Thần nói.

“Tôi chỉ có hứng thú với kế hoạch của tôi, những lúc ông chơi gái, đừng quên kế hoạch của chúng ta!” Người đàn ông lạnh lùng nói.

“Yên tâm đi! Kế hoạch của cậu cũng là kế hoạch của tôi, mục tiêu của

chúng ta là một, đều là vì mỏ vàng đen! Ta có chút hiếu kỳ, cậu không sợ Diệp Phi biết cậu với ta bắt tay nhau sao?” Dạ Thần nói.

Khóe môi người đàn ông nở nụ cười ma mị “Tôi biết nhược điểm lớn nhất của cô ta là gì, cho dù sau này cô ta có biết, cũng không còn quan trọng. Quan trọng là, tôi phải nhanh có được thứ đó!

“Sẽ nhanh thôi, trong tay chúng ta có Diệp Phi, không tin Mộ Thương Nam còn có thể ngồi yên. Nhưng” Dạ Thần cau mày, “Cũng khó nói, chỉ là một người phụ nữ, cậu ta nếu như không cần, chúng ta có được cô ta cũng vô ích. Nghe nói, Mộ Thương Nam hiện tại đang ra nước ngoài để mở hội nghị hội đồng quản trị.

“Không cần lo lắng, tôi chắc chắn anh ta sẽ xuất hiện” Nụ cười trên môi người đàn ông ngày càng nặng nề hơn.

-

Diệp Phi trên con đường nhỏ trở về phòng mình, tim cô đến bây giờ vẫn đập hoảng loạn, một khuôn mặt nhỏ, đỏ đến bừng bừng, gặp phải cảnh Dạ Thần và người phụ nữ chơi cái đó. Tay cô dụi dụi mắt mình, mai chắc không bị lẹo mắt chứ? Đúng lúc cô đang nghĩ linh tinh, vài người phụ nữ chặn đường cô lại.

“Diệp Phi, chúng tôi đến nói chuyện tử tế với cô!” Người phụ nữ đứng đầu Như Yên lạnh lùng nói.

Ánh mắt Diệp Phi quỵn lấy khuôn mặt lạnh lùng của Như Yên, nhếch mép “Không phải giữa chúng ta không có chuyện gì để nói sao?”

“Cô là người phụ nữ của Cung Trạch Vũ?” Như Yên từng bước tiến lại gần Diệp Phi.

“Không phải! Tôi không phải người phụ nữ của Cung Trạch Vũ!” Diệp Phi nói thật.

“Nếu như đã không phải, tại sao cô lại bá chiếm Cung Trạch Vũ?” Như Yên vẫy tay, để các chị em phụ nữ bên cạnh vây lấy Diệp Phi.

Diệp Phi mím môi, đây là nhịp điều đánh hội đồng sao? “Tôi không bá chiếm Cung Trạch Vũ. Tôi thấy các cô hiểu lầm rồi!”

“Nếu như không phải cô bá chiếm Cung Trạch Vũ, anh ta tại sao không chịu động vào chúng tôi? Trừ phi anh ta không phải người đàn ông bình thường!” Như Ngân nói.

“Đúng vậy, cô bá chiếm anh ấy như vậy, anh ấy không để ý chúng tôi, có biết chúng tôi phải chịu phạt không?” Mấy người phụ nữ lên tiếng. Nếu như bọn họ vẫn không thể làm Cung Trạch Vũ sướng ái, bọn họ cũng phải mất tích. Nghĩ đến vận mệnh của mình, bọn họ dù liều chết cũng phải ngủ với Cung Trạch Vũ.

“Tôi thực sự không bá chiếm anh ấy. Các cô tìm tôi, chỉ bằng tìm Cung Trạch Vũ cưỡng hiếp anh ta không phải tốt hơn sao?” Diệp Phi nói lớn.

“Cưỡng hiếp, chúng tôi cũng phải gặp được anh ấy? Anh ấy vốn dĩ không chịu gặp chúng tôi!”

“Đúng vậy, đến cơ hội gặp anh ta chúng tôi cũng không có!”

Ánh mắt Diệp Phi sáng lên “Tôi có thể giúp các có được cơ hội gặp Cung Trạch Vũ.”

“Thật sao?” Vài người phụ nữ không dám tin nhìn Diệp Phi.

“Đương nhiên thật rồi, các cô nghĩ xem, các cô không được ngủ với Cung Trạch Vũ liền gây rắc rối cho tôi, tôi làm gì không giúp các cô một chút? Nhưng, Cung Trạch Vũ chỉ có một, tôi chỉ có thể cho cơ hội cho một người” Ánh mắt Diệp Phi thu lại, nhìn một đám phụ nữ trước mặt. Haha. Muốn đấu với cô? Thật coi thường cô quá rồi, cô là người sống trong hậu cung của Mộ Ly 5 năm rồi!

“Thế cô chọn ai?” Như Yên hỏi.

“Phải rồi, cô chọn ai?”

“Nói nhanh lên!”

Vài người phụ nữ vội vàng hỏi Diệp Phi.

Lông mày Diệp Phi cong lên cười vô hại “Các cô bao nhiêu người như này, tôi biết chọn thế nào? Như này đi, tôi sẽ cho cô gái có năng lực mạnh nhất. Dù sao cũng là việc lao vào Cung Trạch Vũ, phải cô gái có năng lực mạnh mới có cơ hội chiến thắng.” Cô chỉ là một lý do, xem cô là con ngốc sao? Cô sẽ không tự mình chọn người, việc đắc tội với người khác để bọn họ tự tranh giành.

Vài người phụ nữ mặt đối mặt, ai cũng đều không muốn bỏ qua cơ hội này. Mà lời của Diệp Phi rất rõ ràng, là người có năng lực mạnh nhất

trong số bọn họ.

Như Yên mím chặt môi, tất cả mọi người đều nhìn cô “haha. Nếu đều không muốn mất đi cơ hội, chúng ta cạnh tranh bình đẳng đi!” Cô không chờ nói hết, cô ngăn cản mấy người phụ nữ, bình thường phục tùng cô, bây giờ vênh váo, cô làm sao có thể bỏ qua cơ hội này.

Mấy người phụ nữ lập tức đánh nhau, rút tóc đối phương, xé rách quần áo của đối phương.

Diệp Phi đứng một bên xem họ đánh đến náo nhiệt, chỉ tiếc bây giờ không có ghế và hạt hướng dương, nếu không có thể thưởng thức sự náo nhiệt này.

“Các cô từ từ chọn, người được chọn ra, đến phòng của tôi tìm tôi. Tôi đi trước đây” Cô buông một câu, nhắc bước đi về phòng của mình. Xem cảnh tượng náo nhiệt cũng phải có kỷ xảo, xem không tốt sẽ chìm trong bể cá, cô chỉ sợ những người phụ nữ đó đánh đỏ mắt rồi, đều nhắm vào cô.

Dạ Thần ở từ phía xa nhìn thấy ở đây hỗn loạn, và Diệp Phi bỏ đi như không có việc gì, tức đến tái mặt, người của mình lại bị Diệp Phi đùa giỡn như vậy! Ông vội vàng bước đến đám phụ nữ đánh nhau đến náo nhiệt “Phế vật, bị Diệp Phi giở trò còn không biết.”

Những người phụ nữ đó nghe thấy giọng nói của Dạ Thần liền dừng tay không đánh nữa.

“Chủ nhân, là Diệp Phi, có thể cho người mạnh nhất trong số chúng tôi cơ hội, giúp chúng tôi gặp được thiếu chủ” Như Yên bị Dạ Thần gọi

bừng tỉnh, đến đây mới ý thức được mình bị Diệp Phi lừa.

“Phế vật! Các người không thể một ngày một người sao? Hôm nay là ai thành công gặp được con trai ta?” Dạ Thần hỏi.

“Là tôi! Tôi còn hôn thiếu chủ một lúc, chủ nhân không tin có thể kiểm tra vết hôn trên cổ thiếu chủ!” Như Yên vội vàng nói.

“Làm tốt lắm, cô đi tìm Diệp Phi, nói với cô ta, để cô ta giúp cô!” Dạ Thần ra lệnh.

Như Yên vội vàng nghe lệnh đi tìm Diệp Phi.

Diệp Phi về phòng của mình, liền nhìn thấy Cung Trạch Vũ đang chờ cô trong phòng “Học trưởng, anh đến tìm em?”

“Ừm. Anh khám xong bệnh cho họ, liền đến tìm em, em đi đâu vậy?” Cung Trạch Vũ hỏi.

“Em đi lanh quanh trong hoa viên” Trong đầu Diệp Phi lại lóe lên bóng dáng người đàn ông đó, sao lại giống như vậy, cô cau mày lại.

“Phi Phi, anh nhớ em rồi!” Cung Trạch Vũ không hề có tâm trạng nghe Diệp Phi nói gì, anh bị Như Yên kích thích đến mức toàn thân không kiên định, chỉ muốn gần gũi Diệp Phi. Anh đưa tay ôm Diệp Phi vào lòng, cúi đầu hôn lên môi cô

“Phi Phi, cho anh đi, dù sao sớm muộn chúng ta cũng kết hôn, cũng sẽ làm chuyện này. Sớm chút muộn chút không có khác biệt gì.” Anh nịnh cô, tay đưa ra khóa sau lưng Diệp Phi.

Chương 306

Diệp Phi kinh ngạc cảm nhận được động tác của người đàn ông, tay cô đẩy vai Cung Trạch Vũ, “Học trưởng đừng!”

Nhưng mà, sức của cô căn bản không bằng Cung Trạch Vũ, môi người đàn ông rơi trên cổ cô, hôn xuống xương đòn của cô.

“Phi Phi, em không muốn sao? Loại việc này là sự thâm nhập của tình yêu, để chúng ta yêu nhau 1 lần thật tốt, được không?” Cung Trạch Vũ nói.

“Học trưởng, nếu đã sớm muộn cũng sẽ ở bên nhau thì tại sao phải vội vàng nhất thời? Anh biết em không chấp nhận làm việc này trước hôn nhân, hơn nữa em bị người khác cưỡng bức qua, em đối với việc này có ám ảnh tâm lý.” Diệp Phi nói.

Ám ảnh tâm lý là thật, từ khi bị Mộ Thương Nam cưỡng bức, cô bài xích bất kỳ sự tiếp xúc khác giới, cũng say thật rồi, trong mọi người khác giới, không bao gồm Mộ Thương Nam, cơ thể cô không bài xích anh ta.

Cung Trạch Vũ dừng động tác của mình, phiền não cuốn quanh con mắt anh ta, “Xin lỗi, là anh không để ý tới cảm nhận của em, tha thứ cho anh! Anh cũng là người đàn ông bình thường, muốn cùng người phụ nữ mình yêu làm chút chuyện yêu đương. Anh sẽ đợi đến ngày em gả cho anh!”

“Học trưởng, thực ra, ba anh chọn cho anh những cô gái kia đều rất tốt, hay là anh tìm những cô gái đó đi.” Diệp Phi nói.

“Anh sẽ không động vào những người phụ nữ đó, người anh yêu chỉ là em!” Cung Trạch Vũ nói rõ ràng.

Mọi xúc động đều bị lí trí của Diệp Phi tiêu diệt rồi, anh ta yêu cô, sẽ không tính toán đợi cô thêm thời gian nữa, dù sao thì bọn họ cũng nhanh chóng lấy được bản đồ rồi.

“Nhưng mà bọn họ cũng rất đáng thương, nghe nói bọn họ sẽ bị ba anh trừng phạt.” Diệp Phi nói.

“Anh sẽ nói chuyện với ba anh. Em nghỉ ngơi đi, anh đi trước đây.” Cung Trạch Vũ nói rồi buông Diệp Phi ra, rời khỏi phòng cô.

Lý trí được Diệp Phi tóm quay về nhưng cơ thể anh ta còn cần nước lạnh hạ nhiệt độ.

Diệp Phi nhìn người đàn ông đi rồi, tim xoắn lại thành 1 nhúm, cô thà rằng anh ta không chờ cô.

“Thật hay cái gọi là sẽ không chiếm giữ thiếu chủ, cô vừa nãy cùng thiếu chủ làm cái gì?” Như Yên đẩy cửa đi vào trong phòng, cô ta ở ngoài cửa sổ đều nhìn thấy rồi.

Diệp Phi nhìn người phụ nữ đi vào, không chút bối rối, cô cũng cảm thấy sẽ là Như Yên.

“Nếu thật sự như cô nghĩ, Cung Trạch Vũ bây giờ sẽ không đi, mà là ở trên giường. Nếu như cô đã là người có năng lực nhất, thì tối nay tôi giúp cô gặp Cung Trạch Vũ.”

Thần trí của Như Yên được Diệp Phi nắm được, “Cô muốn giúp tôi như nào?”

“Cô đi tìm chủ nhân của cô cần 1 chút hương thơm có thể thúc đẩy giấc ngủ, cô hiểu!” Diệp Phi nhìn Như Yên.

“Cái này tôi hiểu, sau đó thì sao?” Như Yên tiếp tục hỏi.

“Sau đó, tôi giúp cô đi châm hương thơm, đợi anh ta ngủ say rồi, cô liền có thể đi vào tìm anh ta, việc sau đó cô biết, đúng chứ!” Diệp Phi hỏi.

Như Yên gật đầu, “Tốt nhất cô nên nói được làm được, nếu không chủ nhân tôi cũng sẽ không buông tha cô!”

“Yên tâm, tôi với mạng của tôi không có thù!” Diệp Phi nói.

“Tôi bây giờ liền đi.” Như Yên nói đi ra khỏi phòng.

Ánh mắt Diệp Phi híp lại thành đường dài hẹp, suy nghĩ về những điều tối nay....

-

Bắc Minh Ý trong phòng bệnh cuối cùng cũng mở mắt, Bắc Minh Phong kích động đáy mắt tràn đầy nước, anh ta cứng rắn mạnh mẽ,

nhìn thấy con trai mình hôn mê, quả thật là tâm đau đớn.

“Con trai, con tỉnh rồi? Con trai ngoan của ba, con cuối cùng không sao rồi!” Anh ta vội vàng ấn chuông cấp cứu, để bác sĩ đến kiểm tra cho Bắc Minh Ý.

Bắc Minh Ý nhìn ba mình, còn có bác sĩ đang chạy vào phòng, ghét bỏ trợn mắt, “Đáng ghét, con vừa mơ thấy Bảo Bảo của con thì bị ba làm ồn tỉnh rồi! Bảo Bảo con đâu?”

Đỉnh đầu Bắc Minh Phong đen xì, “Con để bác sĩ kiểm tra cho con trước, 1 lát nữa ba nói với con.”

Bác sĩ kiểm tra cẩn thận cho Bắc Minh Ý, may là Bắc Minh Ý chỉ bị thương, không ảnh hưởng tới thần kinh và thần trí của anh ta.

“Công tử Bắc Minh, thiếu gia đã tỉnh rồi hơn nữa không có di chứng gì, được gọi là điều may mắn trong bất hạnh rồi.”

“Cảm ơn, ông ra ngoài trước đi, nếu con trai tôi có gì không thoải mái, tôi lại tìm ông.” Bắc Minh Phong nói.

“Vâng.” Bác sĩ nghe lời lui ra khỏi phòng.

“Ý Ý, tốt quá rồi, con không ngốc!” Tay to của Bắc Minh Phong sờ đầu con trai mình, anh ta thật sự sợ con trai mình bị đập ngốc rồi.

Bắc Minh Ý bất mãn đẩy ba anh ta ra, “Xì, ba mới ngốc ấy! Bảo Bảo của con đâu? Nhanh nói cho con!”

Bắc Minh Phong bị con trai ghét bỏ đẩy ra, môi anh ta mím thành đường thẳng, “Thủy Tinh cô ấy, cô ấy còn ở bên cạnh George, ba chỉ mang con về.”

“Cái gì? Ba là người xấu, tại sao ba không mang Thủy Tinh cùng quay về? Bảo Bảo của con đâu! Con mặc kệ, ba đền con Bảo Bảo!” Bắc Minh Ý nhấc tay đánh lên ba mình.

“Ý Ý! Bướng bỉnh cũng phải có mức độ! Thủy Tinh và George đã kết hôn rồi, cô ấy đương nhiên phải ở bên cạnh chồng mình, hơn nữa bọn họ, bọn họ rất yêu nhau.” Bắc Minh Phong khó khăn nói ra lời nói có chết cũng không muốn thừa nhận.”

“Bọn họ yêu nhau? Con mới không tin! George là người xấu! Anh ta đánh Thủy Tinh, trên người Thủy Tinh đều là vết thương! Con phải đi cứu Thủy Tinh!” Bắc Minh Ý hất chần ra muốn xuống đất.

Ánh mắt Bắc Minh Phong lập tức kinh ngạc, “Con nói gì? Trên người Thủy Tinh đều là vết thương?”

“Đúng vậy! Tận mắt con nhìn thấy! Trên cánh tay cô ấy từng mảng vết bầm tím, còn có vết máu, cô ấy vốn dĩ muốn chạy đi cùng con, chỉ là bọn con bị George phát hiện, cô ấy mới quay về bên cạnh George!

Ba là người xấu, ba không cứu Thủy Tinh, con không muốn ba là ba của con! Con muốn tìm Thủy Tinh!” Bắc Minh Ý tức giận hét lên.

Đầu mày Bắc Minh Phong dè xuống thấp nhất, nhưng lúc anh ta để Thủy Tinh đi, cô ấy rõ ràng không nói như vậy!

Đúng lúc đang bối rối, cửa bị mở ra, Đào Dung và Lăng Tuyết đi vào trong phòng.

“Cháu của ta, cháu cuối cùng cũng tỉnh rồi, bà nội ngày ngày niệm phật phù hộ cho cháu bình an! Trời xanh có mắt, con không sao thì tốt.” Đào Dung 1 tay ôm cháu mình vào trong lòng.

“Bà nội, con không sao, là Thủy Tinh cứu con đó!” Bắc Minh Ý nói.

Đào Dung lại nghe thấy cái tên đáng ghét đó, “Pi Pi! Không được nhắc đến cô ta, con chính là ở cùng cô ta mới có tai nạn này! Người của nhà chúng ta sau này đều không được gặp cô ta nữa, cô ta chính là 1 tai họa!”

“Mẹ! Mẹ sao lại nói Thủy Tinh như vậy, lần này là cô ấy cứu Ý Ý!” Bắc Minh Phong nói.

“Có phải cô ta cứu hay không mẹ không cần biết, dù sao thì mẹ cấm các con gặp lại cô ta! Như vậy thôi!” Đào Dung nói.

“Mẹ, mẹ đừng tức giận, Thủy Tinh cứu con trai con, phải cảm ơn cô ấy.” Lăng Tuyết đi đến trước mặt Đào Dung, dịu dàng nói.

“Vẫn là con dâu mẹ hiểu chuyện, Lăng Tuyết, con đừng đứng đó, đưa bé vừa giữ được, mau ngồi xuống!” Đào Dung kéo tay Lăng Tuyết bảo cô ta ngồi xuống.

Bà ta quay đầu nhìn con trai mình, “Phong nhi, mẹ đi tìm người tính rồi, cái thai này của Lăng Tuyết là con trai, con lại được làm ba rồi!”

Sắc mặt Bắc Minh Phong trầm xuống lạnh lẽo đến cực điểm, “Con nói qua bảo cô ta bỏ đứa bé!”

“Đây là cháu của Bắc Minh gia chúng ta, mẹ không cho phép bỏ đi! Phong nhi, Lăng Tuyết mang thai người nối dõi của gia đình ta, con còn có gì không hài lòng? Cho dù cô ta trước đây có sai gì đi nữa cũng bỏ qua đi! Mẹ không cho các con ly hôn! Con nếu như muốn ly hôn, trừ phi mẹ chết!” Đào Dung ra lệnh nói.

Chương 307

“Mẹ, mẹ không cần chết, mẹ không đồng ý con và Lăng Tuyết ly hôn thì con đem Bắc Minh Ý đi, cả đời này mẹ đừng mong gặp con, mẹ để Lăng Tuyết dưỡng lão đến già cho mẹ.” Bắc Minh Phong vút lại lời nói của mình.

Đào Dung thiếu chút bị con trai mình làm tức đến thổ huyết, bà sao chịu đựng được cả đời không gặp con trai và cháu mình?

“Tiểu tử khốn kiếp, con đây là bức mẹ!” Bà ta tức hét lên.

“Con không bức mẹ, luôn là mẹ bức con, nếu hồi đầu con nói ly hôn, mẹ không dùng cái chết uy hiếp con, sao có chuyện ngày hôm nay? Nói cho cùng, tất cả của ngày hôm nay đều là mẹ tạo thành!” Bắc Minh Phong chính nghĩa nói.

Đào Dung nhìn ra con trai mình tức giận rồi, đối với con trai mình bà ta vẫn hiểu, Bắc Minh Phong mặc dù nổi tiếng hiếu thuận, nhưng anh ta thật sự quyết định 1 việc, thì chết cũng không thay đổi.

“Được, mẹ đồng ý 2 đứa ly hôn, nhưng có thể để Lăng Tuyết sinh hạ đứa bé được không? Dù sao thì cũng là cháu của gia đình chúng ta!”

Chưa kịp đợi Bắc Minh Phong nói chuyện, Lăng Tuyết cười lạnh thành tiếng trước, “Muốn đuổi tôi ra khỏi cửa, còn muốn tôi sinh cháu cho nhà các người, các người coi tôi là đồ ngu sao? Muốn đuổi tôi đi,

tôi liền bỏ đứa bé này!”

Cô ta uy hiếp nói.

“Vậy vừa hay, tôi vừa hay không muốn đứa bé này, cô đi bỏ đi!” Bắc Minh Phong nói.

Mặt Lăng Tuyết co rút, uy hiếp này đối với Bắc Minh Phong mà nói không có bất kỳ hữu dụng nào.

“Bắc Minh Phong, anh thật độc ác, đừng quên, tôi hồi đầu là bị anh cưỡng bức! Tôi đang ngoan ngoãn về nhà thì bị anh kéo ấn lên tường, anh bây giờ không muốn thì không muốn sao?”

Anh không cần tôi có thể, tôi đi tiết lộ với truyền thông, anh đừng đừng là công tử Bắc Minh cưỡng bức nữ sinh!”

Đầu mày Bắc Minh Phong nhú chặt, nắm được trọng điểm, “Trên đường cô về nhà? Hồi đó không phải nói cô đi quán bar tụ tập sao?”

Sắc mặt Lăng Tuyết trắng nhợt, dọa tim cô ta loạn đập, “Tôi, tôi là đi tụ tập, cái đó, tôi sao nhớ được nhiều như vậy?”

Sắc mặt Bắc Minh Phong càng ngày càng trầm xuống, sao có thể ngay đến về nhà cũng nhớ sai?

Anh ta nhận được tin tức của Lăng Tuyết, Lăng Tuyết là 1 cô nhi, đang học đại học, cô ta có nhà ở đâu?

“Vậy sao? Đích thực là rất nhiều năm rồi, cũng có khả năng quên rồi.”

Anh ta lạnh giọng phát ra lời nói của mình, là lời nói dối sớm muộn sẽ quên, có thể ghi nhớ thì chỉ có sự thật!

“Phong! Trong bụng em cũng là con của anh, qua 5 năm cũng lớn như Bắc Minh Ý rồi, anh thật nhẫn tâm?” Lăng Tuyết nói.

“Mẹ, mẹ đưa Lăng Tuyết về trước, con suy nghĩ thêm 1 chút nữa.” Bắc Minh Phong nói.

Đào Dung vui vẻ gật đầu, “Như vậy là đúng rồi, 2 đứa chung sống, có thâm thù đại hận gì mà nhất định phải ly hôn, mẹ mang Lăng Tuyết về trước, con nhất định phải suy nghĩ cho kỹ càng!”

Bà ta không ngờ Bắc Minh Phong sẽ bị Lăng Tuyết thuyết phục, bà ta vội vàng đưa Lăng Tuyết về.

Bắc Minh Ý đảo đảo con mắt mình, “Vừa hay cô ta sinh cho ba 1 đứa bé, con đi tìm Thủy Tinh.”

“Con mơ à! Ai nói ba muốn cô ta?” Bắc Minh Phong lấy điện thoại mình ra gọi điện cho Mộ Thương Nam, đem sự việc nói với Mộ Thương Nam, bảo Mộ Thương Nam tại xung quanh ngõ nhỏ anh ta cưỡng bức Lăng Tuyết tìm xem có con gái nhà nào tên Lăng Tuyết không?

Mộ Thương Nam ngay lập tức sai bảo tiêu của mình ở quốc gia đó đi điều tra, điều tra cái này rất dễ, chỉ cần cục cảnh sát có người quen, 1 cuộc điện thoại liền có thể điều tra ra mọi hộ gia đình xung quanh, có người tên Lăng Tuyết hay không.

Quả nhiên, Bắc Minh Phong đợi không lâu, liền nhận được điện thoại của Mộ Thương Nam.

“Phong tử, cậu đoán đúng rồi, trong ngõ đằng trước cái ngõ đó, có 1 hộ gia đình nhận nuôi con gái tên Lăng Tuyết.

Cô ta nói không sai, hôm đó cô ta muốn về nhà, có điều hôm đó cô ta thật sự về nhà, hơn nữa cả tối không ra khỏi cửa, bởi vì cô ta và đứa con ruột của bố mẹ nhận nuôi cô ta đánh nhau, bị bố mẹ nhận nuôi nhốt trong phòng kho.

Hôm sau lúc cô ta được thả ra, còn gọi điện báo cảnh sát nói bản thân bị bố mẹ nhận nuôi cô ta ngược đãi, có điều sau khi báo cảnh sát thì cô ta mất tích.

Bố mẹ nhận nuôi cũng không muốn nuôi cô ta nữa cho nên sau khi mất tích, bọn họ cũng không đi tìm, cứ thế 5 năm rồi.” Mộ Thương Nam nói.

Đầu mày Bắc Minh Phong nhíu thành 1 nhúm, “Nếu cô ta không ra ngoài, vậy thì người tôi cưỡng bức rốt cuộc là ai? Mẹ ruột của con trai tôi là ai?”

“Cái này tôi chưa điều tra ra, tôi bây giờ chỉ có thể giúp cậu điều tra quá khứ của Lăng Tuyết, bản ghi chi tiết của cô ta, tôi cho người gửi cho cậu.

5 năm trước, người phụ nữ cậu cưỡng bức bảo tôi tìm, cô ta xuất hiện rồi, còn mang theo video giám sát quán bar đó cho nên tôi mới tin cô ta. Xin lỗi, Phong tử, để cậu nhận nhầm phụ nữ.” Mộ Thương

Nam nói.

“Chuyện này sao có thể trách cậu? Tôi cũng nhìn video giám sát rồi, cũng không phát hiện ra vấn đề gì, thời gian gì đó đều phù hợp, nếu không phải hôm nay cô ta lỡ mồm nói lộ ra, tôi vẫn bị cô ta lừa! Người phụ nữ đáng ghê tởm này!” Tay Bắc Minh Phong nắm thành nắm đấm, khớp xương phát ra tiếng răng rắc đáng sợ.

“Tôi phải đi tìm Diệp Phi, không thể giúp cậu điều tra nữa, người của tôi cậu tùy tiện dùng, có việc trực tiếp liên hệ Nhiếp Hạo là được.” Mộ Thương Nam nói rồi ngắt điện thoại, Bắc Minh Phong điều tra ra chân tướng, có thể thanh lý môn hộ rồi, anh ta còn chưa bắt được Diệp Phi cơ!

Tai nhỏ của Bắc Minh Ý 1 câu cũng không lọt đều nghe thấy hết, “Nói như vậy là Lăng Tuyết không phải mẹ ruột con? Vậy mẹ ruột con rốt cuộc là ai?”

“Yên tâm, ba sẽ điều tra ra mẹ ruột con cho con! Con đợi đấy!” Anh ta nói rồi xoay người đi ra khỏi phòng bệnh, quay về nhà mình tìm Lăng Tuyết tính sổ.

Lăng Tuyết vừa ở nhà thoải mái chỉ đạo người làm, thì nhìn thấy Bắc Minh Phong quay về.

Bắc Minh Phong 1 tay tóm lấy vạt áo Lăng Tuyết, nhắc cô ta từ sofa lên, “Buổi tối hôm đó người tôi cưỡng bức căn bản không phải cô!”

“Anh nói gì? Người anh cưỡng bức là em! Em có video giám sát của quán bar!” Lăng Tuyết vội vàng nói.

“Video có thể làm giả, nhưng đồ mà cục cảnh sát đưa ra sẽ không là giả!” Trong 1 tay khác của Bắc Minh Phong cầm 1 tập văn kiện ném lên mặt Lăng Tuyết.

Lăng Tuyết nhìn theo văn kiện từ mặt cô ta rơi xuống đất, tên bố mẹ nhận nuôi cô ta đập vào mắt, “Không phải, có người hại em, có người hại em!”

“Tôi có thể liên hệ bọn họ, bảo bọn họ đến đây nhận người, xem xem cô có phải con gái nhận nuôi của bọn họ, thuận tiện đem cả hàng xóm của cô cũng gọi đến.

Nghe nói danh tiếng của cô trong lòng hàng xóm không tốt, từ nhỏ cùng lăn lộn với đàn ông, còn bán thân, 1 buổi tối bán 50 đồng Dolar, ngay đến hàng xóm của cô cũng từng chơi cô! Cô cũng thật đủ đề tiện!” Bắc Minh Phong 1 tay đẩy Lăng Tuyết lên đất, nếu không phải muốn điều tra người đằng sau Lăng Tuyết, anh ta đã kẹp chết người phụ nữ này rồi.

Mặt Lăng Tuyết từng tầng trắng nhợt, trắng đến nỗi không chút màu máu, “Em không phải, anh điều tra nhầm rồi, những tiện nhân đó chính là muốn hại em mới cố ý nói dối!”

“Đủ rồi! Nếu theo như cô nói, bọn họ đều không quen biết cô, người ta tại sao muốn hại cô? Lăng Tuyết! Tôi thật đánh giá thấp cô rồi! Nói! Rốt cuộc là ai giúp cô làm video giám sát, rốt cuộc là ai vẫn luôn đứng đằng sau làm mọi chuyện?” Bắc Minh Phong hỏi.

Chương 308

Đột nhiên sắc mặt Lăng Tuyết biến đổi, tay cô ta sờ bụng mình, “A! Bụng em đau, em sắp sảy thai rồi, mau đưa em đi bệnh viện! Mẹ! Mẹ cứu con với!”

Cô ta hướng nhìn Đào Dung đang ngây ngốc như gà gỗ, bây giờ có thể giúp cô ta chỉ có Đào Dung thôi.

Thần trí Đào Dung bị âm thanh của Lăng Tuyết kéo về, bà ta hướng nhìn Lăng Tuyết, “Cô tiện nhân này, tôi bị cô lừa bao lâu nay! Hóa ra cô không phải mẹ ruột của Bắc Minh Ý!”

Bà ta đi tới tát 1 cái lên mặt Lăng Tuyết, bây giờ bà ta tin lời của Bắc Minh Ý nói rồi, trước nay là người phụ nữ này ngược đãi cháu bà ta, hồi đầu Bắc Minh Ý không nói chuyện cũng là bị Lăng Tuyết hại!

Chỉ là Lăng Tuyết vẫn luôn chống đỡ bằng thân phận mẹ ruột của Bắc Minh Ý, bà ta mới không nghi ngờ Lăng Tuyết.

Mặt Lăng Tuyết đau rát, “Mẹ, con biết con sai rồi, con là quá yêu công tử Bắc Minh, nhưng đứa bé trong bụng con thật sự là của công tử, nó cũng là cháu của mẹ, mẹ không thể không quản sống chết của nó!”

Tay cô ta ôm lấy bụng mình, đau đến xé tim rách phổi, đây là thần chú cứu sống duy nhất của cô ta, cô ta không thể mất đi đứa bé này.

Chỉ là đứa bé được mang thai nhân tạo, với đứa bé mang thai tự nhiên không giống nhau, rất dễ bị sảy cho nên cô ta vẫn luôn đang giữ thai.

“Mẹ, mẹ bây giờ biết chân tướng rồi! Tiện nhân này, vẫn luôn trốn trong nhà chúng ta! Chúng ta không đưa cô ta đi viện!” Bắc Minh Phong tức giận nói.

“Mẹ cũng hận không được cô ta chết, nhưng mà Phong nhi, việc sảy thai, có thể to có thể nhỏ, đứa bé của cô ta mẹ cũng không cần nữa, nhưng cô ta thật sự sảy thai chết rồi, chúng ta phải làm sao tìm mẹ ruột của Bắc Minh Ý? Bây giờ chỉ có cô ta biết chân tướng thôi!” Đào Dung nói, Bắc Minh Phong không hiểu việc phụ nữ sinh sản sảy thai, nhưng Đào Dung rất rõ, sảy thai làm không tốt sẽ chết người.

Môi Bắc Minh Phong mím thành đường thẳng, thật không tình nguyện, anh ta phải đưa Lăng Tuyết đi bệnh viện.

Anh ta gọi Khang Dũng cũng Lăng Tuyết trực tiếp chạy tới bệnh viện của Sở Nhiễm.

Sở Nhiễm biết tin tức, tự mình đem người của sản khoa đến cấp cứu Lăng Tuyết.

“Không cần giữ đứa bé, đứa bé tôi không cần, người lớn chỉ cần có hơi thở nói chuyện là được!” Bắc Minh Phong dặn dò Sở Nhiễm.

Sở Nhiễm ngây người, trước nay chưa từng nghe qua lời như vậy, “Anh, anh không cần đứa bé?”

“Không cần! Người lớn không thể chết, tôi còn có lời phải hỏi cô ta!”
Bắc Minh Phong nói.

“Được, tôi cố gắng hết sức.” Sở Nhiễm nói rồi bảo y tá đẩy Lăng Tuyết vào phòng cấp cứu.

Lăng Tuyết vừa bị đẩy vào trong phòng cấp cứu lập tức kéo Sở Nhiễm, “Bác sĩ Sở, cô nhất định phải giúp tôi cứu con tôi, không có đứa bé này, tôi sẽ chết!”

Cô ta gào thét hét lên, chỉ cần cô ta có đứa bé này, Đào Dung ít nhiều cũng quan tâm cô ta, cô ta liền có cơ hội sống sót, nếu có thể sinh ra đứa bé này, cô cho dù ly hôn với Bắc Minh Phong cũng có thể tìm Bắc Minh Phong đòi 1 khoản lớn phí nuôi dưỡng.

Chính trong thời gian 1 lúc này, cô ta đã tính toán xong việc cả đời cho mình.

Ánh mắt Sở Nhiễm đặt trên mặt Lăng Tuyết, “Tại sao Bắc Minh Phong không muốn đứa bé này? Cô vất vả như vậy mới có được đứa bé này!”

“Tôi, việc của tôi, cô không cần nghe ngóng, dù gì thì cô theo lời tôi làm là được. Cô mau chóng giữ thai cho tôi!” Lăng Tuyết ra lệnh Sở Nhiễm.

Ánh mắt Sở Nhiễm sau chiếc kính dây vàng lạnh nhạt như nước, lạnh lùng nhìn Lăng Tuyết, vẫy tay tỏ ý bảo bác sĩ của mình đều lui xuống.

Lăng Tuyết kì lạ, “Cô sao lại bảo bọn họ đều đi rồi? Bảo bọn họ cứu

tôi a!”

Cô ta gấp gáp hét thành tiếng.

Sở Nhiễm lấy ra găng tay cao su, thành thực đeo lên, “Là Bắc Minh Phong phát hiện Bắc Minh Ý không phải cô sinh đúng không?”

Tim Lăng Tuyết đột nhiên bị tóm, cô ta kinh ngạc nhìn Sở Nhiễm, “Cô, sao cô biết?”

Sở Nhiễm từ trên cao nhìn xuống người phụ nữ trên bàn phẫu thuật, “Đồ ngu! Việc phát sinh ở viện của tôi, tôi sẽ không biết?”

“Cô biết có người giúp tôi đổi trộm đứa bé?” Mắt Lăng Tuyết mở to hết cỡ.

Sở Nhiễm không nói nữa, khoe môi cong nhẹ nụ cười lạnh, cầm ống tiêm tiêm 1 số loại thuốc vào trong túi thuốc truyền cho Lăng Tuyết.

Ánh mắt Lăng Tuyết loạn đảo, “Nếu như cô đều biết rồi, vậy cô biết ba đứa trẻ đó của tôi là ai không? Còn có anh ta ở đâu?”

Đứa bé đó của cô cũng bị nhân tạo sinh ra, chỉ là cô vẫn luôn không biết bản thân giúp ai sinh con, đứa con từ khi sinh ra liền hoán đổi với Bắc Minh Ý, cô ta ngay cả con mình cũng chưa nhìn qua 1 lần.

“Cô không cần thiết biết ba của đứa trẻ đó là ai, càng không có tư cách biết anh ta ở đâu.” Sở Nhiễm lạnh lùng nói.

Tim Lăng Tuyết co rút, “Ý của cô là cô đều biết? Cô làm sao lại đều

biết được?”

Cô ta kinh ngạc nghe lời nói của Sở Nhiễm, lúc cô ta sinh đứa bé, Sở Nhiễm lại không có mặt, đều là người đằng sau liên hệ với cô ta đang sắp xếp mọi chuyện.

Nhưng Sở Nhiễm lại có thể nói ra điểm quan trọng của mọi việc.

Đột nhiên, cô ta nghĩ đến cái gì, “Cô, cô và người kia cùng 1 hội!”

Sở Nhiễm cong môi lên độ cong nhạt nhòa, “Cô đoán sai rồi.”

Lăng Tuyết vừa định nói gì, lời của cô ta liền bị sự đau đớn cắt đứt, giống như có vật khoét da thịt cô ta.

“Đau quá, tôi đau quá, cô mau mau cứu con tôi.”

“1 đứa bé vô dụng, còn có ý nghĩa tồn tại gì?” Sở Nhiễm nói.

“A? Cô không cứu tôi? Tôi liền nói cho tất cả mọi người, là cô giúp tôi đổi trộm đứa trẻ, Bắc Minh Phong nhất định sẽ giết cô!” Lăng Tuyết bực tức hét lên.

Sở Nhiễm cười nhẹ, “Cô cảm thấy cô còn có thể sống sót ra khỏi phòng cấp cứu này?”

Ánh mắt Lăng Tuyết thu lại, “Cô muốn giết tôi? Cô ban nãy tiêm cho tôi thuốc gì?”

“Đừng căng thẳng, tôi tiêm cho cô chỉ là thuốc giảm đau. Muốn cô

chết, không cần tôi động tay, nhìn cô xuất huyết chết là được rồi.” Sở Nhiệm giống như nói việc gì không quan trọng.

Tim Lăng Tuyết co rút đến nghẹt thở, “Cô, cô muốn nhìn tôi chết?”

“Phụ nữ sảy thai xuất huyết chết là rất bình thường, cho dù y học có phát triển đi nữa cũng không tránh được.” Sở Nhiệm nói rồi nhìn đồng hồ trên tường.

“Từ bây giờ bắt đầu, nhau thai của cô hoàn toàn tách khỏi tử cung, vết thương sẽ xuất huyết, khoảng 20 phút, thân thể cô sẽ chảy trên 1000ml máu trở lên.

Cô sẽ bởi vì thiếu máu xuất hiện ảo giác, tiếp theo sẽ là sốc, khi máu trong cơ thể tiếp tục chảy, nhiệt độ cơ thể sẽ hạ xuống mức nguy hiểm, dần dần tiến tới bờ vực của cái chết.

Có điều, cô là sốc chết, cũng coi như là cái chết không đau khổ. Đây là kết cục tốt nhất của cô.” Sở Nhiệm từng câu từng chữ nói.

Toàn thân Lăng Tuyết toát mồ hôi lạnh, tóc bị dọa dựng đứng lên, chết không đáng sợ, đáng sợ là đợi chết!

Nếu đặt định phải chết, cô ta tình nguyện bị Sở Nhiệm tiêm 1 cái, mau chóng chết đi.

Cô ta có thể cảm nhận được máu trong cơ thể mình chảy dần dần, sinh mệnh của cô giống như chiếc đồng hồ cát.

Trong đầu cô ta vụt ra 1 hình ảnh, cô ta không cam tâm chết, cô ta

còn có rất nhiều việc chưa làm rõ, con cô ta rốt cuộc là của ai?

Đột nhiên 1 bóng hình người đàn ông hiện lên trong đầu cô, ngày cô mang thai, cô đi trên hành lang nhìn thấy 1 người đàn ông.

Là đứa bé của người đàn ông đó, cô có dự cảm mãnh liệt, đứa bé đó là của anh ta!

Cô giãy giụa muốn nói chuyện....

Chương 309

45309.Cửa phòng cấp cứu cuối cùng cũng mở, Sở Nhiễm đi ra.

“Thật xin lỗi, các người nén đau buồn.” Cô trầm giọng nói.

“Cô ta? Cô ta chết rồi?” Bắc Minh Phong kinh ngạc.

“Mất máu quá nhiều, sinh non mất máu có tỷ lệ tử rất cao. Tôi đã cố hết sức.” Sở Nhiễm nói.

“Ai, đáng tiếc cho đứa bé nhà chúng ta. Có lẽ, đứa bé này không có duyên với nhà mình rồi.” Đào Dung không có cảm giác gì đối với Lăng Tuyết, chẳng qua là thương tiếc cháu trai mình.

“Cô ta chết không sao, nhưng tôi vẫn còn có nhiều câu hỏi, còn có mẹ ruột của con tôi rốt cuộc là ai?” Bắc Minh Phong nắm chặt tay thành quả đấm.

“Cái thằng này, chuyện con làm con còn không biết người phụ nữ kia là ai? Chỉ có thể trách con! Ta đi xem cháu ta. Con sắp xếp hậu sự cho Lăng Tuyết đi.” Đào Dung nói.

Bắc Minh Phong gọi cho Khang Dũng, để Khang Dũng mang thi thể của Lăng Tuyết đi, tìm một nghĩa trang công cộng an táng. Loại đàn bà này không thể được vào gia phả nhà họ Bắc Minh được.

Khi anh sắp xếp xong những chuyện này, lúc quay trở lại phòng bệnh thăm con trai, Bắc Minh Ý đã biết Lăng Tuyết chết.

“Chết thì thôi, nhưng cha à, mẹ ruột của con rốt cục là ai?” Cậu bé tròn mắt hỏi Bắc Minh Phong.

Bắc Minh Phong bị hỏi chẳng biết đáp như thế nào: “Cái kia, cha cũng không biết, còn chưa kịp hỏi Lăng Tuyết.”

“Trời! Vô dụng! Ngay cả mẹ con là ai cũng không biết.” Bắc Minh Ý trợn trắng mắt nhìn Bắc Minh Phong.

Đậu má! Bắc Minh Phong bị con trai khinh thường.

Nếu như không phải do thằng nhóc này còn chưa khỏe lại, anh đã đánh cho nó một trận rồi!

Đời này anh ta đã từng bị hai người khinh bỉ, một là Thủy Tinh, một là Bắc Minh Ý. Hơn nữa dáng vẻ bọn họ trợn trắng mắt lại giống nhau y như đúc!

Một sự tức giận dồn nén trong ngực, thằng nhóc này học ai không học, lại đi học Thủy Tinh cái này. Đúng là giống như tặc!

Trong nháy mắt, trong đầu của anh ta thoáng qua gương mặt Thủy Tinh. Anh trừng to mắt nhìn Bắc Minh Ý, nghĩ ngợi một chút, Thủy Tinh và Bắc Minh Ý cũng thật giống nhau!

Đứa con của Thủy Tinh sinh non vào lúc nào nhỉ? Anh lục soát trí nhớ trong đầu.

Nếu như anh nhớ không nhầm, đứa con của Thủy Tinh sinh non bị chết được hai ngày, Lăng Tuyết cũng sinh con. Rõ ràng là sinh đủ tháng nhưng đứa trẻ lại hết sức gầy yếu, vẫn phải ở phòng giữ ấm một tháng.

Lúc ấy anh chỉ cảm thấy kỳ lạ, tại sao một đứa trẻ sinh đủ tháng lại gầy yếu như vậy, nhưng anh cũng không suy nghĩ nhiều, cho là khi đó bác sĩ nói Lăng Tuyết thiếu dinh dưỡng, thân thể yếu ớt.

Rất nhiều điểm nghi vấn năm đó giờ mới được khai lại, lũ lượt tràn về.

“Phong nhi, con đang làm gì? Tại sao lại ngây ra thế?” Đào Dung nhìn con trai mình đang ngẩn ngơ, hỏi.

“Con, con không có gì. Mẹ, con có chút việc, con đi trước.” Bắc Minh Phong vừa nói vừa chạy ra khỏi phòng. Quá nhiều điểm khả nghi, nhưng chẳng qua là điểm khả nghi ấy lại không có chứng cứ nào chứng minh. Thế nhưng có một điểm anh khẳng định, đó là Bắc Minh Ý rất giống Thủy Tinh.

Cho dù có phải là ý nghĩ hão huyền, anh cũng phải đi kiểm chứng.

Đào Dung nhìn Bắc Minh Phong chạy đi, kinh ngạc: “Thằng này làm sao vậy? Không biết là Lăng Tuyết chết, nó bị kích thích cái gì vậy?”

“Bà nội, con cũng bị đả kích, con cũng muốn đi.” Bắc Minh Ý nói.

“Không được, vết thương chưa lành, biết điều thì ngoan ngoãn tĩnh dưỡng đi.” Đào Dung đe lại Bắc Minh Ý, không để cho cậu bé động

đây.

Trong ánh mắt Bắc Minh Ý vùn vụt bay nhiều suy nghĩ, trở mình một cái, cậu phải nghĩ biện pháp, không thể tốn thời gian ở đây được. Cậu phải đi cứu cục cưng của mình.

—

Diệp Phi lấy được huân hương mà Như Yên đem đến, cô biết đêm nay nhất định cần có vật này.

Cô nhìn sắc trời dần ngả về đen, đi tìm Cung Trạch Vũ.

Cung Trạch Vũ hơi bất ngờ, Diệp Phi lại đột nhiên đến tìm anh ta: “Phi Phi, em ngồi đi, anh đi pha trà cho em.”

Anh ta vừa nói vừa cầm ly nước đi pha trà cho Diệp Phi, còn lấy cả hoa quả.

Diệp Phi đốt hương, để phía dưới bàn của Cung Trạch Vũ. Cô bồi dầu trước cánh mũi, có thể nâng cao tinh thần, huân hương tạm thời không ảnh hưởng đến cô. Tuy nhiên, thời gian dài thì cô cũng không trụ được, cô phải nghĩ cách rời đi thật nhanh.

“Học trưởng, em không uống trà nữa. Em tới chỉ là muốn hỏi anh, đã mời được nữ bác sĩ chưa? Hôm nay em thấy mấy người phụ nữ muốn khám bệnh.” Diệp Phi nói.

“Có phải là bọn họ tìm em gây phiền phức cho em? Phi Phi, em đừng để ý đến bọn họ! Bọn họ nếu dám bắt nạt em, em liền nói cho anh,

anh xử lý bọn họ.” Cung Trạch Vũ bưng ly trà và hoa quả đi tới.

“Không có, bọn họ không bắt nạt em. Thật ra thì bọn họ cũng thật đáng thương, luôn bị nhốt ở nơi này.” Diệp Phi nói.

“Ừ, anh tìm cơ hội nói chuyện cùng cha anh một chút. Nhưng mà ông cũng sốt ruột cháu trai, nếu chúng ta có thể sớm kết hôn, sinh con, ông ta nhất định sẽ không giữ mấy người đàn bà kia nữa.” Cung Trạch Vũ nói.

Sắc mặt Diệp Phi cứng đờ: “Cái này, cái này em còn chưa chuẩn bị xong.”

Cung Trạch Vũ cầm tay Diệp Phi: “Không có gì cần chuẩn bị cả, em chỉ cần tiếp nhận anh là được.”

Cánh tay anh ta ôm hông Diệp Phi, cúi đầu thì thầm hôn cô.

Tay Diệp Phi che lại miệng người đàn ông, vừa muốn cự tuyệt Cung Trạch Vũ liền nghe thấy tiếng thủy tinh vỡ vụn.

“Cung Trạch Vũ, cậu muốn chết!” Tiếng đàn ông gầm thét đánh vỡ cửa sổ thủy tinh, vọt vào phòng, đánh tới Cung Trạch Vũ.

Cung Trạch Vũ đứng dậy ứng chiến: “Mộ Thương Nam, anh cuối cùng cũng chịu hiện thân?”

Bọn họ đã phát hiện Mộ Thương Nam lên lên đảo từ sớm. Nhưng công phu Mộ Thương Nam quá tốt, bọn họ làm cách nào cũng không bắt được, hơn nữa ngay cả Mộ Thương Nam ở đâu cũng không biết.

Anh ta cố ý vô lễ với Diệp Phi, chính là muốn dụ Mộ Thương Nam ra mặt.

Diệp Phi nhìn hai người đàn ông đánh nhau, ngăn ra, vội vàng chạy ra khỏi phòng.

Mùi hương càng ngày càng nồng, cô ở lại nữa sẽ bị ngất mất.

Hai người trong phòng, càng đánh động tác càng chậm lại, không khống chế được đầu óc mình liền buồn ngủ.

“Chuyện gì vậy? Cung Trạch Vũ, phòng cậu có cái gì?” Mộ Thương Nam cố gắng chống đỡ ý thức, hỏi.

“Phòng tôi không có gì hết! Tại sao tôi lại buồn ngủ như vậy chứ? Mùi thơm này là gì?” Cung Trạch Vũ đáp.

“Là huân hương! Huân hương ở đâu?” Mộ Thương Nam chất vấn.

“Không biết, tôi không để cho người thấp huân hương, làm sao biết...” Cung Trạch Vũ vừa nói, thân thể liền té xuống đất mềm nhũn.

Huân hương phát tác công dụng, anh ta không nhin được liền té xuống đất ngủ.

Mộ Thương Nam cũng ngã xuống theo. Thuốc ngủ mạnh này tác dụng quá tốt, anh có mạnh mẽ thế nào đi chăng nữa cũng không chống cự nổi.

Diệp Phi từ cửa sổ nhìn hai người đàn ông ngã xuống, mi mắt cong lại. Cả hai người đều ngủ gục rồi, nhưng Mộ Thương Nam phải làm sao đây?

Như Yên đi đến nhìn hai người đàn ông trong phòng: “Tại sao lại là hai người? Tôi chỉ cần Cung Trạch Vũ, cô lấy người đàn ông kia đi. Đúng rồi, người kia ở đâu ra? Có phải là người mà chủ nhân muốn bắt?”

Diệp Phi khổ sở nhếch môi, cô phải đem Mộ Thương Nam đi đâu đây?

Chương 310

45310.“Không phải, hắn ta làm sao lại là người mà chủ nhân muốn bắt được? Hắn chính là một người hộ vệ, tôi đã từng thấy hắn rồi, vốn dĩ vẫn luôn đi theo Cung Trạch Vũ. Tôi lấy hắn, cô cứ việc chơi cùng Cung Trạch Vũ.” Diệp Phi liền vội vàng nói.

Cô nhìn xuống huân hương dưới gầm bàn đã cháy hết, đi vào phòng, kéo Mộ Thương Nam rời đi.

Được rồi, cô thừa nhận. Nghe được Dạ Thần muốn bắt người, cô chỉ sợ Mộ Thương Nam bị bắt đi.

Cô nắm lấy cánh tay Mộ Thương Nam, để cho anh dựa vào người cô, lôi ra khỏi phòng từng chút một.

Đậu má! Mộ Thương Nam, anh thật nặng!

Cô cố gắng, thân thể nhỏ bé tựa như bị thân thể anh che giấu. Cô kéo anh đi từng bước một.

Chẳng qua là từ nơi này của Cung Trạch Vũ đi về phòng ngủ của cô cảm giác như đã trôi qua cả thế kỷ vậy.

Cuối cùng cũng lôi được anh về phòng, cô không nhìn được ngã xuống giường cùng người đàn ông.

“Đậu má! Cút đi!” Cô giơ tay đẩy anh. Tên đàn ông chết bầm này, ngủ mà cũng có thể sàm sỡ cô, đè cô chặt chẽ.

Mộ Thương Nam bị đẩy sang một bên, ngửa mặt nằm ở trên giường.

Diệp Phi bò dậy, nhìn người đàn ông ngoan ngoãn như một đứa trẻ. Ánh mắt ngưng lại trên khuôn mặt anh, không thể không nói, Mộ Dĩ thực sự giống y như Mộ Thương Nam.

Tay cô không tự chủ hướng về phía khuôn mặt Mộ Thương Nam, sờ lỗ mũi anh, miêng anh và khuôn mặt đầy góc cạnh của anh.

Nếu như đứa bé kia còn sống, hẳn cũng sẽ giống Mộ Dĩ và Mộ Thương Nam chứ?

Cô nhớ tới đứa con chết yểu, thật đau lòng.

Có lẽ mình và Mộ Thương Nam vẫn luôn còn dây dưa quan hệ cũng là bởi vì giữa bọn họ có đứa bé, khiến cho cô từ đầu đến cuối không cắt đứt được.

Từ trong lỗ mũi anh phát ra tiếng hít thở trầm ổn, anh cau mày, tựa hồ không thoải mái, rất muốn tỉnh dậy.

Diệp Phi lập tức bò dậy khỏi giường, tìm một sợi dây, trói anh lại. Cô cũng không dám để cho anh tỉnh lại, chỉ sợ bị anh trừng phạt.

Khi mặt trời lần nữa nhô lên cao, Mộ Thương Nam cảm giác được ánh mặt trời chiếu lên mặt. Ánh nắng ấm áp, thoải mái khiến anh chỉ muốn ngủ thêm chút nữa.

Trong đầu anh bỗng nhiên căng thẳng, anh đang làm gì đây? Không phải tới bắt Diệp Phi sao?

Cái suy nghĩ này xẹt qua trong đầu, trong nháy mắt liền khiến anh tỉnh táo lại.

Anh mở mắt ra liền nhìn thấy Diệp Phi ngay trước mắt. Cô đứng bên cạnh anh, đang cúi đầu nhìn anh!

“Phi Phi!” Cánh tay anh muốn bắt cô lại mới phát hiện mình đang bị trói.

Ánh mắt anh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô: “Em to gan nhỉ, dám trói tôi?”

Diệp Phi nháy nháy mắt: “Tại sao tôi không dám trói anh chứ? Buồn cười thật, nơi này là đảo của Cung Trạch Vũ, anh có biết Dạ Thần luôn muốn bắt anh không?”

“Hắn bắt được tôi? Hừ, không phải hôm qua Cung Trạch Vũ muốn vô lễ với em, tôi đã mang em đi!” Mộ Thương Nam nói. Kế hoạch của anh là anh nhân lúc tối trời mang cô đi.

Đáng tiếc, anh lại nhìn thấy Cung Trạch Vũ muốn hôn Diệp Phi, anh mới xông tới.

Mi tâm Diệp Phi trầm xuống, nếu như không phải là Cung Trạch Vũ muốn hôn cô, tối hôm qua cô đã bị Mộ Thương Nam bắt đi!

“Ha ha, anh nằm mơ đi! Bây giờ, anh ở trong tay tôi, tôi để anh sống thì anh sẽ sống, để anh chết thì anh sẽ phải chết! Nói cho tôi, bản đồ mỏ vàng ở đâu?” Cô chất vấn, kề dao lên cổ anh.

“Muốn biết bản đồ ở đâu thì cời trói cho tôi, nếu không tôi đảm bảo cả đời này em cũng đừng mong có được tấm bản đồ.” Mộ Thương Nam lạnh giọng nói.

“Nếu anh không nói, tôi đảm bảo cả đời này anh cũng đừng mong rời khỏi đảo của tôi! Tôi đảm bảo có thể để cho nhà họ Mộ vĩnh viễn không tìm được anh!” Giọng Cung Trạch Vũ vọt vào phòng.

Diệp Phi nhìn người đàn ông đi tới, bước ra nghênh đón: “Anh dậy sớm vậy?”

Nháy mắt, cô ý thức được điều gì, quả nhiên lại tự lộ tẩy chính mình rồi.

“Em rất hy vọng anh ngủ với Như Yên hả? Diệp Phi, sao lại dùng huân hương, cho Như Yên cơ hội?” Cung Trạch Vũ tức giận.

Diệp Phi lúng túng: “Kia cái gì, em chỉ là thấy các cô ấy quá đáng thương. Thật ra thì anh cũng nên kết hôn sinh con rồi.”

Mộ Thương Nam nghe hiểu đối thoại giữa Diệp Phi và Cung Trạch Vũ, cười lạnh: “Thế mà vẫn không hiểu à. Cô ấy căn bản không yêu cậu, chẳng qua là coi cậu như phần thưởng để thưởng cho người phụ nữ khác.”

Lời nói của anh giống như mũi dao đâm vào lòng Cung Trạch Vũ.

“Mộ Thương Nam! Anh đừng đắ ý vợ. Cho dù Diệp Phi có yêu tôi hay không, cô ấy cũng không yêu anh!” Cung Trạch Vũ tức giận hét lên.

Anh ta quay đầu nhìn về phía Diệp Phi: “Em muốn xử trí anh ta thế nào?”

“Em muốn bản đồ mỏ vàng.” Diệp Phi nói.

Cung Trạch Vũ nhếch môi đi về phía Mộ Thương Nam: “Nghe chưa? Cô ấy chỉ là muốn bản đồ thôi! Anh giao tấm bản đồ ra, tôi để anh đi, nếu không đảo này đủ để anh ở cả đời.”

Ánh mắt Mộ Thương Nam xoáy chặt vào khuôn mặt Diệp Phi: “Muốn bản đồ cũng được, nhưng bản đồ không nằm trong tay tôi. Nếu như nó ở trong tay tôi, tại sao nhiều năm vậy mà tôi vẫn không động đến chứ?”

Tựa hồ Mộ Thương Nam nói cũng có lý.

“Bản đồ ở đâu?” Cung Trạch Vũ hỏi.

“Ở trong tay luật sư, nhưng mà tôi phải kết hôn với Diệp Phi mới có thể lấy được.” Mộ Thương Nam nói.

“Tôi không tin còn có ước định như vậy!” Cung Trạch Vũ lập tức phản bác.

“Tin hay không tùy cậu. Đây là di chúc của cha mẹ Diệp Phi, bọn họ

trao quyền cho luật sư giúp họ thực hiện di chúc. Cậu không tin tôi cũng hết cách, chỉ có thể cả đời ở trên đảo. Con trai tôi phản nghịch, vừa hay đang thiếu đứa con trai dưỡng lão cho tôi.” Mộ Thương Nam nói.

Khóe môi Cung Trạch Vũ hung hăng kéo, rõ ràng là Mộ Thương Nam trêu chọc anh ta, nói anh ta là con trai Mộ Thương Nam!

“Anh khốn kiếp! Ai muốn dưỡng lão cho anh? Diệp Phi, em xem xử lý thế nào? Chỉ cần em đồng ý, anh có thể băm nhỏ hắn ta thành tám miếng cho em hả giận.”

“Không được, cha mẹ em chết oan uổng vì tấm bản đồ kia, em phải tìm được bản đồ để làm lễ truy điệu cho họ!” Diệp Phi nói.

Nghĩ đến ngôi mộ lẻ loi của cha mẹ, cô chỉ cảm thấy bản thân thật bất hiếu. Cô phải dùng tấm bản đồ an ủi vong linh cha mẹ trên trời.

“Nhưng làm sao bây giờ? Em muốn có bản đồ thì phải kết hôn với hắn.” Cung Trạch Vũ nắm tay thành quả đấm.

“Kết hôn xong cũng có thể ly dị, chỉ phải ký thỏa thuận, em có thể đơn phương ly dị.” Diệp Phi nghĩ cách.

“Chủ ý hay! Anh đi lấy giấy bút, chúng ta viết thỏa thuận.” Cung Trạch Vũ xoay người đi lấy giấy bút.

“Viết thế nào bây giờ? Anh biết viết sao?” Diệp Phi hỏi Cung Trạch Vũ, cô chỉ nghĩ như vậy còn viết cụ thể như thế nào thì hoàn toàn không biết.

“Có thể viết là, tôi Diệp Phi tái hôn cùng Mộ Thương Nam chỉ vì lấy tấm bản đồ mỏ vàng. Hôn nhân hết hiệu lực khi lấy được bản đồ.” Mộ Thương Nam đồng ý nói.

Diệp Phi và Cung Trạch Vũ kinh ngạc nhìn Mộ Thương Nam, không ngờ Mộ Thương Nam sẽ giúp bọn họ viết thỏa thuận.

Diệp Phi chỉ cảm thấy không phải đầu óc Mộ Thương Nam có vấn đề thì là bản thỏa thuận có bẫy, chẳng qua là cô suy nghĩ mãi nhưng cũng không tìm ra sơ hở gì.

Cô để Cung Trạch Vũ viết dựa theo lời của Mộ Thương Nam.

Thỏa thuận đặt trước mặt Mộ Thương Nam: “Ký tên!”

Ánh mắt Mộ Thương Nam tập trung trên mấy chữ: “Diệp Phi tái hôn cùng Mộ Thương Nam.” Môi của anh bỗng nhếch lên một nụ cười quỷ mị.

Chương 311

45311. “Cởi trói cho tôi, chẳng lẽ để tôi dùng miệng ký tên?” Mộ Thương Nam sáng giọng.

Dù cho không muốn nhưng Diệp Phi cũng chỉ có thể cởi sợi dây trói Mộ Thương Nam: “Đừng đùa bỡn, biết điều thì ký tên đi.”

Khiến Diệp Phi bất ngờ là Mộ Thương Nam hoàn toàn không có ý đùa bỡn, đưa tay cầm bút ký lên bản thỏa thuận ngay ngắn.

“Em cũng phải ký tên chứ?” Mộ Thương Nam nhìn về phía Diệp Phi.

Diệp Phi cũng theo đó mà ký tên, rốt cuộc có cái gì sai sai, sao Mộ Thương Nam lại nghe lời thế?

Nhưng cô nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra có điểm gì bất thường cả.

“Ký xong rồi, chúng ta đi thôi.” Mộ Thương Nam sửa sang lại quần áo. Cô không cởi quần áo cho anh đi ngủ nên quần áo anh lúc này có hơi nhăn.

“Đi đâu?” Diệp Phi hỏi theo bản năng.

“Đi tái hôn chứ còn gì nữa? Nếu không thì đi đâu? Đừng quên, chúng ta phải kết hôn thật thì mới có thể tìm luật sư lấy bản đồ.” Mộ Thương Nam nói.

“Anh đi với em. Em yên tâm, anh sẽ không để cho hấn làm hại em đâu.” Cung Trạch Vũ cầm tay Diệp Phi.

Diệp Phi gật đầu. Bản đồ cô vẫn luôn tâm niệm cuối cùng cũng đến tay, còn có Thiên Thiên của cô, bảo bối của cô, cũng phải trở về bên cạnh mình thôi.

Cung Trạch Vũ mang Diệp Phi và Mộ Thương Nam ngồi thuyền trở về nước.

Chờ sau khi bọn họ về nước, thủ hạ của Mộ Thương Nam và Diệp Phi liền cầm giấy đăng ký kết hôn tới.

Diệp Phi vừa muốn cầm để nhìn liền bị Mộ Thương Nam cướp đi trong nháy mắt.

“Còn nhìn gì? Dù sao đến lúc phải ly dị, em còn để ý giấy kết hôn làm gì?” Mộ Thương Nam hỏi.

Sắc mặt Diệp Phi cứng đờ: “Ai để ý giấy đăng ký kết hôn? Chúng ta đi thôi.”

Đánh chết cô cũng không thừa nhận rằng mình rất muốn nhìn giấy đăng ký kết hôn của hai người họ.

Lần trước cô bị ép kết hôn, vừa cầm giấy đăng ký kết hôn liền bị Mộ Thương Nam cất kỹ, cô chưa được nhìn thấy.

Mộ Thương Nam mang Diệp Phi lên xe, quay đầu nhìn về Cung Trạch

Vũ phía sau lưng: “Thật xin lỗi, xe của tôi chỉ có thể chứa bốn người. Cậu ngồi xe phía sau đi.”

Anh đưa tay đóng cửa xe, tận lực phân phó thủ hạ lái xe này tới cũng là bởi vì xe này chỉ có bốn chỗ.

Loại xe này không phải là xe có chỗ ngồi liền kề như bình thường, mà là hai chỗ ngồi riêng biệt, có thể hạ ghế nằm ngang để nghỉ ngơi. Dĩ nhiên, giá cả không hề rẻ.

Cung Trạch Vũ phát câu siết chặt quả đấm. Anh ta chắc chắn Mộ Thương Nam cố ý, không thể làm gì khác hơn là ngồi một mình ở chiếc xe phía sau.

Mộ Thương Nam, anh chờ đấy. Lấy được bản đồ, tôi sẽ cho anh biết Diệp Phi thuộc về ai! Anh ta âm thầm tức giận hằm hừ.

Xe hơi lái thẳng về phía ngoại ô, coi như Diệp Phi lớn lên ở đây từ nhỏ cũng chưa từng đi đến nơi nào xa như vậy.

“Đây là đâu?” Cô hỏi.

“Là nhà của luật sư. Lúc ông ấy được cha em ủy thác trách nhiệm nặng nề này đã sáu mươi tuổi. Tiếp nhận vụ này liền ẩn cư.” Mộ Thương Nam nói.

“Anh vẫn luôn biết luật sư cầm bản đồ là ông ấy? Thì ra những đoàn luật sư kia đều là giả?” Diệp Phi chất vấn.

“Ừ, nếu không làm sao biết được chân tướng? Nhưng mà lúc đó, anh

cũng không nghĩ tới em mới là con gái nhà họ Thiên, không nghĩ tới Thiên Huệ ác độc như vậy. Anh ban đầu chỉ là muốn vạch trần bộ mặt của Thiên Tịnh, lại không nghĩ đến phát hiện ra thân thế của em. Sau đó anh không muốn để em gặp nguy hiểm vì thân phận con gái nhà họ Thiên nên mới để Thiên Tịnh tiếp tục làm con gái nhà họ Thiên. Còn con gái nhà họ Diệp, không một ai hứng thú cả, nên em sẽ an toàn. Chẳng qua là anh bỏ sót mất Cung Trạch Vũ, hẳn tựa hồ đã hoài nghi thân phận của em từ đầu rồi.” Mộ Thương Nam giải thích chuyện năm đó.

Trong lòng Diệp Phi chấn động, thì ra người luôn bảo vệ cô là anh!

Xe lái sâu vào trong núi, ngay giữa sườn núi có một tòa tứ hợp viện.

Mặc dù chỉ là một tòa tứ hợp viện bình thường, nhưng nhìn kỹ mới thấy, tường rào và phòng ốc được xây dựng hết sức an toàn.

Trên tường rào có lưới điện, còn có camera theo dõi. Cửa sổ phòng ốc cũng không lớn, quan trọng là còn có hàng rào sắt.

Cửa sắt đóng chặt, Mộ Thương Nam nhấn chuông, điện thoại vô tuyến điện tử treo trên cửa phát ra thanh âm.

“Ai vậy?” Ông lão hỏi.

“Mộ Thương Nam và Diệp Phi.” Mộ Thương Nam đáp.

Ông lão sau khi nghe vậy hiển nhiên rất kích động, âm thanh có chút nghẹn ngào: “Các người rốt cuộc đã tới! Vào đi.”

Theo tiếng nói của ông lão, cửa sắt cách một tiếng liền mở ra.

Trên trán Diệp Phi bỗng chốc có vô số vạch đen, trông thế nào cũng cảm thấy sợ hãi, hoang mang.

Tay Mộ Thương Nam nắm lấy bàn tay Diệp Phi, đưa cô đi vào sân nhà.

Cung Trạch Vũ ngồi xe phía sau cũng đến, xuống xe muốn đi theo vào. Cửa sắt đóng lại ngay trước mặt anh ta. Anh ta vội vàng gõ cửa, nhưng điện thoại lại truyền đến tiếng ông lão.

“Chỉ có người họ Mộ và người họ Diệp mới có thể đi vào, người qua đường và chó không cho phép.” Ông lão bỏ lại một câu nói, cúp điện thoại.

Cung Trạch Vũ suýt tức chết, đem anh ta so sánh với chó?

Ánh mắt anh ta quét nhìn tường rào. Tường rào thật là cao, nhưng mà anh ta cũng có võ, muốn đi lên cũng không khó khăn. Chẳng qua là ánh mắt anh ta dừng lại chỗ lưới điện, anh ta chắc chắn, chỉ cần đụng một chút cũng bị giật điện đến hôn mê.

Đáng chết! Anh ta âm thầm mắng.

Để Diệp Phi đi chung với Mộ Thương Nam, anh ta thật không an lòng.

Nhưng mà, các loại biện pháp bảo vệ như thế này trông cũng có vẻ giống như là nơi cất giữ bản đồ.

Anh ta cầm điện thoại gửi tin nhắn cho người của mình, gọi thủ hạ tới. Chờ Diệp Phi có được tấm bản đồ, anh ta phải mang Diệp Phi đi.

Trên trời có một chiếc phi cơ đang bay đến gần. Cung Trạch Vũ nhìn về phía chiếc phi cơ kia, từ đầu đến đuôi có thể thấy được rằng đó là một chiếc máy bay tư nhân.

Con người chợt thoáng qua vẻ u ám, tại sao hẳn lại tới?

Sân trải đá cuội, hai bên đường tràn ngập mùi thơm của cây, của hoa. Trên bàn ghế mây còn đặt một bộ trà cụ, thể hiện rõ phẩm vị của ông lão.

Diệp Phi rút tay lại, muốn giẫy khỏi lòng bàn tay Mộ Thương Nam.

Mộ Thương Nam càng siết chặt tay hơn, thấp giọng: “Đừng động, em muốn để cho luật sư nghi ngờ quan hệ của chúng ta à?”

Diệp Phi hung ác trợn mắt nhìn anh, lý do như thế, cô không cự tuyệt được.

Dưới mái hiên ngói xanh là cầu thang gỗ và hành lang trải dài. Diệp Phi và Mộ Thương Nam cởi giày tiến lên bậc thang.

Cửa gỗ mở ra, một sàn gỗ đầy nước.

Ông lão ngồi trên sập gụ trong phòng khách. Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu lên sập gụ. Trên bàn gỗ đã đặt ba ly trà pha đầy. Còn có một con mèo hoa lười biếng nằm trước sập gụ, khoe bụng thoải mái phát ra tiếng ngáy nhẹ.

Có vẻ ông lão rất an nhàn, như thần tiên ẩn cư.

“Con chào ông!” Diệp Phi lễ phép hỏi thăm.

Ông lão một đầu bạc trắng, trên mặt in hằn vết tích của thời gian, ngay cả lông mày cũng màu trắng, kéo dài che một chút ánh mắt.

Ông ngược nhìn Diệp Phi, gật đầu: “Giống, giống thật.”

“Ông ơi, ông nói con giống gì cơ?” Diệp Phi kinh ngạc.

Ông lão than nhẹ một tiếng: “Con giống hệt mẹ con. Ông còn nhớ dáng vẻ năm đó mẹ con và cha con đến tìm ta.”

Nhắc tới mẹ, ánh mắt Diệp Phi chợt ngấn nước. Ngay cả một tấm hình của mẹ, cô cũng không có.

“Ông có thể nói cho con biết được không? Còn có chân tướng cái chết của cha mẹ con, ông có biết không?” Cô hỏi.

Chương 312

“Đến đây uống trà đi, ta sẽ nói cho con tất cả những gì mà ta biết. Đúng rồi, giấy hôn thú của hai con đâu?” Ông lão hỏi.

Mộ Thương Nam lấy từ trong túi ra giấy hôn thú đưa cho ông lão.

Ông lão đeo kính lão của mình vào rồi mở giấy hôn thú ra xem một lượt, sau đó mới để giấy hôn thú xuống, trên gương mặt ông nở nụ cười nhăn nheo, “Thật sự đã kết hôn rồi, quá tốt rồi, bố mẹ con cũng có thể nhắm mắt rồi.”

Lúc giấy hôn thú mở ra, ánh mắt của Diệp Phi có liếc qua một chút thì đã bị Mộ Thương Nam cầm lại rồi, còn cất nó vào trong túi xem như bảo bối vậy.

Choáng thật! Diệp Phi không hiểu Mộ Thương Nam đang chơi trò gì nữa, một tờ giấy hôn thú mà đến mức phải làm vậy sao?

Dù sao thì cô cũng có thỏa thuận, không sợ tới lúc đó không thể ly hôn.

Cô chuyển ánh mắt nhìn ông lão, “Ông à, bố mẹ con thật sự đã đưa bản đồ cho ông rồi sao?”

Ông lão gật đầu nhẹ, “Ta họ Uông, Uông gia chúng ta và Diệp gia và Mộ gia đã thân nhau mấy đời rồi, tổ tông của nhà ta đều là luật sư,

vẫn luôn làm luật sư cho Diệp gia và Mộ gia.

Lúc đầu gia sản của Diệp gia cũng không ít, ai biết được đến đời ông nội của con thì đã bắt đầu say mê tìm kiếm mỏ vàng đen rồi, kết quả làm cho gia sản tiêu tan hết, đến đời của bố con thì đã không còn bao nhiêu tài sản nữa rồi.

Nhưng mà, may mà bố con không để ông nội con thất vọng, thật sự đã tìm được mỏ vàng đen rồi. Nhưng mà với năng lực năm đó của Diệp gia, vốn không đủ thực lực để khai thác mỏ vàng đen quý giá như vậy được.

Mà Mộ gia và Diệp gia cũng là thân thiết mấy đời, hai gia đình liền muốn liên hôn để cùng nhau khai thác mỏ vàng, hôn sự của các con đã được định ra như vậy đó, ta còn là người làm chứng, làm chứng cho hai con đính hôn nữa.

Tiếc là tin tức về mỏ vàng đen bị lộ ra ngoài, có thể nói là kinh động các nhân vật giàu có trên toàn thế giới, bởi vì khối tài sản này một khi được đào lên thì sẽ làm cho những người giàu nhất thế giới cảm thấy hổ thẹn.

Các con có hiểu là, tin tức như vậy bị lộ ra bên ngoài có nghĩa gì không? Trước khi bố mẹ con gặp tai nạn xe thì đã trải qua sống chết mấy lần rồi, cho nên họ đã giao lại bản đồ của mỏ vàng cho ta, để ta bảo quản, để lại lời di chúc, các con bắt buộc phải kết hôn thì ta mới có thể giao bản đồ cho các con.”

Chân mày của Diệp Phi nhíu chặt lại, trong lòng chua xót, bố mẹ cô vì bảo vệ cô, đã làm nhiều chuyện vì cô như vậy.

“Cảm ơn ông rất nhiều, ông đã vì gia đình của tụi con mà trông coi bản đồ đã nhiều năm như vậy. Còn phải ở ẩn trong núi sâu nữa.” Cô nhẹ giọng nói cảm ơn.

“Không có gì cả, lúc họ đến tìm ta, ta sớm đã có ý định ở ẩn rồi, con biết làm luật sư cho hào môn lâu rồi, biết quá nhiều bí mật rồi, sẽ khiến người ta sinh chán ghét! Chi bằng bản thân sớm lui ẩn đi, không nên khiến cho người ta ngủ không yên giấc.” Ông lão tự chế giễu nói.

“Vậy thì bản đồ ở đâu ạ?” Mộ Thương Nam hỏi.

“Bản đồ ở chỗ của ta, rất an toàn, không ai có thể tìm được cả. Chân cứng ta đi lại không tiện, con giúp ta đem dao gọt trái cây qua đây.” Ông lão dặn dò Mộ Thương Nam.

“Vâng.” Mộ Thương Nam nhìn đĩa trái cây đặt trên bàn, nghĩ rằng ông lão muốn ăn trái cây.

Anh đứng dậy đi ra hành lang phía sau phòng khách, đến nhà bếp tìm dao gọt trái cây.

“Ông ơi, ông ăn cái gì, con giúp ông gọt bỏ nhé.” Diệp Phi vươn tay lấy trái cây trong đĩa ra.

“Đứa trẻ ngoan, kết hôn rồi thì cùng Mộ Thương Nam sống thật tốt vào. Đừng để bố mẹ con thất vọng, phải biết là, chỉ có cậu ấy mới bảo vệ được cho con.” Ông lão căn dặn Diệp Phi.

Biểu cảm trên mặt của Diệp Phi cứng ngắc, làm sao cô có thể gả cho

Mộ Thương Nam được?

Mộ Thương Nam và Sở Nhiễm đã có Mộ Dã rồi, nghĩ đến đứa trẻ đáng yêu như vậy, cô không nỡ phá hoại gia đình của anh.

Cô gật gật đầu qua loa với ông lão.

Mộ Thương Nam đem con dao gọt trái cây qua, thật sự muốn đánh vào mặt cô gái nhỏ, biểu cảm trên gương mặt của cô là sao? Khốn khiếp, gả cho anh còn khó chịu hơn chết nữa sao?

“Ông ời dao gọt tới đây, ông muốn ăn trái cây nào?” Anh hỏi.

“Đưa dao cho ta.” Ông lão vươn tay lấy con dao.

Mộ Thương Nam chỉ đành đưa con dao qua cho ông.

“Từ lúc ta ẩn cư tại đây, không ít người tới làm phiền ta, chỉ là vì tấm bản đồ đó. Sân vườn nhỏ này của ta có thể nói là dễ dẫn trộm tới nhất, có biết vì sao bao nhiêu người đến như vậy mà vẫn không tìm ra tấm bản đồ mà bọn chúng muốn tìm không?” Ông lão hỏi.

“Vậy ông giấu tấm bản đồ ở đâu? Họ không sợ hàng rào điện sao? Những người đó vào bằng cách nào?” Diệp Phi không ngờ khu vườn này thật sự có người đã vào.

“Hàng rào điện thì có là gì chứ, lái máy bay trực thăng thì có thể nhảy dù xuống rồi, bao nhiêu lần dao đã kề lên cổ của ta rồi, nhưng mà, không ai dám cho ta chết cả! Nói cho cùng thì ta chết rồi thì sẽ không có ai tìm thấy tấm bản đồ đó cả.” Ông lão cười thành tiếng.

Một tấm bản đồ đoạt mạng, cũng là bùa hộ mạng.

Diệp Phi đau lòng nhìn ông lão, có thể tưởng tượng được, ông lão này rốt cuộc đã trải qua những chuyện gì trong suốt mấy năm nay.

“Ông đi với con đi, con sẽ chăm sóc phụng dưỡng ông đến hết đời.”
Cô nói.

“Không cần đâu, ta ở đây hai mươi mấy năm rồi, bản đồ giao cho các con thì ta có thể rời khỏi đây rồi. Thế giới lớn như vậy, ông muốn đi xem thử.

Nghe nói dạo gần đây rất thịnh hành du lịch ba lô phượt, ông tính đuổi theo xu hướng, vác ba lô lên đi du lịch, ngắm nhìn thế giới cho thật đã.” Ông lão nói rồi vén ống quần rộng của mình lên.

Con dao cầm trong tay vung xuống đâm vào bắp chân của mình.

“Á!” Diệp Phi sợ đến hét toáng lên.

Mộ Thương Nam nhanh tay lẹ mắt giữ lấy tay của ông lão lại, “Ông làm gì vậy?”

Ông lão vỗ vỗ vào mu bàn tay của Mộ Thương Nam, “Bây giờ biết ông giấu bản đồ ở đâu rồi chứ? Ha ha, ông thông minh không?”

Tay của Mộ Thương Nam không kiềm được mà run lên, không ngờ ông lão lại dùng cách này để giấu đi tấm bản đồ, chẳng trách chân của ông cứ khắp khiễng, mà những người kia vẫn không tìm thấy bản đồ.

“Con dẫn ông đi bệnh viện làm phẫu thuật.”

“Không an toàn đâu, ta vẫn là nên tận tay giao cho các con thì an tâm hơn! Hơn nữa chân của ta đau nhức suốt mấy năm nay vì tấm bản đồ này, con nghĩ ta sẽ thấy đau với một nhát dao như thế này sao? Ha ha, đau đớn này đối với ta mà nói đã không là gì nữa rồi.” Ông lão cười rồi đẩy tay của Mộ Thương Nam ra.

Thật sự không là gì cả, đau đã hai mươi mấy năm rồi, đối với ông mà nói thì tất cả những thứ này vốn không là gì cả.

Đôi mắt Diệp Phi ngập nước mắt, đau lòng cho ông lão, “Ông ơi, con thay mặt bố mẹ và ông bà nội con cảm tạ ông.”

“Con giúp ông!” Mộ Thương Nam quỳ xuống nền nhà, đặt chân của ông lên đầu gối của anh, anh dùng cùi chỏ của mình cột chân của ông lại, giúp ông chuẩn bị cầm máu, quay đầu dặn dò Diệp Phi đi lấy băng gạc và kim khâu trong hộp cứu thương đến.

Nhát dao đâm vào chân của ông lão, da và thịt tách ra, có thể nhìn thấy túi ni lông bọc kín lại được giấu bên trong.

Thời gian đã quá lâu rồi, túi ni lông và thịt đã dính lại với nhau rồi.

Mộ Thương Nam giúp ông lóc túi ni lông ra, Diệp Phi đem thuốc tiêu viêm ngoài da và kim may phẫu thuật đến.

Mộ Thương Nam may lại vết thương cho ông, “Thuốc tiêu viêm phải uống liên tục bảy ngày, còn nữa, chân sẽ không thích ứng ngay được,

cơ thịt sẽ có cảm giác đau dây thần kinh, chườm nước nóng nhiều có thể làm dịu bớt.”

Ông lão gật gật đầu, trong tay cầm túi ni lông bọc kín, đưa túi cho Diệp Phi, “Con cầm lấy đi. Nơi này không nên ở lâu, không biết có bao nhiêu con mắt đang nhắm vào các con.”

“Được, con sẽ cho người ở lại đưa ông đi, ông ở lại đây cũng không an toàn.” Mộ Thương Nam biết, bản thân mình và Diệp Phi còn ở lại một khắc nào thì đều gây nguy hiểm cho ông lão.

Diệp Phi và Mộ Thương Nam còn chưa bước ra ngoài sân thì đã nghe thấy tiếng máy bay trực thăng, cô kinh ngạc nhìn chiếc máy bay trực thăng đáp xuống ngoài sân, cánh cửa trực thăng mở ra, một người đàn ông yêu kiều bước ra ngoài...

Chương 313

Trong đôi mắt Mộ Thương Nam hiện lên ánh nhìn tức giận lạ thường, anh đi thẳng ra ngoài cửa phòng.

“Mộ Ly, cậu trốn bao nhiêu năm nay, cuối cùng cũng chịu xuất hiện rồi sao?” Anh xuýt xoa nói.

“Ha ha, anh họ, cái gì gọi là tôi trốn bao nhiêu năm nay, tôi chỉ là không thích tranh chấp, sống những tháng ngày ung dung tự tại trong năm năm thôi. Phi Phi, nhớ anh rồi phải không? Qua đây đi!” Mộ Ly đưa tay về phía Diệp Phi.

Mộ Thương Nam một tay giữ chặt lấy Diệp Phi, không cho cô có cơ hội với về phía Mộ Ly, “Diệp Phi là vợ của tôi, cô ấy sẽ không đi tìm cậu đâu!”

Mộ Ly nhướn chân mày yêu kiều của mình lên, “Vậy sao? Vợ của anh? Nhưng mà năm năm nay, cô ấy là vợ của tôi! Phi Phi, có phải như vậy không? Em nói cho anh ta biết, chúng ta có phải là vợ chồng không?”

Ánh mắt của anh ta lấp lánh nhìn Diệp Phi, trong ánh mắt tràn ngập ý cười.

Tim của Diệp Phi đập mạnh trong lồng ngực, cô nhìn thấy được sự đe dọa của Mộ Ly, Thiên Thiên của cô vẫn còn trong tay của Mộ Ly, cô

không thể làm trái lại lời của Mộ Ly được.

Đôi môi của cô run rẩy từng hồi, khó khăn lắm mới phát ra chữ được, “Phải. Mộ Thương Nam, tôi và Mộ Ly là vợ chồng. Anh buông tay đi, tôi phải đi tìm Mộ Ly.”

Cô quay ra phía sau giật mạnh tay mình, Thiên Thiên, Thiên Thiên của cô, tay kia của cô cầm chặt lấy bản đồ, cô có thể dùng bản đồ này đổi lấy Thiên Thiên ngay lập tức rồi!

Tay của Mộ Thương Nam nắm chặt tay của cô gái nhỏ, “Em nói cái gì? Em và Mộ Ly là vợ chồng? Em muốn phạm tội trùng hôn sao? Đừng quên rằng, chúng ta đã lấy giấy hôn thú rồi!”

“Chúng ta đi lấy giấy hôn thú, nhưng mà lần đầu tiên kết hôn, chúng ta sớm đã thỏa thuận ly hôn rồi, còn lần kết hôn này, chúng ta có thỏa thuận rằng chỉ cho đến khi tôi cầm được bản đồ mà thôi, bây giờ tôi có thể cầm lấy thỏa thuận đi ly hôn rồi.” Diệp Phi nói.

Cô lấy trong túi ra bản thỏa thuận có chữ ký của Mộ Thương Nam, không tin Mộ Thương Nam có thể nuốt lời!

Khóe miệng của Mộ Thương Nam cười lạnh lùng, “Trong bản thỏa thuận viết cái gì?”

“Mộ Thương Nam, anh lại giả vờ mất trí nhớ sao? Anh mà lại không biết trong thỏa thuận viết những gì sao?” Diệp Phi cãi lại, bản thỏa thuận là do anh soạn ra mà.

“Ừ, quên rồi, đọc ra nghe thử xem!” Mộ Thương Nam nói.

Diệp Phi trợn ngược mắt nhìn anh, “Tôi - Diệp Phi và Mộ Thương Nam tái hôn, chỉ vì để lấy được bản đồ của mỏ vàng đen, thời gian hôn nhân có hiệu lực cho đến khi cầm được tấm bản đồ thì kết thúc.”

Cô lớn tiếng đọc chữ được ghi trên bản thỏa thuận.

“Đọc cũng tốt lắm, câu thứ nhất viết gì vậy?” Mộ Thương Nam hỏi.

Diệp Phi thật sự muốn giết chết người đàn ông này, anh là cố ý làm cô mệt mỏi à?

“Tôi – Diệp Phi và Mộ Thương Nam tái hôn, sao thế?” Cô nói.

“Tái hôn, chứ không phải kết hôn lần đầu, đúng không?” Mộ Thương Nam hỏi lại cô gái nhỏ.

Diệp Phi bị anh làm cho ngây ra, “Đúng.”

Cô thành thật nói, nhưng mà cái này thì có liên quan gì chứ?

Bây giờ hai người họ là tình trạng tái hôn mà.

Mộ Thương Nam lấy từ trong túi ra giấy hôn thú của mình, “Vậy thì xin lỗi nha cục cưng, bây giờ chúng ta vẫn còn trong tình trạng kết hôn lần đầu. Trước giờ chúng ta chưa ly hôn bao giờ, không biết lấy đâu ra tái hôn chứ? Điều kiện không thành lập, cho nên bản thỏa thuận này là vô hiệu, còn trong năm năm nay thì em mỗi ngày đều là vợ của anh – Mộ Thương Nam.”

Anh mở giấy hôn thú ra cho Diệp Phi xem, vốn dĩ không có đi lãnh giấy hôn thú mới nào cả, giấy hôn thú này vẫn tồn tại.

Diệp Phi kinh ngạc nhìn thời gian cấp giấy ghi trên tờ hôn thú, “Sao lại có thể, không phải chúng ta ly hôn rồi sao? Anh còn kết hôn với Thiên Tịnh nữa!”

Trong đầu cô rối loạn, tuy là trước giờ cô chưa tận mắt nhìn thấy Mộ Thương Nam ký tên lên thỏa thuận ly hôn, nhưng mà bản thỏa thuận đó cô đã ký rồi.

Cũng có nghĩa là, chỉ cần Mộ Thương Nam ký tên lên thì sẽ có hiệu lực, bất cứ lúc nào Mộ Thương Nam cũng có thể đem bản thỏa thuận đi làm giấy ly hôn.

Sau đó cô khẳng định mình đã ly hôn rồi, bởi vì Mộ Thương Nam và Thiên Tịnh là trong tình trạng hôn nhân, cô không ly hôn, bọn họ làm sao kết hôn được?

Mộ Thương Nam bật cười lạnh lùng, “Trước giờ anh chưa từng nói anh và Thiên Tịnh đã kết hôn, em nhìn thấy hôn lễ của bọn anh sao? Hay là nhìn thấy giấy hôn thú của bọn anh? Anh chưa từng ký tên lên bản thỏa thuận ly hôn mà em viết, không biết là chúng ta ly hôn bằng cách nào vậy?”

Thiên Tịnh chỉ là dùng một danh phận để ở trong nhà của anh, bởi vì lúc đó, tất cả mọi người đều tưởng rằng Mộ Dĩ là do Thiên Tịnh sinh ra.

Tuy là Liễu Họa nhiều lần thúc giục bảo Mộ Thương Nam kết hôn với

Thiên Tịnh, nhưng Mộ Thương Nam không có làm, mà Thiên Tịnh thì vẫn giữ thân phận thiếu phu nhân, không tới hai năm thì tất cả mọi người đã quên mất chuyện hai người họ vẫn chưa đi lấy giấy hôn thú rồi.

Khóe miệng của Diệp Phi giật mạnh, đến bây giờ cô mới biết, tại sao Mộ Thương Nam lại ký tên lên bản thỏa thuận này một cách thoải mái như vậy, thì ra đây mới là mấu chốt của vấn đề!

“Anh là đồ khốn!” Cô lớn tiếng thét lên, anh không buông tay thì Thiên Thiên của cô phải làm sao đây?

Ánh mắt của Mộ Ly như phát ra tia lửa, anh ta cũng không ngờ Mộ Thương Nam lại giữ lại bước đi này!

“Anh họ muốn dùng cách này để giữ Diệp Phi lại? Anh thật không biết tự lượng sức mình rồi, phải rồi, quên cho anh xem một món đồ, anh có thể quyết định xem có nên buông tay hay không!”

Anh ta tức giận nói, búng ngón tay một cái, bảo vệ sĩ của mình ôm cục cứng trong máy bay của anh ta ra ngoài.

“Daddy, ôm ôm!” Giọng nói ngọt ngào của bé gái truyền tới.

Diệp Phi nhìn thấy con gái của mình, trên người bé gái mặt một chiếc đầm công chúa màu hồng, đầu thắt hai bím tóc, trên hai bím tóc thắt miếng vải đính thủy tinh và dải ren, đáng yêu giống như một thiên thần nhỏ vậy.

“Thiên Thiên! Mẹ là mẹ của con đây!” Cô không kiềm được kêu lên, từ

lúc sinh con ra, cô vẫn chưa gặp qua con gái của mình, đều chỉ nhìn qua video và ảnh chụp.

Đôi mắt to to của Thiên Thiên lấp lánh lấp lánh, lông mi dài như cánh quạt, ngũ quan xinh đẹp, làn da trắng nõn của cô bé, vừa nhìn thì đã thấy có nét từ bé rồi.

Rõ ràng thì tiếng gọi mẹ này đối với cô bé quá xa lạ rồi, bàn tay nhỏ của cô bé ôm lấy cổ của daddy, buồn bực nhìn người phụ nữ đối diện.

Trái tim Mộ Thương Nam như bị vô số lưỡi đao đâm xuyên qua, Diệp Phi đã có một đứa con gái với Mộ Ly rồi?

Sự nhận thức này còn khó chịu hơn là kêu anh chết đi, mà tướng mạo đứa bé gái lại giống Diệp Phi quá đổi!

“Em gạt anh sao? Không phải em nói không có quan hệ gì với Mộ Ly sao? Làm sao lại có đứa nhỏ được?” Anh một tay bắt lấy cô vào lòng mà chất vấn.

Trong lòng Diệp Phi khổ sở, cô có thể nói đứa nhỏ là của anh, không phải của Mộ Ly được sao?

Đứa nhỏ ở trong tay của Mộ Ly, cô biết sự độc ác tàn nhẫn của Mộ Ly, chỉ cần Mộ Ly không vui thì Thiên Tịnh của cô sẽ mất mạng!

Cô cắn chặt môi mình, hoàn toàn không tìm được lời nào để nói.

“Phi Phi, nói cho anh ta biết, làm sao mà có Thiên Thiên đi? Nghĩ đến vì đứa trẻ này, anh cũng chịu không ít cực khổ mà! Đứa con là do em

sinh ra, nhưng mà anh không có công lao thì cũng có khổ lao chứ?”
Mộ Ly trêu chọc cô gái nhỏ.

Anh ra nói không sai mà, đứa nhỏ là do Diệp Phi sinh ra, nhưng mà để bảo vệ đứa con anh cũng chịu không ít cực nhọc, phải biết là Diệp Phi mang thai sinh đôi, anh ta thật sự dùng hết những kiến thức học cả đời mới giữ lại được hai đứa trẻ đó.

Đương nhiên sau đó đứa bé gái ra đời, anh cũng là một tay nuôi lớn nó, không hề để Diệp Phi vất vả đụng một ngón tay nào cả.

Trong lòng Diệp Phi quặn thắt, Mộ Ly đáng chết nói ra những lời như vậy, chính là cố tình khiến Mộ Thương Nam hiểu lầm hai người họ có quan hệ rồi, đứa trẻ là của anh ta!

“Sao không nói gì nữa, nói gì đi chứ!” Mộ Thương Nam không bỏ cuộc mà hỏi tiếp.

Chương 314

Trái tim của Diệp Phi đập loạn xạ, cô chuyển ánh mắt nhìn vào con gái của mình, tay vo thành nắm đấm, tiếp theo đó thì ngược mắt lên nhìn Mộ Thương Nam.

“Anh ấy nói không sai, đứa bé là con của tôi và Mộ Ly, anh còn muốn giữ tôi lại sao? Tôi là người đã sinh con cho người khác rồi, anh muốn một người phụ nữ như vậy có ích lợi gì chứ?”

Anh và Sở Nhiễm cũng không phải đã sinh ra Mộ Dĩ rồi sao? Anh còn muốn giữ lấy tôi, anh làm sao ăn nói với Sở Nhiễm? Cô ấy mới là mẹ ruột của Mộ Dĩ. Cho dù anh có giữ tôi lại thì cũng có ý nghĩa gì chứ?” Cô tức giận nói.

Nghĩ tới thì họ thật sự có duyên không phận, cho dù có cố gắng như thế nào, cuối cùng chỉ có thể là hai đường thẳng không có điểm giao nhau!

Anh không xóa sạch được sự thật giữa anh và Sở Nhiễm.

Mộ Thương Nam không buông tay ra, “Anh sẽ không lấy Sở Nhiễm, cho nên em vẫn còn cơ hội.”

“Nhưng mà tôi không muốn cơ hội này! Mộ Thương Nam, anh nghe hiểu không? Tôi không muốn cơ hội này! Tôi chỉ muốn đoàn tụ với con của tôi thôi! Anh hiểu không? Tôi muốn Thiên Thiên của tôi! Anh

buông tay ra, để tôi đi đi!” Diệp Phi cầu xin người đàn ông này.

Khóe miệng của Mộ Thương Nam bật cười lạnh lùng, ngón tay của anh nâng cằm của cô gái nhỏ lên, ngón tay cái của anh xoa xoa làn da nhẵn mịn của cô, “Diệp Phi, anh nhớ anh đã từng nói qua, những thứ mà anh không muốn, người khác cũng không có tư cách nhặt lại! Cho dù anh lấy hay không lấy em, em cũng không thể gả cho Mộ Ly được! Cho dù anh chết đi nữa!”

Anh tức giận nói, tất cả thần kinh giống như hóa điên vậy, anh hiểu rất rõ, chỉ cần anh buông tay, anh và Diệp Phi sẽ không có cơ hội nữa.

Mộ Ly dẫn theo đứa con đoàn tụ cả nhà với Diệp Phi, từ nay về sau anh sẽ không nhìn thấy Diệp Phi nữa rồi.

Có một nhận thức rất rõ ràng, chết cũng không thể để cho Diệp Phi đi.

“Anh dựa vào đâu mà giữ cô ấy lại? Mộ Thương Nam, anh tưởng anh là ai chứ? Người đâu! Cướp Diệp Phi về đây!” Mộ Ly nổi nóng nói.

Anh ta còn tưởng bản thân dẫn đứa trẻ để kích động Mộ Thương Nam một chút, có thể khiến Mộ Thương Nam nản lòng mà buông tay, hẳn là sẽ không có người đàn ông nào có thể dễ dàng tha thứ cho người phụ nữ của mình sinh con cho người khác.

Nhưng mà anh ta đã tính toán sai lầm về ham muốn chiếm giữ của Mộ Thương Nam, Mộ Thương Nam chết cũng sẽ không trả Diệp Phi lại cho anh ta, anh ta chỉ có thể bảo người của mình đi cướp lại thôi.

Người của Mộ Ly từ trên máy bay xông ra, bên ngoài sân vườn cũng

vang lên tiếng còi xe cảnh sát.

Cánh cửa ngoài sân mở tung ra, cảnh sát xông vào, “Có người tố cáo Diệp Phi phạm tội trùng hôn? Người ở đâu?”

Người cảnh sát dẫn đầu hỏi.

“Ở đây, chính là cô ấy trong thời gian tiếp tục cuộc hôn nhân với tôi, thì sinh con gái cho em họ tôi, tôi tố cáo cô ấy trùng hôn. Các người bắt cô ấy giam vào tù đi.” Mộ Thương Nam nói.

“Cùng với em họ? Ha ha, “nước phù sa không chảy ra ruộng người ngoài” à? Đứa con cũng đã sinh rồi, chứng cứ xác thực, Diệp Phi đi cùng với chúng tôi! Trùng hôn sẽ phải xử ba năm, cô phải ngồi tù ba năm rồi!” Cảnh sát bước tới đeo chiếc còng số tám lạnh lẽo vào tay của Diệp Phi.

Mộ Ly thất kinh, không ngờ tới việc Mộ Thương Nam lại báo cảnh sát, nếu như là Mộ Thương Nam cướp Diệp Phi đi thì anh ta có thể cướp về lại, khốn khiếp thật, Diệp Phi bị cảnh sát bắt đi, anh làm sao cướp lại được?

Trong lòng Diệp Phi khổ sở, ánh mắt vẫn luôn nhìn về phía con gái mình, cô còn chưa dùng bản đồ để đổi lấy con gái mình trở về nữa!

“Có thể cho tôi bế con gái qua trước không?” Cô cầu xin cảnh sát.

“Người phạm tội là cô, không phải con gái của cô, chúng tôi không bắt con gái cô, cô đi theo chúng tôi!” Cảnh sát không hiểu ý của Diệp Phi.

“Dẫn đi!” Mộ Thương Nam thúc giục cảnh sát, chỉ có khi dẫn Diệp Phi đi, anh mới xử lý được Mộ Ly.

Mấy người cảnh sát áp giải Diệp Phi lên xe, đưa cô tới sở cảnh sát.

Cung Trạch Vũ cũng bị thân thế của Thiên Thiên làm cho kinh động, chẳng qua là dù thế nào cũng không chấp nhận được thân phận của Thiên Thiên, anh vẫn không an tâm đi theo đến sở cảnh sát, chỉ sợ Diệp Phi xảy ra bất trắc.

Trong sân chỉ còn lại người của Mộ Ly và Mộ Thương Nam.

Mộ Ly tức tới sắc mặt trắng bệch, “Mộ Thương Nam, anh thật độc ác! Lại đi báo cảnh sát bắt người!”

Mộ Thương Nam lạnh lùng hừ nói, “Không thì sao? Để cho cậu ung dung dẫn người đi sao? Tôi có ngốc như vậy không? Cậu muốn gặp Diệp Phi, đợi ba năm sau đi!”

Anh phát tay dẫn người của mình ra khỏi sân, đưa trẻ đột nhiên xuất hiện, khiến trong lòng anh loạn hết lên, anh cần thời gian nghĩ rõ xem rốt cuộc phải làm thế nào.

Mà sở cảnh sát là nơi tốt nhất để giữ Diệp Phi lại, như vậy thì anh sẽ có thời gian để suy nghĩ kỹ sự việc, sau đó trù tính cho chuyện sau này.

Mộ Ly tức đến muốn hủy diệt mọi thứ, tấm bản đồ đã sắp đến tay, còn chưa sờ được thì đã bị Mộ Thương Nam đưa cả người lẫn vật đến đồn cảnh sát rồi.

Điều đáng giận nhất là thân phận của Thiên Thiên, nếu như cảnh sát muốn chứng thực thân phận của Thiên Thiên, vậy thì tất cả sẽ bị bại lộ rồi.

Anh ta ôm lấy đứa nhỏ bước lên máy bay trở về biệt thự của mình, anh ta cũng phải tính toán chuyện sau này, cho dù là Diệp Phi hay là tấm bản đồ, hay là Thiên Thiên, anh ta đều phải nắm chắc!

Trong sân cuối cùng cũng trở lại trạng thái yên tĩnh, ông lão vẫn ngồi trên tấm thảm tatami, nhìn sự việc diễn ra bên ngoài qua cánh cửa sổ.

Đối diện ông là Mộ Thành, chỉ đến khi nhìn thấy tất cả mọi người đều đi cả rồi, ông mới quay sang nhìn Mộ Thành, giơ tay cầm tách trà lên uống từ từ.

Hàng lông mi hoa râm của Mộ Thành chớp chớp vài cái, “Sự việc chưa đến kết cục cuối cùng, ông làm sao biết kết quả được! Hừ, đứa cháu dâu mà tôi tự tay chọn lựa, tôi hiểu nhất, nó không phải là đứa con gái tùy tiện. Uống trà đi! Lúc này ông còn thua tôi hai ván kìa, nợ tôi hai bữa ăn mì giao tới nhà nữa kìa.”

“Xì, làm sao ông biết ván này tôi sẽ thua, không chơi tới nước cuối cùng, ai biết ai sẽ thắng chứ? Còn không biết là ai mời ai nữa kìa! Mì đó ăn khá ngon đó, chỉ là phí giao tới nhà quá mắc thôi.” Ông lão mở nắp hũ đựng con cờ.

“Ai bảo ông ở xa như vậy làm gì, có biết không, trong thành phố đều là miễn phí giao hàng đó! Lão già, mau mau chấp đi! Lần này tôi phải chấp bên đen!” Mộ Thành nói.

“Khỉ gió, tôi còn không phải là vì vấn đề cục cưng của hai nhà các người à, tôi có dễ dàng gì đâu?” Ông lão nói.

“Tôi ở cùng ông bao nhiêu năm nay, còn phải hầu hạ cái chân bị thương của ông, tôi dễ dàng sao? Điều rồi, bản đồ lại bị ông giấu trong chân mình, chẳng trách không ai tìm thấy cả, đến cả tôi cũng bị ông lừa mất rồi!” Mộ Thành phỉ nhổ, thực ra trước giờ ông không hề ở nước ngoài.

“Người ông hầu hạ là cục cưng của nhà ông, ầm ứ cái quái gì chứ? Bắt đầu đi, bắt đầu đi!” Ông lão cầm lấy một quân cờ cho Mộ Thành chấp trước.

Ánh sáng mặt trời len qua tầng lá nhiều đốm màu chiếu vào người hai ông lão thật ấm áp, chú mèo con lười nhác vươn người một cái rồi tiếp tục giấc ngủ của nó, yên bình, khoan thai...

-

Mộ Thương Nam về đến nhà, thì liền nhìn thấy Sở Nhiễm trong phòng khách, còn có Mộ Dĩ đang ngồi dựa vào ghế sofa như ông lớn nữa.

Khóe miệng anh giật mạnh một hồi, tiểu tử thúi này còn biết hưởng thụ hơn anh nữa.

“Bố, bố về rồi! Tiểu Phi Phi của con đâu?” Mộ Dĩ vội vàng hỏi.

“Đứng lên cho bố! Nhìn thử xem con giống bộ dạng gì? Như cục bột vậy, ngồi không ra ngồi gì hết!” Lửa giận của Mộ Thương Nam đổ về

phía con trai mình.

“Thương Nam, vết thương của con mới lành một chút, anh đừng hét lên với nó. Diệp Phi sao rồi? Em nghe nói anh đi bắt Diệp Phi rồi?” Sở Nhiễm tiến về phía người đàn ông hỏi.

“Diệp Phi đang ở trong tù rồi.” Toàn thân của Mộ Thương Nam toát lên sự lạnh lùng, hận đến mức muốn bóp chết Diệp Phi.

“Thế quái nào Tiểu Phi Phi của con ở trong tù rồi? Bố dựa vào đâu mà nhốt Tiểu Phi Phi của con? Con muốn Tiểu Phi Phi của con!” Mộ Dã nhảy dựng lên rồi từ sofa nhảy xuống nền nhà.

Chương 315

“Con muốn Tiểu Phi Phi của con, Tiểu Phi Phi của con có muốn con không? Cút ra!” Mộ Thương Nam một tay đẩy con trai mình ra, đi thẳng về phòng sách, cho dù xử lý hợp đồng trăm tỷ thì đầu của anh cũng chưa bao giờ rối loạn như vậy.

Trong đầu không ngừng hiện lên hình dáng của Thiên Thiên, đó là đứa con của Diệp Phi và Mộ Ly!

Giống như có một hòn đá lớn đè lên trái tim anh, khiến anh không thể thở được.

Mộ Dĩ bị Mộ Thương Nam đẩy ra, cậu bé tức giận trừng mắt nhìn bố của mình, xoay người bước ra cửa lớn của biệt thự.

“Mộ Dĩ, con đi đâu vậy? Vết thương của con còn chưa lành, mau quay lại đây!” Sở Nhiễm gấp rút chạy theo, kéo cánh tay của Mộ Dĩ.

“Chuyện của con không cần dì lo! Buông con ra!” Mộ Dĩ dùng tay đẩy cánh tay của Sở Nhiễm ra.

Sở Nhiễm không nghĩ tới đứa trẻ này lại có sức lực lớn như vậy, cô đã bị đẩy ra rồi.

“Mẹ là mami của con, con phải nghe lời mẹ!” Cô dạy dỗ đứa nhỏ.

“Con không để dì làm mami của con là được rồi chứ gì! Ối da! Dì Sở Nhiễm ơi, bà nội con ngất xỉu rồi!” Mộ Dã đột nhiên kêu lên.

Sở Nhiễm giật cả mình, vội vàng quay đầu lại nhìn xem, nhưng mà Liễu Họa đâu có ngất xỉu đâu chứ? Cô còn không nhìn thấy Liễu Họa!

Tiếp sau đó, cô ý thức được điều gì, Mộ Dã đã bỏ chạy đi mất rồi!

“Mộ Dã!” Cô kêu đứa nhỏ, nhưng mà Mộ Dã vốn dĩ không nghe lời của cô.

Cô tức tới giậm chân, cho dù Liễu Họa đã nói với Mộ Dã biết, cô là mẹ của cậu, Mộ Dã vẫn không xem cô là mẹ!

Cô đã làm đến mức tốt nhất rồi, chăm sóc Mộ Dã hết mực như mẹ hiền vợ đảm rồi, cũng không thể đổi được một chút tình cảm của Mộ Dã dành cho cô!

Cô cất bước chạy đến phòng sách của Mộ Thương Nam, đẩy cửa bước vào trong, “Thương Nam, Mộ Dã chạy mất rồi!”

“Phong tử...” Câu nói của Mộ Thương Nam bị ngắt ngang, anh đang nói chuyện điện thoại với Bắc Minh Phong, “Cứ như vậy trước đi Phong, tôi biết rồi.”

Anh cúp điện thoại, ngược mắt sang nhìn Sở Nhiễm, “Chuyện gì vậy?”

“Anh và Bắc Minh Phong có việc gì sao? Vậy hai người nói chuyện của hai người trước đi!” Đáy mắt của Sở Nhiễm lóe lên một mảng u

tối.

“Đã nói xong rồi, cậu ấy bảo tôi giúp cậu ấy quản lý công ty của cậu ấy một lát. Cô có chuyện gì sao?” Mộ Thương Nam hỏi Sở Nhiễm.

“Mộ Dĩ chạy mất rồi, nó nói phải đi tìm Diệp Phi! Diệp Phi đang ở đồn cảnh sát, anh mau chóng phái người đi bắt Mộ Dĩ trở về đi!” Sở Nhiễm nói.

“Nó lớn như vậy rồi, hẳn phải biết có trách nhiệm với hành vi của bản thân, chuyện của nó tôi không nhúng tay vào nữa, tất cả hậu quả để nó tự gánh vác đi.” Mộ Thương Nam lạnh lùng nói.

Sở Nhiễm ngây người ra, không ngờ rằng Mộ Thương Nam không quản Mộ Dĩ nữa, trước đây bất luận là Mộ Dĩ bướng bỉnh như thế nào đi nữa, Mộ Thương Nam cũng không có chuyện không quản lý Mộ Dĩ.

Cô bặm chặt môi mình, “Vậy em đi tìm nó, nó là con trai của em, em không thể không quản nó được!”

Cô nói xong thì bước ra khỏi phòng sách của Mộ Thương Nam.

Ánh mắt của Mộ Thương Nam nhìn bóng lưng của Sở Nhiễm một cách u ám, cặp mắt lạnh lẽo sâu lắng như đại dương sâu thăm thẳm, cuộn cuộn vô số những con sóng dâng trào.

Anh cầm di động lên gọi đi, “Phong tử, điều tra! Điều tra đến cùng! Mọi hết tất cả mọi chuyện ra cho tôi!”

“Được thôi, anh cứ đợi đó đi! Lần này bốn công tử phải bóp chết đám người muốn hại tôi! Khốn khiếp thật chứ, tôi không ra oai thì bọn họ tưởng tôi là con mèo bệnh!” Bắc Minh Phong rút gào lên.

“Tôi xử lý chuyện bên này trước, chúng ta cứ giữ liên lạc bất cứ lúc nào.” Mộ Thương Nam cúp điện thoại.

“Nếu như tôi chết, giúp tôi tìm một bé gái tên Thiên Thiên, là anh nợ nó!”

Anh ngồi trên chiếc ghế làm việc không động đậy, ánh mắt nhìn ra phía bên ngoài cửa sổ kính, mây đen bao trùm cả vùng đất này, báo hiệu một trận cuồng phong vũ bão sắp tới!

—

Diệp Phi không ngờ cai tù nói rằng có người đến thăm cô, mà người này lại là Cung Trạch Vũ và Mộ Dã.

“Mộ Dã! Sao con lại tới đây? Vết thương của con như thế nào rồi?” Cô bất chấp không để ý tới Cung Trạch Vũ, một tay ôm lấy Mộ Dã vào lòng mình.

“Tiểu Phi Phi, vết thương của con không sao hết, nhưng mà chỗ này của con bị thương, tim con đau quá.” Mộ Dã cong môi lên nói.

“Hả? Đau tim à? Cung Trạch Vũ anh mau gọi bác sĩ qua đây đi!” Lúc này cô mới nhớ tới Cung Trạch Vũ.

Chân mày của Cung Trạch Vũ nhíu chặt lại, “Diệp Phi, em đừng quên

rằng nó là con trai của ai! Mẹ của nó là Sở Nhiễm!”

“Người em thích là nó, có liên quan gì tới mẹ nó chứ?” Diệp Phi nói lại.

Mộ Dã hôn một cái lên gương mặt của Diệp Phi, “Con biết Tiểu Phi Phi của con thương con nhất mà! Cô yên tâm, con nhìn thấy cô bị nhốt lại nên mới đau lòng đó! Con sẽ tìm cách cứu cô ra!”

Cậu nói với một bộ dạng nghiêm chỉnh.

Cung Trạch Vũ hừ lạnh một tiếng, “Người còn chưa cao bằng chân của chú! Con muốn cứu ai chứ?”

“Xí! Chú không biết được bản lĩnh của ta đâu! Con nói cứu Tiểu Phi Phi thì con sẽ cứu cô ấy! Chú hừ lạnh cái gì chứ? Chú dám nói chú có thể cứu Tiểu Phi Phi không?” Mộ Dã cãi lại.

Cung Trạch Vũ bị chặn họng đến không biết nói gì nữa.

Diệp Phi là bị cảnh sát bắt, làm sao anh cứu được?

Ánh mắt của anh không dám nhìn thẳng vào Diệp Phi, “Anh sẽ nhờ cậy cảnh sát ở đây, chăm sóc tốt cho em, nhưng mà muốn cứu em đi? Việc này...Phi Phi, nếu là như vậy thì em là đào phạm rồi.”

Chuyện này quá khó rồi, anh cũng không thể dẫn người đến đồn cảnh sát cướp người được?

“Em không muốn làm tội phạm trốn trại, em còn có con gái, em còn

phải đưa con gái của em đi nữa, em không thể là đào phạm được. Em đã hỏi qua rồi, nhiều nhất sẽ là ba năm, em đợi ba năm rồi đưa Thiên Thiên đi.” Diệp Phi hiểu rất rõ là không thể vượt ngục, suy cho cùng thì cô muốn đưa Thiên Thiên đi, quang minh chính đại mà sống cuộc sống của mình.

“Em muốn đưa Thiên Thiên đi?” Cung Trạch Vũ ngây ra, anh còn tưởng Diệp Phi sẽ đoàn tụ với Thiên Thiên và Mộ Dĩ.

“Đây là chuyện của em. Học trưởng, xin lỗi anh, em không thể gả cho anh được. Thực ra Như Yên là cô gái tốt, anh có thể thử phát triển với cô ấy xem xem.” Diệp Phi nói.

Sắc mặt của Cung Trạch Vũ cứng nhắc, “Em biết là anh chỉ yêu em thôi! Cái chuyện đó...Phi Phi, anh biết hiện tại anh nhắc đều yêu cầu này là không đúng lúc, nhưng mà, anh bảo đảm, anh sẽ đưa Thiên Thiên rời xa Mộ Dĩ, nếu như đây là chuyện mà em muốn. Chỉ là, em có thể đưa bản đồ cho anh được không? Bởi anh nhìn thấy tấm bản đồ thì sẽ đáp ứng tất cả mọi yêu cầu của em.”

Anh biết lúc này đưa ra yêu cầu đòi tấm bản đồ sẽ khiến Diệp Phi hiểu lầm dụng ý của anh, nhưng mà không có tấm bản đồ thì Dạ Thần sẽ không giúp đưa Thiên Thiên đi.

“Xin lỗi anh, em cũng không thể đưa tấm bản đồ cho anh, em phải đưa bản đồ cho Mộ Dĩ.” Diệp Phi nói.

Bắt buộc phải đưa cho Mộ Dĩ, cô mới có thể đưa Thiên Thiên đi được.

Cung Trạch Vũ nghĩ không hiểu, “Tại sao phải đưa cho Mộ Dĩ, không

phải em muốn rời xa anh ta sao?”

“Không phải, anh hiểu lầm rồi. Em không phải muốn rời xa Mộ Ly.” Diệp Phi vội vàng giải thích, chuyện cô muốn rời khỏi Mộ Ly vẫn chưa thể nói được.

“Ồ.” Cung Trạch Vũ thở dài nhẹ, xem ra anh thật sự nghĩ nhiều rồi, Diệp Phi chắc là muốn đoàn tụ với Thiên Thiên và Mộ Ly.

Trong phòng thăm nuôi yên tĩnh không một tiếng động, toát lên không khí ngưng đọng, không ai có thể nói thêm một câu nào.

Dù sao cũng là tận mắt nhìn thấy người phụ nữ mình yêu đã sinh con cho người khác, trong lòng của Cung Trạch Vũ không hề thấy thoải mái.

Chuyện muốn kiên trì cũng không còn ý nghĩa nữa, dù sao thì Mộ Ly mới là chồng của Diệp Phi.

“Học trưởng, anh đi đi, em phải nói lời xin lỗi với anh, trước giờ không hề nói với anh thực ra em có một đứa con gái. Chỉ là em muốn bảo vệ sự an toàn của con gái em, nói đến cùng vẫn là do em ích kỷ.” Diệp Phi chủ động xin lỗi.

“Không cần đâu, em làm như vậy cũng không sai, là bố mẹ thì đương nhiên phải bảo vệ sự an toàn của con cái mình. Vậy anh đi đây, em có chuyện thì có thể gọi cho anh bất cứ lúc nào, chúng ta vẫn là bạn tốt phải không?” Cung Trạch Vũ hỏi.

Diệp Phi gật gù đầu, “Phải, anh mãi mãi là học trưởng của em.”

Cung Trạch Vũ cười khổ rồi gật đầu một cái, rời khỏi phòng thăm nuôi.

Ánh mắt của Mộ Dã lấp lánh, “Tiểu Phi Phi, cô muốn đưa Thiên Thiên đi hả?”

Chương 316

Tay Diệp Phi xoa đầu Mộ Dã “Đúng vậy, cô muốn đưa Thiên Thiên đi, nhưng con có thể giữ bí mật cho cô không?” Nhìn vào đôi mắt trong veo của thằng bé, cô không nhẫn tâm lừa dối.

“Con thề! Con sẽ không nói ra ngoài!” Mộ Dã giơ ba ngón tay mập mạp lên thề. Ngay sau đó, cậu bé tiến sát đến bên Diệp Phi “Vậy cô có thể cho con đi theo không? Con đảm bảo con sẽ yêu thương Thiên Thiên.”

Diệp Phi cay đắng cắn môi mình “Cô phải ba năm mới có thể ra ngoài. Mộ Dã, con phải ngoan, mẹ để con tìm thấy rồi, phải nghe lời mẹ để con.”

“Nghe thấy chưa? Mộ Dã!” Sở Nhiễm bước vào phòng tiếp đón, ánh mắt sắc nhọn nhìn Diệp Phi.

Diệp Phi ngược mắt nhìn Sở Nhiễm “Cô đến đón Mộ Dã?”

“Phải, tôi đến đón con trai tôi. Diệp Phi, cô cũng có con gái có Mộ Ly, tại sao cô nhất định phải xuất hiện?” Sở Nhiễm chất vấn.

“Tôi chỉ đến tìm bản đồ của gia đình tôi.” Diệp Phi nói.

“Bây giờ cô tìm thấy rồi, tôi hi vọng cô không còn làm phiền đến gia đình nhà tôi. Mộ Dã vẫn là một đứa trẻ, không có năng lực phân biệt,

không được lợi dụng sự lương thiện của nó!” Sở Nhiễm không khách sáo nói thẳng.

“Cô dựa vào gì mà nói Tiểu Phi Phi của cháu? Cô mới là người phụ nữ xấu xa!” Mộ Dã cầm lấy cốc nước trên bàn hất vào người Sở Nhiễm.

Nước nóng rơi vào người Sở Nhiễm, cô vội vàng tránh ra sau, Mộ Dã nhân cơ hội này chạy mất. Sở Nhiễm ướt hết, giận giữ nhìn Diệp Phi, chạy ra ngoài phòng tiếp đón đuổi theo Mộ Dã. Nhưng Mộ Dã sớm đã chạy thoát, không thấy bóng dáng đâu rồi. Cô vội vàng gọi điện cho Mộ Thương Nam, để người nhà họ Mộ đi tìm Mộ Dã, nhưng Mộ Thương Nam không đồng ý điều người, chỉ nói, anh sẽ không quan tâm đến việc của Mộ Dã nữa. Trái tim Sở Nhiễm đảo đảo, là vì anh biết Mộ Dã là con của cô nên mới không quan tâm việc của Mộ Dã sao? Cái nhận thức này khiến trái tim cô tan vỡ.

Cô lại nhắc điện thoại lên gọi “Giúp tôi tìm Mộ Dã, nó chạy mất rồi.”

Điện thoại vang ra giọng nói yêu nghiệt “Sao lại bắt tôi tìm Mộ Dã? Ba nó đâu?”

“Mộ Thương Nam không quan tâm đến việc của Mộ Dã nữa, nên tôi mới tìm anh” Sở Nhiễm nói.

“Chep chep, ba nó không quan tâm đến nó nữa, cô quan tâm cái gì? Thực sự coi mình là mẹ nó sao? Sở Nhiễm, cô từ lúc nào biến thành thánh nữ rồi vậy?” Người đàn ông đó trêu chọc.

“Tôi thành cái gì không liên quan đến anh, tôi yêu cầu anh cho người

đi tìm Mộ Dã, thì anh cho người đi tìm! Nếu không đừng trách tôi lật mặt vô tình!” Sở Nhiễm nói đồng dặc.

“Chẹp chẹp, ngữ khí như này mới đúng, đây mới là Sở Nhiễm máu lạnh! Nhưng, cô muốn lật mặt vô tình như nào? Sở Nhiễm, cô chắc chắc cô làm như vậy, ba cô sẽ không giết cô sao? Đừng quên thứ ông ấy muốn là gì?” Người đàn ông nói xong thì cúp máy.

Sở Nhiễm suýt chút nữa đập nát điện thoại của mình, nếu như cô làm hỏng chuyện tốt của ba cô, ba cô nhất định sẽ không tha cho cô. Dường như việc tìm Mộ Dã là vô vọng, cô thậm chí Mộ Dã có thể chạy đi đâu cũng không biết, cô đành phải quay về bệnh viện của mình.

Diệp Phi nhìn thấy người đàn ông yêu nghiệt trong phòng tiếp đón “Thiên Thiên đâu?”

“Chẹp chẹp, thật là vô tình, tôi đến, cô đến nhìn tôi lấy một cái cũng không thèm nhìn, chỉ biết hỏi Thiên Thiên đâu? Có phải trong lòng cô, tôi không quan trọng một chút nào?” Mộ Ly thở dài.

“Chúc mừng anh trả lời đúng rồi, tôi chỉ quan tâm Thiên Thiên!” Diệp Phi lạnh lùng nói.

“Có lúc tôi đã nghĩ, cô quan tâm Thiên Thiên như vậy, rốt cuộc vì Thiên Thiên do cô sinh ra, hay là vì ba của Thiên Thiên là Mộ Thương Nam? Diệp Phi, bao nhiêu năm rồi cô vẫn không từ bỏ được anh ta, thậm chí cho dù bên cạnh anh ta có bao nhiêu phụ nữ sao?” Mộ Ly hỏi.

“Thiên Thiên là con gái tôi, tôi đương nhiên yêu thương nó” Diệp Phi đáp lời. Cô bỏ qua điểm mấu chốt trong câu hỏi của Mộ Ly, còn về vấn đề quan tâm hay không quan tâm bên cạnh Mộ Thương Nam có bao nhiêu phụ nữ, cô không muốn nghĩ đến, vì nghĩ đến đều là đau, đau đến xé tim xé phổi.

Rõ ràng đây không phải đáp án Mộ Ly cần “Nếu như chúng ta có một đứa con gái, cô có quan tâm đến nó như Thiên Thiên không?” Anh không can tâm hỏi tiếp.

“Cái giả thiết này vốn dĩ không có ý nghĩa gì, vì tôi sẽ không sinh con gái cho anh. Mộ Ly, chúng ta chơi với nhau bao nhiêu năm như vậy, việc không có ý nghĩa như này, không cần phải vướng víu nữa.” Diệp Phi nói.

“Sao cô biết, những việc này không có ý nghĩa với tôi?” Mộ Ly cay đắng cắn chặt môi “Thế thì nói việc có ý nghĩa đi, bản đồ ở đâu? Đưa tôi” Mộ Ly hỏi.

“Tôi sẽ không nói cho anh bản đồ ở đâu, nếu như tôi phải ngồi tù 3 năm, 3 năm sau khi tôi được ra ngoài, tôi sẽ tìm anh đổi lấy Thiên Thiên” Diệp Phi nói.

Mộ Ly lạnh lùng nói “Cô cảm thấy cô giấu đi tôi sẽ không tìm thấy sao?”

“Anh không thể tìm thấy” Diệp Phi nói đồng dục.

Mộ Ly tay nắm chặt “Diệp Phi, tại sao nhất định phải ép tôi? Mộ Thương Nam ngồi máy bay ra nước ngoài rồi, lúc cô bị nhốt, anh ta

nhỏn nhớ ra nước ngoài, đây là người đàn ông ngày nhớ đêm mong của cô! Cô còn cần quan tâm đến con gái anh ta sao?” Anh nắm năm nắm của mình lên bàn.

“Nếu như anh đến vì bản đồ, vậy chúng ta không còn gì để nói, có bản lĩnh, anh sẽ không để tôi bị kết án, tôi có thể đưa bản đồ cho anh, đưa Thiên Thiên đi.” Diệp Phi nói.

“Cô yên tâm, tôi sẽ đưa cô ra khỏi đây, năm đó tôi có thể đưa cô ra, bây giờ cũng vậy, tôi có thể đưa cô ra!” Mộ Ly nói.

“Không. Anh hiểu lầm ý của tôi rồi. Tôi không muốn chạy trốn, tôi muốn đường đường chính chính bước ra khỏi cánh cửa này, năm đó việc tôi giết Mộ Lạc Lạc, đã điều tra rõ rồi là Thiên Tịnh làm, năm đó tôi vô tội, lần này cũng vậy, tôi cần vô tội ra ngoài” Diệp Phi nói. Cô biết rất rõ, nếu như lại một lần nữa để Mộ Ly đưa cô ra ngoài hậu quả sẽ như thế nào, cô lại thành đào phạm và chỉ có thể cầu xin sự bảo vệ từ Mộ Ly.

Lông mày Mộ Ly cau lại thành cục, đứng dậy ra khỏi cục cảnh sát, muốn để Diệp Phi vô tội ra khỏi đây, trừ phi chứng minh Thiên Thiên không phải con của cô, Diệp Phi không trùng hôn.

Diệp Phi bị giam giữ trong cục cảnh sát chờ ra tòa án, đã chờ ba ngày.

Sáng sớm ngày thứ tư, cô bị áp giải đến tòa án, nguyên cáo Mộ Thương nam đã đến hiện trường, cô đứng ở vị trí bị cáo, Mộ Ly, Sở Nhiễm, Liễu Họa, Cung Trạch Vũ, lão gia nhà họ Mộ cũng có mặt ở tòa án, và Thiên Thiên là bằng chứng thép cho tội trùng hôn của Diệp

Phi, được coi như nhân chứng ngồi ở bàn nhân chứng.

Tình tiết vụ án rất đơn giản, thẩm phán theo thông lệ hỏi một chút về tình hình, liền bắt đầu đi vào quá trình kết án.

“Chờ một chút, tôi còn có một chứng cứ chưa đưa ra!” Mộ Thương Nam lấy ra một tập tài liệu đưa cho thẩm phán.

Quan toàn nhận lấy tài liệu, ngạc nhiên nhìn Mộ Thương Nam “Anh chắc chắn đệ trình cái này?”

“Đúng vậy, tôi phải đưa ra cái này, mời ông phán xử theo pháp luật”. Mộ Thương Nam nói đồng dục, ánh mắt anh nhìn Thiên Thiên đang ngồi ở bàn nhân chứng. Thiên Thiên đột nhiên chớp chớp đôi mắt to của mình, không biết ông chú đẹp trai này, đưa ra chứng cứ mới, là thứ liên quan đến mình.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, thời gian dường như ngừng lại.

Thẩm phán gật đầu “Nếu như cái này là anh tự nguyện đệ trình lên, thì tôi tuyên bố!” Ông cầm chứng cứ mới lên bắt đầu tuyên đọc.....

Chương 317

“Chứng cứ mới là một bộ giám định y học, kết quả giám định cha con, ba của Thiên Thiên trên sinh lý học là Mộ Thương Nam! Do đó không có chứng cứ xác thực cho việc trùng hôn của Diệp Phi, tòa án tuyên bố, Diệp Phi vô tội được phóng thích!” Thẩm phán cao giọng.

Tất cả những người có mặt tại tòa án kinh ngạc, vốn dĩ phán quyết Diệp Phi tội trùng hôn, kết quả lại chứng minh, Thiên Thiên là con gái của Mộ Thương Nam. Một tiếng ồ lên náo động cả tòa án.

Mặt của Mộ Ly đột nhiên biến sắc “Mộ Thương Nam! Anh, cái này là giả! Diệp Phi, cô nói cho anh ta biết, Thiên Thiên là con gái của ai?” Anh đứng gần Thiên Thiên nhất, một tay ôm Thiên Thiên vào lòng.

Diệp Phi mặt tái mét, cái bí mật chôn giấu bao nhiêu năm nay cuối cùng cũng bị lộ ra. Nhưng cô phải làm thế nào. Cô nói ra thân phận của Thiên Thiên, Mộ Ly sẽ làm gì Thiên Thiên?

Chính là lúc cô đang xoay sở, Mộ Dĩ từ trên cao rơi thẳng xuống bên đầu Mộ Ly.

“Yeah!” Mộ Dĩ dùng lực đá chân vào mặt Mộ Ly.

Mộ Ly theo phản xạ có điều kiện lùi ra sau để tránh chân Mộ Dĩ, đúng lúc này, Mộ Thương Nam một bước nhảy đến bên Mộ Ly, giành lấy Thiên Thiên về vòng tay anh. Mềm như mầm non, rõ ràng làm tan

chảy trái tim anh, thiên thần nhỏ xinh đẹp này, hóa ra là con gái của anh!

“Cực cưng, ta là ba con, đừng sợ!” Anh hôn in dấu lên trán Thiên Thiên, giống như lời hứa năm đó với Diệp Phi.

Tất cả mọi thứ đều quá nhanh, vượt qua phản ứng của Mộ Ly, khi anh tách Mộ Dĩ ra, Vệ sỹ của Mộ Thương Nam đã vây lấy anh. Trong tay anh không còn con tim Thiên Thiên nữa!

“Thiên Thiên!” Đáy mắt anh tỏa ra ánh lửa, giống như con dã thú bị chọc giận.

“Thiên Thiên không phải cậu có thể gọi! Mộ Ly, cậu thật độc ác, bắt ba con tôi xa cách bao nhiêu năm như vậy! Tôi sẽ không tha cho cậu!” Mộ Thương Nam gằn giọng lên nói, quay đầu nhìn Diệp Phi “Phi Phi, nói cho mọi người biết, Thiên Thiên là con gái của ai?”

Nước mắt Diệp Phi thi nhau rơi xuống “ Cha của con tôi là Mộ Thương Nam! Không phải Mộ Ly! Tôi không có bất kì quan hệ gì với Mộ Ly!”

Cánh tay dài của Mộ Thương Nam kéo Diệp Phi ôm vào lòng “Xin lỗi, để em ở trong tù bốn ngày, sau này anh sẽ không để em chịu một chút ấm ức nào nữa!” Anh cúi đầu hôn lên mắt Diệp Phi, hôn lên nước mắt cô. Anh chờ ba ngày, không phải dùng ba ngày đó để điều tra rõ, mà vì anh phải để Mộ Ly đưa Thiên Thiên đi tham dự xử án, chỉ có ở đây, anh mới có thể đảm bảo sự an toàn cho con gái mình. Tất cả đều bắt nguồn từ câu nói đó của Diệp Phi “Nếu như tôi chết rồi, giúp tôi đi tìm một bé gái tên là Thiên Thiên, anh nợ con bé!” Anh luôn

nghĩ, vì sao Diệp Phi lại nói anh nợ Thiên Thiên, nếu như Thiên Thiên là con của Mộ Ly, chỉ có thể là Mộ Ly nợ con bé.

Sở Nhiễm từ trên ghế khán giả đi về phía Mộ Thương Nam và Mộ Dã, mặt cô tái mét thành từng lớp, Mộ Thương Nam chứng minh thân phận của Thiên Thiên, lại ôm lấy Diệp Phi nói ra những lời như thế, đây là ý gì? Mộ Thương Nam và Diệp Phi sẽ bên nhau? Vậy tất cả những gì cô khổ tâm gây dựng thì sao?

Cô đưa tay kéo Mộ Dã “Mộ Dã, đến chỗ của mẹ, con xem con lại có thêm một em gái!” Cô vội vàng tuyên bố thân phận của mình.

“Thật là không biết xấu hổ! Sở Nhiễm, uống phí chúng ta quen biết bao nhiêu năm, coi cô như bạn! Người đẹp rắn độc chính là nói loại phụ nữ như cô phải không?” Giọng nói của người đàn ông vang vào phòng thẩm vấn. Bắc Minh Phong ôm Bắc Minh Ý, kéo Thủy Tinh bước vào.

Sở Nhiễm mặt biến sắc “Bắc Minh Phong, anh có ý gì?”

Lửa trong đáy mắt Bắc Minh Phong cháy trên cơ thể Sở Nhiễm “Tôi có ý gì? Sở Nhiễm, mẹ đẻ của Bắc Minh Ý là ai? Cô hại cả gia đình tôi như vậy! Hại vợ chồng tôi phân ly! Hôm nay tôi đến để lấy mạng cô!”

Sở Nhiễm môi run rẩy “Anh nói gì tôi nghe không hiểu?”

Mộ Thương Nam kết lời “Cậu ta nói cô nghe không hiểu, vậy để tôi nói cho cô! Cô từ đầu đến cuối là người phụ trách đến lâu đài của George chăm sóc Thủy Tinh mang thai, nhưng lúc Thủy Tinh mang thai được bảy tháng, đột nhiên sinh non, người đỡ đẻ là cô. Cô nói

với George và Thủy Tinh đưa bé sinh non nên chết yếu. Nhưng đứa bé đã chết đó sao lại trở thành con của Lăng Tuyết? Hơn nữa còn khớp với thời gian sinh nở của Lăng Tuyết. Thực ra Thủy Tinh không phải tự mình sinh non, mà do cô cố ý để cô ấy sinh non, đem con cô ấy thay thế cho con của Lăng Tuyết. Vì cô biết, nhà Bắc Minh nhất định sẽ giám định quan hệ của cha con của Bắc Minh Phong và Bắc Minh Ý, nếu như không phải cha con thật, Lăng Tuyết không thể đứng vững trong nhà Bắc Minh. Nhưng nhà Bắc Minh lại sơ sót không giám định quan hệ của Lăng Tuyết và Bắc Minh Ý, dù sao Lăng Tuyết cũng mang thai thật, không ai đi nghi ngờ quan hệ của cô ta và Bắc Minh Ý, càng không ai ngờ được rằng, có người lại tráo đổi hai đứa bé.”

Trái tim Sở Nhiễm hoang mang đến cực điểm “Các người không có bằng chứng!”

“Chứng cứ chính là Bắc Minh Ý, Thiên Thiên và Mộ Dã! Diệp Phi sinh đôi, bé nam được sinh ra thì chết yếu, mà hai ngày sau Thiên Tinh sinh Mộ Dã, Mộ Dã và Thiên Thiên chính là thai song sinh! Sở Nhiễm, người lấy cắp đứa con của Diệp Phi là Mộ Ly, nhưng người đổi đứa bé nhất định là cô!” Mộ Thương Nam tức giận hét lên.

“Không những thế, năm đó tôi say rượu người tôi cưỡng hiếp không phải Lăng Tuyết, là Thủy Tinh!” Bắc Minh Phong căm hận nói. Anh mạnh dạn làm giám định huyết thống, giám định quan hệ của Bắc Minh Ý và Thủy Tinh, kết quả anh đoán thành thật. Bắc Minh Ý và Thủy Tinh thật sự là mẹ con, anh cuối cùng cũng hiểu, tại sao đôi mắt của Bắc Minh Ý lại giống Thủy Tinh. Anh dẫn con mình đi tìm Thủy Tinh, nói ra chân tướng với Thủy Tinh. Thủy Tinh ôm con khóc không ra tiếng, cô không thể nào ngờ được, Bắc Minh Ý chính là đứa bé cô sinh non đó. Hai người trước nay chưa từng suy nghĩ đều đang tự

kiểm điểm lại lỗi lầm của mình, hối hận nếu như năm đó, họ có thể bớt chút sự cố chấp và khí phách tuổi trẻ, họ sẽ không xa cách xương thịt bao nhiêu năm nay. Thủy Tinh đem việc lần đầu tiên bị mất, thẳng thắn nói với Bắc Minh Phong, cô không hề muốn phải bội Bắc Minh Phong, là bị người ta cưỡng hiếp, mà thời gian và địa điểm bị cưỡng hiếp, hoàn toàn khớp với thời gian địa điểm mà Bắc Minh Phong cưỡng hiếp người phụ nữ đó. Bắc Minh Phong nói ra mình chính là người đã cưỡng hiếp Thủy Tinh, anh ôm chặt Thủy Tinh vào lòng, hối hận đến chết tại sao năm đó mình lại đối xử với Thủy Tinh như vậy. Tất cả hiềm khích của hai người năm đó đều được gỡ bỏ, họ cùng nhau ôm con đến tòa án vạch trần Sở Nhiệm.

Sau lời nói của Bắc Minh Phong, một lần nữa toàn bộ hội trường lại ầm lên náo động.

Toàn thân Sở Nhiệm đang run rẩy “Không phải, việc này không phải do tôi làm. Tôi không làm anh hiểu lầm chuyện của Lăng Tuyết. Ở nước đó, tôi không quen biết ai, tôi làm sao có thể làm ra bao nhiêu video giả như vậy, để anh hiểu lầm Lăng Tuyết là người bị anh cưỡng hiếp.” Cô vội vàng giải thích.

Mộ Thương Nam lạnh lùng “Cô làm sao biết được có video? Sở Nhiệm, Cô biết rõ mọi việc như vậy, cho dù người đó không phải cô, cô cũng là đồng bọn! Để tôi nói hay là cô tự nói ra đồng bọn của mình?” Anh chất vấn Sở Nhiệm.

Chương 318

“Tôi, đồng bọn của tôi” Ánh mắt Sở Nhiễm hướng về phía Mộ Ly, khi những việc được chôn vùi trong tích tắc bị người ta đào ra, giống như tội ác bị lộ ra dưới ánh mặt trời, làm đầu óc cô trống rỗng, còn không biết mình phải làm gì.

Mặt Mộ Ly tối sầm lại đến cực điểm, Việc của Sở Nhiễm liên quan đến anh.

“Cô thấy tôi làm gì? Việc của cô có liên quan đến tôi sao? Các người không có chứng cứ tôi và Sở Nhiễm bắt tay nhau!” Anh nói đồng dục.

“Đứa bé Thiên Tịnh sinh ra là con của cậu, nghe nói trong lâu đài của cậu còn có một đứa bé là nô lệ nhỏ! Từ nhỏ đã được ôm đến lâu đời nuôi dưỡng. Có cần tôi cho người làm giám định huyết thống cho hai người không. Nếu như cậu và Sở Nhiễm không cậu kết với nhau, cậu và con của Thiên Tịnh sao lại ở bên cậu! Nhưng cậu thật độc ác, có thể làm ra những việc như thế với chính con mình” Mộ Thương Nam nói.

Tim Mộ Ly đau nhói, đứa bé đó anh chưa từng coi là con mình, vì mẹ của đứa bé là Thiên Tịnh, anh hận muốn giết chết Thiên Tịnh. Anh và Thiên Tịnh sinh con, rõ ràng là sự sỉ nhục đối với anh! Nhưng nó lại là vết sẹo anh mãi mãi không xóa đi được.

“Mộ Thương Nam, anh điều tra rõ ràng đấy. Cho dù đứa bé đó là của

tôi, cũng chỉ là tôi mua một đứa bé từ trong tay Sở Nhiễm” Từng từ phát ra từ khóe môi anh.

“Tôi có thể chứng minh, chứng minh anh câu kết với Dạ Thần, hôm đó người tôi nhìn thấy trên đảo của Dạ Thần là anh!” Diệp Phi đột nhiên nghĩ ra chuyện này, mặc dù không có liên quan đến việc của Sở Nhiễm, nhưng Dạ Thần cũng là kẻ thù của nhà họ Mộ.

“Dạ Thần? Cậu câu kết với Dạ Thần? Mộ Ly, cậu thừa biết nhà họ Mộ và nhà họ Dạ có bao nhiêu năm ân oán, cậu muốn giúp người của nhà họ Dạ đối phó với tôi?” Mộ Thương Nam chất vấn Mộ Ly.

“Nhà họ Mộ và nhà họ Dạ có thù, thì có liên quan gì đến tôi? Tôi và Dạ thần chỉ là đều muốn có được thứ mình cần. Mộ Thương Nam, thắng làm vua, thua làm giặc. Giữa chúng ta không cần phí lời. Cho dù tôi và Dạ Thần có như nào, với anh không có ảnh hưởng thực tế gì, toà án không thể phán quyết tôi có tội! Nhưng Sở Nhiễm, chúng ta phải cân nhắc mức hình phạt cho cô ta.” Mộ Ly nói to.

Dây thần kinh của Sở Nhiễm bị cắt đứt, cô sẽ bị phán quyết. Tay cô nắm chặt lấy vạt áo trên ngực mình, cô là sinh viên xuất sắc của viện y học, tự mình kinh doanh bệnh viện, là một viện trưởng cao cấp. Cô không thể chấp nhận rớt xuống vực sâu như vậy.

“Không, tôi không ngồi tù, tôi không làm sai chuyện gì, Mộ Thương Nam, anh không thể đối xử với em như vậy! Yêu anh, em có gì sai? Bao nhiêu năm nay em luôn ở bên cạnh anh âm thầm yêu anh!” Cô nắm lấy cổ áo Mộ Thương Nam và nói.

“Tôi không bắt cô phải yêu tôi! Sở Nhiễm, cô hủy hoại tình bạn bao

nhieu năm của chúng ta!” Một tay Mộ Thương Nam đẩy tay Sở Nhiễm ra.

“Tình bạn của chúng ta? Anh có biết em cứu anh bao nhiêu lần không? Anh biết không? Không có em, anh sớm đã chết không biết bao nhiêu lần rồi! Luôn là em cứu anh. Diệp Phi làm cho anh được cái gì?” Sở Nhiễm nói đến khàn giọng.

“Cô đã từng giúp tôi. Nhưng cô từ lúc nào cứu tôi rất nhiều lần?” Mộ Thương Nam chất vấn.

“Ba em rất nhiều lần muốn giết anh, đều là em những lúc quan trọng nhất kịp thời cứu anh! Ba em chính là Dạ Thần!” Sở Nhiễm nói bi thảm. Dạ Thần vì trả thù nhà họ Mộ, đưa con trai và con gái của mình đến nơi khác nuôi dưỡng, chờ sau khi họ trưởng thành, ông mới nói rõ thân phận của mình, để Sở Nhiễm và Cung Trạch Vũ giúp ông báo thù. Vì có như này Mộ Thương Nam mới không điều tra ra Sở Nhiễm và Cung Trạch Vũ có quan hệ với ông, hai người này là người mai phục bên Mộ Thương Nam bất cứ lúc nào có thể giết chết Mộ Thương Nam. Sở Nhiễm thực sự không chỉ cứu Mộ Thương Nam một lần, còn bị ba cô nhiều lần suýt nữa đánh chết.

“Ba cô là Dạ Thần?” Mộ Thương Nam điều tra ra tất cả, chính là không ngờ được ba Sở Nhiễm là Dạ Thần.

“Vì vậy, anh biết em vì anh làm bao nhiêu thứ? Anh nhìn vết thương của em!” Sở Nhiễm tự tay cởi áo mình ra, quay lưng cho Mộ Thương Nam xem. Cô gái mảnh mai này, sau lưng chẳng chịt những vết tích của roi da khủng bố, đó đều là bị ba cô đánh. Vì Mộ Thương Nam, cô đến tính mạng của mình cũng không cần, hoàn toàn dùng tính mạng

của mình để yêu. Cô tráo đổi hai đứa bé, là vì bảo toàn tính mạng cho hai đứa trẻ.

Mộ Thương Nam mặt biến sắc “Sở Nhiễm, tình cảm không thể thay đổi được, nếu như tôi nợ cô cái gì, tôi có thể trả cho cô, ví dụ như tính mạng của tôi, chỉ có tình cảm là không được.”

Nước mắt của Sở Nhiễm rơi xuống, từ phát ra từ khóe môi cô “Thứ em cần trước giờ không phải là tính mạng của anh, nếu như em cần mạng của anh, cỏ trên mộ của nhà anh đã mọc thành cây rồi.”

“Áp giải bọn họ xuống thẩm vấn! Hôm nay là ngày gia đình chúng ta đoàn tụ! Có lòng đến tham gia tiệc của gia đình chúng tôi, đều đến nhà cũ họ Mộ” Mộ Thành đứng lên ra lệnh.

Sở Nhiễm bị bắt giam, Mộ Ly vì bị nghi có dính líu đến việc của Dạ Thần nên cũng bị bắt, dù sao Dạ Thần có liên quan đến vài vụ án nổi lớn, cái này nhất định phải thẩm vấn.

Mộ Thương Nam dẫn cả nhà mình về nhà cũ họ Mộ.

Diệp Phi ôm lấy hai cục cưng của mình hôn lấy hôn để, làm sao có thể ngờ được Mộ Dĩ chính là đứa bé chết yểu của mình. Nhưng, nụ hôn nồng thắm của cô làm hai đứa nhóc ghét, Thiên Thiên trước giờ chưa từng gặp Diệp Phi, không thân thiết với Diệp Phi, trước sau nhớ mong Mộ Ly, nhưng con bé rất có cảm tình với Mộ Thương Nam, chính là thích được Mộ Thương Nam ôm giống như con Koala trên người Mộ Thương Nam.

Diệp Phi nhìn con gái hôn Mộ Thương Nam, cũng yên tâm phần nào,

cô đổ kị trợn mắt lên nhìn Mộ Thương Nam, quả nhiên là khác giới hút nhau, con gái đều là người tình của ba. Chỉ là con trai hôn mẹ trong truyền thuyết đâu? Cô nhìn Mộ Dĩ đang ủ rũ, tay xoa đầu thằng bé “Mộ Dĩ, con không thích mẹ sao?”

Mặt Mộ Dĩ phúng phính như cái bánh bao “Con thích mẹ làm bạn gái con, không thích mẹ làm mẹ con. Ba thôi, ba cướp vợ con! Ba nói lời mà không giữ lời!” Cậu bé giậm chân khóc to, nói trước cứu được Tiểu Phi Phi, Mộ Thương Nam sẽ đồng ý để cậu bé mãi mãi ở bên Tiểu Phi Phi, cậu mới mạo hiểm trước giờ xử án treo lên đèn pha lê trên trần nhà, chờ tấn công Mộ Ly cứu Thiên Thiên.

Một đàn chim bay qua đầu Mộ Thương Nam, như này là anh cướp sao? Không có các kiểu yêu của anh và Diệp Phi, tiểu tử thối này ở đâu chui ra?

“Ba đồng ý để con và Tiểu Phi Phi mãi mãi bên nhau, ba có nuốt lời đâu! Phi Phi là vợ của ba, con còn dám nhớ nhung vợ ba, xem ba sẽ trừng phạt con thế nào!” Một chân anh đá vào mông nhỏ bé của Mộ Dĩ.

Mộ Dĩ sờ sờ vào mông mình, trợn mắt nhìn ba, rõ ràng ba đang ăn cắp ý tưởng, cái mãi mãi mà cậu bé nói không phải ý mãi mãi làm mẹ cậu.

Bộ não ma quái của cậu bé xoay chuyển, lao vào lòng Diệp Phi “Mẹ, chúng ta 5 năm không gặp, con nhớ mẹ lắm, buổi tối mẹ con mình ngủ với nhau được không?” Cậu bé ôm cổ Diệp Phi nũng nịu.

Diệp Phi đột nhiên được Mộ Dĩ ôm chầm lấy, hạnh phúc đến suýt

ngất “Được thôi, từ nay về sau mẹ ngày ngày sẽ ngủ cùng con!”

Ánh mắt Mộ Dã lóe lên sự gian xảo như hồ ly, cả đời như này mới đúng!

A a a! Muốn ngủ cùng cũng phải là anh ngủ cùng. Mộ Thương Nam tức đến mím môi lại, đó là vợ của anh, vợ của anh, vợ của anh!

“Ba thôi, ba thử cướp mẹ của con xem! Bỏn thiếu gia sẽ không nhường mẹ đâu!”

Từ đó trong nhà cũ của họ Mộ, ngày nào cũng diễn ra đại chiến ba con tranh giành quyền ngủ cùng, Diệp Phi hạnh phúc đến đau khổ, như này mỗi ngày rốt cuộc phải ngủ cùng ai? Cá nhân cô tỏ ra thích ngủ cùng con trai, dù sao ngủ cùng Mộ Thương Nam rất mệt, mỗi lần không dày vò đến sáng, anh đều không tha cho cô!

“Cục cưng, em xa anh 5 năm, một năm 365 ngày, em nợ anh 1825 lần, trước tiên hãy trả lãi cho anh!” Nửa đêm Mộ Thương Nam sờ lên giường của Diệp Phi, không ngưng ngừng không e thẹn cắn lên vành tai cô.....

Kết chuyện.